Giới thiệu

Trong một căn phòng trọ chật hẹp, Lưu Nhĩ, một thanh niên bình thường, đang say sưa đọc lại bộ "Tây Du Ký" kinh điển.

Bỗng chốc, một lời than phiền về Lục Nhĩ Mi Hầu (Six-Eared Macaque) và số phận bi thảm của nó đã định đoạt số phận của cậu.

Chiếc điện thoại Samsung nổ tung trong tay, xé toạc tấm màn hiện thực, đẩy Lưu Nhĩ vào một hành trình không tưởng – tái sinh vào thế giới Hồng Hoang cổ xưa, hùng vĩ sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Cậu không còn là con người nữa, mà là một Lục Nhĩ Mi Hầu vừa mới chào đời – một trong Tứ Đại Hỗn Thế Thần Hầu, sinh linh có căn nguyên phi phàm nhưng số phận lại bi ai trong truyền thuyết.

Thế giới Hồng Hoang mà Lưu Nhĩ đặt chân đến là một kỷ nguyên tiền sử thần thoại, nơi mà Bàn Cổ Đại Thần đã dùng thân mình tạo lập vũ trụ, nguyên thần hóa thành Tam Thanh, tinh huyết tạo ra Vu Tộc, và huyết nhục thân thể biến thành sơn hà, vạn vật sinh linh.

Đây là thời kỳ của những huyền thoại và cường giả, với Long Hán Đại Kiếp đã khép lại, nhưng mầm mống cho những đại kiếp khác đang âm ỉ.

Ngay sau khi tái sinh, một Hệ thống "Phân Giải Một Chạm" (One-Click Disassembly System) đã được kích hoạt, biến Lưu Nhĩ thành một tồn tại đặc biệt với "ngón tay vàng" trong thế giới đầy rẫy thần thông và pháp bảo này.

Điều kiện kích hoạt hệ thống?

Trở thành đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ – cường giả tối cao của Hồng Hoang, người duy nhất sắp hợp đạo với Thiên Đạo.

Đây là một cơ hội vàng, nhưng cũng đầy rẫy những cạm bẫy và thử thách.

Sự kiện Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung lần đầu tiên đã trở thành sân khấu cho Lưu Nhĩ thể hiện sự thông minh và táo bạo của mình.

Với những kiến thức từ kiếp trước, Lưu Nhĩ đã lợi dụng lúc sơ khai của thế giới, giả mạo Hồng Quân Đạo Tổ, khiến cả Tam Thanh (Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên), Nữ Oa, Phục Hy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và hàng ngàn cường giả khác phải cúi đầu bái lạy.

Hành động tưởng chừng ngông cuồng này không những không bị trừng phạt, mà còn khiến Hồng Quân Đạo Tổ bật cười vì sự thú vị, nhận Lưu Nhĩ làm đệ tử ký danh, ban cho "Hồng Mông Tâm Kinh" và hai pháp bảo cực kỳ mạnh mẽ: Thí Thần Thương (God-Slaying Spear) và Chư Thiên Khánh Vân (All Heavens Cloud of Blessing).

Với "Hồng Mông Đạo Thể" được tu luyện từ "Hồng Mông Tâm Kinh", Lưu Nhĩ có tốc độ tu luyện kinh khủng, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh chỉ trong thời gian ngắn.

Sức mạnh vượt trội, khả năng lĩnh ngộ đại đạo phi thường, cùng với hệ thống phân giải cho phép cậu hấp thụ tinh hoa vạn vật, biến mọi thứ thành năng lượng hoặc kỹ năng mới, đã tạo nên một Lục Nhĩ Mi Hầu độc nhất vô nhị.

Cậu không chỉ củng cố vị thế của mình, mà còn tham gia vào cuộc đấu trí để giành lấy vị trí đệ tử chính thức của Hồng Quân – một cuộc cạnh tranh khốc liệt với những tồn tại đã tu luyện vô số năm.

Không dừng lại ở đó, Lưu Nhĩ tiếp tục hành trình khám phá và thu hoạch.

Cậu đã chiếm lĩnh Bồng Lai Tam Đảo, những tiên cảnh ẩn chứa

vô vàn bảo vật mà Hồng Quân đã vô tình làm xuất thế, và dùng sức mạnh áp đảo cùng khả năng đặc biệt của hệ thống để tiêu diệt Thái Cổ Âm Dương Giao Long – những tồn tại cổ xưa và hùng mạnh, biến chúng thành pháp bảo và năng lượng cho bản thân, đồng thời lĩnh ngộ được một thức trong "Khai Thiên Cửu Thức" của Bàn Cổ.

Trong bối cảnh Hồng Hoang đầy rẫy thị phi và tranh chấp, Lưu Nhĩ còn đóng vai trò then chốt trong sự ra đời của Nhân Tộc.

Cậu không chỉ giúp Nữ Oa lĩnh hội chân lý sáng tạo, mà còn trực tiếp chỉ dẫn Haotian và Yaochi – hai vị tiên đồng của Hồng Quân – truyền dạy các kỹ năng sinh tồn và tu luyện cơ bản cho loài người mới, trở thành "Thánh Phụ" trong lòng họ.

Sự trợ giúp này không chỉ mang lại công đức vô lượng mà còn gắn kết Lưu Nhĩ với vận mệnh Nhân Tộc, một nguồn sức mạnh tiềm tàng nhưng cũng đầy trách nhiệm, đồng thời thu nạp được Bàn Cổ Huyết Mạch và "Cửu Chuyển Huyền Công" từ Tủy Ngọc Bàn Cổ, giúp cậu song tu cả nguyên thần lẫn nhục thân đạt cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cùng lúc đó, mâu thuẫn giữa Vu Tộc và Yêu Tộc ngày càng gay gắt, châm ngòi cho một cuộc đại chiến không thể tránh khỏi.

Lưu Nhĩ nhận ra rằng, dù đã đạt đến đỉnh cao sức mạnh, vẫn còn nhiều hiểm nguy đang chờ đợi, và số phận của nhiều người mà cậu quan tâm, đặc biệt là Nhân Tộc non yếu, đang bị đe dọa.

Với "Khai Thiên Nhị Thức" vừa được lĩnh ngộ từ chuyến phiêu lưu sau đó, Lưu Nhĩ đang đứng ở một vị thế chưa từng có trong lịch sử Hồng Hoang.

Cậu là đệ tử yêu quý của Hồng Quân, Thánh Phụ của Nhân Tộc, và người kế thừa tiềm năng của Bàn Cổ Đại Thần.

Tuy nhiên, con đường phía trước còn dài, đầy rẫy những âm mưu và thử thách từ các cường giả khác.

Liệu Lưu Nhĩ có thể thay đổi số phận của những nhân vật bi kịch trong truyền thuyết, bảo vệ những người mình yêu quý, và cuối cùng, siêu thoát khỏi bàn cờ Thiên Đạo?

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 1

"Lục Nhĩ Mi Hầu cũng ngốc quá rồi!

Vô duyên vô cớ đi chọc Tôn Ngộ Không làm gì?

Chẳng phải hẳn phải ngầu lòi lắm sao!" Trong một căn phòng thuê cũ kỹ chật hẹp, Lưu Nhĩ vừa ôm cuốn Tây Du Ký vừa liên tục càm ràm.

Theo y, Lục Nhĩ Mi Hầu có thể cùng Tôn Ngộ Không phân cao thấp, thì nhất định cũng là cường giả trong thế giới Tây Du.

Kết quả chỉ xuất hiện để phân thật giả với Tôn Ngộ Không, rồi bị đánh chết.

Không ngốc thì là gì?

Huống hồ, với tu vi như vậy, bái nhập môn phái nào cũng là đỉnh cấp, hà cớ gì phải đi nhúng tay vào kiếp nạn Tây Du!

"Chẳng lẽ, bị người ta giăng bẫy… Nhưng là ai giăng bẫy chứ?" Trong đầu Lưu Nhĩ không ngừng hiện lên vô số thuyết âm mưu… Y không khỏi cầm chiếc điện thoại Samsung lên, bắt đầu tìm kiếm đủ loại suy đoán của cư dân mạng.

Ngay giây tiếp theo, từng dòng bình luận hiện ra: 【Tây Du Ký: Người chết cuối cùng thực ra là Tôn Ngộ Không…】 【Ba bằng chứng thép chứng minh, Lục Nhĩ Mi Hầu là Tôn Ngộ Không…】 【Lục Nhĩ Mi Hầu sinh ra từ Hồng Hoang, bị đại năng giăng bẫy ứng kiếp Tây Du…】 【.....】 "Ể, bình luận này có chút thú vị, Lục Nhĩ Mi Hầu sinh ra từ Hồng Hoang sao?" Lưu Nhĩ nhìn kết quả tìm kiếm trên màn hình, ngón trỏ tay phải khẽ chạm vào.

Đột nhiên, một mùi khét xộc vào mũi.

Lưu Nhĩ sửng sốt, lập tức cảm thấy một luồng nhiệt nóng rực truyền từ phía sau điện thoại tới.

"Mẹ kiếp!" "Bùm!" Lưu Nhĩ chỉ kịp chửi thề một tiếng, nghe thấy một tiếng nổ lớn, ngay giây tiếp theo liền mất đi ý thức.

Chiếc điện thoại Samsung trong tay y đã nổ tung. ...

Hồng Mông thế giới.

Từ khi Bàn Cổ khai thiên phách địa, kiệt sức mà chết, Nguyên Thần hóa thành Tam Thanh, tinh huyết cùng sát khí của ba ngàn Thần Ma hóa thành Vu Tộc.

Sau khi huyết nhục thân thể của y hóa thành sơn hà, vạn tộc sinh linh của Hồng Hoang, cả Đại Lục Hồng Hoang phát triển mạnh mẽ, khắp nơi tràn đầy sinh cơ.

Trong đó có ba đại Thần Thú độc chiếm thiên cơ, có thể xưng bá cả Hồng Hoang.

Đó chính là ba tộc quần Thần Thú do Long Vương, Tổ Phượng, Thủy Kỳ Lân ba đại Thần Thú cảnh giới Chuẩn Thánh dẫn đầu.

Ban đầu, ba đại Thần Thú chiếm cứ lãnh thổ riêng, sinh sôi nảy nở.

Sau này, nhân số đông đảo, tài nguyên không đủ, bắt đầu tranh đoạt không ngừng.

Lại có La Hầu Ma Tổ trốn thoát từ thời Hỗn Độn ngấm ngầm châm ngòi, do đó ba tộc Thần Thú bắt đầu đại chiến.

Sau đó, sơn hà chấn liệt, sinh linh đồ thán.

Ba tộc Thần Thú tử thương thảm trọng.

Kỳ Lân Tộc và Phượng Hoàng Tộc gần như diệt tuyệt, Long Tộc lê lết thoi thóp dưới biển.

Cuối cùng La Hầu xuất hiện, trở thành Ma Giáo.

Hồng Quân cũng dẫn theo đại quân Trừ Ma hiện thân.

Hai bên lại tiếp tục chém giết.

Cuối cùng Hồng Quân đánh bại La Hầu, nhân đó đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, bắt đầu tham ngộ cách chứng đạo.

Đại kiếp đầu tiên của Hồng Hoang, Long Hán Đại Kiếp, cũng từ đó hạ màn. ...

Hồng Hoang không tính năm tháng.

Từ sau Long Hán Đại Kiếp, cả Hồng Hoang rơi vào một sự yên tĩnh.

Tựa như tất cả tu sĩ đều đang ngoan ngoãn tu luyện vậy.

"Đây là đâu!

Ta đặc biệt biến thành một con khỉ sao?" Lúc này, trong một sơn cốc quanh năm tràn ngập linh khí nồng đậm, đột nhiên truyền ra một tiếng kinh ngạc.

Chỉ thấy một con khỉ vừa mới ra đời chưa bao lâu, mặt đầy kinh ngạc kêu lên.

Đó chính là Lưu Nhĩ xuyên việt từ thế giới Địa Cầu đến.

Lời vừa dứt, Lưu Nhĩ cảm thấy ký ức bẩm sinh của thân thể này đột nhiên hiện ra, lập tức dung hợp với ký ức kiếp trước.

Cả thân thể y không khỏi cứng đờ, bắt đầu tiêu hóa ký ức của thân thể này.

Một canh giờ trôi qua, đôi mắt linh động vô cùng kia mới lại lóe sáng.

"Ta biến thành Lục Nhĩ Mi Hầu!" Lưu Nhĩ sau khi tiêu hóa ký ức

trong đầu, lại lần nữa kinh hô.

Không sai, sau khi tiêu hóa ký ức, y mới biết mình đã xuyên việt đến Hồng Hoang, trở thành Lục Nhĩ Mi Hầu vừa mới ra đời không lâu.

“Ta đặc biệt!

Cái điện thoại Samsung rác rưởi!” “Lại trực tiếp nổ tung!” “....” Tiểu Kim Hầu Lưu Nhĩ xuyên việt không ngừng lẩm bẩm tiếng người, liên tục càm ràm.

“Ê, ở đây có một con khỉ vàng nhỏ này?” Lúc này, một giọng nói non nớt truyền vào tai Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ ngẩng đầu, nhìn thấy một tiểu nam hài mặc đạo phục xuất hiện trước mặt.

“Con khỉ thật có linh tính!” Tiểu đạo đồng nhìn vào mắt Lưu Nhĩ, thấy đôi mắt linh động của y liền nói: “Sẽ tặng cho sư muội vậy!” Ngay giây tiếp theo, phất trần trong tay phải khẽ động.

Những sợi phất trắng như tuyết lập tức dài ra, trực tiếp quấn lấy Lưu Nhĩ đang ngơ ngác.

Dưới chân y lập tức xuất hiện một đám mây màu, hóa thành một đạo bạch quang, lao thẳng lên trời!

Nhìn những cảnh vật không ngừng xuất hiện rồi biến mất xung quanh, Lưu Nhĩ cuối cùng cũng nhận ra một điều.

Đó là, y đã trực tiếp bị bắt cóc!

Nhưng không có cách nào.

Thân thể này vừa mới ra đời, không thông đạo pháp, chưa từng tu luyện.

Đối mặt với phất trần của tiểu đạo đồng đương nhiên không thể

giãy giụa một chút nào.

Chẳng mấy chốc, không gian xung quanh chợt ngừng lại, y đã đến một chân vực tiên cảnh.

Chương 2

Vô số linh khí nồng đậm hóa thành sương trắng như sữa bao phủ khắp nơi, lại có tiên âm lượn lờ, vang vọng không ngớt… Chưa kịp quan sát kỹ xung quanh, Lưu Nhĩ cảm thấy thân mình nhẹ bẫng.

Một giọng nói của cô bé tức thì truyền vào tai y.

"Con khỉ nhỏ dễ thương quá!" Trong tầm mắt của Lưu Nhĩ, cùng với giọng nói là một đôi mắt to đen láy và một khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc trác.

Cô bé tuổi tác tương đương với tiểu nam hài, cũng mặc một bộ đạo phục, dáng vẻ một tiểu đạo đồng.

"Cô bé xinh đẹp thật." Đôi mắt Lưu Nhĩ không khỏi sáng lên.

Tiểu cô bé thấy con khỉ ngơ ngác, không khỏi khẽ động cánh mũi, không vui nói với tiểu nam hài bên cạnh: "Hạo Thiên!

Đều tại huynh!

Làm con khỉ nhỏ sợ thành ra thế này!

Muội muốn đi mách Sư phụ!" Nói xong, tiểu cô bé ôm Lưu Nhĩ, đi về phía một đại điện.

"Dao Trì!

Muội sai rồi!

Đừng nói với Sư phụ…" Tiểu nam hài tên Hạo Thiên nghe vậy cũng hoảng hốt, vội vàng theo sau.

Lưu Nhĩ đang được Dao Trì tiên đồng ôm trong lòng nghe vậy cũng trực tiếp đờ người.

Hạo Thiên?

Dao Trì?

Sư phụ?

Mẹ kiếp!

Ta sắp phải gặp Hồng Quân rồi sao!

Ba mươi ba tầng trời bên ngoài, Tử Tiêu Cung.

“Sư phụ!

Sư phụ!” “Người xem, con khỉ này có đáng yêu không!” Cánh cổng đại điện màu đỏ son bị một tiểu cô bé dùng sức đẩy ra, ngay sau đó bước những bước chân nhỏ đến trước đạo đài trong cung điện.

Hồng Quân đang khoanh chân nhắm mắt tọa thiền nghe vậy, hai mắt khẽ mở.

Lập tức, hai đạo kim quang chợt hiện trong cung điện, rồi lóe lên.

“Ừm?” Hồng Quân tiên phong đạo cốt, tóc bạc da hồng, sủng nịch khẽ trừng mắt nhìn Dao Trì một cái, như trách mắng vì đã làm phiền tu luyện.

Ngay sau đó ánh mắt y rơi vào Lục Nhĩ trong lòng, không khỏi sửng sốt.

“Lạ thật!” Hồng Quân thốt ra một chữ.

Mặc dù hiện tại y chưa thấu triệt Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng tu vi đã là tồn tại đỉnh cao nhất trong thế giới Hồng Hoang, cách cảnh giới Thánh Nhân cũng chỉ nửa bước.

Thế nhưng lúc này, y lại không thể nhìn thấu lai lịch con khỉ này.

Lập tức, Lưu Nhĩ khiến Hồng Quân nảy sinh hứng thú.

Dù sao, trong thế giới này, những gì y không thể nhìn thấu đã không còn nhiều nữa.

Lại nhìn thấy Dao Trì yêu thích Lục Nhĩ Mi Hầu, Hồng Quân không khỏi trầm mặc.

Lưu Nhĩ trong khoảnh khắc nhìn thấy Hồng Quân, cảm giác như bị nhìn thấu.

"Hồng Quân!" "Tồn tại mạnh nhất Hồng Hoang!" Trong lòng Lưu Nhĩ lập tức tràn đầy thấp thỏm, không biết Hồng Quân sẽ đối đãi với y ra sao.

Nhưng dù Hồng Quân đối đãi thế nào, y cũng không có khả năng chống cự, trong lòng tràn đầy bất lực.

Chỉ có thể thầm cầu nguyện mọi chuyện đừng diễn biến theo chiều hướng xấu… Hồng Quân đang suy tư vạn ngàn, bỗng nhìn thấy sự linh động trong mắt Lưu Nhĩ, trong lòng chợt quyết định, nảy sinh ý thu đồ đệ.

Lại thấy, đã không thể nhìn thấu lai lịch Lưu Nhĩ, thì không bằng trực tiếp thu Lưu Nhĩ làm đồ đệ.

Như vậy, dù tốt hay xấu, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Hồng Quân khẽ mỉm cười, nói với Lục Nhĩ trong lòng tiên đồng Dao Trì: "Hầu nhi, con đến được đây cũng là phúc duyên của con, có nguyện trở thành đệ tử ký danh của Ngô không?" Lưu Nhĩ vốn đang thấp thỏm bất an, nghe vậy liền đờ người, niềm vui sướng lập tức xua tan mọi nỗi sợ hãi.

Bái sư?

Đương nhiên nguyện ý rồi!

Lưu Nhĩ sau khi phản ứng lại, trực tiếp nhảy ra khỏi lòng tiên đồng Dao Trì, vô cùng linh hoạt rơi xuống trước mặt Hồng Quân.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dao Trì, y hướng về phía Hồng Quân

hành lễ bái sư, sau đó nói: "Đồ nhi Lục Nhĩ bái kiến Sư tôn!" Lời vừa dứt, trong đầu y đột nhiên vang lên một giọng nói dễ nghe: "Đinh dong!

Chúc mừng Túc chủ đạt thành điều kiện kích hoạt!" "Đinh dong!

Chương 3

Chúc mừng Túc chủ kích hoạt [Hệ thống Phân giải một chạm]!" Nghe thấy giọng nói này, Lưu Nhĩ trực tiếp đờ người.

Quỷ quái gì?

Đạt thành điều kiện kích hoạt hệ thống?

Hệ thống Phân giải một chạm?

Hệ thống, y biết là tiêu chuẩn của mỗi kẻ xuyên việt.

Nhưng lẽ nào phải bái sư Hồng Quân mới có thể kích hoạt kim thủ chỉ sao?

Vậy thì cũng quá hà khắc rồi!

Nếu không phải bị Hạo Thiên kia nhìn trúng, mọi chuyện chẳng phải đúng như Hồng Quân nói, là phúc duyên của y sao!

Lưu Nhĩ trong lòng kích động không thôi.

Vừa vào cuộc đã thuận lợi đến thế!

Không chỉ bái sư Hồng Quân, mà còn kích hoạt được [Hệ thống Phân giải một chạm]!

Mặc dù không biết tác dụng của hệ thống này, nhưng nhìn chung tất cả nhân vật chính trong tiểu thuyết mạng, kim thủ chỉ nào mà không ngầu bá cháy?

Xem ra, y sắp làm nên chuyện lớn ở Hồng Hoang rồi!

Không, mặc dù vậy, y cũng không đắc ý quên hình.

Y nhớ rõ cốt truyện gốc, Lục Nhĩ Mi Hầu đã bị giăng bẫy vào kiếp nạn Tây Du, cuối cùng bị Tôn Ngộ Không một gậy đánh chết.

Mặc dù không biết ai đã giăng bẫy, nhưng hiện tại y nên chuẩn bị tốt.

Dù sao lúc này có Hồng Quân làm chỗ dựa, nhưng sau này Hồng Quân sẽ hóa thân hợp Thiên Đạo!

Cho nên mọi chuyện đều phải tự mình lo liệu!

Hơn nữa, lúc này y chỉ là đệ tử ký danh mà thôi!

Chỉ có đệ tử nhập thất mới là chính thống, mới có thể được truyền thừa Đạo Thống của Hồng Quân!

Lưu Nhĩ vội vàng thu lại tất cả cảm xúc trong lòng, cúi đầu bất động trước Hồng Quân.

Dù sao lúc này y đang đối mặt với Hồng Quân, nếu bị phát giác thì không hay chút nào!

"Thiện!" Hồng Quân thấy Lưu Nhĩ lễ độ như vậy, trong lòng rất vui, cũng không phát giác ra điều bất thường.

Chỉ thấy tay phải khẽ nhấc, đầu ngón trỏ tức thì bao quanh một luồng kim quang.

Kim quang vừa xuất hiện, như có linh thức vậy, trực tiếp bay lên không trung, rồi chui thẳng vào giữa mi tâm Lưu Nhĩ.

Lúc này, Hồng Quân mới mở miệng nói: "Công pháp này tên là《Hồng Mông Tâm Kinh》.

Vi sư thấy con thiên phú linh tính phi phàm, chắc chắn có thể tham ngộ được công pháp này.

Đợi công pháp tiểu thành, Nguyên Thần ngưng tụ, vi sư sẽ ban pháp bảo!" Tâm tư của Hồng Quân rất đơn giản.

Y muốn xem thiên phú của Lưu Nhĩ ra sao.

Nếu bình thường, dù Lưu Nhĩ có là dị số, cũng chỉ có thể tự lo liệu thân mình, không thể làm nên sóng gió lớn ở Hồng Hoang.

Nếu thiên phú siêu nhiên, thì sẽ thu y làm đệ tử nhập thất, truyền thụ Đạo Thống.

Lưu Nhĩ cũng sẽ có một tầng nhân quả với y.

Như vậy, dù Lưu Nhĩ có là dị số, thì cũng có ích cho y!

Đây chính là phương pháp vẹn cả đôi đường!

Về phần Lưu Nhĩ, sau khi nghe Hồng Quân nói xong, trong lòng mừng rỡ, lập tức chắp tay hành lễ cao hô: "Đa tạ Sư tôn!" Không trách trong lòng y lại vui sướng đến vậy!

Bởi vì khi Hồng Quân truyền công pháp cho y, trong đầu y đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Đinh dong!

Phát hiện [Hồng Mông Tâm Kinh], có phân giải không?" ...

Tiên cảnh Tử Tiêu Cung.

Trong một đại điện độc lập, Lưu Nhĩ khoanh chân ngồi.

Ý thức chìm đắm vào trong đầu.

Sau khi Hồng Quân ban cho công pháp, Lưu Nhĩ đã đề xuất việc muốn tu luyện trong cung điện.

Hồng Quân thấy y tuổi còn nhỏ mà đã tự giác như vậy, không khỏi vô cùng vui mừng, trực tiếp đưa y vào thiên điện này.

Chương 4

Lưu Nhĩ liền khoanh chân tọa thiền, vẻ ngoài như đang nhập định tham ngộ Hồng Mông Tâm Kinh, thực chất đang đối thoại với hệ thống trong đầu.

"Hệ thống!

Vừa rồi phân giải [Hồng Mông Tâm Kinh] là ý gì?" "Trả lời Túc chủ, đây là công năng của hệ thống này.

Có thể phân giải công pháp, pháp bảo, kỳ trân dị bảo, thậm chí cả thi thể…" "...." Nửa nén hương sau, sau khi được hệ thống giải thích, Lưu Nhĩ cuối cùng cũng hiểu rõ tác dụng của hệ thống này.

Hệ thống này giống như loại máy phân giải trong game 《DNF》ở kiếp trước vậy.

Nhưng, hệ thống này còn mạnh hơn máy phân giải trong game rất nhiều!

Có thể nói, vạn vật trong cả thế giới Hồng Hoang đều có thể phân giải.

Dù là công pháp, pháp bảo, các loại kỳ trân dị bảo, thậm chí thi thể, đều có thể phân giải.

Sau khi phân giải thành công, sẽ có thể nhận được tất cả vật phẩm hữu ích giúp nâng cao tu vi.

Như pháp bảo sau khi phân giải, có khả năng nhận được thần thông của pháp bảo đó… Như công pháp sau khi phân giải, có khả năng nhận được cảm ngộ công pháp đó… Như thi thể sau khi phân giải, có khả năng nhận được thiên phú của thi thể đó… Mỗi vật phẩm được phân giải đều sẽ có một lượng Giá trị phân giải tương ứng.

Những Giá trị phân giải này lại có thể coi là vạn năng.

Không chỉ có thể dùng để nâng cao tu vi của Túc chủ mà không gặp bất kỳ bình cảnh nào, mà còn có thể dùng để tiến hóa pháp bảo, cải tạo pháp bảo… Nói đơn giản một câu, chỉ cần vật phẩm trải qua phân giải một chạm, đều có khả năng thu hoạch được những thứ bất ngờ.

Có Hệ thống Phân giải một chạm này, Lưu Nhĩ muốn không quật khởi cũng khó!

Nghe xong giới thiệu của hệ thống, Lưu Nhĩ trong lòng vô cùng kích động!

Quả nhiên không hổ là kim thủ chỉ có được khi xuyên việt, đúng là nghịch thiên!

Hoàn toàn xứng với tầm cỡ của thế giới Hồng Hoang!

Lưu Nhĩ trong lòng không khỏi cấp bách muốn biết, sau khi phân giải Hồng Mông Tâm Kinh, y có thể nhận được gì.

Ngay sau đó, y liền mở miệng nói với hệ thống: "Hệ thống!

Giúp ta phân giải [Hồng Mông Tâm Kinh]!" Lời vừa dứt, y cảm thấy trong đầu truyền ra một luồng ba động.

Ngay sau đó, giọng nói trống rỗng của hệ thống tức thì vang lên: "Đinh dong!

Chúc mừng Túc chủ phân giải [Hồng Mông Tâm Kinh] thành công!" "Đinh dong!

Chúc mừng Túc chủ nhận được [Hồng Mông Đạo Thể]!" "Đinh dong!

Chúc mừng Túc chủ nhận được một triệu Giá trị phân giải!" Hồng Mông Đạo Thể?

Cái gì?

Lưu Nhĩ nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu liền đờ người.

Ngay giây tiếp theo, y nghe thấy giọng nói của hệ thống tiếp tục vang lên: "Đinh dong!

Bắt đầu kiến tạo Hồng Mông Đạo Thể cho Túc chủ!" Giọng nói của hệ thống vừa biến mất, Lưu Nhĩ cảm thấy trong cơ thể không ngừng xuất hiện một luồng năng lượng chưa từng có.

Luồng năng lượng này tràn đầy sinh cơ, lại còn mang theo Đạo uẩn vô thượng không thể biết trước.

Ngay giây tiếp theo, luồng năng lượng này truyền khắp toàn thân y.

Lưu Nhĩ cũng ngay lập tức hôn mê bất tỉnh… Thế nhưng, năng lượng Hồng Mông Đạo Thể đang kiến tạo lại cơ thể của y.

Trong khoảng thời gian này, xung quanh Lưu Nhĩ bao phủ một luồng năng lượng kỳ dị, trực tiếp che giấu những điều bất thường của y.

Ngay cả Hồng Quân ở ngay cạnh cũng không hề phát hiện ra điều bất thường trong điện này… Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Ba canh giờ thoáng chốc đã qua.

Năng lượng bao phủ Lưu Nhĩ cũng đang dần dần giảm đi.

Lại một canh giờ trôi qua, luồng năng lượng đó cuối cùng cũng tan biến.

Lúc này, ý thức Lưu Nhĩ cuối cùng cũng dần dần thanh tỉnh. … "Ta…" "Tỉnh rồi sao?" Lưu Nhĩ mở đôi mắt, trong miệng không khỏi lẩm bẩm.

Chỉ trong một khoảnh khắc, y mới phản ứng lại.

Bởi vì hệ thống muốn cải tạo cơ thể y nên y mới hôn mê bất tỉnh!

Lưu Nhĩ vội vàng đứng dậy, mới phát giác toàn thân đều tràn đầy khí tức sinh mệnh mạnh mẽ.

"… Chuyện gì vậy?" Lưu Nhĩ siết chặt hai tay, cảm nhận luồng sinh mệnh lực hùng mạnh trong cơ thể, không khỏi lẩm bẩm.

Cũng chính lúc này, giọng nói của hệ thống vô cùng thích hợp vang lên: "Đinh dong!

Chúc mừng Túc chủ kiến tạo [Hồng Mông Đạo Thể] thành công!" "Đinh dong!

Chương 5

Hệ thống tự động mở giao diện thuộc tính cho ngài.” Giọng nói hệ thống vừa dứt, Lưu Nhĩ nhìn thấy trong đầu hiện ra một bảng thuộc tính hư ảo. 【Tên: Lưu Nhĩ】 【Tu vi: Phàm Linh (0/10000)】 【Thể chất: Hồng Mông Đạo Thể】 【Hiệu quả: Tốc độ tu luyện +9999】 【Hiệu quả: Cường độ huyết mạch +9999】 【Giá trị phân giải: 1.000.000】 “Tốc độ tu luyện tăng chín ngàn chín trăm chín mươi chín lần!” Lưu Nhĩ nhìn giao diện thuộc tính liền kinh hô.

Như vậy chẳng phải, tu luyện một ngày đã bằng tu luyện chín ngàn chín trăm chín mươi chín ngày trước khi kiến tạo Đạo Thể sao?

Hồng Mông Đạo Thể này cũng quá khủng bố rồi!

Phải biết rằng vốn dĩ Hỗn Nguyên Linh Hầu, là linh thể bẩm sinh, căn nguyên bất phàm.

Nhưng tốc độ tu luyện của Hồng Mông Đạo Thể còn nhanh hơn linh thể của y 9999 lần.

Có thể thấy, phẩm giai của Hồng Mông Đạo Thể này khủng bố vô thượng đến mức nào!

Lưu Nhĩ không còn do dự, bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện.

Mặc dù dùng Giá trị phân giải để thăng cấp tu vi sẽ nhanh hơn, nhưng Lưu Nhĩ cảm thấy giữ lại những Giá trị phân giải này thì tốt hơn.

Dù sao hiện tại y đang ở Tử Tiêu Cung, không dám tùy tiện phân giải bất kỳ vật phẩm nào trong tiên vực này.

Hơn nữa, Hồng Quân đã nói rồi, chỉ cần tu luyện có thành tựu sẽ ban cho pháp bảo.

Vậy thì giữ lại Giá trị phân giải để tiến hóa pháp bảo mới là chính xác!

Không còn do dự, y trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện… Ngoài cửa thiên điện Tử Tiêu Cung.

"Hừ!

Con khỉ nhỏ này thật đáng ghét!" "Lại không chơi với ta!

Trực tiếp chạy đi tu luyện rồi!" Tiên tử Dao Trì đang ngồi trên bậc đá màu xanh, bĩu môi lẩm bẩm.

Dáng vẻ bĩu môi thẳng tắp của nàng vô cùng đáng yêu.

"Sư muội, con khỉ nhỏ hiện tại là đệ tử ký danh của Sư tôn." "Rõ ràng thiên phú dị bẩm, tu luyện sớm mới là chính đạo chứ!" Tiên đồng Hạo Thiên ở bên cạnh chậm rãi nói.

Lời vừa dứt, liền bị Dao Trì liếc trắng mắt một cái.

"Con khỉ nhỏ tu luyện, có thể nhanh đến mức nào chứ!" "Phải biết rằng, Sư tôn ban cho chính là [Hồng Mông Tâm Kinh] đó!" "Đó chính là công pháp vô thượng đỉnh cao nhất của thế giới Hồng Mông đó!" "Không bằng chơi với ta một lát đi…" Dao Trì nhíu mày, giận dỗi nói, đôi môi nhỏ vẫn bĩu ra.

"Hô hô…" Hạo Thiên chưa nói hết lời, nghe thấy tiếng gió xung quanh bắt đầu nổi lên!

Ngay giây tiếp theo, cả hai người đều trừng lớn đôi mắt đen láy, trực tiếp ngẩng đầu nhìn lên.

Nhìn thấy tiên vụ phía trên cung điện nơi Lưu Nhĩ đang ở đột nhiên cuộn trào không ngừng.

Trong khoảnh khắc, vô số linh khí nồng đậm hóa thành sương mù bắt đầu tụ tập trên không trung tại đây!

Chớp mắt hình thành một đám linh vân.

Ngay giây tiếp theo, vô số linh khí như một cột nước, đổ thẳng xuống cung điện này!

“Chuyện gì vậy?” “Lẽ nào con khỉ nhỏ dẫn động dị tượng?” “Thiên Đạo tại thượng!

Sao có thể chứ!” Dao Trì và Hạo Thiên hai tiên đồng thấy vậy liên tục kinh hô, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Không trách họ lại kinh hãi đến vậy!

Chủ yếu là dị tượng linh khí này thực sự quá kinh người!

Rõ ràng là dị tượng linh khí do tu luyện tạo ra, nhưng ba động tu luyện khủng bố như vậy, họ cũng chỉ thấy khi Sư tôn tu luyện mà thôi.

Lẽ nào thiên phú tu luyện của con khỉ nhỏ lại kinh thế hãi tục đến vậy sao?

Lúc này, một bóng người lặng lẽ không tiếng động xuất hiện phía sau họ.

Chính là Hồng Quân Đạo Nhân, cường giả vô thượng của thế giới Hồng Hoang.

Chỉ có điều lúc này, y đang nhìn dị tượng linh khí phía trên thiên điện, trong đôi mắt vĩnh viễn không thay đổi kia, cũng lóe lên vẻ kinh ngạc. ...

Trong thiên điện Tử Tiêu Cung.

Lúc này Lưu Nhĩ đã tiến vào trạng thái tu luyện.

Chỉ cảm thấy một luồng ấm áp không ngừng lưu chuyển trong cơ thể.

Cùng với sự hít thở, luồng ấm áp đó cũng không ngừng mạnh mẽ hơn.

Toàn thân tràn đầy cảm giác thư thái.

"Phụt!" Chẳng mấy chốc, dưới sự quán chú của linh lực, trong cơ thể đột nhiên truyền ra một tiếng động trầm đục.

Cảnh giới tu luyện từ Phàm Linh cảnh giới, một bước nhảy vọt thành Địa Tiên chi cảnh.

Chương 6

Khí tức độc quyền của Địa Tiên ngay lập tức phát ra, trực tiếp bị Hạo Thiên, Dao Trì và Hồng Quân ở bên ngoài thiên điện cảm nhận được.

Hạo Thiên trực tiếp kinh hô: “Mới ba hơi thở!

Trực tiếp từ Phàm Linh thành Địa Tiên?” “Con khỉ nhỏ này cũng quá khủng bố rồi!” Lúc này Dao Trì cũng không còn tâm tư bĩu môi, chỉ còn tiếng kêu kinh ngạc.

Hồng Quân thì vẫn im lặng.

Chỉ có điều vẻ kinh dị trong mắt y càng nồng đậm hơn.

Bởi vì, y có thể cảm nhận được, khí tức của con khỉ nhỏ trong điện đang tiếp tục bùng nổ!

Rõ ràng là đối phương không chỉ trong ba hơi thở đã thành Địa Tiên, mà còn muốn tiếp tục đột phá!

Cảnh giới tu luyện của Hồng Hoang có chín đại cảnh giới, lần lượt là: Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân.

Trong đó, mỗi cảnh giới, bao gồm cả cảnh giới Thánh Nhân, đều có bốn tiểu cảnh giới, lần lượt là: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.

Hiện tại Lưu Nhĩ dưới sự quán chú của linh khí vô cùng thuần túy, cuối cùng cũng từ một sinh linh bình thường thăng cấp lên Địa Tiên sơ kỳ.

Điều này cũng có nghĩa là y cuối cùng cũng đã đặt chân lên con đường tu sĩ.

Không, Địa Tiên đối với tất cả tu sĩ, cũng chỉ là nền tảng mà thôi.

Đương nhiên, Địa Tiên đối với Lưu Nhĩ có Hồng Mông Đạo Thể mà nói, cũng chỉ mới bắt đầu.

Chỉ thấy y vẫn đắm chìm trong trạng thái tu luyện.

Tất cả linh khí nồng đậm hóa thành cột nước trên trời cũng không hề giảm đi nửa phần!

Khí tức trên người y cũng cuối cùng không ngừng leo lên!

Địa Tiên trung kỳ.

Địa Tiên hậu kỳ.

Địa Tiên đỉnh phong. … Ba canh giờ trôi qua, khí tức độc quyền của Thiên Tiên sơ kỳ trên người Lưu Nhĩ hoàn toàn tỏa ra.

"Thiên Tiên rồi!

Sư đệ thành Thiên Tiên rồi!" "… Con khỉ nhỏ này cũng quá khủng bố rồi!" Giọng nói non nớt của Hạo Thiên và Dao Trì lại lần nữa vang lên ngoài điện, giọng điệu của cả hai đều không khỏi đạt đến cao trào… Vừa mới kinh kêu, họ phát hiện, linh vân trên không trung vẫn hùng vĩ cuồn cuộn!

Lập tức, cả hai nhìn nhau.

"Sư đệ… không phải muốn tiếp tục đột phá nữa chứ…" Hạo Thiên lẩm bẩm. … Lời vừa dứt, cảm nhận khí tức trong điện lại lần nữa bùng nổ!

Thiên Tiên trung kỳ!

Thiên Tiên hậu kỳ!

Thiên Tiên đỉnh phong! … "Phụt!" Ba ngày sau, lại một tiếng động trầm đục vang lên!

Ngay giây tiếp theo, khí tức độc quyền của Chân Tiên hoàn toàn phát tán trên người Lưu Nhĩ!

Bên ngoài cung điện, Dao Trì và Hạo Thiên lúc này trực tiếp bị chấn kinh đến đờ người.

Ngay sau đó, cả hai trực tiếp cúi người hành lễ về phía sau: "Bái kiến Sư tôn!" Thế mà Hồng Quân Đạo Tổ lúc này cũng bị Lưu Nhĩ chấn kinh đến khí tức bất ổn rồi… "Linh vân chưa tan!" Chỉ thấy Hồng Quân Đạo Tổ kinh hô.

Ngay cả y, lúc này nhìn tốc độ đột phá biến thái của Lưu Nhĩ, cũng không khỏi kinh ngạc.

Hạo Thiên và Dao Trì nghe vậy lại lần nữa quay người.

Ngay giây tiếp theo, nhìn thấy khí tức trong điện lại lần nữa bùng nổ!

Chân Tiên trung kỳ!

Chân Tiên hậu kỳ!

Chân Tiên đỉnh phong!

Mười ngày thời gian thoáng chốc trôi qua!

Mãi đến khi khí tức phát ra từ Lưu Nhĩ đạt Chân Tiên đỉnh phong, linh vân do linh lực ngưng tụ trên không trung thiên điện mới bắt đầu tiêu tan!

Đến đây, Lưu Nhĩ đã dùng mười bốn ngày thời gian, từ Phàm Linh, vượt qua ba đại cảnh giới, mười hai tiểu cảnh giới, đạt đến Chân Tiên cảnh giới đỉnh phong!

Xem ra, Hạo Thiên và Dao Trì ngoài cung đã kinh hãi đến cứng đờ, bất động.

Hồng Quân cũng nhanh chóng hồi thần, trong miệng cười lớn nói:

“Thiện!

Chương 7

Đại thiện a!" Nói xong, Hồng Quân trong lòng có cảm ngộ, trên người phát ra một luồng khí tức kỳ dị.

Ngay giây tiếp theo, bóng người y lóe lên, trực tiếp quay về Tử Tiêu Cung.

Chỉ để lại Hạo Thiên và Dao Trì vừa hồi thần nhìn nhau.

"Sư tôn… sắp thành Thánh rồi!" Hạo Thiên lẩm bẩm. … Dao Trì im lặng, như bị nghẹn lời… Lưu Nhĩ thì vẫn khoanh chân trong cung điện, bắt đầu củng cố tu vi đang tăng vọt. ...

Hồng Hoang không tính năm tháng.

Ba trăm năm thoáng chốc trôi qua.

Trong thiên điện Tử Tiêu Cung ở ba mươi ba tầng trời bên ngoài, Lưu Nhĩ mới từ từ mở đôi mắt.

Ngay sau đó nhìn thấy một giao diện thuộc tính mới tinh hiện ra trước mắt: 【Tên: Lưu Nhĩ】 【Tu vi: Chân Tiên đỉnh phong (Cảnh giới tiếp theo cần 1.000.000 Giá trị phân giải để thăng cấp)】 【Thiên phú: Tâm Thông】 【Thể chất: Hồng Mông Đạo Thể】 【Hiệu quả: Tốc độ tu luyện +9999】 【Hiệu quả: Cường độ huyết mạch +9999】 【Giá trị phân giải: 1.000.000】 Nhìn giao diện thuộc tính mới tinh này, lại cảm nhận uy năng khủng bố trong cơ thể, Lưu Nhĩ kích động vô cùng.

Ba trăm năm, y vẫn luôn củng cố tu vi, cuối cùng cũng loại bỏ được di chứng của sự tăng vọt quá nhanh.

Tu vi ổn định vững chắc ở Chân Tiên đỉnh phong.

Đúng lúc này, Tử Tiêu Cung bên cạnh đột nhiên bùng nổ một

luồng khí tức chấn động cả thế giới Hồng Hoang!

Thì ra Hồng Quân Đạo Tổ đã trảm được Tam Thi cuối cùng, phá vỡ bình chướng cuối cùng của Chuẩn Thánh đỉnh phong, bước vào cảnh giới Thánh Nhân!

Ngay giây tiếp theo, một giọng nói hùng vĩ vô cùng, tràn đầy uy nghiêm vô thượng từ Tử Tiêu Cung truyền ra.

"Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, Ngô đương chưởng giáo tôn.

Ngô nãi Hồng Quân, kim dĩ thành Thánh!

Sẽ tại Tử Tiêu Cung ba mươi ba tầng trời bên ngoài, truyền Ngô Đại Đạo!

Phàm người có linh trí, người hữu duyên, đều có thể đến…" Trên Đại Địa Hồng Hoang, giọng nói uy nghiêm của Hồng Quân vừa truyền ra, tất cả sinh linh tu sĩ đều ngây người.

Ngay sau đó lần lượt hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, trong miệng cao hô: "Bái kiến Thánh Nhân!" "Cung nghênh Hồng Quân Tôn Thượng thành Thánh!" "Chúng đệ tử cung nghênh Đạo Tổ!" "Đạo Tổ từ bi!" Sau khi hành đại lễ, lại có vô số đại năng tu sĩ từng người vẻ mặt hân hoan, ngay sau đó bay vút lên trời, lao về phía Tử Tiêu Cung ở ba mươi ba tầng trời bên ngoài!

Lúc này, Lưu Nhĩ cảm nhận khí tức uy nghiêm của Hồng Quân, và nghe rõ lời nói của Hồng Quân, đôi mắt phát sáng.

Hồng Quân giảng đạo?

Chẳng phải điều đó có nghĩa là sự yên tĩnh của Hồng Hoang cũng sắp kết thúc rồi sao… Y chậm rãi vươn vai lười biếng.

Y nhớ rõ trước đây Sư tôn Hồng Quân nói, chỉ cần có thể tham

ngộ Hồng Mông Tâm Kinh tiểu thành, thì sẽ ban cho pháp bảo.

Lúc này y đã trực tiếp vượt qua cảnh giới Tâm Kinh viên mãn, kiến tạo thành Hồng Mông Đạo Thể.

Chắc là đã hoàn toàn vượt mức đạt được nhiệm vụ rồi chứ?

Vậy Hồng Quân sẽ ban cho bảo vật gì?

Lưu Nhĩ trong lòng không khỏi tràn đầy mong đợi.

Với hệ thống của y, chỉ cần là bảo vật, dù là loại nào, y cũng không từ chối.

Dù sao, ngay cả pháp bảo vô dụng cũng có thể trực tiếp phân giải, thu được các loại thứ có thể khiến y mạnh hơn.

Lưu Nhĩ khẽ động thân hình, ngay giây tiếp theo liền lóe ra ngoài cung điện.

"Ủa?

Hạo Thiên và Dao Trì đâu?" Lưu Nhĩ nhìn tiên cảnh bên ngoài cửa không một bóng người, không khỏi lẩm bẩm.

Ngay sau đó thân hình y lại lần nữa chớp động, đã ở bên ngoài Tử Tiêu Cung.

"Sư tôn, đồ nhi cầu kiến!" Lưu Nhĩ khẽ chỉnh lại y phục, rồi cúi người hành lễ về phía cánh cổng lớn màu đỏ son.

Thế nhưng, đợi rất lâu, cũng không nghe thấy trong điện có chút hồi âm nào.

Đối với điều này, y không khỏi ngạc nhiên.

Lại lần nữa mở miệng hô: "Sư tôn, đồ nhi cầu kiến!" … Ba hơi thở sau, trong điện vẫn yên tĩnh như cũ.

"Lẽ nào Sư tôn không ở đây?" "Vừa rồi chẳng phải ở đây sao?"

Lưu Nhĩ lẩm bẩm.

Ngay sau đó tiến lên đưa tay, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Quả nhiên, nhìn thấy cả đại điện rộng lớn không một bóng người.

Bóng dáng Hồng Quân Đạo Tổ trên đạo đài ban đầu cũng trống không.

Chương 8

"Sư tôn đi đâu rồi?" "Chẳng lẽ biết ta xuất quan, muốn đòi pháp bảo, nên chạy mất rồi?" "Cũng quá xàm rồi!" Lưu Nhĩ không nhận được pháp bảo, trong lòng không khỏi có chút uất ức càm ràm.

Đang định quay người rời đi, y liếc thấy sáu bồ đoàn trong điện.

"…" "Lẽ nào là sáu vị trí Thánh trong truyền thuyết?" Nhìn sáu bồ đoàn, như thể nhìn thấy sáu vị Thánh Nhân đang ngồi trên đó… Tam Thanh chiếm ba cái… Nữ Oa chiếm một cái… … Đang nhìn, tai Lưu Nhĩ khẽ động, lập tức nghe thấy có ba bóng người đang phá Tiên Thiên Cương Phong, lao về phía Tử Tiêu Cung!

Chớp mắt, lòng y nảy sinh ý muốn trêu đùa.

Trong lòng không khỏi nảy ra một kế.

Chỉ thấy y phẩy tay, trực tiếp thu sáu bồ đoàn lại, thân hình lại rơi xuống đạo đài, khoanh chân ngồi.

Chỉ trong ba cái búng tay, có ba đạo thân ảnh bay vút tiến vào Tử Tiêu Cung với cửa rộng mở.

Một đạo nhân lão niên râu tóc bạc phơ, một đạo nhân trung niên nghiêm túc chính khí, một đạo nhân thiếu niên anh tuấn tiêu sái.

Chính là Tam Thanh Đạo Nhân!

Tam Thanh vừa bước vào cửa, nhìn thấy con khỉ vàng mặc đạo phục đang mỉm cười nhìn họ trên đạo đài, đều ngây người!

Ngay sau đó nhìn nhau.

Lẽ nào Hồng Quân Đạo Tổ là một con khỉ?

Không thể nào chứ?

Nhưng, khí tức của con khỉ… lại rất cổ quái… lại cảm thấy vô cùng thần bí.

Lẽ nào thật sự là Hồng Quân Đạo Tổ?

Lão Tử Đạo Nhân dẫn đầu mở miệng hành lễ nói: "Tôn thượng, ngài có phải Hồng Quân Đạo Tổ không?" Lưu Nhĩ nghe vậy trong lòng mừng thầm, trực tiếp vận chuyển Hồng Mông Tâm Kinh, lập tức học theo khí tức Tử Tiêu của Hồng Quân Đạo Tổ bình thường!

Tam Thanh trực tiếp đờ người, chỉ cảm thấy con khỉ trên đạo đài càng thêm mông lung khiến người ta không thể nhìn thấu một chút nào.

Tam Thanh lại lần nữa nhìn nhau, sau đó mới lần lượt cúi người, cung kính nói với Lưu Nhĩ: "Chúng đệ tử bái kiến Lão Sư…" "Thiện." Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, cố gắng nhịn xuống xung động muốn bật cười trong lòng.

Y phẩy tay, sáu bồ đoàn tức thì xuất hiện dưới đạo đài.

Trong đó ba cái, xuất hiện trước mặt Tam Thanh.

Tam Thanh nhìn ba bồ đoàn mang khí tức khác nhau trước mặt, trong lòng mừng rỡ!

Tất cả bồ đoàn chỉ có sáu cái, ba sư huynh đệ họ lại chiếm ba cái.

Rõ ràng Lão Sư rất coi trọng họ!

Cả ba người lại lần nữa cúi người, ngay sau đó liền ngồi phịch xuống.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến vài tiếng phá không, lại có vài bóng người xuất hiện… Tử Tiêu Cung ở ba mươi ba tầng trời bên ngoài.

Tam Thanh ngoan ngoãn ngồi trên bồ đoàn, một mặt tĩnh lặng chờ

đợi các vị Tử Tiêu Tam Thiên Khách, một mặt không kìm được liếc nhìn Lưu Nhĩ trên đạo đài.

Trong lòng họ lúc này không thể bình tĩnh.

Đường đường Hồng Quân Đạo Tổ, Thánh Nhân đầu tiên của thế giới Hồng Hoang, lại là một con mi hầu?

Nói ra ai mà tin!

Nhưng khí tức vừa rồi Lưu Nhĩ phát ra lại hoàn toàn không thể giả được!

Rõ ràng là khí tức Hồng Mông Tử Tiêu khi Hồng Quân Đạo Tổ thành Thánh, lại hoàn toàn khế hợp với Tử Tiêu Cung này.

Vừa rồi, Tam Thanh nghe thấy vài tiếng phá không truyền đến từ bên ngoài cung điện, tức thì xua tan những suy nghĩ phức tạp, nhìn về phía cổng lớn.

Ngay giây tiếp theo, có năm bóng người xuất hiện.

Chỉ thấy năm bóng người đều phát ra yêu khí nồng đậm.

Có hai huynh đệ với đôi mắt vàng rực, trên người tràn đầy khí tức viêm nhiệt.

Có một lão giả thân hình khổng lồ, đôi mắt như chim ưng, cánh mũi cong nhọn.

Lại có một nam một nữ, nam anh tuấn, nữ tuyệt sắc, đều phi phàm.

Lập tức, Lưu Nhĩ nhận ra tất cả.

Chính là năm đại cường giả chí cường của Yêu Tộc hiện tại, lần lượt là: huynh đệ Thái Nhất Đế Tuấn, Yêu Tổ Côn Bằng, huynh muội Phục Hy Nữ Oa.

Năm đại cường giả chí cường của Yêu Tộc vừa bước vào cửa liền đờ người.

Nhìn thấy gì đây?

Nếu mắt họ không có vấn đề, thì người đang ngồi trên đạo đài, lại là một con mi hầu?

Đơn giản là không thể tin nổi vào mắt mình!

Chương 9

Cũng quá xàm xí rồi!

Hồng Quân Đạo Tổ là một con khỉ sao?

Trong lúc đang do dự, Thông Thiên Đạo Nhân đang ngồi trên bồ đoàn liền bất mãn.

Ngay cả ba huynh đệ ta thấy Đạo Tổ Tôn Thượng còn phải cung cung kính kính, thế mà những yêu tộc này lại do dự?

Chẳng lẽ họ cho rằng Tam Thanh ta cũng nhận nhầm sao?

Thông Thiên trực tiếp mở miệng nói: "Hừ!

Các ngươi do dự làm gì?

Không mau bái kiến Đạo Tổ Tôn Thượng?" Lời vừa dứt, Lưu Nhĩ cũng phối hợp vận chuyển Hồng Mông Tâm Kinh.

Lập tức, năm đại năng của Yêu Tộc đều kinh ngạc bừng tỉnh.

"Yêu Tộc Thái Nhất bái kiến Đạo Tổ Tôn Thượng!" "Yêu Tộc Đế Tuấn bái kiến Đạo Tổ Tôn Thượng!" "Yêu Tộc Côn Bằng khấu kiến Đạo Tổ Tôn Thượng!" "Yêu Tộc Phục Hy bái kiến Lão Sư!" "Yêu Tộc Nữ Oa thỉnh an Lão Sư!" Lúc này họ đã bị chấn kinh.

Trong lòng bắt đầu suy tư.

Vì Hồng Quân Đạo Tổ lại là yêu tộc, chẳng phải Yêu Tộc sẽ có một vị Thánh Nhân dẫn dắt sao?

Như vậy!

Yêu Tộc sẽ quật khởi, xưng bá cả thế giới Hồng Hoang là chuyện chỉ trong tầm tay!

Ánh mắt họ nhìn Lưu Nhĩ, càng tràn đầy kinh hỉ.

Trong đó Nữ Oa, nữ tính duy nhất, cảm xúc trong mắt càng vô cùng rõ ràng.

Đương nhiên, những gì họ nghĩ lúc này đều bị Lưu Nhĩ vận chuyển Hồng Mông Tâm Kinh, thi triển Tâm Thông, nghe được rõ mồn một.

Do đó, Lưu Nhĩ đối với chuyện này càng vô cùng nghiêm túc, chỉ khẽ nói một tiếng: "Thiện!" Ngay sau đó không nói gì nữa.

Năm yêu thấy vậy cũng không để ý, lần lượt đứng sang một bên.

Khi ánh mắt họ lướt qua Tam Thanh, vô cùng ngạc nhiên.

Bồ đoàn khí tức phi phàm, từ đâu mà có?

Chẳng lẽ Tam Thanh mang đến?

Không cần nói nhiều, lại có hai bóng người phá không mà đến.

"Ha ha ha!

Trấn Nguyên Tử huynh, ở dưới đất tuy mạnh mẽ vô cùng, nhưng xét về thân pháp, không bằng ta đâu!" Chỉ thấy một đạo nhân áo hồng dẫn đầu bước vào, trong miệng khẽ cười.

Theo sát phía sau y là một đạo nhân cẩm y.

Y nghe lời nói của đạo nhân áo hồng xong cũng khẽ mỉm cười: "Ai mà chẳng biết Hồng Vân vốn là mây khói, nếu thân pháp còn không bằng ta, thì chỉ có thể chứng minh học nghệ chưa tinh thôi!" Lưu Nhĩ nghe thấy lời nói của hai người, cũng tức thì đoán ra, chẳng phải Hồng Vân Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử Đại Tiên sao!

Hồng Vân Lão Tổ, đó chính là lão tốt bụng của Hồng Hoang đó.

Đáng tiếc, cũng là người đáng thương của Hồng Hoang.

Nếu không phải vì nhường chỗ cho hai tên ngốc phương Tây kia, cũng sẽ không rước họa sát thân.

Lưu Nhĩ trong lòng khẽ động.

Nếu Hồng Vân không nhường chỗ, thì liệu có thoát khỏi họa sát thân không?

Vậy không bằng đợi hai người phương Tây kia đến rồi mới ban phát ba bồ đoàn còn lại.

Kết cục có thay đổi không?

Nếu có thể thay đổi, chẳng phải cũng có thể thoát khỏi bàn cờ Hồng Hoang, trở thành người chơi cờ bên ngoài bàn cờ sao?

Lưu Nhĩ trong lòng bắt đầu nảy sinh hứng thú.

Nếu vừa rồi giả mạo Hồng Quân Đạo Tổ chỉ là nhất thời hứng chí, thì bây giờ, muốn xem liệu có thể thay đổi cốt truyện phát triển của Hồng Hoang không, Lưu Nhĩ thực sự đã động tâm.

Quay lại Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Sau khi bước vào đại điện, nhìn quanh bốn phía, tức thì phát hiện sự tình không đơn giản.

Bởi vì, họ chợt nhận ra, Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi trên đạo đài, lại là một con khỉ?

"Hãy chờ ở một bên…" Chưa kịp nhìn nhau để xin chứng thực từ các đại năng khác trong điện, họ nghe thấy một giọng nói vô cùng mông lung truyền vào tai.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân chợt sửng sốt, cảm nhận khí tức trên người Lưu Nhĩ xong, trong lòng đại chấn.

Ngay sau đó hai người lần lượt cúi người lùi lại, đứng sang một bên, trong lòng vô cùng phức tạp… Bởi vì họ đã xác định, Hồng Quân

Đạo Tổ, đúng là một con khỉ!

Chương 10

"Sưu!" "Sưu!" Vài hơi thở sau, ngoài đại điện lại truyền đến hai tiếng phá không.

Mọi người ngừng tạp niệm, ngẩng đầu nhìn lên, tức thì thấy hai đạo nhân mặc đạo bào rách rưới, mặt mày bi thương bước vào trong điện. ...

Nhìn hai đạo nhân vừa mới bước vào cửa, mặc đạo bào rách rưới, tất cả các đại năng có mặt, trừ Hồng Vân ra, đều nhíu mày.

Rõ ràng, mọi người đều nhận ra hai đạo nhân vừa rồi, và, vô cùng chán ghét.

Đôi mắt Lưu Nhĩ sáng lên, lập tức nhận ra thân phận của hai đạo nhân.

Chẳng phải Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của phương Tây đó sao.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi bước vào đại điện, thấy đã có nhiều đại năng đến trước, sắc mặt tức thì không được tốt.

Nhưng vừa thấy những đại năng này cũng chỉ có thể tĩnh lặng chờ đợi, trong lòng họ lại tức thì vui vẻ trở lại.

Họ mới quay đầu nhìn về phía đạo đài trong điện.

Ngay giây tiếp theo, nụ cười trên mặt cả hai trực tiếp đờ ra.

Hai tay định hành lễ cũng trực tiếp cứng đờ giữa không trung.

Thiên Đạo tại thượng!

Đã nhìn thấy cái gì?

Nga phi!

Đã nhìn thấy sinh vật gì?

Khỉ vàng sao?

Ngồi trên đạo đài, lại là một con khỉ!

Sao có thể chứ?

Chẳng lẽ Thánh Nhân đầu tiên giữa trời đất, lại là một con khỉ sao?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vội vàng nhìn quanh các đại năng xung quanh, tức thì thấy trên mặt những đại năng này cũng mang vẻ cổ quái.

Cả hai trong lòng chấn động.

Con khỉ đúng là Hồng Quân Đạo Tổ!

Cũng quá ngoài sức tưởng tượng rồi!

Tuy nhiên, những gì họ nghĩ lúc này đều bị Lưu Nhĩ vận chuyển Hồng Mông Tâm Kinh, thi triển Tâm Thông, nghe được rõ mồn một.

Lưu Nhĩ không muốn lãng phí thời gian với hai kẻ vô sỉ này, chỉ khẽ gật đầu, sau đó phẩy tay, trực tiếp ném ba bồ đoàn còn lại ra.

Các đại năng đang đứng thấy vậy, tức thì hiểu ra bồ đoàn mà Tam Thanh đang ngồi từ đâu mà có!

Cảm nhận khí tức phát ra từ bồ đoàn, trong lòng họ đều chợt hiểu ra đó là cơ duyên.

Lập tức, từng người trực tiếp ra tay!

Chớp mắt đã xong, ba bồ đoàn đã có chủ.

Chỉ thấy huynh muội Phục Hy Nữ Oa hợp lực tranh được một cái.

Ba yêu Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất tranh được một cái.

Hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tranh được một cái.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thì không tranh.

Sở dĩ như vậy, thứ nhất là do Lưu Nhĩ cố ý làm khi ném bồ đoàn, hướng ném bồ đoàn xa khỏi Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Thứ hai là Trấn Nguyên Tử trong lòng có cảm ngộ, bồ đoàn không có duyên với y, nên không ra tay.

Hồng Vân Lão Tổ dù muốn tranh nhưng phát hiện một mình thực sự không tranh nổi, cũng đành từ bỏ.

"Muội muội!

Ngồi đi!" Phục Hy trực tiếp nhường bồ đoàn vừa tranh được cho Nữ Oa.

Đôi mắt đẹp của Nữ Oa khẽ động, nội tâm cảm ứng thấy bồ đoàn có duyên với mình, cũng không từ chối, trực tiếp ngồi xuống.

Côn Bằng cũng có cảm ứng tương tự.

Đang định mở miệng nói với Đế Tuấn và Thái Nhất thì thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt đen sì xuất hiện trước mặt.

"Các ngươi súc sinh lông tạp nham cũng xứng tranh bồ đoàn của ta sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp mở miệng nói, không có chút ý tứ khách khí nào.

Chương 11

Họ ỷ vào tu vi mạnh hơn ba yêu Thái Nhất, Đế Tuấn, Côn Bằng một tiểu cảnh giới, trực tiếp ra tay muốn tranh đoạt.

"Hỗn trướng!" Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy trực tiếp tức điên lên.

Trong đôi mắt vàng rực ẩn chứa Thái Dương Chân Hỏa!

Không khí xung quanh không khỏi bắt đầu vặn vẹo… "Đúng là như vậy!" "Các ngươi là vật sinh ra từ ẩm ướt, trứng nở, có tư cách gì ngồi ngang hàng với chúng ta?" Đúng lúc này, Nguyên Thủy Đạo Nhân vẫn luôn ngồi cạnh xem kịch cũng mở miệng.

Lưu Nhĩ trên đạo đài nghe vậy liền ngây người.

Tức con mẹ nó chuyện của ngươi à?

Ngồi yên không được sao?

Về phần ba yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, nghe Nguyên Thủy Đạo Nhân trong Tam Thanh cũng mở miệng như vậy, tức thì ngọn lửa giận trong lòng càng bùng cháy hơn vài phần.

Tức con mẹ nó chuyện của Nguyên Thủy Đạo Nhân à!

Nhưng họ cũng biết, Tam Thanh là một thể.

Nguyên Thủy Đạo Nhân đã mở miệng như vậy, thì Lão Tử Đạo Nhân và Thông Thiên Đạo Nhân chắc chắn cũng đứng về phía Nguyên Thủy.

Như vậy, không chỉ tu vi cảnh giới không có ưu thế, mà ngay cả số lượng cũng không đủ!

Thái Nhất, Đế Tuấn, Côn Bằng nhìn nhau, sau đó Thái Nhất phẫn

hận ném bồ đoàn trong tay về phía hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Y biết không chiếm ưu thế, nên nhường một bồ đoàn… Đương nhiên, trong khoảnh khắc đó, trong lòng y cũng đã gieo xuống hạt giống thù hận, kết xuống nhân quả mới với Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Cứ như vậy, sáu bồ đoàn đều đã có chủ.

Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lần lượt ngồi xuống trên bồ đoàn, từng người cung kính nhìn Lưu Nhĩ trên đạo đài.

Lưu Nhĩ thấy vậy trong lòng vui mừng.

Rõ ràng là y thực sự có thể can thiệp vào cục diện!

Cũng chính lúc này, các vị Tử Tiêu Tam Thiên Khách khác cũng lần lượt phá Tiên Thiên Cương Phong, đến Tử Tiêu Cung.

Nhìn sáu đại năng đang ngồi trên bồ đoàn, từng người trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tiện mộ.

Sau khi nhìn thấy Đạo Tổ là một con khỉ, tất cả các đại năng đều kinh ngạc, từng người lộ ra vẻ chấn kinh vô cùng.

Lưu Nhĩ đối với điều này đã chai lì.

Y trực tiếp phát tán khí tức Hồng Mông Tử Tiêu, tức thì khiến những đại năng này lần lượt khấu đầu hành lễ cao hô: "Chúng đệ tử khấu kiến Đạo Tổ Tôn Thượng!" Lưu Nhĩ thấy vậy trong lòng thầm sướng.

Dù sao, đây đều là những cường giả chí cường của Hồng Hoang đó.

Thế mà giờ đây từng người quỳ rạp trước mặt y, bị y trêu đùa xoay như chong chóng… Đang định xem tiếp sẽ chơi đùa thế nào, y đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức khủng bố xuất hiện. … Trong

Tử Tiêu Cung.

Lưu Nhĩ đang định xem tiếp cảnh trêu đùa Tam Thiên Khách như vậy, cảm thấy một luồng uy áp khủng bố xuất hiện, chỉ cảm thấy nội tâm chấn động.

Ngay giây tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, "Đệ tử cung nghênh Hồng Hoang Chí Tôn Hồng Quân Đạo Tổ!" Chỉ thấy Lưu Nhĩ trực tiếp đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ vô cùng, cúi người cao hô về phía hư không.

Lập tức, tất cả các đại năng có mặt, bao gồm cả Tam Thanh, đều trực tiếp đờ người, hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào.

Thiên Đạo tại thượng!

Đã nghe thấy gì?

Đã nhìn thấy gì?

Đã làm gì?

Con mi hầu mà mọi người vừa rồi vẫn luôn tôn kính xưng là Lão Sư, lại không phải Hồng Quân Đạo Tổ?

Tức con mẹ nó chuyện gì vậy?

Chưa kịp thoát khỏi trạng thái đờ đẫn, một luồng uy áp vô thượng đột nhiên xuất hiện.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy hư không phía trên đại điện đột nhiên gợn lên một trận sóng gợn, không gian rách ra.

Một lão giả và hai tiên đồng từ hư không bước ra.

Rõ ràng, uy áp khủng bố đó, phát ra từ lão giả kia.

Lại nhìn thấy con mi hầu giả Hồng Quân kính cẩn nhìn lão giả kia, các đại năng có mặt lập tức hiểu ra.

Vị đó, mới chính là Hồng Quân thật!

Mặc dù trong lòng họ đều hận Lưu Nhĩ đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng Hồng Quân xuất hiện, họ cũng không dám lơ là một chút nào, chỉ có thể lại lần nữa ngoan ngoãn cúi người hành lễ cao hô: "Chúng đệ tử bái kiến Đạo Tổ Tôn Thượng!" Hồng Quân Đạo Tổ không để ý đến mọi người, bước một bước đã đến trên đạo đài.

Hạo Thiên và Dao Trì theo sát phía sau.

Chương 12

Dao Trì còn vô cùng ngoan ngoãn châm nến vào lư hương.

Hồng Quân thì đang nhìn Lưu Nhĩ.

Nửa khắc sau, y mới thở dài một tiếng, nói: "Hầu tôn, vẻn vẹn ba trăm năm, con đã thấu triệt Hồng Mông Tâm Kinh, rồi kiến tạo Hồng Mông Đạo Thể.

Quả thực vượt ngoài dự liệu của vi sư a…" Lưu Nhĩ nghe vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, ngay sau đó cười nói: "Sư tôn quá khen rồi!" "Hầu tôn, biết khiêm tốn.

Thôi được rồi, chuyện của con tạm gác sang một bên…" Hồng Quân thấy vậy khẽ lắc đầu bất lực cười một tiếng, ngay sau đó mới quay người đối mặt với Tam Thiên Khách vẫn đang cúi người.

"Các ngươi, không cần đa lễ!

Ngô là Hồng Quân, sẽ giảng đạo ba lần, mỗi lần ba ngàn năm.

Lần giảng đạo thứ nhất bắt đầu!" Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, ngồi trên bồ đoàn trên đạo đài.

Giữa làn khói lượn lờ từ lư hương, y bắt đầu khẩu xuất kim ngôn, thuật Đại Đạo… Thánh Nhân giảng đạo, dị tượng bốn phía.

Lập tức, âm thanh Đại Đạo vang dội, hồi đáp cả Tử Tiêu Cung.

Lại có vô số kim liên nở rộ, tỏa ra ngũ sắc hà quang mê người… Các đại năng chỉ cảm thấy âm thanh Đại Đạo vang vọng bên tai, từng người không kìm được nhắm mắt lại, nhanh chóng tiến vào trạng thái nghe đạo… Lưu Nhĩ thì ngoan ngoãn ngồi phía sau Hồng Quân, cùng với Hạo Thiên và Dao Trì.

Vừa ngồi xuống, cảm nhận ánh mắt hung dữ của Dao Trì, Lưu Nhĩ đương nhiên biết ý của đối phương, trực tiếp coi như không thấy, khẽ nhắm mắt, cũng bắt đầu lắng nghe chân ngôn của Hồng Quân.

Ngay giây tiếp theo, nghe thấy trong đầu truyền đến từng tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Đinh dong!

Lắng nghe chân ngôn Thánh Nhân, đang phân giải…" "Đinh dong!

Phân giải thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được Đại Đạo chân ý, một vạn Giá trị phân giải…" Nghe thấy âm thanh nhắc nhở trong đầu, đôi mắt Lưu Nhĩ sáng lên.

Sư tôn đỉnh quá!

Hoàn toàn là đang để y cày kinh nghiệm!

Y cũng không động đến những Giá trị phân giải này, vận chuyển Hồng Mông Tâm Kinh, tiếp tục lắng nghe chân ngôn của Đạo Tổ… Dao Trì thấy vậy, cũng biết lúc này cần phải tĩnh lặng, cũng ngoan ngoãn lắng nghe âm thanh Đại Đạo của Hồng Quân. ...

Ba ngàn năm đối với người hiện đại cực kỳ dài đằng đẵng.

Nhưng đối với tu sĩ thế giới Hồng Hoang mà nói, lại chỉ là thoáng chốc.

Hồng Quân giảng đạo ba ngàn năm.

Trong Tử Tiêu Cung thỉnh thoảng bùng phát khí thế hùng vĩ.

Chính là Tam Thiên Khách sau khi nghe Hồng Quân giảng đạo, từng người bừng tỉnh đại ngộ, không ngừng đột phá cảnh giới tu vi nguyên bản của bản thân.

Lưu Nhĩ cũng vậy, có Hồng Mông Đạo Thể, ngộ tính của y trực tiếp bỏ xa Tam Thiên Khách không biết bao nhiêu con phố!

Do đó, ba ngàn năm, tu vi của y trực tiếp từ Chân Tiên đỉnh phong

nguyên bản đột phá lên Kim Tiên đỉnh phong… Có thể nói, y đã bước vào hàng ngũ cường giả.

Dù sao, lúc này cũng chỉ có vài vị Thánh Nhân tu vi vừa mới đột phá đến Đại La Kim Tiên. ...

“Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Thiên địa đại nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Thiên địa bất nhân, tiện thiên địa đại nhân…” Ba ngàn năm thời gian trôi qua, Hồng Quân Đạo Tổ dùng đoạn thoại này làm kết thúc cho lần giảng đạo thứ nhất.

Lời nói của Hồng Quân Đạo Tổ vừa dừng, âm thanh Đại Đạo vang dội xung quanh tức thì biến mất.

Ba ngàn thính khách trong điện tức thì từng người bị buộc thoát khỏi trạng thái nghe đạo.

Lập tức, từng người đờ đẫn.

Trong đó những người tu vi đạt cảnh giới đỉnh phong, lại càng cảm thấy vô cùng khó chịu, không khỏi từng người bắt đầu khổ sở cầu xin: “Chúng đệ tử khấu cầu Đạo Tổ Tôn Thượng giảng thêm vài câu a!” “Đạo Tổ!

Chúng đệ tử trong lòng vẫn còn những điều không giải đáp được!” “Mong Đạo Tổ từ bi thương xót chúng đệ tử, tiếp tục giảng đi!” “…..” Lập tức, những tiếng cầu xin này vang vọng khắp cả Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân thấy vậy lại không nói một lời, trực tiếp quay người biến mất trên đạo đài.

Cùng biến mất còn có Lưu Nhĩ… Chỉ còn lại Hạo Thiên và Dao Trì hai tiên đồng.

“Lão Sư đã nói rồi, giảng đạo ba lần, tổng cộng chín ngàn năm.” “Sẽ không hơn một hơi thở, cũng sẽ không kém một hơi thở.” “Cho nên các ngươi xin hãy về đi, đợi lần sau rồi lại đến!” Hạo Thiên nhìn Tam Thiên Thính Khách vẻ mặt thất vọng dưới đạo đài, không khỏi mở miệng nói.

Lời vừa dứt, phần lớn các đại năng đều thoải mái hơn.

“Đạo Tổ đã đi rồi, chúng ta cũng tản đi thôi!” “Tiên đồng nói đúng, đợi lần sau lại đến vậy…” “Tu vi thăng cấp quá nhanh, nghe chân ngôn quá nhiều cực kỳ bất lợi, chúng ta nên đi tìm một nơi an ổn để củng cố tu vi.” “Đạo huynh nói chí phải, chúng ta đều tản đi thôi…” Trong từng trận nghị luận, Tam Thiên Thính Khách cũng từng người lóe thân rời đi. ...

Trong thiên điện Tử Tiêu Cung.

Chương 13

"Đồ nhi khấu tạ Sư tôn chân ngôn đồng hành cùng con ba ngàn năm!" Lưu Nhĩ không đợi Hồng Quân Đạo Tổ mở miệng, trực tiếp cười hớn hở nói.

Hồng Quân nhìn Lưu Nhĩ với bộ lông vàng trên mặt cười đến thành một cục, không khỏi bất lực cười nói: "Hầu tôn, gan con cũng không nhỏ, dám mạo nhận Vi sư!" "Lại còn thay đổi cả quan hệ nhân quả!" Lưu Nhĩ nghe thấy giọng điệu của Hồng Quân không hề có chút ý tứ tức giận nào, trong lòng nhẹ nhõm, ngay sau đó cười hì hì nói: "Đồ nhi lo lắng Sư tôn vất vả, nên tiện tay giúp Sư tôn giải quyết chút chuyện vặt." Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy khóe miệng càng nhếch lên đáp lại: "Chẳng lẽ muốn Vi sư cảm tạ con không được sao?" Đối với Lưu Nhĩ, đệ tử này, Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng vô cùng vui mừng.

Bởi vì đệ tử này đã mang đến cho y quá nhiều kinh hỉ!

Ba ngàn ba trăm năm trước, nếu không phải Lưu Nhĩ thấu triệt Hồng Mông Tâm Kinh, kiến tạo Đạo Thể, mang đến cho Hồng Quân sự chấn kinh, hân hoan và các loại cảm xúc phức tạp khác, Hồng Quân tự hỏi bản thân cũng không thể sớm trảm Tam Thi, thành Thánh Nhân!

Vừa rồi, thấy Lưu Nhĩ lại còn biết động sát đại thế Thiên Đạo, chính xác phân phát sáu bồ đoàn vào tay sáu vị Thánh Nhân, khiến Hồng Quân Đạo Tổ càng đại hỉ.

Chẳng phải đây là một đệ tử sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của y sao?

Do đó, lúc này nhìn Lưu Nhĩ, trong đôi mắt sâu thẳm vô cùng của Hồng Quân Đạo Tổ tràn đầy sự vui mừng.

Xem ra quyết định ban đầu của y không hề sai!

Ngoài sự may mắn, y còn quyết định.

Tay phải y lật một cái, một đạo hắc quang chợt hiện!

Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy một luồng sát phạt chi khí vô thượng đột nhiên ập tới mặt, tràn ngập cả Tử Tiêu Cung.

Trong lòng y chợt chấn động, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, tức thì thấy một thanh trường thương phát ra ánh sáng đen xuất hiện trong tay Hồng Quân.

Luồng sát phạt chi khí khủng bố kia, chính là từ thanh trường thương đó phát ra!

"…?" "Thí Thần Thương!" Lưu Nhĩ kinh hô, trực tiếp gọi ra tên của thanh trường thương.

Thí Thần Thương là vật gì?

Đó chính là Thần Binh của La Hầu Ma Tổ trước đây.

Không chỉ uy lực sát phạt là chí cường của Hồng Hoang, mà việc giết người bằng nó còn không dính bất kỳ nhân quả nào!

Hồng Quân Đạo Tổ nghe lời nói của Lưu Nhĩ, đôi mắt lóe lên một tia dị sắc, ngay sau đó khẽ gật đầu nói: "Không hổ là Lục Nhĩ Mi Hầu, linh âm thông thấu, thấu tỏ đạo lý, biết trước biết sau, vạn vật đều thông." "Sư tôn quá khen!" Lưu Nhĩ lộ ra một nụ cười.

Thân thể y bị Hồng Quân nhìn thấu cũng không hề có gì bất ngờ.

Dù sao, vị đó sắp hóa thân hợp Đạo tồn tại.

Nếu ngay cả thân thể y mà cũng không nhìn thấu, thì mới có vấn đề.

Đương nhiên, cũng chỉ là nhìn thấu thân thể mà thôi, linh hồn y có

hệ thống che giấu, ngay cả Hồng Quân cũng không thể nhìn rõ.

Quay lại Hồng Quân, nhìn Lưu Nhĩ với vẻ mặt hớn hở.

Y cũng không lãng phí thời gian nữa, chỉ khẽ lắc đầu nói: "Thương này chính là Thí Thần Thương.

Là do năm xưa Vi sư chém trừ La Hầu Ma Tổ mà có được.

Tuy trong đại chiến có hư tổn, nhưng cũng là sát phạt chi khí hạng nhất.

Vi sư, ban cho con vật này." Nói xong, Thí Thần Thương trong tay Hồng Quân lóe lên, ngay giây tiếp theo đã lơ lửng trước mắt Lưu Nhĩ.

"Tạ Sư tôn ban bảo vật!" Lưu Nhĩ vui mừng hành lễ, ngay sau đó giơ tay phải nắm lấy Thí Thần Thương.

Lập tức, trong đầu y vang lên âm thanh của hệ thống. ...

Tại Tử Tiêu Cung.

Thí Thần Thương vừa vào tay, Lưu Nhĩ liền nghe thấy tiếng hệ thống vang lên trong đầu: "Đinh đông!

Phát hiện Tiên Thiên Cực Phẩm Chí Bảo tàn khuyết 【Thí Thần Thương】, có thể lựa chọn:" "Một: Phân giải 【Thí Thần Thương】." "Hai: Phân giải cấm chế của 【Thí Thần Thương】, tổng cộng bốn mươi sáu trọng cấm chế (cần bốn mươi sáu năm thời gian)." "Ba: Tu phục 【Thí Thần Thương】, cần một trăm ức điểm phân giải." Tiên Thiên Cực Phẩm Chí Bảo!

Lưu Nhĩ nghe vậy hai mắt liền sáng rực.Phải biết rằng, trong thế giới Hồng Hoang, pháp bảo có phân loại rõ ràng, tổng cộng có bảy cấp bậc, phân biệt là: Hỗn Độn Chí Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Chí Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Trong tất cả Chí Bảo, lại chia làm hai cấp: Cực Phẩm Chí Bảo, Phổ Thông Chí Bảo.

Trong tất cả Linh Bảo, cũng chia làm hai cấp: Cực Phẩm Linh Bảo, Phổ Thông Linh Bảo.

Vậy còn cấm chế?

Cấm chế là thứ mà tất cả pháp bảo đều tự nhiên sở hữu.

Muốn hoàn toàn nắm giữ pháp bảo, phải luyện hóa tất cả cấm chế của nó.

Mỗi kiện pháp bảo uy lực khác nhau, loại hình khác nhau, cấp bậc cũng khác nhau.

Số lượng cấm chế bẩm sinh trên pháp bảo tự nhiên cũng sẽ khác nhau.

Trong đó, Hỗn Độn Chí Bảo có tổng cộng: bốn mươi chín trọng cấm chế.

Tiên Thiên Chí Bảo có tổng cộng: từ bốn mươi bảy trọng cấm chế trở lên.

Chương 14

Tiên Thiên Linh Bảo có tổng cộng: từ bốn mươi lăm trọng cấm chế trở lên.

Công Đức Chí Bảo có tổng cộng: từ bốn mươi trọng cấm chế trở lên.

Hậu Thiên Linh Bảo có tổng cộng: từ ba mươi lăm trọng cấm chế trở xuống.Cây Thí Thần Thương trước mắt này, vì bị tổn hại trong Ma Đạo Chi Chiến, dẫn đến phẩm giai từ Tiên Thiên Cực Phẩm Chí Bảo đã hạ xuống Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Bởi vậy cấm chế của nó cũng từ bốn mươi tám trọng giảm xuống còn bốn mươi sáu trọng.

Nhưng điều này mang lại niềm vui lớn lao cho Lưu Nhĩ.

Vốn dĩ hắn cho rằng Hồng Quân Đạo Tổ nhiều lắm cũng chỉ ban cho một kiện Tiên Thiên Phổ Thông Linh Bảo mà thôi.

Không ngờ đối phương lại hào phóng đến vậy, trực tiếp ban cho Thí Thần Thương phẩm giai Tiên Thiên Cực Phẩm Chí Bảo.

Mặc dù Thí Thần Thương có chút tổn hại, nhưng cũng sánh ngang với Tiên Thiên Linh Bảo a!

Chẳng phải điều này có nghĩa là Hồng Quân Đạo Tổ rất coi trọng hắn sao?

Vả lại, Thí Thần Thương oai phong biết bao!

Là Chí Bảo sát phạt bậc nhất.

Có nó, lực công kích của hắn đâu chỉ tăng lên mấy lần!

Còn về việc Thí Thần Thương có tổn khuyết?

Hệ thống chẳng phải đã nói rồi sao, tiêu tốn một trăm ức điểm phân giải là có thể tu phục.

Mặc dù một trăm ức điểm phân giải là nhiều, nhưng Hồng Hoang rộng lớn thế này, sợ gì không gom đủ một trăm ức điểm phân giải chứ?

Nghĩ vậy, Lưu Nhĩ hai mắt dán chặt vào Hồng Quân, tay vội vàng thu Thí Thần Thương lại."Chẳng lẽ con cho rằng vi sư sẽ thu hồi pháp bảo đã ban sao!" Cái dáng vẻ đó khiến Hồng Quân Đạo Tổ không khỏi trừng mắt nhìn Lưu Nhĩ.

"Hắc hắc, Sư tôn tự nhiên sẽ không như vậy!" "Đồ nhi đã tiểu nhân rồi!" Lưu Nhĩ vội vàng xua tay đáp, rồi như nghĩ ra điều gì đó.

Hắn lập tức chớp chớp mắt nhìn Hồng Quân, chắp tay nói: "Kính thưa Sư tôn, người xem, đồ nhi đã có vũ khí thuận tay, nhưng vật phòng ngự…" Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy, lông mày khẽ nhướng.

Giây tiếp theo, Ngài trực tiếp lắc đầu cười bất lực: "Hồ tôn!

Chúng sinh vạn tộc trên thế gian gặp Ngô ai nấy chẳng kinh hoàng vạn phần sao?" "Mà ngươi, không những giả mạo Ngô, giờ lại còn đòi Ngô pháp bảo!" Lưu Nhĩ nghe vậy, hai mắt linh động đảo một vòng, lập tức đáp: "Điều đó khác, đồ nhi là đệ tử của vi sư mà!""Hồ tôn!

Thôi được, thôi được rồi…" Hồng Quân nghe vậy trong lòng khẽ vui, cũng không còn muốn đùa giỡn với Lưu Nhĩ nữa.

Ngài trực tiếp ném xuống một vật bảy sắc, rồi thân ảnh khẽ lay động, biến mất.

Chỉ để lại một câu: "Đây là Chư Thiên Khánh Vân, tiện cho ngươi làm pháp bảo hộ thân!

Hôm nay, ngươi là đại đệ tử của Ngô!" "Cung tiễn Sư tôn!" Lưu

Nhĩ nghe vậy trong lòng đại hỉ, lập tức cúi người cao giọng hô.

Hắn vui không chỉ vì Hồng Quân ban Chư Thiên Khánh Vân, mà còn vì Hồng Quân vừa nói "đại đệ tử"!

Vậy là, từ nay về sau, hắn chính là thủ tịch đại đệ tử dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ!

Phải biết rằng, thân phận này vốn dĩ là của Lão Tử Đạo Nhân.

Nay lại bị hắn chen ngang, có thể thấy được địa vị của hắn trong lòng Hồng Quân.

Có thân phận này, về sau hắn hoàn toàn có thể đi ngang tại Hồng Hoang rồi!

Nghĩ vậy, hắn mới có thời gian xem xét vật bảy sắc mà Hồng Quân Đạo Tổ vừa ban, chính là Chư Thiên Khánh Vân.Phải biết rằng Chư Thiên Khánh Vân cũng là một bảo vật có tiếng tăm tại Hồng Hoang.

Nguồn gốc của nó phải truy ngược về thời kỳ khai thiên tích địa.

Sau khi Bàn Cổ Đại Thần lực kiệt mà vẫn lạc, nó được hóa thành từ hạo nhiên chính khí trong lòng Ngài.

Sau đó trở thành Chí Bảo hộ thân của Hồng Quân Lão Tổ.

Nếu gặp địch, đem nó tế ra có thể bỏ qua bất kỳ công kích của bảo vật thần binh nào, có thể miễn dịch bất kỳ Thần Thông Đạo Pháp nào.

Năng lực phòng ngự của nó, có thể xưng là đứng thứ ba trong các Chí Bảo của Hồng Hoang!

Chỉ đứng sau Đông Hoàng Chung và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp… Theo diễn biến nguyên tác, Chư Thiên Khánh Vân đáng lẽ sau khi Hồng Quân Lão Tổ kết thúc lần giảng đạo thứ ba sẽ ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn… Nhưng nay, lại tiện nghi cho Lưu Nhĩ

rồi.Trên Hồng Hoang Đại Lục.

Một đoàn kim quang từ trên trời giáng xuống, thoắt cái hóa thành một con kim hầu.

Chính là Lưu Nhĩ vừa bước ra từ tiên cảnh Tử Tiêu Cung.

Hai chân chạm đất, trong lòng hắn vạn phần cảm khái.

Lần trước vừa xuyên việt đến Hồng Hoang, còn chưa kịp xem kỹ thế giới này, đã bị Hạo Thiên mang đi đưa cho Dao Trì.

Nhưng, trong lòng hắn đối với Hạo Thiên và Dao Trì lại không hề có chút oán trách nào.

Dù sao nếu không có Hạo Thiên và Dao Trì, Lưu Nhĩ cũng không biết bao giờ mới được gặp Hồng Quân.

Không chừng, còn chưa kịp kích hoạt hệ thống đã bị con đại yêu nào đó ăn thịt rồi.

Chương 15

Phải nói, hắn còn có chút cảm kích Hạo Thiên và Dao Trì.

Nhưng, cảm kích thì cảm kích.

Lần này ra ngoài, mặc dù Dao Trì quấn quýt hồi lâu, nhưng hắn vẫn không dẫn nàng theo.

Lý do rất đơn giản, lần này hắn ra ngoài là để điên cuồng tìm kiếm bảo vật, sau đó phân giải chúng.

Mang theo nha đầu Dao Trì sẽ quá vướng bận."Nói đến chuyện này, đi đâu tầm bảo thì tốt đây?" Nghĩ đến việc chính, hắn không khỏi đưa tay xoa cằm tự nhủ.

Thế giới Hồng Hoang rộng lớn, muốn đi hết toàn bộ chẳng biết phải mất bao nhiêu năm tháng.

Nếu tùy tiện tầm bảo, đó chẳng khác nào lãng phí thời gian.

Bởi vậy, Lưu Nhĩ bắt đầu hồi tưởng lại những tiểu thuyết Hồng Hoang đã đọc ở kiếp trước.

Nếu là nơi có nhiều bảo vật, chắc chắn các tu sĩ sẽ đến Bất Chu Sơn đầu tiên.

Bất Chu Sơn là nơi nào?

Bất Chu Sơn chính là hóa thân từ cột sống của Bàn Cổ Đại Thần sau khi Ngài vẫn lạc.

Mặc dù vô số năm tháng đã trôi qua, nhưng trên đỉnh núi vẫn còn sót lại khí tức của Bàn Cổ Đại Thần.

Bởi thế, trên đỉnh núi không những thai nghén vô số Linh Bảo, mà còn hấp dẫn nhiều Linh Bảo đã sinh ra linh trí tìm đến.

Nhưng, lại có một vấn đề nảy sinh.

Đa số Linh Bảo ở Bất Chu Sơn đều đã có linh trí.

Bởi vậy, muốn tìm bảo vật, hoàn toàn phải dựa vào duyên phận.“Phải rồi!” “Là Bồng Lai Tiên Đảo a!” “Ta lại quên mất Bồng Lai Tiên Đảo, một hòn đảo tụ bảo vật như vậy!” Lưu Nhĩ đang cố gắng lục lọi trong đầu các địa điểm tầm bảo, đột nhiên kinh hỉ nói.

Bồng Lai Tiên Đảo là nơi nào?

Bồng Lai Tiên Đảo không chỉ đơn giản là một hòn đảo.

Nó là tên gọi chung của Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo và Phương Trượng Tiên Đảo.

Có thể nói đây là phúc địa tiên gia nổi danh trong thế giới Hồng Hoang.

Nếu đến đó, chắc chắn có thể thu được vô số kỳ trân dị bảo!

Sau khi quyết định, Lưu Nhĩ cũng không còn do dự nữa.

Thân hình khẽ động, trực tiếp bay về phía đông!

Chỉ là, hắn vừa mới hạ xuống từ Tử Tiêu Cung, đang ở chính giữa Hồng Hoang Đại Lục.

Với tu vi hiện tại của hắn, muốn bay đến Đông Hải cần một khoảng thời gian dài đằng đẵng.Một trăm năm sau.

Lưu Nhĩ cuối cùng cũng đến được bờ biển Đông Hải.

Trên đường đi, hắn chê bai thân pháp của mình quá kém, tiện tay phân giải một con phi cầm, liền thu được tất cả Thần Thông.

Nhờ vậy mới có thể đến được đây trong thời gian ngắn như vậy.

Đương nhiên, cũng có vô số yêu cầm vì cản đường mà bị hắn trực tiếp chém giết, thi thể và hồn phách đều bị phân giải gọn gàng, hóa

thành điểm phân giải và cất giữ.

Nhưng, tu vi của những yêu thú này đều không cao.

Bởi vậy, mặc dù số lượng đông đảo, nhưng phân giải chúng cũng chỉ tích lũy được ba trăm vạn điểm phân giải.

Ngay cả để cấp tốc thăng cấp cảnh giới cũng không đủ.

Phải biết rằng, tu vi của hắn lúc này đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong.

Cảnh giới tiếp theo là Thái Ất Kim Tiên.

Muốn thăng cấp một cảnh giới, số điểm phân giải cần thiết có thể lên tới năm ngàn vạn.

Các cảnh giới ban đầu cần ít điểm phân giải, nhưng giờ tu vi đã đạt đến cảnh giới này, mỗi lần đột phá cần số điểm phân giải lại nhiều đến kinh người!Tạm gác chuyện đó sang một bên.

Đến bờ biển Đông Hải, nhìn đại dương mênh mông, Lưu Nhĩ ban đầu hơi ngẩn ra.

Rồi hắn nghiến răng, trực tiếp bay vào biển.

Hắn nhớ rõ, Bồng Lai Đảo là nơi xuất thế sau khi Hồng Quân Đạo Tổ kết thúc lần giảng đạo đầu tiên.

Mặc dù không biết thời gian cụ thể Bồng Lai Đảo xuất thế, nhưng cũng chắc hẳn sắp đến rồi.

Nghĩ vậy, hắn không khỏi dốc toàn lực phóng thích Thần Thức, tăng tốc độ tìm kiếm trong Đông Hải.

Trong quá trình đó, từng con hải quái yêu thú khổng lồ vô cùng vì bị quấy rầy, lần lượt tức giận xuất hiện.

Khi thấy kẻ quấy rầy là một con khỉ, chúng càng thêm phẫn nộ,

trực tiếp há cái miệng lớn như chậu máu muốn nuốt chửng Lưu Nhĩ.

Chương 16

Đương nhiên, kết quả đều như nhau.

Tất cả đều bị Lưu Nhĩ dùng phân giải mà hóa thành điểm phân giải.Thời gian thoắt cái trôi qua.

Lại năm trăm năm nữa.

Không thể không nói, việc tìm kiếm ba hòn đảo trong biển cả mênh mông có độ khó cực cao.

Dù sao trong thế giới Hồng Hoang, diện tích đại lục chỉ chiếm ba phần, còn diện tích đại dương lại chiếm đến bảy phần.

Chỉ riêng Đông Hải thôi, diện tích đã rộng lớn hàng ức vạn dặm!… "Hửm?" Một ngày nọ, Lưu Nhĩ vừa chém giết phân giải một con Giao Long, liền thấy xa xa trên mặt biển đột nhiên xuất hiện ba đạo bóng đen.

Nhìn từ xa, hình dáng của chúng như những hòn đảo.

Tốc độ phiêu đãng trên mặt biển cực nhanh, lại không hề phát ra một chút khí tức nào.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ngay cả Thần Thức cũng không thể phát hiện ra ba hòn đảo này.

"Bồng Lai Tam Đảo!" "Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" Trong phút chốc, Lưu Nhĩ vô cùng hưng phấn.

Dưới chân hắn, sóng lớn cuồn cuộn, chở hắn lao về phía bóng đen kia!

Chỉ trong chớp mắt, hắn thấy ba hòn đảo khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Chỉ có điều, bên ngoài hòn đảo có lớp sương mù dày đặc bao phủ, hoàn toàn không thể nhìn rõ một chút chân diện bên trong.“Bồng Lai Tam Đảo sao?” Trong mắt Lưu Nhĩ tràn đầy vẻ hân hoan.

Phải biết rằng, Bồng Lai Tam Đảo là do những mảnh vỡ Hỗn Độn vô tình rơi xuống Hồng Hoang Đại Lục mà hình thành vào thời điểm Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa, tạo ra thế giới Hồng Hoang.

Bởi vậy, chúng tự thành một không gian riêng.

Bên trong thai nghén vô số bảo vật, bên ngoài lại có Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ.

Chỉ không biết, đại trận này, có thể dùng hệ thống phân giải được không?

Nghĩ vậy, ba hòn đảo đều bị sương mù bao phủ, cần phải phân biệt rõ ràng.

Dưới chân Lưu Nhĩ, sóng lớn lại lần nữa cuộn trào, trong khoảnh khắc đưa hắn đến bên ngoài đại trận của hòn đảo lớn nhất.

Đột nhiên, chưa đợi Lưu Nhĩ mở miệng, trong đầu hắn trực tiếp vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: “Đinh đông!

Phát hiện Tiên Thiên Đại Trận của Bồng Lai Đảo, xin lựa chọn:” “Một: Phân giải đại trận!” “Hai: Phân giải cấm chế của đại trận, tổng cộng có bốn mươi tám trọng cấm chế (cần bốn mươi tám năm thời gian).” Quả nhiên, hòn đảo lớn nhất chính là Bồng Lai Đảo!

Lưu Nhĩ nghe vậy hai mắt sáng lên, rồi trong lòng vô cùng hưng phấn.

Thật sự có thể phân giải a!

Hệ thống còn rất nhân tính hóa mà đưa ra lựa chọn.

Nhìn rõ các lựa chọn xong, Lưu Nhĩ lập tức chọn cái thứ

hai.Nguyên nhân rất đơn giản.

Phân giải bản thân đại trận và phân giải cấm chế của đại trận có sự khác biệt về bản chất.

Giải thích đơn giản là: đối mặt với một loại Tiên Thiên Đại Trận vô chủ như vậy, chỉ có hai cách để phá trận.

Một là luyện hóa cấm chế của đại trận, cần tiêu hao không ít thời gian.

Hai là lấy lực phá trận, trực tiếp dùng bạo lực không ngừng công kích điểm yếu của đại trận.

Nhưng Lưu Nhĩ có hệ thống, tự nhiên trực tiếp vứt bỏ những phương pháp cổ xưa đó.

Hắn chọn dùng hệ thống để luyện hóa cấm chế của trận pháp.

Lý do chọn luyện hóa cấm chế càng đơn giản hơn.

Luyện hóa cấm chế cũng có nghĩa là nắm giữ đại trận này, chứ không phải trực tiếp làm cho đại trận biến mất.

Lưu Nhĩ không chỉ muốn bảo vật trong các tiên đảo a.

Hắn càng muốn chiếm hữu cả ba tiên đảo làm của riêng!

Phải biết rằng, đây là phúc địa tiên gia khó kiếm trong Hồng Hoang a!

Linh khí trong đó so với bên ngoài đâu chỉ đậm đặc gấp mười lần?

Ngay cả một con lợn đặt vào bên trong cũng có thể tu luyện thành Thiên Tiên a!

Bảo địa như vậy trước mắt, Lưu Nhĩ há lại bỏ qua?Đã quyết định, Lưu Nhĩ cũng không còn do dự nữa.

Hắn trực tiếp nói với hệ thống: “Hệ thống!

Ta chọn hai!

Hãy phân giải cấm chế của đại trận này cho ta!" Lời vừa dứt, giọng hệ thống liền vang lên: "Đinh đông!

Bắt đầu phân giải cấm chế Hỗn Độn Tiên Thiên Đại Trận!" "Đinh đông!

Chương 17

Thời gian phân giải cần bốn mươi tám năm…" "Đinh đông!

Bắt đầu đếm ngược…" Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống xong, dưới thân Lưu Nhĩ liền hiện ra một đám mây bảy sắc, chính là Chư Thiên Khánh Vân.

Hiện giờ, Thí Thần Thương và Chư Thiên Khánh Vân trong hành trình dài đằng đẵng, đều đã được phân giải tất cả cấm chế.

Vốn dĩ cần mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm mới có thể dùng Nguyên Thần luyện hóa hết tất cả cấm chế, nhưng trước mặt hệ thống, chỉ dùng mấy chục năm đã xong xuôi.

Điều này khiến Lưu Nhĩ không khỏi nằm trên Chư Thiên Khánh Vân cảm thán.

Hệ thống đại gia rốt cuộc vẫn là đại gia!

Nghĩ vậy, hắn không khỏi thiếp đi.Trong thế giới Hồng Hoang, bốn mươi tám năm là khoảng thời gian rẻ nhất.

Đối với Lưu Nhĩ lúc này mà nói, đó chẳng qua là thời gian đánh một giấc mà thôi.

"Đinh đông!

Cấm chế Tiên Thiên Đại Trận phân giải thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nắm giữ Tiên Thiên Đại Trận của Bồng Lai Đảo." "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 【Cảm Ngộ Trận Pháp Đại Đạo】!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được năm trăm vạn điểm phân giải!"

Một ngày nọ, Lưu Nhĩ đang lơ lửng trong giấc mộng, đột nhiên nghe thấy tiếng nhắc nhở vang lên liên tục.

Hai đạo kim quang chợt lóe, rồi hắn bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Giây tiếp theo, tất cả sương mù bao phủ bên ngoài hòn đảo khổng lồ trước mắt đều biến mất.

Chư Thiên Khánh Vân khẽ động, thoắt cái hóa thành quang ảnh, rồi chở hắn tiến vào trong đại trận.Thân ảnh Lưu Nhĩ chìm vào trong đại trận Bồng Lai Tiên Đảo.

Hắn lập tức cảm giác như mình đã tiến vào một thế giới khác.

Chỉ thấy bốn phía khói mây lãng đãng, nhật nguyệt lung linh.

Từng ngọn núi cao, đỉnh đá sừng sững trong không gian này.

Phóng tầm mắt nhìn ra, khắp nơi cây cối xanh tươi thành rừng, từng gốc cổ thụ vươn tận trời cao đung đưa theo gió.

Những chiếc lá xanh biếc, tươi tốt đan xen vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo êm tai.

Lại có thác nước khổng lồ như ngân hà đổ xuống, hội tụ thành dòng suối uốn lượn giữa các ngọn núi.

Nổi bật nhất, chính là những kỳ trân dị bảo lấp lánh muôn màu sắc, phản chiếu lên tận trời cao!

Lại còn có hươu huyền hạc tiên ẩn hiện trong núi… "Đúng là cảnh tiên a!" "Chỉ riêng nồng độ linh khí đã gấp mấy lần bên ngoài!" Lưu Nhĩ thấy vậy trong lòng đại hỉ.

Chư Thiên Khánh Vân dưới thân hắn phiêu đãng, lập tức bay về phía trung tâm Bồng Lai Đảo.Bởi vì Tiên Thiên Đại Trận ngăn cách, khiến cho sinh linh trong tiên đảo không thể tiếp xúc với Hồng Hoang Thiên Đạo, dẫn đến chúng không khai mở linh trí.

Cũng vì vậy, chúng tự do sinh trưởng, không hề có tranh đoạt.

Những kỳ trân dị thú khó thấy ở bên ngoài thì ở đây lại có thể nhìn thấy khắp nơi.

Lưu Nhĩ thấy vậy lại không ra tay.

Bởi vì hắn thấy, cả hòn đảo này đều là của hắn rồi.

Thay vì bắt giữ tất cả những sinh linh này, chi bằng cứ để chúng tự do sinh trưởng, như vậy mới có thể càng làm nổi bật sinh cơ bên trong tiên đảo… Mới có thể khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn… Nhanh chóng, hắn đến trung tâm tiên đảo.Chỉ thấy nơi đây tiên vụ bảy sắc lượn lờ không dứt.

Bên dưới tiên vụ, là một hồ nước rộng chừng mười dặm.

Nước hồ tỏa ra ba sắc quang mang, chói mắt vô cùng.

Trên mặt hồ, lại nở đầy hoa sen trắng, cùng nhau phát ra ánh sáng trắng dịu nhẹ, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy tâm thần bình tĩnh.

"!" Lưu Nhĩ hai mắt đột nhiên trừng lớn, chăm chú nhìn chằm chằm vào tòa sen trắng khổng lồ ở giữa tất cả những đóa sen kia!

Chỉ thấy tòa sen trắng đó phát ra khí tức thuần khiết nồng đậm.

Lại có vô tận dao động huyền diệu bao quanh bốn phía, hiển lộ sự phi phàm!

"Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" Lưu Nhĩ hoàn hồn, kinh hô ra chân danh của tòa sen này!Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên là vật gì?

Điều đó phải truy nguồn từ thời kỳ Hỗn Độn.

Khi đó có một cây Hỗn Độn Chí Bảo Sáng Thế Thanh Liên, cùng với Khai Thiên Thần Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu được

xưng là Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Liên tâm của nó thai nghén sáu hạt sen.

Sau này, Bàn Cổ Đại Thần khai thiên, khí tức Hỗn Độn hỗn loạn, phong thủy hỏa phong cuồng bạo đã hủy diệt Sáng Thế Thanh Liên.

Đúng như câu nói "Thanh liên khai vạn tướng, chí bảo hiển thiên cương" (Thanh liên nở vạn dáng, chí bảo hiện uy trời), Hỗn Độn Thanh Liên sinh sôi không ngừng.

Sau khi bị hủy diệt, các mảnh vỡ của nó chìm vào thế giới Hồng Hoang, hóa thành các loại kỳ trân dị bảo.

Chương 18

Sáu hạt sen của nó thì hóa thành sáu tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài, phân biệt là: Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Tử Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Sáu tòa liên đài này rơi rải rác khắp Hồng Hoang Đại Lục.

Được thai nghén từ Hỗn Độn Chí Bảo, phẩm giai của chúng tự nhiên phi phàm, mỗi tòa đều là Tiên Thiên Cực Phẩm Chí Bảo!

Mỗi tòa đều có khả năng phòng ngự cực kỳ khủng bố.

Tòa sen trắng khổng lồ được hàng trăm đóa sen trắng vây quanh trong hồ nước trước mắt, chính là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong sáu tòa liên đài kia!

"Ta biết, trong tiên đảo hình thành từ mảnh vỡ Hỗn Độn chắc chắn có Chí Bảo!" "Nhưng không ngờ, Tịnh Thế Bạch Liên lại ở đây!" Lưu Nhĩ lớn tiếng cười nói, cả người kích động trực tiếp nhảy xuống từ Chư Thiên Khánh Vân.

"Ngọa tào!

Tam Quang Thần Thủy!" Vừa tiếp cận mặt nước, vẻ mặt vui mừng ban đầu của hắn lập tức chuyển thành cuồng hỉ!

Hắn vốn cho rằng nước hồ chỉ là linh vật bình thường, nhưng vừa tiếp cận mới phát hiện, hóa ra lại là Tam Quang Thần Thủy nổi tiếng Hồng Hoang!

Tam Quang Thần Thủy là gì?

Tam Quang Thần Thủy phân biệt là: Kim Sắc Nhật Quang Thần

Thủy, Ngân Sắc Nguyệt Quang Thần Thủy, Tử Sắc Tinh Quang Thủy.

Mỗi loại thần thủy khi đơn độc xuất hiện đều có thể tiêu ma hồn phách sinh linh, ăn mòn cốt nhục sinh linh.

Nhưng nếu hợp ba làm một, thì đó chính là thánh thủy trị liệu số một Hồng Hoang a!

Không những có thể giải trừ vạn độc trên thế gian, mà còn có thể trị liệu mọi vết thương và bệnh tật!

Cải tử hoàn sinh, sống lại người chết đều không thành vấn đề!

Lưu Nhĩ nhớ rất rõ, trong Tây Du Ký, cây nhân sâm quả bị Tôn Ngộ Không đánh đổ, chính là dùng Tam Quang Thần Thủy để cứu sống!

Khi đó chỉ rắc rắc vài giọt Tam Quang Thần Thủy thôi mà.

Còn trước mắt này?

Cả một hồ nước rộng mười dặm đều là nó!

Nếu Lưu Nhĩ không nhầm thì… trong số dược liệu mà Nữ Oa cần để tạo ra người, ngoài Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tạo Nhân Tiên Chi ra, chính là cần Tam Quang Thần Thủy a!

"Ha ha ha ha!" "Bồng Lai Đảo quả nhiên không sai mà!" Lưu Nhĩ lớn tiếng cười, thân hình lập tức rơi xuống trên đóa sen trắng.

Trong tai hắn lập tức vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Đinh đông!

Phát hiện Tiên Thiên Cực Phẩm Chí Bảo 【Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên】, xin lựa chọn:" "Một: Phân giải Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên." "Hai: Phân giải cấm chế của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, tổng cộng có bốn mươi tám trọng (phân giải cần

bốn mươi tám năm).” “Tạm thời không phân giải!” Sau khi tiếng nhắc nhở của hệ thống trong đầu vang lên, Lưu Nhĩ trực tiếp đáp.

Thời gian xuất thế của Bồng Lai Tam Đảo không ngừng đến gần.

Hai tòa tiên đảo kia hiện giờ vẫn chưa được phân giải cấm chế, cũng không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Bởi vậy, lúc này hắn nên phân giải cấm chế của hai tòa tiên đảo kia, thay vì vội vàng thu lấy Tịnh Thế Bạch Liên.

Nghĩ vậy, hắn lại lần nữa nhảy lên trên Chư Thiên Khánh Vân, rồi bay về phía một trong hai hòn đảo còn lại.Ba tòa tiên đảo sắp xếp theo hình tam giác, khoảng cách cũng cực kỳ gần.

Với tốc độ phi hành hiện tại của Lưu Nhĩ, rất nhanh hắn đã bay đến trước một trong các tiên đảo.

Hòn đảo này có diện tích nhỏ hơn một chút so với Bồng Lai Tiên Đảo vừa rồi.

Điều duy nhất không đổi, là sương mù bao phủ bên ngoài tiên đảo vẫn dày đặc vô cùng.

Dưới sự gia trì của đại trận, nếu không phá vỡ đại trận, không thể nhìn thấy tình hình bên trong đảo.

Giống như trước, vừa mới tiếp cận Tiên Thiên Đại Trận của hòn đảo này.

“Đinh đông!

Phát hiện Tiên Thiên Đại Trận của Doanh Châu Tiên Đảo, xin lựa chọn:” “Một: Phân giải Tiên Thiên Đại Trận!” “Hai: Phân giải cấm chế của Tiên Thiên Đại Trận (tổng cộng bốn mươi tám trọng, cần bốn mươi tám năm).” Tiếng hệ thống tự động vang lên.

“Nga?

Đây là Doanh Châu, vậy cái cuối cùng là Phương Trượng Tiên Đảo.” Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng, rồi lập tức lựa chọn phân giải cấm chế.Lại bốn mươi tám năm trôi qua.

Một ngày nọ, Lưu Nhĩ đang ngồi trên Chư Thiên Khánh Vân, cầm cần câu tự chế câu cá.

Hắn nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến trong đầu: “Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ phân giải 【cấm chế Tiên Thiên Đại Trận của Doanh Châu Tiên Đảo】 thành công!” “Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nắm giữ Tiên Thiên Đại Trận của Doanh Châu Tiên Đảo.” “Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 【Cảm Ngộ Trận Pháp Đại Đạo】!” “Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được năm trăm vạn điểm phân giải!” Một loạt tiếng nhắc nhở vang lên.

Lưu Nhĩ trực tiếp ném cần câu trong tay đi, thân ảnh khẽ động.

Chương 19

Giây tiếp theo, hắn xuất hiện bên trong Doanh Châu Tiên Đảo.

Tình hình bên trong đảo không khác Bồng Lai Đảo là bao.

Số lượng kỳ trân dị bảo ít hơn Bồng Lai Đảo một chút.

Nhưng Lưu Nhĩ không hề bận tâm, trực tiếp bay về phía khu vực trung tâm đảo.Vừa dốc toàn lực phi hành, vừa suy nghĩ trong lòng, bảo vật tối cao trong đảo này sẽ là gì đây?

Nhanh chóng, Lưu Nhĩ vượt qua bao núi cao sông lớn, đến được trung tâm nhất của Doanh Châu Đảo.

Trong khoảnh khắc, hắn thấy một lá cờ toàn thân màu đen huyền bí đứng sừng sững trên đỉnh kiếm phong ở trung tâm nhất!

Chỉ thấy lá cờ này dài một xích bảy thốn.

Trên mặt cờ thêu một đóa liên hoa đen thăm thẳm, bốn phía lại có khí thủy huyền diệu vô cùng không ngừng vây quanh, hiển lộ sự phi phàm!

"Chính là Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!" Lưu Nhĩ thấy lá cờ này xong, trực tiếp kinh hô ra chân danh của nó.Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là bảo vật gì?

Trong Hồng Hoang, tổng cộng có năm lá Tiên Thiên Ngũ Hành Ngũ Phương Kỳ, chúng được hóa thành từ lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên, phân biệt là: Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ: vạn đóa kim liên, vô vật khả phá.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ: xá lợi hào quang, an tâm tĩnh khí.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ: hỗn loạn âm dương, điên đảo ngũ hành.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ: kỳ tượng nhân uân, thiên địa đều sáng tỏ.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ: mông lung càn khôn, che trời che đất.

Mỗi lá cờ đều là Tiên Thiên Phòng Ngự Chí Bảo.

Kẻ tinh thông trận pháp, lại có thể hợp chúng thành Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận!

Uy lực vô cùng, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm!

Không phải Thánh Nhân thì không thể phá!

"Xem ra, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ chính là Chí Bảo của Doanh Châu Tiên Đảo rồi!" "Ừm, không tệ, đợi đến lúc sẽ thu thập đủ tất cả các lá cờ!" Lưu Nhĩ thầm nghĩ trong lòng.

Tay phải hắn vung lên, thu lá cờ lại.Hắn lướt mình bay ra khỏi Doanh Châu Đảo, đến trước Phương Trượng Đảo.

Chưa đợi hắn bắt đầu phân giải cấm chế đại trận, hắn đã cảm thấy một luồng ba động kỳ dị bùng phát từ Phương Trượng Đảo trước mắt!

Chỉ thấy luồng ba động này mênh mông vô cùng, pha lẫn khí tức Hỗn Độn vô tận.

Cũng chính vào khoảnh khắc luồng ba động này bùng phát, trên bầu trời lập tức dấy lên tiếng oanh động kịch liệt!

Trong chốc lát, tất cả các Đại Năng giả trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều kinh ngạc, lần lượt nhìn về phía này!

"Khí tức cổ xưa!

Chí Bảo xuất thế!" "Không!

Không phải Chí Bảo!

Là khí tức Tiên Thiên Hỗn Độn!" "Tiên đảo!

Tiên đảo được hóa thành từ mảnh vỡ Hỗn Độn!" "Đi thôi!

Ở Đông Hải!" "Ha ha ha ha!

Ta ở gần đây!

Nhanh lên!" Trong chớp mắt, tất cả các Đại Năng giả giữa trời đất đều động thân, bay về phía Đông Hải!

"Ngọa tào!

Phương Trượng Tiên Đảo xuất thế rồi!" Lưu Nhĩ đang ở trước Phương Trượng Tiên Đảo cũng vào lúc này thốt ra một câu tục tĩu!

Lúc này tiên đảo xuất thế, Tiên Thiên Đại Trận đã mất hiệu lực.

Bởi vậy, hắn thân ảnh khẽ động, lập tức bay về phía trung tâm tiên đảo!Đông Hải Hồng Hoang.

Phương Trượng Tiên Đảo xuất thế, cả đại trận trong khoảnh khắc bị thế giới Hồng Hoang làm cho tan biến.

Dị tượng mà nó sinh ra cũng trong chớp mắt truyền khắp cả Hồng Hoang Đại Lục.

Lưu Nhĩ kinh ngạc xong, lập tức phản ứng, thân ảnh lướt đi, bay về phía khu vực trung tâm Phương Trượng Tiên Đảo!

Mặc dù Tiên Thiên Đại Trận của tiên đảo chưa kịp phân giải, nhưng hòn đảo này đã được xem là của riêng hắn rồi!

Ngay cả không có đại trận, các tu sĩ khác cũng đừng hòng thò móng vuốt vào!

Tình hình bên trong Phương Trượng Tiên Đảo cực kỳ tương tự với Doanh Châu Tiên Đảo, đều là núi cao nước chảy, cây cối trăm tuổi nghìn vòng, linh thực vật khắp nơi.

Nhưng Lưu Nhĩ chỉ liếc qua một cái.

Chương 20

Hiện giờ tiên đảo xuất thế, các tu sĩ cường đại gần đó chắc chắn sẽ đến nhanh.

Bởi vậy, thu lấy chí bảo của hòn đảo này trước là thượng sách!

Nhanh chóng, hắn vượt qua vô số núi cao đỉnh đá, cuối cùng cũng đến được khu vực trung tâm Phương Trượng Đảo.

Khác với hồ nước và kiếm phong của hai tiên đảo trước, khu vực trung tâm Phương Trượng Tiảo lại là một ngọn đồi nhỏ.

Tuy ngọn đồi nhỏ, nhưng các loại linh căn trong núi tỏa ra ánh sáng rực rỡ vô cùng.

Trong đó lại ẩn hiện tiếng Đại Đạo ầm vang truyền vào tai, khiến Lưu Nhĩ nghe thấy mà mắt sáng rực.

Hắn đi theo tiếng nói, giây tiếp theo, cuối cùng cũng biết tiếng Đại Đạo phát ra từ đâu!

Chỉ thấy ở trung tâm ngọn đồi, lại mọc lên một cây nhỏ toàn thân màu vàng kim.

Cây này tuy nhỏ, nhưng xung quanh lại được vô số linh căn bao bọc, tiên hà ngũ quang thập sắc vây quanh.

Chỉ thấy mỗi chiếc lá của nó đều lấp lánh kim quang.

Hoa của nó có hình dáng như hoa sen, quả của nó có hình dáng như chùm trân châu.

Tiếng Đại Đạo kia, chính là phát ra từ chín quả trên cây!

Chỉ thấy những quả này lưu quang vận chuyển, nhân uân sôi trào.

Bề mặt quả lại ẩn hiện hai chữ "Hoàng Trung", giống như phù

văn Đại Đạo, hàm chứa đạo vận Đại Đạo.

"Chính là Hoàng Trung Lý!" Nhìn cây nhỏ màu vàng kim phi phàm này, Lưu Nhĩ không khỏi kinh hô.Hoàng Trung Lý là vật gì?

Đó chính là thủ lĩnh của Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn!

Mười vạn năm nở hoa, mười vạn năm kết quả, mười vạn năm thành thục.

Chín quả trên cây cần ba mươi vạn năm mới có thể chín!

Lại còn có lời đồn rằng, mỗi quả sau khi phục dụng, có thể khiến một phàm nhân trở thành Đại La Kim Tiên!

Đương nhiên, đó chỉ là linh khí ẩn chứa trong quả sánh ngang với Đại La Kim Tiên mà thôi.

Năng lượng khủng bố như vậy, nếu phàm nhân phục hạ?

Chẳng phải sẽ lập tức nổ tung mà chết sao!

Vả lại, ngay cả khi nhục thân cường đại cũng không nhất định có thể trở thành Đại La Kim Tiên.

Tu luyện trong Hồng Hoang có hai hệ thống: một là tu luyện Nguyên Thần, hai là tu luyện nhục thân.

Hai loại này có sự khác biệt rất lớn.

Tu luyện Nguyên Thần chú trọng sự ổn định, ngay cả khi phục hạ Hoàng Trung Lý cũng chỉ lãng phí linh khí.

Bởi vì tu luyện Nguyên Thần có những bình cảnh mạnh mẽ.

Tu luyện nhục thân tuy không có bình cảnh mạnh mẽ, nhưng linh khí cần thiết để đạt đến Đại La Kim Tiên, lại không phải một quả Hoàng Trung Lý có thể cung cấp đủ.

Thậm chí mười mấy quả cũng chưa chắc đã đủ.

Từ đó có thể thấy, lời đồn đại thật đáng buồn cười.“Ha ha ha!” “Hai hòn đảo trước đều là vật pháp bảo.” “Cuối cùng cũng có một Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn rồi!” Lưu Nhĩ đại tiếu, tay phải vung lên, thu nó đi.

Đột nhiên!

Một đạo công kích cực âm cực dương xuất hiện!

Trực tiếp cắt đứt động tác trong tay Lưu Nhĩ!

“Kẻ nào!” Lưu Nhĩ hai mắt khẽ nheo lại, hàn ý đã ẩn chứa trong đó.

“Hừ!

Tiểu hầu tử!” “Tránh xa Chí Bảo của Ngô ra một chút!” Một giọng nói âm lãnh truyền vào tai Lưu Nhĩ.

Giây tiếp theo, hắn cảm thấy ánh sáng trên trời có chút không đủ, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Trong khoảnh khắc, hắn thấy hai con Giao Long khổng lồ vô cùng, che kín cả trời đất, xuất hiện trên không.

Sương mù nồng đậm tràn ngập bốn phía.

Chỉ thấy một con là hồng long, một con là lam long.

Toàn thân chúng tản ra khí tức cực âm cực dương.

Bốn con mắt to lớn như mặt trời, tràn đầy bạo ngược vô cùng.

Lúc này, chúng hiển lộ sát ý, chăm chú nhìn chằm chằm vào Lưu Nhĩ.Khi ánh mắt của chúng quét đến Hoàng Trung Lý sau lưng Lưu Nhĩ, đôi mắt đầy sát ý kia lập tức biến đổi.

Chương 21

"Chính là Hoàng Trung Lý!" Cực Âm Giao Long kinh hô trong miệng, ngữ khí tràn đầy kinh hỉ.

Lúc này Cực Dương Giao Long cũng lớn tiếng cười nói: "Ha ha ha!

Tiên Thiên Linh Căn!

Là tạo hóa lớn của Ngô đẳng a!" "…Thái Cổ Âm Dương Giao Long!" Lưu Nhĩ cảm thấy bị bỏ qua, trong mắt tràn đầy vẻ băng lãnh.

Hắn lập tức lục tìm trong đầu lịch sử của hai con Giao Long này.

Thái Cổ Âm Dương Giao Long, là dị chủng được Long Vương thai nghén từ âm dương song khí.

Vào thời Long Hán Đại Kiếp trước đây, chúng vì tham sống sợ chết mà không dám xuất chiến, cũng nhờ vậy mà thoát được một kiếp.

Sau đó chúng gây họa tứ hải, bị Thông Thiên Thánh Nhân ra tay chém giết, còn dùng uy năng của Cửu Long Đỉnh luyện hóa thi thể hai con Giao Long ròng rã tám mươi mốt ngày, cuối cùng luyện chế thành một kiện sát phạt lợi khí, chính là Kim Giao Tiễn nổi danh Hồng Hoang.

Không ngờ, lần này Phương Trượng Đảo xuất thế lại hấp dẫn hai con Giao Long này ra mặt.

Chúng đều là sinh linh Thái Cổ, hiện giờ thực lực càng đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh cấp của Hồng Hoang Đại Năng.

Nhưng dù vậy, Lưu Nhĩ cũng không hề có chút e sợ nào.Trên Phương Trượng Tiên Đảo.

Nhìn hai đầu Giao Long che kín trời đất, trong lòng Lưu Nhĩ không hề có chút e sợ nào.

Ngược lại, hắn trực tiếp quay người, dưới ánh mắt kinh ngạc của Âm Dương Giao Long, trong khoảnh khắc thu toàn bộ cây Hoàng Trung Lý!

Ngay cả đất đai gần đó cũng không buông tha!

Sau đó, hắn khinh miệt ngẩng đầu.

Hắn nhìn Âm Dương Giao Long đang mang thần sắc âm trầm trên bầu trời, thản nhiên mở miệng nói: "Vật này có duyên với ta!" "Đáng chết!" "Xem Ngô không thiêu rụi chú khỉ chết tiệt này!" Cực Dương Giao Long há cái miệng lớn như chậu máu, giận dữ gào thét.

"Ngô là thủ đồ của Đạo Tổ!" "Các ngươi đồ tạp chủng, dám càn rỡ sao?" Đối mặt với con Giao Long giận dữ, Lưu Nhĩ lại thản nhiên nói.

Vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, vô cùng ung dung.Bốn chữ "thủ đồ của Đạo Tổ" vừa thốt ra, thần sắc trên mặt Âm Dương Giao Long lập tức cứng lại.

Trong thế giới Hồng Hoang, ai mà không biết vị Thánh Nhân duy nhất giữa trời đất là Hồng Quân Đạo Tổ?

Huống chi Âm Dương Giao Long là những sinh linh Thái Cổ, trước Long Hán Đại Kiếp, chúng đã từng chứng kiến sự cường đại của Hồng Quân.

Bởi vậy, lúc này Lưu Nhĩ vừa nhắc đến, lập tức khiến chúng có chút e ngại.

Phải biết rằng, danh tiếng của Đạo Tổ không phải ai cũng dám tùy tiện nhắc đến.

Điều đó có thể liên quan đến nhân quả lớn của Thánh Nhân!

Chẳng lẽ chú khỉ chết tiệt này thật sự là thủ đồ của Đạo Tổ sao?

Nghĩ vậy, Âm Dương Giao Long có chút do dự.

Nhìn Lưu Nhĩ.

Thấy hai con Giao Long trực tiếp bị danh tiếng của Đạo Tổ làm cho chùn bước, trong lòng hắn không khỏi cảm khái, danh tiếng của Đạo Tổ quả thật dễ dùng.

Nhưng cũng không khỏi cảm thấy có chút vô vị rồi.Nếu Âm Dương Giao Long cứ thế mà rút lui, thì còn gì thú vị nữa chứ!

Phải biết rằng, hắn tuy có thực lực Kim Tiên đỉnh phong, lại còn có hệ thống nghịch thiên trong người, nhưng lại thiếu lịch luyện.

Bởi vậy, trong lòng hắn lập tức nảy ra một kế.

Thần sắc hắn trong chớp mắt tràn đầy sự trào phúng, thản nhiên mở miệng nói: “Sợ rồi à?

Sợ rồi thì cút ngay cho Ngô!” “Hai con tạp chủng tham sống sợ chết!

Long Hán Đại Kiếp còn không thấy các ngươi càn rỡ như vậy.

Nay lại làm chuyện dở ông dở thằng, mơ tưởng cướp cơ duyên của Ngô!” Lời vừa thốt ra, những từ như “tạp chủng!”, “tham sống sợ chết!” trực tiếp đâm trúng nội tâm Âm Dương Giao Long.

Năm xưa Long Hán Đại Kiếp vốn là nỗi sỉ nhục của Long Tộc.

Mặc dù là Giao Long, nhưng vì được Long Vương thai nghén, nên chúng cũng có địa vị cực cao trong Long Tộc.

Năm đó thấy tình thế không ổn, chúng lập tức trốn tránh, nhờ vậy mà may mắn thoát được một kiếp.

Đối với chúng mà nói, đó có thể là vết nhơ trong cả đời rồng.

Nay bị Lưu Nhĩ nhắc đi nhắc lại, lửa giận trong lòng chúng trực tiếp xông thẳng lên đại não.

Cùng với đó, lại là sự dụ hoặc của Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý!

Phải biết rằng, đó là thủ lĩnh của Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn a!

Chỉ cần trồng xuống, mỗi ba mươi vạn năm có thể hái được thánh quả.

Đối với chúng mà nói, đây là sự dụ hoặc lớn nhất!

Chương 22

Dù sao tu luyện đến tầng thứ này, sự tích lũy đã đủ nhiều.

Thứ chúng cần, chính là linh khí thuần túy vô cùng từ các loại thánh quả Tiên Thiên để tẩy rửa ô uế.

Có Hoàng Trung Lý, cũng có nghĩa là cách Thánh Nhân lại gần thêm một bước!

Nghĩ vậy, chúng trong khoảnh khắc vứt bỏ lý trí.

"Hừ!

Con khỉ đáng chết!" "Dám giả mạo đệ tử Đạo Tổ!" "Đạo Tổ bao giờ công bố chuyện thu đồ đệ chứ?" "Hôm nay, hãy để Ngô đẳng thiêu rụi nó!" Cực Dương Giao Long gầm lên giận dữ trong miệng.

Giây tiếp theo, một đạo Long Tức ngưng tụ từ lực cực dương phun ra từ miệng nó.

Mặc dù cố kỵ Đạo Tổ, nhưng những lời vừa rồi không sai.

Đạo Tổ chưa từng công bố việc thu đồ đệ.

Vậy thì dù có chém giết con khỉ này thì sao!

Trong mắt Cực Dương Giao Long, Lưu Nhĩ lúc này đã không khác gì một cái xác.

Duy có tiếng thét thảm thiết bi thương của Lưu Nhĩ trong Long Tức mới có thể dập tắt ngọn lửa giận trong lòng nó.

Còn về Hoàng Trung Lý?

Đối với loại Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn đó, Long Tức lại không thể làm tổn thương dù chỉ một chút.Nhìn Lưu Nhĩ.

Đối mặt với đạo Long Tức gào thét, nhiệt độ thiêu đốt đến mức không gian cũng có chút vặn vẹo, trên mặt hắn không hề tức giận mà ngược lại còn mừng rỡ.

Rồi hắn trong khoảnh khắc giơ tay phải lên!

"Phân giải!" Hai chữ thản nhiên truyền ra từ miệng hắn.Giây tiếp theo.

Đạo Long Tức có khí thế như thiêu đốt trời đất, vừa đến cách lòng bàn tay hắn một mét, liền như gặp phải lực hủy diệt vô hình, từng tấc từng tấc tiêu tan không còn tăm hơi, ngay cả một làn khói xanh cũng không lưu lại.

"!" "Con khỉ kia là ai?" "Long Tức của Thái Cổ Giao Long lại bị hóa giải một cách nhẹ nhàng như vậy sao?" "Đó chính là Long Tức ẩn chứa lực cực dương của Hồng Hoang a!" Ở xa xa, từng Đại Năng Hồng Hoang đang cấp tốc tiếp cận đều phát ra tiếng kinh hô.

Trong số các Đại Năng này không thiếu những vị khách của Tử Tiêu Cung Tam Thiên, như Tam Thanh, Nữ Oa Phục Hy, Thái Nhất Đế Tuấn… Họ đều nhận ra con khỉ giả mạo Đạo Tổ là Lưu Nhĩ.

Và cũng đều biết, Lưu Nhĩ là đệ tử của Đạo Tổ.

Nhưng cho dù là đệ tử Đạo Tổ, Lưu Nhĩ cũng chỉ có tu vi Kim Tiên đỉnh phong a!

Đối mặt với Long Tức của Giao Long Đại La Kim Tiên a!

Ngay cả Đại La Kim Tiên cùng cấp, đối mặt với Long Tức ẩn chứa lực cực dương cũng phải cẩn thận đối đãi.

Vậy mà con khỉ chỉ có thực lực Kim Tiên đỉnh phong lại có thể ngăn cản Long Tức!

Thậm chí còn tiêu trừ nó!

Điều này không khỏi khiến họ vô cùng chấn kinh và khó hiểu.

Chẳng lẽ con khỉ này đã được Đạo Tổ truyền chân truyền sao? Nhìn Lưu Nhĩ.

Lúc này hắn vừa phân giải Long Tức xong, nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến: "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ phân giải Long Tức…" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được mười vạn điểm phân giải." Mười vạn?

Lưu Nhĩ nhíu mày.

"Hai tên này xem thường ta sao.

Ta thì giây lát có thể kiếm mấy trăm vạn điểm từ việc phân giải người khác đấu pháp, kết quả Long Tức này lại chỉ có mười vạn." Nghĩ vậy, Lưu Nhĩ thân ảnh khẽ động, trong lúc Âm Dương Giao Long đang ngây dại, hắn đã bay lên trên tầng mây.

"Này, chút uy lực vậy thôi à?

Chưa ăn cơm no sao?" Lưu Nhĩ bình thị trứ na lưỡng cá cự đại long đầu.

Tâm thần khẽ động, dưới chân liền hiện ra Chư Thiên Khánh Vân.

Chỉ thấy trong chốc lát, Chư Thiên Khánh Vân vốn dĩ luôn bình thường vô kỳ, giờ lại hiển lộ khí tức vô thượng.

Trong Khánh Vân, thế giới Hồng Mông ẩn hiện.

Nhật nguyệt tinh thần phổ chiếu trong đó.

Trong Khánh Vân, ngũ sắc hào quang nhuộm khắp chư thiên, bát âm tiên nhạc vang vọng khắp vũ trụ.

Bên ngoài Khánh Vân, vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu

từ trong Khánh Vân lả tả rơi xuống khắp trời, như nước nhỏ trước hiên nhà, liên tục không ngừng, hiển lộ sự phi phàm!“!” “Chí Bảo hộ thân của Đạo Tổ!” “Chư Thiên Khánh Vân!” Chư Thiên Khánh Vân vừa hiện ra, Âm Dương Giao Long vốn đang ngây dại lập tức kinh tỉnh, sắc mặt biến đổi rõ rệt!

Những tu sĩ nhỏ bé có thể không biết, nhưng những sinh linh đã sống vô số năm tháng như chúng lại vô cùng rõ ràng.

Chương 23

Chư Thiên Khánh Vân, vốn là do hạo nhiên chính khí trong lòng Bàn Cổ Đại Thần hóa thành!

Sau khi Bàn Cổ Đại Thần vẫn lạc, nó được Hồng Quân Đạo Tổ thu được.

Vào thời Ma Đạo Chi Chiến, đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân Đạo Tổ đã dùng Chư Thiên Khánh Vân để trấn trụ nó, sau đó cùng Dương Mi Đại Tiên, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ bốn người hợp lực phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận!

Hiện giờ Lưu Nhĩ lại tế ra Chí Bảo này!

Chẳng phải điều đó có nghĩa là Lưu Nhĩ đã được Đạo Tổ ban cho sao?

Hay là sao?

Lưu Nhĩ có thể cướp bảo vật của Đạo Tổ tôn thượng sao?

Hơn nữa, ngay cả Chí Bảo hộ thân cũng ban cho Lưu Nhĩ, điều này cũng đủ minh chứng Đạo Tổ coi trọng Lưu Nhĩ đến mức nào a!

Nghĩ vậy, Âm Dương Giao Long nhìn nhau, đều thấy ý thoái lui trong mắt đối phương.

"Rút nhanh!" "Rút thôi!" Giây tiếp theo, Âm Dương Giao Long quay người bỏ đi."Sưu!" Đột nhiên, một tiếng xé gió vang lên.

Âm Dương Giao Long thấy một đạo hắc quang hiện ra, trực tiếp chặn trước mặt chúng.

"Chính là Thí Thần Thương!" Âm Dương Giao Long thấy Chí Bảo trong hắc quang, trực tiếp thất thanh kinh hô, trong lòng càng liên

tiếp chấn động mạnh!

Thí Thần Thương a!

Ngay cả thần binh của Ma Đạo Chi Tổ cũng nằm trong tay Lưu Nhĩ.

Đặc biệt!

Hồng Quân Đạo Tổ rốt cuộc coi trọng con khỉ này đến mức nào!

Ngay lúc chúng còn đang kinh ngạc.

Chúng phát hiện, Chư Thiên Khánh Vân đột nhiên xuất hiện quanh thân Cực Dương Giao Long.

Uy năng Chí Bảo vô thượng chợt hiện, làm đình trệ long uy quanh thân Cực Dương Giao Long trong một hơi thở.

Chỉ một hơi thở đó.

Lưu Nhĩ trong lòng mặc niệm: "Phân giải!" Sưu!

Luồng khí tức hủy diệt vô hình kia.

Cực Dương Giao Long chưa kịp phản kháng, đã bị luồng năng lượng khủng bố đó bao quanh.

Toàn bộ thân rồng khổng lồ từng tấc từng tấc băng liệt.

Một hơi thở sau.

Trong thế giới Hồng Hoang, không còn Cực Dương Giao Long.

Trong đầu Lưu Nhĩ cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ phân giải 【Cực Dương Giao Long】 cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Long Tộc Thiên Phú Thần Thông 【Long Tức】!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Tiên Thiên Linh Bảo 【Khổn Long Thằng】!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được năm ngàn vạn điểm phân giải!"Trên Hồng Hoang Đại Lục.

Trên Phương Trượng Tiên Đảo.

Nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống xong, tay phải Lưu Nhĩ lập tức xuất hiện một đạo hồng quang.

Tâm thần hắn khẽ động, hồng quang lập tức thu liễm, hóa thành một sợi dây thừng màu đỏ.

Chỉ thấy sợi dây thừng này dài chín xích ba thốn, đầu dây là một cái đầu rồng, đuôi dây là một cái đuôi rồng.

Hiển nhiên đây chính là Khổn Long Thằng mà Lưu Nhĩ thu được sau khi phân giải Cực Dương Giao Long kia.

Lưu Nhĩ nhìn Khổn Long Thằng trong tay, vẻ hân hỉ trong mắt hoàn toàn không thể che giấu.

Mặc dù hắn đã phân giải thi thể yêu thú, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp được Tiên Thiên Linh Bảo sau khi phân giải.

Cái Khổn Long Thằng này vừa nghe tên đã biết là loại pháp bảo tương tự như Khổn Tiên Thừng.

Chính là thứ hắn cần a!

Có một kiện bảo vật chuyên dùng để trói buộc địch nhân như vậy, lo gì không thể vượt cấp phân giải địch nhân chứ?

Phải biết rằng, ngay cả tồn tại cường đại đến mấy, khi đối mặt với chức năng phân giải của hệ thống, cũng chỉ có thể chờ chết mà thôi!

Đương nhiên, tiền đề để phân giải thành công, là đối tượng bị

phân giải phải bị trói buộc.

Chương 24

Nếu là cùng cấp thì tốt.

Bằng tá Chư Thiên Khánh Vân có thể trấn áp.

Nhưng nếu thực lực đối phương vượt quá, thì khó mà trấn áp được!

Dù sao đối phương một khi cảnh giác, sẽ không cho cơ hội nào cả.

Dù sao cơ hội để trấn áp Giao Long như vừa rồi, khiến nó ngây dại trong một hơi thở, là quá ít!

Lưu Nhĩ cũng rất không dễ dàng mới nắm bắt được cơ hội như vậy.

Nhưng nếu có một Tiên Thiên Linh Bảo chuyên dùng để trói buộc thì khác rồi.

Chỉ cần hoàn toàn phân giải cấm chế của Khổn Long Thằng, lại thêm sự phối hợp của Chư Thiên Khánh Vân, thì chắc chắn có thể vượt cấp trói buộc đối phương!

Và cũng tăng lớn tỷ lệ phân giải thành công!Trong lúc Lưu Nhĩ đang hân hoan.

Tất cả các Đại Năng đang không ngừng tiếp cận Phương Trượng Đảo đều kinh ngạc mà dừng lại thân ảnh.

Từng người một trừng lớn hai mắt, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, nhìn chằm chằm vào Khổn Long Thằng trong tay Lưu Nhĩ.

“Đây là công pháp gì?” “Thiên Đạo ở trên!

Chẳng lẽ là thuật luyện khí?” “Ngô tự xưng tinh thông luyện khí, nhưng lại không thể nhìn thấu đạo pháp này!” “Trực tiếp hóa Cực

Dương Giao Long thành Tiên Thiên Linh Bảo!

Cực Dương Giao Long là Đại La Kim Tiên a!" "Chẳng phải… vô địch dưới Chuẩn Thánh sao?" "Chẳng lẽ Đạo Tổ tôn thượng đã thôi diễn ra Thần Thông Đạo Pháp này?" "…" Trong chốc lát, từng tiếng kinh hô vang lên từ khắp nơi ở Đông Hải.

Mỗi một tu sĩ Đại Năng đều trong lòng sinh ra sợ hãi.

Dù sao thực lực của Cực Dương Giao Long họ đều rất rõ ràng.

Ngay cả sinh linh Thái Cổ đẳng cấp như vậy cũng đã gặp phải thất bại.

Vậy thì đối mặt với đạo pháp quỷ dị của Lưu Nhĩ, họ sẽ ra sao?

"Không!

Đại huynh!

Anh…" Cực Âm Giao Long vừa phản ứng, liền đột nhiên gào lên một tiếng lớn.

Trong khoảnh khắc, tiếng rồng gầm bi phẫn vang vọng tận mây xanh, chấn động cả trời đất!

Ngay sau đó, Lưu Nhĩ cảm giác một luồng sát khí khủng bố xông thẳng lên trời, trong lòng đột nhiên chấn động mạnh, lập tức dùng Chư Thiên Khánh Vân bao quanh thân mình!

Giây tiếp theo, hắn thấy một bóng lam khổng lồ chợt lóe lên, hung hăng quật mạnh vào Chư Thiên Khánh Vân!"Rầm!" Một tiếng vang lớn trầm đục truyền ra từ nơi này!

Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy một luồng cự lực khủng bố truyền khắp toàn thân.

Nhưng hắn hoàn toàn không hề hoảng sợ, lại lần nữa thản nhiên mở miệng thốt ra hai chữ: "Phân giải!" Sưu!

Dao động vô hình quỷ dị lại lần nữa hiện ra, trong khoảnh khắc phân giải cự lực bên cạnh Lưu Nhĩ.

Và theo luồng cự lực đó, trực tiếp quấn lấy toàn thân Cực Âm Giao Long, nơi đuôi rồng tiếp xúc với Chư Thiên Khánh Vân!

"Không!" Cực Âm Giao Long trong lòng sinh ra một cảm giác quýnh quáng, chỉ kịp hô ra một tiếng này.

Giây tiếp theo, toàn thân nó từng tấc từng tấc tiêu tán, hóa vi tinh quang điểm điểm, vô ảnh vô tung… "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ phân giải Đại La Kim Tiên cảnh giới 【Cực Âm Giao Long】." "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Long Tộc Thiên Phú Thần Thông 【Đằng Vân Giá Vũ】." "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được năm ngàn vạn điểm phân giải!" Lưu Nhĩ nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống xong.

Hắn quay thân nhìn những thân ảnh đang tỏa ra khí tức khủng bố trên mặt biển phía xa.

Vẻ sắc bén trong mắt hắn không hề giảm đi chút nào.

"Hệ thống!

Dùng điểm phân giải giúp ta thăng cấp!" "Đinh đông!

Cảnh giới hiện tại của Túc chủ là Kim Tiên đỉnh phong, đột phá cảnh giới tiếp theo là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ." "Đinh đông!

Cần tiêu tốn năm ngàn vạn điểm phân giải!" "Đinh đông!

Có tiếp tục không?" "Tiếp tục!

Thăng cấp luôn!" Lưu Nhĩ nhìn một ức điểm phân giải vừa phân giải được.

Trong lòng hắn cảm thán, giết người đoạt bảo làm giàu thật nhanh!

Số điểm phân giải tích lũy bao nhiêu năm, lại không nhiều bằng việc phân giải hai con Giao Long… Trong lúc cảm thán, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể đột nhiên sinh ra một luồng năng lượng bành trướng.

Chương 25

Oanh!

Oanh!

Giây tiếp theo, khí tức trên người hắn đã bùng phát!

Trực tiếp từ Kim Tiên đỉnh phong, đột phá lên Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ!

Tranh thủ lúc luồng ba động này chưa tiêu tán.

Lưu Nhĩ, đôi mắt sâu thẳm vô cùng, xuyên qua vô số khoảng cách không gian, nhìn chằm chằm vào từng Đại Năng quanh Phương Trượng Đảo.

Hắn thốt ra một câu: "Tất cả các ngươi… Cút!""Tất cả các ngươi cút!" Lời nói bá đạo như vậy vừa thốt ra.

Tất cả các tu sĩ Đại Năng đang ở gần mặt biển đều biến sắc.

Ở Hồng Hoang hành tẩu, đều phải dựa vào thể diện.

Đặc biệt là Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn cùng các Đại Năng khác.

Sau khi nghe Lưu Nhĩ nói, đều nhíu mày.

Mặc dù họ đều không biết Lưu Nhĩ đã luyện hóa Âm Dương Giao Long bằng cách nào, nhưng lúc này Lưu Nhĩ lại nói năng cuồng ngôn như vậy, hoàn toàn không hề cố kỵ chút thể diện nào a!

"Nếu Sư huynh đã nhận định hòn đảo này là của Sư huynh." "Vậy thì ba huynh đệ Ngô đẳng cũng không quấy rầy Sư huynh nữa." Lúc này, Lão Tử Đạo Nhân trong Tam Thanh mở miệng.

Chỉ thấy Ngài thản nhiên xoay người, khẽ chắp tay với Lưu Nhĩ,

rồi quay lưng bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo, một trong hai hòn đảo còn lại.

Thông Thiên Đạo Nhân và Nguyên Thủy Đạo Nhân phía sau cũng khẩn trương theo sau.Có thể thấy, cho dù Lưu Nhĩ có kiêu ngạo đến mấy, chỉ cần Hồng Quân Đạo Tổ còn ở đó một ngày, không ai có thể làm gì hắn.

Dù sao nhìn Thí Thần Thương và Chư Thiên Khánh Vân mà Lưu Nhĩ tế ra thì biết.

Hồng Quân Đạo Tổ rất coi trọng hắn.

Nếu làm Đạo Tổ không vui, thì không hay chút nào… Bởi vậy, họ mới xưng Lưu Nhĩ là "Sư huynh", rồi bay về phía hai tòa tiên đảo còn lại.

Ở lại, không chọc nổi, thì tránh đi chẳng được sao?

Hòn đảo này đã bị Lưu Nhĩ chiếm rồi thì thôi.

Chẳng phải còn hai tiên đảo khác sao?

Các Đại Năng đó không phải kẻ ngốc.

Thấy Tam Thanh Đạo Nhân đều hành sự như vậy, họ cũng biết là phải nể mặt Hồng Quân.

Từng người một chắp tay với Lưu Nhĩ, khẽ gọi "Đại Sư huynh" xong, liền lần lượt bay về phía hai tiên đảo còn lại.

Có thể thấy, sự tồn tại của Tiên Thiên Trận Pháp trên hai tòa đảo kia chắc chắn báo hiệu rằng hai tiên đảo đó vẫn chưa xuất thế a.

Nhìn Lưu Nhĩ, hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cầm Thí Thần Thương để bảo vệ Phương Trượng Đảo này mà chiến đấu, không ngờ các Đại Năng kia lại lần lượt quay người bỏ đi… Điều càng khiến hắn không ngờ hơn, là các Đại Năng đó lại bay về phía hai tiên

đảo kia?

Phản ứng đầu tiên của Lưu Nhĩ là làm sao dùng Thí Thần Thương đuổi hết những người đó đi!

Nhưng giây tiếp theo, hắn bỏ ý định đó.

Hắn lướt thân bắt đầu điên cuồng thu hoạch các loại linh căn, linh thực vật, linh quả trên Phương Trượng Tiên Đảo.

Sở dĩ hắn bình tĩnh như vậy, là bởi vì hắn rất rõ.

Muốn phá vỡ Tiên Thiên Đại Trận của hai tiên đảo kia, ngay cả Thông Thiên Đạo Nhân tinh thông Trận Pháp Đại Đạo cũng phải mất cả trăm năm!

Dù sao đó là Tiên Thiên Đại Trận!

Một siêu cấp đại trận có đến chín chín tám mươi mốt trọng cấm chế.

Huống chi, hắn còn có thể âm thầm thao túng để bù đắp những sơ hở của đại trận.

Phá vỡ đại trận?

Phải biết rằng.

Sau khi phân giải cấm chế của hai Tiên Thiên Đại Trận kia, hắn đã nhận được Cảm Ngộ Trận Pháp Đại Đạo!

Tuy nhiên không thể xưng là trận pháp tông sư, nhưng muốn âm thầm thao túng trận pháp, tu phục sơ hở phá trận thì có thể.

Bởi vậy, nhìn thấy các tu sĩ Đại Năng kia không quản Phương Trượng Đảo này, mà lại vây quanh bên ngoài hai tiên đảo kia, trong lòng Lưu Nhĩ vô cùng thoải mái.

Hắn thầm nghĩ, trước tiên hãy thu hết linh bảo linh vật trên

Phương Trượng Đảo, rồi sau đó sẽ mang đến "kinh hỉ" cho các Đại Năng kia… Không biết, đợi đến khi hắn trực tiếp khống chế đại trận tự do tiến vào, các Đại Năng kia thấy vậy có tức đến mức muốn chém chết hắn không nhỉ?

Nghĩ vậy, tốc độ trong tay Lưu Nhĩ lại tăng thêm mấy phần… Hắn hận không thể thu hết linh bảo linh vật đó trong nháy mắt.Trên Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

Hồng Quân Đạo Tổ vốn đang tọa thiền trên bồ đoàn đạo đài trong đại điện, đột nhiên mở bừng hai mắt.

Ánh mắt chợt lóe ra hai đạo tinh quang, trực tiếp xuyên qua vô số không thời gian, trong khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng Bồng Lai Tam Đảo ở Đông Hải… Khi thấy Lưu Nhĩ với vẻ mặt hưng phấn thu hoạch các linh thực vật trên Phương Trượng Đảo, khóe miệng Hồng Quân Đạo Tổ không khỏi giật giật.

Chương 26

"!" "Tiên đảo không nên xuất thế vào lúc này a!" "Đáng lẽ phải năm trăm năm sau, do Đông Vương Công phát hiện, rồi chiếm giữ a…" "Hồ tôn này, lại nhờ vào năng lực động sát thiên cơ mà chiếm Bồng Lai Tam Đảo làm của riêng!

Đã chiếm làm của riêng rồi, nhưng với tư cách là đệ tử của Ngô, lại làm sự tình lớn đến vậy!" "Ăn!

Ăn tướng đến nỗi khó coi vậy sao…" "E rằng tất cả tu sĩ trong thế giới Hồng Hoang đều không biết Ngô đã thu nhận một Hồ tôn rắc rối như vậy a!" Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Ngài trực tiếp gọi Hạo Thiên và Dao Trì hai tiên đồng, với vẻ mặt nghiêm túc hạ xuống một đạo pháp chỉ.Bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Chín đạo thân ảnh đang vây quanh Tiên Thiên Đại Trận.

Bảy đạo thân ảnh đó lần lượt là: Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên; Nữ Oa, Phục Hy; Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn; Đế Tuấn, Thái Nhất.

Những tu sĩ yếu hơn tự nhiên đã bị từng người một bức lui.

Đối với những Đại Năng này, Bồng Lai Tiên Đảo là một kho báu khổng lồ.

Nếu thực lực không đủ cường đại, thì lấy tư cách gì để tranh đoạt?

Quy tắc của thế giới Hồng Hoang chính là cá lớn nuốt cá bé.

Lúc này, họ đang vây quanh đại trận mà nghị luận.

"Đây là Tiên Thiên Đại Trận!" "Thật kỳ lạ, vì sao chỉ có một tiên

đảo không có đại trận?" "A!

Vì sao chỉ có hai tiên đảo còn lại đều có Tiên Thiên Đại Trận!" "Chẳng lẽ bị con khỉ kia phá vỡ rồi?" "Tiên đảo xuất thế, các Tiên Thiên Đại Trận này đáng lẽ đều phải lần lượt biến mất a!" "…" Nhìn Bồng Lai Tiên Đảo bị đại trận tỏa ra khí tức Tiên Thiên bao phủ.

Các Đại Năng đó đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trước đó họ vội vàng đi Phương Trượng Đảo tranh giành bảo vật, đều không phát hiện ra vấn đề này.

Bây giờ nhìn thấy hai tiên đảo kia lại có Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ, điều này khiến họ không khỏi thắc mắc.

Chẳng lẽ tiên đảo xuất thế còn phân chia thứ tự trước sau sao? Nhưng cũng không lâu sau.

Một giọng nói đã cắt ngang suy nghĩ của họ.

"Ha ha ha!

Tiên đảo xuất thế không cần nghiên cứu." "Nếu tiên đảo có đại trận bẩm sinh, thì đó là duyên ý." "Chúng ta chi bằng tự mình phá trận, ai có duyên thì được!" Người nói chính là Thông Thiên Đạo Nhân trong Tam Thanh, người tinh thông Trận Pháp Đại Đạo.

Theo Thông Thiên Đạo Nhân mà nói, Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ tiên đảo, đối với hắn cực kỳ có lợi a!

Tuy những người có mặt đều là Đại Năng, nhưng về Trận Pháp chi đạo, hắn tự tin không một Đại Năng nào ở đây có thể sánh bằng!

Bởi vậy, lúc này đối mặt với đại trận, trong lòng hắn tự nhiên đầy hân hoan mà đưa ra yêu cầu này.

Hơn nữa, Thông Thiên Đạo Nhân còn trao cho Lão Tử và Nguyên Thủy cùng nguồn gốc với mình một ánh mắt.

Lão Tử và Nguyên Thủy nghe vậy hai mắt sáng lên.

Họ đều rất rõ đạo pháp tạo nghệ của tiểu sư đệ.

Ba người họ đều là do Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Ngoài việc tu luyện Đại Đạo, mỗi người còn tinh thông một loại phụ trợ Đại Đạo khác.

Lão Tử Đạo Nhân tinh thông Luyện Đan Đại Đạo.

Nguyên Thủy Đạo Nhân tinh thông Luyện Khí Đại Đạo.

Thông Thiên Đạo Nhân tinh thông Trận Pháp Đại Đạo.

Họ vô cùng rõ sự tinh thông trận pháp của Thông Thiên Đạo Nhân.

Huống chi không chỉ Thông Thiên Đạo Nhân, hai người họ tinh thông Luyện Đan Luyện Khí vốn cần trận pháp phụ trợ, bởi vậy họ cũng có lòng tin, trong Trận Pháp chi đạo sẽ không thua kém ai!

Cho nên sau khi nghe xong lời của Thông Thiên Đạo Nhân.

Lão Tử Đạo Nhân mở miệng nói: “Thiện!

Thuận theo ý tiên đảo, ấy là duyên pháp của trời đất!” Nguyên Thủy Đạo Nhân mở miệng nói: “Thiện!

Ngô cho rằng ý này khả thi!” Nói xong, ba người Tam Thanh đều cùng nhìn về phía mấy vị Đại Năng còn lại.

Ý đồ của họ vô cùng rõ ràng.

Nếu không đồng ý phương pháp phá trận, thì đơn giản thôi, dựa vào thực lực mà tranh giành.

Dù sao thực lực của Tam Thanh ai cũng rõ!

Nghe lời của Tam Thanh và cảm nhận ánh mắt của họ xong, các Đại Năng kia lần lượt nhìn nhau.

Rất nhanh, một giọng nói vang lên: “Huynh muội Ngô đối với điều này không có dị nghị.” Các Đại Năng kia tìm tiếng nói, phát hiện người cất lời là Phục Hy đứng cạnh Nữ Oa.

Tam Thanh thấy vậy khẽ gật đầu.

Chương 27

Đúng như câu nói "Phục Hy chí thuần hậu, tác dịch bát quái" (Phục Hy chí thuần hậu, làm ra Bát Quái).

Họ cũng đã sớm nghe nói Phục Hy của Yêu Tộc tinh thông Bát Quái thôi diễn chi đạo, cũng dùng điều này để thôi diễn những sơ hở của đại trận.

Bởi vậy mới sảng khoái đáp ứng như vậy.

Nhưng, Phục Hy không hề có chút e ngại nào vì điều này, ngược lại còn cảm thấy việc phá trận so tài dường như thú vị hơn.

Ngay sau đó, năm người đồng ý phá trận lần lượt quay đầu nhìn bốn người còn lại.

"Hai yêu huynh đệ Ngô cũng đồng ý." Người nói câu này là Đế Tuấn.

Sau khi Bàn Cổ Đại Thần vẫn lạc, một con mắt của Ngài hóa thành Thái Dương Tinh.

Đế Tuấn và Thái Nhất chính là được thai nghén ra trong Thái Dương Tinh.

Lý do Đế Tuấn đồng ý phá trận tỷ thí lúc này rất đơn giản.

Hắn có một Chí Bảo bẩm sinh tên là Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư chính là Chí Bảo dùng để thôi diễn Chu Thiên Tinh Đấu, chiêm bốc.

Bởi vậy, theo hắn mà nói, quyết định phá trận để thu lợi trên đảo này chính là hợp ý hắn.

Nếu xét về thực lực, hai huynh đệ họ không bằng Tam Thanh và

những người khác!

Nghe bảy Đại Năng đều đã đồng ý.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau xong, cũng liền gật đầu nói: "Đã là duyên pháp, hai huynh đệ Ngô đẳng tự nhiên không có dị nghị." Nói xong, các Đại Năng kia đều hài lòng gật đầu, bắt đầu tự mình phá trận…"Ai phá trận trước thì đoạt được nhiều bảo vật hơn sao?

Ta có thể tham gia không?" Nhưng vào lúc này, một giọng nói truyền vào tai của chín vị Đại Năng.

Khiến thân thể đang chuẩn bị hành động của họ lập tức khựng lại!

Giây tiếp theo, họ thấy một thân ảnh màu vàng kim xuất hiện trước mắt.

Chính là Lưu Nhĩ.

"Ai là người đầu tiên phá trận đoạt bảo đây?" "Ta cũng tham gia với!

Chẳng hay có được chăng?" Ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Khi Tam Thanh cùng chín vị đại năng khác đang tự mình phá trận, ai nấy đều bằng bản sự mà đoạt bảo, bỗng nghe một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa trâng tráo vang lên.

Lòng lập tức dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một gương mặt tươi cười quen thuộc xuất hiện trước mặt.

Chính là Lưu Nhĩ vừa mới thu hoạch Phương Trượng Tiên Đảo xong xuôi liền vội vã chạy tới!

Nhìn thấy Lưu Nhĩ xuất hiện trong thoáng chốc, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khó coi như vừa ăn phải thứ gì đó khó tả.

“Tặc tử vô sỉ thay!

Đã chiếm một tiên đảo rồi còn muốn nhòm ngó thêm!” “Nếu không phải hầu tử là đệ tử của Đạo Tổ, ngô nhất định sẽ oanh sát hắn!” “Ngô thật sự chưa từng thấy kẻ nào trơ trẽn đến vậy!” “Lần trước giả mạo Đạo Tổ chiếm tiện nghi của chúng ta, lần này lại độc chiếm tiên đảo!

Chẳng lẽ không có ai trị được hắn sao!” “Đạo Tổ hồ đồ thay... lại thu đồ đệ ngoan liệt như thế này làm đệ tử!” Các vị đại năng này nhìn Lưu Nhĩ xuất hiện liền đồng loạt điên cuồng oán thán trong lòng.

Ngay cả những người có tâm tính như Lão Tử Đạo Nhân cũng vô cùng bất duyệt!

Nhưng nào có cách nào khác!

Hầu tử chính là đệ tử của Đạo Tổ a!

Đó là vị đệ tử cưng được trực tiếp ban tặng thân chí bảo!

Chẳng giống như họ, chỉ là những học sinh nghe giảng đạo một lần.

Có Đạo Tổ làm chỗ dựa cho Lưu Nhĩ, hoàn toàn không thể trêu chọc a!

Theo bối phận thì là Đại Sư Huynh!

Đánh không thể đánh, mắng không thể mắng!

Thì phải làm sao đây?

Chỉ có thể uất muộn trong lòng mà thôi!

Chỉ có thể không ngừng than vãn trong lòng rằng Đạo Tổ nhìn người không tinh tường!

Vì vậy, khi Lưu Nhĩ xuất hiện và hỏi han, tất cả đại năng đều chỉ

biết oán thán trong nội tâm...

Đúng lúc ấy.

Chương 28

Chuẩn Đề vốn đang không ngừng oán thán trong lòng, song mắt chợt lóe lên.

Ánh mắt hắn ẩn chứa vẻ không có ý tốt.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn phá vỡ sự im lặng.

Chỉ thấy hắn chắp tay hành lễ với Lưu Nhĩ đang đầy vẻ mong đợi, nói: "Đại Sư Huynh được chân truyền từ Lão Sư." "Ắt hẳn đối với đạo trận pháp cực kỳ tinh thông!" "Vậy thì cuộc so tài trận pháp đương nhiên không thể thiếu Đại Sư Huynh!" Chuẩn Đề nói xong, đưa mắt ra hiệu cho các vị đại năng khác.

Tức thì!

Tất cả đại năng nghe lời Chuẩn Đề đều sáng mắt lên!

"A!

Ta không có!" "Để hầu tử này tham gia so tài!" "Ha ha ha!

Hầu tử mới sống được bao nhiêu năm?

Tu vi thế nào?

Hắn định nhiên không hiểu trận pháp!" "Hầu tử tự tìm ngược a!

Cuối cùng cũng có thể báo thù rồi!" "So tài trận pháp?

Lần này nhất định phải nhục mạ hắn cho hả dạ!" "Chuẩn Đề tư thông âm hiểm!

Pháp này rất hợp ý ta a!" "Không thể đánh, không thể mắng!

Nhưng nếu là so tài, vậy thì hoàn toàn không cần lưu tình a!" Các vị đại năng này liên tục cười lớn trong lòng.

Đều trực hô là cơ hội báo thù rồi a!

Họ đều là những đại năng đã sống vô số năm, nên dù nội tâm vô cùng kích động, cũng không ngừng kiềm chế cảm xúc.

Khiến sắc mặt trở nên bình thản, ung dung.

Sau đó, một người liền chắp tay theo sau Chuẩn Đề, nói: "A!

Chúng ta đều hoan nghênh Đại Sư Huynh cùng so tài!" "Về đạo trận pháp, Sư Huynh định nhiên tinh thông hơn chúng ta!" "Sư Huynh cùng so tài, chúng ta đương nhiên vô cùng hoan nghênh a!" "Ta vừa mới định đi thỉnh Sư Huynh đó, Sư Huynh ngài lại tới rồi!" "Nếu cuộc so tài này không có Đại Sư Huynh, vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì!" Những lời lẽ bình thường cực kỳ hiếm thấy này, lúc này lại thoát ra từ miệng của mấy vị đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang.

Khiến Lưu Nhĩ trong lòng vô cùng hổ thẹn...

Kiếp trước từ nhỏ đã xem vô số phim truyền hình mà lớn lên.

Đã sớm được truyền hình hun đúc, nhìn thấu các thủ đoạn.

Giờ đây thấy cảnh tượng bất thường như vậy của các vị đại năng này, chỉ cần động ngón tay cái là đã biết rõ thủ pháp của họ rồi.

Họ định nhiên cho rằng hắn không hiểu trận pháp, muốn để hắn bêu xấu a!

Các vị đại năng này, từng người một nhìn có vẻ chính kinh vô cùng, thực ra trong bụng toàn là nước bẩn!

Lưu Nhĩ nghiến răng, trên mặt lại hiện lên vẻ kiêu ngạo.

Sau đó, hắn cười tươi như hoa, hỏi: "Chư vị thật sự nguyện ý để ta gia nhập sao?" Trong khi hỏi, ngữ khí và thần thái của hắn tựa như nhìn xuống từ trên cao, vô cùng ngạo mạn.

Khiến các vị đại năng trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng vì sau này có thể làm nhục Lưu Nhĩ, họ cũng nhao nhao chắp tay đồng thanh phụ họa: “Chính là như vậy!” “Tốt!

So tài!” Lưu Nhĩ nghe vậy, phất tay áo lớn.

Sau đó trực tiếp đi đến trước đại trận.

Cái ngữ khí đó, cái động tác phất tay đó, cái dáng vẻ quay người đó, tựa như đang chỉ điểm giang sơn, huy xích phương tù vậy.

Khiến khóe miệng của tất cả đại năng đều co giật.

Cảm giác tay mình sao lại ngứa ngáy đến vậy a!

Họ nhìn nhau.

Từ ánh mắt của mỗi người đều nhìn thấy thần sắc giống nhau.

Một sức mạnh vô hình chưa từng có tạm thời gắn kết trái tim của họ thành một sợi dây...

Thứ tình cảm tương tri ấy... thực sự khó mà diễn tả được.

Chín vị đại năng, chỉnh tề đi theo sau Lưu Nhĩ.

Cuộc so tài phá trận, chính thức bắt đầu...

Thế giới Hồng Hoang.

Chương 29

Ngoài Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải.

Chín vị đại năng Hồng Hoang chỉnh tề đi theo sau Lưu Nhĩ.

Cùng nhau tiến về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này, nhìn bóng lưng của Lưu Nhĩ, họ không khỏi thầm trách cái bối cảnh của Lưu Nhĩ.

Không.

Lát nữa, sau khi từng người phá xong trận và tiến vào tiên đảo, chỉ còn lại một mình Lưu Nhĩ khổ sở phá trận ở ngoài đại trận.

Cái cảm giác sảng khoái ấy không thể diễn tả bằng lời.

Còn Lưu Nhĩ.

Sau khi đến gần đại trận, cảm nhận những ánh mắt phía sau, khóe miệng hắn không khỏi nhếch lên.

Sau đó, không vội không vàng vươn vai một cái.

Cuối cùng mới quay người lại dưới ánh mắt đầy mong đợi của các vị đại năng kia.

"Chư vị đã chuẩn bị xong chưa?" Lưu Nhĩ nhìn từng vị đại năng mà song mắt gần như phát sáng, khẽ hỏi.

"Xong rồi!" "Bắt đầu đi Đại Sư Huynh!" "Không cần chuẩn bị!" "Đúng vậy!" "Chờ lệnh của Sư Huynh ngài!" Tam Thanh cùng các đại năng nhao nhao lên tiếng đáp.

"Được!

Vậy chuẩn bị..." Hai chữ "chuẩn bị" vừa thốt ra khỏi miệng Lưu

Nhĩ, các vị đại năng liền sáng mắt lên.

Người có pháp bảo thôi diễn thì tế ra pháp bảo thôi diễn.

Người không có pháp bảo thôi diễn thì nhấc tay, làm tư thế bấm quyết.

Thậm chí có những người không giỏi trận pháp như Thái Nhất, Chuẩn Đề, trực tiếp tế ra các pháp bảo tấn công của mình.

Chuẩn bị dùng cường công!

Lưu Nhĩ.

Nhìn vẻ mặt gấp gáp của các vị đại năng, cũng không có ý trì hoãn chút nào nữa.

Trực tiếp nói: "Bắt đầu!" Lời vừa dứt!

Chín đạo thân ảnh đã lóe lên trước trận pháp.

Phục Hy lấy ra Bát Quái, bắt đầu dùng Bát Quái thôi diễn xu thế trận pháp của Tiên Thiên Đại Trận.

Đế Tuấn lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, bắt đầu dùng Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn cục diện trận pháp của Tiên Thiên Đại Trận.

Tam Thanh thì nhao nhao nhìn chằm chằm đại trận, tay phải không ngừng bấm quyết.

Những người còn lại thì trực tiếp hơn rất nhiều.

Bắt đầu thao túng pháp bảo của mình oanh kích về phía đại trận!

Như Nữ Oa triệu ra Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao, oanh kích về phía quang bích đại trận trước mặt!

Như Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Đông Hoàng Chung, oanh kích về phía quang bích đại trận trước mặt!

Như Chuẩn Đề Đạo Nhân tế ra Gia Trì Thần Xử, oanh kích về

phía quang bích đại trận trước mặt!

Như Tiếp Dẫn Đạo Nhân tế ra Đăng Ma Xử, oanh kích về phía quang bích đại trận trước mặt!

Chín vị đại năng cùng lúc công trận, thanh thế đương nhiên vô cùng to lớn.

Trực tiếp khiến quang bích Tiên Thiên Đại Trận không ngừng chấn động.

Trận pháp tự động vận chuyển cảm ứng.

Trong khoảnh khắc có vô số linh khí từ bốn phương tám hướng tụ tập, không ngừng tu bổ và bù đắp quang bích trận pháp bị công kích.

Lưu Nhĩ thấy vậy, lập tức đau lòng không thôi.

Tuy biết trận pháp sẽ tự động vận chuyển tu phục, nhưng nhìn quang bích trận pháp ánh sáng lưu chuyển, hắn lập tức hạ quyết định!

Ra tay thôi!

Hắn động rồi.

Chỉ thấy hắn đi đến trước quang bích trận pháp.

Lập tức.

Tất cả đại năng đang phá trận đều phân ra một tia tâm thần chú ý hành vi của hắn.

Chương 30

Nhìn Lưu Nhĩ đứng trước quang bích trận pháp, họ đều tò mò.

Lưu Nhĩ rốt cuộc sẽ dùng pháp gì để phá trận?

Câu hỏi này vừa nảy ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ đã biết.

Chỉ thấy Lưu Nhĩ nhấc chân phải.

Một bước bước ra...

Sau đó... không có sau đó nữa!

Bởi lúc này thân ảnh Lưu Nhĩ đã biến mất không thấy đâu...

Tức thì.

Phục Hy đang dùng Bát Quái thôi diễn liền ngây người, Bát Quái trong tay trực tiếp rơi xuống đất...

Đế Tuấn đang dùng Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn liền ngẩn người, Hà Đồ Lạc Thư trong tay chấn động, lập tức làm loạn trận hình tinh thần tương ứng trên thiên tế...

Tam Thanh đang dùng ngón tay bấm quyết cục diện trận pháp liền ngây người.

Tay phải của họ đồng loạt cứng đờ giữa không trung...

Bốn vị đại năng đang dùng pháp bảo oanh kích quang bích đại trận liền khựng lại.

Bốn kiện công kích chí bảo đồng loạt rơi xuống đất...

"...Chuyện gì vậy?" "Con hầu tử đó đâu rồi...

đi đâu rồi?" "Hầu tử... biến mất rồi?

Đã vào trận pháp rồi sao?" "Ta không tin!

Một bước đã trực tiếp phá trận ư?" "Nhưng...

đã biến mất rồi... trực tiếp vào trận rồi..." Các vị đại năng này nhao nhao lẩm bẩm, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Giống như đã thấy quỷ vậy.

Từng người một trợn tròn mắt, há hốc mồm... hoàn toàn ngây người.

Tình huống gì?

Kịch bản không nên diễn ra như thế này a!

Cũng đúng lúc ấy.

Cả đại trận vốn đã khôi phục tĩnh lặng đột nhiên chấn động!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Đại trận mờ mịt bắt đầu trở nên rõ nét.

Cuối cùng trực tiếp trở nên trong suốt...

Cũng đúng lúc ấy.

Cuối cùng họ cũng thấy thân ảnh Lưu Nhĩ.

Không thấy cũng không được a!

Lúc này Lưu Nhĩ, đang ở bên trong đại trận.

Vẫy tay loạn xạ...

Ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Chín vị đại năng tuyệt thế Hồng Hoang nhìn Lưu Nhĩ đang vẫy tay gọi họ từ bên trong đại trận.

Lập tức từng người một nghi ngờ nhân sinh.

Mẹ kiếp!

Hắn thật sự ở bên trong đại trận a!

Chương 31

Một bước phá trận a!

Chẳng lẽ hầu tử này thật sự đã được truyền thừa trận pháp của Đạo Tổ?

Tất cả đại năng lập tức mặt mày đen sạm.

Mẹ kiếp trộm gà không thành lại mất nắm gạo a!

Vốn dĩ tưởng rằng có thể làm nhục chết con hầu tử này một phen!

Giờ thì sao?

Chín vị đại năng chỉnh tề bị vả mặt a!

Không.

Thế giới Hồng Hoang.

Kẻ yếu luôn tuân theo kẻ mạnh.

Giống như Hồng Quân Đạo Tổ dùng tu vi đạo pháp nghiền ép chúng sinh vậy.

Vì con hầu tử này có thể một bước phá trận, cũng chứng tỏ rằng trên đạo trận pháp, họ đều không bằng hầu tử a!

Chính cái gọi là đạt giả vi sư.

Chỉ có khiêm tốn thỉnh giáo mới có thể đắc đại đạo.

Đạo lý này ai nấy đều hiểu.

Nếu không cũng sẽ không trở thành một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung.

Vì Lưu Nhĩ tinh thông trận pháp đến vậy, vậy thì có chỗ đáng để học tập rồi.

Không khỏi nhao nhao chắp tay hành lễ đối với Lưu Nhĩ, hỏi: "Đại Sư Huynh vì sao đối với đạo trận pháp lại tinh thông đến vậy?" "Chẳng lẽ Lão Sư đã truyền thụ?" "Một bước phá trận, làm thế nào mà làm được?

Chúng ta khiêm tốn thỉnh giáo Sư Huynh!" "Mong Sư Huynh chỉ điểm một hai cho chúng ta!" "Khẩn cầu Sư Huynh truyền dạy đạo trận pháp!" Từng câu từng chữ đầy ôn hòa thoát ra.

Tam Thanh cùng các đại năng khác đều nhìn Lưu Nhĩ với ánh mắt thành khẩn, mong đợi.

Trong khoảnh khắc.

Cảnh tượng nơi đây vô cùng ấm áp.

Ấm áp đến mức các vị đại năng này đều cảm thấy có chút không tự nhiên.

Cũng đúng lúc ấy.

Lưu Nhĩ lộ ra hàm răng trắng muốt, vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng nói: "Đâu có một bước phá trận đâu..." "Cấm chế đại trận này vốn đã bị ta luyện hóa rồi mà..." Lời vừa thốt ra.

Cả trường liền im lặng không một tiếng động...

Tất cả đại năng đều trực tiếp ngây người tại chỗ.

Ba hơi thở sau...

Từng tiếng nộ hống tự trong miệng nổ ra: "Đại sư huynh cái quỷ gì!

Lão tử muốn luyện đan ngươi!" "Luyện khí ngươi!" "Mẹ kiếp!

Hầu tử chết tiệt!

Ngươi ra đây!

Xem lão tử không làm thịt ngươi!" "Ngọa tào m* nhà ngươi!

Đãng Ma Cán của lão tử sắp kiến huyết!" "Hôm nay lão tử không nể mặt Đạo Tổ!

Ngươi ra đây!" "Không ra thì thôi!

Đập trận!" "....." Những tiếng nộ hống này tự trong miệng nổ ra, trực tiếp vang vọng khắp thiên tế!

Khiến tất cả mây trắng trên tầng mây đều chấn tán!

Thậm chí còn có vô số cơn sóng lớn từ hòn đảo này đổ ập, cuồn cuộn dữ dội về phía các vùng biển xung quanh!

Nhưng họ hoàn toàn không thèm để ý đến những điều đó.

Chỉ chăm chăm dùng đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Lưu Nhĩ bên trong trận.

Hết lần này đến lần khác bị Lưu Nhĩ khiêu khích, sự tức giận bị dồn nén trong lòng của họ đã bùng nổ!

Từ lần đầu tiên gặp mặt, Lưu Nhĩ đã giả mạo Đạo Tổ, khiến họ phải cung cung kính kính hành đại lễ.

Cuối cùng Đạo Tổ xuất hiện, trực tiếp làm họ mất hết mặt mũi!

Chương 32

Sau đó tranh đoạt Phương Trượng Đảo.

Vì có Đạo Tổ đứng sau, chín vị đại năng mới nhẫn nhịn mọi bề!

Thậm chí còn trực tiếp nhường Phương Trượng Đảo cho Lưu Nhĩ!

Giờ thì sao?

Khổ tâm tính toán phá trận đoạt bảo, lại phát hiện tiên đảo đã sớm bị Lưu Nhĩ luyện hóa rồi?

Cảm tình từ trước đến nay mình vẫn luôn làm trò cười sao?

Cảm tình từ trước đến nay mình vẫn luôn bị hầu tử trêu đùa sao?

Đã sống vô số năm tháng.

Bao giờ mới phải chịu cái khí như thế này!

Vì vậy, dưới sự tích tụ của từng lớp oán khí, nội tâm của họ lúc này tựa như núi lửa, đã bùng nổ!

Vô số nộ khí tựa như dung nham, không ngừng thiêu đốt lồng ngực của họ!

Nếu không bùng phát ra, cảm giác sẽ bị tiên khí làm nổ tung!

Còn Lưu Nhĩ thì sao?

Nhìn thấy các vị đại năng này đều trực tiếp thất thố, nhìn thấy từng vị đại năng đều bạo nộ, hắn cũng có chút kỳ lạ.

Chẳng phải tâm tính của đại năng rất tốt sao?

Chẳng phải Lão Tử luôn tuân theo lý niệm "nước lợi vạn vật mà không tranh giành" và "vô sở vi, vô sở bất vi" sao?

Chẳng phải ông ấy luôn ung dung, đạm định sao?

Nhưng giờ ai đang đứng trước mặt mà la hét muốn luyện đan mình vậy?

Chẳng phải Nguyên Thủy Đạo Nhân cực kỳ giỏi ẩn nhẫn, cũng vì tính cách đó mà sau Phong Thần Đại Chiến mới trở thành người hưởng lợi lớn nhất sao?

Nhưng giờ ai đang đứng trước mặt mà la hét muốn luyện khí mình vậy?

Các vị đại năng kia nhìn Lưu Nhĩ làm ngơ, tâm thái trực tiếp bùng nổ!

Từng người một cũng không nhịn được nữa!

Trực tiếp cầm lấy pháp bảo của mình, muốn hợp lực cùng nhau công trận!

Cũng đúng lúc ấy.

Trên thiên tế đột nhiên truyền đến một luồng khí tức khủng bố.

Tất cả những đám mây trắng như tuyết trong khoảnh khắc hóa thành đen kịt.

Thậm chí còn có từng đạo lôi hồ khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện từ trong tầng mây!

"Oanh long long!" Một tiếng nổ lớn vang lên!

Tất cả đại năng đều dừng phắt lại.

Đều ngẩng đầu nhìn lên.

"Gì!

Hóa Hình Kiếp!" "...Con hầu tử chết tiệt này muốn độ Hóa Hình Kiếp!" Ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Chín vị đại năng vốn đang mặt mày đầy phẫn nộ.

Lúc này ngây ngốc nhìn dị tượng trên thiên tế.

Chỉ thấy bầu trời vốn trong xanh vạn dặm.

Lúc này lại đen kịt một mảng, vô cùng áp bức.

Trong tầng mây đen kịt lúc này đang nhảy múa từng tia điện hồ khổng lồ.

Âm thanh oanh long long vang vọng khắp trời đất.

Uy áp khủng bố không ngừng truyền ra từ thiên tế.

Thậm chí còn có lôi đình màu tím bắt đầu thai nghén từ trong những đám mây đen kịt...

"...Lôi kiếp!" "Con hầu tử chết tiệt này giờ mới muốn độ Hóa Hình Lôi Kiếp sao?" "Từ trước đến nay ta vẫn luôn thấy nó dùng thân hầu để gặp người, ta cứ nghĩ nó thích như vậy, không độ kiếp!" "Giờ đã là Kim Tiên đỉnh phong rồi a!

Lúc này mới độ Hóa Hình Lôi Kiếp sao?" "Căn cốt và thiên phú của nó phải khủng bố đến mức nào a!" "Chẳng lẽ Lão Sư lại xem trọng nó đến vậy?" "Ngô đảo mong chờ lôi kiếp có thể oanh sát nó!

Thật đáng ghét!" Các vị đại năng này thấy Hóa Hình Lôi Kiếp xuất hiện, từng người một nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 33

Ngọn lửa giận trong lòng cũng tiêu tan không ít trong tiếng lôi kiếp rền vang.

Dù sao thì họ cũng đều biết, lôi kiếp đột nhiên xuất hiện lúc này, muốn động thủ với hầu tử là điều không thể!

Bởi vì.

Lôi kiếp là khảo nghiệm của Thiên Đạo.

Khi một người độ kiếp, uy lực sẽ quyết định bởi căn cốt, huyết mạch, thiên phú và thể chất của cá nhân.

Nhưng nếu có người khác tham gia, uy lực không chỉ tăng gấp đôi đơn giản vậy đâu!

Nếu có thêm một người có thiên phú không tệ, vậy thì thảm rồi, độ khó của lôi kiếp sẽ tăng cường gấp mười, thậm chí vài chục lần!

Mà chín vị đại năng có mặt ở đây đều là những tồn tại đỉnh cấp của Hồng Quân.

Chỉ cần một người ra tay cũng sẽ khiến lôi kiếp tăng cường vài chục lần.

Nếu tất cả cùng lên?

E rằng đều phải chết a!

Cũng chính vì vậy.

Họ mới không thể không tạm thời gác lại sự phẫn nộ trong lòng.

Thậm chí không ngừng lùi lại.

Chỉ sợ bị lôi kiếp màu tím khủng bố cuốn vào.

Trực tiếp lùi lại vạn dặm, họ mới nhao nhao dừng lại.

Từng người một trợn tròn mắt nhìn chằm chằm tầng mây trên thiên tế.

"Cũng không biết, Hóa Hình Lôi Kiếp của con hầu tử chết tiệt này, có bao nhiêu đạo?" Nữ Oa tuyệt sắc kiều diễm lên tiếng hỏi.

Đôi mắt đẹp của nàng lúc này đang nhìn về phía tầng mây, ánh mắt ẩn chứa sắc thái mà người khác không thể nhìn thấu một tia.

Nghe lời muội muội, Phục Hy không khỏi nhíu mày khẽ lắc đầu nói: "Lôi đình màu tím đang thai nghén, thiên cơ như vậy, ngô cũng không thể thôi diễn vận." "Nhưng nhìn thanh thế này, định nhiên không chỉ thất cửu lục thập tam đạo." Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy không khỏi kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ, hầu tử cần độ thất thập nhị đạo kiếp lôi?" Mấy vị đại năng khác nghe vậy.

Cũng không khỏi nhíu mày, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cần biết rằng, trong thế giới Hồng Hoang, số lượng kiếp lôi hóa hình có thể so sánh với căn cước.

Kẻ có căn cước bình thường cần trải qua kiếp lôi, nhiều nhất không quá chín đạo.

Kẻ có căn cước hơi mạnh hơn cần trải qua kiếp lôi, nhiều nhất không quá tam cửu nhị thập thất đạo.

Kẻ có căn cước mạnh hơn nữa cần trải qua kiếp lôi, nhiều nhất không quá ngũ cửu tứ thập ngũ đạo.

Duy chỉ có Tiên Thiên sinh linh.

Số lượng kiếp lôi cần trải qua mới đạt ngũ cửu tứ thập ngũ đạo trở lên!

Như các vị đại năng có mặt ở đây.

Mỗi người khi hóa hình đều có thất cửu lục thập tam đạo kiếp lôi.

Trong đó, Tam Thanh là do Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, số lượng kiếp lôi cần độ còn cao hơn, đạt bát cửu thất thập nhị đạo!

Vì vậy.

Khi nghe Phục Hy đoán rằng số lượng kiếp lôi mà Lưu Nhĩ cần độ không chỉ thất cửu lục thập tam đạo, các vị đại năng này mới kinh ngạc đến vậy.

Dù sao thì độ Hóa Hình Kiếp muộn cũng không nhất định có nghĩa là thiên phú cường đại.

Cũng có thể là do bẩm sinh khó bị Thiên Đạo động sát.

Nhưng số lượng lôi kiếp nhiều, thì đó lại có nghĩa là Thiên Đạo rất coi trọng hắn! ...Còn Lưu Nhĩ.

Lúc này hắn đang đứng trong đại trận của Bồng Lai Tiên Đảo.

Ngây ngốc ngẩng đầu nhìn tầng mây kiếp khủng bố đã dần thành hình trên thiên tế.

Hoàn toàn không biết bên ngoài mấy vị đại năng đang kinh ngạc về số lượng kiếp lôi.

Đương nhiên, dù có biết.

Lúc này Lưu Nhĩ cũng sẽ không quản bất cứ điều gì.

Bởi vì lúc này hắn cũng có chút ngơ ngác.

Nếu không phải kiếp lôi đột nhiên xuất hiện, hắn đã quên mất rằng cơ thể này chưa hóa hình rồi!

Chương 34

Lưu Nhĩ không khỏi có chút nghi ngờ nhân sinh.

Chẳng lẽ đã quen làm hầu tử rồi sao?

Cũng đúng lúc ấy.

Kiếp vân trên thiên tế đã rộng vạn dặm.

Kiếp lôi trong kiếp vân đen kịt cuối cùng cũng đã thai nghén xong...

Những tia kiếp lôi màu tím không ngừng gào thét cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Trực tiếp oanh nhiên bổ xuống Lưu Nhĩ...

"Oanh!" Trên thiên tế đảo Bồng Lai.

Tia kiếp lôi màu tím không ngừng gào thét cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Bỗng nhiên bổ xuống Lưu Nhĩ!

"Oanh!" Cả một vùng thiên tế đều bị tia kiếp lôi màu tím khổng lồ vô cùng làm cho biến sắc.

Nhưng lúc này Lưu Nhĩ đang ở trong Tiên Thiên Đại Trận.

Nên sau khi lôi đình bổ xuống, trực tiếp bị Tiên Thiên Đại Trận dễ dàng chặn lại!

Chỉ có vô số tia điện hồ trong khoảnh khắc nổ tung trên quang bích đại trận!

Nhưng chỉ khiến đại trận hơi chấn động mà thôi.

Dù sao thì kiếp lôi tuy hung mãnh khủng bố, nhưng Tiên Thiên Đại Trận vốn thuộc về Hỗn Độn cũng không phải dạng vừa.

Tất cả cấm chế của nó cao tới cửu cửu bát thập nhất trọng là minh chứng tốt nhất.

Năng lực phòng ngự của nó, hoàn toàn ngang bằng với Tiên Thiên Chí Bảo!

Cứ như vậy.

Đạo thiên kiếp hóa hình đầu tiên.

Trong lúc Lưu Nhĩ đang ngây người, trực tiếp bị Tiên Thiên Đại Trận hóa giải.

Chỉ khiến quang bích Tiên Thiên Đại Trận hơi chấn động.

Nhưng kiếp lôi màu tím trên thiên tế lại không có ý định dừng lại chút nào.

Chỉ thấy tầng mây chấn động.

Lại có hai đạo kiếp lôi mãnh liệt nhảy ra!

Giống như lôi long màu tím, gào thét lao về phía Tiên Thiên Đại Trận.

"Oanh!" "Oanh!" Lôi long oanh kích lên đại trận.

Không gian giữa hai bên đều có chút vặn vẹo.

Ánh sáng đại trận tỏa ra.

Từng đạo sóng gợn trên quang bích, giống như mặt hồ bị ném đá.

Cuối cùng cũng có chấn động rõ ràng!

Cũng vì vậy, cuối cùng đã khiến Lưu Nhĩ tỉnh lại từ trạng thái ngây người.

"Kiếp lôi hóa hình của mình sao?" "Nhìn xem, hình như cũng bình thường a!" Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng.

Nhìn tia kiếp lôi màu tím trong kiếp vân.

Trong lòng hắn chợt nghĩ đến một chuyện.

Vì hệ thống có thể phân giải.

Nhưng kiếp lôi là thứ hắn gặp lần đầu.

Thật sự chưa từng phân giải a!

Nếu phân giải lôi kiếp, có thể nhận được gì?

Lưu Nhĩ trong lòng có chút mong đợi.

Tâm thần ý động.

Đại trận đột nhiên chấn động.

Sau đó, cả người Lưu Nhĩ trực tiếp nhảy ra.

Chương 35

Trong ánh mắt kinh ngạc của chín vị đại năng, hắn xuất hiện trên đại trận.

“Con hầu tử chết tiệt này muốn làm gì?” “Ra ngoài đại trận sao?” “Ha ha ha!

Sẽ không dùng thân thể của mình để độ kiếp chứ?” “Tốt!

Bị bổ chết thì càng tốt!” “Lời này có lý!

Ngô đảo muốn xem, thân thể huyết nhục Kim Tiên có thể chịu đựng thế nào!” “Ha ha ha!

Con hầu tử chết tiệt này sẽ không nghĩ rằng mình tu luyện pháp thân chi pháp đấy chứ?” Nhìn thấy Lưu Nhĩ ở trên Tiên Thiên Đại Trận.

Chín vị đại năng nhao nhao lên tiếng cười.

Họ đều đã độ Hóa Hình Kiếp, cũng đều biết lôi kiếp lợi hại.

Giờ đây nhìn Lưu Nhĩ dùng thân thể để ứng kiếp, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh Lưu Nhĩ bị bổ thành than cháy.

Từng người một trong lòng đại duyệt.

Sự tức giận, oán khí trước đó đều tan biến hết!

Cũng đúng lúc ấy.

Kiếp vân đen kịt trên thiên tế không ngừng chấn động.

Trong khoảnh khắc nhảy ra ba đạo kiếp lôi!

Ba đạo kiếp lôi này so với trước đó còn thô tráng hơn.

Chỉ riêng đường kính đã rộng mười trượng.

Ba đạo kiếp lôi màu tím vừa ra khỏi kiếp vân, lập tức hóa thành ba con lôi long màu tím.

Thanh thế hung mãnh, nhe nanh múa vuốt lao về phía Lưu Nhĩ đang lơ lửng giữa không trung!

Không gian xung quanh đều vặn vẹo.

Tia lôi quang khổng lồ trực tiếp bao phủ Lưu Nhĩ!

Tức thì.

Tất cả đại năng đều trợn tròn mắt.

Chằm chằm nhìn Lưu Nhĩ bị tia lôi quang màu tím rực rỡ bao phủ.

Ánh mắt họ không có thần sắc gì khác.

Chỉ có sự mong đợi tràn ngập!

Còn Lưu Nhĩ.

Khi ba con lôi long bổ xuống, đôi mắt tinh mâu sâu thẳm vô cùng của hắn chợt co lại.

Miệng trực tiếp thốt ra hai chữ: "Phân giải!" Xì!

Xì!

Xì!

Lời vừa dứt!

Ba con cự lôi thanh thế kinh người kia nhao nhao vặn vẹo.

Như bị năng lượng quỷ dị ảnh hưởng.

Trực tiếp hóa thành khói xanh mờ mịt khắp thiên tế!

Bay theo gió mà tan đi...

Đồng thời.

Trong đầu Lưu Nhĩ lập tức hiện ra âm thanh nhắc nhở vui vẻ của

hệ thống: “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải mười trượng lôi kiếp Tử Tiêu!” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được mười vạn điểm phân giải giá trị....” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải mười trượng lôi kiếp Tử Tiêu!” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được mười vạn điểm phân giải giá trị....” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải mười trượng lôi kiếp Tử Tiêu!” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được thần thông 【Tử Tiêu Thần Lôi (Tam Trọng) 】” Liên tiếp không ngừng âm thanh nhắc nhở vang lên.

Chương 36

Lưu Nhĩ cảm nhận trong đầu mình có thêm một thần thông.

Chính là Tử Tiêu Lôi Phạt đó. .....

“Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải mười trượng lôi kiếp Tử Tiêu!” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được thần thông 【Tử Tiêu Thần Lôi (Tam Trọng) 】” Nghe âm thanh nhắc nhở trong đầu.

Lưu Nhĩ trong lòng vô cùng kích động.

Thông qua việc vừa tiếp xúc, hắn cũng đã đại khái hiểu về thần lôi thần thông trong đầu.

Hắn kinh hỉ phát hiện.

Uy lực của thần thông tên là 【Tử Tiêu Thần Lôi 】 này.

Tuy chỉ tương đương với kiếp lôi đệ tam trọng, nhưng đó lại không phải thần thông hoàn chỉnh.

Nên uy lực mới nhỏ như vậy.

Toàn bộ thần thông này tổng cộng có cửu cửu bát thập nhất trọng.

Nếu thu thập hoàn chỉnh, học được toàn bộ.

Một đạo thiên lôi bổ xuống, ngay cả Chuẩn Thánh tu sĩ cũng sẽ bị thương.

Vì vậy, lúc này hắn cao hứng không thôi!

Dù sao thì điều đó chứng tỏ hắn thật sự có thể thông qua phân giải mà đạt được thần lôi thần thông a!

Đó là kiếp lôi a!

Đó là thiên phạt a!

Trong thế giới Hồng Hoang ai là lão đại.

Đương nhiên là Thiên Đạo a!

Nếu dùng thiên phạt trực tiếp công kích kẻ địch.

Không những mang theo thiên uy.

Lại còn không vì vậy mà dính líu bất kỳ nhân quả nào.

Cũng tương đương với thay trời hành đạo.

Đánh người khác có thể, nhưng người khác không thể đánh lại mình.

Nếu không sẽ dính líu nhân quả!

Nhân quả là gì?

Trong Hồng Hoang, tu hành cần chú trọng nhân quả.

Nếu nhân quả quấn thân, vậy sẽ nghiệp lực không ngừng, kiếp nạn không dứt.

Nhẹ thì tu luyện đình trệ không tiến, hoặc tu vi đảo thoái!

Nặng thì thiên phạt không ngừng, thiên khiển thường xuyên, thần hồn tụ tán...

Đơn giản một câu.

Ra ngoài làm bậy, sớm muộn gì cũng phải trả giá.

Ngươi không nhớ, Thiên Đạo sẽ nhớ...

Đúng vậy.

Một thần thông vô cùng vô sỉ.

Vừa rồi.

Kiếp lôi trên thiên tế lại lần nữa hiển hiện.

Lần này từ kiếp vân nhảy ra, lại liên tiếp năm đạo kiếp lôi.

Đường kính năm đạo kiếp lôi đã đạt năm mươi trượng!

Vừa xuất hiện.

Trực tiếp oanh kích về phía Lưu Nhĩ!

Chương 37

Lưu Nhĩ không hề sợ hãi, thậm chí lộ ra ý mừng rỡ.

Hắn còn chủ động lao lên trời, lao về phía kiếp lôi!

Lưu Nhĩ tâm tư đều đặt vào việc phân giải kiếp lôi.

Nhưng lại không biết.

Hành vi của hắn đã khiến chín vị đại năng cách xa vạn dặm chấn kinh đến ngây người.

Chỉ thấy chín vị đại lão của thế giới Hồng Hoang.

Đều trợn tròn mắt nhìn chằm chằm thân ảnh Lưu Nhĩ ứng kiếp.

Ánh mắt đó, thần sắc đó giống như đã thấy quỷ vậy.

"...Làm sao có thể..." "Kiếp lôi... kiếp lôi đâu rồi?" "Vì sao kiếp lôi lại tiêu tán?

Rõ ràng không hề sử dụng bất kỳ thần thông nào a!" "Không!

Đã sử dụng thần thông rồi!

Ta vừa rồi cảm nhận được một luồng năng lượng khủng bố xuất hiện." "Đúng!

Luồng năng lượng đó đầy khí tức hủy diệt..." "Chẳng lẽ, đó là Lực Chi Đại Đạo?

Chẳng lẽ hầu tử muốn tu luyện nhục thân?" "Kẻ này... không thể nhìn thấu!

Không thể nhìn thấu a!" "A, ta cứ tưởng có thể khiến hắn nếm mùi khổ sở..." Các vị đại lão này từng người một hít sâu.

Sau đó nặng nề thở ra một ngụm trọc khí.

Cố gắng xua tan luồng khí uất muộn trong lòng.

Nhưng nhìn Lưu Nhĩ đang nhẹ nhàng hóa giải kiếp lôi trên không trung.

Họ cảm thấy luồng khí uất muộn không thể tiêu tan...

Còn Lưu Nhĩ.

Lúc này hắn hoàn toàn không thèm để ý đến những lời nói của các vị đại năng cách xa vạn dặm.

Hắn lơ lửng trên cao.

Trực tiếp đối mặt với những tia kiếp lôi không ngừng lao tới từ thiên tế.

Động tác của hắn đơn giản.

Mỗi khi một đạo kiếp lôi bổ xuống.

Hắn lại vẫy tay chạm vào đạo kiếp lôi đó.

Và khẽ mở miệng nói: "Phân giải!" Cứ như vậy.

Cùng với số lượng kiếp lôi không ngừng tăng lên.

Đường kính của chúng cũng không ngừng lớn mạnh.

Màu sắc cũng bắt đầu từ màu tím chuyển thành màu đen.

Nhưng bất kể số lượng kiếp lôi bao nhiêu, thể hình lớn đến mức nào, uy lực khủng bố ra sao.

Mỗi một đạo kiếp lôi vừa tới trước mặt Lưu Nhĩ.

Đều nhao nhao bị một luồng năng lượng thần bí hủy diệt tiêu tán.

Trong đầu Lưu Nhĩ, cũng luôn vang lên âm thanh nhắc nhở: "Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải ba mươi trượng lôi kiếp Tử Tiêu!"

“Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được 【Tử Tiêu Thần Lôi (Ngũ Trọng)】”....

“Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải năm mươi trượng lôi kiếp Tử Tiêu!” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được một trăm vạn điểm phân giải giá trị....” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải bảy mươi trượng lôi kiếp Tử Tiêu!” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được thần thông 【Tử Tiêu Thần Lôi (Thất Trọng)】” Cứ như vậy.

Chương 38

Trong thần sắc kinh hãi của tất cả tu sĩ đại năng.

Lưu Nhĩ giơ tay hóa giải từng đạo kiếp lôi.

Lúc này giai đoạn độ kiếp đã qua sáu cửu ngũ thập tứ đạo kiếp lôi.

Nhưng bản thân Lưu Nhĩ lại không hề tổn hại dù chỉ một sợi lông tóc!

Nếu là bình thường.

Kiếp lôi có uy lực như vậy.

Đều có thể khiến một vùng biển rộng lớn bốc hơi khô cạn.

Nhưng lúc này.

Có Lưu Nhĩ không ngừng phân giải.

Các tia kiếp lôi kia hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho vật thể.

Ngay cả Tiên Thiên Đại Trận của Bồng Lai Tiên Đảo gần Lưu Nhĩ nhất, cũng vẫn như lúc đầu, quang thải ánh người.

Chẳng mấy chốc.

Kiếp lôi trên thiên tế đã biến thành màu đen kịt.

Số lượng mỗi lần oanh kích xuống cũng cuối cùng đã tăng lên chín đạo.

Lúc này.

Tất cả đại năng mới hoảng hốt phát hiện.

Số lượng kiếp mà Lưu Nhĩ độ.

Không chỉ là bát cửu thất thập nhị đạo như đã đoán!

Mà có đến cửu cửu bát thập nhất đạo! .....

"Đạo kiếp lôi thứ năm mươi sáu!" Lưu Nhĩ thầm nói trong lòng.

Bề ngoài nhìn, hắn vẫn hoàn hảo vô tổn.

Nhưng không chỉ nhìn từ bề ngoài, hắn cũng thật sự không có chuyện gì cả.

Lúc này hắn vừa phân giải lôi kiếp, vừa mong chờ trong tiếng nhắc nhở sẽ xuất hiện【Tử Tiêu Thần Thông】.

Bởi vì một khi xuất hiện, cũng có nghĩa là.

Thần thông này ngày càng hoàn chỉnh a!

Thật lòng mà nói.

Hắn cũng chưa từng đối mặt với nhiều kiếp lôi đến vậy.

Cứ nghĩ nhiều nhất cũng chỉ có bốn mươi lăm đạo kiếp lôi.

Không ngờ.

Thiên Đạo lại ưu ái đến vậy.

Ban cho hắn nhiều đạo kiếp lôi như thế.

Hoàn toàn là phúc lợi to lớn a!

Nhiều đạo kiếp lôi chồng chất như vậy, đều đủ để hắn đột phá thêm một cảnh giới... .....Đạo kiếp lôi thứ sáu mươi ba bổ xuống!

Phân giải!....

Đạo kiếp lôi thứ bảy mươi hai bổ xuống!

Phân giải!....

Cuối cùng.

Khi đã giáng xuống tám mươi đạo kiếp lôi.

Kiếp vân trên thiên tế bỗng nhiên chấn động.

Sau đó vạn dặm kiếp vân đen kịt đột ngột ngưng tụ.

Cuối cùng trực tiếp hóa thành một đạo kiếp lôi có đường kính gần nghìn trượng.

Chương 39

Chỉ thấy đạo kiếp lôi này đen kịt vô cùng.

Vừa xuất hiện.

Không gian xung quanh đều vỡ vụn.

Khí thế kinh thiên động địa khiến tất cả đại năng cách xa vạn dặm cũng cảm thấy tim đập thình thịch!

Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp trợn tròn mắt kinh hô: "Gì!

Cửu Cửu Bát Thập Nhất Kiếp Lôi?" Chuẩn Đề vẻ mặt kinh ngạc lắc đầu trực ngôn: "Thiên Đạo tại thượng!

Vì sao con hầu tử chết tiệt này lại có Cửu Cửu Bát Thập Nhất đạo thiên lôi a!

Chẳng lẽ chúng ta không bằng hắn sao!" Nguyên Thủy Đạo Nhân song mắt lấp lánh tinh quang, lẩm bẩm: "Kiếp lôi nghìn trượng!

Chưa từng thấy!" Trên khuôn mặt tuyệt sắc của Nữ Oa cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Sau đó nàng hỏi các vị đại năng khác: "Chúng ta, có ai có thể độ được một đạo đó không?" Phục Hy nghe vậy không khỏi lắc đầu, đôi mắt đầy vẻ không hiểu đáp: "Ngô không biết!

Kể từ khi gặp hắn, đạo thôi diễn của ngô hoàn toàn vô dụng..." Lão Tử Đạo Nhân thốt ra câu: "Kẻ này... phi phàm." Thông Thiên Đạo Nhân im lặng không nói, ánh mắt phức tạp...

Khoảnh khắc tiếp theo.

Họ đều im bặt.

Trợn tròn mắt nhìn lên thiên tế.

Chỉ thấy phương thiên địa này lúc này tựa như ngừng lại.

Thiên tế tĩnh lặng.

Mặt biển tĩnh lặng.

Vạn vật tĩnh lặng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Đạo kiếp lôi nghìn trượng đang tĩnh lặng trên thiên tế bỗng nhiên động.

Trực tiếp bổ xuống Lưu Nhĩ!

Oanh!

Cả thiên địa, chấn động không ngừng!

Tất cả đại năng đều trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm thân ảnh đó giữa không trung.

“Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải nghìn trượng Hóa Hình Kiếp Lôi.” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được 【Tử Tiêu Thần Lôi (Bát Thập Nhất Trọng) 】” “Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được năm nghìn vạn điểm phân giải giá trị!” Lưu Nhĩ nghe âm thanh nhắc nhở trong đầu.

Trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi!” “Quả nhiên!

Đã đạt được bát thập nhất trọng 【Tử Tiêu Thần Lôi 】!” “Có thần thông như vậy!

Cũng có thể bù đắp nhược điểm thiếu thần thông của ta!” Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng.

Cần biết rằng.

Trong thế giới Hồng Hoang hành tẩu.

Không phải tu vi đạt được là có thể.

Dù sao tu vi và cảnh giới đều nhan nhản.

Tu vi siêu phàm, càng không đếm xuể.

Vì vậy, muốn cường đại.

Không những cần nâng cao tu vi.

Mà còn cần tập được tất cả những phương pháp có thể trở nên mạnh mẽ!

Như pháp bảo... như thần thông...

Chương 40

như đạo pháp... như trận pháp...

Tuy có hệ thống nghịch thiên.

Nhưng Lưu Nhĩ lại không vì vậy mà tự đại đến mức cảm thấy mình vô địch.

Dù sao thế giới này.

Có quá nhiều tồn tại chí cao.

Như Hồng Quân... như Hỗn Độn Ma Thần... như Thiên Đạo... như Đại Đạo...

Vì vậy, theo hắn thấy.

Có thêm một cách bảo mệnh mới là vương đạo.

Cũng đúng lúc đang suy nghĩ vạn ngàn.

Bầu trời vốn đã khôi phục vạn dặm trong xanh bỗng nhiên chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một đạo kim quang hóa hình rực rỡ vô cùng từ tầng mây xuất hiện.

Trực tiếp quán chú xuống Lưu Nhĩ.

Trong khoảnh khắc bao bọc Lưu Nhĩ.

Lúc này.

Lưu Nhĩ không có ý phản kháng nào.

Bởi vì không cảm nhận được một chút ác ý nào từ kim quang.

Ngược lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chẳng mấy chốc, hắn chậm rãi nhắm mắt lại... .....

"Cửu cửu bát thập nhất đạo kiếp lôi!

Đã độ xong!" "Vậy mà hào phát vô tổn!" "Rốt cuộc đó là đạo pháp thần thông gì?

Có thể tiêu tán đạo kiếp lôi thứ tám mươi mốt!" "Kẻ này khủng bố!

Chúng ta e rằng không thể địch lại hắn!" "Hừ!

Ngay từ khi biết hắn là đệ tử của Đạo Tổ, ngô đã biết sẽ như vậy!" "Cũng không biết, sau khi hóa hình, hắn sẽ ra sao?" "Định nhiên vẫn là cái dáng vẻ trâng tráo đó thôi!" Cách xa vạn dặm, chín vị đại năng dần bình ổn lại sự chấn kinh.

Sau đó mới chậm rãi lên tiếng nghị luận.

Lúc này, một giọng nói từ giữa đám đông truyền ra: "Con hầu tử chết tiệt này giờ đang hóa hình." "Đang lúc không có ý thức." "Chúng ta không bằng động thủ..." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt tất cả đại năng đều thay đổi... .....

"Con hầu tử chết tiệt này giờ đang hóa hình." "Đang lúc không có ý thức." "Chúng ta không bằng động thủ..." Một giọng nói truyền vào tai tất cả đại năng.

Lập tức từng người một song mắt lóe lên.

Nhao nhao quay đầu nhìn về phía người vừa mở miệng.

Lại thấy hai người phương Tây mỉm cười nhìn nhau.

Thật sự quá âm hiểm!

Câu nói này xuất hiện trong đầu mấy vị đại năng phương Đông.

Không.

Đối phương có thủ pháp như vậy một chút cũng không kỳ quái.

Có thể trưởng thành và đạt được tu vi tương đương trong cái vùng đất cằn cỗi như thế giới phương Tây.

Tâm tính và thủ đoạn của họ định nhiên không tầm thường!

Nếu không đã sớm bị đào thải rồi!

Chương 41

Vị trí của Lưu Nhĩ có thể khiến các vị đại năng này vô cùng đỏ mắt a.

Đệ tử đứng đầu của Hồng Quân Đạo Tổ a!

Nếu có thể trừ bỏ hầu tử.

Vậy thì có thể làm người đứng đầu.

Cũng có thể được Hồng Quân Đạo Tổ bồi dưỡng a!

Không chừng chẳng mấy chốc có thể thành Thánh Nhân a!

Hơn nữa.

Ngay cả khi không thể thành đệ tử đứng đầu của Đạo Tổ.

Những tiên đảo, bảo vật của Lưu Nhĩ cũng đủ khiến họ đỏ mắt vô cùng a!

Hầu như tất cả đại năng đều động lòng.

Nhưng động lòng.

Không có nghĩa là hành động.

Dù sao thì tất cả đại năng đều không phải kẻ ngốc.

Rõ ràng biết Lưu Nhĩ là đệ tử đứng đầu của Đạo Tổ mà lại dám công khai ra tay như vậy sao!

Nếu ở một nơi thiên tế che đậy thì tốt.

Nơi đây thiên cơ hiển lộ.

Giờ đây càng đúng lúc Lưu Nhĩ vừa độ kiếp xong.

Vô số ánh mắt đang rình rập!

Dám lúc này ra tay với Lưu Nhĩ?

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người vừa rồi đều nảy sinh ý nghĩ đó.

Ví dụ như Thông Thiên Đạo Nhân sau khi nghe lời của hai đạo nhân phương Tây.

Trực tiếp nhíu mày, đại nộ nói: "Đồ vô sỉ!" "Nhân lúc người khác không đề phòng mà ra tay, hai người các ngươi không màng một chút thể diện nào sao!" "Đồng là đại năng với các ngươi, ngô cảm thấy vô cùng sỉ nhục!" Lời của Thông Thiên không hề có ý nể mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị mắng trực tiếp ngơ ngác.

Các vị đại năng khác vốn đang suy nghĩ có nên ra tay hay không, cũng lúc này đột nhiên bừng tỉnh.

Từng người một không khỏi nhíu mày, vẻ mặt giận dữ nhìn về phía hai đạo nhân phương Tây.

Trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, bất duyệt và cảnh giác.

Họ hoàn toàn không ngờ.

Hai người đối phương chỉ một câu nói đã có thể khiến nội tâm của họ dao động.

Năng lực mê hoặc của họ thật sự phi thường a!

Chỉ bằng hai câu nói đã như vậy.

Nếu mang theo các thần thông khác, một mình đối mặt với hai người họ sẽ ra sao?

Cực kỳ hung hiểm a!

Nhưng họ không biết.

Vào thời kỳ hậu Hồng Hoang.

Hai đạo nhân phương Tây bằng vào sức mạnh mê hoặc.

Đã lần lượt dụ dỗ các đệ tử của các môn phái lớn về với giáo phái của mình.

Từ đó có thể thấy.

Sức mạnh mê hoặc người của hai người họ, không phải tu sĩ bình thường có thể kháng cự được.

Cũng đúng lúc ấy.

Trên thiên tế đảo Bồng Lai đột nhiên hiện ra hai thân ảnh.

Chỉ thấy hai thân ảnh đó một nam một nữ.

Đều có ngoại hình như những đứa trẻ mười một mười hai tuổi, mặc đạo phục.

Nhưng khí chất tỏa ra từ họ lại vô cùng phi phàm.

Chương 42

Hai tiên đồng này chính là Hạo Thiên và Dao Trì từ Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Chỉ là sắc mặt của cả hai lúc này vô cùng cổ quái.

Sau khi nhìn thấy Lưu Nhĩ bị kim quang hóa hình bao phủ.

Hạo Thiên và Dao Trì đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dao Trì mắt đầy kinh ngạc, che miệng nhỏ nói: "Hầu tử cư nhiên độ Hóa Hình Kiếp!" Hạo Thiên thì chậm rãi thở phào một hơi, sau đó nói: "Thiên Đạo tại thượng, Sư Tôn bảo hộ, độ tốt!" Dao Trì sau khi nghe lời của Hạo Thiên.

Lập tức hoàn hồn.

Bĩu môi trực tiếp hừ một tiếng: "Hừ!

Sư Tôn bảo hộ!

Sư Tôn còn ban phát Thánh Lệnh như vậy, làm sao có thể bảo hộ tiểu hầu tử!" Hạo Thiên nghe vậy lông mày nhảy lên.

Vô thức nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

Sau đó thấy xung quanh không có gì bất thường xảy ra.

Mới vẻ mặt căng thẳng nói với Dao Trì: "Quyết định của Sư Tôn!

Ta là Đạo Đồng, chỉ là ký danh đệ tử của Sư Tôn, không thể vọng ngôn!" Dao Trì nghe vậy liền liếc mắt trắng dã.

Hạo Thiên cái gì cũng tốt.

Chỉ là quá bà bà mụ mụ.

Đạo lý đều hiểu, nhưng nội dung trong Thánh Lệnh đó.

Thật bực mình!

Vì tiểu hầu tử mà cảm thấy bất bình!

Vì vậy nghe lời Hạo Thiên, nàng cũng không đáp không lời.

Trực tiếp biến ra một bộ bàn ghế ngọc lơ lửng trên mặt biển.

Sau đó ngồi phịch xuống ghế ngọc.

Trực tiếp nhìn Lưu Nhĩ đang bị kim quang hóa hình bao phủ ở không xa, không nhìn rõ dung nhan thật sự.

"Tiểu hầu tử, mau hóa hình ra đi nga." "Sư Tôn đối với ngươi đang tức giận rồi đó..." "Không biết sẽ hóa thành dạng gì đây?" "Mong hóa hình dễ thương một chút..." Dao Trì cứ thế lẩm bẩm một mình, không để ý đến những người khác.

Nhìn Hạo Thiên bên cạnh đầy bất lực.

Đúng lúc ấy, tất cả đại năng cách vạn dặm cũng nhao nhao lóe thân...

"Kiến nhị vị tiên đồng!" Ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Chín vị đại năng lóe thân xuất hiện.

Sau đó từng người một chắp tay đối với Hạo Thiên và Dao Trì.

Tuy thực lực của Hạo Thiên và Dao Trì nhìn có vẻ bình thường.

Nhưng họ thường xuyên ở bên Hồng Quân Đạo Tổ.

Lại mang theo Thánh Lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ.

Đương nhiên thu lại mọi tâm tư, vô cùng khách khí.

Giống như thời cổ đại trên thế giới Địa Cầu.

Chỉ cần mang theo Thánh Chỉ của hoàng đế.

Ai mà không cung cung kính kính đối đãi.

Dù sao, nếu có nửa điểm bất kính.

Vậy thì ngỗ nghịch thánh thượng a!

Trong thế giới Hồng Hoang lúc này chỉ có Hồng Quân là một Thánh Nhân cũng vậy.

Đối với Tam Thanh cùng các đại năng.

Hồng Quân Đạo Tổ là con đường tiện lợi nhất để bước lên Thánh Vị.

Vì vậy, lúc này họ mới cung kính Hạo Thiên và Dao Trì đến vậy.

Đối mặt với lễ tiết của chín vị đại năng.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng nhao nhao hồi lễ.

Chương 43

Dù sao họ cũng chỉ là Đạo Đồng của Hồng Quân Đạo Tổ.

Có thể.

Nếu không có Đạo Tổ.

Hai người họ cũng chỉ là những tồn tại bình thường trong Hồng Hoang.

Chín vị đại năng thì là những cường giả thực sự.

Vì vậy, lễ tiết cơ bản là phải làm.

Sau khi hai bên hành lễ.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân dẫn đầu lên tiếng hỏi: "Chẳng hay nhị vị tiên đồng lần này hạ giới, vì chuyện gì?" Tuy vừa rồi đã nghe cuộc đối thoại của Hạo Thiên và Dao Trì.

Nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân cùng các lão du điều khác, đương nhiên phải giả vờ không biết.

Nếu không đối phương định nhiên sẽ không thèm để ý đến họ.

Lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa thốt ra.

Tất cả đại năng đều song mắt sáng lên.

Đều nhìn về phía Hạo Thiên và Dao Trì.

Trong ánh mắt đều mang theo thần sắc hỏi han.

Rõ ràng, họ cũng vô cùng tò mò Đạo Tổ rốt cuộc đã hạ Thánh Lệnh gì.

Vừa rồi nghe Dao Trì nói.

Thánh Lệnh này có liên quan đến con hầu tử chết tiệt đang hóa

hình.

Càng khiến họ vô cùng tò mò.

Lần này Đạo Tổ hạ lệnh.

Rốt cuộc là để bảo hộ hầu tử.

Hay là để phạt hầu tử?

Nghe lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Hạo Thiên và Dao Trì đều ngây người.

Cảm nhận ánh mắt đồng loạt của tám vị đại năng kia, họ mới nhao nhao phản ứng.

Thần sắc Hạo Thiên biến đổi.

Đang do dự có nên nói hay không.

Dao Trì bên cạnh đã dẫn đầu hành lễ mở miệng: "Sư Tôn lần này mệnh chúng ta hai người mang theo Thánh Lệnh." "Chẳng qua Thánh Lệnh này có liên quan đến Linh Hầu Sư Huynh của chúng ta." "Vì vậy mong chư vị đợi lát nữa." "Chờ Sư Huynh hóa hình kết thúc, chúng ta hai người sẽ tuyên đọc Thánh Lệnh." Nói xong, Dao Trì đưa mắt ra hiệu cho Hạo Thiên bên cạnh.

Nghe lời của Dao Trì.

Hạo Thiên hơi chớp mắt, sau đó lập tức gật đầu nói.

Trong lòng lại có chút kỳ lạ.

Dao Trì bình thường toàn gọi "hầu tử chết tiệt" trước "hầu tử chết tiệt" sau.

Hôm nay lại gọi "Linh Hầu Sư Huynh" rồi.

Chín vị đại năng nghe vậy song mắt khẽ co lại.

Sau đó đều nhìn Dao Trì một cái, khẽ gật đầu đáp lại.

Lời nói của Dao Trì nhìn có vẻ rất chính đáng.

Nhưng nghe kỹ.

Lại biểu thị một lập trường.

Đó là: hai vị tiên đồng này và con hầu tử chết tiệt kia tình cảm vô cùng tốt.

Chín vị đại năng nhìn Dao Trì có dáng vẻ tiểu nha đầu.

Nội tâm nhao nhao bất lực.

Tiểu nha đầu cho rằng họ bắt nạt con hầu tử chết tiệt đó...

Nhưng sự thật thì sao?

Sắc mặt chín vị đều vô cùng khó coi...

Chương 44

Vừa phẫn hận lại vừa bất lực.

Chẳng lẽ muốn họ trở về Dao Trì.

Bị con hầu tử chết tiệt đó bắt nạt?

Bị con hầu tử chết tiệt đó chèn ép đến chết sao?

Thật mất mặt a!

Đừng nhắc đến chuyện đó nữa!

Cũng đúng lúc ấy.

Kim quang hóa hình bao quanh Lưu Nhĩ đột nhiên chấn động.

Tất cả đại năng cùng Hạo Thiên, Dao Trì đều nhao nhao nhìn lại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ánh sáng chói mắt tỏa ra.

Sau đó lại đột ngột co lại.

Hóa thành một thanh niên áo vàng.

Chỉ thấy thanh niên này có mái tóc vàng kim óng ả, mỗi sợi tóc đều rực rỡ như sợi tơ vàng.

Thân hình cao ráo, tướng mạo tuấn mỹ anh tuấn.

Điều thu hút sự chú ý nhất, chính là đôi mắt vàng linh động vô cùng.

Đối mặt với nó, tựa như nhìn thấy mặt trời vậy.

Người này, chính là Lưu Nhĩ sau khi hóa hình!

"Ngô bản danh vi Lưu Nhĩ." "Nãi Linh Hầu đắc đạo, kim hậu đạo

hiệu vi Linh Hầu Đạo Nhân." "Kiến chư vị đạo hữu!" Lưu Nhĩ vừa hóa hình xong, liền tao nhã có lễ đối với tất cả mọi người có mặt hành lễ nói.

Nhìn hình người của Lưu Nhĩ.

Dao Trì là người đầu tiên kinh tỉnh.

Trực tiếp chạy đến trước mặt Lưu Nhĩ.

Đôi mắt đen láy chớp chớp.

Giống như nhìn thấy người lạ vậy.

"Sao vậy?

Tiểu Dao Trì?" Lưu Nhĩ bị Dao Trì nhìn đến có chút không hiểu.

Chẳng lẽ dáng vẻ hóa hình của mình có vấn đề?

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn nghe Dao Trì nói: "Ta cảm thấy, ngươi không phải hình người này." Các vị đại năng khác nghe vậy nhao nhao gật đầu không ngừng.

Phó diện mạo tuấn mỹ ấy là quỷ a!

Con hầu tử chết tiệt không phải nên có bộ dạng hèn mọn sao!

Mới phù hợp với nội tâm của hắn a.

Cần biết rằng.

Bản tính tương đương với hình tướng trong lòng.

Chính cái gọi là "tướng do tâm sinh", chính là đạo lý này.

Chẳng lẽ trong lòng con hầu tử chết tiệt đó.

Dạng vẻ tuấn mỹ kia mới chính là bản tính của hắn sao?

Đúng lúc ấy.

Giọng Hạo Thiên đột nhiên vang lên: “Dao Trì...” “Chẳng phải nên tuyên đọc Thánh Lệnh của Sư Tôn sao?” “Dao Trì.” “Chẳng phải nên tuyên đọc Thánh Lệnh của Sư Tôn sao?” Lời của Hạo Thiên vừa thốt ra.

Lập tức thu hút sự chú ý của tất cả đại năng có mặt.

Từng người một phản ứng.

A!

Bất kể dáng vẻ hóa hình của con hầu tử chết tiệt này thế nào.

Chương 45

Thánh Lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ mới là điều cần chú ý a!

Chín vị đại năng nhao nhao nhìn về phía Hạo Thiên.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

"Thánh Lệnh?" "Sư Tôn giáng hạ Thánh Lệnh?" Lưu Nhĩ nghe vậy lại đầy nghi vấn.

Trong nguyên tác, Hồng Quân Đạo Tổ có lúc này hạ Thánh Lệnh sao?

Hoàn toàn không thấy a!

Ánh mắt không hiểu của hắn không khỏi đặt lên Hạo Thiên và Dao Trì.

Dao Trì nghe vậy lại trừng Hạo Thiên một cái.

Cũng không dám đối mặt với Lưu Nhĩ nữa.

Sau đó chậm rãi từ trong tay áo rút ra một cuộn trục màu vàng.

Chỉ thấy trên cuộn trục toàn thân vàng óng.

Có từng luồng Tử Tiêu Chi Khí quanh quẩn không dứt.

Lại còn có quang mang thất thải từ trong cuộn trục tỏa ra.

Hoàn toàn hiển lộ tượng trưng của Hồng Quân Đạo Tổ.

Trong ánh mắt khó hiểu của Lưu Nhĩ và chín vị đại năng.

Dao Trì ném cuộn trục trong tay lên thiên tế.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cuộn trục màu vàng định trệ giữa không trung.

Giống như có linh tính vậy.

Quang mang thất thải tỏa ra từ nó lập tức co rút lại.

Sau đó từng chữ lớn do Tử Tiêu Chi Khí ngưng tụ thành chiếu rọi trên không trung.

Sinh linh vạn tộc Hồng Hoang đều có cảm giác ngẩng đầu.

Từng người một nhìn rõ nội dung của các chữ lớn này.

"Ngô là Hồng Quân." "Nay có một đồ nhi." "Sẽ vào sau lần giảng đạo thứ ba mà thu nhận bốn đệ tử nội môn, hai đệ tử ký danh." "Đến lúc ấy, ai thực lực tối thượng, người đó sẽ là đệ tử đứng đầu Huyền Môn của Ngô!" Những chữ lớn này giống như ẩn chứa Đại Đạo vậy.

Mỗi một sinh linh nhìn thấy những chữ lớn này đều nghe thấy giọng Hồng Quân Đạo Tổ vang vọng bên tai.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên không các nơi của Hồng Hoang Đại Lục nhao nhao vang lên tiếng la hét của vô số sinh linh: "Đạo Tổ thu đồ!

Đạo Tổ Tôn Thượng cư nhiên muốn thu đồ!" "Vừa rồi lần giảng đạo đầu tiên kết thúc!

Còn có hai lần giảng đạo nữa!

Ngô có cơ hội!" "Sư đồ chi giao giảng cứu duyên pháp, chúng ta đều có khả năng!" "Hừ!

Ngươi trước hãy nghĩ cách làm sao để mạnh hơn đi, với thực lực của các ngươi, ngay cả Thiên Cương Phong ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng không thể chống cự nửa hơi!" "Đạo Tổ Tôn Thượng cư nhiên đã thu một đệ tử rồi!

Rốt cuộc là vị đại năng nào?" "Sẽ không phải con hầu tử chết tiệt giả mạo Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung chứ?" "....." Trong những lời nói

này.

Có mang theo tình cảm hỉ duyệt.

Có mang theo tình cảm kích động.

Lại còn mang theo tình cảm tiện mộ.

Nhưng không hề nghi ngờ.

Tất cả sinh linh khi biết Đạo Tổ Tôn Thượng sẽ thu đồ đệ sau lần giảng đạo thứ ba.

Ngay cả khi thực lực bản thân không đủ, tư chất không đủ.

Cũng sẽ lập nó làm mục tiêu của mình!

Dù sao, sinh linh không có ước mơ.

Thì không khác gì một con cá ươn!

Dù sao chỉ cần có linh trí đều biết.

Một khi trở thành đệ tử của Đạo Tổ.

Chương 46

Ngay cả khi chỉ là ký danh đệ tử.

Sau này cũng nhất định sẽ không tầm thường! .....

Còn Lưu Nhĩ.

Khi nhìn thấy những chữ lớn trên thiên tế.

Hắn trực tiếp ngơ ngác.

Ngọa tào!

Chuyện gì vậy!

Hồng Quân Đạo Tổ không phải đợi sau lần giảng đạo thứ ba mới trực tiếp thu đồ sao?

Giờ lại phát ra Thánh Lệnh?

Chẳng lẽ đã thay đổi?

Cứ như vậy.

Các vị đại năng này chẳng phải phải bắt đầu mưu tính rồi sao!

Hắn cảm thấy.

Hồng Quân Đạo Tổ đang thu hút kẻ địch a!

Cứ như vậy.

Các vị đại năng này chẳng phải phải vì vị trí đệ tử đứng đầu Huyền Môn mà khổ tâm tính kế a!

Quả nhiên.

Vừa rồi.

Hắn phát giác chín vị đại năng có mặt sau khi xem xong Thánh

Lệnh trên thiên tế.

Từng người một liền ngây người.

Sau đó đều phóng ánh mắt nóng rực lên người hắn!

Ánh mắt đó như lửa, giống như muốn thiêu đốt hắn vậy.

Chưa kịp phản ứng.

Chín vị đại năng đều chắp tay hành lễ với Hạo Thiên và Dao Trì.

Lườm Lưu Nhĩ một cái thật hung ác.

Sau đó từng người một lóe thân hóa thành lưu quang.

Độn về phía Hồng Hoang Đại Lục!

Rõ ràng.

Các vị đại năng này biết sau lần giảng đạo thứ ba Hồng Quân sẽ thu đồ đệ.

Đã không thèm dây dưa với Lưu Nhĩ nữa rồi.

Có thời gian đó không bằng đi tìm bảo vật để mạnh mẽ hơn trên Hồng Hoang Đại Lục.

Còn về Bồng Lai Tiên Đảo.

Cũng không thèm tranh đoạt với Lưu Nhĩ nữa rồi!

Dù sao thì trước khi lần giảng đạo thứ ba kết thúc, Hồng Quân Đạo Tổ thu nhận đệ tử.

Lưu Nhĩ vẫn là đệ tử quan môn duy nhất của Hồng Quân!

Nhìn mặt mũi Hồng Quân Đạo Tổ.

Họ đều không thể ra tay đoạt bảo vật của Lưu Nhĩ.

Càng phải kính trọng hắn là Sư Huynh!

Vì vậy.

Trong lòng chín vị đại năng.

Tất cả những gì Lưu Nhĩ có cũng sẽ có.

Tiền đề, là phải trở thành đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ!

Chương 47

Nhìn thấy tất cả đại năng biến mất.

Lưu Nhĩ mới ngây ngốc hỏi Hạo Thiên và Dao Trì: “Chuyện gì vậy a?” “Sư Tôn có ý gì vậy?!” “Chuyện gì vậy a?” “Sư Tôn có ý gì vậy?!” Đợi thân ảnh của chín vị đại năng biến mất.

Lưu Nhĩ mới ngây ngốc hỏi hai vị tiên đồng Hạo Thiên và Dao Trì.

Tiên đồng Dao Trì nghe vậy cúi đầu không nói.

Còn tiên đồng Hạo Thiên.

Nghe lời của Lưu Nhĩ.

Đầu tiên hơi ngây người, sau đó mở miệng nói: “Sư Tôn...” “Đã dùng năng lực động sát thiên cơ, để mưu lợi cho con!” “Vì vậy mới lập ra Thánh Lệnh này.” “Để phạt con một chút.” Lưu Nhĩ nghe lời của Hạo Thiên.

Lập tức tỉnh ngộ.

Thật sự là Hồng Quân Đạo Tổ cố ý a!

Nguyên nhân cư nhiên là vì thu phục Bồng Lai Tam Tiên Đảo sao?

Vì vậy mới lập ra Thánh Lệnh.

Để tất cả đại năng vì vị trí đệ tử đứng đầu Huyền Môn.

Bắt đầu gây khó khăn cho mình sao?

Đó rốt cuộc là trừng phạt.

Hay là ma luyện đây?

Lưu Nhĩ cảm thấy là vế sau.

Với sự hiểu biết của hắn về vị tiện nghi sư tôn Hồng Quân Đạo

Tổ này.

Đối phương định nhiên cảm thấy hắn đi lại trên Hồng Hoang Đại Lục quá thuận lợi rồi.

Dù sao thì đội cái danh Đạo Tổ.

Muốn không thuận lợi cũng khó a!

Giờ đây có Thánh Lệnh thì không giống nữa rồi.

Tất cả đại năng vì tranh đoạt vị trí đệ tử đứng đầu Huyền Môn đó.

Khi ra tay định nhiên sẽ không còn cố kỵ nhiều như vậy nữa!

Ngay cả khi không vì vị trí đệ tử đứng đầu.

Khi một người chết.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ có một suất đệ tử trống a!

Vị trí đó sẽ có nghĩa là có thể được Hồng Quân Đạo Tổ coi trọng.

Ai mà biết các đại năng Hồng Hoang này sẽ điên cuồng đến mức nào.

Điều có thể khẳng định.

Nhất định họ đã bắt đầu tính kế rồi...

Lưu Nhĩ nội tâm đầy bất lực.

Vị tiện nghi sư tôn này vì không muốn mình tiếp tục lười biếng.

Vì muốn ma luyện mình.

Thật sự là dụng tâm lương khổ a!

Nhưng.

Có hệ thống.

Lại còn biết trục thời gian Hồng Hoang.

Lưu Nhĩ hoàn toàn không lo lắng sẽ bị các vị đại năng này làm cho chết.

Ngược lại vào khoảnh khắc này.

Hắn cảm thấy thế giới Hồng Hoang này là một ván cờ.

Càng ngày càng thú vị rồi...

Cũng đúng lúc ấy.

Tiên đồng Dao Trì vẫn luôn cúi đầu im lặng không nói, thấy Lưu Nhĩ đang ngây người.

Chương 48

Không khỏi bước những bước nhỏ đến trước mặt Lưu Nhĩ.

“Hầu tử...” “Đừng không vui.” “Ta đều đã thử ngăn cản Sư Tôn rồi...” “Nhưng... ngài ấy nhất định phải lập Thánh Lệnh...” Tiểu nha đầu cúi đầu khẽ nói.

Ngữ khí mang theo chút tủi thân.

Giống như không thể ngăn cản việc lập Thánh Lệnh là lỗi của nàng vậy.

Những lời này cũng làm gián đoạn suy nghĩ của Lưu Nhĩ.

Khiến hắn kinh tỉnh.

Nhìn tiểu nha đầu trước mặt.

Lưu Nhĩ có chút dở khóc dở cười.

Quyết định của Đạo Tổ làm sao có thể dễ dàng thay đổi được chứ?

Hơn nữa.

Ý định ban đầu của Đạo Tổ cũng là vì tốt cho hắn.

Tiểu nha đầu này trách nhiệm cảm cũng quá mạnh rồi!

Lập tức cung thân đối với tiên đồng Dao Trì nói: “Ta đâu có không vui.” “Ý định ban đầu của Sư Tôn cũng là vì tốt cho ta.” “Không thể vì vậy mà trách oan Sư Tôn được!” Nghe lời Lưu Nhĩ.

Dao Trì vốn đang cúi đầu không nói đột nhiên ngẩng đầu.

Trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

“Thật sao?

Sư Tôn vì tốt cho ngươi sao?" Trong lời nói, đôi mắt đen láy không ngừng chớp chớp.

"Thật!" Lưu Nhĩ nghiêm túc đáp.

Đôi mắt tinh mâu đen sâu thẳm của hắn nhìn thẳng vào nàng...

"A!

Thảm rồi!" Dao Trì nhìn khuôn mặt tuấn tú cười của Lưu Nhĩ, trên mặt không khỏi ửng hồng.

Khoảnh khắc tiếp theo đột nhiên kêu lớn một tiếng.

"Ta đã nhổ râu Sư Tôn!" "Giờ ngài ấy nhất định đang tức giận!" "Ta phải quay về xin lỗi ngài ấy!" Nói xong, hai chân khẽ nhấc, bay vọt lên thiên tế.

Dưới chân nàng còn mọc ra một dải mây cầu vồng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Bay về phía Tử Tiêu Cung...

"A?

Tiểu Dao Trì!

Đợi ta!" Hạo Thiên lập tức phản ứng.

Vội vàng theo sau...

Để lại Lưu Nhĩ với vẻ mặt bất lực...

"Ai, đúng là hai đứa trẻ." "Không biết bao giờ mới có thể trưởng thành thành hai vị lĩnh tụ lớn của Thiên Đình." Nhìn thân ảnh đã biến thành một chấm đen, Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng.

Nói xong, trong mắt không khỏi lóe lên ý lạnh.

Hắn biết.

Sau khi Hồng Quân hóa thân hợp đạo.

Hạo Thiên và Dao Trì cực kỳ đáng thương.

Tuy danh xưng là Ngọc Hoàng Đại Đế và Dao Trì Thánh Mẫu của Thiên Đình.

Nhưng thực chất có thể không có một chút thực quyền nào.

Bởi vì chúng tiên trên Thiên Đình.

Đa số đều là đệ tử Xiển Giáo.

Đúng vậy.

Sau Phong Thần Đại Chiến.

Chương 49

Thiên Đình nhìn có vẻ nằm trong tay Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Nhưng thực chất quyền lực ngôn ngữ đều do Nguyên Thủy Thánh Nhân nắm giữ.

Có thể nói.

Nguyên Thủy Thánh Nhân mới là vị Thánh Nhân cười cuối cùng trong Lục Thánh.

Chẳng qua lúc này Lưu Nhĩ không quản điều đó.

Theo hắn thấy.

Có thể có duyên pháp với Hồng Quân Đạo Tổ.

Đều là nhờ phúc của Hạo Thiên và Dao Trì.

Vì vậy.

Trong lòng hắn.

Đã coi Hạo Thiên và Dao Trì là tri kỷ của mình.

Nhất định sẽ không để sau này họ trở thành lĩnh tụ bù nhìn.

Đã một trăm năm kể từ khi Hồng Quân Đạo Tổ hạ thánh lệnh.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, Lưu Nhĩ đã hóa thành hình người, khoanh chân tọa thiền trên Tịnh Thế Bạch Liên.

Lúc này, trên đỉnh đầu hắn tụ tập một luồng xoáy linh khí khổng lồ.

Vô số linh khí cô đọng thành dạng lỏng không ngừng rót xuống cơ thể.

Nếu Dao Trì hoặc Hạo Thiên có mặt, nhất định sẽ cảm thấy cảnh

tượng này vô cùng quen thuộc.

Nó giống hệt dị tượng khi Lưu Nhĩ tu luyện tại Thiên Điện Tử Tiêu Cung trước đây.

Rất rõ ràng, lúc này Lưu Nhĩ đang bế quan tu luyện.

Luồng xoáy linh khí này đã lơ lửng trên đỉnh đầu hắn suốt một trăm năm.

Có Hồng Mông Đạo Thể, lại thêm đặc tính tu luyện +9999, mỗi lần tu luyện đều tất yếu dẫn tới dị tượng như vậy.

Có điều, nơi đây là trung tâm Tiên Thiên Đại Trận của Bồng Lai Tiên Đảo, nên các tu sĩ ở hải vực lân cận không hề phát hiện ra dị tượng này.

Trăm năm tu luyện, Lưu Nhĩ lại cảm thấy thực lực vẫn chưa đủ.

Hắn không nỡ tiêu phí điểm phân giải, nên chỉ có thể dùng phương pháp truyền thống nhất là bế quan tu luyện.

Bởi lẽ, mỗi cảnh giới đều cần thời gian và tinh lực khác nhau.

Lúc này, hắn đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Dù có Hồng Mông Đạo Thể, hắn cũng đã dùng một trăm năm không ngừng nén linh lực tu luyện được, cốt là để đột phá bằng linh lực đó.

Trăm năm trôi qua, hắn đã sớm hiểu rõ.

Với thực lực hiện tại, muốn tranh giành vị trí đệ tử đứng đầu Huyền Môn với các Đại Năng khác thì chắc chắn còn xa mới đủ.

Thậm chí, ngay cả thân phận đệ tử đời thứ hai của Huyền Môn cũng có thể bị các Đại Năng khác đoạt mất cũng không chừng.

Suy cho cùng, trong thế giới Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé này,

không gì là không thể!

Muốn cường đại, không chỉ cần tu vi, mà những yếu tố khác như Thần Thông, Đạo Pháp, thể chất, linh vật, Pháp Bảo, nhục thể… đều không thể thiếu!

Hiện tại, may ra chỉ có thể chất Hồng Mông Đạo Thể là coi như tạm ổn.

Còn Chí Bảo của hắn, như Thí Thần Thương, Tịnh Thế Bạch Liên… dù hắn đã phân giải cấm chế của chúng, nhưng để phát huy hoàn toàn thần uy của chúng, cũng cần đạt tới thực lực tương ứng.

Chẳng hạn như Thí Thần Thương, nếu luyện hóa được bốn mươi trọng cấm chế, chỉ riêng việc vung một thương dốc toàn lực cũng cần linh lực ở cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể chịu đựng nổi.

Vậy nên, rõ ràng thực lực là nền tảng!

Mặc dù còn một khoảng thời gian nữa mới tới lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng vẫn phải chuẩn bị thật tốt, nếu không cuối cùng bị người khác hất khỏi vị trí đệ tử đứng đầu Huyền Môn thì thật khó coi.

Cảm nhận linh lực trong cơ thể đã ngưng tụ tới trạng thái tối ưu, Lưu Nhĩ khẽ nhắm hai mắt, lập tức chìm đắm vào ý cảnh tu luyện.

Giây tiếp theo, luồng ấm áp khổng lồ trong cơ thể Lưu Nhĩ đột nhiên chấn động, trực tiếp lao thẳng tới bình chướng Kim Tiên đỉnh phong!

"Phốc!" Linh lực của Hồng Mông Đạo Thể sau trăm năm nén ép nào phải đùa.

Chỉ một cú va chạm, một âm thanh trầm đục vang lên từ bên trong Lưu Nhĩ, mà bình chướng Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đã ứng tiếng mà phá!

Một luồng khí tức thuộc về Thái Ất Kim Tiên trung kỳ tức thì tản ra khắp người Lưu Nhĩ.

Tuy nhiên, vẫn chưa xong.

Chương 50

Chỉ thấy luồng linh lực trong cơ thể lại tiếp tục lao tới bình chướng tiếp theo. ...

Ba ngày sau.

"Phốc!" Lại một tiếng trầm đục vang lên từ bên trong cơ thể, toàn thân Lưu Nhĩ tức thì tản ra khí tức Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Luồng xoáy linh khí trên đỉnh đầu chấn động, tiếp tục điên cuồng cung cấp linh lực dạng lỏng đậm đặc trong cơ thể.

Hồng Mông Đạo Thể tự động vận chuyển.

Luồng linh lực đó lại một lần nữa lao tới bình chướng cảnh giới tiếp theo. ...

Ba tháng sau.

"Phốc!" Lại một tiếng trầm đục vang lên từ bên trong Lưu Nhĩ, khí tức trên người hắn tức khắc chuyển thành Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong. ...

Nhưng Hồng Mông Tâm Kinh trong cơ thể vẫn điên cuồng vận chuyển.

Luồng xoáy linh khí trên đỉnh đầu cũng theo đó mà xoay tròn cấp tốc, không ngừng tụ tập linh khí từ bốn phía.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ linh khí trong Bồng Lai Tiên Đảo đã tập trung hết về bầu trời nơi đây.

Thế nhưng vẫn chưa đủ.

Dường như biết được cảnh giới tiếp theo cần một lượng linh khí khổng lồ đến kinh người, Hồng Mông Tâm Kinh vẫn vận chuyển

không ngừng nghỉ.

Giây tiếp theo, Tiên Thiên Đại Trận của Bồng Lai Tiên Đảo cảm ứng được, cũng đột nhiên chấn động, cùng với luồng xoáy linh khí trên đỉnh đầu Lưu Nhĩ mà vận chuyển.

Trong khoảnh khắc, hải vực rộng mười vạn dặm lân cận đột nhiên chấn động.

Chỉ thấy các tầng mây trên bầu trời Bồng Lai Tiên Đảo bắt đầu xoay tròn, với tốc độ cực nhanh hình thành một luồng xoáy linh khí, tụ tập linh khí của vài vạn dặm về nơi đây!

Rồi đột ngột rót xuống không trung Bồng Lai Tiên Đảo.

Dị tượng kinh người này tức thì khiến tất cả sinh linh tu sĩ ở hải vực Đông Hải kinh động.

Chỉ thấy từng tu sĩ từ đáy biển hoặc các hải đảo lao vút lên bầu trời, tràn đầy vẻ không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm dị tượng trên không.

"...Chuyện gì vậy?" "Thiên Đạo tại thượng!

Luồng xoáy linh khí sao?" "!Luồng xoáy linh khí?

Chẳng lẽ có người dùng Tụ Linh Đại Trận để tu luyện ư?" "Rốt cuộc là vị Đại Năng nào?

Lại cần linh khí của mấy vạn dặm mới có thể tu luyện!" "Hướng kia!

Là Bồng Lai Tiên Đảo vừa mới xuất thế!" Bồng Lai Tiên Đảo.

Các tu sĩ trong phạm vi mười vạn dặm đều ngẩng đầu nhìn lên không trung Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này, Phương Trượng Tiên Đảo đã hiển thế hơn trăm năm.

Vì thế, tất cả tu sĩ đều biết rằng, cùng xuất thế với Phương Trượng Đảo còn có Bồng Lai Tiên Đảo và Doanh Châu Tiên Đảo.

Họ cũng đều biết, ba tiên đảo này đã bị một cường giả chí cường có khả năng chém giết Thái Cổ Âm Dương Giao Long chiếm lĩnh.

Cho nên, ngay khi dị tượng này xuất hiện, tất cả tu sĩ lân cận đều kinh hô: "Chuyện gì vậy!" "Thiên Đạo tại thượng!

Vị Đại Năng nào tu luyện lại cần linh khí khổng lồ đến thế?" "Hướng Bồng Lai Tiên Đảo kia!" "Là tồn tại đã chém giết Thái Cổ Âm Dương Giao Long!" "Quá khủng khiếp!

Dị tượng thế này ta thực sự mới thấy lần đầu!" "....." Vô số âm thanh kinh ngạc vang lên từ hải vực lân cận.

Trong những âm thanh đó, bao hàm đủ loại ngữ khí: có kinh hãi, có kính phục, có ghen tị...

Sau khi phát ra các loại âm thanh, các tu sĩ này phát hiện rằng không thể tu luyện được nữa.

Bởi vì linh khí trong phạm vi mấy vạn dặm của Bồng Lai Tiên Đảo đều tụ tập về không trung Bồng Lai Tiên Đảo.

Từ đó hấp thu một tia linh khí để tu luyện cũng vô cùng gian nan.

Nhưng kẻ chiếm lĩnh Bồng Lai Tiên Đảo ắt hẳn là một Đại Năng.

Tất cả phẫn nộ trong lòng họ đều tan biến.

Suy cho cùng, quy tắc sinh tồn của Hồng Hoang là cường giả chiếm hữu phần lớn tài nguyên, kẻ yếu chỉ có thể nhặt nhạnh phần còn lại.

Vì vậy, có người đành chọn đi nơi xa để tu luyện, cũng có người chọn tạm ngừng tu luyện, chờ đợi Lưu Nhĩ kết thúc.

Kết quả, vừa đợi...

Chương 51

lại trăm năm trôi qua...

Trong trăm năm đó, tất cả tu sĩ kinh ngạc phát hiện, linh khí trên bầu trời vẫn không ngừng tụ tập về không trung Bồng Lai Tiên Đảo, vẫn không ngừng rót xuống bên trong Bồng Lai Tiên Đảo, không hề có ý định dừng lại một chút nào!

Vì thế, trong suốt trăm năm đó, vô số tu sĩ đã chọn tạm ngừng tu luyện nhưng không thể chờ đợi được nữa, đành lần lượt rời xa nơi đây.

Cuối cùng, chỉ còn lại một số tu sĩ chờ xem náo nhiệt.

Năm tháng dài đằng đẵng, tu luyện khô khan.

Khó khăn lắm mới có một dị tượng như vậy, đương nhiên có những tu sĩ nhàm chán không ngừng chú ý tới dị tượng trên bầu trời.

Và rồi, vào một ngày nào đó sau một trăm năm, luồng xoáy linh khí trên bầu trời đột nhiên chấn động.

Giây tiếp theo, những tu sĩ vẫn luôn chú ý tới dị tượng phát hiện, luồng xoáy linh khí trên bầu trời ngưng tụ thành một cột linh dịch khổng lồ đường kính ngàn trượng, một lần duy nhất mà giáng thẳng xuống Bồng Lai Tiên Đảo phía dưới!

Oanh!

Một luồng chấn động khổng lồ truyền ra từ Bồng Lai Tiên Đảo!

Khắp bốn phía tiên đảo cuộn lên sóng thần cao ngàn trượng, hung dũng vỗ mạnh về tám phương!

Vô số tu sĩ nán lại xem náo nhiệt đều kinh hãi tột độ.

Chưa kịp phản ứng thì đã thấy sóng thần ập tới trước mặt, muốn đào thoát đã không kịp nữa!

"Không nên ở lại hóng chuyện mà!" Các tu sĩ này trong lòng chợt hiện lên ý niệm đó.

"Bị sóng thần cao ngàn trượng vỗ trúng, không chết cũng bị thương nặng a!" Cũng vào lúc tuyệt vọng đó, một bóng người vàng óng xuất hiện trên không Bồng Lai Đảo.

Chỉ thấy bóng người đó vung tay phải, một luồng khí tức độc thuộc về Đại La Kim Tiên đột nhiên bùng nổ.

Trong khoảnh khắc, tất cả sóng thần cuồn cuộn đều bị dập tắt.

Mặt biển tức thì khôi phục yên bình.

Bầu trời cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Các tu sĩ này tức thì kinh tỉnh.

Nhìn mặt biển yên bình, họ như cảm thấy vừa trải qua một giấc mơ.

Ngay sau đó, họ đều cúi người, hướng về phía Bồng Lai Tiên Đảo mà hô lớn: "Đa tạ tiền bối đã ra tay cứu giúp!" "Tiền bối nhân từ a!" "Chúng ta bái tạ tiền bối!" Vừa dứt lời, nghe thấy một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai: "Vô ngại, đây cũng đều là do ta mà ra." Giây tiếp theo, thấy bóng người đó biến mất trên không Bồng Lai Đảo.

Từng người không khỏi lại hô lớn: "Tiền bối nhân từ!" Bên trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Vừa từ không trung Bồng Lai Tiên Đảo hiện ra, chính là Lưu Nhĩ.

Chỉ thấy toàn thân hắn lúc này tự nhiên tản mát ra khí tức Đại La Kim Tiên.

"Ban đầu ta cứ nghĩ sau trăm năm khổ tu, cuối cùng có thể tu luyện

thành Đại La Kim Tiên.” “Không ngờ lại phải tích lũy thêm trăm năm nữa mới được.” “Thôi, hai trăm năm thì đã sao.” Lưu Nhĩ lẩm bẩm tự nói trong miệng.

Cảm nhận pháp lực dồi dào trong cơ thể, lòng hắn không khỏi kích động.

Cuối cùng cũng tu thành Đại La Kim Tiên rồi a!

Có thực lực này, ở thế giới Hồng Hoang hiện tại, cuối cùng cũng được liệt vào hàng cường giả rồi!

Hắn không khỏi khoanh chân tọa thiền.

Ngay sau đó, hắn lấy ra tất cả Pháp Bảo trên người, như Thí Thần Thương, Tịnh Thế Bạch Liên, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ... và tất cả bảo vật khác.

Có sự hỗ trợ của pháp lực hùng hậu, hắn cũng có thể tùy tâm phát huy uy lực của Chí Bảo rồi.

Và cũng bắt đầu cuộc sống khô khan của việc phân giải cấm chế Chí Bảo. ...

Hồng Hoang không kể năm tháng.

Lại năm trăm năm trôi qua.

Trong năm trăm năm này, Lưu Nhĩ không chỉ phân giải xong tất cả cấm chế của Chí Bảo trên người, mà trong những năm tháng khô khan của việc phân giải đó, hắn còn củng cố tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Hắn cảm thấy, nếu muốn tiếp tục đột phá, e rằng phải mất thêm một thời gian nữa.

Mặc dù có Hồng Mông Đạo Thể, tốc độ tu luyện và lĩnh ngộ kinh người, nhưng bất kể là sinh linh nào, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ, sau

mỗi lần đột phá nhanh chóng đều sẽ có một giai đoạn củng cố cảnh giới.

Nói nôm na là di chứng của việc đột phá nhanh.

Chỉ khi nào loại bỏ được di chứng này, mới có thể tiếp tục đột phá cảnh giới tiếp theo.

Lúc này, Lưu Nhĩ đã hoàn thành những việc cần làm, cũng bắt đầu suy tính trong lòng về con đường trở nên cường đại tiếp theo.

Chương 52

Đầu tiên, tu vi Nguyên Thần hiện tại không có vấn đề gì.

Cảnh giới Nguyên Thần Đại La Kim Tiên cũng là thực lực của cường giả Hồng Hoang lúc này.

Suy cho cùng, muốn đột phá nữa cũng cần thời gian để loại bỏ di chứng.

Vấn đề Chí Bảo, trừ Thí Thần Thương chưa tu phục hoàn chỉnh, cấm chế của các Chí Bảo khác đều đã được phân giải.

Chỉ cần pháp lực đủ, có thể phát huy toàn bộ uy lực của chúng.

Cho nên hiện tại, về mặt Pháp Bảo, cũng không cần lo lắng nữa.

Còn lại vấn đề Thần Thông, cảnh giới nhục thân và linh vật tu luyện.

Đầu tiên là vấn đề Thần Thông.

Ngoài thiên phú 【Tâm Thông】 của bản thân, hắn chỉ có Thần Thông Long Tộc 【Long Tức】 và 【Đằng Vân Giá Vũ】 thu được sau khi phân giải Âm Dương Giao Long.

Long Tức là công pháp thần thông, Đằng Vân Giá Vũ thì là thân pháp thần thông.

Tuy đã bổ sung khuyết thiếu Thần Thông, nhưng so ra vẫn quá ít.

Đương nhiên, hắn đã biết phân giải địch nhân có xác suất thu được Thần Thông của đối phương.

Vậy nên, đây cũng là một con đường tắt để có được Thần Thông.

Còn về vấn đề tu luyện cảnh giới nhục thân, trước đây cũng đã nói rồi.

Tu luyện ở Hồng Hoang chia làm hai phương thức: một là tu luyện Nguyên Thần, hai là tu luyện nhục thân.

Hai loại này có sự khác biệt rõ rệt.

Phương pháp tu luyện Nguyên Thần không có giới hạn, chỉ cần có đủ linh khí hỗ trợ, cộng thêm sự lĩnh ngộ cảnh giới, có thể không ngừng đột phá.

Tu luyện nhục thân thì yêu cầu cực kỳ hà khắc.

Không chỉ cần ba phương diện cơ bản nhất là huyết mạch, căn cốt, thể chất đều đạt phẩm giai phi phàm.

Sau đó, tinh lực, thời gian, linh vật cần tiêu phí để tu luyện cũng tuyệt đối không phải tu luyện Nguyên Thần có thể sánh bằng!

Đơn giản mà ví dụ.

Chỉ riêng về linh vật, ở cùng một cảnh giới, nếu tu luyện Nguyên Thần cần một cây Hậu Thiên linh căn, thì tu luyện nhục thân cần mấy chục cây Hậu Thiên linh căn, thậm chí là một cây Tiên Thiên linh căn cũng có khả năng!

Đương nhiên, chính cái gọi là 'bỏ ra bao nhiêu, thu lại bấy nhiêu', câu nói này đã hoàn mỹ diễn giải chân lý trên con đường tu luyện.

Tu luyện nhục thân phải bỏ ra nhiều như vậy, thành quả thu được tự nhiên vô cùng khủng khiếp.

Đơn cử như Lưu Nhĩ hiện nay là Đại La Kim Tiên, nếu tu luyện nhục thân tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì có thể một mình địch lại mười Đại La Kim Tiên tu luyện Nguyên Thần.

Không hề khoa trương chút nào.

Một quyền giáng xuống, lấy lực phá đạo, tất cả Đạo Pháp Thần Thông đều phải bị đánh nát!

Đó là chỗ lợi ích của việc tu luyện cảnh giới nhục thân.

Còn về vấn đề linh vật tu luyện cuối cùng, Lưu Nhĩ cảm thấy, chỉ cần chưa chết, thì linh vật thứ này sẽ vĩnh viễn thiếu!

Suy cho cùng, chỉ cần tu luyện là cần linh vật.

Sau khi sắp xếp từng vấn đề này trong đầu, Lưu Nhĩ kiên quyết quyết định.

Để ổn định vị trí đệ tử đứng đầu Huyền Môn, nhất định phải bổ sung tất cả những thiếu sót!

Đặc biệt là tu luyện nhục thân.

Chỉ cần tu luyện nhục thân, sau này khả năng bảo vệ tính mạng sẽ tăng lên rất nhiều!

Chỉ có điều, tu luyện nhục thân cũng cần công pháp.

Thứ này thì nhất thời không biết đi đâu mà tìm đây...

Trong lúc suy tư, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một luồng ba động.

Giây tiếp theo, từng luồng Tử Tiêu Chi Khí từ mây trôi xuất hiện, kèm theo đó là một giọng nói như vĩnh hằng bất biến: "Ngô nãi Hồng Quân." "Lần giảng đạo thứ hai, một năm sau sẽ khai mở." "Hữu duyên giả đều có thể đến…" Tất cả sinh linh nhỏ yếu giữa trời đất sau khi cảm nhận ba động khủng bố truyền đến từ bầu trời, đều lần lượt phục thân quỳ lạy, toàn thân run rẩy không ngừng.

Còn tất cả tu sĩ trong thế giới Hồng Hoang thì hai mắt sáng lên vẻ hân hoan.

Giây tiếp theo, từng bóng người vút lên trời, bay vút về phía Tử Tiêu Cung.

Lưu Nhĩ trong Bồng Lai Tiên Đảo nghe thấy thì ngẩn ra.

“Sư tôn lại sắp giảng đạo à?” “Vậy có nên giả vờ một lần nữa không nhỉ?” “Lừa gạt mấy tân nhân tí ha…” Ngoài Tam Thập Tam Thiên, nơi đây tràn ngập các mảnh không gian vỡ nát và Tiên Thiên Cương Phong.

Hai thứ này nhìn có vẻ khác nhau, nhưng đều tản mát ra khí tức hủy diệt.

Chương 53

Dù vậy, vẫn có từng đạo thân ảnh bay ra từ thế giới Hồng Hoang, không ngừng tránh né các mảnh không gian vỡ nát và Tiên Thiên Cương Phong, bay vút về sâu trong Hỗn Độn.

Trên người các bóng người này đều tản ra khí tức cường đại, yếu nhất cũng là tu vi Kim Tiên, thậm chí có vài tu sĩ Đại La Kim Tiên.

Mục tiêu của họ đều nhất trí.

Đó là Tử Tiêu Cung, nơi tản mát ra Tử Khí vô thượng trong Hỗn Độn.

Tuy nhiên, dù là tu sĩ Kim Tiên, khi gặp phải Tiên Thiên Cương Phong tràn ngập khí tức hủy diệt, cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

Điều này chính là ứng nghiệm câu nói của Hồng Quân Đạo Tổ: 'Hữu duyên giả, hữu thực lực giả đều có thể đến'.

Quả không phải là lời nói suông.

Suy cho cùng, cũng chỉ có tu sĩ cảnh giới Kim Tiên mới có thể đến được nơi này.

Muốn tránh né các mảnh không gian vỡ nát và Tiên Thiên Cương Phong, còn cần thêm vài phần khí vận.

Có vài tu sĩ chỉ mới Kim Tiên sơ kỳ, bay vào Hỗn Độn lại không gặp phải bất kỳ Tiên Thiên Cương Phong hay mảnh không gian vỡ nát nào cản trở.

Có vài tu sĩ dù đã Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, vừa bước vào Hỗn Độn lại lập tức bị Tiên Thiên Cương Phong vây hãm, tức thì thần hồn câu diệt...

Tuy nhiên, dù có vô số tu sĩ vẫn lạc phía trước, các tu sĩ phía sau vẫn nối tiếp nhau, xông vào Hỗn Độn.

Tu sĩ Hồng Hoang, vì cầu đạo, không sợ trở ngại phía trước.

Vào lúc này, một nam tử mặc đạo phục vàng óng cũng xuất hiện tại đây.

Người đó chính là Lưu Nhĩ.

Chỉ thấy dưới chân hắn vờn quanh một đoàn mây mù đậm đặc.

Ngay cả ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, đoàn mây mù này cũng không hề có dấu hiệu tiêu tán.

Đó chính là Thiên Phú Thần Thông Đẳng Vân Giá Vũ độc hữu của Long Tộc.

"Ân?

Thần Thông Long Tộc!

Nam tử này là Long Tộc sao?" "Đệ tử Long Tộc trẻ tuổi như vậy, chưa từng thấy bao giờ." "Khoan đã!

Trên người hắn tản ra khí tức Đại La Kim Tiên!" "Đại La Kim Tiên trẻ tuổi như vậy, không hổ là Long Tộc a!" Sau khi nhìn thấy bóng dáng Lưu Nhĩ, từng tu sĩ không khỏi mở miệng nghị luận.

Những lời này tự nhiên truyền vào tai Lưu Nhĩ, nhưng hắn lại lười biếng chẳng muốn giải thích nửa lời với các tu sĩ đó.

Tâm thần khẽ động, Đẳng Vân Giá Vũ lao vào trong Hỗn Độn!

Khác với những tu sĩ Đại Năng phải thi triển Pháp Bảo hộ thể, khác với những tu sĩ Đại Năng phải chật vật tránh né Tiên Thiên Cương Phong và mảnh không gian vỡ nát.

Chỉ thấy y phục hắn phiêu dật, sau khi rơi vào Hỗn Độn, bay

thẳng về phía Tử Tiêu Cung!

Dường như không nhìn thấy Tiên Thiên Cương Phong tràn ngập khí tức hủy diệt vậy.

“Đạo hữu cẩn thận!

Nơi đó có Tiên Thiên Cương Phong và mảnh không gian vỡ nát đó!” “Người này muốn chết sao!

Dù là Chuẩn Thánh bị Tiên Thiên Cương Phong thổi qua cũng phải trọng thương a!” “Chẳng lẽ là một kẻ ngốc?” “Hừ!

Lại gặp phải một tu sĩ tự cho mình là giỏi!

Đại La Kim Tiên thì đã sao!” “Chậc chậc, Long Tộc lại sắp tổn thất một tôn Đại Năng rồi a.” Tất cả tu sĩ nơi đây sau khi thấy hành vi của Lưu Nhĩ, không khỏi lần lượt mở miệng nói.

Trong đó có người thiện ý nhắc nhở Lưu Nhĩ... có người trực tiếp mắng Lưu Nhĩ tự cho mình là giỏi... thậm chí còn có kẻ hả hê...

Lưu Nhĩ nghe những lời đó, thần sắc vẫn như cũ.

Giây tiếp theo, hắn nghênh đón một mảnh không gian vỡ nát khổng lồ!

Nhưng tốc độ bay của Lưu Nhĩ không hề giảm nửa phần.

Chỉ khi tiếp cận mảnh không gian vỡ nát, hắn khẽ thốt ra hai chữ: “Phân giải!” Giây tiếp theo!

Một luồng lực lượng vô hình trực tiếp khiến mảnh không gian vỡ nát đó tan biến.

“Đinh đông!

Phân giải mảnh không gian vỡ nát thành công.” “Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ thu được một phần nhỏ 【Cảm Ngộ Pháp

Tắc Không Gian】.” Lưu Nhĩ không thèm để ý âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu.

Chương 54

Tức thì lại phân giải mấy trận Tiên Thiên Cương Phong và vài mảnh không gian vỡ nát, nhanh chóng bước vào Tiên Cảnh Tử Tiêu Cung.

Biến mất trong mắt tất cả tu sĩ nơi đây...

để lại một đám tu sĩ Đại Năng nhìn nhau, ngơ ngác.

"!Thần Thông!" "Khủng khiếp như vậy!

Có thể hủy diệt mảnh không gian vỡ nát và Tiên Thiên Cương Phong!" "Không hiểu sao!

Khi hắn ra tay, ta cảm thấy còn đáng sợ hơn cả mảnh không gian vỡ nát đó!" "Long Tộc sắp quật khởi rồi a!" "Chẳng trách vị Đạo hữu kia hoàn toàn không nghe lời khuyên ngăn của chúng ta, hóa ra là Đại Thần Thông giả!" Những lời này không ngừng vang lên, truyền vào tai những tu sĩ vừa mới châm chọc Lưu Nhĩ, tức thì khiến mặt họ đỏ bừng, không dám nói thêm lời nào nữa...

Còn về Lưu Nhĩ.

Khi hắn bước vào Tử Tiêu Cung, phát hiện bên trong đại điện đã có hơn mười Đại Năng đang chờ Hồng Quân Đạo Tổ khai giảng.

Các Đại Năng này đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Có Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân... và các Đại Năng khác mà Lưu Nhĩ quen biết.

Cũng có vài người chưa từng gặp, đó cũng là chuyện bình thường.

Hồng Hoang rộng lớn, nhân tài xuất chúng... mà Đại Năng ẩn tu thì không thiếu.

Những Đại Năng quen biết hình dạng người của Lưu Nhĩ sau khi nhìn thấy thì đều ngẩn ra.

Họ kinh ngạc vì tu vi hắn tăng tiến quá nhanh!

Trong vài trăm năm ngắn ngủi mà đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi...

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, Tử Tiêu Cung.

Thời gian không ngừng trôi.

Chẳng mấy chốc, bên trong đại điện Tử Tiêu Cung đã chật kín ba ngàn thính khách.

Lúc này, Lưu Nhĩ ngồi nghiêm chỉnh trên bồ đoàn bên cạnh đạo đài.

Bỗng nhiên trong lòng có cảm ứng, tức thì đứng dậy vái lạy đạo đài: "Đệ tử cung nghênh Sư Tôn!" Tất cả tu sĩ Đại Năng trong đại điện nghe vậy đều đứng dậy, chỉnh tề, cung kính cúi người hành lễ hướng đạo đài mà nói: "Học sinh cung nghênh Lão Sư!" Giây tiếp theo.

Một luồng Tử Tiêu Chi Khí tự nhiên tản mát ra, vang vọng nơi đây.

Kèm theo đó, là một bóng người tràn đầy thánh uy vô thượng.

"Các ngươi miễn lễ!" Giọng nói ôn hòa truyền vào tai tất cả mọi người.

Các tu sĩ Đại Năng có mặt liền thấy trên đạo đài đã có thêm một bóng người đang khoanh chân tọa thiền.

Chính là Hồng Quân Đạo Tổ!

Lúc này, sau khi Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện, ánh mắt hiền hòa quét qua ba ngàn Đại Năng có mặt.

Khi quét qua Lưu Nhĩ, cũng không có bất kỳ biểu hiện dị thường nào.

Cứ như thể thánh lệnh nhắm vào Lưu Nhĩ chưa từng được ban ra vậy.

Lưu Nhĩ thấy vậy không khỏi cười khổ.

"Lão già, diễn với ta à!" Khi đó.

Nghe Hồng Quân nói: "Ba ngàn đã tề tựu, bắt đầu giảng đạo lần thứ hai, kéo dài ba ngàn năm." Lời vừa dứt, tất cả đệ tử đều đầy vẻ nghiêm túc.

Từng người đều lộ ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Ngay cả Lưu Nhĩ, vào lúc này cũng mang vẻ mặt nghiêm túc.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy khẽ gật đầu, đáy mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Ngay sau đó liền bắt đầu giảng đạo lần thứ hai...

"Đạo giả, có vô hình, có vô tình, biến hóa khôn lường, thông thần quần sinh…" "Thiên Địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu; Thánh Nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu…" "Bằng Thánh Nhân hậu kỳ thân thân tiên; ngoại kỳ thân thân tồn.

Phi dĩ kỳ vô tư tà, cố năng thành kỳ tư…" "Tương dục thủ thiên hạ vi chi, ngô kiến kỳ phất đắc dĩ…" "Bằng Thánh Nhân khứ thậm, khứ thái, khứ xa…" "....." Thánh Nhân giảng đạo, tự nhiên không tầm thường!

Chỉ thấy Hồng Quân Đạo Tổ vừa mở miệng, bên trong đại điện tức thì địa dũng kim liên, âm thanh Đại Đạo vang vọng!

Lại có tường vân lượn lờ, tiên vụ thất sắc lan tỏa bốn phía!

Những dị tượng này đều do linh khí hóa thành.

Các Đại Năng trong đại điện khẽ hít thở, liền cảm thấy linh khí đậm đặc nhập thể, tu vi dần dần tiến triển!

Chương 55

Cùng với việc Hồng Quân Đạo Tổ tiếp tục khai giảng!

Tất cả những người nghe đạo đều thần sắc khác nhau, muôn hình vạn trạng!

Có người phấn khích không thôi, mở miệng cười lớn... có người cau mày khổ sở, nước mắt chảy đầy mặt... có người kích động không ngừng, toàn thân run rẩy...

Nhưng có một điểm chung duy nhất.

Đó là tất cả mọi người đều nhắm chặt hai mắt.

Tất cả đều đã tiến vào ý cảnh nghe đạo!

Chỉ có Lưu Nhĩ là ngoại lệ.

Bởi vì lúc này hắn vẻ mặt thản nhiên.

Trong đầu hắn lại không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Đinh đông!

Lắng nghe Chân Ngôn Thánh Nhân, đang phân giải..." "Đinh đông!

Phân giải thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ thu được Đại Đạo Chân Ý..." "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ thu được hai vạn điểm phân giải." Nghe âm thanh nhắc nhở trong đầu, Lưu Nhĩ không khỏi mở mắt nhìn Hồng Quân Đạo Tổ.

Phải biết rằng, khi giảng đạo lần trước, mỗi lần phân giải chỉ được một vạn điểm.

Không ngờ lần này lại thành hai vạn!

“Do nội dung giảng đạo khác nhau chăng?

Hay là Hồng Quân lại mạnh hơn rồi?

Nếu là vế sau, thì Sư Tôn này thật 'trâu bò'!” Ngay sau đó, Lưu Nhĩ cũng không nói nhiều nữa.

Tiếp tục nhắm mắt nghe đạo. ...

Trong Hồng Hoang, thời gian là thứ kém giá trị nhất.

Hai ngàn năm trăm năm chợt trôi qua!

Một ngày nọ, Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên dừng giảng đạo.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ dị tượng trong đại điện biến mất không dấu vết!

Mọi người chỉ cảm thấy âm thanh Đại Đạo văng vẳng bên tai biến mất.

Không khỏi lần lượt mở mắt.

Bởi vì Đạo Pháp giảng còn chưa xong!

Vì thế, các Đại Năng này đều mang thần sắc vô cùng khó chịu.

Cũng vào lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ mở miệng nói: “Hai ngàn năm trăm năm đã qua.” “Ngô đã giảng xong phương pháp tu luyện cảnh giới Chuẩn Thánh.” “Năm trăm năm còn lại.” “Các ngươi có nghi vấn gì, cứ việc hỏi!” Lời vừa thốt ra, nỗi khó chịu trong lòng ba ngàn thính khách có mặt đều biến mất sạch!

Vẻ hân hoan trên mặt hoàn toàn không thể che giấu được!

Họ lần lượt bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc có điều gì chưa hiểu.

Cũng vào lúc này, một giọng nói truyền ra: “Sư Tôn, con xin hỏi, Hồng Hoang có thể xuất hiện mấy vị Thánh Nhân?” .....Tử Tiêu Cung.

“Sư Tôn!” “Đồ nhi xin hỏi, Hồng Mông Thế Giới có thể xuất hiện mấy vị Thánh Nhân?” Trong lúc các vị Đại Năng đang suy nghĩ vấn đề để hỏi Hồng Quân Đạo Tổ, chợt nghe thấy một giọng nói vang lên.

Mọi người không khỏi lần theo âm thanh mà nhìn tới.

Tức thì phát hiện, người đầu tiên mở miệng hỏi vấn đề, chính là Lưu Nhĩ!

Chờ sau khi nghe rõ câu hỏi của Lưu Nhĩ, tất cả đều hai mắt sáng rỡ.

Bởi vì họ cũng muốn biết điều đó!

Ngay sau đó, ba ngàn thính khách đều lần lượt nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

Hồng Quân Đạo Tổ nghe lời Lưu Nhĩ nói, rồi nhìn thần sắc của ba ngàn thính khách, khẽ gật đầu, giọng nói ôn hòa tức thì vang vọng khắp đại điện: “Số khởi ở một, lập ở ba, thành ở năm, thịnh ở bảy, cực ở chín.” “Dưới Thiên Đạo, chín là cực số.” “Tuy nhiên Thiên Đạo bất toàn, ẩn đi một, nên vị trí Thánh Nhân có tám!” Sau khi nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ nói, tất cả tu sĩ Đại Năng trong điện, bao gồm cả Tam Thanh, đều vô cùng hân hoan.

Nếu vậy, trừ Hồng Quân Đạo Tổ một vị Thánh Nhân, thế giới Hồng Hoang có thể có thêm bảy vị Thánh Nhân nữa!

Bảy vị a!

Chương 56

Vậy thì xác suất cạnh tranh sẽ lớn hơn nhiều!

Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đông Hoàng, Đế Tuấn... và các Đại Năng khác đều lần lượt nhìn nhau.

Trong mắt đối phương, đều có thể thấy vẻ khiêu chiến.

Rõ ràng.

Thánh lệnh mà Hồng Quân Đạo Tổ đã ban ra trước đó có đề cập rằng, sau lần giảng đạo thứ ba, sẽ chọn sáu vị Đại Năng có thực lực tối thượng làm đồ đệ.

Trong đó, bốn người là nội môn, hai người là ký danh.

Cộng thêm Lưu Nhĩ đã là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, vừa vặn là bảy người a!

Không lẽ Hồng Quân Đạo Tổ muốn bồi dưỡng các đệ tử này thành Thánh Nhân tiếp theo sao!

Vào lúc này, Chuẩn Đề hai mắt đảo một vòng, mở miệng hỏi: "Sư Tôn, nội dung giảng đạo lần tới có khác lần này không?" Lời vừa thốt ra, tất cả Đại Năng đều trong lòng khẽ động.

Cũng đều mong đợi câu trả lời cho vấn đề này!

Chỉ thấy Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu tiếp lời: "Lần này ta giảng là đạo Chuẩn Thánh." "Lần tới giảng, thì là đạo Thánh Nhân!" Lời này vừa nói ra, không khí trong đại điện đột nhiên ngừng lại.

Tất cả Đại Năng đều dùng ánh mắt rực lửa nhìn Hồng Quân Đạo Tổ trên đạo đài.

Trong lòng họ hận không thể bây giờ liền bắt đầu giảng đạo lần

thứ ba.

Sau đó.

Tất cả Đại Năng có mặt cũng lần lượt mở miệng nêu ra những nghi vấn của mình.

Có người hỏi về những điều khó hiểu trong tu luyện... có người hỏi về việc tu luyện Pháp Tắc Thần Thông... thậm chí còn có Tổ Vu của Vu Tộc hỏi về việc tu luyện Nguyên Thần...

Hồng Quân Đạo Tổ không hề từ chối.

Đều dùng ngữ khí ôn hòa mà lần lượt trả lời...

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đại điện trở nên vô cùng náo nhiệt...

Cứ như vậy, hỏi và đáp, lại năm trăm năm thời gian trôi qua...

Một ngày nọ.

Khi Hồng Quân Đạo Tổ chuẩn bị kết thúc giảng đạo, một giọng nam tử vang lên: "Sư Tôn, đồ nhi xin hỏi, dưới Đại Đạo, liệu có dị số không?" Chính là Lưu Nhĩ, người ngồi cạnh Hồng Quân Đạo Tổ, lại một lần nữa mở miệng hỏi.

Lời này vừa nói ra, tất cả Đại Năng trong điện đều khẽ nhíu mày.

Lần lượt thắc mắc tại sao Lưu Nhĩ lại hỏi vấn đề như vậy...

Trong lúc mọi người thần sắc dị thường, Hồng Quân Đạo Tổ nghe lời Lưu Nhĩ nói lại khẽ mỉm cười.

Ngài nhìn Lưu Nhĩ một cái rồi nói: "Thiên Địa vạn vật khởi nguồn từ Đại Đạo, tự nhiên đều ở dưới Đại Đạo." "Tuy nhiên Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, ẩn đi một." "Cái một đó, chính là dị số!" Lời này vừa nói ra, tất cả Đại Năng đều lộ ra thần sắc kỳ dị.

Không ngờ lại có chuyện như vậy!

Thật là tăng thêm kiến thức.

Nhưng mà, tại sao Lưu Nhĩ lại hỏi vấn đề như thế?

Vừa lúc đó.

Thấy Lưu Nhĩ tiếp tục hỏi: "Vậy sinh linh vạn vật Hồng Hoang, đều nằm trong sự vận hành của Đại Đạo sao?" Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy nhìn Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười đáp: "Chính là như vậy." Ngài tự nhiên biết.

Lưu Nhĩ hỏi là chính Lưu Nhĩ.

Nhưng ngài đã sớm coi Lưu Nhĩ là người kế nhiệm.

Hơn nữa, chuyện này ngài cũng không thấy có gì phải giấu giếm.

Chi bằng để Lưu Nhĩ hiểu rõ hơn.

Về phần Lưu Nhĩ.

Sau khi nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ nói, hắn suy nghĩ một lát.

Lại tiếp tục hỏi: "Vậy mệnh số của trời đất vạn vật, đều không thể thay đổi sao?" Hồng Quân Đạo Tổ tiếp tục trả lời: "Đại Địa như bàn cờ, chúng sinh như quân cờ." "Đại Đạo là người chơi cờ." "Đại thế không thể nghịch, tiểu thế có thể cải biến." "Đại thế không thể nghịch, tiểu thế có thể cải biến." Nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ nói.

Các Đại Năng trong điện đều lộ ra thần sắc như hiểu mà không hiểu.

Lưu Nhĩ thì khẽ mỉm cười, không nói thêm lời nào.

Chương 57

Với việc Hồng Quân một hỏi một đáp, người khác nghe thì mơ hồ như trong mây trong sương, nhưng trong lòng hắn lại bỗng nhiên thông suốt.

Sau lần trước cưỡng ép luyện hóa ba đảo Bồng Lai chưa xuất thế, rồi Hồng Quân Đạo Tổ ban thánh lệnh cảnh cáo, hắn mới ý thức được một vấn đề.

Việc tùy ý thay đổi một số sự kiện nguyên bản của Hồng Hoang như vậy, liệu có vì thế mà phải chịu sự bất mãn của Thiên Đạo?

Dẫn đến Thiên Khiển giáng thế?

Cho nên vì sự an toàn, hắn mới mượn cơ hội này để hỏi Sư Tôn.

Câu trả lời là: Đại thế không thể nghịch, tiểu thế có thể cải biến!

Nói một cách dễ hiểu.

Các sự kiện lớn trong dòng thời gian Hồng Hoang, như lượng kiếp, đều không thể nghịch chuyển.

Còn các sự kiện nhỏ, thì có thể thay đổi chút ít!

Lưu Nhĩ trong lòng vô cùng hân hoan.

"Bởi vì như vậy, sau này hành sự chỉ cần không làm quá đáng là được!" Chờ sau khi Lưu Nhĩ kết thúc việc hỏi, Hồng Quân Đạo Tổ thấy ba ngàn thính khách không còn nghi vấn nữa, liền mở miệng nói: "Giảng đạo lần thứ hai ba ngàn năm đã xong." "Sau lần giảng đạo thứ ba, Ngô sẽ lại thu sáu vị đồ đệ, lập Huyền Môn của Ngô!" Nói xong.

Bóng dáng Hồng Quân Đạo Tổ khẽ lay động, biến mất trên đạo đài...

“Chúng ta cung tiễn Lão Sư!” Ba ngàn thính khách nghe vậy, đều lần lượt cúi người hành lễ mà hô lớn...

Ngay sau đó, từng người cũng không còn nán lại nơi đây nữa.

Đều lần lượt bay ra khỏi đại điện, bay về phía Hồng Hoang Đại Lục.

Có người đi bế quan tu luyện, cảm ngộ Đạo Pháp lần này.

Có người thì đi khắp các nơi trên đại lục để tìm bảo vật.

Suy cho cùng, chờ sau lần giảng đạo tiếp theo của Hồng Quân Đạo Tổ, ngài sẽ thu đồ đệ a!

Trước lần giảng đạo thứ ba, nhất định phải tranh thủ thời gian tu luyện!

Lưu Nhĩ cũng thấu hiểu đạo lý này.

Hắn vốn định đi Vu Tộc để tìm phương pháp tu luyện nhục thể.

Nên cũng không nán lại đây.

Bóng dáng khẽ động, bay về phía Hồng Hoang Đại Lục. ...

Trên Hồng Hoang Đại Địa.

Một luồng kim quang lưu chuyển hạ xuống nơi đây!

Hóa thành một thanh niên mặc đạo phục vàng óng.

Chính là Lưu Nhĩ!

“Nên đi Vu Tộc sao?” Lưu Nhĩ lẩm bẩm tự nói.

Phải biết rằng, hiện tại hắn không hề quen biết bất kỳ người nào của Vu Tộc.

Lúc ở Tử Tiêu Cung, cũng không hề gặp mặt qua các Tổ Vu đó.

Không có bất kỳ sự giao thiệp nào.

“Chẳng lẽ cứ vậy đột ngột đến Vu Tộc?” Trong lúc Lưu Nhĩ đang suy nghĩ vạn ngàn điều, Nguyên Thần hắn đột nhiên truyền đến một luồng chấn động cường đại!

Hắn lập tức dừng suy nghĩ, đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía trước!

Bởi vì luồng chấn động này xuất phát từ Hồng Mông Đạo Thể.

Có thể khiến Hồng Mông Đạo Thể có chấn động như vậy, nhất định là vật bất phàm a!

Vậy nên.

Hắn cũng không còn bận tâm đến vấn đề Vu Tộc nữa.

Trực tiếp bay về phía hướng chấn động kia truyền đến!

Chẳng mấy chốc.

Hắn phát hiện trong một thung lũng thuộc dãy núi gần Bất Chu Sơn.

Thung lũng này nhìn cực kỳ bình thường.

Hoàn toàn không giống nơi có linh khí đậm đặc thành sương, chấn động trời đất.

Chương 58

Ngược lại, nó giống như một thung lũng phàm trần.

Hoàn toàn không thu hút ánh nhìn.

Ngay cả khi có tu sĩ đi ngang qua, cũng sẽ không dừng lại vì sự bình thường đó.

Nhưng cũng chính vì như vậy.

Lưu Nhĩ trong lòng lại đầy nghi vấn.

"Không đúng a!" "Phải biết rằng, thứ dẫn đường cho ta, chính là Hồng Mông Đạo Thể a!" "Làm sao có thể dẫn ta đến một thung lũng bình thường như vậy chứ?" Lưu Nhĩ nhìn thung lũng, khẽ nhíu mày, lẩm bẩm tự nói.

"Chẳng lẽ thung lũng này có huyền cơ khác?" Lưu Nhĩ nghĩ, lập tức phóng Thần Thức quét về phía thung lũng đó!

"Ân?" "?" Lưu Nhĩ không khỏi phát ra một tiếng kêu quái dị.

Bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện.

Thần Thức vừa phóng ra.

Đã biến mất hết sạch!

Dường như bị thung lũng trước mắt hấp thu vậy!

Sau khi phát hiện tình huống này.

Lưu Nhĩ không giận mà mừng!

Thần sắc trên mặt hoàn toàn không thể che giấu được!

Phải biết rằng.

Hắn lúc này đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên a!

Thần Thức của hắn còn có thể bị hấp thu.

Hoàn toàn chứng tỏ bên trong thung lũng có vấn đề lớn!

Bóng dáng hắn lập tức lóe lên.

Giây tiếp theo đã rơi vào rừng cây trong thung lũng.

"Đinh đông!

Phát hiện Tiên Thiên Mê Hồn Đại Trận, xin lựa chọn!" "Một: Phân giải Đại Trận!" "Hai: Phân giải cấm chế của Đại Trận, tổng cộng có bốn mươi tám trọng cấm chế (cần bốn mươi tám năm)." Lưu Nhĩ vừa bước một bước.

Trong đầu tức thì vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống!

Cũng vào lúc này.

Hắn kinh ngạc phát hiện.

Mình đang ở trong một Tiên Thiên Mê Hồn Đại Trận!

Nếu không phải hệ thống nhắc nhở, hắn sẽ không hề có chút cảm giác nào!

Nếu tiếp tục đi xuống, sẽ rơi vào hiểm cảnh mà không hay biết a!

Đừng thấy hắn đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng ở thế giới Hồng Hoang.

Mọi chuyện đều có thể xảy ra!

Có vài hiểm cảnh ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa chắc có thể thoát khỏi.

Từ đó có thể thấy sự hung hiểm của trận pháp này!

Tuy nhiên.

Lưu Nhĩ trong lòng lại đầy hân hoan.

Bởi vì nơi đây có Tiên Thiên Đại Trận.

Cũng có nghĩa là khả năng tồn tại dị bảo là cực lớn!

Suy cho cùng, câu nói 'nguy hiểm và thu hoạch tỷ lệ thuận với nhau' cũng cực kỳ hữu dụng ở thế giới Hồng Hoang!

Hắn liền mở miệng nói với hệ thống: "Phân giải cấm chế!" "Đinh đông!

Bắt đầu phân giải cấm chế của Tiên Thiên Mê Hồn Đại Trận!" "Đinh đông!

Thời gian phân giải là bốn mươi tám năm..." "Đinh đông!

Bắt đầu đếm ngược..." Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lưu Nhĩ khẽ gật đầu.

Chương 59

Ngay sau đó, hắn khoanh chân tọa thiền tại chỗ.

Một mặt chờ đợi hệ thống phân giải, một mặt hồi tưởng lại nội dung Đạo Pháp cảnh giới Chuẩn Thánh mà Hồng Quân Đạo Tổ đã giảng. ...

Thời gian thấm thoắt.

Bốn mươi tám năm thoáng chốc trôi qua!

Một ngày nọ.

Lưu Nhĩ, người đang tham ngộ đạo Chuẩn Thánh, thần sắc chợt hớn hở.

Bởi vì trong đầu hắn lúc này vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Đinh đông!

Phân giải cấm chế Mê Hồn Đại Trận thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ khống chế được Tiên Thiên Mê Hồn Đại Trận này." "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ thu được một phần 【Cảm Ngộ Trận Pháp Đại Đạo】." "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ thu được năm trăm vạn điểm phân giải!" Lưu Nhĩ vừa nghe chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống, cảm thấy tâm thần mình và đại trận nơi đây gắn kết chặt chẽ.

Tâm thần khẽ động, chỉ thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, giây tiếp theo hắn xuất hiện trong một thế ngoại đào nguyên!

Lưu Nhĩ không kịp suy nghĩ nhiều.

Ánh mắt tức thì bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn!

Chỉ thấy phía trước có một hồ nước nhỏ hình thành tự nhiên.

Trong hồ nước không ngừng tản mát ra ánh sáng trắng trong suốt.

Một luồng khí tức mê hồn cổ xưa, chính là từ hồ nước này tản ra, hoàn toàn hiển lộ sự bất phàm!

Chính là khí tức mê hồn đậm đặc này đã vang vọng khắp trời đất nơi đây, tạo thành Mê Hồn Đại Trận kia.

Lưu Nhĩ thấy vậy trong lòng đại chấn, bóng dáng hắn tức thì lướt đến bên bờ hồ.

"Đinh đông!

Phát hiện Bàn Cổ Ngọc Tủy, có phân giải không?" Nghe âm thanh của hệ thống.

Lưu Nhĩ trực tiếp 'ngơ người'.

Toàn thân hắn ngây ra tại chỗ a!

Hoàn toàn không ngờ.

Cả hồ nước trước mắt.

Đều là Ngọc Tủy của Bàn Cổ Đại Thần!

Bàn Cổ Ngọc Tủy là gì?

Cố danh tư nghĩa, chính là ngọc tủy do xương tủy của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành sau khi Người vẫn lạc năm xưa.

Ngọc tủy này chính là tinh hoa xương tủy từ thánh thể của Bàn Cổ Đại Thần, có công hiệu đoạt thiên địa tạo hóa.

Lưu Nhĩ trong lòng tràn đầy kích động.

"Đúng là đang buồn ngủ thì có người dâng gối a!

Vừa hay muốn tu luyện cảnh giới nhục thân, lại có Bàn Cổ Ngọc Tủy xuất hiện.

Đây chính là thứ hắn đang thiếu a!" Phải biết rằng.

Muốn tu luyện cảnh giới nhục thân.

Điều kiện quan trọng nhất chính là huyết mạch!

Huyết mạch cường đại cũng có nghĩa là cảnh giới nhục thân có thể đi được bao xa.

Ví như Vu Tộc.

Bởi vì không có Nguyên Thần.

Nên toàn bộ Vu Tộc đều dựa vào tinh huyết Bàn Cổ để tu luyện nhục thân chống địch.

Bàn Cổ tinh huyết mà Vu Binh bình thường sở hữu thì nhạt nhẽo, nhiều nhất cũng chỉ có thể tu luyện cảnh giới Thiên Tiên.

Vu Tướng mạnh hơn một chút thì Bàn Cổ tinh huyết bình thường, nhiều nhất cũng chỉ có thể tu luyện cảnh giới Kim Tiên.

Đại Vu mạnh hơn một chút thì Bàn Cổ tinh huyết hùng hậu, nhiều nhất có thể tu luyện cảnh giới nhục thân đến Đại La Kim Tiên!

Chương 60

Còn về mười hai Tổ Vu chí cường của Vu Tộc, mỗi người đều sở hữu Bàn Cổ tinh huyết đậm đặc và khổng lồ.

Nên có thể tu luyện cảnh giới nhục thân đến Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đương nhiên.

Bởi vì không có Nguyên Thần, do tiên thiên bất túc, Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chỉ có thể là điểm cuối của Vu Tộc.

Đối với Vu Tộc có khuyết điểm tiên thiên, muốn thành Thánh cần phải đi con đường khác.

Nhưng đối với Lưu Nhĩ thì lại khác.

Có Bàn Cổ Ngọc Tủy.

Huyết mạch của hắn sẽ có thể từ huyết mạch Linh Hầu bình thường cải tạo thành huyết mạch Bàn Cổ!

Cộng thêm Hồng Mông Đạo Thể vốn có để tu luyện cảnh giới Nguyên Thần.

Sẽ có thể song tu thành Thánh a!

Nghĩ vậy, Lưu Nhĩ không còn do dự nữa.

Trực tiếp mở miệng nói với hệ thống: "Phân giải!" Lời vừa dứt.

Âm thanh của hệ thống tức thì vang lên: "Đinh đông!

Bắt đầu phân giải Bàn Cổ Ngọc Tủy!" "Đinh đông!

Thời gian phân giải là một năm." Lưu Nhĩ chỉ nghe thấy âm thanh của hệ thống vang lên.

Giây tiếp theo thấy hồ ngọc tủy trước mắt bắt đầu dần dần giảm bớt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong cơ thể hắn lại vô cớ xuất hiện một luồng năng lượng nóng bỏng.

Luồng năng lượng đó tức thì bùng nổ!

Mắt Lưu Nhĩ tối sầm lại, trực tiếp mất đi ý thức...

Trước khi hôn mê.

Hắn chỉ cảm thấy thấy một bóng người vĩ ngạn ẩn hiện trong màn sương xám bên cạnh... .....

Sau khi hôn mê.

Hồ ngọc tủy không ngừng tản mát ra ánh sáng trắng trong suốt dần dần giảm bớt.

Trong cơ thể hắn.

Cũng bắt đầu tản mát ra một luồng khí huyết chi lực vô cùng đậm đặc...

Thời gian từng ngày trôi qua.

Như hình thành một sự tỷ lệ thuận.

Ngọc tủy không ngừng giảm bớt.

Khí huyết chi lực không ngừng tăng lên.

Trăm năm thời gian thoáng chốc trôi qua!

Một ngày nọ.

Giọt ngọc tủy cuối cùng trong hồ nước vốn khổng lồ cuối cùng cũng biến mất.

Ở một bên khác.

Cơ thể Lưu Nhĩ lại tự nhiên lơ lửng giữa không trung.

Khí huyết chi lực vô cùng cường đại không ngừng tản mát ra!

Tràn ngập khắp trời đất thung lũng!

Dù có Tiên Thiên Mê Hồn Đại Trận làm bình chướng.

Nhưng khí huyết đậm đặc vẫn không ngừng lan tỏa ra!

Cũng vào lúc này.

Một bóng người thân hình cao ráo, dung mạo tuyệt sắc xuất hiện bên ngoài thung lũng.

Chỉ thấy trên người nàng tản mát ra khí tức Thổ Chi Pháp Tắc hùng hậu.

Trong đôi mắt đẹp nhìn về thung lũng lại lóe lên vẻ kinh ngạc.

Chương 61

Người đó.

Chính là Hậu Thổ, một trong mười hai Tổ Vu của Vu Tộc.

Hiển nhiên.

Nàng đang ở gần đó và bị khí huyết chi lực lan tỏa ra từ thung lũng này hấp dẫn.

Cũng vào lúc này.

Lưu Nhĩ đang lơ lửng trong thung lũng.

Từ từ mở hai mắt...

"Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ phân giải Bàn Cổ Ngọc Tủy thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ thu được Huyết Mạch Bàn Cổ!" Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy trong đầu vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Không khỏi khẽ mở hai mắt.

Tức thì phát giác mình đã lơ lửng giữa không trung.

Sở dĩ lại như vậy.

Là vì khí huyết chi lực trên người hắn tự nhiên tản ra đã nâng đỡ cơ thể hắn lên!

"...Khí huyết mà Huyết Mạch Bàn Cổ sở hữu ư?" "Chỉ một hồ ngọc tủy mà có thể cải tạo huyết mạch của ta đến mức này!" "Vậy Bàn Cổ Đại Thần rốt cuộc mạnh đến mức nào?" Lưu Nhĩ vui mừng lẩm bẩm tự nói trong miệng.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng đã bổ sung được điểm yếu về huyết mạch rồi a!

Nếu huyết mạch Linh Hầu của hắn, có thể tu luyện cảnh giới nhục thân đến Đại La Kim Tiên.

Thì Huyết Mạch Bàn Cổ đã cải tạo hoàn chỉnh hiện nay.

Hoàn toàn có thể tu luyện cảnh giới nhục thân đến Thánh Nhân a!

Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân.

Từ đó có thể thấy sự chênh lệch giữa hai cảnh giới!

Hiện giờ có Huyết Mạch Bàn Cổ.

Cũng đã có quan hệ nhân quả với Vu Tộc.

Vậy muốn có được phương pháp tu luyện nhục thân của Vu Tộc, còn có gì khó nữa đâu?

Lưu Nhĩ trong lòng tự nhiên vô cùng hân hoan.

Cũng vào lúc này.

Hắn kinh ngạc cảm giác một luồng huyết mạch cộng minh truyền đến từ bên ngoài thung lũng!

Mức độ cường liệt của nó.

Cực kỳ khoa trương!

"...Chẳng lẽ 'nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến'?" Lưu Nhĩ không khỏi kinh ngạc nói.

Tâm thần khẽ động.

Phát ra một đạo Thần Thức dung nhập vào Tiên Thiên Mê Hồn Đại Trận.

Tức thì phát hiện một bóng người có dung nhan tuyệt sắc, thân hình cao ráo xuất hiện bên ngoài thung lũng.

"..." "Tổ Vu Hậu Thổ?" Lưu Nhĩ cảm nhận khí tức trên người đối phương, tức thì nhận ra thân phận nàng!

Khí tức Thổ Chi Pháp Tắc hùng hậu vô cùng.

Toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ có Tổ Vu Hậu Thổ mới có thể sở hữu a!

Còn về việc đối phương tại sao lại xuất hiện bên ngoài thung lũng.

Hắn cũng nhanh chóng đoán ra được.

Chắc chắn là khi huyết mạch đang cải tạo.

Khí huyết chi lực đậm đặc, cùng với Huyết Mạch Bàn Cổ cộng minh đã hấp dẫn đối phương tới a!

Não hải Lưu Nhĩ tức thì linh quang chợt lóe.

Khóe miệng khẽ nhếch, hắn đã nghĩ ra cách để giao thiệp với Vu Tộc rồi. ...

Chương 62

Bên ngoài thung lũng.

Hậu Thổ kinh ngạc nhìn thung lũng trước mắt.

Rõ ràng thung lũng này nhìn bình thường vô kỳ.

Bình thường đến mức có thể thấy ở khắp nơi trên Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng tại sao lại cảm nhận bên trong không ngừng truyền ra huyết mạch cộng minh?

Nhìn khí huyết chi lực không ngừng lan tỏa ra.

Mức độ đậm đặc hoàn toàn vượt qua bất kỳ ai trong mười hai Tổ Vu a!

Chẳng lẽ bên trong thung lũng.

Có một hậu duệ tinh huyết Bàn Cổ khác?

Có người của Vu Tộc?

Và huyết mạch Bàn Cổ trong tồn tại đó còn hùng hậu hơn cả mười hai Tổ Vu?

Ngay cả Hậu Thổ đã sống vô số năm.

Cũng có chút 'ngơ ngác'...

Phải biết rằng.

Vu Tộc chính là do tinh huyết Bàn Cổ Đại Thần hóa thành mà thế giới Hồng Hoang công nhận.

Mười hai Tổ Vu dám khẳng định.

Huyết Mạch Bàn Cổ trong cơ thể họ là hùng vĩ nhất, tinh thuần

nhất ở Hồng Hoang!

Nhưng nhìn tình hình hiện tại.

Cũng chưa chắc a...

Hậu Thổ lại nhanh chóng nghĩ ra.

Mức độ huyết mạch của Tổ Vu chỉ có thể tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Vậy thì huyết mạch Bàn Cổ trong thung lũng này còn tinh thuần hùng hậu hơn Tổ Vu, chẳng phải có khả năng tu luyện đến cảnh giới Thánh Nhân sao?

Trở thành tồn tại nhục thân thành Thánh đầu tiên của thế giới Hồng Hoang?

Hậu Thổ kích động vô cùng!

Vu Tộc không ngừng tìm kiếm phương pháp thành Thánh cho Vu Tộc!

Thậm chí còn trực tiếp hỏi Hồng Quân Đạo Tổ tại Tử Tiêu Cung.

Nhưng ngay cả Hồng Quân đã thành Thánh, cũng không có lời giải đáp cho vấn đề này...

Hiện giờ.

Dường như đã thấy một tia hy vọng rồi!

Có lẽ vị kia trong thung lũng.

Chính là hy vọng để Tổ Vu thành Thánh...

Vừa lúc đó.

Hậu Thổ kinh ngạc phát hiện.

Khí huyết chi lực trong thung lũng dường như biết nàng xuất hiện vậy.

Tất cả khí huyết chi lực vốn đang lan tỏa ra.

Trong chớp mắt đã thu hồi vào trong thung lũng!

Trong lòng nàng hoảng hốt.

Lập tức truy theo khí huyết chi lực, lướt vào trong thung lũng...

Nào ngờ, sau một bước chân, nàng cảm thấy tất cả cảnh tượng trước mắt tức thì biến ảo.

Hoàn toàn mất phương hướng, không thể phân biệt bốn phương tám hướng!

"!Mê Hồn Đại Trận!" "Tiên Thiên Đại Trận!" Hậu Thổ kinh hô trong miệng, lúc này mới ý thức được mình đã lạc vào Mê Hồn Đại Trận!

Thổ Chi Pháp Tắc trên người nàng không khỏi bùng phát hết ra!

Tuân theo hướng đi của linh mạch đại địa để nhận biết phương hướng.

Chương 63

Tuy nhiên.

Dù là Hậu Thổ tinh thông Thổ Chi Pháp Tắc, trong nhất thời cũng không thể tại nơi đây cùng đại địa hô ứng cộng minh.

Dường như.

Mọi cảm ứng đều bị bình phong ở đây phong tỏa!

Cũng vào lúc này.

Hậu Thổ kinh ngạc cảm giác phía trước lan tỏa vô số tiên vụ trắng như tuyết.

Tiên vụ cuồn cuộn.

Trong chớp mắt bao phủ bốn phía.

Chờ khi tiên vụ tan đi.

Nàng mới phát hiện.

Cảnh tượng bốn phía lại một lần nữa biến ảo.

Giữa không trung trước mặt.

Có một nam tử tuấn tú mặc đạo phục vàng óng đang khẽ nhắm hai mắt, khoanh chân lơ lửng...

Và càng có khí tức Huyết Mạch Bàn Cổ vô thượng.

Không ngừng xộc vào mặt!

Hậu Thổ trong lòng chấn động!

Bởi vì nàng nhận ra nam tử này a...

Trong một thung lũng nhỏ thuộc dãy núi Bất Chu Sơn.

Hậu Thổ nhìn nam tử tuấn tú đang khoanh chân lơ lửng giữa không trung phía trước.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Sở dĩ kinh ngạc.

Không chỉ vì trên người nam tử này truyền ra huyết mạch Bàn Cổ cộng minh.

Mà là.

Nàng nhận ra nam tử này a!

Chẳng phải là con khỉ giả mạo Hồng Quân Đạo Tổ khi ngài giảng đạo lần đầu sao?

Chẳng phải là đệ tử duy nhất của Hồng Quân Đạo Tổ hiện nay sao?

"Rõ ràng là thân thể Linh Hầu a!

Làm sao có thể sở hữu huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần!

Lại còn tinh thuần hùng hậu hơn cả mình!" Trong lúc tràn đầy kinh dị.

Cơ thể Lưu Nhĩ khẽ chấn động.

Khí huyết chi lực vờn quanh bốn phía cơ thể tức thì thu hồi.

Toàn bộ thu hồi vào bên trong cơ thể hắn.

Chờ khi luồng khí huyết chi lực cuối cùng chìm vào trong cơ thể.

Hắn mới khẽ mở đôi mắt tinh mâu sâu thẳm đen như mực.

Hậu Thổ đối mắt với hắn.

Trong lòng chấn động.

Ngay sau đó nàng khẽ cúi người hành lễ: "Không biết Đạo hữu

đang tu luyện tại đây, ta đã quấy rầy rồi!" Lưu Nhĩ nhìn Hậu Thổ có dung nhan tuyệt sắc trước mắt.

Trong lòng khẽ thở dài.

"Suy cho cùng, những ngày tháng của vị giai nhân này cũng không tốt đẹp gì a..." "Bởi vì lòng mang đại từ bi mà bị Thiên Đạo tính kế.

Cuối cùng hóa thân thành luân hồi, trở thành Bình Tâm Nương Nương.

Nghe thì là Thánh Nhân Địa Phủ, nhưng thực chất ra khỏi Địa Phủ thì không còn thánh uy nữa, như người phàm vậy." "Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Vu Tộc cường đại bị diệt vong...

Đến lúc đó.

Nữ tử này.

Chương 64

Sẽ có tâm tình như thế nào đây?

Chắc là chỉ có thể lặng lẽ khóc lóc trong Địa Phủ tăm tối vô quang thôi.” Lưu Nhĩ trong lòng thở dài, quét sạch những suy nghĩ trong đầu.

Ngay sau đó bóng dáng hắn lóe lên, rơi xuống khu rừng trước mặt Hậu Thổ.

“Thì ra là Hậu Thổ Đạo hữu!” “Không biết Đạo hữu vì sao lại ở nơi đây?” Trên mặt Lưu Nhĩ biểu hiện ra vẻ kinh ngạc, như thể vừa mới phát hiện ra Hậu Thổ vậy.

Hậu Thổ nghe lời Lưu Nhĩ nói.

Thần sắc tức thì trở nên có chút cổ quái.

Đôi mắt đẹp đó nhìn chằm chằm Lưu Nhĩ nói: “Ta là bị huyết mạch cộng minh của Đạo hữu dẫn dắt đến.” Nói rồi.

Trong cơ thể Hậu Thổ đột nhiên bùng phát ra một luồng khí huyết chi lực trùng thiên.

Giây tiếp theo!

Luồng khí huyết chi lực đó lại ngưng tụ giữa không trung thành một bóng người vĩ ngạn.

Bóng người đó cao khoảng ngàn trượng, không nhìn rõ mặt, tay cầm cự phủ, tràn đầy khí thế khủng bố.

Vừa mới hiện ra.

Trong cơ thể Lưu Nhĩ cũng đột nhiên chấn động.

Một luồng khí huyết chi lực càng thêm hùng hậu và khổng lồ lại từ trong cơ thể hắn trùng thiên!

Tức thì giữa không trung cũng hình thành một bóng người vĩ ngạn tương tự.

Chỉ thấy bóng người đó cao khoảng chín ngàn trượng!

Diện mạo rõ ràng, tay cầm cự phủ, thần uy lừng lẫy!

Khí thế tản ra khiến không gian xung quanh cũng bị vặn vẹo vài phần...

Chỉ riêng bóng hư ảnh đó, đã có thể thấy thần uy của chân thân!

"Không thể nào!" "Thật sự sở hữu Huyết Mạch Bàn Cổ!" "Khí huyết chi lực của hắn cao gần vạn trượng!" Hậu Thổ, người đã dẫn ra khí huyết chi lực của Lưu Nhĩ, đầy mặt kinh ngạc.

Mặc dù trong lòng đã sớm chuẩn bị.

Nhưng khi thấy khí huyết chi lực của Lưu Nhĩ hùng vĩ đến thế.

Hậu Thổ vẫn bị chấn kinh!

Huyết mạch tinh thuần và khổng lồ đến vậy, trừ phi mười hai Tổ Vu hợp lực mới có thể so bì với Lưu Nhĩ a!

Nhưng phải biết rằng.

Mười hai Tổ Vu một khi hợp lực.

Có thể tự nhiên hình thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Trực tiếp triệu hoán ra hư ảnh chân thân của Bàn Cổ Đại Thần!

Vậy nên.

Hậu Thổ mới kinh ngạc đến thế!

"Hoàn toàn bị Lưu Nhĩ 'làm mới' tam quan rồi a!" Nhìn thần sắc ngây dại lóe lên trên dung nhan tuyệt sắc của Hậu Thổ.

Lưu Nhĩ trong lòng mỉm cười.

“Chính là hiệu quả này a!” “Muốn Hậu Thổ tin phục.

Trực tiếp dùng sự thật mà nói là được!

Sự thật ư?

Sự thật là ta thật sự sở hữu Huyết Mạch Bàn Cổ a!

Sự thật là Huyết Mạch Bàn Cổ của ta còn tinh thuần hùng hậu hơn Tổ Vu a!

Vậy thì câu chuyện còn lại.

Chẳng phải cứ để mình 'tự biên tự diễn' sao...” Chỉ thấy Lưu Nhĩ khẽ thở dài một hơi.

Lập tức thu hút sự chú ý của Hậu Thổ.

Ngay sau đó lời nói vừa chuyển, khẽ mỉm cười nói: “Không hay rồi, Vu Tộc Đạo hữu đã phát hiện ra bí mật của ta.” Nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Hậu Thổ.

Lưu Nhĩ tiếp tục nói: “Thực ra, ta cũng không biết cụ thể.

Chỉ là không lâu trước đây đi ngang qua nơi này, liền bị một luồng chấn động hấp dẫn.” “Ta tiến vào nơi đây, phát hiện ra là Tiên Thiên Mê Hồn Đại Trận!” “Trong lúc hoảng sợ, ta bị một luồng hồng quang đánh trúng, ngay sau đó liền mất đi ý thức.” “Trong lúc hôn mê, ta chỉ thấy một bóng hư ảnh vĩ ngạn.” “Tỉnh lại, huyết mạch liền trở nên như vậy...” Nói rồi, Lưu Nhĩ hai tay giang ra.

Chương 65

Thần sắc trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ!

Hậu Thổ nghe xong một tràng lời của Lưu Nhĩ.

Đôi mắt đẹp không khỏi trừng lớn, ngay sau đó kinh hô: "Bàn Cổ Phụ Thần!" "Đạo hữu đã nhận được truyền thừa của Phụ Thần a!" Lưu Nhĩ nghe vậy chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy vô tội.

Trong lòng lại thầm cười nói: "Cần chính là hiệu quả như vậy!" "Đạo hữu đã có được truyền thừa của Phụ Thần ư!" Trong một sơn cốc trông có vẻ bình thường trên dãy núi Bất Chu Sơn tại Hồng Hoang.

Hậu Thổ nghe xong lời Lưu Nhĩ, thần sắc kinh ngạc thốt lên.

Sau sự kinh ngạc, lòng Hậu Thổ tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Nàng vốn chưa từng nghĩ Đại Thần Bàn Cổ lại lưu lại truyền thừa trên Hồng Hoang đại địa.

Nhưng không có không có nghĩa là không tồn tại a!

Dù sao, toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều do Đại Thần Bàn Cổ sáng tạo.

Vạn tộc sinh linh đều do huyết nhục thân thể của Bàn Cổ hóa thành!

Vậy nên việc lưu lại truyền thừa trên Hồng Hoang đại địa cũng là điều hết sức bình thường!

Nếu không, làm sao giải thích huyết mạch Bàn Cổ trong thân thể Lưu Nhĩ lúc này?

Hậu Thổ vốn mang lòng đại từ bi, tức khắc tin lời Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ nhìn thần sắc tin tưởng không chút nghi ngờ của Hậu Thổ, trong lòng khẽ mỉm cười.

"Thật ư?" "Ta có được truyền thừa của Đại Thần Bàn Cổ sao?" "Cho nên huyết mạch của ta mới biến thành huyết mạch Bàn Cổ?" Trong lòng Lưu Nhĩ tuy cười thầm, nhưng thần sắc trên mặt lại tràn đầy kinh ngạc, giống như vừa nghe thấy điều gì đó không thể tin nổi.

"Đúng vậy!" "Xem ra đạo hữu về sau cùng Vu tộc ta có đại duyên phận!" Hậu Thổ nhìn thần sắc của Lưu Nhĩ, sợ hắn không tin, vội vàng mở lời nói.

"Vậy..." "Huyết mạch này có công dụng gì?" Lưu Nhĩ hỏi, thần sắc giống như một đứa trẻ chưa từng trải sự đời đang hỏi thế giới rộng lớn đến mức nào.

Thực ra hắn đang dẫn dắt sang một chủ đề khác, chính là công pháp tu luyện nhục thân vẫn luôn làm hắn bận tâm trước đó.

Lưu Nhĩ thầm nghĩ, Hậu Thổ nương nương vốn có thiên tính lương thiện, có thể được Thiên Đạo ghi nhận hóa thân Luân Hồi, vậy tự nhiên cũng rất có khả năng kết tình nghĩa với nàng.

Đến lúc đó, bất kể là công pháp tu luyện nhục thân đỉnh cấp hay Bàn Cổ Điện trong Vu tộc tổ địa truyền thuyết, đều có khả năng lớn để đi đến!

Quả nhiên, nghe Lưu Nhĩ hỏi, Hậu Thổ nương nương chớp chớp đôi mắt, sau đó kiên nhẫn dịu giọng nói: "Huyết mạch của Phụ Thần tự nhiên có công dụng lớn lao a!

Công dụng lớn nhất là để tu luyện cảnh giới nhục thân!

Ví như, chỉ cần có công pháp đỉnh cấp, bây giờ bắt đầu tu luyện cảnh giới nhục thân.

Bất kể tốc độ và độ khó thăng cấp đều sẽ nhẹ nhàng hơn rất

nhiều!" Lưu Nhĩ nghe lời Hậu Thổ, đôi mắt khẽ chớp, sau đó tiếp tục nói: "Tu luyện công pháp nhục thân ư?

Phải đi đâu tìm đây?" Lời này vừa nói ra, Hậu Thổ liền ngẩn người.

Lưu Nhĩ nhìn thấy thần sắc suy tư trên mặt Hậu Thổ.

Khoảnh khắc sau, Hậu Thổ mới đầy vẻ áy náy nói với Lưu Nhĩ: "Ta thất thố rồi!

Thì ra đạo hữu chưa có được công pháp tu luyện nhục thân của Phụ Thần.

Chi bằng đạo hữu theo ta đến Vu tộc tổ địa?

Bàn Cổ Điện tại tổ địa là do đầu lâu của Phụ Thần hóa thành, trong đó ẩn chứa vô số truyền thừa.

Không chừng có thể tìm được công pháp truyền thừa thích hợp với đạo hữu." Hậu Thổ chậm rãi nói, trực tiếp đưa ra lời mời với Lưu Nhĩ.

Cũng là để đưa Lưu Nhĩ đi gặp các vị huynh trưởng của nàng.

Phụ Thần có huyết mạch truyền nhân, các vị huynh trưởng biết được cũng sẽ vô cùng cao hứng!

Nàng nhìn, đôi mắt đẹp trực tiếp đối diện với Lưu Nhĩ, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hy vọng.

Lưu Nhĩ nghe vậy, trong lòng cuồng hỉ!

Đi Vu tộc tổ địa?

Đi Bàn Cổ Điện?

Đi tìm công pháp truyền thừa?

Vậy thì tốt quá rồi a!

Đó chính là điều hắn vẫn luôn mong đợi!

Đương nhiên, cho dù trong lòng cuồng hỉ vô cùng, Lưu Nhĩ cũng chưa từng quên chín năm giáo dục nghĩa vụ đã nhận ở kiếp trước.

Truyền thống tốt đẹp của kiếp trước đã dạy hắn rằng làm người phải khiêm tốn!

Vậy nên, dưới ánh mắt đầy hy vọng của Hậu Thổ, Lưu Nhĩ dứt khoát nói: "Đi thôi!" Nói rồi, hắn phất tay, trực tiếp xua tan tiên vụ xung quanh.

Chương 66

Tâm thần khẽ động, âm thầm mở ra Tiên Thiên Mê Hồn Đại Trận.

Sau đó, tay phải nâng lên, nắm lấy bàn tay thon dài của Hậu Thổ, trực tiếp kéo đối phương lướt ra khỏi sơn cốc.

Hậu Thổ ngẩn ra.

Bàn tay nàng lần đầu tiên bị dị tính nắm kéo.

Nàng chưa kịp phản ứng, cảnh tượng trước mắt đã biến đổi.

Hai người đã xuất hiện bên ngoài sơn cốc.

Lưu Nhĩ buông tay phải, như không có chuyện gì đối với Hậu Thổ đang đỏ mặt nói: "Xin Hậu Thổ nương nương dẫn đường..." "A?" "Nga..." "Được!" Hậu Thổ nương nương nghe tiếng mới phản ứng.

Sau đó mạnh mẽ đè nén sự rung động trong lòng, đầu không dám quay lại mà bay về hướng Vu tộc tổ địa!

Lưu Nhĩ thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch, lập tức theo sát phía sau.

Cũng thật khéo, Bàn Cổ Điện nằm trong Vu tộc tổ địa, mà Vu tộc tổ địa lại nằm trên một bình nguyên rộng lớn dưới dãy núi Bất Chu Sơn, cũng là khu vực trung tâm nhất của bộ lạc Đế Giang.

Bởi vậy, theo Lưu Nhĩ, không bao lâu nữa có thể đến Bàn Cổ Điện.

Tuy nhiên, khi sắp vượt ra khỏi dãy núi Bất Chu Sơn, một luồng thất thải quang mang đột nhiên bùng phát từ trong Bất Chu Sơn, xông thẳng lên trời!

"Có chí bảo xuất thế!" Lưu Nhĩ và Hậu Thổ lập tức dừng thân

ảnh, nhìn luồng thất thải quang mang, dị khẩu đồng thanh kinh hô.

Tại rìa dãy núi Bất Chu Sơn, Lưu Nhĩ và Hậu Thổ đều quay người nhìn về phía Bất Chu Sơn cao ngất tận mây, ánh mắt chăm chú nhìn luồng thất thải quang mang vừa xông thẳng lên trời!

"Thật là!" "Có chí bảo xuất thế!" Lưu Nhĩ và Hậu Thổ dị khẩu đồng thanh kinh hô.

Trên mặt cả hai đều tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Dù sao chỉ nhìn dị tượng bất phàm của thất thải quang mang, cũng có thể biết được rằng chí bảo sắp xuất thế này cực kỳ bất phàm a!

Lưu Nhĩ và Hậu Thổ nhìn nhau, cả hai đều đọc được một ý nghĩ từ ánh mắt đối phương.

Bàn Cổ Điện lúc nào cũng có thể đến, nhưng chí bảo thì khác.

Ở Hồng Hoang, việc có được bảo vật cực kỳ chú trọng duyên pháp.

Lúc này, có một chí bảo gần gũi như vậy, chính là duyên phận a!

Thế nên, sau khi nhìn nhau, Lưu Nhĩ và Hậu Thổ đồng thanh nói ra một chữ: "Đi!" Khoảnh khắc sau, thân ảnh Lưu Nhĩ và Hậu Thổ hóa thành hai đạo lưu quang, bay lướt về phía Bất Chu Sơn.

Trên Bất Chu Sơn, nơi tỏa ra thất thải quang mang chọc trời, lại là một cây hồ lô đằng mọc dài ra từ vách đá cheo leo của sơn cốc.

Chỉ thấy hồ lô đằng xanh biếc, mỗi tấc dây leo đều phát ra sức sống dồi dào.

Dọc theo dây leo còn ẩn hiện ánh sáng xanh lục.

Trên dây leo xanh biếc, còn kết bảy quả hồ lô chưa thành thục.

Bảy quả hồ lô lần lượt có màu tử kim sắc, tử hồng sắc, tử bạch

sắc, tử thanh sắc, tử hoàng sắc, tử lục sắc, tử hắc sắc.

Cột sáng chọc trời chính là do chúng tỏa ra.

Bảy quả hồ lô màu sắc khác nhau, tỏa ra quang mang khác nhau, và khí tức phát ra cũng khác nhau.

Điểm chung là mỗi quả hồ lô đều sinh ra lực hút mạnh mẽ, không ngừng hấp thu linh khí xung quanh, có dấu hiệu sắp thành thục.

Xung quanh còn có từng đóa tiên hà bao quanh, làm nổi bật sự bất phàm của hồ lô đằng này!

"Sưu!

Sưu!" Lúc này, hai đạo thân ảnh tức khắc xuất hiện trước Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, chính là Hậu Thổ và Lưu Nhĩ.

"Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!" Lưu Nhĩ nhìn cây hồ lô đằng rõ ràng như vậy, lập tức nhận ra nó.

Trong phút chốc, hắn kích động không thôi!

Nếu không phải vì Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chưa thành thục, hắn đã trực tiếp ra tay thu tất cả rồi!

Phải biết rằng, đây chính là Tiên Thiên Hồ Lô Đằng a!

Một trong Thập Đại Linh Căn của thế giới Hồng Hoang!

Không chỉ bảy quả hồ lô kết ra đều có thể luyện thành pháp bảo với công hiệu khác nhau và uy lực phi phàm, mà dây leo xanh biếc của nó... và cả đất đai nơi nó mọc rễ sinh trưởng đều là thần vật cần thiết để sáng tạo Nhân tộc a!

Từ đó có thể thấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng này quý giá đến nhường nào!

Lúc này, cột sáng chọc trời từ bảy quả hồ lô vẫn chưa suy giảm

chút nào.

Thế nên rất nhanh, lại có ba tiếng phá không truyền đến.

Chương 67

Lưu Nhĩ và Hậu Thổ theo tiếng nhìn lại, thấy Tam Thanh xuất hiện giữa không trung.

"Bần đạo bái kiến Đại sư huynh!" Lão Tử đạo nhân thấy Lưu Nhĩ ở đây, đầu tiên ngẩn ra, sau đó lễ phép đối với Lưu Nhĩ hành lễ.

Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân thấy vậy, cũng theo đó khẽ chắp tay vái: "Chúng bần đạo bái kiến Đại sư huynh." Mặc dù trong lòng cực kỳ không phục Lưu Nhĩ, nhưng mặt mũi của Hồng Quân Đạo Tổ không thể không nể a!

Hơn nữa, ai là Đại sư huynh chân chính, còn chưa chắc đâu!

Tam Thanh đều có lòng tin, sau khi Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba kết thúc, sẽ trực tiếp thay thế vị trí Huyền Môn Thủ Đồ của Lưu Nhĩ!

Đúng là thân không đánh mặt tươi cười, nên Lưu Nhĩ thấy Tam Thanh lễ phép như vậy, khẽ mỉm cười đáp lễ.

Hưu!

Sưu!

Hô!

Trong khoảnh khắc, lại có vài đạo tiếng phá không vang vọng!

Mấy vị đại năng của thế giới phương Đông, như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc, huynh muội Nữ Oa, Phục Hy cũng lần lượt đến.

Bởi vì những đại năng này hoàn toàn không che giấu khí tức, từng người đều phát ra khí thế khiến tất cả tu sĩ lén lút nhìn trộm Tiên

Thiên Hồ Lô phải sợ hãi thối lui.

Sau khi những người này đến, đều lần lượt hành lễ với nhau.

Dù sao về sau có thể là đồng môn sư huynh đệ.

Những lời khách sáo giả dối vẫn phải có.

Sau đó, họ yên lặng vây quanh Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, từng người đều với ánh mắt nóng bỏng chờ đợi hồ lô thành thục.

Không đợi lâu, bảy quả hồ lô trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đều tỏa ra bảo quang ngàn trượng.

Khí tức cường đại đột nhiên bùng phát, tức khắc bao trùm cả phương trời này!

Tất cả đại năng đều sáng mắt lên, bởi vì họ biết, bảy quả hồ lô cuối cùng cũng sắp thành thục... .....

Bất Chu Sơn.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng lúc này cuối cùng cũng đến giai đoạn cuối cùng.

Chỉ thấy cuồn cuộn thất thải tiên hà bôn đằng!

Lập tức tràn ngập cả sơn cốc.

Cột sáng thất thải rực rỡ càng chiếu rọi cả bầu trời.

Sau đó, mọi người nhìn hồ lô tử kim sắc rung chuyển.

Khoảnh khắc sau, cột sáng tử kim sắc chọc trời đột nhiên thu lại, tất cả đều thu vào trong hồ lô tử kim sắc.

"Bốp." Một tiếng khẽ vang.

Chỉ thấy đoạn dây hồ lô tử kim sắc đứt ra.

Quả hồ lô đầu tiên cuối cùng cũng thành thục.

Hồ lô tử kim sắc tự nhiên tách khỏi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, lơ lửng trên không trung, tỏa ra kim quang vô thượng, xung quanh còn có hương thơm kỳ dị bao quanh.

Lúc này, mọi người không thể kiềm chế được nữa!

Từng người đều bùng phát khí thế cường đại.

Lão Tử đạo nhân dẫn theo Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân bước ra đầu tiên.

Chỉ thấy trên thân ba người thanh khí cuồn cuộn, khí tức cảnh giới Chuẩn Thánh hiển lộ không giấu giếm!

Trong tất cả đại năng, họ như cây cô độc vươn cao giữa rừng.

Trong phút chốc, ánh mắt của tất cả đại năng đều hơi thu lại.

Trong lòng đều cảm thán, không hổ là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành a!

Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai kết thúc chưa bao lâu, mà Tam Thanh đã lĩnh ngộ được nội dung tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Chư vị sư huynh đệ, quả hồ lô tử kim này, bần đạo muốn!" Lão Tử nói.

Lúc này, Lão Tử đạo nhân đâu còn vẻ lễ phép văn nhã vừa rồi.

Trước mặt chí bảo, tất cả đều là hư ảo.

Đồng thời nói ra lời này, tay phải hắn phất lên, trực tiếp thu lấy hồ lô tử kim sắc!

Chương 68

Quả hồ lô tử kim này, sau này được luyện chế thành chí bảo.

Cũng là chiếc hồ lô mà Kim Giác Đại Vương, đạo đồng của Lão Tử, đã dùng khi đấu phép với Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký.

Câu "Ta gọi một tiếng, ngươi dám đáp ứng không?" rất nổi tiếng.

Sau khi Lão Tử ra tay cũng không lùi lại, yên lặng đứng tại chỗ cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên, không nói một lời.

Lưu Nhĩ chớp chớp mắt, lại không có ý tiến lên tranh đoạt.

Mặc dù pháp bảo ai cũng không chê nhiều, nhưng Tam Thanh lúc này đều là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cưỡng ép đi tranh đoạt, trước tiên không nói giành được hay không, lát nữa lại chọc giận chúng thì không vui chút nào.

Lần trước độc chiếm Bồng Lai tam đảo mới qua bao lâu?

Những đại năng có mặt ở đây nhất định còn căm ghét trong lòng!

Không chừng sẽ cùng nhau ra tay đối phó.

Hơn nữa, lát nữa đánh nhau, dẫn đến Tiên Thiên Hồ Lô không thể thành thục thì không hay chút nào.

Dù sao mục tiêu của hắn không phải là hồ lô, mà là Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Chúng không chỉ ẩn chứa đại công đức a!

Nhân tộc ra đời cũng nhờ vào chúng!

Không thể lơ là!

Đồng bào của hắn sắp ra đời, Lưu Nhĩ trong lòng cũng tràn đầy

kích động.

Dù sao tuy mang thân linh hầu, nhưng linh hồn lại là loài người a!

Các đại năng khác hiển nhiên cũng kiêng kỵ thực lực của Tam Thanh.

Hơn nữa hồ lô có bảy quả, cho dù Tam Thanh chiếm ba quả, vẫn còn bốn quả.

Cho nên cũng đều không vội, đều với thần sắc nghiêm cẩn chờ đợi các hồ lô khác thành thục.

Nhanh chóng, cột sáng tử lục sắc chọc trời rung chuyển, tức khắc thu lại vào trong hồ lô tử lục sắc.

"Bốp!" Chỉ thấy hồ lô tử lục sắc tức khắc đứt cuống, thành thục lơ lửng trên không trung!

Y phục trên người Nguyên Thủy đạo nhân không gió tự động!

Tay phải hắn phất lên, cũng thu lấy quả hồ lô này.

Nhanh chóng, quả hồ lô tiếp theo lại thành thục.

Là hồ lô tử hoàng sắc thành thục lần thứ tư, bên trong thai nghén Tiên Thiên Thủy Hỏa Chi Linh.

Thông Thiên đạo nhân cũng không có ý định dây dưa chút nào, trực tiếp phất tay áo, thu lấy quả hồ lô này.

Như vậy, Tam Thanh dựa vào thực lực cường đại của cảnh giới Chuẩn Thánh, trực tiếp thu đi ba quả hồ lô thành thục sớm nhất tại đây.

Sau đó cũng không dừng lại, khẽ chắp tay với mọi người, thân ảnh lóe lên, đã biến mất không thấy.

Chỉ để lại bốn quả hồ lô.

Tại đây cũng chỉ còn lại Lưu Nhĩ, Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân tám vị đại năng.

Nhìn bốn đạo quang trụ vẫn còn chọc trời, tám vị đại năng nhìn nhau, tâm tư không đồng nhất!

Dù sao lúc này chỉ có bốn quả hồ lô, mà hiện trường lại có tám vị đại năng.

Không dễ giải quyết.

Những đại năng này không đơn độc.

Như Phục Hy, chỉ cần muội muội Nữ Oa có thể có được một quả hồ lô, hắn cũng đã hài lòng.

Như Trấn Nguyên Tử, đã có Địa Thư, chỉ cần hảo hữu Hồng Vân có thể có được một quả hồ lô, hắn cũng đã hài lòng.

Như Hậu Thổ, chỉ cần Lưu Nhĩ có thể có được một quả hồ lô, nàng cũng đã hài lòng.

Duy độc Đế Tuấn và Thái Nhất, trong mắt kim quang lóe lên, tràn đầy vẻ tham lam...

Lúc này, quả hồ lô thứ tư cũng thành thục... .....

Bất Chu Sơn.

Cùng với sự rời đi của Tam Thanh, trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chỉ còn lại bốn quả hồ lô.

Chương 69

Lúc này, bốn đạo quang trụ vẫn còn chọc trời rung chuyển mạnh mẽ!

Khi tất cả đại năng tại đây đều cho rằng quả hồ lô thứ tư sắp thành thục!

Họ nhìn trong bốn đạo quang trụ, lại có ba đạo quang trụ đột nhiên thu lại vào các hồ lô của mình.

Khoảnh khắc sau, hồ lô tử hồng sắc, tử bạch sắc, tử thanh sắc trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đều đại phóng quang trạch!

"Bốp!" "Bốp!" "Bốp!" Liên tục ba tiếng khẽ vang!

Chỉ thấy ba quả hồ lô đều đứt cuống thành thục.

Sau đó từng quả lơ lửng trên không trung, lúc chìm lúc nổi.

Lại có ba quả hồ lô đồng thời thành thục!

Tất cả đại năng tại đây đều chấn động trong lòng!

"Huynh đệ chúng ta cần hai quả!" Lúc này, một thanh âm từ miệng Đế Tuấn và Thái Nhất vang lên!

Thân ảnh hai người tức khắc vút ra ngoài!

Khoảnh khắc sau đã ở trước ba quả hồ lô!

"Hừ!" Khi Đế Tuấn và Thái Nhất sắp chạm vào hồ lô!

Hai tiếng hừ lạnh vang lên!

Chỉ thấy một đạo bát quái chi khí và một đạo hồng quang tức khắc phá không, xuất hiện giữa hồ lô và Đế Tuấn, Thái Nhất!

Cứng rắn ngăn cản Đế Tuấn và Thái Nhất!

Bát quái chi khí đột nhiên chấn động mạnh!

Một Bát Quái Đại Trận tức khắc kết hợp với địa thế sơn thủy mà hình thành.

Chính là Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy!

Hồng quang chợt hiện, một luồng huyết tinh vị nồng đậm tức khắc tản ra, trong đó còn có sát khí khủng bố chọc trời!

Cuối cùng hóa thành một thanh huyết hồng sắc trường thương.

Chính là Thí Thần Thương của Lưu Nhĩ!

"Bằng huynh đệ hai yêu các ngươi, cũng xứng có được hai quả hồ lô sao?" Thân ảnh Phục Hy xuất hiện trên không Bát Quái Đại Trận, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất nói.

Lưu Nhĩ và các đại năng khác cũng nhanh chóng xuất hiện trên cao, đều dùng ánh mắt chán ghét nhìn huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất!

Lưu Nhĩ nâng tay phải, năm ngón tay tức khắc nắm chặt Thí Thần Thương.

Khí thế trên người tức khắc hợp nhất với sát khí của Thí Thần Thương.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất.

Trong lòng hắn lại có chút kỳ dị.

Hắn biết bản tính của hai yêu Đế Tuấn, Thái Nhất cũng thôi, không ngờ Phục Hy ra tay lại kịp thời như vậy.

"Phục Hy đạo hữu nói rất phải!" "Các ngươi bằng cái gì mà đòi có hai quả hồ lô?" Lúc này, Trấn Nguyên Tử đại tiên cũng mở lời nói.

Hắn vừa hùng hồn tuyên bố rằng nhất định phải giúp hảo hữu Hồng Vân giành được một quả hồ lô.

Không thể thất ngôn!

Điều đó làm sao một Địa Tiên Chi Tổ có thể giữ thể diện?

Đế Tuấn, Thái Nhất bị sáu vị đại năng ngăn cản.

Lập tức tế xuất bản mệnh chí bảo của mình!

Đế Tuấn có Hà Đồ Lạc Thư, Thái Nhất có Đông Hoàng Chung!

Sau đó, hai người e dè nhìn Thí Thần Thương trong tay Lưu Nhĩ.

Uy danh của thần binh này khiến họ có chút tâm chiến.

Các đại năng khác tuy thực lực cường đại, nhưng họ tự tin có thể chống lại.

Dù sao Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung đều là chí bảo hàng đầu.

Nhưng không ngờ lại gặp phải thần binh như Thí Thần Thương, họ có chút e ngại.

Thế nên, khi biết không thể giành được tiên cơ, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau.

Sau đó Đế Tuấn nhìn Phục Hy mở lời nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta hãy lấy thực lực quyết định quy thuộc của hồ lô!” Phục Hy nghe vậy không nói gì.

Chương 70

Quay đầu nhìn muội muội Nữ Oa.

Thấy đối phương không có ý kiến, Phục Hy mới khẽ gật đầu: "Thiện." Đế Tuấn khẽ gật đầu.

Sau đó chuyển ánh mắt sang Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử đại tiên và Hồng Vân cũng đều nói: "Thiện!" Theo Trấn Nguyên Tử, việc dùng thực lực để giành một quả hồ lô, hẳn là không có vấn đề gì.

Ít nhất, hai con kim ô Yêu tộc trước mặt, không thể giành được!

Còn về Hồng Vân lão tổ, theo Hồng Vân, tất cả tùy duyên.

Đừng vì bảo vật mà kết oán với người khác!

Đế Tuấn thấy vậy cũng khẽ gật đầu.

Cuối cùng mới chuyển ánh mắt sang Lưu Nhĩ và Hậu Thổ.

Hậu Thổ đầu tiên ngẩn ra.

Sau đó quay đầu nhìn Lưu Nhĩ, trong mắt tràn đầy vẻ dò hỏi, giống như dáng vẻ một tiểu tức phụ vậy.

Khiến các đại năng khác đều hơi ngẩn người.

Nàng là tiểu muội trong Thập Nhị Tổ Vu, chẳng lẽ bị tên Lưu Nhĩ này lừa gạt rồi sao?

Lưu Nhĩ đối với ánh mắt của những người này như không thấy gì.

Chỉ khẽ mỉm cười với Hậu Thổ, sau đó cũng mở lời nói: "Thiện!" Sau khi tám vị đại năng tại đây không có dị nghị, họ nhìn nhau, sau đó đồng loạt nói: "Bắt đầu!" Lời vừa dứt, Phục Hy phất tay phải.

Tiên Thiên Bát Quái trong tay hắn đột nhiên chấn động mạnh.

Đại trận Tiên Thiên Bát Quái phía dưới lập tức lay động.

Bát quái chi khí mênh mông từ trong trận tản ra, trực tiếp cuốn lấy quả hồ lô tử thanh sắc đang ở gần đại trận!

Khi bát quái chi khí định cuốn lấy hai quả hồ lô kia!

Một tầng đại địa chi mạc tức khắc xuất hiện dưới mặt đất phía dưới hồ lô tử hồng sắc, ngăn chặn nó.

Đồng thời bao bọc hồ lô tử hồng sắc, trực tiếp chìm vào lòng đất!

Bát quái chi khí thấy vậy, vội vàng chuyển hướng, tất cả đều cuốn về phía quả hồ lô tử bạch sắc cuối cùng!

Sưu!

Tiếng phá không vang lên!

Một thanh huyết hồng sắc trường thương xuyên thủng bát quái chi khí.

Sát khí cuồn cuộn không dứt bao quanh thân thương trực tiếp cuốn lấy hồ lô tử bạch sắc.

Khoảnh khắc sau, lại một lần nữa xuyên thủng hư không, quay trở về tay Lưu Nhĩ.

Trong khoảnh khắc, tranh đoạt kết thúc.

Ba quả hồ lô đều đã có chủ...

Bất Chu Sơn.

Trận chiến tranh đoạt ba quả hồ lô chỉ diễn ra trong chớp mắt!

Kết quả cuối cùng hiển nhiên rõ ràng.

Bát quái chi khí trong tay Phục Hy cuồn cuộn, hiển hiện ra hồ lô tử thanh sắc.

Đại địa chi khí trong tay Trấn Nguyên Tử tản ra, hiển hiện ra hồ lô tử hồng sắc.

Huyết sát chi khí bao quanh tay Lưu Nhĩ, hiển hiện ra hồ lô tử bạch sắc.

Duy chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt xanh mét!

Bởi vì vừa rồi họ hoàn toàn không có cơ hội ra tay!

Không chỉ vì có Nữ Oa, Hậu Thổ, Hồng Vân ngăn cản, mà còn vì Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, Lưu Nhĩ đều ra tay quá nhanh!

Chỉ chậm một chút thôi, ba quả hồ lô đã bị tranh đoạt hết!

Lưu Nhĩ trong lòng cũng thầm may mắn.

Quả nhiên từng người từng người đều là những lão gia hỏa đã sống vô số năm tháng a!

Vừa mới xuất hiện đã âm thầm chuẩn bị hậu thủ.

Không sai.

Chương 71

Bát quái chi khí của Phục Hy, đại địa chi khí của Trấn Nguyên Tử, đều vừa mới được âm thầm bố trí.

Thế nên mới có thể đoạt được hồ lô trong chớp mắt!

Lưu Nhĩ ra tay nhanh chóng.

Hơn nữa các đại năng khác đều đang đề phòng Đế Tuấn, Thái Nhất vừa phá hoại quy tắc, nên mới để Thí Thần Thương có cơ hội hành động.

"Vi huynh đã có Tiên Thiên Bát Quái." "Quả hồ lô này luyện chế một phen định sẽ là chí bảo." "Nàng cầm lấy mà chơi." Lúc này, Phục Hy, người có được quả hồ lô thứ tư, lại hoàn toàn không để ý đến lời nói của các đại năng khác tại đây.

Trực tiếp đưa quả hồ lô tử thanh sắc trong tay cho muội muội Nữ Oa, trong mắt tràn đầy vẻ cưng chiều.

Nữ Oa hơi ngẩn ra, sau đó cầm lấy nó.

Mặt nàng tràn đầy vẻ vui mừng nhìn Phục Hy nói: "Cảm ơn huynh trưởng!" Lưu Nhĩ đứng một bên thấy vậy, khóe miệng khẽ giật.

Cái tên Phục Hy này, đúng là một kẻ cuồng muội a!

Quả hồ lô này hắn cũng biết, sau này Nữ Oa sẽ luyện chế thành Chiêu Yêu Hồ Lô.

Mà Chiêu Yêu Phiên trong Chiêu Yêu Hồ Lô cũng cực kỳ nổi tiếng.

Đó chính là chí bảo chủng tộc của Yêu tộc, là tượng trưng của Yêu tộc chi chủ.

Là vật có thể triệu hồi ức vạn yêu chúng của Tam Giới, chỉ cần lay động một cái, phàm là dân chúng của Yêu giáo, đều phải đến.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy cũng đưa quả hồ lô tử hồng sắc trong tay cho lão tổ Hồng Vân.

"Ngô đã có Địa Thư." "Quả hồ lô này luyện chế một phen, định cũng là một kiện chí bảo." "Vừa hay thiếu một kiện chí bảo ưng ý!

Hồ lô này liền tặng ngươi!" Trấn Nguyên Tử khẽ mỉm cười nói.

Hồng Vân lão tổ hơi ngẩn ra.

Dù sao đây là hồ lô kết ra từ Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn Hồ Lô Đằng a!

Sau khi luyện chế thành pháp bảo, phẩm giai định nhiên bất phàm!

Nhưng lão hữu này lại trực tiếp tặng cho mình.

Lập tức khiến hắn có chút cảm động.

"Món lễ này quá trân trọng, Hồng Vân không dám nhận!" Hồng Vân lão tổ vội vàng giơ tay từ chối.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy liền tỏ vẻ không vui.

"Chẳng lẽ Hồng Vân coi thường ta Trấn Nguyên Tử sao?" "Dù thế nào, ngươi cũng phải nhận lấy!" Trấn Nguyên Tử nói, trực tiếp nhét hồ lô vào tay Hồng Vân lão tổ.

Hoàn toàn là một bộ dáng nếu không nhận ta sẽ tuyệt giao.

Hồng Vân lão tổ mới đầy vẻ bất đắc dĩ, nhận lấy nó.

Trong lòng lại thầm nghĩ, lần sau gặp được thứ tốt, cũng phải tặng cho Trấn Nguyên Tử.

Nhìn thấy cảnh tượng ấm áp, hữu hảo và hài hòa như vậy, sắc mặt Đế Tuấn, Thái Nhất trực tiếp đen như than!

Cảm thấy việc tranh đoạt không cần mặt mũi cũng không giành được hồ lô, kết quả người khác lại trực tiếp nhường nhịn.

Sao có thể không khiến họ tức giận?

Sao có thể không khiến họ câm nín?

Cũng chính lúc này, ánh mắt Đế Tuấn lóe lên vẻ hung ác.

Dù thế nào cũng phải giành lấy quả hồ lô cuối cùng!

Lưu Nhĩ thấy cảnh Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ, lại có chút cảm khái.

Lão tổ Hồng Vân với thiên tính lương thiện cuối cùng cũng có hồi báo rồi.

Chỉ là, nếu đã như vậy, tại sao sau này Hồng Vân lão tổ lại vẫn lạc?

Trấn Nguyên Tử vừa hay không ở đó sao?

Vậy thì vận khí của Hồng Vân lão tổ thật quá tệ!

Cũng chính lúc này, một luồng ba động lan ra.

Tất cả đại năng đều theo ba động nhìn lại!

Tức khắc thấy luồng tử hắc sắc quang trụ chọc trời đột nhiên rung chuyển mạnh mẽ.

Khoảnh khắc sau tức khắc thu lại vào trong hồ lô tử hắc sắc!

Lúc này, các đại năng khác đang chờ đợi hồ lô thành thục.

Chương 72

Đế Tuấn và Thái Nhất lại cực kỳ ăn ý nhìn nhau.

Sau đó trên người hai người đột nhiên bùng phát ra Thái Dương Chân Hỏa cường đại.

Các đại năng khác vừa mới phản ứng, đã thấy hai đạo kim quang chói mắt bùng nổ.

Thân ảnh Đế Tuấn, Thái Nhất hóa thành kim sắc thiểm điện, tức khắc xuất hiện trước hồ lô tử hắc sắc.

Đúng lúc này, hồ lô tử hắc sắc vừa vặn chấn động mạnh.

"Phốc xuy..." Một tiếng khác biệt với sáu quả hồ lô trước đó đột nhiên vang lên...

Bất Chu Sơn.

Nơi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng xuất thế.

"Phốc xuy!" Âm thanh kỳ dị này đột nhiên từ hồ lô tử hắc sắc vang lên.

Tất cả đại năng tại đây, bao gồm cả Đế Tuấn và Thái Nhất đang đứng trước hồ lô tử hắc sắc, đều ngẩn người.

Khoảnh khắc sau!

Họ cảm nhận một luồng Hỗn Độn chi lực đột nhiên tản ra từ trong hồ lô tử hắc sắc.

Cũng chính vì luồng Hỗn Độn chi lực này, toàn bộ hồ lô tử hắc sắc tức khắc như bị rút khí, trong nháy mắt khô héo.

Trong chớp mắt, một quả hồ lô tử hắc sắc khô héo nhỏ bé đứt cuống rơi xuống, rơi xuống trước mặt Đế Tuấn và Thái Nhất.

"..." "Chuyện gì thế này?" "Hồ lô khô héo rồi sao?" Đế Tuấn và Thái Nhất mặt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn quả hồ lô tử hắc sắc không có chút khí tức nào trước mặt.

Hoàn toàn không phản ứng.

Nghe tiếng kinh hô, các đại năng khác cũng đều thoát khỏi cảm xúc kinh ngạc.

"Sao có thể như vậy?

Hồ lô chưa thành thục mà!" Trấn Nguyên Tử đại tiên là người đầu tiên phản ứng, trực tiếp nói lời trêu chọc.

Vừa rồi hắn còn tức giận vì Đế Tuấn, Thái Nhất lại thừa lúc mọi người không chú ý ra tay.

Kết quả bây giờ lại vui mừng.

Đã lấy được một quả hồ lô bị phế.

Làm sao có thể có tác dụng?

"Ha ha ha!" "Huynh đệ hai yêu lại có kỳ ngộ tốt.

Gặp được hồ lô thành thục thất bại." Phục Hy thấy vậy cũng không nhịn được cười lớn.

Đúng lúc này, thân ảnh Lưu Nhĩ lại biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc sau đã xuất hiện trước Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Chỉ thấy hai tay hắn trực tiếp đặt lên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, dùng sức, trực tiếp nhổ cả gốc rễ!

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của các đại năng khác, hắn không biết từ đâu lấy ra một cái xẻng màu vàng, một lần xúc tất cả tức nhưỡng nơi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sinh trưởng.

Trong nháy mắt, cành dây và tức nhưỡng đã bị hắn thu.

Sau đó hắn mới với thần sắc đầy mãn nguyện trở về bên Hậu Thổ nương nương.

"...Đào những thứ đó có tác dụng gì?" Hậu Thổ chớp chớp đôi mắt đẹp, mở lời hỏi, trong giọng nói đầy vẻ tò mò.

"Tự nhiên có công dụng lớn lao!" Lưu Nhĩ nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch, mỉm cười nói.

Sau đó lời nói chuyển hướng: "Đi thôi, cũng đến lúc đến Vu tộc tổ địa rồi!" "Đừng lại chậm trễ nữa!" Hậu Thổ nương nương nghe vậy hơi ngẩn người.

Lập tức nhớ đến chuyện huyết mạch Bàn Cổ của Lưu Nhĩ.

Nàng liền gật gật đầu để đáp lại.

Hai người không dừng lại nữa, quay người định bay về hướng Vu tộc tổ địa!

"Hai vị chậm đã!" Khi sắp động thân, một thanh âm trong trẻo dễ nghe truyền vào tai họ.

Lưu Nhĩ nghe tiếng quay đầu nhìn lại, tức khắc thấy Phục Hy và Nữ Oa đuổi kịp.

"Không biết hai vị đạo hữu có việc gì?" Lưu Nhĩ trong lòng thấu hiểu vô cùng, nhưng vẫn giả vờ như không có chuyện gì hỏi.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ đề phòng, dường như lúc nào cũng đang đề phòng Phục Hy và Nữ Oa vậy.

Nữ Oa nghe vậy đôi mày tú lệ khẽ nhíu chặt.

Có thể vì cái gì?

Chương 73

Hoàn toàn là vì Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng a!

Nàng vốn cũng coi hai vật này là vô dụng.

Nhưng khi Lưu Nhĩ nhổ và đào chúng đi, trong lòng Nữ Oa liền truyền đến một luồng rung động quý giá!

Nàng lập tức cảm thấy trong cõi hư vô có một giọng nói đang mách bảo mình, dù thế nào, cũng phải lấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng từ trong tay Lưu Nhĩ!

Nếu không, sẽ đánh mất đại kỳ ngộ, đại tạo hóa quan trọng nhất trong đời!

Thế nên, khi thấy Lưu Nhĩ định đi, nàng mới cùng Phục Hy đuổi theo!

Sau khi nghe Lưu Nhĩ hỏi, Nữ Oa mới mở lời nói: "Không biết đạo hữu lấy cành dây và tức nhưỡng có công dụng gì?" Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười: "Lấy, tự nhiên là có tác dụng của nó!" Hắn một chút cũng không đề cập đến tác dụng của chúng.

Còn nữa, hắn cũng trực tiếp quay người, đi về hướng Vu tộc tổ địa!

Nữ Oa nương nương nghe vậy đôi mày tú lệ vẫn còn nhíu chặt.

Thấy hắn định đi, trong lòng nàng chấn động, lập tức lại một lần nữa lóe thân ngăn cản.

"Đạo hữu!

Ngô nguyện ý dùng hồ lô tử thanh sắc để đổi lấy cành dây và tức

nhường kia của đạo hữu!" "Khẩn xin đạo hữu nhẫn thống cát ái!" Nữ Oa nói rất nhanh, thần sắc trên mặt tràn đầy vẻ căng thẳng.

Căng thẳng vì nguyên nhân Lưu Nhĩ lấy đi tức nhưỡng và cành dây.

"Thật ngại quá!" "Bần đạo từ trước đến nay chưa từng làm việc 'nhẫn thống cát ái'!" "Nếu không có việc gì nữa, chúng ta xin cáo lui trước!" Lưu Nhĩ trực ngôn nói.

Hắn tự nhiên biết những thứ này có tác dụng cực lớn đối với Nữ Oa.

Nhưng thì sao?

Dù sao khi Nhân tộc chưa xuất thế, không thể giao những thứ này cho Nữ Oa!

Đã có được Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, vậy đương nhiên phải chiếm một phần công đức trong đó a!

Nếu không thì để Nữ Oa hưởng lợi trắng?

Nếu sau này nàng đối tốt với Nhân tộc thì thôi!

Vấn đề là Nữ Oa vì đại công đức mà sáng tạo Nhân tộc, sau đó hoàn toàn không cấp cho một chút giúp đỡ nào, để họ tự sinh tự diệt!

Điều đó khiến Lưu Nhĩ cực kỳ bất mãn a!

Nghe Lưu Nhĩ nói xong, Nữ Oa vội vàng. .....

Bất Chu Sơn.

Nữ Oa thấy Lưu Nhĩ hết lần này đến lần khác từ chối, lập tức vội vàng!

Càng đến gần Lưu Nhĩ, càng cảm nhận được luồng rung động quý giá kia!

Đó nhất định là đại tạo hóa!

Nữ Oa trong lòng suýt chút nữa nảy sinh sát ý!

Suýt chút nữa bị luồng rung động quý giá kia bức bách phải ra tay đoạt sát Lưu Nhĩ.

Nhưng tức khắc nàng lại mạnh mẽ đè nén xuống.

Trước tiên không nói huynh muội hai yêu có thể thành công đánh bại Lưu Nhĩ và Hậu Thổ hay không, chỉ riêng Lưu Nhĩ hiện giờ mang danh Thủ Đồ của Hồng Quân Đạo Tổ, điều này khiến nàng không thể động thủ!

Đôi mắt đẹp đến không thể tả kia chớp chớp, sau đó Nữ Oa nhìn Lưu Nhĩ nói: "Vậy không biết đạo hữu làm thế nào mới nguyện giao hai vật này cho ta?" "Chỉ cần đạo hữu đưa ra, Nữ Oa nhất định sẽ tìm cách hoàn thành!" Phục Hy đứng một bên thấy muội muội như vậy, trong lòng khẽ động.

Hắn tự nhiên cũng biết Nữ Oa coi trọng hai vật vừa bị Lưu Nhĩ lấy đi đến mức nào!

Hắn cũng vội vàng nhíu mày mở lời nói: "Muội muội của ta nói rất phải, đạo hữu muốn thế nào mới nguyện nhẫn thống cát ái?" "Mới nguyện nhường chúng?" Trong lời nói của Phục Hy, Tiên Thiên Bát Quái trong tay hắn không ngừng xoay chuyển, giữa lời nói càng ẩn chứa sát cơ.

Hắn không quản nhiều quy tắc như vậy.

Hắn chỉ biết, muội muội Nữ Oa cần cành dây và tức nhưỡng vừa rồi, vậy thì phải dốc toàn lực để lấy được hai vật đó!

Lời Phục Hy vừa nói ra, Hậu Thổ đang đứng bên cạnh Lưu Nhĩ lập tức ngẩn ra.

Sau đó trên người nàng cũng không khỏi tản phát ra một luồng khí tức Thổ Chi Pháp Tắc vô cùng hồn hậu.

Mặc dù nàng thiện tâm, nhưng không có nghĩa là để người khác tùy ý chém giết!

Hiện giờ Lưu Nhĩ lại có huyết mạch Bàn Cổ nồng đậm và tinh thuần hơn cả Tổ Vu!

Hơn nữa còn có khả năng liên quan đến pháp thành thánh của Vu tộc.

Thế nên không cho phép bất kỳ tồn tại nào uy hiếp Lưu Nhĩ!

Chương 74

Trong phút chốc, hai bên hình thành cục diện đối trĩ.

Còn về Lưu Nhĩ, lúc này hắn lại hoàn toàn phớt lờ bất kỳ uy hiếp nào của Phục Hy cuồng muội.

Khẽ mỉm cười, sau đó nói: "Đạo pháp tự nhiên, duyên pháp tự nhiên." "Đạo hữu có cơ duyên của đạo hữu." "Nhưng ngô lại cảm thấy đây cũng là cơ duyên của ngô." "Như vậy đi, nếu hai vật này thật sự là duyên pháp của đạo hữu, vậy thì ngô giao cho đạo hữu cũng chưa muộn!" Nữ Oa nghe vậy ngẩn ra.

Bởi vì sau khi nghe xong lời của Lưu Nhĩ, nàng phát hiện luồng rung động mãnh liệt trong lòng đã chậm lại một chút.

Nữ Oa không hiểu vì sao, nhưng nhìn Hậu Thổ đang vẻ cảnh giác, trong lòng Nữ Oa tức khắc lóe lên vô số suy nghĩ.

Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ khẽ gật đầu nói: "Cũng đành vậy!

Vậy thì xin đạo hữu đừng quên chuyện này!" Lời vừa nói ra, khí tức trên người Phục Hy và Hậu Thổ mới dần dần chậm lại.

Sau đó Nữ Oa khẽ cúi người hành lễ với Lưu Nhĩ nói: "Ngô xin cáo từ trước, Tử Tiêu Cung gặp lại!" Nói xong, thân ảnh huynh muội hai yêu lóe lên, tức khắc biến mất.

Lưu Nhĩ liếc nhìn nơi Tiên Thiên Hồ Lô xuất thế.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đã không biết rời đi từ lúc nào, chỉ còn lại Đế Tuấn, Thái Nhất đang ngây dại tại chỗ.

Lưu Nhĩ trong lòng chỉ cười lớn.

Quả hồ lô tử hắc sắc cuối cùng, chính là Hỗn Độn Hồ Lô.

Bên trong ẩn chứa Hỗn Độn chi khí, muốn có được nó phải cần duyên pháp lớn lao!

Sao có thể dễ dàng thành thục như vậy?

Sau đó hắn cũng không dừng lại nữa.

Sau khi nhìn Hậu Thổ một cái, tiếp tục bay về hướng Vu tộc tổ địa!

"Không!" "Ta hận a!" "Đáng chết a!" "Vì sao hồ lô không thành thục!" Lưu Nhĩ rời đi không bao lâu, nơi đây truyền ra từng tiếng gào giận dữ, trực tiếp chấn động sơn lâm, vang vọng trời đất, hồi âm không dứt.

Chính là sự phẫn nộ của huynh đệ hai yêu Đế Tuấn, Thái Nhất phát ra... .....

Vu tộc.

Bộ lạc Tổ Vu Đế Giang.

Nơi đây tọa lạc trên bình nguyên rộng lớn dưới dãy núi phía đông Bất Chu Sơn!

Nơi đây không chỉ là bộ lạc Tổ Vu Đế Giang, mà còn là toàn bộ Vu tộc tổ địa!

Bởi vì ở chính giữa nơi đây, sừng sững một cung điện do đầu lâu của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành, có tên là Bàn Cổ Điện!

Bàn Cổ Điện là do đầu lâu của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành, nên trong đó ẩn chứa vô số truyền thừa pháp tắc!

Nghe nói những truyền thừa này là do Đại Thần Bàn Cổ đoạt được sau khi đồ sát ba nghìn Ma Thần năm xưa!

Thế nên pháp tắc truyền thừa bên trong cũng có ba nghìn.

Pháp tắc ba nghìn, ở đây không chỉ là con số tròn ba nghìn, mà là biến hóa ba nghìn, chỉ là không đếm xuể.

Có thể biết, nơi đây có thể xưng là thánh địa của Vu tộc!

Mỗi một Vu tộc sau khi trưởng thành đều có thể tiến vào Bàn Cổ Điện để tìm kiếm pháp tắc chi lực phù hợp!

Ví như Tổ Vu Hậu Thổ có Thổ Chi Pháp Tắc... như Đại Vu Khoa Phụ có Tốc Độ Pháp Tắc... như Hậu Nghệ có Tiễn Chi Pháp Tắc... như Hình Thiên có Chiến Chi Pháp Tắc...

Những pháp tắc này có mạnh có yếu, nhưng đều được lấy từ Bàn Cổ Điện.

Cũng đã cố gắng bù đắp khuyết điểm không có Nguyên Thần của Vu tộc...

Lúc này, hai đạo thân ảnh nhanh chóng xuất hiện trên không bên ngoài bộ lạc Đế Giang.

Chính là Lưu Nhĩ và Hậu Thổ.

Vu tộc.

Bộ lạc Tổ Vu Đế Giang.

Hai đạo lưu quang bay lướt, tức khắc hóa thành thân ảnh xuất hiện trên không bên ngoài bộ lạc.

Chính là Lưu Nhĩ và Hậu Thổ.

Nhìn bộ lạc rộng lớn phía dưới, Lưu Nhĩ khẽ gật đầu.

Chương 75

Đây là bộ lạc Vu tộc lớn nhất Hồng Hoang rồi đi!

Cũng không trách, dù sao là Vu tộc tổ địa mà.

"Đạo hữu mời!" Hậu Thổ nương nương đưa tay làm động tác mời, hướng về phía Lưu Nhĩ bên cạnh.

"Mời!" Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, hai người tức khắc hạ xuống đất, xuất hiện tại cổng bộ lạc.

Đi vào trong bộ lạc.

Trong phút chốc, vô số Vu tộc thân hình khôi ngô đã phát hiện ra thân ảnh Lưu Nhĩ và Hậu Thổ.

"Di?!

Hậu Thổ nương nương!" "Chúng bái kiến Hậu Thổ nương nương!" "Hậu Thổ nương nương!

Người đã lâu không về tổ địa rồi a!" "A!

Hậu Thổ nương nương, thủ lĩnh đã đợi người lâu rồi!" "Nương nương!

Các vị Tổ Vu tôn thượng đều đã đến rồi, ở trong cung điện của thủ lĩnh, thuộc hạ dẫn đường cho người!" Những Vu tộc thân hình khôi ngô này đều lần lượt nói với Hậu Thổ nương nương.

Mặc dù đều là Vu tộc của bộ lạc Tổ Vu Đế Giang, nhưng Hậu Thổ nương nương thiên tính lương thiện, dễ gần gũi.

Thế nên những Vu tộc này không chỉ tôn kính nàng, mà còn vô cùng yêu mến!

Hậu Thổ nương nương thấy vậy cũng từng người mỉm cười đáp

lại.

Gặp Vu tộc quen biết thì thỉnh thoảng nói chuyện đôi câu.

Còn về Lưu Nhĩ, hắn yên lặng đi theo bên cạnh Hậu Thổ, cẩn thận quan sát bộ lạc này.

Bởi vì Vu tộc thân hình phổ biến cao lớn vô cùng, nên kiến trúc nơi đây đều được dựng bằng những thân cây khổng lồ.

Lại vì không có yêu cầu về văn hóa nghệ thuật, nên những căn nhà gỗ này đều cực kỳ đơn sơ.

Đương nhiên, đối với Vu tộc, như vậy đã đủ rồi!

Khi Hậu Thổ và Lưu Nhĩ tiếp tục đi vào trung tâm bộ lạc, những Vu tộc phía sau cũng bắt đầu nghị luận xôn xao.

"Đạo nhân kia là tồn tại như thế nào?" "Không biết!

Chưa từng thấy, khí tức tu vi của hắn cũng thu liễm đến một tia cũng không lộ." "Ừ!

Không nhìn ra sâu cạn, nhưng có thể cùng nương nương đi cùng và được dẫn đường như vậy, thân phận nhất định bất phàm!" "Chẳng lẽ lần này nương nương triệu tập tất cả Tổ Vu là vì hắn?" "Những cái khác không biết, đạo nhân này trông rất tuấn tú, không biết vì sao, lại khiến ta sinh lòng hảo cảm!" "Di?

Nói vậy, ta cũng cảm thấy như vậy!" "....." Những lời này từ miệng những Vu tộc này thốt ra.

Từng người nhìn bóng lưng Lưu Nhĩ đầy vẻ...

Nhanh chóng, Hậu Thổ và Lưu Nhĩ dưới sự dẫn dắt của một nhóm Vu tướng, đã đến trước một căn nhà đá khổng lồ bên trong bộ lạc.

Chỉ thấy căn nhà đá này được xây bằng những tảng đá đen khổng

lồ.

Không chỉ vô cùng to lớn, mà còn tỏa ra khí tức hồn hậu trầm trọng!

"Ha ha ha!" "Tiểu muội!

Cuối cùng cũng đến rồi!" Lúc này, một thanh âm hồng lượng đột nhiên xuất hiện.

Khoảnh khắc sau, Lưu Nhĩ thấy mười một thân ảnh xuất hiện bên ngoài căn nhà đá đen!

Chỉ thấy mười một thân ảnh này lần lượt là mười nam một nữ.

Nữ có thân hình cao ráo, nam có thân hình khôi ngô.

Điểm chung là, trên người mỗi thân ảnh đều tỏa ra khí huyết chi lực nồng đậm.

Hơn nữa còn có các loại pháp tắc khí tức cường đại bao quanh thân các Tổ Vu này.

Ví như Tổ Vu Đế Giang toàn thân màu thổ hoàng, trên người tỏa ra không gian pháp tắc khí tức!

Như Tổ Vu Cú Mang toàn thân màu bích lục, trên người tỏa ra mộc chi pháp tắc khí tức!

Như Tổ Vu Chúc Dung toàn thân màu hỏa hồng, trên người tỏa ra hỏa chi pháp tắc khí tức!

Như Tổ Vu Nhục Thu toàn thân màu hoàng kim, trên người tỏa ra kim chi pháp tắc khí tức!

Như Tổ Vu Cộng Công toàn thân màu hải lam, trên người tỏa ra thủy chi pháp tắc khí tức!

Như Tổ Vu Cường Lương toàn thân màu thâm lam, trên người tỏa

ra lôi chi pháp tắc khí tức!

Như Tổ Vu Thiên Ngô toàn thân màu thiển thanh, trên người tỏa ra phong chi pháp tắc khí tức!

Như Tổ Vu Hấp Tư toàn thân màu thâm lam, trên người tỏa ra điện chi pháp tắc khí tức!

Chương 76

Như Tổ Vu Chúc Cửu Âm toàn thân màu xích hồng, trên người tỏa ra thời gian pháp tắc khí tức!

Như Tổ Vu Xa Bỉ Thi toàn thân màu tuyết bạch, trên người tỏa ra khí hậu pháp tắc khí tức!

Cuối cùng chính là trong Thập Nhị Tổ Vu.

Ngoài Hậu Thổ ra là nữ giới duy nhất.

Tổ Vu Huyền Minh toàn thân màu tuyết bạch, trên người tỏa ra vũ chi pháp tắc khí tức!

Cộng thêm Hậu Thổ, Thập Nhị Tổ Vu liền tập trung đầy đủ tại đây!

"Hậu Thổ bái kiến chư vị huynh trưởng!

Bái kiến tỷ tỷ!" Sau khi các Tổ Vu này xuất hiện, Hậu Thổ khẽ cúi người, mỉm cười hành lễ.

Lưu Nhĩ thấy vậy, cũng chắp tay vái: "Bái kiến chư vị đạo hữu!" Trong phút chốc, mười một Tổ Vu vừa xuất hiện này đều đồng loạt chuyển ánh mắt sang Lưu Nhĩ.

"Linh Hầu?" "Đến đây làm gì!" "Vu tộc không chào đón Yêu tộc!" Những người khác chưa kịp phản ứng, Tổ Vu Chúc Dung nóng nảy đã nhận ra Lưu Nhĩ, và với vẻ mặt không thiện cảm mở lời nói.

Lời này vừa nói ra, Tổ Vu Hấp Tư, Tổ Vu Cường Lương, những người có tính khí nóng nảy tương tự, cũng đồng thời mở lời: "Yêu tộc!

Có ý đồ gì!" "Không phải tới lừa gạt tiểu muội của chúng ta chứ!"

“Hừ!

Năm đó tại Tử Tiêu Cung dám đùa giỡn chúng ta!

Chuyện này chưa tính sổ đâu!” “Nếu không đi!

Dù là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, Vu tộc chúng ta cũng dám chém giết ngươi!” “Vu tộc không chào đón Yêu tộc!” “Vu tộc!” “Không chào đón Yêu tộc!” “Không cút nhanh đi!” Bộ lạc Đế Giang.

Mười vị Tổ Vu nam tính đều lộ ra ánh mắt hung dữ nhìn Lưu Nhĩ.

Không trách họ lại có thái độ như vậy đối với Lưu Nhĩ.

Vốn dĩ khi được Hậu Thổ dùng bí thuật của Vu tộc thông báo tập hợp tại tổ địa, từng người trong lòng đều tràn đầy tò mò.

Tiểu muội này suốt ngày đi du lịch.

Hôm nay lại chủ động phát ra bí thuật để mọi người tập hợp.

Tự nhiên vô cùng vui mừng, từng người đều vội vàng đến tổ địa để tập hợp.

Kết quả hiện giờ không chỉ đợi được tiểu muội yêu quý, mà còn đợi được Lưu Nhĩ!

Lưu Nhĩ là ai?

Những người đã đi Tử Tiêu Cung tự nhiên đều biết rất rõ!

Lần giảng đạo thứ nhất, hắn giả làm Hồng Quân Đạo Tổ, đùa giỡn cả ba nghìn thính khách một lượt.

Nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ, vẫn luôn chưa tìm hắn tính sổ.

Kết quả hiện giờ tên này lại hay, không chỉ tự mình đưa đến tận cửa, mà còn đi cùng tiểu muội của họ.

Không khỏi khiến tất cả Tổ Vu nam tính vô cùng lo lắng.

Chẳng lẽ tiểu muội bị con khỉ không đáng tin này lừa gạt rồi sao?

Dù sao tính cách của Hậu Thổ như thế nào thì họ đều rõ hơn ai hết a.

Nàng quá thiện lương rồi a!

Tổ Vu Huyền Minh còn lại, thì đứng một bên không nói gì, ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn Lưu Nhĩ.

Còn về Hậu Thổ nương nương, sau khi nghe lời nói của các huynh trưởng này, sau khi nhìn thái độ của các huynh trưởng này!

Nàng lập tức vội vàng!

Nàng vội vàng mở lời bước lên trước nói: "Chư vị huynh trưởng đừng giận!

Linh Hầu đạo hữu không lừa gạt tiểu muội!

Lần này tiểu muội mang hắn đến là vì hắn có huyết mạch của Phụ Thần chúng ta a!" Hậu Thổ không nói thì thôi, lời này vừa nói ra.

Mười một Tổ Vu khác tại đây đều ngẩn người.

Giống như chưa nghe rõ nội dung lời nói của Hậu Thổ vậy.

Khoảnh khắc sau, từng người đều trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ ngây dại!

Bàn Cổ Phụ Thần ở trên!

Họ nghe thấy gì?

Tiểu muội của họ nói con khỉ đó lại có huyết mạch của Phụ Thần Bàn Cổ sao?

Chương 77

Cái này mẹ nó đơn giản là chuyện kinh thiên động địa a!

Một yêu tộc lại có huyết mạch của Phụ Thần?

Cái này mẹ nó ra ngoài ai tin?

Khoảnh khắc sau.

"Tên khỉ chết tiệt!

Không có lừa gạt tiểu muội của ta!" "Cái tên khỉ chết tiệt này!

Hôm nay chúng ta nhất định phải chém giết ngươi!" "Hôm nay dù có Sư Tôn Hồng Quân Đạo Tổ ở đây cũng vô dụng!" "Dám lừa gạt muội muội của ta!

Ta sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh!" "Cái tên khỉ đáng chết!

Yêu tộc đều phải chết!" Thập Nhị Tổ Vu gào giận dữ, từng người trên người bùng phát ra khí huyết chi lực khủng bố, trực tiếp vượt qua thân thể Hậu Thổ nương nương, lần lượt xông về phía Lưu Nhĩ!

Thanh thế lớn đến mức, có ý muốn đánh hắn đến tan tành!

"Oanh!" Đột nhiên!

Một luồng khí huyết chi lực bàng bạc và nồng đậm hơn tất cả Tổ Vu đột nhiên bùng nổ!

Khoảnh khắc sau, trực xung thiên tế!

Ngay cả những đám mây đang bay trên trời cũng trực tiếp bị chấn tán!

Thân thể vốn đang xông ra của tất cả Tổ Vu càng từng người bay ngược trở lại!

Chỉ thấy lúc này trên mặt họ có thần sắc phẫn nộ!

Tất cả đều mặt đầy vẻ kinh ngạc, giống như vừa thấy quỷ vậy.

Bởi vì... phát ra khí huyết chi lực khủng bố như vậy, chính là Lưu Nhĩ mà họ định oanh kích a!

Bởi vì vừa rồi khí tức toàn thân Lưu Nhĩ thu liễm.

Đến khi đột nhiên bùng phát khí huyết chi lực mới hiển lộ khí tức huyết mạch!

Họ kinh ngạc phát hiện, huyết mạch của con khỉ đó thật sự là huyết mạch của Phụ Thần a!

"Tiểu muội nói thật!" "Con khỉ đó!

Thật sự có huyết mạch Phụ Thần!" "Huyết mạch của hắn còn tinh thuần hùng hậu hơn chúng ta!" "Phụ Thần ở trên a!

Sao có thể!" "Không!

Ta không tin!

Một yêu tộc sao có thể có huyết mạch Phụ Thần!" "Tam Quan!

Tam Quan đâu rồi!" Ngoại trừ Hậu Thổ, mười một Tổ Vu còn lại đều ngây dại tại chỗ.

Không chỉ họ ngây dại tại chỗ, tất cả Vu tộc trong bộ lạc Đế Giang sau khi cảm nhận khí huyết chi lực bùng phát trên người Lưu Nhĩ và sự cộng hưởng huyết mạch, từng người đều quay người nhìn về phía này!

Theo luồng khí tức huyết mạch Bàn Cổ bàng bạc và tinh thuần, tức khắc thấy thân ảnh Lưu Nhĩ...

Khoảnh khắc sau.

Bất kể là Vu binh, Vu tướng hay Đại Vu, từng người đều ngây dại

tại chỗ.

Ngay cả động tác trên tay cũng trực tiếp cứng đờ dừng lại...

Họ thấy gì?

Đạo nhân vừa rồi... có huyết mạch Phụ Thần... còn nồng đậm tinh thuần và vĩ đại hơn cả Tổ Vu!

"Đông!" "Đông!" "Đông!" Cũng chính lúc này, một tiếng chuông hồng lượng vô cùng vang lên!

Tất cả Vu tộc bao gồm Tổ Vu đều giật mình tỉnh giấc.

Tức khắc thấy trên đỉnh đầu Lưu Nhĩ đột nhiên xuất hiện một cung điện cổ kính...!

Vu tộc Thánh Điện!

Bàn Cổ Điện xuất hiện!

Vu tộc Tổ Địa, bộ lạc Đế Giang.

Chương 78

Tất cả Vu tộc giờ đây đều ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Trên mặt đều hiện vẻ kinh ngạc tột cùng.

Bởi lẽ, trên đỉnh đầu Lưu Nhĩ, nơi đang tỏa ra khí huyết chi lực ngút trời, chính là một tòa cung điện cổ kính đang lơ lửng!

Sinh linh khác có lẽ không nhận ra.

Nhưng tất cả Vu tộc đều nhận ra!

Chính là Bàn Cổ Thánh Điện, nơi trung tâm bộ lạc, được đại trận ẩn giấu bấy lâu!

Giờ đây, nó trực tiếp phá vỡ hư không, xuất hiện phía trên Lưu Nhĩ!

Rõ ràng... không thể nào!

Ngay cả đương sự Lưu Nhĩ lúc này cũng ngỡ ngàng nhìn tòa Bàn Cổ Điện trên không.

"Bàn Cổ Điện ư?" Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng.

Cũng đúng lúc này, Bàn Cổ Điện đang lơ lửng giữa không trung chợt chấn động mạnh.

Khoảnh khắc sau, tất cả Vu tộc đều thấy một hư ảnh mờ ảo hiện ra từ trong Bàn Cổ Điện.

Chỉ thấy hư ảnh đó dung mạo khó phân, vô cùng vĩ ngạn.

Chỉ riêng việc lơ lửng trong hư không thôi cũng khiến người ta cảm thấy mình thật nhỏ bé!

Nhưng ngay khoảnh khắc hư ảnh đó xuất hiện, huyết mạch trong

cơ thể tất cả Vu tộc đều truyền đến một trận cộng hưởng!

"A!" "Hư ảnh Phụ thần!" "Phụ thần hiển linh rồi!" "Chẳng lẽ lời đồn là thật sao!

Trong Thánh Điện thật sự có tàn hồn Phụ thần ư?" "Chúng con bái kiến Phụ thần!" "Phụ thần ơi!

Cầu Phụ thần che chở Vu tộc chúng con!" "..." Tất cả Vu tộc, bao gồm cả Tổ Vu, sau khi thấy hư ảnh đó, đều quỳ bái trên mặt đất, miệng không ngừng hô lớn!

Đúng lúc này, hư ảnh Bàn Cổ lơ lửng trong hư không vung tay phải.

Cánh cửa nặng nề của Bàn Cổ Điện tức thì mở ra.

Một luồng khí huyết chi lực cuộn trào thoát ra.

Trực tiếp cuốn Lưu Nhĩ với vẻ mặt kinh ngạc vào trong Bàn Cổ Điện.

"Oanh!" Cửa lớn Bàn Cổ Điện lại đóng lại.

Tức thì, Bàn Cổ hư ảnh cũng biến mất cùng lúc ở chân trời.

Để lại tất cả Vu tộc với vẻ mặt không thể tin nổi...

để lại Thập Nhị Tổ Vu với vẻ mặt ngỡ ngàng...

Đặc biệt là Hậu Thổ, trong lòng vô cùng kinh dị!

Vốn dĩ nàng chỉ nghĩ huyết mạch của Lưu Nhĩ tinh thuần và hùng vĩ thôi.

Nào ngờ, chỉ việc ở Tổ Địa tản ra khí tức huyết mạch thôi, đã trực tiếp dẫn động Thánh Điện xuất hiện!

Hơn nữa... ngay cả tàn hồn Phụ thần trong truyền thuyết cũng trực tiếp xuất hiện...

Mặc kệ Vu tộc bên ngoài Bàn Cổ Điện kinh ngạc đến mức nào, lúc này bên trong Bàn Cổ Điện, chỉ thấy nơi đây rộng lớn vô cùng, tự thành một không gian riêng.

Trên đỉnh đầu là vô số tinh hải mênh mông, dưới chân là mặt đất lát gạch đá đen.

Lưu Nhĩ lúc này thì ngơ ngác nhìn pho tượng đá khổng lồ sừng sững ngay giữa không gian này.

Chỉ thấy pho tượng đá là hình tượng một nam nhân trung niên vĩ đại, tay cầm rìu lớn, mặt hướng về tinh không, như thể khoảnh khắc tiếp theo sẽ vung rìu bổ ra, chém đôi cả tinh không vậy!

"Ta... vào Bàn Cổ Điện rồi ư?" Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng, giọng điệu đầy vẻ khó tin.

Phải biết, đây là Bàn Cổ Điện đó!

Là Bàn Cổ Điện do đầu lâu của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành đó!

Ngay cả Sư tôn Hồng Quân Đạo Tổ sau khi Hợp Đạo cũng không vào được mà!

Kết quả là ta chỉ đơn giản tản phát khí tức huyết mạch, đã trực tiếp bị Bàn Cổ tàn hồn cuốn vào!

Đúng rồi!

Chương 79

Tàn hồn Bàn Cổ đâu!

Lưu Nhĩ vừa nghĩ đến đây.

Liền nghe một giọng nói hùng hậu vô cùng vang lên từ bốn phía.

“Không sai, tiểu tử, nơi đây chính là Bàn Cổ Điện.” Lưu Nhĩ nghe vậy vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Tức thì phát hiện, pho tượng đá Bàn Cổ vốn bất động kia!

Không biết từ lúc nào đã sống lại!

Pho tượng đá Bàn Cổ lúc này đang nhìn chằm chằm hắn, đôi mắt tuy bằng đá nhưng lại tràn đầy vẻ thâm thúy.

“Ngài!

Ngài là Bàn Cổ Đại Thần ư?” Lưu Nhĩ kinh hô.

Vừa thốt ra đã cảm thấy câu hỏi hơi ngốc nghếch.

Rõ ràng như vậy cần gì phải hỏi chứ?

Thế nhưng, đối mặt với câu hỏi, Bàn Cổ tượng đá lại không trả lời, ngược lại trực tiếp nói: “Không lâu trước đây, Ngô liền cảm ứng được Ngọc Tủy bị luyện hóa.

Hôm nay ngươi vừa xuất hiện, Ngô liền cảm ứng được, kẻ luyện hóa Ngọc Tủy chính là tiểu tử ngươi.

Nhưng điều khiến Ngô không ngờ chính là, ngươi lại là dị số duy nhất của Hồng Mông này!

Ngô vốn tưởng rằng, truyền thừa của Ngô không thể kéo dài được nữa!

Ha ha ha!

Hôm nay lại có thể nhìn thấy hy vọng trên người ngươi a!" Bàn Cổ tượng đá cười lớn.

Giọng nói vẫn hùng tráng vô cùng, từng chữ từng câu lại càng tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

Trong lời nói, ánh mắt nhìn Lưu Nhĩ lại tràn đầy vẻ mừng rỡ, như thể đang nhìn một đứa trẻ vậy.

Nếu xét một cách nghiêm khắc, Lưu Nhĩ đúng là con cháu của Bàn Cổ Đại Thần cũng không sai.

Phải biết, sau khi Bàn Cổ Đại Thần sáng tạo ra thế giới Hồng Hoang, vì kiệt sức mà vẫn lạc, Nguyên Thần của Người trực tiếp hóa thành Tam Thanh, tinh huyết cùng lệ khí của Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần hóa thành toàn bộ Vu tộc.

Còn huyết nhục và khí cốt thân thể của Người thì thật sự rơi xuống Hồng Hoang Đại Địa, hóa thành núi sông, vạn tộc sinh linh!

Và, bản thể Lục Nhĩ Mi Hầu của Lưu Nhĩ, cũng là một phần rất nhỏ trong thân thể của Bàn Cổ Đại Thần.

Phần đó nhỏ đến mức có thể bỏ qua, nhưng không thể phủ nhận, đó là một phần.

Thậm chí có thể nói chung chung rằng, tất cả sinh linh trong toàn bộ Hồng Hoang, đều như con cháu của Bàn Cổ Đại Thần.

Nhưng điều mà tất cả sinh linh không biết là, sau khi khai thiên tích địa, Bàn Cổ tàn hồn vẫn luôn chờ đợi một người có thể tiếp nhận truyền thừa Lực Chi Pháp Tắc.

Nhưng đáng tiếc, vô số năm tháng trôi qua, không một sinh linh nào đủ khả năng kế thừa hoàn toàn Lực Chi Pháp Tắc.

Bởi vì điều kiện của Lực Chi Pháp Tắc quá hà khắc.

Không những phải có huyết mạch Bàn Cổ, mà còn phải có Nguyên Thần cường đại.

Tam Thanh chỉ có Nguyên Thần cường đại, nhưng huyết mạch Bàn Cổ trong thân thể lại yếu ớt đến mức gần như không có.

Vu tộc chỉ có huyết mạch Bàn Cổ, nhưng lại bẩm sinh thiếu sót, thiếu Nguyên Thần.

Nay, Bàn Cổ tàn hồn, cuối cùng đã đợi được một sinh linh vừa có huyết mạch Bàn Cổ, lại vừa không thiếu Nguyên Thần!

Hỏi làm sao Người có thể kìm nén sự kích động trong lòng?

Vô số năm tháng a!

Ai biết Người đã đợi bao lâu!

Còn Lưu Nhĩ, sau khi nghe lời Bàn Cổ Đại Thần, lòng chợt chấn động!

Bàn Cổ không hổ là Bàn Cổ a!

Thân phận của ta ngay cả Sư tôn Hồng Quân Đạo Tổ cũng chỉ có thể nhìn lén một hai thôi.

Kết quả Bàn Cổ Đại Thần chỉ dựa vào tàn hồn thôi mà đã có thể nhìn thấu.

Sau khi nghe rõ lời đối phương, hai mắt Lưu Nhĩ không khỏi sáng lên!

Lời của Bàn Cổ Đại Thần tàn hồn ý tứ không rõ ràng sao?

Là muốn truyền thừa cho ta a!

Quả nhiên, Lưu Nhĩ vừa nghĩ xong, Bàn Cổ tượng đá cũng ngừng cười lớn.

Chương 80

Chỉ thấy Người hài lòng nhìn Lưu Nhĩ, tay phải nâng lên, ngón trỏ tức thì bắn ra một đạo lưu quang màu huyết hồng.

Trực tiếp đi vào giữa mi tâm Lưu Nhĩ.

Vu tộc Tổ Địa.

Trong Bàn Cổ Điện.

Lưu Nhĩ chỉ thấy một đạo hồng quang từ ngón trỏ tay phải của Bàn Cổ tượng đá bắn ra.

Hồng quang tựa như có linh trí, bay lượn trong không trung.

Khoảnh khắc sau trực tiếp đi vào giữa mi tâm Lưu Nhĩ.

Tức thì, Lưu Nhĩ cảm thấy mắt tối sầm lại, trực tiếp mất đi ý thức.

Cũng đúng lúc này, Bàn Cổ tượng đá nhìn Lưu Nhĩ một cách sâu sắc, miệng khẽ lẩm bẩm: "Thật không nỡ a.

Không nỡ thế giới tự tay khai sáng.

Không nỡ vô số năm tháng.

Nhìn vạn vật sinh trưởng, nhìn vạn tộc phồn vinh.

Ngô đã cảm thấy mãn nguyện." Toàn thân Bàn Cổ tượng đá chợt cứng lại.

Khoảnh khắc sau, vạn trượng bạch quang từ tượng đá tỏa ra!

Luồng quang mang đó xông thẳng lên trời!

Cuối cùng lại từ trên trời giáng xuống!

Toàn bộ đi vào trong thân thể Lưu Nhĩ đang lơ lửng giữa không

trung!

Cũng đúng lúc này, từng tiếng nhắc nhở vang lên từ trong thân thể Lưu Nhĩ: "Đinh đông!

Phát hiện ký ức Bàn Cổ tàn hồn, có phân giải không?" "Đinh đông!

Phát hiện Cửu Chuyển Huyền Công, có phân giải không?" "Đinh đông!

Phát hiện Khai Thiên Nhất Thức, có phân giải không?" "Đinh đông!

Kiểm tra chủ thể đang trong trạng thái hôn mê, tự động phân giải ký ức Bàn Cổ tàn hồn..." "Đinh đông!

Phân giải ký ức Bàn Cổ cần ba trăm năm..." "Đinh đông!

Bắt đầu phân giải..." Theo tiếng nhắc nhở cuối cùng vang lên, trong não hải Lưu Nhĩ lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Cũng đúng lúc này, từng mảnh ký ức vụn vỡ dưới sự phân giải của hệ thống, được kết nối lại, cuối cùng hoàn toàn dung nhập vào não hải Lưu Nhĩ...

Trong quá trình này, thời gian cũng từng phút từng giây trôi qua...

Một trăm năm trôi qua.

"Đinh đông!

Ký ức Bàn Cổ tàn hồn đã phân giải một phần ba..." "Đinh đông!

Tiếp tục phân giải!" Hai trăm năm trôi qua.

"Đinh đông!

Ký ức Bàn Cổ tàn hồn đã phân giải hai phần ba..." "Đinh đông!

Tiếp tục phân giải!" Ba trăm năm trôi qua.

"Đinh đông!

Ký ức Bàn Cổ tàn hồn đã hoàn toàn phân giải...” Nhưng khi tiếng nhắc nhở này vang lên!

Ý thức Lưu Nhĩ cũng cuối cùng bắt đầu dần dần khôi phục...

Một ngày.

Khẽ mở hai mắt, tức thì phát hiện mình đã không còn ở trong Bàn Cổ Điện nữa.

Chỉ thấy bốn phía một màu xám mịt mờ, từng luồng Hỗn Độn Chi Khí lượn lờ trôi nổi xung quanh...

“Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần nghe lệnh!” “Chỉ cần ai giết được Bàn Cổ!” “Liền có thể chứng đắc Đại Đạo, từ đó về sau tiêu dao trong Hỗn Độn.” Đột nhiên!

Lưu Nhĩ chợt nghe thấy một tiếng Đại Đạo Chi Âm xuất hiện.

Chưa kịp phản ứng, lại bỗng nhiên phát hiện cảnh tượng trước mắt lại biến đổi! ...

Chương 81

“Đại Đạo, ta và Tam Thiên Ma Thần!

Sau này nhất định sẽ không còn là Đại Đạo nữa, khai thiên, ta làm vậy, hà tất...” Một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy.

Tiếng gầm giận dữ này dường như phát ra từ chính mình.

Chưa kịp phản ứng, cảnh tượng trước mắt lại biến đổi! ...

“Ngô là Bàn Cổ!

Hôm nay khai thiên tích địa.

Sáng tạo thế giới Hồng Hoang!” Theo tiếng gầm giận dữ quen thuộc này vang lên, Lưu Nhĩ cuối cùng đã thấy một thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện trước mắt.

Chỉ thấy thân ảnh vĩ ngạn đó tay cầm rìu lớn bổ về phía Hỗn Độn!

Oanh!

Một tiếng động lớn vang vọng!

Chỉ thấy nơi phát ra tiếng động lớn sinh ra một luồng khí huyền ảo.

Luồng khí huyền ảo đó trong cõi u minh diễn hóa đạo lý tối cao của Đại Đạo.

Trong chớp mắt, cảnh tượng xung quanh lại không ngừng biến đổi.

Tựa như có một lực lượng huyền diệu đang thao túng thời gian, khiến nó không ngừng tăng tốc, không ngừng nhảy vọt vậy!

Khoảnh khắc sau, cảnh tượng xung quanh dừng lại.

Lưu Nhĩ liền thấy thân ảnh vĩ ngạn khai thiên đó.

Lúc này hai tay chống trời, hai chân đạp đất, không ngừng đẩy khoảng cách giữa chúng ra!

Thoáng chốc, vô số thời gian lại trôi qua!

Thân ảnh vĩ ngạn đó cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa...

Trời đất lại có xu thế bắt đầu khép lại...

"Ngô!

Tâm không cam a!" Chỉ thấy một tiếng động chấn thiên động địa vang lên từ trong miệng Người.

Khoảnh khắc sau.

Cây rìu lớn khai thiên tích địa hiện ra từ trên thân Người, ầm ầm nứt ra, hóa thành ba kiện Chí Bảo!

Lần lượt là Đông Hoàng Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên!

Chỉ thấy Thái Cực Đồ vừa chấn động, một luồng lực lượng huyền ảo tức thì giáng lâm, san phẳng Hỗn Độn Chi Khí đang hỗn loạn không thôi.

Chỉ thấy Đông Hoàng Chung vừa chấn động, tiếng chuông 'đang đang' tức thì trấn định Địa Phong Thủy Hỏa cùng Hỗn Độn Chi Khí đang hỗn loạn.

Chỉ thấy Bàn Cổ Phiên vừa chấn động, Hỗn Độn Kiếm Khí bắn ra, tức thì đánh tan tất cả Hỗn Độn Chi Khí, Địa Phong Thủy Hỏa.

Thế nhưng, cho dù như vậy, trời đất vẫn tiếp tục khép lại...

Cũng đúng lúc này, Lưu Nhĩ với lòng đầy chấn động cuối cùng cũng tỉnh lại!

Hắn đã biết mình đang ở đâu.

Đây là thời kỳ Hỗn Độn, là lúc Hồng Hoang vừa khai mở a!

Thân ảnh vĩ đại trước mắt đó, rõ ràng chính là Bàn Cổ Đại Thần!

Vì sao mình lại xuất hiện ở đây?

Vì sao lại có thể đứng ở góc độ người bàng quan quan sát tất cả?

Hẳn nhiên là do luồng hồng quang Bàn Cổ bắn vào mi tâm mà thành.

Hay nói đơn giản hơn, lúc này, ta đang du đãng trong ký ức của Bàn Cổ tàn hồn...

Cũng đúng lúc này.

"Ngô danh Bàn Cổ, hôm nay nguyện thân hóa vạn vật dĩ toàn thiên địa!" Bàn Cổ Cự Nhân ngẩng mặt lên trời gầm lớn.

Hai mắt Lưu Nhĩ trừng lớn.

Khoảnh khắc sau thấy trên người Bàn Cổ bạo phát ra một luồng kim quang.

Chương 82

Đồng thời, nhục thân của Người bắt đầu dần dần băng hội!

Từng khối huyết nhục lớn trực tiếp rơi xuống!

Nặng nề nện xuống trên đại địa!

Tiên huyết lại tức thì hội tụ thành từng dòng sông máu nhuộm đỏ đại địa!

Một luồng khí tạo hóa sinh cơ tức thì lan tràn trong thế giới này!

Cuối cùng, thân thể của Người hoàn toàn phân hóa.

Mắt hóa thành mặt trời và mặt trăng, tóc và lông mày hóa thành các vì sao trên trời...

Khí thở hóa thành gió xuân, mây mù...

Giọng nói hóa thành sấm sét...

Cơ bắp hóa thành đất đai...

Rất nhanh, thân thể của Người hoàn toàn phân hóa.

Một thế giới Hồng Hoang hoàn toàn mới xuất hiện...

Một thế giới sinh cơ bừng bừng, vạn tộc sinh linh phồn vinh sinh trưởng xuất hiện...

Lưu Nhĩ nhìn thấy cảnh đó, chấn động đến mức không thể diễn tả bằng lời.

"Khai Thiên Cửu Thức.

Hữu duyên giả đắc!" Đột nhiên, giọng nói của Bàn Cổ truyền vào tai Lưu Nhĩ.

Khoảnh khắc sau, hắn thấy chín đạo hồng quang bạo phát, tức thì

đi vào khắp nơi trong thế giới Hồng Mông.

Trong đó có một đạo, chính là trong Vu tộc Tổ Địa dưới dãy Bất Chu Sơn...

Đến lúc đó, cảnh tượng trước mắt Lưu Nhĩ lại biến đổi.

Trong chớp mắt, hắn đã quay lại trong Bàn Cổ Điện...

Trong Bàn Cổ Điện.

Lưu Nhĩ nhìn pho tượng đá trước mắt đã khôi phục nguyên dạng, không còn một tia khí tức thần hồn, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Cuối cùng cũng bước ra từ những mảnh ký ức vụn vỡ của Bàn Cổ tàn hồn.

"Ký ức tàn hồn đã được phân giải..." "Bàn Cổ tàn hồn cũng tiêu tán rồi..." "Khai Thiên Cửu Thức?" "Ta mới đạt được một thức?" Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng.

Lúc này, hắn không khỏi nhớ lại cảnh tượng cuối cùng trong ký ức.

Chín đạo hồng quang vào khoảnh khắc thế giới Hồng Hoang ra đời, đã đi vào chín nơi trong thế giới Hồng Mông.

Chín đạo hồng quang này tượng trưng cho chín đạo truyền thừa của Bàn Cổ.

Mỗi đạo đều chứa đựng một thức Khai Thiên.

Trong đó có một đạo, chính là rơi vào bên trong Bàn Cổ Điện.

Đáng tiếc, ký ức trong tàn hồn cũng vô cùng vụn vỡ.

Ngay cả khi có hệ thống giúp đỡ, giúp dung hợp ký ức vào não hải.

Nhưng, ta không biết, tám thức Khai Thiên còn lại cụ thể nằm ở

đâu.

"Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ phân giải ký ức Bàn Cổ tàn hồn thành công." "Đinh đông!

Phát hiện Khai Thiên Nhất Thức, có bắt đầu phân giải không?" "Đinh đông!

Phát hiện Cửu Chuyển Huyền Công, có bắt đầu phân giải không?" Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống tức thì đánh thức hắn khỏi trầm tư.

Nhưng Lưu Nhĩ không lập tức trả lời.

Khẽ lắc đầu, bắt đầu sắp xếp lại tất cả suy nghĩ một cách đơn giản.

Trước tiên.

Vì đã phóng thích khí tức huyết mạch Bàn Cổ nên bị Bàn Cổ tàn hồn phát hiện, và được Người đưa vào trong Bàn Cổ Điện.

Sau đó Bàn Cổ tàn hồn dung hợp vào tượng đá Bàn Cổ, biểu thị muốn giao truyền thừa cho ta.

Rồi tượng đá phát ra hồng quang, đi vào mi tâm, ta liền bắt đầu tiến vào trong ký ức vụn vỡ của Bàn Cổ tàn hồn.

Đã xem một số ký ức vụn vỡ thời Hỗn Độn, rõ ràng thấy được sự ra đời của thế giới Hồng Hoang.

Chương 83

Cuối cùng mới thấy truyền thừa Khai Thiên Cửu Thức đi vào khắp nơi trong thế giới Hồng Mông.

Có cái ở trong thế giới Hồng Hoang, có cái lại đi vào sâu trong Hỗn Độn.

Lại nhớ đến tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa rồi.

Lưu Nhĩ tức thì sắp xếp lại tất cả suy nghĩ.

Truyền thừa trong Bàn Cổ Điện.

Ngoài Khai Thiên Nhất Thức, còn có Cửu Chuyển Huyền Công a!

Như vậy, công pháp tu luyện nhục thân cũng đã có!

Lưu Nhĩ trong lòng đầy vui sướng.

Tức thì nói với hệ thống: "Hệ thống!

Phân giải Cửu Chuyển Huyền Công!" Khoảnh khắc sau.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống tức thì vang lên: "Đinh đông!

Bắt đầu phân giải Cửu Chuyển Huyền Công!" "Đinh đông!

Cửu Chuyển Huyền Công phân giải thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được Cửu Chuyển Huyền Thể..." Theo hai tiếng nhắc nhở vang lên, Lưu Nhĩ tức thì cảm thấy có nguồn kiến thức công pháp không ngừng truyền vào não hải mình.

Hắn không khỏi tĩnh tâm lại, khoanh chân ngồi xuống.

Khoảnh khắc sau, cảm giác một luồng nóng rực từ khắp các nơi trong cơ thể sinh ra!

Cảm giác quen thuộc này, tức thì khiến hắn nhớ lại lúc lần đầu

tiên kích hoạt hệ thống, phân giải 《Hồng Mông Tâm Kinh》, sau khi đạt được Hồng Mông Đạo Thể thì bắt đầu cảm nhận quá trình tạo ra Đạo Thể.

Chỉ có điều, lần đó là tạo ra Đạo Thể tu luyện Nguyên Thần, còn lần này lại là tạo ra Cửu Chuyển Huyền Thể tu luyện nhục thân.

Lưu Nhĩ trong lòng đầy mong đợi.

Hồng Mông Đạo Thể đó có thể mang đến thuộc tính tốc độ tu luyện Nguyên Thần +9999.

Vậy Cửu Chuyển Huyền Thể thì sao?

Chẳng lẽ là thuộc tính tốc độ tu luyện nhục thân +9999 ư?

Vừa nghĩ xong, cảm giác nóng rực khắp cơ thể càng lúc càng mạnh mẽ!

Cuối cùng trực tiếp biến thành cảm giác đau nhói, tức thì công kích ý chí của hắn.

"Hừ!" Lưu Nhĩ chỉ kịp phát ra một tiếng kêu nghẹn, lại một lần nữa bị cơn kịch thống đó công kích đến choáng váng.

Vào khoảnh khắc trước khi mất ý thức, hắn chỉ thấy cơ thể mình khắp nơi đã trở nên máu thịt mơ hồ...

Không lâu sau khi choáng váng, từng luồng khí huyền diệu không ngừng sinh ra từ hư không, bao bọc chặt lấy thân thể hắn...

Thời gian không ngừng trôi đi...

Thoáng chốc, một trăm năm đã trôi qua!

Trong Bàn Cổ Điện.

Luồng khí huyền diệu bao bọc thân thể Lưu Nhĩ đã không biết từ lúc nào đã biến mất.

Chỉ thấy Lưu Nhĩ lúc này, toàn thân tỏa ra quang mang bất phàm.

Làn da bên ngoài trong suốt như bạch ngọc.

Cũng đúng lúc này, ý thức của hắn bắt đầu khôi phục trong cơ thể...

Khẽ mở mắt, Lưu Nhĩ tức thì cảm thấy một luồng năng lượng huyền diệu đang du đãng trong kinh mạch tứ chi của cơ thể!

Luồng năng lượng huyền diệu đó khiến cơ thể hắn vô cùng thư sướng, và càng hoàn mỹ khế hợp với huyết mạch của hắn.

"Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ, Cửu Chuyển Huyền Thể tạo thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được thuộc tính Cửu Chuyển Huyền Thể: Tốc độ tu luyện cảnh giới nhục thân +9999!" Cũng đúng lúc này, Lưu Nhĩ nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong não hải!

Vẻ mặt không khỏi lộ ra thần sắc vui mừng.

Quả nhiên đã đoán đúng rồi a!

Giống hệt thuộc tính của Hồng Mông Đạo Thể tu luyện Nguyên Thần!

Cửu Chuyển Huyền Thể tu luyện nhục thân cũng có thuộc tính tốc độ tu luyện +9999!

Chương 84

Lưu Nhĩ cũng không lãng phí thời gian nữa.

Trực tiếp khoanh chân ngồi xuống tu luyện.

Cửu Chuyển Huyền Công không khỏi vận chuyển!

Tức thì!

Vùng tinh hải phía trên không gian này chợt chấn động mạnh!

Vô số tinh thần trong khoảnh khắc sau lấp lánh tinh quang chói mắt.

Từng luồng Tinh Thần Chi Lực vô cùng hùng vĩ tức thì tuôn ra.

Vô số Tinh Thần Chi Lực hội tụ lại một chỗ!

Trực tiếp rót xuống đỉnh đầu Lưu Nhĩ!

Dũng mãnh không ngừng đi vào trong thân thể Lưu Nhĩ.

Hai mắt Lưu Nhĩ nhìn về tinh không lộ ra vẻ kinh hỉ.

Khoảnh khắc sau hai mắt nhắm chặt, điên cuồng vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công!

Không ngừng áp súc Tinh Thần Chi Lực đang tràn vào cơ thể, khiến nó trở nên vô cùng tinh thuần, tức thì lại hòa vào gân cốt huyết mạch.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Lưu Nhĩ chỉ nghe trong cơ thể truyền ra âm thanh như biển cả gào thét.

Khoảnh khắc sau không khỏi tiến vào một loại cảnh giới huyền

diệu.

Cảnh giới nhục thân cũng không ngừng thăng tiến vào lúc này...

Địa Tiên...

Thiên Tiên...

Huyền Tiên...

Dưới sự hỗ trợ của vô số tinh thần, Tinh Thần Chi Lực khổng lồ tuôn ra như không cần tiền vậy.

Trong mỗi ngôi sao đều tuôn ra, hội tụ trong tinh hải mênh mông, hình thành một cột cầu vồng khổng lồ vô cùng, rót xuống đỉnh đầu Lưu Nhĩ!

Cuối cùng dưới sự vận hành của Cửu Chuyển Huyền Công, cảnh giới nhục thân của Lưu Nhĩ thăng tiến như hỏa tiễn...

Trong chớp mắt, năm trăm năm năm tháng đã trôi qua...

Một ngày.

Bên ngoài Tam Thập Tam Thiên chợt truyền ra một luồng Thánh Uy.

Đi kèm theo đó, lại là giọng nói ôn hòa của Hồng Quân Đạo Tổ: "Ngô là Hồng Quân.

Lần giảng đạo thứ ba bắt đầu.

Kẻ hữu duyên, kẻ có năng lực, đều có thể tới..." Một ngày.

Vạn lý tình không.

Bên ngoài Tam Thập Tam Thiên chợt truyền ra một luồng Thánh Uy cường đại.

Vô số sinh linh yếu ớt chưa khai linh trí đều hoảng sợ phủ phục quỳ bái.

Vô số tu sĩ đã tu luyện thành công đều hai mắt sáng lên, tức thì cúi người hành lễ.

Khoảnh khắc sau.

Một giọng nói tựa như từ vĩnh hằng truyền đến từ chân trời.

“Ngô là Hồng Quân.

Lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung sắp bắt đầu.

Kẻ hữu duyên, kẻ có năng lực đều có thể tới!” Giọng nói đó vô cùng ôn hòa.

Nó xoa dịu cảm xúc hoảng sợ của tất cả sinh linh chưa khai linh trí.

Lại càng kích động nội tâm của tất cả tu sĩ!

Đặc biệt là các đại năng cấp cao như Tam Thanh.

Vẻ mặt hân hỉ của họ hoàn toàn không thể che giấu!

Chương 85

Bởi vì kể từ sau lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân Đạo Tổ, họ vẫn luôn chờ đợi lần giảng đạo thứ ba a!

Lần giảng đạo thứ ba bắt đầu.

Cũng có nghĩa là sau ba nghìn năm giảng đạo.

Hồng Quân Đạo Tổ sẽ thu đồ đệ a!

Bởi vậy.

Các đại năng đó đều hóa thân.

Hóa thành từng đạo lưu quang, xông thẳng lên trời!

Bay về phía Tam Thập Tam Thiên! ...

Trong khi các đại năng các phương động thân.

Trong Bàn Cổ Điện.

Các vì sao không ngừng lóe sáng chợt chấn động.

Khoảnh khắc sau.

Tất cả Tinh Thần Chi Lực đều đột ngột dừng lại.

Tất cả tinh thần khôi phục lại bình thường.

Mọi chuyện lại là vì.

Cửu Chuyển Huyền Công đang vận chuyển cấp tốc trong cơ thể Lưu Nhĩ chợt bắt đầu ngừng chuyển động.

Chỉ thấy hắn lơ lửng giữa không trung trong không gian này.

Toàn bộ cơ thể từ trong ra ngoài đều tỏa ra khí tức cường hãn vô cùng.

Bên trong cơ thể, hiển lộ ra khí tức chỉ có ở cảnh giới Nguyên Thần Chuẩn Thánh.

Bên ngoài cơ thể, tỏa ra khí tức chỉ có ở cảnh giới nhục thân Chuẩn Thánh.

Hai luồng khí tức tự nhiên hòa quyện vào nhau.

Như Thái Cực Lưỡng Nghi bao quanh thân thể Lưu Nhĩ.

Vừa tự nhiên đến cực điểm!

Lại vừa bá đạo vô cùng!

Khẽ tản ra, khiến không gian quanh Lưu Nhĩ có chút xu hướng vặn vẹo.

Cũng đúng lúc này.

Lưu Nhĩ cuối cùng cũng tỉnh lại...

"Ngô..." "Ta..." Lưu Nhĩ hai mắt trừng lớn, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn thân thể mình.

Song tu đều đạt cảnh giới Chuẩn Thánh rồi ư?

Cảnh giới Nguyên Thần thì không nói.

Dù sao trước đây đã đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên rất lâu rồi.

Nhưng cảnh giới nhục thân này cũng quá khoa trương đi!

Vừa rồi.

Ta mới phát hiện các vì sao trên chân trời đã tối tăm vô cùng.

Trong lòng chợt động.

Tức thì hiểu ra.

Đây là Bàn Cổ tàn hồn đặc biệt để lại cho mình a!

Vô số Tinh Thần Chi Lực được thai nghén nhiều năm.

Mênh mông vô cùng, quả thật có thể giúp cảnh giới nhục thân của mình tích lũy đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng... có một vấn đề ta khá quan tâm.

Đó là.

Chương 86

Bây giờ đã trôi qua bao nhiêu thời gian rồi?

Chẳng lẽ đã bỏ lỡ lần giảng đạo thứ ba rồi sao!

"Đinh đông!

Phát hiện Khai Thiên Nhất Thức, có phân giải không?" Đúng lúc này.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong não hải hắn.

Lưu Nhĩ trong lòng cấp thiết, chỉ trả lời: "Bắt đầu phân giải!" Khoảnh khắc sau bay về phía cửa lớn Bàn Cổ Điện! ...

Bên ngoài Bàn Cổ Điện.

Thập Nhị Tổ Vu đang vô cùng cấp bách nhìn chằm chằm cửa lớn Bàn Cổ Điện.

Không trách vì sao lại cấp bách như vậy.

Phải biết, kể từ khi Bàn Cổ tàn hồn xuất hiện trước đó, cuốn Lưu Nhĩ vào Bàn Cổ Điện, đã hơn một nghìn năm trôi qua rồi!

Nếu không có việc gì thì tốt.

Nhưng bây giờ Hồng Quân Đạo Tổ sắp khai giảng rồi a!

Hơn nữa sau khi khai giảng.

Còn phải nói đến chuyện thu đồ đệ.

Nếu Lưu Nhĩ chậm trễ, vậy thì không ổn rồi!

"Hồng Quân Đạo Tổ lại khai giảng, Thánh Vu vì sao không ra?" "Chẳng lẽ muốn chúng ta hợp lực phá cửa thông báo sao?" Đế Giang hai mắt nhìn cánh cửa lớn màu đỏ của Bàn Cổ Điện, cau mày nói.

Lời này vừa thốt ra.

Các Tổ Vu khác thì không biểu thị gì.

Dù sao khi Lưu Nhĩ bị Bàn Cổ tàn hồn đưa vào Thánh Điện, trong lòng họ đã coi Lưu Nhĩ, người có huyết mạch nồng đậm và tinh thuần hơn, như người của mình.

Lại còn tôn xưng Lưu Nhĩ là Thánh Vu, ý là Thánh của Vu tộc.

Cũng có ý muốn Lưu Nhĩ dẫn dắt các Tổ Vu đều thành Thánh.

Tổ Vu Chúc Dung nghe lời Đế Giang xong.

Khóe miệng không khỏi nhếch lên nói: "Đại ca, trước kia thì 'con khỉ chết tiệt, con khỉ chết tiệt' mà gọi, bây giờ lại trực tiếp gọi Thánh Vu?" Lời nói này đầy vẻ trêu chọc.

Khiến các Tổ Vu khác đều bật cười hiểu ý.

Đế Giang mặt già đỏ bừng, trừng Chúc Dung một cái, vẻ mặt làm ra vẻ giận dữ nói: "Hừ!

Thằng nhóc thối tha, còn nhắc chuyện trước kia đừng trách ta đánh!

Nếu không phải vì sợ Thánh Vu Tôn Thượng không kịp đến Tử Tiêu Cung.

Đến lúc đó lỡ mất vị trí thủ đồ Huyền Môn thì hỏng việc!" Các Tổ Vu khác nghe vậy khẽ gật đầu.

Cũng có ý như vậy.

Nhưng Chúc Dung nghe vậy lại không cho là đúng nói: "Vậy thì sao.

Vu tộc chúng ta vốn không cần tôn kính Hồng Quân đó.

Chỉ tôn kính Phụ thần chúng ta!" Lời này vừa thốt ra.

Trong các Tổ Vu có người gật đầu, có người ngẩn ra, có người trầm tư.

Nhưng Đế Giang lại vung tay.

Trực tiếp gõ đầu Chúc Dung.

Vẻ mặt không vui nói: “Chính cái gọi là một ngày làm thầy, cả đời làm cha!

Thánh Vu vốn là đồ đệ của Hồng Quân Đạo Tổ, có ơn giáo đạo.

Chẳng lẽ muốn Thánh Vu trở thành người bất nghĩa vô đức sao?

Vậy chẳng phải thành lũ yêu tộc vô sỉ kia sao!” Chúc Dung nghe vậy cười hắc hắc.

Đang định mở miệng đáp lại.

Thì nghe một tiếng ầm vang từ Bàn Cổ Điện truyền ra.

Mười Hai Tổ Vu đều mắt sáng rực, đồng loạt nhìn về phía cửa lớn Bàn Cổ Điện!

Chương 87

Tức thì thấy cánh cửa lớn của Thánh Điện đã đóng chặt hơn nghìn năm ầm ầm mở ra!

Một thân ảnh tức thì bước ra khỏi cửa!

"Đế Giang Tổ Vu nói có lý!" Lưu Nhĩ vừa bước ra, liền mỉm cười nói.

Tất cả khí tức trên người hắn đã hoàn toàn thu liễm trước khi ra ngoài.

Hắn lúc này, còn giống một phàm nhân hơn.

Nhưng trong lòng tất cả Tổ Vu lại đại chấn.

Bởi vì lúc này.

Đối mặt với Lưu Nhĩ như một phàm nhân.

Lại ẩn ước cảm thụ một luồng áp lực từ huyết mạch, từ công pháp!

"Chúng con bái kiến Thánh Vu Tôn Thượng!" Mười Hai Tổ Vu bao gồm Hậu Thổ Nương Nương sau khi hoàn hồn đều cúi người hành lễ hô lớn.

"Không cần đa lễ!" Lưu Nhĩ hiểu rõ Vu tộc chú trọng lễ số này.

Cũng không lấy làm lạ, chỉ vung tay lên cho Mười Hai Tổ Vu đều bình thân.

Nghe Đế Giang vừa nói Hồng Quân Đạo Tổ lần giảng đạo thứ ba đã bắt đầu rồi.

Không khỏi cấp thiết nói: "Làm phiền chư vị đã đợi lâu!

Chúng ta cùng đi Tử Tiêu Cung thôi!" Mười Hai Tổ Vu đều gật đầu cung kính đáp lại.

Hiểu rằng việc đi Tử Tiêu Cung lúc này là khẩn cấp.

Tức thì mọi người cũng không chần chừ.

Đồng loạt xông lên trời.

Bay về phía Tam Thập Tam Thiên!

Tam Thập Tam Thiên Ngoại.

Tử Tiêu Tiên Vực Chân Cảnh.

Trong Tử Tiêu Cung.

Ba nghìn thính khách đã tập trung phần lớn.

Trong đó có những đại năng tuyệt đỉnh lâu năm, như Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa và các đại năng khác.

Hầu hết các cường giả hàng đầu Hồng Hoang này đều đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, chỉ còn nửa bước nữa là Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, đôi khi nửa bước đó lại cản trở tu sĩ cả đời!

Lại có số ít người đã trực tiếp đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh!

Trong đó, Tam Thanh là những người đột phá Chuẩn Thánh sớm nhất, thậm chí đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Có thể thấy, sau khi Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai kết thúc, các đại năng này đều điên cuồng nỗ lực nâng cao tu vi...

Đương nhiên.

Con đường tu sĩ gian nan hiểm trở.

Có những tu sĩ lâu năm vẫn lạc, lại có một số hậu bối Hồng Hoang với khuôn mặt xa lạ xuất hiện.

Các tu sĩ này đều tò mò nhìn xung quanh đại điện, khi nhìn về phía đạo đài, trong mắt lại càng tràn đầy vẻ mong đợi.

Dù sao, với tư cách là tu sĩ hậu bối Hồng Hoang, ai mà không biết Hồng Quân Đạo Tổ?

Ai mà không lấy việc được nhìn thấy chân dung Hồng Quân Đạo Tổ làm vinh hạnh?

Đây là lần giảng đạo cuối cùng của Hồng Quân Đạo Tổ a!

Trong khi các thính khách này đang chờ đợi Hồng Quân Đạo Tổ, hai thân ảnh đứng bên ngoài cửa sau đại điện, chính là hai tiên đồng của Hồng Quân Đạo Tổ là Hạo Thiên và Dao Trì.

"Con khỉ thối kia không đến ư?" Tiên đồng Dao Trì cau mũi nhìn vào trong đại điện, sau khi không tìm thấy bóng dáng người mình muốn tìm thì bĩu môi nói.

Tiên đồng Hạo Thiên bên cạnh bất lực lắc đầu cười nói: "Đã lâu không gặp Sư huynh rồi, muội nhớ Sư huynh sao?" Tiên đồng Dao Trì như bị chọc trúng tâm tư, khuôn mặt nhỏ không khỏi ửng hồng.

Đôi mắt đẹp trừng Hạo Thiên tiên đồng một cái rồi nói: "Ai nhớ chứ?

Rõ ràng con khỉ thối đó không có lương tâm!

Ra ngoài lâu như vậy mà chưa từng trở về!

Hơn nữa!

Chương 88

Ta không phải là sợ lỡ buổi giảng đạo của Sư tôn sao!" Tiên đồng Hạo Thiên nghe vậy khẽ gật đầu.

Quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi thuộc về Lưu Nhĩ trong đại điện, lúc này vẫn trống không.

Không khỏi cũng có chút lo lắng nói: "Không chỉ là giảng đạo.

Còn có cuộc thi sau khi giảng đạo để thu đồ đệ nữa a!

Sư huynh đã đi đâu rồi..." Cũng đúng lúc này.

Một luồng Thánh Uy cường đại từ sâu trong Tử Tiêu Tiên Vực Chân Cảnh sinh ra.

Khoảnh khắc sau, một lão giả thân mặc đạo bào màu tím từ hư không phía trên Tử Tiêu Cung bước ra, trực tiếp xuất hiện trên đạo đài.

Người đó chính là Hồng Quân Đạo Tổ!

"Chúng con bái kiến Lão Sư!" Tức thì.

Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vốn đang khoanh chân trên sáu bồ đoàn đều đứng dậy, cùng với tất cả thính khách trong điện đồng loạt cúi người hành lễ hô lớn.

"Thiện!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ mỉm cười.

Một luồng Tử Tiêu Chi Khí lan tỏa khắp đại điện.

Tất cả thính khách đều không tự chủ mà đứng thẳng dậy.

Hai mắt Tam Thanh và các đại năng khác chợt co rút.

Bởi vì rõ ràng có thể cảm nhận được, tu vi của Hồng Quân Đạo

Tổ, lại tinh tiến rồi a!

"Ân?" Cũng đúng lúc này.

Ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ lướt nhìn phía dưới đạo đài.

Sau khi nhìn thấy bồ đoàn trống không gần nhất, Người chợt ngẩn ra.

Các đại năng như Tam Thanh thấy vậy trong lòng không khỏi vui mừng.

Mặc dù không biết Lưu Nhĩ vì sao không đến, nhưng việc chậm trễ khi Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo là vô lễ lớn a!

Ai nấy đều mong Hồng Quân Đạo Tổ lập tức đóng Tử Tiêu Cung, tuyên bố giảng đạo bắt đầu!

Nếu vậy, cuộc tranh giành đồ đệ của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng bớt đi một đối thủ cạnh tranh a!

Lại có thêm một suất đồ đệ Đạo Tổ có thể tranh giành a!

Đừng coi thường suất đó.

Phải biết, trở thành đồ đệ Đạo Tổ, có khả năng đạt được Thánh Vị, có khả năng lớn nhất trở thành Thánh Nhân tiếp theo a!

Các ánh mắt không ngừng dừng lại trên khuôn mặt Hồng Quân Đạo Tổ, trong lòng không ngừng gào thét: "Đóng Tử Tiêu Cung!

Bắt đầu giảng đạo!" Thế nhưng, có một số việc lại như vậy.

Có một định luật gọi là luật Murphy.

Điều bạn càng không muốn xảy ra, càng có khả năng xảy ra.

Hoặc, khoảnh khắc tiếp theo đã xảy ra rồi.

Lúc này chính là như vậy.

Khi tất cả đại năng đều mong đợi Hồng Quân Đạo Tổ đóng Tử

Tiêu Cung bắt đầu giảng đạo, khi Hạo Thiên và Dao Trì hai tiên đồng đang lo lắng cho Lưu Nhĩ, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ mỉm cười.

Khoảnh khắc tiếp theo...

"Đồ nhi bái kiến Sư tôn!" Một giọng nói trong trẻo tức thì xuất hiện.

Đi kèm theo, lại là một nam tử thân mặc đạo bào vàng!

Chỉ thấy hắn xuất hiện phía dưới đạo đài, đối với Hồng Quân mỉm cười cúi người hành lễ.

Chính là Lưu Nhĩ.

"Mười hai Tổ Vu Vu tộc bái kiến Đạo Tổ Tôn Thượng!" Lại có Mười Hai Tổ Vu đạp không xuất hiện trong điện, đồng thanh hành lễ đối với Hồng Quân nói.

"Thiện!" Hồng Quân Đạo Tổ không khỏi trừng Lưu Nhĩ một cái.

Tức thì vung tay phải khoanh chân ngồi xuống.

Đối với tất cả thính khách trong điện nói: "Ba nghìn thính khách đã tập trung đầy đủ!

Tử Tiêu Tiên Cảnh đóng cửa.

Lần giảng đạo thứ ba bắt đầu!

Chương 89

Lần giảng đạo này, vẫn là ba nghìn năm!" Tất cả đại năng thấy Lưu Nhĩ xuất hiện, trong lòng đầy tiếc nuối.

Nhưng sự việc đã đến nước này, việc nghe đạo là quan trọng!

Lần trước Đạo Tổ đã nói rồi, lần giảng đạo này, chính là đạo của Thánh Nhân a!

Các thính khách có bồ đoàn đều khoanh chân ngồi xuống.

Các thính khách không có bồ đoàn đều đứng thẳng, rửa tai lắng nghe!

Lưu Nhĩ trước tiên liếc nhìn hai thân ảnh ở cửa sau đại điện.

Tức thì cũng khoanh chân ngồi xuống trên bồ đoàn.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy, cũng bắt đầu giảng đạo...

"Người thuận địa, địa thuận thiên, thiên thuận đạo, đạo thuận tự nhiên, vạn vật đều có thể thành đạo.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật mang âm ôm dương, khí hòa mà biến hóa.

Có Thánh Nhân, Thánh Nhân là người điều hòa nguyên khí thiên địa, lý giải quy tắc vũ trụ, thay trời hành đạo, thay trời xử lý mọi việc.

Do đó thiên địa bất nhân, coi vạn vật như chó rơm; Thánh Nhân bất nhân, coi trăm họ như chó rơm. ..." "..." Thánh Nhân giảng đạo, dị tượng tức sinh!

Chỉ thấy vô số kim liên nở rộ khắp nơi.

Lại có vô số Đại Đạo Chi Âm vang vọng.

Các Đại Đạo Chi Âm này trực tiếp hóa thành thực chất, trở thành từng phù tự huyền diệu vô cùng lơ lửng giữa không trung trong điện...

Các phù tự này tựa như có linh tính, tìm chủ mà đi, đi vào giữa mi tâm của những tu sĩ nghe hiểu Đại Đạo Chi Âm...

Trong não hải Lưu Nhĩ.

Lại vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Đinh đông!

Lắng nghe chân ngôn Thánh Nhân, đang phân giải..." "Đinh đông!

Phân giải thành công! " "Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được Đại Đạo Chân Ý..." "Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đạt được hai vạn điểm phân giải..." Tam Thập Tam Thiên Ngoại.

Trong Tử Tiêu Cung của Tử Tiêu Tiên Vực Chân Cảnh.

Hồng Quân Đạo Tổ bắt đầu lần giảng đạo thứ ba.

Lần giảng đạo thứ nhất, giảng pháp tu hành của Đại La Kim Tiên.

Tất cả tu sĩ đều nghe hiểu, và dùng nó để tu luyện cải thiện những thiếu sót của bản thân.

Lần giảng đạo thứ hai, giảng pháp tu hành cảnh giới Chuẩn Thánh.

Phần lớn tu sĩ cũng đều nghe hiểu, không ít thì nhiều, lĩnh ngộ nhiều hay ít đạo pháp, đều tùy thuộc vào ngộ tính cá nhân.

Lần giảng đạo thứ ba, giảng pháp tu hành cảnh giới Thánh Nhân.

Độ khó của nó cao hơn nhiều so với hai lần trước, muốn hoàn toàn nghe hiểu là cực kỳ không dễ dàng.

Thánh Nhân Hồng Quân giảng đạo.

Dị tượng tự nhiên phi phàm.

Chỉ thấy.

Tử quang từ trời giáng xuống.

Kim liên nở rộ khắp nơi.

Đại Đạo Chi Âm vang vọng không ngớt.

Hóa thành vô số phù văn huyền diệu đi vào giữa mi tâm của thính khách.

Người có ngộ tính tuyệt đỉnh, phù văn đi vào nhiều nhất.

Người có ngộ tính yếu kém, phù văn đi vào ít nhất.

Nhưng chỉ cần ai hấp thu phù văn đạo âm, đều tức thì tiến vào cảnh giới ngộ đạo.

Trong khoảnh khắc đó.

Chương 90

Thần sắc tất cả thính khách vạn biến.

Có người gãi tai bứt rứt...

Có người đau khổ rơi lệ...

Có người giận dữ dậm chân...

Đó là những thính khách có tu vi thấp.

Như những hậu bối, như những tu sĩ vừa đạt Đại La Kim Tiên, như những tu sĩ chưa chạm đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Dù sao lần này Hồng Quân Đạo Tổ giảng là đạo của Thánh Nhân.

Nội dung của nó huyền diệu thâm sâu.

Không phải cảnh giới hiện tại có thể lĩnh ngộ.

Nếu không có tử quang Tử Tiêu Cung bao phủ, các tu sĩ nghe đạo này đã sớm tẩu hỏa nhập ma rồi!

Còn những đại năng đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sau khi hấp thu phù tự đạo âm.

Có thể có chút không hiểu.

Nhưng lại có thể lờ mờ lý giải được một số ảo diệu.

Bởi vậy.

Lúc thì mỉm cười...

Lúc thì cười ha ha...

Lúc thì nhíu mày trầm tư...

Chỉ có Lưu Nhĩ.

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên trong não hải.

Không biết từ lúc nào đã có chút mệt mỏi.

Nhưng cũng biết nếu ngủ gật thì quá không tôn trọng mặt mũi của Hồng Quân.

Nên bắt đầu tĩnh tâm cảm thụ bản thân một cách tỉ mỉ...

Theo đạo âm không ngừng vang vọng.

Thời gian cũng bắt đầu không ngừng trôi qua...

Năm trăm năm...

Một nghìn năm...

Hai nghìn năm...

Ba nghìn năm...

Thời gian thấm thoắt, ba nghìn năm tháng thoáng chốc đã trôi qua.

Một ngày.

Hồng Quân Đạo Tổ cuối cùng lại một lần nữa dùng câu: "Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Thánh Nhân bất nhân, coi trăm họ như chó rơm." làm kết thúc.

Khoảnh khắc sau.

"Đang!" Chỉ thấy một tiếng chuông khổng lồ và xa xăm từ hư không vang lên.

Đó chính là Thiên Đạo đã công nhận Hồng Quân Đạo Tổ kết thúc ba lần giảng đạo.

Cũng có nghĩa là.

Hồng Quân Đạo Tổ công đức viên mãn!

Tiếng chuông vừa vang, tất cả thính khách trong điện đều tỉnh táo lại!

Ai nấy trên mặt đều hiện ra thần sắc khó chịu.

Giống như vẻ mặt của người hiện đại đang chơi game giữa chừng đột nhiên bị mất điện vậy.

“Cầu Đạo Tổ rủ lòng thương!

Giảng thêm một lát nữa!” “Chúng con cầu Đạo Tổ rủ lòng thương, giảng thêm một chút nữa đi!” “Đạo Tổ ở trên!

Chương 91

Chúng con lắng nghe!" "Đạo Tổ Tôn Thượng!

Giảng thêm nửa khắc cũng được!" Tất cả thính khách trong điện đều cúi người thỉnh cầu.

Ai nấy đều mong Đạo Tổ giảng thêm một lát nữa.

Vẻ mặt đầy đáng thương.

Thế nhưng.

Đối mặt với lời thỉnh cầu của các thính khách này.

Hồng Quân Đạo Tổ lại mặt không biểu cảm lắc đầu.

Tức thì ba nghìn thính khách nghe Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Bàn Cổ khai thiên tích địa sáng tạo Hồng Hoang, thân vẫn hóa chúng sinh...

Ngô quật khởi từ phương thiên địa này, kết hạ đại nhân quả với thế giới Hồng Hoang!

Bởi vậy giảng đạo ba lần, mỗi lần ba nghìn năm, tổng cộng chín nghìn năm.

Lần này là lần giảng đạo thứ ba, Ngô đã công đức viên mãn.

Tương tự như lần trước, các ngươi có nghi vấn gì cứ việc hỏi!" Lời này vừa thốt ra.

Các tu sĩ trong điện đều sáng mắt!

Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức mở miệng hỏi: "Kính hỏi Lão Sư, thế nào là Thánh Nhân?" Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy khẽ mỉm cười, tức thì nói: "Thánh Nhân tự thành âm dương, dùng đại trí tuệ, đại công đức, đại trí tuệ luyện hóa tinh, khí, hồn, ý.

Cuối cùng dung hợp hoàn mỹ.

Cảnh giới huyền diệu của Hỗn Nguyên Nhất Thể đại viên mãn, chính là Hỗn Nguyên Đạo Quả!" Lời này vừa nói ra.

Tất cả tu sĩ trong điện đều gật đầu.

"Kính hỏi Lão Sư, có bao nhiêu cách để thành Thánh?" Lại một giọng nói vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn, đó chính là Lão Tử.

"Chính cái gọi là Đại Đạo ba nghìn, mọi con đường đều có thể chứng đạo.

Tuy nhiên, tổng kết lại, có tổng cộng ba loại phương pháp: Một là Dĩ Lực Chứng Đạo, hai là Trảm Tam Thi Chứng Đạo, ba là Đại Công Đức Chứng Đạo.

Trong đó, Dĩ Lực Chứng Đạo.

Như tên gọi của nó, chính là tu luyện cảnh giới nhục thân, ngộ được Lực Chi Pháp Tắc.

Thế nhưng pháp này cực kỳ gian nan, Ngô cũng chỉ thấy Bàn Cổ chứng đạo thành Thánh!

Thứ hai, Trảm Tam Thi Chứng Đạo, chính là như Ngô vậy, chém đi Tam Thi của bản thân để chinh đắc Đại Đạo.

Thứ ba, Đại Công Đức Chứng Đạo, Ngô kiến nghị chư vị có thể đi con đường này trước, không chừng duyên pháp tự nhiên, chư vị trực tiếp đạt được đại công đức, chinh đắc đạo này thành công." Sau khi nghe Hồng Quân Đạo Tổ trả lời.

Các đại năng khác khẽ gật đầu biểu thị đã hiểu.

Còn Lão Tử Đạo Nhân và vài đại năng đã trảm thi lại nhìn nhau.

Đều đã bắt đầu trảm thi, kết quả Hồng Quân Đạo Tổ lại kiến nghị công đức thành Thánh?

Vậy rốt cuộc nên chọn phương pháp thành Thánh nào?

Lão Tử Đạo Nhân lập tức mở miệng hỏi: "Kính hỏi Lão Sư.

Ba cách thành Thánh này, sau khi đạt được Thánh Quả, có phân chia mạnh yếu không?

Ai mạnh ai yếu?" Lời này vừa thốt ra.

Những người đã trảm một thi hoặc thậm chí trảm hai thi đều lo lắng nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ.

Ai nấy đều chờ đợi câu trả lời của Người.

Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy lại khẽ mỉm cười, như thể đã sớm liệu Lão Tử Đạo Nhân sẽ hỏi câu này vậy.

Mở miệng trả lời: "Đại Đạo ba nghìn, đạo pháp tự nhiên, tất nhiên không có phân chia quý tiện, nếu không đạo không phải là đạo!" Lời này vừa thốt ra.

Lão Tử Đạo Nhân và các đại năng đã trảm thi đều khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng chưa kịp thở phào hoàn toàn, lại nghe Hồng Quân Đạo Tổ liếc nhìn Lưu Nhĩ một cái rồi nói: "Tuy nhiên Dĩ Lực Chứng Đạo sở thành đạo pháp huyền diệu vô cùng, phi phàm siêu thoát, không chịu Thiên Đạo quản hạt, bởi vậy Thánh Nhân chinh đắc Thánh Quả bằng Dĩ Lực Chứng Đạo, thực lực là mạnh nhất!" Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ ngẩn ra.

Sư tôn tiện nghi nói vậy, là có ý nhìn về phía ta sao?

Chẳng lẽ cảnh giới nhục thân của ta đã bị nhìn ra rồi?

Thánh Nhân lại lợi hại đến vậy ư?

Tam Thập Tam Thiên Ngoại.

Chương 92

Trong Tử Tiêu Cung của Tử Tiêu Tiên Vực Chân Cảnh.

Sau khi Chuẩn Đề Đạo Nhân và Lão Tử Đạo Nhân đưa ra nghi vấn trong lòng và được Hồng Quân giải đáp.

Các đại năng khác cũng lần lượt mở miệng hỏi.

Có người đối với Nữ Oa Đạo Nhân thành Thánh bằng công đức, đưa ra câu hỏi liên quan đến công đức thành Thánh...

Có người đối với Tổ Vu Vu tộc về cách thành Thánh nhục thân, đưa ra câu hỏi liên quan đến thành Thánh bằng nhục thân...

Có người đối với các đại năng gặp trở ngại khi đột phá bình cảnh, đưa ra câu hỏi liên quan đến bình cảnh...

Hồng Quân Đạo Tổ đều đối xử bình đẳng...

Từng người một mỉm cười dùng ngữ khí ôn hòa giải đáp, giải tỏa nghi hoặc cho ba nghìn thính khách. ...

Theo từng câu hỏi đáp.

Thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Năm trăm năm tháng thoáng chốc đã trôi qua.

Cuối cùng cũng không còn ai bắt đầu đặt câu hỏi nữa.

Đúng lúc này.

Ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ lướt nhìn tất cả đại năng trong điện.

Tức thì mở miệng hỏi: “Còn ai có nghi hoặc chưa giải đáp không?” Tất cả đại năng nhìn nhau.

Tức thì đều lắc đầu.

Hồng Quân Đạo Tổ mới đặt ánh mắt lên người Lưu Nhĩ.

Khẽ mỉm cười hỏi: "Hồ tôn đâu rồi?

Trong lòng có nghi hoặc chưa giải đáp không?" Cái gọi là sư phụ dẫn lối, tu vi dựa vào cá nhân.

Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng chính là tuân theo chuẩn tắc này để dạy đồ đệ.

May mắn thay, đồ đệ Lưu Nhĩ này không làm Người thất vọng.

Trong vỏn vẹn vạn năm, từ một con linh hầu vừa khai linh trí, trưởng thành thành song tu Chuẩn Thánh như ngày nay.

Điều này khiến Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng vừa đầy mừng rỡ, lại vừa có chút lo lắng.

Dù sao, trưởng thành nhanh cố nhiên là tốt, nhưng nếu tồn tại quá nhiều khuyết điểm và thiếu sót, thì ngay cả việc thành Thánh cũng có thể vô vọng.

Bởi vậy mới đặc biệt hỏi đồ đệ Lưu Nhĩ này.

Các đại năng khác thấy Hồng Quân Đạo Tổ lại đặc biệt hỏi riêng Lưu Nhĩ.

Từng người trong lòng vừa sinh ra ghen tị và ngưỡng mộ, lại vừa vô cùng mong đợi Lưu Nhĩ sẽ đưa ra vấn đề gì.

Phải biết.

Hồng Quân Đạo Tổ sắp cử hành nghi thức thu đồ đệ.

Lưu Nhĩ lúc này toàn thân khí tức hoàn toàn thu liễm, khiến người khác không thể phát giác dù chỉ một phần cảnh giới.

Đạo lý biết mình biết người, trăm trận trăm thắng thì ai nấy đều nhìn thấu rất rõ ràng.

Bởi vậy hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào vấn đề Lưu Nhĩ đưa ra để tìm hiểu Lưu Nhĩ!

Tất cả đại năng đều trừng lớn hai mắt nhìn Lưu Nhĩ.

Ai nấy đều vểnh tai chờ đợi câu nói tiếp theo.

Khoảnh khắc sau.

Tất cả đại năng thấy Lưu Nhĩ nhìn xung quanh.

Tức thì khẽ mỉm cười nói: "Đồ đệ không có nghi hoặc chưa giải đáp." Cái tư thái đó.

Cái thần sắc đó.

Cái ngữ khí đó.

Tựa như đang khinh thường các đại năng kia.

Tựa như một học bá đang trào phúng một đám học sinh kém cỏi vậy.

Lời này vừa thốt ra, tư thái này vừa xuất hiện.

Chương 93

Tất cả đại năng đều ngẩn ra.

Tức thì ai nấy đều giận dữ!

Cái ngữ khí đó!

Cái ánh mắt đó!

Không có nghi hoặc chưa giải đáp?

Con khỉ chết tiệt này lại coi thường ai chứ!

Lại biểu thị mạnh hơn ta ư?

Phải biết.

Lúc này là thời điểm Hồng Quân Đạo Tổ sắp thu đồ đệ.

Các đại năng này đều mong muốn phô bày tất cả ưu điểm của mình!

Lúc vừa đặt câu hỏi càng vắt óc suy nghĩ, muốn đặt câu hỏi khó nhất để thể hiện sự nổi bật!

Giờ con khỉ này lại trực tiếp không hỏi!

Sao không giận dữ được chứ!

Tất cả đại năng trong điện đều giận dữ nhìn Lưu Nhĩ.

“Con khỉ chết tiệt!

Cái thái độ gì đây?” “Vừa rồi chậm trễ chúng ta mà không hề để ý!” “Ta chưa từng thấy kẻ nào kiêu ngạo đến vậy!” “Con đường tu hành gian nan hiểm trở, lại không có nghi hoặc gì với chúng ta sao?” “Chẳng lẽ cảm ngộ đạo pháp lại sâu sắc hơn chúng ta sao?” “Ha ha!

Không có nghi hoặc chưa giải đáp?

Vậy thì thành Thánh đi!" "Nếu không phải là đồ đệ Đạo Tổ, ta đã đánh bay ngươi ra ngoài rồi!" Từng câu giận dữ từ miệng các đại năng này bạo phát ra.

Trong đó, Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và các đại năng tuyệt đỉnh khác vốn đã nhìn Lưu Nhĩ không thuận mắt, thần sắc phẫn nộ trên mặt họ là rõ ràng nhất.

Chỉ thấy khi mắng chửi thì nước bọt văng tung tóe, tư thái đó chỉ còn thiếu nước ra tay đánh Lưu Nhĩ một trận nữa thôi!

Đúng lúc này.

Đối mặt với Lưu Nhĩ bị nhiều đại năng giận dữ nhìn như vậy.

Hắn lại hoàn toàn không có một chút búng túng hay sợ hãi khi bị ngàn người chỉ trích.

Ngược lại, thần sắc vẫn ung dung tự tại như thường.

Chỉ thấy khẽ đưa tay phải lên ngoáy ngoáy tai.

Tức thì ngẩng đầu nhìn lên trần nhà với những sắc mây tía.

Miệng thốt ra một câu: "Ai đang kêu la?" Cái vẻ phớt lờ thái độ của các đại năng đó, trực tiếp châm ngòi lửa giận trong lòng các đại năng này!

Ai nấy tức thì mặt đỏ bừng, trong mắt đều tóe lửa!

"Tên này vô lễ a!" Cũng đúng lúc đó.

Hồng Quân Đạo Tổ vẫn luôn mỉm cười nhìn tất cả khẽ lắc đầu.

Phía trên không khỏi rải xuống từng luồng Tử Tiêu Chi Khí, xoa dịu cơn giận trong lòng các đại năng.

Tức thì mới mở miệng nói: "Nếu chư vị đã không còn.

Nhân quả của Ngô với phương thiên địa này cũng đã viên mãn,

không lâu nữa sẽ Hợp Đạo.

Thế nhưng vạn tộc sinh linh trong thiên địa lại vô cùng nhiều.

Trừ các ngươi ra, còn vô số sinh linh chưa biết pháp tu hành.

Bởi vậy Ngô hôm nay lập Huyền Môn, lại thu thêm sáu đồ đệ, lưu lại đạo thống dạy dỗ vạn tộc sinh linh...” Lời này vừa thốt ra.

Tất cả đại năng đều sáng mắt!

Lần này đến Tử Tiêu Cung, ngoài việc nghe đạo, chẳng phải là để trở thành đồ đệ Đạo Tổ sao!

Giờ nghe Đạo Tổ muốn bắt đầu thu đồ đệ.

Ai nấy đều hoàn toàn tiêu trừ cơn giận trong lòng, ai nấy đều ngoan ngoãn không nói gì nhìn Đạo Tổ, chờ đợi lời tiếp theo của Người.

Trong khi chờ đợi, trong lòng lại suy nghĩ!

Lát nữa nhất định phải đánh rớt vị trí thủ đồ Huyền Môn của con khỉ kiêu ngạo đó!

Tốt nhất là đánh hắn bay ra khỏi Huyền Môn.

Chương 94

Như vậy mới có thể tiêu trừ cơn giận trong lòng!

Có cái gì mà không thể?

Chẳng phải vì được Đạo Tổ thu làm đồ đệ mới dám kiêu ngạo như vậy sao!

Năm xưa ở Bồng Lai Đảo, nếu không biết con khỉ chết tiệt đó là đồ đệ Đạo Tổ, đã sớm bóp chết hắn rồi!

Giờ đây.

Cuối cùng cũng đợi được rồi a!

Đợi được Hồng Quân Đạo Tổ lại thu đồ đệ!

Lần này sau khi thu đồ đệ!

Sẽ không còn phải chịu đựng thái độ của con khỉ đó nữa rồi!

Cũng đúng lúc trong lòng muôn vàn suy nghĩ đó.

Hồng Quân Đạo Tổ tiếp tục nói: "Ngô sẽ hóa thân Hợp Đạo.

Bởi vậy vị trí thủ tịch đệ tử của Huyền Môn cũng sẽ đảm nhiệm việc lãnh đạo Huyền Môn.

Trọng trách của Huyền Môn là truyền bá đạo pháp cho chúng sinh!

Bởi vậy hôm nay có hai khảo hạch thu đồ đệ.

Một là đạo pháp.

Hai là thực lực." "Trọng trách của Huyền Môn là truyền bá đạo pháp cho chúng sinh!

Bởi vậy hôm nay có hai khảo hạch thu đồ đệ.

Một là đạo pháp.

Hai là thực lực.” Lời này của Hồng Quân Đạo Tổ vừa thốt ra.

Tất cả đại năng trong điện đều gật đầu tán thành.

Đối với các đại năng đã sống vô số năm tháng này, tự nhiên vô cùng tự tin vào sự cảm ngộ đạo pháp của mình.

Còn về thực lực ư?

Thì càng không cần nói.

Vì ngày hôm nay mà đã chuẩn bị rất lâu rồi!

Ai cũng sẽ không thừa nhận thực lực kém hơn người khác!

Trong mắt tất cả đại năng.

Trừ Tam Thanh là hóa thân Nguyên Thần của Bàn Cổ ra, thật sự không cảm thấy người nào khác có thể thắng được!

Bởi vậy.

Sau khi nghe Hồng Quân Đạo Tổ nói ra hai khảo hạch, không một ai sợ hãi.

Ngược lại, ai nấy đều hăm hở muốn thử sức nhìn Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn thần sắc của ba nghìn thính khách phía dưới đạo đài, cũng không có ý định kéo dài.

Chỉ thấy Người liếc nhìn Lưu Nhĩ với thần sắc vẫn bình tĩnh như ban đầu, rồi mở miệng tiếp tục nói: “Các ngươi cũng biết.

Ngô đã có một đồ đệ.

Bởi vậy lần khảo nghiệm này, cứ để đồ nhi của Ngô tiếp chiêu vậy.

Bất kể là luận đạo hay đấu pháp, ai thắng sẽ là thủ đồ Huyền Môn!” Lời này vừa thốt ra.

Đồng tử của tất cả đại năng trong điện đều co rút.

Tức thì ai nấy đều hân hoan nhìn Hồng Quân Đạo Tổ.

Để Lưu Nhĩ tiếp chiêu ư?

Chỉ cần thắng Lưu Nhĩ là có thể trở thành thủ đồ Huyền Môn sao?

Vậy chẳng phải là Lưu Nhĩ phải lấy một mình địch lại ba nghìn thính khách ư?

Pháp này tuyệt diệu a!

Đạo Tổ cũng nhìn con khỉ này không thuận mắt rồi chứ!

Cũng muốn thay đồ đệ rồi chứ!

Chương 95

Tất cả đại năng suýt chút nữa vui mừng đến nhảy dựng lên.

Trong mắt những đại năng đã sống vô số năm tháng này.

Muốn thắng Lưu Nhĩ, một con linh hầu vừa mới sinh ra vạn năm, chẳng phải quá dễ dàng sao!

Luận đạo ư?

Trong vạn năm, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu đạo uẩn đại đạo?

Đấu pháp ư?

Trong vạn năm, có thể tu luyện đến cảnh giới nào?

Phải biết.

Không lâu trước đây trong cuộc tranh bảo ở Bất Chu Sơn, Lưu Nhĩ cũng chỉ vừa mới bước vào Đại La Kim Tiên.

Chẳng lẽ trong thời gian ngắn ngủi đó.

Cảnh giới của Lưu Nhĩ có thể đột phá như bay sao?

Tất cả đại năng đều hân hoan nhìn Lưu Nhĩ.

Đều đang tìm kiếm vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt hắn.

Nhưng.

Điều khiến họ thất vọng là.

Ngay cả khi đối mặt với ba nghìn thính khách đang nhìn chằm chằm đầy vẻ thù địch.

Lưu Nhĩ vẫn thần sắc như thường.

Chính cái vẻ ung dung tự tại này, lại càng khiến tất cả đại năng có

mặt đều bốc hỏa!

Con khỉ chết tiệt này lại coi thường ai chứ!

Đúng lúc này.

Như thể vừa mới cảm nhận được địch ý của các đại năng này vậy.

Lưu Nhĩ quay đầu nhìn tất cả đại năng trong điện.

Nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: "Ai trước?" Hai chữ vừa thốt ra.

Ba nghìn thính khách trực tiếp nổ tung!

"Quá đáng!

Bần đạo không thể nhìn xuống được nữa rồi!" "Ngô liền cùng ngươi luận đạo trước!" Chỉ thấy các đại năng khác chưa kịp mở miệng, một thân ảnh đã lóe lên trước mặt Lưu Nhĩ.

Chính là một trong hai đạo nhân phương Tây, Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Lúc này trên mặt hắn đâu còn vẻ bi lân thường ngày.

Hoàn toàn bị phẫn nộ lấp đầy.

Trực tiếp phát ra lời khiêu chiến với Lưu Nhĩ!

Các đại năng khác thấy vậy.

Không vui mà ngược lại còn giận dữ!

Trong lòng trực tiếp mắng: "Để tên vô sỉ này giành trước rồi a!" "Con khỉ đó đối với đạo pháp lĩnh ngộ nhất định là nông cạn vô cùng a." "Muốn thắng chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" "Đã lỡ mất cơ hội tốt rồi a!" "Đáng ghét!

Để đạo nhân vô sỉ phương Tây ra mặt trước rồi!" Các lời này trong lòng chúng vị đại năng trong điện điên cuồng chửi rủa.

Thế nhưng lúc này đang ở trước mặt Đạo Tổ, cũng không dám phóng túng!

Chỉ có thể để Tiếp Dẫn Đạo Nhân khiêu chiến Lưu Nhĩ trước!

Ngược lại âm thầm chuẩn bị.

Lát nữa sau khi thi đấu đạo pháp xong, nhất định phải giành trước đề xuất khiêu chiến!

Không thể để mất cơ hội tốt nữa.

Còn Lưu Nhĩ.

Thấy Tiếp Dẫn kẻ vô sỉ này là người đầu tiên nhảy ra, hắn thậm chí không thèm nhìn đối phương một cái, lại thốt ra hai chữ: "Bắt đầu." Lời này vừa thốt ra.

Hồng Quân Đạo Tổ chớp chớp mắt, trong lòng đầy bất lực.

Hồ tôn thật sự cần được ma luyện a...

Chương 96

Ba nghìn thính khách bàng quan thì đặt ánh mắt lên người Tiếp Dẫn.

Ai nấy đều mong đợi đạo nhân phương Tây này có thể đưa ra vấn đề.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân sau khi thấy Lưu Nhĩ vẫn đối xử với mình bằng thái độ như vậy.

Đáy mắt lóe lên vẻ âm lãnh.

Tức thì đôi mắt chuyển động, khẽ mở miệng nói: "Bần đạo bất tài, trong lòng có điều chưa hiểu!

Kính hỏi đạo hữu, thế nào là đạo?" Thế nào là đạo?

Câu hỏi này vừa thốt ra.

Tất cả đại năng đều sững sờ.

Ai nấy đều ngây người tại chỗ.

Trong tai không ngừng vang vọng câu nói: "Thế nào là đạo?" A!

Câu hỏi này tức thì khiến tất cả đều bị hỏi bí.

Con đường tu sĩ.

Chỉ biết công pháp, thần thông, tu luyện, tìm bảo vật!

Như vậy dưới.

Đều là những đại thần thông giả.

Nhưng khi đối mặt với câu hỏi của Tiếp Dẫn này.

Bỗng nhiên phát hiện.

Lại không thể trực tiếp trả lời câu hỏi này!

Ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa và các đại năng tuyệt đỉnh khác.

Lúc này cũng không ngừng tự hỏi trong lòng.

Thế nào là đạo?

Đạo?

Tất cả đại năng bao gồm Chuẩn Đề Đạo Nhân đều trực tiếp rơi vào trầm tư.

Ai nấy không ngừng suy tư trong lòng về câu hỏi này.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ đại điện Tử Tiêu Cung một mảnh tĩnh lặng.

Trên mặt mỗi đại năng đều hiện lên vẻ nghi hoặc.

Duy chỉ có Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên mặt đầy vẻ đắc ý.

Lại dùng ánh mắt khinh miệt tương tự nhìn Lưu Nhĩ.

Trong mắt hắn.

Đừng nói Lưu Nhĩ, ngay cả Tam Thanh Đạo Nhân và các đại năng tuyệt đỉnh Hồng Hoang hiện nay cũng nhất định vô giải!

Bởi vì.

Câu hỏi này từng làm hắn khốn đốn vạn năm!

Từng khiến hắn khổ sở suy tư mà không có kết quả!

Ban đầu định hỏi Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhưng sau đó đoán rằng khảo hạch thủ đồ Huyền Môn nhất định có môn luận đạo.

Bởi vậy mới giữ lại không hỏi.

Nay đưa ra vừa đúng lúc.

Vừa có thể làm khó Lưu Nhĩ!

Lại có thể thuận thế truy vấn Hồng Quân Đạo Tổ, cầu Người giải đáp!

Hắn cũng không chần chừ nữa.

Mở miệng hướng về Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Lão Sư, kính hỏi..." "Đề này cực dễ!" Đột nhiên, một giọng nói trực tiếp cắt ngang lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"Đề này dễ ợt!" Lời này vừa thốt ra, không chỉ cắt ngang lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, mà còn làm cho tất cả các Đại Năng trong điện bừng tỉnh khỏi trầm tư!

Chương 97

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng hơi bất ngờ nhìn về phía người vừa cất lời.

"Ăn nói ngông cuồng!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa nghe đã nhận ra chủ nhân của giọng nói kia, lập tức giận dữ trừng mắt nhìn Lưu Nhĩ!

Lúc này, Lưu Nhĩ ngồi khoanh chân.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo!

Danh khả danh, phi thường danh!" Bốn câu này vừa thốt ra, đồng tử Hồng Quân Đạo Tổ hơi co lại...

Đôi mắt Tiếp Dẫn Đẫn Nhân trợn tròn...

Các Đại Năng khác đều đứng sững tại chỗ...

Toàn bộ đại điện trong khoảnh khắc sinh ra Đại Đạo Chi Âm.

Tiên vụ bảy màu xuất hiện giữa không trung!

Vô số kim liên mọc đầy mặt đất!

Từng đạo âm phù Đại Đạo hóa thành thực chất từ miệng Lưu Nhĩ bay ra, bắt đầu nhảy múa, bay lượn trong đại điện!

"Vô danh, Thiên Địa chi thủy!

Hữu danh, Vạn vật chi mẫu!

Cố thường vô dục, dĩ quan kỳ diệu; Cố thường hữu dục, dĩ quan kỳ kiếu!" Chỉ thấy Lưu Nhĩ lúc này khẽ nhắm hai mắt, như thể hoàn toàn không hay biết những dị tượng xung quanh.

Hắn tiếp tục miệng phun kim liên, trực tiếp tiến vào Ngộ Đạo Ý Cảnh.

Khoảnh khắc này, Lưu Nhĩ dường như chìm đắm hoàn toàn trong Pháp tắc Đại Đạo, toàn bộ thần hồn theo đạo uẩn bay bổng, miệng không ngừng giảng nội dung của "Đạo Đức Kinh" mà hắn từng đọc ở kiếp trước.

Trong đại điện.

Khi Lưu Nhĩ nói ra câu thứ hai, Đại Đạo Chi Âm từ miệng hắn hóa thành thực chất du đãng trong đại điện, Lão Tử Đạo Nhân trong Tam Thanh là người đầu tiên phản ứng!

Chỉ thấy toàn thân nổi da gà!

Toàn bộ linh hồn trong khoảnh khắc này đều cảm thấy run rẩy!

Trong đôi mắt ông ta còn vì kích động mà rưng rưng lệ, tràn đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Lưu Nhĩ.

Bởi vì vào khoảnh khắc Lưu Nhĩ mở miệng, ông ta cảm giác như thể bỗng nhiên khai sáng, thể hồ quán đỉnh!

"Đạo khả đạo, phi thường đạo!" "Danh khả danh, phi thường danh!" "Ngô vẫn luôn tìm kiếm Đại Đạo a!" Lão Tử Đạo Nhân kinh hô thành tiếng!

Ngay lập tức ngồi khoanh chân, nhắm chặt hai mắt, tâm thần buông lỏng, các Đại Đạo Âm Phù trôi nổi trên không liền đổ dồn về phía ông!

Không ngừng quán chú vào cơ thể Lão Tử Đạo Nhân!

Trong chớp mắt, Lão Tử Đạo Nhân tiến nhập Ngộ Đạo Ý Cảnh!

Nguyên Thủy Đạo Nhân và Thông Thiên Đạo Nhân trong Tam Thanh thấy vậy, trong lòng kinh hãi như bị hàng vạn trượng sóng lớn cuộn trào, không ngừng oanh kích lồng ngực!

Không chỉ bởi vì nhìn thấy Lão Tử Đạo Nhân nhờ nghe Lưu Nhĩ

giảng đạo mà tiến vào Ngộ Đạo Ý Cảnh, mà còn bởi vì họ cũng nhận ra, Đại Đạo mà Lưu Nhĩ đang giảng tuy khác với Đại Đạo mà họ đang theo đuổi, nhưng họ vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

Quả thật là!

Hoàn toàn có thể nghe hiểu!

Hai người cũng không do dự chút nào nữa!

Lập tức ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, tâm thần cũng trong khoảnh khắc buông lỏng, bắt đầu hấp thu các Đại Đạo Âm Phù đang phiêu đãng giữa không trung trong điện...

Trong khoảnh khắc, cả Tam Thanh Đạo Nhân đều đã tiến vào Ngộ Đạo Ý Cảnh!

Các Đại Năng khác cũng phản ứng vào lúc này.

Đầu tiên, họ dùng ánh mắt như nhìn thấy quỷ chết trân trân nhìn Lưu Nhĩ vẫn đang miệng phun kim liên.

Trong lòng chấn kinh đến mức sắc mặt có phần méo mó!

Lưu Nhĩ có thể miệng phun kim liên!

Lưu Nhĩ giảng đạo có thể dẫn phát dị tượng!

Đạo pháp mà Lưu Nhĩ giảng khiến họ cảm thấy sâu xa khó hiểu!

Chẳng lẽ con khỉ này đã thành Thánh rồi sao!

Chẳng lẽ sự cảm ngộ Đại Đạo của con khỉ này đã sánh ngang Thánh Nhân rồi sao!!!

Lại nhìn thấy khí tức đạo uẩn trên người Tam Thanh không ngừng tăng cường, tất cả các Đại Năng đều nghiến răng nghiến lợi.

Chờ đã!

Chương 98

Mặc kệ con khỉ này thế nào!

Quả thật là nhìn thấy được tạo hóa ở đây rồi!

Giây tiếp theo, tất cả các Đại Năng dường như đã quên hết những chuyện khinh thường Lưu Nhĩ trước đó, quên hết những lời chỉ trích Lưu Nhĩ của vạn người!

Từng người một đều trực tiếp ngồi xuống đất, khoanh chân nhắm mắt, cũng buông lỏng tâm thần, bắt đầu hấp thu các Đại Đạo Âm Phù đang phiêu đãng giữa không trung!

Đối với điều này, trong lòng họ chỉ có hai chữ: "Thật thơm!" Luật "chân hương" (quả là thơm thật) tồn tại ở bất kỳ thế giới nào.

Ngay cả Tiếp Dẫn Đạo Nhân, khi thấy tất cả các Đại Năng trong điện đều khoanh chân nhắm mắt, từng người một tiến vào Ngộ Đạo Ý Cảnh, ông ta cũng đớ người ra!

Quả thật là trong chớp mắt, chuyện gì đã xảy ra vậy!

Rõ ràng là ta sắp xuất đầu lộ diện rồi mà!

Sao Lưu Nhĩ lại gài bẫy một quân nữa rồi?

Vấn đề này ông ta không biết!

Khi giảng thuật, miệng phun Đại Đạo Âm Phù, kim liên mọc đầy đất, đủ loại dị tượng hiển hiện!

Quá đỗi không thể tin nổi rồi!

Sao có thể chứ!

Quá là bịa đặt rồi!

Ra ngoài ai mà tin chứ!

Con khỉ này không phải đã sớm thành Thánh rồi sao!

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Hồng Quân Đạo Tổ thu hắn làm đồ đệ?

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng quay đầu nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ.

Lập tức thấy ánh mắt đối phương ẩn chứa nụ cười.

Khóe miệng Tiếp Dẫn Đạo Nhân co giật.

Giây tiếp theo ông ta cũng trực tiếp ngồi xuống tại chỗ!

Không nói lời nào bắt đầu lắng nghe đạo!

Quả thật là hết cách rồi!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không muốn nhanh chóng tiến vào sự trói buộc của pháp tắc "chân hương" này!

Nhưng vấn đề kia đã làm ông ta bối rối vạn năm rồi!

Vấn đề này vốn dĩ là ông ta muốn tìm đáp án từ Hồng Quân Đạo Tổ.

Bây giờ nhìn xem, Hồng Quân Đạo Tổ hoàn toàn không ra tay, Lưu Nhĩ mở miệng cũng có hiệu quả tương tự!

Muốn biết đáp án, vậy chỉ có thể ngoan ngoãn lắng nghe!

Vả lại, những người khác vừa nãy còn giận dữ nhìn Lưu Nhĩ, bây giờ không phải cũng đang lắng nghe sao?

Có lợi mà không chiếm thì đúng là đồ vương bát đản!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân chỉ có thể không ngừng thổ tào trong lòng: "Lan sầu, tương cô..." "Ta quá khó khăn rồi..." "Bởi vì ta không có cách nào khác..." "Thật thơm!" Giây tiếp theo, sau khi ông ta tiến vào

Ngộ Đạo Ý Cảnh, từng đạo Đại Đạo Âm Phù liền điên cuồng tràn vào cơ thể ông ta.

Trong một lúc, tốc độ hấp thu của ông ta cũng kém Tam Thanh một bậc.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ đại điện.

Thứ duy nhất còn lại chỉ có đạo âm của Lưu Nhĩ.

Thứ duy nhất còn lại chỉ có từng Đại Đạo Âm Phù từ miệng hắn sinh ra.

Thứ duy nhất còn lại chỉ có cảnh tất cả các Đại Năng hấp thu Đại Đạo Âm Phù.

Trên đạo đài.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn cảnh tượng này, trong mắt chỉ có sự vui mừng.

Trong Tử Tiêu Cung.

Lưu Nhĩ lúc này cảm thấy mình chìm vào một ý cảnh vô cùng siêu nhiên.

Trong ý cảnh này, thần hồn của hắn như đang ngao du trong các quy tắc Đại Đạo.

Bởi vì có Hồng Mông Đạo Thể, Nguyên Thần vốn dĩ dễ dàng thân cận với Đại Đạo.

Chương 99

Giờ đây trong ý cảnh này, Lưu Nhĩ cảm thấy toàn bộ hồn phách và cả cơ thể đều vô cùng sảng khoái.

Ngay cả những di chứng sau khi đột phá Chuẩn Thánh quá nhanh trước đó cũng đang dần dần tiêu trừ.

Cảnh giới Nguyên Thần và thân thể đều không ngừng được củng cố.

Trong quá trình này, hắn càng cảm thấy mình như Đại Đạo, không ngừng truyền đạo cho vạn tộc sinh linh.

Ngay tại lúc này, hắn mới hiểu được cảm giác khi truyền đạo cho chúng sinh.

Hắn cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của Hồng Quân Đạo Tổ khi bình thường giảng đạo.

Thật sự là không thể sướng hơn được nữa!

Khi thần hồn hắn chìm vào giảng đạo ý cảnh, các Đại Năng khác cũng chìm vào Ngộ Đạo Ý Cảnh.

Bên ngoài, trong Tử Tiêu Cung điện.

Tất cả các Đại Năng đều đã tiến vào Ngộ Đạo Ý Cảnh.

Mỗi Đại Năng sau khi hấp thu Đại Đạo Âm Phù do lời nói của Lưu Nhĩ hóa thành, đều cảm thấy thân tâm sảng khoái, sâu thẳm linh hồn đều rung động, cũng sinh ra một cảm giác thân cận với Đại Đạo.

Khi tiếp nhận Đại Đạo Âm Phù, họ cũng không ngừng tiêu trừ các loại di chứng do tu luyện nhiều năm, cũng không ngừng tu bổ các loại khuyết thiếu không đủ trong quá trình tu luyện của bản thân.

Cả đại điện bỗng chốc chìm vào một cảnh tượng kỳ lạ: Trên đạo đài, Đạo Tổ đáng lẽ phải giảng đạo thì lại không giảng.

Dưới đạo đài, Lưu Nhĩ đáng lẽ phải lắng nghe đạo thì lại đang giảng đạo!

Mà những Đại Năng kia vẫn đang lắng nghe đạo, chỉ là, họ nghe chính là đạo của Lưu Nhĩ.

Tuy nhiên, Hồng Quân Đạo Tổ trên đạo đài nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng lại vô cùng kích động và vui mừng.

Người khác không biết, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng rõ ràng, đạo pháp và tài nghệ trong miệng Lưu Nhĩ đã sánh ngang với Thánh Nhân rồi!

Không!

Phải nói là đã đạt đến tầng thứ Thánh Nhân rồi!

Một đồ đệ như vậy, một người kế nhiệm như vậy, sự lĩnh ngộ đạo pháp đã đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, tự nhiên khiến Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng hân hoan!

Phải biết rằng, con khỉ này từ khi xuất thế đến nay mới được bao lâu?

Cảnh Dao Trì bế con khỉ này trước mặt vẫn còn rõ mồn một!

Hồng Quân Đạo Tổ năm đó thu hắn làm đồ đệ, bởi vì cảm thấy không thể nhìn thấu Lưu Nhĩ, cho rằng Lưu Nhĩ là dị số.

Một dị số như vậy, nếu không giữ lại bên mình để sử dụng thì phải diệt trừ, nếu không sẽ làm nhiễu loạn toàn bộ phương hướng của Hồng Hoang.

Nhưng lúc đó Người đã không nham hiểm ra tay chém giết Lưu Nhĩ, mà sinh lòng nhân từ thu hắn làm đồ đệ.

Thực ra, Người cũng có thể không xem Lưu Nhĩ ra gì...

Kết quả là vạn năm trôi qua!

Con khỉ này đã lần lượt tạo ra những bất ngờ lớn!

Dù là lúc đầu Lưu Nhĩ triệt để lĩnh ngộ "Hồng Mông Tâm Kinh", một hơi tạo ra Hồng Mông Đạo Thể.

Dù là sau đó Lưu Nhĩ nhìn thấu thiên cơ, giành trước chiếm lấy Bồng Lai Tiên Đảo trước khi nó xuất thế.

Giờ đây, Lưu Nhĩ mở miệng nói ra Đại Đạo Chi Âm!

Tất cả đều khiến Hồng Quân Đạo Tổ lần lượt bị kinh hỉ vây quanh.

Xem ra... thật sự có thể yên tâm giao Hồng Hoang cho Lưu Nhĩ, sau đó hóa thân hợp đạo...

Không biết, sau khi hóa thân hợp đạo, bù đắp cho Thiên Đạo, liệu Người còn có ý thức nữa không...

Vừa rồi, Hồng Quân Đạo Tổ bỗng có cảm giác nhìn về phía hư không, thần sắc vô cùng kỳ lạ.

Giây tiếp theo, nội dung giảng đạo của Lưu Nhĩ trong Tử Tiêu Cung dường như đã được Thiên Đạo công nhận.

Trong hư không đột nhiên sinh ra một luồng sức mạnh quy tắc Thiên Đạo.

Những luồng sức mạnh quy tắc Thiên Đạo này vừa xuất hiện, liền trực tiếp hóa thành chín đạo, và mỗi đạo tự hình thành một xoáy nước khổng lồ!

Trong chớp mắt, những xoáy nước khổng lồ này đột nhiên chuyển động mạnh mẽ, trực tiếp hấp thu âm thanh không ngừng vang vọng trong điện!

Trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ lóe lên dị quang, ánh mắt lập tức xuyên qua vô số không gian, liền thấy những xoáy nước này liên kết với chín phương vị của toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục!

Lần lượt là bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc; và bốn phương Đông Nam, Tây Nam, Tây Bắc, Đông Bắc.

Cuối cùng là một phương vị trung tâm!

Chương 100

Chín vị trí đều sinh ra một xoáy nước, khuếch tán Đại Đạo Chi Âm của Lưu Nhĩ trong điện ra ngoài.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy cảnh tượng này, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

"Vì sao!" "Thiên Đạo vì sao lại như vậy?" "Chẳng lẽ, là vì ta?" Khi Hồng Quân Đạo Tổ đang suy nghĩ, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục lúc này cũng đồng thời vang lên tiếng giảng đạo của Lưu Nhĩ.

"Hai điều này..." "Cùng xuất nhưng khác tên..." "Cùng gọi là Huyền..." "Huyền chi hựu Huyền..." "Chúng diệu chi môn..." Âm thanh tựa như từ Đại Đạo phát ra, vang vọng từ các xoáy nước trên bầu trời!

Lan truyền khắp Hồng Hoang Đại Lục!

Vạn tộc sinh linh nghe lời này xong, đều sững sờ...

Ngay sau đó vội vàng quỳ xuống đất, dùng tâm mà lắng nghe!

Vô số tu sĩ nghe xong, đều vô cùng kích động...

Ngay lập tức ngồi khoanh chân, buông lỏng tâm thần hấp thu các Đại Đạo Âm Phù trên bầu trời.

Tiến vào Ngộ Đạo Ý Cảnh.

Toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục trong chớp mắt tiến vào một cục diện hài hòa!

Bất kể là tu sĩ vốn đang đấu pháp chém giết, hay dã thú vốn dựa vào bản năng mà chém giết, tất cả đều vào lúc này, dừng lại mọi hành vi đang làm.

Đều trở nên vô cùng yên tĩnh, đều thành kính lắng nghe.

Cục diện như vậy vừa xuất hiện, có thể nói là chưa từng có!

Tất cả mây mù trên không trung Hồng Hoang Đại Lục lập tức hóa thành bảy sắc cầu vồng, rắc xuống ánh sáng vàng, rơi vào toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục...

Hơn nữa, vô số khí Huyền Hoàng Công Đức đang nhảy múa trong đám mây bảy sắc này!

Giây tiếp theo!

Chúng lại hóa thành Trường Hồng Công Đức Chi Lực to lớn, xông ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, giống như một con cự long vàng óng, tất cả đều chìm vào người Lưu Nhĩ trong Tử Tiêu Cung!

"Đinh đông!

Phát hiện mười trượng Công Đức Chi Lực, có phân giải không?" "Đinh đông!

Phát hiện trăm trượng Công Đức Chi Lực, có phân giải không?" "Đinh đông!

Phát hiện ngàn trượng Công Đức Chi Lực, có phân giải không?" Cũng vào lúc này, Lưu Nhĩ cuối cùng cũng niệm xong chương đầu tiên của "Đạo Đức Kinh".

Trong Tử Tiêu Cung.

"Hai điều này..." "Cùng xuất nhưng khác tên..." "Cùng gọi là Huyền..." "Huyền chi hựu Huyền..." "Chúng diệu chi môn..." Khi Lưu Nhĩ niệm xong câu cuối cùng của chương đầu tiên "Đạo Đức Kinh", hắn cảm thấy một luồng lực lượng vô hình kéo hắn ra khỏi giảng đạo ý cảnh.

Trong khoảnh khắc, toàn thân hắn đột nhiên mở bừng hai mắt, lời

nói trong miệng như bị phong cấm, không thể nói thêm nửa câu nào về nội dung "Đạo Đức Kinh" nữa.

Trong khoảnh khắc đó, Lưu Nhĩ mơ hồ cảm ngộ, Thiên Đạo làm như vậy là để hắn không thể tiếp tục giảng nữa.

Bởi vì, nếu hắn tiếp tục giảng, thì Lão Tử Đạo Nhân, tác giả nguyên bản của "Đạo Đức Kinh", liệu có thể thành Thánh không?

Cảm ngộ Đại Đạo, truyền đạo?

Lưu Nhĩ trong lòng khẽ thở phào, sau đó kinh ngạc phát hiện, xung quanh thân mình hắn lại tràn ngập kim quang công đức nồng đậm!

Một vùng vàng óng chói lọi, không thể nhìn rõ mọi vật xung quanh!

"Ha ha ha!

Thi một cái khảo hạch mà cũng có công đức, vui ghê!" Lưu Nhĩ cất tiếng cười lớn.

Ngay sau đó hấp thu công đức khổng lồ vào cơ thể, tích trữ trong Kim Luân Công Đức phía sau lưng hắn.

Điều mà Lưu Nhĩ không biết là, lần hắn tiến vào giảng đạo ý cảnh, nhìn có vẻ chỉ giảng vài câu ngắn ngủi của một chương trong "Đạo Đức Kinh", nhưng toàn bộ thế giới Hồng Hoang lại như có máy gia tốc thời gian.

Từ lúc hắn tiến vào giảng đạo ý cảnh bắt đầu giảng, Thiên Đạo có cảm ứng, dị tượng trên trời sinh ra.

Vạn tộc sinh linh thành kính lắng nghe Đại Đạo Chi Âm.

Cho đến khi giảng xong "Đạo Đức Kinh", trực tiếp đã trôi qua một trăm năm!

Nghĩa là, Đại Đạo Chi Âm của Lưu Nhĩ đã vang vọng khắp Hồng

Hoang Đại Địa suốt một trăm năm tròn!

Trong một trăm năm đó, vạn tộc sinh linh của Hồng Hoang Đại Lục đều ngoan ngoãn lắng nghe.

Trong một trăm năm đó, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục vô cùng yên tĩnh.

Vô số sinh vật nhờ đó mà khai mở linh trí.

Vô số tu sĩ nhờ đó mà đột phá bình chướng.

Vô số linh mạch bị hư tổn do Long Hán Đại Kiếp cũng nhờ đó mà hồi phục một phần.

Chương 101

Ngay cả một cọng cỏ, trong trăm năm đó cũng nhờ nghe đạo mà khai mở linh trí, bước lên con đường tu hành, không còn phàm tục nữa.

Toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục hài hòa vô cùng, khắp nơi đều tràn đầy khí tức sinh cơ bừng bừng!

Cũng trong một trăm năm này, vùng đất đã bị phá hủy nặng nề do Long Hán Đại Kiếp, vốn khó mà khôi phục, đã được hồi phục một phần nguyên khí.

Sau khi đạo âm của Lưu Nhĩ biến mất, chín xoáy nước xuất hiện trên không trung Hồng Hoang Đại Lục cũng lập tức tiêu tán.

Tất cả sinh linh bỗng chốc bừng tỉnh.

Từng người một sau khi phát hiện những gì mình thu hoạch được, không khỏi quỳ lạy về phía bầu trời mà hô lớn: "Chúng con vạn tạ Đạo Tổ Tôn Thượng đã giảng đạo!" "Bái tạ Thánh Nhân chi âm!" "Tôn Thượng chính là Thánh Nhân!" "Nguyện Tôn Thượng phúc như Đông Hải, vạn thọ vô cương!" Bởi vì Đại Đạo Chi Âm đột nhiên xuất hiện, nên những sinh linh và tu sĩ lắng nghe đạo này đều không biết ai là người truyền đạo.

Chỉ có thể trong lòng tự suy đoán.

Có người đoán là Hồng Quân Đạo Tổ, có người đoán là Thánh Nhân mới tấn thăng.

Nhưng có một điểm chung, đó là đều vô cùng cảm kích chủ nhân đã phát ra Đại Đạo Chi Âm!

Phải biết rằng, dưới sự quán đỉnh của Đại Đạo Chi Âm, tất cả

sinh linh trong vỏn vẹn trăm năm đã thu hoạch được lợi ích sánh ngang với nghìn năm, thậm chí vạn năm tu luyện bình thường!

Do đó trong lòng họ, tự nhiên vô cùng cảm kích sự tồn tại đã giảng đạo này!

Trong Tử Tiêu Cung.

Khi Lưu Nhĩ ngừng giảng đạo, các xoáy nước trên không do lực lượng pháp tắc Thiên Đạo tạo thành lập tức biến mất.

Tất cả các Đại Năng trong điện cũng đột nhiên bừng tỉnh khỏi Ngộ Đạo Ý Cảnh.

Chỉ thấy từng người một vẻ mặt đầy khó chịu, như thể đang trong giấc mộng đẹp thì bị người khác gọi tỉnh.

Trong lòng vô cùng khó chịu, thậm chí còn sinh ra cảm giác bực bội như trẻ con giận dỗi!

Nhưng những người có thể ở đây đều đã tồn tại vô số năm tháng.

Chỉ trong chớp mắt, họ cũng đã nhận rõ tình hình trước mắt.

Đây là Tử Tiêu Cung!

Vừa nãy đang lắng nghe đạo!

Người giảng đạo chính là Lưu Nhĩ!

Tất cả các Đại Năng đều nhao nhao nhìn về phía Lưu Nhĩ.

Trong khoảnh khắc, từng người một đứng sững tại chỗ, từng người một vẻ mặt ngây dại, từng người một trong lòng vô cùng kinh hãi.

Gì đây?

Lúc này trước mắt là một vùng Huyền Hoàng!

Mấy ngàn trượng Công Đức Chi Lực không ngừng tràn ngập khắp

nơi!

Một vùng kim quang chói lọi!

Ngay cả Tử Tiêu Chi Khí vốn có trong Tử Tiêu Cung cũng bị chiếu rọi mà ảm đạm đi vài phần!

Ai không biết, còn tưởng mình đã tiến vào Kim Trì Công Đức Huyền Hoàng của Thiên Đạo!

"Nhiều công đức như vậy!" "Thiên Đạo ở trên!

Ngàn trượng công đức a!" "Trước kia, Sư Tôn thành Thánh cần bao nhiêu công đức?

Mười vạn trượng?" "Vô Lượng Thiên Tôn!

Nhiều công đức như vậy, đủ để ta luyện một Chí Bảo Công Đức rồi!" "Chuyện gì vậy?

Con khỉ kia đâu?" "Chẳng lẽ luồng Công Đức Chi Lực khổng lồ đó là của con khỉ kia?" Những lời này từ miệng tất cả các Đại Năng trong điện thốt ra.

Từng người một sau khi ngây dại, kinh ngạc nhìn quanh đại điện, phát hiện không thấy bóng dáng Lưu Nhĩ.

Chỉ thấy luồng công đức khổng lồ đã nhấn chìm cả bồ đoàn của Lưu Nhĩ.

Không khỏi, trong lòng từng người một nảy sinh một suy nghĩ tưởng chừng không thể nào...

Chẳng lẽ... luồng công đức này là của con khỉ chết tiệt kia?

Bởi vì luận đạo?

Bởi vì khảo hạch?

Bởi vì giảng đạo?

Con khỉ chết tiệt kia đã có được nhiều Công Đức Chi Lực như vậy?

Chương 102

Tất cả các Đại Năng đều không thể tin nổi nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ trên đạo đài!

Trong mắt đầy vẻ dò hỏi!

Hồng Quân Đạo Tổ khẽ mỉm cười, vẫn im lặng, cố làm ra vẻ thần bí...

Khiến tất cả Đại Năng trong lòng sinh ra dự cảm chẳng lành, càng thêm khẳng định suy nghĩ vừa rồi...

"Công Đức Chi Lực co rút lại rồi!" "Mau nhìn!" Cũng vào lúc này, không biết ai hô lên một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhao nhao nhìn về phía dưới đạo đài!

Lập tức phát hiện, luồng Công Đức Chi Lực hùng vĩ chói mắt kia đột nhiên chấn động mạnh, sau đó bắt đầu co rút nhanh chóng về trung tâm!

Dường như có một lực hút khủng khiếp sinh ra ở giữa luồng Công Đức Chi Lực.

Trong khoảnh khắc, tất cả các Đại Năng đều trợn tròn hai mắt.

Giây tiếp theo, họ thấy toàn bộ Công Đức Chi Lực đã thu rút lại, cuối cùng chìm vào một thân ảnh vàng óng chói lọi!

"Ừm?" "Nhìn ta làm gì vậy?" "Có ai muốn luận đạo không?" Thân ảnh đó từ bồ đoàn đứng dậy, vươn vai một cái rồi lười biếng nói.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Ừm?" "Nhìn ta làm gì vậy?" "Có ai muốn luận đạo không?" Lưu Nhĩ từ bồ đoàn đứng dậy, vươn vai một cái, rồi từ tốn nói với các Đại

Năng đang kinh hãi nhìn hắn trong điện.

Lời này vừa thốt ra, phần lớn các Đại Năng đều kinh ngạc xen lẫn phẫn nộ.

“Tên khốn!

Một con khỉ hôi thối mà coi thường ai thế!” “Luận đạo thì luận đạo!

Ai mà chẳng biết!” “Chẳng lẽ nhiều người chúng ta không bằng con khỉ thối đó sao?” “.....” Những Đại Năng tính tình nóng nảy vô thức buột miệng chửi.

Nhưng rồi lập tức im bặt.

Bởi vì vừa mới phản ứng lại chuyện Lưu Nhĩ vừa giảng đạo xong.

Các Đại Năng đó liền nhìn nhau.

Ờ... hình như thật sự không bằng.

Không!

Ta không bằng, nhưng có Tam Thanh ở đây mà!

Là Nguyên Thần của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành, chẳng lẽ sự lĩnh ngộ Đại Đạo lại không bằng con khỉ thối đó sao?

Ánh mắt tất cả các Đại Năng đều nhao nhao nhìn về phía Tam Thanh vẫn đang ngồi trên bồ đoàn.

Vừa nãy, họ cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ xông thẳng lên trời!

Giây tiếp theo, họ kinh ngạc phát hiện, Lão Tử Đạo Nhân... lại đột phá rồi!

Từ Chuẩn Thánh trung kỳ, đột phá lên Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Chưa kịp phản ứng, họ thấy Lão Tử Đạo Nhân từ tốn đứng dậy, với vẻ mặt cảm kích đi đến trước mặt Lưu Nhĩ, cung kính hành một đại lễ!

"Lão Tử Đạo Nhân vạn tạ Đạo Hữu đã thụ đạo!" Lão Tử cúi người chắp tay vái mà hô lớn.

Trong ngữ khí tràn đầy sự thành kính và ngưỡng mộ.

Người khác không biết, nhưng Lão Tử, người đang theo đuổi Thái Thượng Đại Đạo, lại vô cùng rõ ràng.

Chỉ riêng từ nội dung giảng đạo của Lưu Nhĩ mà xem, sự lĩnh ngộ đối với Thái Thượng Đại Đạo, ông ta còn kém Lưu Nhĩ xa lắc!

Vì vậy, vào khoảnh khắc đột phá đó, ông đã hiểu ra, mình không bằng Lưu Nhĩ!

Có lẽ đây chính là nguyên nhân Hồng Quân Đạo Tổ thu Lưu Nhĩ làm đồ đệ!

Huống hồ, giờ đây khảo hạch đang diễn ra, Hồng Quân Đạo Tổ đã chứng kiến tất cả.

Nếu vì đột phá mà không biết cảm kích, chẳng phải sẽ trở thành hạng người vong ân bội nghĩa sao?

Thấy Lão Tử Đạo Nhân như vậy, Nguyên Thủy Đạo Nhân và Thông Thiên Đạo Nhân cũng thấu hiểu đạo lý này.

Lập tức đi đến trước mặt Lưu Nhĩ, chỉnh tề cúi người hành lễ mà nói: "Nguyên Thủy Đạo Nhân bái tạ Đạo Hữu đã thụ đạo!" "Thông Thiên Đạo Nhân bái tạ Đạo Hữu đã thụ đạo!" Trong khoảnh khắc, những Đại Năng vốn muốn Tam Thanh ra mặt làm cho Lưu Nhĩ bẽ mặt đều hoàn toàn đớ người ra.

Từng người một dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Tam Thanh.

Tên khốn!

Chương 103

Mọi người cùng nghe đạo, kết quả đều đi tạ ơn.

Ta mà không phục sao?

Tính sao đây?

Chẳng lẽ muốn công bố cho tất cả mọi người biết ta không biết lễ tiết?

Vừa rồi, lại có Nữ Oa, Phục Hy, Thập Nhị Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân Lão Tổ... và các Đại Năng khác đến trước mặt Lưu Nhĩ.

"Nữ Oa bái tạ Đạo Hữu thụ đạo..." "Phục Hy bái tạ Đạo Hữu thụ đạo..." "Trấn Nguyên Tử bái tạ Đạo Hữu thụ đạo..." "Hồng Vân bái tạ Đạo Hữu thụ đạo..." "....." Trong khoảnh khắc, trừ những Đại Năng vừa nãy tính tình nóng nảy, trong lòng vẫn luôn không phục Lưu Nhĩ như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng... thì phần lớn Tam Thiên Thính Khách đều hướng về Lưu Nhĩ mà bái tạ!

Dù sao Đạo Tổ vẫn đang quan sát.

Chỉ riêng cảnh giới ngộ đạo trăm năm kia cũng đã khiến họ được lợi không ít rồi!

Trong Tam Thiên Thính Khách, trừ một vài người có thù đoạt bảo với Lưu Nhĩ, trừ một vài người không phục Lưu Nhĩ, thì tất cả các Đại Năng khác đều không có oán thù gì với Lưu Nhĩ, trái lại vì lần nghe đạo này mà vô cùng cảm kích.

Lại nói Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và các Đại Năng vừa nãy không phục Lưu Nhĩ.

Sau khi thấy tình thế trong điện như vậy, họ nhìn nhau.

Cũng không dám ngẩng đầu nhìn thần sắc của Hồng Quân Đạo Tổ nữa.

Họ cũng cùng chắp tay hành lễ, thần sắc vô cùng lúng túng.

Tuy nhiên.

Lưu Nhĩ không phải loại người bị bắt nạt xong rồi quên.

Hắn tự nhận thấy mình ra tay trước không sai, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại đưa ra vấn đề đạo pháp làm khó hắn, nên không thể nhịn được nữa.

Vì vậy, sau khi thấy những người này cũng hành lễ, Lưu Nhĩ không đáp lại, mà ngược lại dùng ánh mắt lãnh đạm trực tiếp nhìn về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân: "Đến lượt rồi." "Ta hỏi!" "Đạo là gì?" Lời này vừa thốt ra, toàn trường kinh ngạc tĩnh lặng, không khí lập tức lên đến đỉnh điểm!

Từng người một trợn tròn hai mắt nhìn chằm chằm Lưu Nhĩ.

Ngay sau đó lại bừng tỉnh, hướng ánh mắt về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

Các Đại Năng "ăn dưa" (hóng hớt) này lập tức kích hoạt thuộc tính "ăn dưa" của mình, từng người một ngửi thấy sắp có một quả dưa to để ăn rồi!

Phải biết rằng, vừa nãy chính Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã hùng hổ hỏi ra câu "Đạo là gì?", trực tiếp làm khó tất cả các Đại Năng, khiến họ đều chìm vào trầm tư.

May mắn thay, Lưu Nhĩ có sự cảm ngộ Đại Đạo thấu triệt, trực tiếp truyền đạo giải hoặc, hóa giải sự bối rối và khó hiểu trong lòng họ!

Nếu không, vấn đề này hoàn toàn có thể vướng mắc hàng ngàn,

vạn năm!

Nữ Oa, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử và các Đại Năng khác đều cảm thấy sợ hãi sau đó...

Người tu hành, sợ nhất là "chấp trước"!

Một khi đã rơi vào sự chấp trước, một khi trong lòng sinh ra chấp niệm!

Thì có thể vĩnh viễn không thể tiêu trừ!

Thậm chí còn có thể cản trở sự đột phá trong tu hành!

Các Đại Năng đó đều lộ vẻ khó chịu nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chờ đợi câu trả lời của ông ta.

Trong khoảnh khắc, tất cả tiêu điểm của Tử Tiêu Cung đều tập trung vào Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ trên đạo đài, lúc này cũng không nhắc đến chuyện khảo hạch, mà đặt ánh mắt lên người Tiếp Dẫn Đạo Nhân, ra vẻ chờ đợi câu trả lời.

Điều này khiến Hạo Thiên Tiên Đồng và Dao Trì Tiên Đồng bên cạnh phải bịt miệng cười trộm, trong lòng thầm nghĩ Sư Tôn đang thiên vị con khỉ kia mà...

Lại nói Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Sau khi nghe Lưu Nhĩ chất vấn sắc bén, và cảm nhận được ánh mắt của toàn trường, khóe miệng ông ta co giật, phía sau lưng lập tức toát mồ hôi lạnh.

Với cục diện như vậy, ông ta cũng không biết phải ứng phó thế nào!

Đành chuyển ánh mắt sang Chuẩn Đề bên cạnh.

Tử Tiêu Cung.

Cảm nhận ánh mắt của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, đôi mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức đảo một vòng.

Giây tiếp theo, ông ta liền cười hì hì quay sang Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Lão Sư, Lưu Nhĩ Đạo Hữu đã thắng một trận rồi!

Đồ nhi cảm thấy có thể bắt đầu khảo hạch tiếp theo rồi!

Đồ nhi nguyện ý tự tiến cử, là người đầu tiên khiêu chiến Lưu Nhĩ Đạo Hữu." Lời này của Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa thốt ra, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lập tức tiến lên một bước, sau đó mở miệng nói: "Ta cũng cảm thấy có thể bắt đầu khảo hạch tiếp theo rồi!" Hai người vừa dứt lời, Hồng Quân Đạo Tổ chưa kịp mở miệng, các Đại Năng khác đã nhao nhao ném ánh mắt khinh bỉ về phía hai người.

Chương 104

"Vô sỉ!

Thật là quá đỗi vô sỉ!" "Tiếp Dẫn rõ ràng không biết đạo là gì, mà còn dám đặt câu hỏi cho người khác?" "Chết tiệt!

Ta biết rồi, vốn dĩ không biết đáp án nên mới hỏi!" "Đồ ti tiện vô sỉ, hại ta suýt chút nữa rơi vào chấp trước!" "Thôi bỏ đi!

Đối với loại người như vậy thì làm sao đây?" "Nếu không phải Đạo Tổ niệm tình nhân quả của Tây Phương Thế Giới, hạng người này sao có thể cùng chúng ta ở đây?" Các Đại Năng đó từng người một trực tiếp mở miệng châm chọc.

Trong ngữ khí không có tình cảm nào khác, chỉ toàn là sự chán ghét.

Chết tiệt, nếu hiểu rồi mới đặt câu hỏi thì tốt biết mấy.

Cũng không có gì để nói!

Nhưng Tiếp Dẫn rõ ràng không hiểu, lại dám đặt câu hỏi, thật đáng phỉ nhổ!

Mọi người cũng đều hiểu rõ trong lòng.

Sở dĩ Hồng Quân Đạo Tổ lại để cho những người Tây Phương như vậy ở đây, là vì năm đó Long Hán Đại Kiếp.

Hồng Quân Đạo Tổ đã dẫn dắt Quân Minh trừ ma đến Tây Phương chém giết Ma Tổ La Hầu, dẫn đến cuối cùng Tây Phương Thế Giới sinh linh đồ thán.

Nhiều năm trôi qua, chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai tu sĩ xuất hiện.

Vì vậy, vì mối quan hệ nhân quả này, Người mới ban cho hai đạo nhân này sự bồi thường.

Dù sao nếu Hồng Quân Đạo Tổ muốn công đức viên mãn, thì phải dứt bỏ tất cả nhân quả thế tục!

Đây cũng là nguyên nhân sau này Hồng Quân sẽ thu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn làm đồ đệ.

Lại nói Hồng Quân Đạo Tổ.

Sau khi nghe những lời của các Đại Năng đó, Người lập tức dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn về phía Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ vốn định tiếp tục bùng nổ sau khi nghe lời của hai kẻ ngốc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Cảm nhận ánh mắt của Sư Tôn, hắn liền đối mắt với Người.

Giây tiếp theo, hắn đã hiểu ý của Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ đang nói cho hắn biết, Người còn nợ nhân quả, hãy nể mặt Người, trước khi hợp đạo, đừng nên so đo với những kẻ Tây Phương đó nữa!

Lưu Nhĩ khẽ giật mình, sau đó thần sắc như thường, khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao, bất luận thế nào cũng phải nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ.

Hơn nữa, sau này hắn còn có rất nhiều cơ hội để giáo huấn hai kẻ ngốc Tây Phương kia.

Các Đại Năng thấy vậy đều thầm than tiếc.

Nhưng cũng không dám nói nhiều.

Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ cũng mở miệng: "Có ai muốn cùng đồ đệ bất tài của ta luận đạo không?" Các Đại Năng nghe vậy đều nổi

đầy hắc tuyến trên trán.

Luận đạo cái quái gì nữa!

Không thấy người ta giảng đạo trực tiếp sinh ra dị tượng sao?

Không thấy Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành lúc này cũng không dám lên tiếng sao?

Vả lại, sự lĩnh ngộ đạo pháp thông thấu như vậy mà còn "bất tài"?

Vậy thì ta đây là gì?

Vậy thì ta đây còn không nói ra được đạo sao?

Vì vậy, sau khi nghe lời của Hồng Quân Đạo Tổ, tất cả các Đại Năng đều im lặng, từng người một mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, không nói một lời.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy khẽ mỉm cười, sau đó tiếp lời: "Vì đã không ai có dị nghị, vậy khảo hạch đầu tiên, đồ nhi bất tài của ta đã thắng." Nghe Hồng Quân Đạo Tổ tiếp tục gọi Lưu Nhĩ là "đồ đệ bất tài", tất cả Đại Năng đều khóe miệng co giật.

Vẫn im lặng không nói một lời.

Hồng Quân Đạo Tổ liền tiếp tục: "Nội dung khảo hạch thứ hai vô cùng đơn giản." "Đó chính là thực lực." "Lần này vẫn để đồ nhi bất tài của ta ra tay trước." "Nếu thắng, sẽ là Huyền Môn Thủ Đồ." "Nếu thua, sẽ đặt ra khảo hạch thứ ba." Lời này vừa thốt ra, tất cả Đại Năng đều không biểu lộ thần sắc khác lạ.

Trong lòng châm chọc: "Người có thể đừng gọi là đồ nhi bất tài nữa được không..." Nhưng cũng nhanh chóng hồi thần.

Từng người một đôi mắt lóe sáng.

Đặc biệt là Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn... và các Đại Năng khác.

Đều vô cùng hân hoan.

Có cơ hội!

Chương 105

Huyền Môn Thủ Đồ có cơ hội!

Bởi vì xem ra, tuy Lưu Nhĩ đối với đạo pháp lĩnh ngộ cực kỳ thấu triệt, nhưng phải biết rằng, lĩnh ngộ đạo pháp và thực lực lại không giống nhau.

Trong vỏn vẹn vạn năm mà có thể có sự cảm ngộ đạo pháp như vậy, chỉ có thể nói Lưu Nhĩ trời sinh thân cận với Đại Đạo.

Nhưng thực lực thì khác rồi!

Thực lực phải xét đến cảnh giới Nguyên Thần, cảnh giới nhục thân, phẩm giai pháp bảo, khống chế thần thông... và nhiều yếu tố điều kiện tổng hợp khác.

Cho nên, cảm ngộ đạo pháp sâu xa thấu triệt, nhưng chưa chắc đã có nghĩa thực lực cường đại!

Tất cả các Đại Năng đều động lòng!

Cũng vào lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ phất tay phải.

Chỉ thấy trong đại điện xuất hiện thêm một bức họa quyển.

Trong họa là một vùng tinh không bao la, hơn nữa có vô số tinh thần lấp lánh những ánh sáng khác nhau.

"Trong bức họa này tự thành một không gian." "Có pháp lực của ta gia trì, các ngươi cứ việc ra tay hết sức!" Hồng Quân Đạo Tổ nói, sau đó đặt ánh mắt lên tất cả các Đại Năng.

"Phập!" Lưu Nhĩ cũng lúc này đạp không, thân ảnh hóa thành lưu quang trực tiếp chìm vào họa quyển.

Giây tiếp theo, mọi người thấy trong tinh hà bao la của bức họa

đột nhiên có thêm một nhân ảnh mặc đạo phục màu vàng.

Chính là Lưu Nhĩ!

"Có ai?" Chỉ thấy Lưu Nhĩ lúc này chắp tay sau lưng lơ lửng trong tinh không, thần sắc lãnh đạm nói.

Mà thần sắc lãnh đạm đó, lại trực tiếp khiến đôi mắt của các Đại Năng trong Tử Tiêu Cung khẽ co lại.

Tu luyện đến cảnh giới này, ai mà chẳng là kẻ tâm cao khí ngạo?

"Ta!" Vì vậy giây tiếp theo, một nhân ảnh đột nhiên lóe ra, cũng trong khoảnh khắc chìm vào họa quyển!

"Ta!" Các Đại Năng trong Tử Tiêu Cung chỉ nghe thấy một tiếng hô vang.

Giây tiếp theo, họ thấy một đạo kim quang lóe lên!

Trực tiếp chìm vào họa quyển lơ lửng giữa không trung.

Cũng vào lúc này.

Trong họa quyển đột nhiên xuất hiện một đạo kim quang, trong khoảnh khắc hóa thành một nam tử toàn thân tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa.

Chính là Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu Tộc!

Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện trong họa quyển, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng thầm thổ tào!

Tâm thái của họ đã bị Lưu Nhĩ ảnh hưởng rồi!

Lại bỏ lỡ lương cơ!

Để Yêu Tộc không công chiếm tiện nghi lớn!

Đúng vậy, mà xem, nếu chỉ luận thực lực đấu pháp, Lưu Nhĩ chắc chắn sẽ kém xa Đông Hoàng Thái Nhất!

Phải biết Đông Hoàng Thái Nhất là sinh linh Tiên Thiên được thai nghén từ Thái Dương Tinh!

Không chỉ thực lực đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, không chỉ có Chí Bảo Đông Hoàng Chung bẩm sinh, không chỉ nhục thân trời sinh cường hãn, mà còn trời sinh hiểu được cách thao túng Thái Dương Chân Hỏa!

Cộng thêm đủ mọi yếu tố, có thể thấy thực lực của hắn mạnh mẽ đến nhường nào.

Rất nhiều Đại Năng đều tự vấn lòng mình rằng không thể địch lại.

Giờ đây Đông Hoàng Thái Nhất khiêu chiến Lưu Nhĩ, tỷ lệ thắng của hắn tự nhiên không cần nói nhiều!

Lại nói trong họa quyển.

Lưu Nhĩ nhìn Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa nóng rực trước mặt, thần sắc trong mắt hắn thản nhiên tự tại.

Khi tất cả các Đại Năng đều cho rằng hắn lại sắp trào phúng Đông Hoàng Thái Nhất một phen, chỉ thấy hắn nhàn nhạt mở miệng nói: "Ra tay đi." Lời này vừa thốt ra, không chỉ sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất trong không gian họa quyển vô cùng khó coi, mà Đế Tuấn, Côn Bằng và các Đại Năng Yêu Tộc khác đang theo dõi cảnh này bên ngoài họa quyển cũng đều thần sắc âm u.

"Hừ!" "Cuồng vọng!" Đế Tuấn khẽ hừ lạnh nói.

Trong lúc nói chuyện, trong đôi mắt vàng rực yêu dị kia còn có Thái Dương Chân Hỏa nhảy múa.

Người khác không biết thực lực của Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng hắn thì vô cùng rõ ràng!

Phải biết rằng, Đông Hoàng Thái Nhất tuy là đệ đệ, sinh ra muộn hơn một chút, nhưng thực lực của Thái Nhất lại vô cùng cường hãn.

Đặc biệt là Chí Bảo Đông Hoàng Chung bẩm sinh của Đông Hoàng Thái Nhất.

Chương 106

Đông Hoàng Chung chính là Khai Thiên Thánh Khí!

Có sự gia trì của một Chí Bảo như vậy, ngay cả Đế Tuấn cũng không dám chắc có thể địch lại đệ đệ này.

Vì vậy theo Đế Tuấn, đệ đệ Thái Nhất muốn thắng Lưu Nhĩ, đơn giản là dễ như trở bàn tay!

Hiển nhiên, phần lớn các Đại Năng trong điện đều có suy nghĩ tương tự.

Ví như Thập Nhị Tổ Vu lúc này cũng đang lo lắng nhìn Lưu Nhĩ trong họa quyển.

Tuy rằng vị Thánh Vu này có huyết mạch Bàn Cổ nồng đậm hơn, tuy rằng vị Thánh Vu này đã dẫn đến sự xuất hiện tàn hồn của Phụ Thần, nhưng là đối thủ cũ của Yêu Tộc, họ đều vô cùng rõ ràng thực lực của Đông Hoàng Thái Nhất!

Hắn là một kình địch!

Nếu không thì cũng sẽ không chiến đấu với Vu Tộc nhiều năm như vậy.

Lưu Nhĩ trong mắt Thập Nhị Tổ Vu, còn quá trẻ!

Tuy rằng khảo hạch thứ nhất, Lưu Nhĩ giảng đạo khiến họ kinh ngạc.

Tuy rằng biết Lưu Nhĩ đã được truyền thừa của Bàn Cổ Phụ Thần, nhưng họ vẫn lo lắng.

Lo lắng Lưu Nhĩ xảy ra một chút sai sót, vậy Vu Tộc sẽ đối mặt với Phụ Thần thế nào?

Vu Tộc sẽ phát triển ra sao?

Lập tức có chút hối hận.

Hối hận đã không ngăn cản Lưu Nhĩ xuất chiến!

Hối hận đã không thay Lưu Nhĩ xuất chiến!

Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau, đều thầm hạ quyết tâm trong lòng: Một khi tình thế không ổn, sẽ tiến vào họa quyển giúp đỡ Lưu Nhĩ!

Bất kể Đạo Tổ có ngăn cản hay không.

Lại nói trong họa quyển.

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi nghe lời Lưu Nhĩ, Thái Dương Chân Hỏa trên người hắn đột nhiên bùng lên cao trăm trượng!

Thái Dương Chân Hỏa vàng óng chói lọi trực tiếp đốt cháy không gian xung quanh đến mức méo mó!

"Thằng nhãi ranh!" Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất phun ra kim sắc hỏa quang!

"Đông!" Giây tiếp theo.

Một tiếng chuông khổng lồ nổ vang!

Chỉ thấy Đông Hoàng Chung lập tức được Đông Hoàng Thái Nhất tế ra!

Trực tiếp mang theo Thái Dương Chân Hỏa khủng bố khổng lồ oanh kích về phía Lưu Nhĩ!

Nơi Đông Hoàng Chung vô cùng mạnh mẽ đi qua, tất cả không gian đều vỡ vụn từng tấc.

Những vết nứt khổng lồ như trường hồng, kéo dài về phía Lưu Nhĩ!

Trong chớp mắt, Đông Hoàng Chung đã ở trước người Lưu Nhĩ!

Khóe miệng Đông Hoàng Thái Nhất nhếch lên, trong đầu hắn lập tức hiện ra cảnh tượng Lưu Nhĩ bị Đông Hoàng Chung oanh kích đến mức xương cốt tan nát, thần hồn câu diệt!

Trong khoảnh khắc.

Đồng tử hắn co rút lại!

Hắn thấy Lưu Nhĩ động thủ rồi!

Chỉ thấy Lưu Nhĩ đối mặt với Đông Hoàng Chung khí thế khủng bố, thần sắc vẫn vô cùng thản nhiên bình tĩnh.

Giây tiếp theo.

Toàn thân hắn chấn động.

Khí Huyết Chi Lực hùng hậu cuồn cuộn đột nhiên bùng phát từ khắp nơi trên cơ thể!

Khí Huyết Chi Lực khủng bố vậy mà trong chớp mắt bùng nổ mấy ngàn trượng!

Ngay sau đó.

Tất cả Đại Năng thấy Lưu Nhĩ khẽ nâng tay phải, một quyền vung ra!

"Oanh!" "Đông!" Tiếng động lớn khủng khiếp từ nắm đấm của Lưu Nhĩ bùng nổ!

Một luồng dao động vô cùng mạnh mẽ trực tiếp từ đây lan tỏa ra!

Luồng dao động đó trong khoảnh khắc vang vọng khắp không gian họa quyển.

Chương 107

Nơi nó đi qua, tất cả tinh thần đều chấn động!

Đều lóe lên tinh quang chói mắt!

Còn Đông Hoàng Chung vốn có khí thế vô cùng khủng bố, mang theo Thái Dương Chân Hỏa trăm trượng, thì dưới một quyền oanh kích, đột nhiên bay ngược ra!

Với tốc độ như tia chớp, trực tiếp oanh kích lên người Đông Hoàng Thái Nhất!

"Oanh!" "Phốc!" Chỉ thấy toàn thân Đông Hoàng Thái Nhất bị Đông Hoàng Chung trực tiếp đâm trúng!

Ngay cả khi hắn đã cố gắng dùng tâm thần khống chế tốc độ bay ngược của Đông Hoàng Chung, ngay cả khi cơ thể hắn cường hãn vô cùng!

Nhưng sau khi một kích đâm trúng, hắn trực tiếp phun ra một ngụm huyết vụ màu vàng, ngũ tạng lục phủ trong nháy mắt bị chấn thành nát bét, toàn thân mất đi ý thức, rơi xuống tinh hải vô tận bên dưới.

Bên ngoài họa quyển.

Tất cả các Đại Năng thấy cảnh này, đều trực tiếp ngây người ra.

Ngay cả Đế Tuấn, Côn Bằng lúc này cũng đứng sững tại chỗ, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi!

Chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ bất đắc dĩ lắc đầu, phất tay phải.

Một luồng Tử Tiêu Chi Khí đột nhiên sinh ra, tràn vào trong họa quyển.

Bên ngoài họa quyển.

Tất cả các Đại Năng đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trong họa quyển.

Chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất lúc này đã ngất xỉu trong tinh hải, thân thể vẫn không ngừng rơi xuống...

Nhưng Đế Tuấn và Côn Bằng lúc này cũng đã ngây người.

Hoàn toàn quên mất phải ra tay cứu viện...

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng ngây người.

Hoàn toàn quên mất phải ra tay tương trợ...

Các Đại Năng khác lại càng trợn mắt há mồm không thể tin được.

Chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó lắc đầu, phất tay phải.

Trong khoảnh khắc, một luồng Tử Tiêu Chi Khí xuất hiện giữa không trung, lao vào không gian họa quyển!

Giây tiếp theo.

Tử Tiêu Chi Khí xuất hiện trong không gian họa quyển, trực tiếp bao bọc lấy Đông Hoàng Thái Nhất đang không ngừng rơi xuống và đã hôn mê.

Ngay sau đó trực tiếp cuốn ra khỏi không gian họa quyển.

"Phốc!" Tử Tiêu Chi Khí đã chìm vào họa quyển lại một lần nữa tuôn ra.

Cùng lúc đó xuất hiện là Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân đầy máu vàng.

Hơn nữa từng giọt máu vàng không ngừng chảy ra từ miệng hắn, trong khoảnh khắc đã nhuộm ướt gạch xanh của đại điện thành màu

vàng óng.

Lúc này.

Tất cả các Đại Năng cũng đột nhiên bừng tỉnh!

“Không!

Đệ đệ!” Chỉ thấy Đế Tuấn là người phản ứng, gầm lên giận dữ bay ra, trong khoảnh khắc đã xuất hiện bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, trực tiếp ôm lấy hắn.

Nhìn Thái Nhất vẫn còn đang hôn mê, thần sắc Đế Tuấn vô cùng phẫn nộ.

Yêu khí vô thượng trên người hắn lập tức tuôn ra, truyền vào cơ thể Đông Hoàng Thái Nhất.

Hắn còn trong nháy mắt lấy ra một cây Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính mộc, thi triển đạo pháp bắt đầu cứu trị Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này.

Tất cả các Đại Năng đã phản ứng cũng nhao nhao kinh hô.

“Thiên Đạo ở trên!

Đó là thật sao?” “Không chỉ dám dùng nhục thân đối kháng Khai Thiên Thánh Khí, còn một quyền oanh kích cho nó bay ngược lại!” “Lực Chi Pháp Tắc!

Con khỉ đó đã tu luyện Lực Chi Pháp Tắc!” “Khí Huyết Chi Lực có mấy ngàn trượng!

Tổ Vu của Vu Tộc cũng không bằng!” “Đông Hoàng Thái Nhất... không địch lại!

Chiến bại rồi!” “.....” Chỉ thấy những lời kinh hô của các Đại Năng không giống nhau, nhưng tất cả đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn

Lưu Nhĩ trong họa quyển.

Chương 108

Hoàn toàn không có gì cả!

Chỉ một quyền thôi, đã khiến Đông Hoàng Thái Nhất ngất xỉu!

Quả thật là đã tu luyện nhục thân!

Quả thật là đã tu luyện Lực Chi Pháp Tắc!

Đã tu luyện thành công!

Con khỉ chết tiệt đó tu luyện từ khi nào?

Trước đó hoàn toàn không hề phát hiện ra!

Do đó, trong lòng tất cả các Đại Năng đều đầy kiêng kỵ!

Dù sao cảnh giới tu luyện nhục thân vốn dĩ đã hiếm thấy!

Tu luyện nhục thân cảnh giới đại thành cũng chỉ có Thập Nhị Tổ Vu!

Còn tu luyện nhục thân đại thành lại còn tu luyện Lực Chi Pháp Tắc thì hầu như không có!

Tu sĩ tu luyện Nguyên Thần, kỵ nhất là đấu pháp với tu sĩ tu luyện Lực Chi Pháp Tắc.

Pháp bảo oanh kích vài cái, cũng chỉ là da thịt xuất hiện vết hồng ấn.

Nhưng nếu bị đánh cận thân một quyền, thì cái cảm giác đó thật... khó tả.

Chẳng thấy ngay cả Đại Năng như Đông Hoàng Thái Nhất, chỉ bị Đông Hoàng Chung va chạm nhẹ thôi mà đã trực tiếp bị chấn vỡ nát ngũ tạng lục phủ, ngất xỉu rồi sao!

Chỉ là va chạm nhẹ!

Nếu là tu sĩ yếu hơn một chút mà dính một quyền, e rằng trực tiếp thần hồn câu diệt!

Khi các Đại Năng đó đang kinh hãi và kiêng kỵ, Thập Nhị Tổ Vu lại mặt mày tươi cười!

Đặc biệt là Đế Giang Tổ Vu, lúc này mặt cười như một đóa hoa!

Trong lòng trực hô: "Không hổ là Thánh Vu Tôn Thượng!!!" "Một quyền đánh thật là có lực!!!" "Vu Tộc có hy vọng quật khởi rồi!!!" Không trách Thập Nhị Tổ Vu trong lòng lại hân hoan như vậy!

Dù sao lần này Lưu Nhĩ một quyền đánh ra mang đến sự chấn động thật sự quá lớn!

Không chỉ một lần tiêu trừ tất cả lo lắng trong lòng họ, mà còn khiến họ nhìn thấy một tương lai huy hoàng!

Dù sao mà xem, Lưu Nhĩ mới bao nhiêu tuổi chứ!

Từ khi xuất thế đến nay, cũng chưa đến vạn năm.

Lại có thần uy như vậy, có thể một quyền đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất!

Vậy thì vạn năm nữa thì sao?

Hai vạn năm nữa thì sao?

Năm vạn năm nữa thì sao?

Không dám tưởng tượng.

Lúc đó thực lực của Lưu Nhĩ sẽ đạt đến trình độ nào!

Nhưng, có thể khẳng định, đến lúc đó, Lưu Nhĩ nhất định có thể dẫn dắt Vu Tộc xưng bá toàn bộ Hồng Hoang!

Trong đôi mắt đầy vẻ sùng kính nhìn Lưu Nhĩ trong thế giới họa

quyển!

Giây tiếp theo, họ thấy ánh mắt Lưu Nhĩ vẫn bình thản.

Dường như không có chuyện gì có thể gây ra sự dao động trong nội tâm hắn.

Cũng vào lúc này.

Lưu Nhĩ mở miệng.

Chỉ thấy hắn nhàn nhạt khẽ nói: "Kẻ tiếp theo, là ai?" Ngữ điệu lúc này tuy thấp, ngữ khí tuy yếu.

Nhưng vừa truyền ra khỏi họa quyển, vừa truyền vào trong Tử Tiêu Cung đại điện, lại như hóa thành Thái Sơn.

Đè nặng khiến tất cả các Đại Năng trong lòng trong khoảnh khắc suýt chút nữa không thở nổi!

Ngay cả những Đại Năng trong lòng vẫn luôn không phục Lưu Nhĩ, ngay cả những kẻ trong lòng thù hận Lưu Nhĩ như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Vào lúc này, sau khi nghe lời Lưu Nhĩ, đều im lặng.

Chỉ có đôi mắt nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất, nhìn Đế Tuấn vẫn đang dùng Tiên Thiên Linh Căn cứu trị Đông Hoàng Thái Nhất.

Chương 109

Trong khoảnh khắc nhìn nhau.

Trong một lúc.

Đối mặt với lời nói của Lưu Nhĩ, trong Tam Thiên Thính Khách, lại không có một Đại Năng giả hay Đại Thần Thông giả nào dám đứng ra khiêu chiến.

“Ha ha ha!” “Hai kẻ Tây Phương kia, vừa nãy không phải muốn khiêu chiến Sư Huynh của ta sao?” “Giờ đây không thấy mở miệng nữa?” Lúc này.

Một tiếng cười trong trẻo truyền ra.

Trong đại điện tĩnh lặng càng thêm vang dội.

Tất cả các Đại Năng đều theo tiếng mà nhìn tới.

Lập tức thấy Dao Trì Tiên Đồng vừa nãy bị Hạo Thiên bịt miệng.

Trong nháy mắt.

Tất cả Đại Năng trong lòng đều vui mừng.

“A!

Vừa nãy hai vị Đạo Hữu không phải muốn làm người đầu tiên khiêu chiến Linh Hầu Đạo Hữu sao?

Giờ đây lại không lên tiếng nữa?” “Đúng vậy đúng vậy!

Vừa nãy khi Đông Hoàng Đạo Hữu giành trước khiêu chiến, ngô có thấy hai vị Đạo Hữu không phục khí mà!” “Nếu vậy sao?

Vậy thì để hai vị Đạo Hữu Tây Phương khiêu chiến đi!” “Đúng vậy đúng vậy!

Hai vị Đại Lão đường xa đến, suất khiêu chiến nhường cho hai vị!" "Ngô cảm thấy không tệ!" Sau khi nghe lời Dao Trì, tất cả Đại Năng cũng nhao nhao mở miệng nói.

Trong khoảnh khắc.

Mọi người lại đặt ánh mắt lên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi cảm nhận tất cả ánh mắt đều tập trung vào hai người, đều giật mình.

Quả thật là lại đổ lên người ta rồi sao?

Chẳng lẽ những người Đông Phương này không cho ta chuyện tốt, mà chuyện xấu lại để người Tây Phương ta ưu tiên sao?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đang thoi thóp một cái, lại nhìn một cái vết máu còn chưa khô trên đất.

Ngay sau đó đều cúi đầu, không nói một lời.

Tên khốn!

Ai lên thì lên!

Dù sao lão tử đây không thể nào lên được!

Con khỉ kia quá đỗi hung tàn rồi!

May mà vừa nãy bị Đông Hoàng Thái Nhất giành trước rồi...

Nếu không bây giờ thảm rồi.

Chắc chắn chết!

Còn về những lời trào phúng của các Đại Năng kia?

Hoàn toàn coi như không nghe thấy.

Trào phúng thì cứ trào phúng đi.

Mạng nhỏ quan trọng!

Thấy hai kẻ Tây Phương đó nhận thua, tất cả các Đại Năng đều tỏ vẻ tiếc nuối.

Kế khích tướng thật sự vô dụng đối với loại người ti tiện vô sỉ như vậy mà!

Vậy thì ai sẽ lên đây?

Chẳng lẽ, để Lưu Nhĩ làm Huyền Môn Thủ Đồ?

Trong khoảnh khắc, tất cả các Đại Năng trong lòng đều có những toan tính riêng, suy nghĩ khác nhau.

"Ta!" Cũng chính vào lúc không ai ra chiến, Lưu Nhĩ đang định bước ra khỏi họa quyển.

Một tiếng gầm giận dữ nổ vang.

Giây tiếp theo, mọi người thấy một đạo thanh quang chìm vào không gian họa quyển, hóa thành một lão giả mặc thanh y trong tinh hải của họa quyển.

"Côn Bằng Lão Tổ ra tay rồi?" "Chậc chậc, nếu ông ta ra tay, kết cục thật khó lường..." "Phải biết rằng, ông ta là hậu duệ của Thủy Phượng Hoàng mà!" "Thật sự là như vậy!

Chương 110

Chỉ riêng thực lực, Côn Bằng Lão Tổ còn vượt xa Đế Tuấn và Thái Nhất!" "Cũng không biết vì sao lại trở thành thủ hạ của Đế Tuấn và Thái Nhất..." "Người ta là người có bối phận cao nhất Yêu Tộc, phò trợ Đế Tuấn và Thái Nhất, vì Yêu Tộc, thấu hiểu đại nghĩa!" "Không ngờ, lại vì Đông Hoàng Thái Nhất mà ra tay..." "Thật đáng mong đợi a!

Côn Bằng Lão Tổ ra tay có thể đánh bại con khỉ kia không?" Các Đại Năng sau khi thấy bóng dáng Côn Bằng Lão Tổ xuất hiện đều nhao nhao bàn luận.

Từng người một vẻ mặt đầy tò mò.

Đều suy đoán cuối cùng Côn Bằng và Lưu Nhĩ ai sẽ thắng.

Phải biết rằng.

Côn Bằng Yêu Tổ tuy hiếm khi ra tay!

Nhưng ông ta lại là người có bối phận cao nhất trong Yêu Tộc.

Hơn nữa trời sinh còn có truyền thừa của Thái Cổ Phượng Hoàng tộc.

Có thể thấy thực lực đáng sợ đến nhường nào!

Nếu không phải vì sự quật khởi của toàn bộ Yêu Tộc, Côn Bằng cũng sẽ không phò trợ hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất.

Giờ đây rõ ràng là.

Đối với việc Đông Hoàng Thái Nhất bị thương chưa tỉnh.

Côn Bằng Lão Tổ cuối cùng cũng không thể đứng nhìn nữa!

Côn Bằng Lão Tổ cuối cùng đã ra tay giáo huấn Lưu Nhĩ.

Trong họa quyển.

Nhìn Côn Bằng Lão Tổ xuất hiện trước mặt.

Lưu Nhĩ khẽ giật mình.

Côn Bằng Lão Tổ là ai?

Hắn lại vô cùng rõ ràng!

Chính là câu nói: "Bắc Minh có cá, tên là Côn." "Côn lớn không biết mấy ngàn dặm vậy." "Hóa thành chim, tên là Bằng.

Lưng Bằng không biết mấy ngàn dặm vậy; giận mà bay, cánh nó như mây che trời." "....." Trong đó, chính là bản thể Côn Bằng Lão Tổ!

Tương truyền ông ta là hậu duệ của Thủy Tổ Phượng Hoàng, sinh trưởng từ Bắc Minh, tự nhiên có truyền thừa của Thủy Phượng Hoàng.

Cũng không biết vì sao, đột nhiên bắt đầu phò trợ hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu Tộc.

Giúp hai huynh đệ họ trên con đường xưng bá Yêu Tộc mà bày mưu hiến kế.

Thậm chí sau Trận Đại Chiến Vu Yêu lần thứ nhất, khi Vu Yêu phân chia quản lý Thiên Địa, Yêu Đình được thành lập.

Hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất còn trực tiếp trao cho Côn Bằng Lão Tổ những vị trí tôn quý như Yêu Sư.

Đương nhiên, những điều này đều là chuyện về sau.

Nhưng tổng hợp các yếu tố có thể thấy, Đế Tuấn và Thái Nhất đối xử với Côn Bằng Lão Tổ không tệ.

Nếu không Côn Bằng Lão Tổ cũng sẽ không vì Đông Hoàng Thái

Nhất mà ra tay.

Lại nói trong thế giới họa quyển.

Lưu Nhĩ nhìn Côn Bằng Lão Tổ đang lơ lửng trong tinh hải trước mặt, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Không khỏi khẽ mỉm cười, sau đó mở miệng nói: "Ngươi ngược lại lại trung thành, chịu làm lão nô phò trợ sao?" Lời này vừa thốt ra.

Côn Bằng Lão Tổ mặc thanh y đôi mắt sắc như chim ưng khẽ co lại.

Giây tiếp theo.

Toàn thân ông ta chấn động!

Yêu khí màu xanh khủng bố vô cùng xông thẳng lên trời!

Trong chớp mắt.

Luồng yêu khí đó ngưng tụ thành một con Đại Bằng khổng lồ vô cùng.

Cánh nó xòe ra có thể che kín cả tinh hải!

Khí tức xanh biếc tỏa ra có thể lay động tinh không!

Chỉ thấy Đại Bằng xanh biếc song cánh chấn động, lao về phía Lưu Nhĩ!

Tốc độ cực nhanh, ánh sáng chói mắt.

Trực tiếp làm toàn bộ họa quyển tràn ngập màu xanh biếc.

Chương 111

Giây tiếp theo đã ở trước người Lưu Nhĩ!

Trong khoảnh khắc.

Tất cả các Đại Năng bên ngoài họa quyển đều trợn tròn mắt, ánh mắt trân trân nhìn vào trong họa quyển, đầy vẻ mong chờ!

"Đinh đông!

Phân giải 【Khai Thiên Nhất Thức】thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 【Khai Thiên Nhất Thức】!" Khi yêu khí tràn ngập toàn bộ tinh hải trong họa quyển, khi Lưu Nhĩ vẫn đang định vung một quyền, trong đầu hắn vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Trong chớp mắt, hắn cảm thấy một luồng ký ức khổng lồ truyền vào não hải, hòa làm một thể với hắn!

Một chiêu thức như thể bẩm sinh lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Giây tiếp theo!

Toàn thân hắn chấn động!

Mấy ngàn trượng Khí Huyết Chi Lực đột nhiên chấn động mạnh.

Khi con Đại Bằng xanh biếc do yêu khí hình thành đã ở gần trong gang tấc, tất cả Khí Huyết Chi Lực tỏa ra từ người hắn ngưng tụ thành một cây Cự Phủ màu đỏ máu!

Lưu Nhĩ đột nhiên nâng hai tay lên hư nắm!

Trong chớp mắt!

Cây Cự Phủ máu đỏ vừa ngưng tụ thành hình lóe lên, bổ xuống

con Cự Bằng xanh biếc đang lao tới!

"Oanh!" "Phốc xuy!" Một tiếng nổ lớn kỳ dị đột nhiên truyền ra.

Trong khoảnh khắc, tất cả Đại Năng phát hiện thanh quang tràn ngập trong họa quyển hoàn toàn tiêu tán.

Giây tiếp theo, họ thấy.

Một cây Cự Phủ máu đỏ lớn như thật, trực tiếp bổ con Cự Bằng xanh biếc che kín tinh không thành hai nửa.

Cự Bằng xanh biếc trong nháy mắt tiêu tán.

Mà cây huyết phủ kia khí thế không giảm, sức mạnh còn lại, vẫn mang theo trường hồng máu đỏ bổ về phía Côn Bằng Lão Tổ!

Nơi nó đi qua, tất cả không gian đều vỡ vụn từng tấc.

Ngay cả họa quyển cũng có xu thế bị xé nát ẩn ẩn!

Giây tiếp theo, Cự Phủ máu đỏ đã ở trên đầu Côn Bằng Lão Tổ.

"Không thể nào!" "Không phải thật!" Trong họa quyển.

Côn Bằng Lão Tổ trong lòng điên cuồng gào thét!

Bởi vì đối mặt với một rìu bổ ra của Lưu Nhĩ, ý chí chiến đấu trong lòng ông ta lại trong khoảnh khắc bị tiêu trừ, chỉ còn lại một cảm giác vô lực tràn ngập toàn thân!

Ông ta chỉ cảm thấy lúc này, mình đang đối mặt với không phải là Khí Huyết Chi Lực của Lưu Nhĩ, mà là cảnh tượng khai thiên tích địa!

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng tràn đầy sự chấn động.

Trong khoảnh khắc đó, ông ta ngửi thấy khí tức tử vong...

Cũng trong khoảnh khắc đó.

Cây huyết sắc cự phủ đã ở trên đỉnh đầu, ầm ầm bổ xuống!

Hoàn toàn không có một chút ý tứ lưu tình nào.

Tất cả các Đại Năng không khỏi đồng tử co rút.

Dường như đã nhìn thấy cảnh Côn Bằng Lão Tổ vẫn lạc thân vong!

“Ai...” Đột nhiên.

Một tiếng thở dài truyền vào tai tất cả mọi người.

Trong nháy mắt, tất cả Đại Năng thấy trên người Côn Bằng Lão Tổ trong họa quyển quấn đầy Tử Tiêu Chi Khí.

Cây huyết sắc cự phủ cách đỉnh đầu Côn Bằng Lão Tổ không đến ba thước đột nhiên đứng yên giữa không trung.

“Dừng lại ở đây.” “Khảo hạch thứ hai đã xong!” “Linh Hầu là Đại Đệ Tử Huyền Môn của ta!” Lúc này.

Từ luồng Tử Tiêu Chi Khí quấn quanh người Côn Bằng Lão Tổ truyền ra giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ.

Tất cả các Đại Năng trong Tử Tiêu Cung điện thấy Hồng Quân Đạo Tổ phất tay phải.

Họa quyển lơ lửng giữa không trung đại điện lập tức thu lại.

Chương 112

"Sưu!" "Sưu!" Hai đạo thân ảnh lập tức hiển hiện dưới đạo đài!

Chính là Lưu Nhĩ với thần sắc thản nhiên tự tại và Côn Bằng Lão Tổ vẫn còn kinh hồn chưa định.

"Đồ nhi tuân mệnh!" Lưu Nhĩ khẽ chắp tay, nói với Hồng Quân Đạo Tổ.

Côn Bằng Lão Tổ lúc này cuối cùng cũng phản ứng lại, lập tức cúi người hành đại lễ với Hồng Quân Đạo Tổ.

"Bái tạ Đạo Tổ ân cứu mạng!" Trong khoảnh khắc.

Tất cả các Đại Năng trong đại điện cũng cuối cùng bừng tỉnh.

Từng người một thầm than tiếc, Đạo Tổ quá nhân từ rồi, để con khỉ kia chém giết Côn Bằng thì tốt biết mấy!

Ngay sau đó lại đầy lòng kinh ngạc.

Đối với việc Hồng Quân Đạo Tổ trực tiếp tuyên bố Lưu Nhĩ là Huyền Môn Thủ Đồ, không ai có bất kỳ dị nghị nào nữa!

Những gì Lưu Nhĩ đã làm hôm nay, đã khiến họ tâm phục khẩu phục.

Không chỉ đạo pháp lĩnh ngộ vô cùng sâu xa, mà thực lực của hắn còn vượt trội hơn hẳn các Đại Năng.

Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất vẫn còn hôn mê, nhìn Côn Bằng Lão Tổ kinh hồn chưa định, đầu đầy mồ hôi lạnh, mặt mũi tái mét.

Không ai còn dám đi chọc tức Lưu Nhĩ nữa.

Vì vậy.

Vào khoảnh khắc đó.

Tất cả các Đại Năng đã bừng tỉnh đều nhao nhao cúi người hành lễ.

Trong miệng chỉnh tề hô lớn: "Cẩn tuân ý chỉ của Lão Sư!" "Chúng con bái kiến Đại Sư Huynh!" Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy khẽ gật đầu.

Lưu Nhĩ thấy vậy cũng khẽ gật đầu.

Đến đây.

Khảo hạch Huyền Môn Thủ Đồ kết thúc.

Đến đây.

Vị trí Đại Sư Huynh Huyền Môn của Lưu Nhĩ đã được xác lập vững chắc.

Hắn cũng sẽ là người dẫn đầu cho đệ tử đời thứ hai của Huyền Môn!

Đương nhiên.

Đối với vị trí người dẫn đầu này.

Lưu Nhĩ trong lòng không cho là đúng.

Ngay cả khi có tài năng đến mấy, cũng đều chỉ là quân cờ của Thiên Đạo mà thôi.

Lúc này.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng không chần chừ nữa.

Đôi mắt Người vẫn nhìn quét tất cả các Đại Năng trong điện.

Sau đó mở miệng nói: "Dưới trướng ta có thể thu bảy đồ đệ." "Hiện giờ trừ Linh Hầu là Đại Sư Huynh, còn sáu vị." Người vừa nói.

Tất cả Đại Năng đều nhao nhao gật đầu kích động đáp lại.

Ngay cả Tam Thanh Đạo Nhân, Nữ Oa, Phục Hy... và các Đại Năng khác trong mắt cũng lóe lên ánh mắt khát khao.

Đều đang chờ đợi lời tiếp theo của Hồng Quân Đạo Tổ.

Dù sao ngay cả khi không thể thành Đại Sư Huynh, chỉ cần có thể trở thành đệ tử của Hồng Quân cũng đã mãn nguyện rồi!

Chỉ khi trở thành đệ tử của Hồng Quân, mới có khả năng lớn nhất để thành Thánh!

Vì vậy.

Các Đại Năng đó đều nhao nhao ngẩng đầu ngưỡng vọng Hồng Quân Đạo Tổ.

Trong ánh mắt đầy mong chờ...

Tuy nhiên.

Hồng Quân Đạo Tổ lại không để ý đến những ánh mắt kích động đó.

Ngược lại.

Chương 113

Người trực tiếp đặt ánh mắt lên Tam Thanh.

Sau đó nói: "Tam Thanh đều là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành." "Căn nguyên vô cùng thâm hậu, trên người còn mang theo công đức khai thiên, đều có đại nghị lực, đại cơ duyên!" "Hơn nữa còn hữu duyên với ta, vì vậy có thể trở thành đệ tử dưới trướng ta." Khi Tam Thanh nghe những lời này, đều nhanh chóng đứng dậy, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt của các Đại Năng khác.

Lập tức chỉnh tề cúi người về phía Hồng Quân Đạo Tổ, sau đó hưng phấn hô lớn: "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên bái kiến Sư Tôn!" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn thần sắc của Tam Thanh xong, khẽ gật đầu nói: "Lão Tử là nhị đệ tử dưới trướng ta." "Nguyên Thủy là tam đệ tử." "Thông Thiên là tứ đệ tử!" Chưa đợi người khác phản ứng.

Chỉ thấy Hồng Quân Đạo Tổ vung tay.

Một bức Thái Cực Đồ quấn quanh khí Thái Cực lập tức xuất hiện trong hư không.

Thái Cực Đồ vừa xuất hiện, như có linh trí, trực tiếp bay đến trước mặt Lão Tử Đạo Nhân, không ngừng xoay tròn quanh người Lão Tử Đạo Nhân.

Hồng Quân Đạo Tổ mới nhìn Lão Tử nói: "Đây là Thái Cực Đồ." "Là do Khai Thiên Phủ của Đại Thần Bàn Cổ khai thiên tích địa hóa thành." "Phẩm giai là Tiên Thiên Phòng Ngự Chí Bảo!" "Trong cùng cấp bậc, phòng ngự có thể nói là vô địch!" "Hơn nữa còn có thể trấn áp khí vận, bức đồ này ban cho ngươi." Lão Tử nghe vậy hai mắt phát sáng, thần sắc trên mặt đầy hân hoan!

Trước đó sau khi thấy Thí Thần Thương của Lưu Nhĩ đã đoán được rồi.

Trở thành đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ nhất định sẽ được ban cho Chí Bảo.

Nhưng thật sự không ngờ.

Hồng Quân Đạo Tổ lại trực tiếp ban cho Chí Bảo như Thái Cực Đồ!

Hắn cũng không để ý đến ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ của các Đại Năng khác, trực tiếp thu Thái Cực Đồ lại.

Ngay sau đó mới nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, một lần nữa cúi sâu một cái.

"Lão Tử đa tạ Sư Tôn ban bảo!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu đáp lại.

Sau đó đặt ánh mắt lên Nguyên Thủy Đạo Nhân.

Giây tiếp theo.

Trong hư không lan tỏa từng vòng gợn sóng.

Một cây Cự Phiên đột nhiên từ hư không chui ra, trực tiếp xuất hiện trước mặt Nguyên Thủy Đạo Nhân.

Lúc này.

Hồng Quân Đạo Tổ mới mở miệng nói: "Đây là Bàn Cổ Phiên, cũng là do Khai Thiên Phủ mà Đại Thần Bàn Cổ sử dụng phân thành ba mà hóa thành." "Phẩm giai là Tiên Thiên Công Kích Chí Bảo, lực công kích vô cùng mạnh mẽ." "Cũng có thể trấn áp khí vận, bảo vật này ban cho ngươi!" Nguyên Thủy Đạo Nhân nghe vậy sắc mặt đầy vẻ vui mừng, sau đó cúi người hành đại lễ với Hồng Quân Đạo Tổ.

Trong miệng hô lớn: "Đệ tử bái tạ Sư Tôn ban bảo!" Hồng Quân

Đạo Tổ khẽ gật đầu.

Ngay sau đó liền đặt ánh mắt lên Thông Thiên Đạo Nhân.

Phất tay phải.

Phía sau Người lập tức tuôn ra sát khí ngút trời!

Giây tiếp theo.

Một trận đồ và bốn thanh trường kiếm sát khí kinh người hiển hiện trên không trung.

Tử Tiêu Cung Đại điện.

Một trận đồ cùng ba thanh trường kiếm mang sát khí kinh người hiện ra giữa không trung.

Lập tức, sát khí khủng bố tràn ngập trời xanh.

Tất cả các Đại năng đều kinh hồn bạt vía! "Tru Tiên Tứ Kiếm!" "Tru Tiên Kiếm Trận sao?

Kiếm trận của Ma Tổ La Hầu năm xưa ư?" "Năm đó có vô số tu sĩ đã chết dưới Tru Tiên Kiếm Trận a!" "Tru Tiên Tứ Kiếm vẫn còn nguyên vẹn, xem ra uy năng cũng chưa giảm sút nửa phần!" "Hừ!

Pháp bảo tuy tốt, trận pháp tuy hay, nhưng cũng phải xem kẻ thao túng là ai!" "Xem kìa, Lão sư muốn ban Tru Tiên Tứ Kiếm và kiếm trận đồ cho...

Thông Thiên!" "..." Tất cả các Đại năng khi thấy Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện đều không nhịn được mà kề tai nói nhỏ, xì xào bàn tán.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, thấy Hồng Quân Đạo Tổ đặt ánh mắt lên Thông Thiên, Hồng Quân Đạo Tổ liền mở lời: "Tru Tiên Kiếm Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm.

Đơn độc là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hợp lại chính là Tiên

Thiên Chí Bảo.

Đúng như các ngươi đã nói, thứ này nguyên bản thuộc về Ma Tổ La Hầu.

Thuở trước, Ngô cùng Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Dương Mi Đại Tiên hợp lực mới chém giết được La Hầu.

Trận đồ và kiếm mới rơi vào tay Ngô.

Tứ kiếm gồm Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm.

Tuy không thể trấn áp khí vận, nhưng trận này một khi thành lập, phi tứ Thánh không thể phá.

Ngươi phải hảo hảo sử dụng." Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, hữu thủ vung lên.

Tru Tiên Trận Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm cũng giống như Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên trước đó, trực tiếp bay vào tay Thông Thiên.

Chương 114

Thông Thiên tức thì hân hoan vô cùng, vẻ mừng rỡ trên mặt hoàn toàn không che giấu được.

Ngay sau đó, cũng giống như Lão Tử Đạo Nhân và Nguyên Thủy Đạo Nhân, Thông Thiên nhanh chóng thu Tru Tiên Trận Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm.

Rồi đối diện Hồng Quân, cúi người hành đại lễ: "Đệ tử cảm tạ Lão sư ban tặng." Hồng Quân Đạo Tổ đối xử công bằng, thấy Thông Thiên cũng khẽ gật đầu.

Thông Thiên Đạo Nhân liền lùi lại, ngồi về chỗ cũ.

Tức thì, những Đại năng đang chờ đợi càng thêm kích động vô cùng.

Đạo Tổ ban bảo vật cũng thật quá rộng rãi đi!

Mỗi kiện đều là Tiên Thiên Chí Bảo!

Cộng thêm thanh Thí Thần Thương mà Lưu Nhĩ đã có trước đó, vậy là đã có tới bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo rồi a!

Điều này càng kích thích những Đại năng chưa được thu làm đệ tử.

Đúng như câu nói, "dưới cây lớn dễ hóng mát".

Với những Đại năng trong điện này, ai mà chẳng muốn trở thành đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ!

Bởi lẽ, lúc này Hồng Quân chính là tồn tại chí cao vô thượng của Hồng Hoang a!

Hơn nữa, chỉ cần trở thành sư đồ với Hồng Quân, có nhân quả

quan hệ, muốn thành Thánh Nhân há khó sao?

Nay Hồng Quân Đạo Tổ ra tay lại hào phóng đến thế.

Tiên Thiên Chí Bảo a!

Toàn bộ Hồng Hoang có được mấy kiện chứ?

Tất cả các Đại năng đều kích động đến nỗi không tự chủ được mà tiến về phía trước vài bước, như thể vài bước đó có thể khiến Hồng Quân Đạo Tổ chú ý hơn vậy.

Sự thật là Hồng Quân Đạo Tổ lại như không thấy, liền đặt ánh mắt thẳng lên Nữ Oa đang ngồi trên bồ đoàn bên cạnh Phục Hy. "Nữ Oa, ngươi tuy căn nguyên không bằng Tam Thanh, nhưng Ngô đã ra tay, ngươi sẽ có một đại kỳ ngộ.

Vả lại, ngươi cùng Ngô có duyên.

Ngươi có thể trở thành đệ tử thứ năm của Ngô!" Nữ Oa nghe Hồng Quân Đạo Tổ nói xong liền ngây người.

Nhất thời quên cả cảm tạ.

Nghe ư?

Được Hồng Quân Đạo Tổ thu làm đệ tử thứ năm ư?

Vì chưa có một đại kỳ ngộ?

Liệu có kỳ ngộ nào đây?

Nữ Oa Đạo Nhân trong khoảnh khắc liền nhớ tới chuyện tranh bảo vật ở Bất Chu Sơn trước đây.

Tức thì hiểu ra Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Hiểu ra rồi!

Đại kỳ ngộ!

Đại kỳ ngộ ở trên người tiểu hầu tử kia!

Nữ Oa vô thức nhìn về phía Lưu Nhĩ đang ở dưới đạo đài!

Nào ngờ Lưu Nhĩ cũng như đã đoán trước, lúc này cũng nhìn về phía nàng.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, rồi liếc mắt nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, nháy mắt ra hiệu cho Nữ Oa.

Nữ Oa tức thì giật mình tỉnh ngộ, vội vàng cúi người hành đại lễ với Hồng Quân Đạo Tổ: "Đệ tử Nữ Oa bái kiến Sư tôn!" Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy khẽ mỉm cười, rồi hữu thủ vung lên trong hư không.

Lập tức xuất hiện ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ thấy ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này lần lượt là: một quả tú cầu màu hồng, một bức đồ thêu hình thế núi sông sông suối Hồng Hoang - Sơn Hà Xã Tắc Đồ, và một cái đỉnh đồng tỏa ra khí tức cổ phác.

Sau đó Hồng Quân Đạo Tổ lần lượt giới thiệu cho Nữ Oa: "Đây là Hồng Tú Cầu, là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Ngươi giữ lấy, sau này sẽ có đại công đức giáng thân.

Đây là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Trong đồ tự sinh thành một thế giới, có thể phòng ngự, có thể vây khốn địch!

Đây là Càn Khôn Đỉnh, cũng là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Bảo vật này...

Chương 115

sau này hữu dụng." Khi Hồng Quân Đạo Tổ nói đến Càn Khôn Đỉnh, Ngài liếc nhìn Phục Hy.

Người khác không biết, nhưng Lưu Nhĩ ở một bên lại vô cùng hiểu rõ.

Sau này Phục Hy sẽ gặp đại kiếp, may mắn có Càn Khôn Đỉnh dưỡng nguyên thần, mới có thể đầu thai thành Nhân tộc.

Lưu Nhĩ thầm nghĩ: "Sư tôn thật chu đáo, đúng là một lão nam nhân ấm áp." Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng bỗng nhiên bay lên không, thoắt cái đã bay đến trước mặt Nữ Oa.

Nữ Oa tức thì mặt mày rạng rỡ, lập tức thu ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo vào.

Sau đó, nàng khẽ cúi người hành lễ với Hồng Quân Đạo Tổ, mở lời: "Đệ tử bái tạ Sư tôn ban bảo!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu đáp lại.

Nữ Oa cũng khẽ mỉm cười, lùi lại ngồi về bồ đoàn.

Lúc này, ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ khẽ động, quét nhìn các Đại năng đang ở dưới đạo đài.

Hiện giờ Hồng Quân Đạo Tổ đã thu năm đệ tử, chỉ còn lại hai suất đệ tử nữa!

Thế nên, sau khi thấy ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ quét qua, tất cả các Đại năng đều vô cùng lo lắng trong lòng, hận không thể lập tức được Hồng Quân Đạo Tổ thu làm đệ tử! "Lão sư!" "Ngô đẳng hai người có lời muốn nói!" Đúng lúc này, hai bóng người bỗng nhiên tiến

lên.

Chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chúng Đại năng thấy vậy đều ngây người.

Hai kẻ vô sỉ này lại xuất hiện ư...

Cảm giác tồn tại mạnh mẽ quá...

Dũng cảm quá...

Các loại lời nói cuối cùng quy tụ thành một câu hỏi: "Hai người đó muốn làm gì?" Khoảnh khắc tiếp theo, nhìn hành vi của hai người...

Chỉ thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi đến dưới đạo đài, "Phịch!

Phịch!" hai tiếng động nặng nề vang lên.

Mọi người thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân trực tiếp quỳ gối xuống đất, khấu đầu về phía Hồng Quân Đạo Tổ.

Ngay sau đó, miệng không ngừng cao giọng hô lên: "Chuẩn Đề cầu Lão sư thu ngô đẳng hai người làm đệ tử!" "Tiếp Dẫn cầu Lão sư thu ngô đẳng hai người làm đệ tử!" "Hai người ngô từ Tây Phương bôn ba không ngại hiểm nguy!" "Đều là vì ngưỡng mộ Đạo Tổ tôn thượng a!" "Cầu Đạo Tổ tôn thượng nhất định phải thu ngô đẳng hai người làm đệ tử!" "Ngô đẳng cũng hảo sau khi trở về Tây Phương thế giới, truyền bá Huyền Môn đạo thống!" "Để đạo thống của Lão sư khai chi tán diệp ở Tây Phương thế giới!" "..." Các loại lời lẽ đó, trong khoảnh khắc đã tuôn ra từ miệng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chỉ thấy sắc mặt hai người vô cùng thê lương, các loại lời lẽ hoa mỹ, thao thao bất tuyệt.

Đơn giản là khiến nam nghe thì trầm mặc, nữ nghe thì rơi lệ!

Không!

Sau khi nghe lời nói của hai người trong đại điện, tất cả các Đại năng đều trầm mặc... nhưng không phải vì cảm động, mà là bị ghê tởm...

Hoàn toàn không hề cảm động a!

Thật không hổ danh là hai kẻ vô sỉ của Tây Phương!

Cũng là Đại năng đó chứ!

Cũng là Đại thần thông giả đỉnh cấp Hồng Hoang đó chứ!

Thật quỷ quái, hết quỳ lại khóc, trông chẳng khác nào loài quỷ đói!

Cùng những loại người này ở chung một không gian, đều cảm thấy vô cùng phản vị...

Tuy nhiên, những Đại năng đó nào biết được, những lời này, trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hoàn toàn chỉ là một trò cười!

Hơn nữa, sĩ diện có là cái thá gì chứ!

Chỉ cần có thể thành Thánh Nhân, sĩ diện có đáng gì?

Hai người có thể quật khởi từ Tây Phương thế giới, điều đó không phải không có đạo lý.

Ngoài việc tâm địa độc ác, thủ đoạn đen tối, thì cái mặt dày của họ, không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc, chính là tôn chỉ!

Lại nói Lưu Nhĩ, nghe lời nói của họ không khỏi lườm một cái.

Thật sự, nếu không phải nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ, Lưu Nhĩ đã sớm đá hai tên ngốc lừa này ra khỏi cửa Tử Tiêu Cung rồi!

Thật là!

Vô sỉ cũng phải có giới hạn chứ!

Lưu Nhĩ tuy tự biết mình cũng có chút tiềm chất vô sỉ, nhưng cũng không khoa trương như hai tên ngốc lừa Tây Phương này a! "Không

ngại hiểm nguy ở Đông Phương thế giới?" Hiểm nguy cái quỷ đầu lớn a!

Chương 116

Hai Đại năng các ngươi cả ngày ở Đông Phương thế giới cướp bảo vật của những tu sĩ yếu ớt Đông Phương, còn nói với ta là hiểm nguy ư? "Đem Huyền Môn đạo thống đi Tây Phương thế giới truyền bá?" Ta nhổ vào!

Rõ ràng là sau khi học thành lại phản bội Huyền Môn, tự lập ra một Tây Phương Giáo!

Còn dám nói là truyền bá Huyền Môn đạo thống ở Tây Phương thế giới.

Thật ghê tởm người khác!

Hồng Quân Đạo Tổ thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có bộ dạng như vậy liền hơi sững sờ, dường như cũng chưa từng thấy hai người nào vô sỉ đến thế.

Ngay sau đó, Ngài mỉm cười khổ sở: "Thôi được rồi!

Hai ngươi cũng có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại cơ duyên.

Ngô liền thu hai ngươi làm Ký Danh Đệ Tử..." Nghe lời của Hồng Quân Đạo Tổ, trong lòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút bất mãn.

Họ cho rằng mình nên là Nội Môn Đệ Tử...

Dù sao căn nguyên hai người cũng phi phàm!

Tu vi cũng tự nhận không kém.

Vậy nên, hẳn cũng phải là Nội Môn Đệ Tử chứ!

Kết quả là sau một hồi khóc lóc kể lể như vậy, lại chỉ là Ký Danh Đệ Tử?

Bất mãn thì bất mãn, nhưng họ cũng cảm nhận được ánh mắt kinh

ngạc và ghen ghét của các Đại năng khác.

Nếu còn tiếp tục, e rằng sẽ chọc giận chúng.

Nghĩ vậy, hai người nhìn nhau, rồi quẹt khô nước mắt trên mặt, vội vàng quỳ lạy Hồng Quân Đạo Tổ và cao giọng hô: "Đệ tử Tiếp Dẫn bái kiến Sư tôn!" "Đệ tử Chuẩn Đề bái kiến Sư tôn!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu.

Rồi sau đó... không có sau đó nữa.

Ai nói?

Hồng Quân Đạo Tổ, Thánh Nhân duy nhất của Hồng Hoang!

Từ Ma Thần trọng sinh thành sinh linh Hồng Hoang, từng bước từng bước đi tới cảnh giới Thánh Nhân như ngày nay.

Những sự vật đã trải qua, có thể nói là vô số!

Vị trí Thánh Nhân này, càng dựa vào việc giết chóc mà có được.

Tâm tính Ngài há lại hiền hòa?

Chẳng qua ngày thường đối xử với mọi người hiền hòa mà thôi, không có nghĩa là bản tính nhu mì.

Sự bất mãn của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa rồi tự nhiên bị Ngài nhìn thấy.

Trong lòng Hồng Quân không vui!

Ta thu các ngươi làm Ký Danh Đệ Tử mà còn bất mãn ư?

Ta trong lòng mới bất mãn đây!

Nếu không phải vì muốn kết thúc nhân quả, Ngài há có thể thu những kẻ vô sỉ này làm đệ tử ư?

Linh bảo ư?

Không có đâu!

Tuy nhiên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cứ quỳ lạy hồi lâu, lại phát hiện Hồng Quân không hề có biểu hiện gì.

Hai người không khỏi nhìn chằm chằm Hồng Quân Đạo Tổ.

Linh bảo đâu?

Hồng Quân không ban ư?

Hai người nhìn nhau, biết rằng vừa rồi biểu hiện của mình đã khiến Hồng Quân không vui.

Hai con mắt liền đảo một vòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người lại "phịch" một tiếng quỳ lạy xuống!

Miệng cao giọng hô: "Nguyện Sư tôn xót thương ngô đẳng!" "Tây Phương thế giới linh mạch tận tổn, tràn ngập hoang vu!" "Bần hàn vô cùng, không có bất kỳ pháp bảo linh vật nào!" "Đồ nhi quỳ cầu Sư tôn bi liên!" "Ban cho đồ nhi một ít linh vật pháp bảo đi..." Lập tức, tất cả các Đại năng vốn dĩ vô cùng cạn lời, đầy vẻ ghen ghét đều ngây người...

Thiên Đạo ở trên cao a!

Vì sao thế gian lại có những kẻ mặt dày vô sỉ đến thế này?

Chương 117

Xin hãy giáng lôi phạt, đánh chết hai người bọn họ đi!

Sau khi nghe lời nói của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, không chỉ tất cả các Đại năng trong điện đều ngây người, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng trực tiếp cạn lời.

Hồng Quân đã tồn tại vô số năm trước khi thế giới Hồng Hoang được sáng tạo ra!

Giờ đây Ngài đã thấy đủ mọi loại sinh linh muôn hình vạn trạng, nhưng những kẻ vô sỉ như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mặt dày đến thế, thật sự là hiếm có khó tìm a!

Nhưng Ngài trong lòng hiểu rõ, sở dĩ hai người họ nhắc đến chuyện Tây Phương thế giới bần hàn, sở dĩ nói Tây Phương thế giới không có pháp bảo linh vật, là đang ám chỉ rằng Tây Phương thế giới bị như vậy là do Ngài dẫn dắt minh quân trừ ma chém giết La Hầu mà thành.

Họ không ngừng nhắc nhở Ngài về nhân quả còn nợ a...

Hồng Quân Đạo Tổ vốn trong lòng không vui, giờ đây đành phải bất đắc dĩ.

Cần phải nói rõ, thật sự là như vậy a..., Ngài cũng đã hạ quyết tâm.

Đã thế thì trực tiếp một lần giải quyết nhân quả cho xong!

Thế nên, sau khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không ngừng "phịch phịch phịch" khấu đầu, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ lắc đầu mỉm cười.

Hữu thủ vung lên, lực lượng Thánh Nhân tức thì nâng hai người dậy.

Sau đó Hồng Quân Đạo Tổ mở lời: "Thôi được rồi.

Việc Tây Phương thế giới bần hàn cũng có chút liên quan tới Ngô.

Ngô có hai kiện pháp bảo, liền ban cho hai ngươi." Vừa nói, trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ hiện ra hai đạo kim quang.

Kim quang thu lại, tức thì hiện ra một tòa liên đài màu vàng và một cây thần xử màu vàng. "Đây là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Gia Trì Thần Xử, liền ban cho hai ngươi." Hồng Quân Đạo Tổ khẽ nói.

Lời vừa dứt, hai kiện linh bảo liền bay đến trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức thì hân hoan vô cùng.

Đúng là đứa trẻ biết khóc thì có kẹo ăn a!

Ngay sau đó liền lập tức thu hai kiện bảo vật.

Bởi vì nếu không thu, ánh mắt truyền đến từ ba ngàn thính khách phía sau, e rằng sẽ "đâm chết" họ mất!

Đến đây, bảy đại đệ tử dưới trướng Hồng Quân đã được thu đủ.

Đại đệ tử thủ tịch Huyền Môn là Lưu Nhĩ, là đệ tử thân truyền duy nhất.

Nhị đệ tử Huyền Môn là Lão Tử Đạo Nhân.

Tam đệ tử Huyền Môn là Nguyên Thủy Đạo Nhân.

Tứ đệ tử Huyền Môn là Thông Thiên Đạo Nhân.

Ngũ đệ tử Huyền Môn là Nữ Oa Đạo Nhân.

Là bốn đại Nội Môn đệ tử.

Lục đệ tử Huyền Môn là Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Thất đệ tử Huyền Môn là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Là hai đại Ký Danh Đệ Tử.

Lại nói ba ngàn thính khách Tử Tiêu Cung, thấy hai suất đệ tử cuối cùng của Hồng Quân Đạo Tổ đều bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vô sỉ cướp mất, mỗi người sắc mặt vô cùng phức tạp.

Có kẻ thất vọng thở dài... có kẻ phẫn hận bất mãn... có kẻ uất ức ghen ghét...

Nhưng nhanh chóng, khi những Đại năng này nhìn thấy vẻ mặt hân hoan của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đều chợt tỉnh ngộ!

Quỷ quái!

Khóc lóc cũng có thể được thu làm đệ tử!

Bán thảm cũng có thể được ban bảo vật!

Vậy ta cũng có thể a!

Thật là!

Thần thông khác thì không biết, chứ bán thảm thì ai mà chẳng làm được!

Những Đại năng này liền vội vàng cúi người hành đại lễ với Hồng Quân Đạo Tổ, miệng liên tục cao giọng hô: "Cầu Đạo Tổ bi liên, cũng ban cho ngô đẳng một ít pháp bảo phòng thân đi!" "Lão sư!

Chương 118

Học sinh thực lực yếu kém vô cùng, cầu Lão sư xót thương học sinh!" "Lão sư!

Học sinh trên người không có một kiện bảo vật nào, cầu Lão sư ban bảo!" "..." Từng câu từng chữ thê thảm vô cùng tuôn ra từ miệng những Đại năng này.

Khiến Lưu Nhĩ, Tam Thanh, Nữ Oa... và các Đại năng khác chưa kịp phản ứng đều giật giật khóe miệng...

Thật là!

Lại dẫn đầu một phong trào!

Thi đấu bán thảm sao?

Bán thảm thì sẽ trở nên mạnh hơn ư?

Họ không khỏi trừng mắt nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hàm ý trong ánh mắt vô cùng rõ ràng: "Xem xem các ngươi làm ra chuyện tốt gì!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy cảnh này, cảm nhận được ánh mắt đó, khẽ nhún vai.

Họ đều tỏ ý bán thảm thì được, nhưng không nhận cái "nồi" này đâu.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy, khóe miệng khẽ cong lên một cách khó nhận ra.

Trong mắt lộ ra vẻ "Ngô đã sớm liệu sẽ như vậy".

Ngay sau đó, hữu thủ vung lên.

Một luồng lực lượng vô hình tràn ngập khắp Tử Tiêu Cung, trong khoảnh khắc nâng tất cả các Đại năng này dậy.

Sau đó Ngài mới mỉm cười nói: "Ngô thời niên thiếu đã cất giữ được một vài bảo vật.

Giờ đây Ngô cũng sắp hóa thân hợp đạo.

Những vật ngoại thân này đối với Ngô đã như vô dụng, chi bằng ban cho các ngươi đi!

Bảo vật Ngô đều đặt trên Phân Bảo Nham ở Hồng Hoang Đại Địa.

Có được bảo vật hay không, các ngươi ai nấy dựa vào cơ duyên và bản sự của mình đi!" Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, hữu thủ giơ lên, ngón trỏ chỉ vào hư không.

Lập tức vị trí Phân Bảo Nham hiện ra. "Ngô đẳng bái tạ Lão sư!" Tất cả các Đại năng thấy vậy đều hân hoan vô cùng, ai nấy đều cung cung kính kính, chỉnh tề cao giọng hô. "Ừm!" "Đi đi!" Hồng Quân Đạo Tổ thấy vẻ sốt ruột trên mặt các Đại năng này liền khẽ mỉm cười.

Các Đại năng này đều đang chờ đợi lời nói của Hồng Quân Đạo Tổ.

Thế nên, sau khi nghe lời Ngài nói, từng người một không còn ý định nán lại.

Trực tiếp vụt ra khỏi đại điện, bay về phía Hồng Hoang Đại Địa!

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng được Lưu Nhĩ ngầm truyền âm, bảo họ cũng đi tìm bảo vật!

Dù sao Phân Bảo Nham có vô số bảo vật, ai nấy tùy cơ duyên, không lấy thì phí!

Lập tức, trong đại điện, ngoài Hồng Quân Đạo Tổ ra, chỉ còn lại Lưu Nhĩ, Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bảy vị đệ tử Huyền Môn, cùng với Hạo Thiên và Dao Trì hai vị Tiên đồng.

Thấy bảy vị đệ tử đang tĩnh tọa trên bồ đoàn, Hồng Quân Đạo Tổ

hài lòng gật đầu.

Sau đó hữu thủ lật một cái.

Một luồng hấp lực mạnh mẽ tức thì từ lòng bàn tay truyền ra.

Tức thì, hư không trên tay Hồng Quân Đạo Tổ không ngừng chấn động. "Rắc!" Khoảnh khắc tiếp theo, một âm thanh như phá vỡ cấm chế vang lên.

Một đoàn khí thể màu tím không ngừng cuồn cuộn bỗng nhiên xuất hiện từ hư không, trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay Hồng Quân Đạo Tổ.

Ngắm nhìn luồng khí thể màu tím trong tay, Hồng Quân Đạo Tổ bỏ qua vẻ kinh ngạc của các đệ tử, khẽ nói: "Đây chính là Hồng Mông Tử Khí, cũng là Cơ hội Thành Thánh.

Nguyên bản Ngô có được tám đạo.

Một đạo đã được dùng khi Ngô Thành Thánh.

Giờ đây còn lại bảy đạo.

Liền phân cho các ngươi..." "...

Đây chính là Hồng Mông Tử Khí, cũng là Cơ hội Thành Thánh.

Nguyên bản Ngô có được tám đạo.

Một đạo đã được dùng khi Ngô Thành Thánh.

Chương 119

Giờ đây còn lại bảy đạo.

Liền phân cho các ngươi..." Lời của Hồng Quân Đạo Tổ vừa dứt, Ngài nhìn các đệ tử dưới đạo đài với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Khẽ mỉm cười, hữu thủ vung lên, liền phân phát Hồng Mông Tử Khí trong tay ra.

Chỉ thấy bảy đạo Hồng Mông Tử Khí trong khoảnh khắc tiếp theo đã bay đến trước mặt bảy đệ tử Huyền Môn.

Lưu Nhĩ một đạo, Tam Thanh ba đạo, Nữ Oa một đạo, Chuẩn Đề một đạo, Tiếp Dẫn một đạo.

Ngoại trừ Lưu Nhĩ, những đệ tử Huyền Môn khác nhìn Hồng Mông Tử Khí trước mặt, vẻ hân hoan trên mặt hoàn toàn không che giấu được!

Nhớ lại lời Hồng Quân Đạo Tổ vừa nói, họ đều hiểu ra.

Tranh thủ cơ duyên này quả là đúng đắn!

Trở thành đệ tử Hồng Quân Đạo Tổ, thật sự đã đến gần cảnh giới Thánh Nhân hơn một bước rồi!

Hồng Mông Tử Khí a!

Cơ hội Thành Thánh a!

Hồng Quân Đạo Tổ vừa rồi cũng đã nói, khi Thành Thánh Ngài đã dùng một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Từ đó có thể biết, Hồng Mông Tử Khí quý giá đến nhường nào!

Họ liền vội vàng thu Hồng Mông Tử Khí trước mặt vào, với vẻ mặt khẩn trương, như thể sợ có ai đó sẽ cướp mất vậy.

Thấy thế, Dao Trì Tiên Đồng đang ngồi bên cạnh Hồng Quân bĩu môi, trực tiếp lườm một cái.

Nàng và Hạo Thiên cũng không hề ghen tị.

Hai người họ biết rõ mình có mấy cân mấy lạng.

Bình thường Hồng Quân Đạo Tổ giáo huấn rành rành trước mắt.

Họ cũng biết rằng mình không phải người có đại cơ duyên, đại nghị lực, đại trí tuệ.

Ngược lại, Lưu Nhĩ có được một đạo Hồng Mông Tử Khí, vì thế nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Lại nói Lưu Nhĩ, sau khi nhìn quanh một vòng, trong lòng bỗng thấy buồn cười.

Bởi vì theo kịch bản nguyên bản, đạo Hồng Mông Tử Khí dư ra đó đáng lẽ thuộc về Hồng Vân Lão Tổ.

Kết quả là vì thế giới Hồng Hoang có thêm một dị số như hắn, Hồng Vân Lão Tổ cũng không có cơ duyên có được một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng điều buồn cười là, Hồng Mông Tử Khí vốn là nguyên nhân dẫn đến sự vẫn lạc của Hồng Vân Lão Tổ.

Vậy thì giờ đây Hồng Mông Tử Khí đã ở trong tay hắn, chẳng phải Hồng Vân Lão Tổ sẽ vì thế mà thoát khỏi một kiếp ư?

Chẳng phải hắn sẽ trở thành ân nhân cứu mạng của Hồng Vân Lão Tổ sao?

Thiên Đạo vận chuyển, kiếp nạn của Hồng Vân rồi cũng sẽ xuất hiện theo cách khác.

Đúng lúc này, sáu vị Thánh Nhân tương lai đều cúi người cung kính cao giọng hô với Hồng Quân Đạo Tổ: "Đệ tử bái tạ Sư tôn ban

Tử Khí!" Lưu Nhĩ mới giật mình tỉnh ngộ, tiện tay thu Hồng Mông Tử Khí vào, rồi khẽ chắp tay hành lễ với Hồng Quân Đạo Tổ: "Đệ tử bái tạ Sư tôn." Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy khẽ gật đầu, nghiêm túc nói: "Hồng Mông Tử Khí tuy là Cơ hội Thành Thánh, nhưng Thành Thánh không chỉ có vậy.

Các ngươi không thể vì thế mà giải đãi!" Lời này vừa thốt ra, tất cả các Đại năng đều gật đầu.

Lời của Hồng Quân Đạo Tổ quả thực có lý.

Nếu vì có Hồng Mông Tử Khí mà lơ là tu luyện, vậy thì thật sự là được không bù mất!

Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy liền khẽ mỉm cười, nói với các đệ tử Huyền Môn: "Đi đi!

Trên Phân Bảo Nham có một vài Chí Bảo.

Các ngươi cũng đi tìm cơ duyên đi.

Ngô cũng phải tiếp tục tham ngộ Đại Đạo.

Sắp tới sẽ hóa thân hợp đạo!" Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, cũng không nán lại đây nữa.

Thân ảnh chợt lóe, trực tiếp biến mất trên đạo đài.

Hồng Quân vừa đi, các Đại năng khác cũng lần lượt tượng trưng gật đầu với Lưu Nhĩ, rồi vụt thân ra ngoài, tất cả đều hướng về Phân Bảo Nham!

Lưu Nhĩ thấy vậy, cũng không chần chừ nữa.

Thân ảnh khẽ động, xuất hiện bên cạnh Hạo Thiên và Dao Trì.

Dưới chân lập tức sinh ra một đám mây mù, cũng đưa họ bay về phía Hồng Hoang Đại Lục.

Lưu Nhĩ ba người cấp tốc đi.

Nhanh chóng đến trên Phân Bảo Nham.

Chương 120

Tức thì nhìn thấy một khối đá khổng lồ xuất hiện trên một vùng bình nguyên.

Chỉ thấy khối đá này có hình dạng màu xám đen, trông không khác gì đá thông thường.

Nhưng phía trên lại tỏa ra các loại ánh sáng với đủ màu sắc khác nhau!

Những ánh sáng này là do các loại linh bảo, linh vật trôi nổi trên khối đá phát ra!

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ đã hạ cấm chế, thì lúc này ánh sáng phát ra từ bao nhiêu bảo vật đó có thể làm người ta mù mắt!

Lúc này, trước Phân Bảo Nham, Tam Thanh cũng vừa bắt đầu thu bảo vật.

Chỉ thấy Lão Tử Đạo Nhân đi đến trước Phân Bảo Nham, hai mắt khẽ nhắm, tâm thần tức thì chìm đắm vào trong Phân Bảo Nham, bắt đầu cảm ứng với linh vật hữu duyên.

Nhanh chóng, toàn thân Ngài chấn động, hai mắt bỗng nhiên mở ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, hữu thủ vung lên.

Thái Cực Đồ tức thì xuất hiện.

Phân Bảo Nham cũng theo đó mà rung chuyển.

Lập tức có mấy chục kiện linh bảo phẩm giai khác nhau, chủng loại khác nhau, hình thái khác nhau lần lượt bay ra, tất cả đều bị Thái Cực Đồ dùng Thái Cực Chi Khí cuốn lấy thu vào!

Trong đó không thiếu những bảo vật tỏa sáng chói mắt.

Từ đó có thể thấy thu hoạch của Ngài không hề nhỏ!

Các Đại năng khác thấy vậy cũng lần lượt tiến lên, đều nhắm mắt, tâm thần chìm đắm vào trong Phân Bảo Nham.

Nhanh chóng, từng kiện bảo vật tỏa ra các loại ánh sáng lần lượt bay ra từ trong Phân Bảo Nham, bị từng Đại năng thu vào tay.

Trong đó, Thông Thiên Đạo Nhân thu hoạch lớn nhất!

Chỉ thấy linh bảo bay vào trong tay áo Ngài có tới hơn trăm kiện.

Trong đó càng không thiếu những vật có linh khí mạnh mẽ.

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ gật đầu.

Chẳng trách đệ tử Tiệt Giáo trang bị "ngầu" đến vậy.

Hóa ra đều là Thông Thiên Đạo Nhân có được từ đây a!

Hạo Thiên và Dao Trì cũng lần lượt có được vài kiện linh bảo.

Như Hạo Thiên có được [Hạo Thiên Kiếm], [Hạo Thiên Tháp], [Hạo Thiên Kính]... v.v.

Như Dao Trì có được [Hỗn Độn Kim Trâm]...

Đúng lúc này, Lưu Nhĩ cũng thong dong bước về phía Phân Bảo Nham.

Chỉ thấy hai mắt khẽ nhắm, tâm thần cũng giống như các Đại năng khác chìm đắm vào trong Phân Bảo Nham.

Khoảnh khắc tiếp theo, nghe thấy một âm thanh vang lên trong não hải: "Đinh Đông!

Phát hiện Phân Bảo Nham, có phân giải không?" "Đinh Đông!

Phát hiện Phân Bảo Nham, có phân giải không?" Trước Phân Bảo Nham, nghe âm thanh vang lên trong não hải, Lưu Nhĩ đang chìm đắm

tâm thần vào Phân Bảo Nham liền ngây người.

Trực tiếp phân giải ư?

Hắn nhìn quanh bốn phía, nơi các Đại năng khác đang cảm ngộ cơ duyên, rồi khẽ lắc đầu.

Nếu trực tiếp phân giải, e rằng thật sự sẽ bị các Đại năng bị kích thích quá đà vây đánh mất!

Không, Phân Bảo Nham bản thân cũng là một Chí Bảo.

Để sau này thu cũng được...

Nhanh chóng, theo sự chìm đắm tâm thần của hắn, Phân Bảo Nham cũng bỗng nhiên bắn ra mười mấy kiện linh bảo.

Nhưng đều là linh bảo phổ thông.

Đối với Lưu Nhĩ bây giờ, cũng chỉ coi như có còn hơn không...

Sau khi có được linh bảo, các Đại năng khác cũng cuối cùng không thể có thêm linh bảo nữa.

Phân Bảo Nham tức thì tỏa ra một luồng thất thải thần hà.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả cấm chế đều được mở ra.

Thất thải thần hà cuốn lấy những linh bảo còn lại bay vút lên trời.

Chương 121

Sau khi bay thẳng lên bầu trời cao, nó bỗng nhiên nổ tung!

Vô số thất thải thần hà mang theo những linh bảo còn lại bay đến các nơi khác nhau trên Hồng Hoang Đại Địa, tìm kiếm người hữu duyên của chúng.

Những Đại năng này thâm tri đây là ý của Hồng Quân, cũng không dám ngăn cản.

Dù sao, duyên pháp của mình cũng đã có được rồi.

Lúc này, tất cả các Đại năng đều đang rời đi, thấy Lưu Nhĩ bước về phía Phân Bảo Nham, tất cả các Đại năng đều sững sờ.

Chẳng lẽ trong Phân Bảo Nham còn có Chí Bảo mà họ không biết ư?

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, thì thấy Lưu Nhĩ hữu thủ vung lên, trực tiếp thu luôn cả Phân Bảo Nham!

Lập tức, tất cả các Đại năng đều ngỡ ngàng!

Quỷ quái!

Não của tên hầu tử này sao mà nhanh nhạy thế a!

Không hề kiểm tra!

Cứ để linh bảo ở đó, Phân Bảo Nham bản thân nó cũng là bảo vật a!

Lưu Nhĩ đã thu rồi!

Nhưng sự việc đã đến nước này, cũng không thể đi cướp Lưu Nhĩ.

Không chỉ vì đối phương là đại đệ tử thủ tịch của Hồng Quân, mà còn vì chiến lực của Lưu Nhĩ.

Các Đại năng này trong lòng đã rõ mồn một.

Thế nên, sau khi thấy Lưu Nhĩ thu xong Phân Bảo Nham, chúng Đại năng cũng ý tứ chào hỏi nhau rồi, ai về nhà nấy, ai đi tìm mẹ nấy mà đi mất.

Linh bảo đã có được, Lưu Nhĩ cũng không nán lại nơi đây.

Sau khi quay lại bên cạnh Hạo Thiên và Dao Trì, vừa định đưa Hạo Thiên và Dao Trì về Tử Tiêu Tiên Vực Chân Cảnh, thì thấy mười bốn bóng người đang đi về phía mình.

Chính là Thập Nhị Tổ Vu với vẻ mặt đầy kính ý và huynh muội Nữ Oa, Phục Hy.

Khi nhìn thấy Nữ Oa, Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười.

Sư muội này cuối cùng cũng không nhịn được muốn tạo người rồi ư...

Quả nhiên, vừa rồi, thấy Nữ Oa Nương Nương khẽ cúi người hành lễ về phía mình, rồi ôn tồn dịu giọng nói: "Đại sư huynh!

Sư muội có chuyện muốn bàn với huynh một chút." Lưu Nhĩ nghe vậy khẽ mỉm cười nói: "Có phải vì đại tạo hóa đó không?" Nữ Oa vội vàng gật đầu, trong mắt tràn đầy tinh quang. "Chính là vậy!

Đại sư huynh huynh lần trước đã nói rồi mà.

Nếu duyên pháp có liên quan đến sư muội, huynh sẽ nhường cho sư muội!" Nữ Oa hai mắt nhìn chằm chằm Lưu Nhĩ, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

Trong lời nói lại cứ "sư muội" này, "sư muội" nọ, như thể sợ Lưu Nhĩ đổi ý vậy.

Lưu Nhĩ nghe vậy chớp chớp mắt, trong lòng thầm suy tính.

Giờ đây Hồng Quân Đạo Tổ đã kết thúc ba lần giảng đạo, Vu Yêu Đại Kiếp sắp bắt đầu.

Nhân tộc thật sự nên sớm xuất hiện, sớm lớn mạnh mới tốt!

Lưu Nhĩ hữu thủ giơ lên, năm ngón tay loạn xạ bấm đốt.

Trong lúc mọi người đang vô cùng cạn lời, Lưu Nhĩ mới khẽ gật đầu mỉm cười nói: "Quả thật, không sai.

Hai vật đó quả nhiên có duyên với sư muội." Lời này vừa thốt ra, khóe miệng Nữ Oa khẽ giật giật.

Cái đầu a!

Đừng có cậy mạnh mà tùy tiện qua loa người khác được không!

Rõ ràng năm ngón tay loạn xạ bấm đốt, một chút khí tức đạo pháp cũng không lộ ra.

Nhưng sau khi nghe lời Lưu Nhĩ nói, vẻ vui mừng trong hai mắt nàng hoàn toàn không kìm được! "Vậy Đại sư huynh bây giờ có thể giao hai vật đó cho sư muội được không?" Nữ Oa Đạo Nhân chớp chớp đôi mắt đẹp, thẳng thắn hỏi.

Tuy nhiên, lời này vừa thốt ra, Lưu Nhĩ lại khẽ lắc đầu không nói. "Vì sao?" "Đại sư huynh không thể thất tín a!" Nữ Oa thấy vậy liền sốt ruột, trực tiếp mở lời nói. "Đại sư huynh ai!

Há có thể ngôn vô tín!" Lời của Nữ Oa vừa thốt ra, Lưu Nhĩ chưa kịp mở lời, Dao Trì Tiên Đồng ở một bên đã không nhịn được nữa.

Chương 122

Trực tiếp phản bác thay Lưu Nhĩ.

Đôi mắt to trừng trừng, nhìn Nữ Oa cũng phải sững sờ.

Ta đắc tội với tiểu nha đầu này rồi sao?

Lưu Nhĩ thấy vậy, khẽ lắc đầu mỉm cười.

Hữu thủ giơ lên đặt lên đầu Dao Trì, ý bảo đối phương đừng mở lời trước.

Sau đó mới nói với Nữ Oa: "Sư muội hiểu lầm rồi.

Ta, dù hai vật đó có tặng cho sư muội, sư muội có biết cách dùng không?

Sư muội cho rằng tạo hóa chỉ cần hai vật đó thôi sao?

Không cần những sự vật khác nữa ư?" Lưu Nhĩ vừa nói lời này, đôi mày tú của Nữ Oa liền nhíu lại.

Trong đôi mắt đen lay láy tức thì tràn ngập sự khó hiểu.

A!

Nàng chỉ biết tạo hóa ở chỗ Lưu Nhĩ.

Chỉ biết tạo hóa đó có liên quan đến Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Nhưng hai vật đó rốt cuộc có tác dụng gì, và làm sao để sử dụng chúng, nàng hoàn toàn không biết gì cả!

Trong lòng Nữ Oa rối như tơ vò.

Đang lúc lo lắng, nàng vô tình liếc nhìn Lưu Nhĩ.

Tức thì phát hiện nụ cười nơi khóe miệng đối phương.

Lập tức hiểu ra!

Nàng không biết, nhưng vị Đại sư huynh tiện nghi này hình như biết!

Nữ Oa khẽ cúi người, hành lễ với Lưu Nhĩ xong, dịu giọng nói: "Sư muội cầu Đại sư huynh truyền pháp!

Đại sư huynh nhất định có biện pháp đúng không?" Vẻ dịu dàng trong lời nói, khiến Thập Nhị Tổ Vu và Phục Hy, Hạo Thiên đều ngây người.

Khiến Dao Trì Tiên Đồng nghiến răng ken két, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

Lưu Nhĩ thì đã sớm liệu Nữ Oa sẽ như vậy, khẽ mỉm cười nói: "Thôi được rồi!

Ngô đẳng hai người chúng ta hãy đi tìm một nơi khác vừa vắng vẻ lại rộng rãi để thi triển thân thủ.

Ta sẽ dạy đạo tạo hóa cho muội!" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người tại chỗ, bao gồm cả Nữ Oa và Dao Trì đều ngây người...

Nghe ư?

Trước Phân Bảo Nham.

Các Đại năng tại chỗ sau khi nghe lời Lưu Nhĩ nói, từng người một đều ngây người ra.

Thiên Đạo ở trên cao!

Hồng Quân Đạo Tổ ở trên cao! "Một nơi vừa vắng vẻ lại rộng rãi"? "Nơi có thể thi triển thân thủ"?

Đại sư huynh cuối cùng cũng muốn bộc lộ bản tính của mình rồi sao?

Lập tức, bất kể là Hậu Thổ, Huyền Minh, hay Nữ Oa, Dao Trì, chỉ cần là nữ tính, sắc mặt đều tức thì ửng hồng.

Còn các nam tính thì dùng ánh mắt dị thường nhìn Lưu Nhĩ.

Riêng muội khống Phục Hy, vẻ mặt phẫn nộ, suýt chút nữa là xông lên!

Lưu Nhĩ thấy sắc mặt những người này, đầu tiên là sững sờ.

Hắn nghĩ, mọi người đã hiểu rồi.

Muốn tạo ra Nhân tộc yếu ớt, vậy đương nhiên phải tìm nơi vắng vẻ thì tốt.

Như vậy mới tránh được những phiền phức không cần thiết.

Còn về nơi rộng rãi thì cũng không sai a!

Chỗ quá nhỏ, đợt Nhân tộc đầu tiên có thể tạo ra được bao nhiêu chứ?

Lời nói của hắn cũng không sai a!

Chương 123

Vì sao những Tổ Vu này lại dùng ánh mắt đó nhìn hắn?

Vì sao những nữ tính này đều mặt đỏ bừng?

Vì sao Phục Hy lại có vẻ muốn đánh hắn?

Vô số ý nghĩ xẹt qua não hải Lưu Nhĩ.

Phải đến ba hơi thở sau, hắn mới bỗng nhiên giác ngộ!

Mới đột nhiên phát hiện lời nói của mình đã gây ra sự bất thường cho mọi người.

Thật là!

Suy nghĩ của những người này!

Thật không trong sáng a!

Lưu Nhĩ vội vàng mở lời: "Các ngươi hiểu lầm rồi!

Ý của ta là, sư muội tạo hóa, tốt nhất nên tìm một nơi vừa vắng vẻ lại có thể dung nạp được nơi tạo hóa mà thi triển." Tuy nhiên, có những loại tín nhiệm một khi đã mất đi thì không thể bù đắp lại được.

Thế nên, sau đó bất kể Lưu Nhĩ nói bao nhiêu lời, ánh mắt mọi người nhìn hắn vẫn đầy vẻ dị thường.

Sau khi giải thích hồi lâu, Nữ Oa vẫn không dám nhìn thẳng hắn.

Phục Hy vẫn vẻ mặt phẫn nộ.

Dao Trì vẫn mặt mày đỏ bừng...

Lưu Nhĩ từ bỏ.

Từ bỏ giải thích.

Hắn nhìn quanh bốn phía.

Nơi này rộng rãi lại không phải trung tâm Hồng Hoang, nhưng cũng có thể là nơi chọn lựa để Nhân tộc đản sinh.

Trong lòng hạ quyết định, hắn một tay lại thả Phân Bảo Nham ra ở đó.

Ngay sau đó thân ảnh lóe lên trên Phân Bảo Nham, rồi nói với Nữ Oa: "Sư muội!

Lên đi!

Ngô sẽ truyền đạo tạo hóa ở đây." Mọi người thấy vậy càng thêm chấn kinh.

Đại sư huynh lại hào phóng đến thế ư?

Truyền thụ đạo tạo hóa giữa thanh thiên bạch nhật?

Trước mặt bao nhiêu người như vậy ư?

Nữ Oa nghe lời Lưu Nhĩ xong cũng ngây người.

Đại sư huynh lại là loại người như vậy sao?

Lưu Nhĩ đang đứng trên Phân Bảo Nham thấy vậy tức đến thổ huyết.

Thật là!

Không cho người ta nói thật nữa sao!

Suy nghĩ của các Đại năng này không thể trong sáng hơn một chút được sao!

Bình thường đều không nhìn ra a!

Tức đến nỗi hắn một tay lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng ra.

Lại lấy Tam Quang Thần Thủy đã cất giữ lâu ngày ra.

Ba vật phẩm cần thiết để tạo người tức thì tề tựu giữa không trung, mỗi vật tự tỏa ra quang mang vô thượng, mỗi vật tự phát ra khí tức bất phàm.

Khiến tất cả các Đại năng đều ngây người.

Nữ Oa vốn mặt mày đỏ bừng dưới đất, khi ba thần vật xuất hiện, toàn bộ tâm thần bỗng nhiên chấn động!

Lập tức ngẩng đầu nhìn chằm chằm ba thần vật giữa không trung. "A!" "Đại cơ duyên của ta đây rồi!" Nữ Oa Nương Nương trong lòng thầm hô.

Trong não hải tức thì xóa sạch tất cả những suy nghĩ khác.

Thân ảnh lập tức lóe lên trên Phân Bảo Nham.

Càng đến gần ba thần vật, Nữ Oa càng cảm thấy tâm thần mình rung động.

Chương 124

"Phép tạo hóa cần năng lượng khổng lồ.

Sư muội hãy luyện hóa ba thần vật này trước đi." Lưu Nhĩ nói, thân hình thì lại rời xa Nữ Oa, vẻ mặt lại càng lạnh nhạt vô cùng.

Lấy đó để tự chứng minh sự trong sạch của mình!

Nữ Oa nghe lời Lưu Nhĩ nói xong, trong lòng biết mình đã thật sự hiểu lầm Lưu Nhĩ.

Nhưng nàng cũng không vạch trần, trực tiếp thu ba thần vật vào.

Ngay sau đó khoanh chân ngồi trên Phân Bảo Nham, bắt đầu luyện hóa ba thần vật.

Dưới Phân Bảo Nham, chúng Đại năng lúc này mới hơi sững sờ.

Hóa ra họ đều đã trách lầm Đại sư huynh rồi a...

Dao Trì Tiên Đồng lại tức giận trừng mắt nhìn Lưu Nhĩ trên Phân Bảo Nham, trong lòng thầm nghĩ: "Tên hầu tử chết tiệt không chịu nói rõ ràng!

Hại người ta suy nghĩ lung tung!" Mọi người thấy Nữ Oa bắt đầu luyện hóa thần vật, trong lòng cũng vô cùng tò mò Lưu Nhĩ sẽ truyền cho Nữ Oa phép tạo hóa gì?

Thế nên, họ cũng lần lượt yên lặng nán lại tại chỗ, chờ đợi Nữ Oa luyện hóa ba thần vật.

Cứ như vậy, dưới sự chú ý của mọi người, một tháng thời gian trôi qua.

Nữ Oa đang khoanh chân ngồi, nhắm chặt hai mắt cuối cùng cũng mở mắt.

Trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ hân hoan.

Chỉ thấy lúc này ba kiện thần vật đều đã được luyện hóa hoàn tất.

Tam Quang Thần Thủy tỏa ra ba loại thần quang vàng, bạc, tím.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng phát ra khí tức sinh cơ bàng bạc.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng thì phát ra khí tức hồn hậu.

Mỗi loại có điểm khác nhau, có khả năng khác nhau.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Tâm thần Nữ Oa khẽ động.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng tức thì hóa thành Roi Tạo Người.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng tức thì hòa hợp làm một với Tam Quang Thần Thủy, dung làm một thể!

Trở thành một đoàn đất sét bốn màu, toát ra khí tức tạo hóa.

Nữ Oa hai tay giơ lên, hữu thủ cầm đoàn đất sét bốn màu, tả thủ cầm Roi Tạo Người.

Ngay sau đó liền đặt ánh mắt lên Lưu Nhĩ.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ hỏi han. "Tùy tâm tùy tính tùy ý tạo, mới có thể tìm được đại tạo hóa!" Thấy ánh mắt Nữ Oa, Lưu Nhĩ khẽ nói.

Thân hình vẫn đứng cách Nữ Oa rất xa, như thể sợ người khác hiểu lầm vậy.

Khiến Nữ Oa khẽ mỉm cười.

Nhớ lại lời Lưu Nhĩ, Nữ Oa khẽ nhắm mắt, rồi trầm tĩnh tâm thần.

Trong não hải vừa cấu tứ hình dạng vật thể, hai tay cũng bắt đầu

hoạt động...

Một ngày trôi qua...

Nữ Oa Nương Nương đã tạo ra gà.

Hai ngày trôi qua...

Nữ Oa Nương Nương đã tạo ra chó.

Ba ngày trôi qua...

Nữ Oa Nương Nương đã tạo ra lợn.

Bốn ngày trôi qua...

Nữ Oa Nương Nương đã tạo ra dê.

Năm ngày trôi qua...

Nữ Oa Nương Nương đã tạo ra bò.

Sáu ngày trôi qua...

Chương 125

Nữ Oa Nương Nương đã tạo ra ngựa.

Lập tức, bên cạnh nàng xuất hiện các loại gia súc.

Nữ Oa cũng mặt mày ngừng tay... "Đại sư huynh." "Vì sao, ta tổng cảm thấy thiếu thứ gì đó?" Nữ Oa hỏi Lưu Nhĩ. "...

Đại sư huynh." "Vì sao ta tổng cảm thấy thiếu thiếu gì đó?" Nữ Oa ngừng tay, nhìn quanh những con gà, chó, lợn, dê, bò, ngựa đang vây quanh mình, không khỏi hỏi Lưu Nhĩ với vẻ mặt đầy thắc mắc.

Nào ngờ Lưu Nhĩ lúc này lại vẻ mặt hài lòng nhìn những gia súc đó, khẽ gật đầu nói: "Không tệ, không tệ!

Những sinh vật này làm gia cầm gia súc thì cực kỳ tuyệt diệu.

Sư muội cũng có thể tạo ra được chúng." Nghe lời Lưu Nhĩ, gương mặt Nữ Oa Nương Nương tức thì ửng hồng.

Trong lòng thì biết tên hầu tử này đang trêu chọc mình.

Nhưng sau khi nghe lời Lưu Nhĩ nói, nàng lại một lần nữa hành lễ thỉnh giáo: "Đại sư huynh.

Xin huynh dạy sư muội.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể tạo ra tạo hóa chi vật?" Tất cả các Đại năng dưới Phân Bảo Nham thấy vậy, trong lòng cũng đầy nghi hoặc.

Đã lâu như vậy, Nữ Oa tạo ra sáu sinh vật này đều không hoàn mỹ.

Vậy rốt cuộc sinh vật nào mới là hoàn mỹ?

Vừa rồi, thấy Lưu Nhĩ cũng không còn giấu giếm vụng về, trực

tiếp mở lời: "Vạn tộc đều là một thể.

Đều có cơ, có bản, có nội, có ngoại.

Thế nên nghe ta nói.

Ngươi nên lấy Tiên Thiên Đạo Thể làm cơ...

Rồi lấy Tam Hồn Thất Phách làm bản...

Mới có thể tạo ra chủng vật Lục Thức thông thấu, tạo hóa chi vật..." Lời Lưu Nhĩ nói vô cùng nghiêm túc.

Trong lời nói, hắn đang ám chỉ Nhân tộc.

Nữ Oa Nương Nương sau khi nghe lời Lưu Nhĩ nói liền sững sờ.

Toàn bộ người nàng trực tiếp bất động tại chỗ.

Sắc mặt tức thì từ khó hiểu chuyển sang bừng tỉnh ngộ, như thể bỗng nhiên khai sáng vậy.

Hai mắt quét qua người Lưu Nhĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo lại bắt đầu động thủ.

Nhanh chóng, hai đoàn thần thổ liền dưới sự khống chế của tâm thần nàng, hóa thành hai hình người.

Chỉ thấy hai hình người này là một nam một nữ.

Nam có ngoại hình giống hệt Lưu Nhĩ.

Nữ có ngoại hình giống hệt Nữ Oa.

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ gật đầu.

Quả không hổ danh Nữ Oa, một điểm đã thông.

Dù không phải vậy, thì cũng nên nhanh chóng hiểu ra.

Đúng như câu nói, âm dương tạo hóa, khó có thể tách rời.

Thế nên tạo ra nam nhân và nữ nhân là cực kỳ chính xác.

Bằng không Nhân tộc làm sao mà tiếp tục phát triển được chứ?

Thấy Lưu Nhĩ gật đầu mỉm cười, trong sắc mặt tràn đầy vẻ hài lòng, nụ cười của Nữ Oa không khỏi rạng rỡ.

Nàng biết, lần này cuối cùng đã tạo ra đúng rồi!

Không còn chần chừ, nàng trực tiếp ném thần thổ lên bầu trời.

Hữu thủ thì nắm lấy Roi Tạo Người không ngừng vung vẩy.

Lập tức, thần thổ có thể thấy bằng mắt thường đang giảm đi.

Vùng đất rộng rãi dưới Phân Bảo Nham thì xuất hiện từng Nhân tộc vừa mới đản sinh.

Chương 126

Cứ như vậy, dưới sự không ngừng tạo người của Nữ Oa, thần thổ nhanh chóng dùng cạn.

Trên vùng đất rộng rãi, thì xuất hiện một vạn danh Nhân tộc vừa mới đản sinh.

Trong đó nam tính năm ngàn, nữ tính năm ngàn.

Những Nhân tộc này vừa mới đản sinh, quanh thân đều bao bọc bởi khí tức tiên thiên nồng đậm.

Lại có vô số đạo uẩn lượn lờ không ngừng trên đỉnh đầu.

Khiến tất cả các Đại năng đều thầm khen ngợi!

Đúng lúc này, tất cả các Đại năng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên bầu trời tức thì phong vân cuồn cuộn.

Vạn trượng kim quang tức thì từ mây mù sinh ra!

Lại có từng đạo thất thải tiên hà lượn lờ hạ xuống, không ngừng chạy nhảy quanh vạn danh Nhân tộc, như thể đang vui đùa với Nhân tộc vậy.

Cũng đúng lúc này, toàn bộ bầu trời biến thành sắc huyền hoàng.

Tất cả tu sĩ và sinh linh trên toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục đều có cảm ứng mà ngẩng đầu lên.

Tức thì thấy một luồng Huyền Hoàng chi khí bàng bạc, rộng lớn đang ngưng tụ trên bầu trời, cuối cùng hóa thành một con Huyền Hoàng Công Đức Chi Long che kín cả trời đất. "A!

Thiên Đạo ở trên cao!

Lực lượng công đức ư?" "Ngọa tào!

Lực lượng công đức lớn đến vậy ư?

Ta không tin!" "Lão phu đang nằm mộng sao...

Rốt cuộc đã làm chuyện gì mà lại có công đức lớn đến thế a!" "Năm đó công đức lớn đến vậy... là khi Ma Tổ La Hầu bị chém giết!" "Công đức hóa rồng!

Công đức bàng bạc như vậy, chắc chắn có thể khiến người ta Thành Thánh a!" "..." Khi lực lượng công đức khổng lồ xuất hiện, tất cả tu sĩ trên Hồng Hoang Đại Địa đều kinh hô.

Mỗi người trong mắt đều tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Hơn nữa, điều này hoàn toàn không thể a!

Phải làm được chuyện lớn đến mức nào, Thiên Đạo mới có thể hào phóng đến thế, ban xuống nhiều công đức như vậy a!

Đồng thời trong lòng cũng vô cùng chấn động.

Bởi vì sự xuất hiện của nhiều công đức như vậy, cũng có nghĩa là, có người sắp Thành Thánh!

Lập tức, các tu sĩ này đều bắt đầu suy đoán.

Rốt cuộc là ai sắp Thành Thánh...

Vì sao lại đột nhiên như vậy!

Lại nói trước Phân Bảo Nham.

Nữ Oa thấy lực lượng công đức bàng bạc trên bầu trời, trong lòng hân hoan vô cùng.

Thân ảnh khẽ động, trực tiếp vụt lên trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, miệng hướng về bầu trời cao hô: "Ngô chính là Nữ Oa!

Hôm nay tạo ra một tộc, tên là [Nhân]!" Lời này vừa thốt ra, Công Đức Cự Long trên bầu trời bỗng nhiên chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo thiên địa biến sắc.

Con Công Đức Cự Long đó liền vút xuống phía Nữ Oa!

Khí tức bàng bạc vô cùng khiến tất cả các Đại năng đều trợn tròn hai mắt.

Chỉ thấy khi công đức rơi xuống đỉnh đầu Nữ Oa, nó lại một lần nữa chấn động, tức thì hóa nhất thành ba!

Một phần chiếm một thành công đức, rơi xuống Nhân tộc dưới đất.

Một phần chiếm hai thành công đức, rơi xuống Lưu Nhĩ trên Phân Bảo Nham.

Một phần chiếm bảy thành công đức, rơi xuống Nữ Oa đang ở trên không!

Tất cả Nhân tộc mông muội đều sững sờ.

Sau đó đều nhắm chặt hai mắt, tiếp nhận sự tắm rửa của lực lượng công đức.

Chương 127

Nữ Oa thì hiện ra bản thể.

Chỉ thấy một chân thân người đầu rắn, thân hình cao lớn vài ngàn trượng tức thì xuất hiện trên không.

Vô số công đức tức thì dung nhập vào trong chân thân Nữ Oa, nhuộm cho toàn bộ thân thể cao vài ngàn trượng của nàng trở nên vàng óng.

Lưu Nhĩ thì tĩnh lặng đứng tại chỗ.

Công Đức Kim Luân phía sau hắn tức thì hiện ra, rót lực lượng công đức bàng bạc vào.

Trong não hải hắn lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Đinh Đông!

Phát hiện lực lượng công đức, có phân giải không?" "Đinh Đông, phát hiện lực lượng công đức, có phân giải không?" Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong não hải, Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu, không đáp lại.

Công đức giữ lại, mới có đại dụng.

Dùng phân giải thì có chút thiệt thòi.

Phân giải là không thể.

Đời này không thể phân giải lực lượng công đức.

Lúc này, chân thân Nữ Oa cao vài ngàn trượng đang lơ lửng trên không đã hấp thu toàn bộ lực lượng công đức.

Chỉ thấy chân thân đó sau khi hấp thu lực lượng công đức liền tỏa ra ánh vàng chói lọi vô thượng, càng trở nên thần thánh hơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, chân thân Nữ Oa chấn động.

Khí tức tỏa ra từ toàn thân nàng bỗng nhiên bạo trướng.

Trong phút chốc, cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ vốn có của nàng bắt đầu như một tên lửa, không ngừng thăng cấp!

Chuẩn Thánh trung kỳ...

Chuẩn Thánh hậu kỳ...

Chuẩn Thánh đỉnh phong...

Đến khi tu vi của nàng đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, tất cả lực lượng công đức còn lại và một đạo Hồng Mông Tử Khí tức thì từ trong cơ thể Nữ Oa bắn ra.

Ánh sáng vàng óng và lưu quang tím đậm không ngừng giao kết.

Lập tức, trên trời rải xuống từng vệt tử quang, dưới đất sinh ra từng đóa kim liên.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong cơ thể Nữ Oa được bao bọc bởi tử kim sắc quang mang truyền ra một tiếng "cạch".

Như thể có một xiềng xích nào đó trong khoảnh khắc đã bị phá vỡ.

Tử kim quang mang tức thì dung nhập vào cơ thể nàng, cuối cùng hóa thành một đạo quả của nàng.

Một cỗ Thánh uy tức thì sinh ra, trực tiếp tràn ngập toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Đồng thời đi kèm với đó, chính là một câu nói của Nữ Oa: "Ngô là Nữ Oa, hôm nay đã Thành Thánh." Lời này vừa thốt ra, vô số sinh linh yếu ớt đều hoảng sợ quỳ lạy.

Vô số tu sĩ đều cúi người hành lễ.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung Tiên Vực Chân

Cảnh.

Hồng Quân Lão Tổ lúc này bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Ánh mắt như xuyên qua vô số không gian, trực tiếp nhìn thấy Nữ Oa trong thế giới Hồng Hoang. "Hồ tôn, tốc độ thật nhanh..." "Người đầu tiên..." Hồng Quân Đạo Tổ khẽ nói.

Trong mắt tràn ngập vẻ hài lòng.

Nói xong, Ngài lại một lần nữa khẽ nhắm mắt, tiến vào trong cảm ngộ Đại Đạo.

Hồng Hoang Đại Lục.

Trên Phân Bảo Nham.

Nhìn Nữ Oa đã Thành Thánh Nhân, Lưu Nhĩ với tư cách Đại sư huynh Huyền Môn, tự nhiên phải bày tỏ thái độ.

Thế nên hắn trực tiếp bay vút lên trời, mở lời chúc mừng: "Chúc mừng sư muội, cuối cùng công đức viên mãn Thành Thánh." Lời này vừa thốt ra, các đệ tử Huyền Môn khác đều vạn dặm truyền âm mở lời chúc mừng.

Lão Tử Đạo Nhân: "Chúc mừng Nữ Oa Nương Nương chứng đắc Đại Đạo Thành Thánh." Nguyên Thủy Đạo Nhân: "Chúc mừng Nữ Oa Nương Nương chứng đắc Đại Đạo Thành Thánh." Thông Thiên Đạo Nhân: "Chúc mừng Nữ Oa Nương Nương chứng đắc Đại Đạo Thành Thánh." Chuẩn Đề Đạo Nhân: "Chúc mừng Nữ Oa Nương Nương đã công đức Thành Thánh." Tiếp Dẫn Đạo Nhân: "Chúc mừng Nữ Oa Nương Nương đã công đức Thành Thánh." Họ không dám xưng hô với Nữ Oa như Lưu Nhĩ.

Tuy Nữ Oa là sư muội thì không sai, nhưng Thánh Nhân vẫn là Thánh Nhân.

Nữ Oa đã Thành Thánh trước một bước.

Bình thường có giao tình hay không, lại càng không biết khi nào mình mới tìm được cơ hội Thành Thánh. "Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ", đạo lý này họ thâm sâu hiểu rõ.

Chương 128

Thế nên, lúc này lễ tiết làm đủ.

Đợi các đệ tử Huyền Môn đều chúc mừng xong, các Đại năng Hồng Hoang khác cũng nhanh chóng cúi người hành lễ cao giọng hô: "Ngô đẳng bái kiến Nữ Oa Thánh Nhân!" "Chúc mừng Nữ Oa Thánh Nhân chứng đắc Thánh quả." "Ngô đẳng cung hạ Nương Nương Thành Thánh!" Lại có vô số sinh linh và tu sĩ yếu ớt không chịu nổi Thánh uy tự nhiên phát ra từ Nữ Oa, đều phủ phục quỳ lạy dưới đất cao hô: "Chúc Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" "Thánh Nhân!

Xin hãy hộ hữu ngô đẳng!" "Ngô đẳng bái kiến Thánh Nhân!

Cung hạ Thánh Nhân tôn thượng!" Đến lúc này, Nữ Oa Thánh Nhân mới như hoàn hồn, khẽ khàng mở lời: "Thiện." Từ này mang theo vô thượng Thánh Nhân chi năng, vang vọng bên tai tất cả sinh linh.

Tư thái Thánh Nhân tự nhiên sinh ra.

Cũng đúng lúc này, thân hình Nữ Oa Thánh Nhân khẽ động, lóe lên trên Phân Bảo Nham.

Ngay sau đó khẽ nói với Lưu Nhĩ: "Đa tạ Đại sư huynh lần này tương trợ!" Mặc dù nội dung lời nói là cảm tạ, nhưng tư thái nàng bộc lộ hoàn toàn khác với tư thái khi trước cầu xin Lưu Nhĩ ban ba thần vật và cầu Lưu Nhĩ truyền pháp.

Lưu Nhĩ trong lòng đối với điều này nhìn nhận vô cùng đạm nhiên.

Hắn cũng biết sau khi đối phương Thành Thánh, tâm thái và tư duy của nàng đã hoàn toàn chuyển biến.

Tuy hắn có giúp đỡ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một Chuẩn Thánh

chưa Thành Thánh.

Thế nên đối phương có tư thái như vậy, cũng thật sự là chuyện bình thường.

Dù không có công đức thì cũng đã có được rồi.

Lần này hợp tác với Nữ Oa tạo người, là vì đại thế sở xu.

Tiểu thế có thể thay đổi, nhưng đại thế tạo người thì không thể nghịch.

Thế nên chỉ có thể mưu lợi từ đó.

Hai thành công đức tạo người, đã có được rồi, việc hợp tác với Nữ Oa cũng đã kết thúc.

Nếu không, hắn đã sớm tạo người rồi, làm gì đến lượt người khác?

Đối mặt với lời nói của Nữ Oa, Lưu Nhĩ cũng chỉ nhàn nhạt nói: "Không cần như vậy, đây là duyên pháp sở xu." Lưu Nhĩ đối nhân xử thế, đạo lý tuy đều hiểu.

Nhưng đáp lại Nữ Oa như vậy, chẳng phải thái độ quá cao sao?

Ai mà chẳng làm được!

Tất cả các Đại năng dưới Phân Bảo Nham thấy vậy, khóe miệng khẽ giật giật.

Đại sư huynh không hổ danh Đại sư huynh a!

Thánh Vu không hổ danh Thánh Vu a!

Bày ra tư thái, cứ như thể Thành Thánh không phải Nữ Oa mà là Đại sư huynh vậy.

Nữ Oa thấy vậy cũng sững sờ.

Đạo quả trong cơ thể khẽ động, xóa đi cảm xúc không vui.

Ngay sau đó cũng không còn để ý đến Lưu Nhĩ nữa, quay đầu nhìn về phía vạn danh Nhân tộc vừa mới đản sinh.

Trong lòng tư tự tức thì xẹt qua vạn ngàn.

Sau đó khẽ mỉm cười nói với vạn danh Nhân tộc: "Ngô đã Thành Thánh, không thể can thiệp vào chuyện thế tục.

Từ nay về sau, các ngươi hãy bái Đại sư huynh của Ngô làm Thánh Phụ.

Huynh ấy sẽ giáo đạo cho các ngươi mọi thứ..." Nữ Oa nói xong, không đợi Nhân tộc kịp phản ứng, quay người khẽ mỉm cười với Lưu Nhĩ: "Sư huynh, Nhân tộc nhờ huynh chiếu cố." Nói xong, thân ảnh lóe lên, đã đạp phá hư không mà đi mất...

Để lại Lưu Nhĩ với vẻ mặt ngỡ ngàng và Nhân tộc với vẻ mặt ngỡ ngàng.

Tại nơi Nhân tộc đản sinh.

Nhìn Nữ Oa chỉ đơn giản nói vài câu qua loa, thậm chí còn không giao lưu bình thường với Nhân tộc, trực tiếp dẫn Phục Hy đạp phá hư không biến mất tại chỗ.

Lập tức, tất cả các Đại năng tại chỗ và vạn danh Nhân tộc vừa mới đản sinh đều ngỡ ngàng.

Nàng ấy làm việc thật dứt khoát... thật tuyệt tình quá.

Thập Nhị Tổ Vu cùng Hạo Thiên, Dao Trì đều kinh ngạc.

Ngược lại, Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu, vẻ mặt đầy khổ sở.

Hắn đã sớm liệu Nữ Oa sau khi Thành Thánh sẽ chuyển biến, nhưng hoàn toàn không ngờ sự chuyển biến lại lớn đến vậy.

Nữ Oa vốn có tính cách ôn hòa, lại trực tiếp không thèm nhìn Nhân tộc dù chỉ một lần.

Mặc dù họ là cơ hội Thành Thánh của nàng a.

Nhưng lại có thể làm gì được chứ.

Chương 129

Bản thân hắn và Nhân tộc có liên quan mật thiết a...

Nhân tộc, Nữ Oa có thể không quản, nhưng Lưu Nhĩ thì không thể không quản.

Lại nói vạn danh Nhân tộc vừa mới đản sinh, giờ đây mông muội vô tri, hoàn toàn không biết nhiều điều sâu xa như vậy.

Họ chỉ cảm thấy lời của Thánh Mẫu Nữ Oa là đúng.

Thế nên sau khi Nữ Oa rời đi, họ liền nhìn nhau, rồi chỉnh tề cung kính phủ phục quỳ lạy trước Lưu Nhĩ đang ở trên Phân Bảo Nham.

Ngay sau đó đồng thanh cao giọng hô: "Ngô đẳng Nhân tộc bái kiến Thánh Phụ!" Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy liền sững sờ.

Được rồi!

Thánh Vu của Vu tộc ta a!

Giờ lại trở thành Thánh Phụ của Nhân tộc.

Sau này dù sao cũng phải chiếu cố Nhân tộc một chút.

Lại nói Lưu Nhĩ, tiếng hô đồng thanh của Nhân tộc tức thì kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ.

Vọng trứ hạ phương, thần sắc kiền thành đích vạn danh nhân tộc.

Lưu Nhĩ rõ ràng cảm thấy một luồng khí vận thuộc về Nhân tộc tức thì bao quanh thân mình.

Mặc dù luồng khí vận này vô cùng mỏng manh, nhưng hắn hiểu rõ.

Bởi vì Nhân tộc quá yếu ớt.

Chỉ cần Nhân tộc mạnh mẽ, sẽ có một luồng khí vận Nhân tộc mạnh mẽ.

Con đường tu hành của hắn cũng sẽ càng thêm thuận lợi vô cùng.

Nghĩ vậy, Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười.

Hữu thủ vung lên, một luồng pháp lực màu vàng tràn xuống bên dưới, tức thì nâng tất cả Nhân tộc dậy. "Ngô đẳng không cần đa lễ.

Kể từ đây, Ngô sẽ giáo đạo cho các ngươi tất cả đạo sinh tồn.

Kể từ đây, các ngươi chính là hài nhi của Ngô rồi..." Lưu Nhĩ vừa nói, vừa chuyển mắt nhìn Thập Nhị Tổ Vu cùng Hạo Thiên và Dao Trì.

Ngụ ý.

Hạo Thiên Tiên Đồng và Dao Trì Tiên Đồng lập tức lóe lên trên Phân Bảo Nham, đều tò mò nhìn vạn danh Nhân tộc dưới đất.

Thập Nhị Tổ Vu thì không mất đi lễ độ, đều lóe xuống dưới Phân Bảo Nham, cung cung kính kính nhìn Lưu Nhĩ trên Phân Bảo Nham, chờ đợi Thánh Vu phân phó.

Lưu Nhĩ không đi quản Hạo Thiên Dao Trì.

Nhìn Thập Nhị Tổ Vu với vẻ mặt cung kính bên dưới, hắn bất đắc dĩ lắc đầu mỉm cười nói: "Ngô đẳng tiêu dao tự tại, có chút lễ số đặt trong lòng là được." Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy liền sững sờ.

Ai mà chẳng thích được người khác cung kính?

Thánh Vu lại tốt. "Không cần ta phải như vậy." Mặc dù nghĩ vậy, nhưng họ đối với lời Lưu Nhĩ chỉ khẽ mỉm cười, không đáp lại nhiều, vẫn giữ vẻ cung kính.

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ lắc đầu, rồi mới nói: "Nhân tộc yếu ớt, căn cơ bạc nhược.

Con đường phía trước, cần Vu tộc giúp đỡ vài phần." Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy đều gật đầu đáp: "Ngô đẳng minh bạch." Dù Lưu Nhĩ không nói, vốn dĩ họ cũng đã định giúp đỡ Nhân tộc.

Chỉ có lời của Lưu Nhĩ, sẽ khiến họ càng thêm dụng tâm mà thôi.

Lưu Nhĩ thấy vậy, như thể nhìn thấu nội tâm của họ, không khỏi khẽ nói: "Ngô tự nhiên không phải loại người thiên vị.

Chỉ vì Nhân tộc mà không vì Vu tộc.

Các ngươi giúp đỡ Nhân tộc lại có một đại ích lợi.

Chính là đại ích lợi của Vu tộc!" Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy đều sững sờ.

Giúp đỡ Nhân tộc, lại có đại ích lợi cho Vu tộc ư?

Tuy rằng đầy nghi hoặc, nhưng hiện giờ họ đối với lời Lưu Nhĩ nói thì hoàn toàn tin phục.

Trước hết không nói đến việc tận mắt chứng kiến Lưu Nhĩ giúp Nữ Oa Thành Thánh toàn bộ quá trình, riêng cái cộng hưởng trong huyết mạch cũng khiến họ tin phục lời Lưu Nhĩ.

Thế nên, nghe lời Lưu Nhĩ nói xong, họ đều ngẩng đầu nhìn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hỏi han.

Lưu Nhĩ thấy vậy cũng không cố làm ra vẻ thần bí nữa, trực tiếp nói: "Vu tộc sinh sản dựa vào tinh huyết dựng dục.

Việc đản sinh một Vu tộc cần thời gian và tinh lực cực kỳ khó khăn.

Chương 130

Nhân tộc thì hoàn toàn ngược lại.

Nếu Vu tộc và Nhân tộc giao hảo liên hôn, thì có thể sinh ra Vu Nhân." Lời này vừa thốt ra, Nhân tộc mông muội vô tri vẫn còn khó hiểu.

Thập Nhị Tổ Vu thì hai mắt tràn đầy vẻ hân hỉ.

Từng người một quay lại nhìn vạn danh Nhân tộc, vẻ kinh hỉ trên mặt hoàn toàn lộ rõ!

Lời của Lưu Nhĩ không sai chút nào.

Mỗi Vu tộc muốn đản sinh đều vô cùng khó khăn.

Không chỉ thời gian và tinh lực.

Mà muốn dùng tinh huyết dựng dục thành Vu tộc, tỷ lệ thành công lại càng cực kỳ khó.

Cũng chính vì vậy, Vu tộc mạnh mẽ bao nhiêu năm nay vẫn không thể một lần chém giết Yêu tộc.

Bởi vì chết một người là tổn thất một phần tinh huyết Bàn Cổ.

Thế nên, khi nghe Lưu Nhĩ nói, Vu tộc và Nhân tộc giao hảo có thể khiến Vu tộc sinh ra nhiều hơn, trong lòng họ tràn ngập kinh ngạc và hân hỉ!

Nếu thật sự như vậy, hoàn toàn không cần Lưu Nhĩ mở lời, sẽ có một đám Vu tộc trực tiếp xông lên giúp đỡ Nhân tộc a! "Ngô đẳng cẩn tuân ý chỉ của Thánh Vu!" Thập Nhị Tổ Vu sau khi hoàn hồn, đều hướng về Lưu Nhĩ trên Phân Bảo Nham hành lễ.

Lưu Nhĩ thấy vậy, khẽ gật đầu nói: "Giờ đây Ngô muốn giáo đạo

Nhân tộc.

Chuyện đó hãy đợi khi họ mạnh mẽ hơn một chút rồi hẵng nói." Thập Nhị Tổ Vu lập tức hiểu lời Lưu Nhĩ nói.

Họ cũng biết Nhân tộc vừa mới đản sinh, có một đoạn đường phải đi.

Chuyện đó lúc này cũng không vội được.

Thế nên, họ đều chắp tay vái chào: "Ngô đẳng xin cáo lui trước!" Nói xong, thấy Lưu Nhĩ gật đầu đáp lại, họ cũng không còn chần chừ, thân ảnh mười hai huynh đệ tỷ muội đều chợt lóe, các loại lực lượng pháp tắc vang vọng.

Khoảnh khắc tiếp theo đã biến mất tại chỗ.

Lúc này, Lưu Nhĩ mới nhìn Hạo Thiên và Dao Trì Tiên Đồng bên cạnh, mỉm cười nói: "Ta có tạo hóa.

Không muốn sao?" “Ta có tạo hóa này.” “Hai vị có muốn không?” Lưu Nhĩ nhìn Hạo Thiên và Dao Trì, cất lời.

Đối với hai vị tiên đồng vẫn luôn một lòng ủng hộ, Lưu Nhĩ trong lòng tràn đầy cảm kích.

Dẫu sao, nếu buổi sơ khai không có Hạo Thiên cưỡng ép ta đồng hành, ta cũng sẽ chẳng thể đến Tử Tiêu Cung, càng sẽ không có cơ duyên bái Hồng Quân Đạo Tổ làm môn hạ.

Vả lại, bao năm qua, sự ủng hộ của hai vị đối với ta, ta vẫn luôn khắc ghi trong tâm, cũng xem hai vị như thân nhân ruột thịt.

Chính cái gọi là: “Hữu phúc đồng hưởng, hữu nạn đồng đương.” Giờ đây, Nhân tộc quật khởi cần có đại năng dẫn dắt và giáo hóa một phương, cũng là để Hạo Thiên và Dao Trì sớm ngày trở nên cường đại.

Dẫu sao, Hạo Thiên và Dao Trì lúc này mới chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, thật sự quá đỗi yếu ớt.

Đối mặt với tu sĩ tầm thường thì ổn, nhưng đối diện với những đại năng cường thịnh hơn một chút, e rằng sẽ không có lấy chút sức lực phản kháng.

Chẳng trách vào hậu kỳ Hồng Hoang, sau khi Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo, liền bị người khác liên tục khi dễ.

Chẳng những bị Nguyên Thủy Thánh Nhân lũng đoạn quyền lực Thiên Đình, mà còn đơn cử như bị Tôn Ngộ Không đánh tan Lăng Tiêu Bảo Điện, thật là nhục nhã vô cùng!

Kết cục như vậy, ta tuyệt đối không thể để nó tái diễn!

Bởi vậy, nay thực lực đã được đề thăng, đồng thời khi trợ giúp Nhân tộc quật khởi, ta cũng cần bận tâm đến thực lực của Hạo Thiên và Dao Trì.

Dẫu sao, chẳng lẽ ta có thể lúc nào cũng kề cận bảo hộ hai vị sao?

Chỉ khi hai vị đủ cường đại, ta mới có thể yên tâm phần nào.

Hạo Thiên và Dao Trì nghe lời Lưu Nhĩ, đôi mắt liền sáng bừng, sắc thái trên gương mặt ngập tràn kinh hỉ.

Thời khắc này, hai vị thực lòng kính phục Đại sư huynh a.

Dẫu sao, bao năm nay, sự trưởng thành của Đại sư huynh đều được chúng ta chứng kiến tận mắt, từ một con linh hầu tầm thường, vừa mới khai mở linh trí, trưởng thành thành Đại sư huynh Huyền Môn uy nghi như hiện tại.

Trong tâm dâng trào sự hân úy và cao hứng.

Phàm là sinh linh, đều có tình cảm.

Bao năm tháng tương giao bầu bạn mà trưởng thành, cũng đã xem

Đại sư huynh như thân nhân ruột thịt, từ một người đệ đệ cần được che chở, trưởng thành thành một ca ca đáng để chúng ta ngưỡng vọng.

Trong đó, Dao Trì là người cảm xúc nhất.

Tuy rằng miệng vẫn hay gọi "hầu tử" này "hầu tử" nọ, nhưng Lưu Nhĩ có thể trưởng thành đến mức này, trong lòng lại vui sướng hơn bất kỳ ai!

Vả lại, vừa rồi chúng ta vừa tận mắt chứng kiến Đại sư huynh giúp Nữ Oa trực tiếp thành Thánh nhân.

Giờ đây nghe Đại sư huynh có tạo hóa, tự nhiên cảm thấy kinh hỉ khôn cùng, càng cảm thấy bao năm qua không nuôi "hầu tử" vô ích!

Lập tức đồng thanh cất lời: "Muốn!" Không muốn thì thật phí hoài ân huệ!

Chương 131

Huống hồ đó là tạo hóa!

Lưu Nhĩ nghe vậy khẽ mỉm cười, ta sớm đã liệu trước được điều này.

Thoạt rồi, ta quay nhìn vạn danh Nhân tộc phía dưới, ôn hòa cất lời: "Hai vị này, chính là sư đệ sư muội của ngã.

Một vị là Hạo Thiên, một vị là Dao Trì.

Sau này, cũng sẽ do hai vị phụ trợ ngã, giáo hóa nhĩ đẳng!" Hai vị tiên đồng Hạo Thiên, Dao Trì vốn đang chờ đợi "tạo hóa" mà Lưu Nhĩ đã hứa.

Kết quả, lại thấy Lưu Nhĩ ta giới thiệu hai vị cho Nhân tộc, không khỏi sửng sốt.

Chưa kịp phản ứng, vạn danh Nhân tộc dưới Phân Bảo Nham đã đồng thanh cao hô: "Ngô đẳng bái tạ Hạo Thiên Tôn Giả, Dao Trì Tôn Giả!" Hạo Thiên và Dao Trì lập tức phản ứng, vội vàng gật đầu đáp lễ với vạn danh Nhân tộc.

Thoạt rồi, mới dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Lưu Nhĩ, ý tứ trong ánh mắt vô cùng rõ ràng: "Tạo hóa đâu?

Rốt cuộc là thế nào?"

Lưu Nhĩ thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch, ta trực tiếp nhìn thấu tâm tư của hai người.

Cũng chẳng nói nhiều lời, ta liền trực tiếp phất tay, truyền hai luồng ảo ảnh do pháp lực hóa thành vào não hải của Hạo Thiên và Dao Trì.

Hạo Thiên và Dao Trì toàn thân chấn động, mãn kinh dị nhìn Lưu Nhĩ.

Vì vừa tiếp nhận ảo ảnh "giáo hóa Nhân tộc"!

Hạo Thiên tiếp nhận ký ức ảo ảnh giáo hóa Nhân tộc tạo lập nhà cửa.

Dao Trì tiếp nhận ký ức ảo ảnh giáo hóa Nhân tộc chế tạo y vật.

"..." "?" Hạo Thiên và Dao Trì nhìn Lưu Nhĩ, cất lời: "Đó chính là tạo hóa mà Đại sư huynh đã nhắc đến sao?

Giáo hóa Nhân tộc trở nên cường đại?" Lưu Nhĩ thấy vậy, ta chỉ cười mà không đáp lời.

Hạo Thiên và Dao Trì đành phải mang theo tâm tư ấy, thân ảnh liền phiêu lạc vào giữa Nhân tộc.

"Ta trước!" Dao Trì quay sang Hạo Thiên cất lời, trong lòng nàng nóng lòng muốn biết rốt cuộc Lưu Nhĩ ta đang bày trò gì.

Thoạt rồi, dựa theo ký ức vừa tiếp nhận trong não hải, nàng khẽ vung tay phải.

Vô số lá cây to bằng bàn tay lập tức từ sơn cốc phương xa phiêu đãng tới, bao quanh thân thể.

Thoạt rồi, nàng liền mở miệng hướng Nhân tộc cất lời: "Nhĩ đẳng hãy nhìn kỹ đây.

Ngô sẽ giáo hóa nhĩ đẳng phương pháp chế tạo y vật che thân." Vạn danh Nhân tộc ngơ ngác gật đầu, biểu thị đã minh bạch.

Dao Trì lúc này mới bắt đầu động thủ!

Chỉ thấy, dựa theo ký ức trong não hải, nàng bắt đầu bện từng phiến lá biếc xanh tươi tốt, nhanh chóng bện thành một bộ y vật thích hợp để Nhân tộc che thân.

"Vật này, gọi là Diệp Y!" Dao Trì huyền phù Diệp Y trên không trung vạn danh Nhân tộc, khẩu trung khẽ khàng ngôn ngữ.

Sở hữu Nhân tộc liền hiếu kỳ học theo: "Diệp...

Diệp Y?" Diệp Y!

"Oanh long long!" Hai tự "Diệp Y" vừa thoát khỏi vạn danh Nhân tộc khẩu trung, thiên tế thượng mãnh nhiên truyền tới một tiếng chấn động cực đại.

Vạn danh Nhân tộc kinh hoàng ngẩng đầu vọng khứ, mãn kiểm bất giải.

Hạo Thiên và Dao Trì lại đều trợn trừng song mâu.

Vì trong tâm đã truyền đến một cỗ quý động!

Thiên tế truyền tới khí tức công đức a!

Mãnh nhiên xoay đầu vọng hướng Lưu Nhĩ vẫn một mặt tiếu ý.

Lưu Nhĩ ta lại chỉ chỉ thiên tế.

Hạ nhất miểu!

Cao không thượng đột nhiên sinh xuất ngũ sắc tiên hà.

Trong tiên hà chi trung, một cỗ huyền hoàng công đức chi lực bất đoạn man diên bôn đẳng!

Khiến phương viên vạn lý thiên tế nhuộm vàng xán lạn, sát hảo khán!

"Ngọa tào!

Lại có công đức!" "Chẳng lẽ lại có đại năng thành Thánh sao?" "Bất!

Công đức này tiểu hơn so với đạo của Nữ Oa Thánh nhân nhiều..." "Tiểu?

Đặc yêu có công đức đã là không tồi rồi, còn hiềm khí tiểu!" "Rốt cuộc là vị thần thánh nào lại có tạo hóa..." Thiên tế hiện công đức, dị tượng bất phàm như vậy tự nhiên khiến sở hữu tu sĩ đều phát hiện, giai vi hiếu kỳ vô cùng, nghị luận phân phân.

Hạ nhất miểu, công đức chi lực thiên tế thượng đã nhất phân vi tam.

Trên Hồng Hoang Đại Lục, dưới vạn chúng chú mục, cỗ công đức chi lực thiên tế thượng mãnh nhiên chấn động.

Hạ nhất miểu, trực tiếp nhất phân vi tam.

Nhất phân chiếm giữ công đức lục thành, triều hướng Dao Trì phi khứ.

Chương 132

Nhất phân chiếm giữ công đức tam thành, triều hướng Lưu Nhĩ phi khứ.

Nhất phân chiếm giữ công đức nhất thành, triều hướng Diệp Y phi khứ.

Đốn thời gian, Dao Trì một mặt mộng bức bị công đức bàng đại nhập thể, chỉnh cá nhân bị nhiễm thành kim hoàng sắc.

Lưu Nhĩ ta đảo thập phần đạm định, kim luân công đức thân hậu mãnh nhiên hiển hiện, nhất cá vận chuyển liền hấp thu sở hữu công đức chi lực vừa tiếp cận.

Kiện Diệp Y kia tắc bị công đức chi lực ánh sấn mà kim quang xán lạn, hạ nhất khắc trực tiếp chuyển hóa thành công đức linh bảo.

Diệp Y thành vi công đức linh bảo na nhất khắc, tượng đản sinh linh trí nhất bàn, bất đoạn tại không trung hoan duyệt khiêu động, tán phát kim quang càng bắt đầu hình thành họa diện Dao Trì đương thời tại biên chức Diệp Y, lại tự mang theo đặc tính giáo hóa.

Vạn danh Nhân tộc kiến trạng, kiểm thượng mãn cao hứng chi sắc, từng cá quỳ bái tại địa cao hô: “Thiên Đạo hộ hữu Tôn Giả!” “Thiên Đạo hộ hữu nhân vật a!” Trong đó, một Nhân tộc nữ tính, tắc song mâu tử tử trừng trừng công đức Diệp Y hình chiếu xuất biên chức họa diện, mâu tử trung thiểm trứ linh động sắc thải.

Khoái, Dao Trì cũng tương nhập thân thể công đức chi lực hấp thu, cũng tại thân hậu hình thành một bách trượng công đức kim luân, khiến Hạo Thiên mãn tiện mộ dữ kích động chi sắc!

Biệt nhân bất tri đạo, đản Hạo Thiên lại thập phần thanh sở a!

Dao Trì sở dĩ năng cú hoạch đắc nhiều công đức chi lực như vậy, chính bởi nàng thính tòng lời Đại sư huynh, giáo hóa Nhân tộc biên chức Diệp Y a!

Mới có thiên hàng công đức.

Chính là tạo hóa mà Lưu Nhĩ ta đã hứa a!

"Đại sư huynh quả nhiên thành bất khi ngã dã!" Hạo Thiên trong tâm cao hô trứ, bách thiết muốn án chiếu não hải trung đích ảnh tượng giáo đạo Nhân tộc.

Cũng tại cá thời điểm, Dao Trì chung quy cũng phản ứng, chung quy từ cuồng hỉ tâm thái trung hồi thần.

Tiên tương thân hậu công đức kim luân thu hồi thân thể chi trung, thoạt rồi, mới mãn kiểm hỉ sắc đối trứ Lưu Nhĩ khiếm thân hành lễ: "Dao Trì đa tạ Đại sư huynh." Lưu Nhĩ kiến thử vi vi nhất tiếu, thứ này chung quy cũng khiến nha đầu tâm phục khẩu phục rồi!

Khiến nha đầu này phục chân khó a...

Dao Trì cũng chẳng nữu niết, cũng không cùng Lưu Nhĩ khách khí.

Tạ ơn Lưu Nhĩ chi hậu, nàng liền trực tiếp chuyển thân nã công đức Diệp Y tại thủ trung.

Thoạt rồi, mới đối trứ vạn danh Nhân tộc khinh thanh đạo: "Nhĩ đẳng đều đã khán.

Tiện ngã giáo nhĩ đẳng Diệp Y biên chức bạn pháp.

Có ai đã khán đổng liễu sao?

Có ai đã hội biên chức liễu sao?" Thử thoại vừa xuất, Lưu Nhĩ cùng Hạo Thiên cũng hiếu kỳ vọng trứ vạn danh Nhân tộc, trong tâm trứ ai sẽ là người đệ nhất cá học hội Diệp Y biên chức phương pháp?

Vạn danh Nhân tộc thính Dao Trì thoại ngữ hậu, cũng diện diện

tương khuy, có mãn kiểm khốn hoặc bất giải... có trứu trứ mi đầu khổ khổ tư tác... có giao đầu tiếp nhĩ, tuân vấn đối phương phủ đổng đắc...

Nhất thuấn gian huyên hiêu vô cùng.

“Ngã khả dĩ... thí ma?” Cũng tại cá thời điểm, vạn danh Nhân tộc trung nhất cá nữ tử vi vi cử thủ, khẩu trung nhược nhược đạo.

Lưu Nhĩ cùng Hạo Thiên song mâu giai vi phát lượng.

Dao Trì tắc vi vi nhất tiếu, hữu thủ nhất huy.

Nhất đạo pháp lực bằng không sinh xuất, trực tiếp tương danh Nhân tộc nữ tử hoàn nhiễu, tương kỳ huyền phù thân biên.

Danh nữ tử kiến năng cú phi, mãn kiểm hiếu kỳ dữ kích động.

Hạ nhất miểu kiến Dao Trì tương nhất đôi bích lục thanh thúy đích thụ diệp huyền phù tại thân tiền.

“Bất tất khẩn trương, thí thí.” Dao Trì ôn hòa đạo, kiểm thượng mãn tiếu dung.

Nhân tộc nữ tử vi vi nhất lăng, thâm thâm hấp liễu nhất khẩu khí, hựu trọng trọng thổ xuất nhất khẩu khí hậu, tài khai thủy nã diệp tử mạn mạn động thủ.

Tại vạn chúng chú mục chi hạ, nhất khai thủy thập phần khẩn trương, kinh thường xuất thác.

Đản Dao Trì đều cấp dư mạc đại đích cổ lệ.

Chung quy, nhất cá thời thần chi hậu, chung quy tương nhất kiện giản lậu hựu khán đắc khứ Diệp Y biên chức thành!

“Nâm khán khán, dạng thành ma?” Nhân tộc nữ tử phủng trứ biên chức thành đích Diệp Y, đối trứ Dao Trì hại tu vấn đạo, mục quang trung sung mãn liễu hi dực chi sắc.

Dao Trì mục quang tế tế đoan khán trứ nữ tử thủ thượng đích Diệp Y, kiểm thượng đốn thì lộ xuất xán lạn đích tiếu dung: "Thập phần hảo khán!" Như thử cổ lệ đích nhận khả, đốn thời gian, hạ phương vạn danh Nhân tộc phân phân bất do tự chủ phách thủ cổ vũ!

"Hảo!

Vị tỷ tỷ này hảo thông minh!" "Ân ân!

Ngã đều khán bất đổng ni, tỷ tỷ đã biên chức xuất liễu!" "Hi hi, ngã khả dĩ nhượng vị tỷ tỷ giáo ngã biên chức nha..." "Tỷ tỷ hảo bổng!" "....." Chưởng thanh lôi động!

Vô số nhận khả thoại ngữ tự vạn danh Nhân tộc khẩu trung xuất.

Cũng tại cá thời điểm, Dao Trì hữu thủ vi vi nhất động.

Chương 133

Kiện công đức Diệp Y huyền phù tại hữu thủ đốn thì phi xuất, trực tiếp sáo tại danh Nhân tộc nữ tử đích thân thượng.

"Thử công đức Diệp Y tiện tứ dư.

Chi hậu tiện do nhĩ giáo đạo Nhân tộc biên chức y vật.

Cố, ngô tứ danh vi Truy Y Thị!" Thử thoại vừa xuất, xuyên tại Truy Y Thị thân thượng đích công đức Diệp Y đốn thì phát xuất bách trượng kim quang, tượng nhận khả liễu Truy Y Thị nhất bàn.

Truy Y Thị cũng thụ sủng nhược kinh đối trứ Dao Trì quỵ bái: "Truy Y Thị vạn tạ Dao Trì Tôn Thượng!" Dao Trì mãn ý tương Truy Y Thị phù: "Thiện!" Thoạt rồi, nàng nhượng Truy Y Thị hồi liễu Nhân tộc chi trung, tài chuyển đầu vọng trứ Hạo Thiên ngôn ngữ: "Luân giáo lạp...

Bất đẳng đãi đắc hữu điểm kích động ni?" Hoàn Dao Trì phi thân hồi Lưu Nhĩ thân biên, thập phần khai tâm tự giác vi Lưu Nhĩ niết liễu kiên bàng...

Tương vạn danh Nhân tộc mục quang lưu cấp Hạo Thiên.

Hạo Thiên tiên đồng hắc hắc nhất tiếu, đối trứ Lưu Nhĩ hành lễ hậu, mãn kiểm tiếu ý vọng trứ vạn danh Nhân tộc: "Tiếp hạ, do ngô nãi giáo nhĩ đẳng kiến tạo già phong tị vũ chi xử đích bạn pháp..." Vạn danh Nhân tộc văn ngôn, phân phân cung thân hành lễ cao hô: "Kính thỉnh Hạo Thiên Tôn Thượng giáo đạo..."

Tại Nhân tộc đản sinh chi xử, sở hữu Nhân tộc thính hựu hữu tân đích sự vật khả dĩ học tập đích thời hậu, nhất cá cá kiểm thượng mãn kỳ đãi chi sắc.

Giai vi hiếu kỳ Hạo Thiên sở đích già phong tị vũ chi xử.

Vạn chúng chú mục chi hạ, Hạo Thiên dã chung quy nhẫn bất trụ tâm trung đích kích động dữ cấp bách.

Hữu thủ dã nhất huy, nhất căn căn thụ cán, dữ nhất điều điều thụ đẳng đốn thì xuất hiện tại địa diện thượng.

Tùy tức tiện khai thủy học trứ não hải trung Lưu Nhĩ truyện đích ảnh tượng, dụng thụ đẳng tương ta thụ mộc khổn bảng tại nhất.

Một lâu sau, nhất cá giản lậu đích mộc ốc khuông giá tiện bị đáp kiến.

Hữu thủ tái thứ nhất huy, tương Dao Trì cương cương thủ đích thụ diệp phô tại mộc ốc đỉnh thượng.

Đốn thời gian, nhất cá bất cao bất đê, cương cương hảo thích hợp Nhân tộc cư trụ đích mộc ốc tiện xuất hiện tại chúng nhân diện tiền.

Tố hậu, Hạo Thiên tài đối trứ vạn danh Nhân tộc ngôn ngữ đạo: "Thử vật khả già phong đáng vũ, danh vi Mộc Ốc!" Thử ngôn vừa xuất, sở hữu Nhân tộc phân phân học trứ đạo: "Mộc...

Mộc Ốc?" Mộc Ốc!

"Oanh long long!" Thử ngôn vừa xuất, thiên tế thượng tái thứ truyền tới nhất thanh cự hưởng.

Hạo Thiên hân hỉ vọng trứ thiên tế: "Thật rồi!

Ngã cũng hữu công đức chi lực rồi a!" Hạ nhất khắc, chi tiền đích tràng cảnh tái thứ hiển hiện.

Chỉ kiến ngũ sắc thải hà tự vân đoan sinh xuất, càng hữu đạo đạo tiên âm bạn tấu.

Tối hậu tài nhất đạo huyền hoàng công đức chi lực man diên xuất!

Công đức chi lực nhất xuất, thiên hiện dị tượng.

Chỉnh cá Hồng Hoang Đại Lục đều khả kiến.

Lại cũng là Thiên Đạo khắc ý vi, nhượng càng đa đại năng tầm hoa tạo hóa chi pháp, vi Hồng Hoang Đại Lục đa tố cống hiến.

Thử thì, sở hữu đại năng tái thứ kinh tỉnh, nhất cá cá trùng thiên, khán trứ thiên tế dị tượng, mãn kiểm kinh ngạc.

Nhất thứ đích công đức chi lực, ký nhiên dữ thượng thứ xuất hiện vị trí tương đồng!

"Đặc yêu!

Lại hữu công đức xuất hiện!" "Đệ na vị đại năng a?" "Chẳng lẽ dữ thượng thứ na vị tương đồng?" "Thời hậu công đức dã thành lạn đại nhai!" "Bất!

Nhất định hữu đại năng tầm hoạch đắc công đức chi lực đích bạn pháp." "Tẩu!

Khứ khán thùy đắc liễu tạo hóa!"

Ta đại năng khẩu trung phân phân kinh hô trứ.

Thoạt rồi, nhất cá cá triều hướng thiên địa dị tượng sản sinh đích địa phương phi khứ!

Tái khán, nhất thứ đắc liễu công đức chi lực là ngẫu nhiên, đản như thử đoản thời gian, đắc lưỡng thứ công đức chi lực, yếu cáo tố xảo hợp, na đả tử dã bất tín!

Cố, nhất cá cá tâm trung kích động vô cùng, lại sát ý đằng đằng triều hướng Nhân tộc đản sinh chi địa phi lược!

Tái khán, hoạch đắc công đức chi lực nhất định hữu nhân mạc tác bạn pháp hoặc giả tiệp kính.

Na hảo bạn liễu.

Công đức chi lực đông tây không thể đoạt, đản hoạch thủ công đức chi lực đích tạo hóa chi pháp khả dĩ đoạt a!

Tức tiện đối phương thực lực cường đại, đoạt bất liễu, khả dĩ hoán a!

Phản chính, vi liễu công đức chi lực, dĩ nhiên khoát xuất khứ liễu.

Tâm trung mãn quyết nhiên chi ý.

Nhất thiết, lại đều là Hồng Quân Đạo Tổ tại đệ tam thứ giảng đạo hậu, vi sở giảng đích công đức thành thánh chi pháp, dữ Nữ Oa cương cương dĩ công đức thành thánh sự thực thứ kích đích.

Tại Nhân tộc đản sinh chi địa, Hạo Thiên bất tri đạo thử thì dĩ nhiên bị vô số đại năng trừng thượng.

Đương nhiên, tức tiện tri đạo, dã toàn nhiên bất cụ.

Nhân vi bối hậu bất đan đan hữu Lưu Nhĩ, càng hữu Hồng Quân Đạo Tổ a!

Chương 134

Thử thì đích, lại mãn kiểm cuồng hỉ vọng trứ thiên tế thượng công đức chi lực.

Hạ nhất miểu, khán na công đức chi lực dữ chi tiền nhất dạng, ngưng tụ hoàn thành hậu, trực tiếp tại cao không nhất phân vi tam.

Nhất phân chiếm giữ công đức chi lực lục thành, triều hướng Hạo Thiên phi khứ.

Nhất phân chiếm giữ công đức chi lực tam thành, triều hướng Lưu Nhĩ phi khứ.

Nhất phân chiếm giữ công đức chi lực nhất thành, triều hướng Mộc Ốc phi khứ!

Đốn thời gian, Hạo Thiên chỉnh cá thân thể đều bị công đức chi lực yêm một, đản tảo dĩ tố hảo chuẩn bị, trực tiếp tương ta công đức chi lực hấp thu, tại thân hậu ngưng tụ thành công đức kim luân.

Chính tại hưởng thụ Dao Trì niết kiên chủy bối Lưu Nhĩ, tắc tương cổ công đức chi lực hấp thu, tận số một nhập liễu thể nội, khán đắc Dao Trì mãn mục phát quang.

Na cương cương bị Hạo Thiên đáp kiến thành đích Mộc Ốc, tắc bị tối hậu nhất đạo công đức chi lực thôn một, nhất thuấn gian bị huân nhiễm thành kim hoàng sắc, trực tiếp tiến hóa thành công đức linh bảo.

Hữu thú đích, cương cương thành vi công đức linh bảo đích công đức Mộc Ốc, tán phát xuất kim quang dã dữ cương cương công đức Diệp Y nhất dạng, bất đoạn tại ánh xạ trứ Hạo Thiên đáp kiến Mộc Ốc đích cảnh tượng, lại cũng tại giáo đạo trứ Nhân tộc như hà đáp

kiến Mộc Ốc.

Vạn danh Nhân tộc dĩ nhiên bất đệ nhất thứ ngộ dạng đích trạng huống, cố thử thì dã đạm định hứa đa.

Một đa hoan hô, phản tại công đức Mộc Ốc hình thành hậu phân phân tử tử trừng trừng na đầu ánh ảnh tượng.

Chi sở dĩ hội như thử, khước nhân vi hữu Truy Y Thị yêu nhất cá thành công đích lệ tử.

Dã đều tri đạo, tiếp hạ Hạo Thiên hội vấn thùy đổng đắc đáp kiến phòng tử.

Vi liễu thành vi hạ nhất cá bị Hạo Thiên tứ danh nhân, thử thì phân phân nỗ lực khứ khán khứ ký trụ Mộc Ốc đáp kiến đích trình.

Khoái, tại công đức kim luân ngưng tụ bách trượng trực kính chi hậu, Hạo Thiên thân thượng đích công đức kim quang tài trục tiệm tiêu tán.

Cảm thụ trứ công đức chi lực đích tồn tại, Hạo Thiên cường chế áp hạ tâm trung đích kích động, cung thân triều hướng Lưu Nhĩ hành lễ đạo: "Hạo Thiên đa tạ Đại sư huynh tứ pháp!" Lưu Nhĩ vi vi nhất tiếu, thập phần tự nhiên thụ liễu Hạo Thiên yêu nhất cá lễ tiết.

Tùy tức chỉ liễu chỉ vạn danh Nhân tộc, ý tư thập phần minh hiển: "Ta hư liễu, tiên bả chính sự bạn liễu..." Hạo Thiên thụ ý, vi vi điểm đầu.

Tùy tức chuyển thân diện hướng vạn danh mục quang thiểm thước trứ kim quang đích Nhân tộc, chính yếu khai khẩu...

"Mạn!" Đột nhiên, nhất cá hồng lượng đích thanh âm tự viễn xử truyền, tương sở hữu nhân đích mục quang hấp dẫn khứ.

Hạo Thiên song mâu vi mị...

Dao Trì niết trứ Lưu Nhĩ kiên bàng đích thủ dã đốn thì nhất đình,

mâu tử nhất súc...

“Mạn!” Tại vạn danh Nhân tộc kỳ đãi đích mục quang chi hạ, Hạo Thiên tiên đồng kế tục khai khẩu.

Thính nhất cá hồng lượng đích hống thanh tự viễn xử truyền, đốn thời gian hưởng triệt thử phương thiên địa, hồi đãng bất tuyệt!

Hạo Thiên song mâu nhất mị, tuần trứ thanh âm vọng khứ...

Vạn danh Nhân tộc tại kỳ đãi Hạo Thiên khai khẩu, bị nhân yêu đả đoạn, bất do đắc nhất cá cá lộ xuất bất duyệt đích thần sắc.

Dã tuần trứ thanh âm triều trứ viễn xử vọng khứ...

Đốn thì khán nhất cá cá thân ảnh bất đoạn kháo cận...

Chính tại bang trứ Lưu Nhĩ niết kiên bàng đích Dao Trì văn thanh động tác nhất đình.

Na song ửu hắc ô lượng đích song mâu đốn thì triều trứ cương cương xuất hiện thân ảnh vọng khứ, mâu để đốn thì thiểm phẫn nộ sắc thải.

Duy hữu Lưu Nhĩ, đối trứ ta cương cương xuất hiện, nhất cá cá khí thế hung dũng đích thân ảnh thị nhược vô đổ, phản phách liễu phách Dao Trì tiểu thủ.

“Bất kế tục lạp?” “Ngã hữu biên kiên bàng hữu điểm toan.” “Dụng điểm lực thí thí.” Thính Lưu Nhĩ đích thoại, Dao Trì đốn thì kinh tỉnh, tượng thính liễu tối nhượng nàng cảm đạp thực đích thoại ngữ nhất dạng.

Nhất thuấn gian sở hữu nộ khí đều tiêu tán liễu.

Đình hạ đích song thủ hựu khai thủy hoạt động, kiểm thượng dã phiếm xuất liễu tiếu dung.

Tái kỷ cá cương cương xuất hiện thân ảnh, chính Tam Thanh, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn...

đẳng dĩ nhiên thành liễu Chuẩn Thánh đại năng.

Thành liễu Chuẩn Thánh hậu, đa đa thiếu thiếu dĩ nhiên xúc mạc liễu ta hứa không gian pháp tắc.

Diêu viễn cự ly đích khóa việt dĩ nhiên bất thành vấn đề.

Cố tài năng như thử khoái tốc đạt thử xử.

Đạt thử xử thượng không thuấn gian, mục quang tiện trực tiếp phóng liễu Nhân tộc chi trung công đức Diệp Y dữ công đức Mộc Ốc chi thượng.

“!Công đức linh bảo?” “Lưỡng thứ công đức chi lực đều quán chú tại phổ thông đích vật kiện chi thượng?” “Lãng phí a!

Chân bạo điễn thiên vật a!” “Bất!

Lưỡng kiện công đức linh bảo uẩn hàm đích công đức chi lực bất đa!” “Biệt đặc yêu củ kết công đức chi lực, hoa liễu năng thưởng bất thành?” “Đối đối đối!

Hoa hoạch thủ công đức chi lực đích tạo hóa chi pháp!” “.....” Ta đại năng nghị luận phân phân.

Như kim một hữu khai thủy thưởng đoạt, đảo tượng chiến hữu nhất dạng giao lưu.

Đản nhược khai thủy thưởng chí bảo thưởng tạo hóa, na nhất cá cá đều hội như đồng sinh tử chi địch.

Khoái tương mục quang phóng liễu Nhân tộc chi thượng.

Chương 135

Nan đạo tạo hóa chi pháp, tại ta cương cương đản sinh đích sinh linh chi thượng?

Chí ư Lưu Nhĩ Hạo Thiên Dao Trì, tắc trực tiếp đương tố khán bất kiến.

Chính sở vị nhân vi tài tử, điểu vi thực vong.

Tu hành điều lộ bản nhất điều bất quy lộ.

Thánh nhân đối ư mục tiền chung điểm, công đức thành thánh yêu đại đích dụ hoặc.

Tức tiện dữ Lưu Nhĩ tê phá kiểm bì hựu như hà?

Chí ư Lưu Nhĩ thực lực thái cường đại?

Yêu đa Chuẩn Thánh tại, đả bất nhất cá Lưu Nhĩ?

Đả định chủ ý, một hữu nhậm hà do dự.

Khẩu trung giai vi đại hảm: "Thử sinh linh dữ ngô hữu duyên!" Tùy tức nhất cá cá huy nhất huy y tụ, một cỗ cổ khủng phố đích hấp lực đốn thì tại Nhân tộc thượng phương sản sinh, trực tiếp triều trứ Nhân tộc tịch quyển khứ!

"Khả ác!" Hạo Thiên tiên đồng bột nhiên đại nộ!

Hữu thủ đốn thì xuất hiện nhất bả Hạo Thiên Kiếm.

Thể nội pháp lực mãnh nhiên triều trứ Hạo Thiên Kiếm khuynh tẫn chú.

Tùy tức ngoan ngoan triều trứ thiên tế nhất phách.

Kiếm khí như trường hồng trực tiếp tương ta hấp lực đốn thì đả

đoạn.

Nhiên, tức tiện toàn lực nhất kích phát xuất nhất kiếm, đản đích tu vi bãi tại na lý.

Năng cú ảnh hưởng đích, dã cận cận chích đả đoạn nhất sát na bãi liễu.

Hảo tiếu đích, Tam Thanh Chuẩn Đề Tiếp Dẫn...

đẳng đại năng vãng nhật kiến Hạo Thiên tiên đồng khách khách khí khí đích.

Đản như kim diện đối tạo hóa chi pháp, tức tiện Hạo Thiên động thủ liễu, dã đương tố một khán kiến nhất dạng.

Chỉ bả mục tiêu phóng tại Nhân tộc chi thượng.

Chỉ bả Nhân tộc thưởng tẩu.

Tái khán, Hạo Thiên nãi bất tất yếu đích ma phiền.

Trực tiếp bả Nhân tộc thưởng tẩu đắc.

Tạo hóa chi pháp tái hảo hảo tòng Nhân tộc thân thượng tầm hoa!

Tái Hạo Thiên, kiến ta Chuẩn Thánh y cựu đối thị bất kiến chi hậu, một hữu nhậm hà do dự, thân hậu đích công đức kim luân trực tiếp hiển hiện.

"Công đức kim luân!" "Bách trượng trực kính đại công đức kim luân!" "Nguyên công đức chi lực bị hắn đắc!" "Nan đạo tạo hóa chi pháp tại Hạo Thiên thân thượng?" "Bả ta sinh linh trảo liễu!

Ngã tiện khả vấn xuất!" Công đức kim luân nhất xuất hiện, sở hữu Chuẩn Thánh thủ trung đích pháp lực đốn thì đình trệ.

Đản dã chích nhất thuấn gian.

Tái thứ đối Nhân tộc xuất thủ liễu!

Tất cánh sự quan Hạo Thiên đích thoại, đắc khiên xả Hồng Quân Đạo Tổ...

Tại tái thứ động thủ chi thì, Hạo Thiên thần sắc phẫn nộ vô cùng.

Công đức kim luân đốn thì phong cuồng nữu chuyển.

Sở hữu công đức chi lực tái thứ phản hồi đích thể nội.

Siếp thời gian, tại công đức chi lực phong cuồng tiêu hao chi hạ, đích thân thượng mãnh nhiên bạo phát một cỗ trùng thiên khí tức, tương cương cương xuất hiện hấp lực hựu tái thứ trấn trụ.

Hạ nhất miểu, Hạo Thiên tu vi tòng Đại La Kim Tiên trung kỳ khai thủy phong cuồng bạo trướng!

Đại La Kim Tiên hậu kỳ...

Đại La Kim Tiên đỉnh phong...

Chuẩn Thánh sơ kỳ...

Tùy trứ khí tức bạo trướng, công đức kim luân dã tại nhục nhãn khả kiến cấp tốc biến tiểu.

Đẳng thân thượng sở hữu công đức chi lực háo tẫn chi thì, đẳng thân hậu công đức kim luân tiêu thất chi thì, đích tu vi dã chung quy đình tại liễu Chuẩn Thánh sơ kỳ cảnh giới.

Oanh!

Nhất đạo thiên trượng chi đại đích kiếm khí mãnh nhiên tạc, tương sở hữu Chuẩn Thánh phát xuất đích hấp lực tái thứ trảm đoạn.

Chương 136

Hạo Thiên huyền phù tại vạn danh Nhân tộc thượng không.

Tại vạn danh Nhân tộc ngưỡng vọng chi hạ, thân thượng y vật vô phong tự động.

Thân thượng đích khí tức càng đạt liễu đỉnh phong.

"..." "Thái phân liễu..." Lăng lệ đích thoại ngữ tự Hạo Thiên khẩu trung thổ xuất.

Chỉ kiến mâu tử trung sát ý tẫn số bạo phát.

Khán đắc sở hữu Chuẩn Thánh song mâu vi mị.

Hạ nhất miểu, kiểm sắc sậu nhiên nhất biến.

Hảo tượng tài cương cương khán Hạo Thiên tiên đồng nhất dạng.

Phân phân đích khai khẩu đạo: "Ai nha?

Hạo Thiên tiên đồng?

Nâm bất ứng cai tại Tử Tiêu Cung ma?" "Di?

Hạo Thiên tiên đồng?

Thời hậu xuất hiện?" "Kiến tiên đồng, ta sinh linh dữ ngô hữu duyên, vọng nhượng bộ..." "....." Đô nhân sinh như hí, toàn khán diễn kỹ.

Ta tồn hoạt liễu vô số niên đích đại năng diễn hí, cá cá đều khả dĩ đương ảnh đế.

Trực tiếp tương Hạo Thiên khán đắc nhất lăng.

Đột nhiên, nhất đạo thân ảnh xuất hiện tại Hạo Thiên thân biên.

Khủng phố đích khí huyết chi lực mãnh nhiên trùng thiên, tương ta

đại năng đích thân ảnh trùng kích đắc huyền phù bất ổn.

Bạn tùy đích, nhất cú sung mãn hàn ý đích thoại ngữ: “Thưởng ngô tạo hóa?” “Nhĩ đẳng bất phối...”

“Thưởng ngô tạo hóa?

Nhĩ đẳng bất phối!” Nhất cú sung mãn hàn ý đích thoại ngữ, giáp tạp trứ trùng thiên khí huyết chi lực bính phát xuất, trực tiếp tương sở hữu Chuẩn Thánh đại thần thông giả chấn nhiếp trụ.

Xuất cú thoại, chính cương cương xuất hiện tại Hạo Thiên thân bàng đích Lưu Nhĩ.

Nguyên bản khán trứ ta Chuẩn Thánh đại năng diễn hí, tố cật qua quần chúng, thuận tiện nhượng Hạo Thiên ma lệ.

Tất cánh Hạo Thiên chân một hữu như thử dữ yêu đa đại năng chính diện trùng đột.

Nhiên đương khán ta đại năng hựu yếu khai thủy diễn hí hậu, chân đích giác đắc hữu ta nị liễu.

Chân đích khán bất hạ khứ liễu.

Tái giả nhượng yêu đa nhiệt ái học tập Nhân tộc tâm kinh đảm chiến đích dã bất hảo.

Cố, trực tiếp xuất diện liễu.

Dã bất dữ ta Chuẩn Thánh đại thần thông giả đả thái cực, trực tiếp biểu lộ xuất nhất cá ý tư: “Tạo hóa chi pháp ngã đích.

Nhĩ đẳng bất phối na cá tư cách.”

Tại Lưu Nhĩ xuất cú cực cụ bá đạo thoại hậu, nguyên bản bị đại năng thần uy kinh hách đắc hoàng khủng vạn phân đích sở hữu Nhân tộc, đốn thì tượng khán liễu chủ tâm cốt nhất dạng, phân phân tâm trung tùng liễu nhất khẩu khí.

Hạo Thiên dã tại thử thì hồi thần, khán trứ na ta Chuẩn Thánh đại

thần thông giả mục quang trung sung mãn bỉ di: "Đặc yêu nhất cá cá, diễn hí yêu lưu, bất khứ tố hí tử ni!" Tái Tam Thanh, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn...

đẳng Chuẩn Thánh.

Thính Lưu Nhĩ như thử lăng lệ đích thoại hậu, tùy trứ nhất lăng, khước một hữu Lưu Nhĩ hội như thử quả quyết, hội như thử bất cấp diện tử.

Đản Lưu Nhĩ ký nhiên dã xuất diện liễu, dã thoại, tự nhiên bất năng tái đương tố khán bất kiến.

Tất cánh Lưu Nhĩ bối phân tại na lý, tái cố tác thị bất kiến phân.

Cố nhất cá cá tiếu trứ kiểm khai khẩu đạo: "Ngô đẳng bái kiến Đại sư huynh!" "Đại sư huynh!

Nâm liễu?" "Khiếu ngã thưởng nâm tạo hóa?

Đại sư huynh khả bất yếu oan uổng ngã a!" "Đại sư huynh, ta sinh linh dữ ngô đẳng hữu duyên, hi vọng Đại sư huynh năng cú nhượng nhất nhượng!" "A Đại sư huynh, ngã khán trứ ta sinh linh căn nguyên tuy nhược, đản hữu linh tính, cố dã đả thu kỷ cá tố đồ đệ..." "Đối a!

Ngô dã như thử ý tư, dã đích cơ duyên ni." "....." Ta thoại ngữ tự thử ta Chuẩn Thánh khẩu trung xuất, đốn thì dẫn liễu sở hữu Nhân tộc cừu thị.

Tuy nhiên cương cương đản sinh, hữu ta đông tây bất đổng.

Đản khả bất sỏa tử a!

Tương phản tòng Truy Y Thị nhất thuấn gian học hội biên chức y vật khả dĩ khán xuất, đích ngộ tính bất thác đích.

Cố tại thính ta Chuẩn Thánh đại năng đích thoại hậu, vạn danh Nhân tộc nhất cá cá tâm đầu mãn phẫn nộ.

Khiếu dữ hữu duyên!

Khiếu yếu thu vi đồ?

Chương 137

Hữu dạng thu đồ đích ma?

Yếu trảo nhân a!

Yếu nhượng dữ Thánh phụ phân ly a!

Chí ư Lưu Nhĩ, tại thính ta thoại hậu, chủy giác nhất trừu súc.

Thần sắc càng gia lãnh ý thập túc.

Khẩu trung tái thứ thổ xuất lăng lệ thoại ngữ: "Ngã liễu.

Hoạch thủ công đức chi lực đích bạn pháp tại ngã.

Nhĩ đẳng bất phối tri đạo!

Nhân tộc, càng bất năng bính nhất căn hãn mao." Thử thoại ngữ nhất xuất, sở hữu Chuẩn Thánh đại năng giai vi nhất lăng.

Nhân tâm hiểm ác, các hoài quỷ thai.

Lưu Nhĩ việt như thử hộ Nhân tộc, phản nhượng ta Chuẩn Thánh giác đắc.

Tạo hóa chi pháp, chính tại ta Nhân tộc thân thượng.

Chỉ yếu bả Nhân tộc đái tẩu, dĩ đích đạo pháp phạ tòng ta Nhân tộc thân thượng hoa bất tạo hóa chi pháp?

Cố, kiểm thượng tiếu ý trục tiệm tiêu thất, thủ đại chi, quyết nhiên chi sắc.

"Đại sư huynh, thoại bất dụng đắc yêu tuyệt ba..." "A, Đại sư huynh, ngã chích thu kỷ cá đồ đệ dĩ." "Đại sư huynh, ma phiền nâm nhượng nhượng, biệt trở ngại ngô đẳng dữ Nhân tộc sư đồ duyên pháp!" "....." Như thử thoại ngữ cương cương hoàn, thân thượng mãnh nhiên bạo phát xuất cường đại khí tức.

Hạ nhất miểu, sậu nhiên phân khai, tòng tứ diện bát phương triều trứ vạn danh Nhân tộc phủ trùng khứ!

Nhất cá cá thanh thế hung dũng, giai vi sử xuất liễu thần thông, dục tương trảo bộ Nhân tộc.

Đốn thời gian tương sở hữu Nhân tộc kinh đắc sậu nhiên thất sắc.

Tức tiện Hạo Thiên Dao Trì dã bột nhiên đại nộ!

Nhiên phân thân phạp thuật, dã chích năng trùng hướng ly tối cận đích khứ.

Điện quang hỏa thạch chi gian, thiên tế chi thượng mãnh nhiên phong vân dũng.

Ô vân đốn thời gian tương chỉnh cá thiên mạc già tế.

Kỷ đạo kiếp lôi hóa vi đích lôi long thuấn tức xuất, trát nhãn xuất hiện tại kỷ cá Chuẩn Thánh đại năng đầu đỉnh, mãnh nhiên oanh kích hạ!

“Ngọa tào!

Kiếp lôi!” “Hữu thiên lôi!” “Thiểm!

Khoái thiểm!” “Đáng!” Kỷ cá Chuẩn Thánh đại thần thông giả kinh hô đạo.

Chỉ đắc cập tế xuất pháp bảo ư đầu đỉnh.

Hạ nhất miểu!

“Oanh long long!” “Oanh long long!” “Oanh long long!” Kỷ đạo lôi long phân phân đích oanh kích hạ, tương ta khoái tốc phi hành đích đại năng nhất cá cá oanh đảo tại địa.

Tuy vô thương đại ngại, khước dã tương cảo đắc lang bái bất kham.

Đạo phục phá động, mao phát tiêu hắc!

Kiếp lôi đột hiện, nhượng nguyên bản phi lược xuất kỷ bộ đích Hạo Thiên dữ Dao Trì đều chấn kinh đắc ngốc ngốc trạm tại nguyên địa.

Dữ vạn danh Nhân tộc bất do tự chủ đích sĩ đầu vọng trứ thiên tế, kiểm thượng mãn kinh ngạc chi sắc.

Dã cảo bất đổng, Thiên Đạo đột nhiên hàng hạ thiên lôi?

Nan đạo Thiên Đạo chân tại hộ hữu Nhân tộc?

Na Nhân tộc dĩ hậu bất ngưu bức oanh oanh?

Đản nhược bất Thiên Đạo xuất thủ, hựu hữu thùy năng cú khống chế kiếp lôi ni?

Hoặc giả, đích sư tôn Hồng Quân Đạo Tổ xuất thủ liễu?

Dã tại cá thời điểm, kỷ cá lang bái bất kham Chuẩn Thánh dã mạn mạn đích thăng không.

Kiểm thượng mãn bất khả trí tín đích thần sắc.

Đầu đỉnh chi thượng càng toàn lực tế xuất các chủng pháp bảo.

Song mâu thập phần cảnh giác vọng trứ thiên tế.

Bất đan đan Hạo Thiên Dao Trì bất đổng, ta thụ hại giả càng bất đổng a!

Thu kỷ cá Nhân tộc dĩ, phạm liễu Thiên Đạo đại kỵ liễu?

Chương 138

Yếu bất nhiên kiếp lôi hội xuất hiện?

Khả độ kiếp tài hội xuất hiện kiếp lôi a!

Dã tại tâm kinh đảm chiến chi thì.

"Thần thông Tử Tiêu Thần Lôi." Nhất cá khinh lãng thanh âm truyền xuất.

Hạ nhất miểu, nhất cá thân xuyên kim sắc đạo phục thân ảnh xuất hiện tại cao không chi trung.

Thân hậu tất hắc vô cùng ô vân mật bố.

Càng hữu nhất điều điều bách trượng đại tiểu đích lôi long bôn đằng khiêu dược.

Phát xuất khủng phố đích lôi minh gào thét.

Hoàn nhiễu đạo thân ảnh thân chu.

Tận hiển thần uy.

Đốn thời gian, sở hữu Chuẩn Thánh đều ngốc trụ liễu...

Tại Nhân tộc đản sinh chi địa, khán trứ huyền phù tại thiên tế chi thượng, thân hậu bàn hoàn trứ thập kỷ điều bách trượng đại tiểu lôi long đích thân ảnh.

Sở hữu Chuẩn Thánh đại thần thông giả phân phân mạo xuất liễu lãnh hãn.

Nhân vi cá minh hiển năng cú thao khống lôi long nhân, chính là Lưu Nhĩ!

"...Vô Lượng Thiên Tôn!

Vi hà lôi phạt dã năng bị sinh linh chưởng khống!" "Bất khả năng!

Khả kiếp lôi a!" "Ngã minh minh ký đắc, hầu tử độ hóa hình kiếp chi thì, dã bị kiếp lôi oanh kích a!

Vi hà như kim khả dĩ thao khống kiếp lôi!" "...Cương cương, Tử Tiêu Thần Lôi..." "Nan đạo sư tôn sở truyện thụ đích thần thông?" "Khả ác!

Vi hà duy độc hữu hắn môn thần thông!

Ngô đẳng khước một hữu!" "Hanh...

Nhân gia Đại sư huynh ma..." Ta Chuẩn Thánh đại năng khẩu trung phân phân ngôn ngữ trứ.

Ngữ khí trung bất đãn sung mãn chấn kinh chi tình, càng hữu mãn mãn đích tật đố chi ý.

Giai vi tại tâm trung khẳng định Hồng Quân Đạo Tổ tương thiên lôi thần thông truyện thụ cấp Lưu Nhĩ.

Yếu tri đạo, khả thiên lôi a!

Chỉnh cá Hồng Hoang thế giới.

Trừ liễu Thiên Đạo năng cú khu sử, dã chích hữu tương yếu hóa thân hợp đạo đích Hồng Quân Đạo Tổ hữu năng lực khống chế ba!

Dã trục tiệm thanh tỉnh hậu, tâm trung bất đoạn điêm lượng trứ dữ Lưu Nhĩ đấu, năng hữu kỷ phân thắng.

Minh hiển, tại kiếp lôi tăng phúc chi hạ, nguyên bản tu luyện nhục thân đích Lưu Nhĩ thực lực định nhiên khủng phố vô cùng.

Tức tiện dĩ nhiên thành liễu Chuẩn Thánh đích, tâm trung dã mãn kỵ húy.

Yếu tri đạo, khả thiên lôi a!

Mỗi nhất thứ oanh kích hạ đều đái trứ thiên uy.

Tức tiện toàn lực phòng ngự đều phạ hữu soa lậu.

Càng biệt hữu thực lực khủng phố đích Lưu Nhĩ.

Yếu bất tiểu tâm bị cận thân.

Na chân đích bất hảo ngoạn liễu.

Đông Hoàng Thái Nhất đích kết cục...

Tạo hóa chi pháp hảo, đản dã đắc hữu mệnh nã a!

Ta Chuẩn Thánh đại năng tại tâm trung bất đoạn tư tác trứ lợi tệ.

Nguyên bản trứ kỷ nhân hợp lực.

Năng đoạt kỷ cá Nhân tộc khứ nghiên cứu tạo hóa chi pháp.

Hiện tại khán...

Tức tiện trảo nhất cá Nhân tộc.

Đều gian nan vô cùng a.

Ta đại năng phân phân lãnh tĩnh.

Chương 139

Khả dĩ cương cương đều bị công đức thành thánh cá cự đại tham dục chi tâm mông tế liễu song nhãn.

Đản hiện tại tiếp thụ liễu kiếp lôi tẩy lễ hậu, trục tiệm hậu phạ liễu.

Khán trứ Lưu Nhĩ giá thế.

Cương cương yếu toàn lực sử dụng thiên lôi thần thông.

Hoàn toàn chiêu giá bất trụ a.

Cố khoái, ta Chuẩn Thánh kiểm thượng đích giới bị chi sắc tẫn số thu.

Nhất cá cá tiếu trứ kiểm đối trứ thiên tế thượng Lưu Nhĩ hành lễ hậu đạo: "Đại sư huynh, khán nâm tương ta Nhân tộc thu vi đồ, ngô đẳng dã bất cảm nhượng nâm nhẫn thống cát ái!" "Đối đối đối!

Đại sư huynh!

Sư đệ đột nhiên động phủ hữu nhất lô đan dược tại luyện, sư đệ tiên hành cáo thối liễu!" "Đại sư huynh!

Ngô dã, tất ngã na cực dương chi thạch dung hóa liễu, sư đệ hiện tại hồi khứ luyện khí liễu." "Ai!

Đối!

Khán ngã não đại!

Tây phương thế giới dã hữu sự, ngô đẳng tiên hành cáo thối liễu." "....." Đốn thời gian, tại vạn danh Nhân tộc bất khả tư nghị đích mục quang chi hạ.

Ta Chuẩn Thánh nhất cá cá hoa xuất liễu các chủng tá khẩu, phân

phân dữ thiên tế thượng nhất kiểm âm trầm đích Lưu Nhĩ từ biệt!

Ta tá khẩu nhất xuất, sở hữu Nhân tộc đều mộng liễu.

Nan đạo đại năng đều như thử đức hành?

Nhất cá cá đều thiên sinh lão niên si ngốc ma...

Nhiên ta Chuẩn Thánh khước hoàn toàn bất quản tá khẩu đa ly phổ liễu.

Hoàn trực tiếp thiểm thân ly khứ!

Chỉ bất, cương cương thiểm xuất kỷ bộ.

"Oanh!" Lưu Nhĩ thân hậu na kiếp lôi huyễn hóa đích lôi long dã sậu nhiên thiểm xuất, trực tiếp triều trứ ta Chuẩn Thánh oanh khứ!

Hoàn toàn một hữu nhất ti khách khí đích ý tư.

"A!" "Đình đình đình!" "Thỉnh Đại sư huynh trụ thủ!" "Đại sư huynh!

Ngô đẳng tri thác liễu!" Ta Chuẩn Thánh cảm thụ kiếp lôi độc hữu đích thiên uy hậu, na cảm ly khứ.

Tức tiện dĩ nhiên thành liễu Chuẩn Thánh.

Đản thiên uy chi hạ.

Chuẩn Thánh dã như đồng lâu nghĩ a!

Khai ngoạn tiếu!

Tốc độ tái khoái năng hữu kiếp lôi khoái?

Trừ phi thành Thánh nhân.

Khiêu xuất thiên đạo gia tỏa.

Tài năng tại kiếp lôi chi hạ tiếu trứ ly khứ.

Cố, tại cảm thụ Lưu Nhĩ hào bất lưu tình đích phát xuất kiếp lôi

hậu.

Phân phân dĩ canh khoái đích tốc độ đảo thối hồi.

“Tẩu a...” “Bất hữu cấp sự ma?” Thiên tế thượng, Lưu Nhĩ khinh thanh đạo, ngữ khí đạm nhiên vô cùng.

Chỉ bất na ta gào thét lôi long minh hiển minh đích tâm tình tịnh bất hoan duyệt.

Khán trứ ta đảo phi hồi đích đại năng nhất cá cá nhãn bì trực khiêu.

“Ngô đột nhiên phát giác sự tình bất cấp liễu.” “!Sư đệ động phủ trung hữu đạo đồng, ứng cai hội ký đắc xử lý ta sự.” “Một thác một thác, đa tạ Đại sư huynh quan tâm.” Ta Chuẩn Thánh đại năng phân phân đạo.

Lưu Nhĩ kiến thử yếm phiền vô cùng.

Dã bất tái cân ta nhân đả thái cực, tha nê đái thủy.

Trực tiếp ngôn ngữ đạo: “Ký nhiên bất mang.

Ngô cương hảo yếu tại thử xử kiến lập Nhân tộc đạo trường, nhu yếu thỉnh chư vị sư đệ bang mang liễu.” Thử thoại nhất xuất, ta Chuẩn Thánh mãn kiểm khổ sáp.

Đản ký nhiên dĩ tri đạo động vũ bất lợi.

Chương 140

Dã chích năng cấp mang điểm đầu hồi ứng.

Biểu kỳ nguyện ý bang mang.

Khoái, tại vạn danh Nhân tộc hân hỉ đích mục quang chi hạ.

Lão Tử Đạo nhân hữu thủ huy xuất nhất đạo Thái Thanh chi lực.

Tương phương viên vạn lý thổ địa hóa vi phì ốc chi địa.

Càng hữu kỷ điều cự đại đích linh mạch bàn cứ địa để.

Nguyên Thủy Đạo nhân hữu thủ huy xuất nhất đạo Ngọc Thanh chi lực.

Đốn thời gian tại phì ốc đích thổ địa thượng hóa vi nhất tọa cự đại thành trì.

Chỉ kiến tọa thành trì vi tường nãi cự đại thanh thạch thế thành.

Cao đại vô cùng, hùng vĩ phi phàm!

Thành trì nội chính na Thượng Thanh chi lực gia trì phì ốc thổ địa.

Thông Thiên Đạo nhân hữu thủ huy xuất nhất đạo Thượng Thanh chi lực.

Đốn thì hóa vi nhất chi chi trận kỳ phân bố tại thành trì tứ chu.

Thuấn gian hình thành nhất cá cự đại đích trận pháp lung tráo xuất.

Chuẩn Đề Đạo nhân hữu thủ huy xuất nhất đạo tường thụy chi lực.

Đốn thì hóa vi nhất đạo đạo tường vân xuất hiện tại thành trì thượng phương.

Tiếp Dẫn Đạo nhân...

Khoái, tại cực vi Chuẩn Thánh đại thần thông giả các tự cống hiến chi hạ.

Nhất cá phương viên vạn lý thành trì xuất hiện tại nhãn tiền.

Chỉ kiến kỳ địa hạ bàn cứ linh mạch...

Kỳ địa thượng ngật lập tường thành...

Kỳ không trung phiêu đãng tường vân...

Càng hữu trận pháp lưu quang vận chuyển chi ngoại...

Chỉ bất thành trì chi nội không đãng đãng.

Vô nhậm hà kiến trúc.

Khước yếu do Nhân tộc tự hành phát triển...

Chí thử.

Nhân tộc tổ địa đạo trường, thành!

Ta tố khổ công Chuẩn Thánh.

Dã chung quy đắc liễu giải thoát.

Nhất cá cá phi tốc ly khứ.

Ta Chuẩn Thánh đích tượng nhất tràng nháo kịch.

Thông thông đích cản đả đoạn liễu Hạo Thiên đối nhân loại giáo đạo.

Hựu bị Lưu Nhĩ đả phục.

Lão lão thực thực tố liễu khổ công.

Bang Nhân tộc sang liễu tổ địa đạo trường.

Hựu lang bái đích ly khứ.

Lưu hạ liễu nhất kiểm hưng phấn đích vạn danh Nhân tộc.

Nhân vi cá phương viên vạn lý đại thành trì.

Vị đích tổ địa liễu a!

Khoái.

Vạn danh Nhân tộc tại Lưu Nhĩ Hạo Thiên Dao Trì đái lĩnh chi hạ.

Liễu cá thành trì chi nội.

Lưu Nhĩ tùy thủ nhất huy.

Nhất cá cự đại đích bài biển đốn thì xuất hiện tại tọa thành trì chính môn.

Chương 141

Bài biển chi thượng rồng bay phượng múa đích khắc trứ tứ cá: 【Nhân Tộc Tổ Địa 】.

Tự tự thấu lộ trứ Lưu Nhĩ khí tức.

Khí thế hung dũng bàng bạc.

Khán đắc vạn danh Nhân tộc mâu tử phát quang.

Thành trì trung ương hậu.

Lưu Nhĩ tọa hạ mãnh nhiên trán phóng xuất thuần tịnh vô cùng bạch quang.

Hạ nhất khắc.

Nhất cá cự đại vô cùng tuyết bạch liên đài đốn thì xuất hiện.

Tương dữ Dao Trì thân ảnh thừa thác thượng.

"Kế tục ba." Lưu Nhĩ đối trứ Hạo Thiên vi vi điểm đầu khinh thanh đạo.

Hạo Thiên lĩnh mệnh.

Tùy tức huyền phù tại vạn danh Nhân tộc diện tiền.

"Nhĩ đẳng đều đã khán liễu.

Thử xử thành trì trung vô nhất cá kiến trúc.

Na tiện nhu yếu nhĩ đẳng đáp kiến.

Duy hữu tự lực canh sinh, học hội sinh sản chi đạo.

Tài năng bảo hộ." Hạo Thiên mục quang hoàn thị trứ mỗi nhất cá Nhân tộc.

Khẩu trung khinh thanh ngôn ngữ đạo.

Vạn danh Nhân tộc văn ngôn giai vi điểm đầu.

Hạ nhất khắc khán Hạo Thiên thoại ngữ nhất chuyển khai khẩu đạo: “Na yêu.

Nhĩ đẳng hựu hữu thùy đổng đắc Mộc Ốc đáp kiến chi pháp?” Thử thoại nhất xuất.

Sở hữu Nhân tộc nhất lăng.

Cương cương na ta đại năng xuất hiện uy năng nhượng kinh hoảng vô cùng.

Như kim Hạo Thiên yêu nhất đề.

Giai vi ngốc trụ liễu.

Đối a...

Mộc Ốc đáp kiến trứ?

Đốn thời gian.

Sở hữu Nhân tộc diện diện tương khuy.

Nhất cá cá giao đầu tiếp nhĩ.

Tuân vấn trứ thân biên đích nhân đệ ký trụ liễu một.

Tức tiện Truy Y Thị, cá thời hậu dã tại khổ khổ tư tác, mãn kiểm khốn hoặc.

Bất.

Dạng đích cục diện tịnh một hữu trì tục thái cửu.

Chỉ nhất hội.

Hữu nhất cá nam tử thần sắc nhất định.

Trực tiếp khai khẩu đại hảm đạo: “Tôn Thượng!

Ngô khả dĩ thường thí!" Thử ngôn nhất xuất.

Sở hữu nhân đích mục quang phân phân phóng liễu cá nam tử thân thượng.

Hạo Thiên tiên đồng mâu tử để dã thiểm hỉ sắc.

Hữu thủ nhất huy.

Pháp lực đãng dạng xuất.

Tương danh nam tử tịch quyển Nhân tộc diện tiền.

Chương 142

Dữ chi nhất đồng xuất hiện.

Khước nhất đôi chỉnh chỉnh tề tề đích mộc đầu.

Hữu nhất điều điều thô đại thụ đẳng.

Càng hữu nhất đôi khoan đại đích thụ diệp.

Tùy tức Hạo Thiên thực chỉ đối trứ cá nam tử hư điểm.

Nhất đạo bạch quang tự thực chỉ liễu nhiễu phi xuất.

Đốn thì một nhập liễu cá Nhân tộc nam tử thể nội.

Danh nam tử hạ nhất khắc giác đắc hồn thân sung mãn liễu cường đại khí lực.

Lập tức tri đạo.

Hạo Thiên tạm thì dụng pháp lực cấp gia liễu sức mạnh tăng phúc.

Lập tức đối trứ Hạo Thiên cung thân.

Tùy tức nã trứ mộc đầu dữ thụ đẳng khai thủy khổn bảng.

Dữ Truy Y Thị nhất dạng.

Nhất khai thủy, cá nam tử đích động tác cực vi hoãn mạn.

Việt tố hậu diện.

Đáp kiến Mộc Ốc đích tốc độ dã việt phát khoái tốc.

Khoái.

Nhất cá giản đan đích Mộc Ốc cơ sở khuông giá bị đáp kiến.

Hựu khai thủy ba thượng ba hạ.

Tương không lậu địa phương nhất nhất bổ thượng.

Tối hậu.

Tài nã trứ thụ diệp ba thượng liễu ốc đỉnh.

Tương ta thụ diệp chỉnh chỉnh tề tề phô tại ốc đỉnh.

Nhất cá giản lậu vô cùng Mộc Ốc.

Đốn thời gian xuất hiện tại chúng nhân diện tiền.

"Tôn Thượng!" "Bất tri dạng phủ chính xác?" Tương Mộc Ốc đáp kiến hảo hậu.

Nam tử tại chúng nhân kính bội đích mục quang trung tòng ốc đỉnh chi thượng khiêu lạc tại địa diện.

Cung thân đích đối trứ Hạo Thiên vấn đạo.

Ngữ khí trung sung mãn liễu khẩn trương chi tình.

Sở hữu Nhân tộc đốn thì dã tương mục quang phóng liễu Hạo Thiên thân thượng.

Giai vi khẩn trương đích đẳng đãi trứ Hạo Thiên hồi đáp.

Hạo Thiên kiến trạng.

Vi vi nhất tiếu.

Một hữu thoại.

Trực tiếp tương na công đức Mộc Ốc tế xuất.

Hạ nhất miểu.

Công đức Mộc Ốc tượng hữu linh tính nhất dạng.

Mãnh nhiên lạc tại nam tử diện tiền.

Vô số kim quang tự ốc trung trán phóng xuất.

Khước duy độc chiếu ánh trứ nam tử.

Tượng thập phân nhận khả nhất dạng.

“Thử công đức Mộc Ốc tiện tứ dư.

Chi hậu tiện do nhĩ giáo đạo Nhân tộc đáp kiến Mộc Ốc.

Chương 143

Cố, ngô tứ danh vi Hữu Sào Thị!" Thử thoại nhất xuất.

Hữu Sào Thị kiểm thượng mãn cuồng hỉ chi sắc.

Hạ nhất khắc mãnh nhiên quỵ bái hạ.

"Hữu Sào Thị vạn tạ Hạo Thiên Tôn Thượng tứ danh!" Sở hữu Nhân tộc văn ngôn phân phân lộ xuất tiện mộ chi sắc.

Tất cánh như kim dã hữu Truy Y Thị dữ Hữu Sào Thị bị tứ danh a!

Kỳ nhân như kim vô danh vô tính!

Đản tiện mộ đích kỳ gian.

Hựu thập phần cao hứng.

Cao hứng Hữu Sào Thị cá huynh đệ năng cú đái lĩnh đáp kiến Mộc Ốc liễu.

Cố tại Hữu Sào Thị thoại ngữ cương lạc.

Nhân tộc trung khai thủy hoan hô: "Chúc mừng huynh trường hoạch đắc Tôn Thượng tứ danh!" "Huynh trường kim hậu khả yếu giáo ngô đẳng đáp kiến Mộc Ốc liễu." "Cáp cáp cáp!

Ngô đẳng tiên tạ huynh trường liễu!" "Huynh trường chân bổng!" "....." Chưởng thanh lôi động bất chỉ.

Bạn tùy ta thoại ngữ hưởng triệt tại thành trì chi nội.

Lưu Nhĩ Dao Trì kiến trạng dã mãn hân úy.

Tại chi hậu.

Lưu Nhĩ tịnh một hữu lập tức tái truyện giáo đạo chi pháp cấp

Hạo Thiên Dao Trì.

Tất cánh như kim vạn danh Nhân tộc xích lỏa trứ thân tử ni.

Tất cánh như kim thành trì chi nội không đãng đãng, chích hữu tường thành.

Cố.

Tại tứ danh Hữu Sào Thị hậu.

Lưu Nhĩ tiện nhượng Hạo Thiên Dao Trì đái lĩnh trứ Truy Y Thị dữ Hữu Sào Thị.

Khai thủy giáo đạo kỳ Nhân tộc biên chức y vật.

Hữu quy hoa chỉnh tề đích tại thành trì trung khai thủy đáp kiến phòng tử.

Khoái.

Vạn danh Nhân tộc tiện phân công hữu tự.

Tứ thiên cửu bách cửu thập cửu cá Nhân tộc nữ tử tại Truy Y Thị đái lĩnh hạ.

Khai thủy vi sở hữu Nhân tộc biên chức y vật.

Tứ thiên cửu bách cửu thập cửu cá Nhân tộc nam tử tại Hữu Sào Thị đái lĩnh hạ.

Khai thủy vi sở hữu Nhân tộc đáp kiến Mộc Ốc.

Nhân vi hữu Hạo Thiên dữ Dao Trì pháp lực gia trì.

Ta Nhân tộc tức tiện vi tu luyện.

Đản dã tinh lực sung phái, hoạt lực thập túc.

Tùy chi thời gian đích lưu thệ.

Nhất kiện kiện Diệp Y bất đoạn bị biên chức xuất.

Nhất cá cá Mộc Ốc dã bất đoạn bị đáp kiến.

Khoái.

Vạn kiện Diệp Y dĩ nhiên biên chức hoàn thành.

Nữ tử hựu khai thủy bang nam tử mang.

Chính sở vị nam nữ đáp phối, cán hoạt bất luy.

Hựu khoái.

Vạn cá Mộc Ốc dã bị Nhân tộc đáp kiến.

Chỉnh chỉnh tề tề bài tự lập.

Dã tại cá thời hậu.

Chương 144

Sở hữu Nhân tộc phát hiện nhất cá vấn đề.

Tại Nhân tộc tổ địa.

Nhất tọa tọa Mộc Ốc bài tự chỉnh tề tại thành trì chi nội.

Nhất cá cá xuyên hảo Diệp Y Nhân tộc dã chỉnh chỉnh tề tề trạm tại Lưu Nhĩ Hạo Thiên Dao Trì diện tiền.

Lưu Nhĩ nhất thứ khước một hữu chủ động nhượng Hạo Thiên Dao Trì giáo đạo tân đích sinh tồn phương thức.

Vi tiếu đích vọng trứ ngôn ngữ đạo: "Nhĩ đẳng như kim khả hữu phát hiện vấn đề?

Nhược hữu vấn đề, giai khả tẫn tình đề vấn." Một thác.

Lưu Nhĩ mục đích.

Nhượng Nhân tộc khứ phát hiện vấn đề.

Duy hữu thân thân phát hiện vấn đề.

Tịnh tương kỳ giải quyết.

Ta Nhân tộc tài càng gia đổng đắc sinh tồn chi đạo.

Nhược đều yếu biệt nhân chủ động giáo.

Na Nhân tộc tức tiện cường đại.

Dã thuộc ư một não tử đích cường đại.

Đầu não giản đan tứ chi phát đạt.

Khả bất Lưu Nhĩ sở yếu Nhân tộc.

Thính Lưu Nhĩ vấn đề hậu.

Hạo Thiên Dao Trì trạm tại nhất bàng dã mãn hảo kỳ đích vọng trứ ta Nhân tộc.

Kinh yêu nhất đoạn thời gian đích giáo đạo dữ tương xử.

Nhị nhân dĩ nhiên tại tiềm di mặc hóa trung đối ta Nhân tộc hữu mạc đại đích hảo cảm.

Càng hữu đạm đạm đích Nhân tộc khí vận hoàn nhiễu nhị nhân thân chu.

Do thử dã khả kiến.

Nhân tộc đối nhị tiên đồng đích nhận khả.

Dã nhượng Lưu Nhĩ hữu ta hân úy.

Tất cánh nhị nhân vị khả Thiên Đình chưởng khống giả.

Dữ Nhân tộc hữu nhân quả khiên liên.

Đối ư Nhân tộc đối ư nhị nhân đều tương hỗ hữu ích đích.

Dã khả tị miễn bất thiếu bi kịch a.

Thính Lưu Nhĩ vấn thoại hậu.

Vạn danh Nhân tộc giai vi nhất lăng.

Nguyên bản dĩ vi Thánh phụ vi trực tiếp giáo đạo tân đích sinh tồn chi đạo.

Một khước đề vấn hữu hà bất đổng chi xử?

Bất.

Dã nhượng càng gia cao hứng.

Nhân vi như kim.

Hữu nhất cá cự đại vô cùng vấn đề yếu đề vấn a.

Cá thời hậu.

Hữu nhất nam tử trực tiếp thượng tiền quỵ bái.

Tùy tức khai khẩu đạo: “Thánh phụ tại thượng.

Ngô đẳng hữu nhất vấn đề, thỉnh cầu Thánh phụ vi ngô đẳng giải đáp.” Lưu Nhĩ mâu trung hàm tiếu vọng trứ cá nam tử.

Tại nam tử khai khẩu thuấn gian.

Sai trắc đối phương yếu vấn.

Nhân vi.

Chương 145

Cương hảo thính liễu đối phương phúc bộ phát liễu cơ tràng ngạ đỗ đích khiếu thanh.

Cố.

Vi vi nhất tiếu đối trứ danh nam tử điểm đầu đạo: "Nhĩ tẫn quản đề vấn." Quả nhiên.

Thính Lưu Nhĩ đích thoại ngữ hậu.

Danh nam tử tái thứ khấu thủ, tùy tức tài ngôn ngữ đạo: "Thánh phụ Tôn Thượng.

Ngô đẳng vấn, như hà giải quyết phúc bộ cơ ngạ đích vấn đề.

Ngô đẳng thực tại cơ ngạ vô cùng.

Hồn thân phạp lực." Tiện ta Nhân tộc mục tiền đích vấn đề.

Cơ ngạ.

Biên chức yêu đa Diệp Y.

Đáp kiến yêu đa Mộc Ốc.

Đô tại tiêu hao trứ thể lực.

Nhất khai thủy hảo.

Hữu Hạo Thiên dữ Dao Trì pháp lực tại gia trì.

Đãn đẳng Mộc Ốc đều đáp kiến hảo hậu.

Hạo Thiên dữ Dao Trì gia trì pháp lực nhất tiêu thất.

Phân phân cảm giác thể lực đãi tẫn.

Tinh thần dã đái trứ hữu ta phạp lực.

Cố.

Như hà giải quyết cơ ngạ.

Tiện như kim tối yếu giải quyết đích vấn đề!

Thính cá nam tử đích thoại ngữ hậu.

Lưu Nhĩ vi vi nhất tiếu.

Hữu thủ nhất phiên, thủ trung đốn thì xuất hiện nhất đại sinh cơ bột bột đích chủng tử.

"Hà vật?" "Vi hà đan đan tán phát đích vị đạo nhượng nhân đào túy?" "Nan đạo nã cật?" "Khả...chỉ hữu yêu nhất tiểu đại, ngô đẳng yêu đa nhân, cú ni?" "Bất tri bất tri, Thánh phụ nhất định hội giải quyết đích, tiên khán trứ!" "....." Đại chủng tử cương cương xuất hiện tại Lưu Nhĩ thủ trung.

Sở hữu Nhân tộc bị chủng tử tán phát đích linh khí hấp dẫn liễu.

Nhất cá cá văn trứ hương vị, chích giác đắc phúc bộ đích đích cơ ngạ cảm việt phát cường liệt liễu!

Bất do đắc khai thủy nghị luận phân phân.

Mãn hảo kỳ đích vọng trứ Lưu Nhĩ.

Đẳng đãi trứ đích hồi đáp.

Lưu Nhĩ khước cố tác thần bí nhất tiếu.

Hữu thủ sĩ, thực chỉ gian đốn thì liễu nhiễu xuất nhất đạo kim quang.

Đốn thời gian một nhập liễu Dao Trì mi tâm gian.

Dao Trì bất kinh phản hỉ.

Nhân vi Lưu Nhĩ truyện.

Chính dữ chi tiền Diệp Y biên chức bạn pháp nhất dạng đích ảnh

tượng a!

Hân hỉ hậu.

Nhất biên tương não hải trung đích ảnh tượng khoái tốc tiêu hóa dung hợp.

Nhất biên tòng Lưu Nhĩ thủ trung nã na đại chủng tử.

Tùy tức tẩu lánh nhất biên không khoáng đích địa phương.

“Nhĩ đẳng khán!” Dao Trì chung quy tương não hải trung đích ký ức tiêu hóa hoàn.

Khẩu trung khinh thanh ngôn ngữ đạo.

Hữu thủ tùy tức trảo trụ nhất bả chủng tử.

Đối trứ nhất bàng không khoáng phì ốc đích thổ địa bá tát xuất khứ.

Chương 146

Chủng tử như đồng hữu linh tính nhất dạng.

Trực tiếp toản nhập thổ địa trung.

Phong cuồng đích hấp thu trứ địa hạ đích đại địa tinh hoa.

Thuấn tức tiện phát xuất liễu nộn nha.

Trát nhãn gian dĩ nhiên trưởng thành vi mạch tuệ.

Hạ nhất miểu.

Phiến địa diện dĩ nhiên trường mãn liễu lục du du đích mạch tuệ.

Vị đẳng sở hữu Nhân tộc kinh thán.

Ta mạch tuệ hựu dĩ nhục nhãn khả kiến đích tốc độ phong cuồng sinh trường.

Thuấn gian tiện tiến nhập thành thục kỳ.

Chỉ kiến nhất khỏa khỏa kim hoàng sắc mạch tuệ xuất hiện tại đại địa chi thượng.

Nhất nhãn vọng khứ.

Nhất phiến kim hoàng sắc.

Pha vi diệu nhãn đoạt mục.

Kỳ mạch tuệ chi thượng càng tán phát xuất nhất lũ lũ thanh hương khí tức.

Lệnh vạn danh Nhân tộc nhất văn giác đắc tinh thần khí sảng.

Phân phân lượng mục.

Nhất cá cá tử tử trừng trừng Dao Trì.

Kỳ đãi trứ giới thiệu ta tân kỳ chi vật hữu hà dụng xử.

Dao Trì kiến trạng.

Dã bất tha đạp bán phân.

Trực tiếp đạo: “Ta đều ngô sư huynh.

Dã Thánh phụ nghiên chế xuất.

Nãi nhất chủng cốc vật, danh vi đại mạch.

Kỳ dụng xử tiện giải quyết nhĩ đẳng đích cơ ngạ.

Chí ư như hà thực dụng.

Càng giản đan, chích nhu tương kỳ ngao chử tức khả!” Dao Trì đích thoại ngữ nhất lạc.

Sở hữu Nhân tộc giai vi hiếu kỳ học trứ phát âm.

“Đại...

Đại Mạch?” Đại Mạch!

Thử nhị tự nhất xuất.

Thiên tế tái thứ truyền một cỗ cự đại ba động.

Dã một cỗ tại tràng sở hữu nhân đều thục tất vô cùng ba động.

Sở hữu nhân sĩ đầu vọng khứ.

Đốn thì khán thiên tế phong vân dũng động.

Hạ nhất miểu.

Một cỗ bàng bạc vô cùng huyền hoàng chi khí tái thứ xuất hiện.

Tại vân gian bôn đẳng hậu.

Mãnh nhiên lạc hạ.

Nhất phân vi tam.

Một cỗ chiêm cư công đức lục thành, trùng hướng Dao Trì.

Một cỗ chiêm cư công đức tam thành, trùng hướng Lưu Nhĩ.

Một cỗ chiêm cư công đức nhất thành, trùng hướng mãn địa đại mạch.

Chương 147

Tại Nhân tộc tổ địa, đã mười năm trôi qua kể từ khi Dao Trì truyền thụ cho Nhân tộc cách gieo trồng ngũ cốc.

Trong mười năm này, dưới sự hậu thuẫn của Lưu Nhĩ, Hạo Thiên và Dao Trì không ngừng dạy dỗ Nhân tộc các phương thức sinh tồn khác nhau.

Sau khi truyền thụ xong ba phương pháp sinh tồn thiết yếu: ăn, ở, mặc, Lưu Nhĩ liền để Nhân tộc đưa ra các vấn đề vướng mắc.

Cứ như vậy, từng phương pháp sinh tồn được Lưu Nhĩ giải đáp, rồi lại truyền đạt cho Hạo Thiên và Dao Trì, sau đó hai người lần lượt dạy dỗ Nhân tộc.

Trong đó còn có: cách khoan gỗ lấy lửa, cách nuôi dưỡng gia cầm gia súc, cách chế tạo dao đá mác đá, cách nung đồ gốm, cách chế tạo giường, cách đan lưới đánh cá… Cùng với việc không ngừng truyền thụ các đạo sinh tồn này, trên bầu trời thường xuyên giáng xuống Công Đức chi lực.

Ngay cả Công Đức Kim Luân của Hạo Thiên và Dao Trì cũng đã tích lũy lớn đến hai ba nghìn trượng đường kính, khiến vô số Đại năng nhìn mà mắt đỏ au.

Tuy nhiên, dù vậy, họ cũng không dám nhòm ngó một chút nào, bởi lẽ cảnh tượng thảm hại của mấy vị Chuẩn Thánh năm xưa vẫn còn rõ mồn một!

Mỗi khi tham dục nổi lên, họ đều nhớ lại kết cục của mấy vị Chuẩn Thánh đó, đều đến xem những thành trì Nhân tộc mà mấy vị Chuẩn Thánh kia đã xây dựng, lập tức trở nên vô cùng bình tĩnh.

Dù sao thì, phương pháp tạo hóa có tốt đến mấy, thì cũng phải giữ được mạng nhỏ của mình đã.

Mấy vị Chuẩn Thánh kia còn thảm như vậy, nếu dám nhòm ngó Nhân tộc, chẳng phải sẽ chết rất khó coi hay sao?

Sẽ bị giáng làm nô bộc, mất mặt.

Bởi vậy, trong mười năm, không một tu sĩ nào dám đến quấy nhiễu đạo trường của Nhân tộc, và điều này đã mang lại cho Nhân tộc thời gian và không gian phát triển tuyệt vời. *** Trong Hỗn Độn, có một đạo trường Thánh nhân mới khai mở không lâu, chính là Oa Hoàng Cung do Nữ Oa Thánh nhân sáng lập.

Lúc này, bên ngoài Oa Hoàng Cung, hai đạo lưu quang màu vàng đột nhiên xuất hiện, hóa thành hai thân ảnh tràn đầy Yêu khí bàng bạc, chính là hai huynh đệ Yêu tộc Đế Tuấn và Thái Nhất.

Sau trận chiến ở Tử Tiêu Cung lần trước, Đế Tuấn dẫn theo Thái Nhất và Côn Bằng về động phủ bế quan tu dưỡng.

Giờ đây, Thái Nhất đã bình phục, cuối cùng cũng xuất quan.

Sau khi xuất quan, họ mới phát hiện, Nữ Oa của Yêu tộc đã trở thành Thánh nhân thứ hai của Hồng Hoang!

Những năm gần đây, Vu tộc và Yêu tộc liên tục xảy ra các loại mâu thuẫn, các trận chiến nhỏ không ngừng nổ ra.

Chính lúc Vu tộc khí thế ngút trời, lại có sự hậu thuẫn của Lưu Nhĩ, thêm vào việc Đế Tuấn và Thái Nhất bế quan tu dưỡng, nên Yêu tộc bị đánh bại thảm hại.

Vì vậy, dưới sự thống nhất kiến nghị của tất cả Yêu Vương, hai người họ được cử làm đại diện Yêu tộc, đến Hỗn Độn tìm Nữ Oa Thánh nhân của Yêu tộc để làm chủ cho Yêu tộc.

Phải biết rằng, Hồng Hoang lúc này chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ và Nữ Oa hai vị Thánh nhân!

Hồng Quân Đạo Tổ lại đang chìm đắm trong cảm ngộ Hợp Đạo, hoàn toàn không có tâm trí quan tâm đến những chuyện thế tục của Hồng Hoang.

Bởi vậy, hoàn toàn có thể để Nữ Oa Thánh nhân ra mặt làm chủ cho Yêu tộc!

Yêu tộc giờ đây bị Tổ Vu đánh cho sĩ khí suy sút như vậy, không tìm Nữ Oa Thánh nhân cùng tộc ra mặt, thì tìm ai?

Vì vậy, hai huynh đệ, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Oa Hoàng Cung đang tản ra Thánh Uy, hỏi Đế Tuấn bên cạnh: "Huynh trưởng, Nữ Oa Thánh nhân liệu có giúp đỡ chúng ta không?" Ngữ khí tràn đầy bất định.

Đế Tuấn nghe lời đệ đệ nói, không lập tức trả lời.

Hắn cúi đầu trầm mặc ba nhịp, sau đó mới khẽ nói: "Có lẽ là có…" "Dù sao thì, Nữ Oa Thánh nhân cũng là Yêu tộc." "Quan hệ nhân quả đồng tộc, không thể xóa bỏ được…" Đang nói, hai Yêu cảm nhận được liền nhìn về phía Oa Hoàng Cung.

Giây tiếp theo, chỉ thấy cánh cổng Oa Hoàng Cung với tiên hà thất thải lan tràn bỗng nhiên mở ra.

Một luồng lưu quang thất thải lập tức bay ra, hóa thành một nữ tử trẻ tuổi.

Chính là tọa kỵ thất thải kim phượng của Nữ Oa, tên là Thái Phượng.

Giờ đây Nữ Oa đã thành Thánh nhân, có thể nói là "một người đắc đạo, gà chó cũng lên trời".

Tự nhiên Thái Phượng cũng theo Nữ Oa mà cư trú trong Hỗn Độn.

"Đế Tuấn bái kiến Thánh nữ Thái Phượng!" "Thái Nhất bái kiến Thánh nữ Thái Phượng!" Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức nhận ra thân phận của nữ tử này, liền cúi người hành lễ, mỉm cười nói.

Thái Phượng là người sống sót của Phượng Hoàng tộc năm xưa, được Nữ Oa cứu.

Bởi vậy mới cam tâm tình nguyện trở thành tọa kỵ của Nữ Oa.

Giờ đây nhìn lại, việc trở thành tọa kỵ của Nữ Oa lại là một phúc vận.

Dù sao cảnh giới Thánh nhân, ngay cả Thủy Phượng Hoàng – một trong những bá chủ Hồng Hoang năm xưa – cũng không thể với tới!

Bởi vậy, hai Yêu Đế Tuấn và Thái Nhất mới đối xử khách khí như vậy với Thái Phượng.

Dù sao "đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ", huống hồ hôm nay còn có việc cầu cạnh.

Sự kiêu ngạo vốn có cũng hoàn toàn thu liễm tại đây.

Thái Phượng nghe hai huynh đệ Yêu xưng hô mình như vậy, trong lòng vô cùng vui sướng.

Dù sao nữ tử, từ xưa đến nay đều không chê lời hay ý đẹp nhiều.

Vì vậy, nàng cũng khẽ cúi người đáp lễ, ôn tồn nói với Đế Tuấn và Thái Nhất: "Hai vị, Nương Nương đã sớm phân phó." "Nếu hai vị đến, thì trực tiếp mời vào đại điện." "Mời theo ta…" Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy, hai mắt không khỏi sáng lên.

Chương 148

Ánh vàng trong mắt càng thêm yêu diễm vô cùng, lộ ra vẻ hân hoan.

Nữ Oa Nương Nương đã sớm biết họ sẽ đến sao?

Sớm đã phân phó Thái Phượng rồi ư?

Phải biết rằng, thái độ của Nữ Oa Thánh nhân đã rõ ràng rồi!

Xem ra chuyến đi này, nhất định sẽ không tay không trở về!

Hai Yêu vội vàng mỉm cười, theo sát Thái Phượng, tiến vào Oa Hoàng Cung.

Chẳng mấy chốc, liền đến đại điện trong cung.

Vừa bước vào đại điện, một thiến ảnh liền nhanh chóng hiện ra.

Chính là Nữ Oa Thánh nhân với thân hình cao ráo, tự nhiên tản ra Thánh Uy đáng sợ!

"Các ngươi cuối cùng cũng đến rồi…" Nữ Oa Thánh nhân với đôi mắt đẹp ánh lên vẻ bình tĩnh, nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất sau đó nhàn nhạt mở miệng nói.

"Đế Tuấn bái kiến Nữ Oa Thánh nhân!" "Thái Nhất bái kiến Nữ Oa Thánh nhân!" "Cung chúc Thánh nhân đắc đạo quả!" "Cung chúc Thánh nhân vạn thọ vô cương!" Hai huynh đệ Yêu Đế Tuấn và Thái Nhất vừa thấy Nữ Oa liền lập tức cúi người hành đại lễ, miệng cao hô. *** Trong Hỗn Độn, Oa Hoàng Cung.

Đế Tuấn và Thái Nhất đều vô cùng cung kính cúi người hành đại lễ với Nữ Oa.

Hôm nay khác với mọi ngày.

Dưới Thánh nhân, vạn vật đều là sâu kiến.

Đối với họ, Nữ Oa Thánh nhân đã thành Thánh nhân mà còn nguyện ý gặp mặt, đây là vinh hạnh lớn nhất.

Việc Nữ Oa Thánh nhân đã biết trước, đã rõ ràng rồi.

Nữ Oa Thánh nhân nguyện ý giúp đỡ Yêu tộc!

Thần sắc trên mặt hai huynh đệ càng thêm cung kính.

Về phần Nữ Oa Thánh nhân, nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất vốn ngày xưa kiêu căng ngạo mạn, lạnh lùng vô cùng, giờ đây lại thức thời như vậy, trong lòng nàng cũng có chút an ủi.

Nếu hai huynh đệ Yêu vẫn giữ thái độ như trước, thì nàng sẽ thật sự lập tức đuổi họ ra ngoài.

Sở dĩ lần này nàng gặp hai người, quả thật là vì nàng biết Yêu tộc hiện đang liên tục bị Vu tộc đàn áp.

Các trận chiến nhỏ nổ ra khắp nơi, nhưng kết cục đều như nhau.

Bất kể thế lực Yêu Vương nào, đều bị Vu tộc đánh bại thảm hại.

Đối với tình huống như vậy, có lẽ người khác không thể nhìn rõ cục diện, nhưng giờ đây nàng lại nhìn thấu vô cùng.

Lý do Yêu tộc bị Vu tộc đánh bại thảm hại vô cùng đơn giản.

Đó là vì Yêu tộc quá phân tán.

Mỗi Yêu Vương đều có tâm cơ riêng, đôi khi một cuộc nội đấu cũng có thể khiến hai thế lực Yêu tộc bị tổn thất nặng nề!

Còn Vu tộc thì sao?

Hoàn toàn do Thập Nhị Tổ Vu dẫn dắt.

Thập Nhị Tổ Vu tình cảm vô cùng tốt, trong tình huống bình thường đều sẽ nghe theo lời của Đại Tổ Vu Đế Giang.

Như vậy, toàn bộ Vu tộc hoàn toàn là một chỉnh thể.

Yêu tộc phân tán mà đối kháng với họ, tự nhiên mỗi lần đều sẽ bị đánh tan tác!

Vì vậy, Nữ Oa Thánh nhân đã hạ quyết tâm.

Yêu tộc nhất định cũng phải có lãnh tụ, cũng phải ngưng tụ.

Chỉ có khi tất cả thế lực Yêu Vương ngưng tụ thành một, mới có thể đối kháng với Vu tộc!

Mới không rơi vào thế hạ phong!

Rất tốt, trước khi Đế Tuấn và Thái Nhất đến, nàng đã có chủ ý rồi.

Nữ Oa Thánh nhân gạt bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, sau đó nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất nói: "Mục đích chuyến này của các ngươi, ta trong lòng đã rõ." Nghe lời Nữ Oa Thánh nhân nói, Đế Tuấn và Thái Nhất hai mắt đều phát sáng, trong lòng tràn đầy kỳ vọng.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Nữ Oa Thánh nhân lật tay một cái, một cuộn bạch ngọc màu vàng lập tức xuất hiện trong tay nàng.

Cuộn bạch ngọc toàn thân màu vàng, tản ra khí tức của Nữ Oa Thánh nhân!

Thánh lệnh?

Đế Tuấn và Thái Nhất đều ngẩn ra.

Chương 149

Đây chẳng phải giống như Thánh lệnh mà Hồng Quân Đạo Tổ đã phát ra hay sao?

Đều là lời nói do Thánh nhân lập ra, chỉ khác khí tức trên đó mà thôi.

"Đây là Thánh lệnh của ta." "Sau khi trở về." "Hai Yêu các ngươi hãy chấp Thánh lệnh của ta, tập hợp tất cả Yêu tộc đến đỉnh Bất Chu Sơn." "Đến lúc đó sẽ có cơ duyên chờ đợi các ngươi." Nữ Oa Thánh nhân nói.

Cuộn bạch ngọc màu vàng như có linh trí, trực tiếp huyền phù, lướt đến trước mặt hai Yêu Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn vội vàng nhận lấy, mở miệng muốn hỏi.

Nhưng thấy thân ảnh Nữ Oa chợt lóe, giây tiếp theo đã biến mất, chỉ để lại một câu nói: "Các ngươi cứ đến đỉnh Bất Chu Sơn, mọi chuyện tự khắc sẽ rõ." Đế Tuấn nghe vậy đành cất cuộn bạch ngọc đi, cùng Thái Nhất cung kính cúi người hành lễ nói: "Dạ!" "Chúng ta cẩn tuân ý chỉ." "Chúng ta cáo lui…" Nói rồi, hai huynh đệ Yêu quay người rời khỏi đại điện, bay về phía Hồng Hoang đại lục. *** Nhân tộc tổ địa.

Cùng với sự phát triển của Nhân tộc, Lưu Nhĩ đã truyền thụ những đạo sinh tồn cơ bản cho Nhân tộc.

Cùng với sự phồn thịnh của Nhân tộc, cũng đã sinh ra bốn vị lãnh tụ Nhân tộc: Truy Y Thị giỏi dệt vải may y phục, Hữu Sào Thị giỏi xây dựng nhà cửa, Toại Nhân Thị giỏi dùng lửa nướng thức ăn, thắp sáng, sưởi ấm và luyện kim, Thần Nông Thị giỏi gieo trồng ngũ cốc, nuôi dưỡng gia cầm gia súc.

Tất cả đều được Hạo Thiên và Dao Trì đặt tên.

Và dưới sự dạy dỗ của Hạo Thiên và Dao Trì, tất cả đều đã đạt được Công Đức Linh Bảo, dùng những Công Đức Linh Bảo này để dạy dỗ Nhân tộc học tập đạo sinh tồn.

Một ngày nọ, nhìn Nhân tộc phồn vinh thịnh vượng, tất cả đều đã học được đạo sinh tồn cơ bản, trong lòng Lưu Nhĩ đã quyết.

Cũng đến lúc tiến hành bước tiếp theo.

Đó là dạy dỗ Nhân tộc, đạo tu hành!

Dù sao đạo sinh tồn của họ chỉ giúp Nhân tộc sống thoải mái hơn một chút, giúp Nhân tộc hiểu thế giới này như thế nào, có một nhận thức cơ bản về thế giới này.

Giờ đây, Nhân tộc tuy rằng dưới sự dạy dỗ có ý thức, trực tiếp trưởng thành từ cuộc sống nguyên thủy đến nay, nhưng cũng không thể cứ trưởng thành dưới đôi cánh bảo hộ mãi.

Cuộc sống trong thành trì quá an nhàn.

Cuộc sống bên ngoài thành trì cũng nên đi tìm hiểu.

Chỉ có tu hành, mới có thể giúp họ bước ra khỏi thành trì.

Chỉ có tu hành, mới có thể giúp họ truyền thừa văn hóa xuống đời sau.

Lưu Nhĩ dẫn theo Hạo Thiên và Dao Trì, đến bãi đất rộng lớn nhất giữa thành trì.

Tất cả Nhân tộc lập tức dưới sự dẫn dắt của bốn vị thủ lĩnh Truy Y Thị, Hữu Sào Thị, Thần Nông Thị, Toại Nhân Thị mà tụ tập về đây.

“Chúng con bái kiến Thánh Phụ!” “Chúng con bái kiến hai vị Tôn thượng!” Nhân tộc đều cúi người có lễ cao hô.

Hạo Thiên và Dao Trì thấy vậy khẽ gật đầu, sau đó giống như Nhân tộc, đều dùng ánh mắt tò mò và kỳ vọng nhìn Lưu Nhĩ.

Những năm này, sự phát triển của Nhân tộc đều được mọi người chứng kiến.

Chỉ cần Nhân tộc có điều gì không hiểu, Lưu Nhĩ đều có thể trực tiếp đưa ra phương pháp giải quyết.

Ví dụ như y phục mà Nhân tộc đang mặc hiện nay không còn là y phục lá cây đơn sơ nữa.

Truy Y Thị cảm thấy y phục lá cây mặc không thoải mái, sau khi thỉnh giáo Lưu Nhĩ, Lưu Nhĩ đã dạy Thần Nông Thị nuôi tằm, dùng tơ tằm dệt thành sợi, cuối cùng lại dạy Truy Y Thị dệt thành vải may áo.

Lại còn vô số đạo sinh tồn khác, khiến tất cả Nhân tộc đều tôn Lưu Nhĩ là thần minh chí cao vô thượng!

Bởi vậy lúc này nhìn thấy Lưu Nhĩ triệu tập lần nữa, trong lòng tự nhiên tràn đầy kỳ vọng.

Lần này, lại sẽ có vật kỳ diệu mới gì đây? *** Trung tâm Nhân tộc tổ địa.

Trên đài cao do Nhân tộc dựng lên.

Nhìn thần sắc mong đợi của tất cả Nhân tộc, Lưu Nhĩ không có ý khoe khoang thần bí chút nào, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: "Hôm nay triệu tập các ngươi, là để dạy các ngươi, đạo tu hành." Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Hạo Thiên và Dao Trì càng biến sắc.

Họ đã sớm đề nghị Lưu Nhĩ nên sớm cho Nhân tộc bước lên con đường tu luyện.

Nhưng Lưu Nhĩ lại nói chưa phải lúc.

Xem ra giờ đây thời cơ đã đến.

Tất cả Nhân tộc sau khi sững sờ, giây tiếp theo trong lòng từng người đều tràn ngập vui mừng!

Hễ là sinh linh, thì đều muốn tu luyện!

Nhân tộc cũng vậy!

Giờ đây nghe Lưu Nhĩ nguyện ý truyền thụ pháp tu hành, tự nhiên vô cùng cao hứng.

Từng người một đôi mắt lóe lên tinh quang nhìn Lưu Nhĩ, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Chương 150

Lưu Nhĩ cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp nói với Hạo Thiên và Dao Trì bên cạnh: "Hai người, ai sẽ truyền thụ đạo pháp trước?" Hạo Thiên và Dao Trì nghe vậy nhìn nhau.

Họ nghĩ, truyền thụ đạo sinh tồn đã có được nhiều công đức như vậy rồi, vậy truyền thụ đạo tu luyện thì chẳng phải sẽ càng có nhiều công đức hơn sao!

Trong lòng cũng tràn đầy kỳ vọng.

Còn về việc ai sẽ lên trước dạy Nhân tộc tu đạo… Dưới ánh mắt trừng thẳng của Dao Trì, Hạo Thiên hoàn toàn yếu thế: "Nữ sĩ ưu tiên." Tiên đồng Hạo Thiên nói rồi lùi lại một bước.

Dao Trì lại không chút khách khí tiến lên nói với Nhân tộc: "Để ta giảng giải đạo pháp tu luyện Nguyên Thần trước." Lời của Dao Trì vừa dứt, tất cả Nhân tộc đều quỳ bái xuống đất, thần sắc thành kính, chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi Dao Trì giảng đạo.

Dao Trì cũng không chút chần chừ, trực tiếp khoanh chân ngồi trên đài cao.

Hai mắt nhắm chặt, bắt đầu giảng thuật đạo pháp tu luyện Nguyên Thần.

Những năm này, nàng cũng nhờ vào Công Đức chi lực mà tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, đã có thể coi là cường giả đỉnh cấp hiện nay của thế giới Hồng Hoang.

Mặc dù cảnh giới này dựa vào Công Đức chi lực mà tích lũy, thực lực so với loại tu luyện thực chiến mà lên thì yếu hơn, nhưng đừng quên rằng, nàng và Hạo Thiên từ khi được Hồng Quân Đạo Tổ khai

mở linh trí đến nay, luôn ở bên cạnh Hồng Quân Đạo Tổ.

Không những giúp Hồng Quân Đạo Tổ giải quyết một số việc vặt, mà Hồng Quân Đạo Tổ cũng thường xuyên giảng đạo cho hai người.

Đối với đạo pháp có thể nói là "tai nghe mắt thấy".

Mạnh hơn nhiều so với Đại năng bình thường!

Nếu không phải căn nguyên thực sự quá kém, chỉ riêng việc nghe đạo pháp cũng đã đủ để tu luyện thành cường giả tối cường của Hồng Hoang rồi!

Dù sao các Đại năng khác phải nghe đạo khi Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo ba lần, còn nàng và Hạo Thiên thì không như vậy… Bởi vậy, lúc này khi giảng pháp tu luyện cho Nhân tộc, nàng cũng có dáng vẻ đàng hoàng, không tự giác tiến vào ý cảnh giảng đạo.

Chỉ thấy Dao Trì miệng phun kim ngôn.

Khoảnh khắc tiếp theo, những kim ngôn này cùng với cảm ngộ về Đại Đạo hóa thành một cỗ huyền diệu chi lực, vang vọng khắp dưới đài cao!

Mỗi một câu pháp tu luyện, mỗi một câu pháp cảm ngộ Đại Đạo, dưới sự gia trì của cỗ huyền diệu chi lực này, truyền vào tai từng Nhân tộc.

Lập tức, khiến tất cả Nhân tộc đắm chìm trong đó, không tự chủ mà tiến vào cảm ngộ nghe đạo.

Giây tiếp theo, từng người một không khỏi nhắm mắt, lộ ra các loại thần sắc phức tạp.

Có bối rối… có thần sắc hưng phấn… có bỗng nhiên ngộ ra… Nhìn thấy cảnh tượng này, Lưu Nhĩ trong mắt cũng tràn đầy kinh ngạc.

Không ngờ, tiểu nha đầu bình thường chỉ thích chơi đùa, lúc giảng đạo lại giảng có dáng vẻ đàng hoàng như vậy, có thể khiến Nhân tộc tiến vào cảm ngộ nghe đạo, thật là vô cùng hiếm có!

Hạo Thiên bên cạnh cũng có chút ngạc nhiên, nghĩ Dao Trì nha đầu cũng nghe lọt đạo pháp mà Sư Tôn bình thường giảng.

Sau đó, Lưu Nhĩ thấy tất cả Nhân tộc đều tiến vào cảm ngộ nghe đạo, liền giơ tay, đối với hư không mà thi triển các loại chỉ pháp.

Giây tiếp theo!

Các trận kỳ quanh thành trì Nhân tộc tổ địa bỗng nhiên được điều động, trực tiếp hình thành một Tụ Linh Trận Pháp khổng lồ, bắt đầu điều động tất cả linh khí xung quanh Nhân tộc tổ địa.

Tức thì!

Bầu trời trong phạm vi mấy vạn dặm bỗng nhiên phong vân cuồn cuộn, tất cả linh khí càng điên cuồng tụ lại trên không Nhân tộc tổ địa, trực tiếp kinh động vô số sinh linh tu sĩ.

Nhưng khi thấy thế trận hùng vĩ như vậy trên không Nhân tộc tổ địa, họ đều yên tĩnh trở lại, không dám phát ra một tia bất mãn.

Chẳng mấy chốc, trận pháp trên không Nhân tộc tổ địa liền nén tụ thành từng đám Linh khí thải vân.

Chỉ thấy những thải vân này không ngừng ngưng tụ thực chất, cuối cùng tất cả Linh khí thải vân bỗng nhiên rung động, bắt đầu giáng xuống Linh vũ thất thải cho Nhân tộc bên dưới.

Những Linh vũ này rơi xuống người Nhân tộc, tức khắc bị Nhân tộc hấp thu, hóa thành từng đạo linh khí phụ trợ tu luyện.

Tiếp đó, Lưu Nhĩ và Hạo Thiên cũng khoanh chân ngồi một bên, tự mình tu luyện.

Cứ như vậy, cùng với Dao Trì giảng đạo, thời gian cũng bắt đầu không ngừng trôi đi. *** Thời gian ở Hồng Hoang là thứ không đáng tiền nhất.

Thoáng cái, mười năm thời gian đã trôi qua.

Trong số Nhân tộc, tất cả đều đã thoát phàm, trực tiếp bước vào cảnh giới Địa Tiên.

Lại có mấy chục Nhân tộc trực tiếp đạt đến cảnh giới Địa Tiên đỉnh phong.

Dưới sự chăm sóc có ý thức của Lưu Nhĩ, bốn vị thủ lĩnh Nhân tộc là Truy Y Thị, Hữu Sào Thị, Thần Nông Thị, Toại Nhân Thị càng trực tiếp đột phá cảnh giới Thiên Tiên.

Điều này là vì bản thân Nhân tộc sở hữu Tiên Thiên Đạo Thể, đối với cảm ngộ Đại Đạo mạnh hơn một chút so với sinh linh bình thường.

Đương nhiên, tác dụng của Tiên Thiên Đạo Thể cũng không chỉ có vậy.

Huyết mạch của họ vẫn còn yếu, chỉ có tu luyện cảnh giới Nguyên Thần mới có hiệu quả như vậy.

Cũng chính vào lúc này, Dao Trì cuối cùng cũng khẽ mở hai mắt, dừng giảng đạo.

Đạo âm vừa dừng, tất cả Nhân tộc lập tức giật mình tỉnh dậy, từng người một đều lộ ra vẻ không nỡ.

Chương 151

Giây tiếp theo, vẻ không nỡ đó cũng bỗng nhiên chuyển thành kinh hỉ, bởi vì họ đều phát hiện, khi nghe đạo, họ đều đã tu luyện được. *** Nhân tộc tổ địa.

"Mười năm đã qua." "Ta truyền thụ cho các ngươi chính là Ngũ Hành Nguyên Thần tu hành chi pháp." "Ngũ Hành Nguyên Thần tu hành chi pháp, bao hàm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ." "Mỗi hành đều là pháp tắc căn bản của thế giới này." "Các ngươi tuy là Tiên Thiên Đạo Thể, bẩm sinh thân cận đạo pháp." "Nhưng thân cận đạo pháp cũng có sự khác biệt." "Như có người thân cận Đại Đạo Kim, có người thân cận Đại Đạo Mộc…" "Bởi vậy pháp này rất thích hợp với các ngươi." "Lần này đạo pháp ta giảng đã đủ để các ngươi cảm ngộ đến Huyền Tiên…" "Mong các ngươi sớm ngày tu luyện thành công, ta sẽ tiếp tục truyền thụ." Dao Trì nhìn Nhân tộc bên dưới đài cao đều thần sắc kích động, miệng mỉm cười, kiên nhẫn giảng giải.

Trong lòng nàng lúc này cũng tràn đầy hoan hỉ.

Phải biết bình thường nàng chỉ có phận nghe đạo, nào có cơ hội và tâm trạng đi giảng đạo cho người khác!

Nhưng Nhân tộc lại khác.

Lần đầu tiên Dao Trì giảng đạo cho Nhân tộc, ngoài vì công đức ra, phần lớn là vì có tình nghĩa sâu đậm với Nhân tộc.

Giờ đây, nhìn những Nhân tộc mà mình đã dạy dỗ, giống như nhìn những đứa con của mình vậy.

Nhân tộc càng thông minh, càng mạnh mẽ, tâm trạng của nàng càng thoải mái.

Lúc này.

Mỗi một Nhân tộc sau khi nghe xong lời của Dao Trì, trước hết vô cùng hân hoan cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể.

Từng người một trong lòng tràn đầy kích động.

Cảm giác tu hành a!

Từ nay về sau, Nhân tộc cũng đã bước lên con đường tu luyện rồi a!

Bốn vị thủ lĩnh Nhân tộc đều nhìn nhau, sau đó chỉnh tề dẫn đầu quỳ bái xuống, miệng cao hô: "Chúng con bái tạ Dao Trì Tôn thượng truyền đạo!

Sau này chúng con nhất định sẽ gấp bội nỗ lực tu hành!" Các Nhân tộc khác cũng lần lượt tỉnh ngộ, đều bước ra khỏi cảm xúc kinh hỉ, từng người một vội vàng quỳ bái xuống đất, cũng vô cùng cung kính cao hô với Dao Trì trên đài cao: "Chúng con bái tạ Dao Trì Tôn thượng truyền đạo!

Sau này chúng con nhất định sẽ gấp bội nỗ lực tu hành!" Thanh âm của tất cả Nhân tộc xông thẳng lên trời!

Rung chuyển cả phương thiên địa này!

Giây tiếp theo!

Trên bầu trời bỗng nhiên truyền ra một cỗ ba động cực lớn!

Mọi người cảm nhận được, đều ngẩng đầu nhìn lên!

Lập tức nhìn thấy trên bầu trời tràn ngập sắc thất thải, chính là tiên hà thất thải xuất hiện giữa không trung, che kín cả bầu trời.

Tức thì.

Vô số Huyền Hoàng công đức kim quang từ trong tiên hà xuyên ra,

ầm ầm giáng xuống!

Tất cả mọi người trên và dưới đài cao chỉ cảm thấy đôi mắt mình đều bị nhuộm thành màu vàng huyền hoàng, trong lòng càng không ngừng chấn động.

Bởi vì cỗ Công Đức chi lực này, nhiều hơn rất nhiều so với những công đức thu được khi truyền thụ các đạo sinh tồn trước đây!

Cũng chính trong lúc kinh ngạc, cỗ Công Đức chi lực kia đã đổ hết xuống, trực tiếp quán chú vào người Dao Trì!

Công Đức chi lực bàng bạc lập tức nhấn chìm Dao Trì.

"Nha!" Dao Trì kinh hô một tiếng, cảm giác phản ứng.

Vội vàng điên cuồng vận chuyển Công Đức Kim Luân phía sau mình, hấp thu cỗ Công Đức chi lực đó.

Nhưng cỗ Công Đức chi lực này thực sự quá bàng bạc, tốc độ hấp thu của Công Đức Kim Luân phía sau nàng hoàn toàn không theo kịp.

Công Đức chi lực còn lại chỉ có thể không ngừng tràn vào đài cao dưới chân.

Cứ như vậy, cùng với Dao Trì không ngừng vận chuyển Công Đức chi lực, Công Đức Kim Luân không ngừng lớn dần, đài cao dưới chân không ngừng hấp thu Công Đức chi lực còn lại, cũng đang dần dần chuyển hóa… Chờ đến khi tất cả Công Đức chi lực cạn kiệt, Dao Trì cũng chỉ hấp thu được tám thành của cỗ Công Đức chi lực này.

Hai thành còn lại đã ban cho đài cao.

Lúc này đài cao cũng đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Chỉ thấy đài cao bằng gỗ vốn được Nhân tộc dựng lên, lúc này mỗi tấc mỗi sợi đều chuyển hóa thành màu vàng, tản ra ánh sáng lộng lẫy vô cùng.

Trong ánh sáng đó, còn ẩn chứa đạo âm giảng đạo của Dao Trì, đã có thể gọi là Công Đức Đạo Đài, hiển lộ sự bất phàm!

Khiến tất cả Nhân tộc đều tán thưởng không ngớt!

Về phần Dao Trì, lại có chút tiếc nuối vì hai thành Công Đức chi lực bị lãng phí.

Phải biết mỗi tấc Công Đức chi lực đều vô cùng quý giá a!

Trước đây để đột phá tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nàng đã dốc hết tất cả Công Đức chi lực thu được khi dạy dỗ Nhân tộc đạo sinh tồn.

Giờ đây khó khăn lắm mới có được công đức bàng bạc, lại lãng phí hai thành, tự nhiên vô cùng tiếc nuối.

Nhưng nhìn thần sắc của Nhân tộc dưới đài cao, cảm xúc tiếc nuối lập tức biến mất.

Chương 152

Nàng liếc nhìn Hạo Thiên đang sốt ruột chờ đợi giảng đạo bên cạnh, mím môi cười.

Cũng không chần chừ nữa, trực tiếp nói nhẹ nhàng với tất cả Nhân tộc dưới đài: "Tiếp theo, sẽ do Hạo Thiên Tôn thượng truyền đạo cho các ngươi." "Tam thiên Đại Đạo, mỗi đạo mỗi khác." "Các ngươi có thể lựa chọn đạo pháp sở trường của mình." Dao Trì nói xong, phất tay với Hạo Thiên đang sốt ruột chờ đợi bên cạnh, sau đó né sang bên cạnh Lưu Nhĩ, nhường vị trí chính của Công Đức Đạo Đài cho Hạo Thiên.

"Sư huynh!

Đa tạ huynh!" Dao Trì vừa đến bên cạnh Lưu Nhĩ, liền cười nói.

Nàng đang cảm ơn Lưu Nhĩ đã ban cho nàng nhiều tạo hóa như vậy.

Lưu Nhĩ nghe vậy cười khổ lắc đầu: "Đừng cảm ơn ta.

Sau này đừng chọc ta tức nữa là được rồi!" Dao Trì cười hi hi, cất mọi ấm áp vào trong lòng.

Sau đó cùng Lưu Nhĩ nhìn Hạo Thiên bắt đầu giảng đạo.

Chỉ thấy Hạo Thiên xuất hiện trên Công Đức Đạo Đài, không chút chần chừ, trực tiếp mở miệng nói: "Vừa rồi Dao Trì đã nói rồi." "Tam thiên Đại Đạo, huyền diệu vô hạn." "Đã dùng mười năm để giảng giải Ngũ Hành Nguyên Thần tu hành chi pháp cho các ngươi." "Ngũ Hành có thể nói là nền tảng của thế giới." "Vạn vật trong thiên hạ, phàm là có sự khác biệt, đều chia làm hai, trước hết lấy Âm Dương mà đặt tên!" "Bởi vậy tiếp theo, ta sẽ giảng giải cho các ngươi, Âm Dương tu

luyện chi pháp…” Hạo Thiên nói xong, cũng khoanh chân ngồi trên Công Đức Đạo Đài, bắt đầu giảng thuật Âm Dương tu luyện chi pháp.

Tất cả Nhân tộc nghe vậy cũng lần lượt nhắm mắt bắt đầu nghe đạo.

Trong khoảnh khắc.

Cùng với đạo âm giảng đạo của Hạo Thiên vang lên, Công Đức Đạo Đài dưới chân cũng như có linh tính, tản ra ánh vàng dịu nhẹ.

Cùng đạo âm của Hạo Thiên hợp làm một.

Như có ma tính, cũng khiến tất cả Nhân tộc nghe đạo lập tức tiến vào ý cảnh nghe đạo.

Cũng chính vào lúc này.

Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, tiếp theo có Hạo Thiên và Dao Trì giảng đạo cho Nhân tộc, hắn cũng cuối cùng có thể xuất môn đi tìm kiếm truyền thừa Khai Thiên Bát Thức còn lại của Bàn Cổ. *** Đỉnh Bất Chu Sơn.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất đã tập hợp tất cả Yêu Vương tại đây.

Chỉ thấy cả đỉnh Bất Chu Sơn đen kịt một mảng, Yêu khí nồng đậm xông thẳng lên trời.

“Huynh trưởng, Nữ Oa Thánh nhân nói ở đây có cơ duyên của chúng ta.” “Nhưng, hình như cũng không có gì cả…” Đông Hoàng Thái Nhất với vẻ mặt bối rối hỏi Đế Tuấn ở phía trước nhất của đám Yêu tộc đen kịt.

Núi này tuy do tích chuy của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, nhưng giờ đây hình như cũng không có dị tượng cơ duyên nào xuất thế cả!

Đế Tuấn nghe vậy cũng không ngừng nhìn quanh.

Đang định mở miệng, liền phát hiện trên không nơi này đột nhiên truyền đến một cỗ ba động.

Tất cả Yêu tộc đều ngẩng đầu nhìn lên.

Lập tức thấy một con Vân thê tự trên trời hiện ra.

Vô số kim quang từ đỉnh cao nhất của Vân thê tản ra.

"Dị tượng!" "Cơ duyên mà Nữ Oa Thánh nhân nói đây sao?" "Đi!" Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức phản ứng, dẫn đầu bước lên Vân thê, bay về phía bầu trời!

Các Yêu Vương khác thấy vậy cũng theo sát phía sau, từng người một trong lòng tràn đầy tò mò.

Chẳng mấy chốc, Đế Tuấn và Thái Nhất phát hiện sau khi bước lên Vân thê, họ đã đến một thế giới chưa từng thấy.

Chỉ thấy một cổng lầu kim quang chói lọi xuất hiện trước mắt.

Trên cổng lầu điêu khắc kim long kim phượng, lại có ngũ sắc thần quang vờn quanh, hiển lộ rõ ràng vẻ bất phàm.

Trên cổng lầu còn có một bảng hiệu vàng lớn, trên đó rồng bay phượng múa điêu khắc ba chữ lớn 【Nam Thiên Môn 】!

Đế Tuấn và Thái Nhất trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, bước chân lại không hề dừng lại, tiếp tục bước vào Nam Thiên Môn.

Lại phát hiện một con Vân thê thông lên tầng trên.

"Phía trên có tiểu thế giới sao?" Đế Tuấn và Thái Nhất tán thưởng không ngớt, lập tức dẫn theo chúng Yêu bước lên Vân thê tiếp tục đi lên.

Lập tức thấy một tầng thế giới tràn ngập các lầu các khảm vàng ngọc, xung quanh tiên khí cuồn cuộn không ngừng.

Giữa tầng thế giới đó lại có một con Vân thê thông lên tầng trên.

Đế Tuấn và Thái Nhất tiếp tục tiến lên.

Chẳng mấy chốc, xuyên qua ba mươi ba tầng trời, cuối cùng cũng đến trước Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Bảo Điện kim đỉnh toàn ngọc hộ, thải phượng vũ chu môn.

Hành lang quanh co, khắp nơi tinh xảo thấu triệt, tam diêm tứ thốc, từng tầng rồng phượng cao tường.

Phía trên có một đỉnh hồ lô vàng lớn màu tím uy nghiêm, sáng chói, tròn trịa, rực rỡ.

Toàn bộ hiển lộ khí thế hoa lệ hùng vĩ!

Chương 153

“Đây thật đúng là tiên cảnh a!” “Ha ha ha!

Nơi này sau này chính là của Yêu tộc chúng ta!” “Nữ Oa Thánh nhân quan tâm chúng ta a!

Đã tìm cho chúng ta tiên cảnh này!” “Đúng rồi!

Nữ Oa Thánh nhân không phải đã cấp Thánh lệnh sao?

Trong Thánh lệnh, có ghi gì vậy?” Tất cả Yêu tộc sau khi nhìn thấy nơi này đều vô cùng hân hoan.

Tiếp đó liền có Yêu Vương mở miệng yêu cầu Đế Tuấn và Thái Nhất cho xem Thánh lệnh của Nữ Oa.

Phải biết rằng, lần này Đế Tuấn và Thái Nhất có thể triệu tập nhiều Yêu Vương như vậy, tất cả đều nhờ công của Thánh lệnh Nữ Oa.

Giờ đây các Yêu Vương này nhìn thấy ba mươi ba tầng trời phù hợp với môi trường cư trú của Yêu tộc, tự nhiên bắt đầu động tâm tư.

Nhưng đều biết, động tâm tư thì cũng phải xem ý chỉ của Nữ Oa Thánh nhân trước đã.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy nhìn nhau, trong lòng hiểu đạo lý này đồng thời cũng vô cùng tò mò nội dung trong Thánh lệnh.

Dưới ánh mắt của tất cả chúng Yêu, Đế Tuấn ném Thánh lệnh lên trời.

Giây tiếp theo!

Hình chiếu của Nữ Oa Thánh nhân lập tức xuất hiện trên Lăng Tiêu Bảo Điện!

“Chúng con bái kiến Nữ Oa Thánh nhân!” “Tiểu yêu bái kiến Thánh nhân Tôn thượng!” “Chúng con kiến Nương Nương!” “…” Ngay cả chỉ là hình chiếu, Thánh Uy tản ra từ thiến ảnh đó cũng khiến tất cả Yêu tộc và Yêu Vương đều hoảng sợ không ngớt.

Đều quỳ bái xuống đất cao hô liên tục.

“Chúng Yêu nghe lệnh.” “Ngay lập tức, Thiên Đình lập!” “Ban cho!

Thái Nhất làm Yêu Hoàng, Đế Tuấn làm Yêu Đế!” “Sau này Yêu tộc lấy Yêu Hoàng Yêu Đế làm lãnh tụ.” “Các ngươi nên phụ trợ!” Hình chiếu Nữ Oa xuất hiện xong liền đi thẳng vào vấn đề, hoàn toàn không chút chậm trễ.

Khiến tất cả Yêu tộc đều sững sờ!

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lại trong lòng đại chấn!

Trong mắt vàng yêu diễm của họ, hoàn toàn lộ ra vẻ cuồng hỉ!

Hai huynh đệ Yêu nhìn nhau.

Sau đó lập tức quỳ bái xuống đất, miệng cao hô: “Thái Nhất tuân chỉ!” “Đế Tuấn tuân chỉ!” Thanh âm của họ lập tức khiến tất cả chúng Yêu giật mình tỉnh dậy.

Tất cả bộ hạ của Đế Tuấn và Thái Nhất đều kinh hỉ cao hô: “Chúng con tuân chỉ!” Các Yêu Vương khác cũng cuối cùng phản ứng, cảm nhận Thánh Uy của hình chiếu Nữ Oa Thánh nhân đang áp bức trên người, lại không dám có nửa phần ý phản kháng.

Đều theo sát phía sau cao hô: “Chúng con tuân chỉ!” Hình chiếu Nữ Oa Thánh nhân thấy vậy, khẽ gật đầu, vô cùng mãn ý.

Sau đó hình chiếu chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Vài nhịp thở sau, tất cả Yêu Vương cảm nhận Thánh Uy áp bức

trên người biến mất, mới nặng nề thở phào một hơi.

Tiếp đó đều hâm mộ nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất đang vẻ mặt cuồng hỉ.

Các Yêu Vương này trong lòng tràn đầy cảm xúc phức tạp, nhưng đều hiểu rằng "kẻ thức thời là trang tuấn kiệt".

Ý chỉ của Thánh nhân đã không dám phản kháng, vậy thì phải phục tùng.

Đã phục tùng, thay vì lúng túng, chi bằng dứt khoát!

"Chúng con bái kiến Yêu Hoàng Yêu Đế!" Các Yêu Vương này lần lượt cúi người hành lễ nói.

Thần sắc trên mặt tràn đầy vẻ tôn kính.

Khiến Đế Tuấn và Thái Nhất vốn trong lòng đã vô cùng kinh hỉ trực tiếp mở miệng cười lớn: "Ha ha ha!

Chúng vị khanh gia không cần đa lễ!" Hai huynh đệ Yêu này cũng là Đại năng, nhìn các Yêu Vương ngày xưa từng tranh đấu không ngừng với họ giờ đây lại cung kính như vậy, lại không có một chút dáng vẻ tiểu nhân đắc chí nào.

Nhanh chóng tiến lên đỡ các Yêu Vương.

Tiếp đó hai huynh đệ Yêu nhìn nhau, chỉnh tề giơ tay phải chỉ lên trời, và tế xuất Đông Hoàng Chung cùng Hà Đồ Lạc Thư bay lên.

Lập tức lập lời thề: "Thiên Đạo tại thượng!" "Chúng ta Đế Tuấn và Thái Nhất!

Hôm nay dùng Đông Hoàng Chung, Hà Đồ Lạc Thư trấn áp khí vận Yêu tộc!" "Tại ba mươi ba tầng trời, lập Thiên Đình!" *** Lời này vừa thốt ra!

Thiên Đạo lập tức có cảm ứng… Bỗng nhiên đại chấn, quang

mang vô thượng tản ra.

Tiếp đó ngưng tụ thành một cuộn bạch ngọc.

Thế giới Hồng Hoang.

Vào lúc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập lời thề, một cỗ lực lượng vô hình lập tức từ không trung sinh ra, truyền thanh âm của hai Yêu vang vọng khắp thế giới Hồng Hoang.

Ngay cả Nữ Oa và Hồng Quân trong Hỗn Độn cũng nghe rõ ràng.

Chương 154

Huống chi tất cả tu sĩ Đại năng trên Hồng Hoang đại lục.

Sau khi nghe lời của Đế Tuấn và Thái Nhất, từng người một bỗng nhiên bay vọt lên trời, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

“Thiên Đình?

Yêu tộc thiết lập Thiên Đình sao?” “Hừ!

Yêu tộc thật biết cách chơi đùa…” “Với phách lực của Đế Tuấn và Thái Nhất, không đủ để trấn phục tất cả Yêu tộc…” “Xem ra, vị tồn tại kia đã ra tay rồi a…” “Sách sách?

Thánh nhân cũng có thể quản chuyện thế tục sao?” “Chẳng lẽ không được?

Ngài đi phản đối thử xem?” “…” Những lời nói với ngữ khí khác nhau vang lên từ khắp nơi trên Hồng Hoang.

Giây tiếp theo.

Thấy trên bầu trời ầm ầm chấn động không ngừng, chính là Thiên Đạo đã cảm ứng lời thề của Đế Tuấn và Thái Nhất, bắt đầu đưa ra phản hồi!

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên phát ra vạn trượng kim quang.

Những kim quang này vừa xuất hiện, liền ngưng tụ áp súc.

Chẳng mấy chốc đã hình thành một cuộn bạch ngọc, trực tiếp rơi xuống trước mặt Đế Tuấn và Thái Nhất ở ba mươi ba tầng trời.

Về phần Đế Tuấn và Thái Nhất.

Thấy cuộn bạch ngọc xuất hiện, lập tức biết ý chỉ của Thiên Đạo đã hiện ra.

Hai Yêu lập tức tiến lên đón lấy.

Sau đó liền giang ra xem.

Sau khi nhìn rõ nội dung bên trong cuộn bạch ngọc, hai huynh đệ Yêu nhìn nhau, mỗi người đều thấy vẻ hỉ sắc lóe lên trong mắt đối phương.

Giây tiếp theo.

Pháp lực trên người tuôn trào, cùng nhau ném cuộn bạch ngọc lên bầu trời.

Yêu khí bàng bạc lập tức chiếu xạ chữ viết trên cuộn bạch ngọc khắp cả bầu trời Hồng Hoang.

Tức thì.

Không những chúng Yêu trong Thiên Đình nhìn thấy nội dung cuộn bạch ngọc, mà tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục cũng đều nhìn thấy.

Chỉ thấy trên cuộn bạch ngọc viết: "Phụng Thiên Thừa Vận!" "Thiên Đạo chiếu viết!" "Nay ban Đông Hoàng Thái Nhất làm Yêu Hoàng, Đế Tuấn làm Yêu Đế, Côn Bằng làm Yêu Sư!" "Lại có Bạch Trạch, Kế Mông, Phi Liêm, Phi Đản, Thương Dương, Khâm Nguyên, Thử Thiết, Cửu Anh, Quỷ Xa làm Yêu Soái." "…" Sau khi đọc xong tất cả nội dung trên cuộn bạch ngọc.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang mới biết.

Hóa ra Thiên Đạo đã sắc phong cho Yêu tộc!

Trong đó Đế Tuấn và Thái Nhất là người nắm giữ Thiên Đình.

Côn Bằng làm Yêu Sư phụ trợ Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lại có Bạch Trạch, Kế Mông… và các Yêu Vương lớn khác được phong làm Yêu Soái.

Có Chu Yếm, Tất Phương… và các cường giả tối cường của Yêu tộc được phong làm ba trăm sáu mươi lăm Yêu Tướng của Yêu Đình.

Cũng chính vào lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên giáng xuống sắc huyền hoàng vô thượng, giữa không trung hóa thành vô số phần, trực tiếp bay về phía tất cả Yêu tộc.

Trong đó Đế Tuấn và Thái Nhất nhận được Công Đức chi lực nhiều nhất.

Yêu Sư Côn Bằng thứ nhì.

Chín vị Yêu Soái lại thứ ba.

Nhưng ngay cả chỉ là một tiểu yêu, vào khắc này cũng nhận được Công Đức chi lực của Thiên Đạo nhập thể.

Kèm theo đó, vô số khí vận Yêu tộc từ không trung sinh ra, không ngừng quấn quanh người Đế Tuấn và Thái Nhất, đều do Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư trấn áp, khiến chúng không phân tán một tia nào.

Đến đây.

Yêu Đình chính thức thành lập! *** "Thiên Đình đã lập rồi…" "Vu Yêu Đại Kiếp cũng sắp đến rồi…" Cũng chính vào lúc này, nhân lúc Hạo Thiên đang giảng đạo, Lưu Nhĩ trực tiếp ra ngoài tản bộ, đôi mắt nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm nói.

Yêu Đình đã thành lập.

Điều đó cũng có nghĩa là, tất cả chiến lực của Yêu tộc cuối cùng đã ngưng tụ.

Sắp sửa đại chiến với Vu tộc rồi.

Vu Yêu đại chiến có hai lần.

Chương 155

Lần thứ nhất Yêu Đình thất bại thảm hại không nỡ nhìn, trực tiếp bị Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ đánh cho tơi tả!

Cuối cùng Nữ Oa Thánh nhân ra tay ngăn cản, mới khiến Yêu tộc không bị diệt vong hoàn toàn.

Nhưng cũng chính vì Nữ Oa ra tay, phá hoại trật tự, Hồng Quân trực tiếp phong cấm Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung vạn năm.

Cuộc chiến Vu Yêu đình chiến vạn năm cũng vì thế mà xảy ra.

Và sau đó.

Yêu tộc sẽ phát hiện máu của Nhân tộc có thể dùng để đúc Đồ Vu Kiếm.

Cuối cùng bắt đầu ra tay với Nhân tộc… Lưu Nhĩ trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Các chủng tộc khác dù có đánh nhau long trời lở đất, hắn cũng sẽ không quản nửa phần.

Nhưng Nhân tộc, Lưu Nhĩ đã bảo hộ rồi!

Tiếp đó.

Thân ảnh hắn chợt lóe.

Dựa vào ký ức vụn vặt từ tàn hồn Bàn Cổ trong đầu, hắn bay về phía một địa điểm duy nhất.

Phải biết rằng.

Lúc này hắn chỉ mới có được một truyền thừa của Bàn Cổ Đại Thần.

Uy lực của Khai Thiên Nhất Thức là không cần nói.

Ngay cả cường giả tối cường của Yêu tộc là Côn Bằng cũng không thể đỡ nổi một chiêu.

Có thể thấy uy lực của Khai Thiên Bát Thức của hắn đáng sợ đến mức nào.

Nếu dung hợp tất cả chúng thành một, hình thành liên chiêu Khai Thiên Cửu Thức, thì thần uy đó nhất định vô địch!

Dù sao năm xưa Bàn Cổ Đại Thần đã dùng Khai Thiên Cửu Thức để chém giết Tam Thiên Ma Thần.

Lại còn dùng nó để Khai Thiên Tích Địa!

Có thể nói, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đã không thể tìm thấy chiêu thức nào có uy lực mạnh hơn nó được nữa!

Bởi vậy Lưu Nhĩ cũng kỳ vọng, kỳ vọng tìm đủ chúng.

Đáng tiếc.

Trong ký ức tàn hồn Bàn Cổ, chỉ còn lại ấn tượng vụn vặt về vị trí của một thức trong tám thức còn lại.

Lại đã qua nhiều năm như vậy, cũng không biết có biến cố gì.

Bởi vậy Lưu Nhĩ sau khi bận rộn nhiều việc của Nhân tộc xong, mới lập tức đi tìm truyền thừa. *** Với thực lực hiện tại của Lưu Nhĩ, tốc độ của hắn đã ẩn chứa pháp tắc không gian nông cạn.

Bởi vậy chẳng mấy chốc, dựa theo ký ức, hắn đã đến bên ngoài một dãy núi lớn ở phía đông bắc Hồng Hoang đại lục.

Chỉ thấy nhiệt độ nơi đây càng ngày càng nóng bỏng.

Nhiệt độ cao đáng sợ đốt cháy không gian đến vặn vẹo.

Nhìn một cái, cả dãy núi đều màu đỏ rực.

Rõ ràng.

Tất cả cây xanh ở đây đều không thể sinh trưởng được, chỉ có những linh thực vật thuộc tính hỏa mới có thể sinh trưởng.

Lưu Nhĩ thấy vậy trong lòng tràn đầy tò mò.

Cả dãy núi đều có hiện tượng này, có thể thấy sâu trong dãy núi nhất định có vật bất phàm!

Thân ảnh khẽ động, trực tiếp bay về phía dãy núi.

Với cường độ nhục thân hiện tại, hiểm cảnh không thể khiến hắn lùi bước.

Đại địa Hồng Hoang.

Một dãy Hỏa Diễm Sơn Mạch ở phía đông nam.

Lưu Nhĩ vừa bước vào sâu trong dãy núi, liền phát hiện nhiệt độ bên ngoài so với bên trong, hoàn toàn là "tiểu vu kiến đại vu" (thế lực nhỏ gặp thế lực lớn), không thể so sánh!

Chỉ thấy sâu trong dãy núi là một miệng núi lửa khổng lồ.

Nham tương cuồn cuộn không ngừng sôi trào trong miệng núi lửa.

Sóng nhiệt không ngừng ập đến.

Chương 156

Ngay cả Lưu Nhĩ lúc này cũng cảm thấy toàn thân có chút khó chịu không thoải mái.

"Phượng!" Khi Lưu Nhĩ thả thần thức dò xét nơi đây.

Một tiếng phượng hót bỗng nhiên vang vọng khắp phương thiên địa này.

Giây tiếp theo!

Nham tương trong miệng núi lửa bỗng nhiên xông thẳng lên trời!

Một con cự phượng đỏ rực lập tức bay ra!

"Kẻ nào!" "Dám quấy rầy giấc ngủ của ta!" Chỉ thấy cự phượng miệng phun nhân ngữ, đôi mắt không thiện ý nhìn Lưu Nhĩ.

Trong lời nói, sóng lửa nóng bỏng không ngừng xông về phía Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ nhìn cự phượng thần sắc vẫn đạm mạc.

Nhưng trong mắt lại lóe lên một tia dị sắc.

Bởi vì cự phượng này chỉ là một tàn hồn!

Nhưng lại có cảnh giới Chuẩn Thánh.

Huống hồ từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được khí tức vô cùng cổ xưa.

Chỉ có điều.

Cự phượng vì không có nhục thân, hồn phách đã không ngừng tiêu tán.

E rằng chẳng bao lâu nữa sẽ rớt xuống cảnh giới Đại La Kim

Tiên.

Lập tức, hắn đã nhận ra thân phận của đối phương.

“Thủy Phượng Hoàng?” Khóe miệng Lưu Nhĩ khẽ nhếch, khẽ nói.

Lời này vừa thốt ra.

Ngược lại cự phượng ngẩn ra.

Giây tiếp theo.

Thân ảnh cự phượng chợt lóe, hóa thành một phu nhân với thân hình phong thạc cao ráo.

“Ngươi là ai?

Vì sao lại nhận ra ta?” Thủy Phượng Hoàng hỏi, trong ngữ khí mang theo chút cảnh giác.

Phải biết rằng, những tồn tại mà nàng quen biết.

Đã chết thì đã chết, già thì đã già, nếu không thì cũng là những tồn tại chí cao như Hồng Quân.

Một tiểu hầu tử trông không lớn tuổi lắm, lại nhận ra nàng sao?

Điều này khiến nàng không thể không cảnh giác!

Dù sao khí tức trên người Lưu Nhĩ vô cùng thần bí, nàng cũng hoàn toàn không thể dò xét thực lực thật sự của Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ hai đời làm người, tự nhiên lập tức nhìn thấu tâm tư của Thủy Phượng Hoàng.

Nhưng hắn cũng không nói gì.

Tay phải lật một cái.

Một cây trường thương đỏ như máu lập tức hiện ra.

Sát khí đáng sợ xông thẳng lên trời.

Cây thương này chính là Thí Thần Thương.

Nhìn thấy Thí Thần Thương, khoảnh khắc đó.

“Ma Giáo dư nghiệt!” Thủy Phượng Hoàng lập tức kinh hãi biến sắc.

Đôi mắt lập tức phát ra sắc lửa đỏ rực của sự phẫn nộ!

Khí thế trên người bỗng nhiên bùng nổ.

Vô số nham tương dưới chân bỗng nhiên tuôn trào, trực tiếp xông về phía Lưu Nhĩ!

Lưu Nhĩ lại như đã sớm dự đoán sẽ như vậy.

Thân hình vẫn đứng yên giữa không trung.

Tay phải nắm Thí Thần Thương bỗng nhiên vung về phía trước một cách đơn giản!

Chương 157

Một nửa lực lượng nhục thân thuần túy được thi triển!

Sát khí đáng sợ như rồng xông về phía dưới!

Lập tức va chạm với nham tương xông lên trời!

"Ầm!" Chỉ một lần tiếp xúc!

Tất cả nham tương bị sát khí đánh tan từng tấc, hóa thành khói đen!

Nham tương còn lại càng bị sát khí đánh trở lại vào trong núi lửa.

"Nàng!" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Phượng Hoàng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Dù sao tuy nàng chỉ còn lại hồn phách, thực lực không bằng lúc đỉnh phong, nhưng cũng có cảnh giới Chuẩn Thánh a!

Vậy mà một kích giao thủ, đã xuất hiện bại tượng!

Sau khi kinh ngạc, trong mắt nàng càng tràn ngập oán khí nhìn Lưu Nhĩ.

Bởi vì nàng đã nhận định.

Lưu Nhĩ nhất định là Ma Giáo dư nghiệt rồi!

Chỉ có Ma Giáo, mới có thể dùng tà ma ngoại đạo khiến Lưu Nhĩ tuổi không lớn lại trưởng thành mạnh mẽ như vậy!

Đối với Ma Giáo, đối với La Hầu – giáo chủ Ma Giáo đã khiến Phượng Hoàng tộc diệt vong, trong lòng nàng tràn đầy oán hận.

Nàng càng bắt đầu suy đoán mục đích Lưu Nhĩ xuất hiện ở đây lúc này.

Chẳng lẽ… là để đuổi cùng giết tận sao?

Thủy Phượng Hoàng trong lòng tràn đầy quyết tuyệt.

Khí thế trên người không ngừng tăng vọt!

Phượng Hoàng Chân Hỏa đỏ rực không ngừng bốc cháy cuồn cuộn quanh thân nàng!

Lưu Nhĩ thấy vậy, khẽ lắc đầu, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Sau đó mới mở miệng nói: "Ta là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ!" "Cây thương này là do Gia Sư ban cho." Lời này của Lưu Nhĩ vừa thốt ra.

Phượng Hoàng Chân Hỏa vốn đang bốc cháy cuồn cuộn của Thủy Phượng Hoàng cũng lập tức ngừng lại.

Chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng của nàng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Cái gì?" Thủy Phượng Hoàng lại lần nữa hỏi, nhưng ngữ khí đã yếu đi vài phần.

Thấy Thủy Phượng Hoàng cuối cùng cũng dừng lại.

Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười.

Khí tức trên người bỗng nhiên bùng phát.

Khí tức Hồng Mông Đạo Thể hiển lộ không nghi ngờ gì.

Lại có khí huyết chi lực bàng bạc hung dũng xông thẳng lên trời, lay động phương thiên địa này!

"Hồng Mông Đạo Thể!" "Huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần!" "Nguyên Thần và nhục thân song tu!" Thủy Phượng Hoàng kinh hô.

Thần sắc trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Tức khắc nàng tin lời Lưu Nhĩ.

Dù sao Hồng Mông Tâm Kinh ở Hồng Hoang cũng chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ biết.

Lưu Nhĩ có thể có được Hồng Mông Tâm Kinh và luyện thành Hồng Mông Đạo Thể, có thể thấy Hồng Quân coi trọng hắn đến mức nào!

Điều càng kinh ngạc hơn là.

Lưu Nhĩ không những luyện Hồng Mông Đạo Thể, lại còn sở hữu tất cả huyết mạch Bàn Cổ!

Và mượn đó để tu luyện cảnh giới nhục thân!

Song tu đại thành a!

Đừng nói hiện giờ nàng chỉ có tàn hồn, thực lực không bằng Lưu Nhĩ.

Ngay cả vào thời kỳ đỉnh phong, liệu có thắng được đối phương hay không cũng khó mà lường trước được!

Thủy Phượng Hoàng vội vàng phản ứng.

Tất cả khí thế trên người nàng khôi phục trạng thái bình thường.

Sau đó đối với Lưu Nhĩ khẽ khom người hành lễ nói: "Vừa rồi ta đã đa nghi rồi…" "Ngộ nhận đạo hữu là Ma Giáo dư nghiệt…" "Xin đạo hữu thứ lỗi!" Lưu Nhĩ thấy vậy khí tức trên người bỗng nhiên thu liễm.

Chương 158

Tất cả khí thế lại trở về dáng vẻ bình thường không có gì nổi bật.

Sau đó mới gật đầu nói: "Đạo hữu cũng không cần đa lễ." "Đã giải trừ hiểu lầm." "Ta cũng không quấy rầy đạo hữu tu hành nữa…" Nói rồi.

Lưu Nhĩ giả vờ muốn rời đi.

Rõ ràng.

Dưới dãy núi này nhất định có huyền cơ.

Đối phương cũng dựa vào linh khí của Hỏa Diễm Sơn Mạch để duy trì hồn phách không tiêu tán.

Bằng không cũng không thể chống đỡ hồn phách của Thủy Phượng Hoàng đến tận bây giờ.

Nếu cưỡng chế đoạt lấy, chỉ sẽ tất định bị phản kích.

Lúc đó chỉ có thể "thích đắc kỳ phản" (làm trái ý muốn).

Chi bằng dùng kế "dục cầm cố túng" (muốn bắt trước phải thả), xem phản ứng của đối phương thế nào, rồi đưa ra quyết định.

Quả nhiên.

Vừa mới động thân.

Thủy Phượng Hoàng đôi mắt không khỏi trợn tròn.

Lập tức lướt đến trước mặt Lưu Nhĩ chặn hắn lại.

"Đạo hữu khoan đã!" "Ta có một việc muốn cầu!" *** "Đạo hữu khoan đã!" "Ta có một việc muốn cầu!" Lưu Nhĩ vừa mới động thân, đã bị Thủy Phượng Hoàng chặn lại.

Chỉ thấy Thủy Phượng Hoàng vẻ mặt ưu sầu nhìn Lưu Nhĩ nói.

Lưu Nhĩ khẽ ngẩn ra, trong lòng lại thầm nói: "Trúng kế rồi!" Tiếp đó trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nói: "Đạo hữu, hồn phách đã bị thương căn bản, nhục thân lại đã sớm tiêu tán.

Đừng nói ta, ngay cả Gia Sư cũng vô năng vi lực (không thể làm gì được) a!" Thủy Phượng Hoàng nghe vậy chớp chớp đôi mắt.

Sau khi nghe rõ lời của Lưu Nhĩ, vội vàng lắc đầu mở miệng nói: "Không!

Đạo hữu ngài đã hiểu lầm ý của ta rồi!

Tình trạng của ta, ta rõ.

Đã vô lực xoay chuyển trời đất!

Ta xin đạo hữu giúp ta, chăm sóc hai hài nhi của ta!" Nghe lời Thủy Phượng Hoàng nói, khóe miệng Lưu Nhĩ giật giật.

Có nên nói với Thủy Phượng Hoàng rằng hắn đã làm bị thương Côn Bằng, hậu duệ của Phượng Hoàng tộc không?

Lại còn giao hai hài tử cho hắn sao?

Tâm can nàng phải lớn đến mức nào đây?

Hắn cũng không cần đoán hai hài tử của Thủy Phượng Hoàng là ai.

Chắc chắn là Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Hai người này sau này đều phi phàm!

Trong đó Khổng Tuyên, thực lực sau này có thể xưng là "dưới Thánh nhân là đệ nhất".

Nếu thu làm đồ đệ, cũng không mất mặt hắn.

Thủy Phượng Hoàng thấy hắn trầm mặc, lập tức tiếp tục nói:

“Đạo hữu xin nghe ta nói!

Năm xưa ta cùng Long Vương, Thủy Kỳ Lân đại chiến xong.

Bị trọng thương chạy trốn ra ngoài.

Khi tu dưỡng thương thế trong một động huyệt, bị Tiên Thiên Âm Dương Ngũ Hành chi khí xâm nhập.

Cũng vì sinh hạ hai hài tử, dẫn đến nguyên khí của ta cạn kiệt, thân thể không thể cứu chữa, hồn phách tứ tán.

Cuối cùng bất đắc dĩ phải dùng tàn hồn mang theo hai hài tử chạy đến nơi đây để tu dưỡng hồn phách.

Hai hài tử của ta hiện đang ở dưới núi lửa, đều chưa xuất thế!

Ta mong đợi sau khi chúng xuất thế, đạo hữu có thể thu chúng làm đệ tử!” Thủy Phượng Hoàng nói một hơi.

Đôi mắt đẹp đó chăm chú nhìn Lưu Nhĩ.

Trong mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu.

Nàng đã sớm biết ngày giờ của mình không còn nhiều.

Trong lòng hối hận vì bị La Hầu mê hoặc đồng thời, lại càng lo lắng cho con đường tương lai của hai hài tử.

Chương 159

Giờ đây nhìn Lưu Nhĩ, lập tức biết rằng giao phó hài tử cho Lưu Nhĩ là lựa chọn tốt nhất hiện tại!

Trước hết Lưu Nhĩ là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ.

Nếu bái Lưu Nhĩ làm sư, hài tử của nàng cũng sẽ thuộc một mạch của Huyền Môn.

Thứ hai là nàng nhìn trúng sự phi phàm cá nhân của Lưu Nhĩ!

Tuổi còn trẻ mà Nguyên Thần và nhục thân đã tu luyện đến cảnh giới đại thành.

Tư chất Thánh nhân như vậy!

Sau này nhất định có khả năng rất lớn trở thành Thánh nhân!

Cũng chính vì vậy, nàng mới quyết tâm cầu Lưu Nhĩ nhận hai hài tử này.

Nghe lời Thủy Phượng Hoàng nói xong.

Trong lòng Lưu Nhĩ đã rõ mọi chuyện.

Nhưng hắn khẽ lắc đầu không nói gì.

Thủy Phượng Hoàng lập tức hiểu ý của Lưu Nhĩ.

Lập tức cúi người hành lễ nói: "Cầu đạo hữu thu nhận hai hài tử của ta.

Ta đã không còn nhiều thời gian nữa.

Dưới núi lửa có truyền thừa phi phàm.

Ta nguyện ý nhường tất cả cơ duyên cho đạo hữu!" Nghe Thủy Phượng Hoàng nói dưới núi lửa có truyền thừa.

Đôi mắt Lưu Nhĩ không khỏi sáng lên.

Nếu không lầm, dưới núi lửa nhất định có một trong những truyền thừa Khai Thiên Bát Thức của Bàn Cổ.

Còn về việc Thủy Phượng Hoàng nhường tất cả cơ duyên cho hắn, thì lại có chút coi thường rồi!

Kẻ muốn nhường cơ duyên, thì không thể có được truyền thừa mới đúng chứ!

Lưu Nhĩ lại khẽ cười nói: "Đạo hữu hà tất phải khách khí như vậy?

Cơ duyên hay không không quan trọng.

Chủ yếu là trước hết phải xem tư chất của hai hài tử thế nào đã.

Dù sao nếu tư chất quá kém, không những làm mất mặt ta, lại càng làm mất mặt Gia Sư a!" Thủy Phượng Hoàng nghe lời Lưu Nhĩ nói xong thần sắc vẫn vậy, nhưng nội tâm lại thầm mắng: "Tiểu hầu tử!

Vừa nãy nhắc đến hài tử thì không thấy nói xuống xem.

Một khi nhắc đến cơ duyên phi phàm thì lại đòi xuống xem!

E rằng không phải xem tư chất hài tử đâu, mà là xem cơ duyên có quý giá hay không thì đúng hơn!" Nhưng đã quyết định để Lưu Nhĩ làm sư tôn của hài tử, Thủy Phượng Hoàng cũng không còn lúng túng, che giấu nữa.

Trực tiếp dẫn Lưu Nhĩ bay vào trong nham tương!

Giây tiếp theo trực tiếp nhập vào trong nham tương.

Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy có khí tức đại trận chuyển động.

Giây tiếp theo trước mắt hoát nhiên khai lãng.

Hóa ra dưới nham tương lại là một "biệt hữu động thiên" (một thế giới khác)!

Chỉ thấy trước mắt có một đại trận không ngừng lưu chuyển.

Dưới nham tương đã khai mở một tiểu thế giới.

Mặt đất là từng đám tiên vụ vô cùng nồng đậm, nâng đỡ không gian này.

Xung quanh vẫn là nham tương đỏ rực vô cùng.

Môi trường bên trong trận pháp thực sự vô cùng thanh mát.

Lại có hai quả trứng khổng lồ được đặt trên tiên vụ.

Chỉ thấy trên vỏ trứng lưu chuyển ấn ký Phượng Hoàng.

Lại có sinh cơ bừng bừng từ trong trứng tản ra.

Có thể thấy sinh vật trong hai quả trứng sinh mệnh lực mạnh mẽ đến mức nào.

"Không tệ không tệ!" "Ngay cả chưa xuất thế, khí tức sinh mệnh đều kinh người như vậy!" "Trở thành đồ đệ của ta, sẽ không làm nhục mặt sư môn của ta!" Lưu Nhĩ nhìn hai quả trứng khổng lồ, trên mặt khẽ gật đầu nói.

Giữa những lời nói tràn đầy vẻ tán thưởng và mãn ý.

Chương 160

Khiến Thủy Phượng Hoàng vui mừng đến nỗi đôi mắt đẹp gần như híp lại.

"Nha!" "Ta giờ đây cũng có hai hài tử mang đến cho ta một chút niềm vui rồi!" Thủy Phượng Hoàng hân hoan nói.

Trong lời nói tràn đầy vẻ tự hào.

Thần sắc, tư thái đó, giống như cha mẹ của những đứa trẻ đạt điểm tuyệt đối trong kỳ thi mà Lưu Nhĩ từng thấy ở kiếp trước vậy.

Trong lòng hắn không khỏi cảm khái vô cùng.

Tiếp đó gật đầu nói với Thủy Phượng Hoàng: "Ừm!

Ta đồng ý, thu chúng làm đồ đệ!" "Lời này là thật sao?" Thủy Phượng Hoàng kinh hỉ nói.

Tiếp đó phản ứng, kích động cúi người hành lễ với Lưu Nhĩ nói: "Đa tạ đạo hữu thu nhận hài tử của ta làm đồ đệ!

Về phần hai hài tử nếu có gây sự rắc rối, mong đạo hữu lượng thứ!" Lưu Nhĩ khẽ đỡ nàng: "Đạo hữu không cần như vậy.

Đã trở thành đồ đệ của ta, thì nên tạo dựng danh tiếng kinh thiên, gây họa rắc rối thì có làm sao!" Thủy Phượng Hoàng nghe vậy trực tiếp ngẩn người.

Chẳng lẽ nàng đã tìm nhầm sư phụ cho hài tử của mình rồi sao?

Ý niệm đó lóe lên.

Nàng liền chỉ vào vân vụ phía dưới trận pháp, lại nói: "Đạo hữu, phía dưới chính là cơ duyên ta đã nhắc đến trước đây…" Đạo hữu!

Cơ duyên mà ngô từng đề cập trước đây nằm ở phía dưới!

Thủy Phượng Hoàng nghe Lưu Nhĩ đã đồng ý thu hai đứa trẻ làm đồ đệ, lập tức chỉ xuống phía dưới, nhẹ nhàng nói.

Lưu Nhĩ nghe vậy khẽ giật mình, ánh mắt tức thì nhìn về phía mây mù bên dưới.

Thần thức cũng thuận thế phóng ra, dò xét tiên vụ.

Hắn tức thì phát hiện tiên vụ vô cùng thần bí, tầng ngoài lại càng mông lung phi phàm, khiến người ta không thể dò xét thật giả.

Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Phượng Hoàng.

Chẳng trách Thủy Phượng Hoàng lại chắp tay nhường lại.

Chẳng lẽ tiên vụ này quá đỗi thần bí, đến Thủy Phượng Hoàng cũng dò xét vô số năm mà vẫn không thể chân chính thấu hiểu nơi đây?

Thủy Phượng Hoàng thấy ánh mắt Lưu Nhĩ, gương mặt mỹ lệ tuyệt trần bỗng chốc ửng hồng... nàng lại bị tiểu bối Lưu Nhĩ nhìn thấu tâm tư, có chút ngượng ngùng... nhưng cũng vô cùng hiếu kỳ.

Nàng đã nghiên cứu tiên vụ vô số năm tháng, nhưng vẫn không thể khuy thám được thật giả!

Chỉ biết bên trong thỉnh thoảng lại tỏa ra khí tức siêu nhiên, chắc chắn có huyền cơ khác.

Nhưng lại không thể dò xét được nửa phần huyền cơ, nên những năm gần đây đã từ bỏ việc truy cầu.

Giờ đây, Lưu Nhĩ xuất hiện, Thủy Phượng Hoàng lại đâm ra tò mò, liệu tên nhóc này có thể phá giải huyền cơ của tiên vụ, đoạt được cơ duyên bên trong chăng!

Lưu Nhĩ thấy thần sắc Thủy Phượng Hoàng, trong lòng lấy làm lạ, Phượng Hoàng tộc trưởng sống vô số năm như vậy mà cũng biết

xấu hổ sao?

Quả nhiên, đối phương đối với tiên vụ này không hề nắm chắc chút nào!

Vừa rồi, thần thức của ta đã quét qua một lượt bề ngoài của tiên vụ.

Trong đầu tức thì vang lên tiếng nhắc nhở quen thuộc của hệ thống: Đinh đông!

Phát hiện Tiên Thiên Mê Vụ Đại Trận, xin lựa chọn: Một: Phân giải đại trận!

Hai: Phân giải cấm chế của nó, tổng cộng bốn mươi tám trọng (cần bốn mươi tám năm).

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lưu Nhĩ tức thì tỉnh ngộ.

Thì ra lại là một Tiên Thiên Đại Trận a!

Xem ra là được tự nhiên sinh thành sau khi Bàn Cổ truyền thừa xuất hiện!

Đạo hữu đã nhìn ra manh mối rồi sao?

Thủy Phượng Hoàng thấy Lưu Nhĩ thần sắc khẽ động, đôi mắt đẹp bỗng lóe lên vẻ kinh ngạc, vội vàng cất lời hỏi Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ nghe vậy khẽ cười, không nói một lời.

Trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống!

Ta chọn một, phân giải đại trận cho ta!

Dù sao thì đại trận đối với ta chẳng có chút tác dụng nào.

Chương 161

Thay vì trì hoãn bốn mươi tám năm, chi bằng trực tiếp phân giải nó đi!

Lời vừa dứt, tiếng nhắc nhở của hệ thống tức thì vang lên.

Đinh đông!

Bắt đầu phân giải!

Nghe hệ thống nhắc nhở một tiếng, Lưu Nhĩ mới khẽ gật đầu với Thủy Phượng Hoàng.

Giây lát sau, lại nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến trong đầu: Đinh đông!

Phân giải thành công!

Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ nhận được một phần [Đại Trận Cảm Ngộ]!

Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ nhận được năm trăm vạn Phân Giải Trị!

Tiếng hệ thống vừa dứt, Lưu Nhĩ và Thủy Phượng Hoàng thấy tiên vụ dưới chân truyền đến một trận chấn động cực lớn.

Thủy Phượng Hoàng giật mình, đôi mắt đẹp nhìn Lưu Nhĩ tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Cái gì?

Đã phá giải rồi ư?

Ta đã dùng vô số năm để dò xét mà vẫn không thể khuy thám được dù chỉ một tia huyền cơ của tiên vụ!

Tiểu Hầu Tử này vừa đến đã phá giải rồi ư?

Mới có bao lâu?

Chẳng lẽ cơ duyên thực sự không có chút duyên phận nào với ta sao?

Chẳng lẽ ta thực sự đã già rồi ư?

So với Hầu Tử này, ta đúng là tức chết Phượng Hoàng mà!

Nàng thấy tiên vụ bên dưới không ngừng chấn động, cũng tức thì tỉnh lại.

Đã không kịp kinh ngạc về sự phi phàm của Lưu Nhĩ nữa, vội vàng vẫy tay thu hai quả trứng khổng lồ lại.

Tốc độ cực nhanh.

Vừa thu xong trứng khổng lồ, tất cả tiên vụ phía dưới liền tiêu tan hết sạch!

Hiện ra một luồng khí huyết chi lực kinh khủng.

Luồng khí huyết chi lực này mang theo hơi nóng cháy trời, khiến tất cả dung nham ở đây cùng chấn động không ngừng!

Giây lát sau!

Lưu Nhĩ và Thủy Phượng Hoàng liền thấy một giọt tinh huyết rực rỡ lơ lửng.

Chỉ thấy giọt tinh huyết này trong suốt long lanh như hồng bảo thạch, bên trong lại lóe lên huyết quang yêu dị.

Mỗi một tia, mỗi một sợi đều đang hiển lộ sự phi phàm của nó!

Xung quanh giọt tinh huyết này lại có vô căn chi hỏa vờn quanh, đốt cháy không gian xung quanh đến vỡ vụn, rồi lại hồi phục dưới sự điều tiết của Thiên Địa Pháp Tắc.

Cứ thế luân hồi không ngừng... lại càng khiến nhiệt độ nơi đây tăng lên đến mức kinh khủng vô cùng.

Dù là Lưu Nhĩ với cảnh giới nhục thân Chuẩn Thánh cũng cảm thấy vô cùng nóng nảy.

Luồng nóng nảy này không phải từ bên ngoài truyền ra, mà là không ngừng khuếch tán ảnh hưởng từ bên trong cơ thể Lưu Nhĩ!

Hắn càng có thể cảm giác rõ ràng, tất cả máu trong huyết quản vào giờ phút này bắt đầu sôi trào, phảng phất tất cả đều do giọt tinh huyết này dẫn phát vậy!

Trong phút chốc, ta đã đoán được giọt tinh huyết này là vật gì rồi!

Bàn Cổ Đại Thần tâm tiêm tinh huyết!

Lưu Nhĩ kinh hô!

Trong lòng ta đã khẳng định.

Trong ngũ tạng lục phủ, trái tim tương ứng với Hỏa trong Ngũ Hành.

Giọt tinh huyết này lại có vô căn chi hỏa kinh khủng vờn quanh, chắc chắn là tâm tiêm tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần!

Chương 162

Lời vừa dứt, Thủy Phượng Hoàng bên cạnh không khỏi trợn tròn mắt, cũng lập tức kinh hô: Cái gì!

Dưới tiên vụ lại là tâm tiêm tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần sao?

Thiên Đạo tại thượng!

Nhiều năm như vậy ngô lại không hề phát hiện một chút nào!

Thủy Phượng Hoàng trong lòng kinh ngạc vô cùng, lại càng tràn đầy hối hận.

Tâm tiêm tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần a!

Nếu sớm có thể phát hiện, không giúp ấp nở nhục thân, thì khôi phục hồn phách tổn thương cũng được a!

Cũng vào lúc đó, giọt tinh huyết đột nhiên chấn động mạnh, một luồng ba động vô hình tức thì lan tỏa ra, trực tiếp bao trùm lấy một mình Lưu Nhĩ.

Giây lát sau, luồng lực lượng vô hình kinh khủng kia bỗng lóe lên, trực tiếp bao bọc Lưu Nhĩ thu nhỏ lại, rồi kéo thẳng vào trong giọt tinh huyết trong suốt long lanh kia!

Cái gì!

Thủy Phượng Hoàng thấy vậy trợn tròn đôi mắt mỹ lệ, trong lòng hiểu rõ, cơ duyên này thật sự không phải của ta rồi...

Tuy nhiên, Lưu Nhĩ.

Khi giọt tinh huyết trong suốt long lanh kia tỏa ra ba động vô hình.

Hắn chỉ cảm giác tất cả tinh huyết trong toàn bộ cơ thể vì thế mà cộng minh chấn động một cái.

Giây lát sau.

Chưa kịp phản ứng, cả người đã bị luồng lực lượng vô hình kia bao bọc, trước mắt tức thì tối sầm.

Chờ đến khi mở mắt lần nữa, xung quanh không còn là pháp trận sâu trong dung nham nữa.

Chỉ thấy tiểu thế giới trước mắt một màu huyết hồng, vô số huyết dịch tinh thuần ngập trời ở phía dưới tạo thành một hồ máu, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm.

Đều là tâm tiêm tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần sao?

Lượng này... cũng quá lớn rồi!

Lưu Nhĩ kinh hô trong miệng.

Dường như vì tiếng kinh hô của hắn, tất cả tinh huyết như bị kinh tỉnh, mỗi một giọt đều như có linh tính riêng, bắt đầu dung hợp lại thành một, hóa thành một con huyết long khổng lồ bay vút về phía Lưu Nhĩ!

Lưu Nhĩ trong lòng chấn động không ngừng, bởi vì khi con huyết long này thành hình, hắn cảm thấy mỗi một giọt máu trong huyết quản cơ thể mình cũng đang nhảy lên theo.

Trong chớp mắt, con huyết long kia đã đến trước mặt hắn.

Cuối cùng cũng tới rồi...

Một giọng nói yếu ớt vang lên.

Lưu Nhĩ nghe vậy hai mắt sáng rỡ!

Chưa kịp đáp lời, thân ảnh huyết long lại lóe lên, một luồng khí tức vô cùng quen thuộc với Lưu Nhĩ tức thì xuất hiện.

Đó chính là khí tức Cửu Chuyển Huyền Công mà hắn nhận được

từ Bàn Cổ Điện!

Vừa mới nhận ra nó, Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể mình cũng lập tức điên cuồng vận chuyển theo.

Oanh!

Cùng với sự vận chuyển của Cửu Chuyển Huyền Công, một luồng hấp lực mạnh mẽ từ mỗi tấc da thịt, mỗi sợi tóc trên người Lưu Nhĩ sinh ra.

Huyết long tức thì bị luồng hấp lực này kéo động, trực tiếp phân tán, toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể Lưu Nhĩ.

Trong phút chốc, thế giới này bắt đầu vô cùng tĩnh lặng.

Chỉ còn tiếng Lưu Nhĩ hấp thu huyết long không ngừng.

Lúc này, Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy cùng với sự vận chuyển không ngừng của Cửu Chuyển Huyền Công, cùng với việc hấp thu huyết long, huyết mạch Bàn Cổ trong cơ thể hắn ngày càng tinh thuần và bàng bạc.

Hơn nữa còn có dòng tinh huyết không ngừng được trái tim hắn hấp thu, khiến trái tim hắn ngày càng cường đại.

Mỗi một lần nhảy lên đều tràn đầy khí thế, như tiếng trống trận đang ầm ầm vang dội vậy.

Chưa kịp vui mừng, hắn cảm giác cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

Thế giới hỗn độn quen thuộc lại xuất hiện trước mắt.

Thân ảnh vĩ ngạn quen thuộc lại xuất hiện trước mắt.

Lưu Nhĩ tức thì biết, mình lại rơi vào trong ký ức truyền thừa mà Bàn Cổ để lại.

Chương 163

Lại lần nữa xem lại cảnh tượng năm xưa!

Vừa lúc đó, thân ảnh vĩ ngạn đứng trong hỗn độn mênh mông kia động.

Chỉ thấy tay phải hắn xuất hiện một cây rìu khổng lồ, đột nhiên vung về phía Lưu Nhĩ!

Lưu Nhĩ trợn tròn hai mắt, toàn thân bị định trụ không thể động đậy.

Chỉ có thể trừng mắt nhìn chằm chằm chiêu này.

Chỉ có thể khắc sâu chiêu này vào trí nhớ.

Chỉ thấy một rìu bổ ra!

Lại sinh ra một đạo rìu thế vô cùng to lớn.

Rìu thế ẩn chứa khí tức bạo ngược, oanh kích về phía Lưu Nhĩ!

Khí thế cuồn cuộn mãnh liệt!

Nơi nó oanh kích đến, hỗn độn không gian toàn bộ minh diệt.

Khí tức tàn lưu, khiến Thiên Đạo Pháp Tắc cũng không thể vận chuyển, không thể khiến không gian vỡ nát khép lại.

Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy rìu thế trong chớp mắt đã ở trước mặt hắn.

Oanh!

Khi rìu thế oanh kích đến trước người Lưu Nhĩ chưa đầy một xích, trước mắt hắn tức thì tối sầm.

Khi tỉnh lại lần nữa, đã trở về không gian tinh huyết.

Chỉ thấy con huyết long kia đã biến mất không còn, hồ máu vốn

khí thế ngập trời phía dưới cũng biến mất không còn.

Toàn bộ không gian trống rỗng vô cùng, vô cùng tĩnh lặng!

Hô...

Khai Thiên Nhất Thức!

Bạo ngược vô cùng a...

Lưu Nhĩ thở hổn hển tự lẩm bẩm.

Sau lưng hắn đã toát mồ hôi lạnh.

Trong đầu lại không ngừng hồi tưởng về cái rìu thế vừa cảm nhận được, không khỏi chìm vào cảnh giới cảm ngộ...

Thời gian không ngừng trôi qua.

Một năm thoáng chốc đã qua.

Trong trận pháp sâu trong dung nham bên ngoài, Thủy Phượng Hoàng vẫn luôn sốt ruột chờ đợi trước giọt tinh huyết, đột nhiên tâm đầu đại chấn, thân ảnh bỗng lao vút lên trời, trong nháy mắt đã bay ra khỏi dung nham.

Oanh...

Giây lát sau.

Nghe phía dưới bỗng truyền đến một tiếng động lớn, nàng tức thì biết, trận pháp dưới dung nham đã vỡ nát.

Không khỏi cảm thấy luyến tiếc.

Dù sao thì đó cũng là nơi hồn phách của nàng đã ở vô số năm sau khi thân vẫn.

Cũng có thể thấy được, giọt tâm tiêm tinh huyết của Bàn Cổ kia chính là nguồn lực lượng duy trì tất cả nguyên lực trong không gian phía dưới!

Giờ đây trận pháp vỡ nát, cũng chứng tỏ cơ duyên đã bị Lưu Nhĩ đoạt được!

Thủy Phượng Hoàng trong lòng không ngừng cảm thán.

Của mình, cuối cùng cũng là của mình.

Không phải của mình, thì thực sự không thể cưỡng cầu a!

Nghiên cứu vô số năm tháng, cuối cùng cũng trực tiếp từ bỏ.

Đối phương thì hay rồi, vừa đến đã phá giải.

Chỉ dùng một năm đã đoạt được cơ duyên kia.

Thật sự... không phục lão không được a...

Nhưng cũng càng như vậy, nàng càng yên tâm giao con của mình cho Lưu Nhĩ.

Chương 164

Càng cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn!

Người có khí vận lớn như Lưu Nhĩ, con của nàng đi theo, chắc chắn cũng sẽ vô cùng phi phàm!

Vừa lúc đó, một thân ảnh màu vàng tức thì từ dung nham phía dưới bay ra, hiện ra trước mắt.

Chính là Lưu Nhĩ.

Cảm ơn đạo hữu đã nhường cơ duyên.

Lưu Nhĩ khẽ cười nói.

Thủy Phượng Hoàng nghe vậy khẽ gật đầu: Ngô đã đáp ứng đạo hữu, con của ngô sau này sẽ giao cho đạo hữu...

Thủy Phượng Hoàng vẫy tay phải, hai quả trứng khổng lồ tức thì xuất hiện ở giữa.

Các con, mẫu thân không thể nhìn các con xuất thế rồi...

Tương lai, phải tự dựa vào chính mình...

Thủy Phượng Hoàng nhìn hai quả trứng lớn, nhẹ nhàng lẩm bẩm trong miệng.

Trên gương mặt mỹ lệ lộ ra vẻ không nỡ.

Nói xong, nhanh chóng vẫy ra những thủ thế huyền diệu vô cùng, đánh ra từng đạo phù văn vào trong hai quả trứng khổng lồ.

Mỗi một đạo phù văn đánh ra, khí tức hỗn phách trên người nàng lại nhạt đi một tia.

Lưu Nhĩ thấy vậy hai mắt nheo lại, trong lòng càng cảm thán

không thôi.

Quả nhiên ở bất kỳ thế giới nào, người mẹ cũng vĩ đại.

Để Khổng Tuyên và Đại Bằng có thể trưởng thành tốt hơn, Thủy Phượng Hoàng đang dùng cả sinh mệnh để tạo dựng đạo đồ a...

Không lâu sau, cùng với việc phù văn được đánh ra, khí tức trên người Thủy Phượng Hoàng đã rơi xuống cảnh giới Đại La Kim Tiên...

Nàng cũng cuối cùng dừng tay...

Trên không cửa núi lửa thuộc Hỏa Diễm Sơn Mạch phía đông nam Hồng Hoang Đại Lục.

Cùng với việc càng nhiều phù văn pháp lực được đánh vào hai quả trứng khổng lồ, lực lượng hồn phách trên người Thủy Phượng Hoàng cũng theo đó mà suy yếu đi.

Cho đến khi nàng dừng tay, khí tức hồn phách trên người nàng đã rơi xuống cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Lưu Nhĩ thấy vậy cảm xúc dâng trào.

Đạo hữu!

Hai đứa con của ngô, tương lai xin nhờ ngài thao tâm rồi...

Thủy Phượng Hoàng sắc mặt tái nhợt nói.

Sau đó đẩy hai quả trứng phượng hoàng đến trước mặt Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ nghe vậy giật mình.

Sư phụ dẫn dắt vào cửa, đạo hạnh tùy thuộc bản thân.

Không chỉ Hồng Quân Đạo Tổ là vậy, Lưu Nhĩ cũng thế.

Cùng lắm là cấp công pháp, chỉ điểm cơ sở.

Còn lại thì không có thời gian mà quản đồ đệ.

Hơn nữa.

Trở thành đồ đệ của ta, những chuyện đó đều phải tự mình đi trải nghiệm.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng cũng không thể nói trước mặt Thủy Phượng Hoàng a.

Dù sao người ta vừa mới nguyên khí đại tổn, kích động thêm nữa, trực tiếp hồn băng cũng có thể xảy ra...

Hắn khẽ cười, tay phải vung lên, trực tiếp thu hai quả trứng khổng lồ trước mặt lại.

Sau đó nói với Thủy Phượng Hoàng với vẻ mặt đầy lo lắng không nỡ: Đạo hữu cứ yên tâm.

Nhập môn hạ của ngô, không ai dám làm nhục!

Hắn nói.

Thấy Thủy Phượng Hoàng vẻ mặt đầy lo lắng không nỡ, không khỏi khẽ lắc đầu nói: Đệ tử của ta nhất định sẽ vô sự.

Chỉ là đạo hữu...

Vốn đã là vô căn chi hồn.

Chương 165

Giờ đây lại vì hai đứa trẻ mà hao phí nguyên khí đến vậy.

Ai...

Chỉ sợ thời gian không còn nhiều nữa...

Thủy Phượng Hoàng nghe vậy lộ ra một nụ cười bi lương.

Đây là con đường ngô đã chọn.

Kim hậu ngô liền lưu tại nơi đây, sống nốt khoảng thời gian còn lại...

Thủy Phượng Hoàng nói xong lại một lần nữa khẽ cúi chào Lưu Nhĩ.

Sau đó thân ảnh lay động, lại rơi vào trong dung nham kia.

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ lắc đầu, biết đây là chút tôn nghiêm cuối cùng của một chí cường giả từng xưng bá Hồng Hoang.

Sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Thân ảnh bay vút lên trời, nhanh chóng đến một sơn cốc bình thường.

Tùy tay bố trí một đại trận, thân ảnh lách vào trong.

Sau đó mới trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống!

Phân giải Khai Thiên Nhất Thức vừa nhận được trong đầu cho ta.

Lời vừa dứt, tiếng của hệ thống kịp thời vang lên: Đinh đông!

Phân giải Bàn Cổ truyền thừa [Khai Thiên Nhất Thức] cần bốn mươi tám năm.

Đinh đông!

Bắt đầu phân giải...

Lưu Nhĩ nghe vậy khẽ gật đầu.

Một năm cảm ngộ trong tiểu thế giới tinh huyết tuy không hề nông cạn, nhưng không thể lĩnh ngộ được tinh túy của Khai Thiên Nhất Thức.

Hắn cũng không lấy làm lạ về điều này.

Dù sao đây cũng là một trong chín thức Khai Thiên của Bàn Cổ.

Nếu tùy tiện có thể thông qua cảm ngộ mà hoàn toàn thấu triệt nó, thì tư chất của hắn thực sự là vô địch Hồng Hoang.

Bởi vậy, hắn cũng hiểu rõ.

Có hệ thống nghịch thiên như vậy, việc gì phải lãng phí thời gian cảm ngộ?

Cảm ngộ lại cũng không nhanh gọn bằng hệ thống phân giải a!

Hắn cũng tĩnh tâm lại, dự định lợi dụng bốn mươi tám năm này để an tâm tu luyện...

Cũng vào lúc Lưu Nhĩ tiến vào bế quan.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ha ha ha!

Đệ đệ của ngô xin xem!

Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận mà ngô đã lĩnh ngộ được từ Hà Đồ Lạc Thư!

Chỉ thấy lúc này Đế Tuấn mặt mày hớn hở, Hà Đồ Lạc Thư trong tay chiếu ra một đại trận như tinh không trên không trung.

Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận sao?

Không hổ là Đại huynh của ngô!

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng tràn đầy vẻ hân hoan.

Hai mắt nhìn vào tinh không trong đại điện, miệng vui vẻ nói.

Sau đó lời nói chuyển ngoặt hỏi: Đại huynh!

Đại trận này rốt cuộc dùng như thế nào?

Đế Tuấn nghe vậy khẽ gật đầu nói: Trận pháp này hiện giờ chỉ là sơ hình.

Để hoàn thiện đại trận này.

Cần luyện chế ba trăm sáu mươi lăm cán Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm ngôi chủ tinh trên trời.

Sau đó cần một vạn bốn ngàn tám trăm cán Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, tương ứng với một vạn bốn ngàn tám trăm ngôi phó tinh.

Chương 166

Rồi phối hợp với sức mạnh của ức vạn Yêu tộc, mỗi một Yêu tộc đại biểu cho một ngôi tinh thần.

Thì có thể tạo thành Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận có uy lực tuyệt luân...

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, hai mắt không khỏi phát ra hai đạo tinh quang.

Vẻ cuồng hỉ trên mặt hoàn toàn không thể che giấu.

Tuy nhiên, chưa kịp vui mừng bao lâu.

Thấy Đế Tuấn nhíu mày tiếp tục nói: Kỳ trận pháp và Yêu tộc thì là chuyện nhỏ.

Nhưng Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận muốn phát huy hoàn toàn uy lực.

Thì tất cả Yêu binh, Yêu tướng, Yêu soái bày trận đều phải đồng tâm hiệp lực!

Muốn khiến tất cả Yêu binh, Yêu tướng, Yêu soái nhất trí, vi huynh không có nắm chắc...

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy giật mình.

Sau đó hai mắt không khỏi phát ra hai đạo hung quang nói: Hừ!

Dám có dị tâm?

Ngô liền giết cho chúng không dám!

Đế Tuấn nghe lời của Đông Hoàng Thái Nhất, vầng trán nhíu mày càng thêm khó coi.

Chỉ thấy hắn vội vàng lắc đầu nói: Đệ đệ của ngô!

Có một số cục diện không thể dựa vào sát phạt mà được!

Hơn nữa, Yêu tộc khó khăn lắm mới được Nữ Oa Thánh nhân thống nhất.

Nếu lại giết tán quân tâm.

Ngô đẳng liền là tội nhân của Yêu tộc a!

Đông Hoàng Thái Nhất nghe lời Đế Tuấn, ánh mắt lấp lánh, rơi vào trầm mặc.

Cũng vào lúc đó.

Côn Bằng vẫn luôn đứng bên cạnh không nói một lời liền mở miệng: Yêu Đế Bệ hạ nói có lý!

Yêu Hoàng Bệ hạ, có một số thứ, giết không chết được...

Nói rồi, Côn Bằng khẽ cười, tiếp tục nói: Lão thần lại có một kiến nghị.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy đồng loạt hỏi Côn Bằng: Ái khanh xin cứ nói!

Hai huynh đệ Yêu này, có thể nói là tâm phục khẩu phục Côn Bằng.

Không chỉ Côn Bằng trí tuệ, mà Côn Bằng còn trung thành tuyệt đối a!

Chuyện Côn Bằng ra tay đối chiến Lưu Nhĩ vì hai huynh đệ ở Tử Tiêu Cung năm xưa, vẫn luôn khắc ghi trong tâm!

Đối với hắn vô cùng cảm kích...

Côn Bằng nghe lời Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng không làm bộ thần bí, trực tiếp nói: Lão thần cảm thấy.

Vì tâm của Yêu tộc do Nữ Oa Thánh nhân nắm giữ.

Vậy Nữ Oa Thánh nhân nhất định cũng có biện pháp giải quyết nỗi lo của hai vị bệ hạ...

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy hai mắt sáng rỡ.

Lời này có lý a...

Trong hỗn độn.

Trong đạo tràng Oa Hoàng Cung do Nữ Oa Thánh nhân khai tịch.

Nữ Oa vốn đang nghỉ ngơi trên ngọc tháp, tâm thần khẽ động, bỗng nhiên mở mắt.

Đến lúc rồi...

Cuối cùng cũng tới rồi...

Nữ Oa Thánh nhân ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang Đại Lục, miệng lẩm bẩm.

Sau đó nhẹ nhàng gọi một tiếng ra ngoài điện: Thải Phượng.

Nô tỳ tại!

Chương 167

Chỉ thấy một thân ảnh cao ráo trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Chính là thị nữ của Nữ Oa, Thất Thải Phượng Hoàng.

Nhìn Thải Phượng đang cúi người hành lễ, Nữ Oa khẽ gật đầu, sau đó nói: Lát nữa Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ đến.

Ngươi hãy đến bảo khố lấy Chiêu Yêu Hồ Lô mà ngô đã luyện chế.

Khi đó hãy trao cho bọn họ.

Thải Phượng cúi đầu lắng nghe lời của Nữ Oa Thánh nhân.

Nghe xong, vội vàng gật đầu nói: Nô tỳ tuân chỉ!

Nói xong.

Thải Phượng hành lễ rồi lui ra.

Cả đại điện lại chỉ còn lại một mình Nữ Oa Thánh nhân.

Chỉ thấy ánh mắt nàng đầy thâm ý nhìn về phía Hồng Hoang Đại Lục.

Sau đó khẽ lắc đầu, lại nhắm mắt lại...

Thải Phượng nhận lệnh xong, liền lui ra khỏi cung điện nghỉ ngơi của Nữ Oa, đi về phía bảo khố.

Đến bên ngoài một cung điện toàn thân màu ngọc bích, nàng đẩy cánh cửa nặng nề của đại điện ra.

Trận pháp cung điện bỗng vận chuyển, sau khi phát hiện là Thải Phượng thì lại tức thì bình tĩnh lại...

Thải Phượng cũng không hề dừng lại, trực tiếp bước những bước chân nhẹ nhàng vào trong điện.

Chỉ thấy bên trong cung điện vô cùng rộng lớn.

Trên trần cung điện khảm vô số bảo châu ngũ quang thập sắc.

Cũng nhờ ánh sáng phát ra từ những bảo châu này mà chiếu sáng toàn bộ bên trong bảo khố.

Trên các bức tường xung quanh còn khắc họa quá trình Nữ Oa Nương Nương tạo người.

Lại còn có những bức bích họa miêu tả vạn tộc sinh linh quỳ bái Nữ Oa Nương Nương sau khi thành Thánh...

Mỗi một bức bích họa đều sống động như thật, như thể đang thực sự diễn ra.

Ở trung tâm điện lại đặt hai dãy tủ đài.

Những tủ đài này toàn thân màu vàng kim trong suốt.

Các hàng đặt ngay ngắn vô cùng.

Trên mỗi tủ đài đều đặt những bảo vật mà Nữ Oa Thánh nhân hoặc luyện chế, hoặc tìm được...

Như Hồng Tú Cầu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Bảo Liên Đăng, Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao...

Có những thứ Thải Phượng có thể gọi thẳng tên.

Có những thứ Thải Phượng chưa từng thấy.

Nhưng nàng đều không dừng bước, tiếp tục đi vào bên trong.

Cho đến khi đi đến cái tủ đài thứ chín ở dãy bên trái, Thải Phượng mới cuối cùng dừng bước.

Chỉ thấy trên tủ đài này đặt một quả hồ lô màu xanh tím.

Chính là Chiêu Yêu Hồ Lô mà Nữ Oa Thánh nhân đã luyện chế xong.

Đây rồi.

Hừ!

Bảo vật như vậy, thật tiện nghi cho hai con Kim Ô đó!

Thải Phượng lẩm bẩm trong miệng.

Trong lòng tràn đầy vẻ ghen tị.

Phải biết rằng, Chiêu Yêu Hồ Lô là một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nàng bầu bạn với Thánh nhân bao lâu như vậy mà còn chưa có được bảo vật, dựa vào hai con Kim Ô đó mà đòi có ư?

Nhưng không, tất cả đều là ý chỉ của Nữ Oa.

Nàng cũng không dám có chút nào phản kháng, chỉ có thể giữ nỗi ghen tị trong lòng.

Chương 168

Sau đó cầm hồ lô màu xanh tím lên, xoay người bay về phía ngoài điện...

Đến chính môn Oa Hoàng Cung Đạo Tràng.

Không đợi quá lâu, thấy hai đạo kim quang từ xa lưu chuyển, tức thì hóa thành hai thân ảnh.

Chính là Đế Tuấn và Thái Nhất đã nghe kiến nghị của Côn Bằng, mang theo nghi vấn đến thỉnh giáo Nữ Oa Thánh nhân.

Ân?

Thải Phượng Thánh Nữ?

Không biết Thánh Nữ ở đây chờ ai vậy?

Đế Tuấn và Thái Nhất xuất hiện xong, đồng loạt hỏi.

Trong lòng nghĩ.

Chẳng lẽ ý đồ của ta đã bị Nữ Oa Thánh nhân đoán ra rồi sao?

Quả nhiên.

Vừa mới mở miệng hỏi, Thải Phượng không chút khách khí trợn mắt nhìn hai người: Hừ!

Không phải chờ các ngươi sao!

Khiến bản cô nương đợi lâu như vậy!

Đế Tuấn và Thái Nhất cảm thấy có chút khó hiểu.

Hai huynh đệ bọn họ đã đắc tội với Phượng Hoàng ư?

Lần trước gặp mặt không phải còn vui vẻ sao?

Nhưng nghe xong lời của Thải Phượng cũng tức thì tỉnh ngộ.

Thực sự là bị đoán trúng rồi!

Thải Phượng thực sự đang chờ bọn họ!

Hai huynh đệ Yêu này lập tức hành lễ xin lỗi: Huynh đệ chúng ngô đã đến muộn.

Mong Thánh Nữ nguôi giận!

Việc hành lễ với Thải Phượng, đối với bọn họ cũng vô cùng không quen.

Phải biết rằng hiện giờ bọn họ đã phụng Thiên Đạo ý chỉ mà trở thành Yêu Hoàng, Yêu Đế.

Giờ lại phải khách khí với hậu duệ của Phượng Hoàng.

Bề ngoài thì vô cùng khách khí, trong lòng lại có chút phẫn nộ.

Yêu tộc còn quá yếu a...

Nữ Oa đã thành Thánh rồi!

Ta cũng phải thành Thánh!

Đương nhiên, những suy nghĩ này chỉ để trong lòng.

Thải Phượng thấy bọn họ xin lỗi, nhưng nỗi ghen tị trong lòng không hề giảm đi nửa phần.

Trực tiếp quăng Chiêu Yêu Hồ Lô màu xanh tím ra.

Sau đó mở miệng nói: Nữ Oa Nương Nương bảo ngô đưa cho các ngươi.

Cụ thể cách sử dụng, các ngươi tự mình nghiên cứu!

Nói rồi.

Thân ảnh lóe lên, trực tiếp hóa thành thất thải chi quang, bay về

phía Oa Hoàng Cung.

Để lại Đế Tuấn và Thái Nhất trầm mặc không nói.

Cả hai nhìn nhau một cái.

Đều thấy sự tức giận trong mắt đối phương, nhưng đều bị cường chế áp xuống.

Đế Tuấn một tay thu lấy Chiêu Yêu Hồ Lô màu xanh tím.

Hướng về Oa Hoàng Cung cúi đầu nói: Đa tạ Nương Nương tứ bảo!

Đông Hoàng Thái Nhất cũng hoàn hồn.

Chương 169

Tất cả sự bất mãn đều bị nén sâu trong đáy mắt, cũng hướng về Oa Hoàng Cung hành lễ nói: Đa tạ Nương Nương tứ bảo!

Sau đó xoay người hóa thành kim quang rời đi...

Nhanh chóng.

Đế Tuấn và Thái Nhất đã trở về Lăng Tiêu Bảo Điện Thiên Đình.

Oanh!

Một bình hoa bạch ngọc khổng lồ bỗng nhiên bị Đông Hoàng Thái Nhất vừa bước vào cửa đạp vỡ nát.

Quá đáng người quá mà!

Thật sự quá đáng người rồi!

Con Phượng Hoàng nhỏ bé kia, cũng dám đối với huynh đệ chúng ngô ngang ngược như vậy!

Uy nghiêm của chúng ngô ở đâu!

Đông Hoàng Thái Nhất trong miệng gầm lên giận dữ.

Nỗi tức giận vốn bị kiềm chế trong hỗn độn đã hoàn toàn bùng phát.

Côn Bằng vốn đang ở trong điện thấy vậy liền ngây người.

Vội vàng hỏi Đế Tuấn: Bệ hạ, Yêu Hoàng Bệ hạ làm sao vậy?

Chẳng lẽ Thánh nhân không đưa ra cách giải quyết?

Bệ hạ, Yêu Hoàng Bệ hạ làm sao vậy?

Chẳng lẽ Thánh nhân không đưa ra cách giải quyết?

Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt phẫn nộ đá vỡ bình hoa bạch ngọc.

Yêu Sư Côn Bằng không khỏi hỏi Đế Tuấn.

Đế Tuấn khẽ lắc đầu.

Tay phải vung lên, tế Chiêu Yêu Hồ Lô ra.

Ngược lại.

Thánh nhân đã giải quyết nỗi lo của chúng ngô.

Để Thải Phượng trao hồ lô cho ta.

Cách giải quyết nằm trong hồ lô.

Yêu Sư Côn Bằng thấy vậy hai mắt sáng rỡ.

Tay phải vẫy một cái, trực tiếp vẫy Chiêu Yêu Hồ Lô vào tay.

Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo!

Bảo vật chưa luyện hóa.

Không hổ là Thánh nhân!

Thật là thủ bút lớn!

Côn Bằng kinh hô trong miệng.

Sau đó càng hiểu rõ...

Vì sao Đông Hoàng Thái Nhất lại phẫn nộ như vậy khi đã có cách giải quyết?

Thấy Côn Bằng vẫn còn vẻ mặt bối rối.

Đế Tuấn cũng đành chịu, kể lại tất cả những gì đã thấy ở Oa Hoàng Cung...

Côn Bằng cũng cuối cùng biết vì sao Đông Hoàng Thái Nhất lại phẫn nộ như vậy.

Không chỉ vì thái độ của Thải Phượng, mà còn vì Chiêu Yêu Hồ Lô vốn là bảo vật mà năm xưa hắn tranh giành không được.

Giờ lại được trao tặng bằng cách ban thưởng, khiến Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng có sự chênh lệch lớn.

Bệ hạ.

Kể từ khi đã trở thành Đế Hoàng của Yêu tộc.

Không nên quá chấp niệm vào những chuyện đã qua nữa!

Chương 170

Hãy nhìn xa trông rộng, làm sao để thành Thánh.

Đó mới là đạo!

Côn Bằng đi đến trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, khổ sở khuyên nhủ.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy giật mình, sau đó thở dài một hơi thật dài.

Xoay người ngồi trên bảo tọa, trầm mặc...

Thấy vậy, Đế Tuấn cũng cảm kích nhìn Côn Bằng một cái.

Quả đúng là trong nhà có một lão như có một bảo.

Lời này thật không sai a!

Đệ đệ của ta, từ nhỏ đã tâm cao khí ngạo.

Giờ gặp nhiều trắc trở như vậy, cũng hy vọng có thể mài giũa bớt sự sắc bén của nó...

Nghĩ rồi.

Hắn cũng không quản Đông Hoàng Thái Nhất nữa, cầm Chiêu Yêu Hồ Lô bắt đầu luyện hóa...

Chỉ có hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, đó mới là đại sự!

Lại nói Lưu Nhĩ.

Một ngày nọ, đang sắp xếp lại Đại Đạo của bản thân, đột nhiên nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu: Đinh đông!

Phân giải Bàn Cổ truyền thừa [Khai Thiên Nhất Thức] thành công!

Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ nhận được tất cả lĩnh ngộ về [Khai Thiên Nhất Thức]...

Hai tiếng nhắc nhở vừa vang lên, Lưu Nhĩ cảm giác trong đầu mình có thêm một luồng lĩnh ngộ mới.

Chính là lĩnh ngộ về Khai Thiên Nhất Thức!

Trong phút chốc, hắn không ngừng hồi tưởng lại cảnh Bàn Cổ vung rìu trong ký ức tàn phá, một mặt tiêu hóa tất cả những lĩnh ngộ này!

Trong chớp mắt, trên người hắn dâng lên một luồng khí tức bạo ngược!

Chỉ thấy luồng khí tức này vừa bùng phát, trực tiếp ngưng tụ thành một cây rìu khổng lồ, không hề dừng lại mà oanh kích về phía trước!

Trong chớp mắt, khí thế kinh khủng đã phá nát đại trận vốn được hắn bố trí.

Sơn cốc nhỏ nơi đây càng toàn bộ bị oanh thành bình địa.

Rìu thế tàn dư còn trực tiếp bổ ra một vực sâu khổng lồ dưới lòng đất!

Cũng vào lúc đó, Lưu Nhĩ bỗng tỉnh lại.

Nhìn vực sâu được bổ ra trước mắt, khóe miệng khẽ nhếch.

Chỉ một rìu tùy tiện bổ ra đã như vậy, uy lực mạnh hơn Khai Thiên Nhất Thức mà hắn nhận được từ Bàn Cổ Điện gấp mười lần trở lên.

Nếu dốc toàn lực thi triển, uy lực của nó chắc chắn sẽ kinh thiên động địa...

Trong lòng hắn tràn đầy niềm vui.

Lại càng mong chờ bảy thức Khai Thiên còn lại sẽ có uy lực như thế nào.

Chẳng lẽ có uy lực gấp trăm, ngàn, vạn lần sao?

Nếu vậy, những rìu thức cường đại như vậy là do Bàn Cổ Đại Thần sáng tạo ra sao?

Bàn Cổ Đại Thần nếu lợi hại như vậy, sao lại bị Đại Đạo tính kế...

Những vấn đề này ngay cả người xuyên việt như Lưu Nhĩ cũng không hiểu rõ, bởi vì nó đã vượt ra khỏi giới hạn của những gì hắn từng xem trong tiểu thuyết Hồng Hoang ở kiếp trước...

Khẽ lắc đầu xua đi những tạp niệm này.

Lưu Nhĩ cảm nhận tốc độ trưởng thành của hai quả trứng phượng hoàng.

Biết rằng chúng sẽ sớm xuất thế.

Hắn cũng không nói thêm gì nữa, lại một lần nữa dấn thân vào con đường tầm bảo.

Mặc dù không biết bảy thức Khai Thiên truyền thừa còn lại của Bàn Cổ ở đâu, nhưng căn cứ vào ký ức tàn hồn của Bàn Cổ mà hắn nhận được lúc đó, hắn dám khẳng định, có mấy đạo đang nằm rải rác ở các nơi trên Hồng Hoang Đại Lục.

Vậy thì đã ở Hồng Hoang Đại Lục, hắn không tin là không thể tìm thấy!

Chương 171

Dù sao thế giới Hồng Hoang lớn như vậy, toàn bộ tìm kiếm một lượt thì sao...

Cứ như vậy.

Lại một năm trôi qua.

Lưu Nhĩ đi đi dừng dừng.

Từ phía đông nam Hồng Hoang đi đến phía tây nam.

Cũng trên đường mà nhận được không ít bảo vật.

Một ngày nọ.

Hắn phát hiện tùy ý tầm bảo, không biết từ lúc nào đã đến Tây Phương thế giới...

Thật xui xẻo!

Lại đến địa bàn của hai tên ngốc đó rồi.

Nhưng Tây Phương thế giới, ta cũng chưa từng đến...

Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng.

Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt ti tiện của Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, không khỏi có chút buồn nôn...

Nhưng nói đi nói lại.

Bàn Cổ truyền thừa tổng cộng chín đạo, có mấy đạo trong số đó đã dung nhập vào Hồng Hoang Đại Lục.

Tây Phương thế giới rộng lớn như vậy, rất có thể có một đạo truyền thừa trở lên dung nhập vào nơi đây a!

Hắn cũng khẽ lắc đầu, xua đi hai khuôn mặt đó trong đầu.

Cảm giác ghê tởm trong lòng cũng tiêu tan không ít.

Thôi vậy...

Ghê tởm thì ghê tởm...

Vì Khai Thiên Thức, ta đành nén ghê tởm một lần vậy...

Lưu Nhĩ nghiến răng nói.

Cứ như thể gặp Chuẩn Đề Tiếp Dẫn là chuyện khó khăn nhất trên đời.

Nếu bị Chuẩn Đề Tiếp Dẫn biết được, trong lòng không biết cảm thấy thế nào, vinh hạnh đến mức không còn chỗ nào để đặt chân...

Sau đó Lưu Nhĩ thu liễm tất cả khí tức.

Thân ảnh lóe lên, bay về phía Tây Phương thế giới...

Tây Phương thế giới.

Kể từ sau Long Hán Đại Kiếp, Ma Đạo Đại Chiến.

Giờ đây Tây Phương thế giới một mảnh hoang lương, khắp nơi đổ nát.

Hầu như không thấy chút sinh cơ xanh tươi nào.

Khắp nơi đều là đất sét sỏi đá...

Lại càng không nói đến linh khí.

Hầu như không thể cảm nhận được.

Ngay cả lần trước Lưu Nhĩ truyền đạo, Cửu Đại Thiên Đạo Lốc Xoáy xuất hiện trên không toàn bộ Hồng Hoang, truyền bá Đại Đạo chi âm, khiến Hồng Hoang Đại Lục khôi phục một ít nguyên khí.

Nhưng trận đại chiến năm xưa thực sự quá kinh người rồi.

Muốn hoàn toàn khôi phục linh khí Tây Phương thế giới, cần vô

số năm tháng!

Bởi vậy.

Lưu Nhĩ đã vào Tây Phương thế giới được một năm.

Một kiện bảo vật cũng không nhận được, khiến hắn không khỏi có chút hoài nghi nhân sinh.

Quả thật.

Tây Phương thế giới này cũng quá mức bần tiện rồi chứ!

Đơn giản là chim không thèm ỉa a!

Chương 172

Chẳng trách hai tên ngốc đó cả ngày chạy sang Đông Phương thế giới!

Lưu Nhĩ nhìn vùng hoang vu bát ngát trước mắt, không khỏi thổ tào trong miệng.

Trong lòng sinh ra ý thoái lui đồng thời, càng tràn đầy lòng may mắn.

May mà ta năm xưa không sinh ra ở Tây Phương thế giới, nếu không đã sớm chết đói rồi!

Còn về việc trước đây cho rằng Tây Phương thế giới có Bàn Cổ truyền thừa để lại, giờ hắn trực tiếp phủ định!

Một năm.

Có thể nói là đã tìm khắp toàn bộ Tây Phương thế giới.

Ngoại trừ đạo tràng của hai tên ngốc đó chưa đến.

Còn lại những nơi nên xem đều đã xem rồi.

Những nơi không nên xem cũng đã xem rồi.

Đừng nói một kiện bảo vật không thấy, ngay cả sinh linh cũng ít ỏi vô cùng a!

Bàn Cổ truyền thừa nếu ở đây, thì chắc chắn sẽ có dấu hiệu phi phàm, đã sớm bị tìm thấy rồi...

Lưu Nhĩ trong lòng đã quyết định, xoay người muốn rời đi.

Ngay lúc này, từng tiếng nói lẫn lộn ma tính cực lớn đột nhiên truyền vào tai hắn.

Có muốn được Thánh nhân chi pháp không...

Ngô có cơ duyên thành Thánh...

Đến đây... ngô có thể khiến ngươi thành Thánh...

Đến đây... ngô có vô thượng thành Thánh chi đạo...

Dưới Thánh nhân đều là lâu nghĩ...

Nào, ngô sẽ nói cho ngươi biết làm sao để thành Thánh...

Nghe những tiếng nói này, Lưu Nhĩ tức thì cảm giác những tiếng nói này hóa thành ma năng thực chất, không ngừng chui vào trong đầu hắn...

Như muốn mê hoặc hắn vậy.

Đinh đông!

Phát hiện ma năng, có phân giải không?

Cũng vào lúc đó.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện tiếng của hệ thống.

Lưu Nhĩ nghe tiếng, khóe miệng khẽ nhếch.

Không đáp lại hệ thống, thân thể chấn động.

Lực lượng nhục thân trực tiếp chấn tán ma năng truyền vào trong cơ thể.

A!

Giả thần lộng quỷ.

Không ngờ...

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hai tên ngốc đó vô năng đến vậy!

Dưới sự quản hạt của bọn họ, lại có ma tồn tại.

Thật là châm biếm đến mức nào?

Lưu Nhĩ lạnh lùng nói.

Vốn dĩ hắn cho rằng Chuẩn Đề Tiếp Dẫn chỉ tự tư, chỉ vô sỉ!

Nhưng không ngờ.

Lại không quản không lo cho Tây Phương thế giới!

Để tàn dư Ma giáo tồn tại ở Tây Phương thế giới!

Chương 173

Ngày ngày lại ra vẻ nhân từ!

Thật là buồn cười đến cực điểm!

Còn về cơ duyên thành Thánh trong ma âm ư?

Hắn lại càng khịt mũi coi thường!

Pháp thành Thánh mà dễ dàng như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ không cần Trảm Tam Thi!

Nữ Oa cũng sẽ không phải hạ mình cầu truyền thụ đạo thành Thánh rồi!

Hơn nữa.

Lưu Nhĩ muốn thành Thánh, cần phải dựa vào người khác sao?

Chỉ cần cảnh giới nhục thân trầm đọng đủ, hắn sẽ theo con đường nhục thân thành Thánh, Dĩ Lực Chứng Đạo trong tích tắc!

Hắn lại nhíu mày.

Bởi vì một năm nay, hắn đã đi khắp Tây Phương thế giới.

Đều không thấy một con ma nào.

Càng không thấy di tích Ma giáo.

Vậy ma âm từ đâu ra?

Lưu Nhĩ hai mắt nheo lại, tràn đầy ý lạnh kinh khủng.

Nếu có một nơi nào đó ở Tây Phương thế giới mà hắn chưa đến, thì đó chính là đạo tràng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề...

Chẳng lẽ bọn họ âm thầm tàng trữ ma?

Nếu thực sự là vậy...

Vậy đừng trách ta, ra tay thanh lý môn hộ trước!

Lưu Nhĩ lạnh lùng nói.

Giây lát sau, một bước bước ra, đi theo hướng ma âm truyền đến...

Hồng Hoang Đại Lục.

Khi Đế Tuấn quyết định khai chiến.

Lập tức phân phát trận kỳ Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận xuống cho tất cả Yêu tướng, Yêu soái.

Để bọn họ luyện hóa trận kỳ.

Trong phút chốc.

Thanh thế luyện chế chung của một vạn năm ngàn một trăm sáu mươi lăm cán trận kỳ ngút trời, vô cùng hoành tráng.

Động thái này đương nhiên không thể thoát khỏi sự chú ý của Tổ Vu Đế Giang, người vẫn luôn âm thầm quan tâm đến Yêu tộc và Vu tộc, và là Tổ Vu thiện trường pháp tắc không gian, đã phát hiện ra ngay lập tức!

Đế Giang tức thì biết Yêu tộc muốn đối phó với Vu tộc.

Dù sao.

Mối quan hệ giữa hai tộc Vu và Yêu vô cùng căng thẳng.

Luyện chế vạn yêu trận kỳ, rõ ràng là muốn đối phó với bọn họ.

Bởi vậy.

Hắn nhanh chóng triệu tập các Tổ Vu khác, trực tiếp tập trung tại Bàn Cổ Điện, bắt đầu thảo luận đối sách...

Bàn Cổ Điện.

Đế Giang kể lại tất cả những gì mình phát hiện cho mười một vị Tổ Vu còn lại.

Vừa mới bắt đầu thảo luận.

Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung tính khí nóng nảy trực tiếp mở miệng nói: Chư vị huynh đệ tỷ muội, ta thấy, chuyện này hoàn toàn không cần bàn bạc phải không?

Trực tiếp diệt tộc bọn chúng đi!

Chúc Dung vừa mở miệng, Cung Công nghe vậy cũng trực tiếp đáp: Không sai!

Mặc dù ta vẫn luôn khinh thường loại ngu ngốc chỉ biết chém giết đó.

Nhưng lần này thì hắn nói không sai.

Chương 174

Yêu tộc ư?

Diệt tộc chúng đi là xong!

Đế Giang lắc đầu cười khổ.

Hai đệ đệ này chỉ biết đánh, vấn đề là đánh như thế nào mới phù hợp a!

Nhìn các Tổ Vu khác, Đế Giang sau đó lại nói: Chư vị đệ đệ muội muội, hiện giờ chiến tranh giữa Vu và Yêu là không thể tránh khỏi.

Ngô không biết chư vị có ý kiến gì không?

Lời của Đế Giang vừa dứt.

Các Tổ Vu khác cũng bỗng nhiên hò hét ầm ĩ.

Đại huynh!

Muốn ta khai chiến thì khai chiến!

Yêu tộc có gì đáng sợ?

A Đại huynh!

Những Yêu tộc đó tự xưng là Thiên Đình?

Chậc chậc thật đáng buồn cười!

Thật chán ghét những Yêu tộc trên đầu ta, đánh xuống đi là xong!

Đúng vậy!

Yêu tộc không có một ai biết đánh!

Đại huynh, cần gì phải có ý kiến?

Trực tiếp đánh chết tiệt chúng đi!

Trong phút chốc.

Trong Bàn Cổ Điện vô cùng ồn ào.

Tất cả đều là tiếng gầm thét của các Tổ Vu.

Khi các Tổ Vu này hò hét muốn khai chiến.

Toàn trường chỉ có ba Tổ Vu giữ im lặng không mở miệng.

Lần lượt là Tổ Vu Chúc Cửu Âm nắm giữ pháp tắc thời gian, và hai Tổ Vu nữ tính Huyền Minh, Hậu Thổ.

Đối với Chúc Cửu Âm nắm giữ pháp tắc thời gian.

Hắn đã lờ mờ nhìn thấy xu thế của đại chiến.

Nhưng cục diện chiến tranh như thế nào, ai thua ai thắng thì lại không thể nhìn thấu.

Chỉ biết kết quả nhất định sẽ vô cùng thảm khốc!

Bởi vậy, nội tâm lúc này vô cùng phiền não, nên mới luôn giữ im lặng...

Còn Huyền Minh.

Là một trong hai nữ tính duy nhất trong số các Tổ Vu.

Đương nhiên ổn định hơn nhiều so với các Tổ Vu nam tính kia.

Nhưng từ đôi mắt lấp lánh tinh quang có thể thấy được.

Huyền Minh cũng vô cùng hiếu chiến...

Là một nữ tính khác trong mười hai Tổ Vu, Hậu Thổ.

Lại có pháp tắc khác biệt so với các Tổ Vu khác.

Không hy vọng hai tộc Vu và Yêu phát động chiến tranh.

Bởi vì làm như vậy, con cái của Vu tộc nhất định sẽ có hy sinh.

Sinh vật trên đại địa cũng nhất định sẽ bị phá hoại đến mức sinh

linh đồ thán.

Hậu Thổ lương thiện không hy vọng thấy.

Bởi vậy, thấy các huynh trưởng này muốn khai chiến, tức thì vẻ mặt tràn đầy ưu sầu.

Chương 175

Nhưng Hậu Thổ cũng rõ ràng.

Mọi chuyện đã phát triển đến mức này, chiến tranh là không thể tránh khỏi.

Hơn nữa còn liên quan đến tương lai của Vu tộc.

Bởi vậy, Hậu Thổ cũng không có ý phản đối.

Đế Giang thấy ý chiến của các đệ đệ, trong lòng cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng, là lão đại ca của Vu tộc.

Đế Giang vô cùng rõ ràng sự khác biệt giữa hai tộc Vu và Yêu.

Đừng nói mười hai huynh đệ tỷ muội, mỗi người đều có thực lực Chuẩn Thánh, vượt xa Yêu tộc, lại còn có sự ăn ý cực lớn.

Nhưng số lượng Vu tộc quá ít.

Một khi khai chiến, số lượng lớn Vu tộc tử vong, không thể bổ sung!

Hắn cũng không muốn nhìn thấy.

Không khỏi có chút hướng về việc Nhân tộc và Vu tộc liên hôn mà Lưu Nhĩ đã nói.

Trong lòng không khỏi mong Lưu Nhĩ nhanh chóng bồi dưỡng Nhân tộc!

Như vậy Vu tộc mới có thể phồn thực cường đại!

Nhưng rõ ràng.

Muốn bồi dưỡng một tộc quần vừa mới sinh ra.

Lực lượng và thời gian phải bỏ ra lớn đến mức nào thì hắn vô cùng rõ ràng.

Bởi vậy lúc này cũng không dám quấy rầy Lưu Nhĩ.

Chỉ hy vọng có thể nhanh chóng bồi dưỡng Nhân tộc.

Như vậy Vu tộc mới không có nỗi lo về sau...

Cũng sớm đã quyết định.

Vì Vu tộc.

Trước khi Nhân tộc quật khởi.

Không thể đi quấy rầy Thánh Vu!

Đế Giang không khỏi nhìn về phía Chúc Cửu Âm vẫn luôn trầm mặc.

Là Tổ Vu hiếm hoi có trí tuệ trong Vu tộc, Đế Giang muốn nghe ý kiến của đệ đệ này.

Đệ Cửu Âm của ngô, khả hữu hà khán pháp?

Lời này vừa dứt.

Tất cả Tổ Vu tức thì dừng tiếng ồn ào.

Đồng loạt nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Đều vô cùng mong chờ ý kiến của Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm vốn vẫn luôn trầm mặc không nói, tức thì bị Đế Giang hỏi mà tỉnh lại.

Thấy nhiều huynh đệ tỷ muội nhìn mình, khẽ gật đầu, biết chiến tranh là không thể tránh khỏi.

Bởi vậy trực tiếp mở miệng nói: Yêu tộc, đáng giết!

Trận chiến này không thể tránh khỏi!

Lời này vừa dứt.

Tất cả Tổ Vu đều gật đầu.

Sau đó lời của Chúc Cửu Âm chuyển ngoặt tiếp tục nói: Tuy nhiên số lượng con cái Vu tộc của ngô so với Yêu tộc, quá ít rồi!

Bởi vậy ngô cho rằng!

Chúng ta nên hành động trước!

Giành lấy tiên cơ!

Trực tiếp diệt sát tất cả Yêu tộc trên đại lục.

Chương 176

Sau đó tập trung tại Bất Chu Sơn, chặn giết Yêu tộc của Thiên Đình!

Chúc Cửu Âm không nói thì thôi, đã nói thì kinh người!

Sát ý trong lời nói của hắn bộc lộ.

Trực tiếp đốt cháy huyết tính của tất cả Tổ Vu nam giới!

Hận không thể trực tiếp vỗ tay gọi tốt!

Nhưng bọn họ biết.

Quyền quyết định nằm ở Đế Giang.

Càng tôn trọng ý kiến của Đế Giang.

Đế Giang thấy vậy.

Không chút do dự.

Trực tiếp dứt khoát nói: Sát!

Theo lời Cửu Âm!

Mười hai bộ lạc Tổ Vu chúng ta chia nhau chém giết Yêu tộc trên đại địa!

Cuối cùng hội tụ dưới Bất Chu Sơn.

Chặn giết Yêu tộc, đạp nát Thiên Thê, giết lên Yêu Đình!

Lời này vừa dứt.

Sát khí bùng nổ, tất cả Tổ Vu đồng loạt đáp ứng!

Trong chớp mắt, chiến tuyến đầu tiên của cuộc đại chiến Vu Yêu đã được đốt cháy...

Thế giới Hồng Hoang.

Khi Thiên Đình rục rịch.

Lúc này Lưu Nhĩ cũng cuối cùng theo ma âm, cuối cùng đã đến được nguồn gốc của ma âm.

Ân?

Thú vị...

Nơi này ta nhớ trước đây rõ ràng là hoang vu, nhưng không đến mức này.

Giờ lại thành một mảnh lục châu.

Lưu Nhĩ nhìn nơi phát ra ma âm trước mắt, lẩm bẩm trong miệng.

Không sai.

Trước mắt xuất hiện một mảnh lục châu.

Hắn dám khẳng định.

Nơi này vốn dĩ không có mảnh lục châu nào.

Hơn nữa, mảnh lục châu này vừa mới xuất hiện không lâu, cực kỳ quái lạ.

Chẳng trách trước đây hắn không phát hiện ma âm ở Tây Phương thế giới.

Thì ra mảnh lục châu phát ra ma âm, có thể di động!

Một lục châu có thể di động trong Tây Phương thế giới?

Hơi có ý tứ rồi...

Thật đáng tiếc.

Nếu không phải đạo tràng của hai tên ngốc đó.

Nếu không ta đã thanh lý môn hộ rồi.

Lưu Nhĩ có chút tiếc nuối nói.

Phải biết rằng.

Thiên Đạo vốn không dung Ma đạo.

Nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề âm thầm tu ma, thì cho dù hắn chém giết bọn họ, Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ không nói hai lời.

Chương 177

Dù sao năm xưa cũng là nhờ chém giết La Hầu mà thành bậc thang lên vị trí.

Không chừng.

Thiên Đạo sẽ vì thế mà trực tiếp giáng xuống công đức.

Bởi vậy.

Lúc này thấy nguồn gốc ma âm không phải ở đạo tràng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Lưu Nhĩ hơi tiếc nuối.

Nhưng hắn cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi về phía lục châu.

Đến khi đến gần lục châu, hắn mới phát hiện.

Thì ra mảnh lục châu này, là một chướng nhãn pháp.

Đó không phải là lục châu.

Rõ ràng là một đại trận!

Nếu là người bình thường, khó mà phát giác.

Nhưng giờ hắn đã phân giải mấy Tiên Thiên Đại Trận rồi.

Có được lĩnh ngộ sau khi phân giải Tiên Thiên Trận Pháp, trình độ về trận pháp của hắn, có thể nói là đã không thua Thông Thiên rồi.

Ở xa thì không sao.

Vừa đến gần đã phát hiện lục châu không đúng.

Ba động trận pháp ở đây tuy bị che giấu cực tốt, nhưng đã bị hắn phát hiện.

Hơn nữa.

Cảnh tượng lục châu này, chỉ có vẻ bề ngoài, không có nội tại.

Nói một cách thông tục.

Nhìn như lục châu, nhưng lại không cảm giác được khí tức sinh cơ bừng bừng.

Giống như cây cỏ nhựa ở kiếp trước vậy.

Bề ngoài nhìn tuy xanh mướt, không khác gì cây cỏ.

Nhưng căn bản của nó chỉ là được làm từ nhựa, không có sinh cơ.

Lục châu này cũng vậy.

Nhìn tuy một mảnh xanh tươi.

Lại còn có khí tức sinh cơ do trận pháp sinh ra cường hóa thêm vào.

Nhưng giả cuối cùng vẫn là giả.

Đã bị hắn phát hiện.

Trong lòng hắn càng cảm thấy hứng thú hơn với lục châu này và ma âm.

Có thể có thủ bút lớn như vậy để tạo ra lục châu, chủ nhân của nó cũng phi phàm chứ?

Chẳng lẽ thực sự là tàn dư Ma giáo?

Nhưng không phải tàn dư Ma giáo đều đã chạy đến U Minh Huyết Hải, đầu hàng Minh Hà Lão Tổ rồi sao?

Sao Tây Phương lại có?

Có thể hoạt động dưới mí mắt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề...

Lưu Nhĩ trong lòng đầy tò mò.

Giờ đây trước mặt hắn có hai lựa chọn.

Một là trực tiếp phá nát đại trận, đánh thẳng vào!

Một là giả vờ bị ma âm mê hoặc, lặng lẽ đi vào xem xét cho rõ ngọn ngành...

Hắn tức thì đưa ra lựa chọn.

Đánh thẳng vào thì có gì thú vị chứ.

Giả vờ là gà non, giả heo ăn hổ mới sảng khoái chứ!

Trong lòng đã quyết định, không còn do dự nữa.

Chương 178

Đôi mắt tức thì lóe lên vẻ mê hoặc, sau đó chậm rãi đi về phía lục châu kia...

Vừa bước vào lục châu.

Lưu Nhĩ cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Tất cả giả tượng xanh tươi đều biến mất không còn.

Trước mắt chỉ còn một mảnh âm u.

Cây cỏ xanh tươi không còn, chỉ còn từng cây cổ thụ khô héo đen kịt.

Từng bụi hoa khô héo xám xịt...

Như thể tất cả sinh cơ đều bị hút cạn vậy, toàn bộ hiển lộ cảnh tượng âm u.

Vừa mới vào.

Trận pháp phía sau vận chuyển, lại trực tiếp phong bế đường lui.

Nhưng hắn giả vờ như không thấy, trong mắt vẫn tràn đầy vẻ mê hoặc, từng bước theo ma âm, đi sâu vào nơi âm u kia...

Đi qua những cây cỏ khô héo.

Trước mắt bỗng nhiên khoáng đạt rộng mở.

Chỉ thấy một cái hố sâu khổng lồ xuất hiện trước mắt!

Hắn tức thì hiểu rõ.

Chắc chắn có ma vật rơi vào trung tâm lục châu, ma hóa toàn bộ mảnh lục châu này!

Ma vật thiện trường trận pháp, dùng trận pháp sinh ra chướng

nhãn pháp, khiến lục châu trở lại nguyên dạng...

Hắn vẫn không hề dừng lại một chút nào.

Trực tiếp nhấc chân đi về phía ma khanh...

Giây lát sau.

Một cảm giác thất trọng tức thì truyền đến.

Chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể không tự chủ được mà rơi xuống!

Nhưng cảm giác thất trọng đó không kéo dài bao lâu, lại bị một đoàn hắc vụ âm lãnh đỡ lấy!

Chỉ thấy hắc vụ này được vô số ô uế vật chất ngưng tụ thành, bên trong lại có tiếng oan hồn gào thét vang lên.

Cũng vào lúc đó.

Hắn cuối cùng đã nhìn rõ cảnh tượng bên trong ma khanh này.

Tức thì tâm đầu đại chấn!

Khốn kiếp đó không phải là ma khanh a!

Khốn kiếp đó đơn giản là nơi chôn xác a!

Chỉ thấy bên trong cái hố sâu vô cùng rộng lớn, chất đống từng đống thi cốt của các loài sinh linh khác nhau.

Có những thi thể còn da thịt, có những thi thể lại chỉ còn lại xương trắng bệch.

Lại còn có vô số tiếng rên rỉ than khóc từ trong những bộ xương đó vang lên, kèm theo sát khí nồng đậm chấn động không gian này, giống như cảnh tượng trong địa ngục vậy.

Rõ ràng.

Những thi cốt này.

Đều là những sinh linh bị ma âm hấp dẫn.

Kết cục đều giống nhau.

Đó là bị hút cạn huyết nhục, mới dẫn đến thi thể chỉ còn lại da thịt và xương cốt.

Cũng vào lúc đó.

Một giọng nói âm lãnh từ bên tai vang lên: Kiệt kiệt kiệt...

Lại có sinh linh đáng yêu cống hiến sức mạnh cho ngô...

Lưu Nhĩ nghe tiếng bỗng nhiên nhìn về phía bên phải.

Trong phút chốc thấy một hồn phách toàn thân huyết hồng lơ lửng trên không.

Chương 179

Chỉ thấy hồn phách này ngưng thực vô cùng.

Xung quanh hồn phách lại có vô số ma khí, sát khí, uế khí, trọc khí, oán khí vờn quanh không dứt...

Lưu Nhĩ thấy vậy hai mắt nheo lại.

Cuối cùng cũng biết chủ nhân của ma địa này là ai rồi.

Hồn phách huyết hồng này.

Chính là Ma Tổ La Hầu!

Vào lúc cuộc đại chiến đầu tiên giữa hai tộc Vu Yêu vừa châm ngòi.

Lúc này, Lưu Nhĩ lại đang ở trong ma khanh tại thế giới phương Tây, hoàn toàn không hay biết tình hình bên ngoài.

Dù có biết, y cũng chẳng buồn để tâm.

Bởi lẽ, tình cảnh đại chiến Vu Yêu y đã sớm rõ tường tận.

Nhưng kẻ trước mặt giờ đây lại khiến Lưu Nhĩ có chút mơ hồ.

Nhìn vào hồn phách huyết hồng đang lơ lửng giữa không trung kia, Lưu Nhĩ trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Bởi lẽ, từ tất cả những đại thủ bút ở đây… cùng luồng ma khí kinh thiên động địa phát ra từ hồn phách huyết hồng kia, y đã đoán ra thân phận của đối phương.

Ma giáo giáo chủ La Hầu!

La Hầu là ai?

Đó chính là một trong Tam Thiên Ma Thần Hỗn Độn… cường giả

chí tôn nắm giữ Ma Đạo Pháp Tắc!

Chỉ riêng tuổi tác của hắn, đã lớn hơn cả Hồng Hoang.

Hắn còn có thể may mắn thoát chết sau khi Bàn Cổ Đại Thần xuất chiêu, trở thành Ma Thần trọng sinh ở Hồng Hoang!

Khi xưa… Bàn Cổ muốn khai thiên lập địa, Tam Thiên Thần Ma cản trở.

Kết quả cuối cùng không địch lại Bàn Cổ.

Tam Thiên Ma Thần kẻ bị Bàn Cổ giết thì giết, kẻ chạy thì chạy.

Sau đó Bàn Cổ khai thiên tích địa rồi vẫn lạc, thế giới Hồng Hoang ra đời.

Ma Tổ La Hầu bị trọng thương, mang theo Ma Đạo Pháp Tắc trọng sinh tại Tu Di Sơn ở thế giới phương Tây.

Kết quả Bàn Cổ Đại Thần vẫn còn lưu lại một tay, giáng xuống một đạo phong ấn, phong ấn hắn dưới Tu Di Sơn.

Sau này… vạn tộc sinh linh sinh trưởng phồn vinh.

Lại có ba đại tộc Thần Thú xưng bá khắp thế giới Hồng Hoang, lần lượt được dẫn dắt bởi ba Thần Thú ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong số đó, có một kẻ, Lưu Nhĩ không lâu trước đã gặp, đó là Thủy Phượng Hoàng chỉ còn tàn hồn.

Tộc Phượng Hoàng mà nàng dẫn dắt tinh thông Phượng Hoàng Chân Hỏa.

Lại có hai thủ lĩnh khác, một là Long Vương dẫn dắt Long tộc, một là Thủy Kỳ Lân dẫn dắt Kỳ Lân tộc.

Ban đầu ba đại tộc Thần Thú đều chiếm cứ địa bàn riêng, tự mình

sinh trưởng.

Nhưng theo thời gian, tộc nhân của ba đại tộc Thần Thú ngày càng nhiều, dẫn đến vật tư không đủ dùng.

Vậy phải làm sao?

Đương nhiên là tuân thủ quy tắc rừng xanh cổ xưa nhất: nhược nhục cường thực, trực tiếp khai chiến!

Ban đầu còn tốt, đều là tranh đoạt chính diện.

Kết quả Ma Tổ La Hầu vì muốn phá vỡ phong ấn, đã nghĩ ra một phương pháp, đó là dùng tinh huyết, oán khí, hồn phách của Tam tộc Thần Thú tử trận hợp lại làm một, mượn Ma Đạo bí thuật để phá vỡ phong ấn.

Thế rồi hắn không ngừng phát ra ma âm trong bóng tối để mê hoặc đệ tử ba tộc.

Cuối cùng trực tiếp dẫn đến việc ba tộc giết đỏ cả mắt.

Hận thù là thứ, một khi đã nảy sinh, khó mà kiềm chế.

Cuối cùng ba tộc đánh nhau càng ngày càng khốc liệt, trực tiếp dẫn đến Long Hán Đại Kiếp bắt đầu.

Kết cục quả đúng như Ma Tổ La Hầu mong muốn, ba đại tộc Thần Thú đánh nhau long trời lở đất, thương vong vô số!

Ngay cả ba tộc trưởng Thần Thú cũng thân vẫn, trực tiếp rút khỏi vũ đài thế giới.

Ma Tổ La Hầu trực tiếp vận dụng Ma Đạo bí thuật phá vỡ phong ấn.

Chương 180

Do họa mà đắc phúc, hắn có được Tru Tiên Kiếm Trận, lập tức tại thế giới phương Tây mà sáng lập Ma giáo, bắt đầu truyền bá tư tưởng sát phạt chứng đạo tại thế giới Hồng Hoang.

Điều này không được Thiên Đạo dung thứ.

Hồng Quân Đạo Tổ lập tức cùng Dương Mi Đại Tiên, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ và những kẻ trọng sinh từ Tam Thiên Ma Thần khác, thuận theo Thiên Đạo, tổ chức quân minh diệt ma.

Vô số tu sĩ chính đạo tự hủ phân phân tham gia quân minh, hùng hậu cuồn cuộn xông lên thế giới phương Tây.

Ma Đạo Chi Chiến nhất xúc tức phát.

Kết cục hiển nhiên, Tru Tiên Kiếm Trận dưới sự liên thủ của Hồng Quân Đạo Tổ cùng ba đại cường giả khác đã bị phá vỡ.

La Hầu chiến bại thân vong.

Dương Mi Đại Tiên, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ đều bị trọng thương ẩn mình.

Hồng Quân Lão Tổ lại thấu triệt Đại Đạo huyền cơ ẩn chứa trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, trực tiếp Trảm Tam Thi mà thành Thánh Nhân.

Sau khi Ma Tổ La Hầu chết, con đường tu tiên tăng thêm một kiếp nạn, tên là Ma Đạo, bổ sung cho Thiên Đạo… Đến đây, trừ những dư nghiệt Ma giáo ẩn mình trong U Minh Huyết Hải, không còn sinh linh nào dám tu ma.

Chính là quá trình Long Hán Đại Kiếp và Ma Đạo Chi Chiến đã xảy ra năm xưa.

Cũng là nguyên nhân Thủy Phượng Hoàng hận Ma Tổ La Hầu đến vậy.

Bởi vì sau đại chiến, nàng đã tỉnh ngộ, tất cả đều là do Ma Tổ La Hầu khiêu khích.

Thế nhưng sự đã đến nước này, vô lực hồi thiên.

Vinh quang ngày cũ đã theo gió mà bay đi mất rồi… Quay lại chuyện chính, về Lưu Nhĩ.

Chính vì y đã hiểu rõ Long Hán Đại Kiếp và Ma Đạo Chi Chiến, nên mới nhận ra tàn hồn Ma Tổ La Hầu kia.

Một tàn hồn mà cũng có thể bố trí Lục Châu đại trận đại thủ bút đến thế, một tàn hồn mà cũng có ma khí, sát khí khủng bố như vậy.

Khắp thế giới Hồng Hoang, e rằng chỉ có Ma Tổ La Hầu năm xưa.

Vả lại, thế giới phương Tây năm xưa chính là nơi Ma Tổ La Hầu sáng lập Ma giáo.

Xem ra, Ma Tổ này năm xưa cũng đã lưu lại hậu thủ… bằng không cũng không thể mang theo tàn hồn mà trốn thoát.

"Xem ra," "năm xưa Sư tôn đã bất cẩn rồi." "Lại để một tàn hồn chạy thoát…" Lưu Nhĩ hoàn hồn, thần sắc thản nhiên nhìn hồn phách huyết hồng đang lơ lửng giữa không trung, chậm rãi nói.

"Ngươi?!" Lời này vừa thốt ra, thần sắc tàn hồn La Hầu chợt biến đổi, đôi mắt lạnh lẽo gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Nhĩ, trong miệng lập tức giận dữ quát: "Là ai?!" Vừa dứt lời, vô số ma khí đột nhiên cuốn theo oan hồn của những thi hài khắp nơi, trực tiếp bao vây chặt lấy Lưu Nhĩ.

Tiếng kêu gào oán hận kinh người nhất thời không ngừng vang lên.

Nghe phản ứng của tàn hồn La Hầu, Lưu Nhĩ làm như không thấy, không nghe gì với ma khí oan hồn xung quanh, chỉ thần sắc ung dung bình tĩnh nói: "Đại đệ tử tọa hạ Hồng Quân Đạo Tổ." "Cái gì?!" "Hồng Quân?" "Chết!

Đáng chết!

Tất cả đều đáng chết!" Vừa nghe rõ lời của Lưu Nhĩ, tàn hồn La Hầu trước tiên sững sờ, ngay sau đó thần sắc biến đổi, mặt mũi hung tợn điên cuồng rống lên.

Lập tức, tất cả ma khí oan hồn như nghe lệnh, chợt hợp lực đánh úp về phía Lưu Nhĩ!

Khí tức âm lãnh ngập trời như đến từ Cửu U hàn địa, trực tiếp đông cứng cả không gian!

Thanh thế khủng bố nhất thời xông thẳng lên trời.

Giây phút kế tiếp, tất cả đã oanh kích trước người Lưu Nhĩ… Hồng Hoang đại địa, dưới Bất Chu Sơn.

Với một tiếng lệnh của Đế Giang, Mười Hai Tổ Vu liền dẫn quân bộ lạc của mình xông thẳng vào những Yêu tộc đang rải rác khắp Hồng Hoang đại địa.

Nhất thời, vô số Yêu tộc bị bắt giết.

Ngay cả những Đại Yêu có thực lực không tệ, dưới sự công kích liên thủ của Tổ Vu và Đại Vu, cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành quỷ dưới đao.

Cũng dưới sự truy sát của Vu tộc, vô số Yêu tộc vốn ở khắp Hồng Hoang đại địa lập tức bay về phía Bất Chu Sơn.

Kẻ may mắn thì trốn thoát được đến Yêu Đình.

Kẻ kém may mắn hơn thì chỉ có thể lần lượt bị bắt giết.

Cảnh tượng này, khiến tất cả Yêu Soái, Yêu Tướng ở Thiên Đình đều mắt đỏ rực!

Hận không thể lập tức vung đao xông xuống!

Nhưng tất cả đều biết phải lấy đại cục làm trọng.

Lúc này trận kỳ chưa luyện hóa hoàn toàn, bây giờ không phải thời điểm tốt nhất để khai chiến!

Chỉ có thể cắn răng án binh bất động, chỉ có thể tăng tốc độ luyện hóa trận kỳ!

Vu tộc thấy Yêu Đình không hề có phản ứng, tự nhiên cũng đoán được một vài vấn đề.

Chương 181

Nhất thời, Vu tộc càng thêm tứ vô kỵ đạn mà quét ngang khắp Hồng Hoang đại lục.

Không lâu sau, trên toàn bộ Hồng Hoang đại lục không còn thấy bóng dáng một Yêu tộc nào nữa, tất cả đều đã bị Vu tộc chém giết.

Những kẻ may mắn hơn một chút, đều đã chạy về Yêu Đình hoặc ra hải ngoại.

Thấy vậy, sĩ khí Vu tộc cao trào không ngớt!

Trực tiếp tụ tập về phía Bất Chu Sơn.

Rất nhanh, đại quân của mười hai bộ lạc Tổ Vu đã quét ngang Hồng Hoang đại lục, đều tập trung dưới Bất Chu Sơn.

"Hài nhi!

Đã đến lúc báo thù rồi!

Giết ta xông lên Yêu Đình!

Đạp nát Lăng Tiêu!" Ở phía trước nhất đại quân Vu tộc, Đế Giang nhìn vô số Vu tộc phía sau mình, tâm tình vô cùng kích động, trực tiếp mở miệng gầm lên.

Thanh âm lập tức được Vu lực gia trì, vang vọng khắp phương trời đất này, truyền vào tai mỗi một Vu tộc!

Nhất thời, tất cả Vu tộc đột nhiên đồng loạt gầm lớn một tiếng: "Giết!" Tiếng "Giết" này vừa thốt ra, sát khí ngưng tụ đến cực điểm, trực tiếp xông thẳng lên trời, chấn tán mây trời.

Giây phút kế tiếp, Đế Giang vung tay lớn một cái, Mười Hai Tổ Vu dẫn đầu bước lên, dẫn theo đại quân Vu tộc hùng hậu cuồn cuộn

bay về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Ý tứ vô cùng rõ ràng, chính là từ Thiên Thê mà leo lên Nam Thiên Môn, xông thẳng Tam Thập Tam Thiên!

Đạp nát Lăng Tiêu Bảo Điện!

Trên Yêu Đình, Đế Tuấn thấy vậy, lửa giận trong lòng hoàn toàn không thể kiềm chế mà bùng phát!

"Trận kỳ đã luyện hóa xong chưa?!" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi rống giận.

Lời này vừa dứt, hắn cảm giác Hà Đồ Lạc Thư chợt chấn động, truyền đến một cỗ dao động báo hiệu toàn bộ trận kỳ đại trận đã luyện hóa xong.

Trong mắt lập tức ánh lên vẻ hung ác.

"Giết!

Giết sạch những sinh vật man rợ ô trọc này cho ta!" Tất cả Yêu Soái nghe vậy, lập tức biết trận kỳ đã luyện hóa xong toàn bộ.

Từng người một không còn có thể áp chế lửa giận trong lòng nữa.

Tất cả Yêu Soái, Yêu Tướng, Yêu Binh lập tức dưới sự dẫn dắt của hai Yêu Đế Đế Tuấn, Thái Nhất, hùng hậu cuồn cuộn từ Tam Thập Tam Thiên xông xuống, phá ra Nam Thiên Môn!

Vừa xuống Vân Thê, vừa hay nhìn thấy đại quân Vu tộc đang xông lên.

"Giết!" Đế Tuấn và Đế Giang đều không hề phí lời, trực tiếp đồng thời quát lên một tiếng.

Giây phút kế tiếp, hai quân ầm ầm giao chiến!

Đương nhiên, thủ lĩnh hai bên trực tiếp đối đầu.

Chỉ thấy Đế Tuấn và Đế Giang bắt đầu giao kích.

Hà Đồ Lạc Thư lập tức được Đế Tuấn tế ra, nhờ vào Chí Bảo mà áp chế Đế Giang.

Thế nhưng, Đế Giang đối với Không Gian Tốc Độ Pháp Tắc đã đạt đến trình độ phi phàm.

Dưới sự áp chế của Hà Đồ Lạc Thư, Đế Giang trực tiếp phát huy Không Gian Tốc Độ Pháp Tắc đến cực hạn, lập tức hóa thành từng đạo tàn ảnh né tránh mọi công kích của Đế Tuấn.

Nhất thời, cũng chưa phân định được thắng bại… Tình hình chiến đấu của những nơi khác cũng tương tự.

Chúc Dung và Cộng Công đối đầu với Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai Tổ Vu không ngừng thi triển Thủy Hỏa Pháp Tắc oanh kích Đông Hoàng Thái Nhất, thế nhưng cũng đều bị Đông Hoàng Chung chặn lại.

Hậu Thổ một mình đối đầu với Yêu Sư Côn Bằng.

Sức mạnh của Đại Địa Pháp Tắc nặng nề không ngừng áp chế Yêu Sư Côn Bằng.

Nhất thời cũng ở trạng thái cân bằng, khiến Côn Bằng cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ thực lực Hậu Thổ lại thâm hậu đến vậy!

Mỗi một Tổ Vu khác cũng đều đối đầu với một Yêu Soái.

Nhất thời, lực lượng chiến đấu đỉnh cấp lại cân bằng, không thể phân ra thắng thua.

Nhưng rất nhanh, cùng với việc toàn bộ Yêu Quân ở Tam Thập Tam Thiên Yêu Đình xông xuống gia nhập chiến cuộc, Yêu tộc lập tức dùng ưu thế số lượng mà áp chế Vu tộc.

Vu tộc dù thân thể cường hãn, nhưng đúng là "song quyền nan

địch tứ thủ”!

Dưới sự gia tăng không ngừng của số lượng Yêu quân, Vu tộc bắt đầu bị chia cắt vây công, dần dần xuất hiện dấu hiệu bại trận… Đế Giang thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ không ổn!

Chương 182

Hoàn toàn không ngờ, trong Yêu Đình lại có nhiều Yêu tộc đến vậy.

Cứ tiếp tục như thế, hài nhi Vu tộc nhất định sẽ bị vây công tiêu diệt hết!

Đế Giang không còn do dự, trực tiếp mở miệng gầm lên giận dữ: "Bố Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Lời vừa dứt, thân thể chấn động, dưới ánh mắt kinh ngạc của Đế Tuấn, hiện ra chân thân!

Chỉ thấy một quái nhân thân người mặt chim, lưng mọc bốn cánh thịt, ngực, bụng và hai chân mọc sáu móng vuốt, toàn thân vảy đỏ, thân hình cao lớn ngàn trượng xuất hiện trước mặt Đế Tuấn.

Chính là chân thân của Đế Giang!

Các Tổ Vu khác thấy vậy cũng đều chấn động thân thể, đều hiện ra chân thân cao ngàn trượng!

Ngay sau đó lập tức tụ tập phía sau Đế Giang.

Chỉ thấy ở phía cực tả là một cự hán xanh như tre, thân chim mặt người, chính là Tổ Vu Mộc chi Cú Mang ở phương Đông.

Bên phải Cú Mang là một cự hán đầu thú thân người, thân phủ vảy đỏ, chính là Tổ Vu Hỏa chi Chúc Dung ở phương Nam.

Bên phải Chúc Dung là một cự hán mặt người thân hổ, thân phủ vảy vàng, chính là Tổ Vu Kim chi Nhục Thu ở phương Tây.

Bên phải Nhục Thu là một cự hán đầu rắn thân người, thân phủ vảy đen, chính là Tổ Vu Thủy chi Cộng Công ở phương Bắc.

Bên phải Cộng Công là một cự hán miệng ngậm rắn, đầu hổ thân

người, cánh tay dài khuỷu tay, chính là Tổ Vu Lôi chi Cường Lương.

Bên phải Cường Lương là một cự hán đầu người thân rồng, toàn thân đỏ rực, chính là Tổ Vu Thời Gian chi Chúc Cửu Âm.

Bên phải Chúc Cửu Âm là một cự hán tám tay mặt người, thân hổ mười đuôi, chính là Tổ Vu Phong chi Thiên Ngô.

Bên phải Thiên Ngô là một cự hán mặt người thân chim, tay cầm hồng xà, chính là Tổ Vu Điện chi Hấp Tư.

Bên phải Hấp Tư lại là hai nữ tính còn lại trong Mười Hai Tổ Vu.

Chỉ thấy Hậu Thổ lúc này thân người đuôi rắn, làn da trắng nõn tinh khiết, dung mạo vẫn tuyệt sắc vô cùng.

Làn da Huyền Minh thì hóa thành màu băng lam, toàn thân tản mát khí vị âm lãnh, trong tay cầm một cây cốt thương dài, lạnh lùng tuyệt diễm vô cùng!

Nhất thời, chân thân ngàn trượng của Mười Hai Tổ Vu hiện rõ trên Bất Chu Sơn.

Giây phút kế tiếp, không màng đến ánh mắt của bất kỳ Yêu tộc nào, trực tiếp nhìn nhau một cái.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận… Khải!

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Khải!" Trên Bất Chu Sơn, Mười Hai Tổ Vu cao ngàn trượng vừa tụ tập lại liền đồng thanh hô lớn.

Nhất thời, một cỗ ba động kỳ dị liền bùng phát từ chân thân Mười Hai Tổ Vu!

Tất cả Yêu chúng kinh ngạc nhìn Mười Hai Tổ Vu biến mất tại chỗ.

Giây phút kế tiếp!

Một hư ảnh khổng lồ đỉnh thiên lập địa, lông mày rồng mắt hổ, thân hình cao vạn trượng, xuất hiện tại nơi Mười Hai Tổ Vu biến mất!

Hư ảnh khổng lồ này vừa xuất hiện, toàn bộ bầu trời lập tức tối tăm vô quang!

Rồi ngay sau đó lại khôi phục bình thường!

Trong tay hư ảnh khổng lồ này, lại có thêm một búa lớn hư ảo!

Một cỗ khí tức cổ xưa xông thẳng lên trời từ thân nó truyền ra.

Tất cả Vu tộc lập tức cảm giác được một cỗ cộng hưởng huyết mạch.

Tất cả Yêu tộc lập tức cảm giác được một cỗ uy áp khủng bố.

Ngay cả hai thủ lĩnh Yêu tộc là Đế Tuấn và Thái Nhất, lúc này cũng bị uy áp của hư ảnh đè nén đến mức toàn thân run rẩy.

"…Bàn Cổ Đại Thần?" "Không thể nào!

Làm sao có thể là Bàn Cổ Đại Thần!" "Mười Hai Tổ Vu có thể triệu hoán Bàn Cổ sao?" "Không!

Là hư ảnh!

Hư ảnh của Bàn Cổ Đại Thần!" "Hư ảnh mà đã có uy áp như thế này!

Thực lực chân chính của Bàn Cổ Đại Thần… mạnh đến mức nào?" "……" Tất cả Yêu chúng có mặt đều kinh hô, từng người trong lòng sinh ra ý định rút lui.

Đặc biệt là những Yêu tộc, Vu tộc hung mãnh như vậy, ngay cả hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần cũng triệu hoán ra.

Vậy thì đánh thế nào?

Đánh với Bàn Cổ Đại Thần sao?

Chương 183

Đánh được sao?

Đối phương chính là tồn tại khai thiên tích địa, hóa thân thành vạn tộc sinh linh Hồng Hoang đó!

Truy nguyên đến cùng, đều là một phần tử của Bàn Cổ Đại Thần.

Vậy mà đánh ư!

"Ngô đẳng bái kiến Phụ Thần đại nhân!" Khi tất cả Yêu chúng kinh ngạc đến ngây người, Vu tộc lại đột nhiên quỳ rạp xuống đất, trong miệng liên tục cao hô.

Dù bị Yêu tộc vây hãm, họ cũng hoàn toàn không màng đến bất cứ điều gì, trực tiếp quỳ xuống đất đối với hư ảnh Bàn Cổ hành đại lễ.

Trong lòng họ, Phụ Thần là tất cả.

Có Phụ Thần ở đây, Yêu tộc có gì đáng sợ?

Sĩ khí của tất cả Vu tộc lập tức được điểm nhiên trở lại, và không ngừng dâng cao!

Khiến tất cả Yêu tộc lại một lần nữa sững sờ… "Không thể nào!

Bàn Cổ Đại Thần trọng hiện!" "Trời ạ!

Vu tộc lại có thần thông như vậy!" "Là trận pháp!

Không phải thần thông!" "Vu tộc thật sự đã có được truyền thừa của Bàn Cổ Đại Thần sao!" Từng tiếng kinh hô lại vang lên từ khắp các nơi trên Hồng Hoang đại lục.

Chỉ thấy từng Đại Năng xông thẳng lên trời, nhìn hư ảnh Bàn Cổ đỉnh thiên lập địa, từng người một trực tiếp bị kinh ngạc đến ngây người!

Dù sao đó cũng là hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần!

Tuy rằng chưa từng thấy chân dung Bàn Cổ Đại Thần, nhưng truy nguyên đến cùng, đều là một bộ phận từ Bàn Cổ Đại Thần mà ra.

Bởi vậy, trong ấn ký bản nguyên đều có thể cảm nhận được khí tức Bàn Cổ còn sót lại.

Giờ đây thấy hư ảnh hùng vĩ đỉnh thiên lập địa của Bàn Cổ xuất hiện, tự nhiên lập tức nhận ra.

Trong số đó, những người cảm xúc sâu sắc nhất chính là Tam Thanh Đạo Nhân do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành.

Chỉ thấy họ đang lơ lửng trên Côn Luân Sơn, nhìn hư ảnh Bàn Cổ xuất hiện, có thể cảm nhận rõ ràng một cỗ dao động từ Nguyên Thần truyền đến, như muốn lao ra hợp làm một với hư ảnh Bàn Cổ kia.

Họ vội vàng tập trung tâm thần, ổn định Nguyên Thần trong cơ thể.

Sau đó mới trừng lớn đôi mắt nhìn hư ảnh Bàn Cổ.

Lão Tử Đạo Nhân dẫn đầu, cười khổ nói: "…Vu tộc muốn diệt Yêu tộc rồi!" Nguyên Thủy Đạo Nhân thần sắc vẫn lạnh lùng, nhưng vẻ kinh ngạc trong mắt lại vô cùng rõ ràng.

Nghe lời của Lão Tử Đạo Nhân, ông khẽ gật đầu: "Ừm, Yêu tộc nhất định không thể ngăn cản…" Thông Thiên Đạo Nhân nghe vậy lại hắc hắc cười, lộ ra thần sắc xem kịch nói: "Sai rồi, vị kia đứng sau Yêu tộc, liệu có nhịn được mà không ra tay không?" Lời này vừa thốt ra, Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn nhau, thần sắc cổ quái, không nói một lời.

Bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong Tử Tiêu Cung.

Ngay khoảnh khắc Bàn Cổ xuất hiện, Hồng Quân Đạo Tổ vốn

đang tọa thiền trên bồ đoàn bế mục cảm ngộ hợp đạo, đột nhiên mở trừng đôi mắt.

"Bàn Cổ?" Hồng Quân khẽ nói trong miệng, ngữ khí như hoài niệm, lại như tiếc nuối.

Nói xong, cũng không có bất kỳ động tác nào, ánh mắt vẫn nhìn về Hồng Hoang đại địa… như đang chờ đợi điều gì đó.

Trở lại trên Bất Chu Sơn.

Hư ảnh Bàn Cổ do Mười Hai Tổ Vu tạo thành vừa ngưng thực, Tổ Vu Đế Giang liền mở miệng hô lớn: "Hài nhi Vu tộc!

Theo ngô mà giết!" Thanh âm này được hư ảnh Bàn Cổ gia trì, nhất thời vang vọng khắp trời đất, hồi âm không ngớt!

Tất cả Vu tộc nghe thấy thanh âm này, liền nhảy vọt lên, vung vũ khí đánh về phía những Yêu tộc đang ngây người xung quanh!

Trong chớp mắt, vô số Yêu tộc vừa kịp phản ứng, đã chết dưới sự công kích của Vu tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng chợt bừng tỉnh, nhìn những Yêu tộc trong khoảnh khắc chết đi, đôi mắt Đế Tuấn và Thái Nhất đỏ rực.

"Huynh trưởng!

Giết!" Đông Hoàng Thái Nhất rống giận, giây phút kế tiếp đã một mình tế ra Đông Hoàng Chung oanh kích về phía hư ảnh Bàn Cổ!

Đế Tuấn không còn do dự.

Hà Đồ Lạc Thư trong tay lập tức phát ra một cỗ ba động rộng lớn.

Ngay sau đó Đế Tuấn liền giận dữ quát: "Tất cả Yêu tộc nghe lệnh ngô!

Tế ra trận kỳ!" Lời này vừa thốt ra, những Yêu tộc mang theo trận

kỳ lập tức vô thức tế ra trận kỳ.

Lập tức, một vạn năm trăm sáu mươi lăm cán trận kỳ xông thẳng lên trời!

Trận kỳ theo ánh sáng phát ra từ Hà Đồ Lạc Thư mà xoay chuyển không ngừng.

Chương 184

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" "Khởi!" Đế Tuấn trong miệng rống giận!

Giây phút kế tiếp, Hà Đồ Lạc Thư phát ra hai đạo quang mang xông thẳng lên trời, hòa vào Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh trên thiên tế.

Ba trăm sáu mươi lăm cán trận kỳ Đại Chu Thiên Tinh Thần phát ra ba trăm sáu mươi lăm đạo quang mang xông thẳng lên trời, hòa vào ba trăm sáu mươi lăm ngôi Đại Tinh Thần trên thiên tế.

Một vạn bốn ngàn tám trăm cán trận kỳ Tiểu Chu Thiên Tinh Thần còn lại cũng phát ra một vạn bốn ngàn tám trăm đạo quang mang xông thẳng lên trời, hòa vào một vạn bốn ngàn tám trăm ngôi Tiểu Tinh Thần trên thiên tế.

Nhất thời, tinh không trên thiên tế đột nhiên lóe sáng không ngừng.

Cùng với một cỗ ba động lan ra, từng đạo từng đạo tinh thần chi lực chói mắt vô cùng lập tức từ tinh không giáng xuống!

Cuối cùng tất cả hội tụ trên thiên tế trên không Bất Chu Sơn, hình thành một tinh bàn đường kính vạn trượng… Nhất thời, Vu tộc ngây người… Tất cả Đại Năng Hồng Hoang ngây người… Trên Bất Chu Sơn.

So với hư ảnh Bàn Cổ đỉnh thiên lập địa kia, khi Yêu tộc dùng toàn bộ sức mạnh khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trực tiếp triệu hoán ức vạn tinh thần chi lực, hình thành hư không tinh bàn đường kính vạn trượng vừa xuất hiện, thì sự xung kích mà tinh hải mênh mông vô bờ kia mang lại lại mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Bởi vì nhìn xem, tinh bàn hư ảnh đường kính vạn trượng, không ngừng lóe sáng tinh quang kia, như ức vạn ngôi sao thực chất đang ở trên đỉnh đầu, như thể giây phút kế tiếp sẽ rơi xuống vậy, khiến những sinh linh nhìn thấy trong lòng sinh ra sợ hãi.

"Đại trận?

Lại có uy thế như vậy!" "Hiển hiện từ Hà Đồ Lạc Thư!

Chẳng lẽ do Đế Tuấn sáng tạo?" "Tinh bàn thần uy như thế, khủng bố đến vậy!" "Trận pháp này… tích tụ toàn bộ sức mạnh của Yêu tộc, lại đối ứng với ức vạn tinh thần chi lực trên thiên tế, tự nhiên khủng bố!" "Xem ra, Yêu tộc cũng không nhất định sẽ thua!" "Đế Tuấn đại tài!

Đế Tuấn đại tài thay!" "……" Những lời này phát ra từ miệng các Đại Năng đang "ăn dưa".

Lúc này từng người trong lòng tràn đầy chấn động.

Bởi vì tự vấn lòng mình, đối mặt với đại trận uy năng như thế này, hoàn toàn không có sức chống đỡ!

Dù sao toàn bộ sức mạnh của Yêu tộc tụ tập lại một chỗ, đối ứng với ức vạn tinh thần chi lực trên thiên tế.

Có thể thấy, kẻ tạo ra đại trận này có trình độ trận pháp mạnh mẽ đến mức nào!

Ngay cả Thông Thiên trong Tam Thanh, lúc này nhìn thấy đại trận này xuất hiện, cũng không khỏi phát ra tiếng than thở.

Trên Bất Chu Sơn, tinh bàn vạn trượng vừa xuất hiện, Vu tộc cũng từng người một ánh lên vẻ kinh ngạc.

Trong lòng Đế Tuấn tràn đầy lửa giận nhưng không hề do dự, trực tiếp quát lớn với tất cả Yêu tộc: "Tất cả Yêu tộc nghe lệnh!

Tâm thần hợp nhất!

Tinh Đẩu Tận Diệt!" Cùng với tiếng quát của Đế Tuấn vang lên, tinh thần của tất cả Yêu tộc chợt chấn động, ngay sau đó từng người một vô thức dồn toàn bộ Yêu lực vào trận kỳ của mình.

Nhất thời!

Vô số trận kỳ lóe sáng quang mang chói mắt!

Phân phân xông thẳng lên trời!

Hà Đồ Lạc Thư lập tức có cảm ứng, tinh bàn vạn trượng của đại trận đột nhiên không ngừng run rẩy.

Giây phút kế tiếp!

Toàn bộ tinh bàn bắt đầu điên cuồng xoay chuyển!

Dưới sự hỗ trợ của vô số tinh thần chi lực trên thiên tế, dưới sự hỗ trợ của vô số Yêu tộc chi lực trên mặt đất, chỉ thấy tinh bàn càng xoay chuyển càng chói mắt.

Giây phút kế tiếp!

Đế Tuấn trực tiếp thi triển một kích mạnh nhất của đại trận!

Vô số tinh thần trong tinh bàn xoay chuyển không ngừng!

Cuối cùng lại hóa thành từng ngôi sao băng ầm ầm rơi xuống hư ảnh Bàn Cổ và Vu tộc!

Phương trời đất này nhất thời tràn ngập tinh quang chói mắt.

Mười Hai Tổ Vu lập tức hoàn hồn, đột nhiên giơ búa lớn trong tay.

"Khai Thiên Thức!" Chỉ thấy hư ảnh Bàn Cổ dưới sự khống chế của Mười Hai Tổ Vu, trong miệng lại truyền ra một tiếng gầm nhẹ vang dội vô cùng như từ thời hỗn độn xa xưa.

Giây phút kế tiếp!

Tất cả sinh linh giữa trời đất đều nhìn thấy, thân ảnh hùng vĩ đỉnh thiên lập địa đối mặt với vô số tinh thần rơi xuống kia, chỉ giản đơn vung ra một búa!

Một búa vung ra!

Khí thế khủng bố vô cùng lập tức truyền ra.

Vô số khí tức hủy diệt từ một búa bùng nổ!

Xé nát không gian từng tấc một!

Chương 185

Mỗi ngôi sao vẫn lạc tiếp xúc đều vỡ tan tành!

Đáng sợ hơn là, khí tức hủy diệt phát ra từ thế búa như có thể truy nguyên đến bản nguyên, mỗi ngôi sao hư ảnh bị hủy diệt đều trực tiếp liên lụy vô số Yêu Binh Yêu Tướng.

Nhất thời, trong Yêu tộc bắt đầu bùng nổ từng đoàn huyết vụ!

Mỗi khi một đoàn huyết vụ bùng nổ, lại có một Yêu tộc vẫn lạc.

Đế Tuấn thấy vậy mắt đỏ rực!

Đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết lên Hà Đồ Lạc Thư.

Ngay sau đó Yêu lực trong cơ thể điên cuồng dồn vào Hà Đồ Lạc Thư.

Tinh bàn lập tức xoay chuyển càng thêm điên cuồng.

Vô số sao băng như có linh thức, bắt đầu tránh né hư ảnh Bàn Cổ, trực tiếp ầm ầm rơi vào giữa đại quân Vu tộc.

Nhất thời, trời đất biến sắc!

Đại địa chấn động không ngừng.

Từng Vu tộc bị tinh thần đánh trúng!

Từng đoàn huyết vụ cũng từ Vu tộc bùng nổ.

Nhất thời, toàn bộ Bất Chu Sơn máu chảy thành sông, vô số tiên huyết của hai tộc Vu Yêu tẩm nhiễm Bất Chu Sơn, nhuộm Bất Chu Sơn thành màu huyết hồng, yêu diễm vô cùng!

"Không!" Trong hư ảnh Bàn Cổ lập tức truyền ra tiếng rống giận bi phẫn của Mười Hai Tổ Vu.

Giây phút kế tiếp!

Mười Hai Tổ Vu trực tiếp nhìn chằm chằm tinh bàn vạn trượng!

"Khai Thiên Thức!" Cũng không thèm quản những ngôi sao băng kia nữa, giơ cự phủ trực tiếp bổ mạnh về phía tinh bàn vạn trượng!

Oanh!

Oanh long long!

Một búa bổ xuống, vô số khí tức hủy diệt oanh kích về phía tinh bàn vạn trượng!

Chỉ thấy toàn bộ tinh bàn nhất thời chấn động không ngừng.

Ngay cả Đế Tuấn đang khống chế trận pháp cũng đột nhiên phun ra một ngụm ứ huyết, càng điên cuồng vận chuyển tinh bàn.

Từng ngôi sao băng cũng không thèm quan tâm hư ảnh Bàn Cổ, trực tiếp dày đặc rơi xuống đại quân Vu tộc, mang theo quyết tâm muốn diệt sạch toàn bộ Vu tộc!

Mười Hai Tổ Vu tự nhiên cũng hiểu rõ ý đồ của Đế Tuấn, càng thêm kinh nộ mà phát ra công kích về phía tinh bàn!

Nhất thời, cùng với việc từng Vu tộc bị tinh thần chi lực đánh chết, toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng bị hư ảnh Bàn Cổ bổ đến không ngừng lay động, như sắp vỡ tan tành bất cứ lúc nào.

Trực đến khi Vu tộc chỉ còn lại một phần ba số lượng, Đế Tuấn trong lòng chợt thắt lại.

Là kẻ khống chế Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hắn rất rõ, không thể chống đỡ nữa rồi!

Không phải Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không được, mà là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận truyền thừa của Bàn Cổ quá khủng bố!

Trong lòng Đế Tuấn đầy bất cam!

Nếu… nếu cho thêm nhiều thời gian hơn nữa!

Nhất định có thể khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận càng thêm hoàn thiện!

Ngay sau đó!

Hắn quyết nhiên hô lớn: "Rút!" Thế nhưng… đã quá muộn rồi!

Lời của hắn vừa vang lên!

"Chết!" Hư ảnh Bàn Cổ lại một lần nữa bổ ra một búa!

Cạch!

Oanh!

Giây phút kế tiếp!

Một hư ảnh búa lớn khổng lồ đã phá nát toàn bộ tinh bàn vạn trượng, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu Đế Tuấn!

Không ngừng phóng đại!

"Không!" Đế Tuấn trong miệng phun ra một đoàn huyết vụ màu vàng!

Chương 186

Đột nhiên!

Một đạo hồng quang tràn đầy thánh uy từ hư không phá ra, trực tiếp oanh kích lên hư ảnh cự phủ!

Hoàn toàn tiêu trừ khí tức hủy diệt của cự phủ.

Nhất thời, tất cả Đại Năng Hồng Hoang đều đồng tử co rút.

Thông Thiên Đạo Nhân trên đỉnh Côn Luân Sơn cười nói: "Ha!

Ta biết nàng sẽ ra tay…" Khi hai tộc Vu Yêu đánh nhau long trời lở đất, máu chảy thành sông, ở thế giới phương Tây, trong ma khanh nơi tàn hồn La Hầu ẩn náu.

Nghe Lưu Nhĩ là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, tàn hồn La Hầu lập tức nhớ lại chuyện năm xưa.

Nếu không phải Hồng Quân đáng chết, Ma giáo có lẽ đã không bị diệt vong!

Không chừng đã sớm sát phạt chứng đạo rồi!

Đâu có phải ngày ngày như chuột nhắt, lén lút trốn đông trốn tây ở thế giới phương Tây!

Lén lút săn giết những sinh linh yếu ớt ở thế giới phương Tây để khôi phục hồn phách!

Sát ý trong lòng hoàn toàn không thể kiềm chế, sát khí khủng bố nhất thời từ toàn thân hắn tản mát ra.

"Chết!" "Hồng Quân đáng chết!" "Ngươi cũng đáng chết!" "Tất cả đều chết cho ta!" Ma Tổ La Hầu mặt mũi hung tợn, trong miệng rống giận.

Giây phút kế tiếp, toàn bộ ma khí oan hồn trong ma khanh như nghe lệnh, chợt chấn động!

Ầm ầm hợp lực đánh úp về phía Lưu Nhĩ!

Khí tức xung quanh nhất thời như đến từ Cửu U chi địa.

Giây phút kế tiếp, tất cả đã oanh kích trước người Lưu Nhĩ!

Thế nhưng, đối mặt với oan hồn ma khí, Lưu Nhĩ lại làm như không thấy, trực tiếp giơ tay phải lên, rồi xoay một cái!

Oanh!

Một luồng sát khí càng thêm khủng bố liền từ tay Lưu Nhĩ bùng nổ!

Luồng sát khí đỏ như máu đó xông thẳng lên trời, hủy diệt như chẻ tre, quét sạch toàn bộ ma khí oan hồn đang vây công y.

"…" "Thí… Thí Thần Thương!" "Thí Thần Thương của ngô!" Chỉ thấy Ma Tổ La Hầu lúc này mặt đầy kinh ngạc, thấy Thí Thần Thương, khí tức trên người hắn nhất thời có chút bất ổn, lời nói càng đứt quãng, có thể thấy tâm tình hắn lúc này chấn kinh đến mức nào!

Hắn vô thức khống chế tâm thần để triệu hoán Thí Thần Thương.

Thế nhưng, cảm giác cộng hưởng quen thuộc không hề xuất hiện, Thí Thần Thương cũng không có một chút hồi đáp.

Nhất thời, một sự thật lạnh như băng giáng xuống mặt hắn.

Ma Tổ La Hầu đột nhiên tỉnh ngộ, đôi mắt âm lãnh vô cùng gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Nhĩ, trong miệng phun ra những lời xen lẫn đầy sát ý: "Trả Thí Thần Thương!

Ngô!

Ngô tha cho ngươi một mạng…" Lời này vừa thốt ra, Lưu Nhĩ lại

khẽ lắc đầu, đôi mắt tinh túy vô cùng lúc này thản nhiên đối diện với Ma Tổ La Hầu, dường như hoàn toàn không cảm nhận được sát ý của đối phương.

Lưu Nhĩ nhàn nhạt mở miệng nói: "Giao nộp toàn bộ bảo vật ra đây." "Ngô có thể cho ngươi chết thoải mái hơn một chút…" Lời này vừa thốt ra, thần sắc âm lãnh của La Hầu chuyển thành điên cuồng, không còn bất kỳ lời thừa thãi nào nữa.

Chỉ thấy dưới chân hắn lập tức hiện ra một liên đài màu đen, trên đỉnh đầu hắn lập tức hiện ra một tòa ma tháp chín tầng huyết hồng.

Lưu Nhĩ thấy vậy đôi mắt sáng lên, bởi vì y đều nhận ra hai kiện bảo vật này.

Một kiện là Diệt Thế Hắc Liên đồng cấp đồng nguyên với Tịnh Thế Bạch Liên, một kiện là Cửu Ma Tháp.

Không ngờ, tàn hồn La Hầu lại mang theo nhiều bảo vật như vậy mà trốn thoát.

Quả nhiên phi phàm.

Vừa dứt lời, nhìn tàn hồn La Hầu đạp Diệt Thế Hắc Liên, đội Cửu Ma Tháp, ma khí cùng diệt thế chi khí đan xen phá vỡ hư không, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lưu Nhĩ, vô tình oanh kích xuống!

"Vừa hay, lấy ngươi mà luyện chiêu." "Khai Thiên Thức!" "Oanh!" Nhất thời, một cỗ khí thế còn mạnh hơn cả Ma Tổ La Hầu bùng nổ từ Thí Thần Thương!

Toàn bộ ma khanh ầm ầm thất sắc, trong không gian xám xịt chợt sinh ra bạch quang vô thượng.

Chỉ thấy toàn bộ khí thế bùng nổ từ Thí Thần Thương đột nhiên hóa thành một hư ảnh cự phủ!

Trong khoảnh khắc bao trùm tàn hồn La Hầu, ầm ầm giáng xuống!

“Ngươi?!” “Khai Thiên Thức!” “A!” Tàn hồn La Hầu lập tức phát ra tiếng thét thảm thiết kinh ngạc.

Lúc này, hắn mới cảm nhận rõ ràng khí tức trên người Lưu Nhĩ: Nguyên Thần và nhục thân đều là Chuẩn Thánh!

Song tu!

Chương 187

Lại là Chuẩn Thánh song tu có được truyền thừa Bàn Cổ!

Chớ nói là bây giờ, ngay cả lúc đỉnh phong, hắn cũng không thể đảm bảo chống đỡ được một búa này!

Trong khoảnh khắc, thế búa của Lưu Nhĩ cùng Diệt Thế Hắc Liên và Cửu Ma Tháp va chạm nhau.

Lực lượng hủy diệt khủng bố xuyên thấu sự phòng hộ của Diệt Thế Hắc Liên, trực tiếp chấn động khiến tàn hồn La Hầu tan thành từng mảnh, không thể tụ lại dù chỉ một phần.

Cuối cùng, dưới thần sắc không thể tin nổi của tàn hồn La Hầu, toàn bộ tàn hồn tiêu tán rồi diệt vong… Lúc này, khí huyết chi lực trên người Lưu Nhĩ lập tức hoàn toàn tản mát ra, trấn áp không gian nơi đây, triệt để tiêu trừ tất cả khí tức La Hầu còn sót lại.

Oanh!

"A!" Chỉ thấy một tiếng kêu thảm thiết bi thương vang lên ở không xa.

Cùng với tiếng kêu này vừa dứt, Diệt Thế Hắc Liên và Cửu Ma Tháp mới mất đi mọi sự khống chế, ảm đạm vô quang lơ lửng giữa không trung.

Không gian nơi đây cũng đột nhiên chấn động, chính là toàn bộ đại trận vì La Hầu đã hoàn toàn chết đi, nên đã ngừng vận chuyển… Đến đây, một đời Ma Tổ, cuối cùng đã hoàn toàn chết đi trong ma khanh này… "Ừm?" "Cái gì?" Đại trận ngừng chuyển động, tất cả chướng ngại đều mất đi tác dụng.

Lưu Nhĩ lập tức phát hiện sự bất thường bên ngoài, không khỏi

xông thẳng lên trời, ánh mắt nhìn về thế giới phương Đông… Trên Bất Chu Sơn.

Hư ảnh Bàn Cổ vung ra một búa chí mạng, trực tiếp đánh nát Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Dư uy của cự phủ trong khoảnh khắc xuất hiện trên đỉnh đầu Đế Tuấn, nhưng lại bị một đạo hồng quang tràn đầy thánh uy ngăn lại.

Giây phút kế tiếp, một bóng dáng uyển chuyển từ hư không bước ra, trực tiếp xuất hiện trước hư ảnh Bàn Cổ.

Chính là Thánh Nhân Nữ Oa đã không nhịn được ra tay, khi thấy Đế Tuấn suýt chút nữa vẫn lạc.

"Nữ Oa!" "Thân là Thánh Nhân!" "Lại dám nhúng tay vào việc thế tục!" Thanh âm của Mười Hai Tổ Vu từ miệng hư ảnh Bàn Cổ bùng phát ra.

Nữ Oa lại đặt ánh mắt xuống Bất Chu Sơn, nhìn vô số Yêu tộc thân thể nổ tung, chỉ còn lại tàn hài… "Bất kính với Thánh Nhân!" "Đáng chết!" Nữ Oa kiều nộ nói, vung tay phải một cái, Hồng Tú Cầu lại một lần nữa oanh kích về phía hư ảnh Bàn Cổ!

"Thánh Nhân thì có gì đáng sợ!" "Vu tộc vạn tử bất thoái!" Mười Hai Tổ Vu rống giận, hư ảnh Bàn Cổ lập tức giơ cự phủ bổ về phía Nữ Oa!

Chỉ thấy hai cỗ ba động khủng bố lập tức tiếp cận… Đột nhiên!

Một cỗ Tử Tiêu chi khí từ giữa hai cỗ công kích bằng không xuất hiện, nhẹ nhàng hóa giải hai cỗ công kích có thể hủy thiên diệt địa!

"Ai…" "Oan oan tương báo biết bao giờ mới dứt…" Một thanh âm ôn hòa vang vọng khắp trời đất.

Giây phút kế tiếp, tất cả sinh linh đều nhìn thấy Hồng Quân Đạo

Tổ xuất hiện trên thiên tế.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" "Ngô đẳng bái kiến Sư tôn!" Đạo Tổ vừa xuất hiện, trừ hư ảnh Bàn Cổ, tất cả sinh linh đều cung thân hành lễ.

Hồng Quân thấy vậy khẽ gật đầu, trong miệng khẽ nói: "Hai tộc Vu Yêu đến đây…" "A?!" Lời của Hồng Quân Đạo Tổ vừa nói được một nửa, bỗng nhiên có cảm ứng, quay đầu nhìn về phía Tây.

Thần sắc đầy kinh ngạc, trong miệng còn phát ra tiếng kinh hô.

Khoảnh khắc này, vừa hay Lưu Nhĩ đã chém giết La Hầu, vừa mới bay lên thiên tế.

Ánh mắt hai thầy trò lập tức xuyên phá vô số không gian, nhìn nhau… Trên Hồng Hoang đại lục.

Tất cả sinh linh tu sĩ, bao gồm cả Thánh Nhân Nữ Oa, đều đã chuẩn bị sẵn sàng lắng nghe ý chỉ của Hồng Quân Đạo Tổ.

Kết quả không ngờ, Hồng Quân Đạo Tổ mới nói được nửa câu đã quay đầu nhìn về thế giới phương Tây.

Nhất thời, tất cả sinh linh đều ngây người, bao gồm cả huynh đệ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đang "ăn dưa" xem kịch trên Tu Di Sơn ở thế giới phương Tây cũng lập tức sững sờ.

Bởi vì lúc này trên mặt Hồng Quân Đạo Tổ tràn đầy vẻ kinh ngạc!

Hồng Hoang này còn có kẻ nào có thể khiến Hồng Quân Đạo Tổ kinh dị đến vậy?

Mọi người vừa nghĩ vậy!

Lập tức cảm giác toàn bộ thiên tế trên Hồng Hoang đại lục chợt truyền ra một cỗ chấn động!

Giây phút kế tiếp!

Tất cả sinh linh đều mộng bức.

Chỉ thấy toàn bộ thiên tế lúc này tràn ngập kim quang, lại có Thiên Đạo chi âm bắt đầu oanh minh không ngớt!

Tất cả những đám mây mù bình thường trong khoảnh khắc đều chuyển hóa thành tường vân!

Dị tượng thanh khiết rộng lớn chấn động tâm can mỗi vị sinh linh tu sĩ!

"…Không phải công đức chi lực đó chứ…" "Không thể nào!

Phải có bao nhiêu công đức chi lực mới được chứ?" "Chỉ kém lúc Thánh Nhân thành Thánh một chút…" "Rốt cuộc là vị Đại Thần Thông giả nào lại có được công đức vào lúc này?" "Phương Tây!

Hồng Quân Đạo Tổ vừa nhìn về phương Tây!

Chẳng lẽ là hai kẻ vô sỉ kia?" "……" Dị tượng thiên tế vừa xuất hiện, vô số lời kinh ngạc liền từ miệng các Đại Năng khắp Hồng Hoang bùng nổ.

Chương 188

Nhìn xem!

Dị tượng trên thiên tế lớn đến thế này!

Chắc chắn có đại công đức xuất hiện!

Quả nhiên.

Giây phút kế tiếp!

Trên thiên tế bùng phát ra huyền hoàng công đức kim quang vô thượng!

Kim quang lan tỏa ba vạn dặm!

Tường vân ở thế giới phương Tây phân phân nhường đường, lộ ra từng đoàn từng đoàn huyền hoàng công đức chi lực khổng lồ.

Lập tức, tất cả công đức chi lực hoàn toàn giáng xuống!

Trực tiếp rơi xuống người Lưu Nhĩ đang lơ lửng trên không ma khanh của La Hầu.

Lưu Nhĩ lúc này cũng hơi ngơ ngác.

Y vừa mới bay lên thiên tế, vừa mới nhìn thấy những gì xảy ra ở thế giới phương Đông, vừa mới cùng Sư tôn nhìn nhau, thì trên thiên tế đột nhiên xuất hiện công đức khổng lồ, trực tiếp nhấn chìm y… Lưu Nhĩ trong lòng bất đắc dĩ, "Cũng quá phô trương rồi đi…" Y cũng không nghĩ đến, chém giết tàn hồn Ma Tổ La Hầu, Thiên Đạo cư nhiên lại hào phóng đến vậy, lại ban xuống nhiều công đức đến thế!

Lưu Nhĩ một mặt vận chuyển công đức kim luân phía sau hấp thu công đức chi lực xung quanh, một mặt trong lòng bất đắc dĩ cảm khái.

La Hầu này bị Thiên Đạo hận đến mức nào chứ… Rất nhanh,

cùng với việc công đức chi lực khổng lồ được hấp thu, công đức kim luân phía sau cũng hiện rõ trong Thiên Nhãn Thần Thông của tất cả Đại Năng.

"Trời ạ!

Kim luân công đức đường kính hơn năm ngàn trượng!" "Không thể nào!

Con khỉ đó lại có nhiều công đức đến thế!" "Chẳng lẽ… chẳng lẽ hắn cũng muốn lấy công đức mà thành Thánh sao!" "Ngày đó!

Ngày đó Thánh Nhân Nữ Oa thành Thánh, kim luân công đức cũng không đến vạn trượng!" "Không, con khỉ đó đã tích trữ công đức của nửa bước Thánh Nhân rồi ư?" "Trời ơi!

Vì sao tất cả lợi lộc đều bị hắn chiếm hết!

Thiên Đạo bất công a!" "……" Tất cả Đại Năng, bao gồm Tam Thanh, sau khi nhìn thấy công đức kim luân phía sau Lưu Nhĩ, từng người một không nhịn được thất thanh kinh kêu!

Trên mặt tràn đầy kinh ngạc, lại có Đại Năng trực tiếp hô Thiên Đạo bất công, lợi lộc đều bị con khỉ đó giành hết!

Bảo người khác sống sao!

Chẳng lẽ, thế giới phương Tây có thể có đại công đức?

Khiến người ta phải tìm hiểu!

Cần biết rằng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ở phương Tây đều nghèo rớt mồng tơi mà!

Chẳng lẽ thế giới phương Tây không bần tích như vẻ bề ngoài?

Tất cả Đại Năng trong lòng đầy tò mò thi triển Thiên Nhãn Thần Thông nhìn về phía xung quanh Lưu Nhĩ, lập tức phát hiện sự khác biệt ở nơi đây, lập tức phát hiện ma khanh.

“Ma khí!

Thế giới phương Tây có ma khí?” “Thi hài khắp nơi!

Rốt cuộc là chuyện gì?” “Chẳng lẽ di tích Ma giáo?” “Nơi khiến con khỉ đó có được công đức?” “……” Nhìn ma khanh bên dưới Lưu Nhĩ, tất cả Đại Năng đều đầy khó hiểu.

Bởi vì khí tức tàn hồn La Hầu đã bị Lưu Nhĩ tiêu trừ, nên từng người một trong lòng đầy tò mò, hoàn toàn không hiểu ma khanh này làm sao lại có được đại công đức.

Nhưng đã quyết định, nhất định phải tự mình đến ma khanh xem thử… Về Lưu Nhĩ.

Sau khi hấp thu toàn bộ công đức chi lực, y lập tức thu công đức kim luân.

Bởi vì bảo vật của La Hầu đã được thu rồi, nên y không nhìn xuống ma khanh bên dưới một cái nào, trực tiếp bay về phía thế giới phương Đông!

Y hoàn toàn không ngờ!

Vừa dọn dẹp La Hầu một lúc, cuộc đại chiến lần thứ nhất của Vu Yêu cư nhiên đã bắt đầu!

Không tốt.

Cuộc chiến lần thứ nhất không có liên lụy đến Nhân tộc.

Mọi chuyện cũng phát triển như y đã dự liệu.

Yêu tộc rốt cuộc không địch lại hư ảnh Bàn Cổ.

Nữ Oa cũng quả thật không nhịn được mà ra tay.

Cuối cùng Sư tôn thu dọn tàn cục.

Chương 189

Mọi chuyện đều không nằm ngoài dự liệu của y… Sau khi đại chiến lần thứ nhất kết thúc, lại có thêm vạn năm để dưỡng sức rồi vậy.

Lưu Nhĩ nghĩ, đẩy nhanh tốc độ bay về phía thế giới phương Đông, hoàn toàn không lưu lại thế giới phương Tây một phút nào!

Ngay cả khi thế giới phương Tây mang lại đại công đức… Trên Bất Chu Sơn.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn về thế giới phương Tây, ánh mắt dần từ kinh ngạc chuyển sang bất đắc dĩ.

Chẳng ngờ!

Năm xưa sau khi chém giết La Hầu, thân thể La Hầu tuy vẫn lạc, nhưng lại còn lưu lại tàn hồn!

Xem ra, vị Hỗn Độn Ma Thần La Hầu này, tâm cơ quả nhiên thâm sâu vô cùng, ngay cả Hồng Quân y cũng bị lừa gạt bao năm.

Tốt, La Hầu dù dụng tâm trù tính, lại bố đại trận, ẩn mình bao năm trời, cuối cùng chẳng phải cũng bị đại đệ tử chém giết sao?

Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng đầy vẻ an ủi.

Ngay sau đó mới nhìn về phía những sinh linh tu sĩ đang chờ y mở miệng.

Cũng không còn chần chừ nữa.

“Nữ Oa!

Nhúng tay vào việc thế tục!

Phạt!

Giam cấm bế vạn năm!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ nói.

"Vâng!

Sư tôn!

Nữ Oa nhận phạt!" Thánh Nhân Nữ Oa nghe vậy cúi đầu hành lễ, ngay sau đó biến mất tại chỗ.

Hồng Quân mới nhìn về hai tộc Vu Yêu, chậm rãi mở miệng nói: "Kể từ nay, Yêu tộc chưởng Thiên, Vu tộc chưởng Địa.

Trong vạn năm, hai tộc không được phép tái phát sinh tranh chiến!" "Kể từ nay, Yêu tộc chưởng Thiên, Vu tộc chưởng Địa.

Trong vạn năm, hai tộc không được phép tái phát sinh tranh chiến!" Lời này từ miệng Hồng Quân Đạo Tổ thốt ra, ngữ khí vô cùng đạm mạc, nhưng lại vang vọng khắp Hồng Hoang đại lục, cửu cửu không dứt.

Lời vừa dứt, Hồng Quân Đạo Tổ vung tay phải một cái, vạn trượng Tử Tiêu chi khí lập tức bằng không sinh ra, lan tràn về phía đại địa.

Nơi đi qua, tất cả núi sông, sông ngòi, cỏ cây bị đại chiến phá hủy đều khôi phục nguyên trạng.

Tất cả thi hài, sông máu đều biến mất.

Nhất thời, phương trời đất này hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ trước đại chiến.

Nếu nơi đây không có hai tộc Vu Yêu vẫn đang đối chọi, và hư ảnh Bàn Cổ, tất cả sinh linh đều sẽ có ảo giác như chưa có chuyện gì xảy ra.

Làm xong những việc này, thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ thoáng chốc, trực tiếp biến mất tại chỗ, để lại hai tộc Vu Yêu với lửa giận đã

rõ ràng bình tức.

Trong hư ảnh Bàn Cổ, Chúc Dung nóng nảy thấy vậy trực tiếp mở miệng hỏi Đế Giang: "Huynh trưởng!

Ngô đẳng tiếp theo nên làm gì?" Đế Giang nghe vậy, trong mắt tràn đầy vẻ bất cam.

Nhưng nghĩ đến Hồng Quân Đạo Tổ là lão sư của Thánh Vu Tôn Thượng, rồi đến cục diện hiện tại, Đế Giang không khỏi thở dài một tiếng nói: "Lần này quá nhiều hài nhi Vu tộc vẫn lạc.

Vu tộc không thể tổn hao thêm nữa!

Nếu tổn hao thêm nữa, sẽ diệt tộc!

Vả lại, Hồng Quân Đạo Tổ cũng đã xuất diện.

Ngô đẳng cần phải nể mặt Thánh Vu Tôn Thượng.

Đi thôi!" Các Tổ Vu khác nghe vậy, trong mắt cũng đầy vẻ bất cam.

Nhưng quả thực như lời Đế Giang nói, lần đại chiến này, đại quân Vu tộc đã tổn thất hai phần ba.

Quả thực không thể tổn hao thêm nữa!

Vả lại, Hồng Quân Đạo Tổ chính là Sư tôn của Thánh Vu Tôn Thượng.

Quả thực phải nể mặt!

Chẳng phải Thánh Vu đã nói sao?

Vu tộc chỉ cần liên hôn với Nhân tộc, đến lúc đó Vu tộc sẽ có thể đẩy nhanh tốc độ sinh sản, ắt có thể bù đắp tổn thất lần này.

Tâm thần vừa động, họ trực tiếp giải trừ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hiện ra chân thân.

Chương 190

Ngay sau đó từng người một hậm hực trừng mắt nhìn Yêu tộc một cái, rồi dẫn theo đại quân Vu tộc còn sót lại rời đi… Đế Tuấn và Thái Nhất cũng tương tự hậm hực nhìn bóng dáng Vu tộc đi xa, ngay sau đó dẫn theo Yêu tộc còn sót lại bước lên Thiên Thê, trở về Yêu Đình dưỡng sức… Lần này hai tộc thương vong thảm trọng.

Vạn năm ư?

E rằng không đủ để khôi phục.

Nhìn hai tộc Vu Yêu đình chiến, tất cả các Đại Năng "ăn dưa" xem kịch cũng phân phân rời đi.

Đến đây, cuộc đại chiến lần thứ nhất của Vu Yêu kết thúc.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian trôi nhanh như thoi đưa.

Cách đại chiến Vu Yêu lần trước đã ngàn năm.

Trong ngàn năm này, Lưu Nhĩ đã rời khỏi thế giới phương Tây, ngay sau đó trở về Nhân tộc Tổ Địa ở thế giới phương Đông.

Y cùng Hạo Thiên và Dao Trì tiếp tục giáo hóa Nhân tộc.

Ngàn năm phát triển, khiến Nhân tộc trong quá trình không ngừng cường đại, cũng không ngừng sinh sôi nảy nở.

Lúc này Nhân tộc đã sớm rời khỏi Nhân tộc Tổ Địa, từng người dũng cảm khám phá những điều chưa biết, sớm đã phân nhánh rải rác khắp Hồng Hoang đại địa.

Theo Lưu Nhĩ mà nói, dù sao phương trời đất này, cuối cùng rồi cũng thuộc về Nhân tộc!

Đương nhiên, để có thể rời khỏi Nhân tộc Tổ Địa, điều đó không chỉ cần dũng cảm, mà còn cần thực lực cường đại.

Đơn giản mà nói, hiện nay Nhân tộc có bốn đại bộ lạc phân bố bên ngoài.

Mỗi một thủ lĩnh bộ lạc đều có thực lực Kim Tiên!

Trong số đó lần lượt là: Một: Bộ lạc Truy Y do Truy Y thị làm thủ lĩnh.

Truy Y thị, người có năng lực dệt vải tuyệt đỉnh năm xưa.

Ngày nay Nhân tộc có thể mặc cẩm y bông vải, giáp trụ chiến ý cũng có công lao của nàng.

Nàng còn tinh thông đạo luyện khí.

Hai: Bộ lạc Hữu Sào do Hữu Sào thị làm thủ lĩnh.

Hữu Sào thị, người có năng lực kiến trúc tuyệt đỉnh năm xưa.

Ngày nay Nhân tộc có thể ở trong các loại kiến trúc hoa lệ, có thể học được các loại trận pháp cũng có công lao của nàng.

Nàng còn tinh thông đạo trận pháp.

Ba: Bộ lạc Thần Nông do Thần Nông thị làm thủ lĩnh.

Thần Nông thị, người có năng lực trồng trọt chăn nuôi tuyệt đỉnh năm xưa.

Ngày nay Nhân tộc có thể có các loại thực vật phong phú, có các loại tọa kỵ chiến thú cường đại cũng có công lao của nàng.

Nàng còn tinh thông thảo mộc dưỡng thực, nhận biết trăm thảo, nhận ra vạn tộc.

Bốn: Bộ lạc Toại Nhân do Toại Nhân thị làm thủ lĩnh.

Toại Nhân thị, người có năng lực dùng lửa nấu chín thức ăn tuyệt

đỉnh năm xưa.

Ngày nay Nhân tộc có thể ở ấm, ăn nóng, học được thuật luyện đan cũng có công lao của nàng.

Nàng còn tinh thông thuật luyện đan.

Bốn đại bộ lạc lần lượt được thành lập ở bốn phương Đông, Nam, Tây, Bắc của Nhân tộc Tổ Địa.

Lại có vô số tiểu bộ lạc được thành lập ở tám phương xung quanh.

Mỗi một bộ lạc đều có truyền thừa văn hóa Nhân tộc.

Mỗi một bộ lạc đều đã xây dựng thành trì.

Mỗi một bộ lạc đều có cường giả tọa trấn.

Quả thực đã có hình dạng ban đầu của một quốc độ Nhân tộc.

Nhìn Nhân tộc phát triển đến thế này, người vui mừng nhất lại không phải Lưu Nhĩ, mà là Hạo Thiên và Dao Trì.

Hai tiên đồng nửa đời trước thường xuyên ở bên cạnh Hồng Quân Đạo Tổ, mỗi ngày chỉ biết tu đạo niệm kinh, có thể nói là khô khan vô vị.

Nay có Nhân tộc lại không giống nữa rồi.

Trong Nhân tộc không ngừng có những sự vật mới lạ do Lưu Nhĩ sáng tạo ra.

Chăm sóc những Nhân tộc thuần phác càng kích thích đến điểm mềm mại trong lòng họ.

Chương 191

Bởi vậy, sau khi Nhân tộc phát triển ra bên ngoài, hai tiên đồng lại không thường xuyên lưu lại Nhân tộc Tổ Địa, mà không ngừng du ngoạn trong các bộ lạc Nhân tộc.

Không lâu trước, Lưu Nhĩ cũng đã hạ lệnh, đồng ý Nhân tộc và Vu tộc bắt đầu tiếp xúc, khiến Mười Hai Tổ Vu cảm kích không thôi.

Dù sao họ cũng đã đến Nhân tộc Tổ Địa mấy lần, nhìn Nhân tộc không ngừng phát triển, nhìn các loại sự vật mới lạ trong thành trì, chỉ cảm thấy Vu tộc như những dã nhân mà ngoại tộc thường nói!

Dù sao so với Nhân tộc, đúng là kém xa lắc!

Cũng vì vậy, Vu tộc và Nhân tộc liên hôn, khiến một chủng tộc mới ra đời.

Đó chính là Vu Nhân.

Một ngày nọ, ở trung tâm Nhân tộc Tổ Địa phồn hoa vô cùng, kiến trúc hoa lệ có thể thấy khắp nơi.

Một tòa cung điện khổng lồ sừng sững ở đây.

Toàn bộ cung điện lại có ánh sáng trận pháp lưu chuyển không ngừng.

Bên ngoài cung điện, lại có từng Nhân tộc thân mặc giáp trụ canh gác.

Lúc này trong cung điện.

Lưu Nhĩ đã tọa thiền tu luyện từ lâu, đột nhiên mở trừng đôi mắt.

Y vung tay phải một cái, hai quả trứng khổng lồ lập tức hiện ra trước người.

“Cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi…” Lưu Nhĩ lẩm bẩm.

Ở trung tâm Nhân tộc Tổ Địa phồn vinh xương thịnh, trong cung điện khổng lồ huy hoàng hoa lệ.

Lưu Nhĩ kinh hỉ nhìn hai quả trứng Phượng Hoàng khổng lồ được đặt trước mặt.

Chỉ thấy một trong số đó không chỉ chấn động, mà còn có những hoa văn Phượng Hoàng ẩn hiện trong đó, tiết lộ khí tức nóng rực.

“…Khổng Tuyên.” “Cuối cùng cũng xuất thế rồi.” Lưu Nhĩ khẽ nói trong miệng.

Không sai.

Bên trong quả trứng khổng lồ không ngừng chấn động kia, chính là Khổng Tuyên.

Huyết mạch Phượng Hoàng siêu nhiên, vừa xuất thế liền có thể vượt qua kiếp hóa hình.

Cũng có nghĩa là, khi Khổng Tuyên phá xác, chính là lúc kiếp lôi giáng xuống.

Lưu Nhĩ thu một quả trứng khổng lồ còn lại, ngay sau đó pháp lực quanh người y lan tỏa ra, trực tiếp cuốn lấy quả trứng khổng lồ kia.

Y bước ra một bước, trực tiếp đến giữa không trung vạn dặm bên ngoài thành trì Nhân tộc Tổ Địa.

Nơi đây vừa hay có một đội Nhân loại đi qua.

Thấy Lưu Nhĩ và quả trứng khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa không trung, nhất thời từng người một lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ngô đẳng bái kiến Thánh Phụ Tôn Thượng!” Sau khi Nhân tộc phản ứng lại, vội vàng quỳ bái xuống đất mà cao hô với Lưu Nhĩ.

Tuy Lưu Nhĩ ít quản chuyện Nhân tộc, thông thường đều để Hạo Thiên và Dao Trì đi xử lý, nhưng những Nhân tộc này đều nhận ra Lưu Nhĩ.

Dù sao mỗi nhà mỗi hộ đều treo họa tượng của Lưu Nhĩ mà!

"Các ngươi đứng dậy đi." Lưu Nhĩ khẽ cười, một cỗ khí tức đạm nhiên lan tỏa ra, nâng những Nhân tộc này dậy.

"Đồ nhi của ngô sắp độ kiếp." "Các ngươi hãy lui ra vạn dặm." "Và ra lệnh cho người khác không được tiến vào." Lưu Nhĩ khẽ nói trong miệng, từng chữ từng câu rõ ràng vô cùng truyền vào tai những Nhân tộc này.

"Ngô đẳng tuân mệnh!" Đội Nhân tộc kích động hồi đáp.

Dù có chết cũng không dám không nghe lệnh.

Người bình thường, có một ngày có thể tự mình nghe theo phân phó của Thánh Phụ… Không còn do dự, từng người một nhìn nhau gật đầu, rồi lui về bốn phương tám hướng!

Bắt đầu vì Lưu Nhĩ mà ngăn chặn những Nhân tộc khác muốn đến gần nơi Khổng Tuyên độ kiếp.

Cũng vào lúc này, trên thiên tế nơi đây mây đen không ngừng cuộn trào.

Lưu Nhĩ thấy vậy, nhưng cũng không làm gì cả, trực tiếp thân ảnh lóe lên, giây phút kế tiếp đã ở trên không cao vạn dặm, tĩnh lặng nhìn đồ đệ độ kiếp.

Phương thức đối xử với đồ đệ của y, chính là thả mặc cho tự nhiên.

Dù sao năm xưa khi y độ kiếp, cũng chẳng thấy Hồng Quân giúp đỡ.

Theo Lưu Nhĩ mà nói, nếu Khổng Tuyên ngay cả kiếp hóa hình xuất thế cũng không vượt qua được, thì có tư cách gì làm đồ đệ?

Cứ để bị lôi đánh chết đi thôi!

Ngay sau đó, phía trước đã xảy ra biến hóa!

Chương 192

"Phượng!" Chỉ thấy một tiếng phượng minh chợt vang lên!

Giây phút kế tiếp!

Quả trứng Phượng Hoàng khổng lồ kia đột nhiên chấn động, một con Khổng Tước bảy màu lập tức phá vỏ mà ra!

Nó vừa xuất hiện, tự nhiên lơ lửng trên thiên tế.

Chỉ thấy thân hình nó khoảng một trượng, toàn thân lông vũ bảy sắc rực rỡ, vô cùng đẹp mắt!

Xung quanh thân nó lại vô thức tản ra ánh sáng chói mắt.

Lập tức!

Vỏ trứng vỡ nát dưới đất hóa thành vô số điểm sáng đỏ rực xông thẳng lên trời.

Ngay sau đó những điểm sáng này trực tiếp hội tụ thành dòng quang lưu màu đỏ, trực tiếp quán chú vào trong thân thể Khổng Tuyên.

"Anh!" Khổng Tuyên không kìm được phát ra một tiếng kêu thanh thoát sảng khoái.

Thân hình nó càng bắt đầu không ngừng biến lớn!

Cuối cùng hóa thành mười trượng!

Vạn dặm bên ngoài.

Khổng Tuyên xuất thế đã thu hút vô số Nhân tộc đi đường, lại càng kinh động đến những kẻ canh gác trên tường thành Nhân tộc Tổ Địa.

Nhưng khi biết là đồ đệ của Thánh Phụ độ kiếp, tình kinh sợ trong

lòng từng người một lập tức hóa thành tình ngưỡng mộ.

Dù sao trở thành đồ đệ của Thánh Phụ, là giấc mơ của tất cả Nhân tộc!

Cần biết rằng, ngay cả thủ lĩnh bốn đại bộ lạc cũng không có tư cách trở thành đệ tử của Thánh Phụ.

Có thể thấy, sự tồn tại độ kiếp bên ngoài thành này, khiến họ ngưỡng mộ đến mức nào.

"Nhìn kìa!

Mau nhìn!

Đệ tử của Thánh Sư, là một con Phượng Hoàng!" "Phượng Hoàng sao?

Dao Trì Tôn Thượng từng nói, Phượng Hoàng trên đời ít ỏi lắm!" "Là Phượng Hoàng bảy màu ư?

Một con Phượng Hoàng thật đẹp!" "Đúng vậy!

Chẳng trách có thể trở thành đệ tử của Thánh Phụ!" "Xuất thế liền độ kiếp, căn nguyên như thế nào chứ!" "Mau nhìn!

Kiếp lôi!

Kiếp lôi kìa!" "Kiếp lôi xuất hiện!

Ta từ trước đến nay chưa từng thấy!" "……" Trên tường thành vạn dặm của Nhân tộc Tổ Địa, từng Nhân tộc đứng chen chúc nhau, phân phân nhìn ra ngoài thành mà kinh hô.

Trên mặt họ thần sắc khác nhau, có chấn kinh, có tò mò, có sợ hãi, có ngưỡng mộ… Dù sao Lưu Nhĩ đã sớm định ra quy tắc, Nhân tộc ở Tổ Địa, chỉ khi đạt đến cảnh giới Thiên Tiên mới có thể ra khỏi thành.

Bởi vậy đối với Nhân tộc, mọi sự vật bên ngoài, những gì họ biết,

đều là nghe người lớn giảng giải, hoặc do Hạo Thiên và Dao Trì nhắc đến khi định kỳ giảng đạo trên đạo đài.

Bởi vậy, nay thấy kiếp lôi, tự nhiên vô cùng tò mò.

Lúc này.

Lưu Nhĩ đang lơ lửng trên thiên tế nhìn mây đen, lại khẽ gật đầu.

"Thất Cửu Lôi Kiếp." "Cũng không tệ." Thất Cửu Lôi Kiếp, tư chất có thể nói là nghịch thiên vô cùng.

Cần biết rằng, Tam Thanh do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành cũng chỉ là Bát Cửu Lôi Kiếp!

Khổng Tuyên có thể chịu Thất Cửu Lôi Kiếp, tư chất tự nhiên chẳng cần phải nói.

Nếu có thể tranh đoạt Thánh vị, ắt có khả năng rất lớn để chứng đắc Thánh quả.

Đáng tiếc, Thánh vị đã phân phát xong cả rồi.

Bằng không, có nên đến thế giới phương Tây giết chết hai tên gia hỏa kia không?

Không được… Nếu giết chết, vậy là nghịch lại đại thế rồi… Lưu Nhĩ trong đầu suy nghĩ liên miên… Khổng Tuyên đang dưới kiếp lôi, đối mặt với Thất Cửu Kiếp Lôi vừa ngưng tụ thành, lại không hề có chút ý sợ hãi nào.

"Phượng!" Chỉ thấy nó phát ra một tiếng kêu minh, giây phút kế tiếp xông thẳng lên trời, trực tiếp chủ động nghênh đón đạo kiếp lôi vừa oanh kích xuống!

Oanh!

Kiếp lôi ầm ầm giáng xuống, cứng rắn oanh kích lên người Khổng Tuyên, trực tiếp đánh nó rơi xuống đất!

Chương 193

Lông vũ bảy sắc cũng bị đánh rụng mấy cọng, khiến vô số Nhân tộc trên tường thành không khỏi xót xa trong lòng.

Thế nhưng, Khổng Tuyên lại như không cảm giác được một chút đau đớn nào, lại một lần nữa xông thẳng lên trời, lại nghênh đón đạo kiếp lôi thứ hai… Ngoài Tổ địa Nhân tộc.

Ngắm Khổng Tuyên lại lần nữa vút lên trời xanh, nghênh đón đạo kiếp lôi thứ hai.

Dáng vẻ như không hề hấn gì.

Trên tường thành Tổ địa Nhân tộc, tất thảy đều nhao nhao thốt lên kinh ngạc: "Không sao!

Đệ tử Thánh Phụ không hề hấn gì!" "Đạo kiếp lôi vừa rồi thật đáng sợ!" "Lại vọt lên rồi!" "Đạo kiếp lôi thứ hai xuất hiện!" "Thật mạnh mẽ!

Không sợ kiếp lôi!" "……" Lưu Nhĩ lơ lửng trên không trung, thấy vậy cũng khẽ gật đầu.

Trong mắt lóe lên vẻ hài lòng.

Một Phượng Hoàng ngạo khí như vậy mới xứng đáng làm đệ tử của hắn.

Hơn nữa, ban đầu Khổng Tuyên được xưng là cường giả mạnh nhất dưới Thánh nhân.

Nay đã trở thành đồ đệ của hắn, vậy thành tựu của vị ấy đương nhiên không thể giống như trước.

Mạnh nhất dưới Thánh nhân sao?

Không có Thánh vị.

Vậy ít nhất cũng phải sánh ngang Thánh nhân chứ!

Cũng chính vào lúc này, "Oanh!" Khổng Tuyên mang theo thất thải quang mang vút lên trời, lập tức va chạm với đạo kiếp lôi thứ hai!

Kết cục y nguyên là Khổng Tuyên bị đánh văng xuống đất.

Song, hắn lại không hề nản lòng, lần nữa vút lên không trung...

Đạo thứ ba...

Đạo thứ chín...

Đạo thứ ba mươi sáu...

Đạo thứ năm mươi tư...

Thoáng cái, dưới những đòn oanh kích không ngừng của kiếp lôi, và sự đối kháng của Khổng Tuyên hết lần này đến lần khác vọt lên.

Kiếp lôi đã tiến hành đến đạo thứ năm mươi tư (lục cửu ngũ thập tứ đạo).

Lúc này Khổng Tuyên thân thể thương tích đầy mình.

Lông vũ thất thải đã bị đánh tan, không còn vẻ rực rỡ như trước.

Toàn thân cháy đen vô cùng.

Nhưng hắn vẫn ngẩng cao đầu, đứng thẳng, đôi mắt phát ra tinh quang, không chút sợ hãi trực diện nhìn chín đạo kiếp lôi cuối cùng vừa ngưng tụ trên bầu trời.

Cảnh tượng này đã chấn động sâu sắc tất cả Nhân tộc đang quan sát từ vạn dặm xa.

Lúc này, trên tường thành im lặng hồi lâu.

Mỗi một Nhân tộc đều lộ vẻ kính phục trên khuôn mặt.

“Hay lắm!” Đột nhiên!

Không biết ai hô lên một tiếng lớn.

Ngay sau đó, một tiếng vỗ tay vang lên trong Nhân tộc.

Trong khoảnh khắc, như một ngòi nổ, cả Nhân tộc vang dội những tiếng vỗ tay liên hồi!

“Hay lắm!

Cố lên!

Nhất định có thể độ kiếp!” “Bội phục quá!

Đối mặt với kiếp lôi mà không chút sợ hãi!

Đây chính là tinh thần mà Nhân tộc chúng ta cần học tập!” “Không hổ là đệ tử Thánh Phụ!

Chúng ta kính phục!” “Phí lời!

Đệ tử Thánh Phụ tất nhiên siêu phàm!” “Được rồi!

Tất cả im lặng!

Chương 194

Kiếp lôi lại xuất hiện!" "Chín đạo kiếp lôi vừa xuất hiện ư?" "……" Tiếng vỗ tay như sấm động.

Những lời nói đan xen trong tiếng vỗ tay, vang vọng khắp thiên địa, kéo dài không ngớt!

Hết thảy Nhân tộc đều đang biểu lộ nội tâm kích động.

Lưu Nhĩ lơ lửng trên cao, nghe tiếng động, khẽ lắc đầu cười khổ.

"Con của ta, thật thích xem náo nhiệt." "Mà ồn ào như vậy, Khổng Tuyên kia cũng không bị ảnh hưởng chút nào." "Tâm tính cũng không tệ." Lưu Nhĩ lầm bầm tự nói.

Nhìn chín đạo kiếp lôi trên bầu trời, hắn lại có chút do dự.

Muốn đối phương chịu đựng được.

Nhưng có nên cứu không?

Dù sao mẫu thân đối phương đã ban cho cơ duyên dưới dung nham...

Trong lúc Lưu Nhĩ suy tư, chín đạo kiếp lôi trên bầu trời cũng đang ủ mình đến giai đoạn cuối cùng.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh long long!" "….." Chín đạo kiếp lôi như những lôi long.

Đột nhiên phát ra tiếng gào thét khổng lồ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chúng ầm ầm giáng xuống Khổng Tuyên!

"A!" Khổng Tuyên lại một lần nữa phát ra tiếng phượng minh quyết liệt.

Thất thải thần quang trên thân hắn đột nhiên hiển hiện.

Ngoài năm loại quang mang thuộc bản thể là thanh, hoàng, xích, hắc, bạch, còn có kim và hồng quang mà Thủy Phượng Hoàng đã hao tổn hồn phách chi lực để rót vào hắn!

Thất thải thần quang đột nhiên bao bọc lấy thân thể hắn.

Ngay lập tức, chín đạo lôi long đã giáng xuống!

Trong chớp mắt nhấn chìm thất thải thần quang... …… Lúc này, tất cả Nhân tộc đang quan sát đều chăm chú nhìn cảnh tượng đó.

Ai nấy đều nín thở.

Không dám phát ra một tiếng động nào.

Cả không gian thiên địa đột nhiên chìm vào tịch tĩnh...

Lưu Nhĩ trên cao lúc này, khóe miệng lại cong lên, trong mắt lộ vẻ hân úy.

Bởi vì, hắn cảm nhận được.

Không cần ra tay.

Khổng Tuyên cũng đã chịu đựng được.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo tất cả lôi quang đều tiêu tán.

Ô vân trên bầu trời cũng đột nhiên rút đi.

Trong khoảnh khắc trời quang vạn dặm.

Lại có kim hoàng sắc dương quang chiếu rọi xuống!

Trực tiếp chiếu sáng khắp đại địa này.

Khiến những nơi bị kiếp lôi đánh cháy đen vô cùng trên đại địa khôi phục nguyên trạng.

Lúc này, tất cả khói bụi che khuất tầm nhìn đều tan biến.

Tất cả Nhân tộc đang quan sát cũng cuối cùng đã nhìn thấy Khổng Tuyên nằm trên mặt đất thoi thóp.

Trong khoảnh khắc, từng người một đều co rút nội tâm.

Nhao nhao nhìn nhau.

“Đánh xong rồi!

Kiếp lôi kết thúc rồi sao?” “Độ kiếp rồi!

Độ kiếp lôi rồi!” “Kết thúc rồi!

Mau!

Mau đi cứu ngài ấy!” “Ai là người của Thần Nông bộ lạc, ai hiểu thuật trị liệu!” “Thánh Phụ đâu?

Chương 195

Thánh Phụ không xuất hiện sao?" "Xong rồi!

Đệ tử Thánh Phụ có khi nào sẽ chết không!" "……" Lúc này Khổng Tuyên đang nằm trên mặt đất.

Đôi mắt hướng về phía thành trì Nhân tộc.

Mặc dù trong lòng Khổng Tuyên có một đống nghi hoặc.

Ví dụ như vì sao hắn lại xuất thế ở đây?

Ví dụ như vì sao ở đây không có một sinh linh nào cộng hưởng với huyết mạch của hắn?

Ví dụ như vì sao những sinh linh này lại gọi hắn là đệ tử Thánh Phụ?

Nhưng nghe những lời nói của Nhân tộc này, nhìn vẻ mặt lo lắng của những Nhân tộc này.

Khổng Tuyên không khỏi cảm thấy.

Trong lòng có chút ấm áp...

Cũng chính vào lúc này.

Tất cả Nhân tộc đều phát hiện lo lắng của mình là thừa thãi.

Bởi vì bầu trời đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó một đạo ngũ thải kim quang hóa hình giáng xuống.

Trực tiếp bao bọc lấy Khổng Tuyên.

Trong khoảnh khắc, như một quả kim đản ngũ thải sừng sững trên đại địa này.

Khoảnh khắc bị kim quang hóa hình bao bọc.

Khổng Tuyên phát hiện tất cả vết thương đều đang cấp tốc lành lại.

Một luồng ấm áp không ngừng lưu chuyển trong cơ thể.

Khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái!

Hắn không khỏi vận chuyển công pháp Phượng Hoàng truyền lại trong huyết mạch.

Bắt đầu điên cuồng hấp thu kim quang hóa hình này.

Thoáng cái, toàn bộ ngũ thải kim quang đều bị hấp thu hoàn toàn.

Hắn cũng cuối cùng tự nhiên hóa hình.

Biến thành một thanh niên mặc đạo phục thất thải...

Lúc này.

Khổng Tuyên kinh ngạc phát hiện.

Bên cạnh hắn không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh niên tuấn tú mặc đạo phục kim sắc...

Ngoài thành trì Tổ địa Nhân tộc.

Thân thể Khổng Tuyên vừa độ hóa hình kiếp kịch đại khẽ chấn động.

Trực tiếp hóa thành một thanh niên mặc đạo phục thất thải.

Khổng Tuyên vừa hóa hình thành công, chưa kịp vui mừng.

Hắn cảm thấy bên cạnh lại không biết từ lúc nào đã xuất hiện một luồng khí tức.

Kinh ngạc không thôi, lập tức xoay người nhìn lại.

Ngay lập tức phát hiện một thanh niên tuấn tú mặc đạo phục kim sắc đang mỉm cười nhìn hắn.

“Ai!” Trong huyết mạch Khổng Tuyên tự có truyền thừa.

Mặc dù hắn không biết gì về thế giới bên ngoài.

Nhưng lại bẩm sinh đã biết cách giao tiếp.

Vị này đương nhiên chính là Lưu Nhĩ vẫn luôn lơ lửng trên cao quan sát Khổng Tuyên độ kiếp.

Lúc này, sau khi nghe lời nói của Khổng Tuyên.

Hắn giơ tay phải lên.

Ngón trỏ hiện ra một đạo hồng quang quấn quýt không ngừng.

Chương 196

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hồng quang như có linh thức.

Chỉ thấy nó tự bay lơ lửng.

Ngay sau đó trực tiếp với tốc độ mà Khổng Tuyên hoàn toàn không thể phản ứng, chui vào mi tâm Khổng Tuyên.

Trong khoảnh khắc.

Khổng Tuyên liền nhìn thấy các hình ảnh đối thoại giữa Lưu Nhĩ và Thủy Phượng Hoàng dưới Hỏa Diễm Sơn Mạch năm xưa.

Hắn cũng cuối cùng đã biết vì sao mình lại xuất hiện ở đây...

Cũng cuối cùng đã biết vì sao Nhân tộc lại gọi hắn là đệ tử Thánh Phụ...

"Mẫu thân!" Nhìn cảnh Thủy Phượng Hoàng không ngừng dùng hồn phách chi lực đánh vào hai quả trứng khổng lồ.

Khổng Tuyên không khỏi đau xót trong lòng.

Trong đôi mắt càng phiếm lệ hoa!

Hơn nữa, mẫu thân hắn vì hắn mà thân vẫn.

Cũng vì hắn, hồn phách mới bất ổn!

Càng vì hắn, tu vi mới điệt lạc Đại La!

Hồn phách chi lực.

Là năng lượng dùng để tăng cường căn cơ.

Nhưng đối với mẫu thân hắn.

Đó chính là tuổi thọ!

Hắn nhìn Lưu Nhĩ.

Vì mẫu thân đã chọn ngài làm Sư tôn.

Vậy hắn nhất định không thể phụ lòng mọi sự hy sinh của mẫu thân!

"Đệ tử Khổng Tuyên bái kiến Sư tôn!" Khổng Tuyên, vô cùng dứt khoát quỳ trên mặt đất, trực tiếp hành lễ bái sư.

"Khoan đã!" "Đứa trẻ này có duyên với ta!" "Đứa trẻ này có duyên với phương Tây của ta!" Lúc này, chưa đợi Lưu Nhĩ mở miệng đáp lời.

Lại có một âm thanh vang vọng khắp thiên địa này.

Lưu Nhĩ nghe vậy sắc mặt không chút biến đổi.

Vẫn mỉm cười nhìn vị đó.

Khổng Tuyên nghe vậy lại nhíu mày.

Lúc này lại có duyên với phương Tây!

Lại có kiểu nhận người thân bừa bãi như vậy sao?

Nhân tộc cũng bị mẫu thân ủy thác sao?

Hắn lập tức theo âm thanh nhìn về phía người đó.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn nhìn thấy một đạo nhân mặt vàng thân gầy xuất hiện trước mắt.

Chính là Chuẩn Đề đạo nhân, người lại đến phương Đông tranh người, tranh bảo vật.

Chuẩn Đề đạo nhân nhìn thấy cảnh tượng ở đây sau, lập tức mộng bức.

Vừa cảm giác có một mối sư đồ cơ duyên to lớn xuất hiện ở đây.

Lại đột nhiên cảm giác mối cơ duyên này sắp đứt đoạn.

Hắn bất chấp tất cả trực tiếp mở miệng ngăn cản.

Kết quả đến đây mới phát hiện.

Hóa ra Lưu Nhĩ đang thu đồ đệ...

Trong khoảnh khắc, hắn không khỏi do dự.

Đặc biệt!

Chương 197

Hiện tại Lưu Nhĩ đã trưởng thành đến mức không thể trêu chọc rồi a!

Nhưng thanh niên có huyết mạch Phượng Hoàng này.

Rõ ràng thật sự có một mối sư đồ chi duyên to lớn với hắn!

Khiến nội tâm hắn vô cùng do dự!

"Đệ tử của ta, ngươi cũng dám tranh sao?" Lưu Nhĩ vẫn mỉm cười nhìn Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Nghe câu nói đầu tiên của Chuẩn Đề, hắn đã đoán được.

Lần nào cũng lấy "có duyên" làm cớ để tranh người tranh bảo vật.

Cũng đúng là hai kẻ vô sỉ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Nhưng khoan đã.

Lần này Chuẩn Đề thật sự không sai.

Khổng Tuyên sau này thật sự bị Chuẩn Đề thu phục.

Cho nên giữa họ có nhân quả cũng không sai.

Không!

Lưu Nhĩ không quản nhân quả.

Khoảnh khắc Khổng Tuyên không nhờ vả ai khác, độ xong kiếp lôi hóa hình.

Lưu Nhĩ đã xác định Khổng Tuyên là đệ tử của mình.

Nên.

Lúc này nhìn Chuẩn Đề tranh người trên đầu hắn.

Bề ngoài cười hi hi, nội tâm lại đang muốn "hố" Chuẩn Đề.

Dù sao.

Thu đồ đệ cũng cần lễ vật a.

Mà hắn lại quên mất bị.

Vừa hay để Chuẩn Đề xuất một phần lễ vật.

Lưu Nhĩ trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Chuẩn Đề là người tốt a!

Biết hắn thu đồ đệ, liền vội vàng đến tặng lễ! ...

Trên tường thành Tổ địa Nhân tộc.

Tất cả Nhân tộc ban đầu đều đang chờ đợi cảnh Thánh Phụ thu đồ đệ ấm áp.

Mắt thấy lễ bái sư sắp bắt đầu.

Kết quả đột nhiên lại chạy ra một đạo nhân mặt vàng thân gầy như vậy.

Đệ tử Thánh Phụ có duyên với đạo nhân đó sao?

Điều này khiến những Nhân tộc vẫn luôn quan sát phát điên lên.

Khi nghe Thánh Phụ nói: "Đệ tử của ta, ngươi cũng dám tranh sao?" Sau những lời lẽ bá khí như vậy.

Tất cả Nhân tộc đều không nhịn được nữa!

Đúng như câu nói trẻ sơ sinh không sợ hổ.

Họ không quản thân phận của Chuẩn Đề đạo nhân.

Dù sao cũng không thể chấp nhận việc đệ tử Thánh Phụ bị tranh đoạt.

Nên.

Không biết ai là người bắt đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cả thành trì Tổ địa Nhân tộc ồn ào náo nhiệt, như bùng nổ: “Thái quá!

Chương 198

Đạo nhân gì đó?

Dám tranh đệ tử Thánh Phụ chúng ta!" "Đạo nhân phương Tây sao?

Đạo nhân phương Tây dám đến phương Đông chúng ta tranh người!" "Mau cút khỏi phương Đông!

Bằng không Nhân tộc chúng ta sẽ không khách khí!" "Đúng!

Dám tranh đệ tử Thánh Phụ chúng ta!

Chúng ta không đồng ý!" "Vô sỉ!

Người phương Tây gì mà cũng muốn tranh người phương Đông chúng ta!" "……" Những lời nói như vậy, sau khi được những người canh gác trên thành trì cố ý dùng trận pháp thành trì gia trì.

Trực tiếp truyền ra vạn dặm xa, vang vọng khắp thiên địa này, hồi đáp không ngớt!

Mỗi một Nhân tộc đang ở bên ngoài nghe thấy những lời này đều sững sờ.

Ngay sau đó đều phẫn nộ phi vút về phía Tổ địa!

Niềm tin của Thánh Phụ!

Dù có phấn thân toái cốt!

Cũng phải chém giết kẻ dám mạo phạm Thánh Phụ!

Khổng Tuyên vẫn quỳ bái trên mặt đất nghe vậy trực tiếp sững sờ.

Cảm thấy thực lực của Nhân tộc này không tệ.

Khẩu khí lại rất lớn a?

Chẳng lẽ sư tôn mà mẫu thân tìm cho mình thật sự mạnh mẽ vô cùng?

Còn về Chuẩn Đề đạo nhân.

Nghe những lời nói của những 'lũ kiến' này sau.

Trong mắt trực tiếp phiếm hỏa quang.

Khuôn mặt vàng gầy gò ban đầu.

Vầng trán trực tiếp nổi gân xanh.

Khiến Lưu Nhĩ trong lòng đại hỉ!

Tức giận đi!

Nổi giận đi!

Ta mới có lý do để hành động...

Ngoài Tổ địa Nhân tộc.

Vô số lời lẽ khó nghe từ trong miệng vô số Nhân tộc trên tường thành Tổ địa Nhân tộc bùng nổ.

Khi đến tai Chuẩn Đề đạo nhân.

Khóe miệng hắn trực tiếp co giật.

Cho dù tự hỏi tâm tính mình rất tốt.

Da mặt dày như tường thành.

Lúc này cũng bị chọc tức đến mức suýt thổ ra lão huyết.

Nghe những lời nói của lũ kiến này.

Có phải là lời của người không!

A?

Đặc biệt thực lực yếu kém đến mức một ngón tay có thể nghiền nát vô số.

Vì sao khẩu khí lại lớn như vậy!

Không biết còn tưởng những Nhân tộc này đều đã thành Thánh nhân!

Hơn nữa!

Những lời nói hoang đường đó!

Lần này hắn thật sự rõ ràng cảm nhận được nhân quả duyên pháp với Khổng Tuyên!

Chương 199

Không có lừa người a!

Chuẩn Đề đạo nhân lại nhìn Lưu Nhĩ.

Đối phương vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

Hoàn toàn không có ý ngăn cản những Nhân tộc này.

Ngọn lửa giận trong lòng Chuẩn Đề không khỏi bị đốt cháy.

Đặc biệt!

Ai sợ ai chứ!

Đệ tử của hắn không thể thu rồi sao?

Nếu hắn thật sự quay đầu bỏ đi.

Vậy sau này làm sao độ sinh linh ở thế giới phương Đông về phương Tây?

Cho nên.

Không thể lùi bước a!

Ít nhất trước khi chưa làm bất cứ động thái tranh thủ nào.

Không thể lùi bước!

Hắn lại nhìn Khổng Tuyên khí vận phi phàm, tư chất phi phàm.

Rồi nhìn mấy đệ tử lèo tèo của đạo trường mình.

Trực tiếp hạ quyết tâm.

Tranh!

Đệ tử này nhất định phải tranh!

Trong mắt lóe lên vẻ kiên quyết.

Ngay sau đó hướng về Lưu Nhĩ hành lễ nói: "Đại sư huynh, sư đồ nhân quả giảng cứu duyên pháp." "Người này xác thực có duyên với phương Tây của ta!" "Xin Đại sư huynh nhường cho ta." Lời nói của Chuẩn Đề đạo nhân có vẻ vô cùng thành khẩn.

Nhưng ngữ khí, thái độ lại hoàn toàn không có chút ý cung kính nào.

Chỉ có đầy mùi thuốc súng.

Lưu Nhĩ nghe vậy.

Đôi mắt trực tiếp sáng lên.

Đến rồi!

Đã đợi câu nói này a!

Đã đợi sự tranh giành này a!

Nên lời nói của Chuẩn Đề đạo nhân vừa dứt.

Lưu Nhĩ lập tức thu lại mọi thần sắc.

Trực tiếp vẻ mặt nghiêm chỉnh gật đầu nói: "Tốt!" "Nếu Khổng Tuyên có sư đồ duyên pháp với ngươi." "Vậy hai sư huynh đệ chúng ta so tài một trận đi." "Ta cũng không ức hiếp Đại sư huynh, một quyền thôi." "Nếu ngươi có thể tiếp được một quyền của ta." "Vậy ta đành phải nói Khổng Tuyên vô duyên với ta vậy." Tình cảm đạm nhiên trong lời nói này hoàn toàn được thể hiện ra.

Khiến Khổng Tuyên nghe xong cũng cảm thấy Lưu Nhĩ rất có phong phạm Thánh nhân.

Càng thầm cảm thấy bái một tồn tại như Lưu Nhĩ làm sư phụ.

Mới là chính đạo!

Nên không khỏi có chút lo lắng.

Vị đạo nhân phương Tây mặt vàng gầy gò kia trông cũng không yếu a!

Khí tức toàn thân cho hắn một cảm giác áp bách cực mạnh.

Nếu Lưu Nhĩ thua thì sao?

Không được a.

Mẫu thân đã tìm cho hắn một sư tôn như vậy.

Há có thể tùy tiện thay đổi sao?

Không được!

Chương 200

Cho dù Sư tôn có thua!

Hắn cũng sẽ không bái một đạo nhân phương Tây làm sư phụ!

Khổng Tuyên thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Nhưng Chuẩn Đề đạo nhân lại không biết a.

Nghe lời nói của Lưu Nhĩ sau trực tiếp đôi mắt sáng lên.

Tiếp được một quyền?

Mặc dù có bài học từ Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng Chuẩn Đề đạo nhân không cho rằng mình sẽ yếu hơn Đông Hoàng Thái Nhất.

Dù sao cả hai đều là đệ tử Đạo Tổ.

Là một trong những người có được Hồng Mông Tử Khí!

Đông Hoàng Thái Nhất có thể so với Chuẩn Đề sao?

Thậm chí trong mắt hắn.

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ là một con súc sinh lông vũ.

Từ tận đáy lòng hắn khinh thường hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất.

Bản thân hắn và Nữ Oa vốn không hợp mắt.

Kết quả Nữ Oa vừa thành Thánh.

Đế Tuấn Thái Nhất trực tiếp quỳ dưới chân Nữ Oa.

Hoàn toàn không thể so sánh với hắn a!

Chuẩn Đề mãnh liệt gật đầu.

Thần sắc kiên định nói với Lưu Nhĩ: "Tốt!

Theo lời Đại sư huynh!" Thấy vậy, Lưu Nhĩ vẻ mặt ôn hòa nhắc nhở: "Vậy sư đệ hãy tế xuất pháp bảo trước đi, ta sợ ra tay quá nặng." Dù sao nếu Chuẩn Đề không tế xuất pháp bảo.

Sao mà đoạt được chứ?

Nhưng lời nói vừa ra.

Nghe trong tai người khác lại có hiệu quả khác.

Khổng Tuyên nghe câu nói này không khỏi khẽ gật đầu.

Trong lòng càng trực hô: "Sư tôn đại nghĩa a!" So tài lại nhắc nhở đối phương tế xuất pháp bảo.

Thật sự đầy phong phạm Thánh nhân!

Chuẩn Đề đạo nhân nghe câu nói này sau.

Lại cho rằng Lưu Nhĩ đang châm chọc phương Tây không có chí bảo gì để lấy ra.

Không khỏi tức giận.

Trực tiếp tế xuất pháp khí mạnh nhất của mình 【Thất Bảo Diệu Thụ】.

Mà Thất Bảo Diệu Thụ này là do Chuẩn Đề đạo nhân dùng bản thể của mình là bồ đề kim loại phương Tây kết hợp với bảy bảo vật như vàng, bạc, lưu ly... mà luyện chế thành.

Được xưng là không gì không xoát, toàn xưng là Thất Bảo Diệu Xoát Thụ, lại còn có tên là Thất Bảo Diệu Thụ Trượng.

Lưu Nhĩ nhìn Thất Bảo Diệu Thụ sau.

Trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Trực hô thật sự là duyên phận!

Phải biết rằng.

Sau này Chuẩn Đề đạo nhân dùng Thất Bảo Diệu Thụ xoát đi đại đao và kim tiên của Khổng Tuyên.

Rồi xoát đi ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên mới vì thế mà bị Chuẩn Đề thu phục!

Nay Chuẩn Đề đạo nhân lại lấy ra kiện pháp khí này.

Chương 201

Lưu Nhĩ trong lòng tự nhiên hoan hỉ.

Bởi vì lấy nó tặng cho Khổng Tuyên là tốt nhất a!

Lưu Nhĩ trên bề mặt vẫn bình tĩnh gật gật đầu.

Ngay sau đó khẽ nói: "Vậy bắt đầu đi." Lời nói vừa dứt.

Lưu Nhĩ động.

Bàn tay phải tràn đầy khí huyết chi lực mãnh liệt oanh kích ra.

Một quyền oanh ra!

Lực Chi Pháp Tắc khủng bố đột nhiên hiển hiện trên thiên địa này.

Chuẩn Đề đạo nhân vừa nghe lời Lưu Nhĩ.

Nhìn quyền ảnh khủng bố xuất hiện trước mắt.

Vội vàng hoảng loạn vung Thất Bảo Diệu Thụ cấp tốc xoát về phía trước!

Từng đạo thất thải hào quang trong chớp mắt xuất hiện trước người hắn.

Nhưng.

Dưới một quyền mà Lưu Nhĩ sử dụng Lực Chi Pháp Tắc oanh ra.

Chuẩn Đề đạo nhân kinh ngạc nhìn từng đạo thất thải hào quang trước người mình vỡ vụn từng tấc.

Thất thải hào quang đối kháng với một quyền của Lưu Nhĩ.

Như trứng chọi đá.

Trong khoảnh khắc tất cả đều hóa thành phấn mạt, bay tán loạn

giữa không trung.

Chuẩn Đề chưa kịp phản ứng.

Cảm thấy lồng ngực truyền đến một trận kịch thống.

Khoảnh khắc tiếp theo trực tiếp mất đi ý thức.

Thất Bảo Diệu Thụ trong tay phải lập tức tuột ra.

Cả thân thể thì hóa thành lưu quang tiêu thất trên bầu trời...

Lưu Nhĩ thân ảnh khẽ lóe lên.

Ung dung tiếp lấy Thất Bảo Diệu Thụ.

"Đinh đông!

Phát hiện Thất Bảo Diệu Thụ, xin lựa chọn:" "Một: Phân giải bản thể Thất Bảo Diệu Thụ." "Hai: Phân giải ấn ký cấm chế (Tổng cộng bốn mươi lăm trọng, cần bốn mươi lăm ngày.)." ....

"Đinh đông!

Phát hiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo 【Thất Bảo Diệu Thụ】, xin lựa chọn:" "Một: Phân giải bản thể Thất Bảo Diệu Thụ." "Hai: Phân giải ấn ký cấm chế (Tổng cộng bốn mươi lăm trọng, cần bốn mươi lăm ngày.)." Lưu Nhĩ vừa ung dung tiếp lấy Thất Bảo Diệu Thụ.

Nghe thấy âm thanh đã lâu không gặp của hệ thống trong đầu mình.

Không khỏi trong lòng nói với hệ thống: "Hệ thống, ta lựa chọn hai, phân giải ấn ký cấm chế!" Lời nói vừa dứt.

Hệ thống lập tức đáp lại: "Đinh đông!

Bắt đầu phân giải ấn ký cấm chế của nguyên chủ nhân!" "Đinh đông!

Phân giải cần bốn mươi lăm ngày...” “Đinh đông!

Đếm ngược bắt đầu...” “……” Nghe một loạt âm thanh nhắc nhở từ trong đầu truyền ra.

Lưu Nhĩ mới khẽ mỉm cười.

Dáng vẻ đó như thể vừa phát hiện một cảnh tượng ảo giác vậy.

Ngay sau đó, hắn mỉm cười đỡ Khổng Tuyên vẫn còn quỳ trên mặt đất với vẻ mặt ngơ ngác, nói: “Không cần đa lễ.” “Từ nay về sau, ngươi là đại đệ tử của ta.” “Cũng là đại sư huynh đời thứ ba của Huyền Môn!” Khổng Tuyên nghe vậy mới nửa tỉnh nửa mê.

Khẽ gật đầu, tâm thần vẫn còn lơ lửng ở một quyền mà Lưu Nhĩ vừa tung ra.

Hắn nghĩ.

Đó mới là công kích mạnh nhất a!

Một lực hàng vạn hội!

Chương 202

Tất cả pháp thuật, pháp khí đều phải quỳ a!

Nếu sớm học được điều này.

Thì khi độ kiếp vừa rồi.

Một quyền oanh toái kiếp lôi cũng có thể a!

Khổng Tuyên trong lòng vô cùng kích động.

Vừa được Lưu Nhĩ đỡ dậy lại lần nữa quỳ xuống đất.

"Sư tôn ở trên!" "Đệ tử muốn học pháp tắc một quyền vừa rồi của sư tôn!" Chỉ thấy hắn hô lớn trong miệng.

Ngữ khí thành khẩn, thần sắc kiên định.

Dường như nếu Lưu Nhĩ không đồng ý.

Hắn sẽ không đứng dậy vậy.

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ sững sờ.

Lập tức hiểu Khổng Tuyên bị uy lực của một quyền kia chấn động.

Điều này là tự nhiên.

Dù sao đó có thể trực thông thành Thánh đại đạo.

Dù sao đó là đại đạo mà Bàn Cổ đại thần để lại.

Cả Hồng Hoang cũng chỉ mình hắn tập được đạo này.

Khổng Tuyên có chí hướng này.

Lưu Nhĩ trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Dù sao hắn cũng không phải người nhỏ mọn.

Nhưng hiện tại không nên dạy Khổng Tuyên đi theo Lực Chi Đại Đạo.

Dù sao, không phải mỗi một sinh linh đều có tư cách.

Có được truyền thừa này.

Ít nhất Khổng Tuyên hiện tại chưa đủ tư cách.

Hắn nhìn Khổng Tuyên khẽ nói: "Thế gian không có đạo mạnh nhất." "Chỉ có đạo phù hợp nhất." "Đạo phù hợp với ngươi, chính là Ngũ Hành chi đạo." "Nếu học Lực Chi Đại Đạo cũng có thể." "Chỉ là thời cơ chưa đến..." Nghe lời nói có chút khó hiểu của Lưu Nhĩ.

Khổng Tuyên nhíu mày có chút mơ hồ.

Nhưng khi nghe câu nói cuối cùng của Lưu Nhĩ sau.

Lập tức kinh tỉnh mở miệng hô lớn: "Đệ tử có thể đợi!" "Đệ tử nguyện ý đợi!" Hắn nghĩ.

Sư tôn đại nghĩa như vậy.

Sư tôn có phong phạm Thánh nhân như vậy.

Thời cơ chưa đến.

Vậy thời cơ thật sự chưa đến!

Hoàn toàn vô điều kiện tin tưởng lời của Sư tôn!

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ gật đầu.

Đúng là đệ tử tốt a!

Dứt khoát, gọn gàng.

Hoàn toàn không cần phí lời!

Tiếp tục mỉm cười nói: "Tốt, vậy con trước tiên hãy về thành trì." "Bốn mươi lăm ngày sau." "Vi sư sẽ cử hành lễ bái sư cho con." "Rồi truyền đạo pháp, linh bảo!" Khổng Tuyên nghe vậy trong lòng cảm

động vô cùng.

Người tốt a!

Người tốt!

Mẫu thân thật sự đã tìm cho hắn và đệ đệ một sư tôn tốt!

Không những có phong phạm Thánh nhân!

Mà còn yêu thương đệ tử a!

Chương 203

Biết hắn vừa độ kiếp cần nghỉ ngơi.

Muốn đợi bốn mươi lăm ngày sau mới ban bảo vật, ban pháp thuật cho hắn.

Thật sự là một sư tôn tốt nhất.

Chỉ là... vì sao lại là bốn mươi lăm ngày chứ?

Nghỉ ngơi ba ngày là đủ rồi.

Nhưng nhìn dáng vẻ đạm nhiên của Lưu Nhĩ.

Hắn cũng không quản.

Bốn mươi lăm ngày thì bốn mươi lăm ngày vậy!

Sư tôn nói gì cũng đúng! ...

Thoáng cái.

Lưu Nhĩ đã đến trên không tường thành chính môn Tổ địa Nhân tộc.

Ngay sau đó nhìn xuống phía dưới từng Nhân tộc đang lộ vẻ tươi cười.

Khẽ dặn dò Khổng Tuyên bên cạnh: "Đây là thành trì Tổ địa Nhân tộc." "Ta là Thánh Phụ của Nhân tộc." "Nhân tộc, tương lai sẽ là chúa tể của đại thế." "Nhân tộc, lại thuần phác thiện lương vô cùng." "Con hãy ghi nhớ, thân là đệ tử của ta." "Nhất định phải đối đãi tốt với Nhân tộc, giáo đạo Nhân tộc." "Nhân tộc tất nhiên cũng sẽ đối đãi với con như vậy." "Ngày sau, con cũng tất nhiên sẽ có đại khí vận." Nghe Lưu Nhĩ dặn dò với vẻ khổ khẩu bà tâm.

Nhìn những Nhân tộc trên tường thành đang lộ ra nụ cười phát ra

từ nội tâm kia.

Khổng Tuyên trịnh trọng gật đầu nói: "Cẩn tuân sư mệnh!" Lưu Nhĩ nghe vậy lộ ra vẻ hài lòng.

Ngay sau đó mang theo Khổng Tuyên hạ xuống, đến giữa không trung trước chính môn tường thành.

Đối mặt với vô số Nhân tộc.

Tất cả Nhân tộc trên tường thành nhìn thấy Lưu Nhĩ xuất hiện.

Từng người một cấp tốc quỳ xuống đất.

Đều hướng về Lưu Nhĩ hành lễ quỳ bái.

Cũng may tường thành rộng rãi vô cùng.

Cũng không bị chen chúc.

Ngay sau đó tất cả Nhân tộc đồng thanh cung kính hô lớn: "Ngô đẳng bái kiến Thánh Phụ!" Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ mỉm cười.

Một luồng lực lượng nhẹ nhàng khuếch tán ra.

Nâng tất cả Nhân tộc dậy.

Ngay sau đó mở miệng ôn hòa nói: "Các ngươi đều đã thấy rồi." "Đây là đệ tử đầu tiên dưới trướng ta." "Tên là Khổng Tuyên, thuộc Phượng Hoàng nhất tộc." "Ngày sau, hắn sẽ tiếp nhận trọng trách của ta, giáo đạo các ngươi thật tốt." Nghe lời Lưu Nhĩ nói sau.

Những Nhân tộc này kích động biết bao!

Dù sao vừa rồi họ đã được chứng kiến thần uy của Thánh Phụ.

Nay nghe Khổng Tuyên thật sự trở thành đệ tử Thánh Phụ sau.

Từng người một bắt đầu hoan hô: "Chúc mừng Thánh Phụ thu được đại đệ tử!" "Ngô đẳng bái kiến Khổng Tuyên Tôn giả!" "Cung hạ Khổng Tuyên Tôn giả bái nhập môn hạ Thánh Phụ!" "Ha ha ha!

Vui mừng!

Đúng vậy mà!

Đạo nhân phương Tây kia không có tư cách!" "Đúng vậy!

Dám tranh đệ tử với Thánh Phụ!

Xứng đáng sao?" "Chuyện tốt như vậy phải truyền khắp cả Nhân tộc a!" "……" Lưu Nhĩ thấy vậy.

Khẽ mỉm cười, giơ hai tay làm tư thế ấn xuống.

Tất cả Nhân tộc lập tức cấm tiếng.

Đều đang chờ đợi Thánh Phụ phân phó.

"Bốn mươi lăm ngày sau." "Ta sẽ ở ngoài đại điện của ta." "Cử hành đại điển thu đồ đệ..." ...

Trung tâm Tổ địa Nhân tộc.

Chương 204

Quảng trường trước Thánh điện được Nhân tộc công nhận đang ồn ào náo nhiệt, người chen chúc.

Chỉ thấy vô số Nhân tộc xếp hàng có trật tự đứng ở đây.

Từng người một trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Phía trước nhất là bốn đại thủ lĩnh Nhân tộc: Truy Y thị, Hữu Sào thị, Thần Nông thị, Toại Nhân thị.

Mỗi người đều dùng thần sắc trang nghiêm nhìn về phía cung điện.

Bởi vì hôm nay là ngày Thánh Phụ cử hành đại điển thu đồ đệ.

Nên họ mới tụ tập ở đây.

Có thể nói.

Trong tất cả Nhân tộc tụ tập ở đây.

Tâm trạng của Truy Y thị và bốn đại thủ lĩnh Nhân tộc khác là kích động nhất.

Bởi vì Nhân tộc từng bước phát triển đến đây không dễ dàng a!

Không ngừng học tập, không ngừng trưởng thành.

Mới có được Nhân tộc phồn vinh xương thịnh như ngày nay.

Nhưng họ đều biết.

Hiện tại Nhân tộc trông phồn hoa vô cùng.

Nhưng lại quá yếu kém a!

Ngay cả bốn đại thủ lĩnh Nhân tộc.

Dưới hơn một ngàn năm không ngừng tu luyện.

Cũng chỉ là Kim Tiên hậu kỳ.

Trong thế giới Hồng Hoang, làm được gì chứ!

Trọng trách đạo xa, pháp tắc trong lòng.

Thánh Phụ bây giờ cuối cùng đã thu đồ đệ.

Điều này cũng có nghĩa.

Nhân tộc lại sắp có thêm một cường giả.

Đại chiến Vu Yêu hơn một ngàn năm trước vẫn còn rõ mồn một.

Cảnh giới của những cường giả như vậy mới là cảnh giới mà Nhân tộc theo đuổi.

Nên.

Hiện tại biết con trai của Thủy Phượng Hoàng sắp trở thành đệ tử Thánh Phụ.

Trong lòng vừa vui mừng, lại vừa vô cùng hâm mộ.

Phải biết rằng.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu, những tồn tại có thể triệu hoán hư ảnh của Bàn Cổ đại thần, cũng đều cung cung kính kính với Thánh Phụ.

Có thể biết thực lực của Thánh Phụ mạnh mẽ đến mức nào.

Có thể trở thành đệ tử Thánh Phụ.

Sau này nhất định phi phàm vô cùng.

Tự nhiên vô cùng hâm mộ Khổng Tuyên.

Đương nhiên.

Cũng chỉ là hâm mộ mà thôi.

Dù sao trong lòng họ vô điều kiện phục tùng Thánh Phụ.

Cũng chính vào lúc này.

Cung điện khổng lồ tụ tập vô số ánh mắt mong chờ của Nhân tộc cuối cùng cũng vang lên âm thanh.

Chỉ thấy cánh cửa đỏ son kia ầm ầm mở ra.

Ba đạo nhân ảnh ngay sau đó bước ra từ cung điện.

Chương 205

Người đầu tiên bước ra chính là Lưu Nhĩ.

Ngay sau đó là Hạo Thiên, Dao Trì.

Chỉ thấy hắn bước một bước.

Trực tiếp xuất hiện trên Công Đức Đạo Đài ở quảng trường.

"Ngô đẳng bái kiến Thánh Sư!" "Ngô đẳng bái kiến Hạo Thiên Tôn thượng!" "Ngô đẳng bái kiến Dao Trì Tôn thượng!" Liên tục ba lần quỳ bái, ba tiếng hô lớn.

Hoàn toàn biểu lộ sự tôn kính của tất cả Nhân tộc đối với Lưu Nhĩ.

"Các ngươi không cần đa lễ." Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ mỉm cười.

Một luồng Hồng Mông chi khí tự nhiên tản mát ra từ trên người hắn.

Trong khoảnh khắc lan tỏa khắp quảng trường.

Tất cả Nhân tộc chỉ cảm thấy không tự chủ được mà được nâng thân dậy.

Ngay lập tức.

Trên mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm.

Nhao nhao ngẩng đầu nhìn Lưu Nhĩ trên Công Đức Đạo Đài.

Đang chờ đợi lời tiếp theo của hắn.

Lưu Nhĩ thấy vậy cũng không chậm trễ, trực tiếp nói: "Đại điển thu đồ đệ, bây giờ bắt đầu!" Lời này vừa ra.

Tất cả Nhân tộc nhao nhao dùng tiếng vỗ tay như sấm thay thế sự

kích động trong lòng.

Ngay sau đó nhìn Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười.

Trực tiếp nói với Nhân tộc dưới đài: "Khổng Tuyên ở đâu?" "Đệ tử có mặt!" Khoảnh khắc tiếp theo.

Một âm thanh vang vọng khắp thiên địa.

Chỉ thấy trong vô số Nhân tộc dưới đạo đài, một thanh niên đột nhiên lóe lên.

Mang theo thất thải quang mang vút lên trời.

Lập tức xuất hiện trên Công Đức Đạo Đài.

Một tay quỳ xuống trước mặt Lưu Nhĩ.

"Đồ nhi bái kiến Sư tôn!" Lưu Nhĩ khẽ gật đầu mỉm cười nói: "Thiện." "Nếu đã trở thành đồ đệ của ta." "Hôm nay ta sẽ ban đạo pháp, tặng linh bảo." Hắn vung tay phải lên.

Một đạo ngũ sắc quang mang đột nhiên lóe ra.

Trực tiếp chui vào mi tâm của Khổng Tuyên đang quỳ bái dưới đất.

"Ngươi có ngũ sắc thần quang thiên phú." "Đối ứng với Ngũ Hành chi lực." "Nên Vi sư ban cho ngươi, chính là pháp tu luyện Ngũ Hành." "Ngũ Hành là cơ sở của tất cả đạo pháp Hồng Hoang." "Đúng như câu nói Sư tôn lĩnh tiến môn, đạo hạnh do cá nhân." "Vi sư bây giờ chỉ có thể để ngươi học Ngũ Hành." "Sau này hãy tự cảm ngộ đại đạo phù hợp nhất với bản thân." Khổng Tuyên cảm nhận Ngũ Hành chi pháp thâm sâu vô cùng trong đầu mình.

Lại nghe lời Lưu Nhĩ nói.

Trong khoảnh khắc cảm động vô cùng.

Cuối cùng đã biết vì sao Sư tôn lại muốn bốn mươi lăm ngày sau mới cử hành đại điển.

Tất cả là vì Sư tôn đang vì hắn mà tham ngộ công pháp phù hợp nhất a!

Thật sự... là sư tôn tốt nhất trên thế gian rồi a!

Khổng Tuyên lại lần nữa khấu đầu hô lớn: "Đệ tử vạn tạ Sư tôn!" Hắn còn cố gắng cúi thấp đầu.

Không để người khác nhìn thấy vẻ mặt cảm động tràn đầy trong mắt.

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ gật đầu.

Vung tay phải lên.

Trong khoảnh khắc một pháp khí bảo thụ lóe lên thất thải quang mang lơ lửng trên bầu trời.

Chỉ thấy nó là do vàng, bạc, châu báu, lưu ly... và bảy loại bảo vật khác tạo thành.

Mỗi loại đều lóe lên quang mang phi phàm.

Trong chớp mắt chiếu sáng cả bầu trời đến chói mắt vô cùng.

Chương 206

Chính là Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề đạo nhân.

Đương nhiên.

Bảo vật này bây giờ đã bị Lưu Nhĩ dùng hệ thống phân giải tất cả ấn ký mà Chuẩn Đề để lại.

Nên Thất Bảo Diệu Thụ lúc này đã trở thành vật vô chủ.

Càng không có chút quan hệ nào với Chuẩn Đề đạo nhân.

Cũng chính vì muốn phân giải kiện bảo vật này.

Lưu Nhĩ mới phải đợi bốn mươi lăm ngày mới cử hành đại điển thu đồ đệ.

Thất Bảo Diệu Thụ vừa xuất hiện.

Hạo Thiên và Dao Trì đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dao Trì lại trong chớp mắt hóa thành vẻ vui mừng.

Phải biết rằng.

Đây là pháp khí của Chuẩn Đề, kẻ vô sỉ phương Tây kia.

Đối với Chuẩn Đề, vật này quý giá vô cùng.

Nay bảo vật ở đây.

Có nghĩa là gì?

Đương nhiên là có nghĩa Chuẩn Đề đã bị Lưu Nhĩ đánh rồi.

Trong lòng Dao Trì không khỏi sinh ra cảm giác hả hê.

Tất cả Nhân tộc cũng ngây người nhìn bảo vật.

Trong mắt đầy vẻ hâm mộ.

Chỉ từ dị tượng của bảo vật.

Có thể thấy bảo vật này không tầm thường a!

Khổng Tuyên trực tiếp ngây người.

Chẳng phải đây là bảo vật của đạo nhân phương Tây sao?

Chẳng lẽ Sư tôn muốn ban cho mình pháp bảo này sao?

Quả nhiên.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Lưu Nhĩ mở miệng nói: "Đây là Thất Bảo Diệu Thụ." "Vừa hay có thể đối ứng với ngũ sắc quang mang của con và hai sắc quang mang mà mẫu thân con để lại." "Lại là bảo vật có độ khế hợp cực cao với con." "Hôm nay ta ban cho con." Lời này vừa ra.

Khổng Tuyên trong khoảnh khắc như bị kinh hỉ đập trúng.

Trong mắt tràn đầy vẻ kinh hỉ!

Đợi khi hoàn hồn.

Hắn đang bái tạ...

"Khoan đã!" Đột nhiên.

Cũng chính lời nói đó lại vang lên từ trên bầu trời.

Khổng Tuyên khóe miệng co giật!

Lại có người quấy rầy a... ... ...Thành trì Tổ địa Nhân tộc.

Nhìn Thất Bảo Diệu Thụ lơ lửng trên đỉnh đầu.

Lại nghe lời nói của Lưu Nhĩ.

Khổng Tuyên trong lòng tràn đầy cảm động.

Không có Lưu Nhĩ đối xử với hắn như vậy.

Không những giúp hắn tìm công pháp phù hợp.

Chương 207

Ngay cả linh bảo phù hợp cũng giúp hắn...

đoạt lấy.

Trong mắt tràn đầy vẻ tôn kính.

Hắn đang bái tạ Lưu Nhĩ.

Nghe một âm thanh khổng lồ vang lên từ trên bầu trời.

"Khoan đã!" Âm thanh này hùng hồn vô cùng.

Xen lẫn thần uy, không ngừng chấn động trận pháp Tổ địa Nhân tộc.

Tất cả Nhân tộc không kinh hãi mà lại phẫn nộ.

Từng người một trừng lớn đôi mắt nhìn về phía bầu trời.

"Đáng ghét!

Kẻ nào!

Dám ngắt lời vào khoảnh khắc thần thánh này!" "Rốt cuộc là tồn tại nào!" "Âm thanh cũng có thần uy như vậy, người này không tầm thường!" "Không tầm thường thì sao!

Dám ngắt lời đại điển thu đồ đệ của Thánh Phụ, chúng ta không đồng ý!" "Đúng vậy a!

Mau xuất hiện đi!" "……" Những lời nói đó vang lên từ trong Nhân tộc phẫn nộ.

Nếu không phải nhìn thấy Thánh Phụ đang trên đạo đài.

Họ đã xông lên trời để xem rốt cuộc là kẻ nào không có mắt dám ngắt lời vào khoảnh khắc này.

Cũng chính trong lúc ồn ào.

Trên bầu trời cũng đột nhiên xuất hiện hai đạo thân ảnh mặc đạo phục rách rưới.

Chỉ thấy một người trong số đó có vẻ mặt tật khổ, ngồi trên một đài sen vàng khổng lồ.

Người còn lại sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy gò, như vừa chịu trọng thương.

Hạo Thiên và Dao Trì vốn đang đứng trên Công Đức Đạo Đài lập tức lộ vẻ cảnh giác.

Khí thế trên người càng bộc phát ra phía trước không chút giữ lại.

Bởi vì hai đạo nhân đó.

Chính là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn Lưu Nhĩ vẻ mặt bình tĩnh.

Trong lòng họ chắc chắn rằng đối phương đến để đòi lại Thất Bảo Diệu Thụ!

Quả nhiên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa xuất hiện.

Ánh mắt liền hướng vào bên trong đại trận Tổ địa Nhân tộc, trên Thất Bảo Diệu Thụ đang lơ lửng giữa không trung.

"Đúng là Thất Bảo Diệu Thụ của ta!" Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi kinh nộ nói trong miệng.

Trong lòng đau khổ a!

Ban đầu hắn đi xa phương Đông thế giới tìm bảo vật, tìm đồ đệ.

Khó khăn lắm mới cảm ứng được Khổng Tuyên là một đồ đệ tốt như vậy.

Kết quả vừa so tài với Lưu Nhĩ.

Đối phương một quyền đánh bay hắn.

Ngay cả Thất Bảo Diệu Thụ cũng tuột tay rơi mất.

Ban đầu hắn định đợi vết thương lành lại rồi đến Lưu Nhĩ đòi lại.

Kết quả không ngờ a.

Mới bốn mươi lăm ngày.

Ấn ký tinh thần trên Thất Bảo Diệu Thụ đều đã bị luyện hóa sạch sẽ!

Khiến hắn lại lần nữa nguyên khí đại thương!

Hắn lập tức triệu hoán Tiếp Dẫn đạo nhân.

Chương 208

Cùng nhau đến Tổ địa Nhân tộc đòi pháp bảo.

Vừa hay lại nhìn thấy cảnh này.

Tức giận đến mức khí huyết cuồn cuộn không ngừng, suýt chút nữa lại phun ra một ngụm lão huyết!

Đặc biệt!

Có còn chút nhân tính nào không!

Có còn chút quy tắc nào không?

Lại dám ban bảo vật của hắn cho đệ tử Khổng Tuyên!

Chuẩn Đề lập tức cảm thấy.

Nhân sinh quá gian nan rồi...

Thật sự quá gian nan rồi a.

Chỉ thu một đệ tử thôi.

Vì sao lại mất cả đệ tử lẫn pháp khí.

"Hai vị sư đệ." "Có gì cần giúp chăng?" Lúc này Lưu Nhĩ mở miệng.

Ngữ khí bình đạm thong dong, lại mang theo vẻ lơ đãng.

Như thể hoàn toàn không hiểu bất cứ chuyện gì vậy.

Khiến Hạo Thiên và Dao Trì khóe miệng co giật.

Nhận biết Lưu Nhĩ bao nhiêu năm.

Họ biết, sư huynh lại sắp giả ngốc rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe lời Lưu Nhĩ nói sau.

Hỏa khí trực tiếp xông lên đại não!

Chưa từng thấy.

Trong phương diện diễn kịch.

Có người nghệ thuật sâu sắc hơn hắn a!

Có thể làm gì chứ?

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra a!

"Đại sư huynh!" "Xin nhất định trả lại Thất Bảo Diệu Thụ!" Tiếp Dẫn đạo nhân trong mắt tràn đầy nộ hỏa, chăm chú nhìn Lưu Nhĩ nói.

Lưu Nhĩ nghe vậy.

Vẻ mặt giả ngây càng đậm.

"Thất Bảo Diệu Thụ?" Lưu Nhĩ lại hỏi.

Thôi rồi.

Lại giả ngốc!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau.

Ngay sau đó Tiếp Dẫn nghiến răng tiếp tục nói: "Bảo vật kia đang tản ra thất sắc quang mang ở phía dưới." "Chính là do sư đệ Chuẩn Đề của ta dùng bản thể của mình là bồ đề kim loại phương Tây kết hợp với vàng, bạc, lưu ly và bảy bảo vật khác mà luyện chế thành!" "Tên là Thất Bảo Diệu Xoát Thụ, lại còn có tên là Thất Bảo Diệu Thụ Trượng!" "Không lâu trước đây đấu pháp với sư huynh, không cẩn thận làm rơi mất, xin sư huynh trả lại!" Lời này vừa ra.

Vẻ mặt giả ngây của Lưu Nhĩ mới tiêu thất đi một chút.

Ngay sau đó lại tò mò hỏi: "À thì ra là vậy a, vậy có bằng chứng gì chứng minh đây là pháp bảo của sư đệ không?" "Rõ ràng là pháp bảo của đệ tử Khổng Tuyên của ta mà." Nghe lời Lưu Nhĩ nói sau.

Khổng Tuyên khóe miệng co giật.

Người khác không biết.

Nhưng hắn tận mắt thấy Lưu Nhĩ lúc đó đánh bay Chuẩn Đề sau.

Ung dung tiếp lấy Thất Bảo Diệu Thụ.

Nay Lưu Nhĩ lại nói pháp bảo đó là của Khổng Tuyên.

Trong khoảnh khắc khiến hắn có chút không tiện.

Nghe lời Lưu Nhĩ nói sau.

Chương 209

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp nổi giận.

Đặc biệt!

Thật chưa từng thấy có người nào có thể nói lời dối trắng trợn như vậy!

Đã nói thẳng rồi mà còn tiếp tục giả ngốc!

Đặc biệt muốn chứng minh pháp khí đó là của Chuẩn Đề sao?

Đều đã nói là do bản thể luyện hóa rồi.

Cần chứng minh sao?

Hơn nữa!

Đặc biệt tất cả ấn ký đều đã bị Lưu Nhĩ luyện hóa rồi!

Chứng minh sao?

Chuẩn Đề khí huyết cuồn cuộn không ngừng, sắc mặt tái nhợt trong chớp mắt đỏ lên không ít.

Tiếp Dẫn thì đôi mắt lóe lên hung quang.

Hắn biết.

Cứ thế này mà dây dưa với Lưu Nhĩ, không có chút ý nghĩa nào.

Nên trực tiếp nói với Lưu Nhĩ: "Sư huynh không bằng nói thẳng ra làm sao mới có thể trả lại Thất Bảo Diệu Thụ đi!" Lưu Nhĩ nghe vậy trong lòng mừng rỡ.

Ánh mắt hâm mộ nhìn Khổng Tuyên một cái.

Đệ tử của hắn thật có kỳ ngộ a!

Lại có bảo vật tự đưa đến cửa!

Lưu Nhĩ mở miệng nói: "Vậy không bằng, lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên kia ra đổi?" Lời này vừa ra.

Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi trừng lớn đôi mắt.

Ngay sau đó vội vàng nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Hoạn nạn mới thấy chân huynh đệ a.

Tiếp Dẫn có phải chân huynh đệ không?

Lại nhìn Tiếp Dẫn.

Nghe lời Lưu Nhĩ nói sau.

Thần sắc đột nhiên biến đổi... ...

"Muốn Thất Bảo Diệu Thụ." "Không bằng lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ra đổi." Lời Lưu Nhĩ vừa ra.

Hạo Thiên, Dao Trì bao gồm tất cả Nhân tộc đều sững sờ.

Ngay sau đó hướng ánh mắt về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Để Tiếp Dẫn đạo nhân lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ra đổi Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề đạo nhân.

Lưu Nhĩ đưa ra một khó khăn như vậy.

Là để khảo nghiệm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hai huynh đệ hoạn nạn a!

Vậy Tiếp Dẫn đạo nhân sẽ nguyện ý lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ra đổi sao?

Đương nhiên là không thể nào!

Tiếp Dẫn đạo nhân sau khi nghe lời Lưu Nhĩ nói.

Trực tiếp mộng trụ.

Đặc biệt.

Để hắn đưa ra yêu cầu thật sự đưa ra yêu cầu a!

Có thể đừng thẳng thắn như vậy không!

Cứ thẳng thắn hơn nữa thì trực tiếp trả lại Thất Bảo Diệu Thụ đi a!

Đặc biệt lại đưa ra yêu cầu quái quỷ!

Chương 210

Không phải cố ý làm người khác khó chịu sao! ...

Tiếp Dẫn đạo nhân không ngừng trong lòng điên cuồng thổ tào.

Hắn nghĩ.

Lưu Nhĩ thật sự quá "hố" rồi!

Sự lựa chọn như vậy rõ ràng là muốn khuyên hắn từ bỏ.

Nhưng có thể từ bỏ sao?

Tiếp Dẫn đạo nhân liếc nhìn Chuẩn Đề đạo nhân đang đứng một bên nhìn hắn.

Rõ ràng có thể nhìn thấy ánh mắt mong đợi trong đôi mắt đối phương...

"Không thể đồng ý a!

Tiếp Dẫn sư huynh!" Chuẩn Đề đạo nhân mở miệng nói.

Biểu cảm đó lại đầy vẻ mong đợi.

Khiến Tiếp Dẫn trong lòng run lên.

Ánh mắt khao khát này có mấy ý nghĩa?

Đừng thêm phiền phức nữa có được không!

Đừng đi theo tiết tấu của người khác có được không!

Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng tiếp tục thổ tào.

Trong lòng vô cùng do dự.

Nếu sớm biết sẽ như vậy.

Hắn đã không đến!

Đặc biệt!

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên kia.

Là thứ có thể trấn áp khí vận a!

Có thể lấy đi đổi Thất Bảo Diệu Thụ sao!

Nhưng Lưu Nhĩ đã công khai đưa ra yêu cầu như vậy dưới ánh mắt của mọi người.

Rốt cuộc phải làm sao?

Từ chối?

Vậy nhất định sẽ nảy sinh mâu thuẫn với Chuẩn Đề!

Chấp nhận?

Vậy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lại để hắn giúp đỡ sao?

Tiếp Dẫn không khỏi cảm thấy đau đầu.

Cảm nhận vô số ánh mắt tụ tập trên người mình.

Lại nhìn ánh mắt trêu chọc của Lưu Nhĩ.

Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng đột nhiên trở nên hung ác!

"Đại sư huynh không so tài với Chuẩn Đề sao?" "Ta cũng muốn so tài với huynh!" Hoan hô!

Nghe lời nói của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Tất cả Nhân tộc ầm ầm chấn động.

Từng người một lộ ra vẻ không thể tin được.

Ngay sau đó lại chuyển thành kinh hỉ.

Bởi vì lời nói của Tiếp Dẫn chính là đang khiêu chiến Thánh Phụ a!

Cũng có nghĩa là.

Có thể cận cự ly xem Thánh Phụ ra tay rồi sao?

Chương 211

Tất cả Nhân tộc trực tiếp không nhịn được mở miệng: “Hay lắm!

Hay lắm rồi a!

Không được phản hối a!” “So tài!

Cứ so tài đi!

Thánh Phụ đều sẽ thắng thôi!” “Ha ha ha!

Chúng ta đợi cảnh này lâu rồi!” “Cuối cùng cũng có thể xem Thánh Phụ ra tay rồi a!

Thánh Phụ một chiêu định càn khôn!” “Tìm chết sao?

Dám so tài với Thánh Phụ?” “Không phải nghe nói sư đệ của Thánh Phụ cũng có chút bản lĩnh sao, không biết có thể tiếp được một chiêu của Thánh Phụ không?” “Một chiêu?

Chẳng lẽ sư đệ của Thánh Phụ không thể tiếp được một chiêu của Thánh Phụ sao?

Ta cá cược với ngươi!

Không thể tiếp được nửa chiêu!” “……” Những lời nói mang theo ngữ khí châm chọc như vậy vang lên từ trong Nhân tộc.

Khiến Lưu Nhĩ trong lòng vô cùng sảng khoái.

Lông mày cũng không khỏi khẽ nhếch lên.

Nhìn xem!

Nhìn xem!

Đúng là Nhân tộc mà hắn giáo hóa ra a!

Châm chọc người khác thật là cao thủ hạng nhất a!

Nhìn vẻ mặt vô cùng phẫn nộ của Tiếp Dẫn.

Lưu Nhĩ trong lòng nở hoa.

Hắn cũng biết đây là lúc khó khăn nhất.

Tiếp Dẫn trong lòng có nộ khí.

Hỏa khí xông lên não, mới dễ bị "hố" a!

Ngay sau đó lập tức đáp lời: "Ồ?

So tài thế nào?" "Cũng là tiếp ta một quyền?" Tiếp Dẫn đạo nhân ban đầu sau khi nghe những lời nói của những Nhân tộc này.

Đôi mắt trực tiếp nhuộm lên hỏa quang.

Nay nghe lời Lưu Nhĩ nói sau.

Vô số ý niệm trong đầu hắn trong chớp mắt lóe lên.

Ngay sau đó lập tức gật đầu đáp: "Tốt!

Xem ta có thể tiếp được một quyền của huynh không!" "Nếu tiếp được!" "Xin Đại sư huynh đừng làm mất mặt sư tôn." "Nhất định trả lại Thất Bảo Diệu Thụ!" Thật ra.

Tiếp Dẫn đạo nhân là một người có tâm cơ cực sâu, không thể dễ dàng mất đi lý trí.

Sau khi nghe lời Lưu Nhĩ nói.

Hắn lập tức nhớ lại kinh nghiệm so tài mà Chuẩn Đề đạo nhân đã kể cho hắn trước đây.

Trong khoảnh khắc liền suy đoán ra nguyên nhân vì sao Chuẩn Đề đạo nhân lại thua.

Bởi vì Chuẩn Đề đạo nhân đã sai lầm a!

Để khoe khoang rằng phương Tây có bảo vật.

Hắn đã tế xuất Thất Bảo Diệu Thụ và các pháp khí khác.

Phải biết rằng nếu Thất Bảo Diệu Thụ đối địch với người có linh bảo.

Thì khả năng thắng là cực lớn!

Dù sao công dụng của Thất Bảo Diệu Thụ là khắc chế bảo vật.

Được xưng là có thể xoát đi tất cả bảo vật.

Một chí bảo như vậy Chuẩn Đề lại dùng để đối phó với Lưu Nhĩ tu luyện nhục thân cảnh giới đại thành sao?

Đặc biệt!

Chương 212

Muốn xoát thứ gì?

Xoát Lưu Nhĩ đi sao?

Cho nên trong lòng Tiếp Dẫn đạo nhân.

Thực lực của Lưu Nhĩ cũng chỉ vậy thôi.

Mặc dù lợi hại, nhưng cũng không đến mức cường hãn quá đáng.

Càng không thể dựa vào lực lượng nhục thân.

Một quyền đánh bại hắn.

Chuẩn Đề thua là vì tế xuất pháp bảo không đúng.

Nhưng hắn không cho rằng mình sẽ thua.

Dù sao hắn có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và các linh bảo phòng ngự khác! ...

Sau khi nghe lời nói của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Vẻ mặt vui mừng của Lưu Nhĩ hoàn toàn không thể che giấu được.

Hắn đang chờ đợi khoảnh khắc này a!

Chỉ thấy hắn lập tức gật đầu nói: "Tốt!" "Nhưng nếu không tiếp được." "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên phải để lại rồi." "Bằng không, dù có cáo trạng lên sư tôn cũng vô dụng!" Lưu Nhĩ còn.

Lại thầm truyền âm cho Khổng Tuyên: "Con hãy nhìn Sư tôn chuẩn bị chí bảo phòng thân cho con." Ngay sau đó tâm thần khẽ động.

Cả người hắn vút lên trời.

Đại trận cũng đột nhiên mở ra một lỗ nhỏ nhường đường cho hắn

ra ngoài.

Lại lập tức đóng lại.

Tiếp Dẫn đạo nhân không tiếp lời.

Dùng hành động chứng minh.

Chỉ thấy trên người hắn dâng trào vô số kim quang quán chú vào đài sen dưới chỗ hắn ngồi.

Trong khoảnh khắc từng đạo quang tráo phòng ngự dày đặc liền từ đài sen tỏa ra.

Bao bọc Tiếp Dẫn đạo nhân kín mít.

Chuẩn Đề cũng trong chớp mắt lùi lại phía sau.

Lưu Nhĩ thấy vậy không chút chậm trễ.

Trực tiếp toàn thân chấn động.

Khí huyết chi khí khủng bố trong khoảnh khắc xông lên trời.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một quyền oanh ra...

Thành trì Tổ địa Nhân tộc.

Tất cả Nhân tộc đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Khoảnh khắc tiếp theo nhìn thấy vô thượng kim quang từ trên người Tiếp Dẫn đạo nhân tỏa ra.

Kim quang lan tràn, trong khoảnh khắc liền nhuộm vàng những đám mây trôi.

Ngay sau đó Nhân tộc nhìn thấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chỗ Tiếp Dẫn đạo nhân ngồi bắt đầu ngưng tụ ra từng tầng kim sắc quang tráo.

Quang tráo nhanh chóng bao bọc kín cả người Tiếp Dẫn đạo nhân.

Khiến người ta không thể nhìn rõ thân ảnh của hắn nữa.

Cũng chính vào lúc này.

Lưu Nhĩ động.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bùng nổ một luồng khí huyết chi lực cao vạn trượng.

Khí huyết chi lực hùng dũng bành trướng trực tiếp xuyên phá bầu trời.

Vô số sương mù đậm đặc trực tiếp bị xuyên thủng một động quật khổng lồ.

Chương 213

So với phòng thủ ngưng thực của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Khí thế của Lưu Nhĩ có thể nói là kinh thiên động địa.

Ngay cả tất cả Nhân tộc bên trong đại trận cũng có thể cảm nhận rõ ràng thần uy khủng bố áp bách trên thân.

Trong khoảnh khắc.

Lưu Nhĩ động!

Chỉ thấy hắn không chút chậm trễ.

Một cú đấm thẳng trong chớp mắt oanh kích ra.

Oanh!

Chỉ thấy tiếng phá không chấn tai muốn điếc nổ tung.

Tất cả Nhân tộc không khỏi bịt tai.

Khoảnh khắc tiếp theo nhìn bầu trời đột nhiên biến sắc.

Ba động khủng bố đột nhiên chấn động ra.

Với tu vi của họ, hoàn toàn không thể nhìn rõ tình hình trên bầu trời dù chỉ một chút... ...

Lại nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân.

Lúc này trong lòng hắn tràn đầy vẻ chấn kinh.

Nội tâm như vạn trượng sóng lớn kinh đào cuồn cuộn.

Không ngừng đập vào lồng ngực hắn!

Người khác không biết.

Nhưng người trực tiếp đối mặt với một quyền của Lưu Nhĩ lại vô

cùng rõ ràng.

Uy lực ẩn chứa trong một quyền đó đáng sợ đến mức nào!

Nó ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc vô thượng!

Lưu Nhĩ đã lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc trên tám mươi phần trăm!

"Không!" Tiếp Dẫn đạo nhân hô lớn trong miệng.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Một quyền đã giáng xuống trước mặt Tiếp Dẫn đạo nhân.

Oanh...

Rắc...

Chỉ thấy quyền kình vừa đến.

Tất cả quang tráo phòng ngự do Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên phóng ra vừa tiếp xúc với quyền kình của Lưu Nhĩ.

Như thủy tinh bị sắt thép đập trúng.

Vỡ vụn từng tấc.

Từng tầng phá nát.

"Nhất lực hàng tam thiên!" Tiếp Dẫn đạo nhân trừng lớn đôi mắt.

Hô ra một câu nói kinh ngạc.

Khoảnh khắc tiếp theo lớp quang tráo kim liên cuối cùng đột nhiên vỡ vụn.

Trong màn phấn mạt vàng kim bay lả tả khắp trời, hắn chỉ cảm thấy một trận kịch thống xung kích đại não.

Kim thân tịch diệt lập tức phá công.

Phụt!

Tiếp Dẫn mãnh liệt thổ ra một ngụm tiên huyết.

Cả người trong chớp mắt mất đi ý thức...

Oanh!

Chương 214

Dư uy quyền kình bùng phát.

Trực tiếp oanh bay thân thể hắn ra ngoài.

Dưới sự áp chế có chủ ý của khí huyết chi lực Lưu Nhĩ.

Chỉ còn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cô độc không ngừng xoay tròn giữa không trung.

"Sư huynh!" Chuẩn Đề đạo nhân ở xa thấy vậy thì mắt đỏ ngầu.

Phát ra một tiếng gầm giận bi phẫn.

Trên khuôn mặt tái nhợt dâng trào sắc huyết.

Đôi mắt hung ác nhìn Lưu Nhĩ một cái.

Ngay sau đó cả người mãnh liệt hóa thành một đạo lưu quang.

Phi vút về phía phương hướng Tiếp Dẫn đạo nhân tiêu thất...

"Thu!" Lưu Nhĩ thấy vậy vung tay phải lên.

Tất cả Lực Chi Pháp Tắc đều được sử dụng hết.

Trực tiếp chế phục Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!

Chỉ thấy Kim Liên công đức bị áp súc thành một đóa sen vàng nhỏ.

Không ngừng giãy giụa trong tay hắn.

"Đinh đông!

Phát hiện Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, xin lựa chọn." "Một: Phân giải bản thể của nó." "Hai: Phân giải ấn ký cấm chế tinh thần của nó. (Tổng cộng bốn mươi sáu trọng cấm chế, phân giải cần bốn mươi sáu ngày.)" Lúc này.

Âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ chưa trả lời.

Cảm thấy Kim Liên trong tay như cảm nhận được hắn.

Trong khoảnh khắc liền ngừng giãy giụa.

Mà biến thành không ngừng run rẩy.

Như đang sợ hãi hắn vậy.

Lưu Nhĩ thấy vậy không khỏi cảm khái Kim Liên không hổ là do sen tử Thanh Liên tạo hóa mà hóa thành.

Lại có linh tính như vậy.

Có thể cảm nhận được uy hiếp mà hệ thống tạo ra cho nó.

Lưu Nhĩ trong lòng nói với hệ thống: "Phân giải cấm chế của nó!" "Đinh đông!

Bắt đầu phân giải cấm chế Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên." "Đinh đông!

Ấn ký cấm chế tinh thần tổng cộng có bốn mươi sáu trọng, phân giải cần bốn mươi sáu ngày." "Đinh đông!

Đếm ngược bắt đầu..." "……" Lưu Nhĩ không quản một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu.

Lặng lẽ nói với Kim Liên công đức.

"Nếu không bị hủy diệt." "Vậy đổi chủ nhân đi." Lời này vừa ra.

Kim Liên mãnh liệt chấn động.

Cảm nhận được sức mạnh vô hình đang luyện hóa ấn ký tinh thần của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Như biết rằng nó sẽ không bị hủy diệt.

Trong khoảnh khắc liền ngừng run rẩy, ngoan ngoãn bất động.

Lưu Nhĩ thấy vậy vô cùng hài lòng.

Ngay sau đó thân ảnh lóe lên.

Lại lần nữa trở về trên Công Đức Đạo Đài. ...

Lưu Nhĩ vừa trở về trên Công Đức Đạo Đài.

Chương 215

Dưới đạo đài ầm ầm vang lên vô số tiếng vỗ tay của Nhân tộc.

"Ngô đẳng chúc mừng Thánh Phụ tái đắc linh bảo!" "Ha ha ha!

Biết ngay lão gia hỏa kia không tiếp được một chiêu của Thánh Phụ mà!" "Lão gia hỏa kia xương gầy như củi, mặt vàng thân gầy, e rằng ngay cả ta cũng không đánh lại!" "Ngọa tào!

Cái miệng pháo này cũng thật khủng bố như vậy!" "Dù sao cũng vui vẻ rồi, hy vọng hai tên kia biết điều một chút đừng đến quấy rầy ta nữa..." "Chậc chậc!

Quấy rầy thì không, e rằng sẽ chạy đi tìm sư tôn của Thánh Phụ để cáo trạng đó..." "……" Những lời nói đó kèm theo tiếng vỗ tay dưới đài vang lên.

Trực tiếp truyền vào tai Lưu Nhĩ.

Hắn khẽ mỉm cười.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ đi tìm Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Hắn nhìn chắc chắn sẽ đi!

Nhưng thì sao chứ?

Trước tiên đừng nói dù Hồng Quân có ra mặt cũng sẽ không đòi lại được.

Hơn nữa hiện tại Hồng Quân đang sâu sắc cảm ngộ hợp đạo, sao dễ dàng xuất hiện được?

E rằng hai tên ngốc phương Tây kia đến Tử Tiêu Tiên Cảnh cũng không được...

Lưu Nhĩ nhìn ánh mắt mong đợi của Khổng Tuyên.

“Làm gì đó?

Không thu Thất Bảo Diệu Thụ sao?” “Còn muốn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên à?” “Thời cơ chưa đến!” Lưu Nhĩ khóe miệng nhếch lên nói.

Trực tiếp chặn họng Khổng Tuyên.

Ngay sau đó nói với tất cả Nhân tộc dưới đài: “Đại điển kết thúc!” Hắn còn thân ảnh khẽ lóe lên, biến mất tại chỗ.

Khổng Tuyên ngơ ngác nhìn cung điện của Lưu Nhĩ.

Trong lòng tràn đầy ấm ức thầm tự nói: “Rõ ràng người vừa muốn ban cho ta pháp bảo hộ thân mà...” Hạo Thiên và Dao Trì thấy vậy nhìn nhau cười.

Tiểu Khổng Tước còn non quá a...

Ngay sau đó vút lên trời.

Hiện tại có Khổng Tuyên ở đây, cũng đến lúc quay lại Tử Tiêu Cung điểm danh rồi...

Cũng phải đi xem.

Hai kẻ vô sỉ phương Tây kia có thật sự đi cáo trạng không...

Hồng Hoang không ghi năm tháng.

Thời gian không ngừng trôi.

Thoáng chốc đã tám ngàn năm kể từ trận chiến Yêu Đình.

Nhân tộc đã phát triển đạt tới một thời kỳ đỉnh phong.

Dưới sự không cố ý thúc đẩy của Lưu Nhĩ, sự phát triển của Nhân tộc những năm này so với trước đây có thể nói là chậm chạp như rùa.

Nhưng Nhân tộc lại không vì thế mà sản sinh bất kỳ tâm thái tiêu cực nào, trái lại cùng Vu tộc chung sống cực kỳ hòa thuận.

Họ đi đến những nơi xa hơn Tổ địa để lập bộ lạc, truyền lại tân hỏa, không ngừng lớn mạnh.

Cũng vào một ngày nọ, một lão giả tóc bạc da hồng xuất hiện trên không trung bên ngoài Nhân tộc Tổ địa.

Chỉ thấy lão thân khoác đạo bào trắng, trên đạo bào thêu tường vân, tay cầm phất trần, dung mạo từ tường an thái.

Người này chính là Thái Thanh trong Tam Thanh, cũng là Lão Tử đạo nhân. "Kỳ quái!" Lão Tử lẩm bẩm: "Ngô rõ ràng đã suy diễn cơ duyên thành Thánh vạn năm, cuối cùng mới nhìn thấy một tia cơ duyên ở nơi này.

Nhưng vì sao, cơ duyên của ngô lại ở Nhân tộc do Nữ Oa sáng lập chứ?" Lão Tử đạo nhân lúc này lẩm bẩm tự nói, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Sự thật đúng như lời lão lẩm bẩm.

Vạn năm trước, sau khi Nữ Oa thành Thánh, lão bắt đầu suy diễn đạo thành Thánh.

Nay vừa vặn khó khăn lắm mới nhìn thấy một tia cơ duyên thành Thánh, lập tức từ Côn Luân Sơn chạy đến nơi này, nào ngờ vạn vạn lần không nghĩ tới, cơ duyên lại ở Nhân tộc.

Điều này khiến lão có chút khó chịu.

Hiện nay khắp Hồng Hoang ai ai cũng biết, Nhân tộc tuy do Nữ Oa Thánh nhân sáng tạo, nhưng người giáo hóa Nhân tộc lại là Thánh phụ của Nhân tộc, cũng là Đại sư huynh của lão, Lục Nhĩ Mi Hầu.

Chương 216

Nhân tộc Tổ địa này, lúc đó cũng là nơi mấy vị Chuẩn Thánh tranh đoạt pháp tạo hóa, cuối cùng lại bị Lưu Nhĩ ép tạo ra.

Nay cố địa trọng du, cảnh vật gợi tình, Lão Tử đạo nhân tự nhiên cảm giác vô cùng khó chịu.

Đây là nơi cả đời lão không muốn đến.

Nhưng kết quả suy diễn vạn năm lại chỉ vào nơi này.

Chẳng lẽ phải từ bỏ kết quả suy diễn vạn năm?

Suy diễn lại từ đầu?

Thật ra, vạn năm đối với lão khá ngắn ngủi, cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng lão sợ hãi!

Sợ lại thêm vạn năm nữa, kết quả suy diễn vẫn như cũ!

Vẫn như lần trước chỉ vào Nhân tộc Tổ địa.

Vậy thì thật sự xấu hổ lắm...

Nội tâm lão rối rắm khôn cùng... "Ồ?

Nhị sư đệ, đến đây rồi, vì sao không vào bái phỏng sư huynh ta?" Ngay khi Lão Tử đạo nhân đang rối rắm, một âm thanh đột nhiên truyền vào tai lão, lập tức khiến Lão Tử đạo nhân đang chìm trong vạn ngàn suy nghĩ giật mình tỉnh giấc.

Trong lòng lão chua chát vô cùng, bởi vì chủ nhân của âm thanh này chính là người lão không muốn gặp nhất.

Nhưng đã bị phát hiện, Lão Tử đạo nhân cũng không còn cách nào

khác, đành vội vàng khom người hướng về phía Nhân tộc Tổ địa hành lễ, mỉm cười nói: "Sư đệ Lão Tử bái kiến sư huynh!

Sư đệ ghé qua nơi này đã quấy rầy sư huynh, xin sư huynh lượng thứ!

Sư đệ nhớ có việc quan trọng phải làm, không quấy rầy sư huynh nữa!" Nói xong, Lão Tử đạo nhân lập tức xoay người, dưới chân sinh ra một đoàn Thái Thanh Vân Vụ, đang bay đi.

Lại nghe âm thanh của Lưu Nhĩ lần nữa truyền vào tai lão: "Ồ?

Có việc gì còn quan trọng hơn cả cơ duyên thành Thánh sao?

Vậy sư đệ cứ đi làm việc đi..." Lời vừa truyền vào tai Lão Tử đạo nhân, Thái Thanh Vân Vụ dưới chân lão lập tức tiêu tán theo gió, cả người lão vì kinh ngạc mà đứng sững tại chỗ. "Gì chứ?" Lão Tử đạo nhân kinh hô thành tiếng, vội vàng xoay người nhìn về phía Nhân tộc Tổ địa, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin. "Sư huynh vừa rồi là nói về cơ duyên thành Thánh của sư đệ ư?" Lão Tử vội vàng truy vấn.

Không trách lão lại cấp bách như vậy.

Phải biết rằng lần này vì cơ duyên thành Thánh mà lão đã khổ sở bao nhiêu, nay nghe Lưu Nhĩ một lời đã nói trúng tâm ý của mình, trong lòng lão tự nhiên tràn đầy kinh ngạc.

Đồng thời chấn kinh, lão lại cảm thấy không thông suốt.

Vì sao Đại sư huynh lại biết lão đang tìm kiếm cơ duyên thành Thánh?

Chẳng lẽ những lời tự nói vừa rồi đã bị nghe thấy?

Vốn nghe đồn Lục Nhĩ Mi Hầu giỏi Linh Âm, có thể thấu rõ lý lẽ, biết trước biết sau, vạn vật đều rõ.

Nay một khi thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!

Nhưng thần thông có thể biết được cơ duyên thành Thánh như thế nào?

Lão Tử đạo nhân lại có chút hoài nghi.

Lão lại nghĩ đến việc Nữ Oa Thánh nhân sở dĩ có thể sáng tạo Nhân tộc mà thành Thánh, chính là vì Đại sư huynh truyền pháp!

Lại thêm công đức chi lực không ngừng giáng xuống trên Nhân tộc.

Trong khoảnh khắc, hai mắt lão sáng rực, tràn đầy tinh quang.

Dường như Đại sư huynh thật sự có gì đó mách bảo!

Cũng vào lúc này, âm thanh của Lưu Nhĩ lại truyền đến: "Pháp thành Thánh há có thể coi thường?

Từ đại môn Nhân tộc tiến vào tìm ngộ, liền có thể vì ngươi giải thích pháp thành Thánh." Lão Tử đạo nhân nghe vậy thần sắc vui mừng khôn xiết.

Thật sự muốn nói cho lão pháp thành Thánh ư!

Ngũ sư muội Nữ Oa đã thành Thánh rồi.

Lão Tử đạo nhân không còn do dự, vội vàng khom người cao giọng hô: "Sư đệ tuân mệnh!" Nói xong, liền hạ xuống mặt đất, như Nhân tộc bình thường bước đi về phía đại môn Nhân tộc Tổ địa.

Tất cả Nhân tộc như không nhìn thấy lão, vẫn làm công việc của mình.

Chương 217

Lão Tử đạo nhân cũng theo dòng người tấp nập của Nhân tộc bước vào thành trì Nhân tộc.

Vừa tiến vào trong thành, nhìn con đường lớn ở trung tâm thành trì tấp nập người qua lại, lão có thể cảm nhận được sự thôi thúc trong lòng càng thêm mãnh liệt, dường như không ngừng nói cho lão biết: Ở đây!

Cơ duyên thành Thánh ở đây!

Lão Tử đạo nhân đã trải qua vô số năm tháng, tâm tính phi phàm, chỉ thấy mặt lão vẫn như thường, tiếp tục đi về phía nơi có khí tức của Lưu Nhĩ.

Càng đi sâu vào nội thành, trong lòng lão càng kinh ngạc.

Bởi vì trong Nhân tộc Tổ địa, lão nhìn thấy những sự vật mới lạ.

Những sự vật này, ngay cả phân thân của Nguyên Thần Bàn Cổ như lão cũng chưa từng thấy.

Huống chi những sự vật này thực sự giúp cuộc sống của Nhân tộc tiện lợi hơn rất nhiều!

Có thể sáng tạo ra những vật mới lạ thích hợp cho Nhân tộc sử dụng, cũng chỉ có Đại sư huynh của lão...

Trong lòng lão càng thêm kích động... không khỏi mong chờ cơ duyên thành Thánh sẽ như thế nào...

Cũng nhanh chóng, lão đến bên ngoài cung điện khổng lồ ở trung tâm thành trì. "Lão Tử đạo nhân, xin vào bái kiến Đại sư huynh..." Lão Tử đạo nhân hướng về cung điện hành lễ cung kính nói. "Lão Tử đạo nhân, bái kiến Đại sư huynh..." Trước cung điện rộng lớn ở trung tâm

thành trì Nhân tộc Tổ địa, Lão Tử đạo nhân khom người hướng về cung điện hành lễ cung kính nói.

Lúc này trong lòng lão tràn đầy sự kích động.

Từ khi bước vào thành trì Nhân tộc đến nay, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, vạn ngàn suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu.

Nhìn thấy các loại sự vật mới lạ trong Nhân tộc, ngoài việc không ngừng cảm thán lực sáng tạo của Lưu Nhĩ, lão còn có thể cảm nhận được sự thôi thúc của cơ duyên càng ngày càng gần.

Trong lòng lão càng thêm chắc chắn Lưu Nhĩ biết cơ duyên thành Thánh, cũng càng thêm mong chờ cơ duyên rốt cuộc là gì.

Cũng ngay sau khi lão hành lễ, từ trong cung điện huy hoàng vô cùng đột nhiên truyền ra một tràng tiếng bước chân.

Giây tiếp theo, hai cánh đại môn màu đỏ son ầm ầm mở ra, một thanh niên thân khoác đạo phục thất thải bước ra. "Ngô đẳng bái kiến Khổng Tuyên Tôn thượng!" Tất cả thị vệ trấn thủ bên ngoài cung điện bỗng nhiên quỳ một gối xuống đất, hướng về phía thanh niên hành lễ nói.

Thanh niên này chính là Khổng Tuyên.

Mấy ngày nay, theo Lưu Nhĩ tu hành, cả khí thế lẫn tâm tính đều đã có sự biến đổi về chất.

Chỉ cần đứng ở đó, liền cho người ta một cảm giác phi phàm.

Nhìn thấy các thị vệ hành lễ, Khổng Tuyên khẽ mỉm cười đáp lại.

Kỳ thực, Khổng Tuyên có chút kỳ quái vì sao lại có những thị vệ này.

Dù sao những thị vệ Nhân tộc có thực lực yếu ớt này, hoàn toàn chỉ là vật trang trí.

Nhưng đó là tâm ý của Nhân tộc, Khổng Tuyên cũng không quản đến...

Dù sao Sư tôn cũng chẳng nói gì.

Ngay sau đó, giữa thần sắc kinh ngạc của các thị vệ, Khổng Tuyên hướng về phía Lão Tử đạo nhân hành lễ đáp lời: "Khổng Tuyên bái kiến Sư thúc.

Sư tôn có lời mời." Lúc này tất cả thị vệ mới phát hiện, bên ngoài cung điện lại có thêm một đạo nhân!

Hoàn toàn không nhìn thấy!

Nhưng sau khi nghe lời Khổng Tuyên, họ mới dập tắt sự kinh ngạc trong lòng.

Dù sao là sư đệ của Thánh phụ, thì tu vi nhất định là thần quỷ mạc trắc, không phát hiện ra cũng là chuyện bình thường.

Quay lại Lão Tử đạo nhân.

Sau khi nhìn thấy Khổng Tuyên, hai mắt lão không khỏi sáng bừng.

Con của Thủy Phượng Hoàng?

Tu hành Ngũ Hành chi đạo?

Hạt giống tốt!

Không hổ là Đại sư huynh.

Đệ tử được chọn đều xuất chúng đến thế!

Mục đích của chuyến đi lần này, những chuyện đó trong khoảnh khắc đã bị vứt ra chín triệu dặm.

Chương 218

Chỉ thấy Lão Tử đạo nhân khẽ mỉm cười, liền dưới sự dẫn dắt của Khổng Tuyên, bước vào cung điện.

Nhanh chóng, lão nhìn thấy Lưu Nhĩ đang khoanh chân ngồi trên một đài sen vàng, nhắm mắt tu luyện. "Mười hai phẩm Công Đức Kim Liên!

Chẳng phải là của tên Tiếp Dẫn đó sao?" Lão Tử đạo nhân tự hỏi tâm tính của mình đã tu luyện đến mức cực kỳ mạnh mẽ, nhưng không ngờ, vừa nhìn thấy Lưu Nhĩ đã phá công rồi!

Nhưng không trách lão kinh ngạc đến thế!

Chẳng phải cái Kim Liên đó là của tên Tiếp Dẫn vô sỉ đó sao!

Đó là Linh Bảo có thể trấn áp khí vận đó!

Tên Tiếp Dẫn vô sỉ đó sao có thể chắp tay nhường cho người khác?

Chẳng lẽ...

Đại sư huynh cướp đoạt?

Vậy thì cũng quá cường hãn rồi...

Lão đến đây, có khi nào lại dê vào miệng hổ không chứ...

Cũng ngay khi Lão Tử đạo nhân nhìn thấy đài sen vàng mà thần sắc không ngừng biến hóa, Lưu Nhĩ đang khoanh chân trên Công Đức Kim Liên cuối cùng cũng mở hai mắt ra. "Sư đệ, vẫn khỏe chứ." Lưu Nhĩ khẽ nói, lập tức khiến Lão Tử đạo nhân đang chìm trong những suy nghĩ phức tạp giật mình tỉnh giấc. "Sư huynh chê cười rồi.

Sư đệ lần này đã suy diễn vạn năm, mới phát hiện cơ duyên thành

Thánh ở nơi này.

Mong sư huynh thương xót, truyền thụ đạo thành Thánh." Lão Tử đạo nhân cũng không còn nghĩ ngợi lung tung nữa.

Chuyện lộn xộn của Tiếp Dẫn Chuẩn Đề có liên quan gì đến lão đâu.

Lão chỉ muốn thành Thánh.

Bởi vậy vừa mở miệng, liền đi thẳng vào chủ đề, hoàn toàn không chút quanh co.

Khổng Tuyên bên cạnh nghe vậy khóe miệng giật giật.

Sư thúc thật quá non nớt rồi...

Đây là lần đầu tiên nhận thức Sư phụ ư?

Sư phụ đâu có thấy thỏ mà không thả diều hâu.

Vừa mở miệng đã đòi đạo thành Thánh?

Chẳng phải quá ngây thơ rồi sao!

Không thể không nói, Khổng Tuyên mấy ngày bầu bạn bên Lưu Nhĩ, đã từ một con tiểu Khổng tước non nớt bị Hạo Thiên Dao Trì chế giễu, trưởng thành một con Đại Khổng tước thâm hiểu tính nết Lưu Nhĩ.

Quả nhiên.

Sau khi nghe lời Lão Tử đạo nhân, Lưu Nhĩ vỗ vỗ Công Đức Kim Liên dưới thân, đáp lời không liên quan: "Sư đệ có thấy Công Đức Kim Liên này không?

Quả là huyền diệu vô cùng a..." Lão Tử đạo nhân nghe vậy, lập tức ngây người.

Sắc mặt lão đờ đẫn.

Công Đức Kim Liên huyền diệu vô cùng?

Lão ta từ xa đến đây để nghe về Công Đức Kim Liên ư?

Nhưng rất nhanh.

Sau khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Lưu Nhĩ, Lão Tử đạo nhân đã sống vô số năm lập tức phản ứng lại!

Cái quái gì chứ!

Đó đâu phải Công Đức Kim Liên?

Đó rõ ràng là đài Bích Liên (liên quan đến hối lộ, tống tiền) mà!

Rõ ràng là tống tiền trắng trợn!

Lão Tử cầu đạo khó đến vậy sao?

Trong lòng lão nảy sinh ý thoái lui, suýt chút nữa đã xoay người rời đi.

Nhưng vừa nghĩ đến kết quả suy diễn vạn năm chỉ vào nơi này...

Chương 219

Vừa tiến vào nơi đây, sự thôi thúc trong lòng lão đã mãnh liệt vô cùng...

Vừa nghĩ đến việc Lưu Nhĩ có thể nhìn thấu tâm tư của lão và tống tiền...

Ý muốn thoái lui vừa nảy sinh lập tức bị tiêu trừ.

Lão Tử trong lòng lập tức chua xót vô cùng, cắn răng lấy ra một Tử Kim Hồ Lô, hướng về Lưu Nhĩ hành lễ nói: "Sư đệ vô lễ rồi.

Lần đầu gặp sư điệt lại quên tặng bảo vật.

Đây là Tử Kim Hồ Lô mà sư đệ đã thu được ở Bất Chu Sơn, nay đã luyện hóa thành Linh Bảo, liền xin tặng cho sư điệt!" Lời này vừa thốt ra, Lưu Nhĩ chưa kịp mở miệng, hai mắt Khổng Tuyên đã trực tiếp sáng rực, lập tức lóe đến trước mặt Lão Tử đạo nhân hành lễ nói: "Khổng Tuyên đa tạ Sư thúc ban bảo!" Nói xong, liền trực tiếp từ tay Lão Tử nhận lấy Tử Kim Hồ Lô.

Lão Tử đạo nhân chỉ cảm thấy tay nhẹ bẫng, cảm thán sư điệt không hổ là Phượng Hoàng tộc, tốc độ nhanh đến thế.

Lão lại vội vàng xóa bỏ ý luyến tiếc vừa nảy sinh trong lòng...

Ngay sau đó khom người bái về phía Lưu Nhĩ: "Thỉnh Đại sư huynh thụ đạo!" Thế nhưng.

Chẳng có gì xảy ra.

Lưu Nhĩ lại vẫn vỗ vỗ Công Đức Kim Liên, khẽ tự lẩm bẩm: "Không hổ là Công Đức Kim Liên, huyền diệu vô cùng..." Lão Tử nghe vậy, lập tức đờ đẫn... "Công Đức Kim Liên, quả thật huyền diệu vô cùng a..." Trong cung điện rộng lớn ở trung tâm Nhân tộc, vang

vọng lời nói nhẹ nhàng của Lưu Nhĩ, khiến Lão Tử đạo nhân trợn tròn hai mắt, đồng tử giãn to, khóe miệng không ngừng co giật...

Thật muốn một bạt tai, tát chết cái miệng đáng ghét của Lưu Nhĩ!

Cái quái gì chứ!

Lại nhắc đến Công Đức Kim Liên!

Thật là chê Tử Kim Hồ Lô là lễ vật chưa đủ ư!

Thật muốn lớn tiếng nói với Lưu Nhĩ: "Khẩu vị quá lớn sẽ bị no đến chết đó!" Tử Kim Hồ Lô là Tiên Thiên Linh Bảo đó!

Đã là bảo vật mà vô số tu sĩ mơ ước cầu được!

Xưa kia vì cái hồ lô này, Đế Tuấn Thái Nhất đã tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy mà cũng không có được.

Kết quả đến chỗ Lưu Nhĩ, lão ta lại không thèm nhìn lấy một cái ư?

Lão Tử đạo nhân trong lòng khổ sở biết bao...

Lão Tử đạo nhân trong lòng tức giận biết bao...

Vừa khổ vừa giận, Lão Tử đạo nhân thật muốn phất tay áo bỏ đi...

Nhưng không thể!

Đã đến đây rồi!

Lễ vật cũng đã tặng rồi!

Nhìn thấy cơ duyên thành Thánh gần ngay trước mắt, lẽ nào lại cam lòng rời đi?

Đây là thành Thánh đó!

Là mục tiêu mà vô số tu sĩ theo đuổi đó!

Thực lòng mà nói.

Sau khi Nữ Oa thành Thánh đầu tiên, cú sốc trong lòng lão có thể nói là cực kỳ lớn!

Tam Thanh, là do Nguyên Thần Bàn Cổ đại thần khai tịch Hồng Hoang thiên địa hóa thành.

Nay thì sao?

Bị Lục Nhĩ Mi Hầu đè lên một đầu rồi.

Dù sao ai cũng nhìn ra Lưu Nhĩ là người Hồng Quân Đạo Tổ coi trọng nhất.

Nhưng lại bị Nữ Oa đè lên một đầu, lão không phục.

Bởi vậy, sau khi Nữ Oa thành Thánh, lão mới điên cuồng suy diễn đạo Thánh nhân.

Có thể thấy, Lão Tử đạo nhân lúc này đã sa vào chấp niệm tìm kiếm đạo thành Thánh.

Bởi vậy mới đến đây.

Bởi vậy mới nghe theo Lưu Nhĩ vòi vĩnh.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lão Tử đạo nhân không khỏi cắn răng!

Quả đúng là "dưới Thánh nhân đều là kiến hôi"!

Chương 220

Lão đã cảm nhận rõ ràng uy lực khi Nữ Oa Thánh nhân ra tay trong trận Vu Yêu Đại Chiến!

Đó mới là điều lão theo đuổi!

Chưa thành Thánh!

Những Linh Bảo này dù có nhiều hơn nữa, trước mặt Thánh nhân cũng chỉ là sắt vụn vô dụng!

Trong lòng lão tràn đầy sự quyết nhiên.

Trực tiếp tế ra một tòa tháp nhỏ toàn thân màu vàng kim.

Chỉ thấy tòa tháp này vừa xuất hiện, vạn đạo quang hoa không ngừng tỏa sáng rực rỡ!

Trực tiếp chiếu sáng cả cung điện vàng chói lọi.

Lại có Huyền Hoàng Công Đức chi lực vô cùng huyền diệu không ngừng vờn quanh thân tháp.

Sáng chói mắt!

Rực rỡ vô cùng! "Đây là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Bên trong nó ẩn chứa Huyền Hoàng chi khí cũng huyền diệu vô cùng.

Sư đệ lần này liền tặng cho sư huynh để tham ngộ!" Lão Tử đạo nhân đặt Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trước thân mình, hai tay nâng lên, cung kính cao giọng hô với Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ thấy vậy hai mắt sáng rực.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Thật là vật tốt!

Lão Tử nguyện ý nhẫn đau cắt ái nhường ra ư!

Bảo vật này là thứ gì?

Phải truy về thời kỳ Hồng Hoang thế giới vừa mới hình thành.

Khi đó thiên địa sơ khai, vô số công đức chi lực lập tức hiện ra.

Trong đó, Tam Thanh đạo nhân vì là do Nguyên Thần Bàn Cổ đại thần hóa thành, nên đã được ba phần mười khai thiên công đức.

Cũng có nghĩa, Tam Thanh mỗi người được một phần mười.

Còn Thập Nhị Tổ Vu vì là do tinh huyết của Bàn Cổ đại thần hóa thành, nên cũng tổng cộng được hai phần mười khai thiên công đức.

Lại có ba phần mười khai thiên công đức trực tiếp giáng xuống Hồng Hoang đại địa, cùng huyết nhục vẫn lạc của Bàn Cổ đại thần hợp làm một, gia trì diễn hóa thành đợt sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang.

Cuối cùng còn lại hai phần mười khai thiên công đức, thì cùng với hai loại năng lượng khổng lồ khác định lượng thành hai kiện Công Đức Chí Bảo.

Hai kiện chí bảo này một công một thủ.

Chí bảo tấn công là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, là do sợi Hồng Mông chi khí cuối cùng của thế giới Hồng Mông dung hợp với khai thiên công đức mà hóa thành.

Chí bảo phòng ngự là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, là do Huyền Hoàng chi khí dung hợp với khai thiên công đức mà hóa thành.

Lực phòng ngự của nó trong số các Hồng Hoang chí bảo, có thể nói là đứng đầu.

Lại có lời đồn: "Một khi tế Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, từng đạo Huyền Hoàng chi khí rủ xuống, đứng dưới tháp, vạn pháp bất xâm, vạn tà bất cận, tiên thiên đứng ở thế bất bại." Đó chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Từ đó có thể thấy, Lão Tử đạo nhân nguyện ý nhường ra một kiện Công Đức Chí Bảo, quyết tâm thành Thánh của lão lớn đến mức nào!

Lưu Nhĩ thấy vậy, hài lòng gật đầu.

So với Lão Tử đạo nhân ngạo mạn vô cùng trước đây, Lưu Nhĩ càng hài lòng với Lão Tử đạo nhân đã dâng bảo vật hai lần hôm nay.

Bởi vậy, lão mỉm cười nói: "Sư đệ vì sao lại khách khí như vậy?

Biết sư huynh gần đây đang nghiên cứu Huyền Hoàng chi đạo.

Thật là có lòng!

Ngô sẽ không khách khí nữa!

Đợi ngô nghiên cứu xong, nhất định sẽ trả lại cho Lão Tử sư đệ." Nói đoạn, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lão Tử đạo nhân, lão vung tay phải, lực khí huyết bàng bạc bỗng nhiên hiện ra, trực tiếp cuốn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vào trong tay áo. "Đinh đông!

Phát hiện Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, xin lựa chọn: Một: Phân giải bản thể nó.

Hai: Phân giải cấm chế nó (tổng cộng có bốn mươi tám trọng cấm chế, phân giải cần bốn mươi tám ngày)." Nghe âm thanh nhắc nhở trong đầu, Lưu Nhĩ trong lòng nở hoa.

Chương 221

Cấm chế cao nhất cũng chỉ có bốn mươi chín trọng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp có bốn mươi tám trọng!

Có thể thấy thần uy của nó quả phi phàm! "Phân giải cấm chế!" Lưu Nhĩ vừa nói vừa thầm nghĩ trong lòng.

Lão Tử đạo nhân lúc này trong lòng thầm kinh hãi.

Tu vi của Đại sư huynh càng cao thâm rồi!

Chỉ riêng lực khí huyết đã khiến lão kinh sợ.

Xem ra Đại sư huynh đi con đường dĩ lực chứng đạo không sai rồi!

Lão lại lần nữa hành lễ nói: "Cầu sư huynh thụ pháp!" Lúc này, Lưu Nhĩ cuối cùng cũng không còn cố làm ra vẻ thần bí nữa.

Tâm tình lão vô cùng sảng khoái sau khi thu được một kiện Công Đức Chí Bảo.

Lão vung tay phải, trực tiếp đặt một chiếc bồ đoàn trước mặt Lão Tử đạo nhân. "Sư đệ mời ngồi." Lão Tử đạo nhân trong lòng bất đắc dĩ.

Ồ, bây giờ mới biết lão ta vẫn đứng à!

Nhưng xem ra Đại sư huynh sắp truyền pháp rồi, lão cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp ngồi xuống bồ đoàn.

Ngay sau đó lắng tai nghe, ngoan ngoãn chờ Lưu Nhĩ mở lời.

Trong thành trì Nhân tộc Tổ địa.

Sau khi Lão Tử đạo nhân ngồi xuống bồ đoàn, trong lòng không khỏi cảm thán sự khó khăn.

Cuộc sống không dễ dàng, tu hành không dễ dàng, cầu đạo càng không dễ dàng!

May mà... cuối cùng cũng được ngồi ở đây nghe đạo.

Nói đoạn, không khỏi lắng tai nghe... ngoan ngoãn chờ Lưu Nhĩ mở lời.

Lưu Nhĩ thấy vậy, cũng không còn quanh co nữa, trực tiếp mở miệng nói: "Ngô lại hỏi một lần, ngươi vì sao đến?" Lão Tử đạo nhân nghe vậy ngẩn người.

Lại phải nói lại từ đầu ư?

Ngay sau đó mở miệng đáp: "Sư đệ đến cầu đạo, đạo thành Thánh." Lưu Nhĩ nghe vậy gật đầu, tiếp tục nói: "Đạo thành Thánh có ba nghìn, ngươi đối với đạo thành Thánh có sự hiểu biết gì?" Lão Tử đạo nhân nghe vậy chớp chớp mắt, ngay sau đó nhìn Khổng Tuyên bên cạnh Lưu Nhĩ một cái...

Thấy Lưu Nhĩ không có ý bảo Khổng Tuyên tránh đi, lão mới tiếp tục nói: "Sư đệ suy diễn cơ duyên vạn năm, hôm nay cảm thấy, Nhân tộc có đại cơ duyên của ngô, có thể giúp ngô thành Thánh!" Lưu Nhĩ nghe vậy tiếp tục mỉm cười hỏi: "Nhân tộc có đại cơ duyên, thì có liên quan gì đến ngô?

Cần biết, Nhân tộc là do ngũ sư muội sáng tạo." Lời này vừa thốt ra, hai mắt Lão Tử đạo nhân lập tức sáng rực...

Lão biết Đại sư huynh đang đợi lão nói rõ ràng.

Lão cũng không quanh co dài dòng, trực tiếp nói: "Đại sư huynh nói đùa rồi!

Khắp Hồng Hoang ai mà không biết Nhân tộc là do người một tay giáo hóa nên.

Cơ duyên của họ dù lớn đến mấy, nhất định cũng không thoát khỏi Nhân Quả của người.

Hơn nữa, ngũ sư muội cũng nghe theo đạo mà Đại sư huynh truyền thụ, mới có thể thành Thánh.

Từ đó có thể thấy Đại sư huynh đối với sự cảm ngộ Đại Đạo sâu sắc đến nhường nào.

Bởi vậy, Lão Tử hôm nay mới đến đây hư tâm cầu đạo." Lão Tử đạo nhân liên tục nói, trong mắt lại lộ ra ánh nhìn khẩn thiết mong đợi về phía Lưu Nhĩ.

Ý tứ đó rõ ràng.

Rằng lễ vật đã tặng, lời cũng đã nói, nếu còn thoái thác nữa thì thật không hay rồi...

Khổng Tuyên nghe vậy cũng không khỏi khẽ gật đầu, ngay sau đó cũng đặt ánh mắt lên người Lưu Nhĩ, cũng vô cùng tò mò về đạo thành Thánh của Lão Tử đạo nhân.

Cần biết, đạo tạo nhân thành Thánh của Nữ Oa Thánh nhân là do Sư tôn truyền thụ...

Chẳng lẽ đạo thành Thánh của Lão Tử đạo nhân này cũng là sáng tạo ra một chủng tộc mới?

Quay lại Lưu Nhĩ.

Sau khi nhìn ánh mắt khẩn thiết mong đợi của Lão Tử đạo nhân...

Sau khi nhìn ánh mắt tò mò của Khổng Tuyên...

Cuối cùng lão mới nói với Lão Tử đạo nhân: "Thôi được rồi, nếu sư đệ suy diễn vạn năm mới biết được một cơ duyên.

Chương 222

Là sư huynh, ngô cũng không nỡ giấu giếm nữa!

Kỳ thực ngươi trời sinh được di trạch của Bàn Cổ đại thần, trong thân ẩn chứa khai thiên công đức.

Muốn thành Thánh thì dễ hơn người thường rất nhiều!

Nếu sư đệ đã biết cơ duyên của mình ở Nhân tộc, kỳ thực cũng chỉ còn một bước là công đức viên mãn. ....." Nghe Lưu Nhĩ nói, Lão Tử đạo nhân trợn tròn hai mắt, hai tai dựng đứng...

Thần sắc càng vô cùng nghiêm túc, không dám bỏ sót nửa lời của Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ mỉm cười, nói ra câu cuối cùng: "Lập giáo liền có thể." Lời này vô cùng nhẹ nhàng...

Nhưng khi truyền vào tai Lão Tử đạo nhân, lại như sấm sét giữa trời quang!

Trực tiếp chấn động khiến Lão Tử đạo nhân thính giác trở nên cực kỳ nhạy bén. "Lập giáo?" "Lập Nhân Giáo!!!" Lão Tử đạo nhân kinh hô thành tiếng, trên mặt hiện rõ vẻ đốn ngộ.

Cảm thấy lời của Lưu Nhĩ như tràn đầy năng lượng thần kỳ, trực tiếp giải trừ tất cả những vướng mắc trước đó, khiến lão bỗng nhiên thông suốt!

Giây tiếp theo, lão lập tức biết cơ duyên đã suy diễn vạn năm là gì, cũng cuối cùng biết con đường tiếp theo nên đi.

Đó chính là lập giáo!

Sáng tạo Nhân tộc đã giúp Nữ Oa có được công đức to lớn mà

thành Thánh!

Vậy có thể thấy Nhân tộc là đại thế do Thiên Đạo định ra.

Vậy nếu lập Nhân Giáo, giáo hóa Nhân tộc, truyền thụ đạo pháp thần thông mà mình biết, nhất định có thể đạt được công đức to lớn!

Lại kết hợp với khai thiên công đức sẵn có của bản thân, nhất định có khả năng thành Thánh!

Chỉ là.

Tất cả đều phải có sự đồng ý của Lưu Nhĩ.

Dù sao Nhân tộc là nền tảng?

Vậy thì phải có sự chấp thuận của Nhân tộc.

Nhân tộc rõ ràng đã trưởng thành đến mức này dưới sự dẫn dắt của Lưu Nhĩ, tự nhiên đều nghe lời Lưu Nhĩ.

Lão Tử đạo nhân trong lòng chợt thấy khổ sở.

Cái quái gì chứ, xem ra lại phải cắt thịt rồi!

Vì sao lão cứ bị Đại sư huynh "ăn chết" thế này chứ!

Nhưng pháp thành Thánh đã có, không thể nào từ bỏ được!

Bởi vậy, sau vạn ngàn suy nghĩ, Lão Tử đạo nhân lại lần nữa hành lễ nói: "Mong Đại sư huynh có thể giơ cao đánh khẽ, để sư đệ tại Nhân tộc sáng lập Nhân Giáo." Lời này vừa thốt ra, hai mắt Lão Tử đạo nhân gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Nhĩ.

Trong đầu lão càng nghĩ: Lưu Nhĩ vừa mở miệng vòi vĩnh tống tiền, mình lại ném bảo vật ra giải quyết...

Kết quả lại nghe Lưu Nhĩ cười nói: "Sư đệ sai rồi.

Có thể lập Nhân Giáo hay không, không nằm ở ngô, mà nằm ở Nhân tộc..." Lời này vừa thốt ra, Lão Tử đạo nhân khẽ nhíu mày,

nhưng lão không có chút nào không hiểu ý tứ lời nói này của Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ thấy vậy lại không quanh co, tiếp tục nói: "Nếu được Nhân tộc yêu thích, sáng lập Nhân Giáo, Nhân tộc tự nhiên sẽ vô cùng hoan hỉ.

Nếu không được Nhân tộc yêu thích, cho dù ngô mở miệng, Nhân tộc cũng chỉ bề ngoài đáp ứng, nội tâm không tình nguyện.

Nhân Giáo cũng không có chút tác dụng nào, càng đừng nói đến việc thu được công đức thành Thánh. ....." Lưu Nhĩ liên tục nói, lại không hề giấu giếm, từng câu từng chữ đều lộ rõ sự nghiêm túc.

Nghe xong, Lão Tử đạo nhân khi thì vui mừng khi thì lo âu.

Lời nói quả thật không sai, nhưng để Nhân tộc hoan hỉ, nói thì dễ, làm sao đây...

Nhân tộc Tổ địa.

Lão Tử đạo nhân ngây người bước ra khỏi cung điện của Lưu Nhĩ.

Trong đầu lão tràn ngập lời nói cuối cùng của Lưu Nhĩ: "Nhân tộc hiếu học, ngươi đối đãi họ chân thành, truyền thụ những gì có thể, Nhân tộc tự nhiên sẽ kính trọng ngươi.

Ghi nhớ, gánh vác Nhân Quả của Nhân tộc, sau này nhất định phải bảo vệ Nhân tộc không diệt vong!" Những lời này như ma chú không ngừng vang vọng trong đầu Lão Tử đạo nhân.

Đối đãi người chân thành, truyền thụ những gì có thể, Nhân Giáo liền có thể lập?

Nếu đã vậy, thì thử xem sao!

Chương 223

Còn về chuyện Nhân Quả của Nhân tộc mà Lưu Nhĩ nói, rằng sau này nhất định phải bảo vệ Nhân tộc không diệt vong.

Lão Tử đạo nhân lại không cảm thấy có gì không ổn.

Nếu Nhân tộc có thể giúp lão thành Thánh, thì cái Nhân Quả này lớn đến đâu cũng đáng.

Sau này Nhân tộc có nạn, nhất định phải ra tay tương trợ!

Huống chi, trong mắt Lão Tử đạo nhân, hoàn toàn sẽ không có ngày đó.

Hiện nay Nhân tộc quật khởi, lại có Lưu Nhĩ dẫn dắt phía sau.

Ai dám mù quáng, đi trêu chọc Nhân tộc?

Nghĩ đoạn, Lão Tử đạo nhân liền hiện hình người, bắt đầu đi lại trong Nhân tộc, truyền thụ quan điểm của mình về Đại Đạo, cảm ngộ về luyện đan, về tu hành tiên đạo...

Ban đầu Nhân tộc có chút e dè đối với vị đại năng nổi tiếng này.

Tuy bản tính Nhân tộc vốn đơn thuần, nhưng đã nhiều năm trôi qua, đối với những đại năng càng mạnh, họ càng có cảm giác đề phòng.

Nhưng sau đó, dưới sự gợi ý của Lưu Nhĩ, Nhân tộc cũng bắt đầu dần dần tiếp nhận Lão Tử.

Cứ như vậy, Lão Tử đạo nhân bắt đầu du lịch và giảng đạo trong Nhân tộc.

Năm trăm năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Trong năm trăm năm đó, Nhân tộc đã hoàn toàn tiếp nhận pháp của

Lão Tử đạo nhân.

Lại có Nhân tộc trực tiếp hướng về Lão Tử đạo nhân đưa ra các nghi vấn của mình, như trở ngại trong tu luyện... như thiếu sót trong luyện đan...

Điều này cũng khiến Lão Tử đạo nhân dần dần có danh vọng lớn trong Nhân tộc.

Khổng Tuyên cũng vì thế mà từng cố ý chạy đến trước mặt Lưu Nhĩ cẩn trọng nói: Nếu cứ để danh vọng của Lão Tử đạo nhân trong Nhân tộc tăng trưởng như vậy, thì trong Nhân tộc, Lão Tử đạo nhân sẽ có quyền lực nói chuyện rất cao!

Nhưng mỗi lần Khổng Tuyên đề cập chuyện này, Lưu Nhĩ đều mỉm cười nhạt. "Chuyện bình thường." Để Lão Tử lập giáo cố nhiên sẽ khiến Lưu Nhĩ tổn thất một số khí vận Nhân tộc, nhưng Lưu Nhĩ lại cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Dù sao không thể nào dành toàn bộ thời gian cho Nhân tộc.

Lão cũng cần tu luyện, cần thành Thánh.

Bởi vậy, nay có Lão Tử đạo nhân đại năng như vậy giáo hóa Nhân tộc, khiến trong lòng Lưu Nhĩ tràn đầy niềm vui.

Quay lại Lão Tử đạo nhân.

Một ngày nọ, khi đang du lịch trong các bộ lạc Nhân tộc, lão đột nhiên có cảm ngộ, vội vàng lóe thân lên Công Đức Đạo Đài của Nhân tộc Tổ địa.

Chỉ thấy lão tay cầm Bạch Ngọc Biển Quải, đầu đội Thái Cực Đồ, dưới thân hiện ra Phong Hỏa Bồ Đoàn.

Trong khoảnh khắc, toàn thân lão bao phủ bởi Thái Thanh chi khí, làm tôn lên khí chất tiên phong đạo cốt vô cùng.

Khí thế phi phàm càng xông thẳng lên trời, thu hút vô số Nhân tộc. "Lão Tử Tôn thượng lại sắp giảng đạo!" "Lần này hình như khác với những lần giảng đạo trước đó!" "Chưa giảng đạo đã biết rồi ư?" "Những lần giảng đạo trước đây hình như Lão Tử Tôn thượng không có thanh thế lớn đến vậy!" "Ơ?

Cũng đúng, chẳng lẽ lần này thật sự khác trước?" "Mà Thánh phụ đã lâu rồi không giảng đạo, nay toàn là Lão Tử Tôn thượng giảng..." "Tầng thứ giảng đạo của Thánh phụ, chúng ta có nghe hiểu được không?" Tất cả Nhân tộc sau khi đến dưới Đạo Đài liền nghị luận xôn xao, từng người trên mặt tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

Lúc này, trong cung điện trung tâm Nhân tộc Tổ địa.

Lưu Nhĩ vốn đang khoanh chân tu luyện bỗng nhiên mở hai mắt. "Cuối cùng cũng bắt đầu rồi..." "Năm trăm năm..." Lưu Nhĩ lẩm bẩm tự nói, ngay sau đó lại nhắm hai mắt, tiếp tục tu luyện...

Dường như không có chuyện gì có thể làm phiền được lão.

Quay lại Công Đức Đạo Đài lần này.

Lão Tử đạo nhân nhìn thấy dưới Đạo Đài đã tụ tập dày đặc Nhân tộc, trong lòng khẽ động, hai mắt khẽ nhắm, bắt đầu tiến vào ý cảnh giảng đạo.

Chỉ thấy từ miệng lão tuôn ra những câu vàng ngọc của Đại Đạo, trực tiếp hóa thành từng đóa hoa sen phiêu đãng trong Nhân tộc Tổ địa, lập tức truyền khắp toàn bộ Nhân tộc Tổ địa.

Tất cả Nhân tộc nghe mà như mê như say.

Lại có vô số Nhân tộc từ bên ngoài Tổ địa vội vàng trở về.

Từng người sau khi đến đây, đều nhắm hai mắt lại, vô cùng ngoan ngoãn lắng nghe Lão Tử đạo nhân giảng đạo.

Họ có cảm giác, lần nghe đạo này, đối với Nhân tộc, sẽ là một đại cơ duyên!

Lão Tử đạo nhân trong lòng cũng vô cùng rõ ràng.

Chương 224

Giảng đạo lúc này, đối với lão, mới là một cơ duyên lớn hơn.

Dù sao đó là cơ duyên thành Thánh mà!

Bởi vậy, lúc này việc giảng đạo của lão vô cùng nghiêm túc.

Từng câu từng chữ vàng ngọc không ngừng truyền ra, cả bầu trời không khỏi giáng xuống kim quang chiếu rọi khắp Nhân tộc.

Đặc tính của Công Đức Đạo Đài lại lần nữa hiển hiện.

Một cỗ lực lượng vô hình gia trì Đại Đạo chi âm của Lão Tử đạo nhân, trực tiếp khiến nó truyền khắp toàn bộ Nhân tộc Tổ địa, không ngừng vang vọng, cửu cửu không dứt.

Lão Tử lần này giảng đạo là căn cứ vào Luyện Đan chi đạo mà sáng tạo ra Kim Đan Đại Đạo.

Khiến Nhân tộc trước khi tu thành Địa Tiên, có thể có một con đường cơ sở tu hành vô cùng thích hợp cho Nhân tộc.

Đạo này là: Nhân tộc yếu ớt từ phàm thể tu luyện thành Kim Đan.

Kim Đan phá toái, niết bàn thành Nguyên Anh.

Lại tu Nguyên Anh cường đại thành Nguyên Thần.

Cuối cùng mới chứng đắc tiên đạo, trở thành Địa Tiên.

Cứ như vậy, Nhân tộc sẽ có thể trước khi trở thành Địa Tiên, đặt nền móng vững chắc hơn.

Đến khi tu thành Địa Tiên, thực lực của họ nhất định mạnh hơn mấy lần so với Địa Tiên của các chủng tộc khác.

Bởi vậy, tất cả Nhân tộc sau khi nghe Lão Tử giảng thuật Kim

Đan Đại Đạo này, từng người đều nghe một cách vô cùng say mê.

Lão Tử đạo nhân cũng không có chút ý định ngừng nghỉ.

Cứ thế giảng, trực tiếp giảng liên tục ba tháng.

Đến lúc này, việc giảng đạo kết thúc...

Tất cả Nhân tộc bỗng nhiên mở mắt.

Nhìn Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu Lão Tử đạo nhân trong khoảnh khắc hóa thành một đạo Kim Kiều thông thiên.

Âm thanh của Lão Tử đạo nhân cũng đột nhiên vang lên... "Ngô là Lão Tử, do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, nay lập Nhân Giáo..." "Ngô là Lão Tử đạo nhân, do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, nay lập Nhân Giáo!" Trên không Nhân tộc Tổ địa, một âm thanh khổng lồ đột nhiên vang vọng khắp thiên địa, thẳng lên tận mây xanh...

Lập tức thu hút sự chú ý của vô số sinh linh tu sĩ bao gồm tất cả các Hồng Hoang Đại Năng. "Ai đang nói?

Vì sao lại hùng vĩ vang dội đến thế!" "Âm thanh của Lão Tử đạo nhân!

Lập Nhân Giáo?

Là Nhân Giáo của Nhân tộc sao?" "Hừ!

Lão Tử lại muốn làm gì?

Cấm làm phiền ngô tu hành!" "Là âm thanh của Nhị sư huynh?

Vì sao lại truyền từ Nhân tộc Tổ địa ra?

Chẳng lẽ Nhân Giáo có liên quan đến Nhân tộc sao?" "Nhân Giáo là giáo gì?

Có tác dụng gì?" "Chẳng lẽ lại có đại tạo hóa?

Lão Tử không thể nào vô duyên vô cớ lập giáo được!" Những lời

nói như vậy lập tức từ khắp nơi trên Hồng Hoang đại địa truyền ra, đều là từ miệng các tu sĩ đại năng bị Lão Tử đạo nhân làm kinh tỉnh mà phát ra.

Lúc này tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía Nhân tộc Tổ địa, từng người trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc...

Xem ra, trong đó nhất định có chuyện bí ẩn!

Lại rất có thể là đại tạo hóa!

Bằng không Lão Tử đạo nhân không thể nào vô duyên vô cớ vào lúc này lại muốn lập Nhân Giáo!

Lập giáo ư?

Tu luyện không tốt sao?

Luyện đan không tốt sao?

Ai có rảnh rỗi mà đi lập giáo?

Nhất định có điều gì đó khuất tất mà họ không biết...

Chương 225

Các Hồng Hoang Đại Năng trong lòng tràn đầy hiếu kỳ.

Dù sao ai cũng biết cơ duyên!

Nhưng hiếu kỳ cũng vô ích.

Hiện tại họ không biết chuyện gì, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục quan sát.

Nhưng không cần nghi ngờ, một khi có cơ duyên, họ đều sẽ ra tranh giành.

Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân đang tu luyện cũng lập tức bị âm thanh này kinh tỉnh, trong khoảnh khắc xông thẳng lên trời!

Hai người đều dùng thần sắc cổ quái nhìn về phía Nhân tộc Tổ địa. "Lập Nhân Giáo?" "Vì sao lại lập Nhân Giáo?" Thông Thiên đạo nhân và Nguyên Thủy đạo nhân hai người nhìn nhau, trong miệng càng lẩm bẩm tự nói, ngữ khí tràn đầy sự khó hiểu.

Trên không Nhân tộc Tổ địa.

Chỉ thấy Lão Tử đạo nhân lúc này bị từng đạo Hắc Bạch Âm Dương chi khí bao quanh.

Thái Cực Đồ không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu lão càng hóa thành một tòa Kim Kiều thông thiên.

Kim Kiều tỏa ra vạn trượng kim quang, nhuộm cả bầu trời thành màu vàng kim.

Trên bầu trời lại phát ra tiếng động ầm ầm vang dội, đó là Thiên

Đạo có cảm ứng, bắt đầu hồi ứng Lão Tử đạo nhân.

Lão Tử đạo nhân thấy vậy khẽ mỉm cười, tiếp tục đối với trời mở miệng nói: "Ngô hôm nay thấu triệt huyền cơ, lấy Nhân tộc làm gốc, giáo hóa ức vạn Nhân tộc, hương hỏa bất tuyệt!

Nay lập Nhân Giáo, từ nay về sau, ngô gánh vác Nhân Quả của Nhân tộc, hành sự công đức...

Lấy Đạo Đức giáo hóa Nhân tộc, lấy Thái Cực Đồ làm Trấn Giáo chi Bảo!

Nhân Giáo!

Lập!" Lời nói vừa thốt ra, lập tức bị một cỗ Thiên Đạo Pháp Tắc bao bọc gia trì, vang vọng khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh cũng lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lão Tử đạo nhân.

Chưa đợi trong lòng họ nảy sinh sự kinh ngạc.

Bầu trời bỗng nhiên phát ra tiếng vang ầm ầm kịch liệt.

Tiếng Thiên Đạo vang vọng khắp thiên địa.

Giây tiếp theo, mây cuồn cuộn không ngừng sôi trào.

Mây mù tan ra, Huyền Hoàng Công Đức chi lực lớn như thác nước đổ xuống hiện ra, chiếu sáng cả bầu trời.

Chỉ thấy Lão Tử trong khoảnh khắc Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Phía sau lão lập tức hiện ra một vành Công Đức Kim Luân lớn bằng đấu, đó là khai thiên công đức của bản thân lão bị công đức khổng lồ trên bầu trời hấp dẫn mà hiện ra.

Chỉ thấy Công Đức Kim Luân sau khi cảm nhận công đức khổng

lồ mới xuất hiện trên bầu trời, bỗng nhiên rung lên.

Tỏa ra quang mang vô thượng.

Quang mang rộng lớn vô cùng, rực rỡ huy hoàng...

Ngay sau đó Công Đức Kim Luân lại bắt đầu cấp tốc quay ngược!

Kim sắc quang ảnh không ngừng lóe lên sau lưng Lão Tử đạo nhân.

Mỗi lần lóe lên, quanh thân lão lại có thêm một sợi khai thiên công đức.

Mỗi lần lóe lên, Công Đức Kim Luân phía sau lại co nhỏ một tấc.

Rất nhanh, phía sau nó co nhỏ đến mức mắt thường không thể thấy.

Theo sợi công đức chi lực cuối cùng lóe ra, toàn bộ Công Đức Kim Luân cũng biến mất.

Chỉ còn công đức chi lực quanh thân lão không ngừng vờn quanh, trực tiếp bao bọc lấy cả người lão.

Chỉ thấy những khai thiên công đức chi lực này gần như ngưng tụ thành thực chất, vàng chói lọi.

Giây tiếp theo!

Những công đức chi lực này xông thẳng lên trời, cùng với những công đức chi lực vừa xuất hiện kia không ngừng quấn quýt...

Trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một dải trường hồng công đức rộng vạn trượng, đổ xuống Kim Kiều thông thiên trên đỉnh đầu Lão Tử đạo nhân.

Oanh long long!

Chương 226

Công đức lập giáo và khai thiên công đức toàn bộ đổ vào Kim Kiều do Thái Cực Đồ hóa thành.

Tất cả đều bị hấp thu hoàn tất.

Giây tiếp theo!

Toàn thân Lão Tử đạo nhân chấn động.

Một sợi Hồng Mông Tử Khí lan tỏa ra, lại lần nữa chui vào trong Kim Kiều thông thiên vàng chói lọi đó.

Lập tức, một Đạo Quả chuyên thuộc về Lão Tử đạo nhân ngưng tụ từ trong cơ thể lão. "Rắc!" Một tiếng xiềng xích vỡ vụn cũng lập tức vang lên từ trong cơ thể!

Hai mắt Lão Tử đạo nhân phát ra hai đạo tinh quang xông thẳng lên trời.

Một cỗ Thánh uy huyền diệu vô cùng đột nhiên phát ra từ trong cơ thể, trực tiếp truyền khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Lão Tử đạo nhân, thành Thánh!

Cỗ Thánh uy khủng bố vô cùng, quét ngang toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Tất cả tu sĩ chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống. "Ngô đẳng bái kiến Thánh nhân!" "Ngô đẳng bái kiến Thượng Tiên!

Chúc Thượng Tiên vạn thọ vô cương!" Giây tiếp theo.

Tất cả sinh linh yếu ớt đều quỳ bái trên đất, mặt đầy vẻ hoảng sợ, miệng cao hô.

Họ không biết Lão Tử Thánh nhân, chỉ biết quỳ bái chúc tụng.

Những Hồng Hoang tu sĩ đại năng kia thì mặt đầy kinh ngạc, cũng lập tức quỳ bái trên đất, từng người cao giọng hô: "Ngô đẳng bái kiến Lão Tử Thánh nhân, chúc mừng Nhị sư huynh thành Thánh!" "Cung nghênh Lão Tử Thánh nhân!

Cung nghênh Thánh nhân chứng đắc Thánh vị, kết thành Thánh Quả!" Trong đó, Thông Thiên đạo nhân và Nguyên Thủy đạo nhân thần sắc phức tạp nhất.

Vừa kinh hỉ vì Lão Tử đạo nhân thành Thánh, lại vì cách Lão Tử đạo nhân thành Thánh mà có chút không hiểu đầu đuôi. "Chẳng lẽ là pháp lập giáo thành Thánh?" Thông Thiên đạo nhân và Nguyên Thủy đạo nhân bốn mắt nhìn nhau, đều thấy được điều đó trong mắt đối phương.

Ngay sau đó hai người không còn chần chừ, nhanh chóng rời khỏi Côn Luân Sơn, bay vụt về phía Nhân tộc Tổ địa.

Trên không Nhân tộc Tổ địa.

Lão Tử đạo nhân vừa thành Thánh cuối cùng cũng mở hai mắt.

Thu hồi toàn bộ Thánh uy khủng bố tự nhiên phát ra trong cơ thể.

Ngay sau đó dưới sự chú ý của vạn chúng, đột nhiên bái một cái về phía Nhân tộc Tổ địa!

Giây tiếp theo, thân ảnh lão mới biến mất tại chỗ.

Lão Tử Thánh nhân một bái.

Tất cả các tu sĩ đại năng vẫn luôn chú ý Lão Tử đều cau mày, trong lòng đều khó hiểu.

Một bái, bái ai?

Một bái, vì sao lại bái?

Chẳng lẽ bái tạ Nhân tộc?

Hoặc giả, bái tạ một tồn tại nào đó trong Nhân tộc Tổ địa?

Nếu là vế trước, các đại năng này còn có thể hiểu được phần nào.

Nếu là vế sau, thì có chút đáng kinh hãi!

Họ cũng thầm quyết định trong lòng.

Nhất định phải đến Nhân tộc, để xem rốt cuộc trong đó có huyền cơ gì.

Quay lại Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân đang cấp tốc chạy.

Nhìn thấy đã gần đến Nhân tộc Tổ địa.

Bỗng nhiên cảm thấy một cỗ sức mạnh cường đại không thể kháng cự bao quanh hai người.

Giây tiếp theo.

Hai người liền trong lúc hoảng loạn bị cỗ sức mạnh đó cuốn đi.

Đợi đến khi hai người hoàn hồn, mới phát hiện mình đã trở lại trên Côn Luân Sơn.

Chương 227

"Hai vị sư đệ, vẫn khỏe chứ." Một âm thanh tràn đầy vẻ đạm nhiên lúc này truyền vào tai Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân.

Lập tức theo tiếng mà quay đầu nhìn lại.

Mới phát hiện, Lão Tử đã thành Thánh không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt.

Thánh nhân a!

Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân trong lòng lập tức tràn đầy kinh ngạc và hâm mộ.

Ngay sau đó mới lần lượt hướng về Lão Tử Thánh nhân khom người hành lễ: "Chúc mừng sư huynh chứng đắc Đạo Quả, trở thành Thánh nhân!" Tam Thanh vốn là nhất thể, ba người từ khi sinh ra đã cùng nhau trưởng thành đến nay, bởi vậy Lão Tử đạo nhân tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân lúc này.

Bởi vậy, sau khi đối đãi khách sáo với Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân, lão khẽ phất tay, trực tiếp nói: "Hai vị sư đệ không cần như vậy, hai vị sư đệ nhất định rất hiếu kỳ, ngô làm sao thành Thánh đúng không?" Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân nghe vậy, hai mắt đều sáng lên.

Hai người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ hân hoan và mong đợi.

Ngay sau đó lần lượt hướng về Lão Tử đạo nhân chắp tay hành lễ nói: "Cầu sư huynh cáo tri!" Lão Tử đạo nhân mới khẽ mỉm cười,

trực tiếp nói với Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân: "Ngô là lập Nhân Giáo thành Thánh.

Lấy công đức lập giáo kết hợp với khai thiên công đức vốn có trong cơ thể ngô đẳng.

Đến đây, mới công đức viên mãn, dĩ đại công đức thành Thánh!" Lão Tử Thánh nhân lời này vừa thốt ra.

Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân khẽ gật đầu, nhưng lại cau mày, lộ ra thần sắc nửa hiểu nửa không.

Trước đó họ cũng đã nghe âm thanh mà Lão Tử đạo nhân phát ra khi lập giáo.

Nhưng, biết lập Nhân Giáo có thể đạt được công đức là một chuyện, hiểu rõ lại là một chuyện khác!

Vì sao lập Nhân tộc lại có thể đạt được công đức?

Họ hoàn toàn không hiểu.

Chẳng lẽ muốn thành Thánh cũng phải đi lập Nhân Giáo?

Hoặc là làm những việc có liên quan đến Nhân Giáo?

Trong khoảnh khắc.

Trong mắt hai người tràn đầy vẻ khó hiểu.

Lão Tử đạo nhân thấy vậy, khẽ mỉm cười, lại lần nữa mở miệng nói: "Hai vị sư đệ có phát hiện một chuyện không, hiện nay Nhân tộc đã thừa nhận thiên địa đại thế, đại khí vận?

Có nghĩa, Hồng Hoang đại địa, tất sẽ bị Nhân tộc chiếm cứ, Vu Yêu nhị tộc, vô pháp ngăn cản!

Đó cũng là nguyên nhân ngô lập Nhân Giáo mà đạt được đại công đức, đây là thuận ứng Thiên Đạo vậy..." Lời nói này vừa thốt ra.

Vẻ khó hiểu trong mắt Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân cuối cùng cũng tiêu tán không ít, thay vào đó là thần sắc suy tư.

Lão Tử Thánh nhân thấy vậy khẽ gật đầu, chỉ ra tầng ý cuối cùng: "Nếu lập giáo thuận ứng Thiên Đạo, liền có thể đạt được công đức, hai vị sư đệ vì sao lại chấp mê bất ngộ?" Câu nói này Lão Tử Thánh nhân nói vô cùng nhẹ nhàng, như đang kể lại một chuyện thường ngày đơn giản.

Nhưng khi truyền vào tai Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân, lại như sấm sét giữa trời quang, như tiếng sét đánh ngang tai, chấn động khiến hai mắt họ phát ra tinh quang.

Trên mặt tràn đầy vẻ đại triệt đại ngộ!

Quanh thân lại tỏa ra từng sợi đạo uẩn, đó là họ đã tiến vào cảnh giới đốn ngộ.

Lão Tử đạo nhân mỉm cười an ủi, vung tay phải, trực tiếp thu động phủ trên Côn Luân vào trong tay áo.

Ngay sau đó thân ảnh lão chợt lóe, bay về phía Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Nay đã lập giáo, tự nhiên phải lập đạo trường.

Quay lại Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân.

Hai người đang chìm trong đốn ngộ.

Ngay cả khi Lão Tử Thánh nhân biến mất, họ cũng không hề phát hiện một chút nào.

Nửa tháng sau.

Nguyên Thủy đạo nhân mới là người đầu tiên tỉnh lại.

Chỉ thấy Đại Đạo chi uẩn quanh thân lão bỗng nhiên bị hấp thu trở

lại vào cơ thể.

Ngay sau đó lão bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kiên nghị và hân hoan.

Bởi vì đã tìm được phương hướng rồi! "Ngô bái tạ...

Ơ?

Sư huynh đâu rồi?" Nguyên Thủy đạo nhân theo bản năng muốn bái tạ Lão Tử, nhưng lại phát hiện Lão Tử Thánh nhân đã sớm không thấy tăm hơi.

Chương 228

Nhìn động phủ của Lão Tử cũng đã biến mất.

Nguyên Thủy lập tức hiểu ra, Lão Tử thành Thánh, đã thoát khỏi ràng buộc của Hồng Hoang, đi vào Hỗn Độn để khai tịch đạo trường!

Lão liếc nhìn Thông Thiên đạo nhân một cái, khóe miệng khẽ cong lên, thân ảnh chợt lóe, xông thẳng lên trời!

Nhanh chóng, trên dãy Côn Sơn cũng đột nhiên vang lên âm thanh của Nguyên Thủy đạo nhân. "Ngô là Nguyên Thủy đạo nhân, do Nguyên Thủy Bàn Cổ hóa thành, nay lấy Bàn Cổ Phiên, trấn áp khí vận, lập Xiển Giáo!" Lời này vừa thốt ra.

Phía sau Nguyên Thủy đạo nhân hiện ra một vầng kim quang.

Kim quang lơ lửng trên đỉnh đầu Nguyên Thủy đạo nhân, hiện ra nguyên hình, chính là Bàn Cổ Phiên.

Trong khoảnh khắc, bầu trời bỗng nhiên vang dội không ngớt!

Đó là Thiên Đạo có cảm ứng, lực lượng vô hình đột nhiên sinh ra từ hư không, gia trì lời nói của Nguyên Thủy đạo nhân, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Lập tức.

Tất cả sinh linh tu sĩ trong thế giới Hồng Hoang đều kinh ngạc ngẩn người. "...Lại có người lập giáo nữa à..." "Nguyên Thủy đạo nhân!

Muốn lập Xiển Giáo?

Xiển Giáo?" "Lập giáo là có thể thành Thánh sao?

Chẳng lẽ là pháp lập giáo thành Thánh?" "Có khả năng đó!

Trong đó nhất định có đại tạo hóa!" "A?

Nếu đơn giản như vậy...

Thánh nhân chẳng phải đầy trời rồi sao?" Trong khoảnh khắc, tất cả tu sĩ đại năng nghị luận xôn xao, ánh mắt kinh nghi đều hướng về đỉnh Côn Luân Sơn.

Đỉnh Côn Luân Sơn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả sinh linh tu sĩ.

Nguyên Thủy đạo nhân lại lần nữa mở miệng nói: "Ngô nay cảm thấy Nhân tộc thiên tư xuất chúng, bởi vậy thuận ứng Thiên Đạo, lập một giáo, tên là Xiển Giáo.

Từ đây, ngô sẽ vì vạn tộc sinh linh xiển thuật Thiên Đạo chí lý, giáo hóa vạn tộc!

Trong vạn tộc, người có thiên phú dị bẩm, thiên tư xuất chúng, đều có thể nhập môn hạ của ngô!

Hiện đã dùng Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển Giáo...

Xiển Giáo!

Lập!" Nguyên Thủy đạo nhân lời này vừa thốt ra.

Bàn Cổ Phiên lơ lửng trên đỉnh đầu lão bỗng nhiên chấn động, lập tức phát ra vạn trượng công đức kim quang.

Thiên Đạo có cảm ứng, vô số tiên vụ ngũ sắc từ bầu trời lan tỏa ra, trực tiếp bao quanh Nguyên Thủy đạo nhân không dứt.

Ngay sau đó, lại có Huyền Hoàng Công Đức chi lực khổng lồ từ trong tiên vụ ngũ sắc chui ra, không ngừng cuồn cuộn trên bầu trời.

Giống như Lão Tử đạo nhân.

Toàn thân Nguyên Thủy đạo nhân chấn động, Công Đức Kim Luân

phía sau lão lập tức có cảm ứng mà hiện ra.

Giây tiếp theo cũng cấp tốc quay ngược, phát tán toàn bộ khai thiên công đức của bản thân Nguyên Thủy đạo nhân.

Từng sợi khai thiên công đức quấn quýt với tiên vụ ngũ sắc, cuối cùng xoay tròn bay lên trời, dung hợp thành một thể với công đức chi lực vừa xuất hiện.

Đợi đến cuối cùng...

Tất cả khai thiên công đức cuối cùng cũng công đức lập giáo hợp làm một. "Oanh!" Huyền Hoàng Công Đức chói mắt khổng lồ bỗng nhiên giáng xuống, toàn bộ chìm vào trong Bàn Cổ Phiên, rồi lại truyền vào trong cơ thể Nguyên Thủy đạo nhân.

Sợi Hồng Mông Tử Khí kia lập tức có cảm ứng mà phiêu đãng ra, cũng bỗng nhiên kết hợp với những công đức chi lực này...

Giây tiếp theo! "Oanh long long!" Lại một tiếng nổ lớn vang lên.

Đó là Đạo Quả trong cơ thể Nguyên Thủy đạo nhân sinh ra, phá vỡ ràng buộc, vô số Thánh uy khủng bố tự chủ tán phát ra!

Đến đây, Nguyên Thủy thành Thánh!

Trong khoảnh khắc.

Chương 229

Tất cả sinh linh tu sĩ giữa thiên địa bỗng nhiên chấn động.

Đều hoảng sợ bái về phía đỉnh Côn Luân Sơn... "Ngô đẳng cung hạ Nguyên Thủy Thánh nhân thành Thánh!" "Ngô đẳng bái kiến Nguyên Thủy Thánh nhân!" "Chúc mừng Nguyên Thủy Thánh nhân thành Thánh, thế giới Hồng Hoang lại thêm một vị Thánh nhân!" Bất luận những sinh linh tu sĩ này có nguyện ý hay không, bất luận trong lòng những sinh linh tu sĩ này có tình nguyện hay không, họ đều biết, uy của Thánh nhân không thể nghịch.

Bởi vậy chỉ có thể vừa phủ phục bái lạy, vừa cao hô.

Nguyên Thủy thấy vậy, lại cảm thụ năng lượng trong cơ thể, khóe miệng không tự giác nở một nụ cười.

Sau đó mới hậu tri hậu giác thu hồi Thánh uy.

Thân ảnh chợt lóe, cũng quay về Côn Luân Sơn.

Nhưng lão lại không giống Lão Tử Thánh nhân, khai tịch đạo trường ở trong Hỗn Độn.

Bởi vì trong mắt Nguyên Thủy đạo nhân...

Vì đã lập Xiển Giáo, vậy Xiển Giáo nhất định phải trở thành đại giáo đứng đầu Hồng Hoang.

Muốn thu nhận những sinh linh có thiên phú dị bẩm, thiên tư phi phàm, tự nhiên không thể khai tịch đạo trường ở trong Hỗn Độn.

Dù sao những sinh linh thiên phú dị bẩm không nhất định tu vi cường đại, không nhất định có năng lực bay đến Hỗn Độn để bái giáo.

Tương tự, những người có thể tu vi bay vào Hỗn Độn, cũng không

nhất định thiên tư phi phàm, lại càng có khả năng là đã trầm lắng nhiều năm.

Bởi vậy.

Nguyên Thủy đạo nhân sau một hồi suy tính, đã chọn đạo trường trên Côn Luân Sơn.

Cuối cùng ở trên Kỳ Lân Nhai của Côn Luân Sơn, lão vung tay phải, đặt một cung điện vàng rực, huy hoàng hùng vĩ xuống.

Chỉ thấy cung điện có một tấm biển lớn, trên tấm biển rồng bay phượng múa khắc ba chữ lớn: 【Ngọc Hư Cung】.

Nguyên Thủy đạo nhân hài lòng gật đầu, lại vung tay bố trí đại trận, trồng linh vật...

Bắt đầu bố trí tiên cảnh nơi đây...

Đến đây, đạo trường Xiển Giáo Ngọc Hư Cung được lập!

Quay lại Thông Thiên đạo nhân trong Tam Thanh.

Sau khi Nguyên Thủy thành Thánh, lại nửa tháng trôi qua...

Đại Đạo chi uẩn phía sau Thông Thiên đạo nhân mới toàn bộ bị hấp thu hoàn tất.

Lúc này.

Thông Thiên đạo nhân mới cuối cùng mở hai mắt, thân ảnh xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy trong mắt lão tràn đầy vẻ đại triệt đại ngộ.

Lão nhìn quanh một vòng, sau khi nhìn thấy mọi thứ trên Côn Luân Sơn, Thông Thiên đạo nhân hướng về phía Kỳ Lân Nhai gật đầu.

Ngay sau đó vung tay phải, thu toàn bộ động phủ của mình vào trong tay áo.

Mới ngẩng đầu đối với bầu trời lớn tiếng hô: "Ngô là Thông Thiên đạo nhân, do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, nay có cảm ứng, lập Tiệt Giáo!" Lời nói vừa dứt.

Thiên địa biến sắc, bầu trời vốn bình tĩnh lập tức gió mây vần vũ.

Thông Thiên đạo nhân thấy vậy khẽ mỉm cười, không hề ngừng nghỉ, tiếp tục mở miệng nói: "Ngô nay cảm thấy vạn tộc sinh linh không có nơi nào tìm được pháp môn, không có nơi nào tu được đạo pháp.

Bởi vậy lập Tiệt Giáo, vì chúng sinh Hồng Hoang mà chặn lấy một tia thiên cơ!

Chính cái gọi là Thượng Đạo vô đức, Hạ Đạo duy đức, Đạo Pháp tự nhiên, Thiên Nhân hợp nhất!

Đến đây, Tiệt Giáo có giáo vô loại!

Tiệt Giáo sẽ lấy giáo hóa chúng sinh làm mục đích!

Sinh linh vạn tộc Hồng Hoang đều có thể bái nhập môn hạ của ngô!

Tiệt Giáo!

Lập!" Lời nói này vừa thốt ra.

Thiên Đạo bỗng nhiên chấn động không ngừng, Thiên Đạo chi lực lập tức hiện ra, cuốn lấy lời nói của Thông Thiên đạo nhân, truyền bá khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa...

Trong khoảnh khắc.

Trên không toàn bộ Hồng Hoang đại địa không ngừng vang vọng âm thanh của Thông Thiên đạo nhân.

Tất cả sinh linh thần sắc ngây dại, khóe miệng co giật...

Chương 230

Từng người trong lòng điên cuồng than vãn: "Cái quái gì vậy, còn chưa xong à!" "Có cho người ta tu luyện tử tế không chứ!" "Nửa tháng một lần lập giáo!" "Đùa ta à!" Tuy than vãn thì than vãn, nhưng ai cũng biết.

Thông Thiên đạo nhân, rất có thể cũng sắp thành Thánh rồi!

Thánh Điện trung ương Nhân tộc Tổ địa.

Lưu Nhĩ vốn đang khoanh chân tu luyện sau khi nghe âm thanh của Thông Thiên đạo nhân, bỗng nhiên mở hai mắt. "Ai... quá trẻ rồi." "Không có chí bảo trấn áp khí vận, lại dám sáng lập Tiệt Giáo sao?" "Không trách cuối cùng, Thông Thiên lại bại thảm đến vậy..." Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu nói nhỏ.

Người khác không biết, nhưng lão lại vô cùng rõ ràng, số phận của Tiệt Giáo có thể nói là bi kịch liên tiếp...

Kẻ chết, kẻ phản bội, cuối cùng rơi vào kết cục diệt vong...

Hiện nay Thông Thiên bất luận thế nào, cũng không thể nào tránh khỏi.

Kẻ địch lớn nhất sẽ là Lão Tử và Nguyên Thủy sao?

Lưu Nhĩ chớp chớp mắt, có nên nhúng tay vào không đây?

Trong lòng Lưu Nhĩ đang suy tư xem có nên nhúng tay vào kiếp Phong Thần hay không.

Lúc này, trên đỉnh đầu Thông Thiên Đạo Nhân cuối cùng cũng hiện ra lực lượng công đức huyền hoàng dồi dào và nồng đậm.

Bởi vì bản thân vốn sở hữu công đức khai thiên, nên lúc này Thông

Thiên Đạo Nhân cũng giống như Lão Tử Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thánh Nhân trước khi thành Thánh.

Sau khi công đức khai thiên vừa xuất hiện trên trời, Kim Luân Công Đức phía sau Thông Thiên Đạo Nhân liền hiển hiện.

Sau khi quay nhanh, nó hóa thành một luồng công đức khai thiên xông thẳng lên trời.

Lại có một luồng Hồng Mông Tử Khí mạnh mẽ bay ra, đều cùng với công đức lập giáo từ trên trời giáng xuống hợp làm một, cuối cùng toàn bộ quán chú vào thể nội Thông Thiên Đạo Nhân.

Trong khoảnh khắc đó, khí tức trên người Thông Thiên Đạo Nhân không ngừng leo lên.

"Rắc!" Đột nhiên!

Một tiếng như xiềng xích bị phá vỡ truyền ra từ trong cơ thể.

"Ầm!" Ngay sau đó, một luồng uy áp khủng bố bùng phát từ trên người, Thánh Uy vô hình trong nháy mắt càn quét toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

"Ngô đã thành Thánh, chẳng mấy chốc sẽ tại Kim Ngao Đảo kiến lập Tiệt Giáo Bích Du Cung." "Tiệt Giáo có giáo vô loại, vạn tộc chúng sinh đều có thể tới!" Thông Thiên Thánh Nhân khẽ mỉm cười nói, trực tiếp thu lại Thánh Uy cổ kính.

Không giống như Lão Tử Đạo Nhân và Nguyên Thủy, sau khi thành Thánh, lại cố ý dùng Thánh Uy áp bức chúng sinh.

Ngược lại, Người trực tiếp tiên phong mở lời, nói cho vạn tộc chúng sinh biết nơi ở của Tiệt Giáo.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả sinh linh tu sĩ Hồng Hoang mới phản ứng lại, nhao nhao hướng về phía Thông Thiên bái lạy.

Lại có vô số sinh linh yếu ớt kích động đến toàn thân run rẩy, miệng cao hô: “Ngô đẳng bái tạ Thông Thiên Thánh Nhân bi liên a!

Ngô nhất định sẽ đến bái nhập Tiệt Giáo!” “A!

Chỉ có Thông Thiên Thánh Nhân để ý đến những tồn tại nhỏ bé như chúng ta...” “Kim Ngao Đảo ở đâu?

Ta bây giờ xuất phát!” “Cung hạ Thông Thiên Thánh Nhân thành Thánh!

Ngô đẳng vạn tạ!” “Thông Thiên Thánh Nhân vạn thọ vô cương!

Khí vận Tiệt Giáo miên trường!” “.....” Những lời nói đầy kích động, vô cùng cao ngạo này bùng phát từ miệng những sinh linh có tu vi yếu ớt, căn cơ mỏng manh.

Có những sinh linh mặt đầy lệ hoa...

Có những sinh linh thậm chí trực tiếp bỏ lại mọi việc đang làm, hướng về Đông Hải bay đi...

Không trách bọn họ kích động như vậy.

Phải biết rằng, trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, có quá nhiều tu sĩ không có pháp môn, vẫn luôn mơ màng tu hành!

Dù sao thế giới Hồng Hoang rộng lớn như vậy, duyên pháp nhiều như thế.

Tự nhiên không thể để tất cả tu sĩ đều có thể đắc đạo.

Thông thường cũng chỉ có những sinh linh có thiên phú siêu phàm, căn nguyên cường đại mới được đại năng thu đồ, truyền lại truyền thừa.

Còn lại những tu sĩ khác, chỉ có thể dựa vào bản năng tu hành.

Ngay cả khi thiên phú siêu nhiên, nhưng chưa trưởng thành đã nửa

đường chết yểu cũng vô cùng nhiều.

Sở dĩ việc nhập giáo, bái nhập sư môn là điều mà bọn họ theo đuổi.

Trước đó, thuận ứng Thiên Đạo lập giáo cũng chỉ có Lão Tử và Nguyên Thủy.

Chương 231

Điều kiện chiêu nhân của Nhân Giáo và Xiển Giáo đều đơn giản, đó là thiên phú dị bẩm, căn nguyên cường đại.

Chỉ riêng điều kiện này đã gạt bỏ vô số tu sĩ sinh linh.

Chỉ có cực kỳ ít tu sĩ có thể bái nhập môn hạ của hai vị Thánh Nhân.

Vì vậy, khi nghe Thông Thiên Thánh Nhân chủ trương Tiệt Giáo thành lập với khẩu hiệu hữu giáo vô loại, những tu sĩ khổ sở không có nơi cầu đạo mới kích động đến vậy.

Bởi vì cuối cùng cũng có thể học tập đạo pháp chính quy rồi a!

Đạo pháp dưới đạo thống Huyền Môn của Hồng Quân Đạo Tổ! .....

Lại nói Thông Thiên Thánh Nhân.

Sau khi trở thành Thánh Nhân, tự nhiên vô cùng rõ ràng nghe được những lời thành kính của các sinh linh.

Chỉ thấy Người khẽ mỉm cười, trong lòng vô cùng vui vẻ, biết rằng, lần này không chỉ đạo quả đã thành, mà việc lập giáo cũng đúng đắn!

Bởi vì Người biết vào khắc này, mình đã được bao nhiêu sinh linh công nhận!

Ngay sau đó không còn lưu lại, thân ảnh thoắt cái, trực tiếp lóe lên biến mất, hướng về Kim Ngao Đảo ở Đông Hải mà đi.

Người cần phải đi khai tịch đạo tràng của Tiệt Giáo...

Đến đây, Tam Thanh đều đã lập giáo thành Thánh, Tam Thanh

cũng vào khắc này, phân gia rồi... .....

Thế giới Cực Lạc Tây Phương.

Khác với Tam Thanh mỗi người đều thành Thánh, khí vận quấn thân.

Lúc này, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều vô cùng khó coi.

Nay Nữ Oa, Tam Thanh liên tiếp thành Thánh.

Chỉ còn lại hai người Tây Phương và Huyền Môn Đại Sư Huynh chưa thành Thánh, tự nhiên trong lòng vô cùng bất mãn a!

Trong số ba huynh đệ sư môn còn lại, Đại Sư Huynh lại còn đánh trọng thương hai người, khiến cho dưỡng thương đến bây giờ mới hồi phục được bảy tám phần, tự nhiên càng khiến cho bọn họ bất mãn a!

"Khốn kiếp a!

Mới có bao lâu!

Từng người đều đã thành Thánh!

Vì sao vậy?" Chuẩn Đề Đạo Nhân phẫn hận bất giải mở lời nói.

Mấy ngàn năm dưỡng thương, cuối cùng cũng khiến sắc mặt không còn tái nhợt, nhưng vẫn gầy gò vàng vọt.

Không lâu trước đây còn là huynh đệ sư môn.

Kết quả bây giờ lại trở thành sự khác biệt giữa Thánh Nhân và phàm nhân.

Trong lòng tự nhiên nhất thời khó mà tiếp nhận được.

Sau khi nghe lời Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại nhắm mắt trầm mặc không nói, âm thầm suy tư...

“Sư huynh?” Chuẩn Đề Đạo Nhân trong cơn phẫn nộ, thấy Tiếp Dẫn không nói, không khỏi lại cất tiếng hỏi.

“Ừm...” Tiếp Dẫn Đạo Nhân bị cắt ngang suy nghĩ, lúc này mới mở lời nói: “Sư đệ, có phát hiện ra không, sở dĩ thành Thánh, đều có điểm chung?” “Điểm chung?” Chuẩn Đề bị hỏi vậy trước tiên ngẩn ra.

Nhưng ngộ tính cũng phi thường, nên sau khi nghe lời Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói, Chuẩn Đề Đạo Nhân đôi mắt đảo một vòng, lập tức lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Sau đó mới nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân mở lời nói: “Sư huynh nói có phải là lập giáo?” Lời này vừa thốt ra, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lập tức mạnh mẽ gật đầu đáp lại: “Chính là lập giáo!” Tiếp đó, Tiếp Dẫn Đạo Nhân chuyển lời, hỏi Chuẩn Đề Đạo Nhân: “Nhưng trong pháp môn lập giáo, nhất định không phải nông cạn như vậy!

Vì vậy ta hỏi sư đệ, có phát hiện ra điều gì khác không?” Sau khi nghe lời Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói, Chuẩn Đề Đạo Nhân liền lẩm bẩm: “Phát hiện khác...” Trên mặt càng lộ ra vẻ suy tư.

Trong khoảnh khắc, nơi đây lại trở về tĩnh lặng, chỉ còn lại hai Đạo Nhân đang khoanh chân ngồi, không ngừng khổ sở suy tư...

Thời gian không ngừng trôi qua.

Một canh giờ sau.

“Ta biết rồi!” “Thuận ứng Thiên Đạo!” Đột nhiên, một âm thanh vang lên.

Chỉ thấy đôi mắt Tiếp Dẫn Đạo Nhân cuối cùng cũng sáng bừng, miệng kinh hỉ la lớn, trên mặt đầy vẻ hân hoan...

“Thuận ứng Thiên Đạo lập giáo?!” Chuẩn Đề Đạo Nhân lúc này cũng giật mình tỉnh khỏi suy tư, miệng lặp lại.

Chương 232

Trí tuệ như Người, lập tức bị câu nói của Tiếp Dẫn Đạo Nhân đánh thức.

Ngay lập tức hiểu được ý nghĩa của câu nói đó.

A!

Vô luận là Nữ Oa hay Tam Thanh.

Trước khi lập giáo, đều trực tiếp bày tỏ rằng giáo phái được lập ra là để thuận ứng Thiên Đạo.

Một chuyện rõ ràng như vậy, đến bây giờ mới phát hiện ra!

Đúng như câu nói, một khi thông suốt, vạn pháp đều sáng tỏ.

Vừa hiểu rằng Nữ Oa và Tam Thanh đều là thuận ứng Thiên Đạo lập giáo mới có thể đạt được công đức to lớn kia.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt lấp lánh, đều nhìn thấy vẻ khổ não trong mắt đối phương.

Bởi vì ngay cả khi biết thuận ứng Thiên Đạo có thể đạt được công đức lớn, nhưng làm thế nào mới có thể thuận ứng Thiên Đạo, đó mới là điều khó nhất!

"Chuyện này không vội, ta phát hiện, Nữ Oa, Lão Tử và Nguyên Thủy đều có Chí Bảo trấn áp khí vận." Hai bên trầm mặc một lúc, ngay sau đó Tiếp Dẫn Đạo Nhân mở lời nói.

"Trong đó, nhất định cũng có ý nghĩa huyền diệu, chúng ta trước tiên tìm cách đòi lại Công Đức Kim Liên mới là chuyện quan trọng!" "Bởi vì Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chính là Chí Bảo trấn áp khí vận a!" Lời này truyền vào tai Chuẩn Đề Đạo Nhân, lập tức khiến

đôi mắt tràn đầy vẻ bi phẫn!

Chuyện này, là do trêu chọc Lưu Nhĩ mà ra.

Trước tiên bị đánh vựng, Thất Bảo Diệu Thụ bị đoạt mất.

Sau đó Tiếp Dẫn Đạo Nhân vì muốn lấy lại thể diện, kết quả bị Lưu Nhĩ một quyền đánh bay, Công Đức Kim Liên cũng chung số phận...

Nếu truyền ra ngoài, đơn giản là mất mặt chết người a!

Tự nhiên khiến trong lòng tràn ngập lửa giận.

"Con khỉ kia, không đơn giản..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân tự nhiên nhìn thấy sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân, không khỏi mở lời nhắc nhở.

Tiếp Dẫn bây giờ rõ ràng còn nhớ, khi Lưu Nhĩ tung một quyền ra lúc đó, cái loại thần uy khủng bố mà ông đã tự mình cảm nhận!

Ngay cả bây giờ, trong lòng ông vẫn không khỏi căng thẳng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe lời Tiếp Dẫn nói, cau mày thật chặt, nói thẳng: "Có thể nào!

Đại sư huynh?

Dù lợi hại đến mấy thì bây giờ chẳng phải cũng giống ta, chưa thành Thánh!" "Huyền Môn Đại sư huynh?

A, cũng không phải như vậy!" Những lời này liên tiếp thoát ra từ miệng Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Nghe được Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ lắc đầu.

Lại nhìn, Đại sư huynh, nhất định không đơn giản...

Chẳng lẽ, Người đã trở thành vị Thánh nhân chứng đạo bằng lực đầu tiên của Hồng Hoang?

Tiếp Dẫn Đạo Nhân chau mày.

Nếu vậy, Công Đức Kim Liên làm sao mà đòi lại được đây!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân suy tư một lúc rồi mới mở lời nói: "Đành vậy, muốn đoạt lại hai kiện bảo vật từ tay con khỉ đó, đành phải đi tìm Sư Tôn thôi..." "Ngô cảm thấy khả thi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe vậy mạnh mẽ gật đầu đáp.

Lại nhìn, bây giờ tranh chấp với Lưu Nhĩ chẳng có ích lợi gì.

Ngược lại, sớm tìm cách thành Thánh mới là chính đạo a!

Vì vậy, việc này xảy ra như thế này, chỉ có tìm Hồng Quân Đạo Tổ ra mặt, mới có thể giải quyết!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không còn do dự, trực tiếp xông thẳng lên trời, hướng về Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời mà bay đi... .....

Không tốn bao nhiêu thời gian.

Dưới sự phi hành cấp tốc của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cuối cùng cũng bay vào trong Hỗn Độn.

Sau đó lại đi một đoạn đường dài gian nan, cuối cùng cũng đến được bên ngoài Chân Vực Tử Tiêu Tiên Cảnh.

Chỉ thấy Tử Tiêu Cung hoàn toàn không khác gì ngày xưa, vẫn tỏa ra Thánh Uy hào hùng, lại có vô số Tử Tiêu Chi Khí bao quanh không dứt, tận hiển phi phàm.

Nhưng, bên ngoài Chân Vực Tiên Cảnh lại bao phủ một tầng ánh sáng trận pháp.

Uy lực trận pháp phi phàm, ngay cả những đại năng như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chưa đến gần trận pháp đã cảm thấy một luồng uy lực trận pháp ẩn ẩn đè nén!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy khóe miệng co giật.

Chương 233

Làm sao bây giờ!

Khó khăn lắm mới đến được đây, kết quả lại bị một tầng trận pháp ngăn cản?

Chẳng lẽ muốn hai người tay không trở về?

Chẳng lẽ muốn hai người tự mình đi tìm Huyền Môn Đại Sư Huynh để đòi lại Chí Bảo?.. ....

Đương nhiên là không thể rồi a!

Kinh qua chuyện lần trước, trong lòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã quyết định.

Trước khi chưa thành Thánh, đánh chết cũng sẽ không tự mình đi gây sự với Lưu Nhĩ!

Vậy đối mặt với trận pháp này, hai người nên làm thế nào đây?

Chỉ thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau.

Đều nhìn thấy vẻ quyết nhiên trong mắt đối phương.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người đột nhiên dừng lại, thân ảnh mạnh mẽ quỳ rạp xuống trước Chân Vực Tử Tiêu Tiên Cảnh, thậm chí trực tiếp khóc lóc la lớn!

"Sư tôn ơi!

Đồ nhi cầu kiến Sư tôn!

Bọn con bị ức hiếp a!" "Sư tôn!

Cầu Người làm chủ cho bọn con a!

Người ban cho đồ nhi Công Đức Kim Liên, lại bị Đại sư huynh

cướp mất rồi!" "Đồ nhi cũng biết đã quấy rầy Sư tôn rồi... nhưng...

đồ nhi trong lòng uất ức a!" "Cầu Sư tôn làm chủ cho đồ nhi!" "....." Những lời nói như vậy, bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ngừng lặp lại.

Chỉ thấy ngữ khí bi tráng, ngữ điệu kích động, sóng âm chói tai không ngừng truyền ra, trực tiếp làm cho trận pháp của Chân Vực Tử Tiêu Tiên Cảnh chấn động nổi gợn sóng...

Không biết còn tưởng rằng đã chịu ủy khuất to lớn đến nhường nào.

Nếu bị những tu sĩ yếu ớt kia nhìn thấy, nhất định sẽ cười rụng răng.

Đối với điều này, hai người không hề có chút cảm giác xấu hổ nào, trực tiếp không ngừng khóc lóc than khóc.

Cái bộ dạng đó, cái tư thế đó, như thể Hồng Quân Đạo Tổ không ra mặt thì sẽ không dừng lại vậy... .....

Đồng thời lúc này.

Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên và Dao Trì thần sắc ngây dại, ánh mắt vô ngữ nhìn tấm gương do Tử Tiêu Chi Khí ngưng tụ thành trước mặt.

Cảnh trong gương, tự nhiên là bộ dạng khóc lóc của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bên ngoài trận pháp.

Hết sức buồn cười.

Mấy ngàn năm trước, khi Tiếp Dẫn vừa bị Lưu Nhĩ đánh bay.

Hạo Thiên và Dao Trì đã đoán rằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhất định sẽ chạy đến Tử Tiêu Cung cáo trạng.

Vì vậy lập tức trở về Tử Tiêu Cung, trực tiếp khởi động trận pháp.

Ý tứ vô cùng đơn giản, trực tiếp ngăn cản hai kẻ vô sỉ này ở bên ngoài, không thể vào, cuối cùng thì sẽ nản lòng rời đi thôi chứ?

Nhưng vào lúc này.

Cảnh trong Tử Tiêu Kính đã nói cho biết... quá ngây thơ rồi...

đã đánh giá thấp trình độ vô sỉ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi a!

Đơn giản có thể đi theo đạo vô sỉ mà thành Thánh a!

"Thôi được, ta đã sớm mở trận pháp cách âm rồi... chắc là sẽ không làm phiền Sư Tôn đâu..." Dao Trì vô ngữ xong, bĩu môi nói.

Lời này vừa thốt ra, Hạo Thiên chưa kịp trả lời, đã nghe thấy phía sau truyền đến một câu nói u uổng: "Không làm phiền ai?" .....

Chương 234

“Không làm phiền ai?” Một giọng nói u uổng truyền đến từ phía sau Hạo Thiên và Dao Trì.

Hạo Thiên và Dao Trì lập tức trong lòng căng thẳng.

Mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, liền thấy Hồng Quân Đạo Tổ đang lặng lẽ nhìn hai người.

Sắc mặt trong ánh mắt đó, rõ ràng tràn đầy sự bất lực.

“Ngô đẳng bái kiến Sư tôn!” Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng cúi mình, chắp tay hành lễ nói.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy, lại có chút bất ngờ mà sáng mắt.

Ánh mắt hoàn toàn đặt trên người Dao Trì, sau đó mỉm cười nói: “Không ngờ, nha đầu nhà ngươi cũng có ngày khách khí như vậy?” Phải biết rằng.

Mặc dù Dao Trì trước đây cũng hành lễ với Người, nhưng mỗi lần đều vô cùng tùy tiện.

Đâu có như bây giờ mà trang trọng hữu lễ?

Hoàn toàn không giống phong cách của một nha đầu dã dại, ngược lại giống một thiếu nữ ngoan ngoãn...

“Xem ra, Đại sư huynh có chút bản lĩnh.” “Không những khiến tu vi của ngươi tăng lên, toàn thân công đức, lại còn khiến nha đầu nhỏ này thay đổi...” Hồng Quân Đạo Tổ mỉm cười nói, sau đó chuyển lời: “Nhưng cũng không để ta được yên tâm a, nhìn xem bên ngoài...” Hồng Quân Đạo Tổ khẽ lắc đầu nói, không đợi Hạo Thiên và Dao Trì mở lời, trực tiếp vung tay phải.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn đang khóc lóc la lớn bên ngoài trận pháp liền cảm thấy bị một luồng sức mạnh không thể chống cự bao bọc, trực tiếp bị đưa vào trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phản ứng linh mẫn.

Vừa mới xuất hiện trong đại điện Tử Tiêu Cung, lập tức khóa ánh mắt vào Hồng Quân Đạo Tổ.

Sau đó trực tiếp nhào đến bên cạnh Hồng Quân Đạo Tổ, suýt ôm lấy đùi Hồng Quân Đạo Tổ.

Hai người miệng lại lần nữa bắt đầu bán thảm: "Sư tôn ơi!

Đệ tử biết Người sẽ không ngồi yên bỏ mặc..." "Sư tôn nhân từ, cầu Sư tôn làm chủ cho đệ tử a..." "Tây Phương vốn vì năm xưa diệt La Hầu mà nghèo khó, không có bao nhiêu bảo vật, nay bảo vật của đệ tử bị Đại sư huynh cướp mất, đệ tử chỉ có thể cầu Sư tôn làm chủ thôi..." "....." Nỗi bi khổ trong những lời nói này bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề diễn tả đến mức tận cùng.

Nhìn thấy Dao Trì trực tiếp trợn trắng mắt, thần sắc vô cùng bất mãn.

Chưa đợi Hạo Thiên ngăn cản, Dao Trì đã trực tiếp mở lời cắt ngang: "Hừ!

Chỉ giỏi mách lẻo chứ có bản lĩnh gì đâu!" "Đại sư huynh cướp đoạt bảo vật ư?" "Rõ ràng là cá cược thua rồi!" "Đó là quy tắc mà!" "Có bản lĩnh thì đi cùng Đại sư huynh mà tranh luận đi!

Đừng ở đây quấy rầy Sư tôn ngộ đạo..." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt giả vờ bi khổ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Phải biết rằng, trong thế giới Hồng Hoang, trừ Hồng Vân và Hậu

Thổ hai kẻ lập dị tính thiện lương, chỉ cần là đại năng, thì kẻ nào mà tay không dính máu quật khởi?

Huống chi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai kẻ từ nơi nghèo khó như thế giới Tây Phương mà quật khởi.

Muốn trưởng thành đến mức này, số sinh mạng trên tay còn nhiều đến mức đáng sợ.

Vì vậy, bây giờ bị một nha đầu nhỏ như Dao Trì chửi thẳng mặt như vậy.

Nếu không phải kiêng dè thân phận của nàng, đã sớm bị hai người chém giết rồi.

Nhưng hai người cũng thầm ghi nhớ trong lòng, bây giờ Hồng Quân Đạo Tổ còn ở đây, nhưng đừng quên, Hồng Quân Đạo Tổ chẳng mấy chốc sẽ hóa thân hợp đạo...

Sau khi Hồng Quân Đạo Tổ nhìn thấy bộ dạng của Dao Trì, khóe mắt lại lóe lên một tia cười.

Xem ra, nha đầu nhỏ bị chọc tức sẽ trở về nguyên hình a!

Ngay sau đó thần sắc biến đổi, cúi đầu nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cau mày hỏi: "Lời Tiểu Dao Trì nói, có thật không?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy nội tâm căng thẳng, trực tiếp đáp phi sở vấn, lại lần nữa khóc lóc: "Sư tôn!

Người làm chủ cho đồ nhi đi!

Thế giới Tây Phương nghèo khó như vậy, đệ tử hoàn toàn không thể tìm được bảo vật nữa a..." "A Sư tôn!

Đệ tử hai người ở Tây Phương lập giáo, giáo hóa chúng sinh, bây giờ không có Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận, đệ tử làm sao dám lập giáo a!" "Sư tôn!

Người thương xót những sinh linh ở thế giới Tây Phương đi...” “A Sư tôn, đồ nhi hai người vạn tội gia thân cũng không sao, nhưng những sinh linh Tây Phương kia đều vô tội a...” “.....” Hướng lời nói của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rất đơn giản.

Không nhắc đến chuyện kia.

Cứ ra sức khóc, khóc về sự nghèo khó của thế giới Tây Phương, khóc về nỗi bi khổ của những sinh linh Tây Phương...

Nói tóm lại, trong ba câu nhất định có hai câu nhắc đến chuyện thế giới Tây Phương.

Ý tứ của họ trực tiếp rõ ràng, là Hồng Quân Đạo Tổ nợ, không trả!

Nghe được Hồng Quân Đạo Tổ cau mày, không dứt không thôi!

Lần đầu tiên, ban bốn bồ đoàn Thánh vị cho hai người Tây Phương, là vì nhân quả.

Lần thứ hai, thu hai người làm đồ đệ, cũng vì nhân quả.

Lần thứ ba, ban Chí Bảo trấn áp khí vận, cũng vì nhân quả...

Chương 235

Đặc biệt là không dứt không thôi sao?

Vì nhân quả mà phải chăm sóc hai người cả đời ư?

Ngay cả tâm tính như Hồng Quân Đạo Tổ, cũng không nhịn được mà nổi giận...

Nhưng nổi giận thì nổi giận.

Hồng Quân Đạo Tổ biết, nếu không kết thúc nhân quả, thật sự khó mà công đức viên mãn, khó mà hóa thân hợp đạo a!

Không ngờ, sau khi nghe Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhắc đến lập giáo.

Trong lòng Hồng Quân liền có cảm ứng, đôi mắt sáng lên, xem ra không cần tự mình đi kết thúc nhân quả rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ tự lập môn hộ, từ đó cắt đứt bất kỳ nhân quả nào.

Nếu đã như vậy, cứ để bọn họ lập giáo vậy!

Hồng Quân Đạo Tổ nghĩ vậy, vung tay phải, một bảo vật nhỏ liền xuất hiện trong tay.

Chỉ thấy bảo vật giống như một cái ao, lại giống như một cái bát.

Hình thái bát giác, mỗi mặt đều điêu khắc những đồ án khác nhau.

Có hoa sen, có cá vàng, có bảo bình...

Lại có từng đạo khí công đức huyền hoàng lơ lửng xung quanh, tận hiển tướng phi phàm!

"Công đức Chí Bảo!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hô, trong mắt

tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Hạo Thiên và Dao Trì thì đôi mắt co rút, không nói một lời...

Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ mở lời.

Chỉ thấy Người mặt không biểu tình ném bảo vật đến trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sau đó nói: "Thứ này gọi là Bát Bảo Công Đức Trì, có thể trấn áp khí vận, ban cho hai ngươi để lập giáo ở Tây Phương, không được quấy rầy nữa!" Lời nói vừa dứt, thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ lóe lên, trực tiếp biến mất... .....

Đại lục Hồng Hoang, thế giới Cực Lạc Tây Phương.

"Ha ha ha!

Ngô đẳng cuối cùng cũng đã luyện hóa xong Bát Bảo Công Đức Trì rồi a!" Một tiếng cười vui vẻ vang lên từ nơi đây.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo kim quang mang theo hai đạo thân ảnh trong nháy mắt xông thẳng lên trời.

Chính là Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Kể từ lần cuối cùng đi Tử Tiêu Cung cáo trạng đã hơn một ngàn năm.

Lúc đó, khi thấy Hồng Quân Đạo Tổ lấy ra Bát Bảo Công Đức Trì ban tặng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biết rằng, Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không ra mặt giúp họ đòi lại hai kiện Chí Bảo kia từ Lưu Nhĩ nữa.

Lúc đó trong lòng tự nhiên đầy tức giận và bất lực.

Nhưng cũng biết rằng.

Hồng Quân đã mở lời như vậy, tự nhiên không còn khả năng thương lượng nào nữa.

Vì vậy chỉ có thể chấp nhận Bát Bảo Công Đức Trì.

Lại nhìn, chỉ cần lập giáo thành Thánh, thì hai kiện Chí Bảo kia có là gì?

Muốn có tiếng nói trong thế giới này, mọi thứ đều phải đợi sau khi thành Thánh rồi mới nói.

Vì vậy, trong một ngàn năm.

Không những một mặt chuyên tâm luyện hóa Bát Bảo Công Đức Trì, lại còn không ngừng suy nghĩ cách lập giáo, dùng phương pháp nào để lập giáo...

Cuối cùng, một ngàn năm trôi qua.

Không những đã luyện hóa Bát Bảo Công Đức Trì.

Mà còn tiến thêm một bước.

Cuối cùng đã tìm ra cách lập giáo.

Đó là lập hạ đại hoành nguyện!

Bản thân không có pháp môn tạo hóa như Nữ Oa.

Cũng không có công đức khai thiên bẩm sinh như Tam Thanh.

Vì vậy chỉ có thể dùng cách lập hạ đại hoành nguyện.

Chương 236

Thế nào là lập hạ đại hoành nguyện?

Đó là lập đại hoành nguyện với Thiên Đạo, mượn công đức lớn từ Thiên Đạo.

Lại nhìn, chỉ cần có công đức lớn là có thể thành Thánh, vậy sao không mượn Thiên Đạo a!

Còn về công đức?

Đùa à, hai Đạo Nhân Tây Phương.

Mượn vô số Chí Bảo từ vô số sinh linh tu sĩ, từ trước đến nay chưa từng trả.

Dựa vào bản lĩnh mà mượn, vì sao phải trả?

Hơn nữa, chỉ cần thành Thánh, trở thành Thánh Nhân của thế giới Hồng Hoang, thì còn nguyện vọng nào khó thực hiện nữa?

Cũng chính vì vậy.

Lúc này hai người đội Bát Bảo Công Đức Trì đứng ở độ cao vạn trượng trên không thế giới Tây Phương.

Nhìn Bát Bảo Công Đức Trì tỏa ra kim quang vô thượng trên đỉnh đầu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau.

Sau đó hai người đồng thanh lớn tiếng hô lên trời: "Ngô nãi Chuẩn Đề Đạo Nhân!" "Ngô nãi Tiếp Dẫn Đạo Nhân!" "Thiên Đạo tại thượng, ngô đẳng kim nhật dĩ Bát Bảo Công Đức Trì trấn áp khí vận, lập hạ Tây Phương Giáo!" Lời này vừa thốt ra.

Thiên Đạo liền có cảm ứng, toàn bộ Thiên Tế thế giới Tây

Phương ầm ầm biến sắc.

Vạn trượng Thánh Quang đột nhiên hiện ra, lại có tiên âm huyền diệu vô cùng tấu lên.

Truyền âm thanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, tất cả sinh linh thế giới Hồng Hoang đều ngẩng đầu nhìn về phía Tây Phương, thần sắc đầy kinh dị.

Tất cả tu sĩ đại năng đều nhao nhao xông lên trời, đối mặt với Tây Phương, trong thần sắc tràn đầy sự không thể tin được.

"Cái gì!

Tây Phương Giáo?

Hai kẻ vô sỉ Tây Phương cũng muốn lập giáo ư?" "Không thể nào!

Những kẻ phẩm hạnh như vậy, cũng có thể thành Thánh ư?" "A?

Phẩm hạnh không tốt thì sao?

Người ta mặt dày a, không thấy trực tiếp khóc thành đệ tử Đạo Tổ sao!" "Xì...

Chẳng lẽ trở thành đệ tử Đạo Tổ là có thể thành Thánh sao?

Hồi đó mọi người đoán đúng à?" "Hừ!

Có thành Thánh được hay không thì không chắc!

Nếu tất cả đều có thể thành Thánh!

Vậy chúng ta thà chết còn hơn!" "....." Những lời nói này thoát ra từ miệng tất cả đại năng thế giới Hồng Hoang.

Trong ngữ khí càng tràn đầy sự coi thường.

Trong mắt của vô số đại năng giả.

Hai kẻ vô sỉ Tây Phương kia có đức có năng gì mà lập giáo a?

Cái kiểu động một chút là khóc, lấy nước mắt cầu đạo, cầu học đó.

Chẳng lẽ muốn dạy ra một đám đệ tử cả ngày bi thiên mẫn nhân, khóc trời gào đất sao?

Đặc biệt là lầm lạc đệ tử a!

Nếu những kẻ vô sỉ như vậy đều có thể dạy ra đệ tử tốt, thì lợn mẹ cũng có thể trèo cây! .....

Tử Tiêu Cung.

Lúc này, khí tức trên người Hồng Quân Đạo Tổ đã nhạt nhòa đến cực điểm.

Dường như khoảnh khắc tiếp theo sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Sau khi nghe âm thanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đôi mắt vốn nhắm nghiền bấy lâu liền mở ra.

Chương 237

Ánh mắt đạm mạc xuyên qua vô số thời không nhìn về thế giới Tây Phương, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, miệng lẩm bẩm: "Một ngàn năm, cuối cùng cũng bắt đầu rồi..." Sau khi những lời nói đơn giản này thốt ra.

Hồng Quân Đạo Tổ không nói thêm, ngược lại nhắm mắt lại, không nói gì nữa... .....

Điện Thánh trung tâm thành trì Tổ Địa Nhân Tộc.

Sau khi nghe âm thanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Lưu Nhĩ vốn vẫn luôn nhắm mắt tham ngộ Lực Chi Pháp Tắc đột nhiên mở bừng mắt.

"Bát Bảo Công Đức Trì?" "Sư Tôn cố ý phải không?" Chỉ thấy Lưu Nhĩ lúc này khóe miệng mỉm cười tự ngữ, thần sắc cổ quái.

Đương nhiên biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tiếp theo sẽ làm gì.

Chắc là sẽ lập đại hoành nguyện.

Lại nhìn, hoàn toàn buồn cười.

Hoàn toàn là Hồng Quân đang lừa gạt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề a!

Chắc là cũng bị hai kẻ vô sỉ Tây Phương làm cho mất kiên nhẫn rồi.

Người khác không biết, nhưng Lưu Nhĩ vô cùng rõ ràng.

Sau khi lập hạ đại hoành nguyện.

Nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không thực hiện được hoành nguyện, thì tu vi cả đời sẽ mãi mãi dừng lại ở cấp Thánh Nhân, không thể tiến thêm một bước nào nữa!

Dù sao Thiên Đạo há dễ lừa gạt?

Từ nay về sau, hai người sẽ luôn bị Thiên Đạo ràng buộc.

Để đạt được hoành nguyện, không tranh đấu cũng không được rồi!

Lưu Nhĩ khẽ nhếch khóe miệng: "Đại kiếp sắp đến, càng ngày càng thú vị rồi..." .....

Lại ở thế giới Cực Lạc Tây Phương.

Khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dứt lời, Thiên Tế liền hiện ra dị tượng cực lớn.

Sau đó... một đoàn công đức huyền hoàng chi lực nhỏ đột nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy khiến hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt đầy xấu hổ...

Đặc biệt là... vừa nãy khí thế lớn như vậy, còn tưởng lập giáo sẽ có bao nhiêu công đức.

Còn tưởng rằng có thể làm tất cả đại hoành nguyện đều xong xuôi!

Kết quả đặc biệt là xấu hổ như vậy sao?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bất đắc dĩ nhìn nhau, biết tình thế, không lập đại hoành nguyện không được rồi a!

Vì vậy, Tiếp Dẫn tiên phong giơ tay phải lên trời.

Ngón giữa và ngón trỏ còn chụm lại hướng lên trời, bắt đầu lập đại hoành nguyện...

Thế giới Hồng Hoang.

Sau khi thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập giáo, trên Thiên Tế chỉ hiện ra một đoàn công đức chi lực nhỏ như vậy.

Tất cả đại năng sử dụng Thiên Nhãn thần thông để quan sát mọi thứ đều ngây người.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng để bị đả kích rồi a!

Ngay cả khi Thiên Đạo giáng xuống công đức lớn, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp thành Thánh cũng không kinh ngạc.

Kết quả bây giờ lại giáng xuống một đoàn công đức chi lực nhỏ như vậy?

Trong khoảnh khắc, tất cả đại năng trực tiếp phản ứng lại!

“Ha ha ha ha!

Cười chết lão phu rồi!

Công đức lập giáo ư?” “Thiên Đạo có mắt a!

Ha ha ha ha!

Chương 238

Một đoàn công đức nhỏ như vậy, cực kỳ phù hợp với thân phận của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề a!" "Thật sự... hai kẻ sống động!

Suýt nữa cười chết lão phu!" "Ngô xin hỏi!

Một chút công đức chi lực như vậy có thể làm gì?

Có thể làm gì!

Ha ha ha ha..." "Nhìn kìa!

Nhìn kìa cái vẻ mặt xấu hổ đó!

Thật là hiếm thấy a!

Bọn họ cũng biết xấu hổ sao?" "....." Chỉ thấy từng đại năng miệng cười lớn.

Vạn vạn không ngờ a!

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm việc thật sự ngoài dự liệu như vậy!

Có những đại năng thậm chí cười đến lệ quang lấp lánh, cái mức độ khoa trương đó, suýt nữa ôm bụng lăn lộn trên mặt đất.

Hoàn toàn cảm thấy đã vô số năm rồi, chưa có một ngày nào vui vẻ đến vậy.

Lại mang đến niềm vui cực lớn cho sự tu hành khô khan vô vị của họ a! .....

Thế giới Cực Lạc Tây Phương.

Nhìn đoàn công đức lập giáo nhỏ bé trên Thiên Tế.

Ngay cả khi mặt dày như tường thành của Tiếp Dẫn và Chuẩn

Đề.

Vào lúc này đều lộ vẻ xấu hổ.

Rõ ràng, Thiên Đạo cho rằng việc thành lập Tây Phương Giáo chỉ đáng giá một chút công đức như vậy.

Rõ ràng, không lập hoành nguyện, thật khó mà có công đức lớn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều nhìn nhau.

Ngay sau đó Tiếp Dẫn hành động trước, chỉ thấy tay phải giơ lên, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại hướng lên trời.

Miệng lớn tiếng nói: "Ngô Tiếp Dẫn lập thệ!" "Pháp Tàng bạch ngôn, duy nguyện Thế Tôn, đại từ thính sát!" "Ta nếu chứng đắc vô thượng Bồ Đề, thành chính giác rồi, cõi Phật sở cư, cụ túc vô lượng bất khả tư nghị, công đức trang nghiêm..." "Ta tác Phật thì!

Thập phương thế giới, tất cả chúng sinh, khiến sinh về cõi ta!

Đều cụ túc thân vàng ròng Tử Ma..." "Ta tác Phật thì!

Tất cả chúng sinh, sinh về nước ta, tự biết vô lượng kiếp thời túc mệnh, thiện ác đã làm..." "....." Tiếp Dẫn liên tục hô ra đại thệ ngôn!

Cùng với đại hoành nguyện từ miệng Người truyền ra, Thiên Đạo trong nháy mắt có cảm ứng, lập tức hiển hiện ra từng đoàn công đức huyền hoàng chi lực, hòa nhập vào đoàn công đức lập giáo nhỏ bé kia.

Cũng nhờ đó, Thiên Đạo truyền âm thanh của Tiếp Dẫn đi khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Tất cả đại năng vốn đang vui vẻ trong lòng đều đồng tử co rút, thần sắc đọng lại, nụ cười dần dần biến mất...

Đều ngẩng đầu nhìn luồng công đức chi lực trên thế giới Tây Phương.

“Công đức chi lực...

đang tăng gia!” “Vô sỉ a!

Vô sỉ a!

Hai kẻ vô sỉ này, ngay cả Thiên Đạo cũng muốn lừa gạt sao?” “Có thể nào!

Lập hoành nguyện cũng có thể đắc công đức?” “Điên rồi điên rồi!

Thiên Đạo đã tin vào hoành nguyện của hai người đó!

Công đức tăng gia!” “A a...

Nhân quả Thiên Đạo, há dễ tiếp nhận?

Không, hai sư huynh đệ thật sự muốn đắc đại công đức thành Thánh...” “Cũng không biết nên có nghị lực hay ngây thơ...” “.....” Từng đại năng này sắc mặt với khoảnh khắc trước đó hình thành sự tương phản cực lớn.

Sắc mặt vui vẻ ban đầu đã trực tiếp biến mất khi công đức hoành nguyện Tây Phương trên Thiên Tế xuất hiện.

Chương 239

Ngay cả đại năng như họ, cũng vạn vạn không ngờ a!

Đặc biệt là, hoàn toàn ngoài dự liệu a!

Sự ti tiện vô sỉ của hai người Tây Phương đơn giản đã phá vỡ một kỷ lục mới!

Dám mượn công đức từ Thiên Đạo?

Trong đó quan hệ nhân quả có thể lớn đến đáng sợ a...

Lại có chút bội phục hai người Tây Phương.

Nghị lực, đảm lượng, thật sự chưa từng có... .....

Lại ở thế giới Tây Phương.

Cùng với đại thệ ngôn mà Tiếp Dẫn lập ra ngày càng nhiều.

Công đức chi lực trên Thiên Tế đã tăng lên đến mức chói mắt vô cùng.

Nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này đôi mắt lóe lên ánh sáng kinh hỉ.

Hữu dụng a!

Thật sự là chữa bệnh cho ngựa chết như ngựa sống, thật sự đã tìm được cách đạt được công đức lớn!

Lập tức, Tiếp Dẫn Đạo Nhân miệng liên tục không ngừng, không ngừng lập hạ đại thệ ngôn!

Trực tiếp cho đến khi Tiếp Dẫn Đạo Nhân lập hạ bốn mươi tám đạo đại thệ ngôn thì cảm thấy có chút từ cùng, không khỏi dừng lại.

Công đức trên Thiên Tế đã trầm điện điện, mức độ to lớn đáng sợ.

Nhưng nhìn quá trình thành Thánh của Nữ Oa và Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại hiểu rằng.

Công đức chi lực ở mức độ này, muốn cả hai người đều công đức thành Thánh, thì không đủ!

Bây giờ đã lập nhiều thệ ngôn như vậy, đạt được nhiều công đức như vậy, trên người Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng gánh vác nhân quả lớn hơn rất nhiều rồi!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân có thể cảm nhận uy nghiêm vô hình không ngừng gia tăng quanh thân.

Nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân đối với điều này lại không hề hoảng sợ, nhiều nhất cũng chỉ sợ công đức chi lực không đủ mà thôi.

Người nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân nháy mắt một cái.

Ý tứ vô cùng rõ ràng, ca từ của ta đã hết, tiếp theo là ngươi!

Đúng như câu nói, một người không đủ, hai người cùng góp a!

Người bạn tốt Chuẩn Đề liền hiểu, lập tức tiến lên thay thế vị trí của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Đã chuẩn bị từ lâu liền trực tiếp mở lời: "Ngô nãi Chuẩn Đề!

Ngô tại thử lập thệ!" "Ta tác Phật thì, tất cả chúng sinh, sinh về nước ta, xa lìa phân biệt, căn tính tịch tĩnh, nếu không quyết định thành đẳng chính giác, chứng đại niết bàn giả, bất thủ chính giác..." "Ta tác Phật thì, quang minh vô lượng, phổ chiếu thập phương, tuyệt thắng chư Phật, thắng hơn ánh sáng mặt trời mặt trăng, hàng vạn ức lần..." "Ta tác Phật thì, vạn vật trong nước, nghiêm tịnh, quang lệ, hình sắc thù đặc, cùng tận cực diệu..." "Ta tác Phật thì, mười phương thế giới tất cả Bồ Tát chúng, nghe danh ta, chứng ly sinh pháp, hoạch Đà La Ni..." "....." Trong nháy mắt, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã chuẩn bị sẵn thệ ngôn liên tục nói ra, trực tiếp lập hạ bốn mươi tám đạo thệ ngôn.

Thiên Tế mạnh mẽ chấn động không ngừng, công đức chi lực khổng lồ chưa từng có lập tức hiển hiện trên Thiên Tế...

Ngay sau đó ầm ầm hóa thành hai đạo trường hồng huyền hoàng, quán chú xuống Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề... .....

"Ầm!" "Ầm!" Dưới sự quán chú của hai luồng công đức huyền hoàng chi lực to lớn vô cùng.

Trực tiếp nhấn chìm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang lơ lửng trên không thế giới Tây Phương!

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm nhận được công đức chi lực không ngừng được hấp thu, trong lòng kích động không thôi.

Ngay sau đó không còn cố kỵ gì khác, trực tiếp chìm đắm tâm thần, bắt đầu như sói như hổ mà điên cuồng hấp thu công đức huyền hoàng chi lực quanh thân...

Nhanh chóng, công đức huyền hoàng chi lực đang bùng nổ trên không không ngừng giảm đi.

Cuối cùng, cùng với sắc vàng kim tràn ngập bầu trời dần dần biến mất, công đức huyền hoàng chi lực tỏa ra kim quang rực rỡ trên Thiên Tế cũng cuối cùng đã bị hai người hấp thu hoàn tất!

"Rắc!" "Rắc!" Vào lúc này!

Hai âm thanh khổng lồ truyền ra từ thể nội Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chính là xiềng xích của bản thân bị đạo quả vừa mới kết thành đánh vỡ!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Giống như Nữ Oa và Tam Thanh.

Chương 240

Hai luồng Thánh Uy không tự giác phát ra từ trên người hai người, truyền khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Đạo quả thành, Thánh Uy xuất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến đây cuối cùng cũng thành Thánh!

Tây Phương Giáo, cũng vào lúc này, triệt để được lập xuống!

Vạn tộc sinh linh Hồng Hoang đều chấn kinh không thôi.

Nhưng Thánh Nhân là do Thiên Đạo đã định, Thánh Uy không thể xâm phạm.

Dù sao dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, chỉ cần là người tu hành, đều sẽ sợ hãi Thánh Nhân có thể tiện tay diệt ức vạn tu sĩ!

Vì vậy, ngay cả khi trước đây ghen ghét, ghê tởm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thì lúc này cũng nhao nhao cúi mình hành lễ, miệng kính cẩn nói: "Ngô đẳng cung hạ nhị vị Thánh Nhân thành Thánh!" Lại có vạn tộc sinh linh yếu ớt đều quỳ bái cao hô: "Ngô đẳng bái kiến Thánh Nhân!" "Ngô đẳng, miễn lễ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khẽ nói, tất cả Thánh Uy phát ra đều thu liễm lại.

Lúc này trên mặt đầy vẻ trang nghiêm túc nhiên, phía sau lại có Thánh Quang bao phủ, làm cho họ trở nên vô cùng Thánh Khiết, đâu còn dáng vẻ ti tiện thất bại như trước khi thành Thánh?

Nhưng hai người cố ý làm vậy.

Nguyên nhân đơn giản, là để quảng chiêu môn đồ, phát dương quang đại Tây Phương Giáo, thực hiện tất cả đại hoành nguyện!

Đừng nhìn vẻ ngoài của hai người bây giờ đầy uy nghiêm.

Nhưng nội tâm kỳ thực đầy khổ sở!

Chưa thành Thánh không biết, vừa mới thành Thánh, trong lòng đã có cảm ứng.

Cảm ứng nội dung gì?

Đó tự nhiên là nếu không thực hiện được đại hoành nguyện vừa mới lập xuống, thì cảnh giới của họ sẽ không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Nói cách khác.

Bây giờ hai người có tổng cộng bốn mươi tám đạo Thánh Nhân tu vi bình chướng.

Nếu hoàn thành một đại hoành nguyện, thì sẽ có một đạo tu vi bình chướng biến mất.

Cứ như vậy tích lũy, nếu thực hiện xong tất cả đại hoành nguyện, thì tu vi bình chướng của họ mới có thể đạt đến Thánh Nhân đỉnh phong.

Trước đó đã nói rồi, cảnh giới tu vi Thánh Nhân cũng được chia như các cảnh giới tu sĩ khác, chia thành: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.

Một câu nói đơn giản: Nữ Oa, Tam Thanh và các Thánh Nhân khác chỉ có bốn tu vi bình chướng, nhưng họ lại có bốn mươi tám cái!

So sánh như vậy, sự khác biệt đó cực kỳ rõ ràng a!

Vì vậy, vừa mới thành Thánh, việc cần làm là tạo dựng hình tượng, quảng chiêu môn đồ, mở rộng Tây Phương Giáo, mới có thể từng bước thực hiện những đại hoành nguyện kia a!

"Sư huynh... có đi tìm con khỉ kia gây phiền phức không?" Không lý đến những chuyện khác.

Chuẩn Đề vừa mới thành Thánh trực tiếp hỏi Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Ngày đêm mong nhớ thành Thánh, bây giờ khó khăn lắm cuối cùng cũng thành Thánh, Chuẩn Đề tự nhiên muốn đòi lại những gì mình đã chịu đựng trước đây a!

Sau khi nghe lời Chuẩn Đề Thánh Nhân nói.

Ánh mắt Tiếp Dẫn Thánh Nhân không tự giác nhìn về hướng Tổ Địa Nhân Tộc, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp.

"Thôi vậy...

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn..." Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ nói, nhưng âm thầm truyền âm cho Chuẩn Đề: "Sư Tôn cưng chiều con khỉ đó đến mức nào huynh đệ cũng biết, tất cả hãy đợi sau khi Sư Tôn hóa thân hợp đạo đi..." Nghe lời Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói, Chuẩn Đề cũng khẽ gật đầu.

Thầm truyền âm đáp lại Tiếp Dẫn: "Cũng phải... dù sao Sư Tôn hợp đạo cũng gần rồi..." Một ngàn năm trước đã cảm thấy khí tức Hồng Quân nhạt nhòa vô cùng.

Bây giờ lại một ngàn năm nữa, hợp đạo cũng không còn xa rồi a!

"Vậy tiếp theo, Tây Phương Giáo sẽ truyền Huyền Môn Đạo Thống sao?" Chuẩn Đề lại hỏi.

Tiếp Dẫn nghe vậy, ánh mắt lóe lên, khóe miệng khẽ nhếch, mang vẻ từ bi mà truyền âm nói: "Vô luận là đạo thống nào, Tây Phương của ta, chính là đạo thống của Tây Phương ta..." Lời này vừa thốt ra, Chuẩn Đề nhíu mày.

Phải biết rằng, thân là đệ tử Huyền Môn, nếu không gọi Tây Phương Giáo là Huyền Môn Đạo Thống, thì có thể coi là tự lập môn hộ rồi...

Hơn nữa bây giờ đại hoành nguyện đã lập, nếu lại để khí vận Tây Phương Giáo thuộc về Huyền Môn Đạo Thống... thì độ khó thực hiện đại hoành nguyện cũng sẽ tăng lên không ít a!

Vì vậy, cũng vô cùng hiểu ý tứ của Tiếp Dẫn, không khỏi khẽ gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn phóng thích lực lượng Thánh Nhân, mở lời: "Ngô nãi Tiếp Dẫn, ngô dĩ lập hạ đại thệ ngôn, nhật hậu tất tương cứu khổ cứu nạn, phổ độ chúng sinh..." "Chính cái gọi là chúng sinh bình đẳng, hữu duyên giả, hữu tâm giả, đều có thể nhập Tây Phương, đắc đạo thống Tây Phương của ta, tu luyện đạo pháp Tây Phương của ta..." "Chúng sinh có thể nhập giáo, chúng sinh có thể thành Phật..." Những lời này xen lẫn lực lượng Thánh Nhân, trực tiếp truyền khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Xong, hai người cũng thân ảnh lóe lên, trở về thế giới Cực Lạc Tây Phương, bắt đầu sáng lập đạo tràng...

Chương 241

Trong khoảnh khắc lời nói của Tiếp Dẫn truyền ra.

Tất cả sinh linh tu sĩ đều nghe rõ, đều kích động không thôi, phủ phục mô bái!

Vốn tưởng rằng Tiệt Giáo của Thông Thiên đã có yêu cầu nhập môn thấp rồi.

Không ngờ Tây Phương Giáo còn thấp hơn!

Chúng sinh đều có thể nhập môn, chúng sinh đều có thể thành Phật, ý nghĩa của câu nói đó là gì?

Đó là chỉ cần là sinh linh có sinh mệnh đều có thể bái nhập Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều sẽ truyền thụ đạo pháp a!

Hoàn toàn không có yêu cầu gì cả...

Tự nhiên vui mừng khôn xiết a!

Thậm chí còn hận không thể trực tiếp sinh trưởng ở thế giới Tây Phương.

Có thể thấy tiêu chuẩn chiêu môn đồ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vô cùng... thấp...

Những đại năng kia nghe vậy thì lộ ra thần sắc không thể tin được.

"Cái gì!

Tây Phương Đạo Thống?

Không phải đệ tử Huyền Môn sao?" "Rõ ràng là không thừa nhận là đệ tử Huyền Môn nữa rồi..." "Hai người này!

Vừa thành Thánh đã tự lập môn hộ?

Không sợ Hồng Quân Đạo Tổ quở trách sao?" "Chậc chậc, một làn sóng, chơi thật hay, đơn giản là một mình độc diễn!" "Huyền Môn, chắc đều tức chết thôi..." Những lời nói như vậy thoát ra từ miệng những đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang kia.

Không trách bọn họ kinh dị như vậy, dù sao tự lập môn phái tương đương với khi sư diệt tổ, trong Hồng Hoang có thể coi là đại kỵ a!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa mới thành Thánh đã biểu lộ lập trường như vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu...

Từng người không khỏi tự chủ mà nhìn về phía Tử Tiêu Cung...

Ngoài ba mươi ba tầng trời Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ tự nhiên có thể cảm nhận vô số ánh mắt đổ về Tử Tiêu Cung.

Lúc này ánh mắt Người cũng xuyên qua vô số thời không nhìn về thế giới Tây Phương.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ lại không hề có một tia thần sắc phẫn nộ nào.

Ngược lại mặt đầy ý cười nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã thành Thánh.

Bởi vì Người có thể cảm nhận rõ ràng, sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuyên bố đạo thống của Tây Phương Giáo, sợi dây nhân quả với hai người lập tức bị cắt đứt!

Nói cách khác, từ nay về sau, Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không còn nợ thế giới Tây Phương một phần một li nào nữa!

Điều đó cũng có nghĩa là.

Hồng Quân Đạo Tổ, trên thế gian sẽ không còn nhân quả ràng buộc, công đức viên mãn, nhân quả đều không, chẳng mấy chốc sẽ có thể hóa thân hợp đạo a!

Vì vậy mới vui vẻ kích động như vậy!

Còn về việc hai đồ đệ Tây Phương phản bội sư môn, tự lập môn hộ, trong mắt Người lại là chuyện không quan trọng.

Điều này là quỹ tích vận chuyển của Thiên Đạo, cũng đã nằm trong dự liệu của Người từ sớm.

"Còn một trăm năm nữa." "Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm..." Hồng Quân Đạo Tổ khẽ lẩm bẩm, lộ ra thần sắc tự giễu.

Người có thể cảm nhận, chỉ cần một trăm năm nữa, là có thể hóa thân hợp đạo!

Một trăm năm, đối với Người, thoắt cái đã qua.

Nghĩ vậy, Người khẽ nhắm mắt lại, bắt đầu đếm ngược thời gian... .....

Lúc này.

Các Thánh Nhân khác tự nhiên cũng nghe thấy lời của Tiếp Dẫn.

Từng người trong lòng đều bất mãn, Nữ Oa, Lão Tử, Nguyên Thủy đều ánh mắt lấp lánh, cân nhắc lợi hại.

Còn Thông Thiên Giáo Chủ tính cách thẳng thắn thì tức đến mức nhảy dựng lên.

Trước mặt tất cả đệ tử Tiệt Giáo, Người nói muốn đi thanh lý môn hộ.

Chương 242

May mắn thay, có rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo khuyên ngăn, lại có Đại đệ tử Tiệt Giáo Đa Bảo Đạo Nhân an ủi, nói rằng mọi việc sẽ do Hồng Quân Đạo Tổ định đoạt...

Lại không cẩn thận, có Huyền Môn Đại Sư Huynh quản sự, không thể vượt quyền hành sự...

Lời này vừa thốt ra, mới tạm thời làm dịu lửa giận trong lòng Thông Thiên, tiếp tục vùi đầu vào những công việc phức tạp giáo đạo đệ tử Tiệt Giáo...

Đương nhiên, trong lòng Thông Thiên, cũng đã gieo xuống một hạt giống.

Hạt giống thù địch.

Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ tính cách trực bạch, đúng là đúng, sai là sai, không có quá nhiều đạo lý quanh co.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã phản bội sư môn, vậy thì đã đi về phía địch đối rồi...

Vì vậy, việc Tiếp Dẫn tuyên bố Tây Phương Giáo độc lập, cũng đến đây là kết thúc.

Thế giới Hồng Hoang liền trở nên yên tĩnh vô cùng.

Khiến rất nhiều đại thần thông giả đang chuẩn bị xem đại hí Thánh Nhân thanh lý môn hộ có chút mờ mịt.

Cái gì là thanh lý môn hộ đâu?

Chẳng có động tĩnh gì cả?

Chẳng lẽ Hồng Quân Đạo Tổ mặc nhận chuyện này sao?

Tất cả đại năng đều yên tĩnh lại, dù sao chuyện Huyền Môn, cũng không thể quản được...

Nhưng có chút kỳ lạ.

Hầu như tất cả đệ tử Huyền Môn đều đã thành Thánh.

Vì sao riêng Huyền Môn Đại Sư Huynh lại không có một chút động tĩnh nào... .....

Khi trong lòng các đại năng này đang suy tư vạn điều.

Trong Thánh Điện Tổ Địa Nhân Tộc.

Lưu Nhĩ bị mọi người trong lòng bàn tán tự nhiên cũng nghe thấy âm thanh của Tiếp Dẫn.

Chỉ thấy Lưu Nhĩ đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn khẽ lắc đầu, trong lòng vô ngữ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuối cùng cũng tự lập môn hộ rồi a...

Nhìn những sư đệ sư muội kia từng người giả vờ như không có chuyện gì, càng vô ngữ hơn.

Từng người lúc trước khi cầu cách thành Thánh thì nhiệt tình muốn chết.

Bây giờ thành Thánh rồi, lại không biết giúp Người giải ưu, nhất định phải để ta ra tay ư?

Điều đó cũng quá nhiều, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bây giờ đã thành Thánh không phải tự cho là đã có chỗ dựa vững chắc rồi sao.

Rõ ràng hai kẻ vô sỉ kia đã nhìn rõ rồi.

Vì vậy, Lưu Nhĩ sẽ không quản những chuyện nhàn rỗi này, đặc biệt chạy đến Tây Phương ra tay.

Dù sao, đó cũng là chuyện Hồng Quân mặc nhận, Lưu Nhĩ, trước

tiên phải làm sao thành Thánh mới là quan trọng.

Bây giờ Lực Chi Pháp Tắc, đã lĩnh ngộ được chín phần mười rồi.

Chỉ còn thiếu một phần mười cuối cùng, mới có thể thấu triệt Lực Chi Đại Đạo, lấy Lực Chi Pháp Tắc chứng đắc đạo quả.

Cảnh giới tu vi Nguyên Thần, dưới sự trợ lực của Hồng Mông Đạo Thể, cũng cuối cùng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lại thêm công đức chi lực, dưới sự tích lũy công đức lớn nhỏ bao nhiêu năm qua.

Kim Luân Công Đức đã mở rộng đến đường kính chín ngàn trượng.

Có thể nói, chỉ cần Lưu Nhĩ lấy công đức thành Thánh.

Chỉ cần động thêm chút tâm tư, lại đạt được một ngàn trượng công đức chi lực của Kim Luân Công Đức, thì có thể công đức viên mãn.

Thì có thể giống như Nữ Oa, Tam Thanh và các Thánh Nhân khác, đi theo đạo công đức thành Thánh, lấy đại công đức thành Thánh.

Nhưng rõ ràng, Lưu Nhĩ hoàn toàn không đi theo con đường công đức thành Thánh.

Lý do đơn giản, công đức thành Thánh quá yếu a.

Nói thẳng ra, có lựa chọn tốt hơn, không thèm dùng công đức thành Thánh.

Nếu để các tu sĩ khác biết được cách nghĩ của Lưu Nhĩ, thì chắc có thể gây ra sự phẫn nộ của toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Phải biết rằng, mỗi một tu sĩ đều vì con đường thành Thánh mà ngày đêm khổ sở suy tư, khổ sở tu luyện, khổ sở tìm pháp...

Chương 243

Nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chỉ cần có thể thành Thánh, những chuyện như mượn công đức từ Thiên Đạo cũng làm ra được.

Từ đó có thể thấy thành Thánh đối với tu sĩ mà nói, quan trọng đến nhường nào!

Kết quả trong lòng Lưu Nhĩ, công đức thành Thánh lại không thèm nhìn tới?

Nhưng điều đó cũng là bình thường, nếu có lựa chọn tốt hơn, người bình thường đều sẽ không chọn cái kém hơn.

Chỉ trách khí vận tích lũy của Lưu Nhĩ quá dày, cơ duyên quá to lớn, đương nhiên tất cả đều là do có hệ thống phù trì.

Nếu không có hệ thống, Lưu Nhĩ sớm đã không biết chết ở đâu rồi...

Vì vậy, sự lựa chọn lúc này của Người kiên định, đó là dĩ lực chứng đạo thành Thánh!

Chỉ là, dĩ lực chứng đạo thành Thánh há dễ dàng?

Toàn bộ thế giới Hồng Mông, từ thời kỳ Hỗn Độn đến nay, cũng chỉ có Bàn Cổ Đại Thần dĩ lực thành Thánh.

Có thể thấy, độ khó của nó cao đến mức nào...

"Ai, xem ra đối với một phần mười cuối cùng của Lực Chi Đại Đạo, phải đi tìm di tích của Bàn Cổ Đại Thần thôi..." Lưu Nhĩ nói, sau đó khẽ vươn vai.

Khổ khổ tu luyện cố nhiên tốt, nhưng nếu gặp phải bình cảnh mà cố chấp bế quan tu luyện, đó là hành vi của kẻ ngốc...

Khẽ vươn vai, hoạt động cơ thể đã lâu không vận động, Lưu Nhĩ chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm thức thứ hai của Bàn Cổ Đại Thần khai thiên.

Đột nhiên, một tin tức truyền vào não hải!

Lưu Nhĩ đôi mắt sáng lên, tay phải vung lên, đặt một quả trứng khổng lồ trước mặt...

Sau đó lẩm bẩm tự ngữ: "Kim Sí Đại Bàng, cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi, suýt nữa thì quên mất con rồi..." Trong Thánh Điện trung tâm thành trì Tổ Địa Nhân Tộc.

"Kim Sí Đại Bàng cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi, suýt nữa thì quên mất con rồi..." Nhìn quả trứng phượng hoàng khổng lồ đang không ngừng lay động trước mắt, Lưu Nhĩ khẽ nói.

Đúng như Người nghĩ, dạo gần đây xảy ra khá nhiều chuyện, lại thêm Người vẫn luôn bế quan tu luyện Lực Chi Pháp Tắc.

Vì vậy suýt nữa đã quên mất sự tồn tại của Kim Sí Đại Bàng.

Nếu không phải quả trứng khổng lồ lần này truyền ra khí tức sắp xuất thế, Người đã phải ra ngoài tìm kiếm di tích Bàn Cổ tiếp theo rồi...

"Sư tôn, đệ tử Khổng Tuyên cầu kiến Sư tôn!" Cũng vào lúc này, ngoài cửa Thánh Điện truyền đến âm thanh của Khổng Tuyên.

Lưu Nhĩ nghe tiếng khẽ mỉm cười, Người cảm nhận được sự cộng hưởng huyết mạch của Khổng Tuyên, biết rằng huynh đệ của nó sắp xuất sinh.

Người vung tay phải, trực tiếp mở cửa Thánh Điện.

"Đệ tử Khổng Tuyên bái kiến Sư tôn!" Một đạo ngũ sắc quang mang liền lóe vào, chính là Khổng Tuyên.

Chỉ thấy lúc này thần sắc Người kích động vô cùng, tuy đang hành lễ với Lưu Nhĩ, nhưng ánh mắt lại luôn phiêu về phía quả trứng khổng lồ bên cạnh.

Huynh đệ của Người a... ra đời sớm như vậy, đợi lâu như vậy, bây giờ huynh đệ của Người cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi, trong lòng Khổng Tuyên tự nhiên vô cùng vui vẻ và kích động a!

Lưu Nhĩ thấy vậy, cũng không trách Khổng Tuyên, dù sao trọng tình nghĩa cũng không phải chuyện xấu.

"Thời gian huynh đệ ngươi xuất thế vừa đúng lúc a..." "Nếu chậm một bước, ta đã phải ra ngoài rồi, cũng không thể ở đây nhìn huynh đệ ngươi xuất thế..." Lưu Nhĩ miệng mỉm cười khẽ nói.

Khổng Tuyên nghe lời này xong lại không tự giác chớp chớp mắt nói: "Sư tôn Người muốn ra ngoài sao?" "Ừm, lát nữa hãy nói." Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, vung tay phải, trực tiếp đưa quả trứng khổng lồ và Khổng Tuyên đến vạn dặm bên ngoài thành trì Tổ Địa Nhân Tộc.

Cũng là nơi Khổng Tuyên ra đời độ kiếp năm xưa, vị trí tương đồng, không hề có chút sai lệch.

Khổng Tuyên thấy vậy hơi ngẩn ra, trong lòng lại cảm khái vạn phần.

Thoáng cái, đã ra đời lâu như vậy rồi, còn nhớ khi đản sinh độ kiếp, mông lung mờ mịt, nhưng lại có vô số Nhân Tộc cổ vũ cho mình.

Bây giờ thời gian trôi qua, cuối cùng cũng đến lúc đệ đệ sắp xuất thế rồi a...

Sau đó.

Lưu Nhĩ trực tiếp vung tay phải, đưa tất cả sinh linh trong phạm vi vạn dặm ra ngoài vạn dặm.

“Đi thôi, đệ đệ sắp xuất thế.” Lưu Nhĩ vừa nói, vừa kéo Khổng Tuyên lóe lên, trực tiếp đến độ cao vạn dặm trên không, giống như khi Khổng Tuyên xuất thế trước đây, lặng lẽ chờ đợi Kim Sí Đại Bàng xuất thế.

Khác với tâm tình kích động vui vẻ của Khổng Tuyên.

Lúc này Lưu Nhĩ lại đang hồi tưởng lại những chuyện liên quan đến Kim Sí Đại Bàng trong tiểu thuyết Hồng Hoang mà Người đã đọc ở kiếp trước.

Mặc dù Người đã tu thành đại năng, thân mang thần thông vô thượng.

Nhưng những chuyện không quan trọng ở kiếp trước, bình thường không dùng đến đều bị Lưu Nhĩ bỏ qua một bên.

Bây giờ Kim Sí Đại Bàng xuất thế, tự nhiên phải hảo hảo hồi ức.

Chương 244

Nhanh chóng, Lưu Nhĩ đã nhớ lại.

Kim Sí Đại Bàng trong thế giới Hồng Hoang, chính là kẻ về sau trong kiếp Tây Du, cùng với Thanh Mao Sư Tử Quái, Hoàng Nha Lão Tượng hai đại yêu vương cùng làm tam quốc vương của Sư Đà Quốc.

Ban đầu Kim Sí Đại Bàng vì không có người giáo đạo, tính cách cực kỳ bạo ngược, ở khắp nơi trong thế giới Hồng Hoang làm điều xằng bậy, gây chuyện ác.

Sau đó bị Thân Công Báo kích động, rõ ràng không có thù oán, lại phải bay đến Tây Kỳ muốn gây phiền phức cho Khương Tử Nha, kết quả không địch lại liên thủ của ba đại đệ tử Xiển Giáo.

Liên tiếp trúng Càn Khôn Quyển của Na Tra, Hoàng Thiên Hóa dùng Toàn Tâm Đinh, Thổ Hành Tôn dùng Đả Thối, Dương Tiễn dùng Hạo Thiên Khuyển, đại bại bỏ chạy.

Sau đó Nhiên Đăng Đạo Nhân của Xiển Giáo ra tay, truy tìm tung tích Vũ Dực Tiên, dụ dỗ Đại Bàng liên tục ăn một trăm lẻ tám viên niệm châu xong, thu phục nó, bái Nhiên Đăng Đạo Nhân làm sư.

Cũng chính là Vũ Dực Tiên, một trong ba đại đệ tử Xiển Giáo, sau đó cùng Nhiên Đăng phản bội Xiển Giáo, gia nhập Tây Phương Giáo.

Vốn tiếp tục ở thế giới Tây Phương cũng khá tốt, kết quả lại gây chuyện, lại không có đầu óc mà xen vào kiếp Tây Du.

Nếu không phải nể mặt Khổng Tuyên, xưng Kim Sí Đại Bàng là "nương cữu" (cậu của mẹ), thì Kim Sí Đại Bàng sớm đã chết rồi!

Còn về việc vì sao lại nói Khổng Tuyên là mẹ, chuyện đó nói ra thì dài dòng, sau này hãy nói...

Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu.

Từ đó có thể thấy, Kim Sí Đại Bàng hoàn toàn là một kẻ ngốc bạch điểm, làm việc hoàn toàn không biết động não a.

Nhưng, bây giờ Kim Sí Đại Bàng đã trở thành đồ đệ của Người, vô luận thế nào, Lưu Nhĩ đều phải giáo đạo nó không còn ngu xuẩn như vậy nữa!

Nghĩ vậy, trên Thiên Tế cũng đột nhiên truyền đến sự chấn động kịch liệt.

Lưu Nhĩ ngẩng đầu nhìn, khẽ vuốt đám kiếp vân vừa mới bắt đầu tụ lại, liền biết Kim Sí Đại Bàng sắp độ lôi kiếp, là Thất Cửu Kiếp Lôi.

"Xem ra, tư chất của đệ đệ ngươi giống ngươi, số kiếp lôi cũng là Thất Cửu." Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, nói với Khổng Tuyên bên cạnh.

Nhưng trong lòng lại trực tiếp chửi thề: "Đặc biệt là, cùng một căn nguyên, cư nhiên lại hỗn độn đến mức tệ như vậy, đúng là phế vật!" Phải biết rằng, mặc dù Khổng Tuyên bẩm sinh có Ngũ Sắc Thần Quang, cực kỳ phi phàm.

Nhưng cùng được sinh ra từ thủy phượng hoàng, Kim Sí Đại Bàng tự nhiên cũng không kém a!

Kim Sí Đại Bàng cũng bẩm sinh có âm dương nhị khí, cùng thần thông dung hợp, có thể khiến đòn công kích của kẻ địch tan biến, uy lực cực kỳ phi phàm.

Nhưng Khổng Tuyên một đường vô địch, Đại Bàng lại một đường đại bại, đó chính là làm mất mặt thủy phượng hoàng...

Cũng vào lúc này.

Kiếp vân đen kịt trên Thiên Tế đã ngưng tụ thành, Thiên Tế trong

phạm vi vạn dặm đen kịt một mảnh, tự nhiên thu hút vô số Nhân Tộc lại lần nữa hội tụ trên tường thành Nhân Tộc để quan sát.

Lập tức, tất cả Nhân Tộc trên tường thành nhìn thấy một quả trứng khổng lồ phát ra hai màu đen trắng, âm dương nhị khí xông thẳng lên trời!

"Phượng Minh!" Cùng với một tiếng phượng minh vang vọng trời đất.

Quả trứng khổng lồ bị âm dương nhị khí bao quanh không dứt liền vỡ tan!

Kim quang trăm trượng liền từ khe nứt của quả trứng khổng lồ tỏa ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con kim bằng cao một trượng phá trứng ra, lơ lửng trên Thiên Tế!

Lại có âm dương nhị khí bao quanh thân, nghiền nát vỏ trứng khổng lồ thành bột phấn, vận chuyển vào trong cơ thể kim bằng...

Cùng với sự tụ tập của bột phấn, thể hình kim bằng cũng dần dần biến lớn...

Thấy vậy, tất cả Nhân Tộc liền phát ra tiếng kinh hô: "Lại là trứng lớn!

Chẳng lẽ cũng là đệ tử của Thánh Phụ?" "Nhất định rồi!

Trước kia có hai quả trứng lớn, một quả là Tôn Thượng Khổng Tuyên, vậy thì đây là quả còn lại!" "Thánh Phụ lại muốn thu thêm một đồ đệ nữa!" "Ha ha ha!

Nhân tộc chúng ta lại có thêm cường giả rồi!" "Ta xin tiên hành cung hạ Thánh Phụ đắc tân đồ..." .....

Tổ địa Nhân tộc.

“Chúng ta cung mừng Thánh phụ lại có thêm đồ đệ mới!” “Lại có Phượng hoàng tôn thượng làm tôn giả cho Nhân tộc ta rồi!” “Âm Dương nhị khí!

Vị Phượng hoàng tôn thượng kia trời sinh có Âm Dương nhị khí bao quanh, quả thật bất phàm!” “Kiếp lôi sắp đến!

Cũng như hơn ngàn năm trước, tầng kiếp vân kia đen kịt, khổng lồ, khủng bố như vậy!” “Phượng hoàng tôn thượng nhất định sẽ vượt qua kiếp lôi!” “.....” Từng câu nói với ngữ khí khác nhau truyền ra từ tường thành Tổ địa Nhân tộc.

Thế nhưng hiển nhiên, Nhân tộc ta đều đã đoán được thân phận của Kim Bằng, đều thành tâm gửi gắm những lời chúc phúc chân thành nhất! .....

Đứa bé Kim Sí Đại Bàng vừa ra đời còn mông lung vô tri, sau khi tự mình hấp thụ vỏ trứng, thân thể không ngừng lớn dần, khí tức trong người cũng càng lúc càng mạnh.

Đợi đến khi tất cả vỏ trứng tiêu hao hết, thân hình nó đã từ một trượng biến thành mười trượng!

Âm Dương nhị khí bao quanh thân càng thêm sắc bén vô cùng, khí thế kinh người!

Chương 245

Cũng vào lúc đó, nó nghe được âm thanh truyền đến từ Nhân tộc cách vạn dặm, không khỏi nhìn về phía những người Nhân tộc đang cổ vũ và gửi lời chúc phúc kia.

Mặc dù vừa mới chào đời, mặc dù còn mông lung về thế giới này, nhưng trong huyết mạch tự có một số truyền thừa cơ bản, tự nhiên nó hiểu được ý tứ trong lời nói của Nhân tộc.

Vì thế, mới như vậy.

Tại sao chủng tộc Nhân tộc lại gửi lời chúc phúc cho nó...

Tại sao lại ở nơi này...

Cái gọi là Thánh phụ là gì... .....

"Ầm!" Chưa đợi thêm bao lâu, kiếp vân trên bầu trời đã hội tụ hoàn tất, đạo kiếp lôi đầu tiên đã giáng xuống!

Kim Sí Đại Bàng đang lơ lửng trên bầu trời, bị đạo kiếp lôi bạo ngược vô cùng đánh trúng.

Âm Dương nhị khí lập tức tiêu tán, cả thân thể nó cũng nặng nề rơi xuống mặt đất!

"Xùy!" Kim Sí Đại Bàng trời sinh tính cách cô ngạo, bị kiếp lôi đánh ngã xuống đất, huyết tính trong lòng lập tức bùng nổ!

Phát ra một tiếng kêu lớn, trên thân nó lại lần nữa bùng phát Âm Dương nhị khí mạnh hơn trước!

Lại lần nữa xông thẳng lên trời!

Cứng rắn lao thẳng vào tầng kiếp vân đen kịt trên bầu trời kia!

"Ầm!" Nhìn Kim Sí Đại Bàng xông thẳng lên trời, kiếp vân như có

linh tính mà nổi giận, theo tiếng nổ ầm ầm, trực tiếp giáng xuống đạo kiếp lôi thứ hai!

Lại lần nữa đánh Kim Sí Đại Bàng ngã xuống đất!

Tiếp theo, lịch sử luôn tương tự đến kinh người, chỉ thấy Kim Sí Đại Bàng bị kiếp lôi đánh ngã xong, lại lần nữa bay lên!

Lại lần nữa bị kiếp lôi đánh ngã, lại lần nữa bay lên!

Cứ thế lặp đi lặp lại, như một vòng luân hồi.

Khiến tất cả Nhân tộc đang vây xem đều kinh hồn bạt vía, thậm chí có nữ tử Nhân tộc sợ đến mặt mày tái nhợt, bàn tay nhỏ không tự chủ che miệng, không dám thốt lên tiếng kinh hô!

Càng khiến Khổng Tuyên lo lắng đầy mặt, đau lòng không thôi, hận không thể lập tức tiến lên giúp huynh đệ đỡ kiếp lôi.

"Lúc trước chẳng phải cũng vậy sao?

Tất sẽ phải trải qua..." Lưu Nhĩ thấy đại đệ tử có vẻ mặt như vậy, khẽ nói bên cạnh.

"Đệ tử minh bạch..." Khổng Tuyên nghe vậy khẽ gật đầu đáp.

Minh bạch thì minh bạch, trải qua thì không sai, nhưng nhìn huynh đệ như vậy, trong lòng đầy lo lắng a...

Dù sao huyết mạch còn hơn nước lã, giờ đây trên thế gian, y cũng chỉ còn Đại Bằng là một huynh đệ duy nhất...

Đương nhiên, nghe lời Lưu Nhĩ, y cũng biết, với tu vi hiện giờ mà xông lên chỉ khiến uy lực kiếp lôi tăng thêm.

Vì thế dù trong lòng có lo lắng đến mấy, Khổng Tuyên cũng chỉ đành ở lại bên cạnh Lưu Nhĩ mà quan sát...

Tiếp đó, dưới sự lo lắng của Khổng Tuyên và vô số Nhân tộc,

Kim Sí Đại Bàng một lần lại một lần xông lên trời, lại bị kiếp lôi một lần lại một lần đánh ngã, không ngừng lặp lại...

Thật thần kỳ, sinh mệnh lực của nó dường như vô hạn, mỗi lần bị đánh ngã đều có thể nhanh chóng hồi phục, khiến tất cả Nhân tộc thầm thán phục.

Đương nhiên, chỉ có Lưu Nhĩ và Khổng Tuyên minh bạch.

Kim Sí Đại Bàng đang tiêu hao Hồn phách chi lực mà Thủy Phượng Hoàng để lại.

Hiển nhiên, không giống như Khổng Tuyên dùng Hồn phách chi lực kia để tăng thêm hai đạo thần quang, gia trì lực công kích, Kim Sí Đại Bàng lại dùng để gia trì sinh mệnh lực.

Cũng vì thế, nó mới có thể chống cự kiếp lôi lâu như vậy.

Theo thời gian trôi qua, kiếp lôi không ngừng giáng xuống...

Hai cửu mười tám đạo...

Bốn cửu ba mươi sáu đạo...

Sáu cửu năm mươi bốn đạo...

Không bao lâu, nhờ vào Hồn phách chi lực của Thủy Phượng Hoàng để lại, Kim Sí Đại Bàng cuối cùng đã vượt qua năm mươi bốn đạo kiếp lôi...

Chỉ còn thiếu chín đạo cuối cùng là có thể độ kiếp thành công.

Lúc này, khác với Khổng Tuyên khi độ kiếp, mặc dù đã vượt qua năm mươi bốn đạo kiếp lôi, nhưng thân thể Kim Sí Đại Bàng vẫn như lúc đầu, không chút chật vật, chứ đừng nói là bị thương!

Khiến Lưu Nhĩ thầm gật đầu, dùng phương thức truyền qua huyết mạch, hạ Hồn phách ấn ký trợ giúp đứa con độ kiếp thật không tệ.

Chương 246

Nhìn dáng vẻ Kim Sí Đại Bàng là biết, có Hồn phách chi lực của đại năng như Thủy Phượng Hoàng gia trì sinh mệnh lực, việc vượt qua Hóa hình kiếp chẳng khác nào đi qua một quy trình đơn giản.

Đương nhiên, trừ loại như Thủy Phượng Hoàng đã coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, thì những đại năng khác trong Hồng Hoang có lẽ hiếm khi làm vậy với con cái.

Dù sao đó là Hồn phách chi lực!

Tổn hao Hồn phách chi lực không những khiến tu vi sụt giảm, mà còn tổn hao vô số thọ mệnh!

Vì để con cái độ kiếp?

Chắc là không có mấy đại năng sẽ làm như vậy... .....

Lúc này, sau khi vượt qua sáu cửu năm mươi bốn đạo kiếp lôi, nó ngẩng đầu ưỡn ngực, vẫn với vẻ mặt cô ngạo nhìn về phía bầu trời.

Khoảnh khắc sau, đôi mắt vàng óng rực rỡ kia hơi co lại.

Bởi vì đúng lúc này, trong kiếp vân trên bầu trời, lại có chín đạo kiếp lôi cùng lúc ngưng tụ!

Rõ ràng, đây là lần độ kiếp cuối cùng rồi!

Rõ ràng, một lần trực tiếp giáng xuống chín đạo kiếp lôi!

"Ầm!

Ầm!..." Không cho bất kỳ cơ hội do dự nào.

Chín đạo kiếp lôi trong nháy mắt ngưng tụ thành, hóa thành chín con lôi long đen kịt vô cùng, mang theo khí thế hủy diệt, trực tiếp gào thét giáng xuống!

“Á!” Kim Sí Đại Bàng cất tiếng kêu cao vút!

Đôi cánh vàng rực rỡ chói mắt đột nhiên mở rộng, phía sau càng hiện ra một hư ảnh Phượng hoàng khổng lồ, che chở nó xông thẳng lên trời!

Trong nháy mắt va chạm với chín con lôi long đang gào thét...

Bùm!

Tiếng nổ trầm đục vang lên, ba động khủng bố từ nơi va chạm bùng nổ, truyền ra...

Ầm!

Ba động khủng bố từ nơi Kim Sí Đại Bàng và chín đạo kiếp lôi va chạm vào nhau mà bùng phát!

Vạn dặm quanh đó bị ảnh hưởng, mặt đất đều trực tiếp sụt lún vài trượng do ba động áp bức!

Vô số cát bụi lập tức bốc lên, che phủ xung quanh thành một mảng xám xịt!

Ngay cả Nhân tộc đứng trên tường thành Tổ địa Nhân tộc cách vạn dặm cũng có thể cảm nhận rõ ràng ba động khủng bố kia ập đến!

May mà có trận pháp phòng hộ thành trì.

Chỉ thấy đại trận hộ thành quang mang lưu chuyển không ngừng, không ngừng triệt tiêu ba động kia.

“Thánh phụ ở trên cao!

Kiếp lôi khủng bố như vậy!

Phượng hoàng tôn thượng thật sự không sao chứ?” “Ta thấy không sao, ông nội ta trước đây xem Khổng Tuyên tôn thượng độ kiếp, cảnh tượng uy lực còn nhỏ hơn so với lời lão nhân gia miêu tả

đó!" "Ha ha ha!

Ta ở đây giữ thành mấy ngàn năm, lần trước Khổng Tuyên tôn thượng độ kiếp, ta vừa hay cũng xem rồi, ông nội ngươi chắc là khoác lác rồi!" "Đúng vậy!

Lần trước ta cũng thấy, cũng là bảy cửu sáu mươi ba đạo kiếp lôi, uy lực quả thật không khác mấy so với Khổng Tuyên tôn thượng độ kiếp." "Thật lợi hại, không có nhiều người lớn tuổi ở Tổ địa như vậy..." "....." Trên tường thành Tổ địa Nhân tộc, Nhân tộc nhìn quang mang trận pháp của đại trận không ngừng lưu chuyển, miệng không ngừng thán phục.

Ngay sau đó từng người trợn to hai mắt chăm chú nhìn ra ngoài tường thành, mục tiêu tự nhiên chính là Kim Sí Đại Bàng đang độ kiếp kia. .....

Cát bụi mịt mù chưa tan hết, một đạo lưu quang thất sắc đột nhiên lóe lên, trực tiếp bay đến trung tâm nơi độ kiếp!

Thất sắc quang mang lấp lánh, hiện ra một thân ảnh.

Chính là Khổng Tuyên vẫn luôn chờ đợi đệ đệ độ kiếp thành công.

Lúc này, thấy kiếp lôi kết thúc, y tự nhiên không còn kìm nén được sự lo lắng trong lòng, vội vàng xem xét tình trạng của đệ đệ.

Vào lúc đó, một đôi cánh vàng khổng lồ đột nhiên vỗ mạnh, cuồng phong lập tức nổi lên bốn phía, cuốn tất cả cát bụi đi xa...

Khoảnh khắc sau, Khổng Tuyên nhìn thấy Kim Sí Đại Bàng xuất hiện trước mặt.

"Nhị đệ!" Cảm nhận sự cộng hưởng mạnh mẽ trong huyết mạch, Khổng Tuyên không khỏi kêu lớn.

Kim Sí Đại Bàng nghe vậy ngẩn ra, lúc này nó có thể cảm nhận rõ

ràng mối quan hệ trong huyết mạch với Khổng Tuyên!

Chương 247

"Đại ca!" Kim Sí Đại Bàng không tự chủ được nói ra.

Hai huynh đệ còn chưa đến gần, bầu trời đột nhiên rung chuyển không ngừng.

Khoảnh khắc sau, một luồng kim quang hóa hình chói mắt vô cùng bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp rót xuống Kim Sí Đại Bàng!

Trong nháy mắt lại bao bọc Kim Sí Đại Bàng thành một quả trứng khổng lồ.

Khổng Tuyên thấy vậy hơi sững sờ, rồi khẽ lắc đầu cười, thấy đệ đệ độ kiếp thành công, bắt đầu hóa hình, trong lòng tự nhiên mừng rỡ...

Ngay sau đó, y ngó trái nhìn phải, vung tay phải, thất sắc quang mang cuốn ra, mang theo Kim Sí Đại Bàng bay trở về thành trì Tổ địa Nhân tộc. .....

Vừa mới bay đến trên không thành trì Nhân tộc, Khổng Tuyên thấy vô số người Nhân tộc trên tường thành thì hơi ngẩn ra.

Không khỏi nhớ lại cảnh tượng khi y độ kiếp, những người Nhân tộc xa lạ kia không ngừng gửi lời chúc phúc cho y...

Trong lòng không khỏi có chút cảm khái, vì thế y cũng dừng lại, bay đến đối diện tường thành, nhìn về phía vô số Nhân tộc.

"Đa tạ chư vị quan tâm, đây là nhị đệ Đại Bằng của ta, cũng là sư đệ của ta, đã thành công độ kiếp!" Khổng Tuyên cười nhìn về phía vô số Nhân tộc, chỉ vào Đại Bằng đang được kim quang hóa hình bao bọc bên cạnh mình mà nói.

Tất cả Nhân tộc trên tường thành nghe vậy, lập tức vô cùng vui

mừng, trực tiếp hoan hô: “Tôn giả mới, đệ đệ của Khổng Tuyên tôn thượng a!” “Cung mừng Đại Bằng tôn thượng độ kiếp thành công!” “Ta đã đoán đúng rồi!

Chính là đệ tử của Thánh phụ!” “Ha ha ha!

Nhân tộc lại sắp có thêm một đại năng rồi!” “.....” Những lời này từ miệng Nhân tộc trên tường thành phát ra.

Khiến Khổng Tuyên trong lòng chảy một dòng nước ấm, bao nhiêu năm bầu bạn.

Y đã sớm coi Nhân tộc này như người thân, giờ đây đệ đệ xuất thế, lại có Nhân tộc này bầu bạn, trong lòng tràn đầy hoan hỉ!

Nghĩ vậy, Khổng Tuyên cũng không dừng lại nữa, khẽ gật đầu đáp lại Nhân tộc.

Ngay sau đó thân hình lóe lên, mang theo Đại Bằng trở về trong thành trì. .....

Về phần Lưu Nhĩ lúc này, y đã hành tẩu trên Hồng Hoang đại lục, sớm biết Kim Sí Đại Bàng hóa hình cần một ít thời gian.

Vì thế y đã phân phó Khổng Tuyên, trước tiên đi du lịch, còn việc Tổ địa Nhân tộc thì giao phó cho y coi sóc.

Về phần Kim Sí Đại Bàng, đợi đến khi Đại Bằng hóa hình xong, Lưu Nhĩ sẽ quay lại giáo đạo đạo pháp cho nó.

Thế nhưng, Lưu Nhĩ chưa đi được bao lâu, đã bị một đạo thiến ảnh chặn lại.

“Hậu Thổ kiến Thánh vu!” Người chặn Lưu Nhĩ lại, chính là Tổ Vu Hậu Thổ.

Chỉ thấy sau khi xuất hiện trước mặt Lưu Nhĩ, nàng khom người hành lễ.

Lúc này Hậu Thổ vẫn tuyệt sắc như cũ, chỉ là trên gương mặt xinh đẹp không sao tả xiết lại tràn đầy ưu sầu.

Lưu Nhĩ thấy vậy trong lòng đại chấn, chợt bừng tỉnh.

Đúng vậy!

Giờ đây Lục Thánh đều vì nhân quả mà sớm đoạt được Thánh vị, kết được Đạo quả.

Hậu Thổ với vẻ mặt ưu sầu này, cũng chính là thời cơ hóa thân Luân hồi rồi a!

Lưu Nhĩ trong lòng thở dài.

Phải rồi, phải làm thôi!

Nói thật, kiếp trước xem vô vàn chuyện Hồng Hoang, người ta hâm mộ nhất cũng chỉ có Hậu Thổ.

Hồng Quân nhân từ sao?

Vì chúng sinh giảng đạo chín ngàn năm, lại còn lưu lại Đạo thống, hóa thân hợp Đạo.

Nhưng Lưu Nhĩ lại vô cùng rõ ràng.

Hồng Quân trong lòng có đại nhân từ, vì để bổ sung Thiên Đạo.

Nhưng ít nhiều cũng là vì muốn tu vi cảnh giới thăng lên một tầng nữa, mới thỏa hiệp với Thiên Đạo, lựa chọn hợp Đạo.

Sau khi hợp Đạo, cảnh giới vượt xa Thánh nhân, Thiên Đạo là Hồng Quân, nhưng Hồng Quân không phải là Thiên Đạo!

Thiên Đạo sẽ không lúc nào cũng khống chế y, chỉ khi cần thiết mới mượn thân thể y để làm việc.

Làm như vậy, Hồng Quân có cảnh giới và pháp lực cao hơn, chân chính bất tử bất diệt.

Lại có Nữ Oa, nhân từ sáng tạo Nhân tộc, nhưng bản chất chẳng phải cũng vì đại công đức để thành Thánh sao?

Chương 248

Tam Thanh miệng thì luôn nói lập giáo tạo phúc chúng sinh, nhưng hiển nhiên cũng đều vì công đức...

Khác với những người khác, Hậu Thổ thật sự trong lòng tồn tại đại từ bi.

Nếu không Thiên Đạo cũng sẽ không lợi dụng đại từ bi trong lòng Hậu Thổ, mà tính kế để nàng hóa thân Lục đạo luân hồi, bổ sung Thiên Đạo!

Thiên Đạo tính kế, nhưng chẳng phải cũng là lựa chọn của Hậu Thổ sao...

Lưu Nhĩ trong lòng khẽ than, đỡ Hậu Thổ một tay, miệng ôn hòa nói: "Có tâm sự ư..." .....

Lưu Nhĩ một tay đỡ Hậu Thổ trước mặt, sau khi đôi tinh mâu thăm thẳm đen nhánh nhìn thẳng vào nàng, ôn hòa nói.

Thấy động tác thân cận như vậy, nghe những lời ôn hòa như vậy, Hậu Thổ lập tức ngây người.

Phương tâm lập tức khẽ động, trên mặt nào còn vẻ ưu sầu, chỉ còn lại sự ngượng ngùng tràn đầy.

Khiến Lưu Nhĩ trong lòng cũng phải thán phục, nhan sắc như vậy, hoàn toàn bỏ xa các nữ thần, minh tinh kiếp trước cả trăm con phố a!

Không phải đối phương bây giờ có hoa dung nguyệt mạo như thế nào.

Lưu Nhĩ trong lòng chợt thở dài, tay phải vung lên, đại trận lập tức được dựng lên xung quanh.

Ngay sau đó mới ôn tồn hỏi Hậu Thổ lần nữa: "Tìm ta, có tâm sự phải không?

Cứ việc nói hết ra..." Hậu Thổ nghe vậy lập tức gật đầu, mới nói đến chính sự.

Chỉ thấy nàng lại khẽ nhíu mày, rồi nói với Lưu Nhĩ: "Thiếp thân quả thật trong lòng có ưu sầu, mong Thánh vu có thể vì thiếp thân giải ưu!" Lưu Nhĩ nghe vậy khẽ gật đầu, thần sắc nghiêm túc, biểu thị sẵn lòng lắng nghe.

Thấy vậy, Hậu Thổ mới hít sâu một hơi, rồi tiếp tục nói: "Nỗi ưu sầu của ngô, phát sinh từ đại chiến với Yêu tộc mấy ngàn năm trước.

Khi đó hài nhi Vu tộc chết thương vô số, lại có cả sinh linh trong tộc bị ảnh hưởng, thiếp thân trong lòng bi thống không thôi.

Ngô vốn không thích tranh đấu, có thể nói là dị loại trong Vu tộc.

Thiếp thân cũng biết đại thế tất phải thế, Vu tộc có chiến hay không chiến, đều sẽ chết thương vô số!

Nhưng minh bạch thì minh bạch...

Thiếp thân thật sự không đành lòng nhìn hài nhi Vu tộc lại diệt vong trên thế gian nữa..." Những lời này từ miệng Hậu Thổ chân tình thốt ra.

Trong lời nói, dường như nàng thấy lại những gương mặt đã ra đi, vẻ ưu sầu trên mặt càng tăng thêm mấy phần, thậm chí có lệ hoa trực tiếp lấp lánh trong khóe mắt...

Những lời này, cũng khiến Lưu Nhĩ trong lòng liên tục thở dài...

Quả nhiên a, tình tiết không sai, đoán cũng không sai, Hậu Thổ tìm y, thật sự là vì chuyện này a...

"Chúng đại năng đều nói thẳng Thánh vu trí tuệ thông thiên, thiếp

thân lần này đến đây, cầu Thánh vu chỉ ra phương pháp giải hoặc...” Cũng vào lúc đó, đôi mắt đẹp đỏ hoe và lấp lánh lệ quang của Hậu Thổ nhìn về phía Lưu Nhĩ, trong miệng nói, ngữ khí tràn đầy bất đắc dĩ và cầu cứu.

Lưu Nhĩ thấy vậy trong lòng khẽ thở dài, biết sự đã đến nước này, đại thế không thể nghịch chuyển.

Vì thế, y không do dự nữa, trực tiếp nhìn Hậu Thổ hỏi: “Nếu cứu vớt chúng sinh, phải trả giá tất cả, ngươi có nguyện ý không?” Sau khi nghe lời Lưu Nhĩ nói, thần sắc Hậu Thổ lập tức biến đổi, trực tiếp kích động hỏi lại: “Ngài biết phương pháp giải hoặc!” Thấy Hậu Thổ phản ứng như vậy, Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu, biết đây là câu trả lời tốt nhất.

Nghe nói phải hy sinh, Hậu Thổ hoàn toàn không để ý, mà chỉ quan tâm có biện pháp hay không...

Chẳng phải đó là câu trả lời tốt nhất sao...

Nghĩ vậy, Lưu Nhĩ thở dài một tiếng nói: “Thôi được, có tấm lòng này, ta cũng không thể ngăn cản, theo ta đi...” Lưu Nhĩ nói xong, tay phải vung lên, trực tiếp thu hồi đại trận xung quanh, ngay sau đó bay về phía xa...

Hậu Thổ thấy vậy, một tay lau đi lệ hoa trên mặt, vội vàng theo sát phía sau Lưu Nhĩ. .....

Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải.

Nơi đây là nơi nào?

Vì sao lại mang tên U Minh Huyết Hải?

Thì phải bắt đầu từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa.

Thuở sơ khai Bàn Cổ Đại Thần sáng lập Hồng Hoang, thân thể

hóa thành vạn vật vạn tộc của Hồng Hoang.

Trong đó có Bất Chu Sơn đã nói trước đây, chính là do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Còn U Minh Huyết Hải, lại là một bộ phận khác trên thân thể Bàn Cổ Đại Thần, đó chính là rốn!

Rốn liền hóa thành một biển máu, biển máu kia rộng vài vạn dặm, bên trong huyết lãng cuồn cuộn, cá tôm không sinh, chim chóc không đến, Thiên địa lệ khí đều tụ tập ở nơi đây, vì thế sinh linh Hồng Hoang mới gọi nơi này là U Minh Huyết Hải.

Nhưng điều thú vị là, một nơi tấc cỏ không mọc, chim không thèm đậu như vậy, lại thai nghén ra một thai bàn cường đại, thai bàn đó chính là Minh Hà Lão Tổ uy danh lừng lẫy trong thế giới Hồng Hoang.

Minh Hà Lão Tổ tính cách bạo ngược, thần thông quảng đại, tương truyền U Minh Huyết Hải không khô cạn, Minh Hà bất tử.

Từ đó có thể thấy sự cường đại của y.

Chương 249

Lúc này, ở sâu trong huyết hải, Minh Hà Lão Tổ lại chau mày.

Không vì điều gì khác, chính là vì lúc này có hai đạo khí tức cường đại đang độn thổ từ xa đến!

Phương hướng đó, khí thế đó, rõ ràng là hướng về huyết hải.

Nếu là sự tồn tại khác, Minh Hà Lão Tổ nhất định sẽ cười mà tự chui đầu vào lưới.

Nhưng đối mặt với hai người đang không ngừng đến gần kia, Minh Hà Lão Tổ thật sự không thể cười nổi.

Bởi vì hai người đó, chính là Lưu Nhĩ và Hậu Thổ!

Chưa nói đến Lưu Nhĩ có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng phía sau.

Chỉ riêng Tổ Vu Hậu Thổ kia, phía sau có mười một người huynh đệ tỷ muội Tổ Vu hễ động một chút là muốn đánh nhau với người khác, thật đúng là một cục xương khó gặm!

Chẳng lẽ hai người đó đến U Minh Huyết Hải lúc này là vì...

"Chẳng lẽ vì những cô hồn dã quỷ Vu tộc kia?" Minh Hà Lão Tổ lẩm bẩm tự nói, ngay sau đó trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, tiếp tục nói: "Thí nghiệm của ngô đã gần đến hồi kết rồi!

Ai cũng không thể ngắt quãng!

Những cô hồn kia, đều là của ngô!" Nói xong, Minh Hà Lão Tổ không dừng lại nữa, trực tiếp lóe thân biến mất tại chỗ cũ. .....

Bên ngoài U Minh Huyết Hải.

Hai đạo lưu quang lóe lên, hạ xuống nơi đây.

Chính là Lưu Nhĩ và Hậu Thổ.

Vốn dĩ Hậu Thổ thắc mắc tại sao Lưu Nhĩ lại dẫn nàng đến U Minh Huyết Hải.

Nhưng vừa đến gần huyết hải, Hậu Thổ trong lòng tràn đầy kinh hãi.

Bởi vì lúc này trong huyết hải, vô số oan hồn đang chen chúc.

Những oan hồn này đến từ vạn tộc sinh linh, mỗi một cái đều đã sớm mất đi ý thức, từng cái đều vô thức phát ra tiếng khóc thét.

Oán khí khủng bố bao trùm toàn bộ không trung U Minh Huyết Hải.

Tiếng kêu gào khóc thét ồn ào không ngừng vang vọng khắp phương trời này...

Nhưng U Minh Huyết Hải dường như có ma lực, như có trận pháp cấm cố.

Khiến những cô hồn dã quỷ đã mất đi ý thức, chỉ còn lại sự bạo ngược kia, đều không thể bước ra khỏi huyết hải nửa bước.

Lại có những cô hồn dã quỷ lác đác từ bốn phương tám hướng huyết hải trôi đến, cuối cùng đều rơi vào trong huyết hải...

"Chuyện gì thế này!

Tại sao lại có nhiều cô hồn đến vậy!

Hài nhi Vu tộc!

Cũng ở nơi đây!

Trong huyết hải rốt cuộc có ma tính gì?" Hậu Thổ nhìn rõ cảnh tượng trong huyết hải, không khỏi kinh hô... .....

"Đây là U Minh Huyết Hải a!

Tại sao nơi đây lại có nhiều cô hồn đến vậy!

A!

Trong đó!

Có cả hài nhi Vu tộc của ngô!

Huyết hải rốt cuộc có ma lực gì a!

Hút nhiều cô hồn đến đây như vậy!

Chẳng lẽ những vong linh này đều là sinh linh đã vẫn lạc trong đại chiến giữa chúng ta và Yêu tộc sao?.....” Nhìn huyết hải chen chúc vô số cô hồn trước mắt, nghe tiếng khóc thét phức tạp ồn ào chói tai phía trước, Hậu Thổ Nương Nương không khỏi che miệng kinh hô liên tục.

Chỉ thấy lúc này trên mặt nàng tràn đầy thần sắc không thể tin nổi, trong mắt càng đầy vẻ kinh ngạc.

Cảnh tượng tựa như địa ngục này, tự nhiên đã tạo ra ảnh hưởng cực lớn đối với nàng...

Về phần tại sao dị tượng ở đây lại không bị các đại năng khác phát hiện và công bố, trong đó nhất định là do Minh Hà Lão Tổ ra tay.

Chương 250

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ lắc đầu, rồi nói: "Đây chính là nguyên nhân ta dẫn ngươi đến nơi đây, cũng là nguyên nhân để giải hoặc cho ngươi..." Nhìn cảnh tượng nơi đây, Hậu Thổ trong lòng sớm đã hoảng loạn như ma.

Vì thế sau khi nghe lời Lưu Nhĩ, nàng như tìm thấy phương hướng, vội vàng quay người hành lễ với Lưu Nhĩ: "Cầu Thánh vu cáo tri!" Lưu Nhĩ không hề cố làm ra vẻ thần bí, trực tiếp chỉ vào huyết hải mở miệng nói: "Nói cho ta biết, ngươi đã thấy gì?" Hậu Thổ nghe vậy, không chút do dự, trực tiếp nói ra những gì mình thấy và nghe: "Thiếp thân thấy ức vạn vạn vong linh sau khi sinh linh chết đi chen chúc ở đây, tiếng khóc thét vang vọng huyết hải, oán khí tràn ngập trời đất, không thể siêu sinh!" "Không thể siêu sinh!" Lời này thật hay!" Lưu Nhĩ gật đầu tiếp tục nói: "Vậy nếu đã biết không thể siêu sinh, vậy thì hãy để chúng được giải thoát đi..." Giải thoát?

Hậu Thổ ngẩn ra, trực tiếp bị hai chữ này làm cho mê hoặc.

Thế nào là giải thoát?

Làm sao để giải thoát?

Hậu Thổ lập tức suy nghĩ ngổn ngang, trên mặt đầy vẻ mê hoặc không hiểu.

Lưu Nhĩ thấy vậy, đi đến bên cạnh nàng, khẽ nói: "Lục đạo luân hồi." Bốn chữ vừa thốt ra, đôi mắt của Hậu Thổ đang mang vạn loại thần sắc đột nhiên sáng ngời, lập tức phát ra hai đạo tinh quang.

"Lục đạo luân hồi!

Lục đạo luân hồi..." Hậu Thổ trong miệng lặp đi lặp lại.

Nàng chỉ cảm thấy như vén mây mù, nhìn thấu được mọi chuyện, trong lòng cuối cùng cũng tiếp xúc được thiên cơ vậy!

Thế nhưng cảm giác này lại càng khiến nàng khó chịu hơn, dường như chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể hoàn toàn nhìn thấu thiên cơ...

Nhưng chính một chút ấy, lại khiến nàng cảm thấy khoảng cách rất xa...

Tiếng kêu gào của cô hồn không ngừng truyền vào tai, khiến Hậu Thổ trong lòng vô cùng sốt ruột.

Nàng không khỏi lại lần nữa dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lưu Nhĩ, trong miệng khẩn cầu: "Thiếp thân không hiểu!

Cầu Thánh vu cáo tri, rốt cuộc Lục đạo luân hồi là gì?" Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, giải thích: "Thế nào là Lục đạo?

Một là Thiên đạo, hai là Nhân gian đạo, ba là Tu la đạo, bốn là Súc sinh đạo, năm là Ngạ quỷ đạo, sáu là Địa ngục đạo..." Nói xong, nhìn đôi mắt đẹp không ngừng sáng lên của Hậu Thổ, Lưu Nhĩ tiếp tục: "Trong Lục đạo, ba đạo trên là Thiện đạo, ba đạo dưới là Ác đạo, tất cả sinh linh sau khi chết, hồn phách đều sẽ quy về luân hồi, không ra khỏi Lục đạo, đều có thể đầu thai chuyển thế..." Hậu Thổ nghe vậy, vội vàng truy vấn: "Làm sao mới có thể kiến lập Lục đạo?

Làm sao mới có thể khiến những cô hồn này tiến vào luân hồi?" "Hóa thân Lục đạo luân hồi, kiến lập Địa phủ!" Lưu Nhĩ không hề che giấu, bắt đầu giảng giải cho Hậu Thổ: "Trước có Bàn Cổ Đại Thần hóa thân Hồng Hoang, sau có Hồng Quân Đạo Tổ hóa thân hợp Thiên Đạo!

Lục đạo luân hồi, tự nhiên cũng có thể hóa thân mà thành..." "Về phần điều kiện hóa thân luân hồi, lại đơn giản.

Người hóa thân luân hồi phải là Chuẩn Thánh trở lên, càng cần có đại từ bi chi tâm, đại nhân từ chi tâm, và có...” Lưu Nhĩ dừng lại, ánh mắt dừng trên người Hậu Thổ.

“Có gì nữa?

Cầu Thánh vu cáo tri!” Hậu Thổ sốt ruột muốn chết, bởi vì những điều kiện Lưu Nhĩ vừa nói, nàng tự nhận mình đều có thể đáp ứng.

Nhưng còn có gì nữa?

Chẳng phải không liên quan ư?

Chẳng phải có điều kiện đặc biệt sao?

Bị Lưu Nhĩ dừng lại như vậy, nghe tiếng kêu gào của ức vạn vạn cô hồn, Hậu Thổ tự nhiên trong lòng vô cùng sốt ruột.

“Có, huyết mạch Bàn Cổ...” Lưu Nhĩ thấy vậy đầy bất đắc dĩ, nói ra điều kiện cuối cùng.

Lời này vừa thốt ra, Hậu Thổ lập tức ngẩn ra, trên mặt lập tức lóe lên các loại thần sắc phức tạp.

Đầu tiên là tràn đầy hân hoan, sau đó lại bi thương không nỡ, cuối cùng mới trở về bình tĩnh.

Nguyên nhân hân hoan rất đơn giản, bởi vì những điều kiện này nàng đều đáp ứng được a, cũng có thể hóa thân luân hồi, giải cứu những cô hồn kia!

Nguyên nhân bi thương không nỡ lại là vì, nàng cũng là một sinh linh có tình cảm a, nếu hy sinh, nàng lại không nỡ rời xa hài nhi của bộ lạc, những huynh trưởng tỷ tỷ của mình, và cả Thánh vu nữa...

Cuối cùng trở về bình tĩnh, lại là bởi vì trước mặt vô số cô hồn trong huyết hải, nàng cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm...

“Thánh vu tôn thượng!

Ngô muốn hóa thân luân hồi!" Hậu Thổ kiên quyết nói với Lưu Nhĩ, trong ngữ khí tràn đầy sự kiên định.

Lưu Nhĩ nghe vậy, biết đại thế không thể nghịch chuyển, vì thế khẽ gật đầu: "Thiện." Nhìn dáng vẻ sốt ruột của Hậu Thổ, y cũng không chần chừ gì nữa.

Trực tiếp giảng giải tường tận chân ý Lục đạo luân hồi cho Hậu Thổ...

Cứ thế giảng, thời gian cũng trôi qua rất nhanh...

Thoáng cái, nửa năm thời gian đã trôi qua.

Hậu Thổ quả thật là người trong lòng có đại từ bi, đối với chân ý Lục đạo luân hồi cần hy sinh bản thân như vậy, Lưu Nhĩ chỉ đơn giản giảng một lần, nàng như thể hồ quán đỉnh, hoàn toàn lĩnh ngộ!

Khiến Lưu Nhĩ trong lòng cảm thán, cuối cùng cũng kết thúc việc thụ đạo...

Vào lúc đó, Hậu Thổ cũng cuối cùng đã biết.

Sau khi hóa thân luân hồi, thân thể nàng sẽ trở thành Lục đạo luân hồi.

Bởi vì tiên thiên bất túc, không có Nguyên thần, nên việc mất đi thân thể, cũng có nghĩa là...

Chương 251

nàng sẽ vẫn lạc.

Nhưng, lúc này trên mặt nàng đã tràn đầy quyết ý.

Bởi vì nàng cũng đã biết, Lục đạo luân hồi, chính là Thiên Đạo đã định.

Vì Vu tộc, vì vạn tộc sinh linh, nàng đã không thể nghịch chuyển...

"Đi đi, mọi việc cứ giao cho ta." Lưu Nhĩ nhìn ra suy nghĩ của Hậu Thổ, trực tiếp lên tiếng nói.

Hóa thân luân hồi sẽ vẫn lạc thì không sai, nhưng có ta ở đây, sao có thể để Hậu Thổ vẫn lạc được?

Vì thế lúc này, trong lòng y đã có kế sách. .....

Đại địa Hồng Hoang, bên ngoài U Minh Huyết Hải.

"Đi đi, mọi việc cứ giao cho ta." Lưu Nhĩ khẽ nói với Hậu Thổ với vẻ mặt đầy quyết nhiên.

Hậu Thổ nghe vậy khẽ gật đầu, cũng sợ nếu chần chừ nữa trong lòng sẽ có biến số.

"Hậu Thổ lại lần nữa bái biệt Thánh vu tôn thượng!" Hậu Thổ trịnh trọng hành một đại lễ với Lưu Nhĩ, ngay sau đó quay người xông thẳng lên trời!

Khoảnh khắc sau!

Hậu Thổ vừa xông thẳng lên trời, quanh thân bùng phát khí thế kinh người.

Một luồng khí tức cổ xưa hùng hậu từ trên thân nàng truyền ra, lại có vô số Thổ chi pháp tắc hóa thành mây vàng nâng đỡ nàng lơ lửng

trên không trung.

"Ngô nãi Tổ Vu Hậu Thổ của Vu tộc!

Nay cảm Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh cô hồn không nơi an trí, ngộ được chân ý Lục đạo luân hồi, nay hóa thân luân hồi, để ức vạn vạn cô hồn được đầu thai chuyển thế!" Chỉ thấy Hậu Thổ hiện thân trên không trung, lớn tiếng hô lên với trời xanh.

"Ầm ầm ầm!" Lời nàng vừa dứt, Thiên Đạo lập tức cảm ứng, vô số tiên hà thất sắc trực tiếp nhuộm cả bầu trời rực rỡ vô cùng!

Từng âm thanh Đại Đạo ầm ầm vang vọng, hóa thành âm phù hóa rồng, bay lượn trên trời...

Vô số khí tường thụy cuồn cuộn, hóa thành Kỳ Lân phi nước đại giữa mây...

Vạn trượng kim quang ngưng tụ không tan, hóa thành Phượng hoàng ngũ sắc bay cao trên đỉnh mây...

Dị tượng kinh thế hãi tục như vậy dường như đã chờ đợi Hậu Thổ từ lâu, đồng loạt xuất hiện chỉnh tề!

Lại có vô hình chi lực hiện ra, truyền lời Hậu Thổ khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Ngay lập tức, tất cả sinh linh Hồng Hoang nghe thấy đều ngẩn người.

Từng người với vẻ mặt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về hướng U Minh Huyết Hải.

Trong đó, tất cả Vu tộc lại càng trực tiếp ngây người.

"Hậu Thổ Nương Nương muốn hóa thân luân hồi?

Mặc dù không biết luân hồi là gì, nhưng vừa nghe lời ấy, tất cả Vu tộc trong lòng đều chấn động, đều sinh ra một dự cảm chẳng

lành!” “Nương Nương muốn làm gì?

Ý tứ hóa thân Lục đạo luân hồi?

Ta chỉ biết Phụ Thần hóa thân Hồng Hoang!

Chẳng lẽ...

Không tốt!

Nương Nương muốn hy sinh a!

Vì để cô hồn sinh linh Hồng Hoang có thể đầu thai chuyển thế!

Nương Nương thật sự muốn hy sinh!

Không!

Hậu Thổ Nương Nương!

Đừng mà!

Nương Nương không cần chúng con nữa sao!” Tất cả Vu tộc sau khi hoàn hồn đều hoảng sợ kêu lớn.

Lại trực tiếp bỏ lại tất cả công việc đang làm, chạy về hướng U Minh Huyết Hải!

Trong đó lại có cả hài nhi Vu tộc của bộ lạc Tổ Vu Hậu Thổ.

Chỉ thấy từng người trên mặt lộ vẻ kinh hoảng, bi thương, khó chịu và các loại thần sắc phức tạp khác, vừa chạy như điên vừa rơi lệ...

Chương 252

Hậu Thổ Nương Nương thiên tính lương thiện, đối với hài nhi Vu tộc của bộ lạc càng thêm yêu thương, chăm sóc.

Giờ đây biết Hậu Thổ muốn hóa thân thành luân hồi, những Vu tộc ấy tự nhiên kích động không thôi, chân tình bộc lộ.

Vào lúc đó, nếu từ trên trời nhìn xuống, có thể thấy vô số Vu tộc từ bốn phương tám hướng Hồng Hoang đại địa chạy như điên về phía U Minh Huyết Hải.

Vô số thân ảnh, điên cuồng chạy, khiến Hồng Hoang đại địa rung chuyển không ngừng, cát vàng bay ngập trời! .....

Vu tộc bình thường đã phản ứng như vậy.

Huống chi Mười Một Tổ Vu khác sau khi nghe tiếng Hậu Thổ, đang ở các nơi trên Hồng Hoang đại địa đều kinh ngạc nhìn về phía bầu trời.

Đợi đến khi nghe rõ lời Hậu Thổ, từng người thần sắc trực tiếp đại biến.

“Không tốt!

Tiểu muội muốn hóa thân luân hồi!” “Luân hồi thì lão tử không quan tâm!

Nhưng tiểu muội không thể làm chuyện dại dột a!” “Khả ác!

Chẳng lẽ đều không còn Vu tộc sao!” “Hóa thân luân hồi?

Chẳng lẽ muốn học Phụ Thần sao?

Không tốt!” “Ngô nhất định phải ngăn cản!” Chỉ thấy Mười Một Tổ Vu sau khi hoàn hồn đều kêu lớn.

Khoảnh khắc sau, trên thân đều bùng phát tất cả Pháp tắc chi lực, hóa thành lưu quang bay về hướng U Minh Huyết Hải!

Mặc dù họ cũng không biết luân hồi là gì.

Nhưng kết hợp với đủ loại biểu hiện bi thương của Hậu Thổ sau đại chiến với Yêu tộc trước đây.

Rồi nghe câu nói vừa thốt ra với ngữ khí vô cùng kiên quyết kia.

Những người hiểu rõ Hậu Thổ nhất, tự nhiên biết sự tình không ổn rồi!

Vì thế, Mười Một Tổ Vu lúc này chỉ có chung một suy nghĩ, đó là ngăn cản Hậu Thổ! .....

Về phần Hậu Thổ Nương Nương, sau khi nhìn thấy dị tượng trên bầu trời, trong lòng càng thêm khẳng định, tất cả đều là thiên số, không thể nghịch chuyển!

Đương nhiên, sự đã đến nước này, vì sinh linh Hồng Hoang, nàng cũng không thể nảy sinh ý nghĩ khác!

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng từ trong huyết mạch, lúc này có vô số Vu tộc đang chạy như điên về phía nơi đây!

Vì thế, trong lòng không còn do dự nữa, nàng tiếp tục mở miệng nói với vô số cô hồn trong huyết hải: "Trần quy trần, thổ quy thổ, linh hồn quy về Hậu Thổ.

Các ngươi không cần thống khổ và bi thương, cái chết là vòng tuần hoàn của sinh mệnh, không hề có chút che đậy, hư ngụy, hay hắc ám...

Ngô thân hóa Lục đạo, vì để các ngươi không đến mức tiêu thất, không đến mức đọa lạc...

Các ngươi nhập luân hồi, ngô sẽ dẫn dắt các ngươi đi trên con

đường chính nghĩa, trước đó, ngô nguyện sinh sinh thế thế, thủ hộ các ngươi...

Nguyện vọng trong tâm, hành động vĩ đại của ngô, cũng là pháp môn căn bản của ngô...” Lời vừa dứt, dị tượng trên bầu trời đột nhiên chấn động không thôi.

Chỉ thấy cự long hóa thành từ âm thanh Đại Đạo phát ra tiếng gầm rống, Kỳ Lân hóa thành từ khí tường thụy phát ra tiếng gào thét, Phượng hoàng hóa thành từ vạn trượng kim quang phát ra tiếng kêu dài!

Những âm thanh này giao thoa với nhau, vang vọng trời đất, như một nghi thức hoan nghênh vậy.

Khoảnh khắc sau, tiên hà thất sắc chấn động không ngừng, giữa trung tâm đột nhiên tách ra, lộ ra một cái ao lớn vàng óng rực rỡ.

Chỉ thấy trong ao một mảnh sáng chói, lại chứa đầy Huyền Hoàng công đức chi lực!

“Thiên Đạo Công Đức Kim Trì!” “Hậu Thổ rốt cuộc muốn làm gì!” Vô số đại năng đang quan sát dị tượng trên bầu trời trong lòng đại chấn, miệng kinh hô, nói ra chân danh của Kim Trì.

Thiên Đạo Công Đức Kim Trì, đúng như tên gọi, chính là nơi Thiên Đạo tích trữ công đức chi lực.

Mỗi lần giáng công đức, đều là từ Kim Trì này mà ra.

Giờ đây Kim Trì hiển hiện chân thân, có thể thấy Thiên Đạo coi trọng việc Hậu Thổ muốn làm đến mức nào!

Cũng vào lúc tất cả đại năng đang chấn kinh, Hậu Thổ đang lơ lửng trên không trung huyết hải thâm tình nhìn Lưu Nhĩ một cái.

Ngay sau đó nàng song tay xòe ra, trực tiếp hiện ra Thiên trượng

Chân thân bản thể, trong miệng nói ra câu nói cuối cùng: “Ngô nguyện ý, hóa thân Lục đạo luân hồi...” Lời này vừa thốt ra, Thiên trượng Chân thân của Hậu Thổ đột nhiên rung động không ngừng.

Khoảnh khắc sau, toàn bộ thân thể Hậu Thổ trực tiếp hóa thành huyết vụ. .....

“Ngô nguyện ý, hóa thân Lục đạo luân hồi...” Lời Hậu Thổ vừa thốt ra, nàng cảm thấy một luồng lực lượng vô hình lập tức bao trùm toàn thân.

Chương 253

Thiên Đạo chi lực!

Hậu Thổ trong lòng chấn động, bởi vì đối mặt với Thiên Đạo chi lực kia, nàng hoàn toàn không có bất kỳ năng lực kháng cự nào.

Nàng thấy vậy khẽ mỉm cười, nụ cười tràn đầy bất đắc dĩ.

Thiên Đạo a, sợ nàng hối hận sao...

Khoảnh khắc sau, luồng vô hình chi lực kia đột nhiên động, Thiên trượng Chân thân kia đột nhiên rung động không ngừng!

Ầm!

Một tiếng vang lớn đột nhiên nổ ra, chỉ thấy Chân thân Hậu Thổ với vẻ mặt mỉm cười hoàn toàn bạo phát, trực tiếp hóa thành huyết vụ khổng lồ, hoàn toàn bao trùm phương trời này!

Toàn thân pháp lực của nàng, thì hóa thành một mảnh đại địa màu huyền hoàng, trực tiếp trấn áp sát khí của toàn bộ huyết hải...

Thân thể hóa luân hồi, pháp lực hóa hậu thổ.

Đến đây, Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

"Không!

Không a!" Đột nhiên!

Một tiếng gầm giận dữ từ xa vang lên, chính là Đế Giang, Tổ Vu thiện về Pháp tắc không gian và tốc độ trong Thập Nhị Tổ Vu, đã kịp đến!

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, y bi thống đến cực độ, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm giận dữ, khí tức trên thân chấn động không gian xung quanh.

Đế Giang biết, cho dù y đã dốc toàn lực chạy như điên, nhưng đã muộn rồi a!

"Vì sao!

Vì sao lại ngốc nghếch như vậy hả tiểu muội!

Muội nỡ bỏ lại chúng ta, nỡ bỏ lại Vu tộc sao!

Muội tưởng đây là từ bi sao!

Quá tàn nhẫn a!

Tàn nhẫn với chúng ta!" Đế Giang ngã sụp trên đại địa, trong miệng bi phẫn gào thét!

Hành vi lần này của Hậu Thổ, đối với Đế Giang có thể nói là đả kích cực lớn!

A, trong mắt Hậu Thổ, việc ức vạn vạn cô hồn được đầu thai là chuyện lớn nhất.

Nhưng trong mắt Đế Giang, Hậu Thổ đang vứt bỏ tất cả Vu tộc a!

Trong mắt Đế Giang, Vu tộc mới là quan trọng nhất!

Việc Hậu Thổ làm, sẽ đặt Vu tộc vào đâu?

Sẽ đặt những huynh trưởng tỷ tỷ này vào đâu a!

Cũng vào lúc đó, huyết vụ khổng lồ do thân thể Hậu Thổ hóa thành bắt đầu cuộn trào.

Trong chốc lát, tất cả huyết vụ bắt đầu hội tụ, trong nháy mắt ngưng tụ thành một quang luân khổng lồ!

Chỉ thấy quang luân kia khổng lồ vô cùng, toàn thân màu huyết hồng, trên quang luân còn chia thành sáu bộ phận.

Mỗi một bộ phận đều khắc những đồ án khác nhau.

Chính là Thiên, Nhân, A Tu La, Súc Sinh, Ngạ Quỷ, Địa Ngục và

các Lục đạo khác.

Chính là Lục đạo luân hồi bàn do Hậu Thổ hóa thân mà thành!

Cũng vào lúc đó, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một ba động.

Chỉ thấy Thiên Đạo Công Đức Kim Trì vẫn luôn treo trên tiên hà thất sắc đã động!

Nó trực tiếp bay về phía Lục đạo luân hồi bàn kia, ngay sau đó toàn bộ nghiêng đổ, vô số công đức chi lực lại như bị "đổ" ra!

Cảnh tượng hùng vĩ khoa trương như vậy, ngay lập tức khiến tất cả tu sĩ trong thiên địa đều kinh ngạc đến ngây người!

Lại còn trực tiếp dùng Thiên Đạo Công Đức Kim Trì để đổ!

Rốt cuộc phải có bao nhiêu công đức chi lực a!

"Thiên Đạo ở trên cao!

Ta điên mất rồi sao!

Nhiều công đức chi lực đến vậy!

Chương 254

Công đức hải lượng a!

Có thể trực tiếp khiến Hậu Thổ thành Thánh rồi a!" "Hậu Thổ nhân từ a!

Dám hy sinh như vậy, xứng đáng có được công đức hải lượng này!" "A a, chưa chắc, người ta đều nhắm vào công đức chi lực mà đi đấy chứ?" "Vô sỉ!

Ngươi có bản lĩnh thì cũng nhắm vào công đức chi lực, đi hóa thân một luân hồi thử xem!

Dám không!" Từng tiếng kinh thán lớn vang lên từ khắp Hồng Hoang!

Vô số đại năng trợn to hai mắt, miệng liên tục kinh hô, kinh hãi trước công đức chi lực, càng bội phục nghị lực như vậy của Hậu Thổ!

Hóa thân luân hồi a!

Đối với Hậu Thổ không có Nguyên thần mà nói, hoàn toàn là tự sát a!

Kết quả người ta lại làm một cách nghĩa vô phản cố!

Vì sao không?

Để ức vạn vạn cô hồn trên thế gian được luân hồi đầu thai!

Giờ đây Lục đạo luân hồi bàn thành, cũng có nghĩa là, những sinh linh đã chết, chỉ cần hồn phách không tan, cũng có thể được luân hồi, đầu thai lại a!

Từ một định nghĩa nào đó mà nói, tương đương với việc khiến tất

cả sinh linh đều có được sinh mệnh vô hạn a!

Tạo hóa như vậy, công đức như vậy, nghị lực như vậy!

Hậu Thổ xứng đáng được tất cả đại năng kính phục!

Đương nhiên, khi kinh thán, cũng có số ít sinh linh tu sĩ đưa ra quan điểm trái ngược.

Cho rằng, Hậu Thổ vì công đức mà mới đại nghĩa như vậy, là giả đại nghĩa.

Những sự tồn tại như vậy, dù ở bất kỳ thế giới nào cũng sẽ có, thế giới Hồng Hoang tự nhiên cũng không thiếu.

Đương nhiên, kết cục của họ đều thê thảm, đó là chuyện sau này.

.....

"Hừ, hư trương thanh thế!" Lưu Nhĩ nhìn công đức chi lực hải lượng giáng xuống trên bầu trời.

Khẽ lắc đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, nội tâm trực tiếp châm chọc.

Y châm chọc, không châm chọc sinh linh, cũng không châm chọc Thánh nhân, mà châm chọc sự hư ngụy của Thiên Đạo!

Lý do vì sao như vậy, lại rất đơn giản.

Lúc này có nhiều công đức đến mấy thì có tác dụng gì?

Phải biết rằng thân thể Hậu Thổ đã hoàn toàn hóa thành Lục đạo luân hồi bàn, pháp lực lại càng hóa thành Minh thổ.

Có thể nói, Hậu Thổ đã biến mất khỏi phương trời này, hoàn toàn không thể thừa tiếp công đức chi lực kia.

Vậy thì cuối cùng nhiều công đức chi lực như vậy sẽ về đâu?

Tự nhiên sẽ tiêu tán giữa Thiên địa, quay về Thiên Đạo a!

Vì thế, Lưu Nhĩ nội tâm mới châm chọc Thiên Đạo như vậy.

Rõ ràng biết Hậu Thổ không thể nhận công đức được nữa.

Rõ ràng đã tính kế cho Hậu Thổ hóa thân luân hồi.

Lại cố ý hiển hiện Thiên Đạo Công Đức Kim Trì, đổ ra nhiều công đức chi lực như vậy, cuối cùng Hậu Thổ lại không thể nhận được, chẳng phải là hư trương thanh thế, giả vờ đại nghĩa?

Quả nhiên.

Khoảnh khắc sau, tất cả sinh linh tu sĩ Hồng Hoang nhìn thấy, luồng công đức chi lực hải lượng kia đổ xuống trên Lục đạo luân hồi bàn và Minh thổ, bắt đầu không ngừng giảm bớt...

Lục đạo luân hồi bàn thì trực tiếp được nhuộm thành màu vàng kim.

Trông thần thánh vô cùng, lại có một luồng Thánh uy cổ xưa từ trên Lục đạo luân hồi bàn phát ra, hoàn toàn hiển lộ sự bất phàm!

Thế nhưng, chỉ có số ít đại năng giữa thiên địa mới có thể cảm nhận được.

Kỳ thực chỉ có một phần nhỏ công đức chi lực được Lục đạo luân hồi bàn hấp thu.

Phần công đức chi lực còn lại không rơi vào Minh thổ, trực tiếp tiêu tán trong không khí, quay về thiên địa!

Cũng là nguyên nhân tại sao Minh thổ không chút biến hóa.

Lưu Nhĩ thấy vậy, cũng không do dự nữa.

Chương 255

Chỉ thấy y trực tiếp xông lên trời, thân ảnh trực tiếp xuất hiện trên luồng công đức chi lực hải lượng.

Tay phải vung lên, trực tiếp ném xuống một vật... .....

U Minh Huyết Hải.

Khi công đức chi lực hải lượng đang rót xuống, giữa vạn chúng chú ý.

Thân ảnh Lưu Nhĩ đột nhiên lóe lên trên luồng công đức chi lực.

"Ân? ...

Thánh vu!" Đế Giang kinh hô, trên mặt tràn đầy vẻ kinh nghi.

Khoảnh khắc sau, y thấy Lưu Nhĩ trong tay trực tiếp ném ra một vật, trực tiếp rơi vào giữa luồng công đức chi lực hải lượng kia!

"Đây chính là Nhân Thư 【Sổ Sinh Tử】!

Ngô nay hiến cho Địa phủ, trợ Hậu Thổ ngưng Nguyên thần!" Chỉ thấy Lưu Nhĩ lớn tiếng hô.

Không sai, thứ vừa ném ra, chính là Nhân Thư 【Sổ Sinh Tử】 trong Thiên Địa Nhân Tam Thư của Hồng Hoang.

Chính là cái gọi là "Thiên Thư Phong Thần Bảng", "Địa Thư Sơn Hải Kinh", "Nhân Thư Sổ Sinh Tử"!

Nhân Thư, chính là chìa khóa để Địa phủ chưởng khống hồn phách chúng sinh!

Nội dung ghi lại danh sách tất cả sinh linh trong thế giới Hồng Hoang, bao gồm kỳ hạn dương thọ và âm thọ của mỗi sinh linh.

Chủ yếu dùng để khống chế sinh tử, tất cả thông tin sinh mệnh từ lúc sinh ra đến khi chết đều nằm trong đó.

Có thể nói, nếu không có Nhân Thư, thì Địa phủ cũng sẽ không hoàn chỉnh!

Về phần Nhân Thư, lại là lúc Hồng Quân Đạo Tổ thu đồ đệ chia bảo vật, Lưu Nhĩ trực tiếp thu lấy toàn bộ Phân Bảo Nham, sau khi luyện hóa, đã có được nó từ trong đó!

Vẫn luôn âm thầm giữ lại, không tiết lộ tung tích, sớm đã liệu có một ngày này.

Cũng là nguyên nhân tại sao y hoàn toàn yên tâm để Hậu Thổ hóa thành Lục đạo luân hồi. .....

Vào lúc đó, Mười Một Tổ Vu khác vừa kịp đến bên ngoài huyết hải, chưa kịp bi thương vạn phần.

Nghe lời Lưu Nhĩ nói, trong chốc lát, Mười Một Tổ Vu và cả tất cả đại năng đang chú ý nơi đây đều ngây người!

"Ầm!" Khoảnh khắc sau!

Một luồng lực lượng vô hình trực tiếp định trụ Sổ Sinh Tử suýt chút nữa đã tiếp cận công đức chi lực giữa không trung.

Thiên Đạo lại càng chấn động không ngừng!

Như thể đang suy nghĩ về lời Lưu Nhĩ nói.

"Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu, độn khứ kỳ nhất!" Lưu Nhĩ thần sắc đạm nhiên vô cùng, trong miệng lại lần nữa khẽ nói.

Đó là đang nhắc nhở Thiên Đạo, Hậu Thổ với đại từ bi như vậy, cũng nên có một tuyến sinh cơ!

Lời này vừa thốt ra, chấn động trên bầu trời đột nhiên dừng lại.

Luồng vô hình chi lực định trụ Sổ Sinh Tử lập tức biến mất.

Khoảnh khắc sau, Sổ Sinh Tử trực tiếp chìm vào giữa luồng công đức chi lực hải lượng đã tiêu tán một nửa!

Trực tiếp nuốt trọn Sổ Sinh Tử kia.

Trong nháy mắt, toàn bộ Lục đạo luân hồi bàn và Minh thổ truyền ra một ba động kỳ dị.

Luồng công đức chi lực vốn dĩ không ngừng tiêu hao lại lập tức dừng lại, ngay sau đó lại điên cuồng ngưng tụ áp súc.

Vô số kim quang không ngừng lấp lánh, chói mắt đến mức khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Theo thời gian trôi qua, công đức chi lực khổng lồ không ngừng áp súc, cuối cùng trực tiếp ngưng tụ thành một thân ảnh đản sinh trên Lục đạo luân hồi bàn và Minh thổ!

Chỉ thấy nàng thân mặc y phục màu lam u nhã, sau lưng khoác một kiện vân cẩm màu lam u nhã, một mái tóc đen dày mượt mà rủ thẳng xuống.

Điều càng khiến người ta kinh thán là, dung nhan tuyệt sắc của nàng!

Điều càng khiến người ta kinh ngạc là, Thánh uy phát ra từ trên thân nàng!

"Tiểu muội!

Chương 256

Tiểu muội!" "Vạn hạnh vạn hạnh a!

Tiểu muội không sao rồi!" "Vạn hạnh cái quỷ!

Thánh vu đã ra tay rồi!" "Chúng ta bái tạ Thánh vu tôn thượng!

Đã để tiểu muội thành Thánh!" "Thật!

Thánh nhân chi uy!

Tiểu muội đại nạn không chết tất có hậu phúc, thành Thánh!" "....." Nhìn thiến ảnh lơ lửng trên Lục đạo luân hồi bàn.

Mười Một Tổ Vu lập tức phản ứng, trong miệng liên tục phát ra tiếng hoan hô.

Hậu Thổ không chết, mà ngược lại thành Thánh.

Không những khiến họ không còn nỗi đau mất người thân, mà còn khiến họ nhìn thấy hy vọng thành Thánh a!

Hậu Thổ có thể thành Thánh, cũng có nghĩa là, Vu tộc cuối cùng cũng có cách để trở thành Thánh nhân!

Trong lòng tự nhiên tràn đầy hân hoan. .....

Lúc này, tất cả Đại Vu, Vu Tướng, Tiểu Vu đang liều mạng chạy như điên nhìn thấy thân ảnh Hậu Thổ tái hiện.

Trực tiếp dừng bước, từng người vui đến phát khóc!

"Hậu Thổ Nương Nương!

Hậu Thổ Nương Nương đã trở lại...!" "Không sao rồi, không sao rồi a..." "Chúng ta cung nghênh Hậu Thổ Nương Nương thành Thánh!

Chúng ta quá vui mừng rồi!" "....." Tình cảm bi thống của những

Vu tộc này khi thấy Hậu Thổ hóa thân luân hồi trực tiếp tiêu tán.

Giờ đây chỉ còn lại sự kinh hỉ tràn đầy!

Có Vu tộc lại càng vui mừng trực tiếp quỳ bái trên mặt đất, kích động đến toàn thân run rẩy, lệ chảy không ngừng!

Đối với họ, thành Thánh hay không thành Thánh không quan trọng.

Quan trọng là Hậu Thổ Nương Nương với lòng từ bi vẫn không sao!

Đây là suy nghĩ đơn thuần nhất của những Vu tộc này, cũng từ đó có thể thấy Hậu Thổ được Vu tộc yêu mến đến mức nào. .....

Vào lúc đó, đối mặt với vô số Vu tộc hoan hô, đối mặt với sự vui mừng của Mười Một Tổ Vu.

Hậu Thổ lơ lửng trên Lục đạo luân hồi bàn lại thần sắc đạm nhiên.

"Từ nay về sau thế gian không còn Hậu Thổ, chỉ có Bình Tâm." Câu nói vô cùng bình đạm từ miệng Bình Tâm thốt ra, xen lẫn với Thánh uy khổng lồ truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Lời này vừa thốt ra, Mười Một Tổ Vu ngẩn người, tất cả Vu tộc ngẩn người, vạn tộc sinh linh toàn bộ ngẩn người!

Thế nhưng, Bình Tâm Nương Nương chỉ đạm nhiên nhìn Mười Một Tổ Vu một cái.

Ngay sau đó quay người nói với Minh thổ và Lục đạo luân hồi bàn: "Minh thổ đã thành, Lục đạo đã toàn, Địa phủ khai!" Lời vừa dứt, đại địa bên cạnh U Minh Huyết Hải ầm ầm tách ra.

Một thế giới hoàn toàn mới được khai mở dưới lòng đất, chính là Địa giới!

Hậu Thổ thấy vậy, cũng lập tức mang theo Minh thổ và Lục đạo

luân hồi bàn lóe lên, trực tiếp rơi vào trong Địa phủ.

Chỉ để lại một câu nói vô cùng đạm nhiên từ Địa phủ truyền ra: "Địa phủ đã thành, Minh thổ đã hiện, Lục đạo đã toàn." "Thế nhưng Địa phủ vẫn chưa hoàn thiện, vậy nguyện những đại năng giả, đại cơ duyên giả, đại từ bi giả nhập Địa phủ, trợ ngô hoàn thiện, trợ chúng sinh luân hồi..." Lời này vừa thốt ra, chưa đợi vạn tộc sinh linh Hồng Hoang kịp phản ứng, toàn bộ thế giới Hồng Mông lập tức truyền ra sáu luồng Thánh uy khủng bố.

Chỉ thấy sáu luồng Thánh uy lần lượt từ: Oa Hoàng Cung ngoài Ba Mươi Ba Thiên.

Huyền Đô Tử Phủ ngoài Ba Mươi Ba Thiên.

Ngọc Hư Cung Kỳ Lân Nhai Côn Luân Sơn.

Bích Du Cung Tử Chi Nhai Kim Ngao Đảo.

Lôi Âm Cổ Sát thế giới Cực Lạc phương Tây, Tà Nguyệt Tam Tinh Động truyền ra.

Chính là sáu vị Thánh nhân kia sau khi nghe lời Hậu Thổ, đã chuẩn bị ra tay.

Thế giới Hồng Hoang.

Khi Bình Tâm nói ra lời kêu gọi chúng sinh đại năng ra tay tương trợ, hoàn thiện Địa phủ.

Sáu luồng Thánh uy cường đại đột nhiên truyền đến từ khắp nơi trong thế giới Hồng Mông!

Chính là sáu vị Thánh nhân đã ra tay!

Chương 257

Dù sao những người đã thành Thánh, đều biết Lục đạo luân hồi chính là thiên số của thế giới Hồng Hoang!

Dù là công hay tư, hoàn thiện Địa phủ đối với họ đều chỉ có lợi chứ không có hại!

Chỉ thấy từ Oa Hoàng Cung giữa Hỗn Độn đột nhiên truyền ra một âm thanh: "Bình Tâm đại nhân đại từ bi, ngô trong lòng khâm phục, hiến Oa Hoàng Thạch kiến Địa thành!" Lời này vừa thốt ra, một khối thần thạch khổng lồ vô cùng, tràn đầy sinh cơ bừng bừng lập tức từ Oa Hoàng Cung hiển hiện, trong nháy mắt rơi xuống trên Minh thổ của Địa phủ.

Khoảnh khắc sau.

Thần thạch nhanh chóng biến hóa, trực tiếp hóa thành một tòa thành trì hùng vĩ khổng lồ, đây chính là Phong Đô Thành, sẽ là nơi xử lý công việc của Âm phủ Địa phủ!

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, khẽ gật đầu nói về phía Oa Hoàng Cung ngoài Ba Mươi Ba Thiên: "Ngô thay chúng sinh tạ ơn Nữ Oa Thánh nhân." Lời vừa dứt.

Từ Huyền Đô Tử Phủ ngoài Ba Mươi Ba Thiên cũng đột nhiên truyền đến một âm thanh tràn đầy đạm nhiên: "Bình Tâm Thánh nhân đại từ bi, ngô hiến Linh bảo kiến Quỷ Môn!" Lời vừa dứt, một đạo lưu quang từ Huyền Đô Tử Phủ lóe ra, trực tiếp chìm vào trong Địa giới.

Lập tức trước Phong Đô Thành, mọc lên một cái cổng lớn khổng lồ.

Chỉ thấy cổng lớn cổ kính tang thương, trên cánh cổng còn treo một tấm biển, phía trên rồng bay phượng múa, hùng hồn mạnh mẽ viết ngang ba chữ lớn "Quỷ Môn Quan"!

Ba chữ lớn tràn đầy khí tức uy nghiêm, khiến quỷ hồn nhìn vào phải khiếp sợ.

Đây cũng là cửa ải tất yếu mà tất cả cô hồn phải qua để tiến vào Địa phủ!

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy cũng khẽ gật đầu nói về phía Huyền Đô Tử Phủ: "Ngô thay chúng sinh tạ ơn Lão Tử Thánh nhân..." Lời vừa dứt, lại có một luồng Thánh uy xuất hiện.

Chỉ thấy từ Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn đột nhiên xuất hiện một âm thanh: "Nguyên Thủy kính bội Bình Tâm, hiến Linh bảo lập Hoàng Tuyền!" Nói xong, một đạo lưu quang màu huyền hoàng từ Côn Luân Sơn nhanh chóng biến đổi, trong nháy mắt chìm vào trong Địa phủ.

Chỉ thấy huyền hoàng lưu quang rơi vào Địa phủ xong, trực tiếp hóa thành một đại đạo.

Trên đại đạo tràn ngập sắc huyền hoàng, xuyên thẳng qua Quỷ Môn Quan, thông lên Hồng Hoang đại lục, nối liền đến cổng lớn Phong Đô Thành.

Đó chính là Hoàng Tuyền Lộ, cái gọi là bước lên Hoàng Tuyền, âm dương hai ngả, chính là đạo này. .....

Cũng vào lúc đó.

Lưu Nhĩ chậm rãi đi trên huyết hải Minh Hà, khẽ nói: "Ngươi còn định trốn bao lâu?

Nơi đây có tạo hóa, ngươi có muốn không?" Lời vừa dứt, huyết hải phía trước đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó vô số huyết lãng cuồn cuộn không ngừng, trực tiếp ngưng tụ thành một lão giả toàn thân tản mát sát khí, chính là Minh Hà Lão Tổ!

"Minh Hà kiến Đạo hữu!" Minh Hà Lão Tổ xuất hiện xong, khách khí hành lễ với Lưu Nhĩ.

Đúng như Lưu Nhĩ nói, y đã sớm ẩn mình dưới huyết hải, quan sát toàn bộ quá trình Lưu Nhĩ truyền thụ Hậu Thổ chân ý Lục đạo.

Đương nhiên, cũng có thể là Lưu Nhĩ cố ý để y nghe thấy.

Bởi vì trong Địa phủ, thật sự không thể thiếu Minh Hà.

Minh Hà Lão Tổ đã chứng kiến toàn bộ quá trình Hậu Thổ thành Thánh, sớm đã kinh ngạc không thôi.

Giờ đây bị Lưu Nhĩ trực tiếp gọi ra, trong lòng tuy vô cùng cảnh giác, nhưng cũng không mất đi một phần kính sợ và kích động.

Phải biết rằng, có thể thành Thánh a!

Sớm đã nghe nói Nữ Oa, Lão Tử đều từng cầu đạo với Lưu Nhĩ, cuối cùng mới có được tạo hóa chi pháp, lập giáo chi pháp mà đạt được đại công đức thành Thánh!

Điểm lợi hại như vậy, có thể sánh với Hồng Quân Đạo Tổ rồi!

Hoàn toàn là cầm tay chỉ dạy a!

Vì thế, giờ đây chính lúc chúng Thánh ra tay hoàn thiện Địa phủ, Lưu Nhĩ lại gọi y ra, còn nói có tạo hóa, tự nhiên kích động!

"Ừm, giờ đây Hậu Thổ hóa luân hồi, Bình Tâm xuất thế, ức vạn vạn cô hồn sắp đầu thai chuyển thế, ngươi trong lòng không nguyện ý sao?" Lưu Nhĩ nhìn Minh Hà Lão Tổ xong, khóe miệng hơi nhếch lên cười nói.

Minh Hà Lão Tổ và Lưu Nhĩ nhìn nhau, thấy đôi mắt thăm thẳm

vô cùng của đối phương, nghe lời đối phương nói xong, trong lòng đại chấn.

Chẳng lẽ việc y lén lút dùng cô hồn thử nghiệm sáng tạo chủng tộc mới đã bị phát hiện?

Không thể nào!

Thử nghiệm ở sâu trong huyết hải, sao có thể bị phát hiện!

Nhưng nếu Lưu Nhĩ không rõ, thì tại sao lại hỏi y có nguyện ý hay không để những cô hồn này đầu thai!

Minh Hà Lão Tổ đôi mắt khẽ cụp xuống, ngay sau đó lộ ra thần sắc đáp: "Đạo hữu nói gì vậy?

Tại sao ngô đều không hiểu?" Lưu Nhĩ nghe vậy, khẽ lắc đầu, trực tiếp cười mà chỉ rõ: "Ngươi không phải muốn sáng tạo chủng tộc mới sao?

Dùng những cô hồn này để sáng tạo, nhưng vẫn luôn thất bại phải không?" Nghe lời Lưu Nhĩ trực tiếp như vậy, thần sắc Minh Hà Lão Tổ kịch biến, đồng tử trong mắt lại càng co lại.

Lời vừa thốt ra, hoàn toàn đâm thẳng vào tim y a!

Chương 258

Nhưng tại sao Lưu Nhĩ lại biết chuyện này?

Lại biết rõ ràng đến vậy?

Khí tức trên thân Minh Hà Lão Tổ đột nhiên bùng phát, trong lòng càng đầy kinh hoàng, đối phương rốt cuộc biết bao nhiêu?

Cũng vào lúc đó, Lưu Nhĩ cười nói: "Ngô biết cách tạo chủng tộc mới như vậy, Nữ Oa tạo người, chính là do ngô truyền pháp." Lời này vừa thốt ra, Minh Hà Lão Tổ vốn dĩ trong lòng đầy kinh dị, thậm chí đã động sát tâm, trực tiếp ngây người!

A!

Nữ Oa tạo người thành Thánh, vẫn luôn truyền rằng do Lưu Nhĩ truyền thụ.

Giờ đây Hậu Thổ cũng thành Thánh, hiển nhiên lời đồn đó là thật a!

Minh Hà Lão Tổ đột nhiên cúi mình hướng về phía Lưu Nhĩ hành lễ kêu lớn: "Ngô cầu Đạo hữu truyền Tạo hóa chi đạo!" Thấy tư thái như vậy của Minh Hà Lão Tổ, Lưu Nhĩ mới hài lòng gật đầu.

Sở dĩ lúc này điểm tỉnh Minh Hà Lão Tổ sáng tạo A Tu La tộc, lại có nguyên nhân lớn.

Trước tiên, sáng tạo A Tu La tộc cũng có đại công đức, truyền đạo cũng có thể chia một phần canh.

Thứ hai, lại là vì, Hậu Thổ bởi vì được điểm tỉnh sớm mà hóa luân hồi, nhưng A Tu La nhất đạo vẫn chưa đản sinh a!

Chỉ có để Minh Hà Lão Tổ sáng tạo A Tu La tộc, mới có thể triệt

để hoàn thiện Lục đạo luân hồi, mới có thể triệt để hoàn thiện Địa phủ.

Nếu không, cho dù có vô số đại năng và sáu vị Thánh nhân ra tay giúp đỡ Địa phủ, cũng không thể hoàn thiện được!

Hơn nữa, Minh Hà trong Địa phủ, cũng cần biến hóa một phần ba U Minh Huyết Hải, cũng có công đức to lớn.

Vì thế, Lưu Nhĩ mới lựa chọn vào lúc này, điểm tỉnh Minh Hà!

"A Tu La nhất đạo, không chỉ cần cô hồn..." Cứ như vậy, Lưu Nhĩ bắt đầu giảng giải cho Minh Hà Lão Tổ.

Ở một bên khác, các Thánh nhân như Thông Thiên Giáo Chủ, Nhị Giáo Chủ phương Tây cũng lần lượt ra tay.

Thông Thiên đánh ra Thượng Thanh chi khí hóa thành cầu Nại Hà.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cùng nhau đánh ra Thánh nhân chi lực, kiến lập Thập Bát Tầng Địa Ngục...

Tại thế giới Hồng Hoang.

Sau khi sáu vị Thánh nhân ra tay hiến bảo để hoàn thiện Địa Phủ, toàn bộ Địa Phủ trong khoảnh khắc đã từ hư vô biến thành hữu hình.

Nếu lúc này muốn tiến vào Địa Phủ, trước tiên cần đi qua Quỷ Môn Quan, đạp lên Hoàng Tuyền Lộ, bước qua Cầu Nại Hà, vượt qua Tam Sinh Thạch, đi lên Vọng Hương Đài, cuối cùng mới đến trước Phong Đô Thành cổ kính hùng vĩ kia.

Cùng với việc các đại năng hiến bảo, trong Phong Đô Thành vốn trống rỗng cũng tức thì xuất hiện vô số kiến trúc như Phán Quan Điện, Diêm Vương Điện, Bình Tâm Cung...

Sau Bình Tâm Cung, chính là sáu cây cầu do Lục Đạo Luân Hồi Bàn hóa thành.

Chỉ thấy sáu cây cầu phân biệt là: Kim Kiều, Ngân Kiều, Ngọc Kiều, Thạch Kiều, Trúc Kiều, Mộc Kiều.

Kim Kiều: Phàm là những hồn phách có thể đi qua cầu này, kiếp sống trước nhất định đã tu luyện tiên pháp, đạo pháp, phật pháp, và bản thân tích lũy đại công đức; trong một hơi thở có thể thành tiên, thành đạo.

Ngân Kiều: Phàm là những hồn phách có thể đi qua cầu này, kiếp sống trước nhất định đã tích lũy công đức, thành quả thiện, tạo phúc cho Hồng Hoang; trong một hơi thở có thể đảm nhiệm thần chức, như Thành Hoàng, Thổ Địa, Sơn Thần, Hà Bá, v.v!

Ngọc Kiều: Phàm là những hồn phách có thể đi qua cầu này, kiếp sống trước nhất định đã tích lũy số lượng công đức nhỏ; trong một hơi thở có thể chuyển thế làm sinh linh quyền quý.

Thạch Kiều: Phàm là những hồn phách có thể đi qua cầu này, kiếp sống trước nhất định công tội ngang nhau, tu vi bình thường; trong một hơi thở sẽ đầu thai làm sinh linh phổ thông.

Mộc Kiều: Phàm là những hồn phách có thể đi qua cầu này, kiếp sống trước nhất định làm nhiều tội lỗi, khiến Thiên Đạo không vui; trong một hơi thở sẽ đầu thai vào tầng lớp sinh linh nghèo khổ, cô quả, thấp kém nhất.

Trúc Kiều: Phàm là những hồn phách có thể đi qua cầu này, kiếp sống trước nhất định làm đủ mọi điều ác, khiến Thiên Đạo phẫn hận; trong một hơi thở sẽ nhập Địa Ngục!

Thập Bát Tầng Địa Ngục, chính là ở sau Trúc Kiều!

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Địa Phủ đã hoàn thiện được bảy tám phần rồi.

Đây là nguyên nhân sáu vị Thánh nhân cùng tất cả đại năng giả ra

tay tương trợ.

Còn về việc vì sao tương trợ?

Trước hết, Lục Đạo Luân Hồi có lợi ích lớn nhất đối với Hồng Hoang.

Đối với tương lai, bao gồm con cháu, đây là một chuyện cực kỳ trọng yếu!

Dù sao ai có thể hoàn toàn khẳng định nhất định vô tai vô nạn, ai có thể khẳng định không thân vẫn chứ?

Cho dù tự tin vô tai vô nạn, vạn thọ vô cương, nhưng nhà ai lại không có con cháu, không có đệ tử chứ?

Bởi vậy, hoàn thiện Địa Phủ, để Thiên Đạo chứng giám, sau này nếu nhà ai xảy ra chuyện, cũng dễ nói chuyện với Bình Tâm.

Ngay cả Thánh nhân Nữ Oa, cũng là như thế.

Mặc dù Yêu tộc và Vu tộc nhiều năm thế bất lưỡng lập, thù hận sâu như biển không thể hóa giải, nhưng Nữ Oa vẫn thức thời vì Địa Phủ mà kiến lập Phong Đô Thành.

Chương 259

Đối với điều này, Bình Tâm Nương Nương nhất thị đồng nhân, đều vì đại chúng chúng sinh mà tạ ơn những người hiến bảo.

Tuy nhiên, lúc này cũng không còn đại năng nào xuất hiện hiến bảo nữa.

Bình Tâm Nương Nương nhíu mày nhìn toàn bộ Địa Phủ.

Lúc này, Quỷ Môn Quan vẫn chưa được mở để cho cô hồn từ Huyết Hải tiến vào, vì luôn cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó...

Cũng đúng lúc này, bên ngoài Địa Phủ, U Minh Huyết Hải bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy từng đợt huyết lãng cuồn cuộn, bắt đầu sôi trào cuộn lên!

Vô số cô hồn trong Huyết Hải tức thì kêu thảm thiết hơn, cùng với tiếng sóng huyết lãng cuộn trào, giống như tận thế tai nạn đột nhiên xuất hiện vậy!

"Ông!" Cũng đúng lúc này, một đóa Hồng Liên khổng lồ từ trong huyết lãng đang cuồn cuộn không ngừng kia nổi lên.

Chỉ thấy đóa Hồng Liên khổng lồ nở mười hai phẩm, bốn phía tản ra nghiệp hỏa cháy bỏng, hơn nữa còn có một lão giả thân mặc huyết hồng sắc trường bào khoanh chân ngồi trên đài sen.

Hiển nhiên, người này chính là Minh Hà Lão Tổ!

Nhờ Lưu Nhĩ cố ý chỉ điểm, lúc này trong mắt hắn tràn đầy vẻ quyết nhiên, bởi vì hắn đã biết làm thế nào để chính xác sáng tạo ra một chủng tộc mới!

"Ngô nãi Minh Hà, nay thuận ứng Thiên Đạo, sáng lập một tộc,

danh là A Tu La tộc, bổ toàn Lục Đạo Luân Hồi!" Minh Hà Lão Tổ không hề do dự, trực tiếp hướng về phía thiên tế hô lớn.

Lời vừa dứt, thiên tế lại lần nữa chấn động, chính là Thiên Đạo có cảm ứng, đang hồi ứng lại Minh Hà Lão Tổ.

Giây tiếp theo, Minh Hà Lão Tổ vung tay phải, tóm lấy một cô hồn trên Huyết Hải, tay trái đánh ra một ấn ký huyền diệu vô cùng!

Cuối cùng, hắn ném cô hồn này vào một cây huyết liên đang sinh trưởng sâu trong Huyết Hải.

"Oanh!" Một luồng quang mang chợt hiện, chỉ thấy cô hồn kia vừa tiếp xúc với huyết liên, tức thì hóa thành một nam tử vô cùng xấu xí!

Đây chính là sinh linh Hồng Hoang hoàn toàn mới, chủng tộc Hậu Thiên, tộc A Tu La!

Khoảnh khắc tộc A Tu La xuất hiện, trên không U Minh Huyết Hải tức thì hiện ra một vệt kim quang.

Mọi đại năng, bao gồm các Thánh nhân đang chú ý nơi đây đều ngẩn ra.

"Tạo hóa a, có công đức a!" Minh Hà Lão Tổ thấy vậy, trong lòng đại hỉ, biết Lưu Nhĩ thật sự không gạt mình!

Hai tay tức thì hóa thành quang ảnh không ngừng lóe lên, tóm lấy cô hồn, đánh xuống ấn ký rồi cuối cùng hòa tan vào huyết liên.

Nhanh chóng, cùng với từng cô hồn biến mất, lại có từng tộc A Tu La bắt đầu xuất hiện trên Huyết Hải.

Chỉ thấy trong các tộc A Tu La này, nam nhân vô cùng xấu xí; nữ nhân lại có thân hình ma quỷ, dung nhan càng mỹ diễm động lòng người.

Chỉ riêng về ngoại hình, nữ nhân A Tu La và nam nhân A Tu La

chính là khác biệt một trời một vực.

Trong số đó, lại có bốn tộc A Tu La toàn thân tản ra sát khí cường đại đứng ở phía trước nhất của các tộc A Tu La này.

Bốn A Tu La, ba nam một nữ, đều là bốn kẻ cường đại nhất trong tộc A Tu La.

Cũng đúng lúc này, Minh Hà Lão Tổ trong lòng có cảm ứng, trực tiếp dừng động tác trong tay.

"Ngô tứ nhĩ đẳng danh!" "Nhĩ danh vi Tự Tại Thiên!" "Nhĩ danh vi Đại Phạn Thiên!" "Nhĩ danh vi Dục Sắc Thiên!" "Nhĩ danh vi Thấp Bà!" Minh Hà Lão Tổ nói với bốn vị A Tu La Vương, trực tiếp ban cho danh hiệu.

"Ngô đẳng bái kiến Phụ Thần, tạ Phụ Thần tái tạo chi ân!" Chỉ thấy bốn vị A Tu La Vương đều hướng về phía Minh Hà quỳ bái, miệng cao hô.

Các tộc A Tu La khác, cũng lần lượt theo sát phía sau, cùng kính cẩn cao hô, đều hướng về phía Minh Hà Lão Tổ hành đại lễ!

"Oanh oanh oanh!" Tiếng hô đồng thanh của các tộc A Tu La vừa vang lên, trên thiên tế bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy trên không Huyết Hải đã bị bao phủ bởi sắc huyền hoàng.

Giây tiếp theo, những lực lượng công đức huyền hoàng này ầm ầm giáng xuống, hóa thành hai đoàn lực lượng công đức, một lớn một nhỏ, đoàn lớn kia trực tiếp rót vào Minh Hà, đoàn nhỏ kia thì bay về phía Lưu Nhĩ!

Cùng lúc đó, Bình Tâm Nương Nương trong lòng đại chấn, bởi vì nàng cảm nhận rõ ràng rằng Lục Đạo Luân Hồi Bàn, cuối cùng đã toàn vẹn...

Trên U Minh Huyết Hải, lực lượng công đức khổng lồ bao trùm Minh Hà Lão Tổ vừa sáng tạo ra tộc A Tu La.

Nhanh chóng, sau lưng Minh Hà Lão Tổ ngưng tụ ra một Công Đức Kim Luân khổng lồ.

Công Đức Kim Luân vận chuyển, trong chốc lát hấp thu lực lượng công đức tràn ngập quanh Minh Hà Lão Tổ.

Chỉ thấy Công Đức Kim Luân có đường kính ba ngàn trượng!

Kim quang sáng chói, rực rỡ vô cùng, khiến vô số sinh linh tu sĩ đều cảm thấy vô cùng chói mắt.

Tuy nhiên, lúc này sắc mặt Minh Hà Lão Tổ lại cực kỳ khó coi!

Trước khi sáng tạo tộc A Tu La này, Lưu Nhĩ đã rõ ràng nói cho hắn biết, công đức có được từ việc sáng tạo tộc này không đủ để thành Thánh.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ vẫn nói, muốn thử xem sao.

Chương 260

Hắn không phải không tin lời Lưu Nhĩ, khi Lưu Nhĩ truyền thụ pháp môn tạo hóa, trong lòng hắn đã vô cùng khâm phục Lưu Nhĩ.

Sở dĩ khi biết lập tộc A Tu La không thể thành Thánh mà vẫn cố chấp muốn lập tộc, chính là vì không cam tâm a!

Phải biết, trong tất cả các đại năng giả, hắn có thể coi là cường giả đỉnh cấp, vì có sự ủng hộ của U Minh Huyết Hải, thần thông của hắn càng quảng đại vô cùng!

Nhưng cho dù như vậy, hắn khổ khổ tu hành vô số năm, vẫn không thể chạm đến cảnh giới Thánh nhân.

Giờ đây lập tộc thì khiến hắn nhìn thấy hy vọng, hy vọng thành Thánh!

"Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ", câu nói này không chỉ nói suông.

Đây cũng là nguyên nhân tất cả tu sĩ đại năng điên cuồng truy cầu thành Thánh.

Bởi vậy, Minh Hà Lão Tổ cố chấp truy cầu thành Thánh mới kiên quyết lựa chọn lập tộc!

Giờ đây kết quả đã rõ.

Công Đức Kim Luân đường kính ba ngàn trượng, nhìn thì vô cùng khổng lồ, nhưng cách cảnh giới thành Thánh, còn có một khoảng cách lớn a!

Tuy nhiên, cho dù như vậy, Minh Hà Lão Tổ cũng không từ bỏ!

Chỉ thấy sắc mặt kiên định, tiếp tục hướng về phía thiên tế hô lớn: "Ngô nãi Minh Hà, nay hiến một phần ba U Minh Huyết Hải hóa thành

Minh Hà, hoàn thiện Địa Phủ!" Lời này vừa thốt ra, tất cả đại năng Hồng Hoang đang chú ý nơi đây đều giật mình.

Giây tiếp theo, nhìn U Minh Huyết Hải cuồn cuộn không ngừng, cuối cùng một phần ba Huyết Hải hóa thành một dòng huyết hà hùng vĩ cuồn cuộn xung lên trời, nhuộm toàn bộ thiên tế thành màu huyết sắc!

Cuối cùng dòng huyết hà hùng vĩ vô cùng như có linh trí, hướng về phía Địa Phủ rót vào, toàn bộ chìm vào trong Địa Phủ!

Chỉ thấy huyết hà chìm vào Địa Phủ, cuồn cuộn mãnh liệt rót quanh Phong Đô Thành.

Dòng huyết hà khổng lồ, cuối cùng trực tiếp bao quanh Phong Đô Thành, ở phía cổng thành, lại chảy ra từ dưới Cầu Nại Hà...

Đến đây, Minh Hà chảy trong Địa Phủ, hoàn thiện Địa Phủ, cũng sẽ được gọi là Vong Xuyên Hà, Nại Hà...

Tác dụng của nó sẽ là dung nạp những cô hồn không thể đầu thai...

Dù sao có những ác quỷ, kết cục sẽ ở giữa đầu thai và Địa Ngục.

Mức độ tác ác, không đủ tư cách đầu thai nhập luân hồi, nhưng lại không đến mức nhập Thập Bát Tầng Địa Ngục chịu tra tấn, vĩnh viễn không được siêu sinh, nên vĩnh viễn phiêu đãng trong Minh Hà chính là nơi an nghỉ của chúng...

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, trong lòng đại cảm thấy thoải mái, mới khẽ gật đầu.

Địa Phủ là do nàng kiến lập, trong lòng nàng có cảm ứng, Địa Phủ đến đây, mới cuối cùng hoàn thiện rồi a!

Nàng khẽ nói với Minh Hà trên U Minh Huyết Hải: "Ngô đại

chúng sinh, tạ Minh Hà đạo hữu.” Minh Hà chỉ vô thức gật đầu đáp lại.

Tâm thần hắn hoàn toàn đặt trên thiên tế, giây tiếp theo hắn thấy một đoàn công đức lớn xuất hiện trên thiên tế.

Chính là công đức có được từ việc U Minh Huyết Hải hóa thành Minh Hà!

Thấy vậy, trong lòng hắn kích động không thôi, vì công đức viên mãn, hãy xem khoảnh khắc này a!

Cùng lúc đó, đoàn lớn công đức lực đột nhiên giáng xuống, một đoàn nhỏ bay về phía Lưu Nhĩ, một đoàn lớn trực tiếp rót vào Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ không hề do dự, vội vàng điên cuồng vận chuyển Công Đức Kim Luân sau lưng để hấp thu những lực lượng công đức này.

Nhanh chóng, cùng với những lực lượng công đức này không ngừng được hấp thu, Công Đức Kim Luân sau lưng Minh Hà Lão Tổ không ngừng lớn dần.

Cho đến khi Công Đức Kim Luân đạt đến đường kính sáu ngàn trượng.

Lực lượng công đức quanh thân cũng cuối cùng hoàn toàn được hấp thu.

“Sáu ngàn trượng!

Không!

Vì sao chỉ có sáu ngàn trượng!” Minh Hà Lão Tổ sắc mặt phẫn nộ, miệng không cam lòng hô lớn.

Thanh âm vang vọng trời đất, tất cả tộc A Tu La đều vẫn quỳ bái,

sau khi nghe lời Minh Hà Lão Tổ, đều run rẩy toàn thân, sắc mặt hoảng sợ đến cực điểm!

Tất cả đại năng đang chú ý nơi đây thì sắc mặt kinh dị.

"Công Đức Kim Luân đường kính sáu ngàn trượng!

Minh Hà lại có tạo hóa như thế a!" "Đáng tiếc!

Thật đáng tiếc a!" "Quả thực đáng tiếc, nếu có vạn trượng, tức là công đức viên mãn, có vọng thành Thánh..." "A, công đức của Minh Hà là do hiến ra một phần ba U Minh Huyết Hải mà có được, đã là cực hạn rồi, nếu hiến thêm Huyết Hải..." "Hiến thêm Huyết Hải, dám không?

Huyết Hải và tính mệnh đồng đẳng, hiến tế Huyết Hải rồi, nếu không thể thành Thánh thì sao?" "..." Các đại năng này nghị luận xôn xao, ngữ khí khác nhau, nhưng lại rất có lý.

Minh Hà Lão Tổ sở dĩ không cam lòng như vậy, cũng vì nguyên nhân này.

U Minh Huyết Hải tương đương với tính mạng của hắn, giờ đây thuận ứng Thiên Đạo hoàn thiện Địa Phủ, phân chia một phần ba U Minh Huyết Hải đã tương đương với nhẫn thống cát ái (nhịn đau cắt bỏ thứ yêu quý)!

Chương 261

Vì công đức viên mãn thành Thánh!

Giờ đây A Tu La cũng đã sáng tạo, U Minh Huyết Hải cũng đã phân cắt một phần ba, nhưng lại nói không đủ để thành Thánh, trong lòng tự nhiên tràn đầy bi phẫn!

Chẳng lẽ phải hiến tế ra tất cả Huyết Hải?

Không, Địa Phủ có cần hay không, công đức có thể có được hay không, cuối cùng có thể công đức thành Thánh hay không, đều là điều bí ẩn...

Trong khoảnh khắc, trong mắt hắn tràn đầy vẻ phức tạp, tùy tức trực tiếp xoay người rơi vào Huyết Hải, lúc này Minh Hà Lão Tổ chỉ im lặng... ...

Lại nói Bình Tâm Nương Nương, mọi hành vi của Minh Hà Lão Tổ đều nằm trong mắt nàng.

Lúc này nhìn Minh Hà đầy vẻ thất vọng quay về Huyết Hải, không khỏi lắc đầu.

Thành Thánh... lại có ích gì chứ?

Giờ đây không thành Thánh rồi sao?

Nhưng Thánh nhân, lại chỉ có thể hiển uy trong Địa Phủ mà thôi...

Ánh mắt mà các Tổ Vu không lý giải kia, nỗi khổ tâm trong lòng nàng không khỏi trào dâng...

"Hãy bắt đầu cho những cô hồn này đầu thai chuyển thế đi... chớ quên sơ tâm." Đúng lúc này, một thanh âm từ bên cạnh Bình Tâm Nương Nương truyền đến, chỉ thấy một nam tử thân mặc kim sắc đạo

phục xuất hiện, chính là Lưu Nhĩ.

Bình Tâm nghe vậy ngẩn ra, quay đầu nhìn Lưu Nhĩ một cách sâu sắc, trong mắt tràn đầy tình tố khó tả.

"Được!" Tùy tức, nàng nở một nụ cười với Lưu Nhĩ, mạnh mẽ gật đầu.

Xoay người vung tay phải, Quỷ Môn của Địa Phủ ầm ầm mở lớn!. ...

Thế giới Hồng Hoang!

Dưới sự chú mục của vạn chúng.

Một bóng dáng thướt tha mặc y phục u lam cùng một bóng dáng thân mặc kim sắc đạo phục đứng trước Quỷ Môn Quan của Địa Phủ, chính là Bình Tâm Nương Nương và Lưu Nhĩ.

"Nay Địa Phủ hoàn thiện, đặc xá U Minh Huyết Hải ức vạn vạn cô hồn trực tiếp đầu thai chuyển thế, khôi phục cục diện Hồng Hoang!" "Quỷ Môn Quan!

Khai!" Chỉ thấy một thanh âm kiều mị từ miệng Bình Tâm Nương Nương thốt ra.

Giây tiếp theo!

Một luồng năng lượng kỳ dị tức thì hiện ra, Lục Đạo Luân Hồi bắt đầu vận chuyển, toàn bộ Địa Phủ đột nhiên chấn động.

"Oanh long long!" Chỉ thấy cổng Quỷ Môn Quan khổng lồ tức thì phát ra u quang vô thượng, trong khoảnh khắc cánh cửa Quỷ Môn nặng nề vô cùng ầm ầm mở lớn!

Khí tức Lục Đạo Địa Phủ tức thì từ Quỷ Môn tán phát ra, trong khoảnh khắc liền kết nối với toàn bộ Hồng Hoang đại lục, chứng minh sự tồn tại của nó!

Trong khoảnh khắc, khí tức Lục Đạo cổ xưa mang theo thanh âm của Bình Tâm truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Vô số sinh linh nghe vậy, từng người một kích động run rẩy không ngừng, đều hướng về phía Địa Phủ quỳ bái.

“Địa Phủ thật sự đã thành rồi a!

Ngô đẳng bái tạ Hậu Thổ...

Bình Tâm Nương Nương!” “Từ nay về sau, thế gian thật sự có đầu thai chuyển thế rồi a!” “Tất cả đều là công lao của Bình Tâm Nương Nương!

Ngô bối tử tử tôn tôn vạn tạ Bình Tâm Nương Nương!” “Nương Nương thật đại nhân từ đại nghĩa!

Ngô đẳng quỳ tạ Nương Nương!” “Ô ô ô!

Ngô đẳng vạn tạ!

Ngôn ngữ không cách nào biểu đạt tình cảm kích động trong lòng...” “...” Vạn tộc sinh linh Hồng Hoang đều cao hô, thanh thế vang vọng khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Từng người một đều kinh hỉ vì Địa Phủ mở ra!

Lại có sinh linh trực tiếp lập tượng Bình Tâm Nương Nương, dặn dò hậu bối sau này nhất định phải đời đời truyền lại, đời đời quỳ tạ Bình Tâm Nương Nương!

Sở dĩ lại kích động như vậy, chính là vì có nguyên nhân cực lớn.

Dù sao trước đây, Thánh nhân có làm những việc vĩ đại tráng cử đến mấy, thì cũng không nhất định liên quan đến tất cả sinh linh.

Hồng Quân Đạo Tổ bi liên chúng sinh, cũng chỉ truyền đạo cho ba ngàn khách Tử Tiêu.

Chương 262

Tam Thanh lập giáo truyền đạo chúng sinh, nhập môn kia cũng có điều kiện, cho dù Vạn Tiên bái Tiệt Giáo, thu đồ cũng không thể thu phàm linh.

Cũng chỉ có Tây Phương Giáo, chúng sinh vạn linh đều có thể nhập giáo, đương nhiên phàm linh cũng không có năng lực vượt qua thế giới phương Đông đến phương Tây bái giáo.

Cho nên, để có thể ảnh hưởng đến tất cả sinh linh của toàn bộ thế giới Hồng Hoang, thật sự, thực sự và thực tế có liên quan đến mỗi một sinh linh của vạn tộc Hồng Hoang, chỉ có Bình Tâm Nương Nương với tráng cử ngày nay!

Và đây là đại sự liên quan đến sinh tử, bởi vậy lúc này khắc, vạn tộc sinh linh mới kích động không thôi!

Dù sao có pháp tắc đầu thai chuyển thế Lục Đạo Luân Hồi tại đó, cũng có thể vô úy tử vong rồi a!

Cũng có thể không còn vì căn nguyên thấp kém mà đau khổ nữa rồi!

Dù sao chỉ cần một kiếp tích đức hành thiện, kiếp sau căn cơ sẽ có thể đề thăng a!

Đối mặt với tiếng hoan hô bái tạ của tất cả sinh linh Hồng Hoang, Bình Tâm Nương Nương trong lòng tràn đầy động dung, lệ hoa trong mắt càng không ngừng xoay chuyển, lại bị nàng dùng pháp lực tiêu tán...

Nhưng thân thể không ngừng run rẩy kia, lại đang chứng minh sự kích động trong nội tâm...

Dù sao, Thánh nhân thì mọi thứ đều không quan trọng, chỉ có vạn tộc sinh linh biểu thái như vậy mới là sự báo đáp lớn nhất đối với nàng a!

Cũng đúng lúc này.

Trên Tử Tiêu Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên truyền đến một luồng khí tức mênh mông.

Lại có một đạo hắc quang từ Tử Tiêu Cung lóe ra, cuối cùng trực tiếp rơi xuống trước mặt Bình Tâm Nương Nương, hóa thành một cây bút lông màu đen u tối, hơn nữa còn có sát khí bao quanh trong đó.

"Bình Tâm đại từ bi, Ngô hiến Phán Quan Bút, họa âm dương, định vạn hồn, phán sinh tử!" Thanh âm của Hồng Quân Đạo Tổ đi kèm, khiến Bình Tâm Nương Nương khẽ ngẩn ra.

Lưu Nhĩ thấy vậy, trong lòng tràn đầy ý cười, Sư Tôn tiện nghi cuối cùng cũng chịu ra tay rồi.

Quả nhiên không sai, Nhân Thư và Phán Quan Bút vốn đều ở trong tay Hồng Quân.

Còn về việc Hồng Quân vì sao lại đặt Nhân Thư vào Phân Bảo Nham để lén lút cấp cho mình, lại có một tầng ý tứ khác rồi a.

Xem ra, Hồng Quân cũng đã nhìn thấu rất nhiều...

Lưu Nhĩ nhìn, khẽ mỉm cười với Bình Tâm nói: "Thu lấy đi, Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, có hai kiện Địa Phủ Linh Bảo này, mới có thể hoàn toàn chưởng khống toàn bộ vận chuyển của Địa Phủ." Bình Tâm Nương Nương nghe vậy ngoan ngoãn gật đầu, thu lấy Phán Quan Bút.

Trong lòng lại nghĩ đến thân phận của Hồng Quân, lại nhanh chóng phản ứng, lập tức hướng về phía Tam Thập Tam Thiên khẽ mỉm cười hành lễ nói: "Bình Tâm đại chúng sinh tạ Đạo Tổ." "Vô

phương!" Thanh âm của Hồng Quân Đạo Tổ lại vang lên, tùy tức Bình Tâm thấy từng đạo Tử Tiêu Chi Khí hóa thành lưu quang rơi xuống Hồng Hoang đại địa.

Nhanh chóng, từng cô hồn đang phiêu đãng khắp nơi trong Hồng Hoang đều bị Tử Tiêu Chi Khí mang theo, tất cả đều rơi xuống trước Quỷ Môn Quan.

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy hai mắt sáng lên, biết Hồng Quân Đạo Tổ đang giúp đỡ mình.

Giờ đây Địa Phủ tuy hoàn thiện, nhưng lại chỉ có một vị quan chỉ huy trơ trụi.

Để cho tất cả cô hồn Hồng Hoang hiện nay một lần tiến vào Địa Phủ chuyển thế thì có chút khó khăn, ngược lại hành động của Hồng Quân này đã giúp nàng tiết kiệm được nhiều việc.

Trong lòng ôm theo tình cảm cảm kích, thần niệm của Bình Tâm Nương Nương vừa động, cực lực vận chuyển pháp tắc Lục Đạo Luân Hồi, trong khoảnh khắc hấp thu các cô hồn này vào trong Lục Đạo.

Lại có Minh Hà từ Địa Phủ bôn tẩu, cuốn tất cả cô hồn trong U Minh Huyết Hải, tùy tức từng người một đầu nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Các tộc A Tu La thấy vậy đều lùi bước, dù sao trong Lục Đạo đã có một Đạo A Tu La, nên Lục Đạo vận chuyển, tộc A Tu La cũng sẽ được lợi không nhỏ.

Cũng vậy, không cần Minh Hà phải tự tay hành động nữa, chỉ cần Lục Đạo vận chuyển, tộc A Tu La cũng sẽ dần dần lớn mạnh.

Bởi vậy, những cô hồn này giờ đây trong U Minh Huyết Hải cũng không còn ý nghĩa nữa, thà rằng để chúng nhập vào Lục Đạo còn hơn

để chúng quấy nhiễu.

Cùng với việc tất cả cô hồn U Minh Huyết Hải bị Minh Hà cuốn hết vào trong Địa Phủ, Quỷ Môn ầm ầm đóng lại.

Đến đây, Thiên Giới, Hồng Hoang Đại Lục, Địa Phủ tam giới cùng tồn tại. ...

Trong khoảnh khắc, Hồng Hoang Đại Lục cũng xuất hiện một cục diện thần kỳ, đó là trên đại lục lúc này không còn một cô hồn nào nữa.

Bình Tâm thấy vậy trong lòng kích động không thôi, đây chính là kết quả nàng muốn a!

"Mọi việc mới vừa bắt đầu thôi." "Có rất nhiều chuyện, cần phải từng bước an bài!" Lưu Nhĩ dường như nhìn thấu suy nghĩ của Bình Tâm, khẽ cười nói, tùy tức kéo tay Bình Tâm Nương Nương trực tiếp chìm vào trong Địa Phủ.

Giây tiếp theo.

Họ nhìn thấy ức vạn vạn cô hồn đang phiêu đãng trong Địa Phủ.

"Khối lượng công việc như thế này, dựa vào một người, thì phải bận đến bao giờ..." "Theo ta thấy, giờ đây nên lập Thập Đại Diêm Vương, hiệp trợ xử lý việc của Địa Phủ..." Lưu Nhĩ nói với Bình Tâm bên cạnh.

Bình Tâm Nương Nương ngoan ngoãn nhìn Lưu Nhĩ, khẽ nói: "Vâng, tất cả nghe theo lời của ngài..." "Tứ đại thủ lĩnh Nhân tộc nghe lệnh, dẫn một vạn Nhân tộc và mười vạn Ngưu Mã nhị tộc đến Quỷ Môn Quan!" Bên ngoài Quỷ Môn Quan của Hồng Hoang.

Thanh âm của Lưu Nhĩ theo một đạo kim quang lóe lên, trực tiếp bay về phía Nhân Tộc Tổ Địa!

Đây là lệnh triệu tập mà Lưu Nhĩ phát ra cho Nhân tộc.

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy chớp chớp mắt, trong lòng cũng biết Lưu Nhĩ muốn để Nhân tộc đến Địa Phủ giúp đỡ.

Chương 263

Đối với điều này, trong lòng nàng không có một chút ý kiến nào.

Dù sao Vu tộc khí huyết cường thịnh, hơn nữa không có Nguyên Thần, vốn không thích hợp đảm nhiệm công việc trong Địa Phủ.

Trừ Vu tộc ra, nàng cũng rất yêu thích Nhân tộc có liên hôn với Vu tộc, bởi vậy nếu có Nhân tộc đến Địa Phủ giúp nàng san sẻ ưu phiền, trong lòng nàng cũng tràn đầy hân hỉ.

Nhưng Ngưu Mã nhị tộc?

Dường như là hai loại súc mục được Nhân tộc thuần dưỡng, Lưu Nhĩ cũng muốn chúng đến sao?

Đương nhiên, trong mắt Bình Tâm Nương Nương, hành vi của Lưu Nhĩ tự có một lý do riêng.

Bởi vậy, nàng chỉ có thể mang theo một tia hiếu kỳ, ở đây cùng Lưu Nhĩ tĩnh lặng chờ đợi.

Sau khi dùng công đức chú tạo Nguyên Thần thành Thánh, trong lòng nàng đã không còn tạp niệm nào khác, giờ đây được ở riêng cùng Lưu Nhĩ tại đây, lại khiến trong lòng nàng vô cùng an định. ...

Nhanh chóng.

Từng đám mây mù đen kịt bay nhanh về phía Quỷ Môn Quan!

Chỉ thấy một vạn Nhân tộc và mười vạn Ngưu Mã nhị tộc bay nhanh tới.

Bốn vị thủ lĩnh Nhân tộc sau khi nhận được thần lệnh của Lưu Nhĩ, liền lập tức triệu tập một vạn Nhân tộc.

Mỗi một Nhân tộc đều có thực lực từ Kim Tiên trở lên, có thể nói

đây là chiến lực đỉnh tiêm nhất của Nhân tộc đã được nuôi dưỡng bấy lâu nay.

Chỉ là Khổng Tuyên phải tọa trấn Nhân Tộc Tổ Địa, Lưu Nhĩ cũng không điểm tên, nên hắn không có mặt...

"Ngô đẳng bái kiến Thánh Sư!" "Ngô đẳng bái kiến Bình Tâm Nương Nương!" Dưới sự dẫn dắt của bốn vị thủ lĩnh, một vạn Nhân tộc sau khi đến bên ngoài Quỷ Môn Quan, lập tức chắp tay hành lễ cao hô với Lưu Nhĩ và Bình Tâm.

Lại có mười vạn Ngưu Mã nhị tộc phủ phục hành lễ phía sau Nhân tộc.

"Thiện!" Lưu Nhĩ gật đầu, tùy tức nói với Nhân tộc: "Giờ đây Địa Phủ cần nhân thủ, giúp Địa Phủ vận chuyển luân hồi, các ngươi có ai nguyện ý hiệp trợ Bình Tâm nhập Địa Phủ nhậm chức không?" Lời này vừa thốt ra.

Tất cả Nhân tộc đều nhíu mày, hai mắt sáng lên.

Nhậm chức trong Địa Phủ?

Giúp Địa Phủ vận chuyển luân hồi?

Đại sự a!

Đại sự liên quan đến toàn bộ thế giới Hồng Hoang a!

Nhậm chức trong Địa Phủ, tuy không thể chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, nhưng sau này đối với Nhân tộc cũng có vạn vạn tiện lợi a!

Đương nhiên là nguyện ý a!

Vạn phần nguyện ý!

Thế là, một vạn đệ tử Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của bốn vị thủ lĩnh đều cao hô đáp lại: "Ngô đẳng kính thính Thánh Sư an bài!" Lưu Nhĩ và Bình Tâm nghe vậy khẽ gật đầu.

Nhân tộc tuy sinh ra không lâu, nhưng dưới sự giáo đạo của hắn, lại rất thức thời vụ!

Tùy tức Lưu Nhĩ bắt đầu trực tiếp an bài!

"Nhân tộc nghe lệnh!" "Bốn vị thủ lĩnh Nhân tộc ở lại Nhân tộc dẫn dắt phát triển, không thể nhập Địa Phủ." "Dưới bốn vị thủ lĩnh, mười người có thực lực mạnh nhất nhập Địa Phủ đảm nhiệm Thập Điện Diêm Vương!" "Nhất Điện là Tần Quảng Vương, Nhị Điện là Sở Giang Vương, Tam Điện là Tống Đế Vương, Tứ Điện là Ngũ Quan Vương, Ngũ Điện là Diêm La Vương, Lục Điện là Biện Thành Vương, Thất Điện là Thái Sơn Vương, Bát Điện là Đô Thị Vương, Cửu Điện là Bình Đẳng Vương, Thập Điện là Chuyển Luân Vương." "Lại có một người làm Phán Quan Địa Phủ, sẽ thay Bình Tâm quản lý Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử, hành sử việc thẩm phán!" "Nhân tộc còn lại, dựa theo thực lực mà làm Âm Binh Âm Tướng, giúp Địa Phủ vận chuyển." Lưu Nhĩ khẽ dừng lại.

Vạn danh Nhân tộc nghe vậy đều sáng mắt lên, đồng thanh cao hô: "Ngô đẳng tuân chỉ!" "Ân!" Lưu Nhĩ thấy vậy hài lòng gật đầu, tùy tức ánh mắt chuyển sang Ngưu Mã nhị tộc phía sau vạn danh Nhân tộc, mới ôn hòa mở miệng nói: "Chính cái gọi là thiên sinh ngô tài tất hữu dụng!" "Nữ Oa tạo Ngưu Mã nhị tộc là thiên số, các ngươi thiên sinh Nguyên Thần cực âm, cực kỳ thích hợp với hoàn cảnh Địa Phủ, mệnh trung có duyên pháp với Địa Phủ." "Ngô hỏi các ngươi, có nguyện ý một nửa tộc nhân nhập Địa Phủ thành Âm Sai?

Phụ trợ Địa Phủ vận chuyển không?" Lời này của Lưu Nhĩ vừa thốt ra, tất cả Nhân tộc có chút ngẩn ra, không ngờ Ngưu Mã nhị tộc lại có tạo hóa như thế!

Có thể tiếp xúc Lục Đạo Luân Hồi, đây có thể là phúc vận trời ban a.

Còn về Ngưu Mã nhị tộc sau khi nghe lời Lưu Nhĩ.

Càng kích động vạn phần!

Chúng sinh ra sớm hơn Nhân tộc một chút, bên cạnh Nhân tộc ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng của tu hành, bởi vậy Ngưu Mã nhị tộc ở đây đều đã khai mở linh trí.

Biết được con đường tu hành, trong Hồng Hoang bất kỳ sinh vật nào cũng sẽ không cam chịu tầm thường, giờ đây sau khi nghe rõ lời Lưu Nhĩ.

Ngưu Mã nhị tộc đều phủ phục cao hô: "Ngô đẳng nguyện ý!" Hai tộc tuy chưa hóa hình, nhưng tiếp xúc với Nhân tộc nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng hiểu được tiếng người.

Bởi vậy, Thập Điện Diêm Vương, Phán Quan, vạn danh Nhân tộc Âm Binh Âm Tướng, mười vạn Ngưu Mã nhị tộc Âm Sai của Địa Phủ đã được định hình.

"Có thêm những nhân thủ này, việc vận chuyển Địa Phủ sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ngài thấy thế nào?" Lưu Nhĩ xoay người nói với Bình Tâm bên cạnh.

"Tự nhiên rất hài lòng!" Bình Tâm vội vàng gật đầu đáp lại, có những Nhân tộc và Ngưu Mã nhị tộc này phụ trợ, nàng cũng nhẹ nhàng đi không ít.

Hơn nữa, Nhân tộc giúp đỡ Địa Phủ là điều nàng rất vui lòng thấy.

Chương 264

Dù sao giờ đây Nhân tộc và Vu tộc là tốt nhất, cục diện chiến tranh giữa Vu Yêu nhị tộc vẫn chưa rõ.

Khi đó nếu Vu tộc không được cứu giúp, nàng nhất định sẽ ra tay thu lưu Vu tộc, bởi vậy nàng cũng không muốn Địa Phủ có những tồn tại bất hòa với mình.

Còn về Ngưu Mã nhị tộc, đã bị Nhân tộc thuần phục, tự nhiên cũng không có vấn đề gì.

Tùy tức, Lưu Nhĩ liền cùng Bình Tâm dẫn những Nhân tộc và Ngưu Mã nhị tộc được chọn này tiến vào Địa Phủ.

Bắt đầu phân loại, an bài quy trình đầu thai chuyển thế cho ức vạn vạn cô hồn trong Địa Phủ. ...

Cũng đúng lúc này, các đại năng Yêu tộc đối lập với Vu tộc, lại đều tụ tập trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bởi vì lệnh cấm chiến vạn năm do Hồng Quân Đạo Tổ lập ra, đã hết thời gian!

“Ha ha ha!

Bình Tâm thật đại từ bi a, không có Hậu Thổ kia, Ngô đảo xem nàng triệu hoán được hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần nào ra!” “Chính như vậy!

Như thế này, Ngô đẳng cũng không còn e ngại Vu tộc nữa a!” “Hừ!

Sỉ nhục vạn năm trước!

Chỉ có để toàn bộ Vu tộc diệt vong mới hả giận!” “...” Các đại

Yêu Soái trong Lăng Tiêu Bảo Điện đều mở miệng cười lớn, mỗi người trên mặt đều tràn đầy sắc hỉ duyệt.

Đối với họ mà nói, Hậu Thổ hóa thân thành Luân Hồi là một sự kiện lớn, khiến họ không còn thấy Hậu Thổ công đức cái thế, cơ hội quật khởi của Yêu tộc... ...

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Các đại Yêu Soái tụ tập tại đây, từng người một trên mặt tràn đầy sắc hỉ.

Đối với họ mà nói, Hậu Thổ hóa thân luân hồi thật sự quá tuyệt vời a!

Phải biết, Vu tộc không có Hậu Thổ, đó không đơn giản chỉ là mất đi một Tổ Vu đâu!

Mà là mất đi điều kiện triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần a!

Như vậy, chỉ còn mười một Tổ Vu của Vu tộc dễ dàng giải quyết hơn nhiều a!

Hơn nữa, giờ đây Hồng Hoang lại có thêm một giới Địa Phủ, đợi sau khi Vu tộc bị giải quyết, chẳng phải lại có nơi để chiếm lĩnh rồi sao?

Bởi vậy, lúc này các vị Yêu Soái trong Lăng Tiêu Bảo Điện tự nhiên hân hỉ không thôi.

Đương nhiên, cũng có những Yêu Soái tâm cơ sâu sắc, trí tuệ như Bạch Trạch, sắc mặt vẫn như thường, không nói một lời.

Dù sao sau trận đại chiến vạn năm trước, bọn họ cũng vô cùng rõ ràng.

Cho dù Vu tộc không còn Tổ Vu Hậu Thổ, cho dù Vu tộc thật sự không thể triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần nữa, cũng vẫn khó

khẳng định a!

Cũng đúng lúc này, Yêu Sư Côn Bằng chậm rãi bước vào đại điện, hướng về phía Đế Tuấn và Thái Nhất hành lễ nói: "Nhị vị Bệ Hạ, lão thần có việc hệ trọng cần bẩm báo." "Ái khanh cứ việc nói." Đế Tuấn khẽ gật đầu nói.

Ánh mắt của tất cả Yêu Soái lúc này cũng đều hướng về phía Côn Bằng, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

"Bệ Hạ thỉnh xem!" Côn Bằng đối với những ánh mắt này lại như không thấy, miệng nói, tay phải vung lên!

Tức thì tế xuất một thanh trường kiếm tản ra mùi huyết tinh nồng nặc, lơ lửng giữa không trung đại điện!

"?" "Trường kiếm bình thường?" "Không!

Trên trường kiếm hình như có một luồng khí tức kỳ dị!" "Đúng vậy!

Cũng không biết dùng chất liệu gì luyện chế, có diệu dụng gì?" "Yêu Sư lúc này tế xuất thanh kiếm này, nhất định có ý nghĩa phi phàm..." "..." Thanh kiếm này vừa xuất hiện, tức thì thu hút ánh mắt của tất cả Yêu tộc trong đại điện, dẫn đến những lời nghị luận của các Yêu tộc...

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng như vậy, chỉ thấy họ trước tiên dùng ánh mắt không hiểu nhìn thanh trường kiếm, tùy tức lại chuyển ánh mắt sang Côn Bằng, chờ đợi Côn Bằng nói tiếp...

Chỉ thấy Côn Bằng khẽ cười, không hề có ý làm ra vẻ thần bí, trực tiếp mở miệng chỉ vào thanh trường kiếm đang lơ lửng trước mặt chậm rãi nói: "Đây là kiếm được luyện chế từ hồn phách huyết nhục của Nhân tộc, có hiệu quả khắc chế đặc biệt đối với Vu tộc!" "Có thể dễ dàng phá trừ thân thể cường hãn của Vu tộc!" "Nếu dùng

vô số hồn phách huyết nhục của Nhân tộc mà chú tạo Cự Kiếm, thì ngay cả Tổ Vu cũng không chịu nổi một kích!" "Cố Ngô đặt tên là Đồ Vu Kiếm!" ...Lần nói chuyện này vừa dứt, toàn bộ đại điện tức thì trở nên tĩnh lặng vô cùng.

Tất cả Yêu tộc đều trừng lớn hai mắt nhìn Côn Bằng, chính là đang hấp thu sự kinh ngạc mà lời nói của Côn Bằng mang lại...

Đế Tuấn là người đầu tiên phản ứng, chỉ thấy sau khi hoàn hồn, hai mắt hắn nhìn chằm chằm Đồ Vu Kiếm, miệng kích động hỏi: "Thật sao?" Côn Bằng không nói gì, nhưng sắc mặt nghiêm túc, gật đầu mạnh mẽ đáp lại!

Đúng lúc này, các Yêu tộc khác cũng lần lượt phản ứng, từng người một kinh hô trong miệng.

"Nếu thật sự như vậy!

Thì Vu tộc có gì đáng sợ chứ?" "Không sai a!

Nhân tộc là khắc tinh của Vu tộc sao?" "Hay!

Đồ Vu Kiếm!

Chương 265

Tên hay!" "Đi thôi!

Ngô đẳng hiện tại lập tức đến đại lục, đồ sát Nhân tộc!" "Nhân tộc nhỏ yếu, lại do Thánh nhân của Ngô tộc sáng tạo, dùng để chế tác Đồ Vu Kiếm chính là thích hợp a!" "Thánh nhân đại từ bi, nguyên lai sáng tạo Nhân tộc là vì Ngô đẳng Yêu tộc a!" "..." Tất cả Yêu tộc có mặt đều kích động vạn phần.

Trong mắt họ, Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc là cơ hội để Yêu tộc đồ diệt Vu tộc a!

Nhưng sự việc trọng đại, Đế Tuấn và Thái Nhất đều không dám dễ dàng kết luận.

Chỉ thấy hai huynh đệ Yêu này nhìn nhau xong, Thái Nhất thân ảnh lóe lên, trực tiếp hạ giới đi.

Tất cả đại năng Yêu tộc bao gồm Côn Bằng thấy vậy, trong lòng đều vô cùng rõ ràng, Đông Hoàng Thái Nhất đã đi xuống để thử nghiệm một phen rồi! ...

Không lâu sau.

Bóng dáng Đông Hoàng Thái Nhất lại lần nữa nhanh chóng xuất hiện trong đại điện.

Nhưng lúc này, sắc mặt hắn lại kích động dị thường, trong tay còn cầm một thanh linh kiếm bình thường dính đầy máu.

"Huynh trưởng!

Hồn phách huyết nhục của Nhân tộc dung nhập vào linh kiếm, thật sự có thể dễ dàng đồ sát Vu tộc!

Yêu Sư đại công lao a!" Đông Hoàng Thái Nhất kích động mở miệng nói.

Tùy tức không ngừng giương thanh trường kiếm trong tay kể lại việc hắn hạ giới lén lút giết một Nhân tộc, làm thế nào dùng huyết nhục hồn phách của hắn dung nhập vào linh kiếm, rồi làm thế nào dùng thanh kiếm đó đồ sát toàn bộ một bộ lạc Vu tộc nhỏ...

Trong khoảnh khắc, Đế Tuấn trong lòng đã hạ quyết tâm, trực tiếp nói với tất cả Yêu Soái Yêu Tướng có mặt: "Tất cả Yêu Soái Yêu Tướng nghe lệnh!" "Các ngươi tức khắc hạ giới, bắt giết một nửa Nhân tộc, câu cấm huyết nhục hồn phách, bắt về Thiên Đình luyện chế Đồ Vu Kiếm!" "Nếu có kẻ ngăn cản, giết!" ...

Lệnh này vừa ra, tất cả Yêu tộc không còn bất kỳ e ngại nào nữa.

Vạn năm tu dưỡng sinh tức, đã khiến sát ý trong lòng tích tụ vô hạn bàng bạc.

Giờ đây lệnh cấm vạn năm cuối cùng đã qua, cuối cùng có thể giải tỏa tất cả nỗi uất ức, tất cả sát ý trong lòng!

Nhân tộc, sẽ là mục tiêu để trút giận...

Nhanh chóng, tất cả Yêu Soái lập tức hành động, mỗi người tự mình dẫn dắt Yêu Tướng Yêu Binh dưới trướng, sát khí đằng đằng xông thẳng về Nhân Tộc Tổ Địa!

Chuyến đi này, trong lòng họ tràn đầy quyết nhiên, nếu không bắt giết toàn bộ Nhân tộc, sẽ không trở về!

Phải biết, một hồn phách huyết nhục của Nhân tộc dung nhập vào linh kiếm có thể dễ dàng phá trừ thân thể Vu tộc.

Vậy một ngàn người thì sao?

Vạn người thì sao?

Thiên vạn người thì sao?

Ức vạn người thì sao?

Chỉ cần có thể chém giết tất cả Vu tộc, chỉ cần có thể để Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang, không một Yêu tộc nào sẽ chê bắt giết Nhân tộc nhiều!

Tự nhiên càng nhiều càng tốt!

Tốt nhất là một kiếm chém xuống, liền có thể đồ sát Tổ Vu a!

Khi Yêu tộc hạ giới, sát hướng Nhân Tộc Tổ Địa.

Lúc này Lưu Nhĩ, Hậu Thổ và vạn danh cường giả Nhân tộc mạnh nhất.

Lại đóng chặt Quỷ Môn Quan của Địa Phủ, chuyên tâm an bài tất cả quy trình đầu thai của cô hồn trong Địa Phủ. ...

Địa Phủ.

Lưu Nhĩ và Hậu Thổ lơ lửng giữa không trung.

Phía sau họ đứng Thập Đại Diêm Vương và Phán Quan.

Phía sau nữa là vạn danh cường giả Nhân tộc mạnh nhất, cũng chính là Hắc Bạch Vô Thường Âm Sai của Địa Phủ.

Cuối cùng là mười vạn Ngưu Mã nhị tộc, cũng chính là Ngưu Đầu Mã Diện của Địa Phủ.

"Vạn danh Nhân tộc, mười vạn Ngưu Đầu Mã Diện nghe lệnh!

Bắt đầu câu hồn dẫn phách!" "Phán Quan nghe lệnh!

Bắt đầu tra xét Sổ Sinh Tử, định thiên mệnh!" "Thập Đại Diêm Vương nghe lệnh!

Bắt đầu vận chuyển luân hồi, tiếp dẫn quỷ hồn lục đạo đầu thai!" Lưu Nhĩ miệng phát ra từng đạo mệnh lệnh!

Chương 266

Trong khoảnh khắc Thập Đại Diêm Vương, Phán Quan, vạn danh Nhân tộc, mười vạn Ngưu Đầu Mã Diện đều hành động!

Từng cô hồn dưới hành động của Âm Sai Ngưu Đầu Mã Diện, có trật tự được áp đến Phán Quan Điện, do Phán Quan tra xét Sổ Sinh Tử định đoạt thiên mệnh của hồn phách này.

Quỷ hồn hành ác khi còn sống, trực tiếp bị áp đi Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Quỷ hồn hành thiện khi còn sống, được đầu thai vào trong Lục Đạo.

Lại có quỷ hồn khi còn sống công đức không nhỏ, trực tiếp bị Địa Phủ thu nhận, trở thành Quỷ Sai.

Địa Phủ bắt đầu vận chuyển một cách có trật tự. ...

Thành trì Nhân Tộc Tổ Địa.

"Ngô Phượng Hoàng nhất tộc, thiên sinh thiện trường Ngũ Hành và Âm Dương Đạo Pháp." "Đáng tiếc Ngô đẳng huynh đệ nhị nhân thiên sinh bất toàn, Ngô thiên sinh chỉ được Ngũ Hành chi đạo, huynh đệ kia thiên sinh chỉ biết Âm Dương nhị khí." "Không, Sư Tôn đã nói, Đạo Pháp tam thiên, tinh tu một Đạo, cũng có thể kỳ diệu..." "..." Khổng Tuyên lúc này đang ở trong cung điện của mình, nói chuyện với Kim Sí Đại Bàng vừa mới hóa thành nhân hình không lâu.

Vốn dĩ, Lưu Nhĩ định tự mình giáo đạo Kim Sí Đại Bàng làm đồ đệ.

Nhưng Hậu Thổ đột nhiên hóa thân luân hồi, Địa Phủ xuất hiện.

Chuyện này tự nhiên vô cùng trọng đại, không thể có sai sót.

Bởi vậy Lưu Nhĩ đã để Khổng Tuyên thay mình trước tiên giáo đạo Kim Sí Đại Bàng một số cơ sở tu hành đạo pháp.

Trong mắt Lưu Nhĩ, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Khổng Tuyên thiên phú dị bẩm, ngộ tính kinh người, từ khi xuất thế chưa được bao lâu, đã tu hành cảnh giới Nguyên Thần đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Cách cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng chỉ một bước xa, với thực lực như vậy trong Nhân tộc, đã hoàn toàn áp đảo bốn vị thủ lĩnh Nhân tộc.

Bởi vậy để Khổng Tuyên giáo đạo Đại Bàng cơ sở cũng không có gì là không đúng.

Khổng Tuyên đối với người đệ đệ duy nhất này cũng vô cùng yêu quý, giáo đạo càng cực kỳ chuyên tâm, điều này Lưu Nhĩ cũng thấy rõ.

Nghe lời Khổng Tuyên nói, Kim Sí Đại Bàng lại vô cùng ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi hóa thành nhân hình, người đầu tiên mà hắn thấy là Khổng Tuyên.

Hắn cũng từ Khổng Tuyên mà biết được tất cả mọi chuyện trước sau, từ việc hắn và Khổng Tuyên được Thủy Phượng Hoàng phó thác cho Lưu Nhĩ, v.v.

Đại Bàng tự nhiên tiếp nhận tất cả, cũng cực kỳ ngoan ngoãn nghe theo lời Khổng Tuyên.

Giống như Khổng Tuyên, hắn cũng trân trọng Khổng Tuyên, người huynh trưởng duy nhất này!

Cũng đúng lúc này.

Một thanh âm khổng lồ từ thiên tế nổ vang!

“Tất cả Yêu tộc nghe lệnh!

Bắt giết tất cả Nhân tộc!” “Kẻ nào cản trở!

Giết!” Giây tiếp theo, không đợi sắc mặt Khổng Tuyên và Đại Bàng trong cung điện kịch biến, một luồng chấn động kịch liệt đã truyền đến!

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!” “...” Từng tiếng phá trận chấn động đến mức muốn nứt tai liên tiếp truyền đến!

Khổng Tuyên cuối cùng hoàn hồn, chỉ thấy hai mắt lộ hung quang, kinh nộ nói: “Yêu tộc hảo đảm!” Sau tiếng nộ hống, hắn và Đại Bàng thân ảnh lóe lên, trực tiếp lên không trung cung điện.

Giây tiếp theo sắc mặt Khổng Tuyên tức thì trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy lúc này trên thiên tế bên ngoài trận pháp thành trì Nhân Tộc Tổ Địa, tụ tập dày đặc Yêu tộc.

Vô cùng khủng bố, một mảng yêu khí đen kịt áp bách xuống!

Vô số Yêu tộc lại trực tiếp điên cuồng oanh kích trận pháp thành trì!

Khiến trận pháp thành trì không ngừng dao động, như thể giây tiếp theo sẽ bị phá vỡ vậy!

“Yêu tộc tập kích!

Yêu tộc tập kích!” “Vì sao có nhiều Yêu tộc như vậy!

Chẳng lẽ Nhân tộc của Ngô sắp bị diệt tộc sao!” “Nhanh!

Nhanh đi gọi Khổng Tuyên Tôn Thượng!” “Bên ngoài đại trận toàn là Yêu tộc!

Vô số Nhân tộc đã bị bắt giết rồi a!” “Thánh Sư đâu!

Thánh Sư đâu!

Yêu tộc vì sao phải đối xử như vậy với Ngô đẳng!" "..." Chỉ thấy từng tiếng nói kinh khủng vạn phần từ bốn phía thành trì vang lên, trực tiếp truyền vào tai Khổng Tuyên, khiến hỏa nộ trong mắt hắn càng thịnh!

Chương 267

Tuy không biết Yêu tộc vì sao đột nhiên tập kích Nhân tộc, nhưng thế bất dung hoãn, giữ vững Nhân Tộc Tổ Địa là việc khẩn yếu!

"Phượng!" Chỉ thấy Khổng Tuyên miệng đột nhiên phát ra một tiếng phượng minh khổng lồ, trấn áp tất cả tiếng ồn ào của Nhân tộc.

Tùy tức trực tiếp xông lên trời, hiện ra nguyên hình, thân thể khổng lồ tản ra ngũ thải thần quang, quanh thân không ngừng bao quanh trận kỳ đại trận Nhân Tộc Tổ Địa.

"Ngô nãi Khổng Tuyên, có Ngô tại đây, ai dám động Nhân tộc!" Thân thể khổng lồ của Khổng Tuyên hướng về phía tất cả Yêu tộc trên thiên tế nộ hống!

Với sự phụ trợ pháp lực của hắn, đại trận này cuối cùng không còn dao động nữa.

Phải khen Thông Thiên Giáo Chủ đã lập đại trận thành trì này, không hổ là tồn tại thiện trường Đạo Pháp trận pháp nhất trong Lục Thánh.

Trận pháp đối mặt với vô số Yêu tộc oanh kích, có thể kiên trì lâu như vậy, có thể thấy tạo nghệ trận pháp của hắn đáng sợ đến mức nào!

Khí tức Phượng Hoàng tản ra từ Khổng Tuyên trực tiếp trấn áp phi cầm nhất tộc trong Yêu tộc, khiến chúng đều ngưng trệ, hoảng sợ phủ phục xuống đất.

"Cái gì!

Khí tức Phượng Hoàng thuần khiết!

Khí tức của Phượng tộc chi Hoàng!" "Không thể nào!

Phượng Hoàng nhất tộc, đã suy tàn!

Càng không thể có Đế Vương!" "Ngô bái kiến Phượng Hoàng Hoàng tộc Tôn Thượng..." "Phượng Hoàng Hoàng tộc Tôn Thượng cái quỷ gì!

Nếu là Ngô Yêu tộc, vì sao phải giúp Nhân tộc!" "Khốn kiếp!

Chẳng lẽ Phượng Hoàng nhất tộc muốn xuất thế sao!" "..." Không thể không nói, sự xuất hiện của Khổng Tuyên tức thì khiến tất cả Yêu tộc kinh dị vô cùng.

Phải biết, Phượng Hoàng nhất tộc, đó chính là vương giả dẫn dắt phi cầm nhất tộc của Yêu tộc năm xưa a!

Đó chính là bá chủ sơ kỳ của Hồng Hoang a!

Có thể nói, nếu Phượng Hoàng nhất tộc cường thế kia lại lần nữa xuất thế, nếu tái hiện uy thế ngày xưa, tất cả phi cầm nhất tộc đều phải phủ thủ xưng thần a!

Giờ đây Khổng Tuyên trên thân rõ ràng tản ra khí tức Hoàng tộc Phượng Hoàng nhất tộc, hoàn toàn không thể làm giả được.

Vậy vấn đề là, Khổng Tuyên rốt cuộc là ai, vì sao lại xuất hiện trong Nhân tộc, vì sao lại ngăn cản việc bắt giết Nhân tộc?

Chẳng lẽ, Phượng Hoàng nhất tộc lại lần nữa muốn quật khởi?

Muốn phản Đế Tuấn Thái Nhất?

Muốn đoạt lấy vị trí Đế Hoàng của Yêu tộc?

Trong khoảnh khắc, trong lòng tất cả Yêu tộc tư tự vạn thiên...

Cũng đúng lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng cảm nhận được tình thế nơi đây, đều hiện thân trên không Nhân Tộc Tổ Địa. ...

"Hoàng tộc Phượng Hoàng nhất tộc?

Hừ!" "Giờ đây Yêu tộc đã lấy Ngô huynh đệ nhị yêu làm tôn!

Phượng Hoàng nhất tộc thì có thể làm gì!" "Vinh diệu của chúng đã không còn nữa rồi!" Trên thiên tế Nhân Tộc Tổ Địa.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thân ảnh xuất hiện trên đỉnh đầu vô số Yêu Tướng Yêu Binh!

Đông Hoàng Thái Nhất càng nhìn xuống Khổng Tuyên phía dưới, miệng tràn đầy lời lẽ âm lãnh nói.

Không trách hắn lại như vậy.

Chính là những lời nói của phi cầm nhất tộc đã đánh một liều vắc-xin phòng ngừa!

Khiến hai huynh đệ Yêu này vô cùng kiêng kỵ thân phận của Khổng Tuyên!

Dù sao uy danh của Phượng Hoàng nhất tộc, đó là do vô số tiên huyết mà giết xuống!

Bằng không những phi cầm nhất tộc kia cũng sẽ không vì khí tức Phượng Hoàng trên thân Khổng Tuyên mà sợ hãi, thậm chí có kẻ trực tiếp hoảng sợ quỳ bái.

Điều đó trực tiếp nói rõ tác dụng của thân phận Khổng Tuyên, nói rõ uy danh khủng bố của Phượng Hoàng nhất tộc.

Điều đó cũng khiến Đế Tuấn và Thái Nhất cảm thấy sự uy hiếp sâu sắc!

Dù sao cho dù Phượng Hoàng nhất tộc kia có đáng sợ đến mấy thì sao?

Đó đều là chuyện cũ rồi!

Giờ đây người lãnh đạo Yêu tộc là hai huynh đệ bọn hắn!

Phi cầm nhất tộc lại là một phần cường đại không thể thiếu trong ức vạn vạn Yêu tộc, nếu bị Khổng Tuyên chinh phục, vậy thể diện của người lãnh đạo Yêu tộc sẽ bị đặt ở đâu?

Chương 268

Thế là, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau một cái, đều thấy được sát ý lạnh lẽo trong mắt đối phương.

Giờ đây Lưu Nhĩ không có mặt ở Nhân tộc, chính là thời cơ tốt để ra tay a!

Khổng Tuyên?

Thực lực không bằng bất kỳ Yêu Soái nào của Yêu tộc, lúc này giết chết hắn trong trứng nước là thời kỳ tốt nhất a!

Thế là, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không hề do dự, trực tiếp tế xuất linh bảo bạn sinh của mình.

"Cái gì mà phi cầm sinh linh kia, dám mạo xưng Phượng Hoàng tộc, dám cản trở thế quật khởi của Ngô đẳng Yêu tộc!" "Tất cả Yêu tộc nghe lệnh!

Kẻ nào cản trở, giết!" Đế Tuấn miệng bạo phát một tiếng hống lớn.

Lời vừa dứt, hắn và Đông Hoàng Thái Nhất đã song song lóe đến bên ngoài trận pháp thành trì Nhân Tộc Tổ Địa.

Giây tiếp theo, hai huynh đệ Yêu này ầm ầm oanh kích linh bảo trong tay!

"Oanh!" "Oanh!" Hai tiếng nổ lớn khủng bố tức thì từ trên không Nhân Tộc Tổ Địa truyền ra!

Ba động cường đại trực tiếp chấn động ra, đánh thức tất cả Yêu tộc!

Tất cả Nhân tộc trong đại trận lại trong khoảnh khắc chịu ảnh

hưởng, cho dù trận pháp từng lớp từng lớp làm giảm bớt dư uy công kích của Đế Tuấn Thái Nhất, nhưng vẫn khiến tất cả Nhân tộc cảm thấy đầu óc như bị trọng kích!

Tức thì từng người một thất khiếu chảy máu, sắc mặt tái nhợt vô cùng!

Còn về Khổng Tuyên, với tư cách là người chưởng khống đại trận, hắn chịu ảnh hưởng khủng bố nhất.

Chỉ thấy thân thể ngũ thải của hắn đột nhiên chấn động, vô số tiên huyết trực tiếp từ dưới lông vũ ngũ sắc thấm ra!

Chính là bị công kích của Đế Tuấn Thái Nhất ảnh hưởng, thân thể chịu trọng kích, cả trong lẫn ngoài đều bị thương!

Nhưng trong mắt hắn không có một chút sợ hãi nào, ngược lại còn có chút may mắn.

Chính là may mắn trận pháp đủ cường đại, có thể đỡ được một kích của Đế Tuấn Thái Nhất.

Đương nhiên, hắn cũng biết, trận pháp dù có cường đại đến mấy, cũng không thể giữ vững được.

Dù sao, thực lực của hắn và Đế Tuấn Thái Nhất, chênh lệch quá lớn rồi!

Nhưng cho dù như vậy, Khổng Tuyên cũng sẽ không có một chút khuất phục nào, chiến đấu!

Là con trai của Thủy Phượng Hoàng, là Tôn Giả của Nhân tộc, thà chiến tử, cũng phải bảo vệ Nhân tộc!

Vì, đây là nhiệm vụ Sư Tôn giao cho a!

"Yêu tộc!

Dám bắt giết Nhân tộc!

Nữ Oa không quản ư!" Khổng Tuyên miệng nộ hống, thanh âm tức thì vang vọng trời đất, cửu cửu không dứt!

Trong khoảnh khắc, tất cả Nhân tộc đột nhiên tỉnh ngộ!

A!

Thánh Mẫu Nữ Oa là Thánh nhân của Yêu tộc, chí tôn của Yêu tộc!

Giờ đây Yêu tộc vô duyên vô cớ ra tay với Nhân tộc, sinh tử của Nhân tộc bên ngoài thành trì chưa rõ, Thánh nhân Nữ Oa chẳng lẽ không quản ư!

Thế là, tất cả Nhân tộc trong Nhân Tộc Tổ Địa đều quỳ xuống đất, miệng cũng cao hô: "Ngô đẳng Nhân tộc, nay Yêu tộc xâm phạm, bắt giết Ngô tộc, cầu Thánh Mẫu bi liên, cứu cứu Nhân tộc!" "Ngô đẳng Nhân tộc,... cầu Thánh Mẫu bi liên, cứu cứu Nhân tộc!" "Ngô đẳng Nhân tộc,... cầu Thánh Mẫu bi liên, cứu cứu Nhân tộc!" "..." Câu nói này vang dội trong Nhân Tộc Tổ Địa, xen lẫn vô số Khí Vận Nhân tộc xông thẳng lên trời, vang vọng khắp toàn bộ Hồng Hoang đại lục!

Trong khoảnh khắc.

Tất cả đại năng Hồng Hoang đều nghe thấy tiếng hô mà kinh ngạc!

Đặc biệt là Yêu tộc, có chuyện gì vậy, Yêu tộc ra tay với Nhân tộc sao?

Khi dễ kẻ yếu sợ kẻ mạnh sao?

Vạn năm vừa qua, không đánh Vu tộc lại đánh Nhân tộc sao? ...

Trong Họa Hoàng Cung đóng kín vạn năm.

"Ngô đẳng Nhân tộc, nay Yêu tộc xâm phạm, bắt giết Ngô tộc, cầu Thánh Mẫu bi liên, cứu cứu Nhân tộc!" Vô số thanh âm Nhân tộc xen

lẫn Khí Vận Nhân tộc, từ hư không độn đến, đột nhiên nổ vang nơi đây!

Nữ Oa đang nhắm mắt tĩnh dưỡng tức thì mở hai mắt.

Chương 269

“Nhân tộc?

Yêu tộc?” Chỉ thấy trong mắt nàng tràn đầy sắc kinh ngạc.

Tùy tức theo thanh âm Nhân tộc, ánh mắt nàng tức thì xuyên qua vô số thời không, thấy Nhân Tộc Tổ Địa.

Giây tiếp theo nàng nhìn thấy cảnh tượng Nhân Tộc Tổ Địa, Nữ Oa ngẩn ra.

Yêu tộc thật sự đã ra tay với Nhân tộc.

Vì sao?

Vừa lúc đó, một đạo thiên cơ tức thì từ hư không hiện ra, chìm vào trong não hải nàng.

Trong não hải Nữ Oa giây tiếp theo xuất hiện cảnh tượng trong Thiên Đình, Yêu tộc đã phát hiện ra Đồ Vu Kiếm, v.v...

“Nhân tộc là mấu chốt khắc chế Vu tộc sao?” Nữ Oa miệng kinh hô, tùy tức liền lâm vào trầm tư.

Giờ đây cục diện không đơn giản, Nhân tộc và Yêu tộc, để nàng chọn một trong hai.

Một: Vì Nhân tộc, ra tay ngăn cản Yêu tộc!

Hai: Vì Yêu tộc, im lặng không làm gì...

Hai lựa chọn này tuần hoàn một vòng trong não hải Nữ Oa, lập tức có lựa chọn.

Chỉ thấy nàng vung tay phải, tất cả tiếng cầu khẩn của Nhân tộc tức thì biến mất không thấy.

Tùy tức... nàng nhắm hai mắt, tiếp tục tĩnh dưỡng...

Hiển nhiên, nàng đã chọn việc bỏ mặc Nhân tộc.

Đối với Nhân tộc mà nói, nàng là Thánh Mẫu vĩ đại, người sáng tạo Nhân tộc.

Nhưng đối với Thánh nhân Nữ Oa mà nói, Nhân tộc và nàng không có lợi ích hỗ tương.

Dưới ánh mắt của Thánh nhân, tự nhiên nàng thấy Nhân tộc lúc này có rất ít nhân quả với mình.

Ngược lại Nhân tộc lại có đầy rẫy nhân quả liên quan đến Lưu Nhĩ.

Vậy, Nhân tộc và Lưu Nhĩ thân cận như vậy, thì đi tìm Lưu Nhĩ đi, vì sao phải tìm ta?

Đương nhiên, nàng vô cùng rõ ràng.

Giờ đây Lưu Nhĩ đang đóng chặt Quỷ Môn Quan, chuyên tâm trong Địa Phủ giúp Hậu Thổ xử lý ức vạn cô hồn kia, hoàn toàn không biết chuyện xảy ra trên Hồng Hoang đại lục...

Nhưng, điều đó có liên quan gì đến nàng chứ...

Yêu tộc mới là thứ nàng coi trọng, mới có nhân quả lớn với nàng...

...

Hồng Hoang Đại Lục, Nhân Tộc Tổ Địa.

Trong thành trì vô số tiếng cầu khẩn của Nhân tộc đồng loạt vang vọng khắp phương trời đất này.

Vô số Yêu tộc tức thì tâm kinh đảm chiến.

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều lộ vẻ cảnh giác.

Phải biết, lần này bắt giết Nhân tộc, họ không hề thỉnh ý Nữ Oa.

Dù sao cũng sợ Nữ Oa không đồng ý a.

Nhưng lại nhìn thấy đây là biện pháp duy nhất để đánh bại Vu tộc, bởi vậy mới không thỉnh ý Nữ Oa, trực tiếp hạ lệnh bắt Nhân tộc.

Chỉ là không ngờ, trong Nhân Tộc Tổ Địa, lại xuất hiện Khổng Tuyên, một kẻ cản trở.

Nếu Nữ Oa không đồng ý, phải làm sao đây a?

Thế là, Đế Tuấn và Thái Nhất trong mắt hiện lên sát ý khủng bố, nhìn chằm chằm Khổng Tuyên.

Trong khi tâm trạng phức tạp...

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sau đó họ phát hiện, vô luận Nhân tộc gào thét, cầu khẩn.

Phương trời đất này, đều không hề có một chút phản ứng nào xuất hiện...

Rồi sau đó... không có rồi sau đó.

Chương 270

Hiển nhiên như vậy, kẻ ngốc cũng nhìn ra a, Nữ Oa hoàn toàn không quan tâm đến Nhân tộc này!

"Hừ!

Câm miệng!

Thánh nhân nào có rảnh mà quản!" Đông Hoàng Thái Nhất mắt lộ hung quang, miệng hô lớn, thanh âm trực tiếp trấn áp tất cả tiếng hô đồng thanh của Nhân tộc!

Tất cả Nhân tộc chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn lại, trên mặt tràn đầy sắc ngây dại.

Bởi vì, đúng như Đông Hoàng Thái Nhất nói, Nữ Oa, người sáng tạo Nhân tộc, thật sự không thèm quản a!

Đúng lúc này.

Các Yêu Vương phi cầm nhất tộc như Tất Phương, Quỷ Xa, Thương Dương, Khâm Nguyên, v.v., nhìn Khổng Tuyên yếu ớt như vậy, nhìn Nhân tộc tuyệt vọng như vậy liền trong khoảnh khắc phản ứng lại!

Vừa rồi bị khí tức Phượng Hoàng của Khổng Tuyên trấn trụ, sợ Nữ Oa ra tay giúp đỡ Nhân tộc!

Nhưng giờ đây sự thật bày ra trước mắt, Khổng Tuyên yếu ớt không chịu nổi một kích!

Nữ Oa không quản Nhân tộc!

Trong khoảnh khắc, trên mặt bốn đại Yêu Soái phi cầm nhất tộc tràn đầy sắc hung ác.

Trong thế giới Hồng Hoang, thực lực là tôn!

Dù là Hoàng tộc Phượng Hoàng thì sao?

Yếu ớt như vậy, lại muốn áp chúng một đầu sao?

Muốn chúng thần phục sao?

Không thể nào!

Hơn nữa, ai nói Khổng Tuyên là Phượng Hoàng?

Dù sao không thừa nhận là được!

Chẳng phải Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không thừa nhận sao?

Trong lòng chúng càng có chút e ngại sự ra tay tàn nhẫn của Đế Tuấn và Thái Nhất, sợ Đế Tuấn và Thái Nhất trách tội việc vừa rồi mất thái độ.

Sau khi phản ứng lại, chúng vội vàng từng tên một bắt đầu đứng ra biểu thái: "Khốn kiếp!

Tiểu nhi vô tri dám mạo xưng Phượng Hoàng tộc!

Đáng chết a!" "Giết!

Kẻ nào cản trở Yêu tộc quật khởi, đáng giết!" "Ít nói nhảm!

Phá trận mau phá cho lão tử ra!" "Ngẩn ra làm gì!

Đập vỡ cái trận này cho ta!" Bốn đại Yêu Soái phi cầm miệng hô lớn, trong tay lại không hề ngừng nghỉ, trực tiếp sử dụng toàn lực một kích, hướng về phía đại trận phía dưới oanh kích!

Mỗi một kích oanh kích lên đại trận, đều có thể khiến thân thể Khổng Tuyên đang chưởng khống đại trận chấn động, máu chảy không ngừng!

Mỗi một kích oanh kích lên đại trận, lại có một bộ phận Nhân tộc không chịu nổi, trực tiếp ngất xỉu...

Nhìn thấy vậy, các Yêu Soái khác hai mắt hơi nheo lại, trong lòng giật mình, đúng là tường đổ mọi người xô a!

Phi cầm nhất tộc vì muốn biểu lộ lòng trung thành mà lại liều mạng như vậy sao?

Đúng là trực tiếp ra tay tàn nhẫn a!

Vô sỉ đến mức không gọi phía dưới là Phượng Hoàng nhất tộc sao?

Đúng là khí tức Phượng Hoàng thuần khiết như vậy, làm sao chúng có mặt để nói Khổng Tuyên không phải Phượng Hoàng?

Không, nhìn thấy bốn đại Yêu Soái phi cầm nhất tộc bán sức như vậy.

Chúng cũng không còn do dự nữa, dù sao tâm tư của Đế Tuấn và Thái Nhất, còn sâu sắc lắm!

Thế là, các Yêu Soái khác trực tiếp tế xuất pháp bảo của mình, cũng vô cùng bán sức hướng về phía trận pháp phía dưới oanh kích!

“Oanh!

Oanh!

Oanh!” “...” Từng tiếng nổ lớn chấn động đến mức muốn nứt tai tức thì vang lên!

Đại trận lại lần nữa dao động không ngừng!

Một bộ dạng như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào!

Chương 271

Các Nhân tộc còn lại cuối cùng không chịu nổi, từng người một hai mắt phát đen, trực tiếp ngất xỉu ngã xuống đất!

Mỗi khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Thân thể Khổng Tuyên đều đột nhiên chấn động, tiên huyết trong miệng không biết từ lúc nào đã tràn ra, nhuộm đỏ một mảng đất phía dưới.

Chỉ thấy lúc này trong mắt kiên nghị của hắn tràn đầy tơ máu, khí tức trên người suy yếu vô cùng, giống như cây đèn cạn dầu.

Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn nghiến răng kiên trì, khống chế linh mạch dưới thành trì điên cuồng vận chuyển linh khí vào trong đại trận.

Không cam tâm a!

Nếu cho hắn tu luyện thêm một chút thời gian, hà tất đến nông nỗi này!

Nếu Sư Tôn ở đây, hà tất đến nông nỗi này!

Cũng đúng lúc này, các Yêu tộc khác đều giật mình tỉnh táo lại, đều giơ binh khí trong tay, hướng về phía đại trận oanh xuống!

Yêu tộc đại quân đồng loạt một kích, vô cùng khủng bố.

Khổng Tuyên cuối cùng không chịu nổi.

Tâm thần hắn dù có cường đại đến mấy, trận pháp thành trì dù có kiên cố đến mấy, dưới sự công kích đồng loạt khủng bố của Yêu tộc, Khổng Tuyên chỉ cảm thấy một luồng cảm giác choáng váng truyền đến!

Trong mắt kiên nghị vô cùng tức thì tràn đầy sắc không cam lòng.

Trong lòng vạn phần không cam tâm a!

Trong lòng vạn phần phẫn hận a!

Nếu cho thêm một chút thời gian, nhất định sẽ không bại!

"Sư Tôn!

Ngô có lỗi với ngài!

Ngô không cách nào bảo hộ tốt Nhân tộc!" Khổng Tuyên trong lòng gào thét.

Giây tiếp theo!

"Oanh!" Dưới một đòn công kích nữa, đại trận không ngừng dao động đột nhiên vỡ nát!

Tâm thần Khổng Tuyên kịch thống vô cùng, trong khoảnh khắc cảm thấy mắt đen lại, cuối cùng ngất xỉu đi!

Một giây trước khi hôn mê, mơ hồ nghe thấy một tiếng nộ hống từ xa truyền đến, tùy tức bất tỉnh nhân sự...

Khác với việc Khổng Tuyên bất tỉnh nhân sự.

Tất cả Yêu tộc lại rõ ràng nghe thấy một tiếng nộ hống khổng lồ từ xa truyền đến: "Vô sỉ Yêu tộc!

Đáng chết!" Thanh âm này vừa dứt, tất cả đại quân Yêu tộc cảm thấy mặt đất không ngừng truyền đến những chấn động khủng bố, như có đại quân đang giết đến vậy!

Tất cả Yêu tộc tức thì quay đầu nhìn theo thanh âm!

Trong khoảnh khắc thấy mười một bóng dáng cao lớn khôi ngô đang cuồng bôn, ở phía xa phía sau, lại có từng bóng dáng Vu tộc xuất hiện!

Đặc biệt là không giống như có đại quân đang giết đến vậy, mà thật sự có đại quân Vu tộc đang giết đến a! ...

Hiển nhiên, đại quân Yêu tộc hạ giới, tự nhiên ngay lập tức bị Vu tộc phát hiện.

Mười một Tổ Vu cũng ngay lập tức biết được tin tức.

Ban đầu họ không để ý, dù sao Yêu tộc là bại tướng dưới tay họ, tái chiến thì sao chứ?

Cho dù không có Hậu Thổ, Vu tộc cũng không sợ Yêu tộc một chút nào!

Nhưng không ngờ lại không phải như vậy.

Đại quân Yêu tộc hạ giới, không ra tay với Vu tộc, ngược lại lại đối phó Nhân tộc sao?

Sau khi biết được tin tức này, mười một Tổ Vu tức thì phẫn nộ vô cùng a!

Thánh Vu đang ở Địa Phủ xử lý ức vạn cô hồn vì Lục Đạo Luân Hồi của Hồng Hoang, đó là đại sự a!

Kết quả Yêu tộc lại nhân cơ hội này ra tay với Nhân tộc sao?

Thật sự có lý lẽ này ư!

Bởi vậy, không kịp triệu tập tất cả đại quân Vu tộc, họ trực tiếp dẫn đầu xông tới giết địch...

Mười một vị Tổ Vu sau khi biết Yêu tộc hạ giới bắt giữ Nhân tộc, lập tức nổi trận lôi đình!

Chương 272

Giờ đây, vạn cường giả Nhân tộc đã nhập trú Địa Phủ, Lưu Nhĩ cùng Hậu Thổ đang bận rộn với đại sự luân chuyển hàng ức vạn cô hồn đầu thai trong Lục Đạo Địa Phủ!

Kết quả Yêu tộc lại thừa cơ ra tay với Nhân tộc, sao có thể không tức giận?

Không chút do dự, họ lập tức tới trợ giúp!

Phải biết rằng, trong đại quân Vu tộc hiện nay, số lượng Vu nhân (tinh hoa kết hợp giữa Vu tộc và Nhân tộc) chiếm một con số kinh khủng!

Mặc dù thể chất không khủng bố như Vu tộc thuần khiết, nhưng lại thắng ở khả năng sinh sản mạnh mẽ!

Vu nhân cũng tượng trưng cho nhân quả giữa Vu tộc và Nhân tộc, gắn kết chặt chẽ hai tộc Vu nhân lại với nhau.

Mặc dù các Tổ Vu không biết vì sao Yêu tộc lại muốn bắt giữ Nhân tộc, nhưng không cần nói nhiều, đều phải ngăn chặn!

Tiếng gầm giận dữ vừa rồi chính là Đế Giang bạo phát ra.

Chỉ chớp mắt, mười một vị Tổ Vu đã đến Nhân tộc Tổ Địa!

Nhìn Khổng Tuyên ngã xuống không dậy nổi, nhìn tất cả Nhân tộc đều bảy lỗ chảy máu ngất xỉu, nhìn khắp thành đầy tinh phong huyết vụ… mười một vị Tổ Vu lập tức nổi giận.

“Hỗn trướng!

Bọn súc sinh các ngươi đáng chết! ” “Chẳng lẽ không sợ Thánh Vu nổi giận sao! ” “Nữ Oa sao lại băng tâm như vậy?

Không quản Nhân tộc sao! ” “Hừ!

Chẳng lẽ đều quên năm đó làm sao mà thành Thánh sao? ” “Yêu tộc súc sinh ỷ mạnh hiếp yếu!

Muốn chiến thì chiến với Ngô tộc, ức hiếp Nhân tộc là bản lĩnh gì? ” “Không hổ là cầm thú, toàn làm những chuyện vô sỉ! ” “Bại tướng dưới tay!

Cho trốn vạn năm rồi!

Lão tử hôm nay sẽ đồ sát các ngươi! ” “.....” Mười một vị Tổ Vu nhìn thảm trạng của Nhân tộc Tổ Địa xong, từng người một mắt ánh sát khí, gầm lên với Yêu tộc!

Đặc biệt là lại dính tới chuyện của Vu tộc!

“Đợi Ngô đẳng bắt hết Nhân tộc để đúc thành Đồ Vu Kiếm, rồi sẽ dùng kiếm chỉ thẳng vào Vu tộc, tiêu diệt toàn bộ các ngươi! ” Tất cả Yêu tộc Đại Năng nghe lời nói của mười một vị Tổ Vu xong, trong lòng run rẩy.

Từng người một đã tồn tại vô số năm, tự nhiên vô cùng rõ ràng cục diện hiện tại.

Bắt giữ toàn bộ Nhân tộc, thống nhất đúc thành Đồ Vu Kiếm mạnh nhất mới là chuyện quan trọng nhất hiện nay!

Đế Tuấn cùng Thái Nhất mắt lộ hàn quang, nói với các Yêu soái: “Chặn đứng Vu tộc!

Thu thập Nhân tộc! ” Lời này vừa ra, các Yêu soái đều hiểu rõ, lập tức bay đến đối diện mười một vị Tổ Vu, thần sắc cảnh giác.

Các Yêu binh Yêu tướng cũng lập tức phản ứng, lao xuống mặt đất, định thu thập những Nhân tộc đã sớm ngất xỉu kia!

Thế nhưng, hành động như vậy của Yêu tộc lại trực tiếp châm

ngòi ngọn lửa giận của mười một vị Tổ Vu!

"Dừng tay! " Đế Giang gầm lên một tiếng, thân ảnh chợt lóe, lập tức hiện ra chân thân cao ngàn trượng, lực pháp tắc không gian tốc độ khủng bố lập tức bạo phát, oanh kích về phía những Yêu binh Yêu tướng muốn động thủ thu thập Nhân tộc kia!

Các Tổ Vu khác cũng không chút chậm trễ, ngay sau đó cũng hiện ra chân thân, các loại lực pháp tắc mạnh mẽ hiển hiện, cũng oanh kích về phía những Yêu tộc kia!

Dưới sự cấp tốc của lực pháp tắc không gian tốc độ, ngay cả Đế Tuấn, Thái Nhất cùng các Đại Năng khác đều đã có chuẩn bị, nhưng vẫn chậm một sát na.

Trong một sát na, lực pháp tắc không gian tốc độ mà Đế Giang bạo phát đã đánh tan các Yêu binh Yêu tướng, phần lớn Yêu tộc vừa động thủ đã bị oanh kích bay ra ngoài!

Đế Tuấn, Thái Nhất vội vàng ra tay, các Yêu soái cũng vội vàng ra tay, hai bên Đại Năng tức thì va chạm, đại chiến bùng nổ!

Mười một đạo lực pháp tắc mạnh mẽ khủng bố giao kích, oanh về phía các Yêu tộc Đại Năng.

Lại có Yêu tộc Đại Năng cầm Linh bảo mạnh mẽ, xen lẫn yêu khí ngút trời bổ về phía chân thân của Tổ Vu!

Chương 273

Từng tiếng va chạm long trời lở đất lập tức vang lên từ nơi đây...

Những Yêu tộc thực lực yếu hơn đều lùi lại, hoàn toàn không dám đến gần, ngược lại khiến những Nhân tộc ngất xỉu thoát được một kiếp...

Từng người một thần sắc khó coi, vốn định bắt giữ Nhân tộc để đúc Đồ Vu Kiếm, kết quả lại trực tiếp đối đầu với Vu tộc sao?... .....

Khi đại chiến lại bùng nổ ở Nhân tộc Tổ Địa.

Một thân ảnh lại xuất hiện trên Thái Dương Tinh.

Chỉ thấy trên mặt người đó đầy vẻ bi liên từ ái, thân mặc cà sa, phía sau còn có kim hoàng sắc quang luân vận chuyển.

Chính là vị Thánh nhân của Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, Chuẩn Đề Thánh Nhân!

"Nếu đại chiến đã bùng nổ lần nữa, cục diện hỗn loạn, Ngô chi bằng thêm dầu vào lửa một chút! " Chuẩn Đề Thánh Nhân xuất hiện trên Thái Dương Tinh xong, ánh mắt nhìn về phía Nhân tộc Tổ Địa, lẩm bẩm một mình.

Lý do y xuất hiện ở đây rất đơn giản.

Đó là: để thực hiện đại nguyện đã lập.

Trong mắt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Hồng Hoang Thế Giới càng loạn càng tốt.

Như vậy, bốn mươi tám đại nguyện mà y đã lập mới có cơ hội thực hiện!

Bằng không, nếu toàn bộ sinh linh trong thế giới đều hòa thuận yên bình, sao có thể thực hiện đại nguyện đã lập để đề cao tu vi?

Cũng chính vì vậy, cục diện hiện tại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn nhúng tay vào...

Dù sao, Thiên Đạo công đức đâu phải dễ dàng đạt được?

Nơi đáng sợ dưới Thiên Đạo, ngay cả Thánh nhân cũng không thể thoát khỏi đó...

Vậy Chuẩn Đề Thánh Nhân muốn làm gì?

Chính như y đã nói, muốn thêm một mồi lửa, khiến chiến cuộc càng thảm liệt hơn!

Rõ ràng, trên Thái Dương Tinh, có một mồi lửa như vậy...

Lại nói về Chuẩn Đề đạo nhân.

Sau khi lẩm bẩm xong, y lập tức xoay người bay về một hướng nào đó trên Thái Dương Tinh.

Khoảnh khắc xoay người, hình dạng bên ngoài lập tức biến hóa thành dáng vẻ của Lưu Nhĩ.

Ánh mắt bi liên cũng hoàn toàn chuyển hóa thành sắc lạnh lẽo.

Chẳng mấy chốc, y đã đến trước một đại thụ chọc trời màu đỏ rực trên Thái Dương Tinh.

Chỉ thấy cây cự thụ này toàn thân đỏ rực, còn có khí tức nóng bỏng tỏa ra, khiến nhiệt độ nơi đây cao đến kinh người.

Trên ngọn cây, còn có mười con Kim Ô đang nghỉ ngơi.

Rõ ràng, đó chính là Phù Tang Thần Thụ của Thái Dương Tinh, cũng là nơi Đế Tuấn và Thái Nhất huynh đệ hai Yêu ra đời.

Còn mười con Kim Ô trên Phù Tang Thụ, chính là con trai của Đế

Tuấn, Yêu tộc Thái tử...

Lúc này mười Đại Kim Ô chưa trưởng thành, nên Đế Tuấn mới để mười Kim Ô tu luyện trên Phù Tang Thụ.

Vì vậy, có một đại trận bao quanh Phù Tang Thụ do Đế Tuấn lập ra...

Thấy cảnh tượng này, Chuẩn Đề Thánh Nhân hóa thành dáng vẻ Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, bởi vì y cuối cùng đã đạt được mục đích...

Ngay sau đó, y trực tiếp nhấc chân phải, bước vào bên trong đại trận.... .....

Trên Thái Dương Tinh của Hồng Hoang Thế Giới.

Trong khi Yêu tộc và Vu tộc đang giao chiến ở Nhân tộc Tổ Địa.

Chuẩn Đề Thánh Nhân hóa thành dáng vẻ Lưu Nhĩ đứng dưới Phù Tang Thần Thụ.

Đối với đại trận bao quanh Phù Tang Thần Thụ trước mặt.

Chuẩn Đề Thánh Nhân coi như không thấy, mà ngược lại dời ánh mắt lên mười con Kim Ô trên ngọn Phù Tang Thụ.

Lúc này mười con Kim Ô hoàn toàn không phát hiện ra y.

Chuẩn Đề vì chuyến đi này, xuất phát từ thận trọng, đã che giấu toàn bộ khí tức của mình.

Chương 274

Đã là Thánh nhân, sau khi thu liễm khí tức, đừng nói mười Đại Kim Ô, ngay cả Đế Tuấn, Thái Nhất cũng không thể phát giác được!

Nhưng tiếp theo để diễn kịch, không thể che giấu khí tức nữa.

Y vận chuyển công pháp, toàn thân chấn động, thân thể vốn nhạt nhẽo vô hình vô vị bỗng nhiên tản mát ra khí tức y hệt Lưu Nhĩ!

Ngoại hình và khí tức, hoàn toàn giống hệt Lưu Nhĩ, ngay cả người quen thuộc với Lưu Nhĩ cũng nhất thời không thể phân biệt thật giả.

Khoảnh khắc tiếp theo, không còn chậm trễ, y trực tiếp nhấc chân bước vào đại trận!

Về phần trận pháp mà Đế Tuấn đã tinh tâm phí sức lập ra, trước mặt Chuẩn Đề, lại như không có gì, y trực tiếp xuyên qua trận pháp, không hề gây ra bất kỳ gợn sóng nào, ngay cả Đế Tuấn cũng không phát giác một chút.

Thế nhưng, khí tức hoàn toàn không che giấu kia, lại trực tiếp làm kinh động mười con Kim Ô trên Phù Tang Thụ!

Chỉ thấy Chuẩn Đề hóa thành dáng vẻ Lưu Nhĩ vừa xuyên qua đại trận, mười con Kim Ô trên Phù Tang Thụ lập tức đổ dồn ánh mắt về phía y.

Nhiệt độ xung quanh càng trực tiếp nóng bỏng lên mấy lần!

“Ai!

Dám tự tiện xông vào nơi bản hoàng tử nghỉ ngơi! ” “Ngươi là ai!

Tìm chết sao! ” “Ai?

Trên Thái Dương Tinh lại có người sao? ” “Thấy bản hoàng tử vì sao không hành lễ! ” “Không đáp lời?

Thiêu chết ngươi! ” “.....” Mười Đại Kim Ô đều mở miệng gào lên với Chuẩn Đề.

Mỗi một ánh mắt đều tràn đầy kiêu ngạo và hung tàn.

Nếu không phải Chuẩn Đề xuất hiện ở đây... nếu không phải ở Thái Dương Tinh quá nhàm chán... chúng đã trực tiếp ra tay thiêu chết Chuẩn Đề!

Lại nói Chuẩn Đề Thánh Nhân, nhìn dáng vẻ của mười con Kim Ô, nghe ngữ khí coi trời bằng vung của mười con Kim Ô, trong lòng lập tức dâng lên sự khinh thường.

Hoàn toàn giống hệt đức hạnh của tên chim chóc Đế Tuấn kia!

Bản hoàng tử ư?

Bản Thánh một tay lật một cái Thần Lôi Diệt Thế là xong!

Ngay cả Lão Tử cũng không dám nói chuyện với Bản Thánh như vậy!

Nhưng đây không phải chính sự, trong lòng y cũng bớt giận một chút.

Dù sao y có thể gài bẫy người, à không, gài bẫy chim.

Vì vậy, sau khi mười con Kim Ô chất vấn, Chuẩn Đề bắt đầu bước vào chế độ diễn kịch.

Chỉ thấy y trước tiên kinh ngạc nhìn xung quanh, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Sau đó mới giả vờ nhìn thấy mười Đại Kim Ô, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc.

Y trực tiếp cúi người hành lễ với đám chim trên ngọn cây, trong miệng liên tục kêu to cầu xin tha mạng: "Chư vị điện hạ tha mạng a! " "Tiểu đích chỉ là Yêu tộc chi binh của Thiên Đình, bị Vu tộc truy sát, bất đắc dĩ phải chạy trốn vào đây, đã làm phiền chư vị điện hạ nghỉ ngơi, cầu chư vị điện hạ tha mạng a! " "....." Kỹ năng diễn xuất của Chuẩn Đề đạo nhân thật vô cùng chân thực.

Dù sao trước khi thành Thánh, y đã trưởng thành nhờ kỹ năng diễn xuất, giả heo ăn thịt hổ để bán thảm.

Năm đó ở Tử Tiêu Cung, y đã trực tiếp lừa lấy bồ đoàn của Hồng Vân Lão Tổ bằng kỹ năng diễn xuất, từ đó có thể thấy kỹ năng diễn xuất của y tinh xảo đến mức nào.

Nếu tinh tu con đường này, chưa chắc đã không thể diễn kịch thành Thánh.

Vì vậy, từng lời từng chữ lúc này đều mang theo tiếng khóc nức nở, tràn đầy bi phẫn.

Đơn giản là khiến nam nhân nghe xong trầm mặc, nữ nhân nghe xong rơi lệ.

Mười con Kim Ô chưa từng bước chân vào thế tục lập tức ngây người, không khỏi nhìn nhau, sau đó mới hoàn hồn.

Chương 275

“Câm miệng!

Cho bản hoàng tử đứng dậy! ” “Nếu là Thiên Đình chi binh, vì sao lại bị Vu tộc truy sát? ” “Nói thật thà! ” Đại Kim Ô mở miệng nói với Chuẩn Đề.

Mặc dù là con chim ra đời sớm nhất trong mười con Kim Ô, nhưng vẫn luôn ở trong Thái Dương Tinh, không hiểu biết nhiều về thế giới bên ngoài.

Vì vậy, nghe lời Chuẩn Đề nói xong, trong lòng cũng đầy nghi hoặc không hiểu.

“A!

Đại huynh nói đúng! ” “Yêu tộc chi binh của Ngô tộc ta, sao có thể bị Vu tộc truy sát! ” “Nhất định có chỗ ẩn giấu!

Mau nói thật cho bản hoàng tử! ” “Vu tộc?

Loại đại lão thô kia có bản lĩnh gì?

Phụ hoàng nói, đợi tiêu diệt toàn bộ Vu tộc, sẽ dẫn Ngô đẳng đạp vào Hồng Hoang đại địa. ” “.....” Chín con Kim Ô còn lại nghe lời Đại Kim Ô nói xong, cũng vội vàng mở miệng nói.

Trong mắt chúng, Yêu tộc là vô địch, không thể bị đánh bại, có thể chọn ngày tiêu diệt Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang Thế Giới.

Còn Vu tộc, thì là loại đại lão thô, từng tên một đều ngu muội, không lâu nữa sẽ bị tiêu diệt.

Dù sao, quan niệm như vậy là do phụ hoàng truyền thụ cho chúng.

Cho nên lúc này nghe lời Chuẩn Đề Thánh Nhân nói xong, mười

con Kim Ô đều nổi giận.

Sao có thể nói Yêu tộc không được?

Chẳng phải đang đánh vào mặt phụ hoàng sao?

Lại nói Chuẩn Đề Thánh Nhân hóa thành Lưu Nhĩ.

Nghe lời mười con Kim Ô nói xong, lập tức ngẩn người.

Hoàn toàn là ếch ngồi đáy giếng a, Kim Ô?

Hóa ra Đế Tuấn ngày ngày đều khoác lác với con trai a!

Đợi tiêu diệt Vu tộc rồi mới cho mười Đại Kim Ô xuất thế?

Đặc biệt là chắc phải đợi mười mấy vạn năm nữa sao?

Y cũng vội vàng sắp xếp lại suy nghĩ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, miệng đầy lời lẽ ủy khuất nói: "Tiểu đích nào dám nói dối a!

Lời tiểu đích nói đều là sự thật mà toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều biết đó chư vị điện hạ! " "Vu tộc kia thân thể vô cùng cường hãn, thực lực tổng thể vô cùng mạnh mẽ, có thể nói là ngang tài ngang sức với Yêu tộc ta, thậm chí còn nhỉnh hơn một bậc a! " "Đừng nói lần trước Thập Nhị Tổ Vu đã bao vây Nam Thiên Môn Thiên Đình trên đỉnh Bất Chu Sơn. " "Càng đừng nói vì đại chiến với Vu tộc, dẫn đến Yêu tộc bị cấm túc vạn năm, chỉ có thể ở Thiên giới..." "Chỉ riêng hiện tại, Vu tộc đang đại chiến với Yêu tộc ta trên Hồng Hoang đại lục đó! " "Thực lực của Ngô yếu ớt, lại không có bảo bối thuận tay, nên mới không địch lại sự truy sát của Vu tộc, phải chạy trốn vào đây a..." "....." Chuẩn Đề Thánh Nhân liên tục nói.

Tóm lại trong lời nói của y, Yêu tộc thảm đến mấy cũng có, Vu tộc lợi hại đến mấy cũng có.

Nghe đến mức mười con Kim Ô mắt đỏ bừng, từng con một không kìm được mà vỗ cánh gầm lên: "Hỗn trướng! " "Ngươi nói thật

sao? ” ....

“Hỗn trướng!

Ngươi nói thật sao! ” Trên Phù Tang Thụ của Thái Dương Tinh, mười con Kim Ô gầm lên với Chuẩn Đề Thánh Nhân hóa thành dáng vẻ Lưu Nhĩ.

Chương 276

Mỗi một con Kim Ô đều mắt lộ hỏa quang, hơn nữa Thái Dương Chân Hỏa trời sinh không ngừng thiêu đốt xung quanh thân thể, chói mắt vô cùng!

Không trách chúng lại phẫn nộ như vậy.

Phải biết rằng, từ khi ra đời đến nay, Đế Tuấn vẫn luôn nói với chúng rằng Yêu tộc là tồn tại vĩ đại nhất thế giới này.

Không những có Nữ Oa Thánh Nhân cùng các tồn tại đỉnh phong khác ủng hộ Yêu tộc.

Thiên Đình của Yêu tộc còn có Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng cùng hơn mười vị Chí Cường Giả!

Còn chúng, chính là hoàng tử của Yêu tộc!

Đợi đến ngày Yêu tộc tiêu diệt Vu tộc, cũng là lúc mười Đại Kim Ô xuất thế.

Vì vậy, chúng vẫn luôn chờ đợi ngày này.

Kết quả, chưa đợi Vu tộc bị tiêu diệt, lại đợi được chuyện Yêu tộc liên tục bị Vu tộc áp đảo sao?

Chẳng phải ngày xuất thế của chúng sẽ bị trì hoãn liên tục, trở nên xa vời vô vọng sao!

Mười Đại Kim Ô trong lòng tự nhiên nổi giận, tự nhiên phẫn nộ vô cùng!

Chuẩn Đề Thánh Nhân nghe tiếng gầm giận dữ xong, trong lòng không giận mà ngược lại vui mừng.

"Mười đứa tiểu nhi này thật đáng thương a, cái đáng thương của

ếch ngồi đáy giếng...” “Nếu không lớn lên, Yêu tộc sẽ lại có thêm mười Chí Cường Giả nữa a! ” “Cũng khó trách, Đế Tuấn lại sủng ái như vậy. ” “Chỉ là sự sủng ái này, lại khiến Bản Thánh có thể dàn xếp một nước cờ rồi...” Ánh mắt Chuẩn Đề Thánh Nhân lóe lên, trong lòng vô số suy nghĩ không ngừng hiện ra.

Ngay sau đó không nói nhiều, vẫn giữ vẻ đáng thương, chắp tay đáp lại mười con Kim Ô: “Điện hạ!

Tiểu đích đều nói sự thật a! ” “Lời tiểu đích nói đều là sự thật mà toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều biết đó chư vị điện hạ! ” “Chư vị điện hạ nếu không tin, hoàn toàn có thể tùy tiện tìm một tu sĩ Hồng Hoang nào đó để chất vấn! ” “Tiểu đích nếu có nửa lời không thật, tiểu đích sẽ không được chết tử tế a! ” Chuẩn Đề Thánh Nhân nói đến mức nước mắt chảy dài, tiếng khóc nức nở lại hiện ra, lời nói khàn đặc, diễn tả hai chữ bi thảm sống động như thật!

Khiến Thái Dương Chân Hỏa trên người mười con Kim Ô sắp bùng nổ không khỏi chững lại!

Dù sao chúng vừa mới trưởng thành, lực sát phạt chưa đủ, đối mặt với một tiểu yêu Yêu tộc đáng thương bi thảm như vậy, thực sự không thể trách tội được.

Chẳng lẽ, lời tiểu yêu nói là thật sao?

Mười con Kim Ô trong lòng lóe lên một ý nghĩ, không khỏi nhìn nhau.

Nhất thời, không khỏi cảm thấy Thái Dương Chân Hỏa trên người không có chỗ phát tiết, khó chịu vô cùng!

“Không thể nào!

Yêu tộc của Ngô còn có Nữ Oa Thánh Nhân ở đó! ” “Vu tộc có đức hạnh gì mà dám đối kháng với Yêu tộc? ” “Ngay cả khi Vu tộc

đơn giản, cũng sẽ không ngốc như vậy chứ! ” “A!

Nữ Oa Thánh Nhân vừa ra tay, toàn bộ Vu tộc tức khắc có thể bị tiêu diệt, làm sao có thể dung túng Vu tộc lộng hành? ” “.....” Mười con Kim Ô trong lòng có chút hoài nghi, nên hỏi Chuẩn Đề hóa thành dáng vẻ Lưu Nhĩ.

Ngữ khí đã dịu đi vài phần, không còn sắc bén như trước.

Chuẩn Đề Thánh Nhân nghe xong, trong lòng vô cùng vui mừng, thầm nghĩ đã thành công một bước trong việc lừa gạt.

Ngay sau đó tùy cơ ứng biến, mắt lệ lưng tròng, đáng thương vô cùng từng câu một đáp lại: “Chư vị điện hạ có điều không biết a. ” “Trận đại chiến Vu Yêu vạn năm trước, Nữ Oa Thánh Nhân quả thực đã ra tay a! ” “Nhưng Vu tộc có đại trận có thể triệu hồi hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần, chống lại uy thế của Thánh nhân. ” “Chính Nữ Oa Thánh Nhân ra tay đã phá vỡ quy tắc, nên mới dẫn đến Đạo Tổ xuất hiện, ban lệnh cấm túc vạn năm! ” Chuẩn Đề Thánh Nhân vừa nói, vừa lén nhìn thần sắc kinh ngạc vô cùng của mười con Kim Ô.

Trong lòng thầm vui, lại lần nữa ném ra một câu khiến mười con Kim Ô kinh hãi: “Hơn nữa, Hậu Thổ Tổ Vu của Vu tộc cách đây không lâu, đã hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, thành Thánh bằng đại công đức...” “Cho nên Vu tộc quả thực có Thánh nhân a! ” Lời Chuẩn Đề nói vô cùng chân thành, đơn giản là không thể chân thành hơn.

Chương 277

Bởi vì lời này không có giả dối a, Hậu Thổ quả thực đã hóa thân thành Luân Hồi, quả thực đã thành Thánh bằng đại công đức a!

Chỉ là uy thế Thánh nhân chỉ có thể phát huy ở Địa Phủ mà thôi.

Đương nhiên, chuyện này Chuẩn Đề sẽ không nói.

Nghe Chuẩn Đề Thánh Nhân nói xong, mười con Kim Ô trực tiếp kinh ngốc.

Vu tộc có thể triệu hồi hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần, uy lực sánh ngang Thánh nhân sao?

Hậu Thổ Tổ Vu hóa thân Luân Hồi, thành Thánh bằng đại công đức sao?!

Vu tộc cũng có Thánh nhân sao?

Chuyện này sao có thể!

Nghe vậy, mười con Kim Ô cũng tin lời Chuẩn Đề.

Tin lời Chuẩn Đề, cũng có nghĩa là, Yêu tộc thật sự vẫn luôn bị Vu tộc áp đảo sao?

Cũng có nghĩa là, tiểu yêu Chuẩn Đề thật sự bị Vu tộc truy sát đến Thái Dương Tinh sao?

Lửa giận trong lòng mười con Kim Ô lập tức bạo phát!

“Vu tộc đáng chết!

Bản hoàng tử nhất định phải thiêu chết từng tên một! ” “Hỗn trướng a!

Dám đối xử với tử dân Yêu tộc của Ngô như vậy! ” “Đáng ghét a!

Đáng ghét a!

Nếu không phải phụ hoàng không cho Ngô đẳng ra ngoài, Ngô nhất định sẽ giáng lâm Hồng Hoang đại lục, chém giết Vu tộc! " "Phụ hoàng và hoàng tộc, thậm chí toàn bộ Yêu tộc đều đang đối kháng với Vu tộc, Ngô đẳng sao có thể ở đây sống tạm bợ? " "A!

Tam ca nói đúng!

Hồng Hoang đại địa, không có chiến tích của Ngô đẳng, Ngô đẳng có xứng tự xưng là Yêu tộc hoàng tử sao! " "Chư vị đệ đệ nói Ngô đều hiểu, nhưng phụ hoàng đã lập đại trận, Ngô đẳng hoàn toàn không thể ra ngoài a! " "....." Mười con Kim Ô không ngừng gầm lên, nhưng chỉ có thể làm dịu đi một chút lửa giận.

Đối với những kẻ kiêu ngạo vô cùng, nếu trong đại chiến Vu Yêu không có bóng dáng của chúng, thì có tư cách gì tự xưng là Yêu tộc hoàng tử?

Có tư cách gì hưởng thụ vinh dự của phụ bối?

Cho nên a!

Lúc này khắc này, chỉ có một ý niệm!

Đó là sát!

Giáng lâm Hồng Hoang đại lục, thiêu đốt thành tro bụi tất cả những gì cản trở Yêu tộc chinh phạt Vu tộc!

Chỉ có như vậy mới có thể làm dịu lửa giận trong lòng!

Chỉ có như vậy mới có thể xứng đáng với vinh dự trên người!

Chỉ có như vậy mới có thể xứng đáng với phụ hoàng!

Nhưng câu nói của Đại Kim Ô kia, lại trực tiếp dội một gáo nước lạnh vào ngọn lửa chiến tranh.

Khiến chúng cảm thấy lạnh thấu xương...

Chúng nhìn chằm chằm vào ánh sáng trận pháp ở không xa.

A!

Có đại trận này, làm sao ra ngoài được?

Nếu có thể ra ngoài, thì những kẻ vô cùng khát khao Hồng Hoang đại lục đã sớm ra ngoài rồi...

Chúng không khỏi có chút nản lòng thoái chí, chỉ cảm thấy thật vô dụng, ngay cả một trận pháp cũng không thể đột phá, nói gì đến đồ sát Vu tộc, thật nực cười a...

Cũng chính vào lúc này, một âm thanh truyền đến: “Ra ngoài?

Chương 278

Ta có cách a...” “Ra ngoài?

Ta có cách a...” Trên Thái Dương Tinh, lời này vừa ra, tất cả Kim Ô đều quay đầu nhìn về phía Chuẩn Đề hóa thành dáng vẻ Lưu Nhĩ.

Lúc này, chúng cũng đột nhiên tỉnh ngộ!

A!

Tiểu yêu này có thể tiến vào đây, vậy nhất định có cách phá trận a!

“Mau!

Có cách gì!

Làm sao ngươi tiến vào đây! ” Các Kim Ô đều mở miệng hỏi, ngữ khí tràn đầy kích động.

Đã bao nhiêu năm rồi a!

Từ khi ra đời đến nay vẫn luôn ở trong Thái Dương Tinh này, vẫn luôn ở trên Phù Tang Thần Thụ.

Mặc dù Phù Tang Thần Thụ là Tiên Thiên Linh Căn, tu luyện ở đây có lợi ích rất lớn.

Nhưng đối với chúng, lại như một nhà tù a!

Chúng cũng đã có chút chán nản.

Nhưng đây là đại trận do phụ hoàng lập ra a, đại trận này liên kết với Phù Tang Thần Thụ, vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả chúng cũng không thể lay chuyển nửa phần, nhưng tiểu yêu này lại tiến vào được sao?

Chẳng lẽ tiểu yêu này lại tinh thông Đại Đạo Trận Pháp đến vậy

sao?

Lại nói sau khi Kim Ô phản ứng như vậy, Chuẩn Đề Thánh Nhân mắt lộ vẻ vui mừng, sau đó gật đầu nói: “A!

Trận pháp có một chỗ sơ hở a! ” “Trận pháp có sơ hở? ” Mười con Kim Ô nghe lời Chuẩn Đề Thánh Nhân nói, trong lòng vừa tức giận vừa kích động.

Tức giận vì cảm thấy Chuẩn Đề đang lừa gạt chúng.

Dù sao trận pháp này là do Đế Tuấn sáng tạo, trận pháp của y mạnh đến mức ngay cả chúng cũng không thể phá giải.

Ngược lại, tiểu yêu Chuẩn Đề lại có thể phá giải sao?

Có thể nhận ra sơ hở của trận pháp sao?

Chẳng phải chúng không bằng tiểu yêu sao!

Tự nhiên vô cùng tức giận a.

Còn kích động là vì, nhìn Chuẩn Đề nói có vẻ thật như đúc.

Vậy thì trước tiên không nói đến việc lừa gạt hay không, nếu trận pháp thật sự có sơ hở, chẳng phải cuối cùng chúng cũng có thể ra ngoài sao?

Chẳng phải cuối cùng chúng cũng có thể giáng lâm Hồng Hoang đại lục để đồ sát Vu tộc, vì phụ hoàng, vì toàn bộ Yêu tộc mà góp một chút sức lực sao?

Tự nhiên vô cùng kích động.

Chúng cũng không đợi Chuẩn Đề đáp lời, trực tiếp mở miệng nói: “Dẫn đường!

Nhanh lên! ” Ý cấp bách trong lời nói, khiến Chuẩn Đề trong lòng đại hỉ.

Mục đích cuối cùng đã đạt được, y cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó vội vàng xoay người, dẫn mười con Kim Ô đi về phía quang bích trận pháp!

Chẳng mấy chốc, mười con Kim Ô dưới sự dẫn dắt của Chuẩn Đề, đã đến chỗ quang bích trận pháp nằm ở hướng Đông Nam của Phù Tang Thần Thụ.

“Thật sự có sơ hở! ” “Chuyện gì thế này? ” “Kỳ lạ a!

Đại trận do phụ hoàng lập ra sao lại xuất hiện sơ hở chứ? ” “A!

Chương 279

Ta chưa từng phát hiện ra a! ” “.....” Vừa đến nơi này, không cần đợi Chuẩn Đề mở miệng, mười con Kim Ô đã bắt đầu kinh hô.

Bởi vì trên quang bích trận pháp ở đây, thật sự xuất hiện một cái lỗ lớn bằng hình người!

Xuyên qua cái lỗ, càng có thể nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài.

Cho nên mười con Kim Ô mới lúc này đây kích động như vậy!

Chuẩn Đề thấy vậy trong lòng thầm cười.

Cái lỗ này là do y tạo ra, những tiểu gia hỏa này tự nhiên không biết a!

“Chư vị điện hạ!

Lời tiểu đích nói là sơ hở của trận pháp! ” “Tiểu đích chính là từ đây mà trốn vào. ” “Bây giờ tiểu đích sẽ diễn tả cho chư vị điện hạ xem! ” Chuẩn Đề Thánh Nhân chắp tay hành lễ với mười con Kim Ô xong, thân hình vừa động, trực tiếp chui ra khỏi cái lỗ đó!

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc vui mừng của mười con Kim Ô, y đã xuất hiện bên ngoài trận pháp.

“Ha ha ha!

Quả nhiên không lừa ta!

Chư vị đệ đệ, đi thôi! ” Đại Kim Ô thấy vậy trực tiếp cười lớn, thân thể khẽ động, trực tiếp hóa thành một đạo kim quang xuyên qua sơ hở trận pháp, sau đó xuất hiện bên ngoài trận pháp.

Các Kim Ô còn lại thấy vậy, cũng vội vàng theo sau, từng con một hóa thành kim quang, xuyên qua cái lỗ này xuất hiện bên ngoài trận

pháp.

“Ha ha ha!

Tiểu yêu!

Dẫn đường, dẫn bản hoàng tử đến Vu tộc!

Bản hoàng tử muốn thiêu chết Vu tộc để trút giận! ” Mười con Kim Ô xuyên qua đại trận, đều kinh hỉ và tò mò nhìn xung quanh Thái Dương Tinh, sau đó Đại Kim Ô trực tiếp ra lệnh cho Chuẩn Đề.

Tự tiện rời khỏi đại trận, sợ bị Đế Tuấn quở trách, tự nhiên phải giết vài tên Vu tộc để lấy công chuộc tội a!

Chuẩn Đề vội vàng gật đầu, trực tiếp dẫn mười Đại Kim Ô đầy sát khí bay về phía Hồng Hoang đại lục!

Đương nhiên, với sự đặc biệt của mười Đại Kim Ô, tự nhiên đi đến đâu cũng sẽ khiến người khác chú ý!

Vì vậy, trên đường đi, Chuẩn Đề đều bí mật ra tay che giấu tất cả hành tung của mười Đại Kim Ô.

Điều này cũng dẫn đến trên đường đi, không có bất kỳ sinh linh tu sĩ nào phát hiện mười Đại Kim Ô xuất thế.

Càng không cần nói đến Đế Tuấn lúc này đang giao chiến với Tổ Vu ở Nhân tộc Tổ Địa.

Chẳng mấy chốc, Chuẩn Đề dẫn mười con Kim Ô đến một bộ lạc Vu tộc trên không Hồng Hoang đại lục.

“Hồng Hoang đại địa? ” “Quả nhiên khắp nơi đều hiển lộ sinh cơ vạn vật a! ” “A!

Tam ca nói đúng, nơi này mạnh hơn Thái Dương Tinh rất nhiều! ” “Nghe phụ hoàng nói, Hồng Hoang đại lục khắp nơi đều có thể nhìn thấy thiên tài địa bảo, nay tận mắt thấy, quả nhiên danh bất hư

truyền...” “Ha ha ha!

Tuyệt vời thay!

Đợi đồ sát bộ lạc Vu tộc xong, Ngô đẳng sẽ đi tìm bảo bối...” “.....” Nhìn Hồng Hoang đại địa khắp nơi tràn đầy sinh cơ bừng bừng, mười con Kim Ô không khỏi từng con một phát ra tiếng kinh ngạc.

Trong đó, Đại Kim Ô lớn tuổi nhất trong lúc kinh ngạc, vội vàng tỉnh ngộ, nói với Chuẩn Đề hóa thành dáng vẻ Lưu Nhĩ: “Vu tộc tử dân!

Mau dẫn đường phía trước, bản hoàng tử sẽ giúp ngươi báo thù! ” Chuẩn Đề nghe lời, hơi ngẩn ra.

Bởi vì đã lừa gạt được những con Kim Ô này đến đây, đại công đã cáo thành rồi a!

Nếu tiếp tục lưu lại, bị các Đại Năng khác phát hiện, thì chẳng phải không hay rồi sao!

Chương 280

Tiếp theo dù không có y, mười con Kim Ô đầy thù hận với Vu tộc cũng sẽ xông lên đối phó Vu tộc.

Lưu lại thêm vô ích...

Trên mặt Chuẩn Đề lập tức lộ ra vẻ thống khổ, vội vàng mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin mười con Kim Ô tha mạng: "Chư vị điện hạ tha mạng a! " "Tiểu đích lần này thân mang trọng thương, thực sự không chịu nổi một chút thương hại nào nữa. " "Chính như lời nói đao kiếm không có mắt, tiểu đích lưu lại ngược lại sẽ cản trở chư vị điện hạ ra tay..." Chuẩn Đề lần nữa diễn xuất điên cuồng, dáng vẻ bi thảm khiến mười con Kim Ô sinh lòng không nỡ.

Lại thêm việc chúng vô cùng phẫn nộ với Vu tộc.

"Được!

Bản hoàng tử bây giờ sẽ đi báo thù cho ngươi! " "Ngươi ở đây, xem bản hoàng tử thiêu đốt Vu tộc như thế nào! " Mười con Kim Ô không nói nhiều, từng con một buông lời hùng hồn.

Ngay sau đó hóa thành mười đạo kim quang bay về phía bộ lạc Vu tộc bên dưới!

Bộ lạc này, chính là bộ lạc Khoa Phụ của Vu tộc...

Nhìn bóng lưng của mười con Kim Ô, Chuẩn Đề trên mặt lộ ra nụ cười đã giấu kín bấy lâu... .....

Trên Hồng Hoang đại lục, phía trên bộ lạc Khoa Phụ.

Đột nhiên xuất hiện mười đạo thân ảnh, chính là mười con Kim Ô đã hoàn toàn thu liễm khí tức.

Mặc dù chưa từng bước chân vào thế tục.

Nhưng ở trên Thái Dương Tinh đã học chiến thuật.

Giấu khí tức trước chiến tranh, chính là điều cơ bản nhất.

“Hừ!

Bộ lạc Vu tộc? ” “Nhìn số lượng Vu tộc cũng không ít! ” “Số lượng nhiều thì có ích gì?

Ngô cảm nhận khí tức của những Vu tộc này, trong đó không có một ai đánh nổi! ” “Không nói nhảm nữa, thiêu rụi Vu tộc này, báo thù cho tiểu yêu kia, sau đó đi tìm phụ hoàng! ” “Giết! ” Mười con Kim Ô liếc nhìn xuống bộ lạc Khoa Phụ bên dưới.

Là một Đại Vu bộ lạc, số lượng Vu tộc trong đó tự nhiên không phải loại bộ lạc nhỏ bé bình thường có thể sánh được.

Cho nên mười con Kim Ô vô cùng hài lòng, trong mắt chúng, thiêu đốt một bộ lạc lớn như vậy, phụ hoàng sau khi biết nhất định sẽ an ủi chúng sao?

Mười con Kim Ô không còn do dự.

Dưới sự dẫn dắt của Đại Kim Ô, từng con một lao xuống phía dưới!

Trong chốc lát, mười con Kim Ô như mười vệt sao băng ban ngày, đều mang theo Thái Dương Chân Hỏa rực rỡ chói mắt vô cùng, khi các Vu tộc trong bộ lạc Khoa Phụ chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp lao xuống giữa bộ lạc Khoa Phụ!

“Oanh oanh oanh! ” Trong sát na.

Vô số Vu tộc chưa kịp phản ứng, trực tiếp bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt thân thể, trong chớp mắt đã hóa thành một vũng tro trắng...

Bởi vì phần lớn kiến trúc của bộ lạc Vu tộc đều được xây bằng gỗ, nên cực kỳ dễ cháy.

Càng đừng nói đến lửa cực dương đang thiêu đốt lúc này!

Thái Dương Chân Hỏa khủng bố, tức khắc bao phủ hơn nửa bộ lạc Khoa Phụ, sóng lửa tức thì nuốt chửng vô số Vu tộc...

Khói đặc vô cùng lập tức cuồn cuộn.

Kèm theo đó, là vô số tiếng gào thảm thiết khàn đặc, bi phẫn xen lẫn: “Ai!

Đáng chết a! ” “Cứu con của ta!

Chương 281

” “Không!

Không!

Ai thế! ” “Yêu tộc!

Yêu tộc tập kích! ” “.....” Cũng chính vào lúc này.

Một tiếng gầm giận dữ khổng lồ từ xa truyền đến, nổ vang khắp chân trời nơi đây!

“Đáng chết!

Ai dám công kích bộ lạc của Ngô! ” Lời vừa dứt, một nam tử khôi ngô thần sắc phẫn nộ từ xa bay tới.

Tốc độ của y cực nhanh, trong chớp mắt đã ở bên ngoài bộ lạc.

Đó chính là Khoa Phụ!

Lúc này trong lòng y đầy lửa giận bi thương!

Bởi vì nơi đây cách Nhân tộc Tổ Địa khá xa, không lâu trước y mới nghe Vu Yêu đại chiến ở Nhân tộc, định đi trợ giúp các Tổ Vu một chút sức lực.

Kết quả vạn vạn không ngờ a, vừa mới ra ngoài không lâu, bộ lạc của mình lại bị tập kích sao?

Chẳng lẽ là âm mưu sao?!

Phải biết rằng.

Con cái Vu tộc trước đây cực kỳ khó sinh sôi.

Muốn sinh sôi phải dựa vào tinh huyết của chúng không ngừng thai nghén.

Giờ đây có Nhân tộc xuất hiện.

Sau khi kết hôn với họ, mới đẩy nhanh tốc độ sinh sôi của Vu nhân, giải quyết vấn đề lớn về dân số ít ỏi của Vu tộc.

Vốn Khoa Phụ đã nhìn thấy vô số cảnh con cháu đầy đàn.

Kết quả lại bị ngọn lửa lớn bất ngờ thiêu rụi hoàn toàn.

Cho nên, lúc này Khoa Phụ.

Trong lòng ngoại trừ tan vỡ, cũng chỉ còn lại phẫn nộ.

Hận a!

Vu tộc trời sinh không có Nguyên Thần.

Không thể tu luyện Đạo pháp.

Chỉ giỏi tốc độ.

Hoàn toàn không hiểu pháp tắc thủy hệ.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số con cái không ngừng mất mạng trong biển lửa.

Cũng chính vào lúc này, mười con Kim Ô cảm ứng được Khoa Phụ đến, đều bay lên không trung.

"Đáng chết!

Tên súc sinh lông chim này! " Khoa Phụ thấy vậy mắt lộ hung quang, nắm lấy mộc trượng, ném về phía mười con Kim Ô!

Mộc trượng hóa thành thanh quang, lao về phía Kim Ô.

Thế nhưng bị Kim Ô giỏi thân pháp né tránh.

"Ha ha ha! " "Vu tộc nhỏ yếu? " "Bằng lũ kiến hôi các ngươi, cũng dám tranh đấu với Yêu tộc của ta sao? " "Hôm nay, mười huynh đệ Ngô, đại diện cho phụ hoàng của Ngô đẳng, sẽ thiêu rụi các ngươi diệt vong! " Đại Kim Ô thấy dáng vẻ tức đến hỏng cả người của

Khoa Phụ bên dưới.

Chương 282

Trong lòng tràn đầy vui mừng.

Giống như trút được một hơi ác khí vậy.

“Đáng chết! ” “Bọn súc sinh lông chim các ngươi!

Dám sát hại con cái Vu tộc! ” “Xem Ngô hôm nay, sẽ nướng các ngươi ăn! ” Khoa Phụ nhìn dáng vẻ của mười Đại Kim Ô.

Trong lòng giận đến mức như núi lửa phun trào, tay phải lần nữa vẫy Đào Mộc trượng!

Dưới chân sinh ra cuồng phong, toàn thân y cao cao nhảy lên, bổ về phía Kim Ô trên bầu trời!

“Oanh! ” Mười Đại Kim Ô lúc đang đắc ý.

Sau khi thấy Khoa Phụ công kích thì phản ứng đã quá muộn.

Chỉ thấy Đào Mộc trượng màu xanh trực tiếp oanh kích vào ba chân dưới thân Nhị Kim Ô.

Lập tức bắn ra một vệt máu vàng lớn!

“A! ” Nhị Kim Ô không khỏi kêu đau.

Một chân trong ba chân dưới thân y đã bị Khoa Phụ đánh nát.

Máu vàng không ngừng chảy.

Rơi vào biển lửa, như dầu vậy, khiến ngọn lửa càng bùng mạnh hơn!

Các Kim Ô khác thấy vậy trong lòng đầy kinh ngạc.

Không ngờ Khoa Phụ có thể gây thương tổn cho chúng.

Nhìn lại thảm trạng dưới chân Nhị Kim Ô.

Nội tâm vừa sơ chiến không khỏi chấn động.

Tức khắc sinh ra ý muốn rút lui.

“Rút! ” “Tên này có thể làm Ngô bị thương! ” “Nhanh bay cao hơn một chút! ” Đại Kim Ô một tay tóm lấy cánh Nhị Kim Ô.

Kéo y bay lên cao!

Các Kim Ô khác nghe vậy cũng không dám phóng hỏa nữa.

Từng con một hoảng loạn bay lên cao!

Khoa Phụ vừa hạ đất thấy vậy trong lòng đầy tiếc nuối.

Nếu vừa rồi cây trượng kia có thể cao hơn một chút.

Thì nhất định có thể đánh hạ một con Kim Ô!

Lúc này nhìn tất cả Kim Ô đã phóng hỏa xong.

Trong lòng y chấn nộ vô cùng!

Nếu lúc này để những con Kim Ô này chạy thoát.

Vậy Đại Vu Khoa Phụ làm sao đối mặt với những Vu tộc hài nhi đã chết?

Lại làm sao đối mặt với các Tổ Vu đại nhân, làm sao đối mặt với Thánh Vu tôn thượng?

Chỉ là, y không thể bay.

Độ cao vừa nhảy lên đã là cao nhất rồi.

Nếu có thể cao hơn một chút nữa, nếu có thể bay.

Chương 283

Những con Kim Ô này nhất định từng con một không thể chạy thoát!

Nhưng dù vậy.

Cũng không thể ngăn cản ý muốn chém giết những con Kim Ô này!

Cho nên, nhìn những con Kim Ô này bay trốn.

Khoa Phụ cũng không chút nào dừng lại.

Dưới chân lập tức sinh ra cuồng phong.

Hai chân không ngừng chạy, truy đuổi Kim Ô!

Đại Kim Ô đang tóm Nhị Kim Ô thấy vậy.

Trong lòng chấn nộ vô cùng.

Nhìn huynh đệ bị nát một chân.

Là đại ca tự nhiên vô cùng đau lòng.

Tên Khoa Phụ là hung thủ lại dám truy kích.

Đơn giản là chú có thể nhịn, thím không thể nhịn!

Đại Kim Ô trong miệng gầm lên: "Mấy vị đệ đệ, thiêu chết tên này cho ta, báo thù cho Nhị ca! " ....

Các Kim Ô khác nghe lời Đại Kim Ô nói xong, nhớ đến vết thương của Nhị ca.

Trực tiếp biến bi phẫn thành sức mạnh.

Từng con một phun ra Thái Dương Chân Hỏa xuống mặt đất.

Tám đạo Thái Dương Chân Hỏa rầm rộ hạ xuống.

Khoa Phụ không dám chậm trễ một chút nào.

Đào Mộc trượng trong tay bỗng nhiên sinh ra thanh quang vô thượng.

Ngay sau đó tay phải không ngừng vẫy Đào Mộc trượng.

Lập tức vung Đào Mộc trượng kín kẽ không lọt.

Đã chặn đứng tám đạo Thái Dương Chân Hỏa.

Khoa Phụ trong lòng đánh giá uy lực của những Thái Dương Chân Hỏa này.

Lập tức biết được, những tiểu Kim Ô này quá yếu ớt.

Không thể phát huy thực lực chân chính của Thái Dương Chân Hỏa.

Đối với việc tu luyện nhục thân.

Những Thái Dương Chân Hỏa này, cùng lắm chỉ có thể làm da y nóng rát.

Mà không thể gây ra thương tổn thực chất.

Khoa Phụ trong lòng lửa chiến bừng bừng.

Cũng không còn đi ngăn cản những Thái Dương Chân Hỏa này nữa.

Tay phải dùng lực, trực tiếp ném Đào Mộc trượng trong tay về phía bầu trời.

“Bành! ” Một tiếng động trầm đục nổ vang!

Thì ra Tam Kim Ô đang phun lửa.

Không có ý thức phòng bị, trực tiếp bị Đào Mộc trượng đánh trúng!

Trực tiếp đánh bật ra một vũng máu vàng lớn.

Tam Kim Ô cũng tức khắc mất đi ý thức.

“Tam ca! ” Tứ Kim Ô vội vàng lao xuống.

Chương 284

Một chân ba móng, tóm lấy Tam Kim Ô đang hôn mê.

Thần sắc kinh khủng bay lên trời!

Hoàn toàn không ngờ.

Khoa Phụ lại không ngăn cản Thái Dương Chân Hỏa!

Chẳng lẽ, nhục thân đối phương lại cường hãn đến vậy sao?

"Đi! " "Nhục thân đối phương quá mạnh mẽ! " "Nhanh chạy, bay về phía phụ hoàng! " Đại Kim Ô thấy vậy, trong lòng bi phẫn không thôi, hét lên với các Kim Ô khác.

Cũng vội vàng tóm lấy Nhị Kim Ô, bay trốn về hướng Nhân tộc Tổ Địa.

Y có thể cảm giác được, phụ hoàng đang ở bên đó!

Các Kim Ô khác nghe vậy trong lòng hoảng loạn vô cùng.

Nhưng Khoa Phụ lại truy đuổi không buông tha.

Chỉ có thể vừa né tránh công kích của Đào Mộc trượng.

Vừa phun lửa xuống dưới.

Vừa theo Đại Kim Ô bay trốn.

Cứ như vậy.

Kim Ô một đường chạy.

Khoa Phụ một đường đuổi.

Dưới sự thiêu đốt không ngừng của Thái Dương Chân Hỏa.

Nơi nó đi qua.

Linh thực vật tiên thảo đều hóa thành tro bụi.

Đất đai đều nứt nẻ.

Sông ngòi đều khô cạn... .....

Trên cao vạn trượng, Chuẩn Đề nhìn động tĩnh lớn bên dưới, khóe môi hiện lên một nụ cười.

“Khoa Phụ thật mãnh liệt a, đã làm bị thương hai tiểu gia hỏa kia rồi. ” “Chậc chậc, gây ra động tĩnh lớn như vậy rồi, Bản Thánh cũng nên rút lui thôi...” Chuẩn Đề Thánh Nhân khẽ lẩm bẩm, ngay sau đó thân ảnh khẽ động, trực tiếp hòa vào mây mù. ....

Trên Hồng Hoang đại lục.

Một cảnh tượng kỳ lạ đang diễn ra.

Chỉ thấy một người khổng lồ đang truy đuổi mười con chim khổng lồ màu vàng.

Những con chim khổng lồ này chỉ có ba chân.

Vừa bay trốn, vừa phun ra lửa vàng.

Để ngăn cản người khổng lồ truy kích.

Đó chính là mười Đại Kim Ô đang tháo chạy thê thảm.

Và Khoa Phụ đang truy kích.

Chỉ thấy con đường chúng đi qua.

Tất cả linh thực vật tiên thảo vốn xanh tươi bời bời đều bị thiêu thành tro bụi.

Thái Dương Chân Hỏa rơi xuống đất.

Càng thiêu đốt đất đai đen cháy, nứt nẻ, sụt lún!

Chương 285

Nhưng hai bên đều không chút nào dừng lại.

Không có một chút ý tứ lưu thủ nào.

Kim Ô vừa bay trốn, vừa luân phiên phun lửa.

Khoa Phụ càng hóa thành người khổng lồ, vẫn vung Đào Mộc trượng bổ về phía bầu trời.

Thời gian cứ thế từng phút từng giây trôi qua.

Nơi chúng đi qua đều là sinh linh đồ thán.

Gặp sông lớn hồ lớn.

Khoa Phụ còn trực tiếp cúi người xuống, há miệng uống cạn nước.

Nơi y đi qua, sông ngòi.

Bị Thái Dương Chân Hỏa bốc hơi đi một nửa, phần còn lại cũng bị Khoa Phụ uống cạn.

Thế nhưng, đó cũng không phải kế sách lâu dài.

Dần dần, những con Kim Ô đang bay trốn bắt đầu phát hiện ra.

Khoa Phụ đang đuổi sát phía sau.

Tốc độ của y bắt đầu chậm lại!

"Hửm? " Đại Kim Ô là người đầu tiên phản ứng.

Đôi mắt vàng yêu diễm đó chăm chú nhìn chằm chằm Khoa Phụ bên dưới.

Nhìn dáng vẻ mồ hôi chảy dài lưng của đối phương.

Đại Kim Ô trong đầu linh quang lóe lên.

Ngay sau đó trong miệng hét lớn: "Dừng lại! " "Tên này không còn thể lực nữa rồi! " "Tên này khát nước rồi! " "Thiêu chết y!

Gặp sông ngòi nào cũng thiêu rụi hết cho ta! " "Thiêu sống tên này cho ta! " Lời của Đại Kim Ô vừa ra.

Các Kim Ô khác đều ngẩn ra.

Ngay sau đó trong lòng đại hỉ.

Từng con một lập tức dừng lại giữa không trung.

Đầy cảnh giác nhìn Khoa Phụ bên dưới.

Trong miệng bắt đầu luân phiên phun ra Thái Dương Chân Hỏa!

Nếu không phải số lượng chúng đông đảo.

Có thể luân phiên để yêu lực nghỉ ngơi.

Thì thật sự không thể chịu đựng được việc tiêu hao Thái Dương Chân Hỏa như vậy.

Cứ như vậy.

Tất cả Kim Ô cũng đã hiểu ra.

Từng con một nuôi dưỡng tinh thần, tích trữ tinh lực.

Một khi Khoa Phụ chuẩn bị động thủ, chúng sẽ chạy.

Một khi Khoa Phụ mệt mỏi, chúng sẽ phun lửa công kích Khoa Phụ.

Một khi Khoa Phụ uống nước, chúng sẽ phun lửa làm bốc hơi sông ngòi.

Cứ như vậy, lượng nước Khoa Phụ uống bắt đầu dần dần giảm đi.

Lượng nước trong cơ thể càng không ngừng mất đi, không thể bổ sung.

Chương 286

“Bọn súc sinh các ngươi! ” “Hèn hạ vô sỉ!

Có bản lĩnh thì xuống đây chiến đấu với Ngô! ” “Thật đúng là giống bọn tặc phụ các ngươi, tham sống sợ chết! ” Khoa Phụ cuối cùng khát đến mức không chịu nổi.

Trực tiếp xé cổ họng gào mắng lên trời.

Trên mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Y lại trực tiếp sử dụng kế khích tướng.

Thế nhưng, chiêu này đối với Kim Ô trong lòng đầy ý muốn rút lui.

Lại không có chút tác dụng nào.

Ngược lại còn khiến Đại Kim Ô biết được, Khoa Phụ, thể lực không còn đủ nữa rồi!

Ánh mắt Đại Kim Ô đầy sát ý.

Ngay sau đó nói với các đệ đệ bên cạnh: “Ha ha ha!

Tên này không được rồi! ” “Thiêu chết y!

Hợp lực thiêu chết tên này cho ta! ” “Báo thù cho Nhị đệ, Tam đệ! ” Lời vừa dứt, tất cả Kim Ô tinh thần chấn động.

Vẻ mừng rỡ trên mặt càng không thể che giấu.

Từng con một nhìn Khoa Phụ bên dưới, cười lớn nói: “Quả nhiên như vậy! ” “Nghe Đại ca!

Huynh đệ thiêu đi! ” “Thiêu!

Không cần giữ lại! ” “Trực tiếp thiêu chết tên này! ” “Ha ha ha ha!

Đại Vu đáng chết!

Chết đi! ” Sau khi tất cả Kim Ô cười lớn, ngọn lửa vàng trong miệng phun trào ra.

Lập tức có tám đạo lửa vàng hóa thành rắn lửa, nuốt chửng Khoa Phụ!

Lần này tất cả đều đã khôn ra.

Không công kích một chỗ.

Mà ngược lại mỗi con công kích các bộ phận khác nhau trên cơ thể khổng lồ của Khoa Phụ.

Có con công kích tứ chi.

Có con công kích hai mắt.

Có con công kích lưng.

Khoa Phụ thể lực cạn kiệt, Đào Mộc trượng trong tay vung vẩy mà không thể kín kẽ.

Lập tức có lửa rơi xuống người y!

May mà thể chất y phi phàm.

Những Thái Dương Chân Hỏa này nhất thời không thể phá vỡ nhục thân y.

Thế nhưng, Khoa Phụ nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề.

Đó là Vu lực trong cơ thể, đã không thể duy trì khả năng phòng ngự của cơ thể nữa!

Chương 287

Khoa Phụ trong lòng lúc này mới bắt đầu sinh ra ý muốn rút lui...

Trên Hồng Hoang đại lục.

Một trận chiến truy đuổi không ngừng tiến gần đến Nhân tộc Tổ Địa đang diễn ra.

Chính là Khoa Phụ đang bạo nộ không ngừng cầm Đào Hoa Mộc thủ trượng truy sát đánh mười con Kim Ô.

Đương nhiên, Kim Ô cũng không ngừng phun Thái Dương Chân Hỏa về phía sau để phản kích.

Nơi chúng đi qua, cỏ cây không mọc, đất đai cháy đen nứt nẻ khắp nơi.

Động tĩnh lớn và kéo dài như vậy, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của vô số Đại Năng.

Trong đó, còn bao gồm cả hai tộc Vu Yêu đang chém giết lẫn nhau ở Nhân tộc Tổ Địa... .....

Tại Nhân tộc Tổ Địa.

Chiến cuộc vẫn đang tiếp diễn.

Chính như tất cả Đại Năng Yêu tộc đã dự đoán, Thập Nhị Tổ Vu mất đi Hậu Thổ, thật sự không thể lập ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trong tình huống không có Hậu Thổ, chiến lực của mười một Tổ Vu cũng cuối cùng ngang bằng với tất cả Đại Năng Yêu tộc.

Điều này cũng dẫn đến trận chiến hiện tại vẫn tiếp diễn, không có dấu hiệu thắng lợi áp đảo.

Ngược lại, mười một Tổ Vu sợ ảnh hưởng đến Nhân tộc đang hôn mê, đều không dám toàn lực ứng phó, dẫn đến dần dần có chút bị áp chế...

Đương nhiên, sự đối kháng giữa Yêu soái và Tổ Vu, không phải những Yêu binh Yêu tướng kia có thể nhúng tay vào.

Nhưng theo thời gian trôi qua, các Đại Vu Vu tộc cũng lũ lượt dẫn Vu binh đến trợ giúp.

Các Yêu tướng Yêu binh chỉ có thể từ bỏ ý định bắt giữ Nhân tộc, đều xông về phía Vu tộc, đại chiến Vu Yêu lần thứ hai cuối cùng đã bước vào giai đoạn khốc liệt...

Cũng chính vào lúc này, Đế Tuấn đang không ngừng giao thủ với Đế Giang bỗng nhiên ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía xa!

Lập tức nhìn thấy mười đạo kim quang xuất hiện ở chân trời xa xôi, phía sau còn có một cỗ Vu lực khủng bố đầy sát khí!

“Không thể nào! ” “Con của Ngô sao lại xuất hiện ở đây! ” “Hỗn trướng!

Nghịch tử!

Dám lúc này gây thêm phiền phức! ” Đế Tuấn trong miệng gầm lên giận dữ, Hà Đồ Lạc Thư trong tay chấn động, lại lần nữa oanh kích về phía Đế Giang!

Lúc này trong lòng Đế Tuấn đầy khó hiểu!

Con cái rõ ràng đang ở Thái Dương Tinh a, sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ có Đại Thần Thông giả nào ra tay phá vỡ đại trận y đã lập sao?

Vì sao lại bị Đại Vu truy sát?

Chuyện gì thế này!

Đế Tuấn vừa nghĩ, trong mắt lóe lên thần sắc âm lãnh.

Y biết, phía sau nhất định có bàn tay vô hình đang thao túng.

Nhưng trước mắt, cứu con cái của mình mới là điều quan trọng.

May mắn là, mười con Kim Ô tuy có hai con bị trọng thương, nhưng mạng vẫn còn!

Nghĩ vậy, Đế Tuấn không chút nào dừng lại, trực tiếp bay về phía mười con Kim Ô!

Thế nhưng, vừa mới bay ra một thoáng.

Đã bị Tổ Vu Đế Giang phát giác, Đế Giang tinh thông không gian tốc độ mắt sáng lên, sao có thể theo ý Đế Tuấn được?

Chỉ thấy Đế Giang trên thân bỗng nhiên bùng nổ lực pháp tắc không gian tốc độ mạnh mẽ, thân ảnh khẽ động, trực tiếp chui vào hư không!

Khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Đế Tuấn vừa bay ra không xa, cứng rắn chặn đứng thân ảnh của Đế Tuấn!

"Nóng vội ư?

Chẳng lẽ sợ rồi!

Chương 288

” Đế Giang nói trào phúng với Đế Tuấn.

Rõ ràng, y cũng đã phát giác tình huống Khoa Phụ truy sát mười con Kim Ô.

Mặc dù trong lòng y cũng không hiểu rõ tình huống, nhưng lại rất vui mừng a, chỉ hận không thể nhìn Khoa Phụ chém giết từng con Kim Ô một, khiến Đế Tuấn tuyệt hậu!

“Tìm chết! ” Đế Tuấn thấy vậy, lửa giận trong mắt hoàn toàn không thể kiềm chế một chút nào.

Yêu khí toàn thân bạo phát đỉnh phong, lại lần nữa oanh kích về phía Đế Giang...

Thế nhưng Đế Giang tinh thông pháp tắc không gian tốc độ là kẻ khó đối phó nhất.

Trong một thời gian, hai bên lại giao chiến quấn lấy nhau... .....

Lại nói Khoa Phụ.

Lúc này y không hề biết tâm tư của Đế Giang.

Sau khi nhìn thấy đại chiến ở đằng xa, trong lòng lại sinh ra ý muốn rút lui.

Một đường truy sát, y cũng tinh bì lực tận rồi a.

Dù sao Thái Dương Chân Hỏa của mười con Kim Ô không phải chuyện đùa.

Khoa Phụ để chống lại những Thái Dương Chân Hỏa này, đã dùng đến tám chín phần Vu lực!

Lúc này nhìn thấy đại chiến ở đằng xa, trong lòng đầy không cam

lòng.

Bởi vì y biết, với thân phận của mười con Kim Ô, một khi bị hiểu rõ, nhất định sẽ có cường giả Yêu tộc đến cứu!

Giờ đây Vu lực cạn kiệt, nhất định không địch lại được!

Thế nhưng, ý muốn rút lui của Khoa Phụ vừa mới sinh ra, đã bị Đại Kim Ô đang nhìn chằm chằm phát giác!

"Chư vị đệ đệ!

Phụ hoàng ở ngay trước mắt! " "Ngô đẳng không thể làm mất mặt phụ hoàng a! " "Tên này Ngô đã kiệt sức rồi!

Thiêu chết y! " Đại Kim Ô đôi cánh vừa động, trực tiếp xoay người dừng lại giữa không trung, nói với các Kim Ô khác.

Ngay sau đó trực tiếp dẫn đầu phun ra ngọn lửa ngút trời về phía Khoa Phụ không kịp phản ứng!

Các Kim Ô khác thấy vậy, cũng bỗng nhiên xoay người, phun Thái Dương Chân Hỏa về phía Khoa Phụ!

Trong chốc lát.

Dưới sự phun xạ không ngừng của Thái Dương Chân Hỏa.

Lấy Khoa Phụ làm trung tâm, khu vực ngàn dặm quanh đó tràn ngập một biển lửa vàng!

Chính là lời nói một chiêu bại, từng bước bại!

Khoa Phụ không cẩn thận bị Thái Dương Chân Hỏa dính vào, không khỏi kêu đau.

Chỉ có thể vừa vỗ đập Thái Dương Chân Hỏa, vừa hoảng loạn né tránh Thái Dương Chân Hỏa.

Thế nhưng, dưới sự khống chế của Kim Ô, vô luận Khoa Phụ

chạy đến đâu, biển lửa kia cũng theo đến đó!

"A! !!" Cuối cùng, Vu lực trong cơ thể Khoa Phụ không còn chống đỡ nổi.

Thái Dương Chân Hỏa trực tiếp phá vỡ phòng ngự.

Bắt đầu thiêu đốt da thịt y.

Khoa Phụ vừa đau vừa hận.

Cũng không còn cố kỵ bất cứ điều gì nữa.

Đào Mộc trượng trong tay lại lần nữa bổ lên trên!

Lực đạo trực tiếp sử dụng toàn lực.

Chương 289

“Bành! ” Đào Mộc trượng phá không xuất hiện trực tiếp đánh trúng Tứ Kim Ô đang tóm Tam Kim Ô.

Uy lực khủng bố trực tiếp đánh vào thân Tứ Kim Ô khiến da thịt nứt toác, lông vũ rơi rụng.

Các Kim Ô khác chưa kịp phản ứng.

Tam Kim Ô và Tứ Kim Ô cùng lúc rơi xuống.

Nặng nề đập xuống mặt đất, tức khắc bị biển lửa nuốt chửng.

“Không! ” “Tam đệ!

Tứ đệ! ” “Tam ca!

Tứ ca! ” “Đại Vu đáng chết!

Chết đi a a! ” Các Kim Ô còn lại thấy vậy, mắt đỏ bừng sắp nổ tung, thần sắc đã biến thành điên cuồng.

Thái Dương Chân Hỏa phun ra từ miệng chúng càng mạnh mẽ hơn mấy lần!

“A!

A!

A! ” Trên người Khoa Phụ bắt đầu bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Như một người lửa khổng lồ vậy.

Nhưng thể chất y kinh người.

Sinh mệnh lực vô cùng ngoan cường.

Hành động vô cùng nhanh nhẹn!

Chỉ thấy ôm theo ý nghĩ đồng quy ư tận.

Khoa Phụ bước nhanh đến trước mặt Tam Kim Ô và Tứ Kim Ô đang hôn mê.

Không chút do dự.

Trượng hạ xuống!

“Bành! ” “Bành! ” Hai tiếng động trầm đục khổng lồ truyền ra.

Các Kim Ô còn lại thấy máu vàng văng tung tóe trong biển lửa.

Đầu của Tam Kim Ô và Tứ Kim Ô lập tức bị Khoa Phụ đánh nát!

“Không!

Không a! ” “Tam đệ!

Tứ đệ! ” “Giết!

Giết ta! ” “Thiêu!

Báo thù cho Tam ca! ” “Vu tộc đáng chết! ” Các Kim Ô còn lại đều phản ứng.

Chương 290

Từng con một trong miệng bạo phát tiếng gầm như sấm, nổ vang trời đất, vang vọng không ngừng!

Lúc này cảm xúc trong lòng những con Kim Ô này vô cùng phức tạp.

Đầy ắp tự trách, phẫn nộ, cừu hận...

Nhìn thân ảnh Khoa Phụ, đơn giản là hận không thể nuốt chửng y!

“Ha ha ha ha! ” “Súc sinh!

Vu tộc Ngô đẳng thấy tất sát! ” Khoa Phụ đã dùng hết sức lực cuối cùng để đánh chết Tam Kim Ô và Tứ Kim Ô, nghe những tiếng gầm giận dữ này xong.

Y lại cười lớn mà chết, cuối cùng bị thiêu sống...

“Không!

Khoa Phụ! ” Cũng chính vào lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ xa truyền đến...

Nhân tộc Tổ Địa đại chiến vẫn đang tiếp diễn.

Tất cả Vu Yêu hai tộc tham chiến đều toàn lực đầu nhập vào đại chiến.

Mỗi một người đều giải phóng sát khí tích tụ vạn năm, toàn lực oanh kích kẻ địch của mình.

Dần dần, từng cỗ thi thể không ngừng đổ xuống đất, máu tươi màu sắc khác nhau hòa quyện vào nhau, bắt đầu ăn mòn mặt đất dưới chân.

Trong không khí lơ lửng huyết vụ, mùi máu tanh xộc thẳng vào

mũi vang vọng khắp trời đất.

Từ đó có thể thấy, đại chiến đã bước vào thời kỳ khốc liệt.

Thế nhưng, các Chí Cường Giả của hai tộc Vu Yêu lúc này lại phân ra một chút tâm tư, đều đang chú ý đến Khoa Phụ và mười con Kim Ô ở đằng xa.

Lúc mới bắt đầu phát giác mười con Kim Ô bị Khoa Phụ truy sát, tất cả Đại Năng Yêu tộc đều vô cùng căng thẳng.

Còn tất cả Tổ Vu Vu tộc lại thầm khen ngợi, bởi vì rõ ràng có hai con Kim Ô đã bị Khoa Phụ đánh bị thương a!

Chỉ hận không thể nhìn Khoa Phụ chém giết từng con Kim Ô một, khiến Đế Tuấn tuyệt hậu!

Cho nên mười một Tổ Vu càng dụng sức xuất kích, đề phòng các Yêu soái và Yêu hoàng Yêu tộc ra tay cứu Kim Ô.

Thế nhưng, điều mà tất cả đều không ngờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chiến cục đã phát sinh biến hóa, tám con Kim Ô còn lại lại xoay người phun Thái Dương Chân Hỏa về phía Khoa Phụ.

Khoa Phụ lực kiệt, Vu lực lại không còn khả năng chống cự Thái Dương Chân Hỏa!

Nhìn thấy vậy, các Tổ Vu vốn đang đề phòng Đại Năng Yêu tộc ra tay trợ giúp Kim Ô đều lo lắng, lũ lượt ra tay cứu Khoa Phụ!

“Ha ha ha!

Không hổ là hoàng tử, thiêu!

Thiêu chết Đại Vu kia! ” Các Đại Năng Yêu tộc vốn vô cùng căng thẳng, thấy vậy lại đại hỉ.

Từng người một ra tay ngăn cản Tổ Vu, không cho họ đi cứu Khoa Phụ, chiến cục tức thì phát sinh đại nghịch chuyển!

Tiếp theo lại có điều mà tất cả đều không ngờ!

Khoa Phụ ôm lấy chiến ý quyết liệt, không màng thân thể bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, khi tất cả Đại Năng chưa kịp phản ứng, Khoa Phụ đã dùng phương pháp tự sát để oanh sát Tam Kim Ô và Tứ Kim Ô!

Cuối cùng y cũng bị thiêu sống!

Đến đây, mười con Kim Ô đã chết ba, bốn con Kim Ô, Nhị Kim Ô càng trọng thương bất tỉnh, Khoa Phụ cũng đã trả giá bằng sinh mệnh.

Khoảnh khắc y chết, Đào Mộc trượng hóa thành một rừng đào xanh tươi.

Trong chớp mắt, rừng đào nở ra những bông đào màu hồng phấn, như đang tiễn biệt Khoa Phụ vậy.

Trong chốc lát, Đại Năng Yêu tộc và Tổ Vu đều ngây người.

“Con của Ngô!

Không! ” “Khoa Phụ đáng chết!

Chương 291

Vu tộc đều đáng chết! ” “Giết ta!

Đồ sát tất cả Vu tộc! ” Đế Tuấn là người đầu tiên phản ứng từ sự ngây người, nỗi đau mất con khiến y giận không thể kiềm chế!

Không a!

Hoàn toàn không cho y cơ hội phản ứng!

Hai đứa con đã chết!

Sau khi phản ứng, y trực tiếp trút lửa giận lên người Đế Giang!

Chỉ thấy y điên cuồng phun ra một ngụm tinh huyết lên Hà Đồ Lạc Thư.

“Tất cả Yêu tộc nghe lệnh! ” “Cờ trận!

Lập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận! ” “Giết ta! ” Đế Tuấn trong miệng gầm lên, trên Hà Đồ Lạc Thư tức thì hiển hiện một hình chiếu trận đồ, chiếu rọi lên bầu trời!

Tất cả Yêu tộc nghe tiếng gầm giận dữ khàn đặc của Đế Tuấn xong, trong lòng đều chấn động, lũ lượt triển khai cờ trận hưởng ứng!

Trong chốc lát, ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên và một vạn bốn ngàn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên vút lên trời, đối ứng với trận đồ trên bầu trời.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lần thứ hai được lập!

Tức thì, các vì tinh tú ngoài trời đều rung chuyển, vô số tinh thần chi lực tức thì từ tinh không rơi xuống, hình thành một tinh bàn khổng lồ xoay tròn trên bầu trời!

“Hỗn trướng! ” “Khoa Phụ con Ngô chết thật oanh liệt, đáng tiếc

không giết hết được những tên súc sinh kia! ” Tổ Vu Đế Giang nhìn thấy Khoa Phụ bị thiêu chết, trong lòng cũng bi thống không thôi!

Nhìn Đế Tuấn lại lần nữa khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bi phẫn trong lòng tức thì bùng nổ!

Thế nhưng cũng không có chút ý sợ hãi nào!

Bởi vì mặc dù Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thiếu Hậu Thổ, nhưng vẫn có ba giọt tinh huyết Hậu Thổ để lại!

Ba giọt tinh huyết này là do Hậu Thổ để lại trong Bàn Cổ Điện trước khi hóa thành Luân Hồi, tiêu hao tinh huyết, vẫn có thể khởi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Vẫn có thể triệu hồi hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần!

Cho nên khi nhìn thấy tinh bàn khổng lồ xuất hiện trên bầu trời!

Đế Giang tay vừa lật, trực tiếp tế ra ba giọt tinh huyết Hậu Thổ để lại.

“Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận! ” “Lập! ” Đế Giang trong miệng gầm lên, trên thân tức thì phát ra một cỗ sát khí ngút trời.

Tinh huyết Hậu Thổ trong tay y cũng ngay sau đó, bạo phát ra một cỗ sát khí không kém gì Đế Giang, giao tập cùng y vút lên trời!

Các Tổ Vu khác thấy vậy, sát khí trên người cũng lũ lượt vút lên trời!

Trong chốc lát, mười hai cỗ lực khí huyết khủng bố giao tập bạo phát, chìm vào hư không!

Ánh sáng đỏ máu chợt lóe, mười một Tổ Vu thân ảnh chợt lóe biến mất không thấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư không truyền đến một cỗ khí tức viễn cổ!

“Hừ!

Không có Hậu Thổ, lại có thể triệu hồi Bàn Cổ Đại Thần sao? ” Đế Tuấn thấy vậy trong miệng hừ lạnh, mắt đầy thần sắc âm hàn, còn có một chút kiêng dè.

Rõ ràng, cảnh tượng vạn năm trước hiện rõ trước mắt.

Thần uy Bàn Cổ Đại Thần còn sót lại trong lòng tất cả Yêu tộc.

Nhưng dù vậy, Đế Tuấn không có một chút ý muốn lùi bước nào, trong lòng đầy nỗi đau mất con và lòng báo thù!

Chương 292

Khoảnh khắc tiếp theo!

Một cỗ khí tức hoang cổ rộng lớn từ hư không truyền ra.

Tất cả sinh linh tức thì toàn thân run lên, đều cảm nhận được sự cộng hưởng từ sâu thẳm linh hồn.

Chỉ thấy một thân ảnh vĩ đại từ hư không vượt qua, trực tiếp xuất hiện tại phương trời đất này!

"Bàn Cổ Đại Thần..." Đế Tuấn trong miệng khẽ lẩm bẩm, năm ngón tay phải khẽ búng, tinh bàn khổng lồ trên bầu trời cấp tốc chuyển động, một cỗ tinh thần chi lực cổ xưa rơi xuống, triệt tiêu uy áp truyền ra từ hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần!

Tất cả Yêu tộc tức thì cảm thấy toàn thân thả lỏng, như thể tất cả gánh nặng đều được trút bỏ.

Không khỏi bị kích phát ra một cỗ chiến ý cổ xưa.

Từng người một thần sắc kiên định đối mặt với hư ảnh Bàn Cổ kia, không có một chút sắc mặt sợ hãi nào...

Đại chiến, cuối cùng đã đến giai đoạn cuối cùng... ....

Địa Phủ đóng chặt Quỷ Môn Quan.

Dưới sự bố trí của Lưu Nhĩ và Bình Tâm, dưới sự phụ trợ của Thập Điện Diêm Vương và Phán Quan, Lục Đạo Luân Hồi Bàn không ngừng vận chuyển!

Các cô hồn tội nghiệt nặng nề nhất, đều bị đánh vào Minh Hà, vĩnh viễn cô khổ, vĩnh viễn không được luân hồi.

Các ác hồn tội nghiệt nặng nề, đều bị đánh vào Thập Bát Tầng Địa

Ngục, trừ khi tội nghiệt tiêu trừ, sẽ không được tiến vào luân hồi.

Các cô hồn tích đức làm việc thiện khi còn sống, thì từng người một tiến vào Lục Đạo, bắt đầu đầu thai chuyển thế.

Lại có những cô hồn khi còn sống tích trữ đại công đức, trực tiếp được Địa Phủ chiêu mộ, trở thành Âm Sai, sẽ phụ trợ Địa Phủ vận chuyển, bất tử bất diệt.

Cùng với thời gian trôi qua, một nửa số cô hồn tắc nghẽn trong Địa Phủ cuối cùng đã được sắp xếp.

Các cô hồn còn lại cũng dưới sự quản thúc của hai tộc Ngưu Mã, có trật tự xếp hàng chờ phán quyết...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Bình Tâm Nương Nương và Lưu Nhĩ vô cùng an ủi.

"Ông ông ông! " Cũng chính vào lúc này, toàn bộ Địa Phủ bỗng nhiên chấn động không ngừng, Lục Đạo Luân Hồi Bàn kia lại phát ra tiếng cộng hưởng kỳ dị!

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy sắc mặt đại biến...

Bởi vì y cảm giác rất rõ ràng, tinh huyết để lại trong Vu tộc, đang bị tiêu hao...

Trong Địa Phủ Hồng Hoang.

Nhờ Lưu Nhĩ và Bình Tâm sắp đặt, lại được Thập Điện Diêm Vương cùng các Phán Quan hỗ trợ, Lục Đạo Luân Hồi Bàn không ngừng vận hành, rốt cuộc đã phán quyết xong một nửa số cô hồn trong Địa Phủ.

Chưa đợi Bình Tâm và Lưu Nhĩ kịp nghỉ một hơi, toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi Bàn đột nhiên phát ra chấn động kịch liệt!

"Ong ong ong!" Lục Đạo Luân Hồi Bàn chính là nền tảng của Địa

Phủ!

Kỳ dị động này, lập tức dẫn tới cả Địa Phủ cộng hưởng!

“Chuyện gì vậy?

Đất đang rung lắc?” “Chẳng lẽ có người công phá Địa Phủ?” “Không thể nào!

Ai lại có gan lớn đến vậy?” “Có Bình Tâm Nương Nương ở đây, sợ gì chứ!” “……” Sau khi cảm nhận chấn động từ Lục Đạo Luân Hồi Bàn truyền đến, các âm sai Địa Phủ đều kinh hãi.

Ngay lập tức, sự hiện diện của Lưu Nhĩ và Bình Tâm Nương Nương nhanh chóng trấn an bọn họ.

Còn những cô hồn kia, từng kẻ một kinh hoàng thất thố quỳ phục trên đất, toàn thân run rẩy không ngừng. …… Bình Tâm Điện.

Tiếng chấn động của Lục Đạo Luân Hồi Bàn vừa vang lên, Bình Tâm và Lưu Nhĩ đã phát hiện ra ngay lập tức.

“…” Lưu Nhĩ khẽ nhíu mày, song đồng nhìn về hướng Lục Đạo Luân Hồi Bàn, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn chấn động?

Về chuyện này, hắn không hề có chút ấn tượng nào a!

Chẳng lẽ, nguyên nhân khiến Lục Đạo Luân Hồi Bàn cộng hưởng là… “Tinh huyết ta lưu lại đang bị tiêu hao!” “Đại huynh đang triệu hoán Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!” Đúng lúc này, Bình Tâm Nương Nương kinh hô, trực tiếp chứng thực suy đoán của Lưu Nhĩ!

“Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!” Lưu Nhĩ song đồng lập tức phát ra hai đạo tinh quang!

Mặc dù Quỷ Môn Quan đóng chặt, Địa Phủ tự thành một không

gian độc lập, khiến hắn tạm thời không biết chuyện gì đang xảy ra ở Hồng Hoang Đại Lục.

Chương 293

Nhưng việc Đế Giang triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần xuất hiện, chắc chắn đã gặp phải đại sự rồi!

"Hỏng rồi!

Chẳng lẽ Vu Yêu lại đại chiến lần nữa?" "Không thể nào!

Vạn năm cấm lệnh vừa mới giải trừ mà!" "Thời gian không nên sớm như vậy chứ!" "Điều gì khiến Vu tộc triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần vậy!" "Chẳng lẽ vì ta nhúng tay vào, dẫn đến mọi chuyện đều diễn ra sớm hơn rồi!" "……" Lưu Nhĩ trong lòng đầy khó hiểu!

Nhưng đã không thể chần chừ, Vu tộc đã triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần, có thể thấy họ đang phải đối mặt với tồn tại đáng sợ đến mức nào.

Không chút chần chừ ở đây, hắn trực tiếp nói với Bình Tâm Nương Nương: "Nàng ngoan ngoãn ở lại đây, phán quyết và an trí nốt số cô hồn còn lại, mọi chuyện khác giao cho ta!" Lời vừa dứt, không đợi Bình Tâm Nương Nương hồi đáp, thân ảnh hắn trực tiếp lóe lên, hóa thành một đạo kim quang, bay về phía Quỷ Môn Quan!

Bỏ lại Bình Tâm Nương Nương với vẻ mặt đầy lo âu.

Nhưng hiện tại, tu vi Thánh nhân của nàng cũng chỉ có thể sử dụng trong Địa Phủ.

Nếu bước lên Hồng Hoang Đại Lục, nàng ngược lại sẽ gặp chuyện, nên nàng vô cùng nghe lời ở lại chỗ cũ, chờ đợi Lưu Nhĩ trở về. …… …… Bên ngoài Nhân tộc Tổ địa, Hồng Hoang Đại Lục.

Bảy con Kim Ô nhìn tinh bàn khổng lồ vừa xuất hiện trên bầu trời, lập tức nhận ra đó là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà phụ hoàng

chúng đã đề cập!

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" "Nữ Oa Thánh nhân ở trên!

Đây là trận pháp do phụ hoàng chúng ta suy diễn ra?" "Trận pháp này, có thể xưng là đại trận đệ nhất Hồng Hoang thế giới!" "Có đại trận này!

Vu tộc có gì mà sợ chứ?" Bảy con Kim Ô đồng loạt kinh hô.

Tuy nhiên, chưa đợi chúng kịp phản ứng, mười một Tổ Vu liền tản mát ra khí huyết chi lực mạnh mẽ bành trướng ngút trời!

Lập tức!

Một cỗ khí tức cổ xưa, bao la tự hư không truyền đến!

Chỉ thấy một đạo hư ảnh vĩ ngạn vô cùng, toàn thân tản mát ra thần uy hoàng hoàng tự hư không bước ra.

"Hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần!" "Vu tộc làm sao có được đức hạnh gì mà lại có thể triệu hoán Bàn Cổ Đại Thần!" "……" Lại một tràng kinh hô khác.

Những con Kim Ô vừa đặt chân lên Hồng Hoang Đại Lục đều bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh.

Nhưng rất nhanh, Đại Kim Ô đã phản ứng lại từ sự chấn kinh.

Chỉ thấy nó nhìn thi thể của Tam Kim Ô và Tứ Kim Ô nằm trên đất, rồi lập tức phát ra một tiếng hừ nhẹ!

"Chiến cuộc lúc này hiển nhiên, chúng ta đã không thể tham gia được nữa!" "Trước tiên đưa nhị ca về Thái Dương Tinh dưỡng thương là việc khẩn yếu!" Nghe lời của Đại Kim Ô, những con Kim Ô còn lại vội vàng gật đầu.

Nhìn Nhị Kim Ô vẫn đang bị Đại Kim Ô kẹp chặt trong móng vuốt, đã hôn mê bất tỉnh.

Trong lòng chúng tràn đầy đau thương, đều đổ lỗi cho con tiểu yêu chết tiệt kia!

Nếu không, chúng đã không rời khỏi Thái Dương Tinh, đã không đến đây tìm Vu nhân báo thù?

Tất cả Kim Ô đều tràn đầy sự phẫn hận trong lòng.

"Chạy à?

Tất cả đều phải chết cho ta!" Cũng đúng lúc này, một âm thanh lạnh lẽo vang vọng vào tai chúng!

Âm thanh này vừa dứt, những con Kim Ô còn lại đều sững sờ.

Theo hướng âm thanh nhìn lại, giây tiếp theo chúng thấy một thân ảnh bước ra từ rừng đào do trượng gỗ của Khoa Phụ hóa thành.

Chỉ thấy người này đôi tay hùng tráng như vượn, thân hình khôi ngô, khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng.

Phía sau lưng hắn, vác một cây trường cung đầy sát khí, lưng cung sáng trong như ngọc, sừng cung xanh biếc, dây cung lại vàng óng!

Chính là Xạ Nhật Cung!

Người này, chính là chủ nhân của Xạ Nhật Cung, Đại Vu Hậu Nghệ của Vu tộc!

Hắn cùng Khoa Phụ đều là Đại Vu chí cường của bộ lạc Hậu Thổ Tổ Vu.

Từ nhỏ đã có tình cảm thân thiết với Khoa Phụ, khi nhận ra Khoa Phụ đang truy sát mười con Kim Ô, hắn đã ngay lập tức phi đến, chuẩn bị chi viện cho Khoa Phụ.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là khi đến nơi, Khoa Phụ đã bị thiêu chết!

Lúc này, Hậu Nghệ trong lòng đầy hối hận, nếu hắn đến sớm hơn một chút, Khoa Phụ đã không chết a!

Hậu Nghệ song đồng lóe lên hàn quang, nhìn thẳng vào những con Kim Ô đối diện.

Trong mắt hắn, những con Kim Ô này, đều phải chết!

“Không đúng!

Chương 294

Đi!" Đại Kim Ô nhìn thấy Hậu Nghệ, không biết vì sao, luôn cảm thấy một trận tim đập thình thịch.

Giống như đối phương là khắc tinh của mình vậy.

Không chút do dự, nó trực tiếp hét lớn với những con Kim Ô còn lại, rồi kẹp Nhị Kim Ô xông thẳng lên trời, bay về phía Thái Dương Tinh!

Những con Kim Ô còn lại không chút do dự, cũng vội vàng vỗ cánh bay cao, theo sát phía sau!

Tuy nhiên, Hậu Nghệ với ngọn lửa phục thù trong lòng sao có thể để chúng chạy thoát?

Lời của Đại Kim Ô vừa dứt, Hậu Nghệ tay phải lùi lại một chút, nắm chặt Xạ Nhật Cung trong tay.

Động tác kéo cung giương tên trong nháy mắt đã hoàn thành, Đại Kim Ô vừa quay người, mũi tên đầu tiên trong tay Hậu Nghệ đã phá không bắn ra! *Xoẹt!* *Phụt!* Mũi tên sắc bén đáng sợ trực tiếp xuyên thủng hư không, tức khắc xuất hiện dưới thân Đại Kim Ô, xuyên thẳng qua đầu lâu của Nhị Kim Ô đang bất tỉnh!

Giây tiếp theo, như không gặp bất kỳ trở lực nào, cả mũi tên đâm sâu vào trong thân thể Đại Kim Ô… …… Hồng Hoang Đại Lục.

Sau khi Đại Kim Ô nhìn thấy Hậu Nghệ.

Trong lòng nó tràn đầy kinh hãi, lập tức cảm thấy một cỗ nguy cơ chưa từng có.

Điều khiến nó cảm thấy tim đập thình thịch, không chỉ là Hậu Nghệ, mà còn là Xạ Nhật Cung đang vác sau lưng Hậu Nghệ!

“Đi!” Đại Kim Ô kinh kêu một tiếng, nắm chặt Nhị Kim Ô bay về hướng Thái Dương Tinh!

Những con Kim Ô còn lại đều vỗ cánh bay cao, theo sát phía sau.

Tuy nhiên, Hậu Nghệ với ngọn lửa phục thù trong lòng sao có thể để chúng trốn thoát?

Lời của Đại Kim Ô vừa dứt, Hậu Nghệ đã kéo cung giương tên, Vu lực toàn thân điên cuồng rót vào mũi tên đen kịt, giây tiếp theo tay phải hắn buông lỏng, mũi tên đã phá không bay ra!

Đại Kim Ô vừa quay người, cảm giác sau lưng truyền đến một cỗ lạnh lẽo.

Sợ đến mức toàn thân chấn động!

Bởi vì trong cái lạnh lẽo đó, nó rõ ràng ngửi thấy một cỗ khí tức tử vong!

Nhưng chưa đợi nó kịp phản ứng.

Một tiếng phá không sắc bén đã vang lên dưới thân nó.

“Phụt!” “Phụt!” Giây tiếp theo, hai tiếng trầm đục vang lên.

Chỉ thấy một đạo hắc quang tràn đầy sát ý hiện ra, xuyên thẳng qua đầu lâu của Nhị Kim Ô!

Ngay sau đó, không chút ngừng lại, dư lực không suy giảm đâm sâu vào trong thân thể Đại Kim Ô!

“Ặc…” Cảm nhận cơn đau kịch liệt do thân thể mang đến, Đại Kim Ô song đồng trợn trừng, phát ra tiếng kêu đau đớn, toàn thân lập tức vô lực rơi xuống!

Cuối cùng cùng Nhị Kim Ô nặng nề rơi xuống mặt đất!

Cảm nhận sinh cơ của mình không ngừng trôi đi, toàn bộ thân thể

Đại Kim Ô dần co giật, máu vàng thấm đẫm đất đai… Lúc này, trong lòng nó tràn đầy hối hận.

Hối hận đã tin lời con tiểu yêu kia, hối hận đã học nghệ chưa tinh… Cuối cùng, sinh cơ của nó rốt cuộc cũng tan biến.

Đến đây, Đại Kim Ô và Nhị Kim Ô đều vẫn lạc.

Mười con Kim Ô chỉ còn lại sáu con… "Đại ca!

Nhị ca!" "Không!" Sáu con Kim Ô còn lại phát ra tiếng kêu phẫn hận!

Nhìn phản ứng của chúng, khóe miệng Hậu Nghệ khẽ cong lên, trong đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lẽo vẫn không hề giảm.

Chỉ thấy hắn lại một mạch giương tên kéo cung.

Một đạo ô quang tràn đầy sát ý kinh người lại xuất hiện ở phương thiên địa này! *Xoẹt!* Cung dây buông lỏng, ô quang bắn mạnh ra, xuyên thẳng lên trời, mục tiêu vô cùng rõ ràng, chính là những con Kim Ô còn lại!

"Không ổn!" Sáu con Kim Ô còn lại đều kinh hãi, đồng loạt vỗ cánh bay vút lên cao, mượn thế tránh né.

Tuy nhiên, biệt hiệu "Hư Vô Đạn Phát" của Hậu Nghệ đâu phải là giả.

Mũi tên đen kịt trực tiếp khóa chặt Ngũ Kim Ô, vừa mới bay vút lên cao, mũi tên đã xuất hiện dưới thân nó!

"Á!" Ngũ Kim Ô sợ hãi kêu lớn, trong miệng theo bản năng phun ra một đoàn Thái Dương Chân Hỏa về phía mũi tên sắc bén kia!

Tuy nhiên, mũi tên giống như có một cỗ khí tức cực âm, trực tiếp xuyên thủng Thái Dương Chân Hỏa, với tốc độ nhanh hơn xông thẳng vào thể nội Ngũ Kim Ô!

“Phụt!” Mũi tên sát khí trực tiếp nghiền nát ngũ tạng lục phủ của Ngũ Kim Ô, rồi xuyên ra từ lưng, tiếp đó dư lực lại xuyên thẳng qua Lục Kim Ô đang cố gắng bay cao hết sức!

Một mũi tên hai con chim, một hòn đá hai con chim.

Chương 295

Dưới Xạ Nhật Cung của thần tiễn thủ Hậu Nghệ, một mũi tên, lại bắn chết hai con Kim Ô! …… …… Bên ngoài Nhân tộc Tổ địa.

Lúc này, Đế Tuấn hiện diện trên bầu trời của tất cả Yêu tộc.

Trên đỉnh đầu đội Hà Đồ Lạc Thư, song đồng nhìn chằm chằm hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần vừa hiện thân đối diện.

Nỗi đau mất con, lúc này khi đối mặt với hư ảnh Bàn Cổ hoàn toàn không còn cảm giác vô lực như vạn năm trước.

Ngược lại, hắn tràn đầy sát ý vô thượng!

Vạn năm qua, hắn không ngừng suy diễn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không ngừng hoàn thiện nó.

Mặc dù không rõ vì sao Vu tộc không có Hậu Thổ lại có thể triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần.

Nhưng lúc này Đế Tuấn không có thời gian để nghĩ nhiều.

Hắn thấy, cho dù đối phương có thể triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần mà không cần Hậu Thổ, nhưng thần uy của nó chắc chắn không bằng vạn năm về trước!

Nếu không, Vu tộc chẳng phải đã nghịch thiên rồi sao?

Huống chi!

Trước đó, số Nhân tộc bị bắt đã được vận chuyển đến Thiên Đình, giao cho Yêu Sư Côn Bằng đang trấn giữ ở Thiên Đình để rèn Đồ Vu Kiếm.

Mặc dù số Nhân tộc bị bắt chỉ chiếm một nửa tổng số Nhân tộc, thậm chí có một số đã trốn thoát.

Nhưng nếu rèn thành một thanh Đồ Vu Kiếm thì thực lực của nó chắc chắn không yếu!

Chờ Yêu Sư rèn xong, Vu tộc có gì mà phải sợ?

Nghĩ như vậy, Đế Tuấn mạnh mẽ kiềm chế ngọn lửa phục thù trong lòng, chờ Đồ Vu Kiếm xuất hiện, rồi dốc toàn lực ra tay!

Tuy nhiên, ngay khi ý nghĩ đó vừa xuất hiện.

Một cỗ chấn động lại nổi lên trong lòng hắn!

Tuyệt vọng!

Sợi dây nhân quả giữa đại nhi tử, nhị nhi tử và hắn đã bị cắt đứt!

Đế Tuấn lập tức trừng to song đồng, nhìn về phía xa!

Giây tiếp theo, hắn lờ mờ thấy tám đạo kim quang vừa bay lên trời, lại có hai đạo rơi xuống!

"Không!" "Đáng chết!

Đáng chết a!" "Hậu Nghệ Vu tộc!

Ngô phải giết ngươi!" Khi Đế Tuấn nhìn rõ cảnh tượng ở phía xa, nỗi thống hận trực tiếp khiến hắn nổi giận đùng đùng!

Mười đứa con trai!

Hôm nay đã mất đi hai đứa!

Lúc này lại mất thêm hai đứa nữa!

Cú đánh như vậy trực tiếp khiến hắn phát điên!

"Chúng Tinh Diệt Đấu!" Chỉ thấy Đế Tuấn phát ra một tiếng gầm giận dữ, trên đỉnh đầu đồ trận Chu Thiên Tinh Đấu chợt hiện ra những phù văn huyền diệu vô cùng!

Giây tiếp theo!

Tinh bàn khổng lồ trên bầu trời bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng!

Vô số tinh thần trong tinh không đột nhiên phóng ra từng đạo tinh thần chi lực, rơi xuống bầu trời Hồng Hoang Đại Lục!

Tất cả tinh thần chi lực cuối cùng không ngừng bị nén tụ, cuối cùng biến thành một viên lưu tinh, trực tiếp ném mạnh về phía Hậu Nghệ ở xa!

Nhưng mười một Tổ Vu sao có thể để Đế Tuấn đắc ý?

Cái chết của Khoa Phụ đã khiến chúng bi thống không thôi, tuyệt đối sẽ không để Đế Tuấn làm tổn thương Hậu Nghệ!

Thế nên, khi viên lưu tinh vừa bay được nửa đường, hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần đã động!

Chỉ thấy bàn tay phải khổng lồ mạnh mẽ hư không nắm lại, linh khí thiên địa xung quanh và tinh huyết trên mặt đất lập tức ngưng tụ thành một cây búa khổng lồ!

"Oanh!" Cây búa khổng lồ vừa ngưng tụ thành, liền mạnh mẽ vung lên về phía viên lưu tinh kia!

Tiếng búa như sấm rền, chấn động phương thiên địa này!

Giây tiếp theo, viên lưu tinh đang rơi xuống mạnh mẽ chấn động.

Chương 296

"Oanh!" Chỉ thấy một cỗ sát khí đáng sợ mạnh mẽ bổ nó thành hai mảnh, tinh thần chi lực ngưng tụ đến cực hạn lập tức vỡ vụn!

Vô số tinh thần chi lực nổ tung trên không trung!

Uy lực khủng khiếp khiến không gian gần đó đều sụp đổ.

Hậu Nghệ trên mặt đất, lại thờ ơ như không thấy, giống như không cảm nhận được sát ý ngập trời của Đế Tuấn vậy.

Tay phải hắn lại kẹp ra một mũi tên đen kịt từ túi tên, giương tên kéo cung, một đạo hắc quang lại hiện ra… Mục tiêu, chính là bốn con Kim Ô còn lại. …… …… Bên ngoài Nhân tộc Tổ địa.

Nhìn hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần đã chặn viên lưu tinh lẽ ra phải đè chết Hậu Nghệ.

Lại nhìn Hậu Nghệ ra tay bắn tên, lại giết chết hai đứa con trai nữa, Đế Tuấn tức đến mức gân xanh nổi đầy.

Hận!

Hận những đứa con trai ngu xuẩn của mình!

Không chịu tu luyện tử tế ở Thái Dương Tinh, lại chạy ra ngoài chịu chết!

Hận!

Hận cái kẻ đã dụ dỗ con trai hắn ra ngoài.

Mặc dù không biết kẻ đó là ai, mục đích là gì, nhưng có thể lặng lẽ mở đại trận, thả con trai hắn ra ngoài.

Thực lực của kẻ đó chắc chắn cao hơn hắn!

Không chừng, đối phương chính là một trong vài vị Thánh nhân… Hận!

Hận!

Hận mình bất lực trong việc này!

Hận mình thậm chí không thể báo thù cho con trai!

Trong lòng Đế Tuấn hoàn toàn phát điên!

Chỉ thấy song đồng Thái Dương Chân Hỏa lóe sáng chói mắt, nhìn hư ảnh Bàn Cổ kia tràn đầy hận ý.

"Yêu Sư!

Mau cứu con ta!" Đế Tuấn tay phải lấy ra một khối ngọc phù, trực tiếp truyền âm vào.

Ngay sau đó, hắn mới lại trực diện đối mặt với hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần.

Từ một búa mà đối phương vừa vung về phía lưu tinh, Đế Tuấn rất rõ ràng về thực lực của hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần lúc này.

Giống như điều hắn đã nói trước đó, uy lực một búa của đối phương, lại không còn vĩ đại như vạn năm trước.

Có thể thấy, khi không còn Hậu Thổ, thần uy của hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần cũng không còn như năm xưa!

Nghĩ vậy, tia sợ hãi cuối cùng trong lòng Đế Tuấn cũng hoàn toàn biến mất. …… …… Thiên Đình, tầng trời thứ ba mươi ba.

Lúc này Côn Bằng đang không ngừng ném từng con người vào trong đại đỉnh trong cung điện.

Chỉ thấy trong cái đại đỉnh đồng xanh sáu tai kia, tất cả nhân loại bị ném vào chưa kịp kêu một tiếng, đã trực tiếp bị luyện thành một

đạo quang lưu màu đỏ.

Quang lưu vừa xuất hiện, liền bị thanh trường kiếm trong đại đỉnh hấp thu, dung hợp thành một thể.

Côn Bằng thấy vậy vô cùng hài lòng, động tác trong tay không có chút ngừng lại.

Vừa rồi hắn đã nghe báo cáo của thuộc hạ, biết được Yêu tộc ở hạ giới trong quá trình bắt Nhân tộc đã bị Vu tộc ra tay ngăn cản.

Cuối cùng lại trực tiếp khai chiến.

Thế nên, Côn Bằng rất rõ ràng, Đồ Vu Kiếm vào lúc này đối với Yêu tộc quan trọng đến mức nào!

Vì vậy phải tranh thủ thời gian để Đồ Vu Kiếm hấp thu nhiều huyết nhục hồn phách Nhân tộc hơn mới được.

"Vu tộc?" "Hừ!

Đợi Đồ Vu Kiếm vừa ra, xem ta không bổ các ngươi thành nát bét!" Yêu Sư Côn Bằng lẩm bẩm trong miệng, song đồng sát khí hoàn toàn không có chút ý tứ che giấu.

Cũng đúng lúc này, tâm thần hắn chấn động, một khối ngọc bài tự trong túi bay ra.

"Yêu Sư!

Mau cứu con ta!" Giọng nói của Đế Tuấn lập tức xuất hiện từ ngọc bài.

Chương 297

Nghe thấy, Côn Bằng song đồng không khỏi khẽ rụt lại, vội vàng giơ hai tay đẩy một cái.

"Không ổn!

Hoàng tử gặp nạn!" Côn Bằng thất thanh kêu lên, trực tiếp nắm lấy Đồ Vu Kiếm, bay về phía hạ giới! …… …… Lại nói Hậu Nghệ.

Sau khi bắn chết Ngũ Kim Ô và Lục Kim Ô.

Hắn không chút do dự, thần sắc cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Giống như đã làm một chuyện không đáng kể vậy.

Trong lúc Đế Tuấn ra tay định dùng lưu tinh đè chết, rồi hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần ra tay chặn lưu tinh.

Hậu Nghệ càng không có chút ý tứ bị ảnh hưởng, chỉ thấy hắn một lần nữa trực tiếp kẹp ra hai mũi tên đen kịt sáng trong từ túi tên.

Giương tên kéo cung, nhắm vào bốn con Kim Ô đang bay ngày càng cao.

"Xoẹt!" "Xoẹt!" Tiếng phá không sắc bén vang lên, hai mũi tên chợt bắn ra, hóa thành hai đạo hắc quang xông lên trời, nhanh đến mức không thấy bóng.

Giây tiếp theo, chúng đã phân biệt xuất hiện dưới thân Thất Kim Ô và Bát Kim Ô!

"Phụt!" "Phụt!" Thất Kim Ô và Bát Kim Ô chỉ cảm thấy tiếng trầm đục vang lên bên tai.

Chưa đợi phản ứng, một cỗ đau đớn kịch liệt trực tiếp xông kích

đại não chúng.

Chỉ trong nháy mắt, chúng đã mất đi ý thức, thân thể trực tiếp rơi xuống từ không trung, sinh cơ không ngừng trôi đi… Điều khiến người ta kinh ngạc là hai mũi tên xuyên qua thân thể chúng, lại vẫn còn dư lực mười phần, tiếp tục bay về phía Cửu Kim Ô và Thập Kim Ô đang bay cao nhất.

Giống như, hai mũi tên này, vốn đã khóa chặt Cửu Kim Ô và Thập Kim Ô vậy!

"Không!!!" "Yêu Sư!

Cứu con ta a!" Đế Tuấn ở xa thấy vậy, trực tiếp bi thống kêu lớn!

Vô số tinh thần trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận oanh kích ra, muốn ngăn chặn hai mũi tên kia.

Tuy nhiên, mỗi một viên lưu tinh đều bị hư ảnh Bàn Cổ liên tiếp đập nát.

Vốn dĩ là một trận đại chiến thuộc về Vu Yêu nhị tộc, lúc này lại biến thành chiến dịch oanh sát Hậu Nghệ và ngăn chặn Đế Tuấn! …… …… Lại nói Kim Ô.

Cửu Kim Ô và Thập Kim Ô sau khi nghe thấy tiếng trầm đục truyền đến từ phía dưới, trong lòng bi thống đồng thời, càng kinh hoàng vô cùng!

Bởi vì mười con Kim Ô, chỉ còn lại hai a!

Quả nhiên, giây tiếp theo chúng cảm nhận được một cỗ hàn ý truyền đến từ phía dưới.

Nhìn xuống, thấy hai đầu mũi tên lóe hàn quang không ngừng tiếp cận… "Sắp chết rồi sao?" Ý niệm này xuất hiện trong đầu Cửu Kim Ô và Thập Kim Ô.

“Hỗn trướng!

Tan nát cho ta!” Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ nổ vang ở đây.

Giây tiếp theo, một đạo huyết hồng sắc quang mang chợt hiện, trực tiếp oanh kích vào mũi tên cách thân thể Thập Kim Ô chưa đầy một trượng!

“Oanh!” Chỉ thấy đạo hồng quang trực tiếp oanh nát mũi tên đen kịt.

“Phụt!” Cũng trong nháy mắt đó, mũi tên còn lại đã xuyên thẳng vào trong thân thể Cửu Kim Ô… “Không!

Cửu hoàng tử!” Chỉ thấy hồng quang hóa thành một lão giả cầm cự kiếm huyết hồng, chính là Côn Bằng.

Côn Bằng vừa xuất hiện, bay về phía Cửu Kim Ô, đỡ lấy thi thể nó.

Tuy nhiên, trong mũi tên Xạ Nhật của Hậu Nghệ ẩn chứa Vu lực của Vu tộc.

Trong nháy mắt đâm vào trong thân thể Kim Ô liền bùng phát ra, Vu lực đáng sợ trực tiếp tiêu diệt thân thể và nguyên thần của Kim Ô!

Thế nên, lúc này Côn Bằng đỡ được, chỉ còn là thi thể của Cửu Kim Ô.

“Vu tộc!” “Đáng chết!” Côn Bằng trong lòng tràn đầy lửa giận, chỉ thấy yêu khí toàn thân ngập trời, yêu lực bàng bạc trực tiếp rót vào trong Đồ Vu Kiếm trong tay!

Ngay sau đó không chút do dự bổ mạnh về phía Hậu Nghệ bên dưới!

Giây tiếp theo, một đạo kiếm khí huyết hồng như cầu vồng xuất

hiện, xé rách không gian, trực tiếp oanh kích về phía Hậu Nghệ!

Hậu Nghệ thấy vậy đồng tử hơi co lại, bởi vì hắn rất rõ ràng cảm nhận được khí tức tử vong trong kiếm khí!

Chỉ thấy hắn vội vàng kẹp ra sáu mũi tên còn lại từ túi tên, giương tên kéo cung buông dây!

Giây tiếp theo sáu đạo hắc quang xếp thành trận hình tam giác xông lên trời!

Chương 298

Trực tiếp va chạm với cầu vồng đang rơi xuống giữa không trung. …… …… Hồng Hoang Đại Lục.

Đối mặt với đạo kiếm khí huyết hồng mang theo khí thế bàng bạc, sát ý ngập trời.

Hậu Nghệ vốn luôn vô cùng bình tĩnh cuối cùng cũng biến sắc.

Bởi vì từ trong kiếm khí, hắn rõ ràng cảm nhận được cảm giác áp bách mãnh liệt!

Thậm chí, từ trong đó ngửi thấy khí tức tử vong!

Ý nghĩ đó vừa nảy sinh, hắn đã theo bản năng rút ra sáu mũi tên còn lại từ túi tên.

"Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt…" Giương tên kéo cung buông dây trong một hơi, sáu đạo hắc quang lập tức xông lên trời!

Chỉ thấy sáu mũi tên hóa thành sáu đạo hắc quang, xếp thành trận hình tam giác, bay về phía kiếm khí!

Trong nháy mắt, sáu đạo hắc quang liền va chạm với kiếm khí!

"Keng!

Keng!

Keng…" Sáu tiếng va chạm như sắt với sắt vang lên.

Giây tiếp theo!

Chưa đợi Hậu Nghệ phản ứng, sáu mũi tên từ đầu đến đuôi từng

tấc một vỡ nát.

Kiếm khí huyết sắc như cầu vồng tồi khô lạp hủ oanh nát sáu mũi tên, dư uy không giảm ầm ầm hạ xuống, bao trùm phạm vi ngàn trượng bao gồm cả Hậu Nghệ… Ầm ầm ầm… Lập tức, đất rung núi chuyển.

Tiếng nổ lớn kịch liệt vang vọng khắp phương thiên địa này, vô số cát bụi bị thổi bay, vũ động trong không gian này!

Trong đó, khí tức của Hậu Nghệ hiển nhiên đã biến mất.

Trở thành vong linh đầu tiên dưới kiếm của Đồ Vu Kiếm. …… …… "Hỗn trướng!

Lão súc sinh Côn Bằng đáng chết!" Từ xa, Đế Giang cảm nhận khí tức của Hậu Nghệ biến mất liền giận dữ gầm lên.

Các Tổ Vu khác cũng ôm lòng phẫn hận, từng kẻ một điều khiển hư ảnh Bàn Cổ, bổ một búa về phía Côn Bằng trên bầu trời!

Tuy nhiên, một búa vừa bổ ra, tinh bàn khổng lồ trên bầu trời lập tức phóng ra một dòng tinh hà ngưng tụ từ tinh thần chi lực.

Tinh hà trực tiếp chặn lại trước đầu búa, đỡ cho Côn Bằng một kích!

"Hừ!

Giết ta sao?" Côn Bằng tim đập thình thịch nhìn hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần, vừa rồi nếu hắn đỡ một búa kia, chắc chắn không đỡ nổi.

Nếu bị oanh kích, không chết cũng phải mất nửa cái mạng!

Trong mắt Côn Bằng tràn đầy giận dữ, tay phải hắn vung lên, thu lấy tất cả thi thể Kim Ô ở đây.

Kể cả con tiểu Kim Ô may mắn còn sống sót cũng bị thu.

Côn Bằng sau đó thân ảnh lóe lên, hóa thành một con kim bằng khổng lồ, một cái vỗ cánh phù dao thẳng lên chín vạn dặm, trực tiếp vọt đến bên cạnh Đế Tuấn.

"Bệ hạ!

Lão thần đến muộn rồi!" Côn Bằng vừa xuất hiện, liền quỳ bái hành lễ với Đế Tuấn.

Đế Tuấn thấy vậy lắc đầu, trực tiếp đỡ hắn dậy, rồi nói: "Không trách Yêu Sư, chỉ trách Vu tộc!" "Bệ hạ, lão thần đã mang Đồ Vu Kiếm đến!" Côn Bằng tự biết lúc này không phải lúc nói nhiều, trực tiếp dâng thanh trường kiếm huyết hồng trong tay lên.

"Tốt!

Thần kiếm vừa ra, liền vì con ta báo thù!

Kiếm tốt!" Đế Tuấn đón lấy Đồ Vu Kiếm, thần sắc kích động nói, rồi quay người đối mặt với hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần, có Đồ Vu Kiếm, khả năng thắng của trận chiến này, cũng sẽ tăng lên rất nhiều!

Côn Bằng thấy vậy, cũng vô cùng tự giác tế xuất trận kỳ, dung hợp vào đại trận. …… …… Lúc này, trong hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần.

Mười một Tổ Vu lại tranh cãi.

Bởi vì, để duy trì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tinh huyết do Hậu Thổ lưu lại chỉ còn một giọt.

Chương 299

Trong tình huống tiêu hao vô cùng tiết kiệm.

Thế nên, Chúc Dung và các Tổ Vu khác bắt đầu thúc giục Đế Giang quyết chiến, nếu không đợi tinh huyết Hậu Thổ cạn kiệt, sẽ càng không có cơ hội thắng.

Rõ ràng, khi không còn Hậu Thổ, Vu tộc quả thực bị động… "Đại huynh!

Tinh huyết của Hậu Thổ, chỉ còn lại một giọt!" "Quyết chiến đi đại huynh!

Phá hủy cái trận pháp rách nát này!

Vì con cháu Vu tộc chúng ta báo thù a!" "Đại huynh!

Giết đi!

Cùng lắm cũng chỉ là một cái chết thôi!" "Vu tộc cửu tử bất hối!

Bách chiến bất úy!

Giết!" "……" Đế Giang nghe lời nói kiên quyết như vậy từ các đệ đệ muội muội, hiển nhiên lộ ra thần sắc kiên định.

Chiến tranh đến đây, Vu Yêu nhị tộc, cũng nên có một kết quả!

Không chỉ vì Nhân tộc.

Cho dù hôm nay không có nguyên nhân Nhân tộc, Vu Yêu nhị tộc cũng sẽ có một trận đại chiến không lâu sau đó.

Đó là giác ngộ, là giác ngộ muốn trở thành bá chủ Hồng Hoang thế giới.

Đế Giang gật đầu, trong miệng dứt khoát nói: "Vậy thì chiến!" Lời

vừa dứt, tâm thần tất cả Tổ Vu đều chấn động.

Giây tiếp theo, hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần cũng lập tức hành động.

Chỉ thấy thân ảnh vĩ ngạn kia sừng sững trên mặt đất, hai tay nâng lên, giơ cây búa khổng lồ ngưng tụ từ linh khí thiên địa và tinh huyết của Vu Yêu nhị tộc.

"Khai Thiên Thức!" Một âm thanh hồng lượng từ trong miệng hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần thốt ra.

Nghe được âm thanh này.

Đế Tuấn đang cầm Đồ Vu Kiếm trong tay tâm đầu đại chấn.

Cảnh tượng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị một chiêu trực tiếp phá hủy vạn năm trước còn hiển hiện rõ ràng trước mắt.

Lúc đó nếu không có Nữ Oa ra tay, tất cả Yêu tộc đều sẽ bị tiêu diệt a!

Lúc này thấy đối phương lại muốn sử dụng chiêu đó, tự nhiên hắn vô cùng kiêng kỵ!

"Tất cả Yêu chúng nghe lệnh!" "Tâm thần hợp nhất, Chu Thiên Đại Trận chúng tinh phủng nguyệt!" Đế Tuấn quát lớn một tiếng.

Tất cả Yêu tộc nghe lệnh đều dốc yêu lực của mình vào trong trận kỳ!

Chỉ thấy Hà Đồ Lạc Thư lập tức chấn động, tiếp nhận yêu lực bàng bạc của toàn bộ Yêu tộc.

Sau khi được đại trận chuyển hóa, những yêu lực này lần lượt tương ứng với vô số tinh thần lớn nhỏ trên bầu trời.

Cuối cùng dưới sự khống chế của Đế Tuấn, tất cả tinh thần chi lực này hội tụ lại một chỗ, ngưng tụ thành một cự nhân có ngoại hình gần giống Đế Tuấn!

“Xoẹt!” Đúng lúc này, Đế Tuấn tay phải vung lên, ném Đồ Vu Kiếm lên bầu trời.

Chỉ thấy Đồ Vu Kiếm cuối cùng dung hợp với tinh bàn khổng lồ trên bầu trời, biến thành một thanh cự kiếm màu lam toàn thân!

Tâm thần Đế Tuấn khẽ động, cự nhân hai tay nâng lên, nắm chặt thanh cự kiếm trong tay.

“Vỡ!” Đế Tuấn tự nhủ trong lòng.

Giây tiếp theo, Khai Thiên Thức của hư ảnh Bàn Cổ cuối cùng cũng tụ thế đến đỉnh phong, mạnh mẽ một búa bổ ra!

Cự nhân do Đế Tuấn khống chế cũng ầm ầm bổ ra một kiếm về phía hư ảnh Bàn Cổ!

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn chấn động trời đất vang lên.

Sóng xung kích đáng sợ truyền ra từ giữa hai cự nhân!

Hai đại trận ứng tiếng vỡ tan, vô số nhân ảnh thổ huyết bay ngược ra ngoài!

Càng có vô số Vu Yêu bị mảnh vỡ trận pháp kích trúng, trực tiếp thần hồn câu diệt!

Mặt đất trực tiếp bị áp bức đến sụt lún mười trượng, xuất hiện những vết nứt khổng lồ.

Tất cả mây trên bầu trời đều bị chấn nát, càng có vô số vết nứt không gian xuất hiện giữa thiên địa này.

Lập tức, giữa thiên địa có thể nói là trời sập đất nứt, máu chảy thành sông… Đúng lúc này, Quỷ Môn Quan bên cạnh U Minh Huyết Hải đột nhiên mở toang, Lưu Nhĩ với vẻ mặt âm trầm chợt phi ra. …… …… Hồng Hoang thế giới.

Chương 300

Cự nhân do Đế Tuấn dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngưng tụ đã giơ cự kiếm Đồ Vu được gia trì tinh thần chi lực.

Hư ảnh Bàn Cổ do Tổ Vu triệu hoán đã giơ cự phủ ngưng tụ từ linh khí thiên địa.

Cả hai đồng thời tung ra đòn mạnh nhất! …… …… "Tuyệt!

Uy thế như vậy!

Ngay cả lão phu cũng không thể chịu đựng nổi!" "Lực lượng của đại trận, lại đáng sợ đến thế!" "Uy năng này, hiển nhiên không phải phàm tục có thể đạt được!" "Xem ra, nếu có thể lấy đại đạo trận pháp thành Thánh, chắc chắn vô cùng cường đại!" "A?

Đại đạo trận pháp thành Thánh?

Ngay cả Thánh nhân Thông Thiên với tạo nghệ trận pháp như vậy cũng không đi con đường này, nói đùa sao?" "……" Khi lực lượng đỉnh phong của Vu Yêu nhị tộc bùng phát.

Tất cả đại năng các tộc vẫn luôn yên lặng quan sát trận đại chiến này đều không nhịn được lên tiếng.

Vạn năm trước, họ đã cảm nhận được uy năng như vậy trên thân Bàn Cổ hư ảnh.

Hiện nay, lại nhìn thấy thần uy như vậy trên thân cự nhân do Yêu tộc ngưng tụ.

Không khỏi cảm thán vì điều này, cảm thán sự huyền ảo của đại đạo trận pháp.

Thậm chí vì thế mà nảy sinh tranh luận, đại đạo trận pháp có thể

thành Thánh không?

Họ lại không đi nghị luận về trận đại chiến này, ai sẽ trở thành bá chủ Hồng Hoang, bởi vì đối với họ, tất cả đều như nhau. …… …… Lại nói Vu Yêu nhị tộc.

Sau khi hai cự nhân tung ra đòn mạnh nhất.

Trong nháy mắt!

Hai đạo công kích với thanh thế đáng sợ, năng lượng đủ để tiêu diệt bất kỳ cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong nào, đã va chạm vào nhau!

Ầm ầm ầm!

Khoảnh khắc giao chiến, hai đại trận trực tiếp vỡ nát!

Sóng xung kích đáng sợ chấn động khắp nơi!

Vô số nhân ảnh lần lượt bay ngược về bốn phía tám hướng!

Càng có vô số Vu Yêu nhị tộc bị mảnh vỡ trận pháp kích trúng, thần hồn câu diệt!

Mây trên trời đều bị chấn tan.

Đất đai đều bị chấn đến sụt lún mười trượng.

Giữa thiên địa, càng có vô số lỗ hổng không gian xuất hiện tức khắc, vô số Hỗn Độn Cương Phong từ những lỗ hổng không gian này thổi vào Hồng Hoang Đại Lục, nơi nào nó đi qua, không có gì không bị hủy diệt.

Có thể nói, sau trận đại chiến này, trời sập đất nứt, vô số sinh linh bị liên lụy. …… …… "Không ổn!

Cứu!" Hồng Hoang Đại Lục xuất hiện tai nạn như vậy, nằm ngoài dự liệu của tất cả đại năng quan chiến.

Chẳng phải là một trận đại chiến giữa Vu Yêu nhị tộc thôi sao?

Lại trực tiếp lan rộng ra toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục sao?

Sau khi phản ứng lại, họ đều ra tay cứu giúp sinh linh của tộc quần mình. …… …… "Oanh oanh!" Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn lại vang lên!

Chỉ thấy Cộng Công sau khi bị chấn bay, trong lúc ý thức mơ hồ lại mạnh mẽ va chạm vào Bất Chu Sơn!

"Rắc!" Kết quả đến thật nhanh, Cộng Công hiện ra chân thân ngàn trượng, trong lúc ý thức mơ hồ, lại trực tiếp đâm gãy Bất Chu Sơn!

Chỉ thấy toàn bộ phần trên của Bất Chu Sơn đột nhiên nghiêng đổ, trực tiếp xé toang một lỗ hổng lớn trên bầu trời!

Bất Chu Sơn chính là cột sống của Bàn Cổ hóa thành.

Một cú va chạm, Cộng Công trực tiếp thân tử, còn có mấy vị Yêu Soái một cách đầy kịch tính bị Bất Chu Sơn đổ xuống đè chết!

Những đại năng vừa hiện thân cứu tộc quần thấy vậy suýt khóc.

Mẹ kiếp, Bất Chu Sơn là nơi chí bảo a!

Vu Yêu nhị tộc rốt cuộc muốn gây ra chuyện gì a… Nhưng ngay sau đó, đại chiến lại bắt đầu.

Chỉ thấy Vu Yêu nhị tộc sau khi bị chấn bay một lượt lại giao chiến lần nữa.

Chương 301

Rất nhanh, những kẻ đã sát hồng mắt đối phương hoàn toàn ra tay tàn nhẫn, thậm chí có đại năng không chịu nổi nhục nhã trực tiếp tự bạo.

"Đồng sinh cộng tử!" Mấy vị Tổ Vu đã không còn dư lực, nhìn huynh đệ của mình chết đi, vốn dĩ là những kẻ một suy nghĩ giờ hoàn toàn mất đi lý trí.

Trực tiếp kéo theo đại năng Yêu tộc gần nhất tự bạo, đồng quy vu tận.

"Oanh oanh oanh!" Rất nhanh, Vu Yêu nhị tộc đại chiến cuối cùng cũng kết thúc.

Các Tổ Vu của Vu tộc đều vong.

Đại năng Yêu tộc chỉ có Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất còn sống sót.

Đế Tuấn và Thái Nhất hoàn toàn dựa vào Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung hộ thể, tuy trọng thương, nhưng cũng đã sống sót dưới những màn tự bạo điên cuồng của Tổ Vu.

Còn về Côn Bằng, hắn lại có phương pháp bảo mệnh riêng. …… …… Dãy núi Côn Luân.

Trấn Nguyên Tử đã phái tất cả đệ tử ra ngoài cứu vạn tộc sinh linh, lúc này đang lơ lửng trên bầu trời.

Chỉ thấy hắn nhìn Địa Thư trong tay, thần sắc đầy bất đắc dĩ.

"Ai, Vu Yêu nhị tộc, đánh đến cuối cùng, liên lụy vạn tộc sinh linh, hủy diệt linh mạch đại địa, khí số đều tận…" Cảm ứng được tin tức truyền đến từ Địa Thư trong tay, Trấn Nguyên Tử không khỏi lắc

đầu lẩm bẩm tự nhủ.

Hắn thấy, đánh nhau hung hãn như vậy thì có ích gì, Thiên Đạo không dung, khí số đều tận a!

Vừa suy tư, hai tay hắn không ngừng vung lên, sử dụng thần thông Tụ Lý Càn Khôn, bắt đầu cứu vớt những sinh linh vạn tộc vô tội kia. …… …… Đúng lúc này.

Bên cạnh U Minh Huyết Hải đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn.

Chính là Quỷ Môn Quan ầm ầm mở ra, đi kèm với đó, còn có một cỗ khí thế đáng sợ.

Trong nháy mắt, một đạo kim quang từ Quỷ Môn Quan lóe ra, xông thẳng lên trời!

Minh Hà Lão Tổ ở sâu trong Huyết Hải đột nhiên mở to song nhãn, trong miệng lẩm bẩm nói: "Vị kia rốt cuộc cũng đã ra rồi sao?

Đáng tiếc, muộn rồi!" Nói xong, hắn tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Khí số của Hồng Hoang Đại Lục ra sao, Minh Hà Lão Tổ hoàn toàn không có chút hứng thú nào. …… …… Lại nói Lưu Nhĩ vừa lóe ra từ Quỷ Môn Quan.

Lúc này toàn thân hắn tản mát ra sát khí đáng sợ, ý lạnh lẽo toát ra từ song đồng không hề có ý tứ thu liễm.

Nhìn Hồng Hoang Đại Lục đầy rẫy cảnh tan hoang, trời sập đất nứt, khắp nơi là vết nứt không gian, Lưu Nhĩ trong lòng lạnh lẽo vô cùng.

Cho dù phản ứng chậm đến mấy, hắn cũng biết, Vu Yêu nhị tộc thực sự đã đại chiến, quyết chiến rồi!

"Hỏng rồi!

Nhân tộc!" Lưu Nhĩ đột nhiên tự nhủ, thần sắc đầy ngưng trọng.

Kể từ khi đại chiến Vu Yêu lần thứ hai bắt đầu, điều đó cho thấy Yêu tộc cũng đã phát hiện Nhân tộc có thể luyện chế Đồ Vu Kiếm!

Vậy thì kết cục của Nhân tộc có thể đoán trước được.

"Đế Tuấn!

Hy vọng ngươi đừng tìm chết…" Lưu Nhĩ âm lãnh tự nhủ, thân ảnh lóe lên, trực tiếp bay về hướng Nhân tộc Tổ địa. …… …… Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng ba vị cường giả Yêu tộc cuối cùng cũng dần dần hồi phục một chút nguyên khí.

"Ta thắng rồi…" Đế Tuấn và Thái Nhất đã hồi phục nguyên khí từ từ bay lên không, phủ thị toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, lẩm bẩm tự nhủ.

"A… thắng rồi." Côn Bằng bên cạnh cảm khái.

Mười một Tổ Vu của Vu tộc đều chết, những Vu tộc khác cũng chết gần hết, đối với Yêu tộc, quả thực đã thắng.

Dù sao với khả năng sinh sôi nảy nở của Yêu tộc, mấy vạn năm là có thể hồi phục nguyên khí.

Nhưng Vu tộc không còn Tổ Vu, thì không giống nữa rồi, vĩnh viễn không thể hồi phục.

Dường như hắn nhìn thấy mấy vạn năm sau, vạn tộc giữa thiên địa đều lấy Thiên Đình Yêu tộc làm tôn, phủ phục xưng thần.

Chỉ là, vừa rồi, hắn cảm giác một cỗ hàn ý lạnh lẽo như từ Cửu U cực địa truyền đến từ phía sau.

Đi kèm với đó, còn là một câu nói lạnh lẽo vô cùng: "Không, tất cả đều phải chết." …… …… Hồng Hoang Đại Lục.

Nhân tộc Tổ địa.

Chương 302

Khi Lưu Nhĩ đến nơi, hắn thấy khắp nơi là một màu tinh hồng.

Chỉ thấy những thi thể và tàn hài của Vu Yêu nhị tộc chất đầy khắp mặt đất.

Mức độ máu tanh khiến Lưu Nhĩ song đồng không khỏi khẽ rụt lại.

Khi ánh mắt hắn hướng về phía thành trì Nhân tộc Tổ địa.

Trong mắt hắn lại tràn đầy kinh ngạc.

Bởi vì khác với cảnh tượng máu tanh bên ngoài thành trì, đa số Nhân tộc trong thành trì Nhân tộc Tổ địa lại không hề hấn gì, chỉ là ngất đi!

Không, không chỉ trong thành trì như vậy, còn những Nhân tộc bên ngoài thành trì thì sao?

Bốn bộ lạc lớn khác của Nhân tộc thì sao?

Chẳng lẽ đều gặp nạn rồi?

Lưu Nhĩ trong lòng đầy nghi vấn.

Điều hắn không biết là, Nhân tộc trong thành trì sở dĩ có thể tồn tại nhiều như vậy.

Chính là vì mười một Tổ Vu và toàn bộ Vu tộc trong lúc đại chiến, vẫn luôn phân tâm bảo vệ Nhân tộc.

Đây cũng là một trong những lý do Vu tộc lần này không địch lại Yêu tộc.

Lưu Nhĩ không nói nhiều nữa, tay phải vung lên, thần thông Chưởng Trung Thiên Địa chợt thi triển.

Trực tiếp thu tất cả Nhân tộc vào trong lòng bàn tay.

Phải biết rằng, hiện nay Hồng Hoang Đại Địa khắp nơi đều có vết nứt không gian, muốn dựa vào Hồng Hoang thế giới tự mình tu phục chắc chắn sẽ không nhanh như vậy.

Nhân tộc yếu ớt, mang họ theo bên mình mới là an toàn nhất.

Làm xong, Lưu Nhĩ mới nhả ra một ngụm linh khí vào trong lòng bàn tay.

Lập tức, đánh thức tất cả Nhân tộc đang ngất xỉu.

Rồi lại lấy ra một ngọc bình, vung Tam Quang Thần Thủy đã sớm có được ra, rơi xuống thân những Nhân tộc bị thương nặng và Khổng Tuyên, Đại Bằng.

Giây tiếp theo, vết thương của tất cả mọi người lập tức lành lại, sắc mặt cũng tức khắc khôi phục huyết hồng sắc.

Duy chỉ có Khổng Tuyên và Đại Bằng, bị thương quá nặng, nguyên khí đại tổn, cho dù có Tam Quang Thần Thủy thần vật như vậy chữa trị, cũng không thể tỉnh lại trong chốc lát.

Đúng lúc này.

Những Nhân tộc tỉnh lại đầu tiên kinh hoảng nhìn xung quanh.

Trên mặt họ vẫn còn đọng lại thần sắc trước khi hôn mê.

Đến khi phát hiện mình đang ở trong Chưởng Trung Thiên Địa của Lưu Nhĩ.

Đến khi phát hiện mình cuối cùng đã an toàn.

Mới từng người một quỳ bái khóc lóc hướng về Lưu Nhĩ!

"Thánh Sư!

Thánh Sư tôn thượng a!

Ngài cuối cùng cũng đến rồi!" "Cầu Thánh Sư vì Nhân tộc chúng con báo thù a!" "Yêu tộc vây công thành trì chúng con, Nhân tộc bên ngoài đều bị bắt giết rồi a!" "Thánh Sư a!

Nếu không có Khổng Tuyên tôn thượng kiên trì thủ hộ, chúng con đã sớm bỏ mạng Hoàng Tuyền rồi…" "Nếu không có Vu tộc xuất hiện, Khổng Tuyên tôn thượng cũng khó thoát khỏi cái chết a!" "Yêu tộc đáng chết… Cầu Thánh Sư vì chúng con báo thù!" "……" Vô số tiếng khóc than từ trong lòng bàn tay Lưu Nhĩ truyền ra.

Nghe thấy, ngọn lửa giận trong lòng Lưu Nhĩ bùng cháy dữ dội, hung quang trong mắt lộ rõ.

Hắn cũng đại khái đã hiểu rõ tình hình!

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu a!

Yêu tộc thừa lúc hắn đang xử lý hàng ức vạn cô hồn đầu thai trong Địa Phủ, đến Nhân tộc Tổ địa bắt giữ Nhân tộc!

Nếu không có Khổng Tuyên kiên trì đối kháng, e rằng những Nhân tộc này cũng đã sớm bị bắt giết rồi!

Nếu không có Vu tộc xuất hiện, đồ nhi ngoan này của hắn, cũng khó thoát khỏi cái chết a!

Còn về việc Yêu tộc vì sao bắt Nhân tộc, Lưu Nhĩ lại vô cùng rõ ràng, chẳng phải vì Đồ Vu Kiếm sao!

Nhưng Yêu tộc, không sợ phải gánh chịu lửa giận của hắn sao?

Có Nữ Oa, Nhân tộc chính là cơ hội thành Thánh, cho dù công đức viên mãn, không có nhân quả với nhau.

Nhưng tâm Thánh Mẫu thực sự lạnh lẽo như vậy sao?

Chương 303

Đồng ý hy sinh tất cả những Nhân tộc sống sờ sờ, để Yêu tộc rèn kiếm?

Lưu Nhĩ toàn thân bùng phát ra sát khí chưa từng có!

Hỗn Độn Cương Phong thổi ra từ những vết nứt không gian gần đó, trực tiếp bị cỗ sát khí này nghiền nát!

Lưu Nhĩ tự vấn lòng, từ khi xuyên việt đến nay, trong lòng chưa bao giờ bị nhiều sát khí như vậy tràn ngập.

Ngay cả khi bị những vị Thánh nhân gọi là "tiền bối" gây sự, hắn cũng chỉ đòi linh bảo để bồi thường mà thôi.

"Chẳng lẽ, đều là do ta quá dễ nói chuyện sao…" "Mới khiến các ngươi, hết lần này đến lần khác khiêu khích giới hạn của ta?" Lưu Nhĩ nhìn tất cả Nhân tộc với vẻ mặt bi phẫn trong lòng bàn tay, trong miệng thốt ra những lời lạnh lẽo vô cùng, sau đó thân thể hắn lóe lên, biến mất tại chỗ. …… …… Gần Bất Chu Sơn.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng ba vị chí cường giả Yêu tộc nhìn Bất Chu Sơn đã đổ, nhìn Hồng Hoang Đại Lục tan hoang khắp nơi… Không khỏi nhìn nhau, đều thấy sự kích động trong mắt đối phương.

Rõ ràng, chiến đến cuối cùng, Yêu tộc đã thắng.

Chỉ cần Yêu tộc có ba vị cường giả này trấn giữ.

Chờ mấy vạn năm nữa, Yêu tộc chắc chắn có thể hồi phục nguyên khí.

Đến lúc đó, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, Thiên giới đều sẽ bị Yêu tộc nắm giữ, vạn tộc sinh linh đều phủ phục xưng thần trước

Yêu tộc!

Tất nhiên Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng vô cùng kích động.

Dù sao vì một ngày này, họ đã đợi quá lâu rồi, đã hy sinh quá nhiều rồi!

Không, điều đó cũng đáng giá.

Chỉ cần Yêu tộc xưng bá toàn bộ Hồng Hoang, thì tất cả những nỗ lực mà toàn bộ Yêu tộc đã bỏ ra trước đó, đều đáng giá!

"Đại huynh!

Vu tộc chúng ta cuối cùng cũng đã chém giết được Vu tộc rồi…" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đế Tuấn, trong miệng kích động nói.

Đế Tuấn gật đầu, Vu tộc diệt vong, cũng khiến nỗi đau mất con trong lòng hắn phai nhạt đi một chút.

Hắn nhìn xung quanh đại lục tan hoang, không khỏi cảm thán: "A, cuối cùng cũng thắng rồi…" Chưa đợi Côn Bằng phát biểu cảm nghĩ chiến thắng, một âm thanh lạnh lẽo như từ Cửu U cực địa đột nhiên truyền đến từ phía sau: "Thắng rồi?

Không, tất cả đều phải chết." "Ai!" Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng nghe lời đó lập tức kinh hãi, đều quay người lùi lại, trừng to song đồng nhìn Lưu Nhĩ vừa xuất hiện trước mặt họ!

"Đại sư huynh!" Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng theo bản năng kinh hô.

Trong mắt càng tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Họ rất rõ ràng đã làm gì với Nhân tộc.

Nhưng để hoàn thành đại nghiệp, hy sinh Nhân tộc là thượng sách, dù bất cứ lúc nào họ cũng sẽ chọn bắt giết Nhân tộc để rèn Đồ Vu Kiếm.

Chẳng phải bây giờ Vu tộc đã bị diệt vong rồi sao!

Đây cũng là công lao của Nhân tộc a!

Nhưng, chuyện nào ra chuyện đó, Nhân tộc được Lưu Nhĩ che chở, bắt giết họ, phải đối mặt với hậu quả.

Trong lòng họ đầy căng thẳng.

Phải biết rằng, năm xưa khi thực lực của họ ở đỉnh phong cũng không địch lại Lưu Nhĩ.

Lúc này đây, cả ba đều vừa trải qua một trận đại chiến, làm sao có thể đấu với Lưu Nhĩ?

Không, họ biết, còn đường lui!

Nhân tộc có Lưu Nhĩ che chở, cũng có Nữ Oa che chở a!

Có Nữ Oa Nương Nương ở đây, Lưu Nhĩ chắc chắn không dám giết, dù sao Yêu tộc cũng chỉ còn trông cậy vào ba người họ a.

Đúng lúc này, nghe Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng theo bản năng gọi mình là Đại sư huynh.

Vẻ mặt vốn âm trầm của Lưu Nhĩ trực tiếp đen lại.

"Cái đại sư huynh khốn kiếp!" "Hôm nay lão tử, tất sát!" …… "Cái đại sư huynh khốn kiếp!" "Hôm nay lão tử tất sát!" Lưu Nhĩ nghe Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng xưng hô như vậy, trực tiếp giận dữ gầm lên.

Lúc này vẻ mặt vốn vô cùng âm lãnh của hắn trực tiếp tức giận đến mức tái xanh.

Mẹ kiếp!

Trước đó khi bắt giết Nhân tộc, không biết ta là cái đại sư huynh này sao!

Hơn nữa!

Hắn chỉ là khách thứ ba ngàn, còn không được tính là đệ tử Hồng Quân, còn không bằng con lừa đần Chuẩn Đề kia.

Chương 304

Lại dám gọi là đại sư huynh?

Có xứng đáng không!

Lưu Nhĩ, không có chút ý tứ chần chừ nào, tay phải vung lên, Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng đều không nhìn rõ động tác của Lưu Nhĩ.

Chỉ cảm thấy một cỗ khí tức tử vong đang quanh quẩn quanh thân! *Xoẹt!* Chỉ thấy tiếng phá không vang lên, Đế Tuấn, Thái Nhất không khỏi trừng to song đồng, sau lưng phát lạnh nhìn về phía Côn Bằng!

"Ặc…" Chỉ thấy Côn Bằng song đồng trợn trừng, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, trong miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Giây tiếp theo hắn trực tiếp rơi xuống, trên người hoàn toàn không còn chút sinh cơ nào.

Trên trán hắn, hiển nhiên xuất hiện một lỗ máu đang không ngừng tuôn trào tiên huyết.

Chính là bị Thí Thần Thương xuyên thủng đầu lâu, thần hồn câu diệt.

"Yêu Sư!" Đế Tuấn, Thái Nhất hai yêu kinh hãi kêu lên, vẻ không thể tin nổi trong mắt hoàn toàn lộ rõ.

"Phong Hầu Tử!" "Mau chạy!" Ngay sau đó hai yêu kinh sợ tỉnh ngộ, đều tế xuất Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung bao quanh lơ lửng trên đầu, càng hiện ra quang hoàn hộ thân bao quanh mình!

Giây tiếp theo, không thèm quay đầu lại bay về phía bầu trời!

Lần này, có thể nói là đã bị dọa vỡ mật rồi!

Hoàn toàn không ngờ, Lưu Nhĩ lại trực tiếp giết người như vậy.

Lại còn một kích mạnh mẽ chém giết Yêu Sư Côn Bằng!

Phải biết rằng, không kể ngoại vật, tu vi và thần thông bản thân của Côn Bằng đều vượt xa họ!

Nếu không cũng sẽ không phong Côn Bằng làm Yêu Sư.

Nhưng ngay cả cường giả như Côn Bằng, đều không hề phòng bị mà bị chém giết, vậy còn họ thì sao?

Chút yêu lực vừa tích lũy trên người lại điên cuồng rót vào trong linh bảo bản mệnh của mình.

Việc đến nước này, cũng chỉ có Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung, mới có thể cho họ một chút cảm giác an toàn!

Tuy nhiên, vừa mới bay ra được một hơi.

Phía sau truyền đến một tiếng phá không quen thuộc.

Đế Tuấn, Thái Nhất nghe tiếng giật mình đồng tử co rút, trực tiếp hiện ra chân thân.

Giây tiếp theo, hai con Kim Ô xuất hiện, với tốc độ nhanh nhất, bay vút lên phía trên!

Chính cái gọi là kích hoạt tiềm năng vô hạn trước nguy hiểm.

Đế Tuấn, Thái Nhất sau khi cảm nhận khí tức tử vong, đã hoàn toàn không còn để ý đến việc tổn hại nguyên khí nữa.

Tốc độ hiện ra chân thân của họ nhanh hơn trước gấp đôi.

Như tên lửa xông lên bầu trời, mục tiêu của họ cũng rõ ràng, chính là Oa Hoàng Cung ở ngoài ba mươi ba tầng trời.

Họ thấy, Côn Bằng đã chết, cường giả mạnh nhất còn lại của Yêu tộc, Nữ Oa Nương Nương chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Tuy nhiên, cho dù hóa thành Kim Ô tốc độ nhanh gấp đôi, Thí Thần Thương vẫn theo sát phía sau, khoảng cách giữa hai bên càng không ngừng rút ngắn.

Trăm trượng… năm mươi trượng… mười trượng… năm trượng… Cảm nhận cảm giác đau nhói truyền đến từ Thí Thần Thương phía sau lưng, sắc mặt Đế Tuấn, Thái Nhất khó coi đến cực điểm.

Bởi vì tốc độ này, đã là giới hạn của họ rồi a!

"Nương Nương!

Cứu mạng a!" "Thái Nhất cầu Nương Nương cứu mạng!

Yêu tộc không thể không có huynh đệ chúng con!" Khi Thí Thần Thương cách phía sau lưng hai ba trượng, Đế Tuấn, Thái Nhất không thể nhịn được nữa, trực tiếp lên tiếng cầu cứu.

Cũng trong khoảnh khắc lên tiếng đó.

Một đạo hồng quang như đã đợi rất lâu, chợt hiện ra từ hư không, trực tiếp va chạm với Thí Thần Thương phía sau lưng Đế Tuấn, Thái Nhất!

"Keng!" Một tiếng va chạm lớn như sắt với sắt chấn động, sóng xung kích mạnh mẽ càng đẩy Đế Tuấn, Thái Nhất bay thêm vạn trượng lên phía trên!

Sau khi cảm nhận sóng xung kích từ phía sau, trên mặt họ lập tức lộ ra thần sắc thoát chết.

Bởi vì họ biết, Nữ Oa đã ra tay, cuối cùng cũng được cứu rồi!

Quả nhiên, giây tiếp theo.

Chương 305

Một bóng dáng thướt tha từ hư không bước ra, chính là một trong Lục Thánh, Nữ Oa Nương Nương.

"Sư huynh, Yêu tộc là số trời đã định, Đế Tuấn, Thái Nhất không thể chết." "Oan oan tương báo đến bao giờ dứt, Côn Bằng đã chết, chuyện này cứ thế bỏ qua có được không?" Chỉ thấy Nữ Oa lơ lửng trên bầu trời, nhàn nhạt nói với Lưu Nhĩ vẫn đang ở dưới đất.

Đôi mắt đẹp đó, lóe lên vẻ tức giận nhè nhẹ, dường như đang trách móc Lưu Nhĩ muốn tận diệt Đế Tuấn, Thái Nhất.

"A, oan oan tương báo đến bao giờ dứt?" Lưu Nhĩ vẫn đang ở nguyên chỗ cũ nghe vậy, tức khắc lộ ra vẻ châm chọc.

Chỉ thấy tay phải hắn lật một cái, những Nhân tộc còn sống sót lập tức hiện ra trên bầu trời.

Những Nhân tộc này vẫn luôn ở trong Chưởng Trung Thiên Địa của Lưu Nhĩ nhìn mọi chuyện.

Khi thấy Thánh Sư chém giết Côn Bằng, truy sát Đế Tuấn, Thái Nhất, không ai là không kích động vạn phần, cảm kích Thánh Sư vô cùng.

Lúc này thấy Nữ Oa xuất hiện, ngăn cản Lưu Nhĩ chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất.

Tất cả Nhân tộc hiện ra trên bầu trời, đều lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Giây tiếp theo, toàn bộ bầu trời lập tức nổ tung bởi tiếng nói của Nhân tộc.

"Thánh Mẫu tôn thượng!

Vì sao lại ngăn cản Thánh Sư chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất a?" "Oan oan tương báo?

Nhân tộc chúng con khi nào tàn hại vạn tộc sinh linh Hồng Hoang?

Nhân tộc oan a!" "Yêu tộc bắt giết Nhân tộc, Nương Nương ở đâu?" "Lúc đó tộc chúng con cầu cứu Thánh Mẫu tôn thượng, vì sao Thánh Mẫu không hề hồi đáp?

Vì sao Đế Tuấn, Thái Nhất vừa cầu cứu, Thánh Mẫu lập tức xuất hiện?" "Chúng con!

Không phục a!

Tộc chúng con oan a!" "……" Tất cả Nhân tộc đồng loạt nói ra nỗi khổ tâm trong lòng, từng câu từng chữ đều xen lẫn tiếng khóc.

Nghe thấy, Nữ Oa trực tiếp sững sờ, nhất thời không nói nên lời.

Lưu Nhĩ nghe những lời nói này của Nhân tộc, nhìn Nữ Oa ánh mắt tràn đầy châm chọc.

"Cái gọi là oan oan tương báo?" Ánh mắt Lưu Nhĩ chuyển động, trực tiếp hóa thành vẻ giận dữ, không chút khách khí nhìn thẳng vào Nữ Oa giận dữ nói: "Ta hỏi ngươi!

Yêu tộc có oan gì?" "Ta hỏi ngươi!

Khi Nhân tộc bị Yêu tộc bắt giết, ngươi ở đâu?" "Ta hỏi ngươi!

Khi Nhân tộc bị Yêu tộc dùng để rèn Đồ Vu Kiếm, ngươi ở đâu?" "Ta hỏi ngươi!

Khi Nhân tộc cầu cứu ngươi, ngươi ở đâu?" Liên tục bốn câu gầm giận dữ vang vọng khắp phương thiên địa này!

Bốn câu "ta hỏi ngươi" càng trực tiếp khiến sắc mặt Nữ Oa trở nên cực kỳ khó coi!

Lưu Nhĩ lại hoàn toàn không để ý, trực tiếp nói ra lời cuối cùng: "Ngươi không quản Nhân tộc, ta quản!" "Ngươi không báo thù cho Nhân tộc, ta báo!" Nói xong, tay phải hắn vung lên, một đạo kim quang trực tiếp đâm vào hư không.

Trong nháy mắt, một cây thước màu vàng kim toàn thân xuất hiện trên đỉnh đầu Đế Tuấn, Thái Nhất ở trên cao, chợt chém xuống! …… …… Hồng Hoang Đại Lục tan hoang khắp nơi.

Đế Tuấn, Thái Nhất kinh hãi nhìn cây thước vàng kim xuất hiện trên không.

Vào khoảnh khắc đó, họ phát hiện mình giống như bị một cỗ lực lượng vô hình không thể chống cự đóng đinh chặt vào không trung, thân thể hoàn toàn không thể động đậy một chút nào.

Cũng vào khoảnh khắc đó, họ mới phát hiện thực lực của Lưu Nhĩ đáng sợ đến mức nào, mới biết khoảng cách giữa họ và Lưu Nhĩ lớn đến mức nào.

Ngay cả sức chống cự cũng không có!

Kinh khủng vạn phần, họ muốn cầu cứu Nữ Oa Nương Nương, nhưng ngay cả mở miệng cũng không làm được.

Giây tiếp theo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện trên đỉnh đầu chợt động, trực tiếp mang theo khí thế vô thượng, ầm ầm giáng xuống!

"Phụt!" "Phụt!" Hai tiếng trầm đục đồng thời vang lên!

Chỉ thấy kim quang chợt hiện, tiên huyết màu vàng kim bắn ra trên không trung, hai đầu lâu Kim Ô khổng lồ ứng tiếng rơi xuống, vô lực rớt xuống mặt đất… Cùng lúc rơi xuống, còn có Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư mờ mịt không ánh sáng, đầy vết nứt vỡ… Khoảnh khắc đó, khí tức của Đế Tuấn, Thái Nhất giữa thiên địa, hoàn toàn

biến mất không còn tồn tại… Đến đây, sân khấu thuộc về Đế Tuấn, Thái Nhất và các đại năng Yêu tộc khác, đột ngột hạ màn… Khoảnh khắc đó, tất cả đại năng Hồng Hoang đang quan sát cảnh tượng này đều đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh!

Đều trong lòng thắt chặt, cảm thấy sau gáy lạnh toát.

"Đế Tuấn, Thái Nhất… chết rồi sao?" "Yêu tộc… đã xong rồi sao?" "Thực lực của Đại sư huynh…?" "Ngay cả có Đông Hoàng Chung chí bảo phòng ngự như vậy, cũng không thể chống cự!" "Kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân!

Không!

Đã sánh ngang Thánh nhân rồi!" Tất cả đại năng đều lẩm bẩm trong miệng, ngữ khí tràn đầy sự khó tin.

Phải biết rằng, dưới Thánh nhân, trong hàng Chuẩn Thánh, tu vi thực lực của hai yêu huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất có thể xếp cực kỳ cao.

Cộng thêm Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư hai kiện chí bảo gia trì, có thể nói đã nâng thực lực của hai yêu lên đến cực hạn.

Chương 306

Kết quả dưới tay Lưu Nhĩ không qua nổi một hiệp, đã rõ ràng.

Từ đó có thể thấy thực lực của Lưu Nhĩ đáng sợ đến mức nào.

Cuối cùng họ cũng có một nhận thức rõ ràng về thực lực của đại đệ tử thủ tịch Huyền Môn. …… …… Lại nói Lưu Nhĩ, sau khi chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất một cách vô cùng dứt khoát và gọn gàng.

Hắn càng thần sắc không đổi chiêu tay, trực tiếp thu Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung vào trong tay.

"Tu sửa một chút, có thể dùng được." Nhìn Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư mờ mịt không ánh sáng, đầy vết nứt vỡ trong tay, Lưu Nhĩ lẩm bẩm tự nhủ.

Từ lúc mở miệng chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất, thu Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư, toàn bộ quá trình nhanh đến kinh người, chỉ trong nháy mắt.

Lúc này, thi thể và đầu lâu khổng lồ của Đế Tuấn, Thái Nhất, vẫn đang rơi từ trên cao xuống… Cũng chính vì vậy mà một khi hắn lên tiếng, cuối cùng đã đánh thức tất cả Nhân tộc.

Nhìn tiên huyết màu vàng kim khắp trời, tất cả Nhân tộc không có chút sợ hãi nào, ngược lại tràn đầy vẻ kích động.

Chỉ thấy họ trực tiếp quỳ bái trước Lưu Nhĩ, trong miệng cao giọng hô lớn: "Chúng con bái tạ Thánh Sư vì Nhân tộc báo thù!" "Thánh Sư!

Không hổ là Thánh Sư!" "Nhân tộc nhất định sẽ không quên ân Thánh Sư!" "……" Cái gọi là hận nhiều thì kích động nhiều.

Lúc này tình cảm của Nhân tộc như vậy, chính là vì mối thù trong

lòng họ với Yêu tộc lớn hơn trời!

Chỉ cần là người, nhìn thấy đồng bào, nhìn thấy người thân bị Yêu tộc bắt giết, nhìn thấy người thân lần lượt chết đi trước mắt mình.

Nỗi thù hận đó, hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, chỉ có thể dùng tiên huyết chứng minh.

Lúc này, thi thể và tiên huyết của Đế Tuấn, Thái Nhất đối với họ, chính là cảnh tượng đáng xem nhất!

Là sự an ủi lớn nhất! …… …… "Ư…ư… cư nhiên… giết rồi…" Lúc này.

Nữ Oa vẫn luôn ngây người, vẻ mặt tràn đầy biểu cảm không thể tin nổi cuối cùng cũng hồi thần.

Chỉ thấy nàng lúc này nhìn chằm chằm Lưu Nhĩ đầy oán hận, ánh mắt từ kinh ngạc chuyển sang phẫn nộ!

Không ngờ a!

Nàng đã tự mình ra tay ngăn cản rồi.

Lưu Nhĩ lại dám trước mặt nàng, trực tiếp chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất!

Không chỉ chém giết cường giả chí cường cuối cùng của Yêu tộc, càng trực tiếp tát thẳng vào mặt nàng một bạt tai a!

Ai?

Đó chính là vị Thánh nhân thứ hai của Hồng Hoang thế giới!

Còn về ân truyền đạo của Lưu Nhĩ đối với nàng?

Nữ Oa sau khi trở thành Thánh nhân, đã sớm coi việc đó là hiển nhiên!

Nàng thấy, Lưu Nhĩ nói cho nàng phương pháp tạo người, chẳng

qua là vì muốn chia sẻ công đức chi lực.

Nàng tạo hóa, sau khi chia công đức cho Lưu Nhĩ, mọi chuyện đều rõ ràng!

Sau đó nàng hết lần này đến lần khác khách khí với Lưu Nhĩ, tôn xưng là Đại sư huynh, đã là nể mặt rồi.

Kết quả đối phương hôm nay hoàn toàn không quan tâm thể diện của nàng!

Diệt sạch cả đế hoàng cuối cùng của Yêu tộc!

Nữ Oa sắc mặt lạnh băng nói với Lưu Nhĩ: "Ngô nói!

Đế Tuấn, Thái Nhất là số trời đã định!" "Ngươi vì sao dám nghịch ý Bản Thánh?" Lời này vừa dứt, ngữ khí cực kỳ tệ, sát khí mười phần, hoàn toàn không còn chút ý tôn trọng nào như ngày trước.

Giống như, giây tiếp theo sẽ ra tay tấn công Lưu Nhĩ vậy.

Nghe lời của Nữ Oa, nhìn thần tình của Nữ Oa.

Tất cả Nhân tộc đang quỳ bái Lưu Nhĩ nghe vậy không khỏi động tác khựng lại, đồng loạt nhíu mày.

Không ngờ a!

Tình huống đã rõ ràng đến mức này rồi!

Thánh Mẫu, miệng luôn nói vì Đế Tuấn, Thái Nhất mà trách cứ Thánh Sư!

Yêu tộc là số trời đã định?

Cho nên có thể hung tàn bạo hành, làm theo ý muốn?

Chương 307

Cho nên có thể xem thường vạn tộc, khiến Hồng Hoang Đại Lục bị chia năm xẻ bảy?

Vậy Nhân tộc, thì sao?

Chẳng lẽ còn không bằng một con kiến sao!

Tất cả Nhân tộc không thể nhịn được nữa, trực tiếp lên tiếng đối với Nữ Oa.

"Thánh Mẫu!

Thánh Sư đang vì chúng con báo thù a!" "Chúng con mạn phép hỏi Thánh Mẫu tôn thượng… Nhân tộc chúng con trong mắt người thì sao?" "Yêu tộc chết không đủ tiếc!

Thánh Sư không sai a!" "Chẳng lẽ, phải đợi Nhân tộc chúng con diệt tuyệt… người mới vui sao?" "……" Theo từng câu từng chữ truyền ra từ miệng Nhân tộc.

Những Nhân tộc khác cũng lần lượt bị cảm xúc lôi kéo, từng người một mắt lộ vẻ giận dữ, không màng sống chết hỏi Nữ Oa.

Thần sắc đó, ngữ khí đó đều cực kỳ giống những đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi sau đó trong lòng tích tụ vô số oán khí… Cũng vào khoảnh khắc đó.

Nữ Oa kinh ngạc phát hiện, khí vận Nhân tộc trên người nàng, không ngừng giảm thiểu… Cũng đúng lúc đó, trong Nhân tộc, có người nói một câu.

"Nếu đã như vậy, chúng con từ nay sẽ không còn chút quan hệ nào với Thánh Mẫu nữa!" "Nếu đã như vậy, bọn ta từ nay về sau sẽ chẳng còn một chút quan hệ nào với Thánh Mẫu nữa!" Trong Nhân

tộc, một lão nhân trực tiếp lớn tiếng mở miệng nói.

Những người Nhân tộc khác nghe lời ấy đều ngẩn ra, rồi từng người nối tiếp nhau lên tiếng: "Không sai!

Kể từ khi Thánh Mẫu tôn thượng coi thường Nhân tộc đến vậy, vậy từ nay về sau ta sẽ không còn một chút liên quan nào với ngài nữa!" "Kể từ nay về sau, sẽ không còn đi tế bái nữa!" "Nhân tộc, cùng ngài đoạn tuyệt!" "Dù gì ngài cũng chẳng quản sinh tử của Thánh sư bọn ta!" "Từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt!" "……" Từng câu nói chứa đầy sự quyết tuyệt phát ra từ miệng những người Nhân tộc.

Cuối cùng, tất cả Nhân tộc đồng thanh hét lớn về phía Nữ Oa: "Từ nay!

Bọn ta cùng ngài ân đoạn nghĩa tuyệt!" "Ân đoạn nghĩa tuyệt…" Lời này tụ tập tất cả khí vận Nhân tộc, trùng thiên, khí thế kinh người, vang vọng khắp cả bầu trời!

Lại có một luồng lực lượng vô hình xuất hiện, mang theo câu nói này, truyền khắp cả Hồng Hoang thế giới!

Oanh!

Ngay lập tức, tất cả sinh linh và tu sĩ Hồng Hoang nghe thấy câu nói đều ngây người.

Hiện giờ Hồng Hoang đại lục tứ phân ngũ liệt, đang trong nguy cơ.

Kết quả, Nhân tộc yếu ớt lại dám đối đầu với Thánh nhân Nữ Oa ư?

Không, nhìn Hồng Hoang đại lục bị phá hủy khó có thể sinh tồn, vạn tộc sinh linh không khỏi gật đầu.

"Yêu tộc đáng ghét!" "Nếu không có Thánh nhân che chở Yêu tộc,

Yêu tộc có thể hoành hành đến thế sao?" "Không!

Thánh nhân không thể nghị luận a!" "Hừ?

Lão tử sợ gì?

Nhà ta đều bị Vu Yêu đại chiến hủy rồi!

Không bằng hỏi tu luyện thế nào!

Lão tử sợ gì!" "Ủng hộ Nhân tộc!

Yêu tộc tàn bạo ác hành, không xứng làm chúa tể Thiên giới!" "Nếu không phải Yêu tộc, nhà cửa bọn ta có thể thành ra nông nỗi này sao?" "……" Vạn tộc sinh linh đều bàn tán xôn xao.

Rõ ràng, đều gắn ác hành của Yêu tộc với Thánh nhân Nữ Oa.

Nếu là ngày thường, nhất định không dám mở miệng nghị luận Thánh nhân như vậy.

Dù sao Thánh nhân chi uy không thể chống lại!

Thế nhưng, hiện giờ Hồng Hoang đại lục bị Vu Yêu đại chiến gây ra tứ phân ngũ liệt, khắp nơi tan hoang.

Vạn tộc sinh linh đều chịu nạn, trong lòng tự nhiên tích tụ oán khí cực lớn!

Nghĩ xem, nhà cửa đều không còn, sau này không biết sống thế nào, giây phút tiếp theo đều có thể chết!

Sợ cái quỷ gì?

Ngay lập tức, các loại oán niệm từ khắp nơi trên Hồng Hoang đại lục sinh ra.

Đều bất mãn với những gì Nữ Oa đã làm. …… Bên phía Thánh nhân Nữ Oa.

Chỉ thấy lúc này, nàng trợn tròn đôi mắt đẹp, nhìn chằm chằm vào

tất cả Nhân tộc yếu ớt đang trực diện đối kháng nàng!

Hoàn toàn không ngờ!

Nhân tộc do ta sáng tạo, hôm nay lại dám đối xử với ta như vậy!

Chẳng lẽ ta sai sao!

Chương 308

Yêu tộc vốn là tộc của ta!

Nhân tộc do ta sáng tạo, lẽ ra phải báo ân!

Cống hiến chút sức lực cho Yêu tộc chẳng phải là đúng sao!

Giờ lại ân đền oán trả như vậy!

Không có ta thì có Nhân tộc sao!

Lại nữa!

Ta là Thánh nhân a!

Nhân tộc nhỏ bé các ngươi, lại dám khiêu khích Thánh uy sao!

Trong đôi mắt Thánh nhân Nữ Oa tỏa ra sự lạnh lẽo vô thượng, một luồng Thánh uy khủng bố vô cùng lập tức từ thân nàng bùng nổ!

Khoảnh khắc đó!

Nàng hoàn toàn nổi giận!

Thánh uy trên người nàng không hề có ý tứ thu liễm, trực tiếp giáng xuống Lưu Nhĩ và Nhân tộc phía dưới!

Tuy nhiên, luồng uy áp vừa mới giáng xuống Nhân tộc.

Nữ Oa cảm giác có một đạo sức mạnh trong cơ thể mình trực tiếp sụp đổ!

"Phụt!" Một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, Nữ Oa không thể tin nổi nhìn Nhân tộc phía dưới.

Bởi vì vừa mới sụp đổ, chính là khí vận Nhân tộc!

Giây tiếp theo.

Nàng cảm thấy tất cả khí vận lớn và công đức lớn trên người đang không ngừng suy yếu!

Oanh!

Lại một tiếng vang lớn từ trong cơ thể Thánh nhân Nữ Oa truyền ra!

Hóa ra khí vận Yêu tộc trong cơ thể nàng cũng sụp đổ!

Trong chớp mắt, tu vi Thánh nhân hậu kỳ ban đầu, trực tiếp sụt một bậc, rơi xuống Thánh nhân trung kỳ!

Rồi lại tiếp tục sụt, trở thành Thánh nhân sơ kỳ!

"Không!

Không!" Nữ Oa Nương Nương kinh hô trong miệng, thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Nàng lập tức tâm thần hợp nhất, vội vàng tụ tập tất cả Thánh nhân chi lực, dốc hết sức mới cuối cùng ổn định được vị trí Thánh nhân, khiến nó không tiếp tục sụt giảm nữa.

Tu vi cuối cùng của nàng dừng lại ở Thánh nhân sơ kỳ, ngang bằng với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Vì… vì…" Lúc này Nữ Oa Nương Nương sắc mặt trắng bệch, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Cái kết cục như vậy thật sự quá đáng sợ!

Lúc nãy, nàng là người có tu vi cao nhất trong Lục Thánh!

Lúc nãy, nàng suýt chút nữa rơi khỏi Thánh đàn, trở thành phàm tục!

Tất cả, lại đều là vì Nhân tộc đoạn tuyệt nhân quả với nàng, mới dẫn đến khí vận Nhân tộc tiêu thất.

Cái này, nàng có thể chấp nhận, cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng vì sao khí vận Yêu tộc cũng lại sụp đổ vì vậy?

Yêu tộc chẳng phải là thiên định chi số sao!

Yêu tộc chẳng phải là chúa tể vạn tộc của Hồng Hoang đại lục sao!

Dù Đế Tuấn Thái Nhất diệt vong, nhưng còn có nàng mà.

Chỉ cần có nàng, có thể hao phí tinh lực tái tạo ra một Yêu tộc đế hoàng.

Vì sao khí vận Yêu tộc lại sụp đổ chứ! …… Trong lúc Nữ Oa Nương Nương không ngừng lẩm bẩm.

Thiên địa lại một lần nữa xuất hiện dị biến cực lớn!

Phải biết, Thánh nhân Hồng Hoang và thế giới Hồng Hoang có mối liên hệ mật thiết.

Chương 309

Mỗi cử động của Thánh nhân, đều liên quan đến sự vận chuyển của cả Hồng Hoang đại lục.

Khi tu vi Thánh nhân Nữ Oa không ngừng sụt giảm.

Thiên giới Hồng Hoang vốn đã tàn phá không chịu nổi vì Vu Yêu đại chiến, đột nhiên lại chấn động.

Giây tiếp theo, như hiệu ứng hồ điệp, tất cả trận pháp ở Thiên giới đều sụp đổ!

Tam thập tam thiên sụp đổ ầm ầm, Thiên Hà ở Thiên giới, càng vì không còn trận pháp nâng đỡ, trực tiếp ào ào chảy xuống!

"Oanh…" Chỉ thấy nước Ngân Hà mênh mông đột nhiên từ Tam thập tam thiên đổ xuống, nơi nào nó đi qua, đều bị ăn mòn, cuối cùng là Đệ nhất trọng thiên.

Nước Ngân Hà trực tiếp từ cái hố lớn do Bất Chu Sơn đổ sập mà ra, bắt đầu xâm thực Hồng Hoang đại địa!

Nước Ngân Hà có thể ăn mòn tất cả, nơi nào nó đi qua, đều thành bùn lầy.

Hồng Hoang đại lục vốn đã tứ phân ngũ liệt, ngay lập tức như tấm gương, không ngừng vỡ vụn sụp đổ, tan nát!

Vô số Địa Thủy Hỏa Phong từ khắp nơi trên Hồng Hoang đại địa phun trào ra, vô số sinh linh yếu ớt không kịp cứu vãn, thần hồn câu diệt.

Khoảnh khắc đó, các Thánh nhân khác vẫn luôn xem kịch cũng trực tiếp ngây người.

Khoảnh khắc đó, tất cả đại năng Hồng Hoang cũng ngây người.

Vì Nhân tộc đoạn tuyệt quan hệ với Nữ Oa, Nữ Oa tu vi sụt giảm sao?

Cả Hồng Hoang tan nát sao?

Ngay lập tức, năm vị Thánh nhân vội vàng ra tay, năm đạo Thánh nhân chi lực bao bọc Hồng Hoang, mới ngăn chặn được xu thế tan vỡ của Hồng Hoang!

Cũng chính lúc này, từ Tử Tiêu Cung ngoài Tam thập tam thiên đột nhiên truyền ra một âm thanh uy nghiêm: "Nữ Oa có tội, phạt nàng vá trời, phạt nàng ổn định Hồng Hoang!" Nhìn Hồng Hoang thế giới sụp đổ ầm ầm.

Mấy vị Thánh nhân vẫn luôn lén lút xem kịch cũng không thể ngồi yên nữa.

Hồng Hoang thế giới chính là căn cơ của họ, một khi triệt để sụp đổ thì đối với bất kỳ ai cũng không có chút lợi ích nào!

Do đó, tất cả Thánh nhân đều bắt đầu ra tay.

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên bùng lên vạn trượng kim quang, hóa ra là Thái Cực Đồ của Lão Tử xuất hiện ngoài Tam thập tam thiên.

Từng tòa cầu vàng khổng lồ phá không, lao về phía những luồng Địa Thủy Hỏa Phong đang phun trào!

Như thời kỳ Khai Thiên, Thái Cực Đồ vừa xuất hiện liền trực tiếp trấn định Địa Thủy Hỏa Phong!

Lại có một kiếm trận khổng lồ từ Đông Hải vút lên trời, hóa ra là Thánh nhân Thông Thiên đã ra tay!

Chỉ thấy trận pháp cường đại vừa xuất hiện, liền chặn cái lỗ hổng

khổng lồ trên không Bất Chu Sơn, khiến nước Ngân Hà không còn đổ xuống Hồng Hoang đại lục nữa.

Tiếp theo đó, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liên tiếp ra tay.

Có người dùng Chí bảo trấn áp cả Hồng Hoang đại lục, khiến nó không còn tứ phân ngũ liệt tan tác.

Có người dùng Linh bảo thu lấy nước Ngân Hà, khiến nó không còn ăn mòn đại địa.

Cũng chính lúc này, từ Tử Tiêu Cung ngoài Tam thập tam thiên truyền ra một âm thanh uy nghiêm: "Nữ Oa có tội!

Phạt vá trời!

Phạt nàng tu bổ hoàn thiện Hồng Hoang!" Lời này vừa ra, tất cả Thánh nhân đều khẽ gật đầu.

Nghĩ lại, tai họa Nữ Oa gây ra, quả thật nên do nàng hoàn thiện!

Tuy nhiên, vừa mới gật đầu xong, Hồng Quân lại nói câu thứ hai: "Năm vị Thánh nhân còn lại không ngăn chặn tai nạn xảy ra, có tội!" "Phạt cùng Nữ Oa một thể tu bổ hoàn thiện Hồng Hoang!" Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn năm vị Thánh nhân nghe lời đều ngẩn ra, rồi lập tức ngoan ngoãn chắp tay đáp: "Đệ tử tuân mệnh!" Vu Yêu đại kiếp lượng kiếp, chiến cục thế nào đó quả thật không liên quan đến họ.

Nhưng sau đại kiếp, họ không ngăn chặn sự phát triển tai nạn của Hồng Hoang, ngược lại giữ thái độ xem kịch, dẫn đến Hồng Hoang hiện giờ tứ phân ngũ liệt, quả thật có trách nhiệm.

Dù sao cũng là Thánh nhân mà.

Thế nên đối với ý chỉ của Hồng Quân Đạo Tổ, họ tâm phục khẩu phục.

Thánh nhân Nữ Oa cũng chợt tỉnh giấc lúc này, mặc dù trong lòng có vạn vàn bất giải và ủy khuất, mặc dù mặt đầy ủy khuất.

Nhưng vội vàng đáp về phía Tử Tiêu Cung: "Đệ tử tuân mệnh!" Dù trong lòng có vạn vàn ủy khuất, nhìn Hồng Hoang thế giới tan nát lúc này, Nữ Oa cũng biết không thể chậm trễ chút nào.

Do đó, nàng cũng không còn đi tranh cãi đúng sai với Lưu Nhĩ, trực tiếp bắt đầu suy nghĩ đối sách vá trời!

Nhìn Nữ Oa bắt đầu suy nghĩ.

Mấy vị đại năng đều không nói gì, dù sao muốn hoàn thiện Hồng Hoang, cũng phải đợi Nữ Oa vá trời xong!

Rất nhanh, Thánh nhân Nữ Oa nghĩ ra một việc.

Thuở xưa khi được Hồng Quân Đạo Tổ thu làm đồ đệ, trong số bảo vật Đạo Tổ ban tặng, có một vật là Càn Khôn Đỉnh.

Chương 310

Trong đó có một thần thạch, tên là Ngũ Sắc Thần Thạch, nó cứng rắn vô cùng, bên trong chứa khí tạo hóa vô tận.

Lúc Đạo Tổ ban bảo vật đã nói, sau này nó sẽ có diệu dụng.

Giờ xem ra!

Ngũ Sắc Thần Thạch trong Càn Khôn Đỉnh, chính là lựa chọn tốt nhất để vá trời a!

Nữ Oa vẫy tay phải, từ trong Hỗn Độn oa Hoàng Cung chợt bay ra một cái đỉnh ba chân nhỏ tỏa ra ánh sáng xanh đồng.

Cái đỉnh ba chân nhỏ bằng đồng xanh lúc này còn đỡ lấy một khối thần thạch tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

"… Càn Khôn Đỉnh!" "Trên đó đỡ lấy, Ngũ Sắc Thần Thạch!" "Thì ra, Thánh nhân Nữ Oa định dùng Ngũ Sắc Thần Thạch vá trời!" "……" Hai vật vừa xuất hiện, Càn Khôn Đỉnh và Ngũ Sắc Thần Thạch!

Sau khi nhìn Ngũ Sắc Thần Thạch, năm vị Thánh nhân cũng đều biết ý đồ của Nữ Oa rồi.

Nhưng họ lại cảm thấy hứng thú với Càn Khôn Đỉnh.

Dù sao đó là Càn Khôn Đỉnh, không những lực phòng ngự kinh người, mà còn có diệu dụng luyện hóa Hậu Thiên Linh Bảo thành Tiên Thiên Linh Bảo!

Chỉ riêng diệu dụng này, đủ để vô số tu sĩ điên cuồng.

Đương nhiên, lúc này vạn tộc sinh linh đều đang chú ý đến nơi đây, thêm vào việc Hồng Quân ban tặng Nữ Oa, họ không dám có ý

niệm đoạt bảo.

Chỉ có thể từng người không nói gì, yên lặng chờ đợi hành động của Nữ Oa.

Lưu Nhĩ thấy vậy, cũng không có ý ngăn cản, mọi việc nặng nhẹ đều phân biệt rõ ràng.

Chỉ thấy hắn vẫy tay phải, một lần nữa thu những Nhân tộc còn sống sót vào trong chưởng thiên địa, sau đó cũng đứng sang một bên, chờ đợi hành động tiếp theo của Nữ Oa.

Thánh nhân Nữ Oa cũng không có ý định chậm trễ.

Chỉ thấy nàng trực tiếp đặt Càn Khôn Đỉnh vào lòng bàn tay, một đoàn Thiên Hỏa từ dưới Càn Khôn Đỉnh bùng cháy, bắt đầu luyện hóa Ngũ Sắc Thần Thạch. … Sau khi tiến vào trạng thái luyện hóa thần thạch, Nữ Oa cảm nhận được ánh mắt của mấy vị Thánh nhân kia, tú mi không khỏi nhíu lại.

Nàng liền truyền âm cho năm vị Thánh nhân nói: "Chư vị sư huynh đệ, ta luyện hóa xong Ngũ Sắc Thần Thạch là có thể vá trời." "Nhưng Bất Chu Sơn đã sụp đổ, mong chư vị sư huynh đệ giúp ta tìm vật chống đỡ thiên địa." Năm vị Thánh nhân nghe lời, đều gật đầu đáp: "Thiện." Ngay lập tức, liền bắt đầu tìm kiếm vật có thể chống đỡ trời đất!

Rất nhanh, chưa đợi các Thánh nhân khác tìm được vật thay thế Bất Chu Sơn, từ Đông Hải truyền đến một tiếng rống lớn khổng lồ!

Hóa ra là Thánh nhân Thông Thiên tay cầm Thanh Bình Kiếm, trực tiếp chém về phía Huyền Vũ Thần Thú, tứ chi khổng lồ của Huyền Vũ Thần Thú lập tức tách rời khỏi thân thể.

Các Thánh nhân khác thấy vậy không khỏi sáng mắt, quả thật là vật có thể chống trời chống đất a!

Mặc dù không đủ như Bất Chu Sơn, nhưng thắng ở số lượng nhiều.

"Sư huynh tuệ trí!

Huyền Vũ có công!" Thánh nhân Nữ Oa vẫy tay về phía tứ chi Huyền Vũ Thần Thú, trực tiếp chiêu chúng vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Tâm thần hợp nhất với Càn Khôn Đỉnh, định luyện hóa tứ chi Huyền Vũ Thần Thú thành bốn cây thông thiên trụ!

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Dưới sự cố gắng luyện hóa của Thánh nhân Nữ Oa, chỉ mất tám mươi mốt năm, Ngũ Sắc Thần Thạch đã được Càn Khôn Đỉnh luyện hóa thành sáu khối Bổ Thiên Thần Thạch.

Ngay sau đó Thông Thiên triệt hạ đại trận, Nữ Oa lập tức dùng Bổ Thiên Thần Thạch vá lại cái lỗ hổng lớn phía trên Bất Chu Sơn.

Sáu khối Bổ Thiên Thần Thạch nàng đã dùng hết năm khối, còn lại một khối, nàng tiện tay ném xuống Hồng Hoang đại địa, rồi lại tiếp tục luyện hóa thông thiên trụ.

Lại thêm tám mươi mốt năm trôi qua.

Bốn cây thông thiên trụ cuối cùng cũng được Thánh nhân Nữ Oa luyện hóa thành, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, đặt bốn cây thông thiên trụ vào vị trí tứ cực của thiên địa, vững vàng chống đỡ trời đất.

Sau đó lại cùng các Thánh nhân khác ra tay, lấy ra các loại thần vật, phối hợp với Thánh nhân chi lực, bắt đầu tu phục Hồng Hoang đại lục.

Tuy nhiên, mức độ tan vỡ của Hồng Hoang đại lục lần này kinh người.

Cuối cùng chỉ có thể tu phục thành bốn khối Thần Châu đại lục,

lần lượt là Đông Phương Đông Thắng Thần Châu, Nam Phương Nam Chiêm Bộ Châu, Tây Phương Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Phương Bắc Lô Câu Châu.

Sau Vu Yêu đại chiến, Hồng Hoang đại lục tứ phân ngũ liệt, tan nát.

Hồng Quân Đạo Tổ hạ thánh lệnh, ra lệnh Nữ Oa vá trời, ra lệnh năm vị Thánh nhân còn lại cùng Nữ Oa tu phục Hồng Hoang thế giới.

Cuối cùng, Nữ Oa dùng Ngũ Sắc Thần Thạch vá lại lỗ hổng trên thiên tế, rồi lại cùng năm vị Thánh nhân còn lại tu bổ Hồng Hoang.

Tuy nhiên, mức độ tổn hại của Hồng Hoang đại lục kinh người, dù sáu vị Thánh nhân cùng nhau ra tay, cuối cùng cũng chỉ tu bổ hoàn thiện các mảnh vỡ của Hồng Hoang đại lục thành bốn khối Thần Châu đại lục.

Bốn khối đại lục lần lượt là: Đông Phương Đông Thắng Thần Châu, Nam Phương Nam Chiêm Bộ Châu, Tây Phương Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Phương Bắc Lô Câu Châu.

Bốn khối Thần Châu đại lục nằm ở vị trí tứ cực, vừa vặn mỗi khối chống đỡ một cây thông thiên cự trụ.

Thiên Đạo pháp tắc cũng bắt đầu vận hành vào lúc này, tự động tu phục linh mạch của bốn khối đại lục Hồng Hoang, cũng vì vậy, trong thế giới Hồng Hoang, cuối cùng lại có linh khí xuất hiện.

Chương 311

"Hô… Cuối cùng cũng tu phục xong." Năm vị Thánh nhân lơ lửng trên không Hồng Hoang đại lục, thấy cảnh này đều thở phào nhẹ nhõm, tu phục Hồng Hoang thế giới không được phép có chút sai sót nào, giờ đây cuối cùng đã tu phục xong, mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Kể từ khi thành Thánh nhân, áp lực như vậy thật sự quá hiếm thấy.

Cũng chính lúc này, hư không trước mặt sáu người gợn lên một trận sóng gợn.

Ba thân ảnh hiển hiện ra.

Trong đó dẫn đầu chính là Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp Đạo, vẫn luôn không xuất hiện.

Hai người phía sau, chính là hai tiên đồng Dao Trì và Hạo Thiên.

"Đệ tử bái kiến Sư Tôn!" Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên xuất hiện, sáu vị Thánh nhân lập tức chắp tay vái chào, đồng thời cúi mình về phía Hồng Quân.

"Sư Tôn, bọn con vô năng, chỉ có thể tu phục Hồng Hoang thế giới đến mức này." Thánh nhân Nữ Oa suất tiên mở miệng nói, trong thần sắc đầy ủy khuất.

Lúc này, trong lòng nàng chứa đầy các loại nghi vấn, như vì sao khí vận Yêu tộc lại sụp đổ.

Như vì sao Thiên Đạo lại không ngăn cản Lưu Nhĩ chém giết Đế Tuấn Thái Nhất.

Thiên Đình Yêu tộc rõ ràng là thiên định chi số mà.

Hồng Quân nghe lời lại khẽ gật đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Nữ Oa một cái, tự nhiên rất rõ tâm tư của Nữ Oa lúc này.

Ánh mắt chuyển sang Hồng Hoang thế giới, mới khẽ mở miệng nói: "Thiên Đạo vận chuyển, dưới Thiên Đạo không có nhân vật chính vĩnh hằng." "Sau Vu Yêu đại kiếp, khí vận Yêu tộc và Vu tộc đã kiệt quệ!" Nghe lời của Hồng Quân Đạo Tổ, Thánh nhân Nữ Oa không khỏi trợn tròn đôi mắt, nhìn thẳng vào Hồng Quân, mãi mà không thể tiếp thu được lời của đối phương.

"Sư Tôn!

Khí vận Yêu tộc sao lại kiệt quệ!

Yêu tộc có con mà!

Yêu tộc có huyết mạch đều bất phàm, đều có thể làm Yêu tộc đế hoàng mà!" Lời Nữ Oa vừa dứt, nhìn thấy trong đôi mắt không gợn sóng vĩnh hằng của Hồng Quân hiện lên vẻ giận dữ.

"Thánh nhân, không được can thiệp vào chuyện thế tục…" Hồng Quân u u mở miệng nói, ngữ khí bình đạm đến cực điểm.

Bình đạm đến nỗi Nữ Oa từ đó cảm nhận được một luồng khí tức không thể nghịch chuyển, trong lòng Nữ Oa chấn động!

Khí tức Thiên Đạo!

Nữ Oa trong lòng ảm đạm thương tâm, Thiên Đạo đã biểu lộ ý chỉ, khí vận Yêu tộc cũng đã như vậy rồi.

Nhưng, nàng vẫn có chút không cam lòng hỏi: "Sư Tôn, dưới khí vận Thiên Đạo, hiện giờ trừ Yêu tộc, còn có tộc loại nào có thể quật khởi thuận lợi?" Thật vậy, trong mắt Nữ Oa, Hồng Hoang đại địa tuy có vạn tộc.

Nhưng trừ Vu tộc đã diệt vong, thật sự không có chủng tộc nào có

thể sánh ngang với Yêu tộc!

Dù sao trong Yêu tộc, không thiếu huyết mạch truyền thừa còn sót lại của Tứ Đại Thần Thú tộc năm xưa.

Nền tảng, tích lũy!

Thật sự không có tộc quần nào có thể thay thế Yêu tộc.

Lời này vừa ra, các Thánh nhân khác đều không vui.

Nữ Oa có thể bồi dưỡng Yêu tộc, ta thì không thể bồi dưỡng sao?

Trong mắt mấy vị Thánh nhân kia, khí vận lớn, không tranh thì phí!

Trong đó, hai giáo chủ phương Tây trong lòng thầm vui, khí vận Yêu tộc kiệt quệ là tốt nhất, càng có thể từ đó đoạt lấy khí vận.

Còn về ba giáo chủ phương Đông thì khẽ gật đầu, sớm đã biết, đại thế sẽ quy về ai, nếu không thì cũng không thể lập giáo a.

Nhưng Nữ Oa không biết, sau khi hỏi xong, chờ đợi Hồng Quân trả lời.

Cũng chính lúc này, một thân ảnh đạp kim quang, từ phía trước hiển hiện ra.

"Dưới Thiên Đạo, Vu Yêu diệt vong, tự nhiên là thế Nhân tộc quật khởi." Người đó trước tiên cung thân hành lễ với Hồng Quân.

Sau đó mới nhàn nhạt mở miệng, thay Hồng Quân trả lời.

Lời này vừa ra, Hồng Quân lại khẽ mỉm cười, không có bất kỳ ý phản đối nào.

Ngay lập tức, phản ứng của sáu vị Thánh nhân đều khác nhau.

Ba giáo chủ phương Đông thần sắc như cũ, khẽ hành lễ với người đó.

Hai giáo chủ phương Tây thần sắc dị thường, ánh mắt lóe lên, bắt đầu trong lòng tính toán.

Thánh nhân Nữ Oa thì trợn tròn đôi mắt, không thể tin nổi nhìn Hồng Quân Đạo Tổ.

Bởi vì người đó, chính là Lưu Nhĩ a!

Lưu Nhĩ nói đại thế quy về Nhân tộc, Hồng Quân Đạo Tổ không có một chút ý phản đối nào, nghĩa là sao?

Chương 312

Nghĩa là Thiên Đạo coi trọng Nhân tộc, đại thế sẽ quy về Nhân tộc a!

Lại nhìn thần sắc của ba giáo chủ phương Đông, dù Thánh nhân Nữ Oa phản ứng chậm đến đâu, trong lòng cũng lập tức hiểu ra một số chuyện.

Như vì sao Lưu Nhĩ lại coi trọng Nhân tộc đến vậy, để cho nàng sáng tạo Nhân tộc, tự mình giáo hóa.

Như vì sao Lưu Nhĩ lại có thể trong Nhân tộc, đạt được nhiều công đức chi lực đến vậy.

Như vì sao các Thánh nhân khác lại vây quanh Nhân tộc lập giáo, đạt được công đức thành Thánh. …… Tất cả những chuyện đó, rõ ràng đang nói rằng, Thiên Đạo đã sớm ưu ái Nhân tộc a!

Trong lòng Thánh nhân Nữ Oa ngũ vị tạp trần.

Thật sao?

Yêu tộc mà nàng dốc sức phù trì lại diệt vong.

Nhân tộc mà nàng sáng tạo nhưng không chú ý chút nào lại sắp quật khởi sao? …… Bất kể Nữ Oa phản ứng như thế nào, sau khi thấy Lưu Nhĩ xuất hiện, Hồng Quân tiếp tục mở miệng nói: "Hiện giờ Yêu tộc diệt vong, Thiên Đình không thể một ngày vô chủ, chủ Thiên Đình, các ngươi có nhân tuyển không?" Lời này vừa ra, các Thánh nhân khác lập tức sáng mắt.

Thiên Đình vẫn còn đó, vậy nghĩa là quyền lực kiểm soát Hồng Hoang thế giới nắm trong tay Thiên Đình.

Nếu Thiên Đình đế hoàng phù trì ai, thì khí vận của người đó cũng

sẽ có phần!

Từng người bắt đầu trong lòng lựa chọn nhân tuyển.

Đúng lúc này, Lưu Nhĩ lại khẽ mỉm cười, chắp tay với Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Đệ tử trong lòng có nhân tuyển!" "Ồ?" Hồng Quân Đạo Tổ chớp chớp mắt hỏi: "Là ai?" "Đệ tử cảm thấy, Hạo Thiên có thể làm Thiên Đình chi Đế!" Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười với Hạo Thiên và Dao Trì phía sau Hồng Quân, rồi mở miệng nói.

Sau Thiên Địa đại kiếp.

Khí vận Vu Yêu kiệt quệ, tuy nhiên Thiên Đình là nơi kiểm soát trật tự Hồng Hoang thế giới, nên dù Yêu tộc không còn, Thiên Đình cũng không thể một ngày vô chủ, nếu không trật tự Hồng Hoang sẽ mãi mãi không thể vận hành bình thường.

Ý tứ lời nói của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng là ý chỉ của Thiên Đạo.

Khi Hồng Quân Đạo Tổ đặt câu hỏi cho các đệ tử, về việc có nhân tuyển nào để tiến cử làm chủ Thiên Đình hay không.

Mấy vị Thánh nhân đều bắt đầu suy tính các lợi và hại của việc tiến cử nhân tuyển.

Đúng lúc này, Lưu Nhĩ lại chủ động mở miệng.

Chỉ thấy hắn mỉm cười nhìn Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Sư Tôn, đệ tử trong lòng có một nhân tuyển." "Ồ?" Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc hiếu kỳ hỏi: "Ai vậy?" Mấy vị Thánh nhân khác nghe lời, lông mày không khỏi khẽ động, trong lòng lại nghĩ, tốc độ của Lưu Nhĩ lại nhanh đến vậy, giành trước tiến cử.

Không, họ cũng đều tò mò Lưu Nhĩ sẽ tiến cử ai làm chủ Thiên Đình.

Chẳng lẽ, muốn giống Nữ Oa, tiến cử hậu bối của mình?

Tiến cử một con khỉ?

Đó cũng là Yêu tộc mà.

Vừa rồi, Lưu Nhĩ không hề chậm trễ mở miệng.

Chỉ thấy Lưu Nhĩ mỉm cười nhìn Hạo Thiên và Dao Trì hai vị tiên đồng phía sau Hồng Quân Đạo Tổ, trực tiếp mở miệng nói: "Đệ tử cảm thấy, Hạo Thiên có thể làm Thiên Đế, Dao Trì có thể làm Vương Mẫu." Lời này vừa ra, đương sự Hạo Thiên và Dao Trì trợn tròn đôi mắt, hoàn toàn bị lời nói của Lưu Nhĩ làm cho kinh ngạc.

Trước đây khi Vu Yêu đại kiếp xảy ra, Hồng Quân để không cho hai người nhúng tay vào chuyện thế tục, đã trực tiếp phong bế Tử Tiêu Cung.

Dẫn đến việc họ không biết chuyện Nhân tộc gặp nạn, mãi đến khi đại chiến kết thúc mới biết Nhân tộc do mình bồi dưỡng chết không còn một phần mười.

Trong lòng vốn đầy tự trách, không dám nhìn thẳng Lưu Nhĩ.

Giờ nghe Lưu Nhĩ lại tiến cử mình làm người nắm quyền Thiên Đình, không khỏi kinh ngốc, đồng thời trong sự chấn kinh, hai người trong lòng càng vô cùng cảm động.

Sư huynh vẫn là sư huynh a, không hề trách tội.

Các Thánh nhân khác cũng lộ vẻ kỳ dị.

Sau khi nhìn thần sắc trên mặt Hạo Thiên Dao Trì, lập tức chợt hiểu ra!

Kế sách của vị Đại sư huynh này quả thật thâm sâu!

Hạo Thiên và Dao Trì là tiên đồng của Đạo Tổ, hiện giờ Đạo Tổ đã hợp Đạo, có thể nói là không còn nhân quả ràng buộc với bất kỳ ai nữa.

Nhưng là tiên đồng của Đạo Tổ, nếu có thể được giao trọng trách, thì Đạo Tổ cũng sẽ không có bất kỳ phản đối nào a!

Đạo Tổ không phản đối, Hạo Thiên Dao Trì một khi trở thành người nắm quyền Thiên Đình, thì Lưu Nhĩ và Nhân tộc có đại nhân duyên với Hạo Thiên Dao Trì tự nhiên sẽ có lợi ích to lớn!

Mấy vị Thánh nhân khẽ liếc mắt, họ không có nhân quả gì với hai vị tiên đồng kia.

Mặc dù tiên đồng trở thành người nắm quyền Thiên Đình đối với họ, không có một chút lợi ích nào.

Nhưng, có thể phản đối sao?

Chương 313

Nếu Hồng Quân vì vậy mà tức giận thì sao?

Các Thánh nhân phương Đông đều chưa mở miệng, Thánh nhân Tiếp Dẫn trong hai giáo chủ phương Tây đã suất tiên mở miệng nói: "Khải bẩm Sư Tôn, tọa hạ đệ tử của con tên là Dược Sư, phẩm hạnh của y hiền hậu thật thà, con tiến cử y làm nhân tuyển chủ Thiên Đình." Thánh nhân Chuẩn Đề nghe lời của Thánh nhân Tiếp Dẫn, lập tức hiểu ý, vội vàng phối hợp nói: "Đệ tử cũng cảm thấy Dược Sư có thể làm nhân tuyển chủ Thiên Đình." Lời này vừa ra, bốn Thánh nhân phương Đông trực tiếp không nói nên lời.

Đặc biệt, hai kẻ vô sỉ kia dạy ra đệ tử cũng dám nói phẩm hạnh hiền hậu thật thà sao?

Muốn cười chết người sao?

Bốn vị Thánh nhân phương Đông trực tiếp không vui.

Phải biết, người nắm quyền Thiên Đình, chính là người nắm quyền trật tự Tam Giới Hồng Hoang, nếu để người Tây Phương làm, chẳng phải sẽ loạn hết cả sao?

Vậy thì không bằng để Hạo Thiên Dao Trì làm chủ Thiên Đình cho rồi.

Dù sao trên phương diện không ưa Tây Phương Giáo, Hạo Thiên và Dao Trì cũng giống như họ.

Đúng lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng đã có ý tính toán trực tiếp mở miệng.

"Không ổn!" "Bọn ta thân là Thánh nhân, hiện giờ Hồng Hoang tan vỡ thành Tứ Châu, Tây Phương Giáo các ngươi chiếm Tây Ngưu Hạ

Châu, có thể nói là được một phần đại khí vận.

Nếu chủ Thiên Đình là người Tây Phương, thật sự không ổn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn liên tiếp nói, trực tiếp chỉ ra chỗ không ổn.

Nghe được mấy vị Thánh nhân phương Đông khác không khỏi gật đầu tán thưởng, hai giáo chủ phương Tây thì khẽ nhíu mày.

Bị bác bỏ thẳng thừng như vậy, trong lòng tự nhiên không vui.

Đúng lúc này, Lão Tử trong Tam Thanh cũng lên tiếng: "Lời Nguyên Thủy có lý, đệ tử Bát Bảo Linh Sơn quả thật không thể trở thành chủ Thiên Đình." "Không chỉ đệ tử môn hạ Tây Phương Giáo, đệ tử môn hạ mấy người bọn ta đều không thể trở thành chủ Thiên Đình." "Nếu không dễ xảy ra thiên lệch, phá hoại trật tự thiên địa, thật sự bất công." Lão Tử nói, khẽ gật đầu cười với Lưu Nhĩ: "Đại sư huynh nói rất có lý, Hạo Thiên Dao Trì căn cơ thâm hậu, được Sư Tôn dạy bảo lâu năm, làm việc nhất định công chính vô cùng, là lựa chọn không hai cho chủ Thiên Đình!" Lời nói của Thánh nhân Lão Tử rất trực tiếp và rõ ràng, nhưng cũng rất có lý.

Muốn lựa chọn bất kỳ đệ tử môn hạ của Thánh nhân nào làm chủ Thiên Đình, thì Thánh nhân đó nhất định sẽ không hài lòng.

Cứ như vậy, không bằng lựa chọn Hạo Thiên Dao Trì.

Ít nhất lựa chọn này, Hồng Quân sẽ không phản đối.

Quả nhiên, nghe lời của Lão Tử, mấy vị Thánh nhân còn lại không còn phản bác nữa.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng khẽ gật đầu mỉm cười, nói với Hạo Thiên và Dao Trì phía sau: "Hạo Thiên Dao Trì nghe lệnh." Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng đứng ra, thần sắc kích động đáp: "Đệ tử nghe lệnh." Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy, vẫy tay phải, trước mặt lập tức hiện ra một tháp một kính.

“Hạo Thiên có tướng đế vương, có thể làm chủ Thiên Đình!” “Đây là Hạo Thiên Tháp, có thể hút tinh đổi nguyệt, chứa đựng tất cả lực lượng rộng lớn vô cùng.” “Đây là Hạo Thiên Kính, có thể giám sát chư thiên vạn giới.” “Đều ban cho ngươi, giúp trấn áp khí vận Thiên Đình.” Hạo Thiên thấy vậy vô cùng kích động, vội vàng tiếp nhận Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Kính cao giọng hô: “Đệ tử tạ Sư Tôn!” Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, vẫy tay phải một lần nữa, một chiếc trâm ngọc và một bức họa quyển chứa đựng ba nghìn cây bàn đào xuất hiện trước mặt Dao Trì.

Sau đó mới nói với Dao Trì: “Dao Trì, thừa khí chí âm của thiên địa mà sinh, có mệnh mẫu nghi thiên hạ, có thể làm Vương Mẫu Thiên Đình.” “Đây là Hỗn Độn Kim Trâm và họa quyển chứa ba nghìn cây bàn đào, đều ban cho ngươi.” Dao Trì nghe lời, cũng vội vàng tiếp nhận tạ lễ, mặt đầy hân hoan.

Nàng nghĩ, có chức vị Vương Mẫu này, sau này nhất định có thể giúp Đại sư huynh một số việc.

Đó mới là nguyên nhân chính khiến nàng vui vẻ.

Đến đây, chức vị Ngọc Đế Vương Mẫu Thiên Đình đã được định.

Từ nay về sau, Hồng Hoang đại địa Tứ Châu cũng được gọi là Nhân giới, phàm sinh linh vạn tộc ở Tứ Châu chỉ cần tu luyện có thành tựu, liền có thể phi thăng đến Thiên giới, liệt vào tiên ban.

Còn về Địa giới phía dưới, thì vẫn không thay đổi.

Đến đây, Thiên Địa Nhân Tam Giới đã thành!

Địa giới Hồng Hoang, Thiên giới.

Sau khi Hồng Quân định vị Ngọc Đế và Vương Mẫu cho Hạo Thiên Dao Trì, liền trực tiếp trở về Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên thì vô cùng lễ phép mời Lưu Nhĩ và mấy vị Thánh nhân

đến Thiên giới, bàn bạc chuyện Tam Giới sau này.

Hạo Thiên trong lòng rất rõ, sau này chủ Thiên Đình làm có nhẹ nhàng hay không là tùy vào ý của mấy vị Thánh nhân.

Tam thập tam thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trước đây Thánh nhân ra tay, đã khôi phục Thiên giới hoàn toàn như cũ, Lăng Tiêu Bảo Điện vẫn uy nghi hoàng hoàng.

Điều thú vị là, Thiên giới đã được tu phục lần thứ hai.

Chỉ có điều, chủ nhân của lần này không còn là Yêu tộc, mà là Hạo Thiên và Dao Trì.

Hạo Thiên lần đầu tiên mời Thánh nhân đến Thiên giới, ý tứ cũng rất rõ ràng, Thiên giới lớn như vậy, chỉ mình hắn và Dao Trì hai kẻ "quang can tư lệnh" (quan chỉ huy tay không) thì làm sao thống trị Tam Giới được?

Tổng không thể việc gì cũng tự mình hoàn thành chứ?

Mặc dù Nhân tộc là do Lưu Nhĩ bồi dưỡng ra, nhưng thực lực lại quá yếu!

Lần này Nhân tộc mười phần chết mất chín, ngay cả Tứ đại thủ lĩnh Nhân tộc cũng không thoát khỏi vận mệnh bị kiếm đồ sát hấp thu.

Chỉ có Nhân tộc trong thành trì tổ địa còn sống sót.

Nhưng Nhân tộc trong tổ địa vốn thực lực không đủ, mới bị giữ lại ở tổ địa, chưa từng ra ngoài lịch luyện a!

Muốn để họ đi quản lý Tam Giới sao?

Chương 314

E rằng sẽ không có bất kỳ tu sĩ nào phục tùng.

Vì vậy ý của Hạo Thiên rất đơn giản, muốn Lục Thánh cử chút nhân thủ giúp hắn chấp pháp.

Đương nhiên, Hạo Thiên cũng không ngốc, những nhân thủ này xuất từ Lục Thánh không sai, nhưng sau khi đến Thiên Đình, nghe lời ai thì chưa chắc.

Sau này đợi nhân thủ của mình được bồi dưỡng ra, sẽ lại thải hồi những kẻ không nghe lời!

Do đó, sau Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên trực tiếp nói với Lưu Nhĩ và Lục Thánh: "Chư vị sư huynh, sư đệ lần này được giao trọng trách, quả thật là nhờ sự ủng hộ của chư vị sư huynh, sư đệ trước tiên xin tạ ơn chư vị sư huynh." Nói xong lời này, Hạo Thiên hành lễ tạ ơn Lưu Nhĩ và Lục Thánh, tư thái làm rất đủ.

Đặc biệt khi đối diện với Lưu Nhĩ, vẻ mặt cảm kích của Hạo Thiên hiện rõ ra.

Lưu Nhĩ thấy vậy rất hài lòng gật đầu.

Từ đó có thể thấy, Hạo Thiên quả thật trong xương cốt đã thích hợp làm đế vương a.

Đối đãi với người hòa nhã, trừ những trường hợp đặc biệt ra, chưa từng giận dữ với ai, hiện giờ lời nói càng nhéo nhặn lễ phép, không có chút nào kiêu ngạo vì đã thành Ngọc Đế.

Quả nhiên, sau khi nhìn tư thái của Hạo Thiên, mấy vị Thánh nhân cũng cực kỳ hài lòng, đều mỉm cười đáp lại.

Ngay sau đó Hạo Thiên nêu rõ ý trong lòng: "Lần này mời chư vị sư huynh đến, là vì sư đệ trong lòng có thừa nhưng lực bất túc a." "Thiên giới rộng lớn như vậy, trật tự Tam Giới lại phức tạp đến thế, hiện giờ chỉ có ta và Dao Trì hai người, thật sự không cách nào chấp chưởng Thiên Đình được sao?" "Xin chư vị sư huynh giúp đỡ…" Lời này vừa ra, tất cả Thánh nhân đều sáng mắt.

Nỗi khó khăn của Hạo Thiên, chính là điều họ muốn thấy nhất a!

Mặc dù đệ tử môn hạ của họ không thể đảm nhiệm chức chủ Thiên Đình, nhưng có thể đảm nhiệm các chức vụ nắm quyền khác ở Thiên Đình a!

Dù sao Hạo Thiên Dao Trì là "quang can tư lệnh" mà, có nhân thủ nhúng tay vào, muốn vận hành một số việc chẳng phải dễ dàng hơn nhiều sao?

Đúng lúc này, Thánh nhân Nguyên Thủy đã suất tiên mở miệng.

"Sư đệ đừng gấp, vì Sư Tôn đã dặn dò, chuyện Thiên Đình phương Đông, bọn ta tự nhiên sẽ không thờ ơ!" Thánh nhân Nguyên Thủy nói, bốn chữ "Thiên Đình phương Đông" lại nhấn rất mạnh.

Nghe được những người có mặt đều ngẩn ra, Thánh nhân Thông Thiên thì lập tức hiểu ý, vội vàng mở miệng tiếp lời: "Không sai, thế giới phương Đông bọn ta nhân kiệt địa linh, an bài hiền giả tu sĩ đến Thiên Đình, không phải chuyện khó." Lão Tử khẽ mỉm cười, biết ý tứ của hai sư đệ, cũng liền phụ họa nói: "Thiện." Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nghe những lời này, trực tiếp tức đến mức khóe miệng giật giật.

Nghe thử xem đó có phải là lời người nói không?

Lúc cần giúp đỡ thì "sư đệ sư đệ", bây giờ lại trực tiếp phân chia Đông Tây thế giới rồi?

Nữ Oa nghe lời thì trong lòng cười lạnh, hiện giờ Tam Thanh bắt

đầu bài trừ Tây Phương, vậy Yêu tộc chẳng phải cũng không có chút chỗ đứng nào trong Thiên Đình sao?

Trong lòng nàng rất rõ, ý của Tam Thanh, là không muốn quyền lực thực sự của Thiên Đình bị nắm chắc trong tay, sau này hành sự mới tiện lợi mà!

Không, Yêu tộc đã mất đi đại thế, nếu hiện giờ Yêu tộc đều không thể chia một chén canh, vậy thì sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!

Cũng chính lúc này, Tiếp Dẫn mở miệng phản bác nói: "Thiên Đình là trung tâm của Tứ Châu Tam Giới Hồng Hoang thế giới, sao có thể phân chia Đông Tây phương chứ?" Chuẩn Đề cũng vội vàng tiếp lời: "Ngọc Đế Vương Mẫu hiện giờ cần nhân thủ, Tây Phương bọn ta tự nguyện là người đầu tiên thuận theo Thiên ý, lựa chọn hiền giả phụ trợ!" Nữ Oa cũng thuận thế tiếp lời: "Không sai, Thiên Đình tuy không lấy Yêu tộc làm chủ, nhưng Thiên Đình là trung tâm Tam Giới, Yêu tộc đáng lẽ phải xuất lực vì nó, không được lười biếng!" Nàng nói xong, lộ ra nụ cười nhìn Tam Thanh tiếp tục nói: "Theo ta thấy, không bằng bọn ta cùng nhau phái đệ tử đến Thiên Đình phụ trợ Ngọc Đế Vương Mẫu." "Như vậy trật tự mới có thể vận hành, những đệ tử này cũng có thể kiềm chế lẫn nhau, tránh lạm dụng quyền riêng, làm hỏng danh tiếng của bọn ta!" Lời nói giữa các câu có ý tứ vô cùng rõ ràng, đó là trực tiếp chỉ rõ nếu Thiên Đình chỉ có đệ tử Tam Thanh, thì nhất định sẽ lạm dụng quyền riêng.

Trong mắt Nữ Oa, hiện giờ Yêu tộc thế yếu, Nhân tộc quật khởi, nếu Thiên Đình đều không có Yêu tộc, vậy thì đợi Nhân tộc phát triển, Yêu tộc đáng lo ngại a!

Vì điều này, nàng không tiếc đắc tội Tam Thanh.

"Lạm dụng quyền riêng thì không tốt, đến lúc Sư Tôn trách tội xuống, bọn ta mất mặt lớn." Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nghe lời thì đại hỷ,

vội vàng phụ họa mấy câu.

Nghe được Hạo Thiên liên tục gật đầu, thật không dễ dàng gì mới trở thành chủ Thiên Đình.

Nếu xảy ra sai sót, thì Hạo Thiên cũng không còn mặt mũi nào mà lăn lộn ở Hồng Hoang nữa!

Tam Thanh thấy vậy, cũng biết tư tâm không thể thực hiện được nữa.

Đạo nhân Lão Tử suất tiên mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, ta liền dẫn đầu vậy, môn hạ của ta chỉ có một đệ tử nhập thất Huyền Đô, tu vi của y không tinh thông, cứ để thiện thi của ta phụ trợ Ngọc Đế Vương Mẫu vậy!" Nói xong, thân thể hắn khẽ lay động, một lão giả tóc bạc lập tức hiển hiện ra.

Lão giả tóc bạc vừa xuất hiện, liền hành lễ với mọi người nói: "Thái Thượng Lão Quân, ra mắt chư vị!" Các Thánh nhân khác thấy vậy chớp chớp mắt, để thiện thi phụ trợ sao?

Nghĩ lại Lão Tử môn hạ quả thật chỉ có một đệ tử Nhân tộc là Huyền Đô, lại mới thu gần đây, tu vi quả thật không tinh thông, cũng thoải mái.

Ngay sau đó từng người bắt đầu triệu hồi đệ tử môn hạ vào Thiên Đình.

Rất nhanh, các chức vị quan trọng nhất của Thiên Đình cuối cùng đã được Lục Thánh đệ tử bổ sung đầy đủ, cũng đã hoàn thiện khung sườn.

Đến đây, Thiên Đình tái hiện, bắt đầu vận hành, quản lý trật tự Tam Giới.

Thiên giới Hồng Hoang.

Sau khi Lục Thánh đều an bài đệ tử môn hạ tiến vào Thiên Đình.

Khung sườn cơ bản của Thiên Đình đã hoàn thành.

Đương nhiên, những chức vị này đều chỉ tạm thời, một khi Nhân tộc quật khởi, Hạo Thiên sẽ có thủ đoạn thu phục hoặc thay thế những người nắm quyền này.

Sau khi an bài xong đệ tử nhập trú Thiên Đình, Lục Thánh cũng đều trở về phủ.

Lần tu phục Hồng Hoang đại lục này, đối với họ, cũng tiêu hao không ít Thánh lực, cần phải khôi phục một đoạn thời gian.

Chương 315

Thiên Đình cũng cuối cùng bắt đầu vận hành. …… Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lục Thánh đã rời đi, tiên gia cũng đều nhậm chức, nơi đây cũng chỉ còn ba thân ảnh.

Chính là Lưu Nhĩ và Hạo Thiên Dao Trì.

Lúc này, Ngọc Đế Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau.

Sau đó đồng loạt đứng dậy, cúi lạy về phía Lưu Nhĩ.

"Sư huynh!" "Hai bọn con có tội, khi chuyện họa Nhân tộc xảy ra, Tử Tiêu Cung cấm bế, bọn con…" Hạo Thiên mở miệng nói, trong ngữ khí đầy vẻ xin lỗi, mặt đầy sự tự trách đối với Nhân tộc.

Dao Trì nghe lời đôi mắt lập tức đỏ hoe, vẫn không nói một lời, hiển nhiên vẫn chưa hồi phục cảm xúc từ tin tức Nhân tộc chết nhiều người đến vậy.

"Chuyện này đừng nhắc tới nữa!" Lưu Nhĩ trực tiếp mở miệng cắt ngang lời Hạo Thiên.

Sau đó vẫy tay phải, pháp lực lập tức đẩy Hạo Thiên và Dao Trì trở lại ngai vàng.

"Hiện giờ các ngươi là chủ Thiên Đình cao quý." "Nên có uy nghiêm của đế vương, nếu để người khác thấy các ngươi đối đãi ta như vậy, sẽ ảnh hưởng đến uy nghiêm của các ngươi." Lưu Nhĩ chậm rãi mở miệng nói, trong ánh mắt tràn đầy ôn hòa.

Hồi ức năm xưa, vừa mới xuyên không, cùng Hạo Thiên Dao Trì một đường tu luyện, ngao du Hồng Hoang đại lục.

Ba người cuối cùng cũng trưởng thành đến mức này.

Hạo Thiên Dao Trì cuối cùng đã thành chủ Thiên Đình, cuối cùng đã có một chỗ đứng của riêng mình ở Hồng Hoang đại lục, quả thật không dễ dàng a.

Lưu Nhĩ trong lòng đầy cảm khái.

"Một ngày là sư huynh!

Cả đời là sư huynh!" "Chủ Thiên Đình thì sao!" Hạo Thiên và Dao Trì nghe lời vội vàng đáp.

Chủ Thiên Đình thì sao?

Nếu không phải Lưu Nhĩ chủ động tiến cử, họ cũng không biết có thể trở thành chủ Thiên Đình hiện giờ hay không.

Trong lòng đã sớm xem Lưu Nhĩ như huynh trưởng mà đối đãi.

Đối với người ngoài tự nhiên phải giữ uy nghiêm, nhưng đối với Lưu Nhĩ, uy nghiêm thì có tác dụng gì.

Về điều này, sau khi nghe lời Hạo Thiên, Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, vẻ mặt đầy sự an ủi.

"Sư huynh, sau đại kiếp lần này, có hai bọn con, Nhân tộc sẽ không còn chịu thiệt thòi nữa, lại có đại thế Thiên Đạo nâng đỡ, Nhân tộc tất định quật khởi." Nói xong, Hạo Thiên khẽ mỉm cười tiếp tục nói: "Không chỉ đệ tử Lục Thánh môn hạ nhập trú Thiên Đình lúc này." "Sư đệ khẩn cầu sư huynh cũng để một vị sư điệt đến Thiên Đình, để sư đệ mới có thể thuận thế giao trọng trách cho y, bài trừ dị kỷ, hoàn toàn nắm quyền Thiên Đình!" Hạo Thiên nói xong, ánh mắt cầu xin không khỏi nhìn về phía Lưu Nhĩ.

Phải biết, hiện giờ hai người tuy đã ngồi lên vị trí chủ Thiên Đình.

Nhưng họ rất rõ về thực lực của bản thân.

Nếu chỉ dựa vào hai người, muốn chinh phục tất cả đệ tử môn hạ Lục Thánh trong Thiên Đình, thì nhất định cực kỳ gian nan.

Càng đừng nói hoàn toàn nắm chắc tất cả quyền lực của Thiên Đình trong tay.

Vì vậy, trước khi Nhân tộc quật khởi, cần Lưu Nhĩ giúp đỡ.

Chỉ khi trong Thiên Đình có đệ tử của Lưu Nhĩ tồn tại, mới có thể kiềm chế đệ tử môn hạ Lục Thánh.

Lưu Nhĩ nghe lời khẽ gật đầu, nếu Hạo Thiên không nhắc, hắn cũng sẽ nhắc.

Dù sao Thiên Đình là trung tâm của thế giới Hồng Hoang, Hạo Thiên và Dao Trì đã thành chủ Thiên Đình, không có lý do gì mà không giúp.

Lưu Nhĩ trong ánh mắt mong đợi của Hạo Thiên mở miệng nói: "Thiện, vậy hãy để Khổng Tuyên nhập trú Thiên Đình." Hạo Thiên nghe lời đại hỷ, trong lòng chính là muốn vậy!

Hắn đã chứng kiến Khổng Tuyên trưởng thành.

Có Khổng Tuyên ở Thiên Đình giúp đỡ, áp lực trong lòng hắn giảm đi rất nhiều!

"Đa tạ sư huynh!" "Vậy hãy để Khổng Tuyên đảm nhiệm chức vị Tử Vi Đại Đế, thượng thống ba mươi sáu tinh tú, trung ngự vạn pháp, hạ trị phong đô, chưởng quản chư thiên tinh thần, sư huynh thấy thế nào?" Hạo Thiên vội vàng mở miệng nói, Dao Trì bên cạnh cũng không khỏi gật đầu, hướng về phía Lưu Nhĩ đưa ánh mắt hỏi ý.

Tử Vi Đại Đế?

Đó là chủ của vạn tinh, Á quân Tam Giới, chức vị chỉ đứng sau Hạo Thiên.

“Các ngươi đã nghĩ kỹ rồi a!” “Cũng được, cứ để Khổng Tuyên đảm nhiệm Tử Vi Đại Đế vậy.” Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, đồng ý với cách nói của Hạo Thiên.

Dù sao, chức vị Bắc Cực Tử Vi Đại Đế này, cũng không làm nhục tài năng của Khổng Tuyên.

Nói xong, hắn vẫy tay phải, triệu Khổng Tuyên vẫn luôn tĩnh dưỡng, khôi phục nguyên khí ra.

Chỉ thấy ngũ sắc quang mang lóe lên, một nam tử mặc y bào màu xanh lam hồ điệp hiển hiện ra, chính là Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên vừa hiện ra, lập tức giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy đôi mắt mở to, lập tức lộ ra hai đạo ánh mắt phức tạp.

Chương 316

Sau đại kiếp, y cũng đã niết bàn một lần, tâm trí đã vượt xa trước kia.

"Đệ tử vô dụng Khổng Tuyên, bái kiến Sư Tôn!

Bái kiến hai vị Sư Thúc!" Khổng Tuyên nhìn Lưu Nhĩ trước mặt, hai đầu gối lập tức cùng nhau quỳ xuống đất, cả người trực tiếp quỳ trên mặt đất, trong miệng lớn tiếng tự trách nói.

"Đệ tử vô dụng!" "Không bảo vệ được tử dân Nhân tộc!" "Xin Sư Tôn trách phạt!" Khổng Tuyên liên tục tự trách trong miệng, trong ngữ khí đầy vẻ bất lực, hối hận.

Lại có nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Từ đó có thể thấy, chuyện đại kiếp Nhân tộc đã gây ra đả kích lớn đến mức nào trong lòng y.

Hạo Thiên Dao Trì thấy vậy trong lòng cũng chấn động, đôi mắt khẽ nhắm lại, không khỏi thở dài một hơi sâu thẳm.

"Đứng dậy!" "Ngươi có tội gì!

Chẳng lẽ phải chết?

Mới tận trách sao?

Đệ tử của ta, không được dễ dàng rơi lệ!" Lưu Nhĩ thấy vậy trong lòng lại không hề tức giận, trực tiếp kéo Khổng Tuyên dậy, lớn tiếng nói.

Khổng Tuyên bị kéo đứng dậy, vẫn cúi đầu, không dám nhìn thẳng Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ thấy vậy càng thêm tức giận, trực tiếp lớn tiếng mắng:

“Hỗn trướng!

Tự trách thì có ích gì?

Tự trách thì Nhân tộc sẽ sống lại sao?

Ta thân là Thánh sư Nhân tộc, Nhân tộc gặp chuyện ta cũng không biết, chẳng lẽ ta không nên tự trách hơn sao?

Chẳng lẽ ta cũng phải như ngươi, lấy nước mắt rửa mặt sao?

Ngẩng đầu lên cho ta!” Lưu Nhĩ liên tiếp lớn tiếng mắng, trong ngữ khí đầy vẻ hận sắt không thành thép.

Sinh lão bệnh tử, là pháp tắc phổ biến nhất trong thế giới Hồng Hoang.

Y không phải là một đệ tử lạnh lùng, nhưng cũng không phải là một đệ tử không nhìn rõ quy tắc cá lớn nuốt cá bé của Hồng Hoang.

Dưới lời nói của Lưu Nhĩ, Khổng Tuyên mới chậm rãi ngẩng đầu.

“Nếu thật sự vì Nhân tộc tốt!” “Vậy thì an ổn mà ngồi vững chức Tử Vi Đại Đế cho lão tử!” Lưu Nhĩ thấy vậy, không nói thêm lời thừa, trực tiếp ném lại một câu, sau đó thân ảnh khẽ lay động, trực tiếp biến mất.

Ba hơi thở sau, Khổng Tuyên mới cuối cùng hoàn hồn.

Chỉ thấy y hành lễ với hư không, trong miệng lớn tiếng đáp: “Đệ tử tuân mệnh!” Địa giới Hồng Hoang, Nhân giới.

Rời khỏi Thiên giới sau, Lưu Nhĩ đến Đông Thắng Thần Châu.

Mục đích lần này đơn giản, là đặt Nhân tộc vào Đông Thắng Thần Châu.

Cũng là, lấy Đông Thắng Thần Châu làm nơi phát nguyên của Nhân tộc sau đại kiếp.

Sau đại kiếp lần này, Nhân tộc mười phần chết mất chín, Tứ đại thủ lĩnh đều bị bắt giết, có thể nói là tử thương vô số.

May mắn, vạn danh chí cường giả Nhân tộc đã thành Âm Sai trước đại kiếp, cũng thoát khỏi một kiếp.

"Cũng tốt, lại bắt đầu lại rồi." Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng.

Sau đó bắt đầu tìm kiếm một vùng đất nguyên thủy mới cho Nhân tộc ở Đông Thắng Thần Châu.

Lúc này Đông Thắng Thần Châu đã có vạn tộc và các tộc quần khác bắt đầu định cư, bắt đầu sinh tồn.

Những sinh linh này đều là những người may mắn sống sót sau đại kiếp, thấy sau đại kiếp, họ khao khát hòa bình.

Nên lúc này Nhân gian đang tràn đầy cảnh tượng yên bình.

Lưu Nhĩ cũng không đi quấy rầy những sinh linh này nghỉ ngơi, chỉ ở trên cao nhìn xuống phía dưới, tìm kiếm một vùng đất nguyên thủy thích hợp cho Nhân tộc.

Nhân tộc tổ địa trước kia, đã sớm bị liên lụy tan vỡ khi nước Ngân Hà đổ xuống Hồng Hoang đại địa.

Không sao, tu phục nó là phiền phức nhất, không bằng xây dựng lại từ đầu.

Dù sao Nhân gian hiện giờ, thiếu đi sự hoành hành của Yêu tộc hung tàn, thành trì Nhân tộc cũng không cần xây dựng kiên cố như trước.

Không mất bao nhiêu thời gian, Lưu Nhĩ tìm thấy một bình nguyên rộng lớn ở trung tâm Đông Thắng Thần Châu.

Không chút chậm trễ, Lưu Nhĩ chôn một linh mạch lớn đã chuẩn bị sẵn vào nơi này.

Sau đó lại thi triển pháp lực, ở đây sáng tạo ra một tòa thành trì có quy mô giống như Nhân tộc tổ địa trước kia.

Cuối cùng lại lấy ra trận kỳ, bố trí các loại đại trận.

Chương 317

Rất nhanh, một tòa thành trì hoàn toàn mới xuất hiện ở đây.

Nhưng vẫn chưa xong, chỉ thấy Lưu Nhĩ vẫy tay phải, ba tòa tiên đảo khổng lồ lập tức xuất hiện trên không thành trì.

Chính là Bồng Lai Tam Tiên Đảo đã được hắn luyện hóa.

Ngay trước khi đi Địa Phủ, hắn đã thu Bồng Lai Tam Tiên Đảo vào trong động thiên của mình.

Điều này lại khiến Bồng Lai Tam Đảo thoát khỏi một kiếp, không đến nỗi tan vỡ như Hồng Hoang đại lục.

Làm xong, hắn mới khẽ thở phào một hơi, sau đó đặt Kim Sí Đại Bàng trong tay và những Nhân tộc còn sót lại ra ngoài thành trì.

"Thành trì mới của ta sao?" Những người Nhân tộc này vừa xuất hiện, nhìn tòa thành trì hùng vĩ vô cùng, và tiên đảo lơ lửng trên thành trì, lập tức vô cùng kích động.

Sau đó từng người quỳ rạp xuống đất, bái lạy về phía Lưu Nhĩ, đồng thanh hô lớn: "Bọn con bái tạ Thánh sư!" "Đứng dậy!" Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, sau đó thở dài một hơi nói: "Nếu không phải ta đi Địa Phủ, các ngươi cũng sẽ không chịu tội như vậy." "Từ nay về sau Hồng Hoang đại địa sẽ được chia thành bốn phần, lần lượt là Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Lô Câu Châu, Nam Chiêm Bộ Châu!" "Đây là Long Mạch Đông Thắng Thần Châu, sau này sẽ là nơi phát nguyên của Nhân tộc." "Mong các ngươi có thể từ đây quật khởi, truyền bá hỏa chủng Nhân tộc khắp Tứ Đại Thần Châu!" Tất cả Nhân tộc nghe lời, đều một lần nữa bái lạy về phía Lưu Nhĩ, chỉnh tề đáp: "Bọn con xin tuân theo mệnh lệnh của Thánh sư!" Lưu Nhĩ khẽ gật đầu để đáp lại, sau đó đặt ánh mắt lên người

Kim Sí Đại Bàng.

"Đại Bàng, trước đây ngươi tuy có danh sư đồ với ta, nhưng ta lại chưa từng giáo đạo." "Chọn ngày, liền cùng ta tu hành tại Bồng Lai Tiên Đảo đi." Đại Bàng nghe lời liên tục gật đầu, trong lòng đầy sự hân hoan, trong miệng càng lớn tiếng đáp: "Đệ tử tuân mệnh!" Khi Yêu tộc xâm nhập Nhân tộc tổ địa, tu vi của nó còn cạn, chỉ có thể an ủi lòng người trong thành trì.

Về điều này, nó trong lòng đầy sự bất lực, hận không thể sớm ngày tu thành chính quả.

Hiện giờ Lưu Nhĩ lên tiếng, tự nhiên khiến nó nhìn thấy ánh sáng phía trước.

Nó hạ quyết tâm, nhất định phải học được bản lĩnh từ Lưu Nhĩ, nhất định phải giống như huynh trưởng, không phụ uy danh Phượng tộc!

Lưu Nhĩ thấy vậy hài lòng gật đầu, sau đó vẫy tay dẫn Đại Bàng bay về phía Bồng Lai Đảo trên không. …… Trong lúc Lưu Nhĩ bắt đầu giáo đạo Đại Bàng, Nhân tộc bắt đầu phát triển sinh cơ ở Đông Thắng Thần Châu.

Lúc này Tam Thanh lại dẫn theo các đệ tử của mình tề tựu tại Côn Luân Sơn, nơi ở của Lão Tử.

Là đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hậu quả của Vu Yêu đại kiếp tự nhiên không thể ảnh hưởng đến Côn Luân Sơn.

Lần này ba giáo chủ và đệ tử tụ tập ở đây, là để những đệ tử này khi nhậm chức ở Thiên Đình có thể chiếu cố lẫn nhau, và trong một số quyết định trọng đại có thể đạt được sự đồng thuận.

Chỉ thấy lúc này trong đại điện Ngọc Hư Cung trên Kỳ Lân Nhai của Côn Luân Sơn.

Đệ tử Tam Giáo đều tụ tập ở đây.

Trong đó Nhân Giáo chỉ có một đệ tử là Huyền Đô.

Xiển Giáo có một đại đệ tử là Nam Cực Tiên Ông và Nhiên Đăng Đạo Nhân, hai đại đệ tử là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Từ Hàng Đạo Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân Mười hai vị Kim Tiên, đều là cường giả.

Tu vi thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, mạnh nhất như Nhiên Đăng Đạo Nhân và Nam Cực Tiên Ông đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trong đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân là đặc biệt nhất.

Vì sao lại như vậy?

Phải biết Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn là một trong ba nghìn thính khách Tử Tiêu Cung, không thể sánh ngang với Tam Thanh, Nữ Oa v.v.

Kết quả không biết vì sao, nhiều năm như vậy dù tu luyện thế nào cũng chỉ ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không thể bước ra bước cuối cùng, trở thành Chuẩn Thánh.

Cuối cùng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thành Thánh nhân thu đồ đệ, Nhiên Đăng Đạo Nhân trực tiếp đến bái sư.

Nguyên Thủy lúc đó cũng khá ngạc nhiên, cuối cùng cũng không kết duyên sư đồ với Nhiên Đăng Đạo Nhân, mà để y trở thành Phó Giáo chủ Xiển Giáo.

Lại nói đệ tử Tiệt Giáo, lúc này đệ tử Thông Thiên thu nhận cũng không ít.

Có bốn đại đệ tử nội môn: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh

Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Lại có Ô Vân Tiên, Định Quang Tiên và các tùy thị thất tiên khác, có Triệu Công Minh, Vân Tiêu Tiên Tử, Quỳnh Tiêu Tiên Tử, Bích Tiêu Tiên Tử, cũng như Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Ma Gia Tứ Tướng, Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân… và các đệ tử ngoại môn khác.

Đệ tử Tam Giáo lần đầu tiên tụ tập, có thể nói là náo nhiệt phi phàm.

Nhưng trong cung điện phía sau, thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại vang lên tiếng bất mãn của Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Tam đệ à!

Nhìn xem ngươi thu toàn là những đồ đệ gì thế này?

Quả thực là cá rồng lẫn lộn!

Như thế này sao có thể gọi là đệ tử Đạo thống Huyền Môn bọn ta được?

Nếu tu vi không tốt, chẳng phải sẽ làm mất mặt Huyền Môn bọn ta sao!" Trong cung điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy tức giận nói với Thánh nhân Thông Thiên.

Nghĩ lại, những đệ tử Thông Thiên thu nhận, từng người đều không đạt tiêu chuẩn!

Nói khó nghe hơn, đại bộ phận đệ tử Tiệt Giáo hoàn toàn không xứng cùng đệ tử của mình tiếp nhận Đạo thống Huyền Môn!

Lời này vừa ra, Thông Thiên đang ngồi đối diện Nguyên Thủy trực tiếp nổi giận!

"Tiệt Giáo hữu giáo vô loại!" "Có ta vì tất cả đệ tử Tiệt Giáo mà đoạt lấy một tuyến sinh cơ của trời đất, sao có thể không có thành tựu!" "Cá rồng lẫn lộn?

Đó mới là bản chất nguyên thủy của Hồng Hoang vạn tộc sinh linh!" …… Trong cung điện chuyên thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn, tại Ngọc Hư Cung trên Kỳ Lân Nhai, Côn Luân Sơn Mạch.

Chương 318

"Tiệt Giáo hữu giáo vô loại!" "Ta vì thiên hạ vạn tộc sinh linh đoạt lấy một tuyến sinh cơ!" "Đệ tử của bọn ta sao lại không có thành tựu?" "Không thể kế thừa Đạo thống Huyền Môn sao!" Lúc này Giáo chủ Thông Thiên tức muốn hỏng người, hét lớn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi trên bồ đoàn đối diện.

Đối với tính cách thẳng thắn của hắn.

Đồng là tu sĩ, đệ tử Tiệt Giáo hoàn toàn không thua kém bất kỳ đệ tử giáo phái nào khác!

Lúc này nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn phủ nhận đệ tử của mình, tự nhiên hắn tức giận đến trợn mắt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên không chút kìm nén!

Phải biết, từ nhỏ đến lớn, hắn và Lão Tử làm huynh trưởng, Thông Thiên vẫn luôn nghe lời!

Hiện giờ hắn đang dạy bảo, lại thay đổi thái độ nghe lời trước đây, trực tiếp đối đầu hét lớn sao?

Vì mấy đệ tử Tiệt Giáo ư?

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng càng thêm tức giận!

Hắn còn định tiếp tục dạy bảo Tam đệ này, Lão Tử, vị đại huynh bên cạnh cuối cùng không thể nhìn nổi nữa.

"Thôi được rồi!

Không cần tranh cãi nữa!" Chỉ thấy Đạo nhân Lão Tử giơ tay phải lên, ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy đỏ bừng, sau đó chậm

rãi mở miệng nói: “Tam giáo tuy cùng một tông nhưng chủ trương không giống nhau, nhị đệ không cần làm khó tam đệ như vậy.” “Bàn chính sự đi!” Lời này vừa ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới nặng nề thở ra một hơi, khẽ gật đầu.

Lời của Lão Tử, hắn tương đối nghe theo.

Lại nữa, hắn cũng rất tò mò, chính sự mà Lão Tử sắp nói là chuyện gì.

Thánh nhân Thông Thiên cũng vậy, nghe lời của Lão Tử xong, cũng khẽ gật đầu không nói gì.

Lần này đệ tử Tam Giáo tụ tập, không chỉ vì để các đệ tử quen biết lẫn nhau, mà còn vì Lão Tử có chuyện quan trọng muốn cùng họ bàn bạc, mới vội vàng đến.

Hiện giờ nghe nói là chính sự, tự nhiên cũng không còn tranh cãi nữa.

Thánh nhân Lão Tử thấy vậy khẽ gật đầu, ánh mắt thâm ý nhìn Thánh nhân Thông Thiên một cái, cũng có chút bất ngờ về phản ứng của Tam đệ hôm nay.

Bắt đầu chống lại lời dạy của nhị đệ rồi, xem ra hắn đã trưởng thành, bắt đầu tuân theo quy tắc của chính mình rồi a.

Không nói nhiều nữa, Lão Tử trực tiếp vào thẳng chủ đề, mở miệng nói: “Triệu hai vị hiền đệ đến, là vì một chuyện, đó là Nhân tộc.” “Nhân tộc?” Ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Giáo chủ Thông Thiên đều sáng lên.

“Không sai, hiện giờ Vu Yêu diệt vong, thế Nhân tộc quật khởi không thể cản, đã thuận theo Thiên Đạo vận hành.

Trong đó nhất định ẩn chứa khí vận công đức to lớn, ta định từ đó truyền bá Đạo thống, tranh đoạt một phần khí vận công đức.” Thánh

nhân Lão Tử chậm rãi mở miệng, ánh mắt sâu thẳm.

Chính là nguyên nhân triệu Nguyên Thủy và Thông Thiên đến lần này.

Nhân tộc quật khởi, đã thành thế không thể cản!

Lúc này Địa Phủ có Âm Sai Nhân tộc, Nhân giới Nhân tộc càng bắt đầu quật khởi, không lâu sau, Hạo Thiên nhất định sẽ an bài rất nhiều Nhân tộc phi thăng Thiên Đình.

Cứ như vậy, không cần bao lâu, Thiên Địa Nhân Tam Giới sẽ tràn ngập Nhân tộc.

Trong đó nhất định sẽ có công đức to lớn có thể thu hoạch!

Đối với các Thánh nhân này mà nói, hiện giờ công đức và khí vận đã hữu dụng rồi.

Dù công đức nhỏ không lọt vào mắt, nhưng Tam Giáo có nhiều đệ tử như vậy, cũng có thể đến tranh đoạt một phen.

Vì vậy, mới triệu hai hiền đệ đến bàn bạc, trong đó có chuyện lớn về công đức và khí vận.

"… Đại sư huynh sẽ đồng ý sao?" Nghe xong lời của Lão Tử, mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng bị kích động, nhưng vẫn nhíu mày hỏi Lão Tử.

Phải biết, Nhân tộc đã trải qua một lần đại kiếp, Lưu Nhĩ lại càng coi trọng Nhân tộc a!

Hắn nghe nói, Lưu Nhĩ trực tiếp lập đạo trường của mình trên không Nhân tộc tân nguyên địa.

Muốn từng giờ từng phút chiếu cố Nhân tộc a!

Cứ như vậy, muốn từ dưới mí mắt người khác, truyền bá Đạo thống, đoạt được khí vận sao?

Thánh nhân Thông Thiên nghe lời cũng khẽ gật đầu.

Hắn rất rõ tính cách của Đại sư huynh.

Muốn từ trong tay người khác đoạt được khí vận và công đức Nhân tộc sao?

Trừ phi động thủ chứ?

Nhưng dù có động thủ, hắn cũng cảm thấy không đáng tin!

Không biết vì sao, dù đã thành Thánh nhân, nhưng hắn vẫn cảm thấy thực lực của Lưu Nhĩ khiến người ta không thể dò xét!

Thánh nhân Lão Tử cũng hiểu được điều này, sau khi nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ gật đầu nói: "Chuyện này vi huynh tự nhiên đã sớm suy tính rồi." "Ta có nắm chắc, chỉ cần Lục Thánh bọn ta ý kiến thống nhất, Đại sư huynh nhất định sẽ đáp ứng bọn ta, cho phép bọn ta truyền bá Đạo thống trong Nhân tộc!" Lời này vừa ra, Nguyên Thủy và Thông Thiên đôi mắt khẽ liếc nhau.

Chương 319

"Ý của đại huynh, là phải để Nữ Oa, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đều gia nhập sao?" "Công đức khí vận quý báu đến vậy, bọn ta dùng còn không đủ, lại muốn nhường cho ba Thánh nhân kia sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đưa ra sự bất mãn trong lòng.

Đối với Lão Tử, hắn vẫn luôn tin tưởng và tôn trọng.

Nhưng lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn phản đối rồi!

Vì sự quý giá và khan hiếm của khí vận và công đức.

Vì không ưa hai kẻ ngốc Tây Phương, tranh đoạt khí vận công đức với hai kẻ ngốc kia còn không kịp, lại muốn nhường sao?

Chẳng phải thêm bực bội trong lòng sao!

Thánh nhân Lão Tử, sau khi thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn phản ứng như vậy, lại khẽ mỉm cười, như thể tất cả đều nằm trong dự liệu.

"Nhị đệ nghe ta." "Sở dĩ muốn liên hợp ba Thánh nhân kia, là vì muốn Nhân tộc có thể đi khắp Thiên Địa Nhân Tam Giới, có thể quật khởi nhanh hơn!" "Đến lúc đó, Nhân tộc nắm giữ đại thế Thiên Địa Nhân Tam Giới, khí vận và công đức của họ, há lại thiếu sao?" Thánh nhân Lão Tử chậm rãi giải thích với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Dưới một lời nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên không khỏi nhìn nhau.

Nếu theo lời Lão Tử, thì đến lúc đó Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Thiên Địa Nhân Tam Giới, khí vận của họ nhất định sẽ vượt xa đỉnh phong của Vu Yêu nhị tộc, vượt xa khí vận của bất kỳ đại tộc nào trước đây!

Hoàn toàn công đức vô lượng!!!

Không, nhất định phải từ đó chia sẻ khí vận cho hai kẻ ngốc Tây Phương, có chút không cam lòng!

Thánh nhân Lão Tử thấy vậy, lại trực tiếp nhìn thấu tâm tư của hai hiền đệ.

Không khỏi nhếch khóe miệng cười nói: "Khí vận đông tây, có thể tranh!" "Chẳng lẽ, các ngươi đều cảm thấy không tranh lại được Tây Phương Nhị Giáo?" Lời này vừa ra, Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức ngẩn ra.

"Tranh!

Chuyện này ta đồng ý!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng nói.

"Tranh!

Ta không thể bằng Tây Phương Giáo sao?

Ta muốn để chúng chỉ có được một chút khí vận đáng thương thôi!" Thánh nhân Thông Thiên quả quyết nói!

Lão Tử khẽ mỉm cười: "Thiện!" Ngay sau đó ba người không còn chậm trễ, trực tiếp sử xuất thần thông, triệu hồi ba Thánh nhân còn lại.

Hồng Hoang, Đông Thắng Thần Châu, trên Tân Nguyên Địa của Nhân tộc.

Lúc này, Lưu Nhĩ không hề hay biết Tam Thanh Thánh Nhân đã bắt đầu thương nghị chuyện về Quan Vũ.

Đương nhiên, cho dù có biết, hắn cũng sẽ không quá ngạc nhiên, bởi vì điều này nằm trong dự liệu.

Dù sao Nhân tộc quật khởi thế không thể cản, việc chia một chén canh là điều tự nhiên.

Không, Lưu Nhĩ cũng đã hiểu rõ, Nhân tộc muốn phát triển thống nhất Tam Giới, không thể thiếu sự ủng hộ của tất cả Thánh Nhân.

Bởi vậy, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý cho Lục Thánh truyền bá Đạo thống trong Nhân tộc.

Đương nhiên, đồng ý thì đồng ý, lý giải thì lý giải.

Khi đến lúc Lục Thánh thật sự tiến vào Nhân tộc truyền bá Đạo thống của mình, nhất định sẽ không thiếu việc hắn nhúng tay vào.

Lúc này, Lưu Nhĩ không có quá nhiều bận tâm, đang chuyên tâm giáo đạo Kim Sí Đại Bàng Âm Dương Đại Đạo.

Ngoài ra, gần đây Lưu Nhĩ còn mê mẩn Tam Đại Đạo là luyện đan, luyện khí, và trận pháp.

Trong đó, hắn có hứng thú sâu sắc nhất với Trận Pháp Đại Đạo.

Cần biết rằng từ trước đó, hắn đã trở thành một Trận Pháp Đại Gia nhờ những cảm ngộ trận pháp thu được từ việc phân giải đại trận của hệ thống.

Tạo nghệ trận pháp của hắn thậm chí không kém gì Thông Thiên.

Chỉ là vì hắn lười nhác nên ít nghiên cứu những nghề phụ này.

Nhưng gần đây, để giúp Nhân tộc tu luyện nhanh hơn, hắn đã bắt đầu nghiên cứu các trận pháp như Tụ Linh Đại Trận.

Kết quả là một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại, trực tiếp chìm đắm trong việc nghiên cứu Trận Pháp Đại Đạo.

Sở dĩ như vậy là vì, ở kiếp trước có quá nhiều trò giải trí, so với đó, việc tu luyện hiện tại thực sự quá khô khan và vô vị.

Bởi vậy hắn trực tiếp coi Trận Pháp Đại Đạo như một hạng mục giải trí.

Không ngờ, hắn lại bị cuốn hút bởi những huyền diệu vô cùng của các trận pháp liệt tự, trận pháp phù văn, trận pháp phương vị, trận pháp liên kết… … Trong khi Lưu Nhĩ đang chìm đắm vào việc nghiên cứu Trận Pháp Đại Đạo.

Hồng Hoang, Côn Luân Sơn mạch.

Sau khi Tam Thanh thống nhất ý kiến, Lão Tử Thánh Nhân đã dùng thần thông triệu hoán các Thánh Nhân khác, mời họ đến bàn bạc.

Không lâu sau, một đạo hồng quang từ hư không, hai đạo kim quang từ phương Tây bay tới.

Chương 320

Chính là Nữ Oa Thánh Nhân cùng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hai Giáo Chủ của Tây Phương.

"Nữ Oa bái kiến chư vị sư huynh." Nữ Oa xuất hiện sau đó, hơi hành lễ với Tam Thanh.

"Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề) bái kiến chư vị sư huynh!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng hành lễ, mặt đầy ý cười.

Nhưng trong ánh mắt họ đều chứa đầy một sự mong chờ.

Chuyện này bắt đầu từ khi nhận được lời mời của Lão Tử.

Đến tận bây giờ, họ vẫn không biết Lão Tử Thánh Nhân muốn làm gì?

Lúc đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều im lặng.

Lão Tử Thánh Nhân khẽ mỉm cười, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Mời ba vị sư đệ sư muội đến đây, kỳ thực có một việc muốn cùng chư vị thương nghị." "Ồ?

Kính xin sư huynh nói!" Nữ Oa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều đầy vẻ mong đợi.

"Chuyện này không phức tạp, chính là chuyện của Nhân tộc…" Lão Tử không hề cố ý thần bí, trực tiếp kể lại toàn bộ chuyện đã bàn với Thông Thiên và Nguyên Thủy trước đó.

Đợi sau khi Lão Tử Thánh Nhân nói xong, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa mới lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng Nữ Oa lập tức lắc đầu nói: "Sư huynh e rằng đã quên, Nhân tộc đã đoạn nhân quả, cắt khí vận với ta rồi, chuyện này không

liên quan gì đến ta!" Khi nói lời này, ngữ khí của Nữ Oa vô cùng bình đạm, giống như đã buông bỏ, chỉ có ánh mắt lóe lên sự oán giận ngầm, chứng tỏ không thích Nhân tộc.

Tình huống này lập tức bị Lão Tử Thánh Nhân phát hiện.

Chỉ thấy hắn khẽ mỉm cười, lộ ra vẻ thắng lợi nằm trong tay: "Sư muội nói đùa rồi, Nhân tộc do ngươi tạo ra, cũng là cơ duyên thành Thánh của ngươi, cho dù có cắt, cũng sẽ giữ lại tầng khí vận cuối cùng.

Nếu không, ngươi đã sớm rớt khỏi Thánh vị rồi." Nữ Oa nghe vậy, đôi mắt khẽ cụp xuống, có chút kinh ngạc nhìn Lão Tử Thánh Nhân.

Không ngờ, đối phương đối với Thiên Đạo cảm ngộ đã sâu sắc đến mức có thể nhìn thấu mối liên hệ khí vận cuối cùng giữa nàng và Nhân tộc.

Nhưng dù vậy, sau khi kinh ngạc, nàng nhanh chóng khôi phục vẻ bình đạm nói: "Sư huynh nói không sai, ta quả thật có một phần khí vận cuối cùng với Nhân tộc, nhưng duyên pháp của ta và Nhân tộc đã tận.

Hơn nữa, ta không có bất kỳ đệ tử nào, cũng không lập giáo, một tầng khí vận Nhân tộc đã đủ rồi!" Thực tình, Nữ Oa không muốn có thêm bất kỳ ràng buộc nào với Nhân tộc nữa.

Càng không muốn gặp cái vị Đại sư huynh kia.

Bởi vậy, nàng kiên quyết từ chối Lão Tử.

Dù sao cũng như nàng đã nói, không lập giáo, không thu đệ tử, vậy thì không có quá nhiều ràng buộc.

Lão Tử thấy vậy khẽ lắc đầu, trực tiếp nói ra điều khiến Nữ Oa lại kinh ngạc.

“Sư muội, nhược năng nhượng huynh trường Phục Hy chuyển thế vi Nhân tộc ni?

Tịnh vi Nhân tộc chi thủ ni?” Lão Tử cười nói.

Không sai, tuy Phục Hy rất ít khi qua lại với Yêu tộc, nhưng trong Vu Yêu Đại Chiến, vì không đành lòng nhìn đồng bào thương vong, Phục Hy đã xuất chiến.

Cuối cùng, hắn đồng quy vu tận với Tổ Vu Huyền Minh, nếu không nhờ Nữ Oa ra tay bảo vệ hồn phách Phục Hy vào thời khắc then chốt, thế gian sẽ không còn Phục Hy nữa.

Nhưng dù hồn phách được bảo toàn, việc tái tạo nhục thân cũng vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, sau khi tái tạo nhục thân cũng khó mà khôi phục căn nguyên thể chất như ngày xưa, dù sao Phục Hy cũng là một trong những Tiên Thiên sinh linh mạnh mẽ nhất a!

Bởi vậy, Nữ Oa nghe lời Lão Tử nói xong, trực tiếp ngây người.

Hiện tại hồn phách Phục Hy đang được Càn Khôn Đỉnh ôn dưỡng, nàng cũng đang đau đầu làm sao để tạo nhục thân mới cho huynh trưởng.

Nhưng giờ nghe Lão Tử nói vậy, nàng lập tức động lòng!

Tạo nhục thân nào có tốt bằng chuyển thế làm Nhân tộc, lại còn là Nhân Hoàng của Nhân tộc, có khí vận Nhân tộc thúc đẩy, khi tu hành cũng nhất định vô cùng dễ dàng a!

Nữ Oa trong lòng đầy kích động và vui mừng.

Dù sao hai huynh muội từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, huynh trưởng vẫn luôn hy sinh bảo vệ nàng.

Như chiếc bồ đoàn ở Tử Tiêu Cung ban đầu cũng là do Phục Hy

nhường cho nàng.

Tình huynh muội sâu đậm như biển, nay có cơ hội này, tự nhiên không thể từ bỏ!

"Sư huynh!

Ta đáp ứng!" Nữ Oa nương nương gật đầu nói với Lão Tử, giây tiếp theo lại như nhớ ra điều gì đó, chau mày nói: "Nhưng… Đại sư huynh sẽ đáp ứng chứ?" Lão Tử Thánh Nhân nghe vậy khẽ gật đầu đáp lại: "Ngô đẳng cùng nhau đến đó, huynh ấy sẽ đồng ý thôi…" … Hồng Hoang Côn Luân Sơn mạch.

Sau khi Lão Tử Thánh Nhân đã thuyết phục Nữ Oa, hắn lại dùng những phương thức khác để thuyết phục Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mà nói, đây tự nhiên là chuyện mà họ mong mỏi a!

Cần biết rằng, để thực hiện Đại Hoành Nguyện, họ thậm chí còn dám nhúng tay vào Vu Yêu Đại Chiến.

Huống chi là truyền bá Đạo thống trong Nhân tộc, điều này đơn giản là như ý nguyện a!

Chương 321

Còn việc khí vận Nhân tộc có bị Tam Thanh tranh đoạt hay không, họ lại không chút lo lắng, bởi vì hai người họ vô cùng tự tin vào phương thức truyền giáo của mình.

Thấy ý kiến của mình được thuận lợi tiến hành như vậy, Lão Tử Thánh Nhân cũng không khỏi mỉm cười.

Lúc này, Chuẩn Đề chủ động đặt câu hỏi, cũng là vấn đề mà các Thánh Nhân khác đều tò mò: "Sư huynh, vậy khi nào chúng ta sẽ đến bái phỏng Đại sư huynh?" Lão Tử Thánh Nhân nghe vậy khẽ gật đầu, tự nhiên nhìn thấy sự nôn nóng của các Thánh Nhân khác, không khỏi cười khẽ, cố ý thần bí nói: "Đợi." "Đợi?" Kể cả Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng không khỏi ngẩn ra, mặt đầy nghi vấn.

Lão Tử thấy vậy, mới thong thả nói: "Đợi, đợi Nhân tộc hỗn loạn.

Ngô đẳng liền đến kiến nghị Đại sư huynh lập Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế, đây cũng là một phần đại công đức!" "Nhân tộc sẽ hỗn loạn?" Nữ Oa chau mày, nghi vấn hỏi.

"Tam Hoàng Ngũ Đế?" Nguyên Thủy và Thông Thiên thần sắc khẽ động, cũng theo đó mà nghi vấn.

"Có đại công đức?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đôi mắt sáng rực, kinh hỉ nói.

Lão Tử Thánh Nhân nghe vậy khẽ gật đầu, không còn che giấu nữa, trực tiếp nói rõ: "Ngô từng thôi diễn, Nhân tộc có đủ thất tình lục dục, tình cảm phức tạp, sinh sản lại cực nhanh, không quá vạn năm nhất định sẽ khai chi tán diệp tại Tứ Đại Thần Châu!

Vạn năm thời gian, Nhân tộc nhất định sẽ loạn!" Lời này khiến

các Thánh Nhân khác liên tục gật đầu, vạn năm thời gian đối với họ chỉ là thoáng chốc.

Nếu quả thật như Lão Tử Thánh Nhân đã nói, vậy thì đợi vạn năm sau hãy xem!

Khi đó, Lão Tử Thánh Nhân mở miệng căn dặn: "Nhưng chư vị phải đáp ứng ngô, trong vạn năm, không được can thiệp chuyện của Nhân tộc, mới không bị phản tác dụng!" Nói xong, Lão Tử Thánh Nhân mắt cụp xuống, ánh mắt chuyển sang Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thong thả nói: "Đặc biệt là hai vị sư đệ phương Tây, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi vạn năm đi." "Sư huynh yên tâm!

Ngô đẳng hiểu rõ!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe vậy vội vàng đáp lại.

Nói đùa, nếu thực sự vạn năm sau có thể, đương nhiên phải đáp ứng a.

Tuy rằng đang sốt ruột thực hiện Đại Hoành Nguyện, nhưng nhẹ nặng đều phân biệt được!

Lão Tử Thánh Nhân thấy vậy mới hài lòng mỉm cười.

Vậy là, chuyện Lục Thánh bàn bạc đã được định đoạt như thế.

Ngay sau đó cũng không còn nán lại ở đây, mọi người lần lượt cáo từ. … Sau khi về Đạo Trường của mình, việc đầu tiên là phân phó xuống, từ nay về sau trong vạn năm, tất cả đệ tử môn hạ đều không được can thiệp nửa phần vào chuyện của Nhân tộc. … Như vậy, dưới sự buông lỏng của Lưu Nhĩ và Lục Thánh, dưới sự gia trì của Thiên Đạo Đại Vận, Nhân tộc không ngừng phát triển.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chớp mắt đã trôi qua năm ngàn năm.

Không khác gì điều Lão Tử đã dự đoán, dưới xu thế đại thế, số lượng và thực lực của Nhân tộc tăng trưởng bùng nổ.

Từ nguyên địa ở Đông Thắng Thần Châu, trong năm ngàn năm, Nhân tộc đã khuếch tán ra ba Thần Châu khác.

Lúc này Lưu Nhĩ không cố ý bồi dưỡng, nên Nhân tộc phát triển bình quân, các bộ lạc lớn nhỏ không kể xiết.

Trong năm ngàn năm này, Lưu Nhĩ ngoài việc đi Địa Phủ một chuyến rồi quay về, vẫn luôn ở Bồng Lai Đảo nghiên cứu trận pháp và giáo đạo Đại Bàng.

Sau khi thấy Nhân tộc phát triển khắp Tứ Đại Thần Châu, Lưu Nhĩ chỉ ban bố một mệnh lệnh.

Đó là tất cả những người tu Đạo trong Nhân tộc, đều phải tập trung về Thăng Long ở Đông Thắng Thần Châu, đợi khi thực lực đạt tiêu chuẩn, đều có thể phi thăng đến Thiên Đình.

Còn những Nhân tộc tư chất không thể tu Đạo, hoặc tu Đạo chậm chạp, thì cứ để họ tùy ý phát triển ở Tứ Đại Thần Châu.

Từ nay về sau, những người tu Đạo tập trung về nguyên địa của Nhân tộc, không được can thiệp vào thế tục.

Mệnh lệnh này vừa ban ra, toàn bộ Nhân tộc chấn động không thôi!

Nhưng lệnh của Thánh Sư lớn như trời, tất cả tu Đạo giả Nhân tộc đều tuân lệnh.

Những người có thực lực đạt Địa Tiên trở lên, đều quay về nguyên địa Nhân tộc.

Những người có thực lực cường đại hơn, lại trực tiếp phi thăng Thiên Giới, quy về dưới trướng của Tử Vi Đại Đế Khổng Tuyên

thuộc phe Nhân tộc. … Như vậy, Nhân tộc phân thành hai cực: một là tu chân, một là thế tục, trong thế tục đều là phàm nhân.

Cứ thế, thời gian lại trôi qua, thêm năm ngàn năm nữa.

Nhân tộc phàm tục lại một lần nữa mở rộng, số lượng nhân khẩu kinh người.

Chính là cái gọi là nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, sau khi các tu Đạo giả rời xa thế tục, chiến tranh thế tục cuối cùng cũng bắt đầu.

Trong năm ngàn năm, tuổi thọ của phàm nhân ngắn ngủi, đã sớm sinh sôi ra mấy chục đời người.

Phàm nhân bắt đầu quên uy danh của Thánh Sư, chỉ vào những ngày quy định mới đi tế bái, nhưng so với tu chân giả, phàm nhân đối với Thánh Sư đã mất đi lòng kính sợ.

Bởi vậy, trong Tứ Đại Thần Châu, Nhân tộc không còn cố kỵ cuối cùng cũng bắt đầu diễn ra cảnh nội đấu.

Không phải tất cả các thủ lĩnh bộ lạc đều nội chiến, nhưng thân ở trong hoàn cảnh chung, những bộ lạc muốn hòa bình cũng đành phải tham gia chiến tranh.

Vô số đại bộ lạc vì tranh giành tài nguyên, nhân khẩu, bắt đầu chinh phạt các bộ lạc nhỏ, lấy đó để mở rộng thực lực bộ lạc.

Chương 322

Kim Sí Đại Bàng vẫn luôn tu luyện ở Bồng Lai Đảo tự nhiên phát hiện tình huống này ngay lập tức, và cũng ngay lập tức báo cáo cho Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ đối với chuyện này vẫn không có ý định quản lý, chỉ dặn Đại Bàng chuyên tâm tu luyện, và một lần nữa hạ lệnh, tu chân giả không được can thiệp vào chuyện của phàm nhân, kẻ vi phạm sẽ bị nghiêm trị!

Các tu chân giả Nhân tộc đối với vị Thánh Sư lơ lửng trên đỉnh đầu tự nhiên vẫn vô cùng tôn kính, đều tuân lệnh.

Đại Bàng thấy vậy, biết Sư tôn nhất định có kế sách riêng, cũng không nói nhiều nữa, chỉ bình thường chú ý Nhân tộc hơn. … Như thế, thời gian lại trôi thêm một ngàn năm.

Chiến tranh trong Nhân tộc cuối cùng cũng dần dần giảm bớt, bởi vì phần lớn các bộ lạc Nhân tộc đã đạt đến bình cảnh, không thể mở rộng thêm nữa.

Dù sao, dưới chế độ chưa đủ hoàn thiện, bộ lạc càng lớn thì vấn đề tồn tại lại càng nhiều.

Sự phát triển của Nhân tộc cuối cùng cũng đạt đến bình cảnh.

Lúc này, Lão Tử Thánh Nhân vẫn luôn chú ý Nhân tộc khẽ mỉm cười, phát ra thần thông truyền tin cho năm vị Thánh Nhân khác: "Thời gian đã đến, đại thế đã thành, tập trung tại Bồng Lai Đảo!" Năm vị Thánh Nhân khác sau khi nhận được tin tức, không chút do dự, liền lập tức hành động, mục tiêu chính là Bồng Lai Đảo.

Khi đó, Lưu Nhĩ đang nghiên cứu một đại trận trong Bồng Lai

Đảo bỗng nhiên có cảm giác.

"Ầm!" Trận pháp tức khắc biến ảo vạn ngàn, Lưu Nhĩ vừa dừng lại, đại trận vừa nghiên cứu trực tiếp sụp đổ.

"Khốn kiếp, sắp đến rồi…" "Không, muốn được như ý, cũng phải khiến ta hài lòng đã!" Lưu Nhĩ lẩm bẩm trong miệng. … Thế giới Hồng Hoang.

Năm vị Thánh Nhân sau khi nhận được thần thông truyền tin của Lão Tử Thánh Nhân.

Nét mặt hân hoan sau vạn năm chờ đợi, trong lòng thầm hô Lão Tử quả không lừa ta.

Ngay lập tức, không chút nán lại, trực tiếp hành động bay về phía trung tâm Đông Thắng Thần Châu. … Trung tâm Đông Thắng Thần Châu, Nhân tộc Nguyên Chi Thành.

Trải qua vạn năm phát triển, nơi này được Nhân tộc không ngừng mở rộng và cải thiện, đã có sự khác biệt rất lớn so với vạn năm trước.

Dưới lòng thành lớn còn chôn giấu các linh mạch do Nhân tộc thu thập từ khắp Nhân Giới, khiến linh khí nơi đây nồng đậm đến kinh người, khắp nơi sinh cơ bừng bừng, các loại linh thực vật tươi tốt vô cùng.

Bốn phía thành trì có những bức tường thành cao lớn hùng vĩ, trên tường thành bố trí những trận pháp cường đại, do từng tu sĩ mặc pháp khí khôi giáp canh giữ.

Trong thành trì còn sừng sững vô số kiến trúc cao lớn hùng vĩ, đường phố rộng lớn, người qua lại không dứt, tiếng người ồn ào, nghiễm nhiên đã trở thành trung tâm tập trung của tu Đạo giả Nhân tộc.

Trên không trung thành trì vô cùng rộng lớn, còn lơ lửng ba tòa tiên

đảo tiên hà rực rỡ, vân vụ lượn lờ, mỗi khắc đều tỏa ra sắc màu tươi mới.

Thỉnh thoảng có tu sĩ lúc rảnh rỗi ngẩng đầu nhìn ba tòa tiên đảo, thần sắc ai nấy đều đầy kính trọng và ngưỡng mộ.

Lúc này, trong Bồng Lai Đảo, tòa lớn nhất trong ba đảo.

Lưu Nhĩ đang bế mục tu luyện trong cung điện huy hoàng vô cùng đột nhiên mở bừng đôi mắt, ánh mắt nhìn hư không, trong miệng lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng đến rồi!" Vạn năm thời gian nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

Trong vạn năm, Lưu Nhĩ không chỉ nghiên cứu Trận Pháp Đại Đạo, mà còn dành một nửa thời gian để cảm ngộ Lực Chi Pháp Tắc.

Lúc này, cảm ngộ đối với Lực Chi Pháp Tắc đã đạt hơn chín mươi phần trăm, khoảng cách đến việc dùng lực chứng Đạo cũng không còn xa nữa.

"Đại Bàng." Lưu Nhĩ gọi ở cửa.

"Xoẹt!" Lời Lưu Nhĩ vừa dứt, một tiếng xé gió vang lên, một đạo kim quang tức khắc xuất hiện trước mặt, hóa thành một nam tử mặc y bào cẩm tú màu vàng, chính là Đại Bàng.

"Sư tôn!

Đệ tử có mặt!" Đại Bàng cung kính nói.

Vạn năm trôi qua, nhờ sự giáo đạo của Lưu Nhĩ, cộng thêm sự nỗ lực không ngừng nghỉ, Đại Bàng cuối cùng đã lĩnh ngộ Âm Dương Đại Đạo đến tiểu thành, tu vi đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ kém huynh trưởng Khổng Tuyên một chút.

Nhưng trong vạn năm, khi Lưu Nhĩ nghiên cứu trận pháp thường xuyên lấy Đại Bàng làm thí nghiệm uy lực, cũng khiến Đại Bàng học

được Trận Pháp Đại Đạo.

Nếu để Đại Bàng kết hợp Âm Dương Đại Đạo với Trận Pháp Đại Đạo, thì thực lực của hắn cũng sẽ sánh ngang Khổng Tuyên.

Lưu Nhĩ nhìn Đại Bàng xuất hiện, khẽ mỉm cười nói: "Đi mở trận pháp, cho sáu vị sư đệ kia của ta vào." Lưu Nhĩ không có ý định ra ngoài nghênh đón Lục Thánh.

Tuy chưa thành công dùng lực chứng Đạo, nhưng đối mặt với Lục Thánh, hắn chỉ đơn thuần coi họ là sư đệ sư muội, bộ mặt Thánh Nhân này ở đây không thể dùng được!

Đại Bàng nghe vậy ngẩn ra, cứ tưởng Lưu Nhĩ gọi vào lại có trận pháp nào đó cần thí nghiệm, kết quả là sáu vị Thánh Nhân?

"Vâng!" Đại Bàng không nói nhiều nữa, thân ảnh lóe lên, trực tiếp xuất hiện trên không trung, mở ra đại trận của Bồng Lai Đảo.

Trận pháp này giờ đây không còn đơn giản là Tiên Thiên Đại Trận nữa.

Sau vạn năm Lưu Nhĩ tìm hiểu Trận Pháp Đại Đạo, hắn đã cải tạo trận pháp này trở nên vô cùng phức tạp, trong đó ẩn chứa vô tận huyền diệu, liên kết với vô số tinh thần trong tinh không, ngay cả Thánh Nhân cũng chưa chắc đã dễ dàng phá được trận.

Đại trận Bồng Lai Tiên Đảo vừa được kích hoạt, sáu vị Thánh Nhân cũng vừa vặn hiển hiện thân ảnh giữa không trung.

Nhìn toàn cảnh tiên đảo, ngay cả sáu vị Thánh Nhân kiến thức rộng lớn cũng không khỏi ngẩn ra.

Chương 323

"Bồng Lai Đảo, quả là còn khiến người ta kinh ngạc hơn lần đầu nhìn thấy a!" Lão Tử Thánh Nhân khẽ nói, thốt ra điều mà các Thánh Nhân khác cũng đang nghĩ.

Chỉ thấy trên Bồng Lai Đảo, các ngọn núi cao chót vót, mây lành bao phủ, hồ quang ba sắc, các loại Tiên Thiên Linh Căn khắp nơi có thể thấy, lại có linh thú chạy nhảy giữa núi rừng, khắp nơi đều hiển lộ vẻ tiên cảnh!

Không chỉ khiến họ kinh ngạc, e rằng ngay cả Đạo Trường khác, hay Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Đạo Tổ cũng không bằng đảo này!

Đại Bàng thấy Lục Thánh xuất hiện, thần sắc bình tĩnh, khẽ hành lễ nói: "Đại Bàng bái kiến chư vị sư thúc, gia sư kính thỉnh chư vị sư thúc tiến điện một lượt!" Lục Thánh nghe vậy cũng không lấy làm lạ.

Lưu Nhĩ tính cách vốn vậy, cộng thêm vai vế như thế, thân phận Thánh Nhân thật sự không dễ dùng!

"Dẫn đường đi." Lão Tử Thánh Nhân mở lời.

Đại Bàng gật đầu, sau đó xoay người lóe lên, trực tiếp dẫn Lục Thánh đến đỉnh ngọn núi cao nhất trong Bồng Lai Đảo.

Nơi này có một bảo điện khổng lồ, chính là nơi Lưu Nhĩ tu hành.

Thấy cung điện này, khóe miệng tất cả Thánh Nhân đều không ngừng co giật, bởi vì cung điện này toàn bộ là một Công Đức Chí Bảo a!

Một tòa Công Đức Bảo Điện lớn như vậy, phải dùng bao nhiêu công đức mới đủ a, hoàn toàn là bạo điễn thiên vật, cả thế giới Hồng Hoang cũng chỉ có Lưu Nhĩ mới có thể làm được như vậy phải

không?

Đối với họ, quả thực là một đả kích.

Đặc biệt là hai Giáo Chủ phương Tây keo kiệt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng đầy khó chịu, so với Bồng Lai Đảo, Đạo Trường của họ hoàn toàn thô sơ vô cùng a!

Thông Thiên Thánh Nhân đôi mắt càng sáng rực, đối với trận pháp vô cùng tinh thông, hắn không chỉ nhìn thấy cung điện, mà còn nhìn thấy mối liên kết trận pháp nào đó giữa cung điện này với ngọn núi, với hòn đảo và với tinh không.

"Diệu a!

Thật diệu!

Bước vào trận này, Thánh Nhân cũng khó mà thoát ra!" Thông Thiên Thánh Nhân trong lòng liên tục kinh thán.

Trận pháp dù hắn có hiểu, nhất thời nửa khắc cũng không thể phá giải a!

Nhưng hắn lại không định nói cho các Thánh Nhân khác biết vấn đề mình phát hiện, nói cho người khác làm gì?

Có bản lĩnh thì tự mà phát hiện đi!

"Chư vị sư thúc, mời." Đại Bàng đứng ở cửa cung điện, làm động tác mời Lục Thánh.

Lục Thánh khẽ gật đầu, đều ngẩng đầu bước vào cung điện này.

Ngẩng đầu nhìn thấy Lưu Nhĩ đang ngồi trên bồ đoàn cao đài trong cung điện, hai bên trái phải đều có ba chiếc bồ đoàn, như thể đặc biệt chuẩn bị cho họ.

"Ngô đẳng bái kiến Đại sư huynh!" Lục Thánh đều hành lễ, dù sao lần này đến là có việc cầu, tư thái không nên quá cao.

Họ biết tính khí của Đại sư huynh, chỉ có thể mềm mỏng, không thể cứng rắn.

"Ngồi." Lưu Nhĩ thản nhiên nói.

Lục Thánh đều ngồi xuống, Tam Thanh ngồi bên trái, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ngồi bên phải.

Lưu Nhĩ phất tay, bảy chiếc bàn trà xuất hiện trước mặt mỗi người, trên bàn trà còn có linh quả, linh trà.

Lục Thánh thấy vậy khóe mắt lại giật giật, bởi vì dù là bàn trà, chén trà hay đĩa quả… đều là Công Đức Linh Bảo a!

Thật sự là bạo điễn thiên vật a!

Lưu Nhĩ lại như không nhìn thấy vẻ mặt của họ, nhấc chén trà nhấp một ngụm rồi mới tùy ý mở lời: "Chư vị sư đệ đến đây có việc gì?" … "Chư vị sư đệ lần này đến đây có việc gì?" Đối mặt với lời Lưu Nhĩ, Lục Thánh nhìn nhau, cuối cùng chuyển ánh mắt về phía Lão Tử Thánh Nhân, ý bảo ông ta mở lời.

Lão Tử Thánh Nhân khẽ mỉm cười, quay đầu nói với Lưu Nhĩ: "Đại sư huynh, ngô đẳng lần này đến đơn giản, chính là vì chuyện Nhân tộc!" Các Thánh Nhân khác đều gật đầu, biểu thị đồng tình.

Lưu Nhĩ nghe vậy không nói gì, chỉ gật đầu với Lão Tử, ý bảo tiếp tục.

"Nay khí vận Vu Yêu đã cạn, Nhân tộc thuận Thiên Đạo quật khởi, nhưng Nhân tộc phát triển quá nhanh, trong đó tất sẽ có loạn sự, chiến sự liên miên hiện nay có thể chứng minh.

Bởi vậy, ngô trải qua một phen thôi diễn phát hiện, chỉ cần trong Nhân tộc lập Tam Hoàng Ngũ Đế, liền có thể trị thế định luận!

Là Giáo Chủ Nhân Giáo, ngô có nghĩa vụ giáo hóa Nhân tộc, bởi

vậy ngô đã gọi năm vị sư đệ sư muội, đến bái phỏng Đại sư huynh, cùng Đại sư huynh hợp tác thúc đẩy việc này!" Lão Tử Thánh Nhân vừa nói xong một tràng, nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm của Lưu Nhĩ hiện lên vẻ nhìn kẻ ngốc.

"Nhân tộc do một mình ngô giáo đạo, Nhân tộc lập đế, một mình ngô liền có thể quyết định, cần gì hợp tác?" Lời Lưu Nhĩ nói vô cùng trực bạch, vừa dứt lời Lục Thánh lập tức đen mặt.

Không đợi họ phản ứng, Lưu Nhĩ đã tiếp tục mở lời.

Chỉ thấy đôi mắt vô cùng bình tĩnh nhìn Nữ Oa Thánh Nhân, trong miệng thản nhiên nói: "Người khác thì thôi đi, Nhân tộc đã sớm cắt đứt với ngươi rồi, Thiên Đạo có chứng, còn đến góp vui?" Nếu lời trước là vô tình, thì lời này trực tiếp là vả mặt.

Nữ Oa nương nương vốn đã đen mặt, nghe lời này xong, đôi mắt trực tiếp lóe lên lửa giận.

Lão Tử Thánh Nhân thấy vậy trong lòng giật mình, thầm nhủ không hay rồi.

Giây tiếp theo, Nữ Oa Thánh Nhân trực tiếp mở miệng nói: "Nhân tộc do chính tay ta sáng tạo, là sự thật không thể thay đổi!

Dù có cắt nhân quả lần nữa, ta vẫn là Thánh Mẫu của Nhân tộc!" Nói đoạn, uy thế Thánh Nhân trên người nàng trực tiếp bùng phát, như thể giây tiếp theo sẽ ra tay.

Chương 324

Lưu Nhĩ thấy vậy, sắc mặt vốn vô cùng bình tĩnh trực tiếp biến đổi.

Chỉ thấy trong mắt lộ rõ vẻ lạnh lẽo, trong miệng nói: "Thánh Mẫu?

Ngươi xứng tự xưng Nhân tộc Thánh Mẫu?

E rằng ngươi đã quên, ban đầu ngô giáo đạo ngươi sáng tạo Nhân tộc phải không!

Ngươi dám động thủ trong Đạo Trường của ngô?

Ngươi dám hiển hách uy thế Thánh Nhân trong Đạo Trường của ngô sao!" Lời Lưu Nhĩ sắc bén, nói đoạn dù trên người không có bất kỳ dao động pháp lực nào, nhưng cả cung điện đều rung chuyển theo, như thể có một lực vô hình đang quanh quẩn bốn phía.

Sức mạnh cổ xưa vừa hiển hiện, mấy vị Thánh Nhân cuối cùng cũng phát hiện ra!

"Trận pháp?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không khỏi kinh hô, trận pháp ẩn giấu đến mức này, chỉ khi kích hoạt mới có thể phát giác, tạo nghệ trận pháp của Lưu Nhĩ kinh người đến vậy sao?

Nữ Oa Thánh Nhân nghe lời Lưu Nhĩ nhắm thẳng vào mình, lại cảm nhận lực trận pháp bốn phía, cuối cùng không nhịn được bùng phát lửa giận!

"Thằng khỉ chết tiệt!

Ngươi truyền ta pháp tạo người chẳng qua là để mượn tay ta thu hoạch công đức!

Trong đó mưu lợi được bao nhiêu công đức?

Ngô đẳng đã sớm thanh toán xong rồi!

Bình thường ngươi gọi là Đại sư huynh, thật sự coi mình là Đại sư huynh của Huyền Môn sao?

Ta là Thánh Nhân!

Hôm nay để ngươi nếm thử uy thế Thánh Nhân!

Không phải cái trận pháp rách nát này có thể so sánh được!" Nữ Oa Thánh Nhân nói xong, khí tức trên người bùng nổ đến cực hạn, cảm giác áp bách khủng bố độc quyền của Thánh Nhân tức khắc hiển hiện trong phạm vi mấy vạn dặm quanh Bồng Lai Đảo!

Trong chớp mắt, tất cả tu hành giả Nhân tộc đều bị áp chế đến mức ngã sấp xuống đất.

Những người thực lực yếu hơn một chút, thậm chí trực tiếp ngất xỉu.

"Uy thế Thánh Nhân!" "Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ có Thánh Nhân nào đó đang tranh chấp với Thánh Sư?" "Thánh Sư là Đại đệ tử của Đạo Tổ!

Thánh Nhân nào lại cả gan như vậy?" "…Khí tức của Thánh Mẫu…" "Gì?

Thánh Mẫu lại tranh chấp với Thánh Sư?" "A?

Thánh Mẫu?

Đã sớm không còn liên quan gì đến Nhân tộc của ngô rồi!" … Trong khoảnh khắc uy Thánh xuất hiện, vô số tu hành giả trong thành trì nguyên địa Nhân tộc đều kinh hô.

Trong đó còn có những người lớn tuổi, trực tiếp nhận ra khí tức

của Nữ Oa Thánh Nhân.

Nhất thời, biết Nữ Oa Thánh Nhân đến gây rắc rối, tất cả Nhân tộc đều phẫn nộ!

Chẳng phải đã cắt đứt rồi sao!

Lại còn dây dưa!

Nhưng cảm giác áp bách khủng bố này cũng không kéo dài quá lâu, bởi vì Lưu Nhĩ đã ra tay!

Chỉ thấy Tiên Thiên Đại Trận của Bồng Lai Tam Tiên Đảo tức khắc khởi động, vô số trận trung trận phù văn phức tạp huyền diệu khi ẩn khi hiện từ ba tiên đảo.

Vô số tinh thần trên tinh không tức khắc bị kéo động, trong đó Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh càng phát ra lực cực âm cực dương, điên cuồng rót vào trong trận pháp.

Giây tiếp theo, lực trận pháp khủng bố tức khắc chấn động, thuận theo áp lực của Nữ Oa Thánh Nhân mà thu hẹp, tất cả lực trận pháp tức khắc thu hẹp vào bên trong Công Đức Cung Điện.

Chỉ thấy uy Thánh của Nữ Oa Thánh Nhân vừa bùng phát chưa kịp động thủ, bốn phía tức khắc xuất hiện vô số hư ảnh tinh thần, tự tạo thành một không gian kìm chặt uy áp của Nữ Oa!

"Không thể nào!" Trừ Thông Thiên Thánh Nhân ra, mấy vị Thánh Nhân khác đều chấn kinh.

Vạn vạn không ngờ a, chỉ dựa vào trận pháp mà có thể khóa chặt Nữ Oa vào một không gian độc lập!

Đúng lúc này, Lưu Nhĩ tay phải lại khẽ động, năm ngón tay khẽ búng trong hư không, lực trận pháp lại một lần nữa bị kéo động.

Nữ Oa Thánh Nhân còn chưa kịp hoàn hồn từ kinh ngạc, không

gian do lực trận pháp hình thành tức khắc chìm vào hư không, biến mất!

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?

Không!

Còn huyền diệu hơn thế!

Trong đó còn mượn sức từ Hỗn Độn Tiên Thiên Đại Trận của Bồng Lai Tiên Đảo… Diệu a…" Thông Thiên Thánh Nhân lúc này cuối cùng cũng kinh hô, với tư cách là người tinh thông Trận Pháp Đại Đạo nhất trong Lục Thánh, tự nhiên hắn lập tức nhìn ra chỗ ảo diệu của đại trận này.

Chương 325

Đối với người thường mà nói, muốn dùng trận pháp vây khốn một vị Thánh Nhân quả là vô cùng khó.

Nhưng nếu uy lực trận pháp đủ lớn đến một mức độ nhất định thì quả thật có thể, Lưu Nhĩ lại mượn sức của Chu Thiên tinh thần để phụ trợ Hỗn Độn Tiên Thiên Đại Trận của Bồng Lai Tam Tiên Đảo.

Bởi vậy mới bất ngờ chuyển Nữ Oa đến không gian hư không ở giữa ba tiên đảo để vây khốn nàng.

Lúc này, Nữ Oa bị vô số hư ảnh tinh thần vây khốn ở trung tâm Bồng Lai Tam Tiên Đảo đã hoàn hồn, trực tiếp nổi trận lôi đình, tế ra Hồng Tú Cầu công kích những hư ảnh tinh thần xung quanh nàng!

"Ầm!" Một đòn của Thánh Nhân, trực tiếp khiến trận pháp không ngừng chấn động.

"Ồ?

Trong đó có khuyết điểm." Trong Công Đức Cung Điện, Lưu Nhĩ cảm nhận sự chấn động của trận pháp, ánh mắt toát ra vẻ tư lự.

Ngay sau đó ngón tay phải khẽ điểm, lực Lực Chi Pháp Tắc cuồn cuộn tức khắc rót vào trong trận pháp, trực tiếp ổn định trận pháp.

Lực Chi Pháp Tắc bá đạo vừa xuất hiện, toàn bộ không gian bao bọc Nữ Oa tức khắc đoạn tuyệt mọi cảm ứng với xung quanh, hoàn toàn cách ly sự ủng hộ của Thiên Đạo đối với Nữ Oa. … Hồng Hoang Đông Thắng Thần Châu trung ương, trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhìn Lưu Nhĩ dứt khoát vây khốn Nữ Oa vào trong trận pháp như vậy, lại thấy Nữ Oa Thánh Nhân không hề có một chút sức phản kháng nào, trừ Thông Thiên ra, các Thánh Nhân khác đều trực tiếp ngớ

người!

Sau khi ngớ người, từng người một trong lòng đầy kinh ngạc và cảnh giác, nhìn Lưu Nhĩ ánh mắt tràn ngập kinh dị và đề phòng.

Cần biết rằng đó là Thánh Nhân a!

Dù Nữ Oa có rớt cảnh giới xuống Thánh Nhân sơ kỳ, hiện tại chưa khôi phục, nhưng cũng là một vị Thánh Nhân a!

Chẳng phải Thánh Nhân dưới đều là sâu kiến sao!

Hắn vậy mà có thể dùng trận pháp vây khốn Nữ Oa đến mức chặt chẽ như vậy, xem tình hình, nhất thời nửa khắc sẽ không thoát ra được!

Điều này thực sự đã làm mới tam quan của các Thánh Nhân khác.

Ngay cả Thông Thiên Thánh Nhân vốn đã có chuẩn bị tâm lý cũng có chút kinh ngạc, bởi vì rõ ràng thấy trận pháp có vẻ chưa đủ, bị Nữ Oa công kích đến dao động, kết quả sau khi được Lưu Nhĩ rót Lực Chi Pháp Tắc vào, trận pháp lại tức khắc ổn định!

"Trận Pháp Đại Đạo và Lực Chi Đại Đạo kết hợp sao?" "Cũng chỉ có Đại sư huynh mới có thể nghĩ ra và làm được!" Thông Thiên Thánh Nhân ánh mắt kinh dị, trong lòng liên tục kinh thán.

Nhìn lại, tạo nghệ trận pháp như vậy, hắn cũng không thể sánh bằng!

Đại Bàng vẫn luôn đứng ngoài cửa quan sát cảnh tượng này lại càng kích động trong lòng, tuy rằng biết Sư tôn của mình trận pháp lợi hại.

Nhưng cái lợi hại đó vẫn luôn không có một khái niệm cụ thể, đến tận bây giờ mới thực sự hiểu rõ.

"Là trận pháp có thể vây khốn Thánh Nhân a!" Hắn cũng hạ quyết

tâm, nhất định phải học tốt Trận Pháp Đại Đạo, không chừng dựa vào Trận Pháp Đại Đạo, có thể mạnh hơn huynh trưởng. … Trong Công Đức Cung Điện.

Lúc này vô cùng tĩnh mịch, các Thánh Nhân khác đều đang tỉ mỉ quan sát xung quanh xem có dấu vết trận pháp nào không.

Lão Tử Thánh Nhân nhanh chóng quan sát xong tình hình xung quanh, sau đó dẫn đầu phá vỡ sự trầm mặc.

"Đại sư huynh, sư muội tuy rằng không đúng, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân…" Lời Lão Tử Thánh Nhân vừa nói ra, thấy Lưu Nhĩ trực tiếp giơ tay phải ra hiệu im lặng.

"Thánh Nhân thì sao?

Các ngươi đều quên ai đã giúp các ngươi thành Thánh!

Hơn nữa, Thánh Nhân có thể ngang ngược với ngô như vậy sao?

E rằng các ngươi đã sớm không coi ngô là Đại sư huynh này nữa rồi!" Lời Lưu Nhĩ nói vẫn sắc bén, không hề nể nang Lão Tử Thánh Nhân chút nào.

Lão Tử Thánh Nhân nghe vậy, trong lòng càng tức giận Nữ Oa đã khẩu vô giá lan, khiến kết quả là khí vận sụp đổ cũng có thể đổ lỗi cho Lưu Nhĩ.

Hơn nữa, có lời thì nói tốt đẹp đi, hà tất phải động thủ!

Lão Tử Thánh Nhân lại một lần nữa dùng ngữ khí ôn hòa nói với Lưu Nhĩ: "Đại sư huynh hà tất phải tính toán với sư muội, không bằng trước tiên thả sư muội ra, có việc gì chúng ta đều có thể thương lượng, mọi người đều là sư huynh đệ đồng môn…" Lão Tử Thánh Nhân bộ dạng hòa giải, nhìn Lưu Nhĩ chỉ biết lắc đầu.

Nhưng Lão Tử nói vậy, quả thực cũng là cho Lưu Nhĩ một bậc

thang để xuống, dù sao Thánh Nhân liên quan đến Thiên Đạo, cũng không thể giam giữ Nữ Oa cả đời được.

Lúc đó chắc Hồng Quân là người đầu tiên phải bận lòng!

Bởi vậy, Lưu Nhĩ khẽ gật đầu nói: "Cũng phải, sư đệ nói có lý, tạm thời thả ra, nhưng nếu còn vô lễ như vậy nữa, thì cả đời ở trong đây đi!

Ngô sẽ đợi Sư tôn chỉnh lý môn phong!" Vừa nói, hắn phất tay, hư không chấn động, thân ảnh Nữ Oa tức khắc hiện ra.

Nữ Oa vừa xuất hiện, định phát hỏa với Lưu Nhĩ, kết quả trực tiếp bị Lão Tử Thánh Nhân khuyên lui.

Ngay sau đó lại ngầm dùng thần thông truyền tin cho năm vị Thánh Nhân khác, ý tứ đơn giản, toàn bộ quá trình do ông ta nói chuyện, những người khác không được tự tiện mở miệng nữa!

Năm vị Thánh Nhân đều đáp ứng, đặc biệt là Nữ Oa Thánh Nhân, sau khi bị Lão Tử khuyên lui đã bình tĩnh lại, trong lòng ngược lại có chút sợ hãi.

Cũng chỉ có tự mình trải nghiệm bị vây khốn trong trận pháp mới biết, trận pháp Bồng Lai Đảo khủng bố đến mức nào!

Chương 326

Hoàn toàn tầng tầng lớp lớp, trong đó còn có Lực Chi Pháp Tắc bá đạo vô cùng, vừa xuất hiện đã cách ly mối liên hệ với Thiên Đạo, khiến thực lực giảm đi rất nhiều!

Nếu bị Lưu Nhĩ giam giữ mãi, thì vị Thánh Nhân đó thật sự chỉ còn hư danh!

Bởi vậy, sau khi được Lão Tử an ủi, cuối cùng nàng cũng yên tĩnh lại.

Lúc này, Lão Tử cũng cuối cùng đã mở lời với Lưu Nhĩ: "Đại sư huynh, ý của ngô đẳng rất đơn giản, hiện nay Nhân tộc quật khởi, ngô đẳng muốn truyền Đạo thống vào Nhân tộc, sư muội không lập giáo, chỉ muốn huynh trưởng Phục Hy chuyển thế làm Nhân Hoàng của Nhân tộc." Nghe lời Lão Tử, Lưu Nhĩ tức khắc ngẩn ra.

Khó trách a, vừa nãy còn thắc mắc Nữ Oa có lập giáo hay không, hôm nay đến đây để làm gì, kết quả là vì Phục Hy sao?

Để Phục Hy đầu thai làm Nhân tộc, trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc?

Cái này thật sự là một cuộc trao đổi tốt a!

"Ta không nghe nhầm đấy chứ?" "Đại năng Yêu tộc Phục Hy chuyển thế làm Nhân tộc?

Trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc?" "Sư đệ không quan tâm nếu Nhân tộc biết chuyện này, họ sẽ chấp nhận sao?

Dù ngô có đáp ứng, địa vị của hắn có ổn định không?" Lão Tử vừa nghe, khẽ cười, trực tiếp nói ra lời đã chuẩn bị từ lâu: "Sư huynh chấp mê rồi!

Phục Hy nếu chuyển thế, thì tự nhiên không còn dây dưa gì với Yêu tộc của kiếp trước nữa!

Là Nhân tộc, thì chính là Nhân tộc!" Lời này quả thật đúng, dưới pháp tắc Thiên Đạo, tất cả sinh linh sau khi đầu thai, nhân quả kiếp trước liền hoàn toàn không liên quan đến kiếp này nữa, dù có mang theo ký ức cũng vẫn vậy.

Đúng rồi, Lưu Nhĩ cũng cuối cùng đã hiểu vì sao những câu chuyện kiếp trước lại để Phục Hy chuyển thế thành Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Bởi vì vào khoảnh khắc đầu thai thành công ra đời, Phục Hy liền chỉ là Nhân tộc!

Không còn bất kỳ liên hệ nào với Yêu tộc nữa, chỉ còn tình nghĩa với Nữ Oa mà thôi.

Ngược lại, Phục Hy, một đại năng của kiếp trước, khí vận của hắn từ nay thuộc về Nhân tộc.

Hiểu rõ điều này, Lưu Nhĩ cuối cùng cũng gật đầu dưới ánh mắt mong đợi của Nữ Oa.

"Phục Hy có thể là Nhân Hoàng đầu tiên của Nhân tộc." Lưu Nhĩ nhìn về phía Nữ Oa và tiếp tục nói: "Nhưng đây là lần cuối cùng, từ nay Nhân tộc thật sự không còn liên quan gì đến ngươi nữa!" Nữ Oa nghe vậy không nói gì, chỉ lãnh ngạo khẽ gật đầu, biểu thị đã hiểu rõ.

Nhưng lời Lưu Nhĩ vẫn chưa dứt, chỉ thấy ánh mắt hắn lướt qua mấy vị Thánh Nhân, trong miệng khẽ nói: "Ngô cũng đồng ý cho các ngươi truyền Đạo thống vào Nhân tộc." Mấy vị Thánh Nhân mừng rỡ, giây tiếp theo lời Lưu Nhĩ lại chuyển: "Nhưng!

Cái gọi là vạn sự có cái giá, sáu vị sư đệ cũng phải bỏ ra chút gì đó, để ngô xem thành ý." Nghe lời Lưu Nhĩ, tất cả Thánh Nhân đều lộ

ra vẻ quả nhiên như vậy.

Biết rằng, trước mặt Đại sư huynh, hoàn toàn không thể chiếm tiện nghi!

Lúc này, Lão Tử khẽ cười, tay phải lật một cái, một thanh phủ đầu màu vàng xuất hiện trong tay.

"Sư huynh, ngài xem thanh phủ đầu này có được không?" Lão Tử cười nói. … "Sư huynh!

Ngài xem thanh phủ đầu này đổi lấy tư cách truyền Đạo của ngô đẳng trong Nhân tộc có được không?" Hồng Hoang Đông Thắng Thần Châu trung ương, Bồng Lai Đảo.

Lão Tử Thánh Nhân mỉm cười nói, trong tay vừa vặn hiển hiện ra một thanh phủ đầu màu vàng.

Thanh phủ đầu này vừa xuất hiện, tất cả mọi người có mặt đều cảm nhận rõ ràng một cỗ khí tức hủy diệt khủng bố.

Điều kỳ lạ hơn là, trong cỗ khí tức hủy diệt này lại còn ẩn chứa một cỗ sinh cơ.

Ngay lập tức, tất cả Thánh Nhân đôi mắt sáng rực, bắt đầu kinh hô!

"Khí tức Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ Đại Thần?" "Chẳng lẽ là Khai Thiên Phủ?

Không giống a!

Khai Thiên Phủ không nên chỉ có như vậy!" "Nếu là Khai Thiên Phủ, Nhị sư huynh nhất định sẽ không tùy tiện như vậy mà lấy ra a!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa đều lần lượt kinh hô.

Họ có thể vô cùng chắc chắn, khí tức của thanh phủ đầu này chính là nhất trí với Khai Thiên Phủ.

Chỉ là, thanh phủ đầu này và Khai Thiên Phủ rốt cuộc có liên quan gì, thì không ai biết được.

Thông Thiên và Nguyên Thủy, với tư cách là một trong những Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần, lại trực tiếp nhận ra thanh phủ đầu này.

Chỉ thấy hai người họ mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn nhau.

"Phủ đầu do Khai Thiên Thức hóa thành?

Đại huynh lại có được sao?" Thông Thiên Thánh Nhân đôi mắt kinh dị nhìn Lão Tử Thánh Nhân, ngữ khí tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Nguyên Thủy Thánh Nhân thì không nói một lời, nhưng sắc thái khác lạ trong mắt cũng chứng minh suy nghĩ của hắn giống Thông Thiên.

Khai Thiên Thức a!

Đó là chiêu thức sáng thế mà Bàn Cổ Đại Thần đã dùng, mỗi một thức đều đủ để khai thiên tích địa, chỉ có người tinh thông Lực Chi Pháp Tắc mới có thể cảm ngộ chiêu thức này.

Đáng tiếc họ chỉ là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, lại là một phần trong ba phần Nguyên Thần, không thể học được Lực Chi Đại Đạo, bởi vậy Khai Thiên Thức đối với họ cũng như gà sườn (vô dụng).

Chương 327

Không ngờ Lão Tử có thể tìm được một thức Khai Thiên Thức, lại còn mang đến để giao dịch với Lưu Nhĩ hôm nay. … Lưu Nhĩ, nhìn Lão Tử Thánh Nhân lấy ra thanh phủ đầu màu vàng do Khai Thiên Thức hóa thành, vẻ mặt kinh hỉ hoàn toàn không thể che giấu a!

Cần biết rằng, hắn đã lật tung cả Hồng Hoang, cũng chỉ tìm được hai thức trong chín thức Khai Thiên!

Chỉ hai thức đó thôi, cũng đủ để hắn tham ngộ Lực Chi Pháp Tắc Đại Đạo đến hơn chín mươi phần trăm cảnh giới Thánh Nhân!

Chỉ cần có thể lĩnh ngộ bước cuối cùng, liền có thể dùng lực chứng Đạo, đăng lên Thánh vị!

Từ đó có thể thấy Khai Thiên Thức quan trọng đến mức nào đối với hắn!

Nhưng hắn tìm khắp Hồng Hoang cũng không thấy.

Bởi vậy trong lòng đã sớm nhận định, những thức Khai Thiên còn lại trong thế giới Hồng Hoang, nhất định đã sớm bị những đại năng kia lấy được và cất giấu rồi!

Đương nhiên, biết Khai Thiên Thức bị người ta lấy đi, hắn cũng không lo lắng, bởi vì hiện nay thế giới Hồng Hoang không ai hiểu được Lực Chi Pháp Tắc, dù có lấy đi Khai Thiên Thức cũng vô dụng a!

Giờ nhìn Lão Tử Thánh Nhân lấy ra thanh phủ đầu màu vàng này, Lưu Nhĩ biết suy đoán của mình không sai.

Ngay cả Lão Tử, do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, cũng không thể cảm ngộ Khai Thiên Thức, từ đó có thể thấy tiêu chuẩn truyền

thừa mà Bàn Cổ năm xưa để lại nghiêm ngặt đến mức nào.

Không hiểu Lực Chi Pháp Tắc thì không thể tham ngộ Khai Thiên Thức, đây là điều kiện nhập môn!

Nhìn Khai Thiên Thức xong, Lưu Nhĩ vui mừng như vậy, bởi vì có một thức Khai Thiên Thức, cũng có nghĩa là hắn sắp có thể dùng lực chứng Đạo rồi a!

Thánh vị, ngay trước mắt!

Đi con đường Thánh Nhân Lực Chi Đại Đạo, thế giới Hồng Hoang đã không còn một ai!

Bởi vậy, Lưu Nhĩ gật đầu cười với Lão Tử Thánh Nhân: "Sư đệ thật sự khiến ta kinh hỉ, cũng thật sự đoán đúng tâm tư của ta!

Có thể!

Ta đồng ý cho các ngươi tiến vào Nhân tộc truyền bá Đạo thống!" Lời Lưu Nhĩ vừa dứt khiến tất cả Thánh Nhân đều lộ ra vẻ hỉ sắc!

Lão Tử dùng hành động chứng minh, Lão Tử vẫn là Lão Tử, hoàn toàn không thua kém năm xưa.

Sở dĩ Lưu Nhĩ đồng ý, lý do cũng đơn giản, Đạo thống Lục Thánh trú ngụ trong Nhân tộc, đối với Nhân tộc cũng là chuyện tốt!

Hơn nữa, khí vận Nhân tộc không dễ dây dưa như vậy, sau này có chuyện gì, Lục Thánh sẽ không thể đứng ngoài cuộc!

Nhưng Lục Thánh lại không nghĩ nhiều như vậy, đối với họ, có thể tiến vào Nhân tộc truyền Đạo mới là thật, còn lại đều là hư vô!

Nhưng không đợi họ vui mừng được bao lâu, Lưu Nhĩ liền lại một lần nữa mở lời.

"Nhưng, ngô chỉ đồng ý truyền Đạo vào Nhân tộc, khí vận nhiều ít là tùy vào bản sự của các ngươi!" Lưu Nhĩ nói, ngữ khí tràn ngập

không thể nghi ngờ.

Các vị Thánh Nhân đều khẽ mỉm cười gật đầu, biểu thị đã hiểu!

"Và, đại sự của Nhân tộc, các ngươi không được can thiệp!" Lưu Nhĩ lại một lần nữa nói, lần này ngữ khí càng kiên định hơn.

"Thiện!" Sáu vị Thánh Nhân nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói.

Tuy không đạt được quyền lực lập Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế như dự liệu, nhưng ít nhất có thể tiến vào Nhân tộc truyền Đạo thống, đủ để họ hài lòng rồi.

Dù sao, mỗi Thánh Nhân đều vô cùng kiêu ngạo, sẽ không cho rằng mình sẽ thua kém các Thánh Nhân khác.

Chỉ cần có thể vào Nhân tộc là đủ rồi, chẳng phải là tùy vào bản sự của mỗi người sao?

Đến đây, cuộc thương nghị giữa Lục Thánh và Lưu Nhĩ cũng kết thúc.

Kết quả khiến cả hai bên đều hài lòng, Nữ Oa đạt được mục đích để Phục Hy chuyển thế, năm vị Thánh Nhân khác cũng đạt được mục đích truyền Đạo thống trong Nhân tộc.

"Như vậy, Khai Thiên Thức này thuộc về Đại sư huynh." Lão Tử Thánh Nhân nói, đưa thanh phủ đầu màu vàng trong tay cho Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ trong lòng mừng rỡ, một tay đón lấy.

"Đinh đông!

Phát hiện truyền thừa Bàn Cổ 【Khai Thiên Thức】, thời gian phân giải cần bốn mươi tám năm, có phân giải không?" Vừa tiếp nhận thanh phủ đầu màu vàng, âm báo của hệ thống trong đầu Lưu Nhĩ liền vang lên.

"Phân giải!" Lưu Nhĩ không chút do dự, trực tiếp nói trong lòng!

“Xoẹt!” Một cỗ lực vô hình đột nhiên xuất hiện trên tay Lưu Nhĩ, trực tiếp cuốn lấy thanh phủ đầu màu vàng!

“Đinh đông!

Bắt đầu phân giải, đếm ngược bốn mươi tám năm…” Nghe âm thanh vô cùng dễ chịu này, Lưu Nhĩ không khỏi khẽ gật đầu, nụ cười trên mặt hoàn toàn không có ý định che giấu.

Các Thánh Nhân khác thấy vậy thì lông mày không ngừng giật giật.

Bởi vì cỗ năng lượng vừa cuốn lấy thanh phủ đầu màu vàng kia, khiến trong lòng họ đều run rẩy không thôi.

Chương 328

Như thể đối diện với một uy hiếp cực lớn!

Không khỏi khiến tất cả Thánh Nhân nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Cần biết rằng họ là Thánh Nhân a, vậy mà lại cảm nhận được khí tức uy hiếp từ trên người Lưu Nhĩ?

Chẳng lẽ Lưu Nhĩ đã sớm thành Thánh rồi sao?

Vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ?

Tất cả Thánh Nhân không khỏi khóe miệng khẽ co giật, cái này thật sự có khả năng a!

Cũng chính lúc này, Lưu Nhĩ với tâm trạng vui vẻ, ánh mắt đặt trên người Nữ Oa, từ từ nói: "Hồn phách Phục Hy đâu?" … "Hồn phách Phục Hy đâu?" Nghe lời Lưu Nhĩ, Nữ Oa vẫn luôn chau mày bỗng nhiên vui mừng.

"Ở trong Càn Khôn Đỉnh!" Nữ Oa vội vàng đáp, ngay sau đó phất tay, một đạo thanh quang tức khắc hiện ra trong đại điện, chớp mắt hóa thành một cự đỉnh bằng đồng xanh.

Cái đỉnh này chính là Càn Khôn Đỉnh, trước đây dùng để luyện hóa đá vá trời cũng nhờ nó.

Bởi vì sự thần kỳ của cái đỉnh này, nên hồn phách Phục Hy ban đầu cũng được Nữ Oa thu vào trong đỉnh này để tu dưỡng ngay lập tức.

Nữ Oa ngón tay phải khẽ điểm, giây tiếp theo một đạo quang mang đen trắng tức khắc lóe ra từ Càn Khôn Đỉnh, hóa thành một đạo hồn phách lơ lửng trong đại điện, chính là Phục Hy!

Chỉ là lúc này Phục Hy vẫn nhắm mắt ngồi thiền, đang trong quá trình tu dưỡng hồn phách.

Sau khi thoát ly Càn Khôn Đỉnh, hồn phách của hắn đã bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Nữ Oa Thánh Nhân thấy vậy sốt ruột, vội vàng mở lời với Lưu Nhĩ: "Không biết… Đại sư huynh định làm thế nào để huynh trưởng của ngô trở thành Nhân Hoàng?" Lúc này nàng đã không còn ghi hận chuyện trước đó xảy ra nữa, trong lòng nàng lúc này, việc Phục Hy chuyển thế mới là quan trọng nhất.

"Trở thành Nhân Hoàng có gì khó?

Đợi đến khi đầu thai ra đời, ngô thu hắn làm đồ đệ liền được." Lưu Nhĩ tâm trạng vui vẻ, trực tiếp mở lời.

Nói đùa, đã muốn trở thành Nhân Hoàng, tự nhiên phải thu hắn làm đồ đệ, để hắn có nhân quả ràng buộc với mình mới là vương đạo.

Như vậy mới không làm ăn thua lỗ.

Lưu Nhĩ nghĩ vậy, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng đậm.

Phục Hy a, đó là một trong những đại năng Tiên Thiên, sắp trở thành đồ đệ của mình rồi.

Chỉ là, muốn đầu thai thì phải chạy đến gặp Bình Tâm, điều này khiến Lưu Nhĩ có chút phiền lòng.

Kể từ khi Vu Yêu Đại Chiến kết thúc, Lưu Nhĩ cũng chỉ đến an ủi Bình Tâm một lần.

Nàng đau buồn khi biết Vu tộc gần như diệt vong, trực tiếp khóc thành lệ nhân, vẫn luôn tự trách mình đã sai, hại Vu tộc phúc diệt.

Cuối cùng, dưới sự an ủi không ngừng của Lưu Nhĩ, tâm trạng nàng mới tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn trầm uất.

Bây giờ lại phải đi gặp nàng rồi.

Cũng phải!

Thời cơ đã đến, lần này cũng là để mang đến cho nàng một tin tức tốt đi.

Lưu Nhĩ nghĩ vậy, cũng không nán lại nữa, dù sao bốn mươi tám năm sau Khai Thiên Thức sẽ phân giải hoàn tất, khi đó hắn phải bế quan nghiền ngẫm để đột phá thành Thánh.

Bởi vậy, hắn phất tay, trực tiếp thu hồn phách Phục Hy vào trong tay.

"Các ngươi cứ về trước đi!

Ta bây giờ đi Địa Phủ, khi Phục Hy đầu thai thành người và ra đời, các ngươi liền có thể vào Nhân tộc truyền Đạo!" Lưu Nhĩ nói với các Thánh, định rời đi.

"Đợi đã!" Nữ Oa Thánh Nhân đột nhiên gọi Lưu Nhĩ lại.

"Đại sư huynh, ngô có thể đi cùng ngài không?" Nữ Oa Thánh Nhân mím môi nói, sau khi thành Thánh, nàng đã rất lâu rồi không hạ giọng như vậy trước mặt người khác.

Lưu Nhĩ nhìn nàng sâu sắc một cái, có chút thất vọng về Nữ Oa.

Vốn dĩ Nữ Oa lẽ ra là người có tình cảm tốt nhất trong số các Thánh Nhân, nhưng đáng tiếc, sai rồi.

"Ngươi cứ chờ ở đây đi, ngươi đi Địa Phủ ta e rằng ngươi sẽ không ra được, khi đó hại huynh trưởng ngươi không thể đầu thai thì không hay rồi…" Lưu Nhĩ để lại một câu nói, sau đó không nán lại nữa, thân ảnh lóe lên, không gian xung quanh dập dờn gợn sóng, hắn trực tiếp biến mất tại chỗ.

Nghe lời Lưu Nhĩ, thân ảnh Nữ Oa khựng lại, cắn chặt môi, lông

mày nhíu chặt.

Các Thánh Nhân khác cũng hiểu rõ lời cuối của Lưu Nhĩ.

Nếu Nữ Oa đi Địa Phủ, thì Bình Tâm nhất định sẽ nổi giận, khi đó đừng nói đến chuyện Phục Hy đầu thai nữa, Nữ Oa có thể thoát ra khỏi địa bàn của Bình Tâm hay không còn chưa chắc.

Cái gọi là Thánh vị vốn có chín, thoát đi một, vậy bình thường cũng có tám vị.

Trong đó Đạo Tổ vốn chiếm vị trí đầu tiên, nhưng sau khi hợp Đạo, cũng đã siêu thoát Thánh vị và hợp nhất với Thiên Đạo, nên còn tám vị.

Tam Thanh chiếm ba vị, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa chiếm ba vị.

Chương 329

Bình Tâm Nương Nương, tuy chỉ có thể phát uy Thánh trong Địa Phủ, nhưng lại cũng chiếm một Thánh vị, bởi vậy trong tám Thánh vị có một.

Trong bảy vị Thánh Nhân, duy nhất Bình Tâm Nương Nương khiến tất cả Thánh Nhân bình thường đều không thể dò xét thực lực, bởi vì công đức hóa thân Địa Phủ thực sự quá lớn!

Bình Tâm là Nguyên Thần do công đức hóa thành, uy năng của nàng nhất định không thể xem thường!

Nàng có thể mạnh hơn Thánh Nhân bình thường, huống chi là Nữ Oa, người hiện nay khí vận sụp đổ, rớt xuống Thánh Nhân sơ giai.

Nếu Nữ Oa nhập Địa Phủ, Bình Tâm Nương Nương vận chuyển Lục Đạo Luân Hồi Bàn mà nổi giận, thì Nữ Oa thật sự có khả năng sẽ bị kẹt lại ở đó!

Đó cũng là lý do Nữ Oa dừng bước, bởi vì nàng cũng không có nắm chắc điều này.

Ngay sau đó, Lục Thánh cũng không nán lại nữa, lần lượt trở về Đạo Trường của mình, chuẩn bị các nghi thức truyền Đạo thống vào Nhân tộc. … Hồng Hoang Nhân Giới, trung tâm Nam Chiêm Bộ Châu.

Nơi này có một Huyết Hải rộng mấy vạn dặm, sóng huyết cuộn trào không ngừng, trong đó còn có tộc Tu La tu luyện, chính là U Minh Huyết Hải trước khi đại lục Hồng Hoang vỡ nát, sau khi Tam Giới được tái lập, Huyết Hải liền tọa lạc tại nơi này.

Nối liền Nhân Giới và Địa Giới, Quỷ Môn Quan vẫn nằm bên cạnh nơi này.

Lúc này, có một đạo kim quang từ xa bay đến, tức khắc hóa thành một nam tử mặc đạo phục màu vàng, chính là Lưu Nhĩ.

Nhìn Huyết Hải không ngừng cuộn trào bên dưới, Lưu Nhĩ thần sắc phức tạp.

Sau đó khẽ thở dài, thân ảnh lóe lên, lại một lần nữa hóa thành kim quang chìm vào lòng đất. … Địa Giới, Quỷ Môn Quan.

Trải qua nhiều năm, dưới sự phối hợp nỗ lực của Diêm Vương và Bình Tâm Nhân tộc, Địa Phủ cũng không ngừng hoàn thiện.

Lúc này tuyến đường các quỷ hồn nhập Địa Phủ đầu thai đã vô cùng đầy đủ, lại vô cùng nhân tính hóa.

Tuyến đường đầu thai đã hoàn thiện như sau: nhập Quỷ Môn, đi Hoàng Tuyền Lộ, đạp Uổng Tử Lộ, qua Tam Sinh Thạch, lên Cầu Nại Hà, vượt Vong Xuyên Hà, tựa Vọng Hương Đài, uống Mạnh Bà Thang, cuối cùng mới tiến vào Phán Quan Điện.

Cuối cùng qua sự phán định thiện ác của Phán Quan, rồi đi Lục Đạo và Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Có thể nói, dưới một tuyến đường như vậy, quỷ hồn phân minh, các Âm Ti cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, lại còn sắp xếp quỷ hồn đầu thai tốc độ cũng vô cùng nhanh chóng.

Chỉ là Phán Quan thì mệt mỏi nhất.

Về phần Lưu Nhĩ.

Khi xuyên qua Quỷ Môn Quan Nhân Giới, hắn lập tức đến trước Quỷ Môn Quan Địa Phủ.

Chỉ thấy dưới cổng thành Quỷ Môn Quan to lớn, lúc này có mười tám Quỷ Vương ẩn mình tu luyện hai bên.

Âm Sai dưới trướng thì canh giữ dưới Quỷ Môn Quan, kiểm tra

các quỷ hồn qua lại xem có sai sót gì không.

"Ừm?

Kẻ nào!

Có biết tu hành giả tự ý xông vào Địa Phủ có tội gì không!" Lưu Nhĩ vừa xuất hiện, lập tức bị Âm Sai canh giữ phát hiện, trong đó một tên trực tiếp lớn tiếng hét lên.

Giây tiếp theo, mấy ngàn Âm Sai tức khắc rút binh khí, đều chĩa về phía Lưu Nhĩ vừa hiện thân, ánh mắt đều đầy cảnh giác.

Địa Phủ là nơi Lục Đạo Luân Hồi, tự nhiên có tu hành giả tự ý xông vào.

Lúc này những Âm Sai kia tự nhiên coi Lưu Nhĩ, người có khí tức cực kỳ bình đạm, là loại người như vậy.

"Tất cả binh khí đều thu lại cho lão tử!" Đúng lúc đó, một tiếng gầm giận dữ vang lên từ trên lầu cổng Quỷ Môn Quan. … "Tất cả binh khí đều thu lại cho lão tử!" Khi mấy ngàn Âm Sai cầm binh khí, mặt lộ vẻ hung ác chĩa về phía Lưu Nhĩ, một tiếng gầm giận dữ vang lên từ trên lầu cổng Quỷ Môn Quan.

Nghe tiếng nói đó, tất cả Âm Sai lập tức biến sắc.

Bởi vì trong số mười tám Quỷ Vương trấn giữ Quỷ Môn Quan, đây là Quỷ Vương có thực lực đỉnh cao nhất, Hư Đỗ Quỷ Vương.

Hư Đỗ Quỷ Vương không hề dễ chịu, thủ đoạn của hắn cực kỳ tàn độc, trong số các Quỷ Vương cũng có sát danh vang xa.

Điều khiến các Âm Sai sợ hãi và kinh hoàng nhất chính là quy củ mà Hư Đỗ Quỷ Vương đã lập ra, tất cả thuộc hạ nếu có việc cần cầu, nhất định phải cắt một miếng thịt bễ (thịt phía trên đùi trong) hiến cho hắn mới có tư cách được diện kiến.

Chỉ từ chuyện này cũng có thể thấy, thủ đoạn của Hư Đỗ Quỷ Vương cực kỳ độc ác.

Đương nhiên, cũng bởi vì hắn có bản lĩnh, nếu không Thập Đại Diêm Vương sẽ không để hắn phụ trách trấn giữ Quỷ Môn Quan.

Cần biết rằng, Quỷ Môn Quan là bộ mặt của Địa Phủ.

Về phần mấy ngàn Âm Sai.

Vừa nghe tiếng Hư Đỗ Quỷ Vương, từng tên một ngây người tại chỗ, chưa kịp phản ứng, mười tám đạo thân ảnh tức khắc xuất hiện phía trước.

Giây tiếp theo, mấy ngàn Âm Sai và vô số quỷ hồn xếp hàng nhập quan trực tiếp ngây ra!

Chương 330

Chỉ thấy mười tám Quỷ Vương vừa xuất hiện, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lưu Nhĩ!

"Ngô đẳng bái kiến Nhân Thánh Đại Đế!" Với Hư Đỗ Quỷ Vương dẫn đầu, mười tám Quỷ Vương đều lớn tiếng hô to, ngữ khí tràn ngập mười phần kính sợ.

Lời này vừa nói ra, càng khiến tất cả quỷ hồn và Âm Sai ở đây ngớ người.

Ngay sau đó, họ đều phản ứng lại, trực tiếp vứt bỏ binh khí trong tay, đều quỳ sụp xuống đất, từng tên một lớn tiếng hô: "Ngô đẳng bái kiến Nhân Thánh Đại Đế!" Là một Âm Sai, họ vô cùng rõ ràng, vị Nhân Thánh Đại Đế này chính là Đại đệ tử thủ tịch của Hồng Quân Đạo Tổ a!

Là Đại sư huynh của tất cả Thánh Nhân Tam Giới a!

Pháp lực của ngài thông thiên, cho đến nay chưa từng có thất bại!

Lại còn là Thánh Sư của Nhân tộc, Thánh Vu của Vu tộc, người mà Bình Tâm Nương Nương vô cùng tôn kính!

Chỉ là Nhân Thánh Đại Đế bình thường đều ở Nhân Giới giáo đạo Nhân tộc, làm sao hôm nay Đại Đế lại đột nhiên giáng lâm!

Với nhiều danh xưng như vậy, trực tiếp khiến họ bị áp chế đến mức suýt thở không nổi!

Ngay lập tức, từng tên một trong lòng hoảng sợ.

Dám đối với Nhân Thánh Đại Đế rút binh khí, dám đối với Nhân Thánh Đại Đế hét hò?

Chẳng phải tìm chết sao!

Ngay cả Hư Đỗ Quỷ Vương hung ác vô cùng kia cũng mồ hôi đầm đìa cúi thấp đầu không dám có chút dị động nào.

Lúc này trong lòng hắn không ngừng mắng chửi: "Mẹ kiếp!

Bọn phế vật này!

Ngay cả Nhân Thánh Đại Đế cũng không nhận ra!

Chẳng lẽ muốn lão tử sống không đủ lâu sao!

Hôm nay thực sự bị bọn phế vật này hại thảm rồi!" … Về phần Lưu Nhĩ, lúc này hắn mặt đầy bất đắc dĩ.

Chỉ vì hắn cảm thán quy mô Địa Phủ mở rộng mà dừng lại một chút, sao lại lắm chuyện đến vậy chứ?

Cái danh hiệu Nhân Thánh Đại Đế là do Bình Tâm ban cho, sau này Địa Phủ bao gồm cả Lục Đạo đều do hắn thống lĩnh.

Chủ Thiên Đình có danh hiệu, vậy Chủ Địa Phủ cũng phải có một danh hiệu, Lưu Nhĩ bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

Bây giờ xem ra, có danh hiệu cũng vô dụng a, vẫn có Âm Sai không nhận ra hắn a!

Nhìn bộ dạng hoảng sợ của đám Quỷ Vương và Âm Sai kia, hắn không khỏi lắc đầu.

Đám Âm Sai này sợ hãi cái gì chứ!

Dù khí độ có nhỏ mọn đến đâu cũng không thể ra tay với họ a!

Hắn không có bất kỳ ý định nán lại nào.

"Các ngươi vẫn như cũ!" Để lại bốn chữ, thân ảnh Lưu Nhĩ liền biến mất tại chỗ.

Lần này, để tránh gây chuyện cười, khí tức trên người hắn không

còn thu liễm nữa, trực tiếp nghênh ngang bay về phía Bình Tâm Điện. … "Ngô đẳng tuân mệnh!" Hư Đỗ Quỷ Vương dẫn đầu một nhóm thuộc hạ lớn tiếng hô, đầu cũng không dám ngẩng.

Đợi Lưu Nhĩ đi xa, các Quỷ Vương này mới từng người lộ ra vẻ như trút được gánh nặng.

"Mẹ kiếp!

Vừa nãy ai đã hét vào Đại Đế hả?

Lôi xuống cho lão tử!" Hư Đỗ Quỷ Vương hung ác quát vào mấy ngàn Âm Sai.

Ngay sau đó hắn lại nói, một lần nữa hạ lệnh: "Ngay lập tức, mỗi kẻ dưới trướng ngô, đều phải khắc họa chân dung Đại Đế vào hồn phách cho ngô!

Và!

Dựng tượng Đại Đế ở đây!

Từ nay về sau các ngươi mỗi ngày đổi ca đều phải thành tâm tế bái, phải nhận ra hình dáng Đại Đế và Nương Nương rõ hơn cả cha mẹ kiếp trước!" Hư Đỗ Quỷ Vương liên tục quát lớn, khiến các Quỷ Vương còn lại và mấy ngàn Âm Sai đều ngây ra.

Hắn trực tiếp tức giận lại lớn tiếng quát: "Nghe rõ chưa hả!" "Thuộc hạ minh bạch!" Mấy ngàn Âm Sai lập tức tỉnh lại, vội vàng đáp lời.

Từ nay về sau, mỗi Âm Sai trấn giữ Quỷ Môn Quan đều sẽ mang theo chân dung Lưu Nhĩ bên mình.

Bên cạnh Quỷ Môn Quan còn sừng sững tượng đá của Bình Tâm Nương Nương và Lưu Nhĩ.

Hai tượng đá này trong vô số năm sau, sẽ tiếp nhận sự bái lạy của

vô số Âm Sai và quỷ hồn. … Về phần Lưu Nhĩ.

Chương 331

Tuy Địa Phủ thay đổi lớn, khiến hắn cảm thấy có chút mới lạ, nhưng hắn đã đến Bình Tâm Điện ngay lập tức.

Vừa đến cửa, một bóng người yểu điệu mặc y phục màu xanh đậm, toàn thân tỏa ra khí tức dịu dàng đã đợi sẵn ở đó.

"Thiếp thân bái kiến Thánh Vu…" Thấy Lưu Nhĩ xuất hiện, khuôn mặt vẫn luôn u sầu của Bình Tâm Nương Nương cuối cùng cũng lóe lên một tia hỉ sắc.

Rõ ràng, sự diệt vong của mười một Tổ Vu và vô số Đại Vu đã đả kích nàng rất lớn.

Nàng từng tự trách mình, cho rằng việc hóa thân luân hồi đã khiến Tổ Vu không thể phát huy hoàn toàn uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cuối cùng Vu tộc mới bị diệt vong!

Lúc đó Lưu Nhĩ trực tiếp dẫn nàng bay lên không trung Phong Đô, nhìn xuống toàn bộ Địa Phủ sau đó nói cho nàng biết, hướng đi mà nàng vẫn luôn nỗ lực, cũng chính vì nàng, vô số sinh linh mới có thể chuyển sinh!

Nàng không có lỗi với Vu tộc!

Một tràng lời nói đó, cuối cùng cũng khiến Bình Tâm cảm thấy khá hơn một chút, giúp nàng tiếp tục dốc lòng phát triển Địa Phủ.

Nhưng cũng chỉ khá hơn một chút mà thôi, dù sao nỗi đau mất đi người thân, ký ức đó sẽ theo nàng cả đời.

Nhưng, hiện tại xem ra, sự phát triển của Địa Phủ cũng đã thành công, không thể thiếu sự tận tâm của Bình Tâm.

"Ngô đến xem, mang cho ngươi một tin tức tốt." Lưu Nhĩ nói, đôi

mắt nhìn sâu vào Bình Tâm, sau đó thở dài nói: "Ngoài ra, có một chuyện cần thương nghị với ngươi." Tuy đã đáp ứng chuyện Phục Hy đầu thai, nhưng Lưu Nhĩ rất tôn trọng ý kiến của Bình Tâm.

Nếu Bình Tâm không muốn, hắn nhất định sẽ bỏ qua Phục Hy.

Tuy nhiên, lời vừa nói ra, Bình Tâm lộ ra một nụ cười khiến Lưu Nhĩ cảm thấy như gió xuân ấm áp.

"Không cần thương nghị, việc gì ngài cho là có thể, thiếp thân đều đồng ý." Bình Tâm khẽ nói.

"Không cần thương nghị, việc nào thiếp cảm thấy khả thi, thiếp đều đồng ý." Câu nói của Bình Tâm truyền vào tai Lưu Nhĩ, tức khắc khiến tâm hắn dâng trào xúc động.

Nữ nhân này, không chỉ thiên tính lương thiện, mà đối với hắn còn ngốc đến mức khiến người ta đau lòng.

Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, bắt đầu giải thích rõ ràng ý đồ của chuyến đi này.

Nghe Lưu Nhĩ nói chuyến này là để Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc, trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc, Bình Tâm lập tức sững sờ.

Dù nàng có suy nghĩ thấu đáo đến mấy, đây cũng không phải là chuyện bình thường!

Kể từ sau Đại chiến Vu Yêu, những người lương thiện có thể hy sinh vì chúng sinh đều đã trực tiếp ghi hận lên Yêu tộc, từ đó có thể thấy sự vẫn lạc của các Tổ Vu đã gây đả kích lớn đến mức nào.

Phục Hy Yêu tộc tuy bình thường không ra tay với Vu tộc, nhưng vào thời khắc cuối cùng, đã vì Yêu tộc mà xuất chiến!

Lại là huynh trưởng của Nữ Oa, có thể nói là đại địch, đại cừu

nhân của toàn bộ Vu tộc!

Giờ đây lại phải đồng ý cho Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc, khiến nàng nhất thời không kịp trở tay, trực tiếp sững sờ.

Lưu Nhĩ nói xong việc này, lại không nói thêm gì, bởi vì hắn đang nhìn nàng, dù Bình Tâm đưa ra quyết định gì, hắn cũng sẽ chấp nhận.

Vốn dĩ là thương nghị, chứ không phải thông báo.

Đối với Bình Tâm, hắn không thể quyết tuyệt như vậy.

Bình Tâm Nương Nương nhìn Lưu Nhĩ với ánh mắt phức tạp, đáy mắt lấp lánh một thứ ánh sáng không tên.

Ba hơi thở sau, nàng khẽ nhắm mắt, khi mở lại, đôi mắt đen sâu thẳm tràn đầy vẻ dịu dàng.

"Vừa rồi thiếp đã nói rồi, chỉ cần chàng cảm thấy khả thi, Bình Tâm đều tán đồng." "Việc này cũng vậy." Khóe miệng Bình Tâm khẽ cong lên, khẽ khàng nói.

Lưu Nhĩ thấy vậy, khẽ thở dài, biết mình đã mắc nợ Bình Tâm.

"Được." Lưu Nhĩ nói, lời vừa chuyển, lại nói: "Có một việc, là chuyện của Vu tộc." "Vu tộc sao?" Vừa nghe liên quan đến Vu tộc, thần sắc vốn đang tràn đầy vẻ dịu dàng của Bình Tâm lập tức chuyển thành lo lắng.

Giờ đây, những việc có thể khiến nàng thực sự để tâm, chỉ còn là Lưu Nhĩ và Vu tộc.

Trước đây Lưu Nhĩ từng cáo tri rằng, sau khi thế giới Hồng Hoang được tái tạo, những bộ lạc Vu tộc còn sót lại tiếp tục phát triển ở Nhân giới, nàng cũng yên tâm.

Giờ đây vừa nghe chuyện Vu tộc, tự nhiên vô cùng lo lắng.

"Không sao!

Vu tộc không sao cả!" Lưu Nhĩ thấy vậy, vội vàng đáp lời, thần sắc đầy bất đắc dĩ.

Sau đó mới nói: "Kỳ thực cũng không phải việc xấu, giờ đây Nhân giới an định, đại thế Nhân tộc quật khởi không thể nghịch chuyển, Vu tộc liên kết với Nhân tộc tự nhiên cũng không có việc gì." "Vậy Vu tộc thì..." Bình Tâm nghe vậy trong lòng bớt lo lắng đi nhiều, nhưng vẫn nghi vấn.

Lưu Nhĩ dành cho nàng một nụ cười ôn hòa, rồi từ từ nói: "Chính cái gọi là đại phong hề vân phi dương, Nhân tộc đã lan rộng khắp Tứ Đại Thần Châu, đại thế quét sạch." "Tiếp theo, chính là thời cơ Nhân tộc định ra Tam Hoàng Ngũ Đế." "Ta hỏi nàng, có muốn để Vu nhân tham gia tranh đoạt vị Nhân Hoàng chăng?

Bọn họ mang trong mình huyết mạch Nhân tộc, cũng có tư cách tranh đoạt." Không sai, đây chính là ý đồ của Lưu Nhĩ trong chuyến đi này.

Hỏi Bình Tâm, có muốn để Vu tộc tranh đoạt vị Nhân Hoàng hay không.

Phải biết rằng sau đại chiến Vu Yêu, Vu tộc bây giờ, số lượng Vu tộc có huyết mạch Vu tộc thuần khiết không còn nhiều, đa số còn lại là Vu nhân kết hợp với Nhân tộc.

Thậm chí trong huyết mạch của Vu nhân, phần lớn là Nhân tộc.

Chương 332

Vì vậy, bản thân Vu nhân thực ra cũng mang trong mình một phần khí vận của Nhân tộc, để họ tranh đoạt vị Đế Hoàng của Nhân tộc, cũng phù hợp với quy tắc.

Nghe xong lời của Lưu Nhĩ, Bình Tâm lại một lần nữa tĩnh lặng.

Chỉ thấy đôi mày tú lệ khẽ nhíu lại, nàng đang suy tư, suy tư xem có nên để Vu tộc tham gia tranh đoạt vị Đế Hoàng của Nhân tộc hay không.

Có thể, nếu có thể trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc, thì tất cả khí vận sẽ đạt đến đỉnh phong chưa từng có trong thế giới Hồng Hoang!

Điều đó, chính là điều mà các huynh trưởng của Vu tộc đã luôn theo đuổi!

Giờ đây có một cơ hội, nếu nàng dứt khoát từ chối, thì trong lòng tự nhiên sẽ cảm thấy có lỗi với những huynh trưởng đã hy sinh, càng có lỗi với toàn bộ Vu tộc… Nhưng nếu tranh đoạt?

Vu tộc và Nhân tộc, tất nhiên sẽ có vô số tử thương, điều mà nàng từ trước đến nay không muốn thấy… Trong lòng không khỏi tràn ngập sự mê mang, một sự mê mang chưa từng có.

Đối mặt với hai lựa chọn, nhất thời nàng lại không thể đưa ra quyết định!

Lưu Nhĩ đứng một bên thấy vậy khẽ lắc đầu, Hậu Thổ năm xưa khi đối mặt với sự hy sinh có thể cứu vô số cô hồn của Hồng Hoang, đã kiên quyết lựa chọn hy sinh.

Còn bây giờ?

Đối mặt với chuyện của Vu tộc, lại do dự đến mức không thể đưa ra lựa chọn sao… Lưu Nhĩ khẽ nâng hai tay, nhẹ nhàng đặt lên vai Bình Tâm vẫn đang suy tư.

Thân hình mềm mại của Bình Tâm khẽ chấn động, tức khắc thoát khỏi suy tư, đôi mắt nàng tràn đầy cảm xúc phức tạp, thâm tình nhìn Lưu Nhĩ.

“Không nỡ để nàng khó xử, vậy để ta quyết định đi.” “Ta biết nàng đang lo lắng điều gì.” “Nhân giới tử thương có thiếu đâu?

Đây là đại khí vận, dù Vu tộc không tranh, cũng sẽ có vô số sinh linh diệt vong.” “Đã như vậy, ta quyết định, từ nay về sau Vu tộc sẽ tham gia tranh đoạt vị Nhân Hoàng, Nhân Đế!” Đôi tay đặt trên vai Bình Tâm, đôi mắt Lưu Nhĩ đối diện với nàng, hắn chậm rãi nói.

Cuối cùng, hắn hỏi: “Nàng thấy thế nào?” “Thiếp nghe chàng.” Bình Tâm khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói.

“Tốt!

Đi thôi.” Lưu Nhĩ nâng tay phải, nhẹ nhàng lướt qua sống mũi Bình Tâm, sau đó nắm lấy bàn tay thon nhỏ của nàng đi về phía Lục Đạo Luân Hồi Bàn. ...

Chẳng mấy chốc, hồn phách Phục Hy đã được Lưu Nhĩ đưa vào Nhân Đạo.

Sau khi ở lại Địa Phủ bầu bạn với Bình Tâm một đoạn thời gian, cảm ứng được Phục Hy xuất thế, Lưu Nhĩ mới rời khỏi Địa Phủ, đi về phía Nhân giới.

Trên đường, Lưu Nhĩ bắt đầu suy tư.

Ở kiếp trước, những truyền thuyết thần thoại về Phục Hy tuy có, nhưng đều không có căn cứ, phần lớn đều là dân gian truyền miệng, không chừng là do vị học giả nào đó bịa ra.

Lần này, Phục Hy đầu thai chuyển thế vào một bộ lạc phàm tục của Nhân tộc.

Bộ lạc này tên là Hoa Tư Thị, mẫu thân của Phục Hy là một nữ tử Nhân tộc bình thường, sau khi đi chơi trở về mới biết mình mang thai.

Còn về việc vì sao lại mang thai, ngay cả nàng cũng mơ hồ, bởi vì nàng là một khuê nữ trinh trắng.

Nhưng giờ đây Nhân giới không thiếu những chuyện kỳ lạ, người trong bộ lạc cũng không vì thế mà xua đuổi nàng, để nàng trong bộ lạc dưỡng thai.

Vào ngày Phục Hy đản sinh, trên bầu trời bộ lạc Hoa Tư Thị tràn ngập mây lành, càng có vạn trượng hào quang chiếu rọi xuống, cùng với tiếng trẻ thơ khóc chào đời, Lưu Nhĩ xuất hiện. ...

Bộ lạc Hoa Tư Thị của Nhân tộc.

Khi Phục Hy vừa xuất thế và cất tiếng khóc, trên bầu trời chợt hiện vô số cầu vồng rực rỡ, chiếu rọi xuống, lượn lờ không ngớt bên ngoài căn nhà nơi Phục Hy đản sinh.

Lập tức, từng người trong bộ lạc Hoa Tư Thị chạy ra, nhìn cảnh tượng dị thường này, bắt đầu kinh hô: "Trời giáng dị tượng!

Có phải vì đứa trẻ kia không?" "Dị tượng như vậy!

Đứa trẻ này thật bất phàm!" "Điềm lành!

Bộ lạc Hoa Tư Thị của chúng ta có đại khí vận rồi!" "..." Trong lúc người dân bộ lạc Hoa Tư Thị đang kinh ngạc về cảnh tượng này, một bóng người từ trên trời giáng xuống, cưỡi mây đạp gió hạ xuống bên ngoài căn nhà nơi Phục Hy đản sinh.

Người dân ở đây thấy vậy, từng người trợn to mắt, thần sắc đầy vẻ khó tin, trực tiếp ngây người tại chỗ.

Bởi vì người đó chính là Lưu Nhĩ, tuy Lưu Nhĩ đã lâu không lộ diện ở thế gian Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc hàng năm vẫn đến một ngày lễ để tế bái Thánh Sư, tự nhiên đều đã thấy tượng của ngài.

Giờ đây Lưu Nhĩ từ trên trời giáng xuống, tự nhiên khiến trong lòng những người Nhân tộc đó vô cùng chấn động!

May mắn thay, có một lão giả tóc bạc phơ có kiến thức rộng, phản ứng nhanh nhất, trực tiếp quỳ bái trước mặt Lưu Nhĩ, toàn thân kích động vô cùng cao giọng hô: "Dân chúng Hoa Tư Thị bái kiến Thánh Sư!" Lúc này, những người Nhân tộc khác dù có ngơ ngác đến mấy cũng vội vàng phản ứng lại.

Từng người phủ phục xuống đất lớn tiếng hô: "Chúng ta bái kiến Thánh Sư Tôn Thượng!" "Thánh Sư hiển linh!

Hoa Tư Thị đại phúc!" "..." Vô vàn tiếng hô kính trọng vang lên từ miệng những người Nhân tộc đó.

Mỗi câu đều tràn đầy lòng kính phục phát ra từ tận đáy lòng.

Chương 333

Tuy trong lòng vô cùng chấn động, nhưng họ không quên những lễ tiết cơ bản nhất.

Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, vung hai tay, một lực lượng vô hình lan tỏa khắp nơi, trực tiếp nâng những người Nhân tộc đó lên.

"Các ngươi không cần đa lễ, cũng không cần kinh ngạc." "Lần này ta xuất hiện ở đây, chủ yếu là vì đứa trẻ vừa mới xuất thế." "Nó có duyên thầy trò với ta, sau này các ngươi hãy chăm sóc thật tốt." "Khi nào nó trưởng thành, ta sẽ đưa nó đi." Lưu Nhĩ nói xong, ngón trỏ tay phải điểm nhẹ, một đạo kim quang tức khắc bay lên, như có linh tính vậy, trực tiếp bay về phía trán Phục Hy, giây tiếp theo hóa thành một phù ấn màu vàng kim.

Làm xong những việc này, thân ảnh Lưu Nhĩ chớp lên, trực tiếp biến mất không còn tăm hơi.

Những người Nhân tộc đó lại một lần nữa cao giọng cung tiễn Thánh Sư.

Ngay sau đó, toàn bộ bộ lạc Nhân tộc đều cung kính chăm sóc Phục Hy vừa xuất thế và mẫu thân của cậu bé.

Thủ lĩnh bộ lạc càng coi trọng vô cùng, đích thân ở bên cạnh Phục Hy thường xuyên.

Cứ như vậy, dưới sự chăm sóc của người dân bộ lạc Hoa Tư Thị, Phục Hy từ từ trưởng thành.

Thân thể cậu bé khỏe mạnh, có phù ấn Lưu Nhĩ để lại, thân thể càng khác thường nhân, linh trí càng thông tuệ vô cùng hơn người thường.

Cứ như vậy, chậm rãi trưởng thành, không bệnh không tai từ một đứa trẻ lớn lên thành một thiếu niên.

Một ngày, Phục Hy dẫn theo tộc nhân trong bộ lạc đi săn trở về.

Lúc này cậu đã trở thành một thanh niên vô cùng anh tuấn, vì thân thể cường tráng, mỗi lần đi săn đều mang lại niềm vui lớn cho tộc nhân.

Sau khi đặt chiến lợi phẩm vào bộ lạc, cậu lại leo lên ngọn núi cao bên cạnh bộ lạc.

Chẳng mấy chốc đã leo lên đỉnh núi cao, sau đó ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn, nhìn ngắm hoàng hôn.

Đó là thói quen của cậu, từ nhỏ được tộc nhân trong bộ lạc chăm sóc, sau khi hiểu chuyện mới biết mình được Thánh Sư chỉ định làm đồ đệ.

Vì vậy, mỗi ngày cậu đều ở trên đỉnh núi chờ đợi, chờ đợi Thánh Sư xuất hiện.

"Đang đợi ta sao?" Khi cậu đang ngắm hoàng hôn, một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau.

Phục Hy nghe tiếng giật mình, vội vàng quay người nhìn lại, liền thấy một nam tử vận đạo phục màu vàng kim đang nhìn mình.

"Đồ nhi bái kiến Thánh Sư!" Phục Hy mừng rỡ, trực tiếp phủ phục xuống dập đầu hành đại lễ.

"Nhận ra ta sao?" Người đó chính là Lưu Nhĩ, lúc này hắn mỉm cười nói với Phục Hy, Phục Hy đã trưởng thành, lần này tự nhiên là để thu đồ đệ.

Phục Hy nghe vậy lập tức gật đầu nói: "Tự nhiên nhận ra ạ!

Trưởng bối trong bộ lạc đều nói, ngài hiển linh khi con ra đời,

muốn thu con làm đồ đệ." "Từ khi con hiểu chuyện, mỗi ngày con đều chờ đợi ngài, hôm nay cuối cùng cũng đợi được ngài rồi." Phục Hy quỳ trên tảng đá, ngẩng đầu nhìn Lưu Nhĩ, ánh mắt tràn đầy vẻ mong đợi, khẽ hỏi: "Thánh Sư?

Ngài muốn thu con làm đồ đệ thật sao?" Lúc này cậu chưa tu thành Nguyên Thần, tự nhiên không thể biết chuyện tiền kiếp, thuần túy chỉ là một thiếu niên Nhân tộc.

"Phải, con có nguyện làm đồ nhi của ta không?" Lưu Nhĩ cười nói, hắn không ngờ sau khi Phục Hy chuyển thế lại có tính cách hoạt bát như vậy, xem ra là bị hoàn cảnh Nhân tộc ảnh hưởng.

Như vậy cũng tốt, Phục Hy kiếp trước hoàn toàn là một người cuồng muội muội và ít nói, chẳng có chút thú vị nào.

Dáng vẻ như bây giờ khiến người ta dễ vui vẻ hơn.

"Nguyện ý!

Đệ tử tự nhiên nguyện ý!" Thấy Thánh Sư đưa ra lời thỉnh cầu thu đồ đệ, thiếu niên Phục Hy trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, trực tiếp một lời ứng xuống.

Trong mắt cậu, đó chính là Thánh Sư!

Thánh Sư của Nhân tộc!

Một tồn tại mà tất cả Nhân tộc đều ngưỡng mộ, có thể được ngài thu làm đệ tử, tự nhiên là vinh hạnh vô cùng!

Hơn nữa, đây là giấc mơ mà cậu đã chờ đợi hơn mười năm, giờ đây cuối cùng cũng thực hiện được, niềm vui trong lòng đơn giản là không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng, sau niềm vui, cậu lại nhíu mày hỏi: "Nhưng, con có tư cách trở thành đệ tử của Thánh Sư sao?" Nói xong câu này, cậu lại có

chút tự ti.

Dù sao đệ tử của Thánh Sư, có Khổng Tuyên và Đại Bằng ở trước, mình có đức gì có thể trở thành sư đệ của họ?

Có tư cách sao?

Lưu Nhĩ thấy vậy hơi sững sờ, tiểu tử này lại hiểu chuyện như vậy?

Hoàn toàn không nhìn ra a.

Căn nguyên của kiếp trước, còn mạnh hơn cậu!

Lưu Nhĩ thầm nghĩ trong lòng, sau đó nói với thiếu niên Phục Hy: "Ngay từ khi con đản sinh, ta đã biết con có duyên với ta, duyên thầy trò." Nhận được lời của Lưu Nhĩ, thiếu niên Phục Hy mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Giây tiếp theo nghe Lưu Nhĩ tiếp tục nói: "Nhưng, ta có một điều kiện." "Thánh Sư xin cứ giảng!" Thiếu niên Phục Hy chắp tay vái lạy thành khẩn nói.

"Điều kiện rất đơn giản, ta sẽ giáo đạo con cách trị thế, nhưng không phải con đường tu luyện.

Con có nguyện ý không?" Lưu Nhĩ nói.

Chương 334

"Không tu luyện chi đạo?" Đôi mắt thiếu niên Phục Hy lóe lên một tia thất vọng.

Dù ở thời đại nào, trong lòng thiếu niên cũng ấp ủ ước mơ, huống chi thế giới Hồng Hoang nơi vạn tộc sinh linh cùng phát triển, thiếu niên Phục Hy tự nhiên cũng mơ ước tu luyện thành tiên, theo đuổi con đường Thánh Nhân.

Nhưng với tư cách đệ tử của Thánh Sư, cậu gật đầu mạnh mẽ nói: "Đệ tử nguyện ý!" Nói xong, cậu theo lời trưởng bối trong bộ lạc đã dạy, hành đại lễ bái sư với Lưu Nhĩ.

"Tốt, hôm nay, con chính là đệ tử của ta, tên là Phục Hy!" Lưu Nhĩ hài lòng gật đầu nói.

Đến đây, Phục Hy Nhân tộc, bái Lưu Nhĩ làm sư. ...

"Hôm nay, con chính là đệ tử của ta." Trên đỉnh núi cao bên cạnh bộ lạc Hoa Tư Thị của Nhân tộc.

Lưu Nhĩ mỉm cười nói với thiếu niên Phục Hy đang quỳ bái trước mặt.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Thiếu niên Phục Hy thần sắc hân hoan hành lễ bái sư.

Khi lễ này thành, giữa hai người liền sản sinh ra sợi dây Nhân Quả thầy trò.

"Muốn trở thành Nhân Hoàng, con phải thấu hiểu nhu cầu của Nhân tộc.

Vậy thì hãy cùng ta đi khắp những nơi Nhân tộc phồn diễn, tìm hiểu mọi sự vụ lớn nhỏ của Nhân tộc đi…" Lưu Nhĩ nói với đệ tử

thứ ba của mình.

Ngay sau đó, thiếu niên Phục Hy cáo biệt mẫu thân, cáo biệt Hoa Tư Thị, cùng Lưu Nhĩ bắt đầu hành tẩu khắp Tứ Đại Thần Châu của Nhân giới.

Phục Hy thông minh, dưới sự chỉ dẫn của Lưu Nhĩ, nhanh chóng phát hiện ra các loại thiếu sót trong Nhân tộc.

Năm thứ nhất, Phục Hy ngước nhìn mây trời, mưa tuyết, sấm sét, lại nhìn mặt đất có gió lớn, sương mù; rồi quan sát chim chóc thú vật, dựa trên lý lẽ âm dương biến hóa giữa trời đất, đã sáng tạo ra Bát Quái.

Đó là dùng tám loại ký hiệu đơn giản nhưng ý nghĩa sâu sắc để khái quát vạn sự vạn vật giữa trời đất.

Chính cái gọi là: "Thiên địa định vị, sơn trạch thông khí, lôi phong tương bạc, thủy hỏa bất tương xạ.

Bát Quái tương thác, số vãng giả thuận, tri giả nghịch, cố dịch nghịch số dã." Chính là nói về Tiên Thiên Bát Quái do Phục Hy sáng tạo.

Thấy Bát Quái này vừa ra, Lưu Nhĩ bất đắc dĩ cười, Phục Hy không hổ là Phục Hy, dù không có ký ức tiền kiếp thông linh, nhưng vẫn tự giác sáng tạo ra Bát Quái.

Sau đó, hai thầy trò tiếp tục hành tẩu ở Nhân giới, Phục Hy một mặt quan sát Nhân tộc, một mặt truyền thụ Tiên Thiên Bát Quái cho Nhân tộc.

Năm thứ năm, Phục Hy quan sát Nhân tộc, lần đầu tiên sáng tạo ra văn tự, dùng để ghi chép sự việc, thay thế hình thức thắt dây ghi nhớ trước đây.

Dưới sự giáo đạo của Lưu Nhĩ, Phục Hy lại một bước dùng tre

làm thành trúc thư, ghi chép văn tự càng dễ dàng hơn, nhờ đó những gì đã sáng tạo có thể được truyền bá bằng văn tự.

Năm thứ mười, Phục Hy phát minh ra các nhạc khí như đào huân, cầm sắt, sáng tác nhạc khúc ca dao, đưa âm nhạc vào cuộc sống của Nhân tộc.

Năm thứ mười lăm, Phục Hy quan sát Nhân tộc, phát hiện việc loạn hôn và kết hôn cận huyết dẫn đến con cái sinh ra có khiếm khuyết bẩm sinh, lập tức chế định chế độ thú giá, trong Nhân tộc đề xướng lễ tiết hôn tục nam sính nữ giá, khiến hôn nhân huyết thống chuyển thành hôn nhân ngoài tộc.

Năm thứ hai mươi, Phục Hy quan sát Nhân tộc… Cứ như vậy, hai thầy trò du lịch Nhân giới ba mươi năm.

Lúc này Phục Hy đã lưu lại uy vọng không nhỏ ở khắp Nhân giới, thế nhân đều biết đến vị tiểu đệ tử của Thánh Sư.

Một ngày, họ đến một chiến trường.

Lúc này đang có hai bộ lạc lớn của Nhân tộc phát sinh đại chiến, tiếng chém giết vang dội trời đất.

Nhìn vô số Nhân tộc tử vong… Nhìn máu chảy khắp nơi tụ thành sông… Nhìn tứ chi tàn phế rải đầy mặt đất… Phục Hy đã trưởng thành thành người không chịu nổi nữa, trực tiếp quỳ gối trước mặt Lưu Nhĩ.

“Sư tôn!

Cầu xin ngài hãy ngăn cản đi!

Có quá nhiều người chết rồi!” Phục Hy vừa lớn tiếng kêu, vừa rơi lệ, ngữ khí tràn đầy vẻ cầu xin.

Ba mươi năm du lịch Nhân tộc, trong lòng cậu đã sớm không còn

phân biệt bộ lạc hay thị tộc, trong mắt cậu tất cả Nhân tộc đều như nhau.

Giờ đây nhìn thấy đại chiến, tự nhiên đau khổ vô cùng.

"Ta vì sao phải ngăn cản?" Thế nhưng, đối mặt với sự thống khổ khóc lóc của Phục Hy, Lưu Nhĩ lại khẽ lắc đầu, trực tiếp từ chối yêu cầu của Phục Hy.

Lời vừa ra, Phục Hy lập tức ngây người, mở miệng truy vấn: "Ngài là Thánh Sư!

Ngài là Thánh Sư của Nhân tộc!

Giờ đây có Nhân tộc chiến tử!

Ngài vì sao không ngăn cản?

Đều là Nhân tộc cả mà!" Phục Hy lớn tiếng kêu, lúc này, cậu hoàn toàn quên mất cách gọi kính trọng, trong lòng chỉ có tràn ngập sự khó hiểu.

Không hiểu, với tư cách Thánh Sư Lưu Nhĩ, vì sao không ngăn cản Nhân tộc tự tương tàn sát, vì sao lại thấy chết không cứu, hoàn toàn không phải những gì Thánh Sư trong mắt cậu nên làm.

Thế nhưng, nhìn Phục Hy khóc lóc và kêu gào như vậy, Lưu Nhĩ chỉ chậm rãi hỏi: "Nhân tộc vì sao lại tự tương tàn sát?

Chương 335

Nếu không giải quyết vấn đề này, không chặt đứt căn nguyên, nội chiến Nhân tộc sẽ vĩnh viễn không ngừng nghỉ." Phục Hy nghe vậy sững sờ, trực tiếp ngây người tại chỗ, trong đầu không ngừng vang vọng lời của Lưu Nhĩ.

"Nhân tộc vì sao lại tự tương tàn sát?" "Vì thực vật?

Vì phát triển quá nhanh?

Vì bộ lạc quá nhiều?

Vì tham dục?" "Rốt cuộc là vì…" Phục Hy không ngừng tự vấn, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Cuối cùng, cậu cũng đã hiểu ra, những vấn đề này, đều có cả!

Cũng chính vì những vấn đề này, mới dẫn đến Nhân tộc nhìn bề ngoài phát triển phồn hoa, lan rộng khắp Tứ Đại Thần Châu, nhưng lại vẫn chia năm xẻ bảy, cũng khiến các quan điểm và phát minh đã truyền bá đều khó mà phát triển.

"Đã hiểu chưa?" Lúc này, Lưu Nhĩ nhìn vào đôi mắt cậu, khẽ hỏi.

Phục Hy quỳ bái dưới đất, trước tiên hành lễ với Lưu Nhĩ, sau đó lớn tiếng nói: "Đệ tử tuy đã hiểu nguồn gốc chiến họa, nhưng vẫn ngu muội, không biết làm sao giải quyết căn bản!

Cầu Sư tôn cáo tri!" Lưu Nhĩ nghe vậy mỉm cười, như đang chờ đợi câu nói của Phục Hy vậy, hài lòng gật đầu sau đó mở miệng nói: "Đơn giản thôi, đã có nhiều vấn đề như vậy…" "Vậy thì thống nhất Nhân tộc đi!

Chỉ có thống nhất Nhân tộc, các quan niệm và phát minh mới có thể truyền bá khắp Nhân tộc!" "Chỉ có thống nhất Nhân tộc, Nhân tộc

mới có thể đoàn kết phát triển, mới có thể sáng tạo thêm nhiều lương thực, mới có thể kiểm soát sự phát triển, mới có thể cùng nhau giải quyết vấn đề!" Nói xong một tràng, Phục Hy nghe mà như thể hồ quán đỉnh, trực tiếp lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ.

"Đã như vậy, đệ tử nguyện ý nhận trọng trách này, thống nhất Nhân tộc!" Phục Hy tỉnh ngộ sau đó, khi quỳ bái đã thẳng lưng, lớn tiếng nói.

"Thiện!

Trọng trách này đường xa vạn dặm, con đi đi." Lưu Nhĩ thấy vậy vô cùng hài lòng.

Ngay sau đó vung tay phải, pháp lực cuộn lấy Phục Hy, đưa cậu trở về bộ lạc Hoa Tư Thị.

Vẫn là trên tảng đá lớn ở đỉnh núi nơi cậu bái sư năm xưa.

"Nhân tộc, liền giao cho con." Lưu Nhĩ nói xong, thân ảnh lóe lên, trực tiếp biến mất.

"Đệ tử tuân mệnh!

Nhất định sẽ dốc hết sức, thống nhất Nhân tộc!" Phục Hy lớn tiếng hô vào hư không.

Chẳng mấy chốc, Phục Hy trở về bộ lạc Hoa Tư Thị, dựa vào kiến thức và tài năng học được trong nhiều năm, thống nhất bộ lạc Hoa Tư Thị.

Ngay sau đó, trực tiếp dẫn dắt bộ lạc Hoa Tư Thị bước lên con đường chinh phạt.

Dưới sự lãnh đạo của cậu, bộ lạc Hoa Tư Thị không ngừng mở rộng, thậm chí đã hình thành quân đội sơ khai, có quân đội chỉnh tề có trật tự, nuốt chửng các bộ lạc khác.

Mỗi bộ lạc bị chinh phục, đều được truyền thụ các loại kiến thức, văn tự, cải tiến… Các bộ lạc bị chinh phục, sau khi nhận được những thứ này, đều từ tận đáy lòng khâm phục Phục Hy, cũng khiến vị trí của cậu vững chắc.

Khi Phục Hy bắt đầu chinh phạt, Lưu Nhĩ trở về Bồng Lai Đảo, bên tai hắn lại truyền đến một âm thanh trong trẻo dễ nghe: "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ phân giải 【Khai Thiên Thức】 thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ đạt được tất cả lĩnh ngộ của 【Khai Thiên Thức】…" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ phân giải 【Khai Thiên Thức】 thành công!" "Đinh đông!

Chúc mừng Túc Chủ đạt được tất cả lĩnh ngộ của 【Khai Thiên Thức】…" Lưu Nhĩ vừa trở về Bồng Lai Đảo, đôi mắt hắn phát sáng, sắc mặt tràn đầy hân hoan.

Bởi vì lúc này trong đầu hắn vang lên âm thanh của hệ thống.

"Cuối cùng cũng tới!

Bốn mươi tám năm ròng rã!

Thánh Nhân!

Không còn xa nữa!" Lưu Nhĩ lẩm bẩm một mình, ngay sau đó ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, khẽ nhắm mắt.

Hắn bắt đầu toàn tâm tham thấu cảm ngộ của Khai Thiên Thức vừa phân giải xong.

Hệ thống tuy có thể giúp Lưu Nhĩ phân giải Khai Thiên Thức để đạt được cảm ngộ, nhưng muốn lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc của Lực

Chi Đại Đạo, cần Lưu Nhĩ tự mình thể ngộ.

Trong lòng hắn kích động vô cùng, chỉ cần lĩnh ngộ thêm một ít pháp tắc lực mới, vị trí Thánh Nhân liền không còn xa vời nữa!

Dĩ Lực Chứng Đạo, không còn xa vời! ...

Hồng Hoang, Nhân giới.

Dưới sự lãnh đạo của Phục Hy, Hoa Tư Thị không ngừng cường đại, đã mở rộng ra bên ngoài với tốc độ kinh người.

Thế nhưng, mỗi một bộ lạc bị Hoa Tư Thị thôn tính, sau khi gia nhập bộ lạc Hoa Tư Thị, đều trực tiếp bị tất cả những phát minh, những chế độ vượt thời đại do Phục Hy sáng tạo hoàn toàn chinh phục, tức khắc chấp nhận sự lãnh đạo của Phục Hy.

Phục Hy cũng không làm bất kỳ Nhân tộc bị chinh phục nào thất vọng, chỉ mất vỏn vẹn ba mươi năm, liền trực tiếp thu phục và thống nhất tất cả các bộ lạc lớn nhỏ của Nhân tộc ở Đông Thắng Thần Châu!

Chương 336

Khi toàn bộ Nhân tộc Đông Thắng Thần Châu thống nhất, Phục Hy cuối cùng cũng giảm tốc độ chinh phạt, bắt đầu chỉnh đốn quân đội, sáng tạo các loại binh khí, binh chủng mới.

Do dưới sự giáo đạo ý thức siêu việt của Lưu Nhĩ, binh sĩ cung tiễn, binh sĩ đao khiên, binh sĩ trường thương, kỵ binh đều được Phục Hy chế tạo ra.

Càng có nhân viên rèn đúc binh khí hoàn chỉnh, nhân viên trồng trọt chăn nuôi, đã tạo ra lực lượng hỗ trợ to lớn cho đại quân.

Cứ như vậy, sau khi toàn bộ Nhân tộc Đông Thần Thần Châu thống nhất, tất cả Nhân tộc bình đẳng, càng có các nghề nghiệp riêng, bộ lạc bắt đầu phát triển chậm rãi, bách tính an cư lạc nghiệp, trong miệng toàn bộ Nhân tộc Đông Thắng Thần Châu, Phục Hy đã là Nhân Hoàng!

Nhưng Phục Hy từ chối danh hiệu này, hắn không quên Nhân tộc ở các Thần Châu khác vẫn đang trong khổ nạn chiến loạn, đã không thống nhất toàn bộ Nhân tộc, vậy sao có thể xưng Hoàng?

Nhưng cậu cũng không vì thế mà phát động chiến tranh, bởi vì cậu phát hiện Nhân tộc có quá nhiều vấn đề không thể giải quyết.

Ví dụ như hiện tại việc khẩn yếu nhất chính là giáo đạo Nhân tộc phân biệt thiên thời địa lợi, chỉ khi mỗi Nhân tộc đều có thể đơn giản phân biệt thiên thời, mới có thể trồng trọt tốt hơn, mới có thể hành quân tốt hơn!

Tuy có Tiên Thiên Bát Quái, nhưng muốn dựa vào đó để nghiên cứu ra cách giải quyết, Phục Hy cảm thấy không có trăm năm thì không thể.

Nhưng trăm năm đối với Nhân tộc, thực sự là quá lâu, quá lâu rồi!

Vì vậy, sau khi dừng chinh phạt, cậu lập tức đi về phía trung tâm Đông Thắng Thần Châu, thành phố nơi người tu hành Nhân tộc tụ tập.

Mục đích tự nhiên là tìm Lưu Nhĩ, giải quyết những nghi hoặc. ...

Trên không địa điểm mới của Nhân tộc, Bồng Lai Đảo, trong Công Đức Bảo Điện.

Lúc này Lưu Nhĩ vẫn đang ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Công Đức Kim Liên, chỉ thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, nhưng trong lòng lại vui vẻ trong lúc vô ý tham ngộ Khai Thiên Thức.

Lúc này, hai bóng người chợt nhanh chóng xuất hiện bên ngoài đại môn.

Chính là Đại Bằng và Phục Hy đến cầu kiến Lưu Nhĩ.

"Ai, tiểu sư đệ à, Sư tôn từ khi trở về vẫn luôn bế quan, nếu không thì cứ chờ ở đây một lát?" Đại Bằng nhìn cánh cửa lớn màu vàng kim vẫn đang đóng chặt, quay đầu nói với Phục Hy.

Đùa sao, cho y mười lá gan cũng không dám quấy rầy Sư tôn bế quan a!

Phục Hy nghe vậy lại khẽ nhíu mày, cậu có thể đợi, nhưng vô số Nhân tộc ở Nhân giới không thể đợi được!

Phải biết rằng, để tìm Lưu Nhĩ, cậu cũng đã mất không ít thời gian.

Cuối cùng, Đại Bằng vẫn luôn chú ý đến sự phát triển của Nhân tộc mới phát hiện ra, nhờ đó cậu mới có thể đến Bồng Lai Đảo.

Cũng trách trước đây không học được thủ đoạn truyền tin nào từ Sư tôn, nếu không sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Nhưng cậu cũng biết tầm quan trọng của việc Lưu Nhĩ bế quan,

mạo muội quấy rầy quả thực không thích hợp.

Vì vậy, cậu chỉ có thể gật đầu, chắp tay vái lạy Đại Bằng nói: "Cảm tạ Nhị Sư huynh, giờ chỉ có thể như vậy…" Đại Bằng nghe vậy trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, tốt, tiểu sư đệ này thật biết điều a.

Ngay sau đó, y lại dùng ánh mắt vô cùng tán thưởng nhìn Phục Hy, mấy năm nay y vẫn thường xuyên chú ý đến sự phát triển của Nhân tộc.

Tự nhiên y biết tiểu sư đệ này chỉ dùng vỏn vẹn ba mươi năm đã thống nhất toàn bộ Nhân tộc Đông Thắng Thần Châu, còn làm cho bách tính an thái, an cư lạc nghiệp.

Thủ đoạn như vậy, y vô cùng khâm phục, nếu bảo y làm, y tự vấn lòng mình cũng không làm được.

Cũng vào lúc này, một giọng nói từ trong Công Đức Cung Điện truyền ra, trực tiếp vang lên trong tai Phục Hy: "Ta đã biết mục đích chuyến đi này của con, con hãy về trước đi, tự khắc sẽ có duyên pháp." Phục Hy nghe vậy đại hỉ, lập tức quỳ gối bên ngoài đại môn: "Đệ tử bái kiến Sư tôn, cẩn tuân Sư mệnh!" Vừa nói xong, một luồng pháp lực cường đại không trung sinh ra quanh thân cậu, trực tiếp cuộn lấy cậu, biến mất tại chỗ.

Đại Bằng đứng một bên vẻ mặt ngơ ngác, Sư tôn bế quan xong rồi sao?

Sư tôn nói gì mà ta không nghe thấy?

Vào lúc này, giọng nói của Lưu Nhĩ lại một lần nữa xuất hiện, đi vào tai Đại Bằng: "Đại Bằng, Vi sư cần tham ngộ Đạo pháp, có một việc giao cho con." "Đại Bằng kính nghe Sư ngôn!" Đại Bằng giật mình, lập tức phủ phục xuống đất nói. ...

Chẳng bao lâu sau, Đại Bằng trở về cung điện trên Bồng Lai Đảo.

Trước mặt y, lại có một con Kỳ Lân chưa hóa hình đang hành lễ với y.

Con Kỳ Lân này là một trong những linh thú sinh sống trên Bồng Lai Đảo, lần này Đại Bằng gọi đến, lại là vâng theo lời phân phó của Lưu Nhĩ.

"Sư tôn ta có mệnh, lệnh ngươi mang bức đồ này đến Nhân giới, giao cho Phục Hy." Đại Bằng nói, tay phải lật một cái, hiện ra một bức đồ vẽ có phù văn tinh hà.

"… Hà Đồ Lạc Thư!" "Kỳ Lân nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Kỳ Lân nhìn bức đồ này xong đầu tiên giật mình, sau đó nhớ đến lời phân phó của Lưu Nhĩ, lập tức vô cùng cung kính tiếp nhận bức đồ này.

Ngay sau đó, dưới sự ra hiệu của Đại Bằng, nó cũng không nán lại nữa, trực tiếp bay về phía Nhân giới.

Đây chính là lời phân phó của Lưu Nhĩ, để Kỳ Lân mang Hà Đồ Lạc Thư giao cho Phục Hy, để cậu thôi diễn ra Bát Quái mới.

Còn về việc vì sao phải để Kỳ Lân đi, đó là để lưu lại truyền thuyết.

Phàm tục Nhân tộc, trong việc truyền thừa văn hóa, điều cần nhất chính là truyền thuyết.

Kỳ Lân là một trong những thần thú cát tường, với tư cách người tặng lễ lần này, không còn gì tốt hơn.

Chương 337

...

Hồng Hoang Nhân giới.

Sau khi nghe lời của Lưu Nhĩ trên Bồng Lai Đảo, Phục Hy cuối cùng cũng yên tâm trở về bộ lạc của mình.

Đã Sư tôn nói như vậy, thì Phục Hy tự nhiên vô cùng an tâm, nên cậu cứ ở trong bộ lạc chờ đợi.

Một ngày, Phục Hy đang trong nhà thôi diễn Tiên Thiên Bát Quái, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài, không khỏi sững sờ.

"Chẳng lẽ Sư tôn đến rồi?" Phục Hy nghĩ, một tay thu Tiên Thiên Bát Quái, vội vàng chạy ra ngoài.

Vừa ra cửa, cậu thấy những người Nhân tộc đang ồn ào vây quanh phía trước, khiến cậu không thể nhìn thấy cảnh tượng phía trước, chỉ có từng tiếng kinh hô truyền đến từ phía trước: "Linh thú?

Vì sao lại đến bộ lạc của chúng ta?" "Ta biết rồi!

Kỳ Lân!

Thụy thú Kỳ Lân đó!" "Trên lưng nó còn cõng một thứ!

Chẳng lẽ là tặng cho thủ lĩnh của chúng ta?" "Đúng rồi!

Thủ lĩnh của chúng ta tài trí hơn người, xứng đáng nhận được lễ vật của thần thú!

Đây chính là điềm báo Hoa Tư Thị của Nhân tộc chúng ta sắp hưng thịnh, Nhân tộc đại hưng a!" "Mau!

Mau đi bẩm báo thủ lĩnh!

Ngơ ngác làm gì!" "…" Từng tiếng kinh hô từ trong đám đông truyền ra, cũng vào lúc này, những người đó mới tỉnh khỏi kinh ngạc, muốn thông báo cho Phục Hy.

"Kỳ Lân?

Cũng theo thứ gì đó?" Đôi mắt Phục Hy lóe lên tinh quang, trong lòng thầm nghĩ, không lẽ đây là thủ đoạn của Sư tôn?

Phải biết rằng sau đại kiếp Long Hán, Kỳ Lân đã cực kỳ hiếm thấy, huống chi lại trải qua đại kiếp Vu Yêu và việc Hồng Hoang bị phá vỡ tái tạo, thần thú lại càng hiếm thấy hơn!

Giờ đây Kỳ Lân hiện thế cũng theo thứ gì đó đến, Phục Hy đều cảm thấy đây là thủ đoạn của Sư tôn!

Chẳng mấy chốc, đám đông nhường đường, Kỳ Lân cũng theo Hà Đồ Lạc Thư nhẹ nhàng bước tới, cuối cùng dưới ánh mắt kinh ngạc vui mừng của mọi người, Kỳ Lân quỳ phục trước mặt Phục Hy.

"Thật sự là đến tìm thủ lĩnh!

Thần thú tặng lễ!" "Ha ha ha!

Đây chính là thời đại đại hưng của bộ lạc Hoa Tư chúng ta!" "Đông Thắng Thần Châu đã thống nhất!

Từ điềm lành này, Nhân tộc thống nhất không còn xa nữa!" "…" Tất cả Nhân tộc có mặt đều vui mừng hô vang.

Đối với họ, đây thực sự là một chuyện thần kỳ, và cũng là một chuyện đại hỉ!

Lúc đó, con Kỳ Lân đang phủ phục dưới đất khẩu thổ nhân ngôn, ngữ khí tràn đầy vẻ kính trọng: "Ta là Kỳ Lân, cảm nhận được Nhân tộc Chi Hoàng tiềm long sắp hưng, đặc biệt đến tặng lễ.

Đây là Hà Đồ Lạc Thư, mong Nhân tộc sớm ngày thống nhất, nắm

giữ đại thế Nhân giới…" Kỳ Lân khẩu thổ nhân ngôn, một lần nữa khiến những người Nhân tộc có mặt kinh ngạc lớn, sau khi nghe rõ lời của Kỳ Lân, tất cả Nhân tộc càng kích động vô cùng!

Lời Kỳ Lân nói sao?

Nhân Hoàng tiềm long sắp hưng!

Cũng có nghĩa là, Phục Hy chính là Nhân Hoàng, Nhân tộc thống nhất không còn xa nữa!

Nếu trước đây chỉ là suy đoán, thì bây giờ đã có chứng cứ xác thực rồi!

Tất cả Nhân tộc có mặt đều hân hoan kích động khôn xiết, thậm chí có người trực tiếp chạy ra ngoài, bắt đầu tuyên truyền tin tức Phục Hy được thần thú Kỳ Lân công nhận là Nhân Hoàng!

Đối với Phục Hy, điều cậu xem trọng hơn lại là Hà Đồ Lạc Thư trên lưng Kỳ Lân.

Nghe rõ lời của Kỳ Lân, Phục Hy trước tiên hành lễ với Kỳ Lân, sau đó vội vàng tiến lên lấy Hà Đồ Lạc Thư trên lưng Kỳ Lân xuống, đặt trong tay cẩn thận quan sát.

"Đã như vậy, xin cáo từ." Kỳ Lân thấy vậy bất đắc dĩ cười, nó không ngờ nhiệm vụ hoàn thành, nó cũng không định nán lại, ở trong rừng quá lâu, giờ đây đám đông quá ồn ào, khiến nó có chút không quen.

Ngay sau đó, dưới chân Kỳ Lân sinh ra mây trắng tuyết, bay lên không trung, bay về phía xa.

Phục Hy hành lễ với nó xong, trở về nhà mình, bắt đầu nghiên cứu Hà Đồ Lạc Thư trong tay.

Không biết vì sao, cậu luôn cảm thấy Hà Đồ Lạc Thư này có chút

quen mắt.

Cùng với nghiên cứu, cậu càng ngày càng cảm thấy sự huyền diệu vô cùng trong Hà Đồ Lạc Thư, càng trực tiếp bắt đầu thôi diễn làm thế nào để cải tiến Bát Quái đã phát minh trước đó.

Cứ như vậy, Phục Hy một mặt nghiên cứu Hà Đồ Lạc Thư, một mặt cải tiến chế độ, khiến bộ lạc không ngừng cường đại.

Danh tiếng và truyền thuyết thần kỳ của cậu cũng được lưu truyền khắp tất cả Nhân tộc ở Tứ Đại Thần Châu của Nhân giới.

Chỉ trong mười năm ngắn ngủi, danh tiếng của Phục Hy liền truyền khắp các Thần Châu khác, bước chân chinh phạt cuối cùng cũng một lần nữa bắt đầu.

Chương 338

Lại hai mươi năm trôi qua, đại quân bộ lạc Hoa Tư Thị tiến vào ba Thần Châu khác, với thực lực khác biệt một trời một vực đã quét sạch các Nhân tộc ở các Thần Châu đó.

Đến năm thứ ba mươi lăm Phục Hy có được Hà Đồ Lạc Thư, Nhân tộc Tứ Đại Thần Châu cuối cùng cũng thống nhất!

Bộ lạc Hoa Tư Thị trực tiếp chuyển biến thành Hoa Tư Quốc Độ.

Cũng vào một ngày trong năm đó.

Hoàng thành Hoa Tư Quốc, trong Nhân Hoàng cung điện, Phục Hy cuối cùng cũng tham thấu Hà Đồ Lạc Thư, cải tiến Tiên Thiên Bát Quái thành Tiên Thiên Ngũ Hành Bát Quái!

Khi có được Tiên Thiên Ngũ Hành Bát Quái mới, công đức quanh thân Phục Hy không ngừng lượn lờ, nồng đậm đến mức phát ra vô số ánh sáng rực rỡ.

Nhưng cậu hoàn toàn không để ý, lấy Tiên Thiên Ngũ Hành Bát Quái bắt đầu thôi diễn thiên thời, tổng kết tất cả những biến hóa cặn kẽ của trời đất ở Tứ Đại Thần Châu.

Cùng với sự thôi diễn, công đức trong cung điện càng ngày càng nồng đậm, bầu trời toàn bộ hoàng thành trực tiếp hiển hiện ra dị tượng công đức chưa từng xuất hiện sau đại kiếp Vu Yêu!

Vô số Nhân tộc thấy vậy kinh ngạc khôn xiết, từng người quỳ gối bên ngoài cung điện không ngừng bái lạy, lớn tiếng hô thần tích giáng thế!

Chẳng mấy chốc, Phục Hy trong cung điện kết thúc thôi diễn, ung dung đẩy cửa lớn, bước ra đại điện, lớn tiếng hô vào bầu trời: “Ta là

Phục Hy Nhân tộc!

Hôm nay định thiên thời, chế tiết khí!" "Mặt trời mọc mặt trăng lặn, đen trắng phân biệt, bốn mùa tuần hoàn…" "Đến đây!

Nhân tộc sáng tạo lịch pháp, một năm có bốn mùa, một mùa có ba tháng, một tháng có ba tuần, tổng cộng có hai mươi bốn tiết khí!" Cùng với lời hô của Phục Hy, bầu trời chấn động không ngớt, một luồng lực lượng Thiên Đạo thần thánh lan tỏa ra, truyền tiếng nói của cậu khắp Tam Giới!

Dị tượng đã xuất hiện từ lâu trên bầu trời cuối cùng cũng đạt đến đỉnh điểm, vạn trượng kim quang công đức trực tiếp hiện ra, dưới sự bầu bạn của tiên nhạc và hương thơm kỳ lạ, chiếu thẳng xuống Phục Hy!

Trong chớp mắt, Phục Hy trực tiếp bị vô số kim quang công đức rực rỡ bao phủ. ...

Cùng lúc đó, trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Công Đức Bảo Điện chợt bùng phát vạn trượng Hồng Mông Tử Quang.

Giây tiếp theo, một luồng uy áp bá đạo khủng bố vô cùng, vượt trên cả Thiên Uy chợt bộc phát!

Các linh thú kỳ lạ trên Bồng Lai Tiên Đảo lập tức phủ phục xuống đất, toàn thân run rẩy không ngớt, tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Đại Bằng kim sí đang tu luyện trong cung điện càng không cẩn thận, trực tiếp bị luồng Thánh Uy đó đè bẹp, tức khắc làm vỡ gạch lát sàn, ngã sõng soài trên đất!

"Là Thánh Nhân chi uy!

Sư tôn Dĩ Lực Chứng Đạo, thành Thánh rồi sao?!" Đại Bằng kinh

hãi kêu lớn.

Chỉ trong chớp mắt, luồng Thánh Uy đó liền hoàn toàn biến mất, lại có vô số đại trận trên Bồng Lai Tiên Đảo che đậy thiên cơ, bên ngoài không ai phát giác. ...

Nhân giới, Đông Thắng Thần Châu, Hoàng cung Hoa Tư Quốc.

Phục Hy vì Nhân tộc định ra lịch pháp, trời đất không ngừng chấn động, vạn trượng công đức giáng xuống, rót vào thể nội Phục Hy.

Lập tức, Tam Giới chấn động, vô số đại năng đều kinh ngạc khôn xiết. ...

Oa Hoàng Cung.

Phục Hy vừa được công đức rót vào, tâm thần Nữ Oa tức khắc có cảm ứng.

"Huynh trưởng cuối cùng cũng có đại công đức nhập thể!

Vị trí Nhân Hoàng danh xứng với thực!" "Ha ha ha!

Đại Sư huynh không lừa ta, tu vi của huynh trưởng một ngày ngàn dặm, Nguyên Thần càng có thể quy về bản thể!" Chỉ thấy Nữ Oa thần sắc kích động khôn xiết, trong miệng còn lẩm bẩm.

Sau đó, thân ảnh nàng chớp lên, hư không nổi lên một trận gợn sóng, toàn bộ thân ảnh nàng chìm vào hư không. ...

Năm vị Thánh Nhân khác cũng phát hiện ra điều này ngay lập tức.

Đều vô cùng hân hoan, dù sao trong mắt họ, Nhân tộc thống nhất mới là cơ sở để truyền bá Đạo thống, nếu Nhân tộc rời rạc, thì hoàn toàn bất lợi cho việc truyền Đạo.

Năm vị Thánh Nhân cũng đồng loạt rời khỏi đạo trường, lần lượt đi về phía nơi Phục Hy đang ở. ...

Thiên giới.

Trời đất chấn động, với tư cách là trung tâm của Tam Giới, Thiên Đình chịu ảnh hưởng lớn nhất.

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 339

Hạo Thiên Kính khổng lồ lơ lửng trong đại điện, mặt kính lúc này đang phát ra kim quang rực rỡ vô cùng.

Bên trong đang chiếu rọi cảnh tượng Phục Hy được vô số công đức rót vào cơ thể.

"Nhiều công đức như vậy!" "Nhân tộc không hổ là tộc được Thiên Đạo thuận ứng!" "Trong thời gian ngắn như vậy liền thống nhất Nhân tộc, thủ đoạn của Phục Hy thật phi phàm!" "Đừng quên!

Phục Hy là người tu hành theo vị đó đó…" "Giờ đây Nhân giới thống nhất, Phục Hy có công đức lớn lao, vị Nhân Hoàng đầu tiên không ai khác ngoài cậu ấy!" "Nhiều công đức như vậy, e rằng đều có thể trực tiếp quay về vị trí Chuẩn Thánh, thậm chí thực lực còn hơn cả trước đây!" "Không chỉ như vậy, sau này còn kiêm cả đại khí vận Nhân tộc, đây là đại phúc a, thật khiến người ta đố kỵ!" "Đố kỵ thì có ích gì, lại không có một muội muội Thánh Nhân…" "…" Nhìn cảnh tượng trong Hạo Thiên Kính, các Thiên quan Thiên tướng trong Lăng Tiêu Bảo Điện không khỏi cảm khái.

Đối với họ, kỳ ngộ của Phục Hy thật khiến người ta chắt lưỡi.

Vốn dĩ vì đại chiến Vu Yêu mà nhục thân vẫn lạc, Nguyên Thần còn bị trọng thương.

Kết quả được Nữ Oa cứu về, lại có thể đầu thai Nhân tộc, trở thành Nhân Hoàng!

Đơn giản là thăng trầm lớn lao a, kích thích vô cùng a, tự nhiên dẫn đến liên tục phát ra cảm thán.

Còn về những lời nào nên nói, những lời nào không nên, với tư

cách đệ tử của Tam Thanh thì họ không có nhiều kiêng kỵ như vậy.

Hạo Thiên và Dao Trì, Khổng Tuyên, sau khi xem cảnh này lại vô cùng hân hoan.

Nhân tộc lúc đầu là do họ giáo đạo thành công.

Giờ đây nhìn Nhân tộc thống nhất, bách tính an cư lạc nghiệp, trong lòng tự nhiên tràn ngập hân hoan.

"Chuyện Nhân Hoàng, là do các vị Sư huynh của ta đã quyết định, chúng ta sẽ không can thiệp…" Cùng với lời nói của Hạo Thiên, các Thiên quan Thiên tướng đều khẽ cung thân, rồi lui đi. ...

Nhân giới, Hoàng thành Hoa Tư Quốc.

Lực lượng công đức trên người Phục Hy nhanh chóng được hấp thu.

Cậu chỉ cảm thấy trong cơ thể có một luồng năng lượng khủng bố đang vận chuyển.

Giây tiếp theo, khí tức trên người cậu liền bắt đầu bùng nổ như tên lửa!

Thoát phàm thành Địa Tiên!

Đột phá thành Thiên Tiên!

Đột phá thành Kim Tiên!

Đột phá thành Thái Ất Kim Tiên!

Đột phá thành Đại La Kim Tiên!

Đột phá thành Chuẩn Thánh Sơ Kỳ!

Mãi cho đến cuối cùng, tu vi của cậu mới vững vàng dừng lại ở Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Trong quá trình này, Nguyên Thần của cậu trọng sinh quay về, các

loại ký ức tiền kiếp mới không ngừng xuất hiện trong đầu cậu.

Cũng vào lúc này, trên bầu trời truyền đến sáu luồng Thánh Uy.

Ba đạo nhân quanh thân bao phủ thanh khí trắng tuyết đang cưỡi mây, chính là Tam Thanh Thánh Nhân.

Phía sau có hai vị đạo nhân lưng gù ngồi trên Kim Liên màu vàng kim, chính là hai vị Giáo chủ Phương Tây.

Một nữ tử quanh thân tràn ngập hồng quang phá không mà đến, chính là Nữ Oa Thánh Nhân.

Nhìn Phục Hy tu vi khôi phục thành Chuẩn Thánh, phía sau lượn lờ khí vận Nhân tộc hóa thành rồng, trong mắt Nữ Oa Thánh Nhân tràn ngập vẻ kinh hỉ!

"Huynh trưởng!" Thân ảnh Nữ Oa chớp lên, hạ xuống trước mặt Phục Hy, khẽ nói.

"Tiểu muội…" Phục Hy thấy vậy hơi sững sờ, lúc này cậu đã khôi phục toàn bộ ký ức tiền kiếp, đang nhìn Nữ Oa với ánh mắt phức tạp.

"Chúc mừng Phục Hy trở thành Nhân Hoàng!" Lúc đó, Tam Thanh cùng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng lần lượt hạ xuống, mỉm cười nói với Phục Hy.

"Phục Hy Nhân tộc bái kiến chư vị Thánh Nhân." Phục Hy nói, hai chữ "Nhân tộc" vô ý nhấn mạnh cực kỳ nặng, khiến khóe mắt Nữ Oa giật giật.

Chưa đợi Nữ Oa mở miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền nói: "Đã Phục Hy đã thành Nhân Hoàng, vậy thì nên tìm một đạo trường tu hành, không có đại sự của Nhân tộc thì không thể xuất thế!" Lời này vừa ra, đôi mắt các Thánh Nhân khác đều sáng lên.

Lời này nghe có vẻ là để Nhân Hoàng tu hành thật tốt, chú trọng tu

vi, kỳ thực là để Nhân Hoàng không được xuất thế, như vậy trở ngại truyền Đạo mới nhỏ!

Dù sao nếu Phục Hy thường xuyên du ngoạn trong Nhân tộc, thì truyền Đạo sao được?

Trực tiếp tin Phục Hy là được rồi!

Vì vậy, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, trừ Nữ Oa ra, các Thánh Nhân khác cũng lần lượt nói: "Chính là như vậy!

Nhân Hoàng có trách nhiệm trấn áp khí vận Nhân tộc, không thể coi thường!" Nữ Oa nghe vậy khẽ nhíu mày, kỳ thực nàng cũng không hy vọng Phục Hy lại có quá nhiều ràng buộc với Nhân tộc, có khí vận gia trì trên người là đủ rồi.

Nếu còn ràng buộc quá nhiều với Nhân tộc, nàng luôn cảm thấy sẽ ngày càng xa cách huynh trưởng.

Chương 340

Phục Hy nghe những lời này, đôi mắt khẽ cụp xuống, vẻ giận dữ đang hình thành trong đó.

Cậu sao lại không hiểu ý tứ của các Thánh Nhân này, chẳng qua là sợ mình gây rối mà thôi.

Nhưng cậu tức giận a!

Cậu là Nhân Hoàng của Nhân tộc, lẽ nào phải ẩn dật tu hành, hoàn toàn không quản Nhân tộc?

Đương nhiên không muốn!

Nhưng không muốn thì sao?

Tiểu muội xem ra không thích có thêm nhân duyên với Nhân tộc, uy thế Thánh Nhân khác làm sao cậu dám mạo phạm?

Trong lòng cậu khẽ thở dài: "Xem ra Sư tôn chưa bế quan xong, nếu không họ cũng không dám càn rỡ như vậy!" Thấy Phục Hy không nói gì, mấy vị Thánh Nhân đại hỉ.

"Đã Nhân Hoàng không có ý kiến, vậy thì xin Sư muội hãy đưa Nhân Hoàng ẩn thế đi." Lúc này, Lão Tử Thánh Nhân mở miệng.

Tâm trạng của hắn vô cùng vui vẻ, nếu Phục Hy trực tiếp rời đi, thì nhân lúc Lưu Nhĩ không có mặt, chẳng phải có thể âm thầm bồi dưỡng Nhân Hoàng kế tiếp sao?

Phải biết rằng Lưu Nhĩ đã bế quan từ mấy chục năm trước rồi.

Tu vi đến trình độ như vậy, bế quan mấy vạn năm cũng là chuyện bình thường!

Đến lúc đó, khí vận Nhân tộc không nhất định còn ở trên người

Phục Hy nữa a… Thế nhưng ngay lúc đó, một giọng nói lạnh lùng chợt truyền đến từ phía sau: "Lão Tử, tâm tư của ngươi càng ngày càng nhiều rồi…" ...

"Lão Tử, tâm tư của ngươi bây giờ quá nhiều rồi!" Câu nói có chút lạnh lùng đột nhiên truyền đến từ phía sau mấy vị Thánh Nhân, tức khắc khiến trong lòng họ giật mình!

Giây tiếp theo, một bóng người vận đạo phục màu vàng kim vượt qua, đi đến trước mặt Phục Hy.

Chính là Đại Sư huynh!

"Không thể nào!" "Chúng ta là Thánh Nhân mà!

Đã sớm tham thấu thiên cơ rồi!" "Vì sao lại xuất hiện không một tiếng động, mà ta lại không hề phát hiện!" Mấy vị Thánh Nhân trong lòng chấn động khôn xiết, đều đang suy đoán tu vi của Đại Sư huynh bây giờ đã đạt đến trình độ nào?

Khiến họ càng ngày càng khó mà dự liệu!

Đối mặt với sự kinh ngạc của họ, Lưu Nhĩ lại không hề để ý một chút nào, hắn hân hoan nhìn Nhân Hoàng Phục Hy, khóe miệng khẽ nhếch lên nói: "Con đã biết tất cả ký ức tiền kiếp và kiếp này rồi…" Lưu Nhĩ vừa nói xong, liền dừng lại.

Bởi vì Phục Hy đã trực tiếp quỳ bái xuống, hoàn toàn không để ý đến thần sắc khó coi của Nữ Oa bên cạnh.

"Đệ tử Phục Hy Nhân tộc bái kiến Sư tôn!

Đệ tử đã biết tất cả!" Phục Hy quỳ bái dưới đất ngẩng đầu nhìn Lưu Nhĩ, trên mặt tràn đầy vẻ thành kính, ngữ khí càng tràn đầy sự kính trọng.

Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Phục Hy kiếp trước tuy có tính

cách cô ngạo, không hợp với các đại năng khác, nhưng đó rốt cuộc chỉ là kiếp trước.

Phục Hy bây giờ đã lăn lộn trong Nhân tộc bao nhiêu năm, dưới sự giáo đạo của Lưu Nhĩ bao nhiêu năm, tâm cảnh đã sớm kiên cố vô cùng.

Dù có khôi phục ký ức tiền kiếp, nhưng đó cũng chỉ là thêm một đoạn ký ức mà thôi, nội tâm cậu vẫn yêu thích thế giới Nhân tộc này, yêu thích tất cả mọi thứ của thế giới này!

Bao gồm cả Sư tôn đã giáo đạo cho cậu các loại tư tưởng sáng tạo mới.

"Thiện!

Con đã là Nhân Hoàng của Nhân tộc, không cần đa lễ như vậy." Lưu Nhĩ một tay đỡ Phục Hy đang quỳ bái dưới đất dậy, nụ cười trên miệng hắn hoàn toàn không thể che giấu.

Trên đường đến đây, trong lòng hắn đã có một suy nghĩ.

Đó là nếu Phục Hy khôi phục ký ức sẽ như thế nào?

Tính cách có thay đổi lớn không?

Có trực tiếp dốc sức ủng hộ Nữ Oa, không màng Nhân tộc không?

Nếu như vậy, thì Lưu Nhĩ sẽ tự mình ra tay, truất phế cậu.

Nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, Lưu Nhĩ có thể giáo đạo ra một Nhân Hoàng có tư tưởng mới, cũng có thể hủy diệt cậu.

Đương nhiên, hắn cũng không phải là người chỉ biết nhìn cục diện, tất cả đều phải xem lựa chọn đạo pháp của Phục Hy.

Giờ đây nhìn cử chỉ của Phục Hy, Lưu Nhĩ trong lòng vô cùng hài lòng, bởi vì hắn không nhìn lầm, không giáo đạo sai người.

Phục Hy, xứng đáng với danh xưng Nhân Hoàng!

“Vậy sau khi biết ký ức tiền kiếp, con định làm gì?” Đỡ Phục Hy dậy, Lưu Nhĩ tiếp tục mỉm cười hỏi.

Phục Hy nghe Lưu Nhĩ hỏi, nhìn Nữ Oa một cái thật sâu, sau đó kiên định nói: “Sư tôn ở trên!

Đệ tử tiền kiếp đã phụ Nhân tộc, kiếp này, con là Phục Hy Nhân tộc, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn là Phục Hy Nhân tộc!” Lời này vừa ra, Lưu Nhĩ chưa mở miệng, Nữ Oa trực tiếp không nhịn được nữa!

Chỉ thấy nàng vẻ mặt thương cảm nhìn Phục Hy, mở miệng nói: “Huynh trưởng!

Chương 341

Huynh có biết đang nói gì không?" Nàng không ngờ, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng!

Vốn dĩ trong mắt Nữ Oa, Phục Hy đầu thai Nhân tộc, khi đó có thể làm Nhân Hoàng, liền nắm giữ khí vận Nhân tộc, có thể dùng nó để gia trì tu luyện.

Lại thêm sự phụ trợ của nàng, không chừng có thể giúp Phục Hy thành Thánh, hai huynh muội đều thành Thánh há chẳng phải rất tốt sao!

Nhưng bây giờ thì sao?

Lời của Phục Hy có ý gì?

Muốn ràng buộc với Nhân tộc không chỉ một chút?

Càng lún càng sâu sao!

"Tiểu muội… đây là lựa chọn của ta." Phục Hy thở dài, cũng thương cảm nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa nghe vậy thần sắc thất vọng, nhất thời không biết nói gì nữa.

Lưu Nhĩ thấy vậy càng đại hỉ, trong lòng trực hô tiểu tử này thật biết điều a!

Nếu Nữ Oa sớm quản Nhân tộc thì có nhiều chuyện như vậy sao?

Hàm nghĩa trong lời của Phục Hy là chỉ việc Nữ Oa đã gây ra đại chiến Vu Yêu a!

"Thiện!" Lưu Nhĩ lại mỉm cười nói một chữ, sau đó tiếp tục nói: "Đã là Nhân Hoàng, vậy thì hãy chọn một người kế thừa trong Nhân

tộc, sau đó về Bồng Lai Đảo tu hành đi." Nói xong, Lưu Nhĩ chưa đợi Phục Hy trả lời, trực tiếp quay người đối diện với Lão Tử Thánh Nhân đang muốn nói lại thôi.

"Ta biết tâm tư của ngươi!

Đồ nhi Phục Hy của ta đã thành Nhân Hoàng, nắm giữ khí vận Nhân tộc, thừa kế đại thế Thiên Đạo, tu vi tuy chỉ có Chuẩn Thánh, nhưng Nhân tộc bất diệt, thì nó bất tử!

Hãy nhớ kỹ!

Nó không còn là phàm tục nữa!

Đã giống như các ngươi, là tồn tại bất tử bất diệt!

Chư vị Sư đệ, hãy thu lại tâm tư của mình đi!" Lưu Nhĩ từng câu từng chữ như sao băng giáng xuống lòng mấy vị Thánh Nhân, khiến trong lòng họ chấn động khôn xiết!

Bởi vì họ rõ ràng cảm giác được, giữa lời nói của Đại Sư huynh, trên người hắn toát ra một luồng khí thế khiến tất cả đều tâm quý!

Luồng khí thế đó, bá đạo vô cùng, dường như có thể hủy diệt tất cả, lại dường như nội hàm sinh cơ bồng bột!

"Là khí tức Lực Chi Đại Đạo cảnh giới Thánh Nhân!" Với tư cách là một trong những Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần, Lão Tử Thánh Nhân trực tiếp kinh hô thành tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Một tiếng hô ra, Nguyên Thủy Thánh Nhân và Thông Thiên Thánh Nhân cũng không khỏi kinh hãi, bởi vì họ cũng cuối cùng đã hiểu vì sao khí tức phát ra từ Lưu Nhĩ lại có cảm giác quen thuộc như vậy!

Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và cả Phục Hy nghe vậy đều sững sờ, Lực Chi Đại Đạo cảnh giới Thánh Nhân?

Chẳng lẽ có nghĩa là… "Chẳng lẽ đã thành Thánh!

Dĩ Lực Chứng Đạo?" Thông Thiên Thánh Nhân tính tình nóng nảy, không hề do dự, trực tiếp mở miệng hỏi, nhưng lại hỏi ra nghi vấn trong lòng tất cả mọi người có mặt.

Nhìn ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nghi vấn của mọi người, Lưu Nhĩ lại vươn vai một cái, khí tức trên người hắn tức khắc nhạt nhòa không còn.

"Nếu không thì các ngươi nghĩ ta bế quan làm gì?" Lưu Nhĩ ngáp một cái, chẳng hề để tâm hỏi.

Một câu hỏi ra, lại khiến mọi người sững sờ.

Bởi vì câu trả lời này đặc biệt là đang khẳng định a!

Khẳng định đích xác đã Dĩ Lực Chứng Đạo a!

Bế quan làm gì?!

Đặc biệt là bế quan mấy chục năm Dĩ Lực Chứng Đạo, gọi là bế quan?

Đơn giản là không thể dùng ngôn ngữ hình dung!

Tuy rằng người tu hành bình thường bế quan còn lâu hơn hắn a!

Ai thành Thánh nhanh như vậy!

Vì sao Dĩ Lực Chứng Đạo một chuyện lớn như vậy, họ lại không hề cảm giác được một chút nào?

Họ đều liên tưởng đến những trận pháp trên Bồng Lai Đảo có thể vây khốn Nữ Oa.

Lập tức hiểu ra, những trận pháp đó đã che đậy dao động thành Thánh của Lưu Nhĩ.

Lúc này, tất cả đều tĩnh lặng, Lão Tử Thánh Nhân vừa nói khá

nhiều cũng tĩnh lặng, chỉ đứng một bên, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Thôi được rồi!

Không có gì thì giải tán đi, Phục Hy đã thống nhất Nhân tộc, cũng thuận tiện cho việc truyền Đạo thống rồi, nhưng đừng quên những gì đã nói trước đó, không được vượt quá giới hạn." Lưu Nhĩ nói với họ, sau đó quay người bỏ đi.

Chương 342

...

Sau khi Lưu Nhĩ xuất hiện trấn nhiếp sáu Thánh, sáu Thánh đều lui đi.

Phục Hy triệu tập tất cả đại thần, ban bố một ý chỉ khiến tất cả Nhân tộc chấn kinh.

Đó là, muốn nhường ngôi.

Vô số đại thần tự nhiên đều khẩn khoản giữ lại, cuối cùng đều bị cậu kiên quyết từ chối.

Cuối cùng trong cung điện rộng lớn, chỉ còn lại một người, đó chính là người mà Phục Hy đã chọn, Hiên Viên.

Phải nói Hiên Viên là người quả cảm, trong lòng lại có đại mưu lược, giỏi dẫn binh tướng đánh trận, khi Phục Hy chinh phạt các bộ lạc khác, Hiên Viên đã lập vô số công lao, trở thành cánh tay phải của Phục Hy.

Cũng chính vì vậy, Phục Hy mới xác định hắn là người kế thừa của mình.

"Từ nay về sau, ta sẽ theo Thánh Sư ẩn thế ở Bồng Lai, Nhân tộc sẽ giao lại cho con." Phục Hy ngồi trên bảo tọa, nói với Hiên Viên, từng câu từng chữ kiên định vô cùng, không có một chút ý tứ lưu luyến.

Cậu đã giác tỉnh ký ức tiền kiếp, tự nhiên sẽ không lưu luyến vị trí này.

Chỉ là, Nhân tộc vẫn khiến cậu có chút vướng bận.

Nếu tiếp tục tại vị, sự phát triển của Nhân tộc tất nhiên sẽ nhanh hơn.

Nhưng Sư tôn cũng đã nói, Nhân tộc gánh vác đại thế trời đất, không nên có quá nhiều can thiệp, thống nhất Nhân tộc, cậu cũng đã làm đủ rồi.

Hiên Viên đã theo Phục Hy rất lâu, nghe lời Phục Hy nói xong, tự biết quyết định trong lòng Phục Hy không thể thay đổi.

Hắn chỉ có thể chắp tay vái lạy, tỏ rõ nhất định sẽ không phụ ý chỉ của Phục Hy.

Phục Hy thấy vậy, không nói thêm gì nữa, khẽ vỗ tay vịn vương tọa, thân ảnh lóe lên, trực tiếp biến mất.

Sau đó, Hiên Viên lên ngôi, trở thành Quân chủ Nhân tộc thứ hai.

...

Còn về Phục Hy, thì một lần nữa đến thành phố tu hành của Nhân tộc ở trung tâm Đông Thắng Thần Châu.

Cuối cùng dưới sự chào đón của Đại Bằng, cậu nhập trú Bồng Lai Đảo, từ đó về sau theo Lưu Nhĩ tu hành, không còn can thiệp vào sự phát triển của Nhân tộc.

Lần tu hành này, cậu cuối cùng cũng không còn là những sáng tạo phàm tục nữa, mà là thực sự tu hành.

Bao gồm Đạo pháp, bao gồm trận pháp, luyện đan, luyện khí.

Chính cái gọi là nhất pháp thông vạn pháp minh, trận pháp là phương diện cơ bản nhất của luyện đan và luyện khí.

Giờ đây Đạo trận pháp của Lưu Nhĩ đã vượt xa Thông Thiên Thánh Nhân, hắn tự nhiên bắt đầu nghiên cứu luyện đan luyện khí.

Vì vậy, hắn giúp Phục Hy dùng đại công đức luyện chế ra Hậu

Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Ngũ Hành Bát Quái Bàn, sau khi chú nhập công đức, trực tiếp trở thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, có thể trấn áp khí vận Nhân tộc.

Sở dĩ phải nghiên cứu luyện đan luyện khí, đó là vì con đường phía sau.

Giờ đây hắn đã thành Thánh, Hồng Hoang trong mắt hắn đã quá nhỏ bé rồi.

Hắn muốn thăm dò không gian Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang.

Không chỉ vì Khai Thiên Thức của Bàn Cổ, hắn muốn biết bên ngoài Hồng Hoang Hỗn Độn rộng lớn đến mức nào, có những thế giới khác không?

Thế giới của kiếp trước của hắn, có tồn tại trong Hỗn Độn không?

Biết luyện đan luyện khí, đương nhiên là để có chuẩn bị phòng ngừa bất trắc. ...

Khi Lưu Nhĩ bắt đầu giáo đạo Phục Hy.

Nhân tộc được Hiên Viên tiếp quản, càng lập hiệu Hoàng Đế.

Nhưng dù sao không có sự giáo đạo của Lưu Nhĩ, Hiên Viên sau khi làm Nhân Hoàng, đối mặt với vô số việc quản lý Nhân tộc, nhất thời có chút mơ hồ.

Nhân tộc bây giờ an cư lạc nghiệp, bách tính an khang, nhưng cũng chính vì vậy, hắn mới mơ hồ.

Bởi vì công tích của Phục Hy trước đây thực sự quá cao a!

Không chỉ hoàn thành thống nhất Nhân tộc, sáng tạo các loại chế độ, phát minh.

Ngay cả lịch pháp cũng được thôi diễn và phát minh, Hiên Viên

đối với điều này áp lực như núi, bởi vì trước đây hắn chỉ biết dẫn binh đánh trận thôi a!

Vì vậy, hắn bắt đầu hỏi, làm thế nào để làm Nhân Hoàng, mới có thể có đại công tích.

Thế nhưng vừa hỏi, thời gian không ngừng trôi đi, bởi vì thủ đoạn của Phục Hy trước đó thực sự quá mạnh mẽ, dẫn đến sau khi cậu thoái vị, Nhân tộc không có đại sự nào xảy ra.

Vừa hỏi, mười năm thời gian đã trôi qua.

Chương 343

Mãi cho đến một ngày, Nam Chiêm Bộ Châu cuối cùng cũng truyền đến một tin tức.

"Khải bẩm Bệ Hạ, Nam Chiêm Bộ Châu truyền đến chiến báo!" "Ở trung tâm huyết hải của bộ châu có một bộ lạc Vu nhân thượng cổ, tên là Cửu Lê, họ đang phát động tấn công Nhân tộc chúng ta!" Hiên Viên ngồi trên ngai vàng trong hoàng cung đã mười năm nghe chiến báo này, trực tiếp kích động đứng dậy, trên mặt nào có một chút lo lắng về việc không có công tích?

"Chiến!

Trẫm sẽ tự mình dẫn binh chinh phạt!" Hiên Viên vung tay lớn, khí phách ngút trời.

Cuối cùng hắn cũng biết, công tích của mình sẽ đến từ đâu!

Chính là bộ lạc Cửu Lê đó! ...

Khi Hiên Viên triệu tập đại quân, thiên cơ dũng động, các Thánh Nhân đều có cảm ứng. ...

Địa Phủ, Bình Tâm Điện.

Cảm ứng được đại thế quật khởi của bộ lạc Cửu Lê, Bình Tâm Nương Nương khẽ lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

"Ai… Thôi vậy, cứ để họ tránh né một chút đi, cũng xem như hoàn thành tâm nguyện của các huynh trưởng." Bình Tâm Nương Nương khẽ lẩm bẩm.

Nàng bày tỏ sự hiểu biết đối với việc bộ lạc Cửu Lê tranh đoạt khí vận Nhân tộc.

Dù sao trong bộ lạc Cửu Lê còn lại mấy vị Đại Vu, nhất định sẽ tuân thủ di nguyện của Tổ Vu, tranh thủ để Vu tộc xưng bá toàn bộ Hồng Hoang, dù kẻ địch là những người đã kết duyên. ...

Khi thiên cơ dũng động, Tam Thanh cũng tụ tập ở đạo trường Côn Luân Sơn của họ.

"Giờ đây bộ lạc Cửu Lê quật khởi, muốn tranh khí vận với Nhân tộc, chúng ta cũng đến lúc truyền Đạo thống rồi." Lão Tử Thánh Nhân nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Thánh Nhân đang ngồi trước mặt mình.

"Huynh trưởng nói đúng, dù sao trong bộ lạc Cửu Lê có Đại Vu, Nhân tộc phàm tục nhất định không địch nổi!" Thông Thiên nghe vậy gật đầu nói.

"Vậy thì chúng ta phải ra tay trước!" Nguyên Thủy nheo mắt, tiếp lời: "Hay là để đệ tử dưới tòa của ta đi trước phụ trợ?" Lão Tử Thánh Nhân nghe vậy khẽ gật đầu, dù sao dưới tòa hắn cũng chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, tu vi hiện tại không đủ.

Thông Thiên nghe vậy hơi sững sờ, ngay sau đó cũng không có ý tranh giành với Nguyên Thủy, liền gật đầu biểu thị đồng ý.

Nguyên Thủy thấy vậy vô cùng hài lòng, liền hạ lệnh cho đệ tử dưới tòa là Quảng Thành Tử hạ sơn xuất thế, phụ trợ Nhân Hoàng Hiên Viên!

Sở dĩ là Quảng Thành Tử, bởi vì lúc này trong số các đệ tử dưới tòa của Quảng Thành Tử, hắn có tu vi cao nhất, đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Các đệ tử khác cao nhất cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên Hậu Kỳ.

Đối với Nguyên Thủy, truyền Đạo thống Xiển Giáo cho Nhân tộc, tự nhiên trực tiếp chọn người có tu vi cao nhất mới yên tâm.

Vì vậy, Quảng Thành Tử liền trở thành người đầu tiên xuất thế truyền Đạo thống trong Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo.

Kết quả sau khi Nguyên Thủy ban ý chỉ, hắn hưng phấn hạ sơn, đi vào Nhân tộc.

Sau khi nhận Thánh lệnh của Nguyên Thủy Thánh Nhân, Quảng Thành Tử liền trong ánh mắt ngưỡng mộ của chúng sư huynh đệ mà xuống núi.

Y nhanh chóng đến Nhân tộc, trực tiếp cưỡi mây đạp gió xuất hiện trước mặt Hoàng Đế Hiên Viên, người đang chuẩn bị xuất binh.

"Bẩm Nhân Hoàng!

Ngô chính là đệ tử Xiển Giáo Quảng Thành Tử, phụng lệnh của Nguyên Thủy Thánh Nhân, đến đây phò trợ Nhân Hoàng!" Quảng Thành Tử lơ lửng trên trời, sau lưng vác một thanh kiếm.

Không để ý đến sự kinh ngạc của tất cả Nhân tộc, y trực tiếp hành lễ với Hoàng Đế mà nói.

Lời vừa dứt, tiên vụ quanh thân y tỏa ra không ngừng, quả có phong thái đại tiên hiện thế thần cảnh.

Hoàng đế Hiên Viên thấy vậy, nhanh chóng hồi thần, thần sắc đại hỉ nói: "Đại thiện!

Có Tiên trưởng thần trợ!

Là đại hạnh của ngô!" Nói xong, không đợi những người khác phản ứng, Hoàng đế Hiên Viên trực tiếp hạ lệnh: "Hôm nay, Quảng Thành Tử đại tiên sẽ là Quốc sư của ngô, được vạn dân kính ngưỡng!" Hoàng đế Hiên Viên vui mừng cũng phải, phải biết rằng vào thời Phục Hy, Nhân tộc có Thánh sư thu đồ, Thánh sư hiện thế, dị tượng khắp trời đất… đủ loại truyền thuyết không ngừng!

Bản thân nhậm chức Nhân Hoàng, nhưng lại chẳng có gì đặc biệt, vậy hậu thế sẽ nhìn nhận như thế nào?

Chẳng lẽ là vị vua vô vi sao?

Vì vậy hiện tại Quảng Thành Tử hiện thế, mang theo Thánh lệnh của Thánh Nhân đến phò trợ, tự nhiên y vui mừng vô cùng!

Hiện giờ Nhân tộc phàm tục đối với Cửu Lê bộ lạc cũng chỉ biết chút ít.

Giờ đây tiên nhân xuất hiện, tự nhiên y mong muốn từ Quảng Thành Tử mà biết được một số tin tức về Cửu Lê bộ lạc.

Bởi lẽ, biết mình biết người trăm trận trăm thắng!

Quảng Thành Tử thấy Hoàng đế Hiên Viên trực tiếp phong mình làm Quốc sư, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, thầm khen Hoàng đế là người biết cách làm việc.

Chương 344

Vì thế, y cũng cùng Hoàng đế Hiên Viên xuất binh, hướng về Nam Chiêm Bộ Châu… Trên đường, hai người trò chuyện, Hoàng đế có quá nhiều điều không biết, như tu hành, như trường sinh, nhưng hiện tại điều y muốn biết nhất là chuyện về Cửu Lê bộ lạc.

Vì vậy, y nhanh chóng hành lễ hỏi Quảng Thành Tử: "Không biết Tiên trưởng có hiểu biết gì về Cửu Lê bộ lạc chăng?" Quảng Thành Tử nghe xong khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Sở dĩ như vậy là vì y biết Cửu Lê bộ lạc là gì, nhưng lại không rõ tình hình cụ thể.

Sau đó y liền nói cho Hoàng đế những điều mình biết.

"Vu tộc, chính là một trong những bá chủ thượng cổ Hồng Hoang, thống trị đại địa Hồng Hoang, đối lập với Yêu tộc thống trị Thiên giới." "Sau trận Vu Yêu đại chiến, Vu tộc gần như diệt vong, chỉ còn tàn dư bộ lạc lưu lại bên Huyết Hải, chính là nguồn gốc của Cửu Lê bộ lạc ngày nay." "Hơn nữa, phần lớn Cửu Lê bộ lạc ngày nay là kết tinh giữa Vu tộc và Nhân tộc, Nguyên Thần vô tổn, thân thể tuy không cường hãn như thượng cổ nhưng lại mạnh hơn Nhân tộc rất nhiều." "Chính là những gì ngô biết." Hoàng đế Hiên Viên nghe vậy cau mày, bởi vì y nghe thấy từ "phần lớn"… "Quốc sư!

Chẳng lẽ trong Cửu Lê có những tu hành giả cường đại từ thượng cổ?

Thực lực của họ ra sao?

Số lượng bao nhiêu?" Hiên Viên vội vàng hỏi.

Hiện giờ các quốc gia Nhân tộc chỉ có phàm tục, tu hành giả gần

như không có.

Nếu trong Cửu Lê bộ lạc có số lượng lớn Vu tộc, vậy làm sao mà địch lại?

Cho dù quân đội có đông đảo đến đâu, cũng không thể địch lại tu hành giả!

Nghe lời của Hiên Viên, Quảng Thành Tử chớp chớp mắt, đây cũng là vấn đề.

Nếu Nhân tộc không địch lại Cửu Lê, vậy y xuống núi chẳng phải trò cười sao?

Rốt cuộc trong Cửu Lê bộ lạc có bao nhiêu Vu tộc thuần chính?

Trong lòng y cũng tò mò về điều này.

Từ khi bái nhập môn hạ của Nguyên Thủy, tuy giao đấu với tu hành giả không ít, nhưng thật sự chưa từng đối đầu với Vu tộc… Quảng Thành Tử nhìn Hiên Viên với ánh mắt trấn an, khẽ nói: "Nhân Hoàng không cần lo lắng, ngô sẽ đi trước dò xét tình hình Cửu Lê." Nói xong, dưới ánh mắt hy vọng của Hiên Viên, Quảng Thành Tử vác trường kiếm xoay người cưỡi mây bay đi, hướng về Nam Chiêm Bộ Châu. … Thiên giới, trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Thân là Ngọc Đế Hạo Thiên đang chăm chú nhìn chiếc Hạo Thiên Kính lơ lửng giữa điện.

Dao Trì bên cạnh cũng đầy vẻ tò mò.

"Kỳ quái, Vu tộc lại tấn công Nhân tộc sao?" Dao Trì cau mày hỏi Hạo Thiên.

Trong lòng nàng thực sự không hiểu, Vu tộc không phải vẫn hòa hảo với Nhân tộc sao?

Trận Vu Yêu đại chiến là vì Nhân tộc mà Vu tộc mới đối đầu với

Yêu tộc, cuối cùng gần như diệt tộc.

Giờ lại đánh nhau?

Hoàn toàn không hiểu nổi!

Nghe lời của Dao Trì, Hạo Thiên đảo mắt, thở dài nói: "Có lẽ chính vì Vu tộc như vậy, Đại sư huynh mới đồng ý cho Vu tộc và Nhân tộc cạnh tranh khí vận Nhân giới chăng?" Dao Trì nghe xong nửa hiểu nửa không nói: "Vậy là Đại sư huynh đã thương nghị với Bình Tâm Nương Nương sao?

Mới cho phép Vu tộc và Nhân tộc tranh giành khí vận thiên địa?" "Ừm, Vu tộc ngày nay phần lớn là Vu nhân, họ cũng có tư cách tranh giành khí vận, có lẽ Đại sư huynh muốn cho những Tổ Vu đã khuất một lời giải thích chăng, dù sao trước đây họ cũng là Thánh Vu mà…" Hạo Thiên gật đầu nói, trực tiếp đoán ra chân tướng.

Sau đó lại quay đầu nhìn Cửu Lê bộ lạc trong Hạo Thiên Kính, khẽ nói: "Nhưng dù như vậy, Vu tộc cũng không thể tranh đoạt nổi Nhân tộc đâu…" "Vì sao?

Đại sư huynh thiên vị sao?" Dao Trì lại không hiểu hỏi.

Đối mặt với những điều bàn tán xôn xao bên ngoài, nàng thực sự không tìm hiểu sâu nhiều.

"Không!

Đại sư huynh sớm đã tập hợp những tu hành giả Nhân tộc lại, không cho họ xuất thế, để giải thích cho Vu tộc.

Chỉ là các vị Thánh Nhân khác chưa chắc đã như vậy đâu…" Hạo Thiên chớp chớp mắt, nói với Dao Trì: "Các Thánh Nhân nhất định không vừa mắt Vu tộc, có thể thấy rõ từ việc Nguyên Thủy Thánh Nhân phái Quảng Thành Tử phò trợ Hoàng đế." "Không thì ta cũng muốn trợ giúp Nhân tộc chứ?

Trong đó có khí vận mà, chúng ta cũng chiếm chút tiện nghi đi…” Dao Trì nghe vậy trợn tròn mắt, vẻ mặt thực sự kinh ngạc.

“Tranh giành khí vận Nhân tộc với Thánh Nhân sao?

Tranh giành sao?” Dao Trì kinh ngạc hỏi.

Từ khi trở thành Vương Mẫu, nàng đã thu liễm tính tình, để làm mẫu nghi thiên hạ.

Không ngờ giờ Hạo Thiên lại muốn chơi lớn như vậy?

Muốn đối đầu với Thánh Nhân sao?

“Không lấy thì là đồ bỏ, Đại sư huynh không quản vì muốn giải thích cho Vu tộc, ta không thể để mấy vị Thánh Nhân kia chiếm tiện nghi vô ích được!” Hạo Thiên không chút do dự nói, thần sắc vô cùng kiên định.

Y không quên khi Thiên Đình mới thành lập, những Thánh Nhân kia vì muốn nhập trú Thiên Đình mà không tiếc thể diện, giúp đỡ, kết quả chẳng phải vì muốn khống chế thực quyền Thiên Đình sao?

Những năm qua, nhờ vào thủ đoạn cứng rắn, y đã thu phục không ít Thiên quan Thiên tướng.

Đối với khí vận Nhân tộc, y tuyệt đối không nương tay!

Chương 345

Với tư cách Ngọc Đế, tâm cảnh của y đã vô tình xảy ra biến hóa… Đối với điều này, Dao Trì cũng có chút hứng thú, không khỏi hỏi: "Vậy có cần ta ra tay không?" Hạo Thiên nghe vậy, hai mắt sáng rỡ, khóe miệng nở nụ cười đáp: "Đồ Vu Kiếm…" "Đồ Vu Kiếm?" Dao Trì lại một lần nữa kinh ngạc, trợn tròn mắt. … "Đồ Vu Kiếm?!" Trong Linh Tiêu Bảo Điện Thiên Đình, Vương Mẫu Dao Trì nghe lời của Ngọc Đế Hạo Thiên liền kinh hô.

Lúc này trên mặt nàng tràn đầy vẻ khó tin, đôi mắt trợn tròn khiến Hạo Thiên không khỏi đắc ý cười một tiếng.

"Đúng vậy!

Đồ Vu Kiếm." Hạo Thiên khẽ nói, tay phải lật một cái, một thanh trường kiếm bình thường xuất hiện trong tay.

Dao Trì thấy vậy càng kinh ngạc hơn, bởi vì thanh kiếm này nhìn tuy vô cùng bình thường, nhưng năng lượng tỏa ra lại cực kỳ quỷ dị, dường như có một loại sức mạnh hủy diệt đặc biệt vậy!

"Đồ Vu Kiếm?

Sao lại có nó!" Đôi mắt đẹp của Dao Trì lập tức lóe lên hung quang, lông mày dựng đứng, thần sắc vô cùng nghiêm nghị!

Không trách nàng lại như vậy, phải biết rằng phương thức chế tạo Đồ Vu Kiếm ngày nay đã không còn là điều bí ẩn, hầu hết các Đại Năng đều biết.

Đó chính là dùng huyết nhục hồn phách của Nhân tộc để đúc thành.

Hiện giờ Hạo Thiên lại lấy ra Đồ Vu Kiếm, chẳng phải nói rõ y đã

ra tay với Nhân tộc sao?

Vốn dĩ luôn coi Hạo Thiên là huynh trưởng, Dao Trì không khỏi nổi giận!

Nhân tộc là do nàng và Nữ Oa giáo hóa ra, nàng có tình cảm đặc biệt với Nhân tộc.

Bất kể thanh kiếm này từ đâu mà có, nàng tự nhiên phải chất vấn!

Thấy Dao Trì có thần sắc như vậy, Hạo Thiên lập tức chột dạ, cũng không dám giả thần bí nữa, trực tiếp nói rõ lịch sử của Đồ Vu Kiếm.

Nguyên lai, thanh kiếm này là thanh trường kiếm bình thường đầu tiên mà Côn Bằng đã dùng Nhân tộc để thử nghiệm chế tạo Đồ Vu Kiếm, và bị y tiện tay vứt bỏ trong cung điện cũ của Côn Bằng.

Hạo Thiên sau khi lên làm Ngọc Đế, tuần du tam thập tam thiên, vừa khéo phát hiện ra thanh kiếm này.

"Trong thanh kiếm này huyết nhục hồn phách Nhân tộc rất ít, uy lực quá yếu, nên bị Côn Bằng vứt bỏ." Hạo Thiên nhìn thanh trường kiếm trong tay, khẽ thở dài nói.

Nói thật, nếu không phải huyết nhục và hồn phách Nhân tộc đã dung hợp làm một với thanh kiếm, y đã sớm hủy diệt nó rồi.

Giáo hóa Nhân tộc đã lâu, không có tình cảm thì là giả dối… Dao Trì lúc này lại ngây người, ánh mắt phức tạp nhìn thanh Đồ Vu Kiếm duy nhất còn sót lại trên thiên địa.

"Ai, vậy thì hãy trả thanh kiếm này về Nhân tộc đi, có lẽ đó cũng là tâm nguyện của hồn phách Nhân tộc trong kiếm." Mấy hơi thở sau, Vương Mẫu Dao Trì khẽ nói.

Hạo Thiên nghe vậy gật đầu đáp: "Ta cũng có ý này." … Tây Hạ

Ngưu Châu, Cực Lạc Thế Giới Lôi Âm Cổ Sát.

Lúc này, hai vị Thánh nhân phương Tây là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang ngồi trên hai đài sen vàng.

Chúng được luyện chế dựa trên hình dạng của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, có phẩm giai là Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Tuy kém xa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nhưng cũng không mất đi chút nào sự trang trọng.

"Sư huynh, hiện giờ Tam Thanh đã động thân truyền giáo, chúng ta nên làm gì?" Chuẩn Đề Thánh Nhân với vẻ mặt từ bi, hỏi Tiếp Dẫn Thánh Nhân bên cạnh.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân với quang luân sau lưng vận chuyển không ngừng, khẽ lắc đầu nói: "Chúng ta không vội." "Vì sao?

Hiện giờ vị kia không quản tới Nhân tộc, chúng ta chẳng phải nên lập tức phái đệ tử môn hạ đến Nhân tộc truyền đạo, tranh đoạt tiên cơ sao?" Chuẩn Đề cau mày, đầy vẻ khó hiểu hỏi Tiếp Dẫn.

"Sư đệ, hiện giờ đệ tử môn hạ của chúng ta, có đấu lại đệ tử dưới trướng Tam Thanh không?" Tiếp Dẫn không đáp mà hỏi ngược lại, khóe miệng đầy vẻ bất đắc dĩ.

Chuẩn Đề khẽ cau mày, lập tức nghĩ đến vô số đệ tử của Xiển Giáo và Tiệt Giáo, sau đó không khỏi lắc đầu không nói gì.

Trước đây y không đi tìm hiểu, giờ so sánh lại, đệ tử Tây Phương Giáo quả thực không bằng Tam Giáo.

Trừ Nhân Giáo của Lão Tử chỉ có một đệ tử ra.

Xiển Giáo có Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, hơn nữa còn có Thập Nhị Kim Tiên cùng các đệ tử đời thứ hai, nghe nói còn bắt đầu bồi dưỡng đệ tử đời thứ ba.

Tiệt Giáo có Tứ Đại Nội Môn Đệ Tử, Tùy Thị Thất Tiên, hơn nữa còn có vô số đệ tử tinh anh ngoại môn, môn đồ còn nhiều hơn Xiển Giáo.

Còn Tây Phương Giáo thì sao?

Hiện giờ có chút thực lực thì không có mấy người, so sánh sao?

Tranh giành sao?

Chuẩn Đề trên mặt đâu còn nửa phần vẻ từ bi, hoàn toàn biến thành vẻ sầu khổ.

"Vậy phải làm sao đây?" Nói rồi, Chuẩn Đề Thánh Nhân hỏi Tiếp Dẫn bên cạnh.

Không ngờ Tiếp Dẫn Thánh Nhân khóe miệng nở một nụ cười, nhả ra một chữ: "Đợi!" Chữ vừa thốt ra, khiến Chuẩn Đề Thánh Nhân lập tức ngây người.

"Đợi?

Đợi người nào, đợi việc gì?" Chuẩn Đề nói ra nghi vấn trong lòng.

Chương 346

Lời nói vừa dứt, Tiếp Dẫn cũng không giả thần bí nữa, mở miệng nói ra điều trong lòng: "Ngày gặp Tam Thanh, ta nhận thấy, Tam Thanh sẽ xảy ra tranh chấp." Lời này vừa ra, trực tiếp hóa giải nghi vấn trong lòng Chuẩn Đề, thậm chí khiến y hai mắt sáng lên, vội vàng hỏi: "Sư huynh?

Không cần chúng ta ra tay, Tam Thanh sẽ nội bộ xảy ra tranh chấp sao?" "Đúng là như vậy…" Tiếp Dẫn tiếp tục nói: "Ta thấy Nguyên Thủy tâm cơ thâm sâu như biển, tự cho mình là cô ngạo, sớm đã không vừa mắt đệ tử Tiệt Giáo.

Chỉ riêng một điểm này thôi, y sẽ không nhường khí vận Nhân tộc cho Tiệt Giáo." "Từ việc đệ tử Xiển Giáo đầu tiên truyền đạo, có thể biết họ đã ra tay rồi…" Một tràng lời của Tiếp Dẫn truyền vào tai Chuẩn Đề, khiến trên mặt y hiện lên nụ cười: "Diệu thay!

Vậy chúng ta cứ đợi!

Trong thời gian chờ đợi, chúng ta sẽ âm thầm bồi dưỡng đệ tử!" "Đợi đến lúc, địch tổn ta thịnh!

Chẳng phải là tuyệt diệu sao!" Chuẩn Đề Thánh Nhân cười liên tục nói, dáng vẻ hoan hỉ đó với vẻ sầu khổ trước đó quả là một trời một vực.

Tiếp Dẫn cũng cười theo: "Đúng là như vậy…" Sau đó hai người quyết định, hiện giờ tạm thời không ra tay, mà đứng một bên quan sát.

Hơn nữa còn bắt đầu âm thầm bồi dưỡng Tam Thiên Cẩu Đà. … Nam Chiêm Bộ Châu.

Quảng Thành Tử sau khi đồng ý với Hiên Viên, liền cấp tốc bay đi

một mạch.

Đến gần khu vực trung tâm Nam Chiêm Bộ Châu, y mới bắt đầu chậm lại bước chân.

Dù sao Nam Chiêm Bộ Châu không chỉ có Cửu Lê bộ lạc, mà còn có Tu La tộc của Huyết Hải, không thể quá phóng túng được.

Sau đó, y liền bắt đầu tìm kiếm, không lâu sau đã tìm thấy tung tích của Cửu Lê bộ lạc.

"Oanh!" Tuy nhiên, vừa mới tiếp cận, y đã cảm thấy một cỗ chiến ý ngút trời ập đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, y thấy một bóng dáng huyết hồng phá không mà tấn công!

"Kiếm!" Quảng Thành Tử kinh hãi, trong miệng hô lớn.

Thanh tiên kiếm sau lưng lập tức xuất hiện trong tay y, không một chút do dự, trực tiếp vung về phía trước!

"Xoảng!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên, Quảng Thành Tử cảm nhận được cự lực truyền đến, sau một đòn liền lợi dụng lực đẩy để lùi lại!

Cũng chính vào lúc này, y mới cuối cùng nhìn rõ thân ảnh bất ngờ ra tay tấn công.

Đó chính là một người khổng lồ tay trái cầm khiên vuông bằng đồng xanh, tay phải cầm rìu lớn bằng đồng xanh, hai tay như vượn, trên người tỏa ra sát khí kinh thiên!

"Phóng tứ!

Ngươi là ai?

Dám cản đường ngô!" Quảng Thành Tử tay cầm tiên kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng vào người khổng lồ đối diện, trong miệng gầm lên

giận dữ.

Chỉ thấy người khổng lồ kia hai mắt nheo lại, vẻ hung ác hiện rõ, trong miệng đáp lại bằng giọng ngang tàng: "Ngô là Đại Vu Hình Thiên!

Thằng nhãi ranh nào?

Dám tự tiện xông vào Vu tộc!" … Nhân giới, bên ngoài Cửu Lê bộ lạc ở Nam Chiêm Bộ Châu.

"Ngô là Đại Vu Hình Thiên!

Thằng nhãi ranh nào!

Dám tự tiện xông vào Vu tộc!" Hình Thiên tay cầm rìu lớn khiên khổng lồ, trong miệng quát lớn với Quảng Thành Tử.

Lơ lửng trên trời, Quảng Thành Tử cảm thấy cánh tay phải cầm kiếm tê dại nghe vậy liền ngẩn ra.

Đại Vu Hình Thiên ư?

Trong Vu tộc lại có Đại Vu thực lực như vậy, xem ra việc chinh phạt này không hề dễ dàng chút nào!

Vừa mới giao thủ một lần, y đã có nhận định nhất định về thực lực của Đại Vu Hình Thiên trước mắt.

Trong lòng thầm đánh giá, cảnh giới nhục thân của y sánh ngang Đại La Kim Tiên, quả thực không tầm thường!

Đương nhiên, dù như vậy, y cũng không hề e ngại.

Tuy cùng trong một cảnh giới, tu luyện nhục thân có thể áp đảo tu hành giả tu luyện Nguyên Thần.

Dù sao, y cũng không phải Đại La Kim Tiên bình thường, sự lĩnh ngộ về kiếm pháp ý cảnh của y đã thoát tục, tự thành pháp tắc.

Vì thế, sau khi thấy Hình Thiên với vẻ mặt hung ác tự xưng danh tính, tiên kiếm trong tay Quảng Thành Tử khẽ nằm ngang, tiếng kiếm reo vui tai lập tức vang lên.

“Ngô là Quảng Thành Tử, đệ tử đứng đầu dưới trướng Nguyên Thủy Thánh Nhân!” “Nay phụng Thánh Nhân chi mệnh phò trợ Nhân Hoàng, lập đại công tích.

Đại Vu vô tri, lại dám cản trở ngô hành sự sao?

Không sợ uy Thánh Nhân ư?” Quảng Thành Tử thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt như kiếm nhìn thẳng vào Đại Vu Hình Thiên, trong miệng bất mãn nói.

Nhưng không ngờ, lời này vừa ra, không những không dọa được Hình Thiên, ngược lại còn khiến Hình Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Chương 347

“Ha ha ha ha!

Ta tưởng ai, hóa ra là đám Xiển Giáo này!

Đệ tử đứng đầu, chỉ biết lôi Thánh Nhân ra dọa người sao?

Hơn nữa, các ngươi có Thánh Nhân sư tôn, Vu tộc ngô cũng có Thánh Nhân nương nương, các ngươi dọa ai?” Chỉ thấy Đại Vu Hình Thiên dựng chiếc khiên vuông bằng đồng xanh khổng lồ xuống đất, một tay cầm rìu một tay vuốt lưỡi rìu, nhìn Quảng Thành Tử với ánh mắt đầy vẻ trào phúng, nụ cười trên khóe miệng hoàn toàn không che giấu.

Quảng Thành Tử hai mắt híp lại, ngón trỏ tay phải cầm kiếm khẽ gõ vào chuôi kiếm.

Nếu có đệ tử Xiển Giáo nào quen thuộc với Quảng Thành Tử ở đây, nhất định sẽ nhận ra ngay lúc này Quảng Thành Tử đang ở bờ vực nổi giận.

Không sai, Quảng Thành Tử nghe Hình Thiên trào phúng như vậy, coi thường Xiển Giáo như vậy, trong lòng tự nhiên nổi lửa ngút trời.

Nhưng sau khi nghe xong lời của Hình Thiên, y cũng cuối cùng hiểu ra.

Thì ra mọi chuyện của Vu tộc, là do vị nương nương hóa thân Địa Phủ kia âm thầm đồng ý ư… Vậy là đệ tử của sư tôn y, đang đối đầu với Vu tộc đại diện cho Bình Tâm Nương Nương ư?

Y không khỏi kiềm chế ngọn lửa giận trong lòng.

Đụng chạm đến Thánh Nhân, đó không phải chuyện đùa đâu… Quảng Thành Tử với vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ khẽ thở ra một

hơi, nhìn người khổng lồ trước mắt, rồi lại nhìn bộ lạc khổng lồ phía sau đối phương.

"Thì ra là vậy, vậy là Cửu Lê bộ lạc chính là hậu duệ của Vu tộc và Nhân tộc sao?" Quảng Thành Tử nhìn thẳng Hình Thiên, mở miệng hỏi.

Chỉ thấy Hình Thiên khóe miệng nhếch lên, hào sảng gật đầu nói: "Đúng vậy!

Có muốn đánh một trận không?" Vừa nói "đánh một trận", chiến ý trên người Hình Thiên lại một lần nữa dâng cao, dường như khoảnh khắc tiếp theo sẽ xông ra tấn công Quảng Thành Tử bằng một rìu vậy.

Quảng Thành Tử cảm nhận được sát khí từ đối phương truyền đến, trong lòng hơi kinh ngạc.

Sớm đã nghe nói Vu tộc hiếu chiến, nay gặp mặt, quả nhiên hung bạo!

Nhưng lúc này y không có ý định đánh một trận với đối phương, cho dù kiếm ý có mạnh đến đâu, giao đấu với một Đại Vu có thân thể cường hãn đến biến thái, quá tốn sức.

Có đánh thắng được hay không chưa nói, ma quỷ mới biết trong Cửu Lê bộ lạc còn bao nhiêu tàn dư Đại Vu.

Nếu bị bao vây, có khi còn phải bỏ mạng!

"Hừ!" Y khẽ hừ một tiếng, dưới chân sinh ra tiên vụ trắng như tuyết, trực tiếp bay vọt lên trời.

Khi Hình Thiên còn chưa kịp phản ứng, y đã biến mất.

"Lần sau!

Ngô nhất định sẽ giết ngươi!" Cuối cùng, Quảng Thành Tử chỉ để lại một câu nói hung ác như vậy.

Tại chỗ, Hình Thiên tay cầm rìu lớn nghe vậy khóe miệng giật giật: "Xí…" … Trong lòng Quảng Thành Tử, người hiểu thời thế là kẻ tuấn kiệt.

Y không hề cảm thấy việc độn thổ bỏ chạy có chút mất mặt nào, ngược lại trên đường độn thổ quay về doanh địa Nhân tộc, trong lòng y thầm nghĩ mình đi đúng rồi.

Nếu còn chậm trễ, có khi còn bị Vu tộc bao vây!

Ta (lão tử) trí tuệ!

Quảng Thành Tử vừa nghĩ trong lòng, vừa nhanh chóng quay về doanh địa Nhân tộc ở Nam Chiêm Bộ Châu.

Do thế công của Cửu Lê bộ lạc cực nhanh, cực mãnh liệt, địa bàn của Nhân tộc ở Nam Chiêm Bộ Châu đã bị chiếm mất ba phần tư.

Chỉ còn lại khu vực phía Đông Nam Chiêm Bộ Châu.

Nếu không phải Hiên Viên dùng sức mạnh cả nước xuất binh chi viện, số địa bàn còn lại có lẽ đã bị chiếm mất rồi.

Lúc này, Hiên Viên đang ở doanh địa Nhân tộc phía Đông Nam Chiêm Bộ Châu, cuối cùng cũng đợi được Quảng Thành Tử cưỡi mây về.

"Tiên trưởng!

Lần này đi có được đáp án nào không?" Chưa đợi Quảng Thành Tử hạ xuống đất, Hiên Viên một tay đặt trên thanh kiếm bên hông chạy ra, trong miệng vội vàng hỏi.

Trong lòng y tự nhiên vô cùng lo lắng, địa bàn mà Phục Hy đã gây dựng lại bị mất trong tay y.

Nếu không nhanh chóng đánh trả, phải đối mặt với tử dân như thế nào?

Phải đối mặt với Phục Hy như thế nào?

Sau khi hạ xuống đất, Quảng Thành Tử vừa đi theo Hiên Viên vào trong doanh địa, vừa lắc đầu nói: "Chuyện này phức tạp hơn ngô tưởng tượng…" Hiên Viên nghe vậy vẻ mặt đầy khó hiểu, sau khi vào doanh địa ngồi xuống, lập tức hỏi: "Xin Tiên trưởng minh ngôn!" "Cửu Lê bộ lạc, phức tạp hơn ngô nguyên tưởng, là do Thánh Nhân ý chỉ, để Vu nhân tộc và Nhân tộc danh chính ngôn thuận tranh giành khí vận…" Quảng Thành Tử đơn giản kể lại những điều mình hiểu cho Hiên Viên.

Hiên Viên vừa nghe thấy dính dáng đến Thánh Nhân, đầu óc y lập tức trở nên choáng váng, lông mày nhíu chặt lại.

Sau đó như nghĩ ra điều gì, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Quảng Thành Tử hỏi: "Tiên trưởng cũng phụng lệnh Thánh Nhân mà!

Vậy khi nào có thể thi triển tiên pháp tiêu diệt Cửu Lê bộ lạc?" Theo y thấy, Quảng Thành Tử đã là đệ tử của Thánh Nhân, thực lực nhất định không kém, tiêu diệt Cửu Lê bộ lạc đó, nhất định không khó!

Nhưng không ngờ, Quảng Thành Tử nghe lời của y lại lắc đầu đáp: "Không!

Chương 348

Nếu ngô ra tay, Đại Vu của Vu tộc cũng sẽ ra tay.

Đến lúc đó, một mình ngô khó địch lại chúng Vu…" Y nhìn Hiên Viên với ánh mắt an ủi, khẽ nói: "Theo ngô thấy, vẫn nên do Nhân Hoàng dẫn binh chinh phạt bộ lạc Vu nhân Cửu Lê, phàm tục đối phàm tục, Đại Vu của Vu tộc sẽ không ra tay." Hiên Viên nghe vậy lông mày dựng đứng, trong lòng lập tức sinh ra sự bất mãn.

Mẹ nó, làm nửa ngày lại muốn ta ra tay, vậy thì có ích gì chứ?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng y sẽ không nói ra, chỉ khẽ gật đầu: "Chỉ có thể như vậy." Lời nói vừa dứt, ngữ khí đối với Quảng Thành Tử đã bình đạm xa cách hơn rất nhiều.

Ngày thứ hai, Hiên Viên dẫn binh thân chinh, đại quân dàn trận hùng hổ, chỉ thẳng Cửu Lê. … Nhân giới Hồng Hoang.

Kim Ô vừa mới mọc lên, Hiên Viên liền dẫn đại quân dàn trận, xông về phía Cửu Lê bộ lạc!

Vu nhân vẫn luôn chú ý đến Nhân tộc cũng vậy, nhanh chóng cũng dàn quân đối diện với đại quân Nhân tộc.

Hai quân cách nhau mười dặm, đều trừng mắt nhìn đối phương.

Dưới ánh nắng chiếu rọi, thủ lĩnh hai quân đều đứng ở phía trước nhất, bốn mắt nhìn nhau.

Bên Nhân tộc là Hiên Viên, thủ lĩnh của đại quân Vu nhân lại là một người vóc dáng cao lớn, toàn thân tỏa ra khí tức hoang dã.

"Ngô là Nhân Hoàng Hiên Viên!

Kẻ hung bạo đối diện kia hãy báo thượng danh!" Hiên Viên tay

phải giơ lên, vô số tiếng dây cung sau lưng y vang lên, sẵn sàng chờ phát động.

Nghe lời của Hiên Viên, trong đại quân Vu nhân đối diện lại vang lên tiếng cười ồn ào, dường như nghe thấy một chuyện cười to lớn vậy.

Chỉ thấy thủ lĩnh đại quân Vu nhân cười lớn đáp lời: "Ta mới là Nhân Hoàng, Nhân Hoàng Xi Vưu!" Lời này vừa thốt ra, đại quân Vu nhân đều đồng loạt gầm lên một tiếng như phụ họa, hoàn toàn không có một chút e dè nào trước vô số cung tên, ngược lại còn khiến đại quân Nhân tộc cảm thấy một trận chiến ý chấn thiên động địa!

"Hỗn trướng đông tây!

Vu nhân dã man bất kham, không hiểu lịch pháp, không biết thiên thời!

Ngỗ nghịch Nhân tộc, giết!" Hiên Viên tức đến mức mặt tái xanh, trực tiếp rút thanh trường kiếm bên hông ra ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

Trong nháy mắt, cục diện chiến tranh bùng nổ, vô số cung tên đã sẵn sàng của đại quân Nhân tộc đều rời cung bay ra, phá không bắn về phía đại quân Vu nhân!

"Giết!

Đoạt lại thứ thuộc về ta!" Thủ lĩnh Cửu Lê bộ lạc Xi Vưu thấy vậy, cũng nổi giận gầm lớn, coi thường những mũi tên phá không bay tới, đại quân ầm ầm xông ra!

Không thể không nói, quân cung tiễn mà Phục Hy đã bồi dưỡng trước đây vẫn rất hung mãnh.

Vòng cung tiễn đầu tiên bắn ra, đã giết chết vô số quân Vu nhân ở hàng đầu.

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là một đợt, hai quân liền tràn ngập sát khí xông thẳng vào nhau, như hai dòng lũ đối chọi, vô số sinh mạng trong nháy mắt đã mất đi.

Chỉ sau một đợt chạm trán, sự hung hãn của đại quân Vu nhân liền trực tiếp thể hiện ra.

Tuy không có nhiều binh chủng, nhưng thân thể họ cường tráng gấp mấy lần Nhân tộc, một cú va chạm giẫm đạp liền khiến đại quân Nhân tộc trở tay không kịp.

Trước sức mạnh tuyệt đối, một số thuật pháp quả thực chỉ là yếu ớt, Vu nhân đã dạy cho Nhân tộc bài học đầu tiên.

Hiên Viên thấy vậy, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội vàng bắt đầu điều khiển binh chủng xuất chiến, vận dụng binh pháp sở trường để đối phó.

May mắn là, Vu nhân tuy thực lực cường hãn, có thể một địch mười, nhưng số lượng quá ít, kém xa đại quân Nhân tộc mà Hiên Viên đã điều động từ ba châu.

Vì thế, sau khi Hiên Viên dùng số lượng, tinh nhuệ, khí thế và binh pháp để đối phó với đại quân Vu nhân, thế sụp đổ của đại quân Nhân tộc mới dần dần biến mất, hai bên cũng cuối cùng trở về trạng thái cân bằng.

Đại quân phàm tục giao chiến với nhau, không hề có bất kỳ pháp thuật thần thông nào, chỉ là sự giao tranh thuần túy và nguyên thủy nhất, sự tàn sát nguyên thủy nhất!

May mắn là Nhân tộc thiện chiến trong việc sử dụng khí giới, có thể dùng điều này để bù đắp những thiếu sót, nhưng số lượng tử vong mỗi phút mỗi giây đều không thể đếm xuể.

Cũng chính vào lúc này, thủ lĩnh hai quân là Xi Vưu và Hiên Viên

cũng cuối cùng mỗi người cầm binh khí giao chiến với nhau!

Hai người không hề hoa mỹ, một đao một kiếm không ngừng giao tranh.

Xi Vưu dựa vào sức lực, Hiên Viên dựa vào sự linh hoạt, hai bên giao chiến không ngừng, trong một lúc không phân cao thấp!

Điều này nằm ngoài dự liệu của Xi Vưu, theo y thấy, Nhân tộc tiên thiên yếu ớt, lại thường xuyên sống trong cảnh an nhàn, Nhân Hoàng của họ nhất định chỉ là tầm thường.

Kết quả hôm nay vừa gặp mặt vừa giao thủ, lại ngoài dự liệu, điều này không khỏi càng kích thích chiến ý của y.

Nếu thắng, danh tiếng Nhân Hoàng của y sẽ càng danh chính ngôn thuận!

Điều y không biết là, Hiên Viên với tư cách là nhân tuyển mà Phục Hy nhìn trúng, lại từng là tả hữu tay của Phục Hy năm xưa, chiến công hiển hách, chiến lực tự nhiên không tầm thường, nếu không Phục Hy sao có thể giao phó Nhân tộc cho y?

Vì thế, sau khi giao chiến với Xi Vưu, y lập tức phát hiện ra những thiếu sót của đối phương, liền thay đổi sang dùng khéo léo cầm kiếm đối kháng, dưới chân bước theo Bát Quái Bộ mà Phục Hy đã dạy, thân thể linh hoạt bao quanh Xi Vưu mà giao chiến.

"Hỗn trướng!

Có bản lĩnh thì đối kháng trực diện với ta!" Nhanh chóng, Xi Vưu có chút mất kiên nhẫn với điều này, y cảm thấy như có sức mà không dùng được, cảm giác đánh vào không khí khiến y vô cùng khó chịu, vì thế y trực tiếp gầm lên giận dữ với Hiên Viên.

Chương 349

Cũng chính trong nháy mắt, Hiên Viên nhận ra sơ hở của Xi Vưu, thân ảnh chợt lóe đến phía sau Xi Vưu, tay phải vung lên, lợi kiếm trong tay như ánh sáng vụt xuống, trực tiếp hướng về phía gáy của Xi Vưu!

Bành!

Một kiếm bị Xi Vưu né tránh, không trúng gáy mà trúng lưng, lập tức phát ra tiếng động trầm đục.

Một vết trắng lập tức hiện ra trên lưng Xi Vưu!

Hiên Viên thấy vậy kinh ngạc, bởi vì thanh trường kiếm sắc bén nhất của Nhân tộc cũng không thể làm bị thương da thịt của đối phương!

"Chết đi!" Xi Vưu cảm thấy đau nhói ở lưng, dưới chân xoay một vòng, đại đao trong tay vung ra phía sau!

"Xoảng!" Giữa lúc Hiên Viên kinh hãi ra tay, đao và kiếm thực sự đối đầu với nhau!

Một đao tích tụ sự phẫn nộ của Xi Vưu, lực đạo lớn đến kinh người, trực tiếp làm cho hổ khẩu của Hiên Viên bị rách toác, trường kiếm trực tiếp tuột khỏi tay, thân thể y càng bị cự lực đánh bay ra, rơi vào giữa đại quân Nhân tộc.

"Bảo vệ bệ hạ!" Hiên Viên vừa hạ xuống đất đã được tướng lĩnh Nhân tộc đỡ lấy, nhanh chóng được che chắn và rút lui!

Hai bên đại quân khai chiến, điều quan trọng nhất chính là sĩ khí, tướng lĩnh chính là điểm chủ yếu nhất của sĩ khí.

Hiện giờ Nhân Hoàng bị Xi Vưu đánh bại, trong nháy mắt đại

quân Nhân tộc có chút không giữ được sĩ khí.

Xi Vưu thấy vậy ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ha ha ha ha!

Hoàng đế bất kham một kích!

Tất cả Vu nhân nghe lệnh!

Giết!" Trong khoảnh khắc, Xi Vưu nổi giận, dẫn theo đại quân Vu nhân với sĩ khí dồi dào, chiến ý ngút trời điên cuồng tấn công.

Sĩ khí đại quân Nhân tộc sụp đổ, trong nháy mắt thương vong vô số!

Sĩ khí đại quân Cửu Lê bộ lạc lại tăng thêm một tầng, trực tiếp theo Xi Vưu tàn sát Nhân tộc.

Đến khi bên ngoài quân doanh Nhân tộc ở Nam Chiêm Bộ Châu, họ mới thu binh quay về.

Dưới sự ủng hộ của mấy chục tướng lĩnh, Hiên Viên đang hôn mê mới được đưa về doanh trướng của đại bản doanh.

Quảng Thành Tử cảm nhận được, lập tức đi tới, thấy Hiên Viên đang hôn mê thì lập tức kinh hãi, vội vàng lấy đan dược mang theo bên người cho Hiên Viên dùng.

Tuy Nguyên Thủy thiện về luyện khí chứ không luyện đan, nhưng những đan dược cơ bản thường thấy của tu hành giả thì Quảng Thành Tử có, và đối với Hiên Viên, những đan dược này chính là tiên dược!

Vì thế, nhanh chóng, thương thế của Hiên Viên liền lành lại, và y đã tỉnh!

Hiên Viên tỉnh lại, tự biết tình hình bản thân, trong lòng vô cùng kinh hãi, vô cùng cảm kích bái tạ Quảng Thành Tử, trong lòng nghĩ đối phương hữu dụng.

Vì thế thái độ y lại một lần nữa thay đổi trở lại, và còn nói ra nghi

vấn trong lòng: “Dám hỏi Quốc sư, vì sao thân thể Xi Vưu lại khủng bố như vậy, lợi kiếm của Nhân tộc chúng ta cũng không thể phá vỡ da thịt y?” Quảng Thành Tử nghe vậy ngẩn người, ánh mắt nheo lại, trong lòng không biết đang nghĩ gì, nhanh chóng nói với Hiên Viên: “Chuyện này chớ hoảng, ngô sẽ đi hỏi sư tôn ngô, sẽ đi ngay!” … Quảng Thành Tử sau khi bay ra khỏi đại bản doanh Nhân tộc ở Nam Chiêm Bộ Châu, nhanh chóng quay về Côn Luân Sơn.

Vừa vào Côn Luân Sơn, liền có vô số đệ tử Xiển Giáo hỏi thăm y, còn truy hỏi chuyện xuống núi đã thành công hay chưa.

Tuy nhiên trong lòng y có điều không giải đáp được, vì thế chỉ từ chối từng người một, nhanh chóng đến cung điện của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Sư tôn, đồ nhi khi phò trợ Nhân Hoàng, gặp phải điều không hiểu, đặc biệt cầu giải đáp.” Quảng Thành Tử đối diện Nguyên Thủy Thiên Tôn, thuật lại đủ loại chuyện mình gặp phải ở Nhân giới, cuối cùng lại một lần nữa cầu giải đáp.

Tuy nhiên, vấn đề này đối với Nguyên Thủy cũng có chút khó hiểu.

Y coi thường kiểu chiến đấu dã man vô cùng của Nhân tộc.

Theo người tinh thông luyện khí mà nói, chỉ có đấu khí đấu bảo, động một chút là chấn thiên động địa mới là đánh nhau.

Còn cầm binh khí nguyên thủy nhất dùng nhục thân vật lộn?

Hoàn toàn là trò trẻ con!

Hơn nữa, cũng không thể để Quảng Thành Tử dùng bảo vật do Xiển Giáo luyện chế ra để cho Hiên Viên được.

Một khi làm như vậy, đó hoàn toàn là can thiệp vào phàm tục.

Thủ đoạn như vậy quá hiển nhiên, chưa nói có gây ra rắc rối, khiến Bình Tâm và các Thánh Nhân khác bất mãn hay không, chỉ riêng trong lòng y đã không thể vượt qua được, thực sự khinh thường việc như vậy.

Vì thế, đối mặt với ánh mắt mong đợi, đầy vẻ hy vọng của Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng lắc đầu nói: "Chuyện Nhân tộc liên quan khá nhiều, ngô cũng không tiện can thiệp vào đó.

Chi bằng ngươi đổi sang các đệ tử khác, cùng nhau đi, cùng nhau ứng đối sách." Quảng Thành Tử nghe vậy khóe miệng giật giật.

Được thôi, làm nửa ngày lại phải đi cầu cứu viện binh ư?

Nhưng vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói như vậy, tự nhiên y không dám có bất kỳ ý kiến trái ngược nào, lập tức hành lễ cao giọng hô: "Đệ tử đã hiểu!" Ngay sau đó, y liền lui ra khỏi cung điện, đến đại điện đạo trường Xiển Giáo, lập tức triệu tập tất cả đệ tử Xiển Giáo, bao gồm cả Phó Giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng cũng nghe tin mà đến.

"Ngô phụng mệnh sư tôn đến Nhân tộc phò trợ Nhân Hoàng.

Hiện giờ có khó khăn trước mắt, bất đắc dĩ phải làm phiền chư vị sư huynh đệ, xin chư vị cùng ngô đến Nhân tộc, phò trợ Nhân Hoàng…" Quảng Thành Tử nói với giọng điệu khách khí như vậy.

Nghe lời của Quảng Thành Tử, hầu hết tất cả đệ tử Xiển Giáo đều trực tiếp nói muốn gác lại mọi việc trong tay, cùng nhau đi.

Chương 350

Cuối cùng, dưới sự sắp xếp của Quảng Thành Tử, Phó Giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân và Thập Nhị Kim Tiên cùng Quảng Thành Tử, với ý chí chiến đấu hăng hái quay trở lại Nhân tộc.

Đoàn đệ tử Xiển Giáo này quả là tinh anh trong số tinh anh.

Trừ Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử là Đại La Kim Tiên ra, mười một Kim Tiên còn lại đều đã đạt thực lực Thái Ất Kim Tiên.

Hiên Viên thấy vậy càng đại hỉ, sau khi nghênh đón đoàn đệ tử Xiển Giáo vào doanh trướng ngồi xuống, vội vàng hỏi Quảng Thành Tử: "Không biết Tiên trưởng có kế sách đối địch nào không?" Lời vừa thốt ra, Quảng Thành Tử mí mắt giật giật, mẹ nó, làm gì có kế sách đối địch nào, sư tôn còn không biết!

Lần này đi chỉ là để gọi thêm người thôi… Dưới ánh mắt mong đợi của Hiên Viên, Quảng Thành Tử lại nhìn sang Nhiên Đăng Đạo Nhân, người cũng là Đại La Kim Tiên, nhưng danh tiếng lại vang dội hơn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân sống đã lâu, có thể truy tố từ thời viễn cổ, cùng thời với Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh, kinh nghiệm của y tự nhiên vô số.

Vì thế, dưới ánh mắt của Quảng Thành Tử, y khẽ mỉm cười, trực tiếp mở miệng giải thích: "Nhân Hoàng chớ vội, ngô có hai pháp ứng đối." Trong doanh trướng, mọi người nghe vậy đều hai mắt sáng lên, Hiên Viên càng kích động vui mừng nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, vô cùng lễ phép hỏi: "Xin Tiên trưởng hiến sách!" Nhiên Đăng Đạo Nhân không dài dòng như hai Giáo chủ phương Tây, cũng không giả thần bí, sau khi nghe Hiên Viên hỏi, trực tiếp đáp: "Phương pháp

thứ nhất, chính là tìm kiếm binh khí có thể phá vỡ thân thể Xi Vưu, hơn nữa binh khí này không thể thoát ly phàm tục.

Sau đó do Nhân Hoàng cầm binh khí này, liền có thể chiến thắng Xi Vưu." "Phương pháp thứ hai, thì càng đơn giản hơn, chúng ta, các đệ tử Xiển Giáo cùng nhau ra trận, gia nhập chiến cuộc, đối kháng với Đại Vu của đối phương.

Nếu chúng ta thắng, thì có thể tiện tay tiêu diệt thế lực của Cửu Lê bộ lạc…" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn thần sắc đầy chiến ý trên mặt mười hai Kim Tiên đang ngồi, khẽ lắc đầu nói tiếp: "Tuy nhiên, chuyện này biến số cực nhiều, dù sao chúng ta không biết Vu tộc tàn dư còn lại bao nhiêu, nếu không cẩn thận, nguy cơ mất mạng ngay trước mắt." Nghe xong lời của Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong khoảnh khắc cả doanh trướng đều chìm vào tĩnh lặng.

Hiên Viên nghe ngay cả những tiên nhân này cũng có khả năng mất mạng, tự nhiên không dám mở miệng ép buộc, chỉ chằm chằm nhìn lướt qua các tiên nhân đang ngồi.

Đương nhiên, trong ánh mắt y vẻ hy vọng rất rõ ràng.

Lúc này, Quảng Thành Tử mở miệng.

Chỉ thấy y nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi: "Phó Chưởng Giáo, không biết trong phương pháp thứ nhất vừa nói, binh khí phàm tục có thể phá vỡ Xi Vưu kia có thật không, là vật gì?" Ý của Quảng Thành Tử vô cùng đơn giản, nếu thật sự có thần binh phàm tục như vậy, vậy thì bọn họ luyện chế ra là được rồi!

Phải biết rằng, trong môn hạ Tam Giáo, Xiển Giáo chính là thiện trường luyện khí, đó là sở trường của họ!

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe lời của Quảng Thành Tử, lộ ra vẻ mặt như thể đã sớm dự liệu y sẽ hỏi như vậy, trực tiếp đáp: "Có đấy,

nhưng phương pháp chú tạo của nó có phần trái với thiên hòa, chúng ta không thể làm!" Hiên Viên nghe vậy ngẩn người, trái với thiên hòa?

Tiên nhân cũng sợ thiên hòa sao?

Thần binh nào lại trái với thiên hòa?

Y nghĩ rồi trực tiếp hỏi: "Không biết Tiên trưởng nói đến binh khí nào?

Vì sao lại trái với thiên hòa?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn sâu vào Hiên Viên một cái, không đáp mà hỏi ngược lại: "Ngô xin hỏi Nhân Hoàng trước, nếu phải hy sinh mấy vạn người, thậm chí mấy trăm vạn người để chú tạo kiếm, Nhân Hoàng có nguyện ý không?" Lời này vừa thốt ra, thần sắc phản ứng của các vị đang ngồi không đồng nhất.

Mười hai Kim Tiên đều lộ ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Cuối cùng, họ đã hiểu thần binh phàm tục mà Nhiên Đăng Đạo Nhân nói đến rồi, mẹ nó, chẳng phải đó chính là nguồn gốc của Vu Yêu đại chiến sao!

Yêu tộc bắt giữ Nhân tộc, dùng huyết nhục hồn phách của họ để chú tạo Đồ Vu Kiếm đó!

Hiên Viên thì lông mày nhướng lên, trực tiếp phất tay từ chối: "Tự nhiên là không được!

Ngô có thể hy sinh tính mạng tử dân để chiến đấu, thì có gì khác với chiến bại đâu!" Nghe lời của Hiên Viên, mười hai Kim Tiên có mặt trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ nó, nếu Hiên Viên đồng ý, bọn họ cũng không muốn làm đâu!

Chưa nói tâm có tàn nhẫn hay không, lại chưa nói phương pháp chú tạo Đồ Vu Kiếm đi đâu mà tìm, chỉ riêng việc dùng huyết nhục

sinh mạng để chú kiếm, đó không phải là việc mà đệ tử Xiển Giáo làm!

Thực sự đi ngược lại ý nguyện xuống núi truyền đạo.

Đến lúc đó bách tính Nhân tộc sẽ nhìn nhận thế nào?

Chưa nói truyền đạo, bước đi còn khó khăn chưa biết chừng!

Vì thế, nghe lời của Hiên Viên, Quảng Thành Tử thở phào một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn lướt qua các vị có mặt, trực tiếp kết luận: "Vậy thì dùng phương pháp thứ hai!

Giết!" Trong khoảnh khắc, sát ý bức người, nhiệt độ trong doanh trướng vô thức đều hạ xuống một chút. … Đại bản doanh Nhân tộc ở Nam Chiêm Bộ Châu.

Sau khi đệ tử Xiển Giáo và Nhân Hoàng Hiên Viên thương nghị, liền quyết định theo phương pháp thứ hai của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Ngày hôm sau, Hiên Viên lại một lần nữa triệu tập đại quân, và binh chủng còn tinh nhuệ hơn trước, số lượng cũng đông đảo hơn trước, hùng hùng hổ hổ liền xông về phía Cửu Lê bộ lạc mà giết!

Xi Vưu biết được, lập tức xuất binh, hai quân lại một lần nữa giao phong!

"Mạng đúng là lớn, vậy mà lại chịu một đao của ta mà không chết!" "Thôi bỏ đi, nếu chết rồi, thì cục diện chiến tranh e rằng quá vô vị!" "Truyền quân lệnh của ta, giết!" Xi Vưu cưỡi man ngưu, tay cầm hãn đao, cười lớn nói với Hiên Viên.

Ngay sau đó không còn chần chừ, man ngưu nhấc chân lao tới, dẫn đầu Xi Vưu xông vào quân địch, vô số đại quân Vu nhân bám sát theo sau!

"Đám dã man!

Chết đi!" Hiên Viên vỗ mông ngựa, cũng rút kiếm xông tới!

Tuy có chút kiêng kỵ thân thể cường hãn của Xi Vưu, nhưng lúc này trong đại quân phía sau có mười ba vị tiên nhân trấn giữ, trong lòng y lập tức như có thêm định hải thần châm, vô cùng an định.

Trong nháy mắt, hai quân lại một lần nữa va chạm như thủy triều!

Do Nhân tộc lúc này đã có sự phòng bị đối với thân thể cường hãn của đại quân Vu nhân, nên tổn thất trong đợt đối đầu lần này ít hơn rất nhiều so với lần trước.

Chương 351

Đương nhiên, những sinh mạng hy sinh trong khoảnh khắc vẫn không đếm xuể.

Chính là cái gọi là một hơi làm lại, lần thứ hai suy yếu, lần thứ ba kiệt sức.

Ba hơi thở sau, chiến ý hai bên đại quân vẫn còn, tiếng gầm thét, tiếng chém giết vang vọng trời đất.

Chỉ sau nửa nén hương, sĩ khí đại quân Nhân tộc liền bắt đầu suy yếu, ngược lại chiến ý của đại quân Vu nhân Cửu Lê vẫn còn, như tiêm vào máu gà vậy, càng giết càng điên cuồng!

"Không hổ là hậu duệ của Vu tộc, quả nhiên hung hãn hơn Nhân tộc!" "Không sai, tuy số lượng Vu nhân tộc ít, nhưng thực lực quả thực mạnh hơn Nhân tộc!" "Nếu để họ sinh sôi nảy nở, Nhân tộc thật khó mà địch nổi…" "Không phải có chúng ta sao…" "Tìm thời cơ tốt, ta thấy Hiên Viên có lẽ lại không địch nổi Xi Vưu, cần phải kịp thời ra tay, chớ để Nhân Hoàng bỏ mạng!" Nhìn chiến hỏa lan tràn, tiếng chém giết vang vọng trời đất, các đệ tử Xiển Giáo ẩn mình trong đại quân Nhân tộc khẽ thì thầm giao lưu với nhau.

Hiên Viên và Xi Vưu cũng lại một lần nữa giao phong.

Sau khi chịu thiệt thòi lần trước, Hiên Viên vừa giao chiến liền áp dụng phương thức phòng thủ dần dần tiến công, chỉ thấy y vững vàng tiến lên, tiếp tục bước Bát Quái Bộ, linh hoạt bao quanh Xi Vưu mà tấn công.

Nhưng điều buồn cười là, Xi Vưu dường như đã rút kinh nghiệm từ lần trước, lại cũng vô cùng phòng thủ, không còn hung mãnh tấn công như lần trước.

“Tên này cũng quá cẩn thận rồi!” Hiên Viên thầm nghĩ trong lòng, kiếm của y còn không thể phá vỡ da thịt đối phương, kết quả đối phương lại cẩn thận như vậy… Ngay sau đó, y lại có chút sốt ruột, nếu cứ thế này thì phải đánh bao lâu nữa?

Tại sao những tiên nhân kia không nhanh chóng ra tay?

Nếu xét về thể lực, y nhất định không bằng Xi Vưu!

Cũng chính vào lúc này, dường như nghe thấy tiếng lòng của Hiên Viên vậy, Quảng Thành Tử, người đã ẩn mình trong đại quân Nhân tộc từ lâu, đột nhiên phát hiện ra một sơ hở của Xi Vưu.

Chỉ thấy tâm thần y động một cái, Thư Hùng Kiếm đeo sau lưng lập tức lóe ra, trong nháy mắt xuyên qua vô số bóng người, trực tiếp đến đỉnh đầu Xi Vưu, mạnh mẽ chém xuống!

Tuy nhiên, dù động tác của Quảng Thành Tử có nhanh đến đâu, Đại Vu đang ẩn mình trong đại quân Vu nhân, luôn chú ý đến Hiên Viên và Xi Vưu, cũng lập tức phản ứng!

Chỉ thấy Thư Hùng Kiếm vừa chém xuống, một cây rìu lớn bay tới, mạnh mẽ đánh vào thân kiếm Thư Hùng Kiếm, khiến nó ánh sáng tối sầm lại!

“Đồ đệ Xiển Giáo vô sỉ!

Quả nhiên tự tiện can thiệp vào chuyện phàm tục, Đại Vu Vu tộc ngô cũng không còn cố kỵ nữa!” Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng gầm lớn vang lên, một người khổng lồ từ giữa Vu nhân hiện ra, chính là Đại Vu Hình Thiên, người đã giao chiến với Quảng Thành Tử trước đó!

Chỉ thấy Hình Thiên vừa xuất hiện, lấy lại cây rìu lớn, xông thẳng về phía Quảng Thành Tử đang hiện thân!

Cây rìu lớn vung xuống, Quảng Thành Tử kinh hãi, lập tức né

tránh!

Kết quả Quảng Thành Tử né tránh được, nhưng vô số Nhân tộc lại vì thế mà bỏ mạng dưới rìu!

"Hỗn trướng!

Dám ra tay làm hại Nhân tộc phàm tục, lấy mạng!" Bị vạch trần ngay trước mặt, Quảng Thành Tử trong lòng vừa tức vừa hận, mượn cớ đó lớn tiếng hô.

Ngay sau đó y cũng không còn che giấu tấn công nữa, thân ảnh cũng hóa thành lưu quang xông về phía Hình Thiên!

"Vô sỉ!

Rõ ràng ngươi động thủ trước!" Hình Thiên nghe vậy lửa giận bốc lên ngút trời, tay cầm rìu lớn và khiên khổng lồ, trong nháy mắt giao chiến với Quảng Thành Tử!

Đại La giao đấu, tự nhiên ảnh hưởng rất lớn, vô số Vu nhân và Nhân tộc trong nháy mắt bỏ mạng.

Đối với điều này, những Đại Vu và đệ tử Xiển Giáo kia cũng không còn ẩn mình nữa, từng người ra tay ngăn cản dư uy lan đến!

Lúc đó, một bóng dáng uyển chuyển đột nhiên xuất hiện, một nữ tử mặc váy trắng dài, mái tóc đỏ dài đến eo, bay theo gió.

Dung mạo của nàng càng tuyệt diễm vô cùng!

Vừa xuất hiện, nàng vung tay về phía Vu nhân, một cỗ lực lượng pháp tắc lập tức cuốn lấy tất cả Vu nhân, đưa họ đến vạn dặm xa!

"Xi Vưu!

Thu binh!" Sau khi đưa những Vu nhân đó thoát khỏi nguy hiểm, trên mặt nữ tử đầy vẻ băng sương, giọng nói lạnh lùng ra lệnh cho Xi Vưu.

“Cửu Phượng Nương Nương!” Chỉ thấy Xi Vưu vốn hung hãn vô cùng, đối mặt với nữ tử này lại có chút e ngại, lập tức hạ lệnh rút binh.

Hiên Viên thấy vậy, cũng hạ lệnh rút binh, để lại chiến trường cho Đại Vu và đệ tử Xiển Giáo!

“Đại Vu Cửu Phượng!

Không ngờ bà ta còn sống!” Lúc này, thấy Cửu Phượng hiện thân, các đệ tử Xiển Giáo đều kinh ngạc!

Phải biết rằng, sau khi Bàn Cổ khai thiên, Nguyên Thần hóa thành Tam Thanh, tinh huyết nhục thân hóa thành Tổ Vu.

Đại Vu Cửu Phượng chính là nữ tử được Tổ Vu Huyền Minh cùng dựng dục mà ra.

Tuy không phải Tổ Vu, nhưng pháp lực của nàng cao thâm, chiến đấu lực cường hãn!

Pháp tắc thần thông mà nàng tu luyện cũng giống như Huyền Minh.

Sau khi Hậu Nghệ và Khoa Phụ chết, thực lực của Cửu Phượng có thể nói đứng đầu trong các Đại Vu!

Vì thế, khi thấy nàng xuất hiện, các đệ tử Xiển Giáo mới kinh ngạc như vậy, bởi vì nàng thực sự quá khó đối phó!

Chương 352

"Vì đã can thiệp rồi, vậy thì hiện thân đi…" Lúc đó, Cửu Phượng với vẻ mặt băng giá lạnh lùng nói, đôi mắt hẹp dài quét qua tất cả nơi ẩn thân của các đệ tử Xiển Giáo.

"Đã lâu không gặp, Cửu Phượng đạo hữu." Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt già đỏ bừng, trực tiếp hiện thân, phía sau y là Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn… và mười hai Kim Tiên cũng lần lượt xuất hiện phía sau Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Ở một bên khác, phía sau Cửu Phượng cũng xuất hiện Phong Bá, Vũ Sư, Tướng Liễu, Phi Liêm, Bình Ất… và hơn mười Đại Vu khác.

Các đệ tử Xiển Giáo đều thu mắt lại, đầy vẻ cảnh giác, họ chưa từng nghĩ rằng, sau Vu Yêu đại chiến lại còn nhiều Đại Vu tàn dư đến vậy!

Cũng chính vào lúc này, Hiên Viên vừa quay về doanh trướng thì trong lòng kinh hãi, bởi vì có một bóng người quay lưng lại xuất hiện trong doanh trướng. … Hồng Hoang, Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Công Đức Bảo Điện, lúc này Lưu Nhĩ đang ngồi trên cao đài của đại điện.

Đại Bằng và Phục Hy dưới đài đang khoanh chân ngồi, ngoan ngoãn lắng nghe Lưu Nhĩ giảng đạo trận pháp.

"Đạo trận pháp huyền diệu vô cùng, là cơ sở của luyện khí luyện đan." "Trận pháp, có thể khắc lên bất kỳ khí vật nào!" "Khắc ấn lên đan dược, có thể nâng cao phẩm chất đan dược, mượn thiên địa linh khí tôi luyện loại bỏ tạp chất, giữ lại tinh hoa, là để luyện đan." "Khắc ấn lên Linh Bảo, có thể nâng cao uy năng Linh Bảo, mượn

thiên địa linh khí tôi luyện gia cường phẩm chất, là để luyện khí." "Vì thế, mới nói trận pháp là cơ sở của luyện khí luyện đan…" Lưu Nhĩ hai mắt khẽ nhắm, khẩu thổ chân ngôn, thánh uy trên người ẩn ẩn tỏa ra.

Sở dĩ sau khi thành Thánh lại khiêm tốn như vậy, là vì y đang chuẩn bị tốt cho việc đi ra ngoài Hỗn Độn.

Hơn nữa, tu vi đạt đến cảnh giới này cũng cần phải củng cố một phen.

Vừa hay, khoảng thời gian này cũng có thể dùng để giáo hóa hai đệ tử đạo trận pháp.

Dưới đài, Đại Bằng và Phục Hy đều thành khẩn lắng nghe.

Đối với Kim Sí Đại Bằng, y sớm đã muốn kết hợp Âm Dương Đại Đạo và Trận Pháp Đại Đạo rồi.

Lúc này Lưu Nhĩ giảng Trận Pháp Đại Đạo, tự nhiên y nghe vô cùng chăm chú.

Đối với Phục Hy mà nói, kiếp trước y vốn thiện về dùng Bát Quái suy diễn thiên địa vạn vật, đạo trận pháp huyền diệu vô hạn, tự nhiên y cũng bị hấp dẫn vào đó.

Đột nhiên, tiếng giảng đạo của Lưu Nhĩ dừng lại.

Đại Bằng và Phục Hy dưới đài cau mày, đều ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Nhĩ.

Chỉ thấy lúc này Lưu Nhĩ đã mở hai mắt, ánh mắt nhìn xa xăm, dường như xuyên qua vô số không gian, nhìn thấy sự vật ở nơi cực xa xôi vậy.

"Sư tôn?

Đã xảy ra chuyện gì?" Đại Bằng đã theo Lưu Nhĩ lâu rồi, sớm đã

hiểu tính nết của Lưu Nhĩ, vì thế trực tiếp mở miệng hỏi.

Trong lòng Phục Hy khẽ động, không biết vì sao, luôn cảm thấy sư tôn đột nhiên như vậy có liên quan đến Nhân tộc… Lưu Nhĩ, nghe Đại Bằng hỏi xong liền thu ánh mắt về.

"Không có gì, chỉ là Nhân tộc đang gánh chịu khí vận Thiên Đạo như vậy, không những mấy vị Thánh Nhân sư đệ của ta ra tay, Hạo Thiên cũng nhịn không được rồi…" Lưu Nhĩ cười nói với Đại Bằng và Phục Hy dưới đài, trên mặt lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

Nghe Hạo Thiên cũng muốn can thiệp vào Nhân tộc, Đại Bằng và Phục Hy lập tức hai mắt sáng rỡ!

Đối với Đại Bằng, huynh trưởng của y là Khổng Tuyên chính là Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình, có thể nói là cùng phe với Hạo Thiên.

Hiện giờ Hạo Thiên ra tay, huynh trưởng y lại coi trọng Nhân tộc như vậy, có lẽ cũng không cam chịu cô đơn chăng?

Đối với Phục Hy mà nói, Nhân tộc có thể thống nhất thành một khối, hiện giờ các phương thế lực đều ra tay, y lại lo lắng người kế thừa của mình là Hiên Viên sẽ hành sự như thế nào.

"Sư tôn, Nhân tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phục Hy không nhịn được nữa, ngẩng đầu hỏi Lưu Nhĩ, ngữ khí đầy tôn kính.

Tuy rằng y đã giác tỉnh ký ức kiếp trước, nhưng vẫn tôn kính Lưu Nhĩ, vị sư tôn của kiếp này, bởi vì từ Lưu Nhĩ y đã học được những điều chưa từng có trước đây, những điều này đều khiến y tâm phục khẩu phục.

Hơn nữa, một ngày là thầy cả đời là cha, trong lòng Phục Hy hào sảng, tự nhiên vẫn tôn kính Lưu Nhĩ.

Nghe Phục Hy hỏi, Đại Bằng cũng vô cùng tò mò, lập tức ngẩng đầu nhìn Lưu Nhĩ, đôi mắt vàng óng đầy vẻ nghi vấn.

“Ừm, cũng không phải chuyện lớn, đại quân Vu nhân quật khởi, dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh Cửu Lê bộ lạc Xi Vưu, tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng với Nhân tộc.” Đối mặt với nghi vấn của hai đệ tử, Lưu Nhĩ khẽ cười nói.

“Vu nhân tộc muốn tranh giành vị trí Nhân Hoàng sao?!” Phục Hy nghe vậy hô lớn một tiếng, thần sắc kinh ngạc nhìn Lưu Nhĩ, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Thấy Phục Hy có thần sắc như vậy, Lưu Nhĩ tiếp tục mỉm cười, Đại Bằng đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc lại mở miệng!

“Sư đệ, không biết rồi phải không?” “Vu tộc năm xưa chính là vì bảo vệ Nhân tộc mà tử chiến với Yêu tộc, cuối cùng suýt chút nữa diệt vong, vì thế có thể nói Vu tộc có ân lớn với Nhân tộc.” “Vu nhân tộc, chính là kết tinh giữa Vu tộc và Nhân tộc, vì thế tranh đoạt khí vận thiên địa với Nhân tộc là hợp lý.” “Đây cũng là điều mà Sư tôn và Bình Tâm Nương Nương đã thương nghị.” Kim Sí Đại Bằng quay đầu nói liên tục với Phục Hy bên cạnh, trực tiếp giải thích cho y nguyên nhân và hậu quả của sự việc.

Cũng là vì sợ Phục Hy hiểu lầm Lưu Nhĩ, trong lúc nóng vội đã thay Lưu Nhĩ mở miệng.

Dưới sự thuật lại của Đại Bằng, vẻ khó hiểu trên mặt Phục Hy mới dần dần dịu đi, cuối cùng lộ ra thần sắc thoải mái.

“Thì ra là vậy, vậy thì Vu nhân quả thực có tư cách.” Phục Hy gật đầu khẽ nói, bày tỏ sự vô cùng lý giải, dù sao y cũng đã có ký ức kiếp trước, nhân quả của trận Vu Yêu đại chiến năm xưa y cũng rõ.

Tuy Yêu tộc đồ sát Nhân tộc là để chú tạo Đồ Vu Kiếm đối phó Vu tộc, nhưng Vu tộc quả thực đã thật sự giúp đỡ Nhân tộc, nếu không Nhân tộc diệt tộc cũng chưa biết chừng.

Thế là y cũng an lòng.

Lưu Nhĩ thấy vậy, đối với thái độ của Phục Hy cũng vô cùng hài lòng, vì thế mở miệng nói: "Khí vận Nhân tộc ngược lại không cần lo lắng giảm bớt, ai là của mình thì là của mình, không phải thì cũng đừng cưỡng cầu." Trong lời nói hàm ý Phục Hy hiểu vô cùng thấu đáo, đó chính là Phục Hy là Nhân Hoàng đời trước, khí vận chuyên thuộc về y vĩnh viễn còn đó, khí vận của Nhân Hoàng đương nhiệm không liên quan gì đến y.

"Vậy vì sao Sư tôn vừa nói Hạo Thiên cũng ra tay rồi?

Chương 353

Ra tay như thế nào?" Câu hỏi này lại là do Đại Bằng hỏi, đối với vấn đề này y lại vô cùng tò mò.

Lưu Nhĩ không hề có ý che giấu, trực tiếp đáp: "Hạo Thiên ư?

Đã phái Cửu Thiên Huyền Nữ rồi…" "Cửu Thiên Huyền Nữ?" Phục Hy và Đại Bằng nhìn nhau, đều thấy vẻ kỳ lạ trong mắt đối phương. … Trong khi ba sư đồ trên Bồng Lai Đảo đàm thoại.

Nam Chiêm Bộ Châu.

Bên ngoài đại bản doanh Nhân tộc, Đại Vu và đệ tử Xiển Giáo đối đầu.

Trong đại bản doanh Nhân tộc, lúc này Hiên Viên lại kinh ngạc nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện trong doanh trướng.

Chỉ thấy đối phương mặc một bộ y bào trắng như tuyết, dung mạo tuyệt diễm, làn da trắng nõn như tuyết, trên người tỏa ra tiên khí… "Xin hỏi các hạ là ai?" Hiên Viên nhanh chóng phản ứng, hỏi tiên nữ trước mắt.

"Cửu Thiên Huyền Nữ bái kiến Nhân Hoàng." Đối mặt với câu hỏi của Hiên Viên, Cửu Thiên Huyền Nữ xinh đẹp không gì sánh nổi mở miệng nói.

Giọng nói của nàng như tiên âm, khiến Hiên Viên trong một lúc đều có chút mê mẩn… "Không biết Tiên nữ lần này đến, có việc gì?" Dù sao cũng là Nhân Hoàng, tâm cảnh của Hiên Viên không kém, sau khi cảm nhận được vẻ đẹp của đối phương, trong lòng y lại chuyển sang cảnh giác, ngữ khí bình đạm hỏi.

Cửu Thiên Huyền Nữ thấy vậy, dường như nhìn ra được sự thay

đổi trong tâm cảnh của Hiên Viên, không khỏi khẽ mỉm cười: "Nhân Hoàng không cần lo lắng, ngô lần này đến, là để hiến thần binh…" Vừa nói, tay phải nàng lật một cái, một thanh trường kiếm toàn thân huyết hồng lơ lửng trước thân. … Hồng Hoang, Nam Chiêm Bộ Châu.

Đại bản doanh Nhân tộc, trong doanh trướng của Hoàng đế.

"Nhân Hoàng chớ hoảng, ngô lần này đến, là để hiến bảo." Cửu Thiên Huyền Nữ vừa dứt lời, tay phải nàng lật một cái, một thanh trường kiếm huyết hồng lập tức hiện ra, lơ lửng trước thân.

Nhìn thanh trường kiếm lơ lửng trước mặt, Hiên Viên có chút kỳ lạ, chẳng phải Thánh Nhân có quy củ, Linh Bảo không thể xuất hiện trong phàm tục sao?

Sao lại có tiên nữ tặng bảo vật?

Lúc đó, Cửu Thiên Huyền Nữ dường như nhìn thấu tâm tư của Hiên Viên, khẽ mỉm cười nói: "Nhân Hoàng có thể thử một chút." Trong lòng Hiên Viên tuy không hiểu, nhưng nghĩ đến thân thể cường hãn đến biến thái của Xi Vưu, nghe lời của Cửu Thiên Huyền Nữ, y liền tiến lên nắm lấy thanh trường kiếm huyết hồng.

Điều mà y vạn vạn không ngờ tới là, trong khoảnh khắc nắm lấy thanh trường kiếm huyết hồng, y cảm thấy một cỗ lực lượng khủng bố từ trường kiếm truyền khắp toàn thân!

Cỗ sức mạnh này vô cùng nóng bỏng, nhưng lại khiến Hiên Viên cảm thấy như có mối liên hệ với huyết mạch vậy.

Y nghĩ rồi, tay phải cầm kiếm vung ra phía trước!

"Hô!" Tiếng phá không lớn lập tức vang lên, dưới quán tính, trường kiếm lại nhẹ nhàng cắm sâu vào đất, chỉ còn lại chuôi kiếm!

"Bảo kiếm!" Hiên Viên kinh ngạc vô cùng, quay đầu hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ.

Không biết vì sao, y luôn cảm thấy thanh trường kiếm này và Nhân tộc có mối quan hệ to lớn trong cõi vô hình.

"Thanh kiếm này tên là Đồ Vu Kiếm, là năm xưa Yêu tộc vì đối phó Vu tộc, săn giết huyết nhục và hồn phách Nhân tộc để chú tạo thành." "Thanh Đồ Vu Kiếm đầu tiên này, do Côn Bằng thử nghiệm chú tạo, uy lực không bằng thanh mà Đế Tuấn cầm năm xưa, nhưng dùng để đối phó Vu nhân ngày nay thì đã đủ rồi." Nghe Hiên Viên hỏi, Cửu Thiên Huyền Nữ như thật trả lời, trực tiếp giải đáp cho Hiên Viên nguồn gốc của thanh Đồ Vu Kiếm này.

Thấy vẻ khó hiểu trong mắt Hiên Viên dần biến mất, chuyển sang vẻ kinh ngạc, Cửu Thiên Huyền Nữ tiếp tục nói: "Thanh kiếm này bị rơi lạc trên Thiên Đình, Ngọc Đế cảm nhận được nhu cầu của Nhân tộc, liền sai ngô hạ giới tặng cho Nhân Hoàng, và đổi tên thanh kiếm này thành Nhân Hoàng Kiếm!" Đến đây, nguyên nhân vì sao Cửu Thiên Huyền Nữ lại ở đây cũng cuối cùng được giải thích rõ ràng.

Nghe xong lời của Cửu Thiên Huyền Nữ, Hiên Viên đầu tiên ngẩn ra ba hơi thở, sau khi tiêu hóa xong ý tứ trong lời của Cửu Thiên Huyền Nữ, y mới chợt tỉnh giấc.

"Ha ha ha!

Lại như vậy!" Hiên Viên trực tiếp cười lớn, vẻ mặt vui mừng hoàn toàn không che giấu.

Bởi vì trong lòng y đã hiểu, đây chính là thần binh phàm tục mà đệ tử Xiển Giáo đã nói đến!

Trước đây nghe đệ tử Xiển Giáo nói thanh kiếm này không thể chú tạo lại được nữa, y cứ nghĩ đã đoạn tuyệt cách dùng thanh kiếm này để chém giết Xi Vưu, không ngờ hiện giờ thanh kiếm này lại xuất hiện kỳ diệu trước mắt!

Quả là một sự kinh hỉ lớn!

Cũng chính vào lúc này, bên ngoài doanh trướng truyền đến một trận ồn ào.

"Mẹ nó, Đại Vu Cửu Phượng cũng quá lợi hại!

Mấy huynh đệ chúng ta liên thủ cũng không địch lại!" "Hừ!

Sư đệ làm người khác tăng khí thế mà tự diệt uy phong!" "Ai!

Bà ta đã tồn tại vô số năm, nếu ta cũng có nhiều thời gian tu luyện như vậy, nhất định sẽ vượt qua!" "Nhục thân Vu tộc cường hãn phi phàm, lại tinh thông lực lượng pháp tắc, quả thực khó đối phó." "Xí, ta có thua đâu, chỉ là hòa thôi, làm cứ như ta thua vậy!" "Thôi được rồi, về doanh trướng rồi bàn bạc tiếp…" "…" Những lời này càng lúc càng gần, cuối cùng dưới sự chú ý của Hiên Viên và Cửu Thiên Huyền Nữ, hơn mười đệ tử Xiển Giáo lần lượt bước vào trong doanh trướng.

Không khí tĩnh lặng trong một hơi thở, tất cả đệ tử Xiển Giáo khi nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ đều ngẩn người.

Tuy không biết nữ tử xinh đẹp này là ai, nhưng chỉ riêng khí tức tỏa ra từ Cửu Thiên Huyền Nữ, họ đã cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lại là người đầu tiên nhận ra nàng, nhưng y lại khẽ cau mày, hiển nhiên đang suy nghĩ đối phương vì sao lại xuất hiện ở đây.

"Nhân Hoàng, vị này là ai?" Quảng Thành Tử không nhận ra Cửu Thiên Huyền Nữ, trực tiếp mở miệng hỏi, trực tiếp nêu ra nghi vấn trong lòng.

Theo y thấy, bản thân đã là Quốc sư Nhân tộc rồi, lại có tu hành giả khác xuất hiện?

Tranh giành bát cơm sao?

Chương 354

Hiên Viên nghe vậy ngẩn người, các tiên nhân với nhau lại không nhận ra sao?

Nhưng lúc này trong lòng y vui mừng, cũng không nói nhiều, trực tiếp mở miệng giới thiệu: "Vị này là Cửu Thiên Huyền Nữ của Thiên Đình, phụng mệnh Ngọc Đế, đến trợ giúp ngô!" Ngay sau đó, y lại cười giới thiệu với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Đây là các Tiên trưởng Xiển Giáo, phụng mệnh Thánh Nhân đến trợ giúp ngô." Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy liền khẽ mỉm cười với chúng đệ tử Xiển Giáo.

Trước khi hạ giới, Ngọc Đế đã sớm nói rõ mọi việc ở đây, vì thế đối mặt với các đệ tử Xiển Giáo này, trong lòng nàng đã sớm có quy củ rồi.

Thấy Hiên Viên và Cửu Thiên Huyền Nữ đều vui vẻ hớn hở, Quảng Thành Tử lại trực tiếp lửa giận bốc lên ngút trời!

Mẹ nó, đã có Thánh Nhân của y phái đệ tử đến rồi, Thiên Đình Ngọc Đế cũng muốn can thiệp ư?

Hiện giờ thì sao?

Đi đến Xiển Giáo cầu cứu binh lại mất mặt, Thiên Đình cũng không thèm nhìn tới sao?

Cứ tưởng không giải quyết được?

Vậy thì làm cái quái gì mà làm Quốc sư Nhân tộc!

Y, mắt lộ hàn quang, ngữ khí lạnh lùng chất vấn Cửu Thiên Huyền Nữ: "Ai cho Thiên Đình quyền lực can thiệp vào Nhân tộc!" Nghe lời nói cực kỳ bất thiện của Quảng Thành Tử, các đệ tử Xiển Giáo phía sau đều im lặng, đồng loạt đưa ánh mắt về phía Cửu Thiên

Huyền Nữ, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Đã có chuẩn bị từ trước, Cửu Thiên Huyền Nữ thấy Quảng Thành Tử không nói hai lời đã sầm mặt, ngược lại ý cười không đổi, tiếp tục nhẹ nhàng nói: "Chuyện Tam Giới đều thuộc quyền quản hạt của Thiên Đình.

Thiên Đình là do Đạo Tổ Tôn Thượng ban lệnh cho Ngọc Đế và Vương Mẫu trọng kiến." "Nếu Thiên Đình còn không có năng lực quản lý Nhân giới để giúp Nhân tộc, các đồ đệ Thánh Nhân các ngươi càng không có năng lực can thiệp rồi." "Chẳng lẽ, các ngươi cho rằng Đạo Tổ Tôn Thượng không bằng Thánh Nhân?" Lời này vừa thốt ra, trong doanh trướng lập tức tĩnh lặng vô cùng.

Tất cả đệ tử Xiển Giáo đều không biết nên đáp lời thế nào, Quảng Thành Tử càng lập tức nghẹn lời!

Đáp lời sao?

Chẳng lẽ nói Đạo Tổ không bằng Thánh Nhân sao?

Lời này ngay cả sư tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng không dám nói chứ!

Cũng chính vào lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn luôn im lặng mở miệng.

"Nhiên Đăng bần đạo xin ra mắt đạo hữu, đạo hữu đã lâu không gặp rồi." Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói với Cửu Thiên Huyền Nữ.

Các đệ tử Xiển Giáo này không hiểu Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân đã tồn tại rất lâu rồi lại rõ ràng.

Cửu Thiên Huyền Nữ là do một con Huyền Điểu hóa thành, tu vi bất phàm.

Sau khi Thiên Đình thành lập, được Vương Mẫu Dao Trì thu làm

đệ tử, có thể nói là tướng tài đắc lực của phe Vương Mẫu.

Hiện giờ hạ giới, là đã được Ngọc Đế và Vương Mẫu trọng dụng rồi.

"Nhiên Đăng gặp đạo hữu, đạo hữu đã lâu không gặp..." Tại đại bản doanh Nhân tộc, sau một khoảng tĩnh lặng ngắn ngủi, Nhiên Đăng đạo nhân bước ra từ phía trước các đệ tử Xiển Giáo, mở lời phá vỡ sự trầm mặc.

"Nga?

Nhiên Đăng đạo hữu, ta cứ ngỡ là ngươi sẽ không lên tiếng." Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ nhướng mi, cười đáp lại.

Nhiên Đăng nghe vậy, biết đối phương đang trêu chọc, nhưng cũng không trực diện đáp lời, mà liền nói: "Đạo hữu chê cười rồi, chỉ là trong lòng ta có nghi vấn, đạo hữu vừa hiến bảo, vậy bảo bối đó đâu?" Đúng lúc này, nếu Ngọc Đế nhúng tay, nhất định không thể xem nhẹ, thế nên hắn muốn xem Cửu Thiên Huyền Nữ có vật gì để mang đến.

Các đệ tử Xiển Giáo cũng vậy, nhao nhao nhìn về phía Cửu Thiên Huyền Nữ...

Nhưng, chưa đợi Cửu Thiên Huyền Nữ mở miệng, liền thấy Hiên Viên bước ra, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một thanh trường kiếm đỏ như máu.

"Chư vị tiên trưởng, đây chính là thần binh Huyền Nữ đã tặng cho ta." Hiên Viên nói, tay cầm kiếm vung lên, mọi người có mặt đều cảm thấy một luồng năng lượng quỷ dị bùng phát từ người Hiên Viên!

"Khí tức?" "Lạ thật!

Binh khí này vốn là phàm tục, vì sao lại có năng lượng như vậy?" "Thần binh phàm tục?

Lại có khí tức quỷ dị?

Chẳng lẽ đó là...” “Đồ Vu Kiếm?!” Chúng nhân Xiển Giáo nhao nhao kinh hô, đều dùng ánh mắt khó tin nhìn Đồ Vu Kiếm, mà cũng đã nói ra chân danh của nó.

Ngay cả Nhiên Đăng đạo nhân, phó giáo chủ Xiển Giáo, người kiến thức rộng rãi, lúc này cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Đồ Vu Kiếm chẳng phải đã vỡ nát trong cuộc đại chiến Vu Yêu rồi sao!

Giờ sao có thể xuất hiện lần nữa?

Chẳng lẽ Thiên Đình có di lưu cách thức chú tạo Đồ Vu Kiếm?

Chẳng lẽ Ngọc Đế phát rồ, lén lút sắp đặt Nhân tộc để chú tạo Đồ Vu Kiếm?...

Vô số nghi vấn không ngừng lóe lên trong lòng chúng nhân Xiển Giáo, khiến thần sắc trên mặt họ càng thêm phức tạp.

“Hãy để ta nói...” Hiên Viên thấy vậy, trước tiên mỉm cười với Cửu Thiên Huyền Nữ, rồi mới mở lời kể cho chúng nhân Xiển Giáo nghe chuyện Quan Vũ và Đồ Vu Kiếm mà hắn đã biết trước đó. ...

Đợi Hiên Viên kể hết đầu đuôi câu chuyện, chúng nhân Xiển Giáo mới vỡ lẽ.

Chương 355

Vừa cảm thán thế sự vô thường, họ lại không khỏi cảnh giác, bởi vì rõ ràng là Ngọc Đế đang tranh giành công lao.

Nếu Hiên Viên thật sự cầm Đồ Vu Kiếm do Ngọc Đế ban tặng mà chém giết Xi Vưu, thì chẳng phải các đệ tử Xiển Giáo vô dụng sao?

Đông người như vậy mà không làm nên chuyện gì?

Xem ra, thật sự phải dốc toàn lực chém giết Đại Vu, nếu không thì lấy đâu ra công lao!

Cũng chính vào lúc này, Hiên Viên mời mọi người trong doanh trướng vào chỗ, bắt đầu bàn bạc chuyện ngày mai.

"Giờ đây có Huyền Nữ ban tặng ta Nhân Hoàng Kiếm, trong lòng ta đã có nắm chắc cực lớn để chém giết Xi Vưu!" Hiên Viên hùng hồn nói, nhưng vừa dứt lời, lại nhíu mày bảo: "Xi Vưu đã có cách giải quyết, nhưng những Đại Vu kia thì sao?" Nghe vậy, Quảng Thành Tử, người đến giờ vẫn chưa làm được việc gì, liền trực tiếp mở lời nói: "Sư huynh đệ ta tự nhiên sẽ giải quyết!" Nghe lời Quảng Thành Tử, Hiên Viên trong lòng đại hỉ, lập tức vỗ tay nói: "Thiện!

Đại thiện!

Nếu đã như vậy, ngày mai sẽ là ngày tận diệt của Cửu Lê bộ lạc!" Mọi người trong doanh trướng khẽ gật đầu, nhưng trong lòng mỗi người lại có suy tính khác nhau. ...

Ngày hôm sau, đại quân Nhân tộc lại một lần nữa thổi vang tù và.

"Đồ khốn!

Hiên Viên kia vội vàng đi gặp Bình Tâm nương nương đi!

Dám lần nữa khiêu khích!

Giết!

Hôm nay ta nhất định phải giết Hiên Viên!" Trong Cửu Lê bộ lạc, Xi Vưu sau khi biết Hiên Viên lại xuất binh thì đại nộ.

Hắn thấy, cho dù đứng đó mặc Hiên Viên chém cũng không phá được thân thể mình, nhưng đối phương quá phiền phức!

Mới cách một ngày, lại xuất binh, rõ ràng không phải đối thủ mà cứ phóng túng như vậy, thật sự cho rằng ta không có tính khí sao!

Y nắm lấy đại đao, cưỡi lên Man Ngưu tọa kỵ, dẫn theo đại quân Vu tộc xông ra khỏi cổng lớn Cửu Lê bộ lạc. ...

Nhanh chóng, hai đại quân Nhân tộc và Vu tộc lại một lần nữa chạm trán.

Khác với trước đây, sau hai lần thua trận, sĩ khí của đại quân Nhân tộc rõ ràng không đủ.

Ngay cả các tướng lĩnh trong đại quân Nhân tộc cũng đầy vẻ lo lắng nhìn Nhân Hoàng Hiên Viên, sợ Hiên Viên lại bại trận, mà cũng muốn mau chóng viện trợ.

Hiên Viên lập tức phát hiện sĩ khí đại quân Nhân tộc không đủ, trong lòng hiểu rõ điều này, nhưng với Nhân Hoàng Kiếm đeo bên hông, hắn liền không còn bất kỳ sợ hãi nào!

Phát hiện sĩ khí đại quân Nhân tộc không đủ, không chỉ có Hiên Viên, mà thủ lĩnh Cửu Lê bộ lạc Xi Vưu cũng lập tức phát hiện ra.

Hắn thấy, nếu sĩ khí đại quân Nhân tộc ngày hôm qua như rồng, thì hôm nay nhiều nhất cũng chỉ như rắn, có thể nói là một trời một vực.

Lập tức, ngọn lửa giận trong lòng Xi Vưu tan biến.

Chỉ thấy hắn không nhịn được cười lớn: “Ha ha ha ha!

Hoàng Đế, ngươi đã bại dưới tay ta hai lần, hôm nay chẳng lẽ lại chịu nhục nữa sao?” Trong lời nói, vẻ đắc ý hiện rõ, khiến đại quân Vu tộc phía sau cũng ồ lên cười lớn.

“Thủ lĩnh nói đúng!

Các ngươi cũng chẳng ra sao cả!” “Ha ha ha!

Hôm nay ta sẽ giẫm nát các ngươi, chém đầu Hoàng Đế Hiên Viên!” “Giết!

Giết cho máu chảy thành sông!” “...” Trong Cửu Lê bộ lạc tiếng cười bùng nổ, tất cả Vu nhân đều dùng ánh mắt khiêu khích nhìn đại quân Nhân tộc, khí thế kinh người!

So sánh với điều đó, trong tiếng cười lớn của đại quân Vu nhân, đại quân Nhân tộc lại co rúm lại, sĩ khí một lần nữa hạ thấp.

Hiên Viên thấy vậy trong lòng đại nộ, biết nếu cứ thế này nhất định sẽ chưa đánh đã bại!

“Man nhân Xi Vưu!

Nếu không nhờ vào huyết mạch Vu tộc, các ngươi đã sớm bại dưới kiếm của ta!

Cửu Lê bộ lạc vốn không phải chính thống Nhân tộc, có mặt mũi nào tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng với ta!

Hôm nay, ta sẽ quyết một trận thắng thua!” Hiên Viên rút kiếm nộ hống, khí thế trên người hắn dưới sự gia trì của Nhân Hoàng Kiếm trở nên vô cùng khủng bố, trực tiếp áp chế khí thế của đại quân Vu nhân!

“Tất cả Nhân tộc hãy nghe lệnh ta, kẻ nào không thuộc Nhân tộc ta, tất có dị tâm, đáng tru diệt!” Sau khi câu nói cuối cùng được nộ

hống ra, Nhân Hoàng Hiên Viên một mình xung phong lao tới, các tướng lĩnh phía sau cũng theo sát, dẫn dắt đại quân Nhân tộc vừa mới được vực dậy một chút sĩ khí xông thẳng vào Vu nhân.

"Hanh?

Hư trương thanh thế!

Giết!" Xi Vưu thấy vậy mi mắt giật giật, cũng rút đao dẫn dắt đại quân Cửu Lê bộ lạc xông thẳng vào Nhân tộc.

Chương 356

Trong chớp mắt, hai bên đại quân lại một lần nữa va chạm!

"Xi Vưu tìm chết!" Hiên Viên không hề có ý chần chừ, trực tiếp đi đầu, khí thế hung dũng xông thẳng đến trước mặt Xi Vưu. ...

Hồng Hoang Nam Chiêm Bộ Châu.

Trận chiến thứ ba giữa Nhân tộc và Vu tộc.

Khác với hai lần trước, lần này Xi Vưu hạ quyết tâm giải quyết Hiên Viên, không để hắn làm phiền nữa.

Có Đồ Vu Kiếm trong tay, Hiên Viên cũng vậy, lần này trong lòng hắn có sát ý ngút trời!

Hai người dẫn dắt đại quân của mình, nhanh chóng va chạm.

Hiên Viên tâm tư cẩn mật, khi giao thủ với Xi Vưu ban đầu, hắn không trực tiếp lộ ra Đồ Vu Kiếm, mà tiếp tục dùng phương thức cũ để làm tê liệt Xi Vưu, khiến hắn lơ là.

Hắn liên tục linh hoạt vòng quanh Xi Vưu, dùng trường kiếm phổ thông tấn công.

Cũng như hắn dự đoán, Xi Vưu không hề phát hiện ra điều bất thường, ngược lại còn tấn công cực kỳ hung mãnh.

Nhanh chóng, mấy chục hiệp giao chiến trôi qua.

Hiên Viên cuối cùng cũng nhìn chuẩn thời cơ, trong lòng sát ý lạnh lẽo, khi tấn công, thanh trường kiếm trong tay hắn trực tiếp dốc toàn lực ném về phía Xi Vưu!

"Ném ra rồi sao?" Xi Vưu thấy vậy, tinh thần nhất thời ngẩn ra!

Tiềm thức hắn nâng đại đao chém về phía thanh trường kiếm bay

tới.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, Hiên Viên chân đạp Bát Quái Bộ, tay phải rút Đồ Vu Kiếm đeo bên hông ra, trực tiếp thoắt cái đã ở phía sau Xi Vưu, nhảy cao lên, ầm ầm chém xuống!

Thời gian chậm mà nhanh, Xi Vưu vừa mới đánh bay thanh trường kiếm bay trước mặt, phía sau đã truyền đến một luồng sát ý chưa từng có, trong lòng hắn giật mình, muốn phản ứng đã không kịp nữa rồi.

"Phụt!" Một tiếng động trầm đục vang lên!

Máu tươi văng tung tóe, một cái đầu lâu khổng lồ theo đó bay lên, đôi mắt trên đầu lâu còn lưu lại vẻ khó tin của hơi thở cuối cùng.

"Rầm!" Đầu bị chém, thân là phàm tục, Xi Vưu làm gì có một tia sinh cơ?

Cơ thể mất đầu ầm ầm đổ xuống!

Hiên Viên một tay nắm lấy đầu lâu Xi Vưu, không hề ghê tởm dịch thể đỏ trắng trên đầu, trực tiếp giơ cao lên lớn tiếng hô: "Xi Vưu đã chết!" Tiếng hô đó là dốc toàn lực, không chỉ đầy sức lực mà còn mang theo cảm xúc kích động!

Đại quân gần đó đang chém giết nhau nghe tiếng đều kinh hãi, nhao nhao nhìn về phía Hiên Viên, đợi đến khi thấy thủ cấp của Xi Vưu, từng tiếng kinh hô bùng nổ!

"Xi Vưu chết rồi sao?" "Thủ lĩnh bị Nhân Hoàng giết rồi sao?!" "Không!

Không thể nào!" "Ha ha ha!

Giết!

Tất cả Nhân tộc hãy xông lên giết cho ta!" "Xi Vưu đã chết, Cửu Lê bộ lạc không chịu nổi một kích!" "..." Tiếng la của Vu tộc và Nhân

tộc liên tiếp vang lên, trực tiếp át đi tiếng binh khí giao chiến ở xa.

Trong khoảnh khắc, sĩ khí Nhân tộc bùng nổ, không thể ngăn cản!

Trong khoảnh khắc, sĩ khí Cửu Lê suy sụp, liên tục bại lui!

Đúng như câu nói cũ, binh bại như núi đổ chính là như vậy, chỉ trong một thoáng, binh sĩ Nhân tộc như phát điên, từng người từng người sát khí bừng bừng xông thẳng vào Vu tộc mà chém giết!

Vu tộc còn chưa thoát khỏi nỗi kinh hoàng về cái chết của Xi Vưu, từng người từng người bị Nhân tộc đồ sát, ngay cả các tướng lĩnh của Cửu Lê bộ lạc muốn phản kích, cũng bị Hiên Viên dẫn đầu rút kiếm chém giết!

Tình thế nhanh chóng rõ ràng, Cửu Lê bộ lạc đã bại trận. ...

Ở phía sau cùng của Cửu Lê bộ lạc, sau khi chứng kiến tình thế như vậy, tất cả các Đại Vu đều mang thần sắc phức tạp.

"Đồ Vu Kiếm a...

Xi Vưu bại thật oan ức a!" "Chuyện gì vậy!

Vì sao Hoàng Đế lại có Đồ Vu Kiếm!" "Uy lực Đồ Vu Kiếm yếu kém, không xa bằng cây kiếm thời đại chiến Vu Yêu năm xưa..." "Xi Vưu đã bại rồi!

Chẳng lẽ con dân Cửu Lê không thể giành được ngôi vị Nhân Hoàng sao!" "..." Hơn mười Đại Vu vô danh đều bi phẫn gào thét, đầy vẻ không cam lòng.

Đại Vu Hình Thiên thấy vậy cũng trực tiếp nộ hống: "Đồ khốn!

Ta đi giết chết Hiên Viên!" Nhưng vừa định động thân, liền thấy Đại Vu Cửu Phượng lắc đầu ngăn lại.

"Không được!

Cục diện đã rõ ràng, Xi Vưu chết dưới Đồ Vu Kiếm chứ không phải do đệ tử Xiển Giáo, chúng ta không thể ra tay...” Cửu Phượng nhìn về phía đại quân Cửu Lê bộ lạc đang bại lui, lạnh lùng nói, trong giọng điệu không thể nghe ra bất kỳ dao động nào.

Chương 357

Đại Vu Tướng Liễu nghe vậy, ánh mắt lạnh băng, khí tức hung ác không ngừng tản mát, chỉ thấy hắn mở lời: "Nếu đã như vậy thì rút lui khỏi tranh giành Nhân Hoàng sao!

Lòng ta không cam!" Trong lời nói, khí tức âm hàn phun ra từ miệng, tất cả các Đại Vu đều nheo mắt, đều biết Tướng Liễu đã thực sự nổi giận.

Bản thể của Đại Vu Tướng Liễu là thân rắn chín đầu, trong miệng có thể phun ra độc dịch nhiều như hồng thủy, nơi nó đi qua, cỏ cây không mọc được!

Nếu hắn nổi giận, Nhân tộc Nam Chiêm Bộ Châu nhất định sẽ bị độc dịch nhấn chìm mục nát...

Nhưng, lời nói của Tướng Liễu vừa dứt, thần sắc trên mặt Đại Vu Cửu Phượng liền lạnh đi.

"Ý chỉ của Nương Nương!" Cửu Phượng dứt khoát nói, giọng điệu lạnh lùng như từ nơi cực hàn Cửu U.

Hình Thiên và Tướng Liễu vốn muốn động thân cũng cuối cùng bị ngăn cản lại...

Cuối cùng, Cửu Lê bộ lạc không còn chống cự, toàn tốc rút lui, kiên thủ Cửu Lê bộ lạc, Cửu Phượng cũng quay đầu trở về.

"Ai, Vu tộc bại rồi a..." Đại Vu Phong Bá lắc đầu lẩm bẩm, cũng cùng các Đại Vu khác rút lui.

Đến đây, Xi Vưu thân vong, Cửu Lê bộ lạc chiến bại.

Đại quân Nhân tộc tiếp tục tiến công, cuối cùng tạo thành thế bao vây, đóng quân đóng trại xung quanh Cửu Lê bộ lạc.

Để tránh kích động các Đại Vu trong Cửu Lê bộ lạc, Hiên Viên sau nhiều lần cân nhắc, không tiếp tục tiến công Cửu Lê bộ lạc.

Sau đó, Nhân tộc lại một lần nữa thống nhất Tứ Đại Bộ Châu, Hiên Viên cũng cuối cùng có được một công tích vĩ đại, trực tiếp đổi quốc hiệu thành Hữu Hùng Quốc, nhân gian cũng bắt đầu lưu truyền chiến tích của hắn.

Trong đó còn có ghi chép ca ngợi Cửu Thiên Huyền Nữ, trong vĩ thư 《Long Ngư Hà Đồ》 ghi: "Khi Hoàng Đế nhiếp chính, có Vu nhân Xi Vưu, thân thú miệng người, đầu đồng trán sắt, tạo ra binh trượng đao kích nỏ lớn, uy chấn thiên hạ, tru sát vô đạo, bất nhân bất từ.

Vạn dân muốn lệnh Hoàng Đế hành sự thiên tử, Hoàng Đế nhân nghĩa, không thể cấm chỉ Xi Vưu, bèn không địch nổi.

Trời sai Huyền Nữ xuống truyền Hoàng Đế binh tín thần phù, chém giết Xi Vưu, Nhân tộc thống nhất." Sau đó, Hiên Viên dốc sức vào việc trị quốc, nhưng hắn giỏi cầm binh đánh trận, còn việc cai trị quốc gia lại có phần bất túc, may mắn thay Cửu Thiên Huyền Nữ và Quảng Thành Tử vẫn luôn ở lại Hữu Hùng Quốc giúp hắn trị lý quốc vụ, cũng không có chuyện xấu nào xảy ra, còn chế định 《Hoàng Đế Nội Kinh》, phát minh âm luật, tạo ra xe cộ, cũng đại lực phát triển Nhân tộc.

Điều thú vị là, nói về đạo trị lý, Cửu Thiên Huyền Nữ lại giỏi hơn Quảng Thành Tử, thường xuyên thể hiện xuất sắc trong một số sự việc, khiến Quảng Thành Tử trong lòng thường xuyên than thở: "Đã sinh ra Huyền, sao còn sinh ra Quảng!" Tình trạng này cứ thế tiếp diễn đến tận những năm cuối đời của Hiên Viên.

Một ngày nọ, Hiên Viên trong lòng có cảm ngộ, hạ lệnh truyền khắp toàn quốc, ngôi vị Nhân Hoàng không lâu nữa sẽ truyền cho

Thiếu Hạo.

Thiếu Hạo, chính là con trai của Hiên Viên, người đời xưng là Bạch Đế. ...

Hồng Hoang Nhân Giới.

Hoàng Đế diệt Xi Vưu, Nhân tộc lần nữa thống nhất, quốc hiệu Hữu Hùng, trị lý quốc vụ năm mươi năm, Hiên Viên cuối cùng cũng có ý thoái vị.

Một ngày nọ, Hiên Viên hạ lệnh truyền khắp toàn quốc, chọn ngày lành sẽ truyền vị cho con trai mình là Thiếu Hạo.

Các tướng lĩnh, quan viên Nhân tộc sau khi nghe tin đều phản ứng khác nhau.

Nhưng Thiếu Hạo cũng có chút danh tiếng trong Nhân tộc, vả lại giờ đây bách tính an cư lạc nghiệp, nên cũng không gây ra bất mãn. ...

Nhanh chóng, đại điển truyền vị được cử hành!

Hiên Viên dưới sự chú mục của vạn dân, truyền ngôi vị Nhân Hoàng cho Thiếu Hạo, còn ban cho Thiếu Hạo danh hiệu "Bạch Đế".

Đến đây, Bạch Đế đăng cơ, Hiên Viên thoái ẩn!

Trong khoảnh khắc, trên trời truyền đến những dải tiên hà thất sắc, một đoàn công đức chi lực ầm ầm giáng xuống, đó là những gì Hiên Viên đã tích lũy trong thời gian tại vị, giờ đây thoái vị, Thiên Đạo có cảm ứng mà phát ra.

Chỉ thấy một đoàn công đức lớn dưới sự chú mục của vạn dân chia làm ba phần, một lớn hai nhỏ.

Hai đoàn công đức nhỏ lần lượt bay về phía Quảng Thành Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ.

Đoàn công đức lớn nhất thì rơi xuống người Hiên Viên.

Dung mạo và thân thể có chút già nua của hắn lập tức khôi phục trạng thái đỉnh phong trung niên.

Khí tức trên người hắn càng bùng nổ một đường, từ thoát phàm thành Địa Tiên rồi không ngừng leo lên.

Cảnh giới Địa Tiên đỉnh phong!

Cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong!

Cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong!

Cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Cuối cùng, khí tức của hắn vững vàng dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong không tiếp tục tăng lên, khí tức tản mát trên người lập tức khiến tất cả Nhân tộc có mặt chứng kiến việc thành tiên đó phải quỳ bái.

"Các ngươi bình thân!" Hiên Viên trước tiên nói với tất cả Nhân tộc, sau đó quay sang bên cạnh Quảng Thành Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ.

"Hai vị tiên trưởng, vì sao công đức của ta chỉ có nhiêu đó?" Hiên Viên hỏi Quảng Thành Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ.

Chương 358

Hắn không phải tham lam, trước khi truyền vị đã cùng Quảng Thành Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ tìm hiểu về việc tu hành, cũng biết rằng Phục Hy khi đó sau khi thu được công đức đã trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Thế nhưng bây giờ thì sao?

Chỉ có Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không đạt tới, chẳng lẽ sự cống hiến cho Nhân tộc của hắn lại ít hơn Phục Hy rất nhiều sao?

Đối mặt với vấn đề của Hiên Viên, Quảng Thành Tử trầm tư không nói, Cửu Thiên Huyền Nữ lại khẽ mỉm cười, như thể đã sớm dự liệu được sẽ như vậy.

Giây tiếp theo, nàng làm một động tác mà Hiên Viên vô cùng quen thuộc.

Chỉ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ lật tay một cái, một bản bí tịch công pháp liền xuất hiện trên tay.

"Nhân Hoàng đừng gấp, đây là công pháp tu hành nhờ nguyên âm nữ tử, cũng không làm tổn thương căn cơ nữ tử, có nó, Nhân Hoàng liền có thể song tu để tăng tiến tu vi." Cửu Thiên Huyền Nữ vừa mới đạt được công đức, tâm tình đại hảo, liền tặng bản công pháp này cho Hiên Viên.

Hiên Viên đại hỉ, một tay tiếp lấy, bắt đầu tu hành!

Nhanh chóng, Hiên Viên cưới ba ngàn thê thiếp, không ngừng cùng thê thiếp song tu, cuối cùng một hơi đột phá bình cảnh, nâng tu vi lên Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Thấy hiệu quả này, Hiên Viên cảm kích Cửu Thiên Huyền Nữ, đồng thời cũng truyền công pháp này cho con trai mình là Bạch Đế Thiếu Hạo.

Đó cũng chính là lý do vì sao mỗi vị Đế Hoàng đều có ba ngàn hậu cung.

Hiên Viên đột phá Chuẩn Thánh, Quảng Thành Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ cũng biết nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, bèn tiến đến cáo biệt Hiên Viên.

Vừa hay Thiếu Hạo cũng có mặt, Quảng Thành Tử liền cùng Cửu Thiên Huyền Nữ nói lời cáo biệt.

Kết quả chưa đợi Hiên Viên đáp lời, Thiếu Hạo, người đã trở thành Tân Nhân Hoàng, lại sốt ruột trước.

"Hai vị tiên trưởng!

Nếu người đi, ta phải làm sao?

Ta cần hai vị a!" Thiếu Hạo nghe Quảng Thành Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ muốn đi, vội vã trực tiếp mở lời giữ lại.

Nhân Hoàng đời thứ nhất Phục Hy có Thánh Sư giáo đạo, phụ thân mình có Quảng Thành Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ phụ đạo, đến đời mình thì Quảng Thành Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ đều muốn đi sao?

Thấy bộ dạng hắn, Quảng Thành Tử lại khẽ mỉm cười nói: "Bạch Đế đừng vội, ta lần này trở về sẽ bẩm báo Tam Thanh Thánh Nhân, đến lúc đó nhất định sẽ có Huyền Môn sư huynh đệ đến giúp đỡ." Nói xong, Quảng Thành Tử không chần chừ, trực tiếp cáo từ rời đi.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng vậy, nhưng trước khi đi đã để lại một khối ngọc phù, nói cho Thiếu Hạo biết nếu có điều gì không hiểu có thể thông qua ngọc phù mà liên hệ với nàng. ...

Quảng Thành Tử sau khi rời khỏi hoàng cung Nhân tộc, nhanh chóng trở về Côn Luân Sơn.

Lần trước không lâu sau khi Hiên Viên chém giết Xi Vưu, Nhiên Đăng đạo nhân đã dẫn theo các đệ tử Xiển Giáo trở về Côn Luân Sơn.

Bởi vậy, vừa mới về Côn Luân Sơn, Quảng Thành Tử đã phát hiện chúng đệ tử Xiển Giáo đã đợi sẵn trong đại điện.

"Đại sư huynh, sư tôn và hai vị sư thúc bá đang đợi người trong nội điện." Thấy Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên liền suất tiên lên tiếng nói với Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử nghe vậy trong lòng giật mình, đối mặt với người khác thì không hề sợ hãi, nhưng đối mặt với Tam Thanh Thánh Nhân, hắn thật sự có chút e sợ.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt đồng tình của chúng đệ tử Xiển Giáo, hắn bước về phía nội điện.

"Kẻ vô dụng Quảng Thành Tử, xin đến thỉnh tội!" Vừa đến cửa lớn nội điện, Quảng Thành Tử liền tự giác quỳ sụp xuống đất, lớn tiếng hô.

Lời nói vừa dứt, trong điện liền truyền ra một giọng nói đầy uy nghiêm: "Tội gì?" Quảng Thành Tử không hề do dự, lần nữa dập đầu lớn tiếng hô: "Đệ tử không có cách trợ Nhân Hoàng giết Xi Vưu là một tội; đệ tử đạo trị lý không bằng Cửu Thiên Huyền Nữ là hai tội; đạo trí Xiển Giáo thu được công đức ít hơn Thiên Đình là ba tội!

Dưới ba tội này!

Đệ tử vô dụng!

Tội đáng vạn chết!" Bốn câu nói vừa ra, các đệ tử Xiển Giáo ở xa nghe được đều khẽ kinh hãi trong lòng, thầm nghĩ đại sư huynh tự giác như vậy, chẳng phải đang tự tìm tội chịu sao!

Nhưng, cũng chính vì bốn câu nói này, sau một khoảng trầm tịch ngắn ngủi trong nội điện, mới truyền ra một câu: "Vào đi." Quảng Thành Tử đại hỉ, lại hành thêm vài đại lễ rồi mới rụt rè đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến trước cánh cửa lớn màu đỏ thẫm, đẩy cửa bước vào.

...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Vẫn đang giáo đạo Đại Bàng và Phục Hy đạo pháp, Lưu Nhĩ lại dừng lại.

Chỉ thấy hắn ngẩng đầu nhìn về phía Linh Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình khẽ mỉm cười, bởi vì đã biết cuộc tranh đoạt công đức lần này Thiên Đình nhiều hơn Xiển Giáo một chút, trong lòng hoan hỉ.

"Hạo Thiên, quả thực được việc a..." Lưu Nhĩ khẽ nói, khiến Đại Bàng và Phục Hy dưới đài có chút khó hiểu.

Ngọc Đế lại làm sao?

Sư tôn có thể nào giảng đạo tử tế một chút không, mới giảng được mấy chục năm thôi mà!

Cũng chính lúc đó, Lưu Nhĩ cúi đầu mỉm cười với Phục Hy, khẽ nói: "Phục Hy, cũng đến lúc con đi đón sư đệ Hiên Viên rồi." Phục Hy nghe vậy nhíu mày, hai mắt trợn tròn, sau ba hơi thở mới cuối cùng tiêu hóa được lời của Lưu Nhĩ, lập tức hành lễ đáp: "Đệ tử tuân mệnh!" Nói xong, trực tiếp xoay người thi triển thần thông rời đi.

Đùa chứ, sư tôn giảng đạo mới nghe được một nửa!

Chương 359

Đi sớm về sớm thôi. ...

Côn Luân Sơn Kỳ Lân Nhai Ngọc Hư Cung Tiên Cảnh.

Quảng Thành Tử đẩy cửa vào, sải bước tiến vào nội điện.

Vừa ngẩng đầu, hắn thấy Tam Thanh Thánh Nhân lần lượt khoanh chân đoan tọa trên ba bồ đoàn.

Từ khi Phục Hy chuyển thế đến nay, Tam Thanh đều ở Nguyên Thủy đạo tràng quan tâm mọi việc của Nhân tộc.

Thời gian đối với phàm tục mà nói vô cùng quý báu, nhưng đối với họ mà nói, chẳng qua chỉ là một giấc ngủ thôi.

"Đệ tử Quảng Thành Tử, bái kiến sư tôn, bái kiến hai vị sư thúc bá!" Quảng Thành Tử lần đầu tiên đối mặt với ba vị Thánh Nhân, lại biết mình làm rất nhiều điều bất túc trong Nhân tộc, trong lòng đầy hoảng sợ, lần nữa quỳ bái xuống.

Chưa đợi Nguyên Thủy Thánh Nhân với vẻ mặt nghiêm nghị mở lời.

Lại thấy Lão Tử Thánh Nhân khẽ vuốt râu bạc, suất tiên mở lời nói: "Thiên Đình nhúng tay vào thì ta cũng không ngờ tới, sư điệt không cần phải như thế." Thông Thiên Thánh Nhân cũng khẽ gật đầu tiếp lời: "Quả thật như vậy, Hạo Thiên đích xác bất phàm, ra tay quả đoán, dùng người tinh chuẩn." "Cửu Thiên Huyền Nữ là do Huyền Điểu (Yến Tử) hóa thành, trước khi chứng đạo quả đã thân cận với Nhân tộc, thấu hiểu nỗi khổ ấm lạnh của Nhân tộc, đạo trị lý tự nhiên không kém." Nghe Thông Thiên Thánh Nhân trực tiếp nói ra lai lịch của Cửu Thiên Huyền Nữ, Quảng Thành Tử trong lòng hơi ngẩn ra.

Chẳng trách Cửu Thiên Huyền Nữ mỗi lần bàn về các việc trị lý Nhân tộc, đều có thể trực tiếp xử lý đến nơi đến chốn!

Thì ra Yến Tử trước khi thành tiên phi thăng, vẫn luôn thân cận Nhân tộc a!

Hắn trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, có hai vị sư thúc bá khuyên giải, sư tôn chắc sẽ không giận đến mức đó đâu nhỉ?

Nhưng, Quảng Thành Tử lại không biết, giờ đây ngọn lửa giận trong lòng Nguyên Thủy Thánh Nhân càng lớn hơn!

Trong mắt Nguyên Thủy, hai vị huynh đệ tuy nhìn có vẻ đang khuyên giải, nhưng thực chất lại đang trào phúng a!

Đại ca Lão Tử Thánh Nhân không ngờ Hạo Thiên sẽ ra tay, chẳng phải là đang nói ta quá khinh địch sao?

Lời nói của tam đệ Thông Thiên càng đáng để suy ngẫm, Hạo Thiên ra tay quả đoán, dùng người tinh chuẩn, chẳng phải là đang nói ta không có viễn kiến, dùng sai người rồi sao!

Chẳng phải là đang hạ thấp, hạ thấp Xiển Giáo sao!

Nguyên Thủy trong lòng đối với tam đệ này càng thêm bất mãn, hóa ra Xiển Giáo không được, những yêu ma quỷ quái của Tiệt Giáo thì được sao?

Lần này đại ca nói có lý một chút, mình quả thực đã khinh địch rồi, một Hạo Thiên nhỏ bé dám tranh khí vận với mình!

Nếu không phải vì là tiên đồng của Đạo Tổ, đã tiện tay diệt hắn rồi!

"Hanh!

Lui xuống, đi lĩnh phạt." Nguyên Thủy Thánh Nhân thậm chí không nhìn Quảng Thành Tử, trực tiếp mở lời nói.

Bởi vì hắn biết, một lần thất thủ, vậy thì lần tiếp theo muốn tranh giành danh ngạch giáo đạo Nhân Hoàng sẽ khó khăn.

Trong lòng tự nhiên có chút tức giận!

"Đệ tử tuân mệnh!" Quảng Thành Tử nào dám nghĩ nhiều, nghe chỉ đi lĩnh phạt, lập tức lại hành đại lễ, sau đó liền lui xuống, tiện tay đóng cửa lớn lại.

Trong đại điện lập tức chỉ còn lại Tam Thanh Thánh Nhân.

Cũng chính lúc đó, Lão Tử Thánh Nhân đột nhiên mở lời: "Vừa rồi ta không nói nhiều, Cửu Thiên Huyền Nữ kia vì thân cận Nhân tộc, mới có thể hiểu được cách trị lý quốc vụ..." Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe tiếng liền quay đầu nhìn về phía Lão Tử Thánh Nhân, chờ đợi lời tiếp theo của hắn.

"Vậy thì...

đệ tử Huyền Đô của ta vốn là Nhân tộc, hắn cũng càng thích hợp hơn để phù trợ Nhân Hoàng!" Lại thấy Lão Tử Thánh Nhân chậm rãi nói ra suy nghĩ trong lòng.

Thông Thiên Thánh Nhân nghe vậy khẽ gật đầu nói: "Vậy thì cứ để Huyền Đô sư điệt đi phù trợ Bạch Đế vậy." Nguyên Thủy Thánh Nhân trong lòng không vui, biết Quảng Thành Tử thất bại thì sẽ là như vậy a.

Nhưng giờ đây Lão Tử Thánh Nhân và Thông Thiên Thánh Nhân đều đã mở lời, hắn cũng không thể nói thêm gì, bèn gật đầu biểu thị đồng ý.

Nhanh chóng, Huyền Đô, đệ tử dưới trướng Lão Tử Thánh Nhân, liền tiếp nhận ý chỉ của Lão Tử, hạ sơn phù trợ Nhân Hoàng đương nhiệm Bạch Đế. ...

Lại nói về Phục Hy.

Sau khi tiếp nhận ý chỉ của Lưu Nhĩ, hắn nhanh chóng đến hoàng cung Hữu Hùng Quốc.

Phục Hy lần nữa hiện thế, khiến vô số Nhân tộc đến quỳ bái.

Nhưng giờ đây Phục Hy đã sớm nhìn thấu mọi thứ, đối với Nhân tộc tuy vẫn còn yêu thương bảo hộ, nhưng sẽ không quá mức can dự.

Vả lại, hiện tại Nhân Hoàng đã là Bạch Đế, thuộc hạ của hắn cũng đa số đã già yếu.

Bởi vậy Phục Hy ở nhân gian cũng không dừng lại lâu, dẫn theo Hiên Viên rời khỏi Nhân tộc, nhanh chóng đến cự thành trung ương Đông Thắng Thần Châu, nơi phát nguyên của Nhân tộc, nơi tụ tập của các tu chân giả Nhân tộc.

Thành này sau khi Lưu Nhĩ thành thánh đã được cải tạo một lần, giờ đây bên ngoài nhìn như một tòa thành, nhưng thực chất bên trong thành có không gian, địa vực rộng lớn vô cùng, giống như một tu chân quốc độ.

Đương nhiên, tu chân quốc độ của Nhân tộc không có quân chủ.

Chương 360

Chỉ có Bồng Lai Đảo lơ lửng trên cự thành mới quản lý tất cả chế độ tu hành của Nhân tộc.

Bình thường nếu trong thành Nhân tộc phát sinh tranh chấp, thân là đệ tử của Thánh Sư, Kim Sí Đại Bàng và Phục Hy đều sẽ đến quản lý.

Một số Nhân tộc sau khi tu luyện thành công, cũng đều sẽ phi thăng thành tiên, nhập trú Thiên Đình, đến giúp đỡ Hạo Thiên và Dao Trì.

Cũng chính vì điều này, giờ đây trong Thiên Đình, Nhân tộc bắt đầu tăng lên, đây cũng là vốn liếng mà Hạo Thiên và Dao Trì dùng để đối kháng với những đệ tử Thánh Nhân trong Thiên Đình.

Lại nói về Phục Hy.

Hắn trước tiên dẫn Hiên Viên dạo quanh thành này một vòng để ôn cố tri tân, sau đó dẫn theo Hiên Viên đang kích động bay lên Bồng Lai Đảo, đến Công Đức Thánh Điện.

"Sư tôn, Hiên Viên đã đến rồi." Phục Hy dẫn theo Hiên Viên vào Công Đức Thánh Điện xong, trước tiên chắp tay vái chào Lưu Nhĩ, sau đó trực tiếp đặt mông ngồi xuống bồ đoàn bên cạnh Đại Bàng.

"Hiên Viên bái kiến Thánh Sư!" Thấy Lưu Nhĩ, Hiên Viên liền kích động quỳ bái xuống đất.

Trên đường đi cùng Phục Hy, hắn vẫn luôn tự hỏi Thánh Sư muốn gặp mình để làm gì?

Bao nhiêu năm nay, Cửu Thiên Huyền Nữ và Quảng Thành Tử đã sớm bên tai kể về thần uy và những chuyện cũ của Thánh Sư.

Trong lòng hắn đối với vị Thánh Sư của Nhân tộc vừa sùng bái, lại vừa không hiểu.

Nguyên nhân không hiểu rất đơn giản, đó là hắn đã làm Nhân Hoàng bao nhiêu năm nay, Thánh Sư đều không hề có một chút biểu thị nào.

Thấy Thiên Đình và Xiển Giáo đều phái người xuống phù trợ, còn Thánh Sư thì sao?

May mắn thay, đợi mãi đợi mãi, cuối cùng cũng đợi được Phục Hy, đợi được tin tức Thánh Sư triệu hoán mình.

Bởi vậy lần này quỳ bái tại đây, tâm trạng trong lòng hắn vô cùng phức tạp!

Lại nói về Lưu Nhĩ, sau khi nhìn Hiên Viên lại thẳng thắn nói: "Hiên Viên, ngươi có biết tội không?" Lời này vừa ra, Đại Bàng và Phục Hy liền ngẩn người.

Hiên Viên nghe vậy càng giật mình trong lòng, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

May mà nhanh chóng trấn tĩnh lại, lập tức lại hành đại lễ, lớn tiếng hô với Lưu Nhĩ: "Tử dân Hiên Viên không biết!

Kính xin Thánh Sư tôn thượng minh kỳ." ...

Trong Công Đức Thánh Điện Bồng Lai Đảo.

Sau khi nghe lời Lưu Nhĩ có chút trách cứ và vấn tội.

Lúc này trong lòng Hiên Viên đầy băn khoăn, hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì a!

Một đời hắn hầu như sống vì Nhân tộc, mọi việc đều vì Nhân tộc, ngay cả hiện tại cũng luôn tâm hệ Nhân tộc a!

Bởi vậy hắn vô cùng khó hiểu cung kính hỏi Lưu Nhĩ: "Tử dân

Hiên Viên không biết, kính xin Thánh Sư tôn thượng minh kỳ!" Lưu Nhĩ thấy thái độ thành khẩn của hắn, hoàn toàn không có tâm thái ngạo mạn của một vị Đế Hoàng lâu năm, không khỏi khẽ gật đầu nói: "Lần này tuy không phải đệ tử dưới trướng ta đi giáo đạo, mà là đệ tử Nguyên Thủy kia, nhưng vấn đề chính không phải là không ham học, mà là quá vội vàng lập công, chỉ chú ý làm sao để công tích lớn hơn Phục Hy, không chú ý làm sao để giảm thiểu tổn thương đến mức tối đa..." Một tràng lời của Lưu Nhĩ, Hiên Viên nghe xong không ngừng gật đầu, không khỏi đem những việc làm cả đời của mình so sánh với Phục Hy, sắc mặt khó hiểu ban đầu trong chớp mắt chuyển thành vẻ hối lỗi, lần nữa khấu đầu lớn tiếng hô: "Hiên Viên biết lỗi rồi, cầu Thánh Sư tôn thượng trách phạt!" "Thôi bỏ đi, biết lỗi là được rồi, chủ yếu là Quảng Thành Tử kia, rõ ràng không có bản lĩnh lại cứ chen ngang." Lưu Nhĩ phất phất tay, cũng không có ý trách phạt.

Còn những đệ tử Xiển Giáo kia có vấn đề, làm việc không đâu vào đâu, không bằng người Hạo Thiên chọn, quả thực là làm hỏng việc mà!

"Ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử thứ tư của ta không?" Cuối cùng, Lưu Nhĩ hỏi ra câu nói mà Hiên Viên vẫn luôn mong đợi.

"Nguyện ý!

Đệ tử Hiên Viên bái kiến sư tôn!" Hiên Viên mặt đầy hân hỉ, trực tiếp quỳ bái xuống đất hành đại lễ.

Cứ như vậy, Lưu Nhĩ lại thu Hiên Viên làm đệ tử thứ tư, để hắn ở Bồng Lai Đảo theo mình tu luyện. ...

Lại nói về Nhân tộc.

Lão Tử Thánh Nhân trước mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên giành được danh ngạch, liền phái đệ tử Huyền Đô, người đã giáo đạo lâu năm, hạ sơn.

Huyền Đô là Nhân tộc, cũng là đệ tử duy nhất của Nhân Giáo.

Sau khi tiếp nhận ý chỉ của Lão Tử, biết mình có thể trở về Nhân tộc, tự nhiên vô cùng hân hỉ, nhanh chóng đến Hữu Hùng Quốc giáo đạo Bạch Đế Thiếu Hạo.

Lần này, Lão Tử Thánh Nhân đã hấp thụ giáo huấn của Nguyên Thủy, khi Huyền Đô vừa gặp Thiếu Hạo, Lão Tử Thánh Nhân đã âm thầm thi triển thần thông giáo đạo hắn nên phù trợ Thiếu Hạo như thế nào.

Thêm vào đó, Huyền Đô vốn là Nhân tộc, thấu hiểu tình hình quốc gia Nhân tộc, cho nên trong quá trình phù trợ Thiếu Hạo vô cùng thuận lợi, không hề xảy ra sai sót nào.

Lưu Nhĩ đối với việc này lại không nhúng tay vào nữa, ranh giới của hắn rất rõ ràng, Thánh Nhân muốn giáo đạo Nhân tộc đều được, nhưng Nhân Hoàng chỉ có thể trở thành đệ tử của hắn.

Bởi vậy trong vô số năm sau đó, chỉ cần Nhân Hoàng truyền vị cho đời tiếp theo, Lưu Nhĩ đều sẽ sai đệ tử nhỏ nhất của mình đến đón về Bồng Lai Đảo thu làm đệ tử mới.

Nhanh chóng, bốn vị Nhân Hoàng đầu tiên trong Ngũ Đế đều được đệ tử Tam Thanh giáo đạo, dưới sự tranh giành của Thông Thiên Thánh Nhân, Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo đều hạ sơn giáo đạo Nhân Hoàng, điều này cũng khiến ấn tượng của Nguyên Thủy đối với Thông Thiên ngày càng tệ.

May mắn là, bốn vị Nhân Hoàng đầu tiên trong thời gian tại vị đều không xảy ra chuyện gì, viên mãn thoái vị.

Cũng sau khi tu luyện công pháp Cửu Thiên Huyền Nữ để lại, họ đều mượn ba ngàn giai lệ hậu cung để tu luyện, thêm vào đó có công

đức trên người, đều đã nâng tu vi lên Chuẩn Thánh sơ kỳ, cuối cùng nhập Bồng Lai Đảo trở thành đệ tử mới của Lưu Nhĩ.

Điều thú vị là, vị Đế Hoàng cuối cùng trong Ngũ Đế tên là Thuấn, Nguyên Thủy cũng cuối cùng một lần nữa giành được danh ngạch, cuối cùng lại để Nam Cực Tiên Ông hạ sơn đi phù trợ Thuấn, điều này trực tiếp dẫn đến sự bất mãn của Nhiên Đăng đạo nhân.

Chương 361

Trong mắt Nhiên Đăng đạo nhân, thân là phó chưởng giáo Xiển Giáo, mình mới là nhân tuyển tốt nhất để hạ sơn giáo đạo Nhân tộc a!

Dù sao công đức ai mà không muốn?

Kết quả lần đầu tiên để Quảng Thành Tử đi, lần này lại để Nam Cực Tiên Ông?

Nguyên Thủy rõ ràng đang nói cho các đệ tử Xiển Giáo biết, hắn tương đối xem trọng Quảng Thành Tử và Nam Cực Tiên Ông mà!

Vậy để mình sau này làm sao mà quản lý Xiển Giáo đây?

Đương nhiên, sự bất mãn trong lòng hắn tự nhiên sẽ không biểu lộ ra, nhưng vài vị đệ tử Xiển Giáo bình thường có tình cảm tốt với Nhiên Đăng đạo nhân thì đã bất mãn rồi.

Vài vị đó chính là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn bốn vị.

Bởi vì Nhiên Đăng tuổi đã cao, cho nên mấy vị này trước khi nhập giáo đã giao hảo với Nhiên Đăng đạo nhân, lại cùng nhau nhập Xiển Giáo, bình thường làm việc đều lấy Nhiên Đăng làm chủ.

Giờ đây Nguyên Thủy lại một lần nữa giao đại sự giáo đạo Nhân Hoàng cho người khác, chưa đợi Nhiên Đăng đạo nhân biểu thị ra, bốn người liền tự mình đến tìm Nhiên Đăng.

"Chưởng giáo, chuyện này người xem sao?" Cụ Lưu Tôn hành sự trực bạch, vừa vào cung điện của Nhiên Đăng liền trực tiếp mở lời hỏi.

Bởi vì có giao tình tốt với Nhiên Đăng, cho nên mấy người này khi xưng hô với Nhiên Đăng thì trực tiếp bỏ đi chữ "Phó", trực tiếp gọi

hắn là Chưởng giáo, dù sao Nguyên Thủy là Thánh Nhân, họ vẫn xưng hô Nguyên Thủy là sư tôn.

Lời của Cụ Lưu Tôn vừa ra, Nhiên Đăng đạo nhân ngẩn người.

Nhìn thần sắc bốn người trước mặt, hắn lập tức hiểu ra chuyện gì, nhưng lại không biểu lộ ra, vẫn lộ ra vẻ mặt như cũ hỏi: "Chuyện gì?" "Chưởng giáo!

Lần này ta xin nói lời công đạo từ đáy lòng, lần trước để Đại sư huynh giáo đạo Nhân tộc thì thôi đi!

Lần này lại để Nam Cực đó, vậy thì cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong kia đến khi nào mới phá được a!" Phổ Hiền tiếp lời Cụ Lưu Tôn, thẳng thắn không kiêng dè nói ra suy nghĩ trong lòng!

Lại có Từ Hàng bên cạnh phụ họa: "A!

Người vốn dĩ nhập Xiển Giáo chính là vì muốn phá vỡ bình cảnh đó, giờ đây người cũng không thể đi, chúng ta cũng không có cách nào được nhờ a!" Văn Thù cũng ở bên cạnh gật đầu phụ họa.

Đợi nói xong, Nhiên Đăng đạo nhân mới khẽ lắc đầu, nhẹ giọng thở dài nói: "Sở dĩ Thánh Nhân làm như vậy, hẳn là do lần trước chúng ta giúp đỡ Quảng Thành Tử thất bại rồi." Lời vừa ra, bốn người bất mãn đều nhíu mày thật chặt.

Nhiên Đăng thấy vậy, biết họ đầy oán khí, nên lần nữa nói: "Phép tắc của Thánh Nhân nào phải ta có thể hiểu được?

Thánh Nhân tự nhiên có cân nhắc, lần này cứ thế đi..." Văn Thù Tứ Vị nghe xong mới khẽ gật đầu, trong lòng tuy vẫn còn bất mãn, nhưng cũng biết quyết định của Thánh Nhân không thể thay đổi được nữa.

Nhưng lần than khổ này, lại khiến giao tình năm người càng thêm thân thiết hơn, dù sao nghị luận Thánh Nhân, người thường không

dám làm. ...

Cũng chính vào lúc đó, trong Nhân tộc cuối cùng cũng nổi lên sóng gió.

Dưới sự thao túng của Long tộc, trời giáng mưa lớn, hồng tai cuối cùng cũng xuất hiện trong Nhân tộc.

Đế Thuấn thấy vậy, phái một người đi trị lý hồng tai, người này tên là Đại Vũ. ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này trong Công Đức Thánh Điện đã không thiếu nhân khí.

Sau khi Lưu Nhĩ lại thu thêm ba vị trong Ngũ Đế, số bồ đoàn dưới đạo đài đã tăng lên bảy cái.

Lần lượt là đại đệ tử Khổng Tuyên, nhị đệ tử Kim Sí Đại Bàng, tam đệ tử Phục Hy, tứ đệ tử Hoàng Đế Hiên Viên, ngũ đệ tử Bạch Đế Thiếu Hạo, lục đệ tử Hắc Đế Chuyên Húc, thất đệ tử Nghiêu.

Lúc này, trừ Khổng Tuyên đang nhậm chức ở Thiên Đình không có mặt, sáu đệ tử còn lại đều tụ tập tại đây, chăm chú lắng nghe Lưu Nhĩ giảng đạo.

Điều buồn cười là, lúc này trong điện trừ Đại Bàng, các đệ tử khác đều là Nhân Hoàng, mỗi người trên người đều tự mang khí vận Nhân tộc, có khí vận Nhân tộc gia trì, cũng khiến tư chất của họ có thể sánh ngang với Đại Bàng.

Cũng chính lúc đó, giọng giảng đạo của Lưu Nhĩ lại một lần nữa dừng lại.

Đại Bàng và Phục Hy vô thức nhìn nhau một cái, sau đó đều thấy ý cười trong mắt đối phương.

Theo "tính cách" trước đây của Lưu Nhĩ, giảng đạo mà dừng lại,

có nghĩa là lại có chuyện rồi.

Quả nhiên, nhìn ánh mắt của mấy người dưới đạo đài, Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười nói: "Nhân tộc có một kiếp." Lời này vừa ra, tất cả các đệ tử đều giật mình trong lòng.

Cần biết rằng, trừ Đại Bàng ra, mỗi người đều là Nhân Hoàng, không chỉ khí vận liên quan đến Nhân tộc, mà còn tâm hệ Nhân tộc.

Đại Bàng từ nhỏ đã trưởng thành trong Nhân tộc, tự nhiên cũng vô cùng thân cận với Nhân tộc.

Giờ đây nghe Nhân tộc có một kiếp, tự nhiên trong lòng sinh lo lắng.

"Sư tôn, không biết Nhân tộc có kiếp nạn gì?

Mong sư tôn cáo tri?" Phục Hy suất tiên mở lời hỏi, các đệ tử khác nhao nhao phụ họa.

Lưu Nhĩ không nói gì, tay phải vung lên, một mặt gương liền ngưng tụ giữa không trung trong điện, cuối cùng một luồng ba động từ mặt gương tỏa ra, phản chiếu một hình ảnh: Chỉ thấy trên không Tứ Đại Bộ Châu đồng thời lóe lên mấy đạo hắc ảnh khổng lồ, giây tiếp theo tiếng sấm sét nổ vang, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm lập tức mây đen cuồn cuộn!

Chương 362

Trong chớp mắt, mưa như trút nước ầm ầm đổ xuống, Tứ Đại Bộ Châu đồng thời trở nên lầy lội không chịu nổi!

Lúc đầu, Nhân tộc ở các vùng hạn hán còn tưởng trời đẹp, để họ cuối cùng cũng có nước mà hưởng thụ.

Kết quả thời gian trôi qua, ngay cả Nhân tộc ở các vùng hạn hán cũng phát hiện không đúng!

Bởi vì mưa không những càng lúc càng lớn, mà còn không hề có dấu hiệu ngừng lại chút nào a!

Cuối cùng vô số sông hồ bị nước mưa tích đầy, đê điều sụp đổ, hồng thủy cuối cùng từ trên núi cao cuồn cuộn đổ xuống, bắt đầu không kiêng nể gì nhấn chìm nông sản, thôn làng, thành trấn của Nhân tộc!

Lúc này, vị Đế Hoàng cuối cùng trong Ngũ Đế của Nhân tộc, tên là Thuấn, là người kế thừa của đệ tử thứ bảy của Lưu Nhĩ là Đế Nghiêu, cũng là cháu tám đời của Hiên Viên.

Trong thời gian tại vị, có đệ tử Nhân Giáo là Huyền Đô phù trợ, có thể nói là trọng dụng người hiền tài, trăm nghiệp hưng thịnh, mở ra cục diện chính thông nhân hòa, được bách tính vô cùng yêu mến.

Sau khi hồng thủy tràn lan, hắn lập tức phản ứng, sai đại thần mà hắn xem trọng nhất là Đại Vũ đi trị lý thủy tai.

Chính cảnh tượng phản chiếu từ pháp lực của Công Đức Thánh Điện đó, khiến chúng đệ tử dưới trướng Lưu Nhĩ đều phẫn nộ nhìn!

“Chuyện gì vậy?

Trên không Tứ Đại Bộ Châu đồng thời giáng mưa sao?” “Đâu phải

giáng mưa!

Đơn giản là hồng tai!" "Hanh!

Ta thì thấy rồi, bá chủ đại dương Long tộc làm quái!" "Long tộc?

Nhân tộc ta với Long tộc có thù oán gì?

Dám làm như vậy!" "Sư tôn!

Đệ tử xin sư tôn đồng ý cho đệ tử xuất đảo, đệ tử muốn đồ diệt Long tộc!" "..." Tất cả đệ tử của Lưu Nhĩ đều bi phẫn nói.

Đặc biệt khi thấy không ít Nhân tộc bị hồng thủy nuốt chửng, họ tức đến nỗi gân xanh nổi đầy, hận không thể lập tức ra ngoài, giết hết Long tộc!

Theo Lưu Nhĩ một thời gian, họ cũng đều hiểu tính cách của Lưu Nhĩ, biết vị sư tôn này rất bao che cho người của mình, hành sự cũng vô cùng bá đạo, cho nên mới phản ứng như vậy.

Nhưng, điều khiến mọi người có mặt bất ngờ là, Lưu Nhĩ đối với việc này thần sắc vẫn bình tĩnh.

"Sở dĩ Long tộc làm như vậy, là vì bất mãn Nhân tộc đánh bắt cá..." Lưu Nhĩ mở lời nói ra nhân quả trong đó.

Thì ra, lúc này Nhân tộc đã biết ra biển đánh bắt cá, dẫn đến Thủy tộc kinh hoàng, nhao nhao đến Long Cung cầu cứu bá chủ đại dương Long tộc.

Long tộc đã tu dưỡng sinh tức ở đại dương rất lâu, nguyên khí bị tổn thất trong Long Hán Đại Kiếp cuối cùng cũng đã hồi phục được một chút.

Thân là bá chủ Thủy tộc, đối với điều này tự nhiên vô cùng phẫn nộ, bởi vì nhiều năm không biết chuyện bên ngoài, thêm vào đó hành sự vốn vô cùng bá đạo, nên Long tộc đã ra tay, dưới sự dẫn dắt của

Đông Hải Long Vương, ba Đại Long Vương khác cũng nhao nhao ra tay.

Bởi vậy trên không Tứ Đại Bộ Châu mới đồng thời giáng mưa, hồng tai mới đồng thời xuất hiện.

"Đây là đạo nhân quả, nếu Nhân tộc không đánh bắt cá, Thủy tộc sẽ không kinh hoàng, Long tộc sẽ không ra tay..." "Còn về hồng tai, Nhân tộc quật khởi, vị Lai vô số thiên tai sẽ giáng xuống, phải học cách đối mặt với chúng..." Lưu Nhĩ nói, mọi người có mặt cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Sau khi nghe rõ lời của Lưu Nhĩ, tất cả mọi người đều hoảng hốt.

"Sư tôn!

Chẳng lẽ người không quản Nhân tộc sao?" Đại Bàng đi theo Lưu Nhĩ lâu nhất, trực tiếp mở lời nói, hỏi ra điều trong lòng chúng đệ tử.

May mà, hắn thấy Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu, lật tay hiện ra hai kiện linh bảo.

Chỉ thấy một cây thiết bổng màu vàng kim, một cây rìu xuất hiện trước mặt mọi người.

Đều là linh bảo do Lưu Nhĩ luyện chế, thiết bổng vàng kim chính là Định Hải Thần Châm, lần này lấy ra, lại là để chuẩn bị cho Tây Du Kiếp sau này.

Tây Du Kiếp, hắn đã sớm nhúng tay vào.

Cây rìu kia, cũng là do hắn luyện chế, tên là Khai Sơn Phủ, là Hậu Thiên cực phẩm linh bảo.

Chỉ thấy Lưu Nhĩ nhìn về phía Kim Sí Đại Bàng, thần bí mỉm cười nói: "Đây là Định Hải Thần Châm, Khai Sơn Phủ, đã vậy ngươi đối với Nhân tộc quan tâm như thế, hãy đi giáo đạo Đại Vũ vậy." Đại

Bàng nghe vậy đại hỉ!

Tuy rằng dưới trướng Lưu Nhĩ nghe đạo là việc vô số người tiện mộ, nhưng ngồi lâu cũng sẽ buồn chán a, đã lâu rồi hắn không đến Nhân tộc!

Trong ánh mắt ghen tị của các sư đệ, hắn bước lên tiếp lấy Định Hải Thần Châm và Khai Sơn Phủ.

Vừa tiếp nhận, hắn nghe Lưu Nhĩ hỏi: "Phù trợ Đại Vũ, định làm thế nào?" Đại Bàng hoàn toàn không hề suy nghĩ, trực tiếp nói: "Đệ tử sẽ đến Đông Hải Long Cung, dạy lão long kia cách làm rồng!" Lời này vừa ra, các đệ tử có mặt đều sáng mắt!

"Ha ha ha!

Đúng!

Nhị sư huynh uy vũ!" "Giết!

Nên giết hết Long tộc!" "Ta thấy Nhị sư huynh muốn mượn cơ hội này báo thù cũ cho Phượng Hoàng tộc a ha ha ha!" "..." Cùng chung sống lâu, những sư huynh đệ này nói chuyện cũng không kiêng nể gì, hoàn toàn nói ra những lời trong lòng, khiến Đại Bàng đắc ý cười một tiếng.

"Vậy thì!

Chương 363

Có nhị sư huynh ở đây!

Nhất định sẽ khiến người hết giận!" Đại Bàng khóe miệng hiện lên một nụ cười rõ rệt, đắc ý cười nói.

Lời này vừa ra, hắn nghe lời nói bình đạm vô cùng của Lưu Nhĩ: "Không được ra tay..." "Ơ..." Mọi người thần sắc ngẩn ra, đầy vẻ ngạc nhiên. ...

Hồng Hoang Nhân Giới.

Tiếp nhận mệnh lệnh của Đế Thuấn, Đại Vũ lập tức suất lĩnh đại quân Nhân tộc bắt đầu trị lý hồng thủy.

Sau một hồi thương nghị, Đại Vũ quyết định, trực tiếp xây dựng đê lớn quanh bờ sông!

Bởi vì thành trấn có tường thành cao lớn, đối mặt với thủy tai chỉ cần giải quyết vấn đề thoát nước.

Còn thôn làng thì đối mặt với nguy hiểm bị hồng thủy nhấn chìm, bị bùn đá cuốn trôi các loại nguy hiểm, cho nên chỉ có ngăn chặn hồng thủy ở bờ sông, dẫn nó vào sông lớn rồi cuối cùng trở về đại dương mới là phương pháp tốt nhất.

Sau khi quyết định, Đại Vũ công bố phương pháp ra, tất cả các tướng lĩnh Nhân tộc liền suất lĩnh đại quân Nhân tộc các bộ châu bắt đầu xông ra bờ sông, bắt đầu xây dựng đê điều.

Đại Vũ cũng ở một bên bờ con sông lớn đang tràn ngập hồng thủy, đích thân tham gia công tác xây dựng đê điều.

Nhưng cho dù đê điều xây dựng cao đến đâu, mực nước vẫn không giảm, ngược lại còn dâng cao theo sự gia tăng của Đại Vũ!

Cuối cùng vô số đê điều sụp đổ, vô số đại quân Nhân tộc bị hồng thủy nuốt chửng, tất cả các bờ sông ở Tứ Đại Bộ Châu đều đang diễn ra bi kịch, Đại Vũ thấy vậy bi phẫn không thôi!

Đại Vũ không còn cách nào, biết hồng thủy không thể ngăn cản, chỉ có thể lập tức thay đổi phương án, sai tất cả quân đội cứu trợ bách tính, di chuyển họ đến nơi có độ cao lớn hơn!

Tại hoàng cung đế đô, Đế Thuấn sau khi biết tin này, càng sốt ruột như kiến bò chảo nóng, không ngừng hỏi Huyền Đô nên làm thế nào.

Cần biết rằng hắn giờ đây đã tại vị năm mươi năm, có thể sắp truyền vị, kết quả bây giờ lại gặp phải chuyện như vậy, hậu thế chẳng phải sẽ đổ hết tội lỗi lên vị Đế Hoàng này sao?

Huyền Đô cũng sốt ruột a, nhìn đồng bào Nhân tộc chịu nạn tự nhiên cũng khó chịu!

Nhưng cho dù truyền tin cho Lão Tử Thánh Nhân đều không có một chút hồi đáp nào!

"Nhân Hoàng đừng gấp!

Ta bây giờ sẽ đi tìm sư tôn của ta!" Huyền Đô nói xong, vội vã bay lên trời, đi về phía Côn Luân Sơn.

Đế Thuấn thấy vậy, cũng không dám đặt tất cả hy vọng lên Huyền Đô, lập tức thông báo toàn quốc, ai có thể trị thủy, có thể kế thừa ngôi vị Nhân Hoàng!

Nhưng tất cả tu chân giả Nhân tộc trong thiên hạ đều quy về Thánh Thành.

Ngay cả tu vi của Huyền Đô cũng không thể phát hiện ra Long tộc thi vũ gây tai họa, phàm nhân làm sao có thể biết cách đối phó? ...

Lại nói về Đại Vũ.

Nhìn vô số đồng bào bị hồng thủy nuốt chửng, mà mình lại bất lực, hắn sầu đến bạc cả tóc.

Suốt ngày ở bờ sông đi đi lại lại, không ngừng suy nghĩ về phương pháp trị thủy.

Một ngày nọ, hắn vẫn không màng lời khuyên ngăn của thuộc hạ, đích thân đội mưa đến bờ sông, nhìn dòng hồng thủy cuồn cuộn vô tận, trong đôi mắt đầy tia máu là vô vàn cảm xúc phức tạp!

"Có phải Đại Vũ không?" Cũng chính lúc đó, một giọng nói từ trên trời truyền xuống.

Đại Vũ hơi ngẩn ra, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy một nam tử thân mặc đạo phục màu vàng kim, mái tóc dài vàng óng bay trong gió đang cưỡi gió hạ xuống!

Điều kỳ diệu hơn là, cơn mưa như trút nước từ trên trời rơi xuống dường như e sợ nam tử đó, hoàn toàn không dám rơi lên người hắn.

"Người là đại thần thông giả trong truyền thuyết!" Trong lòng Đại Vũ lập tức hiện lên một ý niệm, ngay sau đó đối với nam tử trên trời hành lễ lớn tiếng hô: "Bái kiến tiên trưởng!

Ta chính là Đại Vũ!" Người đó chính là Kim Sí Đại Bàng đang từ Bồng Lai Đảo cản đến.

Sau khi nhận Định Hải Thần Châm và Khai Sơn Phủ, Lưu Nhĩ cũng đã nói cho hắn biết cách sử dụng như thế nào.

Vô cùng vâng lời Lưu Nhĩ, Đại Bàng mới nhẫn nhịn sát ý, không xông thẳng đến Long tộc.

Giờ đây nhìn Đại Vũ vì Nhân tộc mà tinh thần tiều tụy, hắn cũng đã nhận đồng con người Đại Vũ.

"Ta là Kim Sí Đại Bàng, sư phụ của ta là Thánh Sư Nhân tộc."

Đại Bàng không hề có ý giấu diếm, trực tiếp mở lời nói với Đại Vũ.

Đại Vũ nghe vậy trong lòng giật mình, giây tiếp theo liền trực tiếp quỳ sụp xuống đất, trực tiếp đối với Đại Bàng lớn tiếng hô: "Cầu tiên trưởng cứu cứu Nhân tộc a!

Ta thực sự không có bất kỳ cách nào!" Trong tiếng hô, hắn nhìn những Nhân tộc bị hồng thủy cuốn trôi ngay trước mặt, không khỏi nước mắt lấp lánh, suýt chút nữa bật khóc.

Đại Bàng thấy vậy, khẽ thở dài, thân ảnh hạ xuống mặt đất, đỡ Đại Vũ dậy rồi nói: "Ta lần này đến đây, chính là vâng mệnh sư phụ, giúp ngươi trị lý hồng tai." "Thánh Sư từ bi!

Tôn giả từ bi!" Đại Vũ cảm kích nói, sau đó lắc đầu tự trách: "Ta thật vô dụng, cho dù thế nào cũng không tìm ra cách trị lý thủy tai!" Đại Bàng đã từ chỗ Lưu Nhĩ biết được phép trị lý, nên trực tiếp khai đạo: "Trong ngũ hành thủy hỏa vô hình, muốn ngăn chặn tự nhiên cực kỳ khó khăn, ngăn không bằng sơ thông!" Đại Vũ nghe vậy bỗng nhiên tỉnh ngộ, thông suốt mọi điều, lập tức dẫn Đại Bàng trở về doanh trướng của mình, sau đó lấy bản đồ ra tỉ mỉ xem xét.

"Tôn giả trí tuệ thông thiên, sông ngòi quá ít mới dẫn đến hồng thủy tràn lan, nếu khai thác vô số sông ngòi, hồng thủy sẽ không còn đáng ngại!" Đại Vũ trên bản đồ vẽ ra các loại sông ngòi tiện lợi, sau đó kích động lớn tiếng hô, trong lời nói nhìn Đại Bàng đầy kính phục.

Chương 364

Trong Nhân tộc có truyền thuyết về Đại Bàng, dù sao hắn là đệ tử của Thánh Sư, chỉ là ít người đi tìm hiểu kỹ, bao gồm cả Đại Vũ cũng vậy.

Nhưng hôm nay từ Đại Bàng biết được phương pháp khai thác sông ngòi, trong lòng Đại Vũ đối với Đại Bàng chỉ còn sự kính phục vô thượng!

Nhanh chóng, mệnh lệnh của Đại Vũ liền truyền khắp nơi, tất cả các tướng lĩnh Tứ Bộ Thần Châu sau khi biết phương pháp này đều cao hô Đại Vũ đại năng, sau đó hầu như đồng thời quy hoạch sông ngòi, khai thác sông ngòi!

Theo từng con sông nhân tạo xuất hiện, dòng hồng thủy hung dũng cuối cùng cũng được sơ thông, mực nước bắt đầu hạ thấp một chút.

Nhưng rõ ràng, năng lực Nhân tộc có hạn, muốn khai thác một con sông mất thời gian cực kỳ dài, khiến nó thông ra đại dương lại càng mất nhiều thời gian hơn!

Đối mặt với vấn đề này, Đại Vũ lại một lần nữa gãi tai gãi đầu, khổ sở suy nghĩ phương pháp.

Cũng chính lúc đó, Đại Bàng cuối cùng cũng lấy ra hai kiện linh bảo do Lưu Nhĩ luyện chế.

"Đây là Định Hải Thần Châm, có thể tùy ý biến dài ngắn, có thể đo độ sâu của nước, lại càng có thể trấn áp thủy thế!" "Đây là Khai Sơn Phủ, có năng lực khai sơn phá sông, giúp giảm độ khó và tăng nhanh tốc độ khai thác sông ngòi!" Đại Vũ nghe vậy trong lòng đại hỉ, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, lần nữa bái tạ Đại Bàng xong, đích thân suất lĩnh thuộc hạ bốn phía bôn ba, khai thác sông ngòi!

Cứ thế, hai mươi năm thời gian trôi qua!

Đại Vũ hạ lệnh hai mươi năm, Đại Vũ liền bốn phía bôn tẩu hơn hai mươi năm, dưới sự giúp đỡ của Khai Sơn Phủ và Định Hải Thần Châm, đã khai thác vô số sông ngòi, cuối cùng khiến Nhân tộc không còn chịu nạn hồng thủy nữa!

Một ngày nọ, hắn như cũ suất lĩnh thuộc hạ đến một ngọn núi cao đã được quy hoạch, chuẩn bị khai thác sông ngòi.

Một con sông cần xuyên qua núi cao, nhưng đối với người cầm Khai Sơn Phủ mà nói thì không hề có độ khó nào.

Khai Sơn Phủ dưới sự cố ý tạo tác của Lưu Nhĩ, có uy năng khủng bố, đương nhiên chỉ có Đại Vũ mới có thể sử dụng.

Chỉ thấy hắn cầm Khai Sơn Phủ, trực tiếp chém về phía núi cao!

"Ầm!" Chỉ thấy một tiếng nổ lớn vang lên, chấn động kịch liệt truyền ra, chưa đợi Đại Vũ và các Nhân tộc khác phản ứng, từng tiếng long ngâm lập tức từ ngọn núi cao phía trước truyền ra.

"Phàm nhân to gan!

Dám chém Long Môn của ta!" ...

Nhân Giới, bờ biển Đông Hải Đông Thắng Thần Châu.

Một ngọn núi cao sừng sững tại đây, ngăn chặn con sông nhân công khai thác một cách kiên cố, khiến nó không thể dẫn hồng thủy vào biển.

Bởi vậy, Đại Vũ suất lĩnh thuộc hạ nhanh chóng đến đây, như thường lệ đối phó với núi cao, tay cầm Khai Sơn Phủ chém về phía nó!

Khai Sơn Phủ hóa thành lưu quang lao thẳng vào núi cao!

Giây tiếp theo, tiếng nổ lớn kịch liệt vang lên, vô số cát bụi bùng

phát.

Chưa đợi Đại Vũ và những người khác vui mừng, đại địa bắt đầu chấn động kịch liệt, lại có tiếng long ngâm chấn động trời đất!

"Nhân tộc to gan!

Dám chém Long Môn của ta!" Chỉ thấy một tiếng nộ hống từ ngọn núi cao phía trước truyền đến, lại có mấy đạo hắc ảnh khổng lồ xuất hiện trên trời!

Trong chớp mắt, mấy cái đầu rồng khổng lồ vô cùng từ trên trời rủ xuống, phủ thị Đại Vũ và các Nhân tộc khác.

"Cự long!" Đại Vũ và các Nhân tộc khác trong lòng vô cùng chấn kinh.

Nhưng Đại Vũ cũng đã từng trải, thêm vào đó có Đại Bàng ở phía sau chống lưng, nên sau khi phản ứng lại, liền mạnh dạn hỏi: "Long Môn?

Long tộc vì sao lại muốn ngăn cản Nhân tộc ta dẫn sông?" Cự long trên trời nghe vậy đại nộ, trực tiếp gào thét: "Long tộc ta từ cổ chí kim xưng bá Hồng Hoang, lũ lâu nghĩ bé nhỏ kia dám chất vấn ta sao?" Nói rồi, cự long lớn nhất trên trời ầm ầm hạ xuống, cái đuôi rồng to lớn quét ngang, đại có khí thế muốn trực tiếp nghiền nát Đại Vũ và các Nhân tộc khác!

Đại Vũ thấy vậy trong lòng giật mình, hoàn toàn không ngờ cự long lại ra tay!

Long tộc chẳng phải đã lâu không xuất thế sao?

Chẳng lẽ không biết hậu quả của việc ra tay với Nhân tộc?

Nghĩ rồi, hắn liền vô thức nâng Khai Sơn Phủ muốn ngăn cản, lại phát hiện phía sau đột nhiên lóe lên một đạo hắc bạch lưu quang, trực

tiếp đánh bay thân thể khổng lồ của cự long, vô số đỉnh núi ầm ầm bị va sụp!

"Kẻ nào!" Con cự long đó bị đánh bay, các cự long còn lại trên trời lập tức lửa giận bốc lên ngùn ngụt, đôi mắt khổng lồ phun ra hồng quang, chết dí nhìn chằm chằm vào thân ảnh xuất hiện trên không của Đại Vũ và các Nhân tộc khác.

"Ta là ai?" Đại Bàng thân mặc đạo phục màu vàng kim cười lạnh, chẳng biết đã bao lâu không ra tay rồi, để tiểu long vô tri này coi thường sao?

Nói rồi, đôi mắt vàng óng yêu mị của hắn lóe lên vẻ lạnh lẽo, một luồng khí thế thuộc cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong đột nhiên bùng phát!

Uy áp khủng bố trực tiếp đánh sụp các cự long trên trời!

Chỉ thấy mấy con cự long toàn thân run rẩy, cực lực chống cự uy áp, nhưng dưới sự áp bức không thể nghịch chuyển, nhao nhao rơi xuống đất, bắn tung tóe vô số cát lầy nước đọng!

"Cảnh giới Chuẩn Thánh!" Mấy con cự long miệng phun tiếng người, giọng điệu kinh hãi.

Long tộc năm xưa trong Long Hán Đại Kiếp, lực chiến đỉnh phong mười phần không còn một, huyết mạch tổn thất, không thể bù đắp được.

Ngay cả giờ đây nguyên khí đã hồi phục được một chút, nhưng Tứ Đại Long Vương của Long tộc, cũng chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, muốn lên Chuẩn Thánh còn kém một chút khế cơ.

Bởi vậy Đại Bàng ra tay, cự long mới kinh ngạc như vậy, từ đâu xuất hiện?

Chương 365

Thực lực còn mạnh hơn Long Vương!

Cũng chính lúc đó, Đại Bàng mở lời.

"Ta là Kim Sí Đại Bàng, đệ tử dưới trướng Thánh Nhân Bồng Lai Đảo!

Nếu để ta thấy các ngươi ra tay với Nhân tộc nữa, ta sẽ đích thân đến Long Cung, đồ sát hết lũ côn trùng hôi hám vô tri đó!" Đại Bàng nhẹ nhàng nói, nhưng phối hợp với khí tức trên người lại khiến mấy con cự long vừa tức giận vừa kinh hãi.

Lấy thực lực làm tôn, tự nhiên cũng e sợ kẻ mạnh hơn mình, giờ đây Đại Bàng chính là tồn tại như vậy.

Nghe đến danh tiếng Thánh Nhân cũng được nhắc đến, chúng biết, sự tình đã trở nên lớn chuyện rồi!

Quả nhiên, giây tiếp theo Đại Bàng trong miệng lại một lần nữa nói ra những lời vừa khiến chúng hận vừa khiến chúng sợ: "Sư tôn của ta đã sớm quy định bất kỳ vạn tộc Hồng Hoang nào cũng không được ra tay với Nhân tộc, các ngươi dám thi pháp gây hồng tai, bây giờ trở về nói cho Long Vương của các ngươi, đến gặp sư phụ của ta mà lĩnh tội!" Lời này vừa ra, uy áp cũng đột nhiên thu lại.

Mấy con cự long chỉ cảm thấy như trút được gánh nặng, lập tức bay lên không trung, nhao nhao bỏ chạy!

Để Nhân tộc khó xử mà có thể dẫn ra được đại năng Chuẩn Thánh, còn liên lụy cả Thánh Nhân vào, những con Long tộc này cảm thấy, nhất định phải báo chuyện này cho Long Vương!

Thế đạo có lẽ thật sự đã thay đổi rồi a! ...

Long tộc vừa đi, Đại Vũ lập tức suất lĩnh Nhân tộc bái tạ Đại Bàng, cuối cùng cũng dùng Khai Sơn Phủ khai thác xong một con sông lớn.

Còn về Long Môn, giờ đây hắn hoàn toàn không còn bận tâm nữa!

"Bái tạ Tôn giả, giờ đây các sông lớn sông nhỏ đã khai thác xong, hồng thủy đều đã dẫn vào đại dương, chỉ còn lại một số nhánh sông nhỏ chưa khai thác, nhưng cũng không còn là vấn đề lớn, hai kiện tiên gia chí bảo này ứng nên trả lại Tôn giả!" Đại Vũ trước mặt Đại Bàng, hai tay dâng Khai Sơn Phủ và Định Hải Thần Châm lên.

Tuy rằng không nỡ để bảo vật như vậy rời đi, nhưng Đại Vũ lại biết cái gì thuộc về mình, cái gì không thuộc về mình, trong lòng có chút chừng mực.

Nào ngờ Đại Bàng thấy vậy lại lộ ra vẻ vui mừng nói: "Gia sư đã có căn dặn, hai kiện bảo vật này cứ giữ trong tay vậy, coi như phần thưởng cho việc trị lý thủy tai." Nói xong chân hắn sinh ra cuồng phong, giây tiếp theo cưỡi gió, thẳng lên chín vạn dặm, bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Đại Vũ trong lòng kích động vạn phần, hân hỉ vô cùng, chỉ có thể quỳ tạ. ...

Nhanh chóng, tất cả Long tộc đều nhận được mệnh lệnh của Tứ Đại Long Vương.

Từng con cự long từ trên không Tứ Bộ Thần Châu rút về, nhao nhao trở về Long Cung.

Trên không Nhân Giới cuối cùng mưa tạnh trời quang, vạn lý trời xanh, nạn hồng thủy cuối cùng cũng được vượt qua!

Nhân tộc đều đại hoan hỉ, nhao nhao tán tụng Đại Vũ trị thủy có công!

Đế Thuấn càng trực tiếp định Đại Vũ là người kế thừa tiếp theo, lại còn lấy Kim Sí Đại Bàng làm quốc đồ đẳng của Nhân tộc! ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Kim Sí Đại Bàng trở về không lâu, vừa mới cùng Lưu Nhĩ báo cáo xong các loại sự nghi trị lý thủy tai, đã có Tứ Đại Long Vương đến cầu kiến.

Nhanh chóng, Tứ Đại Long Vương dưới sự chú mục của mọi người trong điện, đã đến trong Công Đức Thánh Điện.

"Đông Hải Long Vương Ngao Quảng..." "Nam Hải Long Vương Ngao Khâm..." "Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận..." "Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận..." "Bái kiến Thánh Nhân tôn thượng!" Tứ Đại Long Vương chắp tay vái chào, đối với Lưu Nhĩ trên đài cao hành đại lễ nói.

"Ở trên không Nhân Giới làm náo loạn hồng thủy ư?" "Long tộc?

Oai phong thật lớn?" "Mạng người của Nhân tộc ta nhiều như vậy!

Các ngươi dám!" Lưu Nhĩ chưa mở lời.

Các đệ tử Nhân Hoàng dưới trướng đã phẫn nộ từ lâu đều nộ hống.

Một luồng khí vận thao thiên cộng thêm khí tức Chuẩn Thánh trực tiếp áp bức lên người Tứ Đại Long Vương.

Tại Công Đức Thánh Điện trên Bồng Lai Tiên Đảo.

"Long tộc?

Thật là uy phong lẫm lẫm!" "Các ngươi lại dám nhúng tay vào phàm tục!

Hại Nhân tộc ta tử thương vô số, có biết tội không!" "Long tộc

hãy nạp mạng đi!" "....." Mấy vị Nhân Hoàng cuối cùng cũng không thể kiềm chế được lửa giận trong lòng, từng người một gầm lên với Tứ Hải Long Vương vừa tới.

Lời vừa thốt ra, Tứ Hải Long Vương nghe mà sắc mặt khó coi vô cùng.

Năm xưa Long tộc uy phong đến nhường nào?

Có thể nói là xưng bá Hồng Hoang, thống ngự vô số đại quân thủy tộc, thế mà giờ đây lại bị mấy vị Nhân Hoàng này quát mắng, trong lòng tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

Nhưng sau khi cảm nhận khí tức tỏa ra từ mấy vị Nhân Hoàng, họ chỉ có thể thở dài cảm khái, đành phải nén giận xuống.

Rõ ràng, Long tộc đã ẩn thế quá lâu, thật sự không biết thế giới này đã thay đổi lớn đến vậy, Chuẩn Thánh khắp nơi đều có thể thấy, phải biết rằng Tứ Hải Long Vương cũng chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên mà thôi!

Chương 366

Khí tức mà Lưu Nhĩ phát ra càng khiến người ta kinh hãi, cảm giác như Lưu Nhĩ chỉ cần vươn một ngón tay nhỏ cũng có thể nghiền chết.

Bởi vậy, họ chỉ có thể phẫn nộ trong lòng, không dám phản bác.

"Được rồi." May mắn thay, đúng lúc đó, Lưu Nhĩ khẽ mở lời, mấy vị Nhân Hoàng mới ngừng nói, nhưng trên mặt vẫn còn phẫn nộ.

"Ta đã lập ra quy củ, bất kỳ thế lực nào cũng không được nhúng tay vào Nhân tộc." "Các ngươi đã phá vỡ quy củ của ta, tự ý thi pháp gây hồng thủy ở Nhân tộc, có biết tội không?" Lưu Nhĩ thẳng thừng hỏi tội Tứ Hải Long Vương.

Tứ Hải Long Vương thấy vậy hơi thở phào nhẹ nhõm, sau khi nhìn nhau, vị Long Vương cả Đông Hải Long Vương Ngao Quảng lên tiếng.

"Thánh nhân thứ tội!

Long tộc chúng ta tu dưỡng sinh tức quá lâu, hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài!" "Chỉ vì thủy tộc liên tục bị Nhân tộc săn bắt, theo thỉnh cầu chi hạ của thủy tộc, chúng ta mới bất đắc dĩ xuất thủ mà thôi!" Ngao Quảng nói, thấu hiểu sự chênh lệch thực lực giữa hai bên, tự nhiên không dám có chút bất kính nào.

"Thôi được, chính cái gọi là kẻ không biết không có tội, Nhân tộc săn bắt thủy tộc, thủy tộc cầu Long tộc, Long tộc thi tai Nhân tộc, nhân quả không ngừng, đó là chân ý của Lục Đạo..." "Nghĩ đến việc các ngươi không biết tình hình, lần này ta sẽ không trách tội các ngươi, nhưng Long tộc các ngươi không thể vô chủ, từ nay hãy quy về Thiên Đình quản hạt đi." Lưu Nhĩ khẽ nói, trực tiếp định đoạt vận mệnh của Long tộc.

Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc tột độ, để Long tộc quy về Thiên Đình quản lý sao?

Họ không biết rằng, Lưu Nhĩ sau này sẽ du đãng trong Hỗn Độn, nào có thời gian quản lý Long tộc này.

Nhưng Long tộc thống ngự Tứ Hải thủy tộc, lại không thể bỏ mặc không quản, nên trao cho Hạo Thiên là tốt nhất, cũng coi như tặng Hạo Thiên và Dao Trì một món quà.

Về phần Tứ Hải Long Vương.

Nghe rõ lời của Lưu Nhĩ xong, trong lòng họ vô cùng phức tạp, ngày trước Long tộc xưng bá Hồng Hoang, giờ đây lại phải nương nhờ người khác sao. ..

Nhưng mệnh lệnh của Thánh nhân, ai dám phản kháng?

Nếu thốt ra một chữ "không", giây tiếp theo e rằng sẽ bị diệt tộc chăng? , Dù trong lòng đầy chua xót, Tứ Hải Long Vương sau khi thoáng nhìn nhau, liền cung kính nói với Lưu Nhĩ: "Chúng ta xin tuân theo mệnh lệnh của Thánh nhân, từ nay Long tộc xin quy thuận Thiên Đình!" "Ừm, đi đi." Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, chuyện này cũng không còn gì đáng để ngài phải bận tâm nữa.

"Chúng ta xin cáo từ!" Tứ Hải Long Vương nghe vậy như trút được gánh nặng, dù sao ánh mắt của mấy vị Nhân Hoàng kia cũng khiến họ run sợ.

Sau khi bay ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm nói với Ngao Quảng: "Đại ca!

Sau này chúng ta phải làm sao đây!

Chúng ta thật sự phải quy thuận Thiên Đình sao?" Ngao Quảng nghe vậy lộ ra nụ cười chua chát, nhìn ba vị đệ đệ trước mặt nói: "Thì có thể làm sao đây?

Quy thuận Thiên Đình cũng không phải là không có cách giải quyết, dù sao chúng ta cũng đã tu dưỡng sinh tức quá lâu rồi!

Thế giới này đã thay đổi rồi!" "Đúng vậy, đệ tử tọa hạ của Thánh nhân đều là Chuẩn Thánh, điều mà trước đây hoàn toàn không dám tưởng tượng!" Các Long Vương khác đều gật đầu đồng tình.

Trời đã thay đổi, vậy quy thuận Thiên Đình có lẽ Long tộc có thể một lần nữa phát triển cũng không chừng, dù sao đây là mệnh lệnh của Thánh nhân. ..

Ngay lập tức, không còn do dự nữa, họ cùng nhau bay về phía Nam Thiên Môn.

Sau khi thông báo cho Ngọc Đế, họ mới được Thiên Binh Thiên Tướng dẫn vào Linh Tiêu Bảo Điện.

"Tứ Hải Long Vương bái kiến Ngọc Đế!" Tứ Hải Long Vương nhìn Hạo Thiên xong lại một lần nữa kinh hãi, ngài ấy lại là cảnh giới Chuẩn Thánh, hơn nữa còn là khí tức vừa mới tiến vào Chuẩn Thánh!

"Long tộc?

Lần này đến đây có việc gì?" Hạo Thiên có chút kỳ lạ, Long tộc đã lâu không xuất thế, giờ lại đến bái kiến vì chuyện gì?

"Ngọc Đế!

Chúng ta vâng mệnh Thánh nhân, suất lĩnh Tứ Hải Long tộc quy thuận Thiên Đình..." Ngao Quảng nói, sau đó kể lại toàn bộ nguyên nhân và hậu quả của sự việc cho Hạo Thiên. ..

Hạo Thiên nghe xong thì đại hỷ, trực tiếp cười vang nói: "Ha ha ha!

Thì ra chư vị vâng mệnh Sư huynh của ta mà gia nhập Thiên Đình!" "Thiện!

Đại thiện a!" "Người đâu, mau đi thông báo Vương Mẫu thiết yến, dùng Bàn Đào chiêu đãi tứ vị Long Vương!" Nói rồi, Hạo Thiên gọi Thiên Quan đi thông báo cho Dao Trì, bảo nàng thiết yến, thông cáo cho Thiên Giới biết Long tộc quy thuận Thiên Đình!

Đối với ngài, đó quả là một đại hỷ sự, dù sao Long tộc có thể thống ngự Tứ Hải thủy tộc, lại là bá chủ thần thú thượng cổ, gia nhập Thiên Đình tự nhiên sẽ khiến danh vọng của ngài thăng tiến!

"Đa tạ Ngọc Đế!" Tứ Hải Long Vương cũng mỉm cười hành lễ.

Nỗi uất ức ban đầu ở Bồng Lai Đảo cuối cùng cũng được Ngọc Đế giải tỏa, dù sao Ngọc Đế cũng khá nể mặt.

Nghe Hạo Thiên xưng Lưu Nhĩ là Sư huynh hậu, họ cuối cùng cũng hiểu vì sao Lưu Nhĩ lại muốn họ quy thuận Thiên Đình. ..

Rất nhanh, dưới sự triệu tập của Ngọc Đế, vô số Tiên gia lũ lượt đến dự yến.

Chương 367

Ngay cả những đại thần thông giả không giữ chức vụ quan trọng ở Thiên Đình cũng được mời, đó là tâm kế của Hạo Thiên, nhân lúc thiết yến mừng Long tộc quy thuận Thiên Đình, tiện thể xem có Tiên gia nào khác muốn gia nhập Thiên Đình không!

Dao Trì lần này không hề keo kiệt, tại Hạo Thiên thông tri hạ, với tư cách là Vương Mẫu, nàng trực tiếp tặng mỗi vị Tiên gia đến dự yến một quả Bàn Đào.

Phải biết rằng, không phải mỗi tu hành giả đều có gia tài, tu hành giả nghèo đến mức chỉ có một kiện Linh Bảo, nào có cơ hội đi nếm thử một quả Bàn Đào?

Bởi vậy, sau khi thu Bàn Đào của Vương Mẫu, sở hữu Tiên gia đến dự yến đều kinh hỷ vô cùng.

Trong đó, còn có đại năng yêu tộc trực tiếp gia nhập Thiên Đình, biểu lộ lòng trung thành trước mặt Hạo Thiên và Dao Trì!

Hạo Thiên thấy trạng đại hỷ, ngài đã tính toán từ trước, giờ Nữ Oa không còn quản lý yêu tộc, yêu tộc cũng vô chủ, thu nhận vào dưới trướng quả là thích hợp!

Có thêm một số đại thần thông giả mới gia nhập, quyền lực Thiên Đình chưởng khống mới có thể nhiều hơn so với môn đồ của các Thánh nhân.

Long tộc quy thuận Thiên Đình, Nhân tộc chung quy cũng khôi phục lại sự bình yên.

Đế Thuấn tuân theo lời hứa, truyền lại đế vị cho Đại Vũ, sau khi đắc công đức thành Chuẩn Thánh, dưới sự tiếp dẫn của Đại Bằng đã

đến Bồng Lai Đảo, trở thành đệ tử nhỏ nhất của Lưu Nhĩ.

Đến đây, Ngũ Đế đã định, cuộc tranh giành Nhân Hoàng chung quy cũng kết thúc, Tam Giới Hồng Hoang bắt đầu một thời kỳ yên tĩnh.

Thời gian không ngừng trôi.

Một ngày nọ, Hạo Thiên đang ở trong Linh Tiêu Bảo Điện cùng Khổng Tuyên thương nghị chuyện Thiên Đình.

Đột nhiên, một đạo tử quang từ hư không hiển hiện, xuất hiện trong đại điện.

Hạo Thiên tâm đầu đại chấn, bởi vì rõ ràng cảm thụ được khí tức quen thuộc từ đó, đó chính là Hồng Quân Đạo Tổ!

Quả nhiên, giây tiếp theo tử quang hóa vi một đạo uy nghiêm đích thanh âm: "Hạo Thiên, đến gặp ta." Hoàn, tử quang tiêu tán thành vân yên, tượng từ không có xuất hiện một dạng.

Hạo Thiên lại không dám có chút chậm trễ nào, dữ Khổng Tuyên điểm đầu hậu, thân ảnh thiểm động, triêu trứ Tử Tiêu Cung phi khứ!

"Kỳ quái, Đạo Tổ lúc này khiếu Ngọc Đế tiền khứ, nan đạo lại có đại sự phát sinh?" Khổng Tuyên song mâu tử quang thiểm động, lẩm bẩm tự ngữ.

Xuyên qua không gian Hỗn Độn, Hạo Thiên nhanh chóng đến trước tiên cảnh Tử Tiêu Cung.

Khán trứ thục tất đích tiên cảnh chân vực, tâm trung mãn cảm khái.

Có thể nói, nửa đời trước ngài đều sống ở Tử Tiêu Cung.

Như kim khước dĩ nhiên thành liễu Thiên Đình chi chủ, chưởng khống vô số sinh linh đích tính mệnh.

Nhất thiết, tại hoàn toàn tượng không. ..

Nói rồi, thân ảnh thiểm động, mở ra đại trận tiên cảnh của Tử Tiêu Cung, triêu trứ nội điện phương hướng khứ. ..

Tự tòng dữ Dao Trì nhị nhân thành liễu Thiên Đình chi chủ hậu, Tử Tiêu Cung cũng thanh lãnh liễu hứa đa.

Nhanh chóng đến trước cửa nội điện tu luyện của Hồng Quân.

"Vào đi." Vị đẳng cầu kiến Hồng Quân Đạo Tổ, nội điện liền truyền xuất liễu Đạo Tổ thanh âm.

"Vâng!" Hạo Thiên khẽ mỉm cười, thập phân thông thạo đích thôi môn tiến, liền khán liễu đoan tọa tại bồ đoàn chi thượng Đạo Tổ.

"Đồ nhi Hạo Thiên bái kiến Sư tôn." Hạo Thiên tiếu trứ kiểm đối Hồng Quân Đạo Tổ hành lễ.

Hồng Quân chỉ liễu chỉ nhất bàng đích bồ đoàn, kỳ ý đối phương tọa hạ hậu, tài khai khẩu vấn đạo: "Thiên Đình chi sự như hà?" Hạo Thiên nhất lăng, tài tri đạo Đạo Tổ khiếu ngài đến sở vi hà sự.

Liền khai khẩu đạo: "Hồi Sư tôn, Thiên Đình kiến lập như kim, Thiên Quan Thiên Tướng dĩ nhiên hữu yêu đình bán số chi đa, nhiên kỳ trung Thánh nhân môn đồ thái đa, đệ tử yếu quản thúc hữu ta nan. .." Hồng Quân văn ngôn điểm đầu, kế tục đạo: "Na liền triệu tập đến đây ba." Hoàn, hữu thủ nhất huy, kỷ đạo tử quang thiểm xuất, hóa vi lưu quang tiêu thất bất kiến. ..

Hạo Thiên kiến trạng bất ngữ, ngoan ngoãn tại đoan tọa tại Đạo Tổ thân biên, tượng đương niên đích Tiên đồng nhất dạng.

Tại Bồng Lai Tiên Đảo.

Lưu Nhĩ chính tại giáo đạo trứ chúng đa đệ tử đạo pháp sự nghi.

Những năm qua, tại giáo đạo chi hạ, các đệ tử này thực lực đều vững vàng củng cố tại Chuẩn Thánh cảnh giới.

Có thể nói, không còn dùng công đức chi lực quán chú thành Chuẩn Thánh giả ba thức, hữu trát thực đích cơ sở.

Không, Lưu Nhĩ định tại ly khai Hồng Hoang tiền, tướng các đệ tử này đều bồi dưỡng thành Thánh nhân chi hạ tối cường Chuẩn Thánh!

Thậm chí, thành Thánh!

Đột nhiên, nhất đạo tử quang tự hư không hiển hiện!

Chương 368

Lưu Nhĩ hữu cảm, hữu thủ nhất huy tướng kỳ thu.

“Phong Thần, chung quy yếu khai thủy liễu. ..” Lưu Nhĩ tự ngữ, tùy tức nhượng chúng đa đệ tử tự hành tu luyện, thân ảnh một nhập hư không, triêu trứ Tử Tiêu Cung khứ!

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân dữ Hạo Thiên không có đẳng đa cửu, Lưu Nhĩ liền đạp phá hư không mà chí.

“Đệ tử bái kiến Sư tôn.” Lưu Nhĩ đối trứ Hồng Quân hành lễ đạo, thuận tiện đối trứ Hạo Thiên nháy mắt.

“Ngồi đi.” Hồng Quân điểm đầu hồi ứng, ngữ khí nhất trực bình đạm vô cùng.

Không lâu sau, Tam Thanh Thánh nhân cũng đến, chi hậu liền Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn. ..

Chư Thánh nhất nhất hành lễ hậu, phân phân đoan tọa vu bồ đoàn thượng.

Khán trứ các Thánh nhân đích thần sắc, Hồng Quân trực tiếp khai môn kiến sơn đạo: “Thử thứ triệu các ngươi đến đây, nhân Hồng Hoang đại kiếp tương chí. ..” Lời này vừa xuất, trừ Lưu Nhĩ chi ngoại, tại tọa kỳ nhân giai vi thần sắc nhất lăng.

Lại có đại kiếp?

Tác vi Thánh nhân, dĩ nhiên sơ khuy Thiên Đạo, khước bất tri hữu đại kiếp tương chí, khả kiến cái đại kiếp không giản đơn!

Hạo Thiên cũng có chút ngạc nhiên, chẳng phải Thiên Đình sự vụ

sao?

Lại là đại kiếp liễu?

Hồng Quân Đạo Tổ cũng kế tục hạ khứ, vi giải hoặc: "Thử thứ đại kiếp giản đơn, na liền bổ toàn Thiên Đình thần vị, nhượng Tam Giới trung xu giai hữu Thiên Quan quản hạt!" Câu thoại nhất xuất, bao quát Hạo Thiên đẳng nhân đều mộng liễu.

Hạo Thiên mộng bức nguyên nhân giản đơn, không có a, một thứ đại kiếp Thiên Đình sự vụ?

Nan quái Hồng Quân Đạo Tổ thử thứ như thử hưng sư động chúng.

Các Thánh nhân đều chuyển đầu vọng hướng Hạo Thiên, mục quang sung mãn nghi vấn.

Tại khán, có khả năng Hạo Thiên đến cáo trạng a!

Khả cũng không chí vu bị Hồng Quân thành vi đại kiếp a!

Vị đẳng tố hà phản ứng, Hồng Quân Đạo Tổ kế tục khai khẩu đạo: "Thử thứ đại kiếp, nhĩ đẳng môn đồ giai vô khả hồi tị." Một cú thoại, trực tiếp nhượng nguyên bản mộng bức chúng Thánh trực tiếp kiểm sắc đại biến!

Kiếp nạn khả không tiểu sự a!

Thần hồn câu diệt đều có khả năng, đích môn đồ đều phải ứng kiếp?

Lúc này, Hồng Quân hữu thủ nhất phiên, trực tiếp hiển hiện xuất một cái kim hoàng sắc quyển trục.

Đối trứ hư không nhất phao, chỉnh cái quyển trục tùy tức triển khai, dài hữu số lý, hạo hạo đãng đãng huyền phù tại điện nội bán không.

Chư Thánh sĩ đầu vọng khứ, phát hiện quyển trục thượng diện ký tái đích chính Thiên Đình sở hữu thần vị, bao quát Bát Bộ Chính Thần, Tam Bách Lục Thập Ngũ Vị Phó Thần dĩ cập Thập Nhị Vạn Cửu Thiên Lục Bách Danh Thiên Quan Thiên Tướng!

Khán quan vọng quyển trục, Hồng Quân Đạo Tổ kế tục đạo: "Thử quyển trục chính Thiên Địa Nhân Tam Thư trung đích Thiên Thư, hựu danh Phong Thần Bảng, thượng diện hữu danh giả, thử đại kiếp khả bảo Nguyên Thần bất diệt!" Phong Thần Bảng!

Thượng bảng giả khả bảo Nguyên Thần bất diệt?

Nghe những tin tức này, mấy vị Thánh nhân trực tiếp kiểm hắc liễu.

Đúng vậy, muốn độ đại kiếp, phải có biện pháp nhập Phong Thần Bảng!

Đãn nhập liễu Phong Thần Bảng, na khả ý vị phải nghe theo Thiên Đình quản thúc liễu, na môn đồ thì sao?

"Sư tôn!

Kiếp này làm sao thoát?" Tam Thanh trung đích Nguyên Thủy Thánh nhân khai khẩu vấn đạo, mục quang mãn.

Hồng Quân Đạo Tổ hồi đáp đạo: "Phi Chuẩn Thánh giả, nan dĩ thoát khỏi đại kiếp này." Nghe lời này, Lưu Nhĩ tiếu liễu, còn các Thánh nhân khác thì suýt khóc. ..

Bởi vì, trừ Lưu Nhĩ đệ tử, các Thánh nhân đệ tử khác không một ai thành Chuẩn Thánh a!

Tức tiện Nguyên Thủy tọa hạ na vị tồn hoạt tối lão Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng không phải Đại La Kim Tiên đỉnh phong. ..

Lưu Nhĩ đệ tử, giai vi Chuẩn Thánh.

Tại Tử Tiêu Cung.

Chương 369

Hồng Quân cáo tri chư Thánh phi Chuẩn Thánh bất khả độ đại kiếp chi hậu, liền khai thủy bế mục bất ngữ.

Đốn thời gian, trừ Lưu Nhĩ chi ngoại, chư Thánh tâm trung thì mãn khổ sáp.

Bởi vì Lưu Nhĩ tuy nhiên hữu đồ đệ, nhưng mỗi một đồ đệ đều trên cảnh giới Chuẩn Thánh a, cũng hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị đại kiếp ba cập hay không!

Còn các Thánh nhân khác thì sao?

Yêu tộc như kim dĩ nhiên không có Chuẩn Thánh đại năng, Nữ Oa tự nhiên đam ưu!

Năm vị lập giáo Thánh nhân môn hạ môn đồ cũng không một ai tu luyện đến Chuẩn Thánh cảnh giới, tức tiện Xiển Giáo phó chưởng giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không phải Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Đúng vậy, thử thứ đại kiếp, trừ Lưu Nhĩ chi ngoại, các Thánh nhân môn đồ đều sẽ bị ba cập a! ,tất cả Thánh nhân trên mặt đều lộ sắc khó coi.

Hạo Thiên kiến trạng, nội tâm thì mỹ tư tư.

Nguyên nhân giản đơn a, đại kiếp tương chí, phi Chuẩn Thánh bất khả độ kiếp, tu luyện Chuẩn Thánh na có na yêu giản đơn a!

Sở dĩ đam ưu bị ba cập đích thoại, tự nhiên phải tuyển trạch nhập Phong Thần Bảng a!

Cũng ý vị trứ, vô luận như hà, Thiên Đình đều có thể đắc lợi!

Lưu Nhĩ lúc này thần sắc cũng bình đạm chí cực, thậm chí trừu không đối trứ Hạo Thiên nháy mắt, kỳ ý đối phương đừng quá đắc ý.

Tại lúc này, mi đầu nhất trực khẩn trứu đích Tiếp Dẫn Thánh nhân triêu trứ Hồng Quân Đạo Tổ vọng khứ, khinh thanh đích khai khẩu vấn đạo: "Cảm vấn Sư tôn, thử thứ đại kiếp, có liên quan đến Nhân tộc không. .." Sở dĩ vấn xuất lời này, tự nhiên là có một phen tư lượng!

Trong mắt Tiếp Dẫn, nếu đại kiếp có liên quan đến Nhân tộc, na Tây Phương Giáo môn đồ liền phong sơn môn không xuất, đợi đại kiếp qua đi rồi xuất sơn liền a!

Phản chính cũng không đả tảo sáp thủ Nhân tộc, muốn âm trung bồi dưỡng Tam Thiên La Hán!

Tại Tiếp Dẫn vấn xuất lời này chi tế, các Thánh nhân đốn thời gian cũng ý thức được vấn đề đích trọng yếu tính, từng người một mục quang đại lượng, triêu trứ Hồng Quân Đạo Tổ vọng khứ!

Hồng Quân Đạo Tổ văn ngôn nhãn bì vi động, ba tức hậu tài bế mục khinh thanh đạo xuất một chữ: "Ừm." Đốn thời gian, nhất trực tử tử trừng trứ Hồng Quân Đạo Tổ hồi đáp đích mấy vị Thánh nhân thần sắc tái biến!

Chỉ thấy Tiếp Dẫn Thánh nhân dữ Chuẩn Đề Thánh nhân trên mặt đích hỉ sắc hoàn toàn không thể che giấu!

"Ha ha ha!

Nếu như thế!

Na Tây Phương Giáo chúng ta không cần tham gia Phong Thần!" Tiếp Dẫn Thánh nhân trực tiếp đại tiếu đạo, khán trứ Tam Thanh Thánh nhân mục quang mãn hạnh tai lạc họa.

Chuẩn Đề Thánh nhân cũng khẩn tùy kỳ hậu tiếu đạo: "Thiện a!

Tây Phương Giáo chúng ta đệ tử vốn không đa, hồi khứ chi hậu chúng ta liền phong sơn bãi liễu!

Đại kiếp không qua thì không xuất sơn!", hai người tâm trung mãn khánh hạnh a!

Đương sơ đã không nhượng môn đồ sáp thủ Nhân tộc Nhân Hoàng chi sự, cũng dữ Nhân tộc không có bất kỳ khiên xả!

Tam Thanh môn đồ thì không nhất dạng liễu a!

Tam Thanh Tam Giáo đều hữu phụ trợ Nhân Hoàng kinh lịch, cũng đều đắc Nhân tộc công đức, khả vị khiên xả tối thâm a, ký nhiên đại kiếp dữ Nhân tộc hữu quan, Tam Thanh Giáo đóa không liễu!

Tối hảo tiếu đích Tam Thanh môn hạ, không có một cái Chuẩn Thánh, đúng vậy, Tam Thanh Giáo môn đồ đều phải ứng kiếp a!

Minh bạch cái đạo lý này, không chỉ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, các Thánh nhân khác tự nhiên cũng thế!

Cố tại Hồng Quân Đạo Tổ thừa nhận đại kiếp dữ Nhân tộc hữu quan hậu, Nữ Oa thần sắc đại hỷ, Tam Thanh Thánh nhân thần sắc thì canh gia nan khán vô cùng!

"Yêu tộc dữ Nhân tộc nãi địch đối, tự nhiên dữ Nhân tộc không có qua cát, thử kiếp Yêu tộc vô dạng!" Nữ Oa Thánh nhân minh bạch hậu, trực tiếp khai khẩu đạo!

Nghe ba vị Thánh nhân đích thoại hậu, Hạo Thiên tâm trung hữu ta di hám liễu.

Bởi vì như vậy, nhập Phong Thần Bảng không có ba vị Thánh nhân môn đồ chết thay liễu a, tất cánh đều dữ Nhân tộc không có đa đại qua cát.

Đãn Tam Thanh vô pháp phủi thanh. ..

Lúc này đích Tam Thanh thần sắc phức tạp vô cùng, môn đồ của họ nếu không thượng bảng định nhiên có ứng kiếp thần hồn câu diệt nguy hiểm.

Đãn nhược thượng bảng, lại phải nghe theo Thiên Đình quản thúc. ..

Cũng là những đệ tử khổ cực bồi dưỡng cuối cùng đều thành toàn Hạo Thiên a! , tâm trung tượng cật liễu thương dăng nhất dạng, nan thụ vô cùng!

Chương 370

Đãn có thể cự tuyệt nhượng môn đồ nhập Phong Thần Bảng sao?

Định nhiên bất khả a, hồi khứ chi hậu Hạo Thiên định nhiên sẽ bất đoạn tuyên truyền thử sự, hoàn toàn ẩn man bất trụ!

Tối khả ác đích, cuối cùng chỉ có Tam Thanh môn đồ tham gia Phong Thần Bảng. .., Tam Thanh Thánh nhân hãm nhập liễu trầm tư. ..

Tại lúc này, Lưu Nhĩ chung quy khai khẩu liễu.

Chỉ thấy ngài triêu trứ Hồng Quân Đạo Tổ đạo: "Sư tôn, Thiên Đình chưởng khống Hồng Hoang Tam Giới, Địa Phủ nãi Bình Tâm Nương Nương quản hạt, đảo bất như nhượng Bình Tâm tại Phong Thần Bảng thượng hữu một cái tôn vị?" Thử thoại nhất xuất, chư Thánh minh bạch, Lưu Nhĩ cấp Bình Tâm tranh thủ chính đáng danh phân a, một khi Bình Tâm nhập Phong Thần Bảng, na nhất định dữ Ngọc Đế bình đẳng tọa đích tôn vị!

Cũng là Bình Tâm đắc Thiên Đạo nhận khả, nhượng Tam Giới canh gia tôn kính a!

Lợi nhiều tệ không có sự.

Hạo Thiên nghe Lưu Nhĩ đích thoại hậu, lập tức biểu thái.

"Sư tôn!

Đệ tử nhận vi Bình Tâm hữu đại từ bi đại công đức, Đại Sư huynh đích kiến nghị khả hành!" Hạo Thiên cũng triêu trứ Hồng Quân Đạo Tổ đạo.

Hồng Quân văn ngôn chung quy tĩnh khai song mâu, chỉ thấy vọng trứ Hạo Thiên dữ Lưu Nhĩ, vi vi điểm đầu khai khẩu hồi ứng liễu

đích thoại: "Thiện." Đắc liễu Hồng Quân nhận khả hậu, Phong Thần Bảng tối tiền đoan đốn thời gian xuất hiện một cái thần vị văn tự ấn ký: "Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ!" Lưu Nhĩ hựu đạo: "Yêu tộc tuy đa số nhập Thiên Đình, nhiên Nữ Oa dĩ bất quản thúc yêu tộc, đệ tử giác đắc Thiên Đình tu hữu một vị thống ngự Thiên Đình tại chức yêu tộc Tiên Quan." Hạo Thiên tái thứ phụ nghị: "Đệ tử cũng giác đắc khả hành." Hà chỉ khả hành?

Tại Hạo Thiên tâm trung giản trực đại tán a!

Hồng Quân Đạo Tổ tái thứ điểm đầu: "Thiện." Phong Thần Bảng tái thứ phát sinh biến huyễn, chỉ thấy tối tiền đoan tái thứ đa xuất một cái thần vị: "Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế." Hạo Thiên kiến trạng đại nhạc, những vị này đều là phụ trợ đích a, cố tái thứ triêu trứ Lưu Nhĩ sử nhãn sắc.

Lưu Nhĩ vô nại nhất tiếu, tái thứ triêu trứ Hồng Quân Đạo Tổ đạo: "Sư tôn, Thiên Địa Tứ Thời Tiết Khí, Phong Vũ Bộ Thử, họa loạn phúc chỉ cũng nhu hữu thần vị quản hạt!" Hạo Thiên tái thứ phụ nghị, Hồng Quân Đạo Tổ cũng tái thứ đạo: "Thiện." Phong Thần Bảng tái thứ biến huyễn, đa xuất liễu một cái "Nam Cực Trường Sinh Đại Đế" thần vị.

Chí thử, Phong Thần Bảng chi thượng dĩ nhiên hữu tứ cái phụ trợ Ngọc Đế thần vị, trừ một khai thủy Khổng Tuyên Tử Vi Đại Đế chi ngoại, hựu đa liễu Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ, Thiên Hoàng Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Gia thống xưng Tứ Ngự, phụ trợ Ngọc Hoàng Đại Đế.

Tại Hồng Hoang, Tử Tiêu Cung.

Tại Lưu Nhĩ cẩn ngôn hậu, Phong Thần Bảng thượng tối cao tứ cái thần vị dĩ nhiên định hạ.

Tử Vi Đại Đế vi Khổng Tuyên.

Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ vi Bình Tâm Nương Nương.

Chí vu Nam Cực Trường Sinh Đại Đế dữ Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế Lưu Nhĩ thì nhượng Ngọc Đế định nhân tuyển, tài năng canh hảo đích phối hợp thống trị Tam Giới.

Đối thử Hồng Quân cũng không có dị nghị, tất cánh Hạo Thiên định đích nhân tuyển!

Cũng phải khán đích cục diện, Tứ Ngự dữ Ngọc Đế phối hợp, tài năng tướng Hồng Hoang trật tự chỉnh lý an định.

Hạo Thiên cũng động thủ liễu, không có bất kỳ khách khí ý tứ nào.

Trực tiếp bả Phục Hy danh tự tả tại Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế chi thượng, một cử động Nữ Oa cũng ngẩn người.

Cương cương Lưu Nhĩ đã nói, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế chủ yếu dùng thống ngự tại Thiên Đình yêu tộc Thiên Quan Thiên Tướng.

Tâm trung đa thiếu hữu ta bất thư phục, đãn Hồng Quân Đạo Tổ tại thân tiền, cũng không dám nói gì.

Đãn không ngờ a, Hạo Thiên tướng cái Đại Đế chi vị đích nhân tuyển định vi Phục Hy!

Hữu điểm vi diệu liễu!

Tất cánh tức sử tâm trung hữu ta mai oán Phục Hy dữ Nhân tộc khiên liên, nhưng huynh muội tình bất khả năng đoạn, như kim Hạo Thiên nhất xuất, nhượng nàng thác ngạc, cũng nhượng nàng tiếp thụ liễu.

Đúng vậy, Phục Hy nãi Nữ Oa huynh trưởng, vừa là yêu tộc cũng

là nhân tộc.

Tại Nhân tộc quật đích Thiên Đình, trừ Phục Hy, Nữ Oa cũng không xuất được canh hảo đích nhân tuyển. ..

Tiếp trứ, Hạo Thiên hựu bả Nam Cực Trường Sinh Đại Đế chi vị định vi Kim Sí Đại Bằng, dữ Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đối ứng, Lưu Nhĩ kiến trạng vi vi dao đầu, mãn kiểm khổ tiếu.

Đại Bằng nhược tri đạo Ngọc Đế thử cử, định nhiên sẽ hân hỉ vô cùng. ..

Chi hậu Hạo Thiên không có đình thủ, hựu cấp Khổng Tuyên, Đại Bằng, Phục Hy các tự phối trí liễu phó thần ngũ bách, Thiên Binh Thiên Tướng số vạn chi đa.

Bình Tâm trực tiếp hữu Địa Phủ Âm Sai, đảo bất nhu yếu phối trí.

Nhanh chóng, chỉnh cái Phong Thần Bảng thần vị kỷ hồ tả liễu một bán chi đa, khán đắc Tam Thanh nhãn bì trực khiêu.

Lúc này đích tâm trung củ kết vô cùng, hựu hi vọng Hạo Thiên bả chỉnh cái Phong Thần Bảng tả hoàn, na đích môn đồ đệ tử không cần bị Thiên Đình ước thúc.

Chương 371

Hựu phạ Phong Thần Bảng tả hoàn liễu, chúng đa đệ tử thực lực bất cú, vô pháp độ kiếp. ..

Như thử phức tạp tình tự, nhượng mục quang tử tử trừng trứ Hạo Thiên thân thượng. ..

Tả một bán đích Hạo Thiên cũng đình hạ, tất cánh tư chất thượng thừa tịnh chúc vu phái hệ cũng không na yêu đa, tái tả hạ khứ là môn đồ của người khác.

Liền Thiên Đình như kim đích trạng huống, tự Hạo Thiên thống trị dĩ, Nhân tộc bất đoạn phi thăng, Nhân tộc Thiên Tướng Thiên Quan dĩ nhiên dữ Thánh nhân môn đồ trì bình liễu.

Đúng vậy, tình huống không có cải biến, Tam Thanh phải đối diện Phong Thần Bảng sự nghi, quyết định môn đồ ai sẽ thượng bảng. ..

"Sư tôn, các vị Sư huynh, ta dĩ tướng tâm trung sở tuyển định hạ, thặng hạ danh ngạch liền lao phiền chư vị Sư huynh liễu." Hạo Thiên đối trứ chúng nhân hành lễ đạo.

Lưu Nhĩ kiến trạng thi nhiên thân, đối trứ Hồng Quân thi lễ hậu đạo: "Sư tôn, Phong Thần dĩ vô sự của ta, đệ tử tiên cáo thối liễu. .." Hạo Thiên kiến trạng cũng thân, đối trứ Hồng Quân hành lễ cáo thối.

Hồng Quân vi vi điểm đầu, Lưu Nhĩ liền dữ Hạo Thiên nhị nhân tiên hành ly khứ. ..

Tây Phương Nhị Giáo chủ hách nhiên thân, cũng lập tức dữ Hồng Quân hành lễ cáo thối, tâm trung dĩ nhiên quyết định, thử thứ hồi khứ hậu liền phong sơn!

Một phương diện có hai Thánh tọa trấn, Tây Phương Giáo hựu dữ

Nhân tộc vô khiên liên, phong sơn hậu định nhiên không sẽ có đại kiếp ba cập.

Một phương diện Tam Thiên La Hán cũng có thể sấn cơ bồi dưỡng liễu!

Tiếp trứ Nữ Oa cũng cáo thối liễu, không có môn đồ, đảo bất nhu yếu sảm hòa yêu đa sự, đảo cũng thanh tâm.

Đốn thời gian, chỉnh cái Tử Tiêu Cung chỉ có Hồng Quân dữ Tam Thanh Thánh nhân.

Khán trứ na y cựu huyền phù, vô phong tự động Phong Thần Bảng, Tam Thanh Thánh nhân giai vi mục quang phức tạp, nhất ngôn bất phát.

Hồng Quân kiến trạng vi vi dao đầu, tùy tức đạo: "Như kim cũng quyết định không liễu, bách niên hậu hồi cấp ta quyết định ba." Tam Thanh Thánh nhân văn ngôn tri đạo Hồng Quân Đạo Tổ cản nhân liễu, cũng không tái đình lưu, nhất đồng cáo thối, định hồi khứ hảo hảo thảo luận.

Lưu Nhĩ dữ Hạo Thiên tẩu xuất Tử Tiêu Cung hậu.

"Tiểu tử, trực tiếp bả đệ tử của ta đều dọn khứ Thiên Đình đi!" Lưu Nhĩ không vui nhìn Hạo Thiên đạo.

Hạo Thiên "hắc hắc" nhất thanh, đảo cũng không có một ti bất hảo ý tư đích mô dạng, trực tiếp tiếu trứ hồi đạo: "Sư huynh nột, phản chính mấy cái Sư điệt cũng không có sự, bang bang Sư đệ quản lý Thiên Đình cũng đĩnh hảo đích ma. .." "Cũng bãi cũng bãi, Đại Bằng mà biết được cấp định yêu đại đích quan, định nhiên hân hỉ vô cùng a, khả nhất trực cân huynh trưởng bỉ bỉ." Lưu Nhĩ vô nại nhất tiếu, cũng tri đạo Hạo Thiên ý tứ, chẳng phải Tam Thanh môn đồ thái đa, khán trứ Đại Bằng Phục Hy đẳng thực lực phi phàm, bang mang tối hảo

ma. ..

Nhị nhân tiếu một hồi, liền các tự ly khứ.

Thử thứ Phong Thần Bảng sự nghi trọng đại, Hạo Thiên phải hồi khứ Thiên Đình đề tiền tố chuẩn bị các tự chức vị sự nghi.

Lưu Nhĩ thì hồi liễu Bồng Lai Đảo chi trung, tướng Tử Tiêu Cung Phong Thần Bảng chi sự cáo tri liễu chúng vị đệ tử.

Quả nhiên, như sở liệu, Đại Bằng tri đạo bị định vi Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, thành vi dữ huynh trưởng Khổng Tuyên đối ứng đích thần vị hậu hân hỉ vô cùng.

Trực tiếp thu thập đông tây chuẩn bị nhập trụ Thiên Đình tiết tấu, khán đắc Lưu Nhĩ khí bất đả nhất xử, đích đạo trường bỉ Thiên Đình kém?

Chi hậu đinh chúc Phục Hy dữ Đại Bằng các chủng sự nghi hậu, lưỡng vị Đại Đế tài tiến nhập Thiên Đình, đảm nhiệm liễu các tự đế vị.

Thời gian bất đoạn lưu thệ, bách tái thời gian chuyển nhãn.

Thời gian nhất, Tam Thanh Thánh nhân thập phân chuẩn thì đích liễu Tử Tiêu Cung chi trung.

Bái kiến Hồng Quân Đạo Tổ hậu, khán trứ y cựu huyền phù tại đại điện nội Phong Thần Bảng, mi đầu y cựu khẩn trứu trứ.

Lão Tử Thánh nhân suất tiên khai khẩu liễu: "Ngô chỉ có một đệ tử, nhược nhập Phong Thần Bảng chịu Thiên Đình ước thúc, khởi bất môn hạ vô chân truyền." "Đãn thử sự hựu ngô Tam Thanh chi sự, ngô liền dùng Thái Thượng Lão Quân phân thân nhập trú Phong Thần Bảng ba." Hoàn, hữu thủ nhất huy, bả Thái Thượng Lão Quân danh tự ấn tại liễu Phong Thần Bảng chi thượng.

Nguyên Thủy Thánh nhân dữ Thông Thiên Thánh nhân kiến trạng cũng không có, tất cánh Lão Tử Thánh nhân môn hạ khước chỉ có Huyền Đô, cũng không pháp tái biến mấy cái đồ đệ xuất.

Chủ yếu đích vấn đề, cũng đều minh bạch liễu Lão Tử Thánh nhân ý tứ liễu, muốn nhượng Huyền Đô khứ ứng kiếp a! , Nguyên Thủy mục quang kiên định, bồi hồi tâm trung bách niên nan đề đốn thời gian giải trừ!

Chỉ thấy ngài trảm đinh tiệt thiết đạo: "Môn hạ đệ tử của ta đều hữu đạo toàn chân, đối mặt kiếp nạn vô sở cụ, bất khả thượng bảng, cố nhượng ngô ký danh đệ tử Nam Cực thượng bảng!" Hoàn, hựu nhất huy, bả Nam Cực Tiên Ông danh tự tả thượng Phong Thần Bảng.

Thông Thiên Thánh nhân kiến trạng, trực tiếp nộ liễu, đặc biệt yêu Phong Thần Bảng hữu một bán không bạch, nan đạo muốn Tiệt Giáo toàn bộ đệ tử điền hạ khứ?.

Tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ tôn tiền.

Chương 372

Khán Lão Tử dữ Nguyên Thủy các tự tả thượng một cái danh tự tại Phong Thần Bảng chi thượng, tái thính đích thoại hậu, nhất trực nhượng trứ lưỡng vị huynh trưởng đích Thông Thiên trực tiếp nộ liễu!

Án đích, chẳng phải Phong Thần Bảng kỳ đích thần vị muốn nhượng Tiệt Giáo đệ tử khứ điền?

Tuy nhiên Tiệt Giáo hữu Vạn Tiên Triều Chi, nhưng cũng không khả năng toàn bộ đều quy thuận Thiên Đình a, muốn như thử lập Tiệt Giáo làm gì!

Kỳ trung Lão Tử Thánh nhân Nhân Giáo chỉ có một đồ đệ, năng lý giải, tịnh liên phân thân đều nhượng Thiên Đình ước thúc liễu.

Đãn Nguyên Thủy Thánh nhân cũng yêu tố, na?

Khi phụ Tam Thanh trung tối tiểu đích?

Khán bất Tiệt Giáo chúng đệ tử!

"Đại huynh như thử tố ta vô thoại khả ngôn!" "Đãn Nhị huynh thử cử hà ý?

Một cái ký danh đệ tử đại thế chỉnh cái Xiển Giáo?" "Xiển Giáo đệ tử hữu đạo toàn chân?

Nan đạo đệ tử Tiệt Giáo ta còn heo chó bất như sao!" Thông Thiên Thánh nhân nộ hống đạo, ngữ khí cực cao, toàn nhiên bất cố tại Hồng Quân Đạo Tổ tôn tiền.

Dĩ vãng các chủng nhẫn nhượng thụ khí cũng thế!

Đãn như kim khả sự quan sở hữu đệ tử a, đều bất khả năng đối

thử thỏa hiệp!

Nguyên Thủy Thánh nhân kiến trạng mi đầu trực thụ, song mâu trung hỏa quang thiểm thước.

Không ngờ a, cái nhất trực thập phân thính thoại đích tiểu đệ triêu trứ mình nộ hống, một điểm cũng bất cố cập thể diện của mình a!

"Tam đệ!

Tiệt Giáo đệ tử như hà không cần ta nói ba?

Toàn hỗn tạp chi bối!" "Y ta khán, tướng tống thượng Thiên Đình tối hảo liễu!

Cũng hảo hữu một cái ước thúc!" Nguyên Thủy Thánh nhân khai khẩu phản bác đạo, ngữ khí trung mãn bất tiết!

Ký nhiên thoại lý, cũng toàn nhiên bất cố kỳ liễu.

Từ một khai thủy yếm ác Tiệt Giáo na các đệ tử, bất nhiên tọa hạ đệ tử bình nhật cũng không hội như thử bất tiết Tiệt Giáo, đều khán đích kiểm sắc hành sự sở trí!

Thông Thiên Thánh nhân thính thoại, khí bất đả nhất xử.

"Hảo!

Ký nhiên đều như thế liễu, na nhượng đệ tử bỉ thí!" Thông Thiên Thánh nhân trực ngôn đạo.

Nhị nhân tranh chấp, Hồng Quân Đạo Tổ nhất trực bế mục bất ngữ, hảo tượng bả họ đương tố không khí nhất dạng.

Lão Tử Thánh nhân khước bất hảo như thử a, tái gia thượng hựu Tam Thanh trung tối đại đích, thính, chung quy khai khẩu liễu.

"Tam đệ tiêu khí, Nhị ca đích cũng không vô đạo lý a!

Trong ba môn phái của chúng ta, Tiệt Giáo đệ tử xác thực chiêm

cư đa số.” “Bất như thuận thế gia nhập Thiên Đình, nhượng tại Thiên Đình ma luyện một phen, đợi đại kiếp hậu tái thoát Phong Thần liền!” Lão Tử Thánh nhân khai khẩu đạo.

Thoại sơ thính hảo tượng không có mao bệnh, đãn tế tế một nghĩ, khước hựu phát hiện các chủng vấn đề!

Tiên bất kỳ, đan đan ma luyện cái vấn đề, hữu chủng hảo sự không nhượng kỳ môn phái đệ tử khứ a!

Tái giả, đại kiếp hậu khả xuất Phong Thần Bảng, đãn Hạo Thiên ăn chay đích sao?

Sẽ nhượng các chiến lực bạch bạch tại Thiên Đình tẩu một chuyến?

Chơi đùa ni?

Cái đạo lý này, Thông Thiên đã nhìn thấu!

“Khinh thường!

Khinh thường đệ tử Tiệt Giáo của ta!” “Thân vi đích Sư tôn!

Ta phải vi phụ trách!

Chuyện này ta tuyệt bất thối nhượng!” Thông Thiên Thánh nhân hoàn, đối trứ Hồng Quân Đạo Tổ vi vi củng thủ hành lễ, định chuyển thân ly khứ.

Lão Tử Thánh nhân kiến trạng tái thứ tướng khuyến: “Tiểu đệ!

Sư tôn yêu cầu a, Phong Thần Bảng định nhiên phải thần vị bổ tề!” Dĩ nhiên đại môn khẩu đích Thông Thiên vi vi nhất đốn, tối hậu lưu hạ một cú: “Được!

Mệnh lệnh của Sư tôn không dám vi phạm!

Na nhượng các gia đệ tử bản sự liễu!” Hoàn, thân ảnh nhất động,

trực tiếp ly khứ!

Cương cương hóa tác lưu quang phi xuất, đích nhĩ bạn truyền Hồng Quân Đạo Tổ đích thoại ngữ: "Hảo.".

Chương 373

Trong Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên cương cương ly khứ, Hồng Quân liền tĩnh khai song mâu khán trứ thần sắc các dị Lão Tử Thánh nhân dữ Nguyên Thủy Thánh nhân.

"Y Thông Thiên sở nói ba." Hồng Quân Đạo Tổ khinh thanh đạo, ngữ khí bình đạm chí cực, nhượng nhân thính bất xuất bất kỳ tình tự hàm nghĩa.

Nguyên Thủy Thánh nhân mãnh nhiên điểm đầu: "Vâng!

Cứ tỷ thí!" Lão Tử Thánh nhân đảo vô thoại, tất cánh thử sự phân xuất một cái phân thân, dĩ nhiên dữ vô quan.

Cố thử sự cũng đã định hạ liễu, Nguyên Thủy dữ Lão Tử liền cáo thối ly khứ. ..

Chí thử, Tam Thanh chi gian cũng đã phân liệt liễu!

Thế gian tu hành giả đều tri Tam Thanh một gia, đãn hiện tại Tam Thanh chung quy nhân vi Phong Thần Bảng vấn đề sản sinh mâu thuẫn.

Cũng nan quái, Tam Thanh tuy nhiên xác thực Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa!

Đãn Bàn Cổ Đại Thần truyền thừa hà kỳ đa, Nguyên Thần một phân na liền phân liễu, tự nhiên các bất tương đồng, tự nhiên hữu các tự tỳ tính dữ tư!

Nhược Tam Thanh hợp nhất hảo, ý kiến có thể thống nhất, đãn phân liễu định nhiên hữu phân kỳ!

Trở lại Nhân tộc.

Ngũ Đế định nhân luân hậu, Nhân tộc tài chân chính tẩu thượng liễu chính quỹ, thừa tiếp Thiên Đạo đại khí vận, khai thủy liễu khoái tốc phát triển!

Đại Vũ thượng vị hậu, quốc hào cải vi Hạ, cũng xưng vi liễu Hạ Triều đệ nhất nhiệm đế vương, thống ngự Nhân tộc.

Thượng vị chi hậu, tại Đồ Sơn triệu khai trứ danh Đồ Sơn Đại Hội, dĩ kiểm thảo thất.

Chi hậu, vi liễu tượng trưng Vương Quyền thống nhất, dùng vô số thanh đồng chú tạo liễu cửu cái đỉnh, đỉnh thượng chú trứ sơn xuyên danh vật, cầm dị thú, đối ngoại tộc hiển hách Vương Quyền, tượng trưng Nhân tộc đoàn kết.

Chi hậu tại vị kỳ gian tái vô đại sự phát sinh, chẳng phải tại thượng vị tiền trị lý thủy tai đại công tích dĩ nhiên ký lục liễu sử sách chi trung, nhượng vô số Nhân tộc lưu truyền. ..

Vãn niên, ngài cán thúy tướng đế vị truyền cấp liễu đích nhi tử Khải, chí thử "Công Thiên Hạ" biến vi "Gia Thiên Hạ"!

Khải thượng vị hậu, thực thi liễu Nhân tộc chư hầu quân chủ chế độ, tại Tứ Bộ Thần Châu các địa phân phong chư hầu, dĩ thử ổn cố Nhân tộc thống nhất!

Chi hậu, Khải niên lão bệnh thệ, ngũ cái nhi tử khai thủy tranh quyền!

Chỉnh cái Nhân tộc khai thủy diện lâm Nhân tộc thống nhất hậu, hữu sử dĩ đệ nhất thứ nội chiến, đốn thời gian chiến loạn tứ, bá tánh dân bất liêu sinh!

Đối thử, Lưu Nhĩ tái cũng không đối kỳ quản cố liễu, Nhân tộc tu chân giả cũng nhất tâm trứ phi thăng thành tiên, vô nhân vấn phàm tục.

Nhân tộc nội chiến tứ hậu, Khải trưởng tử khoái tại tràng đế vị tranh đoạt chiến trung hoạch thắng tức vị.

Nhiên từ nhỏ trầm tẩm vu tửu sắc chi trung, hoàn toàn bất lý chính sự, đạo trí Nhân tộc trung Đông Di bộ lạc hữu Cùng Thị tạo phản, trực tiếp đoạt liễu chính quyền!

Hảo tiếu đích, hữu Cùng Thị cũng không sống được cửu bị đại thần Hàn Trác sở sát.

Thiếu Khang thì liễu hữu Ngu Thị, đắc liễu hữu Ngu Thị bang trợ, tài trọng tân tổ chức liễu Hạ Triều cựu bộ, đoạt hồi liễu chính quyền, khôi phục liễu Hạ Vương Triều. ..

Hạ Vương Triều điên bá lưu ly, liễu tối hậu, bị danh vi Hạ Kiệt đế vương tiếp quản chính quyền, Phong Thần Chi Chiến cũng tức tương khai khởi.

Trở lại Nhân tộc Hạ Triều.

Tại kinh tuế nguyệt lưu thệ, số thứ canh triêu hoán đế hậu, Hạ Triều đế vị tối hậu lạc liễu Hạ Kiệt thủ trung.

Hạ Kiệt, nãi một vị văn võ song toàn đích quân chủ, bất nhiên cũng vô pháp tướng Hạ Triều trọng tân thống trị!

Đương nhiên, thử thì đích Hạ Triều dĩ nhiên bất phục dĩ vãng, chỉnh cái Nhân tộc dĩ nhiên phân liệt, vô số chư hầu quốc tự lập, thoát ly Hạ Triều chính quyền.

Như kim chỉnh cái Hạ Triều minh diện thượng tuy nhiên y cựu thống ngự Tứ Bộ Thần Châu, nhiên kỳ trung lãnh thổ cũng chỉ có Đông Thắng Thần Châu ổn cố, các Thần Châu khác có đa thiếu chư hầu quốc trung thần ai cũng không minh.

Cương cương thượng vị hậu, vị văn võ song toàn, hùng tâm đại chí đế vương cũng tận tâm tận lực tướng Vương Triều thống nhất,

khôi phục Hạ Triều vãng nhật huy hoàng.

Nhiên lúc đó các Vương Quốc đều hữu các tự văn hóa để uẩn, năng lực tự lực canh sinh, ai sẽ nguyện ý thần phục?

Tịnh, tại chủ trương giao hảo tình huống hạ, Vương Quốc không lĩnh tình, bất đan đan cự tuyệt nạp cống, tối hậu liên giao dịch đều cự tuyệt liễu!

Cứ thế, hựu liễu tam thập niên, chỉnh cái Hạ Triều hoàn toàn bị các Vương Quốc khác cô lập.

Hạ Kiệt khán tam thập niên tâm huyết phi đản một điểm dụng không có, như thử thích đắc kỳ phản, tâm trung tối hậu một điều huyền chung quy băng liễu, từ thiện chuyển ác, khai thủy tẩu hướng lánh ngoại một điều lộ, chinh phạt!

Tại dụng binh công phạt các Vương Quốc chi hạ, sơ khước đắc liễu không tồi chiến quốc, hữu ta nhuyễn cốt đầu trực tiếp phủ thủ xưng thần, thậm chí Đế Thuấn hậu duệ đích Vương Quốc cũng thần phục Hạ Triều.

Từ trung Hạ Triều xác thực hoạch đắc liễu không thiếu nô lệ, tài phú, thu phục liễu lãnh thổ.

Chương 374

..

Nhiên, một cái cử động, cũng đạo trí liễu các Vương Quốc ngửi thấy nguy cơ, từng cái Vương Quốc khai thủy liên hợp, chủ trương phản kháng Hạ Triều!

Nhân thử, Hạ Triều hướng ngoại thu phục lãnh thổ tốc độ điểm bất đoạn bị phóng mạn, Hạ Triều cũng khai thủy diện lâm một cái cự đại đích vấn đề.

Na liền tại đại quân nhật tiệm tăng gia hạ, các chủng quân sự khai chi dĩ nhiên thành phụ hà trạng thái!

Hạ Kiệt kiến trạng, nhất tâm hướng ác đích dĩ nhiên không có liễu nhân từ, trực tiếp đối Hạ Triều tử dân hạ thủ, gia đại liễu nạp cống chế độ, quân sự sở dụng đích khai chi từ Hạ Triều tử dân thủ trung chinh nạp!

Một cái chính sách hạ khứ, một khai thủy kiến hiệu cực khoái, nhiên dân tâm cũng thất liễu!

Vô số bá tánh diện đối đại số ngạch nạp cống khổ bất kham ngôn, dân bất liêu sinh!

Khoái, chỉnh cái Hạ Triều nội bộ hủ bại, đối ngoại xuất chinh thất lợi tần tần.

Thử thì đích Hạ Kiệt ni?

Cũng minh bạch một bước thác bước bước thác, trực tiếp tang thất liễu tín tâm, chung nhật đóa tại Hoàng Cung trung ẩm tửu tác nhạc, bất tái quản cố chiến sự!

Trào phúng đích, tối hỉ ái đích một cái Hoàng Phi danh vi Muội Hỉ,

chính công phạt kỳ Vương Quốc thì, địch quốc đầu hàng tiến cống đích.

Tại Hạ Triều đồi phế chi thì, các Vương Quốc khước không có một ti phóng tùng đích tâm tình, tại gia đa niên khinh Vương Quốc quân chủ dã tâm xu thế hạ, Hạ Triều thành trì từng cái bị công phá!

Kỳ trung, hữu một cái Vương Quốc quật chi thế tối vi kinh nhân!

Vương Quốc danh vi Thương, hiện nhiệm quân chủ danh vi Thang.

Thương Quốc tổ tiên nãi Đại Vũ trị thủy thì hạ chúc, nhân vi phụ trợ Đại Vũ hữu công tài đắc Thương Địa phân phong, hậu hựu Hạ Khải tướng kỳ phong vi chư hầu quốc.

Kinh như thử đa niên phát triển, Thương Quốc dĩ nhiên thành đại quốc, ủng binh ngũ vạn!

Thương Thang nãi một danh hữu tu dưỡng, kinh thường bang trợ các Vương Quốc đích quân chủ, cố năng nhân hiền giả đều hân thưởng Thương Thang đích tài năng, từng cái tiền bang trợ.

Kỳ trung hữu một vị hiền giả danh vi Y Doãn, kỳ tài năng thâm hậu, tri thức uyên bác, tại đích bang trợ hạ, Thương Quốc quốc lực bất đoạn đề thăng, khai thủy hữu thực lực diện đối Hạ Triều.

Tại tri đạo Hạ Triều nội loạn ngoại hoạn hậu, Thương Thang tế thiên binh, ngũ vạn đại quân binh lâm thành hạ, khai thủy sát hướng Hạ Triều!

Hựu hữu các Vương Quốc tại kỳ phương vị can nhiễu chi hạ, Thương Quốc một liên công phá thập nhất cái thành trì, tối hậu đại quân chung quy đạp tiến liễu Hạ Triều quốc đô.

Các Vương Quốc kiến trạng, phân phân phái xuất quân đội, gia nhập liễu Thương quân đội ngũ chi trung, liên quân sát nhập liễu Hạ

Đô!

Tối hậu kết quả minh hiển, Hạ Kiệt bị phu lỗ, Hạ Triều chung quy băng hội liễu, khí vận ngõa giải vô tồn!

Thương Quốc thì một cử chinh phục chúng đa Vương Quốc, thành vi Nhân tộc chủ quốc Thương Triều!

Thương Thang thượng vị, thành vi tối tân đích đế vương!

Tại Bồng Lai Tiên Đảo, Công Đức Thánh Điện.

Tại Thương Triều lập thuấn gian, nguyên bản bế mục tu luyện Lưu Nhĩ mãnh nhiên tĩnh khai song mâu.

Lưỡng đạo kim quang vu đại điện nhất thiểm.

"Thương Triều dĩ lập, Phong Thần kiếp nạn tương chí. .." Lưu Nhĩ khẩu trung tự ngữ, tùy tức hoán trung chúng vị đệ tử, lập hạ một đạo Thánh Lệnh.

Bất nhật, Bồng Lai Đảo trán phóng vạn trượng kim quang, sở hữu tại Thánh Thành chi trung Nhân tộc tu chân giả phân phân sĩ đầu ngưỡng vọng, từng cái mục lộ nghi sắc, "Thánh Sư hữu mệnh, Phong Thần Đại Chiến tương khởi, sở hữu Nhân tộc tu chân giả đều có thể nhập thế, tranh thủ các tự công đức khí vận. .." Đạo Thánh Lệnh này nãi Hiên Viên sở tuyên, truyền biến chỉnh cái Thánh Thành thượng hạ, hồi đãng bất tuyệt!

Đốn thời gian, sở hữu Nhân tộc tu chân giả đều ngốc lăng trụ liễu.

Phong Thần Đại Chiến?

Nhập thế? . .....

Trực ba tức hậu, sở hữu Nhân tộc tu chân giả tài phản ứng, từng cái kinh hô!

"Phong Thần Đại Chiến vi hà vật?" "Chúng ta có thể xuất Thánh

nhân, có thể vu phàm tục trung liễu?" "Ha ha ha!

Đừng nói nữa, tu luyện yêu cửu, lão phu cốt đầu đều sinh tú liễu!" "Ngài lão cốt đầu sinh tú, ta khả tự Thánh Thành sinh trưởng, tòng vị xuất Thánh Thành!

Như kim chung quy khả xuất Thánh Thành liễu a!" "Cũng không tri đạo phàm tục như kim mấy giờ?" "....." Tại các tình tự các dị đích thoại ngữ chi hạ, Thánh Thành đại trận oanh nhiên đại khai!

Kỷ hồ sở hữu tu chân giả từng cái phi xuất, triêu trứ ngoại giới phi khứ!

Cùng lúc đó, sở hữu Hồng Hoang vạn tộc tu hành giả cũng đắc liễu Lưu Nhĩ Thánh Lệnh.

Chương 375

Hữu duyên giả, hữu năng giả, đều có thể nhập phàm tục đích khứ các tự công đức khí vận. ..

Đốn thời gian, vạn tộc vô số tu chân giả cũng xuất hiện tại Nhân tộc chi trung, dẫn vô số tao động.

Đương nhiên, hữu đại lượng đích Nhân tộc tu chân giả tại, đại đa số bất dám phóng tứ. ..

Các quốc văn minh tín ngưỡng tại Nhân tộc tu chân giả xuất hiện hậu, đều khai thủy chuyển biến.

Tại Thiên Đình, Linh Tiêu Bảo Điện.

Thân vi Ngọc Đế Hạo Thiên thì sầu mi khổ kiểm đích tọa tại bảo tọa chi thượng.

"Đáng lẽ ra, chung quy sẽ đến a. .." Hạo Thiên trường thán một thanh, mâu trung tình tự phức tạp vô cùng.

Chi sở dĩ sẽ như thử, khước bất nhân vi Nhân tộc biến động.

Nhân vi đích muội muội, Dao Cơ.

Dao Cơ, nãi dữ mình đồng dựng dục xuất tiên thạch.

Hạo Thiên hạnh vận bị Đạo Tổ điểm hóa thành Tiên đồng, Dao Cơ thì tại thành liễu Ngọc Đế hậu tài tu đắc chính quả, phi thăng thành tiên.

Đa liễu một cái muội muội, đương thì hân hỉ vô cùng, thiết yến Thiên Đình, lập Dao Cơ vi Thiên Đình trưởng công chúa, tu luyện tư nguyên đều cấp liễu. ..

Đãn hiện tại, khước khổ não vô cùng, nhân vi Dao Cơ tư tự hạ

phàm.

Thiên Đình.

Hạo Thiên đoan tọa vu Linh Tiêu Bảo Điện chi trung, một kiểm khổ sáp.

Nguyên nhân giản đơn, na liền đích muội muội Dao Cơ tư tự hạ phàm, tịnh dữ phàm nhân kết hôn liễu!

Yếu tri đạo, Thiên Đình sơ sang chi kỳ, Đạo Tổ liền chúc phù mấy điều bất khả vi kháng đích Thiên Quy, kỳ trung một điều chính thần tiên dữ phàm nhân bất khả nhân duyên.

Cũng nhân vi điều Thiên Quy này, dĩ nhiên trừng phạt hứa đa Thiên Quan Thiên Tướng, nhượng họ chơi không còn, như kim khước đích muội muội phá hoại liễu Thiên Quy!

"Chuyện này. ..

Chi bằng đương tố bất tri, tùy kỳ tự nhiên ba, nhược xuất sự, ta tái khứ thỉnh Đại Sư huynh bang mang. .." Dao Trì tại một bàng khinh thanh đạo, khước phạ Đạo Tổ quái tội bãi liễu.

Tự thành vi Vương Mẫu hậu, đích ngoạn tâm toàn nhiên thu liễm, chỉ vì tố hảo Tam Giới chi mẫu, chỉ vì bất đâu Đại Sư huynh đích kiểm. ..

Như kim khán Hạo Thiên khổ muộn, tự nhiên cũng không hảo thụ.

Tất cánh cũng tướng Dao Cơ đương tố đích muội muội khán đãi, như kim Dao Cơ tố xuất xúc phạm thiên điều chi sự, nhược đối chi dụng hình pháp, tâm trung cũng cực vi nan thụ. ..

Nhiên Dao Trì cũng tri đạo, Hạo Thiên tâm trung bỉ nàng canh gia nan thụ, sở dĩ tài sẽ xuất thử ngôn khuyến úy. ..

"Không được!" Hạo Thiên văn ngôn lập tức xuất ngôn phản bác!

“Thử nãi Thiên Quy a!

Nãi ta thân thủ lập hạ đích Thiên Quy, bất quan Sư tôn sự, nhược Dao Cơ phá Thiên Quy ta thị nhược vô đổ, Ngọc Đế ta làm sao phục chúng?” Hạo Thiên dao đầu đạo, tùy tức giảo giảo nha, chiêu Thiên Binh Thiên Tướng, hạ giới trảo nã Dao Cơ!

Khoái, Tam Thiên Thiên Binh hạ giới, hạo hạo đãng đãng liễu Nhân Giới.

Nhân đa thế chúng chi hạ, bất hỉ tu luyện Dao Cơ tự nhiên bất địch, cấp mang tế xuất ngọc trâm tái trứ trượng phu dữ nhị tử nhất nữ đào ly, tối chung bị Thiên Binh trảo nã.

Thực thoại, Thiên Binh Thiên Tướng tam thiên chi chúng, chính thường tình huống khả năng nhượng Dương gia phụ tử tứ nhân đào ly, khước Hạo Thiên ám tự mệnh lệnh các thân binh tĩnh một chích nhãn bế một chích nhãn bãi liễu.

Nhiên, nhượng nhân không ngờ, ngọc trâm phi hành tối hậu pháp lực tiêu tán, cánh điệt lạc vực sâu!

Kỳ trung Dao Cơ trượng phu trưởng tử giai tang mệnh, duy hữu nhị tử Dương Tiễn nguy cơ chi tế khai liễu Thiên Nhãn, dụng một ti pháp lực cứu dữ ấu muội thoát một kiếp!

Như thử bi kịch, Hạo Thiên phát hiện hậu thương tâm dục tuyệt, tất cánh tái đô đích điệt tử tang mệnh liễu!

Chương 376

Đãn vô luận như hà, thân vi Ngọc Đế vi liễu thiên điều, thân tự xuất thủ tướng Dao Cơ trấn áp dữ Đào Sơn chi hạ!

Hậu, Dương Tiễn bái sư Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Dương Thiền canh bị Nữ Oa thu nhập Oa Hoàng Cung.

Bất đắc bất Dương Tiễn thiên phú dị bẩm, tu luyện chi hậu tu vi cảnh giới đột phi mãnh tiến, canh tu thành liễu Bát Cửu Huyền Công, chi hậu xuất thế cơ duyên phi phàm, tầm đắc Khai Sơn Phủ!

Không sai, Khai Sơn Phủ nãi Lưu Nhĩ đương niên mệnh Đại Bằng truyền vu Đại Vũ, Đại Vũ hậu đại thụ bất trụ, tối hậu khước lạc nhập liễu Dương Tiễn thủ trung.

Dương Tiễn thần công tu thành, thần binh tái thủ, tự nhiên bất vong đích mẫu thân, khoái liễu Đào Sơn, khoái đả bại liễu thủ sơn sơn thần, liễu Đào Sơn chi nội.

Tại khán đích mẫu thân hậu, Dương Tiễn thống khốc lưu thế, cân Dao Cơ dương ngôn muốn phách khai Đào Sơn cấm chế, cứu kỳ xuất.

Kết quả vị đẳng xuất thủ, Dao Cơ văn ngôn cấp mang trở lan đạo: "Vi mẫu tại Đào Sơn chi trung vô sự, đương tố tu luyện!

Nhược phá liễu cấm chế, na liền phá liễu Thiên Đình đích kiểm diện, na khả bức Cữu Cữu xuất thủ a!" Nhiên Dương Tiễn tư mẫu tâm thiết, tu luyện mấy thập niên chung quy thành đạo, như kim cứu xuất mẫu thân tại tiền, na lý hội khứ quản cố kỳ?

Dương Tiễn thân ảnh nhất hoảng, hóa vi một thiên trượng cao cự nhân, thủ trì đồng dạng biến đại Khai Sơn Phủ đối trứ Đào Sơn phách lạc!

Kịch liệt đích chấn động truyền biến Đào Sơn, cự hưởng hậu, Đào Sơn oanh nhiên đảo tháp, cấm chế phá liệt, cấm chế phản phệ chi hạ, Dương Tiễn thân phụ trọng thương, soa điểm vựng huyễn khứ.

Dao Cơ xuất Đào Sơn hậu, tâm trung kinh hoảng vô cùng, chỉ thấy thân ảnh thiểm Dương Tiễn thân biên, lập tức nã Dương Tiễn triêu trứ viễn xử phi khứ, khẩu trung liên liên đạo: "Con trai ngốc của ta, khoái tẩu!

Cữu Cữu nhất định sẽ chấn nộ đích!" Dương Tiễn thân thụ trọng thương, kiểm sắc thảm bạch, toàn thân vô lực, tự nhiên thính tòng mẫu thân đích thoại, mẫu tử nhị nhân triêu trứ viễn xử phi khứ.

Thiên Đình!

Ngọc Đế Hạo Thiên lúc này chính dữ Dao Trì Khổng Tuyên chính tại thương nghị Thiên Đình thần vị chi thì.

Đột nhiên hữu cảm tùy thủ hạ đích cấm chế bị phá, tâm trung hách nhiên đại nộ, kiến điện nội vô ngoại nhân, lập tức tế xuất Hạo Thiên Kính tra khán cứu cánh!

Giây tiếp theo khán liễu Dao Cơ mẫu tử nhị nhân tình huống, tâm trung na hựu hân úy hựu khí!

Hân úy đích cái điệt tử đảo hữu điểm bản sự, năng lực phá khai đích cấm chế.

Khí đích, cái điệt tử hoàn toàn không cấp một điểm điểm thể diện, hoàn toàn không khảo lự hậu quả, hoàn toàn không thức đại cục a!

Nói rồi, thân ảnh nhất thiểm, liền cấp thông thông đích hạ giới khứ!

Mục đổ nhất thiết Khổng Tuyên dữ Dao Trì tương hỗ đối thị một nhãn, giai vi khán liễu đối phương vô nại.

“Ta cũng khứ khứ ba, ta phạ vi liễu đại cục vi liễu phục chúng, hạ thủ sẽ trọng. ..” Dao Trì đột nhiên đạo.

“Khả liên liễu hài tử. ..” Khổng Tuyên vi vi điểm đầu thán đạo, tùy tức nhị nhân cũng hóa vi quang ảnh phi thệ khứ.

Trở lại Dương Tiễn dữ Dao Cơ.

Từ Đào Sơn phi xuất, triêu trứ một cái Côn Luân Sơn phương hướng phi khứ.

Tại khán, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đãi như tử, định nhiên sẽ xuất thủ tương trợ.

Nhiên thân thụ trọng thương, phi hành cực mạn, cương cương phi xuất Đào Sơn, Thiên tế thượng liền truyền một thanh chấn nộ!

“Đại đảm!

Khứ na nhi?” Dương Tiễn dữ Dao Cơ văn thanh tâm đầu đại chấn, giây tiếp theo khán một cái thân xuyên kim hoàng sắc pháp y, một kiểm uy nghiêm đích nam tử xuất hiện tại diện tiền, chính Hạo Thiên!

Dao Cơ lệ hoa phiếm hiện, lập tức đối trứ Hạo Thiên hành lễ khẩn cầu đạo: “Huynh trưởng!

Tiễn nhi tiểu bất đổng sự, phóng ba!

Muội nguyện tùy hồi Đào Sơn!” Khán trứ Dao Cơ như thử tư thái, Dương Tiễn đại nộ, trực hống đạo: “Mẫu thân!

Đừng cầu xin ngài ta nữa, ngài ta tâm tràng như thạch!

Nhược hữu tình chẩm hội như thử đãi ta. ..” Hạo Thiên văn ngôn mục quang vi liễm, hoàn thị trứ Dương Tiễn hậu vấn đạo: “Hảo, đảo hữu chí khí, một thân bản sự từ đâu?” “Hừ!

Ngọc Đế?

Ngô nãi Xiển Giáo đệ tam đại đệ tử!

Sư tòng Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hữu bản sự bả ta cũng quan liễu!" Dương Tiễn lãnh tiếu đạo, mục quang trực thị Hạo Thiên.

Tức tiện thử thì kiểm sắc thảm bạch, đãn đích mục quang khước không có một ti úy cụ ý tứ, trứ vi vi cử thủ trung Khai Sơn Phủ, ý tứ thập phân minh hiển.

Xiển Giáo!

Nguyên Thủy cánh sáp thủ gia sự của ta!

Chương 377

Nan bất thành dĩ thử thiệp cập Thiên Đình?

Hạo Thiên văn ngôn tâm trung đại nộ, khước hậu hối không có thì khắc quan chú cái điệt tử, nhượng Xiển Giáo sấn cơ xuất thủ liễu. ..

Lúc này, khán liễu Dương Tiễn thủ trung đích Khai Sơn Phủ.

Tại Hồng Hoang Nhân Giới, ngoài Đào Sơn.

Dương Tiễn dữ đích sinh mẫu Dao Cơ trực thị na xuất hiện tại thân tiền Hạo Thiên.

Tại Dương Tiễn tâm trung, cái Cữu Cữu khước như đồng cừu nhân một bàn!

Yếu bất nhân vi cái sở vị đích Cữu Cữu, na mỹ hảo gia cũng không hội nhân thử phá toái!

Đích phụ thân dữ đại ca cũng không hội nhân thử tang mệnh!

Nào lý Cữu Cữu a!

Phân minh tối đại đích cừu nhân!

Vấn thế gian na cái huynh trưởng sẽ như thử đối đãi muội muội một gia?

Dương Tiễn, đột nhiên đích tiểu muội, na cái tổng yếu bang chỉnh lý đầu phát đích khả ái muội muội. ..

Hảo, như kim muội muội hữu Nữ Oa Thánh nhân ủng hộ, kim nhật sở tác sở vi cũng không hội đối kỳ hữu hà ảnh hưởng ba. .., cử hữu ta vô lực đích hữu thủ, thủ trung khẩn ác trứ đích na bả trợ phách khai Đào Sơn Khai Sơn Phủ.

Như kim cũng chỉ có bả lợi phủ năng lực đái cấp một số cảm giác

an toàn. ..

Không có đích, một cái cử động, khước nhượng Hạo Thiên thần sắc đại biến.

Chỉ thấy Hạo Thiên song mâu tử tử trừng trứ Dương Tiễn thủ trung đích Khai Sơn Phủ.

Năng lực minh hiển cảm thụ Khai Sơn Phủ chi thượng truyền thục tất khí tức, na chẳng phải Dương Tiễn có thể sở hữu đích, tự na vị Bồng Lai Đảo Đại Sư huynh. ..

Đốn thời gian, Hạo Thiên mê hoặc liễu.

Thính Dương Tiễn sở ngôn ứng cai nhập liễu Xiển Giáo a, vi hà binh khí khước Lưu Nhĩ luyện chế đích?

Kỳ trung nan đạo hữu sở bất tri đích sự? , Hạo Thiên canh gia áo hối liễu, đều quái một tâm mang vu Thiên Đình sự vụ, khuyết thiếu quan tâm đích điệt nhi a. ..

Tại thân hậu hư không trung cũng hữu lưỡng đạo thân ảnh kiểm lộ quái dị, chính san san trì Khổng Tuyên dữ Dao Trì.

Tác vi bồi bạn Lưu Nhĩ niên đích ngôn, tự nhiên cũng tại đệ nhất thời gian phát hiện liễu Dương Tiễn thủ trung đích Khai Sơn Phủ, tại thính Dương Tiễn cương cương đích thoại ngữ, nhân thử khốn hoặc.

“Pháp bảo cánh năng phách khai cấm chế của ta, nan đạo cũng từ Xiển Giáo sở đắc?” Hạo Thiên khai khẩu vấn đạo, mục quang sở trí chính Dương Tiễn thủ trung đích Khai Sơn Phủ.

Nguyên bản dĩ vi sẽ đẳng Hạo Thiên phẫn nộ đích Dao Cơ mẫu tử nhị nhân văn ngôn một lăng, hạ ý thức đích chuyển đầu vọng hướng Dương Tiễn thủ trung đích Khai Sơn Phủ.

Dương Tiễn phản ứng hậu tâm trung một lãnh, không ngờ như

kim dữ mẫu thân tại nhãn tiền cái Cữu Cữu tâm trung đều không như một bả phủ đầu.

Không, đối phương thân vi Ngọc Đế đều như thử trọng thị Khai Sơn Phủ, nan đạo binh khí hữu huyền diệu chi xử?

“Không!

Thử nãi ta bằng cơ duyên đắc đích!” Dương Tiễn song mâu phiếm xuất băng lãnh thần sắc đầu hướng Hạo Thiên, khẩu trung hàn ngôn đạo.

Hạo Thiên văn ngôn trầm tịch hạ.

Khả bất tín Đại Sư huynh luyện chế đích binh khí na yêu hảo đắc.

Ký nhiên năng lực đắc Khai Sơn Phủ nhận khả, định nhiên Dương Tiễn hữu nhân chi xử, nan đạo na vị Đại Sư huynh đả phù trì tự gia điệt tử? , tâm trung một tùng. ..

Ký nhiên hữu Đại Sư huynh tại bối hậu, cái điệt nhi vị định nhiên không hội yêu khổ liễu. ..

Chương 378

"Sưu!" "Sưu!" Cái lúc đó, lưỡng đạo thân ảnh đạp không hiển hiện, chính một trực tại bàng quan khán đích Khổng Tuyên dữ Dao Trì.

"Dao Cơ kiến Tử Vi Đại Đế!

Kiến Vương Mẫu!" Dao Cơ khán nhân hậu lập tức khai khẩu, mục quang thấu lộ trứ khẩn cầu chi sắc.

Như hà đều có thể, đãn chân đích không muốn Dương Tiễn xuất sự, như kim kiến vãng nhật giao hảo đích Khổng Tuyên dữ Dao Trì xuất hiện, tự nhiên như đồng trảo trụ cứu mệnh đạo thảo.

Tuy nhiên Dao Cơ tri đạo, Dương Tiễn như thử một tái ngỗ nghịch thiên điều, thân vi Ngọc Đế Hạo Thiên thử thứ định nhiên không hội thủ nhuyễn, tức tiện Khổng Tuyên dữ Dao Trì đều không nhất định năng khuyến trụ, đãn Dao Cơ thí thí. ..

"Muội muội mạc hoảng, hữu ta tại. .." Dao Trì kiến trạng cấp mang xuất khẩu an phủ, khán trứ Dương Tiễn dữ Dao Cơ mẫu tử nhị nhân mục quang mãn nhu sắc.

Khổng Tuyên tuy nhiên không nói, đãn cũng triêu trứ Dương Tiễn diễn kỹ điểm điểm đầu, kỳ ý bất tất đam ưu. ..

"Ngọc Đế, tuy thiên điều uy nghiêm bất khả xâm phạm, đãn Dương gia dĩ nhiên tang mệnh nhị nhân ;tuy Dương Tiễn phá cấm chế hữu tội, đãn khước vi liễu cứu mẫu tâm thiết, tận thủ hiếu đạo!

Tái giả tiểu tiểu niên kỷ liền năng phách Đào Sơn cấm chế, khả kiến thiên phú phi phàm, năng không năng từ khinh phát lạc?" Dao Trì khai khẩu đối trứ một bàng đích Hạo Thiên đạo, ngữ khí cực vi bình

đạm, đãn tại đạo phách khai Đào Sơn chi thì, khước biệt hữu dụng ý.

Hạo Thiên khước y cựu trứu trứ mi đầu, mục lộ tư tác chi sắc, tượng không có tướng Dao Trì đích thoại thính kiến nhĩ trung một dạng. ...

Một bàng đích Khổng Tuyên hựu khai khẩu đạo: "Vương Mẫu đích hữu lý, như thử nhân tài bất khả yêm một, bất như nhượng kỳ tại Thiên Đình đảm nhiệm chức ngũ thiên niên, ngũ thiên niên đảm nhiệm Thiên Đình soa khiển, cũng đối kỳ chi trừng phạt, như hà?" Nhiên, Hạo Thiên cũng hảo tượng không có thính Khổng Tuyên đích thoại ngữ một dạng, y cựu đê đầu khổ tư, mâu trung thiểm trứ phức tạp sắc thải. ..

Dao Cơ dữ Dương Tiễn kiến trạng tâm trung phiếm hàn.

Thính thính Dao Trì dữ Khổng Tuyên đích thoại, tái khán khán Hạo Thiên phản ứng, Dương Tiễn cũng tri đạo tại kiếp nan đào liễu.

Tức tiện như đồng Dao Trì sở nói, thiên phú phi phàm hựu như hà?

Dám khiêu chiến Thiên Đình Thiên Điều na một cái không tu luyện thành quả, đãn hữu hảo hạ tràng đích sao?

Khổng Tuyên sở nói đích canh gia bất khả tư nghị liễu, nhượng hắn khứ Thiên Đình đảm nhiệm chức đại thế tội phạt?

Thiên Đình đảm nhiệm chức a, như kim Tam Giới khả vị bình tĩnh, khứ Thiên Đình đảm nhiệm chức ngũ thiên niên bất như hoán cái địa phương tu luyện ngũ thiên niên! , Dương Tiễn tâm như tử hôi.

"Chết thì chết ba, có dạng đích Cữu Cữu, không chết cũng khó!" Dương Tiễn tại tâm trung hận đạo, khước không có đả thúc thủ cầm ý tứ.

Tức tiện đối diện ba tôn Đại Thần, tức tiện diện đối Ngọc Đế như

thử đại thần thông giả, Dương Tiễn ám ám uấn nhưỡng tối hậu một khẩu nguyên lực vu đệ tam chích nhãn trung.

Tâm trung dĩ quyết nhiên, một đán Hạo Thiên xuất thủ, tức tiện chết cũng muốn phản kích, chỉ cần thương đối phương một ti!

Không yêu một cái tế tiểu đích cử động tự nhiên nan dĩ man trụ Hạo Thiên Khổng Tuyên dữ Dao Trì.

Cũng chính nhân vi Dương Tiễn thân thượng phiếm yêu một cái pháp lực tiểu ba động, nhượng Hạo Thiên tự trầm tư trung kinh tỉnh.

Chỉ thấy mục quang thâm thúy đích vọng trứ Dương Tiễn, từ đối phương đích mâu tử trung, khán liễu thâm thâm đích giới bị, vô tận đích hận ý, kiên cường đích nghị lực. ..

Hạo Thiên tâm trung một thán, nhượng như thử. ..

"Thôi được rồi!" "Dương Tiễn thiện tự phách khai Đào Sơn, phạm thiên điều, nhiên niệm kỳ một phiến hiếu tâm, án tử vi Đại Đế đích bạn pháp chấp hành ba!" "Phạt Dương Tiễn Thiên Đình đảm nhiệm chức, thính tòng ta soa khiển ngũ thiên niên!" Hạo Thiên khẩu trung đạo, ngữ khí cực vi bình đạm. ..

Nhiên yêu bình đạm đích một cú thoại, nhượng Dương Tiễn hữu Dao Cơ ngốc lăng trụ liễu, hảo tượng thính liễu bất khả tư nghị sự tình một dạng!

Khổng Tuyên dữ Dao Trì thì tương hỗ đối thị một nhãn, giai vi khán liễu đối phương nhãn trung đích tiếu ý.

"Dương Tiễn phá Đào Sơn có tội, phạt Dương Tiễn nhậm chức Thiên Đình, nghe theo Ngô sai khiến năm ngàn năm!" Nơi Nhân giới Hồng Hoang, ngoài Đào Sơn.

Dương Tiễn cùng Dao Cơ ngơ ngác nhìn Ngọc Đế Hạo Thiên đang lơ lửng giữa không trung.

Vạn vạn không ngờ rằng Hạo Thiên lại chấp thuận lời của Dao Trì và Khổng Tuyên, thật sự khoan dung cho Dương Tiễn!

Để Dương Tiễn đến Thiên Đình nhậm chức, đó đâu phải trừng phạt, rõ ràng là ban thưởng vậy!

"Dương Tiễn nghe lệnh, Ngô phong ngươi làm Nhị Lang Thần, tạm cư Quán Giang Khẩu, đợi sau Phong Thần sẽ lên Thiên Đình nhậm mệnh!" Hạo Thiên phất tay phải về phía Dương Tiễn, một đạo ngân quang rơi xuống trước người Dương Tiễn, lập tức hóa thành một bộ y bào màu bạc.

"Đây là Thủy Hỏa Bào, lần này ban cho ngươi, binh khí ta thấy không cần thiết…" Hạo Thiên chỉ vào bộ y bào màu bạc nói.

Chương 379

Dương Tiễn ngơ ngác nhìn Thủy Hỏa Bào trước mắt, rồi nghe lời Hạo Thiên nói, đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Dao Cơ thì đã kịp phản ứng.

Nàng thần sắc kích động, dùng ngữ khí đầy cảm kích nói với Hạo Thiên: "Tạ ơn huynh trưởng đã khoan dung cho Tiễn nhi!" Hạo Thiên khẽ lắc đầu, giơ tay đỡ Dao Cơ dậy, khẽ nói: "Đừng trách huynh trưởng…" Nhìn Dao Cơ tiều tụy trước mắt, Hạo Thiên tràn đầy nỗi day dứt.

Càng cảm thấy quyết định lần này là đúng đắn, nếu không có Khai Sơn Phủ của Đại sư huynh, trong cơn giận dữ thật sự có thể phế bỏ Dương Tiễn mà đánh vào Thiên Lao!

Nhưng giờ đây, mọi chuyện đều tốt đẹp… Dương Tiễn lúc này cũng cuối cùng đã phản ứng lại, nhưng trong lòng quật cường không thốt nên lời tạ ơn, sau khi nhận Thủy Hỏa Bào liền khẽ chắp tay vái chào.

Hạo Thiên cũng không có ý trách cứ gì, đặt mình vào hoàn cảnh của kẻ khác, đứa cháu này thật sự chịu quá nhiều khổ sở.

Hắn lại một lần nữa mở miệng nói: "Dao Cơ hình kỳ chưa mãn, cần tiếp tục chịu phạt trong Đào Sơn, còn về Dương Tiễn…" Ánh mắt chuyển sang Dương Tiễn, rồi nói: "Ngô phong ngươi làm Dục Thần Nhân giới, hộ dục trẻ sơ sinh thiên hạ ngàn năm!" Ngàn năm thời gian, trong mắt Hạo Thiên thì Phong Thần Đại Chiến cũng sắp kết thúc.

Dương Tiễn trong lòng chấn động, hộ dục trẻ sơ sinh thiên hạ ư?

Cữu cữu trong lòng hẳn không tồi tệ a, nhưng vì sao lại đối xử với cả nhà như vậy, chẳng lẽ thật sự vì Thiên Điều sao… Cũng giống như Hạo Thiên, lúc này trong lòng Dương Tiễn cũng tràn đầy cảm xúc phức tạp, đặc biệt khi nghe mẫu thân lại bị giam cầm trong Đào Sơn, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cỗ cảm giác vô lực… Nhưng nhìn dáng vẻ tiều tụy của Dao Cơ, Dương Tiễn lúc này lại chẳng còn chút ý chí chiến đấu nào.

"Chung quy vẫn chưa đủ cường đại a…" "Nếu ta đủ cường đại, cường đại như Thánh Nhân vậy, Thiên Điều định nhiên bất năng ước thúc ta!

Mẫu thân định nhiên bất hội tái thứ thụ khổ!" Dương Tiễn trong lòng thầm tự nhủ, cũng vào lúc này, một hạt giống đã nảy mầm sinh trưởng trong lòng… Hạt giống ấy là một chấp niệm, một chấp niệm luôn muốn tu sửa Thiên Điều… Sau đó dưới sự dặn dò của Dao Cơ mấy lần, Dương Tiễn cuối cùng cũng tiếp nhận chức vị Nhị Lang Thần, Dao Cơ thì tiếp tục trở về Đào Sơn chịu phạt.

Hạo Thiên cũng cùng Khổng Tuyên và Dao Trì rời đi. …….

Bồng Lai Đảo, trong Công Đức Thánh Điện.

Lưu Nhĩ đang nghiên cứu về pháp tắc của Lực chi Đại Đạo tiến thêm một bước, bỗng nhiên có cảm ứng, ánh mắt chuyển hướng bầu trời khẽ mỉm cười.

"Thanh Tĩnh." Lưu Nhĩ khẽ nói.

"Lão gia, Thanh Tĩnh có mặt." Cửa cung điện bị đẩy ra, một cô gái mặc đạo phục màu xanh ngoan ngoãn đến trước mặt Lưu Nhĩ.

Đây chính là tiên đồng mà Lưu Nhĩ lúc vô sự đã học theo Đạo Tổ điểm hóa Hạo Thiên mà điểm hóa ra.

Dù sao các đệ tử bình thường đều phải tu luyện, có tiên đồng xử

lý các việc thường ngày thì tốt hơn.

Thanh Tĩnh vốn là một khối Thanh Thạch, được Lưu Nhĩ điểm hóa khai mở linh trí, lại được hắn quán chú Linh Khí mà trưởng thành hóa hình đến mức này.

Tuy là Thanh Thạch, nhưng Lưu Nhĩ cảm thấy tên Thanh Thạch không hay, chi bằng gọi là Thanh Tĩnh.

"Lão gia có gì phân phó?" Thanh Tĩnh đi đến trước mặt Lưu Nhĩ ngoan ngoãn hỏi.

Tuy bản thể là Thanh Thạch, nhưng dưới sự gia trì có ý thức của Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh có tư chất phi phàm, lại đầy linh tính.

Trong lời nói, đôi mắt to đen láy chớp chớp, vô cùng linh động.

Nhìn bé con đáng yêu này, Lưu Nhĩ không khỏi nhớ đến lần đầu gặp Dao Trì, đối phương cũng linh động như Thanh Tĩnh vậy, giờ đây lại trở thành Thiên Đình Chi Mẫu… "Lát nữa Tiểu sư thúc sẽ tới, không cần bẩm báo, trực tiếp dẫn hắn đến gặp ta là được." Lưu Nhĩ mỉm cười nói.

Thanh Tĩnh gật đầu ngoan ngoãn đáp: "Vâng." Rồi hớn hở chạy ra khỏi cửa, không quên đóng kín đại môn, dáng vẻ đáng yêu đó khiến Lưu Nhĩ không ngừng mỉm cười.

Chẳng mấy chốc, một bóng người dưới sự dẫn dắt của Thanh Tĩnh đã đến ngoài cửa Công Đức Thánh Điện.

"Tiểu sư thúc, Lão gia đã đến rồi, không cần bẩm báo, có thể trực tiếp đi vào." Ngoài cửa, Thanh Tĩnh chớp đôi mắt to tròn, vô cùng nghiêm túc nói với Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhìn tiên đồng ngập tràn vẻ đáng yêu, lời nói mang theo âm sữa, vẻ mặt vốn luôn nghiêm nghị ở Lăng Tiêu Bảo Điện không khỏi tan chảy.

“Được, vậy ta vào.

Ngươi tên gì a?” Hạo Thiên cúi người xuống ngang tầm với Thanh Tĩnh, trên mặt tràn đầy vẻ ôn hòa.

Không biết vì sao, trên người đứa trẻ này hắn lại nhìn thấy bóng dáng của Dao Trì.

Không, là bóng dáng của Dao Trì năm xưa… “Tiểu sư thúc, ta tên Thanh Tĩnh, là Thanh Thạch được Lão gia điểm hóa mà thành hình, mau vào đi, đừng để Lão gia đợi lâu.” Thanh Tĩnh vừa nói, vừa kéo kéo vạt áo Hạo Thiên thúc giục.

“Được!” Hạo Thiên mỉm cười, rồi tự mình đẩy cửa đi vào… Hạo Thiên vừa vào cửa, nghe tiếng cửa lớn phía sau bị Thanh Tĩnh đóng lại, không khỏi khẽ lắc đầu, đứa trẻ này thật tận chức.

“Hạo Thiên bái kiến Đại sư huynh.” Hạo Thiên nhìn Lưu Nhĩ đang ngồi xếp bằng giữa đại điện, liền hành lễ nói.

Lưu Nhĩ vốn nhắm mắt liền mở hai mắt, nhìn Hạo Thiên trước mắt đã biến thành Ngọc Đế, toàn thân tản ra khí tức đế vương, không khỏi mỉm cười nói: “Đã là Ngọc Đế rồi, mời ngồi.” “Sư huynh hà tất lấy đệ ra đùa cợt.” Hạo Thiên cười bất đắc dĩ, rồi lập tức ngồi xuống một bồ đoàn, tiếp tục mở miệng nói: “Sư huynh, người chuẩn ta đến sao?” “Dương Tiễn đứa trẻ đó không tồi.” Lưu Nhĩ trực tiếp mở miệng nói, đã nói ra mục đích lần này của Hạo Thiên.

“Sư huynh đã nhìn trúng, vì sao lại để nó gia nhập Xiển Giáo?” Hạo Thiên không hiểu nói, đây chính là mục đích lần này, muốn hỏi cho rõ nguyên nhân hậu quả, trong lòng có quá nhiều điều không hiểu.

Ngay lúc đó, Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu, nói ra lời khiến Hạo Thiên lửa giận bốc cao: “Dao Cơ hạ phàm, chính là do Nguyên Thủy cải biến Thiên Cơ mà gây ra.” …….

“Dao Cơ hạ phàm, chính là do Nguyên Thủy cải biến Thiên Cơ mà dụ dỗ gây ra.” Trong Công Đức Thánh Điện ở Bồng Lai Đảo.

Lưu Nhĩ mở miệng nói ra một câu khiến Hạo Thiên trừng lớn hai mắt, lửa giận bốc cao.

“Nguyên Thủy lại dám cải biến Thiên Cơ!” Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi nói, trong mắt lóe lên lửa giận, sắc mặt đỏ bừng.

Cả nhà muội muội hắn phải chịu nhiều khổ sở như vậy đều vì tên Nguyên Thủy kia, tự nhiên tức đến đỏ mắt a!

Chương 380

"Không sai, chuyện này cũng là sau khi Dương Tiễn gia nhập Xiển Giáo ta mới biết." Lưu Nhĩ gật đầu tiếp tục nói: "Tên Nguyên Thủy kia thật âm hiểm, bày cục để Dao Cơ hạ giới phạm phàm, để uy nghiêm của Thiên Đình đều tổn hại, đợi đến lúc đó tốt bề nhúng tay vào việc Thiên Đình, tâm cơ thật sâu hiểm." Lưu Nhĩ dùng vài câu đơn giản đã phơi bày chuyện Nguyên Thủy làm, khiến Hạo Thiên hận ý mười phần.

Hạo Thiên cũng cuối cùng đã hiểu rõ, Nguyên Thủy vẫn luôn không từ bỏ tư tâm muốn nắm giữ đại quyền Thiên Đình a!

Cả nhà muội muội hắn phải chịu khổ cũng đều vì hắn a… "Nguyên Thủy độc ác!

Đáng chết!

Xiển Giáo đừng hòng xen vào Thiên Đình!" Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi nói.

Vừa nói, hắn lại ngẩng đầu nhìn Lưu Nhĩ, rồi hỏi: "Vậy Đại sư huynh đã làm gì?" "Có ta nhúng tay, thủ đoạn của Thánh Nhân Nguyên Thủy trên người Dương Tiễn cũng sẽ không còn, sau này ngươi cứ quản lý Thiên Đình cho tốt, Phong Thần Đại Chiến lần này, ta sẽ chơi đùa với hắn một chút." Lưu Nhĩ cười nói, ban cho Hạo Thiên một ánh mắt an ủi.

"Vâng!" Hạo Thiên gật đầu, hận ý trong lòng chỉ có thể kìm nén lại.

Hắn hiểu rõ, tuy đã trở thành Thiên Đình Chi Chủ, nhưng đối diện Thánh Nhân vẫn vô lực.

Hắn tin tưởng, có Đại sư huynh ra tay, Nguyên Thủy định nhiên bất địch!

Đột nhiên, một âm thanh tựa như từ vĩnh cổ xuyên qua, truyền vào trong điện và vang vọng bên tai hai người: "Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên lập tức xuất thế, tìm người chấp chưởng Phong Thần, Lượng Kiếp sắp đến!" Âm thanh này chính là của Hồng Quân.

Hạo Thiên nghe vậy ngơ ngác nhìn Lưu Nhĩ, Lưu Nhĩ thì mỉm cười gật đầu, tựa như đã sớm có dự liệu.

"Phong Thần Bảng chẳng phải Sư tôn chấp chưởng sao?

Thế gian có ai có thể chấp chưởng Phong Thần Bảng?" Hạo Thiên đầy mặt nghi hoặc hỏi Lưu Nhĩ.

Trong lòng có một câu chưa nói, chẳng lẽ thân là Đại sư huynh Huyền Môn, Lưu Nhĩ cũng không có tư cách chấp chưởng Phong Thần Bảng sao?

Lưu Nhĩ thì gật đầu nói: "Thân cụ Phi Hùng Chi Tượng, thì mới có thể chấp chưởng Phong Thần Bảng." Hạo Thiên thần sắc vẫn còn nghi hoặc, Phi Hùng Chi Tượng là thứ gì?

Lưu Nhĩ thấy vậy khẽ cười một tiếng: "Ngày sau ngươi sẽ biết, ta cũng muốn đến Xiển Giáo ghé thăm tên Nguyên Thủy kia một phen." "Sư huynh muốn đến Xiển Giáo?" Hạo Thiên kinh hô, đầy mặt khó hiểu. …….

Lại nói về Nhân giới phàm tục.

Lúc này, ngôi vị Hoàng đế của Thương Triều đã trải qua mười ba đời thay ngôi đổi chủ.

Sau khi Thương Thang mất, ngôi vị Hoàng đế của Thương Triều do con trai ông là Ngoại Bính kế thừa.

Sau khi Ngoại Bính mất, em trai ông là Trọng Nhâm lại kế vị; đợi đến khi Trọng Nhâm mất, lại do cháu đích tôn của Thương Thang là Thái Giáp kế thừa ngôi vị.

Kết quả là Thái Giáp lên ngôi ba năm đã gây ra hỗn loạn, hoang mang ban bố lệnh, chỉ biết hưởng lạc, bạo ngược bách tính, triều chính hôn loạn, lại phá hoại pháp quy do Thương Thang đã định ra.

Cứ như vậy, thân là nguyên lão của Thương Triều, lại là sư phụ của mấy đời đế vương, ở Thương Triều có thể nói quyền thế ngập trời, Y Doãn đã bất mãn!

Dưới sự yêu cầu của ông, Thái Giáp bị đày đến gần mộ Thương Thang để cùng sửa lỗi, Y Doãn thì thay thế nắm quyền.

Sự kiện này sử gọi là "Y Doãn phóng Thái Giáp".

Lại ba năm trôi qua, Thái Giáp sửa đổi lỗi lầm, Y Doãn mới trả lại ngôi vị cho đế vương, bách tính nhờ đó mà được an khang.

Sau đó, Thương Triều lại trải qua mười lăm đời đế vị thay đổi.

Lúc này đế vương tên là Bàn Canh, trong thời gian tại vị Thương Triều nội bộ hỗn loạn vô cùng, vô số chư hầu vương muốn tranh giành ngôi vị đế vương, dẫn đến ngoại họa cũng đã bắt đầu.

Sau khi Bàn Canh mất, cháu trai ông là Vũ Đinh kế vị.

Vũ Đinh từ nhỏ sống ở dân gian, biết dân gian khổ sở, trong thời gian tại vị thường xuyên đối chứng hạ dược, trị lý rất nhiều đại sự của Thương Triều, cũng khiến Thương Triều khôi phục được một chút nguyên khí.

Thậm chí còn trọng dụng những người hiền năng xuất thân từ tù nhân như Phó Thuyết, Cam Bàn, Tổ Kỷ để phụ chính, lấy hết tinh lực gắng sức trị vì, khiến chính trị, kinh tế, quân sự, văn hóa của Thương Triều có được sự phát triển chưa từng có, sử gọi là "Vũ Đinh Thịnh

Thế".

Cũng vì đại cử này, khiến ngôi vị đế vương của Thương Triều lại tiếp tục được truyền thừa, mãi đến Đế Ất.

Khi Đế Ất tại vị, thế suy bại của Thương Triều đã vô cùng rõ ràng.

Đợi đến khi ông mất, người con thứ ba là Thọ Vương nhậm chức, tự xưng: "Trụ Vương." Đổi tên kinh đô thành Triều Ca.

Phong Thần Đại Chiến từ đây bắt đầu! …….

Ở nơi cách Triều Ca Thành, thủ đô của Thương Triều, năm mươi dặm, có một thôn xóm nhỏ tên là Tống Gia Trang.

Trong thôn có một gia đình ngoại tính, gia chủ tên Khương Hằng.

Ông từ xứ lạ đến, cưới một cô gái trong Tống Gia Trang làm vợ, rồi an cư tại Tống Gia Trang.

Kết hôn không lâu, liền sinh hạ một bé trai, đặt tên Khương Thượng, tự Tử Nha!

Lại vì khi vợ Khương Hằng mang thai thường xuyên mơ thấy Phi Hùng nhập vào lòng, nên Khương Thượng lại có hiệu là Phi Hùng.

Song Khương Tử Nha từ nhỏ đã thể hiện thiên phú khác thường, không những thông tuệ vô cùng, lại còn thích đọc binh thư, học tập đạo pháp.

Chương 381

Cha mẹ hắn vì giấc mộng khi mang thai Khương Tử Nha, cho rằng đứa trẻ này định nhiên thiên phú dị bẩm, nên cũng không quản nhiều.

Khương Tử Nha liền mỗi ngày theo một dị nhân ở Tống Gia Trang học tập đạo pháp thấp kém.

Cứ như vậy mười năm trôi qua, vợ chồng Khương Hằng song song bệnh mất.

Khương Tử Nha đối với sự truy cầu đạo pháp cũng càng ngày càng cuồng nhiệt.

Một hôm, dị nhân họ Tống liền báo cho hắn biết trên Côn Luân Sơn có thần tiên, với thiên phú của hắn nhất định có thể được tiên nhân nhìn trúng, tu thành chính quả!

Khương Tử Nha nghe vậy không thể kìm nén được tâm cầu đạo, liền cáo biệt dị nhân họ Tống, hướng về phía Côn Luân Sơn mà đi… Cứ như vậy, dựa vào hai chân, dựa vào xe bò, Khương Tử Nha cuối cùng cũng đến chân núi Bất Chu Sơn, đi về phía đông nam thêm một chút nữa, chính là dãy núi Côn Luân Sơn.

Nhìn Bất Chu Sơn cao ngất vô cùng, sừng sững nhập Thiên, hít thở không khí vô cùng thanh khiết, Khương Tử Nha trong lòng kích động vô cùng, liền định tiếp tục đi về phía đông nam… Chẳng mấy chốc, liền đến Côn Luân Sơn, men theo những bậc đá thẳng đứng, Khương Tử Nha từng bước đi lên.

Chẳng mấy chốc, nhìn thấy giữa sườn núi lại có một nam tử mặc đạo phục đang quỳ.

Chỉ thấy nam tử này diện mục tuấn lãng, thân hình tu trường, lại có một cỗ khí thế phi phàm tản ra, hấp dẫn ánh nhìn.

Khương Tử Nha trong lòng đầy nghi hoặc, chắp tay vái chào hỏi: "Không biết Đạo huynh vì cớ gì mà quỳ bái nơi đây?" Nhưng thấy nam tử khẽ mở hai mắt, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ta Thân Công Báo, đến Xiển Giáo bái sư…" "A?

Bái sư cần phải quỳ bái thềm đá ư?

Có quy củ này sao?" Khương Tử Nha buột miệng kinh hô. …….

"A?

Ở Côn Luân Sơn cầu đạo phải quỳ mà lên sao?" Trên thềm đá giữa sườn núi Côn Luân Sơn.

Khương Tử Nha nghe Thân Công Báo cũng đến cầu đạo thì kinh hô.

Lập tức cũng quỳ xuống, lại nghĩ nếu Côn Luân Sơn có quy củ này thì phải xuống núi làm lại từ đầu a!

Nhưng thấy Thân Công Báo thấy hắn như vậy thì trực tiếp lắc đầu cười lớn: "Ha ha ha… Nhân loại thật… thú vị, cái gì cũng không hiểu… rồi." "Nhân loại?!" "Chẳng lẽ không phải nhân loại?" Khương Tử Nha cứng người kinh hãi, trong lòng lập tức dâng lên một ý niệm, ánh mắt lại một lần nữa dò xét trên người Thân Công Báo.

Lúc này, Khương Tử Nha cuối cùng cũng phát hiện nam tử tên Thân Công Báo này không chỉ lời nói có vấn đề, mà ngay cả khí tức trên người cũng vô cùng cổ quái a!

Chẳng lẽ… Thân Công Báo là yêu quái?

Thân Công Báo nhìn sắc mặt Khương Tử Nha xong khẽ lắc đầu, lại một lần nữa cố sức mở miệng nói: "Ngô… là…" "Xà tinh?!"

Khương Tử Nha sắc mặt đại biến, rắn thứ này rất độc a, ở Tống Gia Trang bắt không ít, đều có thể hóa thành nhân hình, vậy thì phải là Xà tinh sống bao nhiêu năm rồi?

"Báo!

Báo!" Thân Công Báo nghiến răng nghiến lợi sửa lời.

Cũng không biết vì sao, bẩm sinh khẩu thiệt bất thanh, dù hóa hình cũng như vậy.

Các loại bất tiện không nói, chưa kịp bái sư đã bị nhân loại coi là Xà tinh… Xà tinh loại yêu quái đó có thể so với hắn sao?

Hắn là Hoa Báo!

Loại Hoa Báo thân hình tu mỹ, khí chất cao quý đó a, há lại là loại Xà tinh đó có thể so sánh được?

Còn về việc vì sao quỳ ở đây, tự nhiên là dùng thành tâm cảm động thần tiên trong Côn Luân Sơn a! …….

Cùng lúc đó.

Trong Ngọc Hư Cung ở Kỳ Lân Nhai Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang bế mục đả tọa bỗng nhiên trong lòng có cảm ứng, mãnh nhiên mở hai mắt.

Chỉ thấy tay phải giơ lên, năm ngón khẽ động, từng luồng Đạo Uẩn huyền diệu vô cùng tự đầu ngón tay nhảy múa.

Ba hơi thở sau, mới dừng ngón tay, ánh mắt kinh hỉ nhìn xuống dưới núi, trong miệng tự nhủ: "Phong Thần Bảng có dị động!

Nguyên đầu từ hai người!" Nguyên Thủy Thánh Nhân trong lòng đại hỉ a.

Thật là không tốn chút công sức nào!

Trước đây hắn còn đang loay hoay làm sao để tranh giành người chấp chưởng Phong Thần Bảng, kết quả người đó lại đang ở trên Côn Luân Sơn!

Nhìn dáng vẻ, hẳn là muốn gia nhập giáo phái!

Vì vậy, Nguyên Thủy Thánh Nhân lập tức gọi Bạch Hạc Tiên Đồng thường ở bên cạnh.

“Đi!

Lập tức dẫn hai kẻ cầu đạo ở giữa sườn núi đến đây!” “Có!

Truyền lệnh của ta, lập tức phong núi, mở Thủ Sơn Đại Trận, không cho phép bất kỳ ai đến!

Chương 382

Bất luận là huynh trưởng nào của ta cũng vậy!" Nguyên Thủy Thánh Nhân có điều không chút hỗn loạn, phân phó chỉ lệnh.

Giờ đây Phong Thần Bảng có dị động, các Thánh Nhân khác định nhiên sẽ có cảm ứng, không chừng đã trên đường tới rồi!

Phong núi từ chối gặp khách, lập tức thu người cầu đạo vào Xiển Giáo mới là vương đạo!

Tuy nhiên, Bạch Hạc Tiên Đồng vừa mới đáp lời, xoay người đi ra, lại có một âm thanh từ hư không xuyên qua.

"Nghe nói Côn Luân Sơn phong cảnh hữu tình, kim nhật đến bái phỏng sư đệ không giới ý chứ?" Nguyên Thủy Thánh Nhân trong lòng đại kinh, quay đầu nhìn lại, liền phát hiện trong nội điện đã có một nam tử tóc vàng mắt vàng đứng chắp tay trước cửa sổ quay lưng lại, tựa như đang thưởng thức phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

"Đại sư huynh!" Nguyên Thủy Thánh Nhân buột miệng nói ra, trong lòng chấn kinh không thôi.

Côn Luân Sơn là đạo trường của hắn, tự nhiên thiết lập Thủ Sơn Đại Trận, tuy bình thường vì tiện lợi không khai mở toàn bộ trận pháp, nhưng cũng phòng vệ nghiêm ngặt, gió thổi cỏ lay một chút cũng không hay biết.

Giờ đây Lưu Nhĩ đã ở trong nội điện, mà hắn lại hoàn toàn không hay biết!

Chẳng lẽ Lưu Nhĩ trước khi thành Thánh có thể dùng trận pháp vây khốn Nữ Oa, giờ đây đã thành Thánh, tạo nghệ đối với trận pháp đại đạo có tinh thâm đến đâu cũng là lẽ thường!

Vì vậy, sau một thoáng kinh ngạc, Nguyên Thủy Thánh Nhân lập tức phản ứng, liên hệ đến dị động của Phong Thần Bảng, biết Lưu Nhĩ lần này đến ý đồ không tốt a… Mà đối với Lưu Nhĩ thâm áo vô cùng, Nguyên Thủy lúc này lại không có một chút ý chí chiến đấu.

Dù sao trước mắt cứ thu người chấp chưởng Phong Thần Bảng vào Xiển Giáo mới là điều quan trọng!

Còn về lời Lưu Nhĩ nói là đến xem phong cảnh Côn Luân Sơn?

Nguyên Thủy Thánh Nhân chỉ có thể thầm biểu thị trong lòng: "Ta tin quỷ!

Tên hầu tử này từ nhỏ đến lớn không có một lời nói thật!" Lại nhìn Lưu Nhĩ.

Vẫn đang thưởng thức cảnh sắc Côn Luân Sơn, ánh mắt xuyên thấu không gian, lại nhìn Bạch Hạc Tiên Đồng dẫn Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo đến, khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười.

Rồi xoay người nhìn Nguyên Thủy Thánh Nhân sắc mặt đầy trầm tư, trong miệng cười nói: "Sao?

Không hoan nghênh ta ư?" "Hoan nghênh!

Sư huynh quang lâm Xiển Giáo bồng tất sinh huy, Nguyên Thủy tự nhiên hoan nghênh." Nguyên Thủy Thánh Nhân phản ứng xong lập tức mở miệng nói.

"Đang!" "Đang!" "Đang!" Vào lúc này, từng tiếng chuông lớn từ đại điện truyền ra.

Nguyên Thủy Thánh Nhân hai mắt vui mừng, thấy Bạch Hạc Tiên Đồng đã truyền đạt chỉ lệnh của hắn xuống, tiếng chuông chính là tín hiệu phong sơn!

Vì vậy thần sắc lập tức biến đổi, bất đắc dĩ nói với Lưu Nhĩ: "Sư huynh thật chẳng khéo, lúc này Xiển Giáo muốn cử hành đại hội, bằng không Sư huynh đợi đệ một lát trong nội điện?" Lưu Nhĩ nghe vậy hai mắt sáng lên, lộ ra thần sắc hiếu kỳ, mở miệng nói: "Đại hội Xiển Giáo?

Chuyện lớn đó!

Ta có thể tham gia không?" "…" Nguyên Thủy Thánh Nhân khóe miệng giật giật, vạn vạn không ngờ, Lưu Nhĩ thành Thánh rồi vẫn da mặt dày như vậy.

Lời nói vừa rồi của hắn không đủ rõ ràng ư?

Giờ lại muốn đi theo!

Đang định tiếp tục "uyển chuyển" từ chối, Lưu Nhĩ lại một lần nữa mở miệng: "Nghe nói đệ tử Xiển Giáo so với đệ tử Tiệt Giáo thiên phú dị bẩm, lần này đến đây cũng có cơ hội được xem rồi a…" Nguyên Thủy Thánh Nhân vừa nghe lời này, dù sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng lại thầm vui sướng!

Trước đây vừa mới cùng Thông Thiên tranh luận không dứt, mấy lần hạ thấp đệ tử Tiệt Giáo, giờ đây nghe Lưu Nhĩ khen ngợi đệ tử Xiển Giáo như vậy, trong lòng tự nhiên thư thái vô cùng!

Dù biết Lưu Nhĩ có minh kế, nhưng vẫn rất hưởng thụ.

Dù sao lời khen ngợi còn phải xem là ai nói a, Lưu Nhĩ tuy làm việc ngoan liệt, nhưng thân phận địa vị đặt ở đó a!

Vì vậy, Nguyên Thủy Thánh Nhân trong lòng xoay chuyển, cũng không từ chối nữa.

Bởi vì nhìn sắc mặt Lưu Nhĩ lúc này, rồi tổng hợp lại các sự tích đã qua, cũng biết hiện tại không thể ngăn cản con hầu tử này.

Hắn dứt khoát sái thoát nói: “Thiện!

Sư huynh cùng đi, cũng tốt để giúp sư đệ quản giáo những nghịch đồ kia!” Nói xong, Nguyên Thủy Thánh Nhân tay phải làm động tác mời, dẫn Lưu Nhĩ đi về phía đại điện Ngọc Hư Cung. …….

Đại điện Ngọc Hư Cung ở Kỳ Lân Nhai Côn Luân Sơn.

Khi tiếng chuông hồng trước cửa đại điện vang lên, tất cả đệ tử Xiển Giáo trong Ngọc Hư Cung đều giật mình tỉnh dậy, từng người một đều hướng về phía đại điện tụ tập.

Một số ít đệ tử Xiển Giáo xuống núi có cảm ứng, cũng nhanh chóng quay về.

Chẳng mấy chốc, từng đoàn mây mù hạ xuống, vô số bóng người xuất hiện trên quảng trường ngoài cửa đại điện.

Có thể nói trừ những đệ tử Xiển Giáo bế tử quan, còn lại tất cả đệ tử đều đã có mặt ở đây.

Cũng vào lúc này, những đệ tử này mới phát hiện, người đánh vang chuông hồng của Xiển Giáo, chính là Đại sư huynh Quảng Thành Tử!

Phải biết rằng, chuông hồng này là do Thánh Nhân Nguyên Thủy tự tay luyện chế mà thành.

Chỉ cần ở trong Tam Giới, tất cả đệ tử Xiển Giáo đều có thể nghe thấy tiếng chuông hồng vang lên.

Chương 383

Tiếng chuông hồng vang vọng chỉ có hai trường hợp.

Một là Nguyên Thủy Thánh Nhân khai giảng truyền đạo.

Hai là Xiển Giáo có đại sự phát sinh, triệu tập tất cả đệ tử quay về Ngọc Hư Cung.

Tiếng chuông hồng lần này mang theo bí pháp đặc thù, thì báo cho biết, Xiển Giáo có đại sự phát sinh!

Lúc này, ba bóng người từ thềm đá dưới Ngọc Hư Cung đi lên.

Chính là Bạch Hạc Tiên Đồng dẫn theo Khương Tử Nha và Thân Công Báo đến.

Chúng đệ tử Xiển Giáo thấy vậy lông mày nhíu lại, đều dùng Tuệ Nhãn dò xét Khương Tử Nha và Thân Công Báo phía sau Bạch Hạc Tiên Đồng.

Nhưng lại phát hiện một kẻ không có căn cơ, thân không Tiên Cốt là phàm nhân; một kẻ thì tư chất có thể chấp nhận, nhưng lại là hoa báo tinh hóa hình.

Phải biết rằng Xiển Giáo vốn xem thường những loài thấp sinh noãn hóa, Thân Công Báo chính là một trong số đó!

Trong khoảnh khắc, tất cả đệ tử Xiển Giáo trước đại điện đều vô cùng khó hiểu.

"Chuyện gì vậy?

Tiên đồng lại dẫn hai người này lên?" "Kỳ quái, án lý Sư tôn hẳn không thích a…" "Chẳng lẽ có liên quan đến đại sự triệu tập chúng ta quay về?" "Đại sư huynh!

Có chuyện gì vậy?" "…" Từng tiếng thì thầm tự miệng các đệ tử Xiển Giáo có mặt thốt ra, thậm chí có một số đệ tử Xiển Giáo bình thường giao hảo với Quảng Thành Tử thì lại gần Quảng Thành Tử hỏi.

Tuy nhiên Quảng Thành Tử nghe vậy lại khẽ lắc đầu, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Hắn chỉ nhận được chỉ lệnh của Bạch Hạc Tiên Đồng, Sư tôn phân phó phong sơn, nên mới vội vã triệu tập tất cả đệ tử Xiển Giáo.

Cụ thể sự việc Quảng Thành Tử cũng phải đi hỏi Nguyên Thủy a.

Bởi vì tình huống lúc này rõ ràng khiến hắn ngửi thấy một chút khí tức bất phàm.

Phải biết rằng Bạch Hạc Tiên Đồng là tiên đồng truyền lời của Nguyên Thủy Thánh Nhân, người do hắn đích thân dẫn lên há lại không phải phàm nhân sao?

Định nhiên là ý của Nguyên Thủy Thánh Nhân a!

Ngay lúc đó, Bạch Hạc Tiên Đồng đã dẫn Khương Tử Nha vẻ mặt hiếu kỳ cùng Thân Công Báo vẻ mặt kích động đi qua quảng trường, bước vào cửa Ngọc Hư Cung… "Đừng nghị luận nữa, theo ta vào là biết." Quảng Thành Tử nói, rồi dẫn chúng đệ tử đi về phía trong đại điện.

Vừa bước vào đại điện, mí mắt hắn giật giật.

Bởi vì lúc này trên Đạo Đài của đại điện, không chỉ có bóng dáng của Sư tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân, mà còn xuất hiện thêm một nam tử tuấn tiếu mặc huyền y màu vàng kim.

Là Đại sư bá!

Phải biết rằng vị này là tồn tại thần bí nhất dưới Đạo Tổ a!

Truyền rằng trước khi các Thánh chưa chứng đạo thành Thánh, từng người một đều bị hành thảm, ngay cả Sư tôn cũng không địch nổi!

Giờ đây lại xuất hiện ở Xiển Giáo!

Quảng Thành Tử và những người khác trong lòng chấn động, lập tức phủ thân hướng về phía Đạo Đài hành lễ nói: "Đệ tử bái kiến Sư tôn!

Bái kiến Đại sư bá!" "Miễn lễ." Trên Đạo Đài, Nguyên Thủy không biết những đệ tử này đã sớm nghe được lời đồn, chỉ khẽ gật đầu nói.

Lưu Nhĩ thì khẽ cười một tiếng, ánh mắt dò xét chúng đệ tử Xiển Giáo dưới Đạo Đài, rồi cất giọng sang sảng nói: "Đều là Huyền Môn truyền nhân, chúng sư điệt không cần đa lễ." Nghe lời Lưu Nhĩ nói, đông đảo đệ tử Xiển Giáo trong lòng chấn động.

Nghe văn về sự tích hành hạ Thánh Nhân của Lưu Nhĩ xong, họ có dám cho rằng Sư bá vẻ mặt ôn hòa này là hiền hòa dễ gần ư?

Vì vậy, Lưu Nhĩ càng như vậy, họ càng thần sắc nghiêm nghị, hành vi cử chỉ càng đoan trang, tựa như đối diện với nghiêm sư vậy.

Ngay cả Quảng Thành Tử cũng vậy, chỉ thấy hắn vẻ mặt bình hòa khẽ cúi đầu, ánh mắt hoàn toàn không dám ngẩng lên quá cằm Lưu Nhĩ.

Cũng vào lúc này, hắn nổi giận!

"Lớn mật!

Yêu tộc từ đâu tới!

Dám bình thân trực thị, tiết độc Thánh Nhân Chân Nhan, thật vô lễ số!

Mau quỳ xuống!" Chỉ thấy Quảng Thành Tử chỉ vào Khương Tử Nha và Thân Công Báo, trong miệng giận dữ quát!

Tức chết!

Thân là thủ tịch Đại sư huynh của Xiển Giáo lúc này còn như đứa trẻ ngoan!

Còn hai kẻ cầu đạo do Bạch Hạc Tiên Đồng dẫn đến kia thì sao?

Không có chút ý hành lễ nào, trực tiếp nhìn thẳng Sư tôn và Sư bá của hắn!

Đặc biệt là hoa báo mới sinh không sợ hổ sao?

Chương 384

Huống chi là Thánh Nhân thật a!

Lại nhìn Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

Hai người sau khi bước vào điện, chưa kịp phản ứng đã bị đôi mắt của bóng người màu vàng kim trên Đạo Đài hấp dẫn, không khỏi bị màu vàng kim rực rỡ như yêu diễm trong đó hấp dẫn, không thể tự thoát ra!

Giờ đây bị Quảng Thành Tử quát giận như vậy, lập tức giật mình tỉnh giấc!

Chỉ thấy hai người vội vàng quỳ rạp trên đất, khấu đầu không ngừng!

"Đệ tử Nhân tộc Khương Tử Nha khấu kiến chư vị Tiên trưởng…" Khương Tử Nha vừa khấu đầu vừa hoảng sợ nói.

"Ngô… muốn… muốn…" Bên cạnh, Thân Công Báo vốn nói lắp lúc này hoảng đến càng không nói ra lời, cổ họng như bị tắc nghẽn, liên tục "muốn…".

Quảng Thành Tử nghe vậy, lửa giận xông thẳng đại não!

Thật sự có thiên lý sao?

Thật sự quá phận rồi!

Vừa nãy vô lễ đối diện Thánh Nhân, bị mắng xong, lại trực tiếp đưa ra yêu cầu ư?

Luôn miệng "muốn… muốn?" "Hỗn trướng!

Thái quá rồi!

Muốn cũng không cho!" Quảng Thành Tử đại nộ nói, giơ tay lên,

muốn tiến lên giáo huấn Thân Công Báo.

Thân Công Báo nghe vậy lập tức khóc rống, nước mắt trong hốc mắt đều đảo vòng!

Hắn muốn nói "Đệ tử Yêu tộc Thân Công Báo bái kiến Thánh Nhân" a!

Nói lắp không phải bệnh, bệnh này thật sự muốn mạng a!

"Không… không…" Cảm nhận sát ý tản ra từ bàn tay Quảng Thành Tử giơ lên, hào mao sau gáy Thân Công Báo dựng đứng, vừa ủy khuất vừa kinh cụ!

"Dừng tay, lui xuống." Cũng vào lúc này, Nguyên Thủy Thánh Nhân mở miệng.

Quảng Thành Tử nghe vậy ngẩn người, liên hệ những dị tượng bất thường ngày hôm nay, lập tức biết Thân Công Báo thật sự có liên quan đến việc Nguyên Thủy Thánh Nhân triệu tập trước đó!

"Đệ tử thất lễ rồi." Quảng Thành Tử cúi đầu hành lễ, vội vàng lui về một bên.

Lúc này, Nguyên Thủy Thánh Nhân nhìn xuống dưới đài lại có chút do dự.

Bởi vì, cả Khương Tử Nha và Thân Công Báo trên người đều có Phi Hùng Chi Khí a… Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Rốt cuộc kẻ nào mới là người chấp chưởng Phong Thần Bảng… Trong đại điện Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn.

Lúc này nhìn Thân Công Báo và Khương Tử Nha dưới Đạo Đài, Nguyên Thủy Thánh Nhân trong lòng lại có chút do dự.

Bởi vì khi khai mở Thiên Nhãn, hắn không chỉ phát hiện khiếm khuyết Tiên Thiên khẩu thiệt bất thanh của Thân Công Báo, mà còn

phát hiện trên người Thân Công Báo và Khương Tử Nha đều có Phi Hùng Chi Khí!

Tuy Phi Hùng Chi Khí của Thân Công Báo nhạt hơn Khương Tử Nha, nhưng cũng có a!

Phải biết rằng, sau khi thành Thánh đều có thể khuy tham Thiên Cơ, tự nhiên cũng từ Thiên Cơ mà biết người chấp chưởng Phong Thần Bảng thân cụ Phi Hùng Chi Khí.

Chẳng lẽ có hai người chấp chưởng Phong Thần Bảng?

Hay chỉ một trong số đó?

Chỉ là, Thân Công Báo lại là Yêu tộc hóa hình, điều này lại khiến hắn trong lòng có chút không vui.

Dù sao trước đây hắn đã phúng thứ Thông Thiên rằng Tiệt Giáo toàn thu những loài thấp sinh noãn hóa, nếu thu Thân Công Báo vào môn hạ, chẳng phải tự vả mặt ư?

Lưu Nhĩ bên cạnh thì trong lòng thanh minh.

Người khác không biết vì sao Khương Tử Nha và Thân Công Báo đều có Phi Hùng Chi Khí, nhưng hắn lại vô cùng rõ ràng.

Khương Tử Nha kiếp trước là Phi Hùng Yêu Tướng, Thân Công Báo thì là Hoa Báo Yêu Tướng, hai người kiếp trước có cừu oán, cùng chết mà vong mạng, vì vậy hồn phách của Thân Công Báo mới nhiễm Phi Hùng khí tức.

Nhưng chuyện này hắn sẽ không nói với Nguyên Thủy, thậm chí còn mong Nguyên Thủy phá hoại việc nhập giáo của họ.

Vào lúc này, Nguyên Thủy Thánh Nhân suy tư vạn phần liếc nhìn Lưu Nhĩ bên cạnh, trong lòng đột nhiên quyết định, vì Phong Thần Bảng, tự vả mặt thì tự vả mặt vậy!

Thu cả hai, mới không sai sót!

Ngay lập tức, Nguyên Thủy liền mở miệng nói: "Hai ngươi đến Côn Luân Sơn, vì chuyện gì?" Thân Công Báo và Khương Tử Nha nhìn nhau.

Ánh mắt Thân Công Báo tràn đầy vẻ khẩn cầu, Khương Tử Nha lập tức trong lòng hiểu rõ.

Hắn sợ lại lần nữa gây hiểu lầm, nên muốn Khương Tử Nha giúp nói hộ!

"Bẩm Tôn thượng, đệ tử Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo hai người nghe nói Côn Luân Sơn có Tiên Đạo, đặc ý đến cầu đạo, mong Tôn thượng có thể thu hai đệ tử chúng ta làm đồ đệ!" Khương Tử Nha mở miệng nói, làm rõ ý của hai người.

Chương 385

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy đột nhiên vui mừng, định mở miệng trực tiếp thu hai người vào Xiển Giáo môn hạ.

Lưu Nhĩ bên cạnh lại vào lúc này mở miệng.

Chỉ thấy ánh mắt Lưu Nhĩ dừng lại trên người Thân Công Báo, trực tiếp mở miệng nói: "Tiểu gia hỏa này lại là hoa báo đắc đạo, Yêu tộc ta có tư chất như vậy đã chẳng còn nhiều a, chỉ đáng tiếc Tiên Thiên có khiếm khuyết." Tất cả mọi người có mặt nghe vậy đều trực tiếp ngẩn người.

Đặc biệt đông đảo đệ tử Xiển Giáo có chút mắt trợn họng há, cảm thấy mình nghe nhầm rồi.

Thiên Đạo tại thượng!

Đạo Tổ tại thượng!

Thánh Nhân tại thượng!

Vừa nãy họ nghe thấy gì?

Đại sư bá lại là Yêu tộc?

Thật thấy quỷ rồi a!

Khi xưa ngài liên tục đối phó Yêu tộc đâu có như vậy!

Giờ đây Yêu tộc bị ngài gián tiếp diệt, Thánh Nhân Nữ Oa còn bị ngài đánh cho sợ, giờ lại nói là Yêu tộc?

Nếu khi xưa có ngài ủng hộ, Yêu tộc giờ đã ở Thiên Đình rồi!

Chuyện này thật sự khả nghi!

Đông đảo đệ tử Xiển Giáo trong lòng thầm nghĩ, đầy khó hiểu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì lập tức phản ứng, trong lòng thầm mắng Lưu Nhĩ đáng hận, Lưu Nhĩ vô sỉ!

Lời của Lưu Nhĩ nhìn tựa hồ như khen tư chất Thân Công Báo không tồi, nhưng thực ra là đang trào phúng hắn muốn thu Yêu tộc a!

Khiến hắn dứt khoát bỏ đi ý niệm thu Thân Công Báo làm đệ tử Xiển Giáo!

Lúc này thân phận Thân Công Báo bị làm rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự cho mình thanh cao tự nhiên không thể nào tiếp tục thu Thân Công Báo!

Lại thêm Phi Hùng Chi Khí của Khương Tử Nha còn thắng Thân Công Báo.

Vì vậy Nguyên Thủy nhìn sắc mặt Thân Công Báo đại hỉ xong, trực tiếp dẫn đầu mở miệng nói: "Khương Tử Nha cùng Ngô hữu duyên, có thể làm Xiển Giáo nhị đại đệ tử!" Ngay sau đó lại chuyển lời nói: "Thân Công Báo cầu đạo chi tâm tuy kiên nghị, nhưng cùng Xiển Giáo vô duyên, tốc tốc thối khứ ba." Lời của Nguyên Thủy Thánh Nhân vừa nói ra, tất cả lại một lần nữa kinh ngạc!

Chúng đệ tử Xiển Giáo trong lòng chấn kinh vô cùng a!

Hoa báo tinh là Yêu tộc rồi, Khương Tử Nha là phàm nhân không có Tiên Cốt, đức hạnh thế nào mà có thể trở thành đệ tử Xiển Giáo?

Lại còn là nhị đại đệ tử a!

Sắc mặt Thân Công Báo thì từ vẻ đại hỉ chuyển thành vẻ mặt ngơ ngác!

Vừa nãy tiền bối Yêu tộc không phải đang khen ta sao?

Xiển Giáo hẳn là phải thu ta vào giáo phái chứ, sao lại khác hoàn toàn với tưởng tượng của ta!

Khương Tử Nha nghe vậy thì đại hỉ, lập tức hành tam bái cửu khấu đại lễ bái sư, trong miệng cao hô: "Đệ tử Khương Tử Nha khấu kiến Sư tôn!" Nguyên Thủy Thánh Nhân khẽ gật đầu, đầy vẻ mỉm cười.

Thân Công Báo thì cuối cùng cũng phản ứng lại, vội đến mức khấu đầu không ngừng, trán lập tức đầy vết đỏ ửng, trong miệng lại càng đứt quãng nói: "Cầu… cầu… Thánh Nhân thu… đệ tử làm đồ đệ…" Chúng nhân có mặt thầm nghĩ kẻ này cầu đạo chi tâm quả thật kiên nhẫn.

Nguyên Thủy Thánh Nhân thấy vậy lại không vui, làm việc luôn luôn quả quyết, ghét nhất loại người do dự, huống chi Thân Công Báo lại là tiểu bối Yêu tộc.

Nếu không phải nhìn trên người hắn có Phi Hùng Chi Khí, thì làm gì có tư cách đứng ở đây?

Vì vậy ánh mắt liền dừng lại trên người Quảng Thành Tử dưới Đạo Đài.

Quảng Thành Tử tự biết tính tình Sư tôn, lập tức hiểu ý!

Bản thân vốn không thích Yêu tộc, nên lập tức đứng ra quát mắng Thân Công Báo: "Ngươi còn không mau mau thối lui, nơi đây há lại là nơi Yêu tộc có thể tác oai tác quái!" Lời này vừa nói ra, Thân Công Báo trong lòng lạnh thấu xương, tu luyện ngàn năm tự biết ý của Nguyên Thủy, lần cầu đạo này đã thất bại rồi… Hắn thần sắc suy sụp, vừa định rời đi.

Lại cảm thấy một cỗ khí thế cực độ bạo ngược, khủng bố vô cùng từ cao đài bạo liệt xuất!

Trong khoảnh khắc, tất cả đệ tử Xiển Giáo trong lòng đại kinh, gạch xanh dưới chân đều hóa thành phấn toái, từng người một lại bị

cỗ khí thế áp bách mà quỳ rạp trên đất!

"Ngươi lại khinh thường Yêu tộc ta sao?" Chỉ thấy một âm thanh u lạnh từ bóng người màu vàng kim trên Đạo Đài truyền ra, chính là Lưu Nhĩ!

Lúc này Nguyên Thủy thì kinh lăng tại chỗ, đối với đám đệ tử bị áp bách kia thị nhược vô đổ.

Bởi vì khí thế bùng nổ trên người Lưu Nhĩ, ngay cả một Thánh Nhân như hắn cũng cảm thấy khó chịu phi phàm a, tựa như trên người gánh vác cả Bất Chu Sơn vậy!

"Đây mới là chân chính tu vi sao!

Tên hầu tử chết tiệt này rốt cuộc muốn làm gì!" Nguyên Thủy Thánh Nhân trong lòng vừa kinh vừa nộ.

Hành sự như vậy ở Xiển Giáo, hoàn toàn không coi hắn ra gì!

Chương 386

Nhưng lại cảm nhận rõ ràng khí thế từ trên người Lưu Nhĩ truyền ra, đơn thuần dựa vào một mình, toàn nhiên bất địch!

"Đồ nhi của ta lỡ lời!

Mong Đại sư huynh nguôi giận!" Nguyên Thủy kỵ húy mà nhìn Lưu Nhĩ, trong miệng nghiến chữ vô cùng nặng nề nói… Dù sao ở Hồng Hoang, thực lực vi tôn, giữa các Thánh Nhân cũng vậy… "Sư bá thật lật mặt còn nhanh hơn lật sách!" Trong đại điện Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn.

Đông đảo đệ tử Xiển Giáo cảm nhận áp bách khủng bố đang đè nặng trên người, trong lòng khổ không nói nên lời.

Hơn nữa, sắc mặt Nguyên Thủy Thánh Nhân càng không tốt.

Vốn một kẻ cô ngạo như hắn còn trực tiếp ra tay để vãn hồi một chút thể diện.

Nhưng sau khi suy tư kỹ càng, lửa giận trong lòng mới bị áp chế, dù sao Lão Tử Thánh Nhân không ở đây, hắn hoàn toàn không có chắc thắng.

"Đồ nhi của ta lỡ lời, Đại sư huynh nguôi giận." Nguyên Thủy Thánh Nhân khuyên giải Lưu Nhĩ bên cạnh, trong lời nói tràn đầy vẻ ôn hòa.

Lưu Nhĩ nghe vậy thần sắc vẫn như cũ, Thân Công Báo dưới Đạo Đài lại mở miệng.

"Cầu… Thánh Nhân từ bi, thu đệ tử… làm đồ đệ…" Thân Công Báo liên tục khấu đầu với Lưu Nhĩ, trong lòng kích động không dứt.

Có thể nói, tâm tình của hắn trong chốc lát giống như tàu lượn

siêu tốc vậy, lên lên xuống xuống, liên tiếp không ngừng, kích thích vô cùng.

Vốn dĩ hắn nghĩ mình được triệu lên núi, hắn sẽ được Xiển Giáo thu vào môn hạ, nên rất vui mừng.

Kết quả bị Nguyên Thủy từ chối, lại nghĩ cầu đạo vô quả, nên bi thương.

Giờ đây lại nghe Lưu Nhĩ nói như vậy, lại nhìn Nguyên Thủy đều không dám ở trước mặt Lưu Nhĩ phóng tứ, tự nhiên trong lòng đại hỉ, tâm trí lanh lợi trực tiếp thừa thế chuyển hướng bái sư Lưu Nhĩ.

Cũng vào khắc đó, thần sắc Lưu Nhĩ lại biến đổi.

"Ha ha ha!

Tốt, Ngô thấy ngươi có nhãn duyên, vậy sẽ thu ngươi làm đệ tử." Chỉ thấy lửa giận trên mặt Lưu Nhĩ rút đi, chuyển thành sắc thái vui mừng, cười lớn nói với Thân Công Báo.

Thân Công Báo nghe vậy toàn thân kích động không ngừng run rẩy, nước mắt trong khóe mắt đều trực tiếp trào ra.

Không phải chứ, Lưu Nhĩ thật sự muốn thu hắn làm đệ tử sao?

Đợi đến khi phản ứng lại, vội vàng quỳ rạp trên đất, cũng hành tam bái cửu khấu đại lễ bái sư, trong miệng cao hô: "Đệ tử Thân Công Báo bái kiến Sư tôn!" Khắc đó, hắn lại nói năng trôi chảy, không chút cà lăm, khiến Lưu Nhĩ khẽ gật đầu.

Ài, thu Thân Công Báo làm đồ đệ cũng là thuận theo ý nghĩ trong lòng.

Vốn định đến Xiển Giáo quậy phá một chút, nhưng sau khi nhìn thấy Thân Công Báo, trong lòng lại đại khởi tâm muốn chơi đùa.

Phải biết rằng Thân Công Báo là một tai tinh có tiếng a.

Kiếp trước khi xem phim truyền hình 《Phong Thần Bảng》 hắn có ấn tượng vô cùng sâu sắc về hắn, câu nói "Đạo hữu thỉnh lưu bộ" càng hãm hại vô số tiên nhân.

Dưới cái miệng lưỡi chậm chạp của hắn, đã cứng nhắc khiến rất nhiều tiên nhân không có cừu oán với Xiển Giáo lại sinh ra xung động muốn quyết đấu với Xiển Giáo!

Loại người này trong mắt Lưu Nhĩ, hoàn toàn là một nhân tài a!

Nếu đặt vào hiện đại, đó chính là một chuyên gia phá hoại!

Hơn nữa, thiên tư của Thân Công Báo cũng là kỳ tài hiếm có, nếu được giáo dục theo tư duy hiện đại, nhất định có thể quấy đảo Phong Thần Đại Chiến một trận.

Có một người thú vị như vậy, tự nhiên hắn định tham gia Phong Thần Chi Chiến.

Dù sao, trong lòng hắn không muốn Nguyên Thủy thắng, nếu Nguyên Thủy thắng Thông Thiên bại, Thiên Đình sẽ không phải do Hạo Thiên có thể nắm giữ được… "Ngô là Đại đệ tử tọa hạ của Hồng Quân Đạo Tổ, Nhân tộc Thánh Sư!" "Môn hạ đệ tử của Ngô đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, sau này ngươi chính là tiểu đệ tử của Ngô." Sau khi nhìn Thân Công Báo hành lễ, Lưu Nhĩ cười sang sảng.

Một cỗ vô hình chi khí tự nhiên đã đỡ Thân Công Báo dậy, cũng vào lúc này hắn mới đột nhiên thu hồi cỗ khí thế khủng bố trên người.

Ngay sau đó phẩy tay về phía Nguyên Thủy bên cạnh, thần sắc thản nhiên nói: "Sư điệt còn nhỏ, vi huynh tự nhiên không thể nào chấp nhặt…" "Sư tôn ngưu bức!" Thân Công Báo trong lòng cao hô.

Tất cả đệ tử Xiển Giáo cảm thấy trên người nhẹ nhõm nghe câu nói đó xong, trong lòng trực tiếp mắng mẹ!

Không chấp nhặt cái khỉ gió gì!

Gạch xanh được khắc trận pháp dưới chân đều phấn toái thành mạt, không chấp nhặt ư?

Hơn nữa!

Ngài hà tất ở đây khoe khoang môn đồ của ngài đều là Chuẩn Thánh chứ!

Đặc biệt đang điên cuồng trào phúng ta a. …… Đệ tử Xiển Giáo trong lòng liên tục thổ tào.

Hơn nữa vừa nãy bị áp bách, trong lòng sinh ra sợ hãi, vội vàng tề tề hành lễ nói: "Đa tạ Sư bá thứ tội!" Nguyên Thủy Thánh Nhân thấy vậy khóe miệng co giật.

Nén lại xung động muốn mắng mẹ, nói với Lưu Nhĩ: "Chúc mừng Sư huynh kim đắc huệ đồ, Sư huynh muốn bận rộn giáo đạo sư điệt, Sư đệ không lưu khách nữa." Tuy không thể đánh, nhưng sự việc đã đến nước này, Nguyên Thủy tính tình như hắn tự nhiên lời nói sẽ không có một chút khách khí.

Mà trực tiếp nói ra ý đuổi khách.

Chương 387

Lưu Nhĩ thấy vậy lại không cho là đúng, trong lòng chỉ nghĩ Nguyên Thủy sau khi thành Thánh tính cách ngược lại càng âm trầm, không còn một chút duệ khí!

Hắn dám khẳng định, ngày hôm nay nếu ở Tiệt Giáo như vậy, Thông Thiên định nhiên sẽ không cố kỵ nhiều như vậy, trực tiếp giao thủ với hắn!

Đáng tiếc a, không đánh được.

Thằng nhóc Thông Thiên đó trực tiếp đến lại thuận mắt… Lưu Nhĩ tư tự thiểm động, rồi khẽ mỉm cười nói: "Sư đệ nói đúng, trở thành đệ tử của Ngô thì tu vi tự nhiên phải đạt trên Chuẩn Thánh, việc giáo đạo tự nhiên cần phải có.

Vậy vi huynh đi đây." Nói xong, phẩy tay về phía Nguyên Thủy.

Một cỗ huyền diệu chi khí lượn lờ quanh Thân Công Báo, trực tiếp dẫn hắn ẩn vào hư không, biến mất không thấy bóng dáng… Rất giống vẻ đi vội vã, không mang đi một phiến vân thải khí thế.

Cảnh tượng này lại khiến đệ tử Xiển Giáo uất ức không thôi, ngay cả Khương Tử Nha vừa mới bái nhập Xiển Giáo môn hạ cũng trong lòng tự hỏi: "Không phải bái nhầm Sư tôn rồi chứ…" Lưu Nhĩ nhìn còn mạnh hơn Nguyên Thủy a!

Đương nhiên cách nghĩ như vậy chỉ thoáng qua trong lòng Khương Tử Nha, dù sao hắn cũng không phải người tham lam, hôm nay có thể thuận lợi quy về Xiển Giáo môn hạ như vậy, đã khiến hắn mãn nguyện rồi.

"Tử Nha, theo vi sư, vi sư sẽ đích thân giáo đạo ngươi." Vào lúc

này, Nguyên Thủy Thánh Nhân nói với Khương Tử Nha, thần sắc đạm nhiên, hoàn toàn không có một chút dáng vẻ bị Lưu Nhĩ vừa nãy ảnh hưởng.

Nói xong, thân ảnh lóe lên, hướng về phía nội điện.

Khương Tử Nha trong lòng đại hỉ, đối với các sư huynh đang dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình khẽ hành lễ xong, cũng theo sau Bạch Hạc Tiên Đồng, đi về phía nội điện.

Còn về tất cả đệ tử Xiển Giáo còn ở lại đại điện thì ngơ ngác.

Chẳng phải muốn khai đại hội sao?

Họ khẽ lắc đầu, thấy Sư tôn bị Sư bá ảnh hưởng, ngay cả đại sự cũng quên tuyên bố.

Nhưng lúc này đều biết Nguyên Thủy đang trong cơn giận dữ, tự nhiên không dám đi chọc giận.

"Ai, dọn dẹp đại điện một chút, sửa lại gạch xanh đi." Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Quảng Thành Tử, những đệ tử Xiển Giáo vốn từ các nơi vội vàng chạy đến lại trở thành công nhân xây dựng. …….

Lại nói Lưu Nhĩ sau khi làm loạn một phen ở Xiển Giáo, liền dẫn Thân Công Báo về Bồng Lai Tiên Đảo.

Thân Công Báo chỉ cảm thấy ánh sáng chớp nháy, vô số không gian tự bốn phía xoay chuyển biến tức khắc, vài hơi thở sau mắt tiền bỗng nhiên sáng sủa, đâu còn ở trong đại điện Xiển Giáo nữa.

Chỉ thấy bốn phía Linh Khí nồng đậm hóa thành sông, thành sương, thành mây, vô số cây cổ thụ to lớn sừng sững khắp nơi, vô số Linh Thú an nhàn sinh sống nơi đây, giữa trời đất tận hiển ý vị sinh sôi dồi dào!

Nhìn gần có thể thấy cảnh tiên mỹ cảnh, nhìn xa có thể thấy vô số

núi sông đại địa.

Nhưng hắn cũng phát hiện, tiên cảnh nơi đây lại là một tiên đảo, mà hắn thì đang ở trên đỉnh núi cao của tiên đảo!

Trước mắt sừng sững một cung điện to lớn vô cùng, tản ra khí tức thần thánh, quang thải chói mắt rực rỡ!

"…Tiên cảnh!" Thân Công Báo khẩu thiệt bất thanh, nhưng vô cùng kích động nói.

Tiên đảo lơ lửng trên thiên tế, chỉ là điều mà tiểu yêu tu luyện ngàn năm trong thâm sơn nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy a!

So với nơi đây, Côn Luân Sơn kia hoàn toàn là núi phàm tục a!

Nghĩ như vậy, Thân Công Báo trong lòng hoan hỉ vô cùng, sau này có thể tu luyện ở đây, nhất định có thể một ngày ngàn dặm!

"Không vào sao?" Lúc trong lòng hoan hỉ, lại thấy bóng dáng Lưu Nhĩ bên cạnh biến mất không thấy, chỉ có một âm thanh từ trong cung điện truyền ra.

Thân Công Báo sải bước chạy về phía trong cung điện.

Vượt qua ngưỡng cửa đại điện, liền thấy trong điện bốn bức tường điêu khắc bích họa vạn tộc sinh linh, lại còn có phù văn huyền diệu vô cùng trong đó, khiến hắn không hiểu sao cảm thấy xúc động!

Lúc này Lưu Nhĩ đang đoan tọa trên Đạo Đài, lại còn có mấy vị Nhân Hoàng đệ tử của hắn đang đoan tọa dưới Đạo Đài, đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn đứa tiểu sư đệ mới này.

Giờ đây Đại đệ tử Khổng Tuyên, nhị đệ tử Đại Bằng, tam đệ tử Phục Hy tọa hạ của Lưu Nhĩ đều đã phi thăng Thiên Đình trở thành Bắc Cực Tử Tiêu Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Câu Trần

Thượng Cung Đại Đế.

Vì vậy ở lại Bồng Lai Đảo chỉ còn Hoàng Đế Hiên Viên, Bạch Đế Thiếu Hạo, Hắc Đế Chuyên Húc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn, Đại Vũ sáu đệ tử.

Tuy đều là Nhân tộc, và thân là đế hoàng Nhân tộc đều kiêm cụ Nhân tộc Khí Vận.

Nhưng dù sao cũng chưa trải qua Thượng Cổ Đại Chiến, trong lòng cũng không bài xích Thân Công Báo là Yêu tộc.

Dù sao Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng là Yêu tộc, Sư tôn Lưu Nhĩ lại càng là Lục Nhĩ Mi Hầu, sao lại bài xích Yêu tộc chứ, chỉ là trong lòng đối với đứa tiểu sư đệ này có chút hiếu kỳ mà thôi.

Phải biết rằng đều là Nhân Hoàng mới có thể trở thành đệ tử của Lưu Nhĩ, sau Đại Vũ thì Nhân Hoàng đều không có tư cách trở thành đệ tử của Lưu Nhĩ, vậy Thân Công Báo đức hạnh thế nào mà có thể?

"Đây là Thân Công Báo, là đệ tử vi sư vừa mới thu nhận, sau này các sư huynh chiếu cố nhiều hơn." Lưu Nhĩ ngồi trên Đạo Đài, nói với chúng đệ tử.

"Tự nhiên!" "Chúng ta nhất định sẽ dạy dỗ tiểu sư đệ thật tốt." "Sư tôn yên tâm, tiểu sư đệ muốn học gì, con đều có thể dạy!" "…" Hiên Viên và các đệ tử khác liên tục mở miệng nói, vô cùng nhiệt tình gật đầu ra hiệu với Thân Công Báo.

Thân Công Báo ngẩn người, một cảnh tượng ấm áp như vậy thật sự hiếm thấy a!

Tựa hồ như các sư huynh này đều không có chút ý tứ câu nệ nào.

So với sự nghiêm túc trong đại điện Xiển Giáo, biến chuyển này sao lại lớn vậy?

Chương 388

"Muốn học gì?" Vào lúc này, Lưu Nhĩ mở miệng hỏi.

Thân Công Báo nghe vậy ngẩn người, chỉ cảm thấy vô số suy nghĩ trong lòng trước đó lúc này đều biến mất, nhất thời lại không biết phải trả lời thế nào.

Học gì?

Đương nhiên là học thành cảnh giới tu vi giống như các sư huynh có mặt.

Nhưng cụ thể các loại, lại mơ hồ.

Phải biết rằng hắn với tu vi Địa Tiên, đều mơ hồ tu luyện ngàn năm, cũng vì thiên tư thông tuệ mới có thể đến được đây.

Còn về sau này phải tu như thế nào, luyện như thế nào, chẳng phải là nguyên nhân hắn đến cầu đạo ư!

"Đệ tử… đều được." Đợi một lúc, dưới sự chú ý của mọi người, Thân Công Báo cuối cùng cũng đứt quãng nói ra một câu.

Chúng đệ tử ngẩn người.

Lưu Nhĩ nghe vậy thì khẽ lắc đầu cười khổ: "Đều được ư?

Vi sư thấy ngươi Tiên Thiên khẩu thiệt bất thanh, chi bằng trước tiên dạy ngươi cách nói năng trôi chảy?" Thân Công Báo nghe câu nói đó xong trực tiếp ngẩn người, rồi trong lòng đại hỉ.

Phải biết rằng cái tật cà lăm này hắn thật sự không biết phải trị liệu thế nào a!

Từ khi sinh ra đã có thể tu thành khẩu thổ nhân ngôn thì đã như vậy, ngay cả khi hóa thành nhân hình cũng nói năng không rõ, trong

lòng đã cho rằng kiếp này vô phương trị liệu, giờ đây vừa nghe nói có thể trị tự nhiên trong lòng hoan hỉ.

Dù sao ai lại muốn nói năng không lưu loát chứ!

"Sư tôn dẫn tiến môn, tu hành dựa vào mỗi người!" "Vi sư truyền thụ đạo pháp cơ sở, đợi tu hữu sở thành rồi hãy tìm vi sư…" "Trong đây có pháp trị liệu khẩu thiệt bất thanh…" Sau đó, Lưu Nhĩ truyền hạ đạo pháp tu hành, lại đích thân giáo đạo Thân Công Báo phương pháp trị liệu chứng cà lăm.

Chứng cà lăm là một loại ngôn ngữ chướng ngại, có nhiều nguyên nhân.

Thân Công Báo là Địa Tiên tự nhiên không phải do nguyên nhân sinh lý, mà là do yếu tố tâm lý gây ra.

Đối với loại bệnh tâm lý này, Lưu Nhĩ lại dùng thế gian tri thức để giáo đạo Thân Công Báo.

Tuy rằng thời gian cần thiết khá dài, nhưng hiệu quả lại không tồi.

Còn về thời gian?

Thời gian ở Hồng Hoang lại chẳng đáng giá.

Sau đó, Thân Công Báo dưới sự dẫn dắt của các đệ tử khác đi về Thiên Điện tu luyện, cả đại điện chỉ còn lại một mình Lưu Nhĩ.

"Ừm?

Cơ Xương?" Lúc này, ánh mắt Lưu Nhĩ lóe lên, lại sử dụng Thiên Nhãn Thần Thông nhìn thấy sự việc ở Nhân giới.

Hắn cũng không nói nhiều, ngược lại lấy ra một bảo ấn màu vàng kim ném vào hư không, lập tức biến mất không thấy bóng dáng. …… Nhân giới.

Tây Kỳ Vương Cung.

Lúc này, Chính Phi Thái Tự của Tây Bá Hầu Cơ Xương đang trong thời kỳ lâm bồn.

Nhưng lâm bồn được một nửa, Chính Phi Thái Tự lại xuất hiện hiện tượng khó sinh, khiến Cơ Xương đang chờ đợi ngoài cửa lo lắng không thôi.

Cũng vào lúc này, trên bầu trời tinh không lại có kim quang hạ xuống, trực tiếp rót vào trong cung điện đang lâm bồn.

"Dị tượng xuất sinh!" Cơ Xương trong miệng kinh hô.

Trong cung điện lúc đó đang là phòng sinh càng kim quang thiểm diệu.

Tất cả những người phụ trách đỡ đẻ có mặt đều thấy một bảo ấn màu vàng kim xuất hiện giữa không trung.

Chỉ thấy bảo ấn này vuông vức, phía trên có Kim Ngọc Long uốn lượn vây quanh, lại tựa hồ có tiếng rồng gầm ẩn hiện trong đó.

Dưới sự chiếu rọi của kim quang từ bảo ấn này tản ra, Chính Phi Thái Tự vốn đau đớn không dứt vì khó sinh lại cảm thấy cảm giác đau đớn dần dần biến mất.

Cuối cùng cùng với bảo ấn hóa thành quang ảnh rơi vào bụng thái tử, một tiếng trẻ sơ sinh khóc thét đột nhiên vang lên!

Đợi đến khi Cơ Xương phản ứng kịp mà bước vào phòng sinh, lại thấy tất cả những người đỡ đẻ đều quỳ rạp trên đất, trong miệng trực hô thần tích.

Một đứa trẻ sơ sinh thì ngoan ngoãn nằm trên giường, trên đầu lơ lửng một phương bảo ấn… "Điềm lành!" Cơ Xương trong miệng kinh hô.

Đến đây, trưởng tử Bá Ấp Khảo của Cơ Xương ra đời… Nhân

giới.

Sau khi Cơ Xương sinh hạ trưởng tử, thấy con sinh ra mang theo bảo ấn, tự nhiên đại hỉ.

Sau đó vì đứa con này đặt tên Bá Ấp Khảo, không ngừng tuyên truyền thần tích của con trai.

Chuyện này nhanh chóng lọt vào tai quốc quân Thương Triều là Trụ Vương.

Chương 389

Trụ Vương nghe vậy lông mày nhíu chặt, vô cùng khó hiểu vì sao lại như vậy, rõ ràng hắn mới là đế vương Nhân tộc a!

Trong Triều Ca, các quan Ti Thiên Giám nghe được lời đồn này xong đại kinh, lập tức đêm quan sát thiên tượng, kết quả phát hiện Đế Vương Chi Tinh chớp nháy không ngừng.

Lập tức biết dị tượng có ý nghĩa gì, nhưng không dám khinh suất nói ra.

Chỉ là từng người một trong lòng thầm nghĩ, liệu có phải điềm suy bại của Thương Triều chăng. …… Trên Côn Luân Sơn.

Do việc Lưu Nhĩ ban bảo ấn không có bất kỳ che giấu nào, nên Thánh Nhân Nguyên Thủy luôn luôn quan sát Nhân tộc lập tức phát giác.

"Đại sư huynh… cuối cùng cũng nhúng tay vào rồi a…" "Bá Ấp Khảo của Tây Kỳ?

Vậy ta sẽ ủng hộ một kẻ khác!" Chỉ thấy Nguyên Thủy Thánh Nhân trong miệng khẽ lẩm bẩm, tay phải vung lên, lập tức có ba đạo lưu quang ẩn vào hư không, mang theo Xiển Giáo Khí Vận hướng về phía Tây Kỳ mà đi! …… Lại nói về Tây Kỳ Vương Cơ Xương.

Hắn là Tây Kỳ Vương Hầu, không lâu sau khi có trưởng tử, Chính Phi Thái Tự lại có mạch hỉ.

Không lâu sau đó, Chính Phi Thái Tự lâm bồn, Cơ Xương lại một lần nữa đợi ngoài phòng sinh.

Lần này hắn bế Bá Ấp Khảo, vì cảm thấy Bá Ấp Khảo sinh ra có thần tích, cũng sẽ mang lại chút may mắn cho đứa con sắp ra đời.

Tuy nhiên điều hắn không ngờ tới, Chính Phi Thái Tự lại một lần nữa khó sinh!

Mãi đến màn đêm buông xuống, vẫn chưa sinh được con, khiến Cơ Xương lo lắng không thôi.

"Con phải bảo vệ đệ đệ thuận lợi ra đời a!" Cơ Xương bế Bá Ấp Khảo, trong miệng không ngừng khẽ lẩm bẩm, ánh mắt lo lắng nhìn vào trong phòng sinh.

Cũng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên hiện ra thất thải thần quang.

Khắc tiếp theo mang theo khí tức huyền diệu rót vào phòng sinh, trăm trượng quang mang tỏa rạng giữa đêm không… Cơ Xương có cảm ứng, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt đầy ngây dại.

"…Thần tích lại xuất hiện ư?" "Chúc mừng Đại Vương hạ hỉ Đại Vương!" "Đại vương tử sinh ra có thần tích, nhị vương tử cũng có a!" "Đây chính là điềm quật khởi của Tây Kỳ chúng ta a!" "…" Lúc này tất cả cung nữ thị vệ nhìn dị tượng trên bầu trời đều quỳ xuống kinh hô.

Dị tượng xuất hiện khi Bá Ấp Khảo ra đời trước đó đã được truyền khắp nơi, những người ở trong Tây Kỳ Vương Cung tự nhiên càng rõ hơn về lời đồn này!

Giờ đây tận mắt thấy thần tích tái hiện, chỉ có hân hoan.

Dù sao Tây Kỳ cường đại, cũng có thể được sống tốt hơn a!

Cơ Xương lúc này cũng cuối cùng đã tỉnh thần lại, chỉ thấy ánh mắt phức tạp nhìn lên bầu trời, rồi lại cúi đầu nhìn Bá Ấp Khảo trong lòng.

"Ai… đây là phúc họa a…" Cơ Xương ánh mắt phức tạp vô cùng, trong miệng khẽ lẩm bẩm.

Không ai không mong con trai mình là rồng trong loài người, nhưng hai đứa con đều như vậy, chưa chắc đã là chuyện tốt a!

Đặc biệt trong thời kỳ các loại tranh giành giết huynh đệ ruột thịt như hiện nay, Cơ Xương tự nhiên đầy lo lắng.

"Thôi vậy, phúc không họa, họa không tránh được…" "Ít nhất có dị tượng này, ái phi hẳn là có thể thuận lợi sinh sản…" Cơ Xương đột nhiên giật mình tỉnh giấc, lập tức chạy vào trong phòng sinh.

Bất chấp những thứ khác, sau khi đẩy cửa cung điện ra Cơ Xương liền thấy một chiếc Ngọc Như Ý lơ lửng trên giường, ngọc quang dịu nhẹ chiếu rọi cả đại điện.

Quả nhiên, trên giường thật sự xuất hiện một đứa trẻ, chính là do Chính Phi Thái Tự sinh ra… Đến đây, Cơ Phát ra đời.

Dị tượng xuất hiện khi Cơ Phát ra đời lại một lần nữa truyền khắp Tây Kỳ, nhanh chóng lại truyền đến Triều Ca. …….

Một ngày, Triều Ca sớm hôm.

Có đại thần bẩm báo chuyện đồn này với Trụ Vương.

"A?

Cơ Xương điên rồi sao, tạo thế?" Trụ Vương nghe xong không cho là đúng, thậm chí có chút khinh thường.

Trong mắt hắn, dị tượng xuất sinh thật sự là chuyện hoang đường, Bá Ấp Khảo sinh ra có dị tượng, Cơ Phát sinh ra cũng có dị tượng?

Chẳng phải buồn cười sao?

Chẳng lẽ dị tượng đã trở thành chuyện thường tình?

Trong lòng đã không còn ý chí chiến đấu, Trụ Vương chỉ biết trầm mê tửu sắc hoàn toàn không để tâm mà phẩy tay.

“Thôi được rồi, chuyện hoang đường như vậy đừng nói nữa.” “Có việc khải tấu, vô sự thối triều!” Trụ Vương phẩy phẩy ống tay áo tùy ý nói, vừa dứt lời thân thể đã đứng dậy định rời đi.

“Bệ hạ!

Thần có việc khải tấu!” Cũng vào lúc này, một âm thanh từ đại điện vang lên, trực tiếp khiến Trụ Vương dừng lại.

Trụ Vương xoay người, ánh mắt tìm theo âm thanh, lập tức thấy tộc thúc Tỷ Can đứng ra.

Chương 390

Cũng phải, lúc đó thật sự không có mấy ai dám nói lời ngăn trở hứng thú của Trụ Vương, duy chỉ có Tỷ Can.

Đối với tộc thúc Tỷ Can này, Trụ Vương lại không có ý sốt ruột, ngược lại mở miệng hỏi: "Thủ tướng xin nói." Tỷ Can bái nói: "Khải bẩm Bệ hạ, minh nhật Tam nguyệt thập ngũ là Đản Thần của Thánh Mẫu Nữ Oa tộc Ngô, thần thỉnh Bệ hạ ngự giá Oa Hoàng Miếu, vì bách tính Thương Triều cầu phúc." Phải biết Đản Thần của Nữ Oa, là do Lưu Nhĩ vì nể mặt Phục Hy mà làm.

Cũng là để Nhân tộc không quên gốc rễ, mới để Nữ Oa nhập trú Nhân tộc, thụ Nhân tộc hương hỏa cầu phúc.

Còn về Đản Thần, tự nhiên là do Phục Hy công bố, hắn không hy vọng muội muội mình không còn chút hương hỏa nào.

Dù sao Tam Thanh Giáo cũng muốn tranh khí vận, cho muội muội một điểm cũng không đáng ngại.

"Nữ Oa Nương Nương có công đức gì?

Để Trẫm ngự giá cầu phúc?" Trụ Vương mở miệng hỏi, ngữ khí đầy nghi vấn.

Đi Oa Hoàng Miếu cầu phúc ư?

Nghe thật vô vị a!

Chẳng bằng ở trong cung xem cung nữ múa hát, cùng ái phi uống chút tiểu tửu chơi đùa có ý tứ hơn.

Tỷ Can thấy vậy lại vô cùng rõ tính nết của Trụ Vương.

Liền đem chuyện Nữ Oa tạo người do Phục Hy truyền xuống nói

cho Trụ Vương biết, Trụ Vương nghe vậy mới gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, dưới sự ủng hộ của bách quan, Trụ Vương đã đến Oa Hoàng Miếu.

Chỉ thấy Oa Hoàng Miếu hoa lệ vô cùng, bốn phía lại có bích họa điêu khắc trình tự Nhân tộc đản sinh, đỉnh điện lại khảm các loại châu báu, tận hiển huy hoàng.

Cũng vào lúc này, Trụ Vương dưới sự đồng hành của Tỷ Can và các đại thần khác, đã bước vào trong đại điện.

Dưới sự chỉ dẫn của Lễ Quan, Trụ Vương hướng về phía Nữ Oa Thần Tượng hành lễ.

Hắn nhìn Nữ Oa Thần Tượng bị màn che phía trước che khuất, trong lòng có chút hiếu kỳ, được xưng là Thánh Mẫu Nhân tộc Nữ Oa, rốt cuộc trông như thế nào?

Cũng vào lúc này, một cỗ quái phong xuất hiện, mãnh nhiên vén màn che lên, lộ ra Nữ Oa Thần Tượng như thật sống động.

Vào ngày đản thần của Nữ Oa Nương Nương.

Dưới sự bồi đồng của Tỷ Can cùng các đại thần Triều Ca, Trụ Vương đến Oa Hoàng Miếu tế bái Nữ Oa Nương Nương, cầu phúc cho dân chúng Triều Ca.

Sau khi tế lễ xong, Trụ Vương nhìn pho tượng Nữ Oa bị màn che phủ trước mặt, không nhìn rõ dung nhan, trong lòng không khỏi tràn đầy hiếu kỳ.

Sau khi nghe Tỷ Can kể về sự tích Nữ Oa tạo người, Trụ Vương với tư chất phi thường lại càng hiếu kỳ dung mạo của Nữ Oa Thánh Mẫu rốt cuộc tuyệt sắc đến mức nào.

Thật không may, cũng đúng lúc đó, một trận yêu phong không biết

từ đâu thổi tới, trực tiếp cuốn bay tấm màn che trước pho tượng Nữ Oa, lộ ra chân dung của Nữ Oa Nương Nương.

Người thợ tạc tượng quả là thần tình kỳ kỹ, đã tạc pho tượng Nữ Oa giống hệt dung mạo người thật.

Nàng đoan trang tuyệt sắc, quốc sắc thiên tư, sống động như thật.

Trụ Vương vừa nhìn thấy, lập tức ngây người!

Cả đời y đã gặp vô số mỹ nữ tuyệt sắc, thậm chí đã thu nạp tất cả vào hậu cung.

Nhưng chưa từng thấy dung nhan nào tuyệt sắc như Nữ Oa!

"Pho tượng thôi mà đã khuynh quốc khuynh thành đến vậy!

Nếu là người thật, dung mạo sẽ thế nào đây?" Lúc này Trụ Vương khẽ lẩm bẩm, ánh mắt hoàn toàn bị pho tượng Nữ Oa thu hút, trong lòng càng dấy lên những ý niệm khác lạ!

Trong lúc mơ màng, y lập tức sai người mang văn phòng tứ bảo đến!

Tỷ Can cùng các đại thần khác ngỡ rằng Trụ Vương hứng chí dâng trào, muốn đề bút cầu phúc cho Nữ Oa, nhất thời vừa kinh vừa mừng!

Kinh vì hành động này của Trụ Vương nằm ngoài dự liệu, mừng vì đây cũng là một việc tốt, dù sao Trụ Vương trước khi sa đọa tửu sắc cũng là người có tài văn chương.

Chẳng mấy chốc có người bưng văn phòng tứ bảo, mài mực xong quỳ trước mặt Trụ Vương.

Chỉ thấy Trụ Vương thần sắc mê ly, trực tiếp cầm bút đi đến bức tường một bên, bắt đầu viết: "Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, tẫn nê kim xảo dạng trang.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc, phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm, thược dược lung yên sính mị trang.

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, thủ hồi trường nhạc thị quân vương.” Bài thơ này dường như đã khắc sâu trong lòng Trụ Vương, được viết lên tường một cách trôi chảy không chút ngừng nghỉ.

Tất cả đại thần thấy vậy đều trợn mắt há mồm, kinh hãi thất sắc!

Câu đầu tiên thì hay, ca ngợi sự hoa lệ và tinh xảo của Oa Hoàng Miếu, nhưng nội dung sau đó lại thật đáng kinh ngạc.

Câu thứ hai không chỉ miêu tả dung mạo Nữ Oa như thật, cụ thể lông mày Nữ Oa đẹp như núi xa, tóc đen nhánh sáng bóng, còn nói Nữ Oa mặc trường quần tư sắc, tựa nghê thường trên trời.

Câu thứ ba nói rằng dung nhan kiều diễm lê hoa đái vũ cũng không đẹp bằng Nữ Oa, Nữ Oa vũ mị khiến người ta mê say!

Chương 391

Câu cuối cùng lại càng trêu ghẹo Nữ Oa, rằng Nữ Oa tư sắc mỹ lệ nhường này, nếu cử động thêm phần yêu kiều, chi bằng rước về làm vương phi!

Bốn câu thơ này hoàn toàn dùng lời lẽ thiếu lễ độ với Nữ Oa, đại bất kính, đại vô lễ với Nữ Oa Nương Nương!

Nói trắng ra, là một bài dâm thi.

Hiền thần Triều Ca Thương Dung thấy vậy càng kinh hãi và phẫn nộ, vội vàng tiến lên kéo Trụ Vương lại: "Bệ hạ!

Nữ Oa Nương Nương là Nhân tộc Thánh Mẫu, không thể tiết độc!" Tỷ Can cũng đã phản ứng, lập tức tiến lên khuyên nhủ: "Bệ hạ!

Thần thỉnh Bệ hạ xóa bỏ bài thơ này, nếu để người khác nhìn thấy, sẽ mang tiếng Thiên Tử vô đức!" Bị Thương Dung và Tỷ Can khuyên can như vậy, vẻ mê ly trong mắt Trụ Vương chợt tan biến.

Nhìn những gì mình đã làm trên tường, tuy cảm thấy có chút hối hận, nhưng Tỷ Can và Thương Dung lại hành xử như thế, khiến y không thể giữ thể diện.

Chỉ thấy Trụ Vương không vui nói: "Quả nhân chỉ là thấy dung tư tuyệt sắc của pho tượng Nữ Oa mà đề bút ca ngợi thôi, há có ý gì khác?" "Các ngươi không cần nói nhiều, Cô là Thiên Tử, chẳng lẽ đề bút ca ngợi Nữ Oa Nương Nương cũng không được sao?" Nói xong, y trực tiếp ném bút trong tay xuống, hất tay áo quay người rời đi!

Các đại thần khác thấy vậy vô cùng hoảng sợ, lập tức đi theo Trụ Vương rời đi, chỉ có Thương Dung và Tỷ Can mặt lộ vẻ cay đắng nhìn nhau mà ở lại.

Đợi bóng Trụ Vương đi xa, họ mới sai người mang nước sạch đến, hai người lau sạch chữ trên tường, sau đó mới lắc đầu rời đi, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng.

Nhưng không ai biết, sau khi họ rời đi, bài thơ trên tường lại lần nữa hiện lên...

Lại có một luồng khí tức vô cùng đạm mạc chợt biến mất.

Nhưng, sau khi luồng khí tức kia biến mất, còn có một dao động rất nhỏ cũng biến mất khỏi hư không.

Quân thần Triều Ca lại không hay biết, mọi hành động vừa rồi đều bị hai vị Thánh Nhân theo dõi.

Một trong số đó là Tây Phương Tiếp Dẫn Thánh Nhân, người còn lại chính là Nhân tộc Thánh Sư.

Trong Công Đức Thánh Điện của Bồng Lai Tiên Đảo.

Sau khi thu hồi thần thông Thiên Nhãn, Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu, trong mắt tràn đầy ý cười.

Kiếp trước ta đã nghe chuyện Trụ Vương làm thơ tiết độc Nữ Oa, trong lòng vô cùng hiếu kỳ.

Dù sao Trụ Vương cũng là một Nhân tộc Đế Vương, sao lại làm thơ với Nữ Oa?

Lời thơ lại thô tục đến thế.

Nay xem ra, chính là Tiếp Dẫn Thánh Nhân ở bên giở trò rồi!

“Lão lừa ngốc Tây Phương kia, vì Tây Phương Giáo đại hưng mà chuyện gì vô sỉ cũng dám làm...” Lưu Nhĩ khẽ lẩm bẩm.

Trận yêu phong thổi pho tượng Nữ Oa chính là do Tiếp Dẫn gây ra.

Y còn dùng thuật mê hoặc với Trụ Vương, khiến y đề bút viết ra bài thơ vô lễ.

Còn về việc tại sao y lại lớn gan như vậy, không sợ Nữ Oa biết được, là vì y biết chắc Nữ Oa sẽ không lưu thần niệm ở thần miếu, dù sao trong lòng Nữ Oa vẫn có chút đề phòng Nhân tộc.

"Không biết Nữ Oa xem xong sẽ thế nào đây..." Lưu Nhĩ, ý cười nơi khóe miệng hoàn toàn không che giấu.

Sau khi Trụ Vương và các đại thần rời đi, cấm quân Vương cung cũng tự nhiên theo đó rút lui.

Hôm nay là ngày đản thần của Nữ Oa.

Sau khi Trụ Vương đi, tự nhiên vô số Nhân tộc đổ xô đến tế bái.

Chẳng bao lâu, những người tế bái phát hiện ra bài thơ vô lễ trên tường, lập tức kinh hãi phẫn nộ.

Khi đã đọc rõ ý nghĩa câu thơ, rồi liên hệ với việc Trụ Vương vừa tế bái xong, họ liền hiểu ra bài thơ vô lễ này chính là do Trụ Vương làm.

Những người đang tế bái đều vô cùng bi phẫn.

Từng người một kể lể chuyện hoang đường này ra ngoài, càng có vô số người quỳ bái trước tượng Nữ Oa: "Kính xin Nữ Oa Thánh Mẫu thứ tội!

Đây là lỗi của Triều Ca!" "Dân chúng phẫn nộ, thỉnh Nữ Oa Thánh Mẫu giáng tội Trụ Vương!" "Nương Nương ơi!

Đó đều là lỗi của Trụ Vương, xin đừng trách tội dân chúng Triều Ca..." Từng tiếng cầu khẩn theo hương hỏa tiêu tán, lại bằng một phương thức kỳ dị vượt qua thời không, truyền đến Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn.

Không gian Hỗn Độn.

Oa Hoàng Cung, đạo trường của Nữ Oa Thánh Nhân.

Từ lần trước xuất thế thu nhận Dương Thiền, em gái của Dương Tiễn, Nữ Oa liền luôn ở Oa Hoàng Cung tu luyện.

Ban đầu Nữ Oa rất coi trọng Dương Tiễn, muốn thu y làm đệ tử.

Nào ngờ Dương Tiễn lại nhường cơ hội đó cho muội muội Dương Thiền, lại sợ việc Phách Đào Sơn cứu mẹ sẽ liên lụy Nữ Oa và Dương Thiền, nên tự mình rời đi.

Điều này cũng khiến Nữ Oa Thánh Nhân càng thêm coi trọng Dương Tiễn, dù sao Nữ Oa và Phục Hy tình huynh muội sâu đậm, thấy Dương Tiễn có thể làm như vậy, tự nhiên cũng vô cùng vui mừng.

Nhưng duyên phận là thứ không thể cưỡng cầu, quyết định của Dương Tiễn Nữ Oa cũng không can thiệp, chỉ đem phần tán thưởng kia đặt lên người Dương Thiền, còn ban Bảo Liên Đăng cho Dương Thiền.

Chương 392

Có thể nói, Dương Thiền sở dĩ được Nữ Oa thu làm đệ tử, ban bảo vật, phần lớn là nhờ có một người huynh trưởng tốt!

Lúc này, Nữ Oa đang truyền dạy pháp tu hành cho Dương Thiền.

Dương Thiền thiên phú cũng không thấp, nhưng trong lòng lại có tâm kết, ngày đêm mong được đoàn tụ với mẫu thân và huynh trưởng, chấp niệm này khiến tu vi tăng trưởng chậm.

"Ai, con hãy đi gặp Dương Tiễn đi, giờ đây y được Ngọc Đế phong làm Nhị Lang Thần, trấn giữ Quán Khẩu Nhân giới, có chức trách che chở trẻ thơ thế gian." Nữ Oa nhìn Dương Thiền dưới tọa, không khỏi thở dài nói.

Ban đầu ngỡ rằng thu y về dưới tọa, một thời gian sau, tiểu nữ nhi này sẽ quên đi chấp niệm, chuyên tâm tu luyện, không ngờ lâu đến vậy, đối phương vẫn còn nhớ Dao Cơ, Dương Tiễn.

"Nhị ca đã làm quan Thiên Đình!" Dương Thiền vốn mang nét u sầu nơi chân mày, nghe lời Nữ Oa nói xong liền kinh hô.

Nhiều năm qua, nàng đã từ một cô bé không hiểu việc nhà trưởng thành thành Tiên Nữ cao nhã thoát tục, còn biết được không ít chuyện.

Nhưng lại không biết, nhị ca của mình lại trở thành thuộc hạ của Ngọc Đế!

Ngọc Đế chính là kẻ thù của gia đình nàng!

"Vì sao vậy!

Nhị ca không phải muốn đi phách Đào Sơn cứu mẫu thân sao?

Vì sao lại thành quan Thiên Đình!" Dương Thiền khó hiểu hỏi Nữ

Oa, đáy mắt tràn đầy vẻ thất vọng.

Nữ Oa Thánh Nhân nhìn thiếu nữ trước mặt vẻ mặt đầy vội vàng và khó hiểu, không khỏi khẽ thở dài.

"Huynh trưởng con tuy thiên phú dị bẩm, nghị lực kiên cường, nhưng muốn bằng một mình y mà sửa đổi Thiên Điều, thì con đường còn rất dài và khó khăn..." "Chuyện cụ thể, con hãy đi hỏi y..." Nữ Oa Thánh Nhân khẽ nói với Dương Thiền.

Thân là Thánh Nhân, nàng không đi can thiệp quá nhiều chuyện, vả lại chuyện Thiên Đình là do Đạo Tổ giao cho Hạo Thiên quản lý, nàng cũng không thể can thiệp.

Chuyện nhà họ Dương, Nữ Oa để nàng đi tự mình giao tiếp, dù sao có một số lời không tiện nói ra...

Dương Thiền nghe lời Nữ Oa xong, trong lòng nóng như lửa đốt, cũng không truy hỏi Nữ Oa nữa, thi lễ cáo lui xong, vội vàng đi về phía Nhân giới.

"Ai..." Nữ Oa lại khẽ than, thế gian có quá nhiều chuyện bất đắc dĩ, dù là Thánh Nhân thì sao chứ.

Huynh trưởng Phục Hy chẳng phải cũng vậy sao, vì muốn trọng sinh mà bất đắc dĩ trở thành Nhân tộc...

Cũng đúng lúc cảm khái, chợt cảm thấy hương hỏa lực từ hư không xuyên qua, không khỏi mở rộng tâm thần, dẫn dắt cảm thụ.

Lập tức, Nữ Oa Thánh Nhân liền nghe thấy từng âm thanh do hương hỏa lực mang đến: "Cầu Nữ Oa Nương Nương thứ tội..." "Đây là lỗi của Trụ Vương, không liên quan đến dân chúng Triều Ca chúng con..." "Cầu Nữ Oa Nương Nương trị tội Trụ Vương đi!" "Bách tính Triều Ca lầm than, nay Trụ Vương lại làm chuyện tiết độc Nương Nương, cầu Nương Nương trị tội!" Nghe thấy những âm

thanh đó xong Nữ Oa thần sắc hơi biến đổi.

Vốn vì chuyện của Dương Thiền mà cảm thán, tâm trạng không tốt, nay nghe những âm thanh cầu khẩn do hương hỏa lực mang đến, không khỏi có chút kỳ lạ.

Vốn không đi quản Nhân tộc, dù sao Nhân tộc có Lưu Nhĩ, nàng cũng không dám nhúng tay.

Lập miếu cũng là do huynh trưởng Phục Hy lo lắng khí vận mà làm, nàng cũng vui vẻ thu hương hỏa.

Nay nghe những âm thanh đó xong, ngược lại trong lòng lại sinh hiếu kỳ!

Vì sao những Nhân tộc này lại muốn trị tội Trụ Vương?

Trụ Vương đã làm chuyện tiết độc gì với nàng?

Triều Ca dân chúng lầm than?

Nữ Oa Thánh Nhân tâm thần khẽ động, hóa ra một đạo thần niệm rơi vào trong pho tượng ở Oa Hoàng Miếu Triều Ca.

Lúc này có một số Nhân tộc đang quỳ bái trước pho tượng, không ít ánh mắt còn hướng về một bên.

Sinh lòng hiếu kỳ, nàng cũng theo đó nhìn về phía bức tường một bên.

Lập tức nhìn thấy bài thơ trên tường, không khỏi trừng mắt, chợt đại nộ!

"Tốt cái tên hôn quân dâm loạn này, không lo trị vì thiên hạ, lại dám làm thơ nhục mạ ta!" "Nếu không cho y một báo ứng, ta còn mặt mũi nào mà ở đây thu hương hỏa, khí số Triều Ca đã tận rồi!" Nữ Oa Thánh Nhân phất tay phải một cái, chữ trên tường chợt độn nhập hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

Nàng thu hồi thần thức, tỉnh lại trong đạo trường.

Chỉ thấy nàng thần sắc phẫn nộ đoan tọa trên bảo tọa ở Oa Hoàng Cung, đôi mắt trừng trừng nhìn những chữ vừa hiện lên trong không trung đại điện.

"Lần này, bất kể có bất kỳ ai ngăn cản, Trụ Vương đều phải diệt!" Nữ Oa Thánh Nhân căm hận, không khỏi đấm một quyền vào bảo tọa, trút giận trong lòng.

Bình thường bị các sư huynh ức chế đã đành, nay đến một Nhân tộc cũng dám tiết độc!

Ngay sau đó nàng nhấc tay phải lên, ngón tay khẽ động, bắt đầu thôi diễn Thiên Cơ Khí Số của Triều Ca và Trụ Vương.

Chẳng mấy chốc, nàng biết được khí vận Đế Vương của Trụ Vương còn 28 năm, và y chính là nhân vật then chốt trong Phong Thần Đại Kiếp lần này, nhất thời liền nhíu mày.

Phải biết rằng, việc Phong Thần Bảng là chuyện ngay cả Đạo Tổ cũng vô cùng coi trọng, lại có cả Tam Thanh Thánh Nhân nhúng tay vào.

Trụ Vương liên quan đến Phong Thần Đại Kiếp, nàng không tiện trực tiếp ra tay...

Ánh mắt lấp lánh, bắt đầu suy tính.

Chương 393

Vài hơi thở sau, Nữ Oa Thánh Nhân trong lòng đã có quyết định, liền sai Thải Phượng đến tàng bảo các lấy Chiêu Yêu Hồ Lô!

Chỉ thấy nàng mở nắp Chiêu Yêu Hồ Lô, tâm thần hợp nhất, triệu hoán Chiêu Yêu Phiên trong hồ lô ra.

Chiêu Yêu Phiên cao bốn năm trượng, mặt cờ tỏa ra ngũ sắc.

Nữ Oa tâm thần khẽ động, Chiêu Yêu Phiên chợt dao động, chỉ thấy gió bi ai rít gào, sương mù thảm đạm giăng lối, mây đen bốn phía tụ lại!

Vài trận gió thổi qua, vô số đại yêu đều bị thánh lực cuốn ra ngoài cung điện chờ nghe pháp chỉ.

Kể từ sau Vu Yêu Đại Chiến, Yêu tộc có thể nói đã rút khỏi vũ đài, nay Nữ Oa lại triệu tập, khiến những đại yêu đó vừa kinh vừa nghi.

Tưởng rằng Nữ Oa muốn lần nữa khiến Yêu tộc quật khởi, tranh phong với Nhân tộc.

Tuy nhiên, khác với những gì họ tưởng tượng, chẳng mấy chốc Thải Phượng đã khuyên lui, chỉ giữ lại ba yêu quái trong Hiên Viên Phần.

Ba yêu quái đó là: một con Thiên Niên Hồ Ly Tinh, một con Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, và một con Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh.

Hỗn Độn, Oa Hoàng Cung.

Dưới sự triệu hoán của Chiêu Yêu Phiên, vô số đại yêu xuất hiện bên ngoài Oa Hoàng Cung.

Nhưng cuối cùng Nữ Oa Thánh Nhân lại chỉ giữ lại ba yêu quái

Hiên Viên Phần đợi lệnh.

Chẳng mấy chốc, ba yêu quái dưới sự dẫn dắt của Thải Phượng tiến vào chính điện Oa Hoàng Cung, đến trước mặt Nữ Oa Thánh Nhân.

Ba yêu quái đó lần lượt là: Thiên Niên Hồ Ly Tinh, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh.

"Chúng nô bái kiến Nương Nương, nguyện Nương Nương vạn thọ vô cương!" Ba yêu quỳ gối trước mặt Nữ Oa, vội vàng cất tiếng hô, không dám ngẩng đầu, toàn thân run rẩy không ngừng.

Lúc này trong lòng đầy hoảng sợ, hoàn toàn không biết vì sao lại bị triệu kiến.

Với tu vi như thế, lẽ ra không nên lọt vào pháp nhãn của Nữ Oa Thánh Nhân.

May mắn là Nữ Oa Thánh Nhân không có bất kỳ ý định trù dập nào, lúc này đang lúc giận dữ, trực tiếp mở miệng nói: "Tam yêu nghe lệnh!" "Chúng nô có mặt!" Ba yêu trong lòng run lên, vội vàng đáp.

Nữ Oa liền khoan thai mở miệng nói: "Khí vận Triều Ca suy đồi, quân chủ Trụ Vương bạo ngược vô đạo, khí số đã tận, Tây Kỳ có tiềm long ẩn hiện." "Các ngươi hãy tuân theo pháp chỉ của ta, ẩn giấu yêu hình nhập thế, mê hoặc đế tâm, giúp Võ Vương phạt Trụ!" Nghe xong những lời này, ba yêu đang phủ phục quỳ bái đều vô cùng kinh ngạc, rồi lại vội vàng khấu đầu đáp ứng.

Cuối cùng cũng hiểu rõ, Nữ Oa Thánh Nhân lần này thật sự muốn làm gì, và cũng không dám kháng cự chút nào.

Chỉ đành thầm trách Trụ Vương kia, không chết tử tế lại chọc Thánh Nhân nổi giận, hại họ phải vì vậy mà nhập thế!

"Thôi được rồi, đi đi." Nữ Oa Thánh Nhân vẫy tay ra hiệu cho họ

lui đi.

"Tuân lệnh!" Ba yêu khấu đầu, thân ảnh muốn lui đi.

Lúc này, Nữ Oa lại nói, lần nữa dặn dò: "Khoan đã, các ngươi hãy nhớ kỹ, không được tàn hại chúng sinh!" Ba yêu mí mắt giật giật, lại lần nữa hành lễ, hóa thành yêu phong lui đi.

Lại nói về Nhân giới.

Từ khi đi tế phúc ngày đản thần Nữ Oa, Trụ Vương không biết vì sao, trong lòng lại nhớ mãi không quên Nữ Oa.

Nhìn tam thiên giai lệ trong hậu cung xong lại cảm thấy vô vị, cảm giác so với Nữ Oa thì khác biệt một trời một vực!

Cũng vì thế, y càng không còn tâm trí trị lý triều chính, cả ngày u uất không vui.

Một ngày nọ.

Trụ Vương thực sự không vui trong lòng, liền sai người triệu Phí Trọng, Vưu Hồn đến yết kiến.

Hai người này giỏi xu nịnh, lại dâng vài mỹ nữ cho Trụ Vương, khiến Trụ Vương vô cùng hài lòng, nhưng trong triều Thương nhiều hiền thần lại thầm mắng hai người là nịnh thần, chỉ biết mê hoặc Thiên Tử.

Nào ngờ hai người được Trụ Vương yêu mến, thế lực như mặt trời ban trưa, hoàn toàn không ai có thể lay chuyển.

Chẳng mấy chốc, Phí Trọng, Vưu Hồn đã đến trước mặt Trụ Vương yết kiến.

"Thời gian trước Quả nhân đi Oa Hoàng Miếu kỳ phúc, thấy pho tượng Nữ Oa tuyệt sắc vô song, không giai lệ hậu cung nào sánh bằng, hôm nay triệu các ngươi đến, là muốn hỏi hai vị khanh gia có kế

sách gì?" Trụ Vương nhìn hai vị đại thần trước mặt, mở miệng nói.

Phí Trọng và Vưu Hồn nghe lời xong nhìn nhau một cái, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Họ cũng nghe chuyện Trụ Vương ở Oa Hoàng Miếu, nhưng không ngờ Trụ Vương giờ đây lại nhớ mãi không quên như vậy.

Nhưng đây là Mẫu thân tạo người, Thánh Nhân trong truyền thuyết, Trụ Vương lại...

Vốn thường xuyên dò xét ý Trụ Vương, vừa nghe xong liền nghĩ ra đối sách giải quyết.

Chỉ thấy Phí Trọng cung kính hành lễ nói: "Hồi Bệ hạ, Bệ hạ là Thiên Tử, tự nhiên phải sở hữu mọi tuyệt sắc trong thiên hạ!" "Ngày mai Bệ hạ có thể truyền chỉ cho các lộ chư hầu, ra lệnh triệu tập một trăm mỹ nhân tuyệt sắc ở mỗi thành, như vậy tuyệt sắc thiên hạ tự nhiên đều thuộc về Bệ hạ!" Trụ Vương nghe lời xong trong lòng đại hỉ, trực tiếp tiếp nhận chủ ý của Phí Trọng!

Ngày hôm sau, liền lập chiếu chỉ, lệnh các lộ chư hầu tuyển chọn mỹ nhân ở các thành lớn nhỏ, dâng lên bổ sung hậu cung.

Lại nói về Nữ Oa Thánh Nhân.

Sau khi phái ba yêu quái xuống mê hoặc Trụ Vương, nhìn bài thơ vẫn lơ lửng giữa không trung, cơn giận trong lòng nàng vẫn chưa giảm bớt chút nào.

Chương 394

Có thể nói, dù tu vi cao đến cảnh giới Thánh Nhân, nhưng cũng là một nữ nhân, hoàn toàn không thể dung nhẫn nửa phần.

Nghĩ vậy, Nữ Oa lại gọi đồng tử Linh Châu Tử dưới tọa.

Linh Châu Tử chính là phần còn lại khi Nữ Oa Thánh Nhân bổ thiên năm xưa, dưới sự tẩm bổ của linh khí nồng đậm quanh năm trong đạo trường Oa Hoàng Cung cuối cùng đã đản sinh linh thức, cuối cùng được Nữ Oa Thánh Nhân thu làm đồng tử dưới tọa.

Nhưng Linh Châu Tử thiên phú bất phàm, ngộ tính tuyệt vời, nên Nữ Oa Thánh Nhân sai y xuống hạ giới, mục đích cũng là để mê hoặc Trụ Vương!

Linh Châu Tử coi Nữ Oa như sư như mẫu, tự nhiên nghe lệnh, trực tiếp đầu thai vào nhân gian.

Làm xong những việc này, Nữ Oa Thánh Nhân mới cảm thấy cơn giận trong lòng tiêu tan đi nhiều.

Nhưng lúc này nàng cũng có chút hối hận, không phải hối hận vì trừng phạt Trụ Vương, mà là hối hận vì nhúng tay vào chuyện Nhân tộc.

"Không biết...

Đại sư huynh có nổi giận không..." Nữ Oa Thánh Nhân khẽ lẩm bẩm, đến lúc này mới nhớ ra, Lưu Nhĩ chính là Nhân tộc Thánh Sư...

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định, đi nói với Lưu Nhĩ một tiếng thì hơn.

Lại nói về Trần Đường Quan, lãnh thổ Triều Ca ở Nhân giới.

Trần Đường Quan có một tổng binh, tên là Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh từ nhỏ tu chân, còn bái Độ Ách Chân Nhân ở Tây Côn Luân làm sư phụ, học được Ngũ Hành Độn Thuật.

Nhưng thiên phú có hạn, sau khi biết tu vi không thể tiến thêm nữa, y cáo biệt Độ Ách Chân Nhân xuống núi, về Triều Ca phò trợ Trụ Vương, vì có chút tu vi nên được ban chức tổng binh.

Lý Tĩnh làm tổng binh xong có một người vợ là Ân Thị, sinh được hai người con trai, con cả tên Kim Tra, con thứ tên Mộc Tra.

Hai con trai trưởng thành xong, thiên phú phi phàm, Lý Tĩnh liền đưa hai người lên Côn Luân Sơn bái sư, Kim Tra bái sư Văn Thù Chân Nhân, Mộc Tra bái sư Phổ Hiền Chân Nhân, trở thành đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo.

Không lâu sau khi hai con trai của Lý Tĩnh lên núi tu đạo, vợ Lý Tĩnh là Ân Phu Nhân lại lần nữa mang thai, điều kỳ lạ là, một lần mang thai này, lại mang hơn ba năm, có thể nói là kinh thế hãi tục, cũng khiến hai vợ chồng lo lắng không ngừng.

Nhưng hai người đều là người tu đạo, có thể cảm nhận rõ ràng thai nhi trong bụng Ân Phu Nhân sinh cơ dồi dào, linh động đầy đủ, ngược lại khiến họ đoán, mang thai lâu như vậy chắc hẳn thai nhi phi phàm!

Một ngày nọ, Ân Phu Nhân như thường lệ đi ngủ, lại đột nhiên mơ thấy một đoàn ngũ sắc quang từ chân trời giáng xuống, trực tiếp xông vào trong bụng mình!

Nàng bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy, cảm thấy bụng cựa quậy, hai con sinh ra lập tức gọi Lý Tĩnh dậy, sai bà đỡ đến, bắt đầu lâm bồn.

Lý Tĩnh ở bên ngoài sản phòng chờ đợi trong lòng vô cùng sốt ruột, thời gian mang thai lại hơn ba năm sáu tháng, tự nhiên cảm thấy

kỳ quái!

"A?" "!" "Quái vật!

Quái vật a!" Đúng lúc đó, trong sản phòng lại truyền ra vài tiếng kinh hô, Lý Tĩnh trong lòng giật mình, lập tức đẩy cửa xông vào.

Chợt thấy một cục thịt lơ lửng trên giường.

Trần Đường Quan, Triều Ca thuộc Nhân giới.

Vợ Lý Tĩnh là Ân Phu Nhân mang thai ba năm sáu tháng cuối cùng cũng lâm bồn.

Lý Tĩnh sốt ruột chờ đợi bên ngoài sản phòng, đột nhiên nghe trong phòng truyền ra tiếng kinh hô của bà đỡ!

"A!!" "Quái vật!

Phu nhân sinh hạ quái vật!" "Chạy đi!" Lý Tĩnh nghe lời xong trong lòng đại kinh, lại nhớ chuyện vợ mang thai lâu đến kỳ lạ, nay bà đỡ lại la hét như vậy, cũng không kịp nghĩ nhiều, lập tức đẩy mạnh cửa sản phòng xông vào!

Vừa vào cửa, Lý Tĩnh liền thấy mấy bà đỡ và thị nữ ngất xỉu trên đất.

Trong phòng tràn ngập hồng khí, lại có một cục thịt lơ lửng trên giường, Ân Phu Nhân cũng ngây người nhìn chằm chằm cục thịt.

Lý Tĩnh thấy vậy đại kinh, kinh hô một tiếng: "Quái vật!" Nói xong, tay phải y trực tiếp rút ra thanh kiếm sắc bên hông, không đợi Ân Phu Nhân phản ứng, liền chém về phía cục thịt giữa không trung!

Xoẹt!

Kiếm quang lóe lên, chỉ thấy cục thịt trong mắt hai người ứng tiếng mà thành hai nửa, lại có hồng khí nồng đậm từ trong cục thịt phun trào ra.

Không đợi Lý Tĩnh kịp phản ứng, một hài đồng dáng vẻ ba tuổi từ trong hồng khí nhảy ra, trực tiếp lơ lửng giữa không trung!

"!" Lý Tĩnh và Ân Phu Nhân thấy vậy không khỏi kinh hãi!

Chỉ thấy đứa bé kia vừa xuất hiện, hồng khí nồng đậm liền ngưng tụ thành một dải lụa đỏ dài, bao quanh toàn thân, lại có hai đôi vòng vàng từ đôi tay và đôi chân trắng nõn hiện ra, tất cả đều hiển lộ sự phi phàm!

"...Con... con của ta?" Lý Tĩnh và Ân Phu Nhân nhìn nhau một cái, trong miệng tựa như tự nói lại tựa như nghi vấn.

Ngay sau đó từ từ tiến lên, một tay ôm hài đồng vào lòng cẩn thận xem xét.

Trong lòng lập tức minh bạch, nào có quái vật, rõ ràng là một hài đồng tướng mạo đáng yêu, lại có thể từ trong cơ thể hài đồng cảm nhận được khí tức huyết mạch thân cận.

Hài đồng cũng vậy, bị Lý Tĩnh ôm xong không chút sợ hãi, ngược lại lộ ra nụ cười, giơ tay khẽ vuốt râu Lý Tĩnh.

Chương 395

"Con của ta!" Lý Tĩnh nhìn đứa bé trong lòng, tình phụ tử không khỏi tràn ngập.

Tuy hài đồng sinh ra từ cục thịt, lại vừa sinh ra đã có dáng vẻ ba tuổi, nhưng là người tu tiên đạo tuy thấy thần kỳ, cũng không có bất kỳ sự chán ghét nào.

Dù sao, đều là con của mình, mang dòng máu của mình thì sao lại là quái vật chứ!

"Mau!

Mau ôm cho ta xem!" Ân Phu Nhân cũng hồi thần, lập tức mở miệng nói, hoàn toàn không để ý đầu đầy mồ hôi.

Lý Tĩnh mới ôm hài đồng với dị tượng khi sinh cho Ân Phu Nhân, ngay sau đó sai người đưa các thị nữ và bà đỡ đang ngất đi ra ngoài.

Lại lệnh toàn phủ trên dưới không được truyền ra nửa lời về chuyện cục thịt.

Ngay sau đó mới lại đến bên Ân Phu Nhân, nhìn đứa con trai nhỏ vô cùng ngoan ngoãn được Ân Phu Nhân ôm trong lòng, không khỏi cười nói: "Phu nhân, đặt tên cho con trai thứ ba của chúng ta là gì đây?" Ân Phu Nhân cúi đầu nhìn hài đồng, trong mắt tràn đầy vẻ từ ái.

Tuy đứa bé sinh ra một cách kỳ dị, nhưng đều là người tu chân, cũng từng trải sự đời, chỉ biết rằng đứa bé sinh ra với dị tượng, tất nhiên là phi phàm.

Vả lại, đứa bé này mang thai hơn ba năm mới sinh ra, tự nhiên vô cùng yêu thương!

Nghĩ vậy, đôi mắt nhìn vào đôi mắt to đen láy linh động của hài

đồng, mở miệng nói: “Vậy gọi là Na Tra đi...” “Được!

Na Tra hay lắm!” Lý Tĩnh nói, nhìn Ân Phu Nhân sắc mặt tái nhợt, không khỏi nói với Na Tra: “Thằng nhóc thối!

Sau này gọi là Na Tra, con phải hiếu kính mẫu thân thật tốt!” “Hừ!

Lời gì vậy?

Chẳng lẽ con ta không hiếu kính sao?

Con ta chắc chắn là một đứa bé vô cùng hiếu thuận!” Ân Phu Nhân không khỏi trừng Lý Tĩnh một cái, nhưng ý cười trong mắt lại hoàn toàn tràn ra.

Cũng đúng lúc hai vợ chồng vui mừng vì có thêm một con trai, chợt có hạ nhân đến bẩm báo: “Lão gia, ngoài cửa có một đạo nhân cầu kiến!” “Đạo nhân?

Đạo nhân nào?” Lý Tĩnh vô thức hỏi.

Hạ nhân không chút do dự đáp: “Thưa, từ Côn Luân Sơn.” “Côn Luân Sơn?

Xiển Giáo?” Lý Tĩnh giật mình, ngay sau đó nói: “Mau!

Mau thỉnh đạo nhân vào!” Hạ nhân lập tức lui đi, chẳng mấy chốc dẫn theo một đạo nhân hơi phát phúc vào chính điện.

Lý Tĩnh đã ở đó, không dám có chút chậm trễ nào, tuy không phải đệ tử Xiển Giáo, nhưng cũng là người trong Đạo Giáo, nên vội vàng chắp tay vái chào người kia nói: “Lý Tĩnh bái kiến đạo huynh!” Đạo nhân khẽ mỉm cười, đáp lễ Lý Tĩnh nói: “Thái Ất Chân Nhân động Kim Quang núi Càn Nguyên bái kiến Lý Tướng Quân...” Không sai, người đó chính là Thái Ất Chân Nhân.

Sở dĩ đến đây, là vì Nguyên Thủy Thánh Nhân cảm thấy sát tinh xuất hiện, lệnh y đến thu y làm đệ tử.

Lý Tĩnh lại nghe Thái Ất Chân Nhân tự báo gia môn chợt giật mình.

Thái Ất Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, đương nhiên y đã nghe danh, có thể nói là đứng thứ năm trong số đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo.

Nay Thái Ất Chân Nhân đột nhiên đến gặp, tự nhiên vô cùng kinh ngạc.

Sau khi kinh ngạc, y lại lần nữa hành lễ cười lớn nói: "Nguyên lai là Thái Ất đạo huynh của Xiển Giáo, con trai trưởng và con thứ của ta đều đã nhập Xiển Giáo, không biết đạo huynh đến đây có việc gì?" Nhưng Lý Tĩnh tuy tỏ ra khách khí, nhưng trong lòng lại có chút đề phòng.

Y không nghĩ Thái Ất Chân Nhân đến đây chỉ để đi chơi.

Y đoán thoáng qua, Lý Tĩnh có chút lo lắng Thái Ất Chân Nhân là vì Na Tra!

"Chẳng lẽ con ta thật sự là quái vật?

Đạo hạnh của ta lại không nhìn ra?" Lý Tĩnh thầm nghĩ.

Đã chấp nhận sự ra đời của Na Tra, tự nhiên không thể để người khác làm hại con trai mình, dù là Xiển Giáo cũng vậy!

May mắn là, lời Thái Ất Chân Nhân nói ra ngay sau đó đã xóa bỏ sự đề phòng của y.

"Lý Tướng Quân khách khí, Lý gia có duyên với Xiển Giáo, ta lần này đến đây là để thu tam lang của Lý Tướng Quân làm đệ tử." Chỉ thấy Thái Ất Chân Nhân cười nói.

"Thật sao?" Lý Tĩnh nghe lời xong đại hỉ!

"Mau!

Bế Na Tra ra đây!" Ngay sau đó y lập tức phản ứng, nói với thị nữ một bên.

Na Tra chẳng mấy chốc được thị nữ bế ra, Lý Tĩnh một tay đón lấy, ôm trong lòng cười nói với Thái Ất Chân Nhân: "Đây chính là tam tử của ta, tên Na Tra." Thái Ất Chân Nhân tiến lên nhìn Na Tra, ánh mắt khẽ co lại, không khỏi mở miệng hỏi: "Không biết Na Tra sinh ra khi nào?" Lý Tĩnh hơi sững sờ, nhớ đến cục thịt khi sinh, không khỏi đáp: "Sinh vào giờ Sửu." Lại thấy Thái Ất Chân Nhân nghe lời xong thần sắc nghiêm túc nói: "Quả nhiên là như vậy!" "Đạo huynh, chẳng lẽ con ta mệnh có kiếp?" Lý Tĩnh nghe lời xong đại kinh hỏi.

Thái Ất Chân Nhân vừa gật đầu vừa lắc đầu, ngay sau đó mới nói: "Hôm nay sinh vào giờ Sửu, lại phạm một ngàn bảy trăm sát giới a..." Ngoài đại trận Bồng Lai Tiên Đảo.

Một bóng dáng thanh nhã từ hư không bước ra, quanh thân tự nhiên tản mát hồng khí, làm nổi bật sự phi phàm của nàng.

Người đó chính là Nữ Oa.

Lúc này nàng nhìn xuống Nhân tộc Thánh Thành dưới ba tiên đảo, ánh mắt lấp lánh thần sắc phức tạp.

Chương 396

Nhiều năm qua, trải qua biết bao sự việc, Yêu tộc đại suy đại tàn, đối với Nữ Oa Thánh Nhân mà nói, đó chẳng phải là một loại ma luyện sao?

Lúc này nhìn vô số Nhân tộc ủng hộ Lưu Nhĩ quật khởi, nhìn khí vận Nhân tộc trải khắp Tam Giới, với tư cách là mẫu thân tạo người, trong lòng nàng tràn đầy tình cảm phức tạp.

Vừa hối hận, vừa tiếc nuối...

Đúng lúc đang cảm khái muôn vàn, vô số quang ảnh từ đại trận Bồng Lai Tiên Đảo lóe lên, ngay sau đó một thân ảnh từ trong trận pháp hiện ra, chính là tiên đồng Thanh Tĩnh.

Chỉ thấy Thanh Tĩnh tiên đồng xinh xắn cầm cây phất trần cao gần bằng mình bay ra, đôi mắt to đen láy sáng ngời nhìn thẳng vào Nữ Oa Thánh Nhân.

"Sư thúc, lão gia mời người vào." Thanh Tĩnh tiên đồng mở miệng phát ra âm thanh non nớt.

Nữ Oa hoàn hồn, nhìn nữ đồng trước mặt, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ: "Dẫn đường đi." "Vâng." Thanh Tĩnh gật đầu, chạy lon ton quay người, dẫn Nữ Oa Thánh Nhân tiến vào Bồng Lai Tiên Cảnh, chẳng mấy chốc đã đến trong Công Đức Thánh Điện.

Lúc này Lưu Nhĩ đang đoan tọa trên đạo đài, trong tay đang chơi đùa một cây rìu vừa luyện chế xong, ánh mắt đầy thâm thúy.

"Ngồi đi." Sau khi cảm nhận được Nữ Oa, Lưu Nhĩ mở miệng nói.

Đối với Nữ Oa, ta cũng không có quá nhiều cừu hận, nếu nói đến

ân oán năm xưa thì cũng đã hóa giải hết rồi, dù sao Nữ Oa nhiều năm nay vẫn dừng lại ở Thánh Nhân sơ kỳ, cũng xem như là một hình phạt rồi.

Vả lại, cũng phải nể mặt đồ nhi Phục Hy chứ?

"Nữ Oa bái kiến Đại Sư Huynh." Nữ Oa Thánh Nhân khẽ thi lễ, ngay sau đó ngồi xuống bồ đoàn một bên.

Lưu Nhĩ mới đặt cây rìu xuống, thần sắc bình tĩnh nhìn Nữ Oa nói: "Sư muội nhúng tay vào chuyện Nhân tộc, có biết hậu quả không?" Nữ Oa Thánh Nhân nhướn mày một cái, ngay sau đó phản ứng lại, vội vàng chắp tay thi lễ nói: "Sư muội biết lỗi, đặc biệt đến đây nhận lỗi..." Có lẽ vì đã thông suốt, Nữ Oa đối với vị Đại Sư Huynh này cũng không còn nhiều oán khí, ngược lại cảm thấy năm xưa mình không biết xử lý mọi chuyện.

Phải biết rằng Lưu Nhĩ xuất thân Linh Hầu, cũng là Yêu tộc a, nếu năm xưa liên thủ với Lưu Nhĩ, Yêu tộc đâu đến nỗi suy tàn!

Nhưng mọi chuyện đã nhiều năm như vậy, Yêu tộc đã suy tàn, nói nhiều cũng vô ích rồi...

Đáng thương cho Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã vẫn lạc nếu biết cách nghĩ của Nữ Oa bây giờ, chắc chắn quan tài cũng không giữ nổi họ.

Lại nói về Lưu Nhĩ.

Thu vẻ mặt của Nữ Oa vào mắt, ta lại trong sự tinh tế phát hiện ra một số thay đổi trong tâm thái của Nữ Oa, không khỏi giật mình.

Không ngờ Nữ Oa lại nhận lỗi, thật hiếm thấy a!

Trong lúc kinh ngạc vì thái độ thay đổi của Nữ Oa, trong lòng ta cũng hài lòng.

Còn về việc trách tội Nữ Oa nhúng tay vào Nhân tộc?

Ta lại không có ý kiến gì lớn về điều này.

Lúc này Phong Thần Đại Chiến sắp bùng nổ, Nhân tộc đã rối loạn cục diện, thêm một Nữ Oa nhúng tay vào cũng chẳng sao.

Ngược lại, ta càng hy vọng càng loạn càng tốt, có thể phá hỏng đại cục của Nguyên Thủy kia.

"Sư muội tính tình xốc nổi thì phải thay đổi đi..." Lưu Nhĩ nhìn Nữ Oa vẻ mặt đầy phẫn nộ, không khỏi mỉm cười nói.

Nữ Oa cơn giận ngưng trệ, nhìn nụ cười của Lưu Nhĩ, không khỏi hít sâu một hơi, ngay sau đó lại nặng nề thở ra, thần sắc khôi phục bình tĩnh.

Lưu Nhĩ thấy vậy, lại lần nữa mở miệng nói: "Lão lừa ngốc kia khiến sư muội nhúng tay vào, nhưng ta đã che giấu Thiên Cơ, không ai biết là sư muội ra tay đâu." Nữ Oa lại nói: "Không bằng sư muội triệu hồi về." "Không cần!

Xem ra Nguyên Thủy kia, đã coi Linh Châu Tử là Thiên Sinh Sát Tinh, muốn lợi dụng y rồi..." Lưu Nhĩ lắc đầu nói.

"Nguyên Thủy muốn nhanh chóng ra tay với Linh Châu Tử sao?" Nữ Oa giật mình, lập tức thi triển thần thông Thiên Nhãn nhìn về phía Trần Đường Quan.

Lập tức nhìn thấy Thái Ất Chân Nhân vừa ở nhà Lý Tĩnh.

"Hắc hắc, loạn đi loạn đi, loạn rồi sẽ định, con đường phát triển của Nhân tộc còn rất dài và khó khăn..." Lưu Nhĩ lại cười nói.

Nữ Oa nghe lời Lưu Nhĩ nói, lại ngây người.

Lại nói ở Lý Phủ Trần Đường Quan.

"Sinh vào giờ Sửu hôm nay...

Vậy là đã phạm một ngàn bảy trăm sát giới a!" Thái Ất Chân Nhân thần sắc ngưng trọng nhìn Na Tra nói.

Không ngờ, Nguyên Thủy lại giao một đệ tử như vậy cho y.

Nào phải thu đồ đệ, quả là chơi với lửa!

Thái Ất Chân Nhân dường như đã nhìn thấy những năm tháng sau này, Na Tra đại náo Hồng Hoang, sau đó y phải ở phía sau giúp đỡ giải quyết mớ hỗn độn...

Lý Tĩnh nghe lời Thái Ất Chân Nhân nói xong càng đại kinh: "Vậy! Phải làm sao đây?" "Đừng hoảng đừng hoảng, Na Tra còn nhỏ, đợi ta về Côn Luân hỏi Sư Tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân trước." Thái Ất Chân Nhân nói.

Lý Tĩnh nghe Thái Ất Chân Nhân còn nhắc đến Nguyên Thủy Thánh Nhân, nỗi lo lắng trong lòng mới dịu bớt một chút.

Dù sao cũng là Thánh Nhân, đó là tồn tại vô thượng của Hồng Hoang.

Chương 397

Thái Ất Chân Nhân nói xong, cũng lập tức cáo từ Lý Tĩnh, bay về phía Côn Luân Sơn.

Hồng Hoang, Côn Luân Sơn.

Một đạo lưu quang từ xa bay tới, đáp xuống trước đại điện Ngọc Hư Cung, chính là Thái Ất Chân Nhân vừa từ Lý Phủ Trần Đường Quan trở về.

Chỉ thấy lúc này y đã chất chứa đầy vẻ ủy khuất, không màng đến lời chào của các sư huynh đệ, trực tiếp chạy về phía cung điện nơi Nguyên Thủy Chân Nhân cư trú.

"Sư Tôn a, đệ tử Thái Ất cầu kiến Sư Tôn!" Chẳng mấy chốc, Thái Ất Chân Nhân với thân hình hơi mập đã chạy đến ngoài cung điện của Nguyên Thủy Chân Nhân, trực tiếp quỳ sụp xuống đất cao hô.

"Vào đi." Một âm thanh vô cùng bình đạm từ trong cung điện truyền ra, chính là Nguyên Thủy Thánh Nhân đã lên tiếng.

Thái Ất Chân Nhân một tay đẩy mạnh cánh cửa son đỏ, xông vào trong cung điện.

"Sư Tôn a, con trai của Lý Tĩnh kia là sát tinh cực độ, đệ tử không dám thu a!" Chỉ thấy Thái Ất Chân Nhân nhìn Nguyên Thủy Thánh Nhân xong, liền phủ phục quỳ trên đất, trong miệng cao hô.

"Ta thấy không phải là không dám thu, mà là không muốn gây phiền phức đi." Nguyên Thủy Thánh Nhân khẽ lắc đầu, trực tiếp nói ra suy nghĩ của Thái Ất Chân Nhân.

Ngay sau đó không đợi Thái Ất Chân Nhân có bất kỳ phản ứng

nào, Nguyên Thủy liền tiếp tục nói: "Vị sư đã thôi diễn sát tinh này rồi, y không có nhân quả ràng buộc, tự nhiên thành, nếu có thể bồi dưỡng y thành đại tướng, công lao sau này đều sẽ thuộc về ngươi." Thái Ất Chân Nhân nghe lời xong đôi mắt sáng rực, lần này đến đây chính là muốn có một đáp án a!

Ở Lý Phủ y đã thôi diễn Thiên Cơ của Na Tra, lại phát hiện hồn phách đục ngầu không rõ ràng, không thể nhìn thấu, nếu mạo hiểm thu một sát tinh như vậy làm đồ đệ không chừng còn rước họa vào thân.

Nên mới quay về tìm Nguyên Thủy để hỏi đáp án, nay nghe Nguyên Thủy nói Na Tra không có nhân quả ràng buộc, vậy Na Tra này y sẽ nhận luôn!

Đó thật là nhặt được bảo vật rồi a!

Đương nhiên, phải biết rằng, nếu ngay cả Nguyên Thủy cũng không thể hoàn toàn thôi diễn ra Thiên Cơ của Na Tra, thì y chắc chắn đã bỏ đi rồi.

"Sư Tôn, đệ tử tuy có lòng muốn thu đồ đệ, nhưng trên người lại không có bảo vật nào đáng giá để ban cho đồ đệ a..." Thái Ất Chân Nhân đôi mắt đảo một vòng, trên mặt tức khắc hiện lên đầy vẻ ngượng ngùng.

Nguyên Thủy Thánh Nhân trừng mắt một cái, trong mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, ngay sau đó tay phải vung lên, hai đạo hồng quang từ trước mặt hiện ra.

Một đạo là một cây thương thân dài khoảng một trượng tám tấc, đầu thương như ngọn lửa, đuôi thương như đầu rắn.

Một đạo là một cái tráo lửa hình chuông lớn, bên ngoài có liệt diễm đỏ rực cháy, bên trong có tiếng rồng ngâm ẩn hiện.

"Thôi được, Hỏa Tiêm Thương và Cửu Long Thần Hỏa Tráo liền

ban cho ngươi.” Nguyên Thủy Thánh Nhân khẽ nói, dù sao không có gì khác, bảo vật luyện chế thì nhiều.

Thái Ất Chân Nhân đại hỉ, tiến lên thu Hỏa Tiêm Thương và Cửu Long Thần Hỏa Tráo vào trong túi.

Sau đó, ngón tay Nguyên Thủy Thánh Nhân lại hiện ra một đạo hồng quang, trực tiếp rơi vào giữa mi tâm Thái Ất Chân Nhân, ngay sau đó nói: “Đây là công pháp 【Ba Đầu Tám Cánh Tay】, liền truyền cho ngươi.” Cảm nhận thần thông công pháp mới xuất hiện trong não hải, Thái Ất Chân Nhân cười đến nỗi như một đóa hoa cúc vừa nở, vô cùng mãn nguyện.

Dù sao pháp bảo có thể phải truyền cho đồ đệ, nhưng công pháp thì y đã học được rồi a!

Ngay sau đó, lập tức cáo lui Nguyên Thủy, trở về động phủ bắt đầu tu luyện môn thần thông vừa mới có được, dù sao chỉ có tự mình học được trước, mới có thể dạy Na Tra a.

Dù sao nhìn Na Tra bây giờ còn nhỏ, cũng không gây ra chuyện gì lớn!

Nhân giới.

Thời gian trôi đi, ô kim và thỏ ngọc ngày đêm thay thế, bất tri bất giác đã bảy năm trôi qua.

Bảy năm, Na Tra dưới sự dạy dỗ của Ân Phu Nhân, đã biết không ít kiến thức thường thức của thế giới Hồng Hoang, thân hình cũng cao lớn sáu xích.

Nhưng các quốc gia Nhân giới động loạn, Lý Tĩnh và Ân Phu Nhân dần dần bận rộn, không có nhiều thời gian bầu bạn với Na Tra, khiến y rất đỗi buồn chán.

Một ngày nọ, đúng lúc tháng Năm nóng bức, Na Tra buồn chán

ngồi ở nhà, trong lòng vô cùng phiền não.

Thiên sinh thần lực, những năm đầu khi chơi đùa với bạn nhỏ thường vô ý làm người khác bị thương, nay đã không còn ai muốn chơi cùng.

Vả lại tâm trí ngày càng trưởng thành, hiển nhiên không còn hứng thú chơi đùa với trẻ con.

Sờ sờ vòng tay và vòng chân của mình, cảm nhận hai món bảo vật thiên sinh cùng ra đời, một ý nghĩ chợt hiện lên trong lòng Na Tra.

"Thời tiết nóng bức như vậy, chi bằng xuống biển chơi đùa?" Ý niệm này vừa xuất hiện, như một hạt mầm non nớt không ngừng nảy mầm, tức khắc bén rễ sinh sôi nảy nở trong não hải Na Tra.

Trí tuệ nhỏ bé lập tức bị ham chơi xâm chiếm!

Chỉ thấy y cười đứng dậy, hai vòng vàng ở cổ chân chợt phát ra tiếng kêu ong ong.

Khoảnh khắc tiếp theo, quang ảnh lóe lên, hai vòng vàng lại biến thành hai bánh xe vàng.

Chỉ thấy giữa hai bánh xe vàng chuyển động có tiếng gió và lửa, hai bánh xe trái phải sinh gió phun lửa, chính là Phong Hỏa Luân!

Vốn là bảo vật của Linh Châu Tử, khi đầu thai chuyển thế thành Na Tra, bảo vật cũng cùng Linh Châu Tử chuyển sinh.

Hai vòng vàng ở cổ tay Na Tra, hợp hai làm một thì sẽ biến thành Càn Khôn Quyển.

Hai món bảo vật đều là vật chuyển sinh, cũng là bảo vật hộ thân, Na Tra đã sớm ở tuổi ba đã triệu hoán hai món bảo vật này ra, khiến Lý Tĩnh phu phụ kinh hãi trong lòng đại chấn.

Ngay sau đó hai người trịnh trọng dặn dò Na Tra, không được tùy

tiện để lộ hai món bảo vật, điên cuồng rót vào đầu Na Tra cách không thể để lộ.

Hiện giờ Lý Tĩnh phu phụ không có ở nhà, Na Tra với lòng ham chơi đâu có nghĩ nhiều đến vậy, trực tiếp đạp Phong Hỏa Luân hóa thành lưu quang xông lên trời, ngay cả thị vệ Lý Phủ cũng không hề hay biết một chút nào.

Chương 398

Chẳng mấy chốc, trên bầu trời bay lượn thỏa thích, Na Tra bay về phía biển, không lâu sau thấy một con sông hiện ra trước mắt, trong đó nước xanh chảy xiết không ngừng, tản mát ý lạnh băng, hai bên bờ sông còn có cây cối sinh sôi nảy nở.

"Ở đây thôi!" Na Tra vui vẻ lẩm bẩm, nghĩ vùng biển quá rộng lớn, nhìn một cái không thấy tận cùng lại vô vị, chi bằng ở đây chơi đùa, còn có thể nghe tiếng thú rừng hai bên bờ.

Vả lại con sông này cũng lớn, đủ để chơi đùa rồi.

Nghĩ vậy, thân ảnh khẽ động, Phong Hỏa Luân xoay chuyển đưa y lên mặt sông.

Khoảnh khắc tiếp theo, Phong Hỏa Luân bị thu hồi, hóa thành vòng vàng trở lại cổ chân, thân ảnh y thì "xoẹt" một tiếng rơi vào trong sông.

Nhưng dường như y thiên sinh biết bơi vậy, đôi chân nhỏ bé hoạt động giữa dòng nước, cơ thể lại nổi trên mặt nước không chìm!

"Nước thật mát mẻ!" Na Tra cười lớn nói, lấy Hỗn Thiên Lăng ra, thả vào trong nước làm ướt làm khăn chà lưng, lại bắt đầu tắm!

Nhưng y không biết, Hỗn Thiên Lăng là cực phẩm linh bảo, khi y khuấy động làm ướt, sông nước rung chuyển!

Đôi tay y khuấy động trong nước, càng khiến Càn Khôn Quyển lay động nước sông!

Chẳng đến ba hơi thở, các thủy tộc trong sông chỉ cảm thấy dòng nước cuộn trào, một tòa Thủy Tinh Cung sâu dưới đáy sông càng rung chuyển không ngừng!

“Ai đang làm loạn cung điện của ta!” Trong Thủy Tinh Cung, một âm thanh trong trẻo không vui vẻ gì mà giận dữ nói.

Bởi thời tiết nóng bức, Na Tra ở nhà vô cùng buồn chán, liền đạp Phong Hỏa Luân đến Cửu Loan Hà gần Trần Đường Quan tắm rửa.

Nhưng y không biết, trong lúc tắm rửa Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển đã ảnh hưởng đến con sông lớn đến mức nào.

Cuối cùng dẫn đến cả dòng sông trực tiếp cuộn trào không ngừng!

Lại càng không biết, sâu dưới đáy con sông này, có một tòa Thủy Tinh Cung cũng bị ảnh hưởng đến nỗi rung chuyển không ngừng.

“Ai đang làm Long Cung của ta rung chuyển!” Trong Thủy Tinh Cung, một thiếu niên lam phát cẩm y đoan tọa trên ghế pha lê, lúc này cảm nhận dị động xong chợt đại nộ.

Phải biết rằng y là Tam Thái Tử Đông Hải Long Cung, được Thiên Đình chiêu an, chưởng quản Cửu Loan Hà, giữ vị trí Hà Thần.

Nay Cửu Loan Hà có động tĩnh như vậy, không những cắt ngang tu luyện của y, lại còn khiến các thủy tộc do y quản hạt hoảng sợ không thôi, tự nhiên y nổi giận.

Cũng đúng lúc đó, bên ngoài Thủy Tinh Cung một Bàng Giải Tinh ngoại hình bán nhân bán yêu vội vàng chạy vào, bẩm báo với Ngao Bính đang tại vị: “Khải bẩm Tam Thái Tử, động tĩnh là do mặt sông phát ra, đại nhân Tuần Hải Dạ Xoa đã cảm nhận được, đã đi đến đó rồi!” “Ồ?

Lý Cấn tốc độ khá nhanh đấy.” Ngao Bính nghe lời xong, mới khẽ gật đầu trở lại ghế pha lê.

Trên mặt sông Cửu Loan Hà.

Na Tra hoàn toàn không biết hành vi của mình ảnh hưởng lớn đến

mức nào, vẫn nửa thân trên ở trên mặt nước, kéo Hỗn Thiên Lăng chà lưng.

“Trời chết tiệt, nóng quá...” “Nghe mẫu thân đại nhân nói, mặt trời có mười cái, vậy thì phải nóng đến mức nào...” “Nước thật mát mẻ, sau này phải thường xuyên ra đây tắm, lát nữa có thể lên bờ bắt một con gà rừng nướng...” Chỉ thấy Na Tra vừa chà lưng, vừa líu ríu lẩm bẩm.

Dù sao nghe phụ mẫu nói, chiến tranh sắp bùng nổ rồi, lúc đó bận rộn chắc chắn sẽ không quản được mình.

Vậy thì cứ chơi thôi...

“Thái!

Thằng nhóc con kia, dám ở đây quấy phá!” Cũng đúng lúc đó, một tiếng gầm lớn từ xa truyền đến, kèm theo âm thanh, một khối bóng đen lớn trong biển...

Na Tra nghe tiếng xong giật mình, quay đầu nhìn về phía âm thanh truyền đến, lập tức thấy một làn sóng lớn vọt lên, khoảnh khắc tiếp theo thấy một sinh vật chưa từng thấy từ trong biển nổi lên mặt nước.

Chỉ thấy hải tộc này bán nhân bán yêu, thân hình khổng lồ, mặt màu xanh đậm, tóc đỏ như chu sa, miệng rộng răng nanh, đôi mắt như đèn lồng trừng trừng nhìn Na Tra.

Na Tra thấy vậy lại không chút sợ hãi, ngược lại không vui nói: “Súc sinh lại là cái trò gì?

Dám quấy rầy tiểu gia tắm rửa?” “Thái!

Ta là Tuần Hải Dạ Xoa Thần được Thiên Đình phong!

Ngươi, đứa bé con, lại dám vô lễ như vậy, đáng chết!” Dạ Xoa nổi giận, trong tay hiện ra một cái rìu lớn màu xanh lam, “ầm” một

tiếng chém về phía Na Tra!

"Hừ!" Chỉ thấy Na Tra đối mặt với rìu lớn cũng không tránh, chỉ hai tay vung về phía trước một cái, hai đạo kim quang chợt hiện ra!

Chính là hai vòng vàng ở tay Na Tra hợp hai làm một, trực tiếp hóa thành một Càn Khôn Quyển, đánh về phía rìu lớn của Dạ Xoa!

Phải biết rằng, bảo vật này là do Nữ Oa ban cho Linh Châu Tử, cường đại vô cùng, một kích đánh ra, Hải Dạ Xoa nhỏ bé làm sao có thể đỡ nổi?

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, vô số bọt nước phun trào, lại có một cái bóng khổng lồ bay ngược ra!

Chính là Hải Dạ Xoa kia, hoàn toàn không biết Na Tra có bản lĩnh này, trực tiếp bị Càn Khôn Quyển đánh trúng đầu rìu, lại bị rìu lớn chém trúng trán, trực tiếp chết trong sông.

Thân xác khổng lồ trực tiếp chìm xuống sông, khiến các thủy tộc dưới đáy sông hoảng sợ vô cùng.

"Dạ Xoa chết rồi!" "Mau mau bẩm báo Tam Thái Tử!" "Đứa bé kia thật đáng sợ!" Các thủy tộc Cửu Loan Hà trong lúc hoảng sợ, nhanh chóng bẩm báo tin tức Hải Dạ Xoa bị Na Tra đánh chết cho Ngao Bính.

Ngao Bính nghe lời xong chợt đại nộ!

Chương 399

"Hải Dạ Xoa là quan do Thiên Đình sắc phong, ai dám đánh chết y!" Nói xong, Ngao Bính không còn do dự, dưới thân xuất hiện Tị Thủy Thú làm tọa kỵ, đi về phía mặt sông!

Dưới khí thế hung hăng, cả Cửu Loan Hà sóng vỗ cuộn trào, ba đào nổi lên, mặt nước suýt chút nữa đã dâng cao chín xích!

Na Tra vô tâm vô phế lúc này đang giặt Hỗn Thiên Lăng, Hỗn Thiên Lăng đã ở bên y bảy năm, vẫn chưa được giặt giũ cẩn thận, nay giặt rất chuyên tâm.

Thấy ba đào cuộn trào xong không khỏi cười nói: "Nha, nước dâng!" Đúng lúc đó, giữa ba đào hiện ra một con cự thú, trên lưng cự thú ngồi một thiếu niên lam phát, chính là Ngao Bính.

Ngao Bính vừa xuất hiện, giận dữ gầm lên: "Ai đã đánh chết Hải Dạ Xoa của Long Cung ta!" Na Tra hơi sững sờ, mới phản ứng lại, không khỏi mở miệng thẳng thắn nói: "Chính tiểu gia ta!" "Hỗn trướng!

Thằng nhóc Nhân tộc nào?" Ngao Bính trong lòng thầm mắng Hải Dạ Xoa phế vật, ngay cả một đứa bé Nhân tộc cũng không đối phó được, còn bị đánh chết, thật mất mặt!

Na Tra thì tự báo gia môn.

"Tiểu gia ta là Na Tra, con trai của Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan, thời tiết nóng bức nên ta ra đây tắm táp tránh nóng, tên súc sinh kia mở miệng mắng người, lại muốn giết ta, ta giết y thì có gì không thỏa đáng?" Na Tra khẽ nói, dường như giết chết một Hải Dạ Xoa là chuyện vô cùng nhỏ nhặt vậy.

Tam Thái Tử Ngao Bính nghe xong càng giận không thể kiềm chế, trực tiếp mắng: "Tốt cái tên tiểu nhi không biết trời cao đất rộng, giết Hải Dạ Xoa của Long Cung ta lại dám kiêu ngạo như vậy!" Nói xong, cũng giống như Hải Dạ Xoa, không nói nhiều lời vô nghĩa với một đứa trẻ, trực tiếp cầm Tam Xoa Kích đâm về phía Na Tra!

Na Tra thấy vậy, trong mắt tràn ngập vẻ giận dữ đỏ bừng, tắm rửa yên lành lại liên tiếp bị quấy rầy đã đành, sát tâm của đối phương lại càng rõ ràng có thể cảm nhận được!

"Vô sỉ!

Ra tay với một đứa trẻ, ngươi là người nào!" Na Tra cúi đầu né một cú đâm của Ngao Bính, thân ảnh lùi lại vài bước, trong miệng cao hô.

Thấy Na Tra dễ dàng né tránh công kích của mình, trong mắt Ngao Bính lóe lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó hiển nhiên nói: "Ngô nãi Đông Hải Long Cung Tam Thái Tử!" "Nguyên lai là rồng?

Tiểu gia ta ăn thịt rắn rồi, không biết thịt rồng có ngon không!" Na Tra cười nói, giữa lời nói nuốt nước bọt, trông có vẻ thật sự hơi đói.

"Chết đi cho ta!" Ngao Bính đại nộ, không nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp cưỡi Tị Thủy Thú tay cầm Tam Xoa Kích xông về phía Na Tra, sát khí ngút trời!

Long tộc năm xưa từng xưng bá Hồng Hoang, khi nào từng chịu nhục nhã lớn đến vậy?

Phục tùng Thiên Đình thì thôi, nay đến một đứa trẻ Nhân tộc cũng dám vô lễ với Long tộc như vậy, tự nhiên vô cùng phẫn nộ!

Trong lòng y nghĩ phải ném thi thể thằng nhóc này về Trần Đường Quan, để Lý Tĩnh kia biết, để Nhân tộc biết, uy nghiêm của Long tộc không thể xâm phạm!

Na Tra cũng nghiêm túc rồi, hai tay vung lên lần nữa hiện ra Càn Khôn Quyển, quấn Hỗn Thiên Lăng, đạp Phong Hỏa Luân cũng xông về phía Ngao Bính mà giết!

Nói thật, y thật sự muốn nếm thử mùi vị thịt rồng...

Nhân giới, Cửu Loan Hà thuộc địa phận Triều Ca.

Lúc này trên mặt sông bình lặng sóng dữ cuộn trào, mặt nước đã dâng cao hơn mười xích!

Chính vì Tam Thái Tử Ngao Bính đã nổi giận!

Từ khi sinh ra, y đã nhận được vô số thủy tộc ủng hộ, thân phận của y ngay cả trong Long tộc cũng vô cùng tôn quý!

Thế nhưng hôm nay thì sao?

Bị một đứa trẻ Nhân tộc nhỏ bé vũ nhục đến vậy!

Làm sao có thể không tức giận?

Đúng như lời "Thiên tử nhất nộ, thây chất trăm vạn; Thất phu nhất nộ, máu văng ba xích!" Huống hồ đây là Tam Thái Tử Đông Hải Long Cung?

Dưới cơn giận của Ngao Bính, thủy thuộc tính pháp tắc chi lực chợt dũng động, cả Cửu Loan Hà lập tức hưởng ứng, vô số sóng lớn cuộn trào, hóa thành từng con thủy long gào thét đánh về phía Na Tra!

Đến lúc này, Na Tra cũng cuối cùng thu lại lòng ham chơi.

Bởi vì y có thể cảm nhận rõ ràng, vị Tam Thái Tử Long Cung này mạnh hơn Hải Dạ Xoa kia vô số lần!

Chỉ riêng khả năng khống chế thủy thuộc tính pháp tắc đã không thể so sánh được!

Đương nhiên, y vẫn luôn sùng bái dùng lực phá vạn pháp, nếu

không với tư chất của y muốn lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc cũng không phải chuyện khó.

Bởi vậy, khi đối mặt với những con thủy long xông tới, Na Tra thu lại vẻ mặt ham chơi, dưới chân tức khắc hiện ra Phong Hỏa Luân, thân ảnh bắt đầu linh hoạt né tránh công kích của thủy long.

Dưới sự gia trì của Phong Hỏa Luân, thân ảnh nhỏ bé của Na Tra lại kỳ tích lướt đi linh hoạt giữa kẽ hở giao chiến của các thủy long.

Mọi thứ đều cảm thấy tự nhiên, nhưng Tam Thái Tử Ngao Bính lúc này lại vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, Long tộc thiên sinh thân cận thủy thuộc tính pháp tắc, với tư cách là Tam Thái Tử Long Cung Ngao Bính, sự lĩnh ngộ về thủy thuộc tính pháp tắc của y trong thế hệ trẻ có thể xếp hàng đầu!

Với những đòn pháp thuật thủy long dày đặc như vậy, tự hỏi trong thế hệ đồng lứa ít ai có thể tránh né được.

Thế mà Na Tra, một đệ tử Nhân tộc nhỏ bé, lại dường như thiên sinh có ý thức chiến đấu mạnh mẽ, ngay cả những kẽ hở cực nhỏ giữa các thủy long cũng có thể tức khắc nhận ra, và né tránh, tự nhiên khiến y vô cùng kinh ngạc!

Cũng đúng lúc đó, bóng người nhỏ bé đang lấp ló giữa các thủy long dường như đã chán né tránh, liền bắt đầu phản công!

Chỉ thấy tay phải hiện ra Càn Khôn Quyển màu vàng, tay trái kéo theo Hỗn Thiên Lăng màu đỏ lửa, dưới sự gia trì của thiên sinh thần lực, không ngừng đánh tan từng con thủy long công kích!

Lập tức, những con sóng trắng xóa nổ tung, từng đám hơi nước bao trùm cả mặt sông!

Chương 400

"Không hay rồi!" Tam Thái Tử vừa mới phản ứng, chưa kịp chấn kinh vì sự bạo ngược của Na Tra, đã cảm thấy một luồng ý lạnh ập đến!

Trước mắt càng hoa lên, một đạo nhân ảnh màu đỏ lửa tức khắc áp sát, chính là Na Tra sát ý đằng đằng xông tới, Càn Khôn Quyển màu vàng đã ở ngay gần!

Trong chớp mắt, Tam Thái Tử liền ngửi thấy khí tức tử vong!

Y biết, không thể tránh được!

Hối hận, thật sự đã xem thường đối phương rồi!

Lại hận, hận Na Tra thực sự là giả heo ăn thịt hổ, không, hoàn toàn là giả người ăn thịt rồng a, làm gì có đứa trẻ Nhân tộc nào nghịch thiên đến vậy!

"Dừng tay!" Lời nói nhanh như chớp, khi Tam Thái Tử một chân đã bước vào quỷ môn quan, một đạo bạch quang từ xa xuyên qua, trực tiếp chặn Càn Khôn Quyển của Na Tra lại!

Tam Thái Tử kinh hãi tỉnh lại, lập tức né người lùi lại, vẻ mặt kinh hồn chưa định nhìn chằm chằm Na Tra!

Na Tra cau mày một cái, thấy công kích của mình không thành, tự nhiên vô cùng phẫn nộ, không khỏi gầm lên: "Ai!

Dám cản tiểu gia!" "Phóng tứ!

Thằng nhóc con dám vô lễ như vậy, có biết nhị gia ta đang cứu ngươi không!" Chỉ thấy một âm thanh không vui đáp lại Na Tra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đoàn mây ngũ sắc từ chân trời hạ

xuống, một nhân ảnh từ đó hiện ra.

Chỉ thấy người này thân mặc ngân bào, mặt ngọc không râu, dung mạo thanh tuấn, đường đường khí phách, điều kỳ lạ là giữa mi tâm có một phù ấn, bên cạnh còn có một con hắc khuyển bầu bạn.

Điều khiến Na Tra vô cùng kinh ngạc, là âm thanh vừa rồi chính là do con hắc khuyển kia phát ra!

"Gì?

Chó biết nói tiếng người sao?" Na Tra giật mình, cơn giận trên mặt cũng tiêu tan đi một nửa.

Lời này vừa nói ra, lại khiến con hắc khuyển kia đại nộ.

"Phóng tứ!

Thằng nhóc con quả nhiên vô lễ, nếu không phải nhị gia ta ra tay, sẽ có vô số Nhân tộc gặp nạn!" Hắc khuyển gầm thét, âm thanh chấn động mây trời, lại có yêu khí khủng bố ngút trời, quả là một đại yêu tồn tại!

Trong lúc đó, Na Tra chưa kịp phản ứng, Tam Thái Tử kinh hãi tỉnh lại, lưng đầy mồ hôi lạnh, hồi thần.

Chỉ thấy y nhìn người kia, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, khoảnh khắc tiếp theo lập tức hành lễ với người kia nói: "Ngao Bính bái tạ Nhị Lang Thần ra tay tương trợ!" Sớm đã nghe truyền văn về Nhị Lang Thần, nay được đối phương cứu, ngay cả Tam Thái Tử tính tình kiêu ngạo cũng lộ vẻ cảm kích.

Còn về việc làm sao nhận ra đối phương?

Chẳng phải chuyện đơn giản sao?

Tu vi cường đại dễ dàng ngăn chặn một kích của Na Tra, mặt ngọc tuấn dung, bên cạnh thường có hắc khuyển đại yêu bầu bạn, trừ

cháu trai Ngọc Đế Nhị Lang Thần thì còn ai?

Chỉ là Tam Thái Tử chưa từng gặp Nhị Lang Thần, nay được đối phương cứu, lại có chút kinh ngạc.

Đối với việc Ngao Bính hành lễ, Nhị Lang Thần đáp lại bằng một nụ cười nhẹ.

Nhưng trong lòng y lại càng cảm thấy kỳ quái, bởi vì lần này y đến không phải vô cớ, cũng không phải ngẫu nhiên, Thần Binh Khai Sơn Phủ đột nhiên chấn động không ngừng, dẫn dắt y xuất hành.

Lại chưa từng đến nơi này!

Vừa vặn thấy Na Tra ra tay muốn đánh giết Tam Thái Tử, đồng là thần của Thiên Đình, Long tộc lại càng thần phục Cửu Cửu, Nhị Lang Thần tự nhiên trực tiếp cứu Tam Thái Tử xuống.

Lúc này y hiếu kỳ, Khai Sơn Phủ rốt cuộc muốn dẫn y đến đây làm gì?

Chẳng lẽ là để y cứu Tam Thái Tử?

Ánh mắt y nhìn về phía Na Tra, ánh mắt đầy vẻ suy tư.

Với tư cách là thần hộ mệnh của trẻ em Thiên Hạ, y chỉ khẽ thôi diễn một phen trong lòng, lập tức liền rõ ràng tình hình kiếp này của Na Tra.

“Con trai Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan?” “Mang thai hơn ba năm?

Sinh ra có dị tượng?

Thiên sinh thần lực?” “Chẳng lẽ Thần Phủ dẫn ta đến đây có nguyên nhân?

Nhân tộc ta lại xuất hiện một yêu nghiệt...” Nhị Lang Thần thầm lẩm bẩm trong lòng, lại hiếu kỳ ý nghĩa hành động của Thần Phủ.

Phải biết rằng, những năm này, y càng tu luyện xuống, cảnh giới càng sâu dày, càng phát hiện Thần Phủ phi phàm và thần kỳ.

Từ trong Thần Phủ, y không chỉ lĩnh ngộ được pháp luyện thể thâm ảo hơn Bát Cửu Huyền Công, lại còn lĩnh ngộ được sơ hình của Lực Chi Đại Đạo...

Hoàn toàn không phải điều mà Linh Bảo bình thường có được a!

Sở dĩ mới cảm thấy hứng thú với Na Tra mà Thần Phủ chỉ dẫn.

Lúc này, Na Tra cũng cuối cùng hồi thần, chỉ thấy y không thèm để ý đến lời răn đe của Hao Thiên Khuyển.

Chương 401

Ngược lại có chút không kiên nhẫn ngoáy ngoáy tai nói: "Đánh hay không đánh?

Thần hay không thần thì sao?

Được phép quấy rầy tiểu gia tắm rửa, không được phép tiểu gia đánh chết vài vị thần sao?" Lời này vừa nói ra, Tam Thái Tử và Hao Thiên Khuyển đều lộ vẻ giận dữ, Nhị Lang Thần lại tùy theo đó mỉm cười.

Đứa trẻ này, ngược lại khá thú vị.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Nữ Oa và Lưu Nhĩ vẫn đang an tọa trong Công Đức Thánh Điện.

Giữa không trung đại điện, bỗng xuất hiện một tấm kính đang trình chiếu hình ảnh Cửu Loan Hà.

Tấm gương này do Lưu Nhĩ mượn ý tưởng từ Hạo Thiên Kính mà Đạo Tổ ban cho Hạo Thiên, kết hợp với Thiên Nhãn Thần Thông để luyện chế, có thể nhìn thấu vạn vật Hồng Hoang.

Lúc này, cả hai đang theo dõi tình hình của Na Tra và Tam Thái Tử.

Khi thấy Na Tra sắp ra tay đánh giết Tam Thái Tử, Nữ Oa giật mình suýt chút nữa xuất thủ ngăn cản!

Phải biết rằng, Long tộc đã quy phục Thiên Giới dưới sự chỉ dẫn của Đại Sư Huynh, nếu Tam Thái Tử bị Na Tra sát hại, chẳng phải có ý đối kháng với Hạo Thiên sao?

Cũng là đối kháng với Đại Sư Huynh sao?

Nữ Oa tự nhiên sẽ không làm điều bất lợi cho mình!

Khó khăn lắm mới hóa giải hiềm khích với Đại Sư Huynh, không thể lại gây thêm sóng gió.

Ngay khi nàng vừa định xuất thủ, lại thấy Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười giơ tay ngăn lại, nói: "Thân là Thánh Nhân, không thể tự mình xuất thủ, vạn vật đều có định luật, Na Tra không thể giết được Tam Thái Tử." Nữ Oa nghe vậy hơi ngẩn ra, giây tiếp theo cảnh tượng trong gương đã thay đổi!

Chính Dương Tiễn đã xuất thủ, dùng Càn Khôn Quyển ngăn cản Na Tra, cứu thoát Tam Thái Tử.

"Dương gia Nhị Lang, sao lại xuất hiện ở đây?" Nữ Oa thấy vậy kinh ngạc nói, giây tiếp theo quay sang nhìn Lưu Nhĩ.

Khi thấy khóe môi đối phương nở nụ cười, nàng liền hiểu ra thủ đoạn của Lưu Nhĩ...

Dương Tiễn quả là một hài tử tốt...

Nàng cũng không biết có giải thích cho Dương Thiền về việc làm quan ở Thiên Đình hay không...

Nữ Oa trong lòng khẽ thở dài, năm xưa nàng nhìn trúng tình huynh muội của Dương Tiễn và Dương Thiền, muốn nhận Dương Tiễn làm đồ đệ, nhưng đối phương lại nhường cơ hội đó cho Dương Thiền.

Điều này không chỉ khiến Nữ Oa tiếc nuối, mà còn xót xa.

Nàng rất rõ việc Dương Tiễn muốn làm khó khăn đến nhường nào, sửa đổi Thiên Điều, đó là việc do Đạo Tổ quyết định!

Nhưng giờ đây thấy Dương Tiễn kịp thời xuất hiện, trong lòng nàng lại mừng thay cho Dương Tiễn, bởi vì điều đó chứng tỏ Dương Tiễn đã có thể lọt vào mắt Lưu Nhĩ.

Nếu Dương Tiễn có thể cầu xin Lưu Nhĩ ra mặt, vậy thì việc sửa đổi Thiên Điều thật sự có khả năng...

Nữ Oa khẽ thở dài, hữu ý vô ý nói: "Hài tử Dương Tiễn đáng thương quá, sửa đổi Thiên Điều đâu phải việc dễ dàng..." Lại thấy Lưu Nhĩ ở một bên khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói: "Sư muội không cần như vậy, mọi việc trong lòng ta đều đã có tính toán cả rồi..." Nữ Oa lúc này mới nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt lại chuyển hướng về hình ảnh trong gương. ... ...

Trên mặt sông Cửu Loan Hà.

Na Tra thấy Tam Thái Tử đối với Dương Tiễn khách khí như vậy, trong lòng tự nhiên biết Dương Tiễn thân phận bất phàm.

Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn không hề để tâm.

Ngược lại còn có chút không kiên nhẫn ngoáy ngoáy lỗ tai nói: "Đánh hay không đánh?

Là thần hay không thần thì sao?

Cho phép người khác làm phiền Tiểu Gia tắm rửa, lại không cho phép Tiểu Gia đánh chết vài tên thần sao?" Trong nhận thức của Na Tra thì quả thật là như vậy, rõ ràng đang tắm rửa nửa chừng thì bị người khác quấy rầy, liên tiếp nhảy ra Dạ Xoa Long Tộc gây sự, mình ra tay trước, giết ngược lại chúng thì có gì không đúng?

Hắn lại không biết việc mình khuấy động đáy sông, khiến thủy tộc vì thế mà động loạn bất an...

Đương nhiên, cho dù biết, hắn cũng sẽ không cảm thấy có gì không đúng, dù sao ký ức kiếp trước chưa thức tỉnh, kiếp này hoàn toàn sống như Tam Công Tử nhà Lý Phủ, quen thói ương ngạnh rồi.

Về phần Dương Tiễn.

Sau khi nhìn thấy ngôn hành cử chỉ của Na Tra, liền hiểu ra, lại là một hài tử ngỗ ngược bị chiều hư.

Vì vậy, thấy Na Tra kiêu ngạo như vậy, hắn cũng không tức giận, khẽ cười một tiếng nói: "Tiểu huynh đệ, có biết mình đã gây họa rồi không?" "Đánh hay không đánh!" Na Tra với thái độ không kiên nhẫn càng thêm thể hiện.

Dương Tiễn suýt bật cười thành tiếng, sau đó lắc đầu.

Thầm nghĩ quả thật là như vậy, đứa trẻ này rõ ràng chưa từng nếm trải đau khổ, không dùng thực lực cường đại để khuất phục, đối phương sẽ không ngoan ngoãn đâu.

Nhưng điều này cũng bình thường thôi, thử hỏi một đứa trẻ bảy tuổi có thực lực như vậy, lại sẽ ngoan ngoãn sao?

Chương 402

Nghe nói Đại Đệ Tử tọa hạ của Đạo Tổ xuất thế không lâu đã giả mạo Đạo Tổ, khiến vô số Đại Năng bao gồm cả sáu vị Thánh Nhân hiện tại đều xoay như chong chóng.

Đứa trẻ này bây giờ mới bảy tuổi, chỉ gây một chút họa mà thôi, so với vị đó thì hoàn toàn không đáng là gì.

Chẳng qua bối cảnh của hai bên không giống nhau mà thôi, vị kia bối cảnh là Tôn Thượng Đạo Tổ, còn bối cảnh của đứa trẻ này cũng không phải một Lý Tĩnh nhỏ bé.

Rốt cuộc, không phải xem ai quyền đầu cứng.

Nếu có thực lực của Đạo Tổ, sẽ thỏa hiệp để mẫu thân bị giam cầm sao? ... ...

Trong nháy mắt, Dương Tiễn suy tư vạn ngàn, lại quay về chuyện Na Tra.

Nhân tộc khó khăn lắm mới xuất hiện một Yêu Nghiệt như vậy, hắn cũng có chút tiếc tài, hơn nữa đối phương chỉ là một đứa trẻ mà thôi!

Dương Tiễn trong lòng cảm khái vạn phần, mới quay sang Na Tra khẽ gật đầu nói: "Vậy ta sẽ chơi với ngươi." "Được!" Na Tra trong lòng mừng rỡ, ánh mắt chiến ý lẫm liệt!

Giây tiếp theo, dưới chân khẽ động, Phong Hỏa Luân cấp tốc xoay tròn, tiếng "ong ong" bùng nổ, thân ảnh của hắn đã phá không xuất ra, như mũi tên xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Dương Tiễn!

Trong khoảnh khắc, Càn Khôn Quyển đã đánh ra, khí thế kinh

người!

Lại thấy Dương Tiễn thần sắc vẫn bình thản, hai ngón tay phải đưa ra, nhẹ nhàng không tốn sức liền vững vàng đỡ lấy Càn Khôn Quyển đang bùng nổ kim quang!

Na Tra trong lòng kinh hãi vạn phần, thầm nghĩ đã đánh giá thấp thực lực của Dương Tiễn, nhưng vẫn dùng Hỗn Thiên Lăng hướng về phía Dương Tiễn cuốn tới!

Lại thấy Dương Tiễn tay trái đưa ra, vẫn nhẹ nhàng đỡ lấy Hỗn Thiên Lăng màu đỏ lửa.

Hai chiêu xuất ra, Na Tra trong lòng liền tỉnh táo, biết chắc chắn không địch lại, lập tức quay người bỏ chạy!

Tuy nhiên, chưa kịp bay ra một thước, mặt sông đột nhiên ngưng tụ thành một con thủy long màu xanh biếc thon dài, trong nháy mắt quấn chặt lấy Phong Hỏa Luân, thuận thế quấn lấy tứ chi của Na Tra!

Toàn bộ quá trình chưa đến ba hơi thở, Na Tra đã thất bại, khiến Tam Thái Tử ở một bên kinh hồn bạt vía, thầm nghĩ Nhị Lang Thần danh bất hư truyền!

Quả thật là Ngọc Diện Nhị Lang Thần kết hợp giữa vẻ đẹp và thực lực.

"Hãy giao chuyện này cho ta, việc Tuần Hải Dạ Xoa ta sẽ bẩm báo với Ngọc Đế." Lúc này, Dương Tiễn quay đầu nhẹ giọng nói với Tam Thái Tử, sau đó không dừng lại, dưới chân mọc ra mây khói, mang theo Na Tra và Hao Thiên Khuyển bay về phía xa.

Tam Thái Tử đối với việc này lại không có nhiều ý kiến phản đối, dù sao đối phương cũng là ân nhân cứu mạng của mình!

Hơn nữa thực lực của Dương Tiễn bày ra đó, muốn ngăn cản cũng không được.

“Ai...

Nhân tộc đã cường đại đến mức này rồi sao, Long tộc ta bao giờ mới lấy lại được uy nghiêm như xưa...” Tam Thái Tử nhìn bóng người đi xa, không khỏi than thở không dứt, lại bị Na Tra và Nhị Lang Thần đả kích.

Nhị Lang Thần thì thôi, Na Tra một đứa trẻ bảy tuổi như vậy, lại suýt chút nữa đã sát hại một vị thần...

Tam Thái Tử suýt chút nữa đã trầm uất.

Vài hơi thở sau, hắn mới quay người bay về hướng Đông Hải Long Cung, dù sao đã có một Thiên Đình Khâm Điểm Hải Dạ Xoa bị giết, phải bẩm báo Đông Hải Long Vương, để Người định đoạt. ... ...

Nhân Giới.

Một đám mây mù bay vút về Trần Đường Quan, trên đám mây mù chính là Dương Tiễn và Na Tra.

Dương Tiễn sau khi giáo huấn Na Tra một trận, tự nhiên muốn đến Trần Đường Quan tìm Lý Tĩnh nói chuyện tử tế.

Dù sao Na Tra cũng là đệ tử Nhân tộc, Dương Tiễn trong lòng vẫn hướng về Na Tra.

Hơn nữa, Na Tra cũng không phải là một đệ tử ngỗ ngược, chỉ cần được giáo dục tốt, nhất định có thể thay đổi.

Hoặc giả, tìm cho hắn một vị sư phụ cũng không tồi...

Lúc này, Dương Tiễn nhìn Na Tra bị thủy long vẫn quấn chặt bên cạnh, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Đúng lúc này, một đạo thanh quang lóe lên!

Giây tiếp theo, một cây búa trong sự kinh ngạc của Dương Tiễn tự

y phục xuất hiện, bay vút lên bầu trời!

"Vì sao!" Dương Tiễn trong lòng đại chấn, biết Khai Sơn Phủ lại có chỉ dẫn!

Nhìn thấy Khai Sơn Phủ đột nhiên bay đi, hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp cuốn Na Tra bay theo Khai Sơn Phủ, bám sát phía sau!

Chương 403

Dù sao Khai Sơn Phủ đối với hắn quá quan trọng.

Người khác đều biết hắn có một thần binh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nhưng lại không biết Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chính là do Khai Sơn Phủ hóa thành!

Chỉ có thực lực cường đại mới có thể nắm giữ Khai Sơn Phủ.

Còn về vị sư tôn hữu danh vô thực Ngọc Đỉnh Chân Nhân, thật sự không dạy hắn bao nhiêu thứ.

Bởi vậy mới xem trọng Khai Sơn Phủ như vậy...

Khai Sơn Phủ bay phía trước, Dương Tiễn cùng Na Tra và Hao Thiên Khuyển truy đuổi không ngừng phía sau, gió lạnh gào thét không dứt bên tai, nhanh chóng đến bầu trời khu vực trung tâm Đông Thắng Thần Châu.

Sưu!

Phía trước đột nhiên truyền ra một luồng ba động trận pháp, Khai Sơn Phủ tốc độ không giảm đột nhiên xuyên qua đại trận đó!

Dương Tiễn thấy vậy thân hình lập tức dừng lại giữa không trung, mới có thời gian để nhìn lại cảnh tượng xung quanh.

Đến khi nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, Dương Tiễn trong lòng chấn động vô cùng!

Không chỉ hắn, cả Hao Thiên Khuyển và Na Tra cùng ở trên mây lúc này nhìn cảnh vật xung quanh, trong hai mắt cũng đầy vẻ kinh dị.

Bởi vì lúc này trước mặt, ba tòa tiên đảo vô cùng to lớn, và lơ lửng trên không trung!

Dưới tiên đảo, lại có một tòa thành trì vô cùng to lớn, những bóng người phồn vinh nhỏ như kiến càng rõ ràng có thể nhìn thấy!

"...

Thánh Thành!" "Thánh Thành của Nhân tộc tu chân giả!" Chỉ thấy lúc này Dương Tiễn kinh hô lên, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì hắn rõ ràng ý nghĩa tượng trưng của nơi này, đó là nơi tập trung của tất cả tu chân giả Nhân tộc.

Ba tòa tiên đảo, lại là Đạo Tràng của vị Thánh Sư vô thượng của Nhân tộc!

Điều này bình thường không khiến hắn kinh ngạc, nhưng Khai Sơn Phủ đột nhiên bay vào trong tiên đảo, lại không bị đại trận ngăn cản, điều đó mới khiến Dương Tiễn vô cùng kinh ngạc!

Hắn luôn nghĩ, rốt cuộc ai mới có thể luyện chế Khai Sơn Phủ thần binh như vậy!

Thuật luyện thể và cảm ngộ Đại Đạo được ghi lại trong thần binh càng khiến hắn thu được nhiều lợi ích, từ đó có thể thấy sự lợi hại của tồn tại đã khắc Đạo Pháp vào thần phủ.

Giờ đây vừa nhìn, hắn cuối cùng đã hiểu ra, thần phủ hóa ra là do vị tồn tại đó luyện chế...

Cũng chính lúc này, ánh sáng của đại trận tiên đảo phía trước lưu chuyển, một nữ đồng thân mặc đạo bào liền bay ra.

"Tam vị, lão gia có lời mời." Người nói chính là tiên đồng Thanh Tĩnh, lúc này đang mỉm cười nói với Dương Tiễn.

Sau đó, đôi mắt đen láy to tròn của nàng lại nhìn Na Tra đang bị thủy long quấn quanh, trong ánh mắt ngây ngô đầy vẻ tò mò.

Dường như đang hỏi, vì sao một hài tử Nhân tộc tuổi tác tương

đương lại bị người ta trói?

Dương Tiễn nghe lời của tiên đồng Thanh Tĩnh liền giật mình tỉnh táo.

"Vâng!" Chỉ thấy hắn cung kính hành lễ đáp lại, tuy rằng đối mặt với Thanh Tĩnh chỉ là một tiên đồng nhỏ, nhưng lại vô cùng khách khí.

Bởi vì hắn rõ ràng, tiên đồng này thường xuyên ở bên cạnh vị tồn tại kia!

Lúc này, Dương Tiễn cũng không kịp suy nghĩ về việc đột nhiên diện kiến vị tồn tại kia, chỉ có thể với tâm trạng kích động đi theo tiên đồng Thanh Tĩnh vào trong tiên đảo.

Hao Thiên Khuyển ở một bên cũng ngoan ngoãn vô cùng, bước chân càng nhẹ nhàng, như sợ làm ồn bất kỳ tồn tại nào trong tiên đảo.

Còn về Na Tra?

Vẫn bị trói chặt.

Nhưng nhìn cảnh quan tiên giới trong tiên đảo, trong hai mắt hắn cũng tràn đầy ánh mắt tò mò, còn hữu ý vô ý nhìn tiên đồng Thanh Tĩnh đang dẫn đường...

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Thanh Tĩnh, họ đã đến đỉnh núi cao của tiên đảo, trên quảng trường bên ngoài cổng lớn của Công Đức Thánh Điện.

Bởi vì Lưu Nhĩ đã có dặn dò từ trước, nên Thanh Tĩnh cũng không cần thông báo gì đã dẫn Dương Tiễn và những người khác bước vào đại điện.

Trong nháy mắt, họ đã đến dưới đạo đài cao.

Dương Tiễn lúc này trợn tròn hai mắt nhìn hai bóng người trên đạo đài, một người là thiếu niên anh tuấn thân mặc huyền phục màu

vàng kim, người còn lại thì chính là Nữ Oa Nương Nương quen thuộc!

Không sai, Nữ Oa Nương Nương đang ở đây...

Nữ Oa Nương Nương đối với việc này thì khẽ mỉm cười, khiến Dương Tiễn trong nháy mắt tỉnh táo, vội vàng quỳ xuống đất hành đại lễ: "Dương Tiễn bái kiến Thánh Sư Tôn Thượng, bái kiến Nữ Oa Nương Nương!" Hao Thiên Khuyển cũng theo đó quỳ xuống đất, nhưng lại không dám phát ra một lời nào, bởi vì bị uy áp từ phía trên kinh hãi.

Càng cảm thấy lúc này mình không có tư cách mở miệng...

Còn về Na Tra?

Không sao cả, vẫn bị trói chặt.

Chương 404

"Đứng dậy đi." Giọng nói ôn hòa của Lưu Nhĩ truyền vào tai Dương Tiễn, hắn khẽ ngẩn ra, nhưng chưa từng thấy Thánh Sư lại ôn hòa đến vậy.

Sau đó, Dương Tiễn mới khẽ đứng dậy, ánh mắt hơi ngẩng lên, hướng về phía Thánh Nhân Nữ Oa với vẻ mặt cảm kích, sau đó mới dùng ánh mắt vô cùng cung kính nhìn về phía Lưu Nhĩ.

"Thánh Sư Tôn Thượng, Thần Phủ... là do Ngài?" Dương Tiễn lúc này liền mở miệng hỏi, bởi vì hắn lúc này rõ ràng nhìn thấy trong tay Lưu Nhĩ đang cầm chính là Khai Sơn Phủ!

Bởi vậy, đáp án bí ẩn về Khai Sơn Phủ, đến đây đã rõ ràng.

"Không sai, chính là do Ngô luyện chế." Lưu Nhĩ không hề có ý phủ nhận, sau đó lại nói: "Năm xưa Đại Vũ trị thủy, Ngô ban cho thần binh này để khi ngươi khai sơn đào sông, cũng là để vượt qua kiếp nạn của ngươi." Lời này vừa ra, ngay cả Nữ Oa cũng ngẩn người.

Người trong cuộc là Dương Tiễn lại càng trợn tròn hai mắt, bởi vì nếu không nghe lầm thì ý của vị Thánh Sư Nhân tộc là, trước khi hắn ra đời, Thánh Sư đã suy diễn mọi thứ.

Và sắp đặt Thần Phủ để hóa giải kiếp nạn cho hắn, để hắn có thể tu luyện đến mức này!

"Vì sao?!" Dương Tiễn trong lòng chấn động không thôi, nghi vấn không ngừng vang vọng!

Hắn không nên có tư bản lớn như vậy để Thánh Sư làm mọi thứ như vậy!

Cũng chính lúc này, Lưu Nhĩ lại nói ra một câu khiến Dương Tiễn

giận đến sôi máu. ... ...

Bồng Lai Tiên Đảo, Công Đức Thánh Điện.

Lúc này Lưu Nhĩ và Nữ Oa đang an tọa trên đạo đài, ánh mắt chú ý đến Dương Tiễn và Na Tra phía dưới.

Chỉ thấy Dương Tiễn với vẻ mặt cảm kích nhìn Lưu Nhĩ, giây tiếp theo liền trực tiếp đối với Lưu Nhĩ hành Tam Khấu Cửu Bái đại lễ!

Dương Tiễn luôn trọng tình nghĩa, nếu không cũng không thể có được sự ủng hộ trung thành của nhiều thuộc hạ như vậy, cũng sẽ không mạo hiểm nguy hiểm cực lớn để cứu mẫu thân.

Lưu Nhĩ là người luyện chế Thần Phủ, Thần Phủ lại truyền dạy cho hắn nhiều Đạo Pháp để hắn trưởng thành đến mức này, xét về tình hay lý, đều phải tôn Lưu Nhĩ làm sư phụ!

Hành đại lễ này cũng không có gì không đúng!

Còn Na Tra đang bị thủy long quấn quanh ở một bên thấy vậy thì ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Đứa trẻ bảy tuổi làm sao hiểu được nhiều đạo lý như vậy, hơn nữa, Dương Tiễn rõ ràng thấy vị trên đạo đài kia cường đại, ỷ mạnh hiếp yếu mà thôi.

Còn Lưu Nhĩ, cũng hiểu Dương Tiễn là người như thế nào, nên vô cùng an nhiên tiếp nhận đại lễ của Dương Tiễn.

Chỉ thấy hắn mỉm cười gật đầu, thần sắc tràn đầy vẻ hân hoan, sau đó mở miệng nói: "Ngươi tu Đạo Pháp của ta, tập Y Bát của ta, cũng coi như nửa đệ tử của ta rồi." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều chấn kinh.

Một tồn tại như Lưu Nhĩ nhận đồ đệ, đó là một việc lớn!

Thánh Nhân Nữ Oa nghe vậy thì vẻ mặt tươi cười, dường như Dương Tiễn là đệ tử của mình vậy.

Tiên đồng Thanh Tĩnh nghe vậy thì vẻ mặt đầy vẻ tò mò, không ngừng nhìn Dương Tiễn, dường như muốn xem hắn có gì phi phàm.

Hao Thiên Khuyển nghe vậy thì trực tiếp ngây người, trên mặt đầy vẻ kinh hỉ kích động!

Na Tra thì bình tĩnh hơn, đứa trẻ con này lúc này trong lòng chỉ có một câu nói, đó là "kệ ta liên quan gì".

Dương Tiễn nghe được lời nói thừa nhận của Lưu Nhĩ, trong hai mắt ánh lên vẻ kích động, nhưng chưa từng thấy Lưu Nhĩ lại nói ra lời như vậy ngay tại chỗ.

Nếu là người bình thường, lúc này nhất định sẽ kích động đến toàn thân run rẩy.

Nhưng Dương Tiễn lúc này sau khi kích động, lại trực tiếp quỳ xuống đất, vẻ mặt đầy hối hận.

"Bẩm Thánh Sư, Dương Tiễn hổ thẹn với Ngài, không đức vào môn hạ Thánh Sư!" Chỉ thấy Dương Tiễn quỳ trên mặt đất, trong miệng hô lớn, ngữ khí đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều không hiểu.

Phải biết rằng Hồng Hoang có vô số tu chân giả muốn cầu Đạo như vậy, Dương Tiễn vì sao lại từ bỏ cơ hội tốt như thế!

Ngay cả Nữ Oa, lúc này cũng đầy vẻ không hiểu, năm xưa nàng muốn nhận Dương Tiễn làm đồ đệ, hắn đã từ chối, và cầu xin nàng nhận muội muội Dương Thiền làm đồ đệ.

Giờ đây Đại Sư Huynh nhận hắn làm đồ đệ, vì sao hắn cũng lại từ chối?

Chỉ có Lưu Nhĩ nghe vậy khẽ mỉm cười, trực tiếp động sát ý tứ trong lòng Dương Tiễn.

Chỉ thấy hắn thanh thản nói: "Ngươi có phải cảm thấy đã bái sư Xiển Giáo trước, không muốn trở thành kẻ bất nghĩa?" Dương Tiễn nghe vậy liền giật mình ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ kinh dị, cử chỉ này cũng đã chứng minh lời nói của Lưu Nhĩ.

Hắn cảm thấy, mình đã bái sư Ngọc Đỉnh, tuy học không được bao nhiêu, nhưng một ngày làm thầy, cả đời làm cha, cho dù Lưu Nhĩ mở miệng nhận hắn làm đồ đệ, cũng không thể phụ lòng Xiển Giáo!

Nhưng điều đáng cười là, ở Xiển Giáo hắn chẳng học được gì, nhưng lại vì Khai Sơn Phủ do Lưu Nhĩ truyền xuống mà tu luyện đến mức này, bởi vậy mới hổ thẹn như vậy!

Cảm thấy mình quả thật là một kẻ vô tình vô nghĩa, cảm thấy không xứng làm đệ tử Thánh Sư!

Chương 405

Nhưng, Lưu Nhĩ đối với việc này lại không tức giận.

Ngược lại nghiêm túc nhìn Dương Tiễn, chậm rãi nói: "Kỳ thực, việc mẫu thân Dao Cơ hạ phàm nhân gian, bên trong có ẩn tình." Lời này vừa ra, Dương Tiễn đang quỳ dưới đất đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt trợn tròn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Ngay cả con mắt thứ ba giữa lông mày cũng ẩn ẩn có dấu hiệu muốn mở ra, có thể thấy hắn trong lòng kích động đến mức nào.

Giây tiếp theo, hắn phản ứng lại, lập tức hành lễ mở miệng nói: "Cầu Thánh Sư minh ngôn!" Lưu Nhĩ mới tiếp tục nói: "Mẫu thân ngươi hạ phàm, chính là do Nguyên Thủy cố ý cải thiên cơ mà ra." "Nguyên nhân rất đơn giản, đó là để đả kích cữu cữu ngươi, tiến thêm một bước phân hóa quyền lực Thiên Đình." "Nếu cữu cữu ngươi che chở mẫu thân ngươi, bất kể Thiên Điều Thiên Quy đã lập ra, vậy thì ở Thiên Đình sẽ không còn chút uy nghiêm nào." "Ép buộc hai nhà tàn sát lẫn nhau đó." "Cuối cùng cữu cữu ngươi bất đắc dĩ, mới đưa ra biện pháp giam cầm mẫu thân ngươi..." "Nhưng cũng thật thú vị, việc ngươi có thể ra đời, phải cảm tạ Nguyên Thủy, sở dĩ ngươi được Ngọc Đỉnh nhận làm đồ đệ, cũng là do Nguyên Thủy chỉ dẫn." Lưu Nhĩ chậm rãi nói ra một lượt, mỗi khi nói ra một câu, sắc thái trong hai mắt Dương Tiễn lại càng phức tạp!

Chờ khi toàn bộ lời nói kết thúc, sắc mặt Dương Tiễn đã đỏ bừng, gân xanh trên trán càng nổi lên, hoàn toàn là một dáng vẻ giận đến sôi máu.

Nghe xong lời của Lưu Nhĩ, nghi vấn tích tụ nhiều năm trong lòng hắn liền được giải đáp!

Hóa ra tất cả sự thật là như vậy!

Thảo nào mẫu thân lại đột nhiên hạ phàm, lại nhìn trúng người phụ thân bình phàm vô cùng kia...

Thảo nào Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, muốn nhận hắn làm đồ đệ...

Hóa ra tất cả, đều là do Thánh Nhân Nguyên Thủy thao túng sau lưng.

Vừa bái nhập Xiển Giáo, tôn kính Nguyên Thủy, vậy mà đối phương lại tính kế cả gia đình hắn, Dương Tiễn liền không thể kiềm chế cơn giận trong lòng!

Hắn không thể quên được nhiều năm trước, cảnh tượng hắn cùng phụ thân, đại ca, tiểu muội trốn chạy, kết quả phụ thân và đại ca mệnh tang vực sâu.

Nếu không phải hắn thức tỉnh con mắt thứ ba, cũng đã sớm trở thành một con cờ chết trong ván cờ của Nguyên Thủy rồi!

Nhưng, sống sót thì sao chứ, chẳng phải cũng là một con cờ sống mà thôi...

Hận ý trong lòng Dương Tiễn đột nhiên bùng phát, trong khoảnh khắc đó hắn hận không thể trực tiếp xông lên Xiển Giáo, giết thẳng đến Nguyên Thủy.

Nhưng hắn biết, đó là điều không thể, dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ, huống hồ ngay cả Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy hắn còn không giải quyết được!

Rốt cuộc, là vấn đề thực lực mà thôi...

Dương Tiễn trong lòng khổ sở vô cùng, sau đó nhìn lên hai vị Thánh Nhân trên đạo đài, đột nhiên khấu đầu hô lớn: “Cầu Thánh Sư

nhận con làm đồ đệ!" Nữ Oa hai mắt khẽ nheo lại, liền nhìn ra tâm tư của Dương Tiễn.

Vừa rồi còn nói hổ thẹn với Xiển Giáo, giờ đây lại thay đổi ý định, Dương Tiễn bái sư với lòng hận thù, chỉ sợ là vì muốn báo thù Xiển Giáo thôi.

Nàng trong lòng khẽ thở dài, nhưng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu...

Thực ra, Nữ Oa cũng không muốn thấy Dương Tiễn vì điều này mà thay đổi tính tình, nhưng nhân quả đã ở phía trước rồi, vì phụ tử nhà họ Dương đã mất, vì Dao Cơ vẫn bị giam cầm ở Đào Sơn, Dương Tiễn có thể không báo thù sao...

Nữ Oa với thần sắc phức tạp quay đầu nhìn về phía Lưu Nhĩ...

Chỉ thấy Lưu Nhĩ cười nói: "Ta vừa nói rồi, ngươi là nửa đệ tử của ta, trước đây cũng vậy, sau này cũng vậy." ... ...

"Ta vừa nói rồi, ngươi là nửa đệ tử của ta, trước đây cũng vậy, sau này cũng vậy." Trên Công Đức Thánh Điện, Lưu Nhĩ nhìn Dương Tiễn dưới đạo đài, chậm rãi mở miệng nói.

Ý của hắn rất rõ ràng, nửa đệ tử là nửa đệ tử, sẽ không hoàn toàn nhận Dương Tiễn làm đồ đệ.

Nhưng đối với điều này, Dương Tiễn trong lòng cũng đã mãn nguyện.

Chỉ thấy nghe lời của Lưu Nhĩ xong, hắn lập tức quỳ lạy xuống đất, trong miệng hô lớn: "Đệ tử Dương Tiễn bái kiến Sư Tôn!" Lưu Nhĩ đối với việc này khẽ gật đầu, sau đó mở miệng an ủi nói: "Kỳ thực đã xảy ra nhiều chuyện, cữu cữu ngươi trong lòng khổ hơn ai hết, nhiều chuyện Ngô cũng không nói nữa, sau này cứ vậy mà làm." Dù sao Hạo Thiên cũng là huynh đệ của hắn, Lưu Nhĩ cũng không

muốn mối quan hệ gia đình không hòa thuận, đương nhiên có thể làm được thì chỉ có thể đến mức này mà thôi.

Dương Tiễn nghe Lưu Nhĩ nhắc đến Hạo Thiên, chỉ khẽ gật đầu, nhưng những gì trong lòng hắn thì không ai biết được.

Dù sao Hạo Thiên tuy bị Nguyên Thủy ép buộc phải phán tội Dao Trì, nhưng Dương Tiễn trong lòng vẫn có oán trách với hắn.

Hắn cho rằng đối phương chỉ lo uy nghiêm của mình, chỉ lo vị trí chủ Thiên Đình, không quan tâm đến gia đình.

Nghe Lưu Nhĩ trực tiếp hỏi sau này sẽ làm thế nào, Dương Tiễn lại ngẩn ra.

Hắn quay đầu nhìn mọi người trong đại điện, sau đó thẳng thắn không chút do dự nói: "Đệ tử muốn kéo vị Thánh Nhân kia xuống khỏi vị trí, để báo thù cho toàn bộ gia đình ta!" Dương Tiễn nói một câu kinh người.

Lời này vừa ra, Nữ Oa hai mắt khẽ nheo lại, Hao Thiên Khuyển trực tiếp kinh ngốc, tiên đồng Thanh Tĩnh càng nhìn Dương Tiễn một cách kỳ lạ.

Dương Tiễn thì trực tiếp nhìn Lưu Nhĩ, cẩn thận quan sát thần sắc của hắn, trong lòng lại vô cùng căng thẳng.

Hắn biết, đáp án này một khi truyền ra, chỉ sợ toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều sẽ chấn động, chỉ sợ tất cả tu chân giả đều sẽ cho rằng hắn điên rồi!

Nhưng hắn là như vậy, hận Nguyên Thủy, hận Xiển Giáo, nhưng đạo lý cá lớn nuốt cá bé hắn rất rõ ràng.

Đối phương có thể ngang nhiên cải thiên cơ như vậy, chẳng phải vì đối phương là Thánh Nhân sao.

Muốn báo thù đối phương, Dương Tiễn cảm thấy hy vọng nằm ở vị Sư Tôn vừa bái này.

Bởi vậy hắn căng thẳng, quan tâm đến tất cả thái độ của Lưu Nhĩ đối với chuyện này.

Cũng chính lúc này, Lưu Nhĩ lại khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Tốt, vậy thì phải tu hành thật tốt mới được." "Thôi được rồi, trước hết để Thanh Tĩnh đưa ngươi đến Tàng Bảo Điện, ở đó có Đạo Pháp bí thuật do Ngô để lại, xem xem ngươi có thể học được gì không." Dương Tiễn nghe vậy, trên mặt tràn đầy vẻ động lòng.

Chương 406

Kể từ khi hạ quyết tâm muốn đối đầu với Xiển Giáo, vậy thì tu vi là số một!

Bởi vậy lúc này nghe nói có Đạo Pháp bí thuật có thể học tập, tự nhiên vô cùng hân hoan.

"Đệ tử tuân mệnh!" Chỉ thấy hắn vô cùng cung kính hành lễ hô lớn với Lưu Nhĩ, sau đó lại bái Nữ Oa một cái, mang theo Hao Thiên Khuyển đi theo tiên đồng Thanh Tĩnh rời đi.

Na Tra vẫn bị kẹt trong thủy long thấy vậy thì trực tiếp sốt ruột!

Nãi nãi nó, đã thoát khỏi vòng vây, Tiểu Gia không muốn đối mặt với hai vị trên đạo đài đó!

Na Tra thông minh tuy không hiểu thân phận của Lưu Nhĩ và Nữ Oa, cũng không biết thân phận của hai vị ấy có ý nghĩa gì.

Dù sao hắn thà đi cùng Dương Tiễn, cũng không muốn ở lại đây!

Cũng chính lúc này, Lưu Nhĩ chỉ tay về phía Na Tra, nhướng nhướng mày với Nữ Oa, trên mặt ánh lên nụ cười.

Thánh Nhân Nữ Oa liền hiểu ý.

Chỉ thấy đáy mắt nàng lóe lên một tia thẹn thùng, sau đó vung tay một cái, thủy long bao bọc Na Tra liền tiêu tán không thấy nữa.

"Tuyệt!" Na Tra thoát khỏi sự trói buộc, thân thể nhỏ bé lập tức nhảy lên, lộn một vòng giữa không trung, sau đó dưới chân lập tức xuất hiện Phong Hỏa Luân, muốn bay ra ngoài!

Đùa à!

Chính là cái gọi là thức thời giả là tuấn kiệt, Na Tra dù tuổi còn

nhỏ nhưng không ngu ngốc, tự nhiên biết chắc chắn không địch lại hai vị trên đạo đài kia.

"Chà, Tiểu Gia trốn đi không được sao?" Na Tra trong lòng thầm nghĩ như vậy, Phong Hỏa Luân dưới chân trong nháy mắt xoay tròn, thân ảnh lập tức bay về phía ngoài!

"Linh Châu Tử, tỉnh!" Tuy nhiên, đúng lúc này, một giọng nói ôn hòa truyền đến từ phía sau.

Chỉ cảm thấy giọng nói này truyền vào tai, sâu thẳm trong não dường như có một thứ gì đó bị chạm vào.

"Giọng nói này... vì sao lại quen thuộc..." Na Tra trong lòng đại chấn, thân thể giật mình đứng yên giữa không trung, chỉ thấy hắn chậm rãi quay người, nhìn về phía Thánh Nhân Nữ Oa, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Giây tiếp theo, hắn liền cảm thấy đầu đột nhiên truyền đến một trận đau nhức kịch liệt.

Chưa kịp phản ứng, một lượng lớn ký ức trong nháy tức từ sâu thẳm trong não xuất hiện, lấp đầy đại não của hắn.

Thân thể Na Tra cứng đờ, thần sắc bắt đầu biến đổi lớn.

"..." "Ta là Linh Châu Tử..." "Nương nương..." Một canh giờ sau, thân thể vẫn cứng đờ tại chỗ, sắc mặt không ngừng biến đổi của Na Tra đột nhiên khẽ lẩm bẩm, thần sắc trở nên kiên định.

Chỉ thấy hắn trước tiên nhìn cơ thể của mình, sau đó mới hoảng hốt quay đầu nhìn về phía Nữ Oa.

Giây tiếp theo, Na Tra lập tức hạ xuống đất, phủ phục quỳ xuống, trong miệng hô lớn: "Đệ tử Linh Châu Tử, bái kiến Nương Nương, bái kiến Đại Sư Bá!" Linh Châu Tử lúc này đã hoàn toàn thức tỉnh ký ức kiếp trước, đã biết rõ nguyên nhân hậu quả, liền cảm thấy hổ thẹn

về đủ thứ hành vi của một đệ tử ngỗ ngược trước đây.

Đối với Linh Châu Tử mà nói, Nữ Oa vừa là thầy vừa là mẹ, bởi vậy trong mắt Linh Châu Tử, việc xưng hô Lưu Nhĩ là Đại Sư Bá cũng là lẽ đương nhiên.

Thấy Linh Châu Tử có vẻ bối rối như vậy, Lưu Nhĩ thì khẽ trêu chọc nói: "Vừa rồi đâu có như vậy." Linh Châu Tử đối với điều này lại lộ ra nụ cười ngượng ngùng không nên có ở một đứa trẻ bảy tuổi, sau đó hành lễ nói: "Để Đại Sư Bá chê cười rồi." Để xoa dịu sự ngượng ngùng, Linh Châu Tử đã chuyển thế thành Na Tra quay đầu nhìn về phía Nữ Oa, chắp tay làm lễ nói: "Nương Nương, Ngài không phải muốn Linh Châu Tử diệt Trụ Vương sao?

Vì sao bây giờ lại để Linh Châu Tử thức tỉnh?" Nữ Oa Nương Nương nghe vậy không nói gì, quay đầu nhìn về phía Lưu Nhĩ.

"Sư huynh, sự việc đã đến nước này, xin Ngài chỉ dẫn." Nữ Oa mở miệng nói.

Sau khi thấy Dương Tiễn cũng được sắp xếp rõ ràng, trong lòng nàng vô cùng cảm khái về sự mưu lược sâu xa của Lưu Nhĩ.

Trước đây bị Tiếp Dẫn tính kế, trong cơn giận dữ đã để Tam Yêu và Linh Châu Tử hạ phàm, quả thật là đã ra một nước cờ sai.

Việc này liên quan đến Nhân tộc, giờ đây Linh Châu Tử đã thức tỉnh, Nữ Oa Nương Nương cũng không muốn nhúng tay nữa, chi bằng giao cho Đại Sư Huynh thì hơn.

"Nếu đã như vậy, Linh Châu Tử trước hết hãy trở về phàm gian diễn kịch với Xiển Giáo đi." "Không lâu sau Thái Ất Chân Nhân hẳn sẽ đến nhận ngươi làm đồ đệ." "Còn về các sự việc sau đó, Ngô tự sẽ sắp xếp Thân Công Báo đi hành sự." Lưu Nhĩ khẽ gật đầu mở miệng nói.

Nữ Oa nghe vậy lập tức đồng tình nói: "Tốt." Na Tra nghe vậy, sau khi hành lễ một lần nữa, liền quay người đi về Trần Đường Quan.

... ...

Hồng Hoang, Nhân Giới.

Trên trời, một nam hài ngồi trong lương đình ở hậu viện Trần Đường Quan nhắm mắt tu luyện, người này chính là Na Tra.

Có Dương Tiễn ngầm giúp đỡ, việc sát hại Hải Dạ Xoa đã bị xóa bỏ trực tiếp, ngoại trừ vài người ít ỏi của Long Cung biết, chuyện này cũng đã qua.

Sau khi trở về Trần Đường Quan, hắn liền luôn tu luyện.

Dù sao Na Tra hiện tại đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, lại thấy tu vi của Dương Tiễn bỏ xa mình mấy con phố, bởi vậy việc tu luyện trong thời gian ngắn có thể nói là vô cùng nỗ lực.

Đúng lúc này, trong lòng có cảm ứng, từ trong Nguyên Thần tế xuất một khối ngọc thạch phát ra ánh huỳnh quang.

Chương 407

Đây là lúc rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, Thân Công Báo đuổi theo đưa cho hắn, tác dụng tự nhiên là để tiện liên lạc sau này.

Ngọc thạch này do Lưu Nhĩ tự tay luyện chế, không chỉ có thể truyền âm vượt qua không gian thời gian, mà còn không bị người khác phát giác.

Với thực lực và tài nghệ về trận pháp Đại Đạo của Lưu Nhĩ hiện tại, ngọc thạch liên lạc luyện chế ra ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng khó lòng phát giác ba động bên trong, huống hồ là nghe trộm nội dung bên trong.

Lúc này ngọc thạch trong tay phát ra ánh huỳnh quang, chính là Thân Công Báo ở Bồng Lai Tiên Đảo xa xôi bắt đầu không an phận, muốn gây rối rồi.

Na Tra khẽ ngẩn ra, đặt ngọc thạch vào giữa lông mày, nhắm mắt lắng nghe nội dung bên trong.

Sau nửa nén hương, khóe miệng Na Tra khẽ cong lên, trong hai mắt hiện lên vẻ tinh ranh to lớn.

Chỉ thấy hắn đứng dậy, rời khỏi hậu viện, trực tiếp chạy đến tháp lầu Trần Đường Quan, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Thời tiết nóng quá, tháp lầu chắc là mát mẻ hơn nhỉ." Rất nhanh, hắn đã đến dưới tháp lầu, lúc này đang là giữa trưa, Kim Ô treo cao trên bầu trời, nóng bức vô cùng, chỉ có dưới tháp lầu có chút mát mẻ.

Thấy vậy, hắn càng hài lòng gật đầu lẩm bẩm: "Ta không biết ở đây lại có một nơi tốt như vậy." Bởi vì hắn là con trai của Lý Tĩnh, những người lính gác tháp lầu không hề có ý ngăn cản, hơn nữa đều cho rằng Na Tra chỉ là một đứa trẻ con, để hắn lên tháp lầu cũng

không có gì không ổn.

Bước chân Na Tra nhẹ nhàng, nhanh chóng đến tầng cao nhất của tháp lầu.

Chỉ thấy tầng cao nhất vô cùng rộng rãi, còn có thể nhìn bao quát cảnh tượng vạn dặm.

Khu vực trung tâm có một cái bệ, trên đó có một cây cung và ba mũi tên.

Trên cung khắc chữ "Càn Khôn Cung"; trên thân ba mũi tên khắc chữ "Chấn Thiên Tiễn".

Na Tra thấy cung tên trên bệ, đáy mắt lóe lên nụ cười không ai có thể phát giác, sau đó trong miệng tiếp tục lẩm bẩm: "Sư tôn nói ta tiên thiên bất phàm, nhưng vẫn chưa có binh khí thích hợp với ta, chi bằng bắt đầu thử từ cung tên xem sao?" Vừa nói, như đã hạ quyết tâm, hắn trực tiếp nhảy lên bệ, tay trái nắm Càn Khôn Cung, tay phải cầm Chấn Thiên Tiễn.

Giây tiếp theo, kéo căng dây cung, đột nhiên bắn một mũi tên về hướng Tây Nam!

Sau khi bắn một mũi tên, Na Tra nhíu mày, ghét bỏ nhìn Càn Khôn Cung trong tay, một tay ném nó trở lại trên bệ, trong miệng ghét bỏ nói: "Cung tên cũng chỉ có vậy thôi sao, không vui không vui!" Nói xong, hắn trực tiếp quay người rời đi, như thể hứng thú đã hết vậy.

Những người lính gác tháp lầu thấy Na Tra xuống nhanh như vậy, chỉ thầm nghĩ Tam Công Tử quả là trẻ con, một lúc thế này, một lúc thế khác.

Nhưng họ không biết, Càn Khôn Cung và Chấn Thiên Tiễn trấn áp tháp lầu ở tầng cao nhất đã được sử dụng rồi!

Nếu biết, nhất định sẽ kinh ngạc đến ngốc.

Dù sao cung tên trên đỉnh tháp là Trấn Quan Chi Bảo của Trần Đường Quan!

Lịch sử của cung tên này, phải truy tố về thời Hoàng Đế Hiên Viên, từng lập chiến công hiển hách trong đại chiến với Cửu Lê Bộ Lạc.

Nhưng truyền thừa đến nay đã không còn ai có thể sử dụng "Càn Khôn Cung" và "Chấn Thiên Tiễn".

Hôm nay, một mũi tên do Na Tra bề ngoài vô ý nhưng nội tâm cố ý bắn ra, lại phá vỡ hư không, trực tiếp xuyên thẳng đến bên ngoài Bạch Cốt Động trên Khô Lâu Sơn.

Lại thấy Bích Vân Đồng Tử, đệ tử môn hạ Thạch Cơ Nương Nương đang ngồi trên một tảng đá lớn hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt tu luyện.

Chưa kịp phản ứng, trực tiếp bị một mũi tên xuyên thủng thân thể, ngay cả Nguyên Thần cũng bị nó trực tiếp tiêu diệt. ...

Rất nhanh, sự biến mất khí tức của Bích Vân Đồng Tử đã thu hút sự chú ý của Thạch Cơ Nương Nương trong Bạch Cốt Động, nàng ra ngoài động, thấy Bích Vân Đồng Tử đã chết liền giận dữ!

Phải biết rằng Thạch Cơ Nương Nương là một Yêu Tiên đắc đạo mấy vạn năm, nguyên hình là đá, sinh ra vào thời Huyền Hoàng, nàng là đồ đệ của Thông Thiên Giáo Chủ Tiệt Giáo, tính cách cũng cực kỳ hộ đoản.

Giờ đây thấy tiên đồng bị một mũi tên bắn chết, tự nhiên giận không thể kìm.

Nàng tiến lên một bước cầm mũi tên xuyên qua Bích Vân Đồng Tử, cẩn thận quan sát liền phát hiện ba chữ "Chấn Thiên Tiễn" khắc trên thân mũi tên.

Giây tiếp theo, Thạch Cơ Nương Nương nổi giận.

"Mũi tên này trên trời dưới đất chỉ có ba chiếc, và đang ở trong Trần Đường Quan!" "Nhất định là Lý Tĩnh ra tay, đáng ghét!

Dám bắn chết tiên đồng của ta!" "Lý Tĩnh, đồ vong ân phụ nghĩa!" Thạch Cơ Nương Nương trong miệng giận dữ liên miên, hai mắt càng ánh lên quang mang đỏ lửa.

Mắng xong, dưới chân nàng mọc ra mây cầu vồng, lập tức bay về Trần Đường Quan. ... ...

Rất nhanh, Thạch Cơ Nương Nương sát khí đằng đằng đã đến trên không Trần Đường Quan.

Nhìn bao quát toàn bộ Trần Đường Quan, lửa giận trong lòng nàng không thể kiềm chế được nữa, chỉ thấy nàng hướng về phía thành trì phía dưới, trong miệng giận dữ gầm lên: "Lý Tĩnh!

Cái tên vong ân phụ nghĩa ngươi mau ra đây cho ta!" Lời này mang theo pháp lực, trực tiếp chấn động trên toàn bộ Trần Đường Quan, vang vọng không ngớt. ...

Lý Tĩnh đang ở Lý Phủ nghe vậy trong lòng đại chấn, lập tức ngự vân xuất ra, bay lên trời, liền thấy Thạch Cơ Nương Nương với thần sắc phẫn nộ.

Lý Tĩnh không những nhận thức Thạch Cơ Nương Nương, mà còn vô cùng quen thuộc.

Chương 408

Bởi vậy khi thấy Thạch Cơ Nương Nương, hắn lập tức khách khí hành lễ cung kính nói: "Không biết Thạch Cơ Nương Nương quang lâm, có điều gì đắc tội!" Đối mặt với gương mặt tươi cười của Lý Tĩnh, Thạch Cơ Nương Nương lại không hề có ý chấp nhận, ngược lại giận dữ chất vấn: "Lý Tĩnh, đừng có giả dối với ta!" "Ngươi!

Vì sao lại dùng Chấn Thiên Tiễn bắn chết tiên đồng của ta!" Vừa nói, nàng một tay ném Chấn Thiên Tiễn trong tay về phía Lý Tĩnh, mũi tên lấp lánh giọt máu dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt. ...

Lúc này, Lý Tĩnh vốn đang vô cùng ngơ ngác nghe vậy càng kinh ngạc vô cùng.

Một tay đỡ lấy Chấn Thiên Tiễn, cẩn thận quan sát chữ khắc trên thân tên, liền lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì chỉ riêng từ khí tức của mũi tên, hắn đã có thể xác nhận, đây chính là Chấn Thiên Tiễn!

"Nương Nương bớt giận!

Ta đi tháp lầu kiểm tra!" Lý Tĩnh trong lúc kinh hồn, lập tức đi về tháp lầu. ...

Hắn biết, sắp có đại sự xảy ra rồi! ... ...

Phàm gian, tháp lầu Trần Đường Quan.

Chỉ thấy Thạch Cơ Nương Nương đến tận cửa chất vấn, Lý Tĩnh lập tức cầm Chấn Thiên Tiễn lên tháp lầu.

Không ai biết, trên quãng đường ngắn ngủi cầm Chấn Thiên Tiễn bay lên tháp lầu, trong lòng Lý Tĩnh đã phức tạp đến mức nào!

Bởi vì khi cầm mũi tên Chấn Thiên Tiễn với giọt máu ở đầu tên, trong lòng hắn đã khẳng định, Chấn Thiên Tiễn trên tháp lầu không sai rồi.

Trấn thủ Trần Đường Quan nhiều năm như vậy, hắn đã sớm vô cùng quen thuộc với Càn Khôn Cung và Chấn Thiên Tiễn.

Bởi vì hắn vẫn luôn cố gắng cầm lấy Trấn Quan Chi Bảo của Trần Đường Quan, nhưng kết quả rõ ràng, ngay cả Tổng Binh Trần Đường Quan cũng không thể kéo động Càn Khôn Cung một chút nào, huống hồ là bắn ra một mũi tên.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn trong lòng kinh hãi vô cùng.

Tuy không thể kéo động Càn Khôn Cung, nhưng hắn biết ở Trần Đường Quan, có một người có thể kéo động!

Đó chính là Tam nhi tử của hắn, Na Tra!

Na Tra trời sinh thần lực, thiên tư bất phàm, lại có bản mệnh chí bảo, ngay cả Lý Tĩnh cũng không dám chắc có thể nhìn thấu tu vi của Na Tra.

Bởi vậy nếu Trần Đường Quan có ai có thể kéo động Càn Khôn Cung, bắn ra Chấn Thiên Tiễn, Lý Tĩnh cảm thấy cũng chỉ có Na Tra mà thôi!

Nhưng suy đoán này, không thể chấp nhận!

Bởi vì một khi được chứng thực, đó sẽ là một đại họa. ...

Với vạn ngàn suy nghĩ trong lòng, Lý Tĩnh trong nháy mắt đã đến trên tháp lầu, thân ảnh hạ xuống tầng cao nhất của tháp lầu, hai mắt nhìn chằm chằm vào cái bệ kia, liền kinh ngạc nhìn thấy tình hình trên bệ.

"Thật sự... chỉ còn hai mũi Chấn Thiên Tiễn!" Lý Tĩnh trong lòng

kinh hãi vô cùng, sau đó tức giận gầm lên với những người lính gác phía dưới: "Tất cả lên đây cho ta!" Rất nhanh, những người lính gác tháp lầu đều đổ dồn lên tầng cao nhất của tháp lầu.

Thấy Lý Tĩnh ôn hòa ngày thường đầy sát khí, những người lính gác này liền kinh hồn, đều thầm đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Hôm nay có ai lên tháp lầu!" Lý Tĩnh thần sắc nghiêm nghị, liếc nhìn Thạch Cơ Nương Nương vừa xuất hiện ở một bên, trong miệng giận dữ hỏi những người lính gác này.

Những người lính gác tháp lầu trước tiên giật mình.

Sau đó đều quỳ một gối xuống đất, trong miệng liên tục đáp: "Bẩm Tướng Quân, không có người nào khác ạ!" "Tướng Quân, tháp lầu bình thường rất ít người có thể đặt chân, hôm nay chỉ có Tam Công Tử đến ạ." "Đúng thế Tướng Quân, chỉ có Tam Công Tử đến hóng mát thôi..." "..." Những người lính gác này đầu óc vừa động, trong nháy mắt kể lại từng chi tiết cụ thể, trực tiếp "cung" Na Tra ra.

Tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng việc Tướng Quân yêu quý Tam Công Tử là mọi người đều biết, bởi vậy họ cho rằng lúc này nhắc đến Tam Công Tử, không chừng cơn giận của Tướng Quân có thể tiêu đi một chút.

Nhưng những người lính gác này không biết, vừa mở miệng, cơn giận trong lòng Lý Tĩnh đã bắt đầu bùng lên!

Hoàn toàn là chuyện hắn không muốn nghe nhất.

Không sai, thật sự là Na Tra...

"Đồ Lý Tĩnh tốt bụng!

Hóa ra là con trai của ngươi ra tay!" "Mau giao con trai ngươi ra đây, nếu không ta nhất định sẽ khiến toàn bộ Trần Đường Quan chôn cùng!" Thạch Cơ Nương Nương ở một bên nghe vậy, hai mắt trực

tiếp hung ác trừng Lý Tĩnh không rời, trong miệng càng nghiêm nghị nói.

Dường như sợ Lý Tĩnh đổi ý, nàng liền nói tiếp: “Nếu chống cự!

Ta nhất định sẽ gọi Sư Tôn đến để đòi cho ta một lời giải thích!” Lý Tĩnh nghe vậy trán liền trực tiếp đổ mồ hôi hột to như hạt đậu vàng, thần sắc càng khó coi đến cực điểm.

Chương 409

Bởi vì bất kể là tính mạng của bách tính Trần Đường Quan hay Sư Tôn của hắn, đều là những điểm yếu bị nàng ta nắm trúng!

Đúng thế, năm đó hắn thật sự đã chịu ân tình của Thạch Cơ Nương Nương.

Đó là năm đó hắn gặp phải bình cảnh tu luyện, cảm thấy không thể tiến thêm một bước nữa, bởi vậy trong lòng nảy sinh ý niệm hạ phàm nhập thế.

Lúc đó Thạch Cơ Nương Nương đang làm khách trong động phủ của Sư Tôn, nghe lời của Lý Tĩnh liền lập tức đồng ý với phương pháp của Lý Tĩnh, tu vi không tiến bộ, chi bằng rèn luyện trong tục thế.

Cũng chính vì có lời của Thạch Cơ Nương Nương, Sư Tôn của Lý Tĩnh mới có thể thả hắn xuống núi, đây cũng là nguyên nhân Thạch Cơ Nương Nương cho rằng Lý Tĩnh ân đền oán trả.

Lý Tĩnh, trong lòng khổ sở vô cùng.

Nhìn Thạch Cơ Nương Nương đầy sát khí, rồi lại nhìn cảnh tượng thành nội xung quanh tháp lầu, không khỏi cắn răng.

"Người đâu, đi gọi Tam Công Tử!" Lý Tĩnh thần sắc xanh mét, nghiến răng nói với thuộc hạ bên cạnh.

Rất nhanh, Na Tra dưới sự dẫn dắt của vài người lính gác đã đến tầng cao nhất của tháp lầu.

Nhìn thấy trên tầng cao nhất đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, trong mắt Na Tra tràn đầy vẻ tò mò, sau đó tiến đến trước mặt Lý Tĩnh.

“Phụ thân đại nhân, không biết gọi hài nhi đến có việc gì?” Na Tra hành lễ hỏi Lý Tĩnh.

Tuy Linh Châu Tử đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, nhưng thân thể tóc da là do cha mẹ ban cho, tự nhiên cũng vô cùng tôn kính cha mẹ kiếp này là Lý Tĩnh và Ân Phu Nhân.

Lý Tĩnh lúc này nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Na Tra, lại không hề vui mừng một chút nào.

Liếc nhìn Thạch Cơ Nương Nương đầy sát khí phía sau mình, không khỏi giận dữ gầm lên: “Nghịch tử, ai cho ngươi bắn giết tiên đồng của Thạch Cơ Nương Nương!” Lời Lý Tĩnh vừa nói ra, Na Tra lại khẽ ngẩn ra.

Nhưng không phải chỉ ngẩn ra ba hơi thở, sau ba hơi thở, Na Tra liền lộ ra vẻ kỳ dị nói: “Phụ thân đại nhân đang nói gì vậy?

Thạch Cơ Nương Nương là ai?

Tiên đồng là ai?

Con vì sao phải giết?” Lời nói không đáp mà hỏi ngược lại trực tiếp khiến mọi người có mặt ngẩn ra.

Kết hợp với vẻ ngoài nhỏ bé của Na Tra, mọi người trong lòng không khỏi kỳ lạ, thần tiễn làm sao có thể do Na Tra bắn ra?

Hoàn toàn không hợp lý!

Thạch Cơ Nương Nương nghe vậy hai mắt lại nheo lại, lúc này lửa giận trong lòng vẫn còn công tâm, trong trạng thái này Thạch Cơ Nương Nương sẽ không phát tán thiện ý.

Cũng sẽ không bị Na Tra làm cho rối trí.

Chỉ thấy nàng một tay giật lấy Chấn Thiên Tiễn trong tay Lý Tĩnh, trực tiếp đặt trước mặt Na Tra, lạnh lùng nói: “Tên này không phải do

ngươi bắn ra sao?" Na Tra nhìn Chấn Thiên Tiễn ngây người, giây tiếp theo vô cùng thành khẩn gật đầu: "Đúng, con bắn ra... nhưng..." Khi nghe Na Tra thừa nhận đã ra tay, Lý Tĩnh không khỏi nhắm hai mắt lại, trong mắt tràn đầy vẻ hối hận.

Cũng chính lúc này, Na Tra vừa mới thành khẩn đáp lời lại tay phải vung lên, trực tiếp ném Càn Khôn Quyển về phía Thạch Cơ Nương Nương!

"Phóng túng!" Thạch Cơ Nương Nương trong miệng giận dữ hô.

"Dừng tay!" Lý Tĩnh thấy vậy giận dữ hô.

Giây tiếp theo, Càn Khôn Quyển đã đến trước mặt Thạch Cơ Nương Nương, lấp lánh kim quang và phát ra nhiệt độ nóng bức kinh người.

Thạch Cơ Nương Nương đối với điều này thần sắc không hề thay đổi, tay phải vung lên, hướng về phía Càn Khôn Quyển chụp tới. ... ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong cung điện phía sau Công Đức Thánh Điện.

Lúc này Thân Công Báo và Dương Tiễn đang an tọa ở đây.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Dương Tiễn đã học được không ít điều mới ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Điều khiến hắn kích động nhất, là dưới sự truyền thụ của Lưu Nhĩ, cuối cùng đã có được thuật luyện thể càng huyền ảo cao thâm hơn.

Một lần đã đột phá tu vi nhục thân lên cảnh giới Đại La Kim Tiên, điều này ở Hồng Hoang đã là hiếm có.

Tương tự như vậy, Thân Công Báo cũng thế, sau khi được Lưu

Nhĩ giáo đạo, tu vi của hắn cũng tiến triển vượt bậc, cũng đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuy rằng ở Bồng Lai Tiên Đảo tu vi xếp cuối, nhưng cũng khiến Thân Công Báo kích động vô cùng.

Hắn biết, lựa chọn của mình không hề sai!

Việc này ở Xiển Giáo nhất định không thể khiến tất cả có tốc độ tu luyện khủng khiếp như vậy!

"Sư huynh, vì sao lại muốn liên lụy Tiệt Giáo?" Lúc này, Dương Tiễn không hiểu nhìn Thân Công Báo.

Chương 410

Vừa rồi hắn thấy Thân Công Báo trực tiếp truyền tin cho Na Tra, bảo hắn kéo Thạch Cơ Nương Nương vào cuộc.

Phải biết rằng, Thạch Cơ Nương Nương chính là đệ tử của Tiệt Giáo.

Tuy Dương Tiễn muốn báo thù không sai, nhưng cũng không vì thế mà làm hại người vô tội, nếu không thì có gì khác biệt với Nguyên Thủy âm hiểm vô cùng kia?

Nghe lời của Dương Tiễn xong, Thân Công Báo ở một bên lại cười.

Hắn đã từ Sư Huynh của mình biết được câu chuyện thân thế của Dương Tiễn, cũng hiểu Dương Tiễn là người như thế nào.

Biết đối phương có tấm lòng chân thật, không muốn dùng âm mưu thủ đoạn.

Nhưng đối với điều này hắn cũng không phản cảm, dù sao mỗi người hành sự khác nhau, nếu có thể hắn cũng hy vọng mỗi đối thủ đều là người quang minh chính đại.

Dù sao tiểu nhân khó phòng.

Quay lại chuyện chính, sau khi cười, hắn liền mở miệng giải thích: "Sư đệ không cần bận tâm, Thần Tiên Sát Kiếp vốn không thể thiếu việc của Tiệt Giáo, việc này cũng được Sư Tôn đồng ý." "Hơn nữa, nếu kế hoạch thành công, Tiệt Giáo không chừng sẽ cảm kích chúng ta." Nghe Thân Công Báo nói vậy, Dương Tiễn khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều nữa.

Tuy trong lòng không muốn như vậy, nhưng cũng không vì thế mà

phá hoại hành động của Thân Công Báo.

Thân Công Báo đặt thần sắc của Dương Tiễn vào trong lòng, trên mặt không khỏi nở một nụ cười bất đắc dĩ, sau đó đứng dậy nói: "Kế hoạch đã bắt đầu rồi, ta cũng nên động thân đi giúp Thạch Cơ một tay." Nói xong, thân ảnh hắn lóe lên, hóa thành lưu quang rời đi.

Chỉ còn Dương Tiễn một mình ở trong cung điện, chỉ thấy hắn khẽ lắc đầu, lại tiếp tục tu luyện.

Còn về việc Thân Công Báo đi giúp Thạch Cơ làm gì, tự nhiên là để sát nhân rồi. ... ...

Trở lại Trần Đường Quan.

Na Tra đột nhiên ra tay với Thạch Cơ, khiến tất cả mọi người có mặt đều không kịp trở tay.

Nhưng Thạch Cơ vốn đã đầy lòng phẫn nộ, bởi vậy trong khoảnh khắc Na Tra ra tay liền phát giác.

Chỉ thấy tay phải nàng ánh lên màu xanh biếc, trực tiếp chụp lấy Càn Khôn Quyển đang lao tới.

Trong khoảnh khắc tiếp nhận, Thạch Cơ trong lòng đại chấn, không ngờ Na Tra tuổi nhỏ lại có khí lực như vậy, không dễ dàng gì có thể trấn áp được hắn.

Na Tra thấy vậy cũng thầm nghĩ tu vi của Thạch Cơ bất phàm, lại một lần nữa vung Hỗn Thiên Lăng về phía Thạch Cơ.

Lại thấy Thạch Cơ thần sắc bình tĩnh, lại lần nữa đưa tay ra chặn lấy Hỗn Thiên Lăng đang cuốn tới.

"Tiểu nhi!

Ngươi có thể có bao nhiêu Pháp Bảo!

Cứ việc dùng hết đi!" Thạch Cơ đầy vẻ trào phúng nói với Na Tra,

nhưng trong lòng nàng lại không hề bình tĩnh, bởi vì Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng phẩm giai đều vô cùng bất phàm.

Nếu để Na Tra tu luyện thêm vài năm nữa, nàng thật sự không có tự tin đối kháng với Na Tra.

Cũng chính lúc này, Na Tra vốn đang sát khí ngút trời lại dừng thân thể, quay người bỏ chạy!

Trong lúc bỏ chạy hắn hô lớn: "Tuyệt, ta đi tìm Sư Tôn của ta đây!

Để Tiểu Gia đợi đấy!" "Lý Tĩnh!

Chuyện này sau này không liên quan đến ngươi!" Thạch Cơ Nương Nương thấy vậy ném lại một câu nói cho Lý Tĩnh, liền đuổi theo Na Tra.

Lý Tĩnh ngẩn người tại chỗ, nhìn bóng người dần đi xa, tâm trạng trong lòng vô cùng phức tạp.

Sự việc đã đến nước này, với tu vi của hắn, muốn đuổi theo cũng không kịp rồi.

Nhưng là một người phụ thân, làm sao có thể để con cái của mình bị người khác sát hại!

Hắn không chần chừ nữa, vội vàng thi triển độn thuật, bay về hướng Na Tra và Thạch Cơ Nương Nương đi xa. ... ...

Mặc dù Na Tra điên cuồng vận chuyển Phong Hỏa Luân, nhưng tu vi của hắn kém Thạch Cơ quá nhiều.

Bởi vậy dù Na Tra dẫn trước, khoảng cách giữa hai người không ngừng bị rút ngắn.

Rất nhanh, hai người một trước một sau bay đến trên không một dãy núi, Thạch Cơ Nương Nương cách Na Tra đã không đủ một dặm.

"Tên khốn nhà ngươi đứng lại cho ta!" Thạch Cơ Nương Nương

gầm lớn về phía trước, trên người đột nhiên bùng phát ra một luồng sát khí.

Chương 411

Cũng chính lúc này, một giọng nói xuất hiện từ phía sau.

"Đạo hữu xin dừng bước!" Giọng nói này vừa xuất hiện, liền có một luồng yêu khí ngút trời, trực tiếp chặn Thạch Cơ Nương Nương lại.

Thạch Cơ Nương Nương trong lòng kinh ngạc, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Lập tức thấy một đạo nhân cưỡi hắc điểm hổ xuất hiện phía sau mình, yêu khí khủng bố chính là từ trên người hắn tán phát ra.

Thạch Cơ Nương Nương nhìn bóng Na Tra dần khuất dạng, hung ác giận dữ nói với người kia: "Kẻ nào?

Vì sao lại muốn ngăn cản ta!" "Tại hạ Thân Công Báo, xin kiến Thạch Cơ Đạo hữu." Người đó chính là Thân Công Báo, chỉ thấy lúc này hắn đầy vẻ tươi cười hành lễ với Thạch Cơ Nương Nương, khí tức trên người cũng đột nhiên thu liễm.

Cái gọi là đánh người không đánh kẻ cười, thấy Thân Công Báo khách khí như vậy, Thạch Cơ Nương Nương cũng chỉ có thể tạm thời đè nén lửa giận, cũng đáp lễ hỏi: "Không biết Đạo hữu có việc gì?" "Tại hạ có việc quan trọng muốn nói chuyện với Thạch Cơ Đạo hữu, không biết Đạo hữu có bằng lòng không." Thân Công Báo vẫn vô cùng lễ phép nói.

Nhìn Thân Công Báo như vậy, lại cảm nhận khí tức vừa rồi của đối phương, Thạch Cơ trong lòng tuy không muốn, nhưng cũng không tiện từ chối, chỉ trong lòng đề phòng nói: "Được." Thấy Thạch Cơ đồng ý, Thân Công Báo khẽ mỉm cười, tay phải vung lên trực tiếp ném ra một trận bàn, một Tiên Thiên Đại Trận đột nhiên bao trùm lấy

họ, che giấu thiên cơ. ...

Một nén hương sau, đại trận được Thân Công Báo thu hồi, Thạch Cơ Nương Nương sau khi cung kính hành lễ với Thân Công Báo, liền bay về hướng Na Tra đã bỏ chạy.

Thân Công Báo gật đầu cười, cũng ngự hắc điểm hổ đi theo phía sau nàng. ...

Còn về việc hai người vừa nói chuyện gì bên trong, cũng chỉ có Thạch Cơ và Thân Công Báo biết. ... ...

Lúc này Na Tra, thì xuất hiện bên ngoài Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động.

Nơi này, chính là động phủ của Thái Ất Chân Nhân. ...

"Sư Tôn, cứu mạng!" Chỉ thấy Na Tra vừa xuất hiện, ngửa mặt lên trời hô lớn. ...

Nhưng Na Tra tấn công lén Thạch Cơ Nương Nương không thành công, một đường chạy trốn, cuối cùng cũng chạy đến bên ngoài Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động.

Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động, chính là nơi động phủ của Thái Ất Chân Nhân Xiển Giáo.

Dù sao tuy là đệ tử Xiển Giáo, nhưng cũng không thể cứ mãi ở Côn Luân Sơn Đạo Tràng.

Mức độ linh khí nồng đậm của Càn Nguyên Sơn tuy không thể sánh bằng Côn Luân Sơn, nhưng cũng là một tiên cảnh, cổ thụ sừng sững, linh khí lượn lờ không dứt.

Về phần Na Tra.

Sau khi xuất hiện trên không Kim Quang Động, hắn trước tiên quay người nhìn về phía sau.

“Hắc hắc, Thân Công Báo thật sự đã thu phục được Thạch Cơ Nương Nương rồi.” Na Tra trong lòng tự lẩm bẩm, biết kế hoạch đã thuận lợi.

Sau đó lại quay người đối mặt với Kim Quang Động, nhìn dấu vết trận pháp ẩn hiện bên ngoài động phủ, Na Tra hít sâu một hơi, cuối cùng đột nhiên hô lớn: “Sư Tôn cứu mạng!” Vừa nói, thân thể hắn ầm một tiếng rơi xuống mặt đất, trực tiếp khiến toàn bộ mặt đất chấn động không ngừng, bụi đất cuồn cuộn!

Động tĩnh lớn như vậy, trực tiếp khiến nhiều loài chim bay thú chạy trên Càn Nguyên Sơn hoảng sợ bỏ chạy.

Kim Quang Động cũng đột nhiên xuất hiện động tĩnh!

Chỉ thấy một thân ảnh mập mạp từ trong Kim Quang Động lóe ra, với vẻ mặt kinh ngạc nhìn Na Tra đang nằm trên mặt đất.

“...Na Tra!” Thái Ất Chân Nhân nhìn Na Tra kinh hô, thần sắc đầy vẻ kinh dị.

Tuy Na Tra đã lớn, nhưng hắn có thể nhận ra từ khí tức.

Hơn nữa hắn cũng chỉ nhận Na Tra làm đệ tử như vậy, ngoài Na Tra ra còn ai sẽ gọi hắn là Sư Tôn chứ.

Thái Ất không hiểu, vốn định xuống núi giáo đạo Na Tra, không ngờ lại gặp mặt sư đồ theo cách này?

Rốt cuộc là chuyện gì!

“Sư Tôn!

Cứu mạng, đệ tử bị Thạch Cơ truy sát, Phụ thân đại nhân bảo đệ tử đến cầu cứu Sư Tôn!” Na Tra từ trong hố đất bò ra, vô cùng thê lương kêu lớn với Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân nghe vậy giận dữ.

Tuy không thích đệ tử này, tuy bất đắc dĩ mới nhận đệ tử này.

Nhưng một khi đã là đệ tử của mình, có thể để người khác bắt nạt sao?

Chương 412

Chẳng lẽ Thái Ất Chân Nhân ngay cả đệ tử cũng không bảo vệ được sao?

Hắn lập tức đỡ Na Tra dậy, sau đó giận dữ nói với Na Tra: "Chuyện cụ thể sau này nói, còn Thạch Cơ đâu?" Na Tra yếu ớt giơ tay chỉ về phía trước, trong miệng bi phẫn nói: "Sư Tôn, Người hãy đi cứu Phụ thân của con, Phụ thân của con đã liều mạng bảo vệ con, nhưng Thạch Cơ Pháp Lực cao cường, Phụ thân của con nhất định không thể ngăn cản được đâu." "Gì?

Thạch Cơ dám làm như vậy!" Thái Ất Chân Nhân trong lòng đại nộ, ba người con của Lý Tĩnh đều bái nhập Xiển Giáo, có thể nói có duyên lớn với Xiển Giáo, nếu Lý Tĩnh chết rồi, hắn còn mặt mũi nào về Xiển Giáo?

Sau đó hắn liền tế xuất Cửu Long Thần Hỏa Tráo vừa mới luyện hóa thành công, chiến ý không khỏi dâng trào.

"Đi!

Theo ta trở về cứu Phụ thân!" "Vi Sư nhất định sẽ làm chủ cho ngươi!" Thái Ất Chân Nhân vừa nói, liền một tay kéo Na Tra, dưới chân mọc ra mây mù nồng đậm, mang theo hai người bay về hướng Trần Đường Quan.

Trên đường, Thái Ất Chân Nhân như nhớ ra điều gì đó, lấy ra một viên đan dược cho Na Tra.

"Mau, đây là đan dược trị thương của Xiển Giáo, dùng trước đi." Na Tra nhận lấy, cảm nhận bên trong không có gì bất thường, liền một hơi nuốt xuống.

Thái Ất Chân Nhân lại giơ tay phải lên, đầu ngón tay bắt đầu lượn lờ một đạo hồng quang, nói với Na Tra: "Ta vốn định đợi ngươi trưởng thành mới truyền công pháp, giờ đây ngươi đã trưởng thành, truyền cho ngươi là vừa hay!" Vừa nói, hồng quang từ đầu ngón tay bay lên không trung, trực tiếp hướng về giữa lông mày của Na Tra.

Na Tra hai mắt khẽ nheo lại, nhưng không cảm thấy bất kỳ sát ý nào, mới tiếp nhận hồng quang, nhưng trong lòng hắn lại cực kỳ đề phòng, trực tiếp nuốt chửng hồng quang.

Hắn mới biết, đó thật sự là một đạo thần thông bí thuật, tên là [Tam Đầu Cửu Tí].

Na Tra trong lòng mừng rỡ, sau đó trực tiếp thu liễm tâm thần, bắt đầu chìm đắm trong ý cảnh cảm ngộ thần thông.

Thái Ất Chân Nhân thấy vậy, khẽ gật đầu, sau đó dụng tâm khống chế mây mù, cấp tốc bay về Trần Đường Quan.

Cũng chính lúc này, một đạo thanh quang từ dưới không trung xông lên, trực tiếp đánh tan đám mây mù đang bay nhanh!

Thái Ất Chân Nhân không ngờ tới, trực tiếp bị thanh quang đánh cho ngớ người, đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó vội vàng mang theo Na Tra ổn định thân mình giữa không trung.

"Kẻ nào!

Dám đánh lén Bản Chân Nhân!" Thái Ất Chân Nhân gầm lớn về phía dưới, trong tay giật mình hiện ra một thanh bảo kiếm, tức giận vung xuống phía dưới!

Một đạo bạch quang như cầu vồng xuất ra, trực tiếp phá hủy ngọn núi cao phía dưới, dãy núi chấn động không ngừng, bụi đất cuồn cuộn.

"Thái Ất!

Oai phong thật lớn, đệ tử ngươi dạy dỗ lại giết đạo đồng của ta!" Lúc này, một đạo thanh quang xông lên trời, hóa thành một thân ảnh, chính là Thạch Cơ Nương Nương tay cầm bảo kiếm.

Lúc này nàng dường như đã quên mất mình là người ra tay đánh lén trước, trực tiếp chất vấn Thái Ất Chân Nhân nói.

Thái Ất Chân Nhân thấy người kia càng giận dữ: "Thạch Cơ!

Na Tra chính là đệ tử của Ngô, giết đạo đồng thì sao?

Chẳng qua chỉ là một đạo đồng mà thôi, muốn tìm người, trước hết hãy đi hỏi Sư Tôn của ta có đồng ý hay không!" Thạch Cơ Nương Nương nghe vậy thì cười khẩy không thôi, trên mặt đầy vẻ trào phúng.

"Thái Ất, ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Động một chút là chỉ biết lôi Thánh Nhân ra?

Hôm nay ta muốn báo thù cho đạo đồng của ta, ngươi muốn ngăn cản ta sao?" Thạch Cơ Nương Nương vừa nói, bảo kiếm cũng bùng phát ra thanh quang, phong mang tất lộ.

Thái Ất Chân Nhân thấy vậy nói: "Thạch Cơ!

Lúc này đang là Thần Tiên Sát Kiếp, Na Tra là đệ tử của Xiển Giáo Ngô, càng là đệ tử được Sư Tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân coi trọng, sắp sửa phò trợ Khương Tử Nha thuận ứng Thiên Đạo hành sự, cho dù ngươi giết đạo đồng, đó cũng là thiên số như vậy!" "Thiên số!

Nếu đã như vậy, hôm nay ta giết ngươi cũng là thiên số!" Thạch Cơ Nương Nương đại nộ, lời nói của Thái Ất Chân Nhân thật sự đã kích thích nàng, nàng trực tiếp vung kiếm này ra, kiếm khí ầm ầm lao thẳng vào Thái Ất.

Thái Ất vội vàng cầm kiếm ngang ra đỡ, cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, cũng đại nộ rồi.

"Là đệ tử Tiệt Giáo, vậy mà dám đối xử với Xiển Giáo ta như vậy!

Hôm nay ta sẽ thí sát ngươi, sau đó sẽ đưa thi thể ngươi đến Kim Ngao Đảo chất vấn Sư Thúc!" Thái Ất vừa nói, trực tiếp tế xuất Cửu Long Thần Hỏa Tráo, ném về phía Thạch Cơ!

Cảm nhận sát khí của Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Thạch Cơ trong lòng kinh hãi, cũng vội vàng tế xuất Bát Quái Long Tu Khăn, đối kháng với Cửu Long Thần Hỏa Tráo!

Tuy nhiên, Cửu Long Thần Hỏa Tráo là do Nguyên Thủy Thánh Nhân luyện chế, uy lực phi phàm, chỉ trong ba hiệp, Bát Quái Long Tu Khăn liền thần quang ảm đạm, thật sự không địch lại.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo liền lửa quang bốc lên dữ dội, trực tiếp bao trùm lấy Thạch Cơ Nương Nương, bên trong còn có chín con hỏa long gầm thét, khí tức nóng bức phi phàm. ...

Nhưng Thạch Cơ thấy vậy lại không hề có chút sợ hãi, nàng từ trong lòng lấy ra một vật...

Một luồng ý lạnh băng đột nhiên quanh quẩn quanh thân nàng, xua tan mọi độc tố nóng bức.

Trong nội điện Ngọc Hư Cung tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thánh Nhân đang luyện chế Linh Bảo mới thì bỗng cảm thấy tâm quý, khiến thần niệm dao động.

Một tiếng "Oanh!" vang lên.

Nguyên Thủy luyện khí luôn chú trọng từng chi tiết nhỏ, chỉ một chút sai sót, dù là Thánh Nhân cũng khó lòng vãn hồi.

Chương 413

Chính sự ảnh hưởng kia đã khiến Linh Bảo đang luyện chế dở dang vỡ nát thành từng mảnh!

Sát na, cả Ngọc Hư Cung chấn động!

Từng đệ tử Xiển giáo với thần thức nhạy bén lập tức xuất hiện trước cửa điện của Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Nhìn cánh cửa điện bị phá nát một lỗ lớn, các đệ tử Xiển giáo vừa xuất hiện đã vội vã xông vào.

"Sư tôn!" "Có chuyện gì vậy?" "Luyện khí thất bại sao?" Các đệ tử Xiển giáo nhìn thấy cảnh tượng tan hoang trong điện.

Linh Bảo luyện chế thất bại, cộng thêm tâm thần Nguyên Thủy bị ảnh hưởng, uy lực bùng nổ phi phàm, ngay cả đại trận hộ điện cũng bị phá hủy tan tành.

Điều khiến các đệ tử Xiển giáo kinh biến nhất là Nguyên Thủy Thánh Nhân lúc này cau mày, sắc mặt dị thường.

Dù Linh Bảo nổ tung không làm Nguyên Thủy bị thương, nhưng chuyện gì có thể khiến Sư tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân thất sắc đến vậy?

"Kỳ lạ!

Rốt cuộc là chuyện gì?" "Vì sao ta lại cảm thấy tâm quý, vì sao lại không thể suy diễn được một chút tường tình nào?" Nguyên Thủy Thánh Nhân lúc này không ngừng lẩm bẩm, ánh mắt lộ rõ vẻ khác thường.

Ba hơi thở sau, Nguyên Thủy Thánh Nhân mới chính thức nhìn các đệ tử Xiển giáo trước mặt.

“Vi sư cảm thấy không ổn, các ngươi hãy nhanh chóng đi khám sát Côn Luân Sơn, xem có phát hiện ra chỗ dị thường nào không!” Nguyên Thủy Thánh Nhân nghiêm nghị dặn dò các đệ tử.

“Vâng!” Các đệ tử Xiển giáo đồng thanh đáp lời, nhìn thấy vẻ nghiêm túc của Nguyên Thủy, họ cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc.

Nhanh chóng, các đệ tử rút lui, trong điện lại chỉ còn mình Nguyên Thủy Thánh Nhân.

“Cái tâm quý này rốt cuộc là sao…” “Chẳng lẽ có kẻ muốn ra tay với ta?” Nguyên Thủy Thánh Nhân nhìn mọi thứ tan hoang trong điện, không khỏi trầm giọng tự lẩm bẩm, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Ngài đâu biết rằng, khi thôi diễn thiên cơ, đã có một luồng năng lượng bao phủ toàn bộ Côn Luân Sơn, quấy nhiễu thiên cơ… Luồng năng lượng đó, tự nhiên là do Lưu Nhĩ phát ra. …… Bên Na Tra.

Lúc này, Na Tra vẫn ngoan ngoãn ở sau lưng Thái Ất Chân Nhân, đang lĩnh ngộ thần thông mới vừa có được.

Thái Ất Chân Nhân thì tế xuất Cửu Long Thần Hỏa Tráo, không ngừng áp chế Thạch Cơ Nương Nương.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo quả không hổ là Linh Bảo do Nguyên Thủy luyện chế, chỉ vài chiêu sau đã đánh cho Bát Quái Long Tu Khăn của Thạch Cơ Nương Nương ảm đạm thất sắc, trực tiếp rơi xuống vô lực.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo khí thế càng mạnh mẽ, uy lực không giảm mà tiếp tục công kích Thạch Cơ Nương Nương.

Trong đó, còn có chín con Cự Hỏa Long cùng nhau gào thét, thanh thế kinh người!

Thạch Cơ Nương Nương thấy vậy lại không hề hoảng sợ, chỉ

thấy nàng ta lấy ra một vật từ trong ngực, tức khắc một luồng ý lạnh băng bao phủ toàn thân, cảm giác nóng cháy trong không khí lập tức bị tiêu trừ!

Chính là Tiên Thiên Huyền Thủy Tráo, bảo vật do Thân Công Báo tặng cho Thạch Cơ, vừa vặn khắc chế Cửu Long Thần Hỏa Tráo!

Có Tiên Thiên Huyền Thủy Tráo gia trì, Thạch Cơ Nương Nương không còn sợ hãi độc hỏa của Thần Hỏa Tráo nữa, nàng không lùi mà tiến, trực tiếp lao lên trời cao, vung bảo kiếm đánh thẳng vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo, khiến nó bay ngược trở lại!

Thái Ất Chân Nhân thấy vậy trong lòng đại chấn, phải biết đó là Linh Bảo do Nguyên Thủy Thánh Nhân luyện chế, làm sao có thể dễ dàng bị khắc chế như vậy?

Nhưng lúc này Thạch Cơ Nương Nương đã cầm kiếm sát phạt, không cho phép ngài suy nghĩ nhiều, Thái Ất Chân Nhân cũng vội vàng cầm kiếm xông lên giao chiến với nàng.

Tuy nhiên, hai người giao chiến chưa được mấy chiêu, Thạch Cơ Nương Nương lại có động thái mới.

Chỉ thấy Thạch Cơ Nương Nương vung tay phải, một cây cự tiễn hai đầu Giao Long từ Nguyên Thần tế xuất, đó chính là Linh Bảo thứ hai Thân Công Báo tặng cho Thạch Cơ Nương Nương: "Giao Long Tiễn".

Giao Long Tiễn tức khắc biến hóa, trực tiếp biến thành hai con Giao Long một xanh một đỏ, song Giao Long đầu đuôi quấn quýt, đột nhiên bay thẳng về phía Thái Ất Chân Nhân!

Thái Ất thất thần trong chốc lát đã bị Giao Long quấn chặt, tức khắc mất đi một cánh tay.

Trong nháy mắt, thân thể mập mạp của Thái Ất đã bị Giao Long

chặt đứt thành mấy đoạn!

Nguyên Thần của Thái Ất Chân Nhân thì bảo lưu lại, trực tiếp bay về phía Tử Tiêu Cung, nhanh chóng bị Phong Thần Bảng treo lơ lửng tại Tử Tiêu Cung hấp thu.

Đến đây, Thái Ất Chân Nhân đã lĩnh cơm hộp, ngay cả thần thông cũng không kịp thi triển.

Thạch Cơ Nương Nương thấy vậy, liếc nhìn Na Tra vẫn đang tu luyện, trong lòng lóe lên một tia sát ý.

Nhưng nghĩ đến lời của Thân Công Báo, nàng liền thu hồi sát ý, trực tiếp quay người bay về phía Kim Ngao Đảo!

Dù sao, giết chết Thái Ất Chân Nhân là một sự kiện trọng đại, nàng phải thông báo cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Và, theo dự đoán của nàng, Nguyên Thủy hẳn sẽ sớm phát giác, đến lúc đó trực tiếp ra tay báo thù thì không kịp.

Đợi sau khi nàng rời đi, Na Tra liền tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, cũng không nói hai lời, lập tức đi về phía Trần Đường Quan.

Chuyện lớn sắp xảy ra rồi, hắn không thể xen vào.

Thân Công Báo vẫn luôn ẩn mình ở xa thấy vậy, cũng hài lòng gật đầu, quay người bay về phía Bồng Lai Đảo. …… Bên Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Chương 414

Thái Ất vừa chết không lâu, dưới sự khống chế của Lưu Nhĩ, tất cả thiên cơ tức khắc hiển hiện, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn đang thôi diễn lập tức nhận ra!

Cái chết của Thái Ất, trở thành người đầu tiên trên Phong Thần Bảng, cũng có nghĩa là Phong Thần Đại Chiến đã bắt đầu.

Lúc này, ngài cũng cảm ứng được thủ phạm chính giết Thái Ất là Thạch Cơ đã trở về Kim Ngao Đảo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận không thể át, Thái Ất tuy bình thường không đứng đắn, nhưng cũng là đệ tử mà ngài yêu mến!

Hơn nữa, dù sao đi nữa, đệ tử của ngài bị người khác giết, ngài tuyệt đối không thể bỏ qua.

Ngay lập tức, Nguyên Thủy Thánh Nhân triệu tập tất cả đệ tử Xiển giáo, hùng hổ kéo về phía Kim Ngao Đảo!

Bên Thông Thiên.

Lúc này ngài cũng đã nghe rõ mọi chuyện nhân quả của Thạch Cơ Nương Nương.

Biết Thạch Cơ đã giết Thái Ất, Thông Thiên Giáo Chủ lại không hề có chút ý phẫn nộ nào.

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Ất Chân Nhân lên Phong Thần Bảng thật không trách ai được, dạy đệ tử thì phải gánh chịu nhân quả.

Không có bản lĩnh thì đừng làm trò mất mặt chứ.

Mười hai Kim Tiên của Xiển giáo, thực lực ngay cả Thạch Cơ

cũng không bằng, bị giết thì trách ai?

"Thông Thiên!

Ngươi ra đây cho ta!" Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ trên không Kim Ngao Đảo vang vọng, không ngừng lan tỏa.

Kèm theo đó là uy áp khủng bố ầm ầm giáng xuống, đè ép đại trận hộ giáo Kim Ngao Đảo chấn động không ngừng… Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy sắc mặt đột nhiên nổi giận, tuy lần trước đã cãi nhau với Nguyên Thủy, nhưng ngài không ngờ đối phương lại không hề nể mặt đến vậy!

Làm như thế này, nếu không bảo vệ Thạch Cơ, làm sao có mặt mũi lập Tiệt giáo nữa!

Nghĩ vậy, thân ảnh ngài chợt lóe, bay về phía trời cao… Đạo trường Tiệt giáo, Kim Ngao Đảo.

Hòn đảo này được bao bọc bởi vô số đại trận, từng đạo quang ảnh ẩn hiện xung quanh.

Các trận pháp này chính là do Thông Thiên Giáo Chủ tự tay bố trí.

Với tài năng trận pháp phi phàm, ngài tự nhiên phải xây dựng đại trận hộ giáo của đạo trường mình kiên cố như thành đồng.

Có thể nói, dưới sự gia trì của nhiều đại trận như vậy, ngay cả khi Thông Thiên không tọa trấn Kim Ngao Đảo, cũng có thể phòng ngự Thánh Nhân trong một thời gian.

Đương nhiên, nếu chỉ dựa vào đại trận để chống lại công kích của Thánh Nhân, thì đại trận của Thông Thiên vẫn còn thiếu một chút hỏa hầu.

Nhưng có đại trận gia trì như vậy, các đệ tử Tiệt giáo khi ở trong đạo trường cũng vô cùng yên tâm.

Bởi lẽ, hỏi khắp thiên hạ này, ai lại không biết điều mà dám tấn công đạo trường Tiệt giáo, ngay cả Thánh Nhân cũng không dễ dàng làm vậy.

Tuy nhiên, điều mà các đệ tử Tiệt giáo không ngờ tới, là hôm nay thực sự có người đến gây rối.

"Thông Thiên!

Ngươi ra đây cho ta!" Chỉ thấy một giọng nói đầy uy nghiêm từ trên trời Kim Ngao Đảo vang lên.

Kèm theo đó là một luồng uy áp khủng bố, Thánh Nhân chi uy trực tiếp đè nát tất cả đại trận hộ giáo của Tiệt giáo, khiến chúng chấn động không ngừng.

"Chuyện gì vậy!" "Thánh Nhân tấn công?

Có Thánh Nhân muốn công đánh giáo ta?" "Không phải là giọng của Sư bá sao?

Sao lại thế này?" "Mau!

Triệu tập tất cả sư huynh đệ!

Bảo vệ thật tốt đại trận!" "Hừ!

Ta cũng đã sớm không ưa Xiển giáo!

Nếu dám, ta sẽ cho từng kẻ một chết!" Tất cả đệ tử Tiệt giáo tức thì kinh hãi, sau đó phản ứng lại, nhao nhao xông lên trời, lập tức nhìn thấy vô số nhân ảnh đang hùng hổ bên ngoài đại trận.

Người dẫn đầu, chính là Sư bá Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Trước đây khi ba giáo Xiển, Tiệt, Nhân tụ tập, họ đã từng gặp vị Sư bá này.

Nhưng khác biệt là, lúc này vị Sư bá kia toàn thân phát ra sát khí

khủng bố, khiến người nhìn thấy phải dừng bước, không khỏi run rẩy!

Nhưng không ai vì thế mà sợ hãi.

Họ đều biết Xiển giáo vẫn luôn coi thường Tiệt giáo, nhưng vì đều là huynh đệ giáo phái, nên cũng không mấy để tâm.

Nhưng nếu Xiển giáo cho rằng Tiệt giáo có thể tùy ý chà đạp, thì đó là điều tất cả đệ tử Tiệt giáo tuyệt đối không đồng ý.

Thánh Nhân thì sao?

Chương 415

Sư tôn của họ cũng là Thánh Nhân!

Còn về những đệ tử Xiển giáo ngạo mạn kia, vạn tiên Tiệt giáo cũng không phải ăn chay, nếu đại chiến, tuyệt đối sẽ khiến mười hai Kim Tiên có đi mà không có về!

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo từ trong Bích Du Cung truyền ra.

"Nhị huynh muốn làm gì?" Giây tiếp theo, một thân ảnh thanh niên liền xuất hiện bên ngoài đại trận Tiệt giáo, lơ lửng đối diện với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chính là Thông Thiên Giáo Chủ không sai.

Lúc này, sắc mặt Thông Thiên cũng vô cùng tệ, dù sao đối phương sát khí đằng đằng như vậy, hoàn toàn không cho ngài chút mặt mũi nào!

Bởi vậy ngữ khí của ngài cũng không hề có chút tôn kính nào dành cho huynh trưởng.

Nhưng thấy Nguyên Thủy Thánh Nhân nghe vậy, gương mặt vốn lạnh như băng lại càng thêm tái mét.

"Hừ!

Vì sao ta lại rõ nhất!?" "Giao Thạch Cơ ra đây cho ta, và phải cho ta một lời giải thích!" Nguyên Thủy Thánh Nhân lạnh lùng hừ nói, trong mắt sát ý không chút che giấu.

Nguyên Thủy đã đến nước này, Thông Thiên tự nhiên cũng sẽ không cho đối phương một chút sắc mặt tốt nào, chỉ thấy ngài bình tĩnh mở miệng nói: "Thạch Cơ là đệ tử của ta, trừ phi ta chết, nếu không đừng hòng động đến một sợi lông!

Nói rồi, Thông Thiên hoàn toàn phớt lờ sát ý trong mắt Nguyên Thủy, tiếp tục nói: "Còn về giải thích ư?

Ngươi đang nói đùa sao?" "Trước đây ta đã nói ở Tử Tiêu Cung, sinh tử của đệ tử đều do thiên mệnh, ai có bản lĩnh thì tự lo. " "Rõ ràng, Thái Ất vô năng, sớm muộn gì cũng chết." Khi Thông Thiên Giáo Chủ nói những lời này, ngài không hề ngừng lại một chút nào, khí phách vô cùng, khí tức trên người cũng bộc phát ra không giữ lại, đối kháng với Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy nghe những lời này, gân xanh trên trán nổi lên, không khỏi giận dữ quát: "Hay cho một Thông Thiên!

Tiệt giáo muốn chết à!

Vậy thì về sau đừng trách ta không khách khí!" "Ta đã từng khách khí sao?

Muốn đánh thì đánh, Tiệt giáo từ trước đến nay không sợ bất kỳ ai, một kẻ chết thì một kẻ thôi!" Thông Thiên trên mặt đầy vẻ châm chọc, lời nói lạnh lẽo không ngừng.

Lời này vừa nói ra, như một chiến thư, trực tiếp cắt đứt tia hy vọng hòa giải cuối cùng.

Nguyên Thủy Thánh Nhân tức thì giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng ngài không trực tiếp ra tay, mà cúi đầu nhìn xuống tất cả đệ tử Tiệt giáo, ánh mắt lạnh lẽo như mũi tên, như đang nhìn những người chết vậy.

Cuối cùng, vẻ giận dữ trên mặt dần thu lại, chỉ còn lại vẻ thờ ơ, ngài trực tiếp quay người rời đi.

Chỉ để lại một câu nói.

"Tất cả đệ tử Xiển giáo nghe lệnh, từ nay về sau gặp đệ tử Tiệt

giáo một kẻ diệt một kẻ, cho đến khi diệt giáo!" Nói xong, ngài quay người phá không bay đi.

"Đệ tử tuân mệnh!" Tất cả đệ tử Xiển giáo đột nhiên gầm lên đáp lời, sau đó từng người sát khí đằng đằng liếc nhìn các đệ tử Tiệt giáo, rồi mới quay người rời đi.

Hành động này, hiển nhiên đã kích động Thông Thiên Giáo Chủ và tất cả đệ tử Tiệt giáo.

"Tất cả đệ tử Tiệt giáo nghe lệnh, từ nay về sau, gặp đệ tử Xiển giáo một kẻ giết một kẻ!" Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy chưa đi xa, cũng mở miệng giận dữ nói.

"Đệ tử tuân mệnh!" Giây tiếp theo, tất cả đệ tử Tiệt giáo vô cùng phẫn nộ lập tức hưởng ứng, cả Kim Ngao Đảo tức thì tràn ngập không khí sát phạt!

Tất cả đệ tử Xiển giáo khựng lại, cuối cùng ngoan độc trừng mắt nhìn các đệ tử trong Kim Ngao Đảo, rồi mới rời đi.

Đến đây, Xiển giáo và Tiệt giáo đã thực sự trở thành thế bất lưỡng lập.

Với tử lệnh do Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ ban ra, về sau chỉ cần đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo chạm mặt, thì chắc chắn sẽ là một trận mưa máu gió tanh, không chết không ngừng.

Thông Thiên đối với việc này lại không hề có chút hối hận nào.

Ngài vốn rất tức giận thái độ của Nguyên Thủy đối với Tiệt giáo, đã không cùng đạo thì không thể cùng mưu.

Hôm nay nhìn thấy, Nguyên Thủy hoàn toàn không coi Thông Thiên ra gì.

Vậy thì hà tất phải tôn trọng một Nhị ca như vậy?

Hơn nữa, trong lòng ngài, Thạch Cơ thực sự không sai, cái sai là Thái Ất, quá phế vật!

Đương nhiên ngài cũng biết sau lưng chuyện này có dấu vết của Lưu Nhĩ, nhưng ngài biết, ngay cả khi không có Lưu Nhĩ thúc đẩy phía sau, Nguyên Thủy vẫn sẽ làm như vậy.

Sau đó, Thông Thiên hạ lệnh tất cả đệ tử Tiệt giáo có tu vi thấp đều phải tu luyện trong đạo trường, chỉ khi tu vi đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong mới được phép rời Kim Ngao Đảo.

Với lệnh này, tất cả đệ tử Tiệt giáo nhao nhao bế quan, thề phải đề thăng tu vi, chém giết đệ tử Xiển giáo, giành lại một hơi thở cho Tiệt giáo.

Chuyện xảy ra ở Kim Ngao Đảo hôm nay, cũng bắt đầu lan truyền ra ngoài.

Thái Ất bị Thạch Cơ giết chết, Nguyên Thần lên Phong Thần Bảng!

Nguyên Thủy và Thông Thiên đều hạ lệnh, Xiển giáo và Tiệt giáo tử chiến!

Những tin tức này vừa truyền ra, cả Tam Giới chấn động liên tục, tất cả tu chân giả đều biết, Tam Giới sắp không còn yên bình nữa.

Chương 416

…….

Không biết các tu chân giả vì chuyện Xiển giáo và Tiệt giáo mà động loạn.

Lại nói chuyện phàm gian.

Trước đây Trụ Vương vì ngày ngày nhìn ngắm vẻ đẹp của tượng Nữ Oa, sau khi nghe lời khuyên của Phí Trọng và Vưu Hồn, lập tức triệu tập tất cả đại thần.

"Truyền ý chỉ của Quả nhân, lệnh tất cả chư hầu ngay lập tức từ mỗi thành trì ở Triều Ca chọn một trăm mỹ nhân tuyệt sắc, không luận gia thất, không luận bần phú, chỉ cần dung mạo xuất chúng, tư sắc hơn người là được, rồi từ đó chọn ra một nghìn mỹ nhân tuyệt đỉnh để sung vào hậu cung của Quả nhân." Trên đại điện, Trụ Vương nhìn tất cả đại thần dưới hoàng vị, trực tiếp mở miệng nói ra nguyên nhân lần triệu tập này.

Những lời này vừa dứt.

Tất cả đại thần dưới đài đều kinh hãi, từng người nhìn nhau, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Phải biết, lúc này hậu cung của Trụ Vương đã có ba nghìn giai lệ rồi.

Ba nghìn giai lệ đó mỗi người đều có gia thế bối cảnh phi phàm, mới có thể trở thành phi tử của Trụ Vương.

Giờ đây Trụ Vương lại muốn từ tất cả thành trì ở Triều Ca chọn mỹ nhân?

Bất kể mỹ nhân có gia thế bối cảnh gì, làm như vậy, chẳng phải

sẽ gây ra hỗn loạn sao?

Hơn nữa, các Vương phi trong hậu cung lại liên quan mật thiết đến các đại thần này, tự nhiên họ sẽ không đồng ý tùy tiện để một nữ tử bình thường trở thành Vương phi.

Dù sao Vương phi rất dễ dàng chi phối quyết định của Đế Vương.

Bởi vậy, sau khi Trụ Vương nói ra những lời đó, tất cả đại thần đều xôn xao không ngừng.

Giây tiếp theo, một văn thần liền đứng ra quỳ tấu cao giọng hô: "Bệ hạ tam tư a, Bệ hạ là minh quân, đã có hậu cung ba nghìn, nếu đột nhiên lại đại cử tuyển nữ, e rằng bách tính đều sẽ thất vọng, làm tổn hại uy vọng của Bệ hạ a." Lời này vừa ra, tất cả văn võ nhị thần tức khắc sáng mắt.

Đúng là nhân tài a!

Lý do này hay quá!

Từ góc độ bách tính, hoàn toàn không liên quan đến quan hệ quyền lợi, lý do này là tốt nhất!

Thế là, từng đại thần bắt đầu chạy ra quỳ xuống hành lễ cao giọng hô: "Bệ hạ, vi thần cũng cho là như vậy!" "Xin Bệ hạ tam tư, lòng dân là việc trọng đại!" "Xin Bệ hạ thu hồi thành mệnh!" Các đại thần này nhao nhao can gián.

Quan giai thấp hơn thì đều nói chuyện bách tính là trọng.

Quan giai cao hơn thì lại trực tiếp mở miệng bảo Trụ Vương thu hồi thành mệnh.

Trụ Vương nhìn quần thần như vậy, trực tiếp ngây người.

Tuyệt đối không ngờ tới, chỉ là thêm giai lệ cho hậu cung thôi, mà các đại thần này lại phản đối dữ dội đến vậy!

Hoàn toàn như thể đã chọc giận chúng thần vậy.

Chẳng lẽ phải từ bỏ kiến nghị của Phí Trọng và Vưu Hồn sao?

Vậy kế hoạch tăng giai lệ chẳng phải đổ sông đổ bể sao?

Lại phải đối mặt với đám Vương phi đã quá quen thuộc trong hậu cung sao?

Nhưng nếu ban lệnh, nếu thực sự khiến bách tính thất vọng, khiến đại thần thất vọng thì sao?

Trụ Vương trong lòng vô cùng phức tạp.

Mấy hơi thở sau, vẻ phức tạp trong mắt cuối cùng cũng chuyển thành bất đắc dĩ, sau đó mở miệng nói: "Thôi được rồi, đã liên quan đến bách tính, Quả nhân thu hồi thành mệnh vậy." Lời này vừa ra, tất cả đại thần trong lòng đại hỉ.

Nhao nhao quỳ bái hành lễ cao giọng hô: "Bệ hạ thánh minh!" Đối với điều này, Trụ Vương lại mặt không biểu cảm phất ống tay áo, trực tiếp quay người rời đi.

Sau đó, ở hậu điện, ngài lại cho người triệu Phí Trọng và Vưu Hồn.

"Hừ!

Chủ ý của các ngươi!

Cách này lại khiến bách tính thất vọng về Quả nhân, các ngươi có biết hậu quả là gì không?" Trụ Vương ôn nộ nói với Phí Trọng và Vưu Hồn, sắc mặt đầy bất mãn.

Phí Trọng và Vưu Hồn thấy sắc mặt Trụ Vương như vậy, không khỏi hoảng sợ quỳ rạp xuống đất xin Trụ Vương nguôi giận.

Nhưng hai người trong lòng đã có diệu kế đối phó với cơn giận của Trụ Vương.

Chỉ thấy Phí Trọng và Vưu Hồn nhìn nhau một cái, sau đó Phí Trọng mở miệng nói: "Bệ hạ, thần trước đây một lòng chỉ vì Bệ hạ, suy nghĩ chưa chu toàn, nhưng thần lại có một kế khác." Nói rồi không ngừng lại mà tiếp tục nói.

"Thần nghe nói Dực Châu Hầu Tô Hộ có một nữ nhi tên Tô Đát Kỷ, có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, Bệ hạ cũng không cần quảng chiêu mỹ nhân thiên hạ nữa, trước tiên hãy triệu Tô Đát Kỷ vào cung, ngắm dung nhan, nếu Bệ hạ có thể hài lòng, thì cũng không cần lo lắng bách tính sẽ thế nào." Lời này vừa ra, hai mắt Trụ Vương sáng bừng.

Đặc biệt khi Phí Trọng miêu tả về Tô Đát Kỷ, trong lòng Trụ Vương đã bắt đầu tưởng tượng dung nhan của đối phương tuyệt sắc đến mức nào.

Bởi vậy, bị quỷ mê tâm khiếu, Trụ Vương trực tiếp ra lệnh bắt Tô Hộ dâng nữ nhi của mình lên, phong làm phi tử.

Những chư hầu bị quyền lực che mờ mắt, nghe nói có cơ hội trèo cao vào hoàng thất như vậy, tất nhiên sẽ trực tiếp đưa nữ nhi về hoàng cung.

Chương 417

Nhưng Tô Hộ thì khác.

Tô Hộ yêu thương nữ nhi của mình, lại hiểu rõ con người Trụ Vương, tự nhiên sẽ không đưa nữ nhi của mình về hoàng cung.

Bởi vậy, khi nghe Trụ Vương muốn dâng Tô Đát Kỷ, phản ứng của Tô Hộ có thể nói là kịch liệt.

Ông trực tiếp rời Triều Ca Thành, khi đến cửa thành, vung bút viết lên tường thành: "Quân phôi thần cương, hữu bại ngũ thường, Dực Châu Tô Hộ, vĩnh hạ Triều Thương." Tô Hộ cốt khí phê phán Trụ Vương, sau đó trực tiếp quay về phong địa Dực Châu.

Nhất thời, cả Triều Ca Thành đều biết chuyện này, gây xôn xao dư luận.

Có kẻ ngầm khen Tô Hộ không sợ cường quyền, bảo vệ nữ nhi có phương pháp, là một người cha từ ái.

Có kẻ lại trực tiếp mắng Tô Hộ bất kính đế vương, không biết tốt xấu, không xứng làm thần!

Trụ Vương biết chuyện này sau, nổi trận lôi đình, trực tiếp định Tô Hộ là phản tặc, phái binh đến công đánh Dực Châu, bắt giữ cả nhà Tô Hộ.

Tô Hộ tuy bình thường trị lý Dực Châu rất tốt, được bách tính ngợi khen.

Con trai Tô Toàn lại văn võ song toàn, khi bảo vệ Dực Châu đã liên thắng mấy lần, nhưng Dực Châu dù mạnh mẽ đến đâu cũng không phải một châu, tự nhiên không thể chống lại cả Triều Ca.

Nhanh chóng Dực Châu đại bại, không còn sức phản công, người

công đánh Dực Châu chính là Tây Bá Hầu, dưới lời khuyên của ông ta, Tô Hộ vì bảo toàn gia đình và bách tính Dực Châu, mới đồng ý đưa nữ nhi Tô Đát Kỷ vào hoàng cung.

Tây Bá Hầu mới rút binh, yêu cầu Tô Hộ thể hiện thành ý, đưa nữ nhi đến hoàng cung, bình tức cơn giận của Trụ Vương.

Tô Hộ bất đắc dĩ, liền cùng con trai Tô Toàn hộ tống nữ nhi của mình đến Triều Ca, dọc đường đi lòng nặng trĩu vô cùng, cũng đi rất chậm.

Trong mắt ông, sau khi vào hoàng cung Đát Kỷ nhất định sẽ chịu nhục, có thể hoãn một ngày thì hoãn một ngày.

Đến khi đến Ân Châu thì đã nhập đêm, liền như cũ dừng chân nghỉ ngơi tại dịch trạm Ân Châu.

Nhưng điều không ngờ tới, một trận yêu phong bốt nhiên nổi lên, tất cả mọi người trong dịch trạm tức khắc hôn mê.

Lại có một thân ảnh từ trong đêm tối hiện ra, tiến vào phòng của Tô Đát Kỷ… Phàm gian, dịch trạm Ân Châu.

Dực Châu Hầu Tô Hộ hộ tống nữ nhi của mình đến Triều Ca, dọc đường đến đây vừa vặn đêm khuya, nên dừng lại nghỉ ngơi tại dịch trạm này.

Điều không ngờ tới, khi đêm khuya người tĩnh lặng, một luồng yêu phong bỗng nhiên nổi lên, trực tiếp bao phủ dịch trạm Ân Châu.

Tất cả mọi người trong dịch trạm tức khắc hôn mê.

Một thân ảnh lại xuất hiện trong phòng của Tô Đát Kỷ lúc này.

Chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ, một trong tam yêu mà Nữ Oa dùng Chiêu Yêu Hồ Lô triệu ra lúc trước.

Nhìn Tô Đát Kỷ đang hôn mê bất tỉnh, hai mắt Cửu Vĩ Yêu Hồ

phát ra tinh quang.

"Nương Nương bảo ta làm loạn Trụ Vương, nếu ta thay thế Tô Đát Kỷ, chẳng phải là cách tốt nhất để tiến vào Triều Ca, tiếp cận Trụ Vương sao?" Cửu Vĩ Yêu Hồ lẩm bẩm trong miệng, ánh sáng trong mắt càng lúc càng sáng rực.

Nói rồi, thân ảnh chợt lóe, hóa thành một đạo hồng quang phấn, chui vào trong thân thể Tô Đát Kỷ, đoạt xá nàng.

"Chậm!" Đúng lúc này, một giọng nói từ phía sau Cửu Vĩ Yêu Hồ truyền đến, khiến nàng ta trong lòng chấn động, khôi phục chân thân, cảnh giác nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lập tức nhìn thấy một nam tử thân mặc đạo phục đang ngồi trên bậu cửa sổ trong phòng, phía sau hắn lơ lửng một con Hắc Ban Hổ khổng lồ.

Cửu Vĩ Yêu Hồ thấy vậy kinh hãi, chỉ riêng khí tức từ con Hắc Ban Hổ khổng lồ kia đã khiến nàng vô cùng sợ hãi, chứ đừng nói đến đạo nhân kia.

Khí tức trên người đạo nhân khiến nàng cảm thấy một cảm giác nguy cơ mạnh mẽ, như thể giây tiếp theo sẽ bị hắn nuốt chửng.

"Ai!" Cửu Vĩ Yêu Hồ kinh hô, lông trên người đột nhiên dựng đứng, chín cái đuôi càng vung vẩy phía sau, lông hồ ly trắng tuyết hiển nhiên phát ra yêu khí mạnh mẽ.

Rõ ràng, lúc này nàng ta đã ở trạng thái cảnh giác cao độ nhất, như thể giây tiếp theo sẽ bùng nổ lao về phía đạo nhân.

Nghe lời nói của nàng, nhìn thấy tư thái của nàng, đạo nhân đang ngồi trên bậu cửa sổ lại sắc mặt vẫn bình tĩnh, từ tốn mở miệng nói: "Bần đạo Thân Công Báo, vâng lệnh gia sư, đến trợ giúp." "Không biết Tôn Sư là ai?" Cửu Vĩ Yêu Hồ nghe vậy hai mắt sáng lên, trực

tiếp hỏi.

Tuy không biết Thân Công Báo vì sao lại xuất hiện, vì sao lại muốn giúp đỡ, nhưng nàng vẫn cảnh giác, dù Thân Công Báo không hề có ý ra tay.

Thân Công Báo nhìn Cửu Vĩ Yêu Hồ vẫn giữ tư thái cảnh giác, không khỏi bất đắc dĩ cười khẽ.

Hắn hiểu rõ, ngày nay yêu tộc đã trải qua quá nhiều biến cố, đã không còn vinh quang như xưa, đến nỗi Cửu Vĩ Yêu Hồ lại cảnh giác đến vậy.

Là đồng loại yêu tộc, hắn hiểu điều này, nên cũng không dọa Cửu Vĩ Yêu Hồ nữa, trực tiếp chỉ vào Tô Đát Kỷ nói: "Sư của ngô là Nhân Tộc Thánh Sư, lần này ngô đến đây, cũng vâng ý chỉ của Nữ Oa Nương Nương." Lời của Thân Công Báo vừa nói ra, Cửu Vĩ Yêu Hồ trực tiếp ngây người, không còn chút vẻ cảnh giác nào, tất cả biểu cảm đều trở nên ngơ ngác.

Thấy vậy, Thân Công Báo khẽ cười, tiếp tục nói: "Biến hóa thành dung mạo của nàng ta là được, hà tất phải đoạt hồn phách người, tự mình thêm nghiệp lực chứ?" Lúc này Cửu Vĩ Yêu Hồ cuối cùng cũng phản ứng lại.

Nhìn Thân Công Báo, rồi nghe lời đối phương nói, trong lòng nàng đã tin tưởng thân phận của Thân Công Báo.

Dù sao chuyện tam yêu xuất thế, cũng chỉ có Nữ Oa Nương Nương biết.

Hơn nữa, nàng cảm thấy chắc hẳn không có ai dám mạo danh đệ tử của vị tồn tại kia… "Cửu Vĩ Yêu Hồ bái kiến Đạo huynh." Nói rồi, nàng cũng nghe rõ lời của Thân Công Báo, trước tiên cung kính hành lễ rồi nói: "Đạo huynh nói có lý, nhưng nếu ta không đoạt xá hồn

phách của nàng ta, thì làm sao có được ký ức của nữ tử này?

Không có ký ức của nàng ta, khi gặp người quen chắc chắn sẽ lộ sơ hở a!" Cửu Vĩ Yêu Hồ nói ra nỗi khó khăn của mình.

Hiện nay vận khí của Nhân tộc cường đại, nàng biết Thập Đại Diêm Vương của Địa Phủ đều là Nhân tộc, bất đắc dĩ lắm nàng mới không đi thêm nghiệp lực, ai biết sau này sẽ thế nào chứ?

Chương 418

Nếu chẳng đắc dĩ phải vào Địa Phủ, bị Nhân tộc ghi hận, bị đánh vào súc sinh đạo cũng là có thể.

Thân Công Báo nghe vậy lại cười nói: "Chuyện này không khó, chỉ cần sao chép một phần ký ức của nàng ta là được." Nói rồi, Thân Công Báo lấy ra một cái chuông vàng, tâm thần khẽ động rung nhẹ về phía Tô Đát Kỷ đang hôn mê.

"Đinh đang…" Kèm theo một tiếng chuông trong trẻo du dương vang lên, còn có một đạo âm ba từ chiếc chuông hiện ra, trực tiếp bao phủ Tô Đát Kỷ.

Nhanh chóng, một tiểu đoàn kim quang từ giữa trán Tô Đát Kỷ chui ra, trực tiếp rơi vào tay Thân Công Báo lơ lửng.

Chiếc chuông này chính là Linh Bảo do Lưu Nhĩ ban cho Thân Công Báo, một trong những hiệu quả của nó là sao chép ký ức.

Thân Công Báo nhìn tiểu đoàn kim quang trong tay, ném về phía Cửu Vĩ Yêu Hồ, giây tiếp theo kim quang dung nhập vào trong thể nội của Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Kim quang nhập thể, Cửu Vĩ Yêu Hồ chỉ cảm thấy trong não hải như có thêm thứ gì đó, không khỏi nhắm hai mắt, nội thị tâm thần, mới phát hiện ra một luồng ký ức mới xuất hiện trong não hải, chính là ký ức từ nhỏ đến lớn của Tô Đát Kỷ.

"Từ nay về sau, ngươi cứ biến thành Tô Đát Kỷ là được, có phần ký ức này, cũng sẽ không bị người khác nhìn thấu, còn về Tô Đát Kỷ, ngô sẽ đưa nàng đến Bồng Lai Đảo, hỏi Sư tôn của ngô và Nữ Oa Nương Nương xem nên xử trí thế nào." Thân Công Báo nhìn Cửu Vĩ Yêu Hồ đang tiêu hóa ký ức trong não hải, từ tốn mở miệng nói.

Kể từ khi tật nói lắp của hắn được chữa khỏi, hắn trở nên thích nói nhiều hơn, như muốn nói hết những lời mà nửa đời trước chưa nói được vậy.

"Cửu Vĩ đa tạ Đạo huynh." Cửu Vĩ Yêu Hồ nghe vậy, lập tức ngừng động tác, hành lễ bái tạ Thân Công Báo.

Thân Công Báo gật đầu, lại dặn dò: "Đúng rồi, các ngươi nhập thế, tuyệt đối đừng làm những chuyện tổn hại người vô tội, nếu không sẽ phản tác dụng đó." "Cửu Vĩ minh bạch." Cửu Vĩ Yêu Hồ ngoan ngoãn gật đầu, đâu còn vẻ hung dữ cảnh giác lúc nãy nữa.

Thân Công Báo lúc này mới hài lòng gật đầu, tay phải vung lên về phía Tô Đát Kỷ, mang theo đối phương hóa thành quang ảnh, biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại Cửu Vĩ Yêu Hồ ở lại đây.

Nàng ta nhìn bản thể của mình, thân ảnh chợt lóe, một Tô Đát Kỷ hoàn toàn mới tức thì xuất hiện trong căn phòng này.

Sau đó, nàng đi nằm trên giường, tiếp tục tiêu hóa ký ức trong não hải, chuẩn bị cho việc nhập cung Triều Ca. …….

Bên Thân Công Báo.

Sau khi rời dịch trạm Ân Châu, hắn trở về Công Đức Thánh Điện trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Hắn còn mang theo Tô Đát Kỷ vẫn đang hôn mê, diện kiến Lưu Nhĩ và Nữ Oa.

"Bái kiến Sư tôn, bái kiến Sư thúc." "Nữ tử này chính là Tô Đát Kỷ, xin Sư tôn minh kỳ nên xử trí Tô Đát Kỷ thế nào." Thân Công Báo cung kính hành lễ với Lưu Nhĩ trên đạo đài mà nói.

Lưu Nhĩ không mở miệng, quay đầu nhìn về phía Nữ Oa, mỉm

cười nháy mắt. …….

Sau khi Tô Đát Kỷ được Thân Công Báo đưa đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Vì Cửu Vĩ Yêu Hồ được Nữ Oa phái đi trong lúc phẫn nộ.

Bởi vậy không cần đợi Lưu Nhĩ mở miệng, Nữ Oa đã thu Tô Đát Kỷ làm thị nữ, cũng đền bù cho nàng tai họa vô vọng này.

Sau đó, Tô Đát Kỷ đi theo Nữ Oa Nương Nương tu luyện tiên thuật, trở thành Vân Hoa Tiên Tử.

Bên dịch trạm Ân Châu.

Ngày hôm sau, sau khi Dực Châu Hầu Tô Hộ tỉnh lại, cảm thấy sự dị thường của đêm qua, lập tức thấy không ổn.

Gần đây vì chuyện của Tô Đát Kỷ, khiến ông lòng mang áy náy, tâm trạng không tốt, thường xuyên đêm không ngủ được, sao lại đột nhiên ngủ say đến vậy?

Chẳng lẽ có người dùng mê dược?

Ý niệm này vừa nảy sinh, Tô Hộ lập tức hạ lệnh kiểm tra xem có chuyện dị thường nào không, đồng thời chạy đến phòng Tô Đát Kỷ để xem xét.

May mắn thay, đội ngũ hộ tống không phát hiện sự cố gì, Tô Đát Kỷ cũng an nhiên vô sự, không có gì dị thường.

Tô Hộ dù trong lòng không yên, nhưng chuyện này cũng đành gác lại, đội ngũ hộ tống tiếp tục xuất phát.

Dù sao không có chuyện gì là tốt nhất, nếu Tô Đát Kỷ xảy ra chuyện gì, thì Đế Vương nổi giận, cả Dực Châu sẽ sinh linh đồ thán, gia tộc Tô càng phải diệt vong!

Nhưng ông đâu biết, Tô Đát Kỷ bề ngoài không có chuyện gì,

nhưng đã bị tráo đổi.

Sau đó, đi đường ban ngày, ban đêm dừng chân tại dịch trạm, mấy ngày sau, Tô Hộ cuối cùng cũng đưa Tô Đát Kỷ đến ngoài Triều Ca Thành.

Nhìn bức tường thành khổng lồ vô tận, tâm trạng Tô Hộ lúc đó thật phức tạp vô cùng.

Ban đầu khi biết Trụ Vương muốn nạp Tô Đát Kỷ vào hậu cung làm Vương phi, ông đã phẫn nộ rời Triều Ca Thành, viết lời trách cứ Trụ Vương trên cửa thành Triều Ca Thành.

Giờ đây lại vì bách tính Dực Châu, vì tính mạng của tất cả mọi người trong gia tộc Tô, bất đắc dĩ tự mình đưa nữ nhi đến dâng lên hoàng cung, thật là châm biếm biết bao, bi ai biết bao!

Khi đoàn đội ngũ tiến vào Triều Ca Thành, bách tính Triều Ca hai bên đường không ngừng vây xem.

Chuyện Dực Châu Hầu ban đầu phẫn nộ rời Triều Ca, khiển trách Trụ Vương đã truyền khắp cả Triều Ca Thành, trở thành câu chuyện đàm tiếu của bách tính sau bữa ăn.

Không ngờ hôm nay lại có phần tiếp theo, Dực Châu Hầu đích thân đưa nữ nhi về.

Chương 419

Chuyện này tự nhiên thu hút vô số bách tính vây xem, còn có không ít con cháu muốn xem Tô Đát Kỷ rốt cuộc trông thế nào, lại có thể gây ra nhiều chuyện đến vậy.

Trụ Vương ngay lập tức biết chuyện Dực Châu Hầu, liền hạ lệnh Tô Hộ lập tức đưa Tô Đát Kỷ vào cung yết kiến.

Sự việc đã đến nước này, Tô Hộ tự nhiên không còn kháng cự vô ích nữa, lập tức đưa Tô Đát Kỷ vào Ngọ Môn, vượt Cửu Long Kiều, lên đại điện.

"Vi thần Tô Hộ, bái kiến Bệ hạ." "Thần nữ Tô Đát Kỷ, bái kiến Bệ hạ." Tô Hộ và Tô Đát Kỷ vừa vào đại điện, liền hành lễ với Trụ Vương.

Trụ Vương đã đợi từ lâu nào có tâm tư quản Tô Hộ, hai mắt trực tiếp nhìn chằm chằm Tô Đát Kỷ, sắc mặt đầy kinh ngạc.

Tô Đát Kỷ tóc đen dài, da thịt như ngọc, đôi mắt đẹp khuôn mặt tú lệ, cả người kim chi ngọc diệp, diễm lệ thoát tục.

Vẻ đẹp tuyệt trần như vậy trực tiếp khiến Trụ Vương nhìn đến ngây người!

Đặc biệt sau khi Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thân thành Tô Đát Kỷ, nàng trời sinh mang theo yêu mị chi khí, tức khắc câu hồn phách của Trụ Vương đi mất.

"Nữ tử này, còn hơn cả ba nghìn giai lệ trong hậu cung a!" Trụ Vương nghĩ thầm, ánh mắt vẫn trực tiếp nhìn chằm chằm Tô Đát Kỷ không rời.

Tâm hồn ngài vẫn vương vấn trong những lời Tô Đát Kỷ vừa nói

ra, vấn vương không dứt.

Đợi đến khi phản ứng lại thì kinh hãi đại hỉ, trực tiếp phong Đát Kỷ làm Vương phi, đêm đó liền thiết yến, sau ba tuần rượu, lập tức đưa Tô Đát Kỷ cùng nhau hưởng phong nguyệt.

Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thân thành Tô Đát Kỷ vốn giỏi Hồ Mị chi thuật, dưới phép thuật của nàng, Trụ Vương làm sao có thể thoát khỏi sự mê hoặc của nàng?

Sau đó nàng còn cố ý thi triển Thải Dương Bổ Âm chi thuật, khiến Trụ Vương dục bãi bất năng, ngày càng suy kiệt, hoàn toàn không còn chút tinh lực nào để quản lý triều chính!

Ngày tháng trôi qua, triều cương đại loạn, vô số tấu chương chất đống như núi cũng không thấy Trụ Vương duyệt qua một cái, triều chính tức thì hoang phế vô cùng.

Văn võ quần thần hoảng sợ, từng người đến cầu kiến Trụ Vương, nhưng đều bị Trụ Vương lấy cớ thân thể không khỏe, giải quyết việc nhà… mà từ chối.

May mắn có Tỷ Can và các đại thần khác chủ trì đại sự, trong thời gian đó cũng không xảy ra đại loạn.

Thoáng một cái, nửa năm thời gian trôi qua.

Điều khiến các đại thần kinh ngạc là, nửa năm trời Trụ Vương hoàn toàn không quản một chút quốc sự nào, cũng không thượng triều một lần.

Cả ngày đều ở trong Thọ Tiên Cung cùng Tô Đát Kỷ hưởng lạc, ca hát nhảy múa, rượu chè không dứt.

Đến đây, cả Triều Ca đã đại loạn.

Không có Đế Vương phê duyệt tấu chương của quần thần, ngay

cả đại thần cũng không thể quyết định các sự vụ, chỉ có thể chất đống trì hoãn, Trụ Vương lại cả ngày không ra khỏi Thọ Tiên Cung, bất kỳ quốc gia nào như vậy đều nhất định sẽ đại loạn!

Cuối cùng, tấu chương chất đống nửa năm, oán khí của quần thần chư hầu cũng chất đống nửa năm.

Một ngày, quần thần lại cùng nhau viết tấu chương, yêu cầu Trụ Vương bãi truất Tô Đát Kỷ, ban chết cho nàng, mới có thể khiến Trụ Vương chấn chỉnh nguyên khí.

Trụ Vương đối với điều này tự nhiên vẫn phớt lờ.

Thượng triều có gì hay?

Duyệt tấu chương có gì hay?

Rượu không thơm sao?

Giường không thơm sao?

Duyệt tấu chương làm gì.

Bởi vậy Trụ Vương vẫn làm theo ý mình, cứ như thể muốn chết cũng phải ở trong Thọ Tiên Cung vậy.

Khiến tất cả đại thần phẫn hận không thôi, nhưng cũng vô kế khả thi.

Một ngày, Khâm Thiên Giám Thái Sư Đỗ Nguyên Duệ đêm quan sát tinh không, đột nhiên cảm thấy có một luồng trọc khí bao phủ đế vương chi tinh, kinh hãi tột độ.

Lập tức dâng tấu Trụ Vương, nói rõ Tô Đát Kỷ là yêu họa, mê hoặc Trụ Vương, nhất định sẽ khiến Ân Thương diệt vong!

Trụ Vương biết chuyện này sau thì nổi trận lôi đình, lại bị Cửu Vĩ Yêu Hồ thổi gió bên gối, lập tức hạ lệnh ban tử Khâm Thiên Giám Thái Sư, lập tức chấp hành!

Quần thần nghe tin này, liền đêm đêm quỳ bái ngoài Thọ Tiên Cung, cầu xin Trụ Vương thu hồi thành mệnh, không thể tiếp tục như vậy.

Cửu Vĩ Yêu Hồ thấy vậy lại lần nữa thi pháp mê hoặc Trụ Vương, khiến ngài luyện chế hình cụ, lấy đó chấn nhiếp quần thần Triều Ca!

Sau đó, liền có hình phạt Đồng Trụ Pháo Lạc xuất hiện.

Khâm Thiên Giám Thái Sư Đỗ Nguyên Duệ trở thành nạn nhân đầu tiên của hình phạt Đồng Trụ Pháo Lạc, thị vệ trước tiên lột quan phục của ông, sau đó dùng dây sắt trói thân thể ông lên Đồng Trụ.

Cuối cùng lại đốt than trong Đồng Trụ, dưới nhiệt độ cao, Đỗ Nguyên Duệ chỉ có thể chết trong tiếng kêu thảm thiết, toàn thân bị thiêu thành tro tàn… Lại có mấy trung thần vẫn kiên cường kiên trì yêu cầu Trụ Vương bãi truất Tô Đát Kỷ, cũng bị Trụ Vương lấy tội yêu ngôn hoặc chúng mà trị tội, đều hóa thành tro tàn ngoài đại điện.

Khổ thay cho những trung thần này, một tấm lòng son sắt vì Triều Ca, cuối cùng lại nhận lấy kết cục là một đống tro tàn.

Đến đây, quần thần hoảng sợ không thôi, cũng hiểu rõ Trụ Vương đã mất trí, dù thế nào cũng không thể ngăn cản được nữa.

Lúc này, nguyên phối của Trụ Vương, Khương Hoàng Hậu có động thái… …… Phàm gian, hoàng cung Triều Ca.

Chương 420

Đúng như người ta nói, nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, trong hoàng cung cũng vậy.

Trụ Vương có ba nghìn giai lệ, giờ đây lại có Tô Đát Kỷ như thể câu mất hồn phách của Trụ Vương, ba nghìn giai lệ kia tự nhiên bị lạnh nhạt một bên.

Bị lạnh nhạt nửa năm, cũng có nghĩa là địa vị của họ như hư vô, tự nhiên căm ghét Tô Đát Kỷ.

Khương Hoàng Hậu, người đứng đầu ba nghìn giai lệ, càng như vậy, vốn là nguyên phối của Trụ Vương, là Vương phi trước khi Trụ Vương xưng đế, sau khi Trụ Vương xưng đế tự nhiên trở thành Hoàng Hậu.

Giờ đây Tô Đát Kỷ mê hoặc Trụ Vương nửa năm, trong hậu cung chỉ có Khương Hoàng Hậu là thống hận Tô Đát Kỷ nhất.

Bởi vậy, một ngày sau nửa năm nhẫn nhịn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đợi Trụ Vương uống nhiều rượu, hưởng hết phong nguyệt rồi ngủ say, Khương Hoàng Hậu liền đến ngoài Thọ Tiên Cung, gọi Tô Đát Kỷ ra mắng nhiếc.

Trách mắng nàng không làm tròn bổn phận, mê hoặc Trụ Vương, là tội nhân của Triều Ca!

Tô Đát Kỷ là Cửu Vĩ Yêu Hồ, bị Khương Hoàng Hậu nói như vậy, tự nhiên phẫn nộ vô cùng.

Đợi Khương Hoàng Hậu vừa đi, Tô Đát Kỷ liền cho người triệu Phí Trọng, cùng hắn bắt đầu bàn bạc đối sách.

Nhanh chóng, đạt thành nhất trí, bắt đầu kế hoạch hãm hại.

Đêm đó, có thích khách xuất hiện, xông vào Thọ Tiên Cung, đánh thức Trụ Vương đang ngủ say, toan hành thích!

Tô Đát Kỷ thì giả vờ như một bộ dạng không sợ hiểm nguy để bảo vệ Trụ Vương, liều mạng xông lên chống cự, cuối cùng dưới tiếng hô hoán của nàng, thị vệ đã đợi từ lâu cuối cùng cũng xông vào, trực tiếp chém giết tất cả thích khách để diệt khẩu.

Sau đó, Tô Đát Kỷ liền khóc lóc kể lể với Trụ Vương chuyện Khương Hoàng Hậu đến mắng nhiếc tối nay, và đổ tội cho các thích khách đều là do Khương Hoàng Hậu làm.

Trụ Vương bị thích khách làm kinh hãi hồn vía chưa định, nghe lời Tô Đát Kỷ tự nhiên nổi trận lôi đình, hoàn toàn không cần điều tra, trực tiếp lệnh người đi bắt Khương Hoàng Hậu, bắt nàng phải nhận tội.

Dưới sự sắp xếp cố ý của Phí Trọng, người của Hình Bộ ra tay vô cùng độc ác, trực tiếp móc mắt Khương Hoàng Hậu, pháo lạc hai tay, kết cục thảm không đành lòng nhìn!

Tin tức này truyền đến tai hai con trai của Khương Hoàng Hậu, cũng là hai vị Hoàng tử.

Hai vị điện hạ tự nhiên phẫn nộ vô cùng, lập tức đại náo Hình Bộ, cứu mẫu thân ra, trốn khỏi hoàng cung.

Không ngờ hành động này trực tiếp kích thích Trụ Vương, cho rằng hai vị điện hạ có ý tạo phản, lập tức hạ lệnh cho Phí Trọng và Vưu Hồn dẫn cấm quân đi truy sát hai vị điện hạ.

Dưới sự truy sát của Phí Trọng và Vưu Hồn dẫn binh, hai vị điện hạ từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, nào đã từng thấy đại thế diện, chưa chạy được bao xa đã bị cấm quân bắt giữ.

Bắt được hai vị điện hạ, Phí Trọng và Vưu Hồn vốn định chém

giết tại chỗ, nhưng lại sợ bị Trụ Vương và Tô Đát Kỷ trách cứ, hai người đều không dám gánh trách nhiệm này, nên cùng nhau quyết định áp giải hai vị điện hạ về cung, giao cho Trụ Vương xử lý.

Dù sao chuyện của hai vị điện hạ rất trọng đại, một chút sơ sẩy cũng có thể vạn kiếp bất phục.

Nhưng điều không ngờ tới, trên đường áp giải hai vị điện hạ về Triều Ca Thành, họ gặp được lão thần Thương Dung đã cáo lão về quê.

Thương Dung nhìn thấy đoàn xe thì kinh hãi, lập tức chặn đoàn xe lại, chất vấn Phí Trọng và Vưu Hồn vì sao dám đối xử với hai vị điện hạ như vậy.

Hai vị điện hạ nhìn vị lão thần đã tận tụy vì Triều Ca mấy chục năm trong triều, lập tức mở miệng khóc lóc tố cáo, kể hết mọi chuyện cho Thương Dung, lại liên tục kêu oan, xin Thương Dung làm chủ cho mình.

Thương Dung cả đời vì Triều Ca, nay nghe hai vị điện hạ gặp thảm cảnh, lại biết Khương Hoàng Hậu nhận lấy kết cục như vậy, tức giận đến suýt không thở nổi.

Sau đó, ông kiên quyết quyết định cùng hai vị điện hạ về hoàng cung, muốn trước mặt Trụ Vương đòi công bằng cho hai vị điện hạ và Hoàng Hậu.

Phí Trọng và Vưu Hồn dù gan lớn đến đâu, cũng không dám trước mặt mọi người đối kháng vị lão thần trong triều này, nên cũng không ngăn cản.

Nhanh chóng, cả đoàn xe dưới sự hộ tống của cấm quân, trở về hoàng cung Triều Ca Thành, Trụ Vương cũng theo yêu cầu của Tô Đát Kỷ, đã bước chân lên đại điện triều đường sau nửa năm không hề đặt

chân tới.

Thương Dung vừa gặp Trụ Vương, tự nhiên bắt đầu nói đỡ cho hai vị điện hạ và Khương Hoàng Hậu, nói với Trụ Vương rằng nhất định đã có hiểu lầm.

Trụ Vương đại nộ, trong lòng cảm thấy lão Thương Dung này đã cáo lão về quê lại còn xen vào chuyện của ngài, tự nhiên không vui.

Lại đã hạ ý chỉ, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Lại có Tô Đát Kỷ bên cạnh thổi gió yêu, Trụ Vương tự nhiên vẫn khăng khăng muốn xử tử Khương Hoàng Hậu và hai vị điện hạ.

Trong cơn phẫn nộ, ngài còn quát Thương Dung nếu còn xen vào chuyện hoàng thất nhất định sẽ chém giết ông.

Thương Dung nghe vậy tức đến thổ huyết, không khỏi mở miệng đại mắng Trụ Vương hôn quân vô đạo, triều Thương sắp vì vậy mà diệt vong, Triều Ca bị phá hủy chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai!

Trụ Vương đại nộ, lệnh người chém đầu ông!

Thương Dung tự nhiên không phục, trong mắt ông, thà bị hôn quân chém giết, chi bằng một đầu đâm chết!

Nghĩ vậy, trong lòng ông nảy sinh ý chí quyết tuyệt, quả nhiên một đầu đâm chết vào cây cột lớn trong đại điện!

Đáng thương cho lão thần Thương Dung đã ngoài bảy mươi tuổi, lại nhận lấy kết cục bi thảm như vậy, cũng có nghĩa là, hai vị điện hạ và Khương Hoàng Hậu đã bước vào tử cục, trực tiếp bị Trụ Vương lệnh người đưa đến Ngọ Môn chém đầu giữa chúng!

Hành động này, quần thần kích phẫn, mấy trung thần biết tin lão thừa tướng Thương Dung một đầu đâm chết vào cây cột lớn trong đại điện sau, càng tức giận xông vào Thọ Tiên Cung, không màng sống

chết đại mắng Trụ Vương và Tô Đát Kỷ.

Kết quả không nghi ngờ gì, những trung thần đã cống hiến vô số năm tháng cho Triều Ca đều bị Trụ Vương lệnh người bắt giữ, cuối cùng bị hình phạt mà chết.

Nhất thời, cả Triều Ca Thành lòng người hoảng sợ, mang dáng dấp của một cuộc đại loạn.

Phí Trọng và Vưu Hồn thấy vậy, biết Trụ Vương đã bị Tô Đát Kỷ mê hoặc, vì muốn leo lên cao, càng nhân cơ hội dâng tấu Trụ Vương, chi bằng nhân cơ hội này triệu tứ đại chư hầu vào Triều Ca chém giết, củng cố hoàng quyền.

Chương 421

Trụ Vương vừa nghe thì thấy có lý, dù sao đã là sát cục, chi bằng một lần chặt cỏ diệt tận gốc tất cả chư hầu có quyền lực lớn, chấn chỉnh hoàng quyền, như vậy cũng sẽ không còn ai làm phiền hưởng thụ cuộc sống nữa.

Nghĩ vậy, trong lòng đại duyệt, liền nghĩ chỉ bốn đạo, triệu tứ đại chư hầu dưới sự cai trị của Triều Ca vào Triều Ca Thành yết kiến.

Trong đó lần lượt là Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, Ngạc Hầu Ngạc Sùng Vũ, Tây Bá Hầu Cơ Xương, Sùng Hầu Hổ.

Tứ chư hầu là những người đứng đầu tám trăm trấn chư hầu của thiên hạ Thương Trụ, đặc biệt là Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở chính là cha của Khương Hoàng Hậu.

Trụ Vương sắp đặt sát cục, cũng là sợ Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở sau khi biết chuyện Khương Hoàng Hậu sẽ tạo phản, dù sao thế lực của Khương Hoàn Sở cực lớn, nếu phản kháng, Triều Ca thực sự sẽ nguyên khí đại thương.

Những nhân tố bất ổn, phải bóp chết từ trong trứng nước……

Lại nói Cơ Xương đã học được thuật chiêm bặc, có thể xem được vận khí của bản thân.

Sau khi nhận được chiếu lệnh của Trụ Vương, ông lập tức gọi con trai Bá Ấp Khảo.

Nói rằng, ông sẽ gặp phải đại kiếp bảy năm, nhưng có thể vượt qua.

Lần đi này nếu chín lần đi mà không trở về, tuyệt đối không được

tự ý thay đổi chính sách quốc gia, mọi chuyện hãy đợi ông quay về rồi tính.

Bá Ấp Khảo nghe vậy sắc mặt trịnh trọng, bày tỏ nhất định sẽ nghe theo lời dặn dò của phụ thân đại nhân.

Tây Bá Hầu mới phụng chỉ xuất Tây Kỳ, đi về phía Triều Ca.

Dẫn theo thuộc hạ một đường bôn ba, ban ngày đi đường, buổi tối dừng chân cắm trại.

Nhanh chóng, đến dưới núi Yến Sơn.

Đột nhiên, gió mưa lớn, mọi người chỉ có thể vào rừng tạm thời tránh mưa.

Chỉ thấy trên trời điện giật sấm vang, dị tượng liên miên, trực nửa canh giờ sau, gió mưa mới ngừng, cả bầu trời tức khắc chuyển thành màu xanh lam.

Mọi người thấy vậy trong lòng thầm than thiên bất khả trắc, tùy cơ biến vạn hóa, duy chỉ có Cơ Xương nhìn lên trời cao, trong mắt ánh lên vẻ suy tư.

Trước đây ông đã học thuật Hậu Thiên Bát Quái, giờ nhìn dị thường trên trời, ông biết không thể vô duyên vô cớ như vậy, nhất định có điều tương ứng.

Trong lúc suy tư, ông đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh dị thường từ xa truyền đến, mọi người sắc mặt kinh dị, lại lắng nghe kỹ hơn, mới phát hiện tiếng trẻ con khóc.

"Đi!

Đến xem rốt cuộc là chuyện gì!" Cơ Xương nói với thuộc hạ, mọi người theo tiếng mà đi, theo tiếng càng lúc càng lớn, quả nhiên thấy một đứa trẻ xuất hiện trên bãi cỏ phía trước.

Thuộc hạ của Cơ Xương sợ có dị thường xảy ra, liền tiến lên ôm đứa trẻ, may mắn không có dị thường xảy ra, đứa trẻ vô cùng ngoan ngoãn, ôm trong lòng không khóc không quấy.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng ba lần không có dị thường, thị vệ mới bế đứa trẻ đến cho Cơ Xương.

Cơ Xương trong lòng nghĩ đến dị thường trên trời vừa rồi, lại nhìn đứa trẻ trong lòng, thầm nghĩ là con do trời ban, trong lòng có ý định nhận đứa trẻ làm con nuôi.

Trong nhà ông có hai mươi bốn thê thiếp, chín mươi chín đứa con, sau khi nhận đứa trẻ này làm con nuôi, quả nhiên có trăm con.

Có được con nuôi mới, Cơ Xương trong lòng đại duyệt, đội ngũ liền tiếp tục đi tới, chỉ là trên đường đi có thêm một đứa trẻ.

"Đạo hữu xin dừng bước!" Đi không lâu, Cơ Xương đột nhiên nghe thấy một giọng nói trong trẻo từ phía sau truyền đến.

Mọi người kinh hãi, ngạc nhiên vì sao trong thâm sơn lại có người xuất hiện, không khỏi quay người nhìn lại, liền thấy một đạo nhân từ phía sau xuất hiện.

Chỉ thấy đối phương thân hình cao ráo, ngoại hình kỳ lạ, trên người tỏa ra mùi vị đạo gia khác thường, dưới tọa lại cưỡi một con hổ đốm đen khổng lồ, cách xuất hiện như vậy, chính là Thân Công Báo.

Thân Công Báo hành lễ chào Cơ Xương, nói rõ lần này hắn đến là vì đứa trẻ trong lòng Cơ Xương.

Cơ Xương nghe vậy, thấy Thân Công Báo khí chất phi phàm, đạo pháp cao thâm, lại cảm thấy đứa trẻ ông vừa gặp cùng với sự xuất hiện của Thân Công Báo, đối phương nhất định không tầm thường!

Bởi vậy ông sảng khoái đáp ứng yêu cầu của Thân Công Báo, để

hắn nhận đứa trẻ này làm đồ đệ.

Thân Công Báo lại nói đứa trẻ này vị trí phi phàm, muốn đưa đi tiên cảnh tu hành, đợi đến khi tu luyện thành công sẽ để nó quay về nhận cha.

Cơ Xương nghe vậy, nghĩ lần đi Triều Ca này cũng hung hiểm vô cùng, cũng sợ đứa trẻ theo ông chịu nạn, tự nhiên đồng ý chuyện này.

Hai bên bàn bạc xong, lại lo lắng sau này bất tiện khi nhận nhau, liền đặt tên cho đứa trẻ là Lôi Chấn Tử.

Cũng đúng lúc này, Thân Công Báo mới ôm đứa trẻ, hướng về phía bầu trời phía trước gọi: "Vân Trung Tử, xem kịch đủ rồi chưa, nếu không ra nữa, bần đạo sẽ đi đấy!" Lời này vừa ra, mây mù trên trời phía trước đột nhiên chấn động, trực tiếp hiện ra một thân ảnh, chính là Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử ẩn mình trong mây là vị phúc đức chi tiên bi thiên mẫn nhân nhất trong Xiển giáo.

Ban đầu ông nhận chỉ thị của Nguyên Thủy Thiên Tôn, biết Lôi Chấn Tử xuất thế, muốn đến nhận Lôi Chấn Tử làm đồ đệ.

Không ngờ hôm nay lại bị Thân Công Báo nhanh chân giành trước một bước, trốn đi, giờ bị Thân Công Báo phát hiện, Vân Trung Tử tự nhiên không tiện trốn nữa.

"Vân Trung Tử kiến Đạo hữu." Vân Trung Tử hiện thân sau, hành lễ với Thân Công Báo.

Trước đây Thân Công Báo cùng Khương Tử Nha đến Côn Luân Sơn cầu đạo, Vân Trung Tử cũng có mặt, tự nhiên biết con báo hoa được Đại Sư bá thu vào môn hạ.

Lúc này cảm nhận khí tức cường hoành tỏa ra từ Thân Công Báo, Vân Trung Tử trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Chương 422

Phải biết rằng khi Thân Công Báo đến cầu đạo lúc trước, tu vi của hắn chỉ vừa mới hóa hình, giờ đây chỉ riêng khí tức tỏa ra đã khiến ông kinh hãi, tốc độ đột phá tu vi có thể nói là thần tốc!

Thảo nào Đại Sư bá lại thu hắn làm đệ tử!

"Sư tôn lại chọn nhầm rồi…" Vân Trung Tử thầm nghĩ, vì sư đệ Khương Tử Nha, người cùng Thân Công Báo cầu đạo, giờ đây tu vi vô cùng kém cỏi, có thể nói là không có chút thiên phú tu luyện nào.

"Vân Trung Tử, giờ đây không tu luyện ở Chung Nam Sơn, chạy đến đây làm gì?" Lúc này, Thân Công Báo cố ý hỏi.

Vân Trung Tử nghe vậy khóe miệng giật giật, trong lòng thầm nghĩ: "Ta làm gì ở đây, ngươi không biết sao?" Đương nhiên, lời này tự nhiên sẽ không nói ra, nhìn Lôi Chấn Tử trong lòng Thân Công Báo từ tốn nói: "Ta đến đây vì cảm thấy đứa trẻ này có duyên sư đồ với ta, đáng lẽ nên được ta thu làm đệ tử, hy vọng Đạo huynh có thể thành toàn." Lời này vừa ra, mọi người đều kinh hãi, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Lôi Chấn Tử.

Cơ Xương lúc này cũng tin chắc Lôi Chấn Tử không tầm thường, nếu không làm sao có đạo nhân liên tiếp xuất hiện muốn thu nó làm đồ đệ?

"Đứa trẻ này đã trở thành đệ tử của ngô, chỉ có thể là vô duyên với ngươi thôi." Thân Công Báo nghe lời Vân Trung Tử nói xong thì cười nói.

Ý của hắn rất rõ ràng, duyên sư đồ không có tác dụng, ai giành trước thì người đó được, chỉ trách tốc độ chậm thôi!

Vân Trung Tử vốn dĩ đã không ôm hy vọng với Lôi Chấn Tử rồi, dù sao Thân Công Báo đi chuyến này nhất định đã chuẩn bị từ sớm, nên khi nghe Thân Công Báo từ chối, ông biết chuyến đi này sẽ thất vọng.

"Nếu vậy, vậy Vân Trung Tử xin cáo từ." Vân Trung Tử sắc mặt bình tĩnh, khẽ thi lễ với Thân Công Báo, sau đó quay người rời đi.

Ông vốn là người tính tình phóng khoáng, cũng không phải kẻ vô lễ.

Vì sự việc đã đến nước này, Vân Trung Tử tự nhiên sẽ không dây dưa không ngừng.

Hơn nữa nếu dùng thủ đoạn cứng rắn, chưa chắc đã trấn trụ được Thân Công Báo a.

Thân Công Báo cũng khẽ gật đầu, sau đó cáo biệt Cơ Xương, ôm đứa trẻ bay về phía Bồng Lai Đảo. …….

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở vùng chân vực Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn xa xôi đột nhiên mở hai mắt, trong mắt lóe lên hung quang.

"Thân Công Báo…" Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm trong miệng, ngữ khí lạnh lẽo vô cùng… Cáo biệt Thân Công Báo xong, Cơ Xương một đường vượt Hoàng Hà, Mạnh Tân, đến Triều Ca Thành.

Cùng lúc đó, ba chư hầu kia cũng đến Triều Ca Thành, tin tức tứ đại chư hầu tụ hội truyền khắp Triều Ca Thành.

Trong hoàng cung, Trụ Vương biết được tin này sau, sát ý đại phát, bắt đầu điều động tất cả binh mã trong Triều Ca Thành.

Ngày hôm sau thượng triều, quần thần vừa tề tựu, Trụ Vương liền sát ý đằng đằng xuất hiện, trực tiếp hạ lệnh chém giết tứ đại chư hầu.

Điều thú vị là, Trụ Vương vừa hạ lệnh, Phí Trọng và Vưu Hồn liền mở miệng cầu tình cho Sùng Hầu Hổ.

Cơ Xương cũng có Hoàng Phi Hổ, Vi Tử, Cơ Tử, Vi Tử Tề, Vi Tử Viêm, Bác Nghĩa, Thúc Kỳ và những người khác cầu tình.

Hai người đều được Trụ Vương tha bổng.

Nhưng Ngạc Sùng Vũ và Khương Hoàn Sở thì không có vận may như vậy, hai vị chư hầu đều bị thị vệ bắt giữ.

Ngạc Sùng Vũ bị trực tiếp chém đầu, thi thể tách rời; Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở thảm nhất, bị trực tiếp đóng đinh tay chân, cuối cùng bị loạn đao chém chết xé xác.

Lúc đó Tỷ Can cuối cùng cũng không nhịn được nữa, trực tiếp dâng tấu, nói với Trụ Vương rằng thế nhân đã biết uy quyền của Hoàng Thượng là tối cao, tứ đại chư hầu đã chém giết hai người, nên sớm thả Tây Bá Hầu và Sùng Hầu Hổ còn lại về phong địa, để tám trăm chư hầu yên ổn, ân uy cùng thi.

Phí Trọng lại không đồng ý, hắn vốn không hợp với Cơ Xương, tuy cầu tình cho Sùng Hầu Hổ, nhưng lại không thả Cơ Xương.

Bởi vậy Tỷ Can vừa mở miệng, Phí Trọng liền dâng tấu nói: "Cơ Xương bề ngoài trung thần, nội tâm lại gian trá vô cùng, nếu thả hắn về Tây Kỳ, nhất định sẽ lập tức tổ chức các chư hầu quốc tạo phản, cầu Bệ hạ tam tư, không thể thả hổ về rừng!" Lời này vừa ra, Trụ Vương vốn không để tâm nhiều thì trực tiếp cảnh giác.

Trong tình hình hiện tại, những người ngài tin tưởng có thể nói là cực kỳ ít, Phí Trọng chính là một trong số đó, bị Phí Trọng nói như vậy, trong lòng ngài tự nhiên đầy cảnh giác đối với Cơ Xương.

Vì Tây Kỳ của Cơ Xương, binh lực lại cường thịnh, nếu Cơ Xương trong lòng có ý báo thù cho hai chư hầu kia, thì Triều Ca nhất

định sẽ lại có chiến sự!

Bởi vậy, bất kể các đại thần khác khuyên thế nào, ngài cũng không còn nới lỏng nữa.

Trực tiếp hạ lệnh giam cầm Cơ Xương tại Triều Ca, rồi hạ táng thi thể Khương Hầu, Ngạc Hầu.

Hạ xong lệnh này, Trụ Vương cảm thấy sau này nhất định sẽ không còn ai dám nghịch ý chỉ, hoàng quyền đã ổn định, nên liền quay người lại về Thọ Tiên Cung, tiếp tục cuộc sống hưởng lạc say sưa của mình… Nhưng ngài đâu biết, hành động hôm nay nhìn bề ngoài có vẻ đã củng cố hoàng quyền Triều Ca, nhưng thực chất trong lòng quần thần không phục, ngầm sóng ngầm đang cuộn trào… Không lâu sau, khi hai con trai trưởng của Khương Hầu và Ngạc Hầu là Khương Văn Hoán và Ngạc Thuận biết tin phụ thân mình bị Trụ Vương giết chết, trong cơn bi phẫn, họ trực tiếp lên ngôi, kế thừa vị Bá Hầu.

Lại trên triều đường chư hầu quốc thề, từ nay phản Triều Ca, nhất định phải báo thù cho phụ thân mình.

Sau đó, hai người mỗi người dẫn theo mấy chục vạn binh mã, bắt đầu tiến binh công đánh Thương Trụ, trong đó Tây Bá Hầu Khương Văn Hoán dẫn binh bốn mươi vạn, Nam Bá Hầu Ngạc Thuận dẫn binh hai mươi vạn.

Binh biến này, sau khi biết Trụ Vương đã làm những chuyện đó, tám trăm chư hầu cũng đột nhiên có hành động, trực tiếp phản lại hơn một nửa!

Đến đây, thiên hạ đại loạn, chiến hỏa lại lần nữa lan tràn.

Bên Tỷ Can.

Trời sinh cốt cách cứng rắn, tính tình vô cùng chính trực, trong lòng lại có Hạo Nhiên Chính Khí.

Ban đầu Trụ Vương ở miếu Nữ Oa viết thơ vô lễ làm ô uế Nữ Oa, Tỷ Can lại vô cùng tự giác ở lại sát thức nó, sau chuyện này được Nữ Oa biết, Nữ Oa trong lòng cảm kích Tỷ Can trung nghĩa, liền âm thầm ban cho một đạo Công Đức Chính Khí bảo hộ tâm thần ông.

Điều này cũng khiến Tỷ Can trong vô thức hành sự càng thêm chính trực, lại có vạn tà không dám xâm, vạn độc không thể nhiễm.

Giờ đây thấy chiến loạn lan tràn, Thương Trụ nội ưu ngoại hoạn, Tỷ Can tự biết không thể nhẫn nhịn nữa, liền dẫn quần thần không ngừng phản bác Trụ Vương trên triều đường.

Chương 423

Trách cứ ngài ngày ngày chỉ biết hưởng lạc say sưa, không màng triều chính, mỹ sắc làm hại quốc gia, cứ như vậy nhất định sẽ trở thành tội nhân của triều Thương!

Nhất định sẽ phá nát tất cả cơ nghiệp tổ tông!

Trụ Vương mỗi khi bị vị tộc thúc này trách mắng, trong lòng đều sinh ra sát ý, muốn chém giết ông.

Nhưng điều khiến ngài kinh ngạc là, sát ý vừa dâng lên, lại thấy quanh Tỷ Can tỏa ra thất thải chi quang, chiếu rọi chói mắt phi phàm, cũng khiến ngài vì thế mà tâm tồn cố kỵ, không ngừng nhẫn nhịn vị tộc thúc này làm loạn trong Triều Ca.

Sau đó, Tỷ Can trong yến hội, đột nhiên phát hiện Đát Kỷ là Cửu Vĩ Yêu Hồ, lập tức tâm sinh cảnh giác, bắt đầu điều tra minh sát ám phóng, tìm dị nhân tuần tra, mới tìm được lão ổ của Cửu Vĩ Yêu Hồ ở Hiên Viên Phần.

Thấy Triều Ca vì một con yêu tinh mà đại loạn, trung thần chết thương vô số, trong cơn giận dữ, ông trực tiếp phóng hỏa thiêu rụi con cháu của Cửu Vĩ Yêu Hồ, ngay cả Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh và Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh cùng ở Hiên Viên Phần cũng khó thoát kiếp này, cuối cùng chôn thân trong biển lửa.

Ngày hôm sau, Tỷ Can mang một số thi thể chưa bị lửa thiêu thành tro từ Hiên Viên Phần lên triều đường, báo cáo chuyện này cho Trụ Vương, lấy đó để đối phương cảnh giác.

Không ngờ Trụ Vương chỉ coi chuyện này là kỳ văn, bất kể Tỷ Can nói nhiều thế nào, cũng không coi Đát Kỷ là yêu tinh.

Đát Kỷ biết chuyện này sau thì kinh hãi đại nộ, chỉ cảm thấy lòng như dao cắt, hận không thể trực tiếp diệt sát toàn gia Tỷ Can, không chừa một con gà con chó nào!

Nhưng nàng cũng biết chuyện Nữ Oa ban cho Tỷ Can Công Đức Chi Khí, bởi vậy không dám tùy ý ra tay, chỉ có thể âm thầm nghĩ cách giết Tỷ Can.

Nhanh chóng, nàng liền triệu Phí Trọng và Vưu Hồn, nhờ hai người giúp nàng nghĩ cách đối phó Tỷ Can.

Phí Trọng và Vưu Hồn vốn không thích Tỷ Can, giờ thấy Đát Kỷ muốn đối phó Tỷ Can, tự nhiên vô cùng ân cần, lập tức đưa ra đối sách cho nàng, và bắt đầu âm thầm sắp xếp… Không lâu sau, mưu kế của Đát Kỷ liền bắt đầu thực hiện.

Một ngày, Đát Kỷ đột nhiên hôn mê bất tỉnh, Trụ Vương thấy vậy không khỏi đại kinh, lập tức triệu ngự y đến chữa trị cho nàng.

Nhưng ngài đâu biết ngự y đã sớm bị Đát Kỷ và những người khác mua chuộc, lập tức cáo với Trụ Vương rằng Đát Kỷ mắc bệnh tim, cần phải có Thất Khiếu Linh Lung Chi Tâm hạ dược mới có thể chữa khỏi tận gốc.

Trụ Vương đau lòng vì Đát Kỷ không thôi, nghe ngự y nói Thất Khiếu Linh Lung Tâm có thể chữa khỏi bệnh của Đát Kỷ, lập tức đại hỉ, bảo các ngự y nhanh chóng đi tìm Thất Khiếu Linh Lung Tâm, để chữa trị cho Đát Kỷ.

Kết quả lời này vừa nói ra, tất cả ngự y nhìn nhau, lập tức hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, trên đời này chỉ có Tỷ Can, người toàn thân tỏa ra thất thải chi quang, mới có trái tim như vậy, nếu muốn lấy Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Tỷ Can sẽ chết.

Trụ Vương vừa nghe, trong lòng lập tức lóe lên vô số suy nghĩ.

Cuối cùng trong não hải không ngừng hồi tưởng những hình ảnh Tỷ Can ngang ngược trên triều đường, lại nhìn ái phi sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, không khỏi nghiến răng quyết đoán nói: "Đi triệu Tỷ Can đến!" Đát Kỷ giả vờ hôn mê, khiến ngự y bị mua chuộc tấu với Trụ Vương rằng nàng mắc bệnh tim, cần tim thất khiếu linh lung của Tỷ Can mới có thể chữa khỏi.

Trụ Vương nghe vậy, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, quyết định lấy tính mạng tộc thúc Tỷ Can để đổi lấy sinh cơ cho Đát Kỷ.

Bởi vậy, Trụ Vương dứt khoát hạ lệnh triệu Tỷ Can vào cung.

Mọi chuyện đều là do Tỷ Can gần đây liên tục ở triều đường quở trách Trụ Vương ham mê nữ sắc, khiến Trụ Vương trong lòng sinh oán niệm, mà không hề ý thức được rằng mình đang từng bước đẩy triều Thương vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tỷ Can một ngày nọ luôn cảm thấy tâm tư bất an, dường như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Đến khi hay tin Trụ Vương triệu mình vào hoàng cung, trong lòng thầm nhủ: "Hành trình vào hoàng cung hôm nay, e rằng chẳng có chuyện tốt!" Đương nhiên, lúc này ông ta có vắt óc cũng không thể ngờ được, chuyến đi hôm nay sẽ khiến ông ta phải bỏ mạng.

Nếu không, e rằng ông ta đã dẫn gia quyến phẫn hận mà rời đi.

Chẳng mấy chốc, Tỷ Can dưới sự dẫn dắt của người trong cung đã vào đến hoàng cung, diện kiến Trụ Vương với thần sắc phức tạp.

"Hôm nay triệu thừa tướng đến, lại là vì muốn mượn tim thất khiếu linh lung của thừa tướng một lần dùng, Tô ái phi cần dùng nó để trị bệnh." Trụ Vương nhìn Tỷ Can, vừa là đại thần triều đình vừa là hoàng thúc của mình, thản nhiên nói, ngữ khí đầy vẻ quyết tuyệt.

Tỷ Can nghe Trụ Vương nói xong, đôi mắt trợn trừng, phải một

lúc lâu mới tiêu hóa được lời đối phương.

Lúc này, dù phản ứng có chậm chạp đến mấy, ông ta cũng hiểu rằng Trụ Vương đã bị Tô Đát Kỷ mê hoặc tâm trí, hoàn toàn mất đi lý trí!

Tô Đát Kỷ, không!

Cửu Vĩ Yêu Hồ muốn báo thù cho đám yêu tinh ở Phần Hiên Viên đây mà!

Nhưng không, lúc này Trụ Vương hôn dung đến mức này!

"Bệ hạ!

Tim là căn bản của con người, bệ hạ muốn tim của thần, chi bằng trực tiếp tứ tử thần đi thôi!" Tỷ Can ưỡn thẳng lưng, lớn tiếng nói, trong lòng đã thất vọng đến tột cùng với Trụ Vương.

Hơn nữa, đối phương đã muốn đẩy mình vào chỗ chết, Tỷ Can há có thể khách khí với Trụ Vương?

Để giữ triều ca, Tỷ Can có thể xả thân quên mình, nhưng muốn chết vì một con hồ ly tinh sao?

Tỷ Can tự nhiên không muốn!

Hơn nữa, Trụ Vương đã có thể bị con hồ ly tinh đó mê hoặc đến mức muốn giết mình, vậy thì triều đại này đã hết thuốc chữa rồi.

Thương Trụ diệt vong, chỉ là chuyện sớm muộn!

Nào ngờ, sau khi nghe Tỷ Can lớn tiếng nói, vẻ lạnh nhạt trong mắt Trụ Vương càng lộ rõ.

Bởi vì, lúc này nhìn Tỷ Can đang phẫn nộ, Trụ Vương nhớ đến chuyện Tỷ Can từng ngỗ nghịch trước mặt quần thần.

Bởi vậy, sau khi nghe Tỷ Can nói, thần sắc Trụ Vương bình tĩnh

đến đáng sợ, ngữ khí băng lãnh vô cùng nói: "Chỉ là lấy tim thất khiếu linh lung của thừa tướng thôi, hà tất phải nói đến cái chết?" "Hôn quân!

Ngô không ngờ ngươi lại hôn dung đến mức này, muốn dùng mạng của ngô để cứu con Cửu Vĩ Yêu Hồ đó, chỉ sợ khí số Thương Trụ đã tận, cơ nghiệp của phụ bối sẽ hủy trong tay ngươi!" Tỷ Can đại nộ, trực tiếp phá khẩu đại mắng, không còn giữ chút thể diện nào cho Trụ Vương.

Chương 424

Lúc này tám trăm chư hầu quốc đã loạn mất một nửa, Trụ Vương đối với chuyện này vô cùng phiền não, giờ Tỷ Can lại đổ trách nhiệm quốc loạn lên đầu mình, không khỏi giận dữ bốc hỏa.

"Tốt!

Tự nhận là trung thần, đúng là quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

Hôm nay trẫm muốn tim của ngươi, xem rốt cuộc ngươi có trung hay không!" Vừa nói, Trụ Vương liền ra lệnh cấm quân xung quanh bắt Tỷ Can.

Tỷ Can thấy vậy không khỏi tâm tro ý lạnh, nhưng lại lắc đầu cười lạnh nói: "Thôi được thôi được, tốt lắm câu 'quân muốn thần chết, thần không chết là bất trung', hôm nay ngô sẽ lấy tim báo đáp ân tiên đế!" Vừa nói, ông ta đột nhiên rút kiếm, quỳ xuống hướng về phía tổ miếu Đại Thương, trong miệng bi phẫn kêu lớn: "Thiên hạ sáu trăm năm của Đại Thương, sẽ đoạn tống vào tay Trụ Vương!

Ngô Tỷ Can hôm nay lấy tim thể hiện lòng trung!" Sau lời nói đó, ông ta trực tiếp cởi y bào, cầm kiếm đâm thẳng vào ngực!

Lạ lùng là, trường kiếm đâm sâu, da thịt tách ra, nhưng không hề có một chút máu nào chảy ra, ngược lại thất thải quang mang quanh thân Tỷ Can càng thêm chói mắt!

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tỷ Can thò tay vào, lấy ra một quả tim đang phát ra thất sắc quang mang.

Rồi vô cùng quả quyết ném nó về phía Trụ Vương, sau đó dưới ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, Tỷ Can mặc lại y phục,

quay người dứt khoát rời đi!

Đến khi quần thần trong triều nghe tin này, từng người từng người kinh hãi vô cùng, sau đó lại phân phân đau khổ rơi lệ, trực hô Thương Trụ khí vận đã tận!

Cũng từ đây, các đại thần đều tâm tro ý lạnh, không còn ai dám phản bác hành sự của Trụ Vương.

Thương Trụ cũng vì thế mà triệt để đi vào con đường suy bại, thử hỏi quần thần đều vô tâm trị lý triều chính, quốc gia tự nhiên không thoát khỏi suy yếu.

Sau đó, Tỷ Can từ hoàng cung bước ra, hồn hồn ngạc ngạc đi về phía nhà mình.

Chỉ cảm thấy trong tim trống rỗng, trong đầu mơ hồ.

Đột nhiên, ông ta thấy phía trước có một bà lão bán rau không tâm đang rao hàng, không khỏi giật mình tỉnh táo, đi về phía bà lão.

Nào ngờ, bà lão này chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thành, đang đợi Tỷ Can ở đây để đoạt lấy một tia sinh cơ cuối cùng!

Chỉ thấy Tỷ Can đến gần quầy rau không tâm, như có điều suy nghĩ hỏi bà lão: "Đây là rau gì?" "Rau không tâm, rau không tim, nấu ăn đơn giản, thực là mỹ vị!" Tô Đát Kỷ do Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thành nói.

Tỷ Can nghe vậy sững sờ, trực tiếp thuận miệng hỏi: "Rau không tim là mỹ vị, vậy người mà không tim thì sao?" Nào ngờ bà lão do Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thành nghe vậy lại kỳ lạ nhìn Tỷ Can, sau đó cười lớn nói: "Quan nhân hỏi thật kỳ lạ, tim là căn bản của con người, nếu không có tim thì người tự nhiên sẽ chết thôi!" Lời này vừa thốt ra, Tỷ Can đôi mắt trợn tròn, cả người cứng đờ tại chỗ.

Giây tiếp theo, như ý thức được điều gì đó, cả người ông ta thẳng

đơ, trực tiếp ngã xuống đất, tức thì tắt thở mà chết!

Khiến bách tính xung quanh vội vàng la lớn, Cửu Vĩ Yêu Hồ thấy vậy đắc ý cười một tiếng, quay người biến mất.

Không lâu sau, một luồng oán khí khủng bố từ thân thể Tỷ Can xông thẳng lên trời, cùng hồn phách của ông ta quanh quẩn trên không Triều Ca, âm hồn bất tán, vương vấn không dứt!

Chính vì oán khí quấn thân, chết không nhắm mắt, nên không muốn nhập Địa Phủ đầu thai.

Cùng lúc đó, tại Bồng Lai Tiên Đảo, Lưu Nhĩ cảm ứng được chuyện này, không khỏi thở dài.

Kiếp trước đã sớm nghe nói chuyện thủy tổ họ Lâm Tỷ Can móc tim biểu trung, hôm nay tận mắt chứng kiến, càng thêm hư vô bất định.

Trong Công Đức Thánh Điện tại Bồng Lai Tiên Đảo.

Lưu Nhĩ và Nữ Oa vẫn ngồi trên đạo đài, tỉ mỉ quan sát các sự kiện đang diễn ra ở nhân giới.

Đối với họ, đủ thứ chuyện xảy ra ở nhân giới, không có gì đáng ngạc nhiên.

Hành vi của Đát Kỷ ở nhân giới, tự nhiên cũng không giấu được, đối với điều này Nữ Oa lại vô cùng thất vọng.

Phải biết rằng, ban đầu nàng đã dặn dò Cửu Vĩ Yêu Hồ nhiều lần, không được làm hại trung lương, chỉ cần đẩy Thương Trụ vào con đường diệt vong là được.

Nào ngờ Cửu Vĩ Yêu Hồ cuối cùng lại quên lời dặn dò của mình, lại bị ác niệm và thù hận che mờ đôi mắt, làm ra đủ thứ chuyện âm ngoan, khiến vô số trung thần vô tội của Thương Trụ chết oan ức.

Nhưng, cho dù Nữ Oa có phẫn nộ đến mấy, cũng không ra tay nữa.

Lúc này trước mặt Lưu Nhĩ, dù có vạn ngàn lý do, nếu không có ý chỉ của Lưu Nhĩ, nàng quyết không can thiệp vào chuyện của Nhân tộc nữa.

Bởi vậy lúc này nàng chỉ cảm khái trong lòng rằng Cửu Vĩ Yêu Hồ tự tác nghiệt thì không thể sống.

Nhưng lúc này thấy Tỷ Can có kết cục như vậy, Lưu Nhĩ lại có động tác.

"Người chí thành như vậy, thiên hạ khó gặp." Chỉ thấy Lưu Nhĩ trong miệng khẽ than, hoàn toàn không để ý Nữ Oa bên cạnh kinh ngạc ra sao khi hắn đánh giá Tỷ Can cao đến vậy.

Đối với Tỷ Can, Lưu Nhĩ ở kiếp trước vô cùng quen thuộc, bởi vì chuyện Tỷ Can móc tim là một câu chuyện nổi tiếng ở hiện đại.

Vị thủy tổ họ Lâm này vì triều Thương mà tận tâm tận lực, cuối cùng lại có kết cục chết không tim, thật khiến người ta cảm khái vạn phần.

Nào ngờ, Lưu Nhĩ vung tay phải, một đạo kim quang đột nhiên hiện ra từ Bồng Lai Tiên Đảo, hóa thành lưu quang phá vỡ hư không bay về phía Triều Ca thành.

Trong tích tắc xuất hiện trên không Triều Ca thành, cuồn cuộn cuốn lấy oan hồn Tỷ Can đang quanh quẩn trên không Triều Ca, mang về Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Công Đức Thánh Điện, kim quang từ hư không bay ra, hóa thành một đạo thân ảnh, chính là chân linh Tỷ Can.

Lúc này sát khí đã được pháp thuật của Lưu Nhĩ khu tán, chỉ còn lại hồn phách chân linh thuần túy nhất.

Đương nhiên, nếu không thể giải tỏa oan ức trong lòng ông ta, sát khí sẽ lại quấn quanh thân, chân linh Tỷ Can cũng sẽ lại trở thành sát linh, gây họa cho nhân gian.

Chương 425

Lúc này, chân linh Tỷ Can nhìn xung quanh Công Đức Thánh Điện, trong mắt cuối cùng cũng khôi phục thanh minh.

Lưu Nhĩ thấy vậy, chậm rãi hỏi: "Mệnh đã tận, vì sao không nhập Lục Đạo Luân Hồi?" Lời này vừa thốt ra, chân linh Tỷ Can lập tức hồi thần, ngẩng đầu nhìn Lưu Nhĩ trên đạo đài.

Lại cảm thấy uy nghiêm vô thượng truyền đến, chỉ cảm thấy trong lòng tự nhiên sinh ra kính ý, thầm nhủ chắc đã gặp Chân Tiên, không khỏi quỳ xuống đất bi hô: "Chân Tiên tại thượng, Tỷ Can tuyệt không có tâm hại người, chỉ cảm thấy cơ nghiệp Đại Thương mấy trăm năm bị yêu họa hôn quân hủy hoại, trong lòng không cam!" Nữ Oa nghe vậy thở dài.

Nàng nghĩ đến chuyện Yêu tộc sụp đổ năm xưa, e rằng Tỷ Can bây giờ cũng có tâm trạng tương tự.

Lưu Nhĩ nghe lời Tỷ Can nói xong, lại khẽ gật đầu, ý hiểu sau đó nói: "Vật cực tất phản, triều đại cũng vậy, không cần chấp mê." Vừa nói, hắn điểm tay phải, một luồng kim quang nhập vào mi tâm chân linh Tỷ Can.

Tỷ Can đột nhiên ngây người, bởi vì lúc này hắn cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, giây tiếp theo lại thấy được sự phát triển của triều Thương về sau, lại thấy được Thương Trụ cuối cùng diệt vong, Trụ Vương tự thiêu mà chết.

Sau đó, lại có triều đại mới thay thế, thiên hạ thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp, những hình ảnh đó hiện ra, khiến cảm xúc của chân linh Tỷ Can thăng trầm, kích động, cuối cùng quy về bình tĩnh, tức thì tỉnh ngộ.

Chỉ thấy đôi mắt của hắn khôi phục thanh minh, mặt đầy vẻ mãn nguyện, chấp niệm trong lòng đã giải.

"Tạ ơn Chân Tiên tôn thượng, Tỷ Can đến đây cũng không còn hối hận." Tỷ Can quỳ lạy dưới đất, đối với Lưu Nhĩ hành đại lễ, trên mặt đầy vẻ cảm kích.

Nữ Oa thấy vậy, cuối cùng không còn trầm mặc, khẽ cười nói: "Vị này là Nhân tộc Thánh Sư, ngươi không được gọi nhầm nữa." Chân linh Tỷ Can nghe vậy trực tiếp ngây người, ánh mắt trực tiếp nhìn lên đạo đài, thần sắc đầy vẻ không thể tin nổi.

Tổ huấn có dạy, tự nhiên biết sự tồn tại của Thánh Sư, càng biết ý nghĩa sự tồn tại của Thánh Sư.

Nay biết vị vừa điểm phá chấp niệm cho mình chính là Nhân tộc Thánh Sư, tự nhiên bội phần chấn kinh!

Lưu Nhĩ thấy vậy lại bất đắc dĩ cười một tiếng, chỉ Nữ Oa Thánh Nhân nói với chân linh Tỷ Can: "Ngươi cần biết, cũng phải cảm tạ Nữ Oa Thánh Nhân đã ban cho thất thải công đức chi khí, nếu không sớm đã bị tà ác tiêu tiểu làm hại." Chân linh Tỷ Can vốn ánh mắt đầy vẻ chấn kinh, nghe Lưu Nhĩ nói xong, lại càng ngây người toàn thân cứng đờ tại chỗ.

Nữ Oa Nương Nương?

Vị vừa khiến mình chấn kinh ngây dại kia, lại chính là Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương!

Tỷ Can hồi thần, cả chân linh kích động run rẩy không thôi!

"Tử dân Tỷ Can bái kiến Thánh Sư tôn thượng, bái kiến Thánh Mẫu Nương Nương!" Tỷ Can quỳ lạy dưới đất lớn tiếng hô, trên mặt đầy vẻ kính trọng.

Nhân sinh trăm thái, vạn vạn không ngờ rằng chết trước đó oan ức

như vậy, chết sau lại có thể gặp Nhân tộc Thánh Sư và Thánh Mẫu.

Thấy bộ dạng đó, Lưu Nhĩ và Nữ Oa nhìn nhau cười một tiếng, sau đó nói: "Sau này ngươi muốn làm gì?" "Hồi bẩm Thánh Sư, Tỷ Can trong lòng đã không còn vướng bận, nguyện nhập Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế." Tỷ Can cung cung kính kính hô.

Lưu Nhĩ nghe vậy lại khẽ lắc đầu nói: "Không, thân mang chính khí trung nghĩa, thiên hạ khó gặp, nên được phong thần!" "A?" Tỷ Can lại lần nữa đại kinh.

"Trong Địa Phủ có một chức Phán Quan, sau này ngươi sẽ là Đệ Nhất Phán Quan, thế nào?" Lưu Nhĩ nói thẳng, ngữ khí bình đạm.

Lời này vừa thốt ra, Nữ Oa Nương Nương bên cạnh không khỏi gật đầu tán thưởng.

Trong lòng nàng cũng cảm thấy Tỷ Can thích hợp làm Đệ Nhất Phán Quan, dù sao luân hồi Địa Phủ là nơi quan trọng nhất Tam Giới, có người chính khí như Tỷ Can ở đó, cũng có thể giúp duy trì trật tự luân hồi.

Tỷ Can nghe lời này, thì mặt đầy vẻ hân hoan.

Thân là đại thần Thương Trụ, tự nhiên biết tầm quan trọng của chức Phán Quan, huống chi là Đệ Nhất Phán Quan?

Nay Thánh Sư lại chủ động muốn mình đảm nhiệm chức vụ này, vậy chứng tỏ Thánh Sư coi trọng mình a!

Nào ngờ, ông ta mạnh mẽ gật đầu, lớn tiếng hô: "Tỷ Can kính nghe Thánh Sư phân phó!" "Tốt!

Sau ngày hôm nay, ngươi sẽ là Đệ Nhất Phán Quan!" Lưu Nhĩ mỉm cười gật đầu, sau đó gọi Thân Công Báo, lấy ra ngọc bài, phân phó hắn dẫn Tỷ Can đến Địa Phủ.

Chỉ là mang danh Nhân Thánh Đại Đế của Địa Phủ, chỉ định một vị trí Đệ Nhất Phán Quan cũng không phải chuyện lớn.

Thân Công Báo vâng mệnh, dẫn chân linh Tỷ Can đi về phía Địa Phủ.

Đến đây, Thương Trụ thiếu đi một trung thần, Địa Phủ có thêm một Đệ Nhất Phán Quan.

Địa Phủ Hồng Hoang, Quỷ Môn Quan.

Hai đạo quang ảnh lưu chuyển, đáp xuống địa vực Địa Phủ hóa thành hai đạo thân ảnh, một đạo ngưng thực có nhục thân, một đạo lại là hồn phách chân linh.

Chính là Thân Công Báo và chân linh Tỷ Can.

Chuyến đi Địa Phủ lần này, tự nhiên Thân Công Báo mang theo Thánh lệnh của Lưu Nhĩ, để mưu chức vị cho Tỷ Can.

Vừa hiện thân, Thân Công Báo nhìn hai pho tượng khổng lồ đứng sau Quỷ Môn Quan.

Chỉ thấy hai pho tượng khổng lồ lần lượt là một nam một nữ.

Nam là thiếu niên tuấn tú, toàn thân tỏa ra khí tức uy nghiêm vô thượng.

Nữ là nữ tử tuyệt diễm, toàn thân tỏa ra khí tức trang trọng phi phàm.

Lại có vô số quỷ hồn vừa bước vào Quỷ Môn Quan không tự chủ quỳ lạy dưới hai pho tượng khổng lồ, mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Thân Công Báo thấy vậy khóe miệng không khỏi cong lên, bởi vì một trong hai pho tượng nam thần tượng, chính là sư tôn của mình.

Thấy những quỷ hồn này không tự chủ kính sợ sư tôn, tự nhiên trong lòng vui sướng.

Chương 426

Trước đây hắn từng nghe từ các sư huynh kia biết được nguyên nhân của hai pho tượng thần, đó là lúc trước sư tôn đến Địa Phủ, kết quả bị Quỷ Vương không quen biết ngăn cản, dẫn đến một loạt chuyện cười.

Cuối cùng những Quỷ Vương trấn giữ Quỷ Môn Quan để sau này không tái phạm những lỗi lầm sơ đẳng như vậy, để tất cả âm sai Địa Phủ nhận ra sư tôn, mới lập nên thần tượng.

Nào ngờ, Thân Công Báo cũng biết ảnh hưởng của việc tự ý xông vào Địa Phủ, để không giống Lưu Nhĩ gây ra chuyện cười, hắn trực tiếp lấy ra một khối ngọc bài, tâm thần quán chú vào đó!

Giây tiếp theo, một luồng khí tức hạo hạo đãng đãng từ ngọc bài bùng phát ra, trực tiếp truyền khắp toàn bộ Địa Phủ.

Lại có một đạo quang ảnh khổng lồ hiện ra trên không Quỷ Môn Quan, chính là hình dạng của Lưu Nhĩ.

"Gì!

Khí tức khủng bố đến vậy?!" "Khí tức Thánh Nhân!" "Nhìn kìa!

Quang ảnh trên không Quỷ Môn Quan!" "Trời!

Nhân Thánh Đại Đế!

Đại Đế giáng lâm Địa Phủ rồi!" "Ngô bái kiến Đại Đế!

Cung nghênh Đại Đế hồi Địa Phủ!" "....." Khí tức vô thượng trong tích tắc liền truyền khắp toàn bộ Địa Phủ, tất cả âm sai và quỷ hồn đều trong khoảnh khắc đó cảm nhận được.

Từng người từng người không khỏi lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía

Quỷ Môn Quan, lại có vô số tiếng kinh hãi phát ra từ các nơi trong Địa Phủ.

Kinh ngạc như vậy là điều bình thường.

Phải biết rằng, tuy Lưu Nhĩ thân mang chức Nhân Thánh Đại Đế, trên danh nghĩa là chủ Địa Phủ, nhưng lại cực ít đặt chân đến Địa Phủ.

May mắn là trong Quỷ Môn Quan có thần tượng của hắn, lại có khí tức của hắn tàn lưu, khiến tất cả âm sai Địa Phủ trên dưới đều có thể nhận ra.

Bởi vậy thấy hình chiếu của Lưu Nhĩ hiện trên Quỷ Môn Quan mới kích động như vậy.

Lúc này, lại có một thân ảnh từ Bình Tâm Điện biến mất.

Giây tiếp theo, trực tiếp xuất hiện sau Quỷ Môn Quan, chính là Bình Tâm Nương Nương hóa thân thành Thánh Nhân Địa Phủ.

Khi nhìn rõ quang ảnh trên trời do Thân Công Báo phát ra, không phải Lưu Nhĩ tự thân đến, đáy đôi mắt đẹp đó không khỏi lóe lên vẻ thất vọng.

Đương nhiên, vẻ thất vọng này thoáng qua, ngay cả Thân Công Báo cũng không phát hiện một tia.

Bình Tâm vừa xuất hiện, tất cả âm sai Quỷ Vương vốn đang quỳ dưới đất càng nội tâm đại chấn, lập tức lại lần nữa hành đại lễ, trong miệng phân phân hô: "Chúng ta bái kiến Bình Tâm Nương Nương!" Bình Tâm nghe vậy khẽ gật đầu, ý bảo đứng dậy, sau đó nói với Thân Công Báo: "Là ai?" Tuy Thân Công Báo đã lấy ra ngọc bài thân phận của Lưu Nhĩ, Bình Tâm cũng đoán được thân phận của Thân Công Báo, nhưng vẫn hỏi.

Thân Công Báo nghe vậy, cung kính dâng ngọc bài, hành lễ với

nàng, sau đó nói: "Thân Công Báo bái kiến Nương Nương, đệ tử phụng mệnh sư tôn đến." Bình Tâm nghe vậy khẽ gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía chân linh Tỷ Can bên cạnh, với nhãn lực của mình, tự nhiên nhìn ra chân linh Tỷ Can có chính khí.

"Vì người này sao?" Bình Tâm Nương Nương hỏi.

Hơn nữa, Thân Công Báo đã phụng mệnh đến, lại mang theo chân linh của Tỷ Can, vậy thì tất cả tự nhiên là vì chân linh Tỷ Can.

Thân Công Báo nghe vậy lập tức gật đầu, chỉ chân linh Tỷ Can bên cạnh cười nói: "Chính xác, đệ tử phụng mệnh gia sư, để Tỷ Can nhậm chức Đệ Nhất Phán Quan Địa Phủ." Đệ Nhất Phán Quan Địa Phủ!

Tất cả âm sai Quỷ Vương xung quanh nghe vậy không khỏi đại kinh, phân phân ngẩng đầu nhìn về phía chân linh Tỷ Can bên cạnh Thân Công Báo.

Lại thấy đối phương khí độ đường hoàng, lại có một luồng chính khí xông thiên, vô cùng bất phàm!

Mới phân phân âm thầm gật đầu, khó trách lại được Nhân Thánh Đại Đế đặc biệt chỉ định làm Đệ Nhất Phán Quan, có chính khí như vậy tự nhiên là bất phàm!

Bình Tâm Nương Nương nghe vậy thần sắc lại bình đạm vô cùng, dù sao chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu của nàng.

"Thiện!

Đến đây, Tỷ Can sẽ là Đệ Nhất Phán Quan Địa Phủ." Bình Tâm Nương Nương nói.

Tỷ Can nghe vậy đại hỉ, mọi chuyện thuận lợi như vậy, khiến nỗi lo lắng cuối cùng trong lòng ông ta cũng tiêu trừ.

“Tỷ Can bái kiến Bình Tâm Nương Nương, từ nay về sau Tỷ Can làm việc nhất định không phụ sự kỳ vọng của Thánh Sư và Nương Nương!

Có Tỷ Can ta ở Địa Phủ một ngày, nhất định dốc toàn lực duy trì trật tự Địa Phủ, xử công đạo, phán công chính!

Nếu trái lời thề này, vạn kiếp bất phục, thần hồn câu diệt!” Chỉ thấy Tỷ Can một phen quỳ xuống đất, trực tiếp trước mặt Bình Tâm Nương Nương và vô số âm sai Quỷ Vương lập lời thề.

Trong chốc lát, lời nói của ông ta như được Lục Đạo Luân Hồi Địa Phủ cảm ứng, một luồng lực lượng luân hồi từ không trung lan tỏa ra, cuốn lấy lời nói của ông ta truyền khắp toàn bộ Địa Phủ, khiến tất cả quỷ hồn và âm sai đều nghe rõ lời thề đó.

“Người này lập lời thề như vậy!” “Lục Đạo Luân Hồi bàn cộng hưởng!” “Không sợ không thực hiện được sao?

Nếu vi phạm thì sẽ bị Lục Đạo Luân Hồi bàn hủy diệt!” “Có nghị lực như vậy, lại một thân hạo nhiên chính khí, xem ra ông ta sau này sẽ không tầm thường a...” “.....” Nghe lời thề của Tỷ Can xong, âm sai dưới Địa Phủ, trên Thập Điện Diêm Vương, đều lộ vẻ dị sắc, trong lòng càng đầy kinh thán, bàn tán xôn xao.

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, không khỏi lộ ra nụ cười hân hoan.

Chỉ thấy tay phải nàng giơ lên điểm vào chân linh Tỷ Can, một đạo kim quang lập tức từ đầu ngón tay nàng bùng phát ra, trực tiếp nhập vào chân linh Tỷ Can.

Trong chốc lát, một luồng cực âm chi lực quấn quanh chân linh Tỷ Can, củng cố chân linh của ông ta ngưng tụ thành thực thể, lại ngưng tụ ra một bộ y bào Phán Quan cho Tỷ Can mặc lên linh khu đã ngưng

thực.

Nhanh chóng, một Tỷ Can Phán Quan mới xuất hiện, thân mặc y bào Phán Quan, tay cầm bút Phán Quan, mày ngang mắt lạnh, không giận mà uy.

Chương 427

Phán Quan Tỷ Can tay cầm bút Phán Quan trước tiên khẽ gật đầu hành lễ với Thân Công Báo, biểu thị cảm tạ.

Sau đó trực tiếp cung thân hành lễ với Bình Tâm: "Phán Quan Tỷ Can, bái kiến Bình Tâm Nương Nương." Bình Tâm Nương Nương gật đầu mỉm cười, sau đó quay người biến mất tại chỗ.

Âm sai và Quỷ Vương có mặt lập tức phản ứng, phân phân hành lễ hô: "Bái kiến Đệ Nhất Phán Quan!" Đến đây, Địa Phủ có thêm một vị Đệ Nhất Phán Quan.

Sau khi giúp Tỷ Can trở thành Đệ Nhất Phán Quan ở Địa Phủ.

Thân Công Báo liền cáo biệt với ông ta, rời khỏi Địa Phủ.

Nhưng lại không đi về hướng Bồng Lai Tiên Đảo, mà cưỡi Hắc Điểm Hổ phi vân đến Triều Ca thành.

Còn nguyên nhân của việc này lại vô cùng đơn giản.

Chính là đã nhận được lệnh của sư tôn Lưu Nhĩ, bảo hắn nhập thế vào Triều Ca.

Thân Công Báo lúc này đã khác với hình tượng trong các sách vở kiếp trước, nay bái sư Lưu Nhĩ, được Lưu Nhĩ khai quật tiềm năng, tu tập Đạo Pháp, học được truyền thừa.

Điều quan trọng nhất là, ngay cả tật nói lắp bẩm sinh cũng đã được chữa khỏi hoàn toàn, bây giờ tự nhiên tâm hệ sư tôn Lưu Nhĩ, vô cùng kính nể hắn, có thể nói là ngôn thính kế tòng.

Bởi vậy Lưu Nhĩ bảo hắn nhập thế Triều Ca, hắn liền đi, không hỏi duyên do.

Lúc này, Thân Công Báo cưỡi Hắc Điểm Hổ lơ lửng trên Triều Ca thành, nhìn xuống thành trì khổng lồ phía dưới, xe ngựa tấp nập, người người qua lại như kiến, không khỏi khẽ gật đầu.

Theo Lưu Nhĩ bao nhiêu năm, đạo hạnh của hắn sớm đã không cần nói, đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, đạt đến ngưỡng cửa của sư môn.

Với tu vi của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra khí vận của Triều Ca lúc này.

"Khí vận suy thoái bất kham như vậy, cho dù ta không xuất thế, cũng chẳng còn bao lâu nữa." Thân Công Báo nhìn xuống hoàng thành có lịch sử mấy trăm năm phía dưới, đôi mắt lấp lánh sắc thái phức tạp.

Ngay sau đó, hắn chuyển ánh mắt về phía hoàng cung ở trung tâm hoàng thành, thân ảnh lóe lên, hóa thành lưu quang rơi vào Thọ Tiên Cung.

Cấm vệ hoàng cung Thương Trụ nghiêm ngặt, nhưng đối với Thân Công Báo bây giờ mà nói, lại như hư vô.

Trong Thọ Tiên Cung.

Lúc này, Tô Đát Kỷ đã trở thành vương hậu đang bế mục dưỡng thần trên ngọc tháp Thọ Tiên Cung.

Gần đây nàng hãm hại trung lương quá nhiều, khiến tâm thần lo lắng bất an, thường xuyên lo lắng Nữ Oa Nương Nương sẽ nghiêm trị.

Dù sao ban đầu ba yêu quái nhận thánh lệnh của Nữ Oa hạ giới gây họa cho Thương Trụ, nhưng Nữ Oa đã dặn dò nhiều lần, không được làm hại các trung lương chi sĩ.

Thế nhưng nàng thì sao?

Vì tham dục, vì thù hận, đã quên ý chỉ của Nữ Oa Thánh Nhân, số trung lương chết trong tay nàng là không thể đếm xuể.

Cho đến bây giờ, nàng mới chợt tỉnh ngộ, hiểu ra lỗi lầm của mình, nhưng đã quá muộn.

"Ai, chỉ hy vọng sau khi Thương Trụ diệt vong, Nương Nương có thể nhìn vào công lao của ta, để công chuộc tội..." Trong lúc nhắm mắt, Cửu Vĩ Yêu Hồ trong lòng khẽ thở dài.

Đột nhiên, một luồng gió nhẹ thổi qua, cùng với đó là một luồng khí tức cường đại, khiến Cửu Vĩ Yêu Hồ trong lòng giật mình, đột nhiên mở trừng đôi mắt!

Giây tiếp theo, liền thấy một thân ảnh cao ráo xuất hiện trong điện, chắp tay đứng đó, toàn thân tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hãi rợn người.

"Kẻ nào!" Tô Đát Kỷ hóa thân của Cửu Vĩ Yêu Hồ đột nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm Thân Công Báo vừa xuất hiện, trong miệng kiều hát, trên mặt đầy vẻ cảnh giác.

Sau lưng thân thể, lại ẩn hiện chín cái đuôi hồ ly khổng lồ, yêu khí đột nhiên phát tán.

Đây là khí tức đơn thuần tỏa ra đã cường đại đến vậy, tự nhiên nàng không dám lơ là chút nào!

"Bần đạo Thân Công Báo, kiến đạo hữu." Thân Công Báo quay người nhìn Tô Đát Kỷ, thản nhiên mở miệng nói.

Tô Đát Kỷ nghe vậy, thấy đối phương không có ý động thủ, không khỏi trong lòng hơi thả lỏng.

Nhưng mục đích của kẻ này không rõ, nàng không dám buông lỏng cảnh giác.

Bởi vậy, nội tâm vẫn cảnh giác, trên mặt lại đột nhiên nở nụ cười quyến rũ, nói giọng ngọt ngào: "Không biết đạo huynh đến đây vì việc gì?" Trong lời nói, lại âm thầm thi triển mị hoặc chi thuật, mượn cơ hội chiếm tiên cơ.

Nào ngờ, mị hoặc chi thuật vừa thi triển, khóe miệng Thân Công Báo liền khẽ cong lên, trên người lại bùng phát ra một luồng khí tức sắc bén, xông về phía Tô Đát Kỷ.

Tô Đát Kỷ chỉ cảm thấy khí tức đối phương đột nhiên bạo trướng, như một con cự thú viễn cổ, khiến nàng bội phần kinh hoàng, uy áp khủng bố lại trực tiếp áp bức nàng toàn thân run rẩy không ngừng.

"Mị hoặc chi thuật của đạo hữu tuy mạnh, nhưng ta không thích." Thân Công Báo thần sắc bình tĩnh nhìn Tô Đát Kỷ, trong miệng thản nhiên nói.

Ba khắc sau, hắn mới thu khí tức trên người về, nói: "Sau này không được tái phạm." Tô Đát Kỷ chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, mới hồi thần, lập tức đứng dậy đối với Thân Công Báo hoảng sợ hành lễ nói: "Tiền bối tha mạng." Tu vi Thân Công Báo vừa biểu hiện ra, đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, sau khi biết được nàng tự nhiên vô cùng sợ hãi.

Thâm tri đối phương muốn giết mình dễ như trở bàn tay, không khỏi bội phần hoảng sợ.

"Ừm, lần này ta nhập thế nguyên nhân đơn giản, đó là phụng mệnh sư tôn ta nhập triều làm quan, mong ngươi phối hợp." Thân Công Báo nói xong, ánh mắt sắc bén như đao rơi xuống Tô Đát Kỷ.

Tô Đát Kỷ nghe vậy ngây người.

Nhập triều làm quan, tu vi như vậy lại muốn can thiệp vào chuyện thế tục sao?

Chương 428

Đối phương phụng mệnh sư tôn, tu vi của đối phương đã là Chuẩn Thánh, tu vi của sư tôn đối phương há chẳng phải...

Tô Đát Kỷ không dám nghĩ tiếp, Chuẩn Thánh nhập triều, hoàn toàn không dám suy đoán đối phương muốn làm gì.

Chỉ biết rằng, lúc này mình không có chút năng lực phản kháng nào.

Bởi vậy, trong khoảnh khắc tư tác vạn ngàn sau đó, thần sắc lập tức chuyển hóa thành vẻ hân hoan, đối với Thân Công Báo cung kính nói: "Đạo huynh tu vi cao thâm, nguyện ý nhập thế ở triều đình, tự nhiên là phúc của xã tắc, thiếp vô cùng hoan nghênh, chỉ không biết... gia sư là ai?" Thân Công Báo nghe vậy không khỏi trong lòng cười lạnh.

Hồ ly tinh đúng là hồ ly tinh, lại dám vòng vo dò la thân thế của mình.

Nhưng, chuyện này cho dù để đối phương biết cũng không sao, bởi vậy Thân Công Báo liền nói: "Sư tôn của ngô là Nhân tộc Thánh Sư, ngươi không được hỏi thêm." Tô Đát Kỷ nghe vậy trong lòng đại kinh, cả người trực tiếp ngây người tại chỗ.

Nhân tộc Thánh Sư...

Há chẳng phải là vị chí cao tồn tại kia sao!

Đối phương cư nhiên phái đệ tử nhập thế!

Vị tồn tại kia rốt cuộc muốn làm gì?

Sau đó, Tô Đát Kỷ không dám suy đoán thêm nữa, điều đó không phải mình có tư cách đi hỏi.

“Đạo huynh đã là đệ tử Thánh Sư, Đát Kỷ từ nay nhất định ngôn thính kế tòng, không dám chậm trễ chút nào!” Tô Đát Kỷ hiểu ra, lập tức đối với Thân Công Báo cung thân hành lễ.

Thân Công Báo đối với điều này mới hài lòng gật đầu, thản nhiên nói: “Vậy sau này ở triều đình, ngươi cần phối hợp nhiều rồi.” “Vâng!” Tô Đát Kỷ ngoan ngoãn đáp.

Hai người nói chuyện đến đây, Tô Đát Kỷ đích thân đi đến tẩm cung Trụ Vương, để giới thiệu chuyện Thân Công Báo nhập triều làm quan.

Do nàng ra mặt, tự nhiên nhanh chóng giải quyết được chuyện này, sau đó hai người càng phong nguyệt vô biên, lại một đêm...

Ngày hôm sau, Trụ Vương hạ lệnh tuyên quần thần, phá lệ muốn lên triều sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng.

Từng tốp cấm quân từ hoàng cung Triều Ca cưỡi ngựa xuất phát, bay về phía các phủ đệ đại thần trong triều.

Tất cả đại thần Thương Trụ đều đang ngủ mơ màng trong chăn, bị cấm quân đánh thức, lệnh cho họ tắm rửa ngay lập tức, sau đó đến hoàng cung lên triều sớm.

Bị cấm quân đánh thức như vậy, tất cả đại thần không kịp nổi giận, phân phân chấn kinh.

Phải biết rằng, kể từ khi thừa tướng Tỷ Can chết, quần thần đều chết tâm, trên triều đường không còn ai dám trách mắng Trụ Vương, bởi vậy Trụ Vương đã trực tiếp bãi bỏ triều sớm.

Nay sáng sớm đột nhiên triệu tập lên triều, các đại thần này trong lòng tự nhiên kinh dị.

Nhưng đã chết tâm với Thương Trụ, với sự hiểu biết về Trụ Vương, tự nhiên biết sẽ không có chuyện tốt.

Dù sao Trụ Vương bây giờ đã thất tâm phong, lẽ nào có thể lại biến thành minh quân?

Đương nhiên, cho dù như vậy, họ cũng không dám chậm trễ, chỉ có thể vội vàng tắm rửa, sau đó phân phân đi về phía hoàng cung.

Chẳng mấy chốc, văn võ bá quan Thương Trụ tụ tập trên triều đường.

Kinh ngạc phát hiện, Trụ Vương thường ngày chỉ biết đêm đêm ca hát, vô tâm trị lý triều chính, lại đã đợi trên long ỷ.

Nhưng quần thần lại vẫn không ai vì thế mà cảm thấy Trụ Vương sẽ chuyển biến, bởi vì trên long ỷ không chỉ có Trụ Vương, mà Tô Đát Kỷ cũng đang ở bên cạnh.

Hậu cung không được can thiệp triều chính!

Quy củ do tiên bối định ra, nhưng giờ Tô Đát Kỷ lại cùng Trụ Vương cao tọa trên long ỷ, lên triều sớm?

Thấy vậy, quần thần vốn đang ôm một tia hy vọng lập tức lại lần nữa rơi vào vực sâu, trực tiếp tuyên bố tuyệt vọng với Thương Trụ!

Cũng chính vào lúc đó, Trụ Vương thấy quần thần đã đông đủ, liền suất tiên mở miệng nói với Tô Đát Kỷ bên cạnh: "Ái phi!

Quả nhân theo yêu cầu của ái phi mà lên triều sớm, vậy lễ vật ái phi đã hứa tặng quả nhân đâu?" Tô Đát Kỷ bên cạnh nghe vậy, đôi mắt đẹp nháy một cái, không khỏi hồ mị kiều thanh nói: "Thần thiếp đã tặng bệ hạ món lễ vật tốt nhất rồi mà~~" Trụ Vương nghe vậy cười lớn, trực tiếp ôm Tô Đát Kỷ vào lòng...

Văn võ bá quan trong điện vốn đã tâm tro ý lạnh, thấy Trụ Vương

và Tô Đát Kỷ công khai đùa giỡn trên triều đường, trong lòng vừa bi vừa nộ.

Họ cũng không phải kẻ ngốc.

Từ lời nói của Trụ Vương và Tô Đát Kỷ có thể nghe rõ, sở dĩ hôm nay Trụ Vương lên triều sớm, là nghe lời Tô Đát Kỷ!

Thật sự hoang đường vô cùng!

Một hôn quân như vậy thật sự là tiền cổ vô nhân hậu vô giả a!

Thương Trụ mà không diệt vong, thì trời không dung, đáng thương thay cơ nghiệp mấy trăm năm của tiên bối a...

Quần thần, phân phân cúi đầu không dám nhìn Trụ Vương, trong lòng không ngừng thầm mắng, hận không thể bịt tai lại, không nghe tiếng đùa giỡn.

Cũng chính vào lúc đó, Tô Đát Kỷ trấn an Trụ Vương xong, gật đầu với thị nữ bên cạnh, sau đó khẽ nói nhỏ với Trụ Vương: "Bệ hạ, thần thiếp xin dâng lễ vật." Trụ Vương nghe vậy đại hỉ, trên mặt đầy vẻ mong đợi.

Chương 429

Cũng chính vào lúc đó, thị nữ bên ngoài cửa lớn, đối với bên ngoài cửa lớn lớn tiếng hô: "Tuyên Thân Công Báo Thân Đạo trưởng cận kiến!" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt bao gồm Trụ Vương đều lộ vẻ nghi hoặc.

Thân Đạo trưởng?

Vương hậu muốn tặng Trụ Vương lễ vật là một đạo trưởng?

Tô Vương hậu rốt cuộc muốn làm gì!

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, một nam tử thân hình cao ráo, có khí chất tiên gia, thân mặc đạo phục đạp vân mà xuống, hạ lạc vào giữa đại điện.

Chỉ riêng động tác đạp vân đó đã khiến toàn thể chấn kinh đến không nói nên lời.

Trụ Vương thấy đối phương khí chất phi phàm, ngoại hình tuấn lãng, tuổi lại trẻ hơn mình không ít, lại do ái phi tặng, không khỏi trong lòng cảm thấy không vui.

Phải biết rằng, hồi trẻ ông ta cũng vô cùng anh tuấn, văn võ song toàn, nếu không cũng không thể giành được đế vị trong số các vương hầu.

Nhưng bây giờ chỉ biết hoa thiên tửu địa, ngoại hình sớm đã không còn như xưa, nhìn Thân Công Báo tiên phong đạo cốt, tự nhiên ghen tị vô cùng.

Tô Đát Kỷ đôi mắt đẹp khẽ quét qua Trụ Vương, nhìn thấy thần sắc đối phương sau đó, lập tức hiểu được ý nghĩ trong lòng đối phương.

Lập tức cầm chén rượu dâng đến trước mặt Trụ Vương, nói giọng ngọt ngào: "Bệ hạ, thần thiếp nghe nói trong triều có yêu tinh, sợ an nguy của đại vương, nên đã sai người đến Thần Châu đại địa tìm một vị tiên trưởng." "Đừng thấy tiên trưởng trẻ tuổi, nhưng có ngàn năm đạo hạnh, đạo pháp cao thâm vô cùng, có đạo trưởng giúp sức, Triều Ca nhất định sẽ không còn yêu tinh dám tác quái!" Trong lời nói của Tô Đát Kỷ, lại thi triển mị hoặc chi thuật, giọng nói ngọt ngào quyến rũ khiến Trụ Vương nghe đến xương cốt cũng muốn mềm nhũn.

Đến khi hiểu rõ lời Tô Đát Kỷ, trong lòng lại đại hỉ.

Ngàn năm đạo hạnh, chẳng phải đạo trưởng này còn hơn cả lão à?

Hơn nữa, trên lịch sử, quả thật có tiên gia phụ trợ đế vương, giúp đế vương thống nhất thiên hạ, thành đại nghiệp!

Trụ Vương vẫn luôn không có tiên gia phụ trợ, nay có Thân Công Báo xuất hiện, há chẳng phải đại hỉ sự sao!

Vừa nói, hắn lập tức uống cạn chén mỹ tửu, cười lớn nói: "Tốt!

Có ái phi tiến cử, có thể thấy đạo trưởng tu vi phi phàm, quả nhân thành tâm mời đạo trưởng nhận chức Quốc Sư, không biết đạo trưởng có nguyện ý không?" Trong lời nói kính ý lại vô cùng rõ ràng.

Dù sao vừa rồi Thân Công Báo đạp vân đã khiến người ta cảm thấy bất phàm.

Quần thần nghe Trụ Vương nói xong trực tiếp ngây người, tuy Thân Công Báo vừa hiển lộ thủ đoạn đạp vân quả thật bất phàm.

Nhưng cũng không thể trực tiếp phong làm Quốc Sư chứ!

Phải biết rằng, chức Quốc Sư có thể ngang với Thái Sư, đó là chức vị dưới một người trên vạn người a.

Đạo trưởng Thân Công Báo có lợi hại đến mấy, cũng phải có lai lịch rõ ràng a, cũng phải khảo nghiệm, hoặc hỏi về lịch sử, môn phái, sư tòng ai a!

Nào ngờ, có đại thần muốn can ngăn Trụ Vương.

Nhưng lời vừa đến miệng, liền nhớ đến kết cục của những trung thần từng cẩn ngôn trên triều đường trước kia.

Có ai sống sót đâu a...

Bởi vậy, cuối cùng không một đại thần nào dám mở miệng phản đối, đều đã tâm tro ý lạnh.

Chỉ là nhìn Thân Công Báo với ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Đa số lại coi hắn là đồng lõa của Tô Đát Kỷ hoặc vai hề của Trụ Vương, trực tiếp không thèm cho đối phương sắc mặt tốt.

Thân Công Báo ánh mắt khẽ quét qua đại điện, tự nhiên thu hết thần sắc quần thần vào mắt.

Trong lòng đầy vẻ cười lạnh, nếu không phải sư tôn bảo hắn hạ giới nhập thế Triều Ca, hắn đâu rảnh rỗi lãng phí thời gian?

Ở Bồng Lai Tiên Đảo nghiên cứu đạo pháp chẳng phải thơm hơn sao?!

Ai thèm cái chức Quốc Sư chó má.

Nhưng, đây là lệnh của sư tôn, cũng không tiện chậm trễ, chỉ có thể khẽ hành lễ nói: "Bần đạo thụ mệnh." Đến đây, Thân Công Báo nhập Triều Ca, làm Quốc Sư.

Hồng Hoang không tính năm tháng, bảy năm thời gian trôi qua vội vàng.

Bảy năm, Thân Công Báo mang chức Quốc Sư, quả thật đã chém giết không ít yêu tinh ở Triều Ca thành.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì những yêu tinh đó xuất hiện ở Triều Ca thành, chướng mắt hắn, còn yêu tinh ngoài Triều Ca thành thì hắn không thèm để ý một phần nào, bình thường đều tu hành trong phủ.

Tô Đát Kỷ trong bảy năm lại khác, để trấn nhiếp quần thần, để củng cố quyền lực của mình, nàng không ngừng cùng Phí Trọng, Vưu Hồn sáng tạo những hình phạt tàn khốc.

Một khi trong nước có kẻ ngỗ nghịch, đều bị xử tử bằng cực hình lăng trì.

Như vậy, có thể nói không còn trung thần nào xuất hiện nữa, có thì cũng bị xử tử, nhiều người khác thì tâm tro ý lạnh mà từ quan về nhà.

Có thể nói nịnh thần đương đạo, quốc gia ngày càng suy yếu, bên ngoài liên tục đánh bại trận, bên trong hỗn loạn không thôi, thế suy bại tùy tiện một người cũng nhìn ra, bách tính cả ngày hoảng sợ không thôi.

Duy chỉ có Trụ Vương, mỗi ngày nghe tin tức giả do Đát Kỷ sai người bịa đặt, tưởng rằng quốc gia ổn định, cả ngày vẫn chìm đắm trong tửu sắc.

Một ngày nọ, Tô Đát Kỷ lại phá lệ muốn xây Quỳnh Lâu Ngọc Vũ để cùng Trụ Vương hưởng lạc, bởi vậy sai người thiết kế đồ án, lại bảo Trụ Vương lệnh Sùng Hầu Hổ đốc tạo Lộc Đài.

Chương 430

Sùng Hầu Hổ thấy đồ án thì đại kinh thất sắc, bởi vì Lộc Đài này muốn hoàn công, nhất định công trình sẽ đồ sộ, dược liệu cần lại vô cùng quý giá.

Nhưng quân có mệnh, thần không thể không thụ.

Sùng Hầu Hổ chỉ có thể nhận mệnh, bắt đầu đốc tạo Lộc Đài.

Nhưng việc kiến tạo công trình này cần vô số nhân công, chỉ dựa vào công tượng trong hoàng cung nhất định là không đủ.

Bởi vậy Sùng Hầu Hổ bắt đầu cưỡng chế chiêu mộ khổ dịch trong dân gian, nhà ai có ba đinh nhất định phải rút hai đinh, nhà độc đinh thì càng thảm hơn, cũng phải đi phu dịch.

Gia đình giàu có có thể bỏ tiền ra để chuộc tội, nhưng lại khổ sở cho tất cả bách tính nghèo khổ.

Trong chốc lát, bách tính khổ không tả xiết, kinh khủng vô cùng, lại có vô số người từ trong thành chạy trốn vào rừng sâu núi thẳm để lánh nạn.

Dù sao cuộc sống bên ngoài có khổ đến mấy, cũng hơn ở trong thành bị người ta bắt đi làm khổ dịch.

Đương nhiên, cuối cùng có vô số người già trẻ lao lực đến chết, bị chôn vào Lộc Đài, công trình lại ngày đêm tiến hành, chưa từng tạm dừng một chút nào.

Một năm, cũng là năm thứ tám Cơ Xương bị giam cầm ở Triều Ca thành.

Lúc này Cơ Xương thân mặc y phục rách nát, tay chân bị khảo thượng xích liên, tóc dài vừa dài vừa rối rụng xuống, che khuất khuôn

mặt dơ bẩn đen sạm.

Thân ở trong ngục, xuyên qua ô cửa sổ nhỏ, nhìn lên tinh không vô số vì sao, chợt cảm thấy một cơn đau thắt lòng truyền đến...

"Ai...

Cái này, cuối cùng cũng đến sao?" Tây Bá Hầu trong miệng khẽ lẩm bẩm, trong ngữ khí tràn đầy vô vàn trù trướng.

Tuy ông hiểu thuật chiêm bốc, có thể cảm nhận được một số nhân quả, nhưng tu vi quá thấp, thực sự không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Điều không thể nhìn rõ được, ắt sẽ không có chuyện tốt xảy ra.

Trong Quốc Sư Phủ Triều Ca thành.

Lúc này, Thân Công Báo đang đoan tọa trong phòng tu luyện đột nhiên mở trừng hai mắt.

Chỉ thấy thân ảnh hắn lóe lên, giây tiếp theo trực tiếp đã ở trên nóc nhà, chắp tay đứng đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao hạo hãn.

"Thời cơ mà sư tôn phân phó đã đến..." Gió nhẹ thổi phất phơ đạo bào của Thân Công Báo, hắn nhìn về hướng Tây Kỳ, trong đôi mắt trong suốt ánh lên tinh quang, trong miệng lẩm bẩm tự ngữ.

Ngay sau đó, hắn giơ tay phải, năm ngón tay không ngừng khẽ động, bắt đầu thôi diễn mệnh số của các vì sao hướng Tây Kỳ.

Mấy khắc sau, thôi diễn kết thúc, hắn khẽ gật đầu, biết thời cơ không sai.

Tiếp theo, chính là lúc khảo nghiệm mệnh số của Bá Ấp Khảo và Cơ Phát.

Nếu không có ai can thiệp, mệnh số của Bá Ấp Khảo nhất định không bằng Cơ Phát, và không lâu sau sẽ thân tử, cuối cùng Cơ Phát sẽ hưởng lợi.

Nhưng Lưu Nhĩ lại coi trọng Bá Ấp Khảo, chứ không phải Cơ Phát, người mà Nguyên Thủy coi trọng, nên Thân Công Báo không muốn mọi chuyện diễn ra như vậy.

Nếu không hắn đã không nhập thế đến tận bảy năm.

Vừa nói, hắn tay phải lật một cái, Hồng Mông Lượng Thiên Xích mà Lưu Nhĩ ban cho tức thì xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn kiện công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thân Công Báo hơi đắc ý, phải biết rằng các sư huynh kia lại không có phúc khí, có thể sử dụng công đức chí bảo.

Vừa nói, hắn đối với tinh không hướng Tây Kỳ hung hăng vung một cái, một đạo thất thải lưu quang tức thì từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích bùng phát ra, phá vỡ hư không bay về phía Tây Kỳ.

Chỉ trong tích tắc, lưu quang đã đến trước một vì sao trên không Tây Kỳ, không hề dừng lại xông tới, trực tiếp nhập vào vì sao đó!

Trong chốc lát, vì sao thuộc về Bá Ấp Khảo bùng sáng rực rỡ, khí vận đại tăng, trực tiếp áp chế vì sao khác bên cạnh.

Vì sao khác đó, chính là vì sao ứng với Cơ Phát mà Nguyên Thủy coi trọng...

Đây chính là nhiệm vụ của Thân Công Báo lần này, thay đổi khí vận của Bá Ấp Khảo, để Bá Ấp Khảo đoạt lấy khí vận Tây Kỳ, trở thành Tây Bá Hầu kế tiếp, cuối cùng dùng Tây Kỳ làm bàn đạp, công phá Thương Trụ, thống nhất thiên hạ!

Cùng lúc đó, vì sao ứng với Bá Ấp Khảo bùng sáng, Phong Thần Bảng trong Tử Tiêu Cung cũng lập tức vô phong tự động, khí tức của Bá Ấp Khảo trong tích tắc áp đảo Cơ Phát.

Sở dĩ lại như vậy, là vì một số người trên Phong Thần Bảng đã có thiên số, một khi có biến động, Phong Thần Bảng tự nhiên sẽ có cảm

ứng.

Đương nhiên, biến đổi thiên số cũng là một trong số thiên số, bởi vậy lúc này Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung đối với điều này hào không để ý.

Người biết, Phong Thần Đại Kiếp đã bắt đầu, nếu không có biến hóa mới là kỳ lạ...

Phong Thần Bảng dị động, Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn chú ý Phong Thần Bảng tức thì cảm giác được!

Trong nội điện Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn!

"Chuyện gì thế này!" "Khí vận Cơ Phát vì sao giảm thiểu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đang khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên mở trừng hai mắt, trong mắt tràn đầy hung sát khí.

Hắn giơ tay bấm ngón tay tính toán, chỉ phát hiện khí vận Bá Ấp Khảo đại tăng, muốn thôi diễn sâu hơn ai là người thao túng phía sau, lại phát hiện thiên cơ lại hỗn loạn vô cùng, duy chỉ có một tia nhân quả tuyến ở hướng Kim Ngao Đảo ẩn hiện...

Nguyên Thủy không biết điều này, chính là do Lưu Nhĩ cố ý làm...

Chương 431

Đầu tiên hắn bình tế thiên cơ mệnh số của Thân Công Báo, lại lộ ra một tia nhân quả chi tuyến của Thạch Cơ Nương Nương.

Mới dẫn đến việc Nguyên Thủy chỉ phát hiện Kim Ngao Đảo có nhân quả trong đó, nhưng không biết có nhân quả nguyên nhân gì.

"Thông Thiên!" Nguyên Thủy Thánh Nhân bột nhiên đại nộ, trong miệng trực tiếp mắng: "Tam đệ tốt bụng!

Cư nhiên lại lén lút ra tay!" Hắn không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ cảm thấy thiên cơ hỗn loạn nhất định là do Thông Thiên dùng trận pháp gây ra.

Ngay sau đó, hắn vung tay phải, Bàn Cổ Phiên đột nhiên hiện ra.

Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Bàn Cổ Phiên, dùng sức vung lên, một luồng lưu quang chứa thánh nhân chi lực tức thì xông lên trời, lướt về hướng Tây Kỳ!

Chỉ trong tích tắc, lưu quang đã xuất hiện trên tinh không phía trên Tây Kỳ, trực tiếp nhập vào vì sao ứng với Cơ Phát.

Tức thì, tinh quang lấp lánh, vì sao đó cũng đột nhiên bùng sáng rực rỡ, lại có công đức kim quang từ đó tỏa ra, không ngừng đối kháng với vì sao ứng với Bá Ấp Khảo!

Chỉ ba khắc sau, quang mang của vì sao ứng với Cơ Phát liền ngang bằng với Bá Ấp Khảo, thậm chí ẩn ẩn có xu thế trực tiếp áp chế.

Dường như muốn trực tiếp một hơi chiếm đoạt tất cả khí vận Tây Kỳ, trở thành chủ Tây Kỳ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, không khỏi cười lạnh, lẩm bẩm: "Tam đệ a tam đệ, luận đạo hạnh, ngươi không bằng vi huynh..." Đang nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi khựng lại, đôi mắt trợn tròn nhìn về hướng Tây Kỳ, trên mặt đầy vẻ kinh dị.

Chỉ thấy trên tinh không phía trên Tây Kỳ đột nhiên nứt ra một khe hở, ánh sáng tím chói mắt đột nhiên tuôn ra, giây tiếp theo tụ lại thành một con cự long màu tím ngậm viên châu tím trong miệng.

Cự long vừa xuất hiện, vô thượng tử vi quang mang trực tiếp áp chế chặt chẽ ánh sáng của hai vì sao Bá Ấp Khảo và Cơ Phát.

Giây tiếp theo, nó mạnh mẽ động, quấn quanh vì sao Bá Ấp Khảo ba vòng, sau đó ngửa mặt phát ra tiếng rồng ngâm, rồi trực tiếp lao vào vì sao Bá Ấp Khảo!

Tức thì!

Tử quang bạo trướng, nhuộm cả bầu trời thành màu tím, giây tiếp theo toàn bộ dũng nhập vào vì sao Bá Ấp Khảo.

Nhanh chóng đồng hóa vì sao Bá Ấp Khảo thành màu tử vi, lại có đế vương chi uy tỏa ra, cao quý vô cùng!

So với nó, quang mang vì sao của Cơ Phát tức thì nhỏ bé đến đáng thương.

Đến đây, thiên mệnh của Bá Ấp Khảo đã được định, trực tiếp áp chế Cơ Phát, trở thành Thiên Hữu Chi Chủ.

Lại có Tử Vi Đế Vương Chi Tinh gia trì, vị trí đó nếu hùng mạnh, có thể tranh giành đế vị Nhân Hoàng!

Tinh tượng trên trời như vậy, nhưng tất cả phàm nhân ở nhân giới lại không hề hay biết, nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy bầu trời có màu tím bất thường mà thôi.

“Lực lượng Tử Vi Đế Tinh!” “Hỗn xược!

Khổng Tuyên dám to gan!

Lại dám phá hỏng đại sự của ta!” Trong Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn dị tượng trên trời sau đó bột nhiên đại nộ, trong miệng liên tục gầm thét.

Tức chết đi được!

Tử Vi Đế Tinh chính là do Tử Vi Đại Đế Khổng Tuyên thao túng, Nguyên Thủy không ngờ Khổng Tuyên lại can thiệp vào chuyện nhân tộc!

Cư nhiên lại giúp Bá Ấp Khảo áp chế Cơ Phát!

Như vậy, khí vận Cơ Phát không đủ, làm sao tranh giành với Bá Ấp Khảo!

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn nộ hỏa ba trượng, suýt nữa thì phá khẩu đại mắng Khổng Tuyên.

“Chẳng lẽ, Khổng Tuyên đã cấu kết với tam đệ ta?” “Từ khi nào chuyện này xảy ra?” “Tam đệ a tam đệ...

Không sớm chuẩn bị ứng phó...” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng lẩm bẩm, sắc mặt băng lãnh vô cùng.

Nếu có thể, lúc này hắn nhất định sẽ trút hết nộ hỏa trong lòng lên Khổng Tuyên.

Bởi vì Khổng Tuyên can thiệp đã phá hỏng đại cục của hắn!

Nhưng không thể!

Bởi vì sau lưng Khổng Tuyên là con khỉ kia...

Ngay cả bây giờ, hắn cũng không chắc thắng được con khỉ đó...

Hơn nữa, nếu Thông Thiên và Khổng Tuyên hợp tác, cho dù Lưu

Nhĩ không ra tay, thì Thông Thiên cũng sẽ ra tay...

Huống chi Khổng Tuyên là một trong Tứ Ngự, động đến hắn, Thiên Đình nhất định cũng sẽ ra tay can thiệp...

Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng nay sự việc đã đến nước này, hắn biết điều cấp bách bây giờ là phải giúp Cơ Phát ứng phó Bá Ấp Khảo, rồi sau đó mới trừ bỏ Thương Trụ...

"Xem ra, nên cho Khương Tử Nha hạ sơn rồi..." "Tuy nhiên mấy năm nay tu vi không tiến triển nhiều, nhưng trí tuệ của hắn lại phi phàm, đối với đạo pháp cảm ngộ vượt xa người thường..." Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức gọi Bạch Hạc Tiên Đồng, lệnh cho hắn đi tuyên Khương Tử Nha đến.

Chương 432

Trong thành Triều Ca.

Vẫn đứng trên nóc Quốc Sư Phủ Triều Ca, Thân Công Báo nhìn bầu trời sao, trong mắt đầy vẻ hân hoan.

"Xem ra, sư tôn đã cho đại sư huynh ra tay rồi..." "Bá Ấp Khảo, lần này đã thắng một ván." Thân Công Báo lẩm bẩm tự ngữ, sau đó thân ảnh lóe lên, quay vào nhà tu hành.

Lần hành sự này, hắn vốn ôm sự nắm chắc mười phần.

Bởi vậy đối mặt với kết quả này cũng không có quá nhiều kinh dị, liền quay về tu luyện.

Nào ngờ, chuyện này lại dẫn đến việc Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận vô cùng, cho rằng Thông Thiên và Khổng Tuyên liên thủ, cũng vì thế mà đẩy nhanh thời kỳ Khương Tử Nha hạ sơn.

Bồng Lai Tiên Đảo.

"Lão đầu kia, cũng nên chịu chút tức giận rồi." Lưu Nhĩ đoan tọa trên đạo đài khẽ cười.

Tuy không biết phản ứng của Nguyên Thủy lúc này thế nào, nhưng hắn cũng đoán được vài phần.

Chắc Nguyên Thủy lúc này nhất định tức giận hỏng gan, mắng chửi Thông Thiên và Khổng Tuyên.

Dưới sự thao túng của mình, Thông Thiên muốn tránh cũng không thể tránh được.

Còn về việc để Khổng Tuyên can thiệp chuyện này, hắn lại cảm thấy không có gì to tát, dù sao Khổng Tuyên cũng đã trưởng thành rồi.

Hơn nữa Bá Ấp Khảo đã là nhân tuyển mà mình coi trọng, để Khổng Tuyên nhiễm chút nhân duyên khí vận cũng không sao.

Nếu không có vị thánh nhân, thì để đại đệ tử đó làm thánh nhân vậy.

Không, nếu Nguyên Thủy quá phận thì vị trí của Nguyên Thủy cũng có thể nhường.

Thánh Nhân minh tranh ám đấu, động một cái là liên lụy vô số sinh linh.

Nhưng vạn tộc ở nhân giới đối với điều này lại không hề hay biết, huống chi là phàm nhân.

Mọi chuyện vẫn theo quỹ đạo phát triển ban đầu mà tiến hành.

Từ khi Cơ Xương bị tù cấm trong cung, trưởng tử của ông là Bá Ấp Khảo là người chí thiện, lại vô cùng hiếu thuận.

Mấy năm nay, trước tiên an ủi gia quyến, lại quản lý Tây Kỳ hoàn thiện, mỗi khi nghĩ đến phụ thân Cơ Xương bị tù cấm ở Triều Ca, lòng hắn đau như cắt, hận không thể lập tức giết đến Triều Ca.

Đương nhiên, đối với Tây Kỳ lúc này mà nói, quá khó.

Dù Triều Ca có hủ bại vô cùng, nội ưu ngoại hoạn, nhưng cả về binh lực lẫn tài lực, đều không phải Tây Kỳ có thể đối kháng được.

Cũng vì thế, Bá Ấp Khảo không ngừng trưởng thành trong đau khổ.

Lúc này, Cơ Xương đã bị tù cấm ở Triều Ca tám năm, Bá Ấp Khảo cuối cùng cũng không thể chờ đợi thêm nữa.

Hắn quyết định, bất luận thế nào, cũng phải cứu phụ thân Cơ Xương!

Sau đó lại cùng các chư hầu quốc khác liên thủ, phúc diệt Thương

Trụ, mới có thể giải mối hận trong lòng, mới có thể tiêu trừ nỗi đau của phụ thân!

Đương nhiên, hành động này khiến quần thần Tây Kỳ phản đối không thôi.

Nhưng ý đi đã quyết, các thần cũng không nỡ để Cơ Xương vẫn luôn bị giam cầm ở dị hương, liền đồng ý với Bá Ấp Khảo.

Và bắt đầu cùng nhau mưu tính sách lược.

Nhân giới Tây Kỳ.

Dưới sự mưu tính chung của các trung thần Tây Kỳ, Bá Ấp Khảo cuối cùng đã nghĩ ra được thượng sách, quyết định khởi hành ngay.

Hắn âm thầm điều tra trong Triều Ca thành, bỏ ra trọng kim thuê người, xác định lúc này trong triều đình Thương Trụ chỉ có Vưu Hồn, Phí Trọng là đang nổi tiếng nhất, và là người được Trụ Vương tin tưởng nhất.

Cũng qua những tin tức này, Bá Ấp Khảo biết rõ triều đình Thương Trụ lúc này mục nát không tả xiết, quan viên ai cũng tham tài vô độ.

Đối với điều này, trong lòng hắn vừa mừng vừa bi.

Mừng là, triều đình Thương Trụ mục nát như vậy, quan viên thấy tiền là sáng mắt, vậy chỉ cần bỏ đủ tiền tài, khả năng cứu phụ thân thành công cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Bi là, đế quốc Thương Trụ mục nát như vậy, đáng thương cho bách tính nghèo khổ!

Bởi vậy, Bá Ấp Khảo càng hạ quyết tâm muốn lật đổ cái quốc độ Thương Trụ mục nát từ trong ra ngoài này.

Ngay sau đó, dùng cùng một phương thức, dùng tiền tài mua chuộc

một số quan viên, cuối cùng đã gặp được Phí Trọng và Vưu Hồn.

Để cứu Cơ Xương, hắn nhẫn nhục phụ trọng, lại bỏ ra trọng kim và nói lời hay ý đẹp, cuối cùng đã mua chuộc được Phí Trọng và Vưu Hồn.

Đối với Phí Trọng và Vưu Hồn mà nói, thả Cơ Xương ra thực ra không phải vấn đề lớn.

Sở dĩ lúc đầu tấu Trụ Vương giam cầm Cơ Xương, là bởi vì Tây Bá Hầu Cơ Xương thực sự không biết điều, không hiểu cách giao hảo.

Bây giờ, sau khi nhận được trọng kim, họ rất hài lòng với thành ý của Bá Ấp Khảo, cảm thấy Bá Ấp Khảo hiểu chuyện hơn Cơ Xương nhiều.

Chương 433

Vậy thì thả Cơ Xương ra cũng không có gì to tát.

Sau khi mua chuộc Phí Trọng và Vưu Hồn, Bá Ấp Khảo không hề đình nghỉ, lại bái phóng nhiều đại thần trong triều Thương Trụ có giao hảo với Cơ Xương.

Sau khi nhận được sự đồng ý của các phương đại thần, hắn mới lại ra khỏi thành.

Ngày hôm sau, Bá Ấp Khảo đại trương kỳ cổ, dẫn theo hộ vệ lại tiến vào thành.

Hiểu được ý của hắn, quần thần lập tức cùng nhau tấu lên, xin Trụ Vương lên triều.

Trụ Vương ban đầu không muốn, nhưng Phí Trọng và Vưu Hồn đều tấu lên, nên cũng đồng ý.

Nhanh chóng, quần thần tụ tập trong đại điện, Trụ Vương cũng dẫn Tô Đát Kỷ chậm rãi đến.

Lúc này quần thần đã quen với việc Tô Đát Kỷ xuất hiện ở triều đường.

Nhiều trung thần từng lấy tổ huấn phản đối Tô Đát Kỷ, cuối cùng từng người từng người đều chết dưới những hình phạt tàn khốc của nàng ta, bởi vậy bây giờ không còn một đại thần nào dám gây khó dễ cho Tô Đát Kỷ.

"Chúng vị ái khanh có chuyện gì thì tấu lên đi." Trên long ỷ cao đài trong đại điện, Trụ Vương ôm Tô Đát Kỷ, chậm rãi nói với quần thần dưới giai.

Ngữ khí đầy vẻ không vui, có thể thấy hắn vô cùng không muốn

lên triều.

Chẳng lẽ ôm mỹ nhân uống mỹ tửu trên ngọc tháp không thơm hơn sao?

Lên triều làm gì!

Nghe lời Trụ Vương, Phí Trọng và Vưu Hồn hiểu rõ tính cách của Trụ Vương lập tức đối diện nhìn nhau.

Đúng là "ăn tiền của người thì làm việc cho người", một mặt họ làm khá tốt, nếu không thì sao lại có quan viên tặng tài sản cho họ.

Đây là con đường tiến hành tài nguyên rộng rãi.

Bởi vậy, sau khi Trụ Vương vừa nói xong, Phí Trọng liền bước ra hành lễ nói: "Bẩm cáo bệ hạ, trưởng tử Tây Bá Hầu mang theo ba kiện bảo vật đến hiến cho bệ hạ, cầu bệ hạ tứ kiến." "Nga?

Trưởng tử Tây Bá Hầu?

Ba kiện bảo vật?" Nghe lời Phí Trọng, Trụ Vương hơi ngây người.

Ông ta nghĩ, Tây Bá Hầu chẳng phải đang bị giam cầm trong Triều Ca thành sao?

Con trai ông ta hiến bảo vật?

Chắc là vì lão phụ thân Tây Bá Hầu rồi!

Không, Trụ Vương đối với điều này cũng không có ý chán ghét, dù sao lúc đầu giam cầm Tây Bá Hầu cũng xuất phát từ ý nhất thời, thả ra cũng được.

Ông ta lại cảm thấy hứng thú với bảo vật mà trưởng tử Tây Bá Hầu muốn dâng.

Dù sao vật phẩm tươi mới cũng không thường thấy...

Vừa nói, hắn liền muốn mở miệng đồng ý.

Đột nhiên Tô Đát Kỷ bên cạnh suất tiên mở miệng nói giọng ngọt ngào: "Bệ hạ!

Thần thiếp nghe nói trưởng tử Tây Bá Hầu Bá Ấp Khảo là một nam tử kỳ dị, nhất định bảo vật hiến lên sẽ rất thú vị, bệ hạ mau mau tuyên lên đi thôi!" Sở dĩ Tô Đát Kỷ lại như vậy, là bởi vì vừa nghe lời Phí Trọng, trong đầu đột nhiên cấp tốc hiện ra ký ức thuộc về Bá Ấp Khảo.

Thì ra Bá Ấp Khảo và Tô Đát Kỷ là thanh mai trúc mã, hai người vô cùng quen thuộc.

Bởi vậy, Cửu Vĩ Yêu Hồ đã ở trong triều đình lâu ngày cảm thấy vô vị, nhân tiện muốn gặp lại Bá Ấp Khảo thanh mai trúc mã kia.

Ban đầu Trụ Vương đã muốn tuyên Bá Ấp Khảo lên.

Lúc này nghe Tô Đát Kỷ cũng vậy, Trụ Vương lập tức gật đầu cười nói: "Ái phi đã nói vậy, trẫm tự nhiên đồng ý." "Truyền lệnh, tuyên Bá Ấp Khảo!" Trụ Vương nói.

Thị vệ ở cửa nghe vậy, lập tức lớn tiếng hô: "Tuyên Bá Ấp Khảo cận kiến!" Theo tiếng truyền của từng thị vệ, Bá Ấp Khảo liền từ ngoại điện bước vào, nhanh chóng đến trên đại điện.

Chỉ thấy hắn thân mặc bạch y, tướng mạo ôn văn nhĩ nhã, khóe môi luôn nở nụ cười khiến người ta cảm thấy như gió xuân.

"Vi thần Bá Ấp Khảo bái kiến bệ hạ, chúc bệ hạ phúc như Đông Hải, vạn thọ vô cương!" Giữa đại điện, Bá Ấp Khảo lập tức quỳ lạy xuống, cung kính hành lễ với Trụ Vương trên cao.

Giọng nói của hắn ôn hòa vô cùng, hành vi cử chỉ lễ độ, khiến người ta trong lòng không khỏi sinh lòng hảo cảm.

Trụ Vương thấy vậy, cũng không khỏi khẽ gật đầu để đáp lại.

“Ngươi là Bá Ấp Khảo?

Trưởng tử Tây Bá Hầu?” Trụ Vương uy nghiêm nói.

Tuy Bá Ấp Khảo tướng mạo đường hoàng, nhưng Trụ Vương tự phụ vô cùng, không vì thế mà cảm thấy đối phương sinh ra đẹp trai hơn mình.

“Chính là vi thần!” Bá Ấp Khảo vẫn cung kính.

“Nghe ái khanh Phí nói, ngươi muốn hiến bảo, vậy là bảo vật gì?” Trụ Vương nói thẳng, vừa nói vừa nhìn Bá Ấp Khảo toàn thân, ngữ khí đầy tò mò.

Chương 434

Tô Đát Kỷ bên cạnh Trụ Vương lúc này lại im lặng không nói, chỉ dùng đôi mắt tuyệt sắc đó nhìn Bá Ấp Khảo dưới giai, đáy mắt ánh lên thần sắc phức tạp.

Người khác không rõ, nhưng Tô Đát Kỷ, người đã hấp thu hoàn toàn ký ức, hợp nhị vi nhất, thì vô cùng minh bạch, trong lòng Tô Đát Kỷ từng yêu mến Bá Ấp Khảo.

Cũng vì ký ức này được hấp thu hoàn toàn, hợp nhị vi nhất, dẫn đến Cửu Vĩ Yêu Hồ lúc này nhìn Bá Ấp Khảo cũng có chút mê ly.

Quay lại Bá Ấp Khảo.

Thấy Trụ Vương tò mò như vậy về bảo vật mình chuẩn bị, trong lòng vui mừng.

Hắn sợ Trụ Vương đối với bảo vật mình muốn hiến không cảm thấy hứng thú, nếu vậy, kế hoạch sẽ không thể chấp hành.

Bởi vậy, sau khi nghe lời Trụ Vương, hắn lập tức hô ra điện: "Mau dâng bảo vật!" Nhanh chóng, một đội cấm quân liền khiêng ba kiện đồ vật tiến vào đại điện.

Một là kiệu xe hoa lệ vô cùng, hai là thảm lông sắc màu diễm lệ, ba là bảo kiếm vàng ròng toàn thân...

Dường như cũng không có vật phẩm gì xuất kỳ.

Nhìn ba kiện cái gọi là bảo vật đó, không chỉ Trụ Vương có phần thất vọng, ngay cả quần thần có mặt cũng đổ một vố mồ hôi cho Bá Ấp Khảo.

Trong đại điện hoàng cung Triều Ca, nhân giới.

Nhìn ba kiện bảo vật Bá Ấp Khảo dâng lên bề ngoài tầm thường như vậy, tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ra đôi chút.

Trong lòng quần thần càng đổ mồ hôi thay cho Bá Ấp Khảo.

Đồ vật bình thường mà cũng gọi là bảo vật sao?

Lại còn long trọng dâng lên Trụ Vương thế này ư?

Bá Ấp Khảo muốn cứu phụ thân mình ư?

Hay là muốn hại phụ thân thì có!

Quả nhiên, sau khi nhìn ba kiện đồ vật, Trụ Vương đang mong chờ liền khẽ nhíu mày.

"Thứ ba kiện bảo vật này?" "Chẳng lẽ trong đó có huyền cơ gì ư?" Trụ Vương mở miệng hỏi, ngữ khí đã có chút không vui.

Rõ ràng, nếu ba món đồ Bá Ấp Khảo dâng lên thực sự tầm thường đến thế, thì ngài ta sẽ nổi giận đấy.

Để quần thần tấu bẩm, làm phiền triều đình to lớn vì ba kiện đồ vật này sao?

Vậy thì Bá Ấp Khảo sẽ phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Trụ Vương!

Lại nói Bá Ấp Khảo.

Sau khi nghe lời Trụ Vương, tự nhiên nghe ra sự không vui trong ngữ khí đối phương, lại càng thấy vẻ lo lắng trên mặt quần thần hai bên.

Bá Ấp Khảo không khỏi khẽ mỉm cười, cung kính chắp tay với Trụ Vương nói: "Bệ hạ, ba kiện bảo vật này đều có nội hàm, xin cho vi thần giới thiệu cho Bệ hạ." "Ồ?

Quả nhiên vậy sao?

Vậy mau mau!" Trụ Vương nghe lời Bá Ấp Khảo nói, mới chậm rãi gật đầu, thần sắc dịu đi nhiều.

"Tuân lệnh!" Sau khi cúi mình, Bá Ấp Khảo đi đến trước kiện bảo vật thứ nhất, chính là cỗ kiệu hoa lệ kia, bắt đầu giới thiệu.

"Đây là Thất Sắc Cửu Hương Xa, được chế tác từ chín loại gỗ thơm đặc biệt bằng phương pháp độc đáo, có thể tỏa ra bảy loại ánh sáng, và phát tán chín loại hương khí." Bá Ấp Khảo cười nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi trợn tròn mắt nhìn chằm chằm cỗ kiệu lần nữa.

"Cái gì?

Có thể tỏa ra bảy loại sắc thái ánh sáng ư?" "Trông tuy hoa lệ, nhưng cũng thực sự bình thường thôi, đâu có bảy loại sắc thái?" "Hít… lại càng không có hương vị nào phát tán cả!" "À, ta cũng không ngửi thấy!" "Không phải lừa người đó chứ?" "……." Trong khoảnh khắc, quần thần nhao nhao đặt ra những câu hỏi kỳ lạ.

Không phải là đối địch với Bá Ấp Khảo hay có ác cảm với ngài, mà thực sự không ai thấy cỗ kiệu có gì bất thường.

"Bá Ấp Khảo?

Có lời giải thích nào không?" Trụ Vương quét mắt nhìn cỗ kiệu, cũng mở miệng hỏi.

"Bệ hạ chớ vội, thất sắc cửu hương này, cần có thủ đoạn để kích hoạt, vi thần sẽ biểu diễn cho Bệ hạ." Bá Ấp Khảo không hoảng không loạn mở miệng nói giữa ánh mắt đầy nghi ngờ của mọi người.

Ngay lập tức, ngài từ thắt lưng lấy ra một bình ngọc nhỏ, đi lên cỗ kiệu, vẩy những giọt nước trong bình ngọc xuống.

Trong chốc lát, những giọt nước liền rơi xuống cỗ kiệu.

Cảnh tượng kỳ dị lập tức xuất hiện.

Chỉ thấy dưới ánh nắng xuyên thấu đại điện, cỗ kiệu hoa lệ kia lại bỗng nhiên lấp lánh tỏa ra bảy loại ánh sáng: đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím!

Ngay sau đó, chưa đợi mọi người kinh ngạc, càng có hương khí nồng nặc bay ra, tràn ngập khắp cả đại điện.

Hương khí cực kỳ kỳ dị, sau khi xông vào mũi và hô hấp, lại thực sự khiến người ta cảm nhận được chín loại hương vị, mọi người kinh ngạc đến tột cùng, lại càng thêm đắm say trong đó!

Chương 435

"Trời!

Thật sự có chín loại hương khí!" "Thì ra phải kích hoạt như vậy, bảy sắc ánh sáng chói mắt vô cùng!" "Kiệu Thất Sắc Cửu Hương!

Thật sự là Kiệu Thất Sắc Cửu Hương!" "Bảo vật như vậy, giống như tiên vật vậy!" "……." Quần thần lúc này cũng phản ứng lại, nhao nhao kinh hô đầy kỳ dị.

Ngay sau đó, mọi người chỉnh tề quỳ bái trước Trụ Vương cao hô: "Chúc mừng Bệ hạ đạt được bảo vật này!" "Ha ha ha ha!

Tốt!

Bá Ấp Khảo có công!

Trẫm tất có trọng thưởng!

Hai kiện bảo vật còn lại có gì đặc biệt nữa không?" Trụ Vương vuốt râu cười lớn, nhìn Bá Ấp Khảo với ánh mắt đầy hân hoan, càng mong chờ hai kiện bảo vật còn lại sẽ ra sao.

Bá Ấp Khảo khẽ mỉm cười, sau đó đi đến trước kiện bảo vật thứ hai, chính là tấm thảm lông màu sắc diễm lệ kia, bắt đầu giới thiệu.

"Bệ hạ, tấm thảm lông này tên là Tỉnh Tửu Thảm, đúng như tên gọi, bất luận uống bao nhiêu rượu, bất luận say đến mức nào, chỉ cần nằm lên trên, lập tức sẽ tỉnh rượu!" Bá Ấp Khảo nhẹ giọng nói.

Quần thần nghe vậy khẽ gật đầu.

Bảo vật này tuy nghe không tồi, nhưng không gây bất ngờ nhiều như cỗ kiệu Thất Sắc Cửu Hương vừa rồi.

Ngược lại, Trụ Vương vốn ngày đêm chìm đắm trong tửu sắc, sau

khi nghe Bá Ấp Khảo giới thiệu liền đại hỉ, lập tức kêu người mang rượu lên, lập tức uống thử để kiểm chứng sự đặc biệt của tấm thảm lông.

Cũng chính lúc này, Tô Đát Kỷ bên cạnh khẽ mỉm cười, thì thầm với Trụ Vương: "Bệ hạ hải lượng, muốn say e rằng phải mất khá lâu." "Tấm thảm lông này thiếp có thể thử sau, chi bằng trước hết để Bá Ấp Khảo công tử giới thiệu kiện bảo vật thứ ba đi thôi…" Trụ Vương nghe vậy mới gật đầu mỉm cười, ôm Tô Đát Kỷ nói: "Ha ha ha!

Quả nhiên ái phi hiểu Trẫm mà!" "Tốt, Bá Ấp Khảo, giới thiệu kiện bảo vật thứ ba đi." Trụ Vương nói.

Bá Ấp Khảo không hề có bất kỳ biến động thần sắc nào, sau khi khẽ hành lễ liền đi đến trước kiện bảo vật thứ ba, chính là thanh bảo kiếm toàn thân màu vàng kim rực rỡ kia.

"Thanh bảo kiếm này được đúc từ Hoàng Kim Long Cốt, một khi nhận chủ, khi cầm trên tay liền có thể phát tán Long Uy, vạn thú quỳ bái, thanh bảo kiếm này dưới gầm trời duy chỉ có Bệ hạ mới có thể cầm giữ!" Bá Ấp Khảo giọng nói sang sảng, sau đó hai tay nâng cao thanh Hoàng Kim Bảo Kiếm, hô lớn với Trụ Vương đang ngồi trên Long Ỷ.

Quần thần vừa nghe, từng người đều sững sờ.

Bảo kiếm đúc từ Hoàng Kim Long Cốt ư?

Người cầm kiếm vạn thú quỳ bái ư?

Nếu là thật, đó quả nhiên là bảo kiếm vô giá rồi!

"Có thật không?" Trụ Vương nghe vậy thần sắc đại biến, đứng bật dậy với vẻ mặt kích động.

Thị vệ bên cạnh lập tức biết điều đi xuống bậc thang, tiếp nhận

thanh Hoàng Kim Bảo Kiếm từ tay Bá Ấp Khảo.

Sau khi kiểm tra lại một lượt, liền vội vàng quay lại bên cạnh Trụ Vương, dâng lên.

Trụ Vương kích động đến mức khóe miệng cũng toác ra, trực tiếp đưa tay trái ra cầm lấy.

Trong khoảnh khắc, một hiện tượng kỳ dị đã xảy ra!

Chỉ thấy ngay khi Trụ Vương cầm bảo kiếm, thanh bảo kiếm vàng rực lại lần nữa bùng phát ra ánh kim quang chói mắt, trong đó còn ẩn hiện tiếng Long ngâm từ bảo kiếm vang vọng ra!

Kim quang và Long ngâm đan xen, trực tiếp tôn lên vẻ phi phàm của Trụ Vương đang cầm bảo kiếm, thực sự như một vị Đế Hoàng vô thượng vậy.

Trong chớp mắt, quần thần tại chỗ lập tức biết điều quỳ rạp xuống đất.

Đồng loạt chỉnh tề cao giọng hô: "Chúc mừng Bệ hạ, hạ hỉ Bệ hạ!" Lúc này, bất kể bảo kiếm thật hay giả, quần thần đều cảm thấy Trụ Vương phi phàm.

Chỉ có Bá Ấp Khảo khi hành lễ cùng mọi người, khóe mắt lóe lên một nụ cười… đó đâu phải bảo kiếm, chỉ là chiêu trò che mắt mà thôi… Nhân Hoàng ư?

Đế Tân có xứng đáng sao? ……. …… Nhân giới.

Sau khi Bá Ấp Khảo trình bày xong ba kiện bảo vật.

Trụ Vương cuối cùng cũng vô cùng vui vẻ, không đợi Bá Ấp Khảo mở lời, Trụ Vương liền trực tiếp hạ lệnh xá miễn Cơ Xương.

Sau khi Cơ Xương được xá miễn, ngày hôm sau liền rời khỏi Triều Ca Thành trở về Tây Kỳ.

Nhưng Hoàng Phi Hổ và các đại thần khác để đề phòng Trụ Vương đột nhiên đổi ý, đã khuyên Cơ Xương chạy trốn suốt đêm.

Sau đó, dưới sự giúp đỡ của Hoàng Phi Hổ, Cơ Xương thuận lợi rời khỏi cửa Tây Triều Ca Thành, nhanh chóng đi về Tây Kỳ.

Cũng chính lúc này, Trụ Vương đột nhiên biết được Cơ Xương chạy trốn suốt đêm về Tây Kỳ, vô cùng tức giận.

Mục đích là để Ân Lôi nhị tướng phải bại trận.

Ân Lôi nhị tướng sẽ dẫn ba ngàn kỵ binh bay, và mang Cơ Xương trở về Triều Ca.

Chương 436

Sau khi Ân Lôi nhị tướng nhận lệnh, tự nhiên không dám lơ là, nhanh chóng ra lệnh cho quân đội và ngựa chạy theo hướng Tây Kỳ để truy đuổi.

Sau khi Cơ Xương rời khỏi Triều Ca, qua Mạnh Tân, qua sông Hoàng Hà, ngài liền giảm tốc độ, qua Miên Trì, sắp đến Mão Trì, nhưng Cơ Xương nghe thấy phía sau có tiếng giết chóc yếu ớt.

Cơ Xương liệu rằng những binh mã này nhất định là của Trụ Vương, đến để bắt ngài vì tội chạy trốn suốt đêm, lập tức đại kinh.

Cơ Xương biết, nếu lần này bị mang về, tính mạng của mình chắc chắn sẽ không được bảo đảm, vì vậy nhất định phải kiên trì với quyết định của mình, nhanh chóng thúc ngựa về phía trước. …… Cùng lúc đó.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Cơ Xương gặp nạn, Lưu Nhĩ tâm thần có cảm ứng, lập tức thi triển Thiên Nhãn Thần Thông nhìn một cái, liền biết rõ tiền nhân hậu quả của sự việc.

Lưu Nhĩ lập tức gọi Lôi Chấn Tử.

Đối với Lôi Chấn Tử, ngài nói: "Lôi Chấn Tử, ngươi đã học nghệ thuật trong núi hơn mười năm rồi, bây giờ đã học được tất cả võ thuật và phương pháp, có thể hạ sơn rồi.

Hiện tại phụ thân ngươi đang gặp phiền phức, đến lượt ngươi hạ sơn đi cứu rồi." Nghe câu nói đó, Lôi Chấn Tử lập tức sốt ruột nói: "Sư tôn!

Phụ thân con gặp phiền phức rồi, con tự nhiên phải hạ sơn đi."

Lưu Nhĩ nghe vậy vội nói: "Đừng hoảng, ta có thứ này cho ngươi." Nói đoạn, hữu thủ khẽ vẫy, trong tay lập tức xuất hiện một quả màu đỏ và một quả màu lam.

Chỉ thấy bốn phía quả phát ra tiếng sấm sét không ngừng, lại càng tỏa ra hương vị kỳ dị.

Ngay sau đó, Lưu Nhĩ đưa hai quả cho Lôi Chấn Tử, nói: "Nếu ngươi ăn chúng, thì sẽ có lợi ích, lợi ích không thể tưởng tượng nổi đối với ngươi." Lôi Chấn Tử nghe vậy đại hỉ, lập tức nuốt xuống.

Chỉ trong nháy mắt, trong cơ thể liền bùng phát ra ánh sáng chói mắt.

Giây tiếp theo, chỉ cảm thấy cơ thể không ngừng biến hóa.

Nhanh chóng, toàn bộ người đã trải qua sự thay đổi lớn.

Phía sau lưng trực tiếp mọc ra Phong Lôi Song Dực, sau đó khuôn mặt càng biến thành màu lam, tóc như chu sa, mắt ưng mũi rồng.

Mỗi người đều kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Lưu Nhĩ nhìn thấy, cười nói: "Đôi cánh gió và sấm, có pháp thuật thiên biến vạn hóa." "Lôi Chấn Tử, ngươi không nên cảm thấy kinh ngạc." "Con, đợi ta dạy cách sử dụng Phong Lôi Sí Bàng, sau đó dạy cách ẩn giấu.

Tránh để hình dạng kỳ lạ này lộ ra trước mặt người khác, bị người ta vô duyên vô cớ ghi nhớ!" "Ngươi trời sinh thân cận Lôi Chi Đại Đạo, ta liền dạy ngươi "Ngũ Lôi Thiên Tâm Pháp đi." Lưu Nhĩ liên tiếp nói.

Âm thanh vừa dứt, trên người đột nhiên bùng phát ra một cỗ khí tức khủng bố.

Giây tiếp theo, mấy trăm triệu dặm sấm sét và mây đen đột nhiên

đổ xuống trên bầu trời rộng lớn của Bồng Lai Tiên Đảo.

Từng tầng mây dày đặc hoàn toàn che khuất ánh sáng của hàng vạn tinh tú trong vũ trụ, không khí giữa không trung đột nhiên đặc quánh, trở nên tối đen như màn đêm.

Chỉ có những tia chớp màu tím và vàng không ngừng lóe lên trong mây, chiếu sáng khuôn mặt Lôi Chấn Tử.

Trung tâm kiếp vân mấy trăm vạn dặm đột nhiên hình thành một cơn lốc xoáy, bị cơn lốc xoáy hút vào, rìa kiếp vân trực tiếp cuồn cuộn điên cuồng về phía trên Lôi Chấn Tử. ……. …… Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này trên không Bồng Lai Tiên Đảo xuất hiện dị tượng khủng bố… Chỉ thấy mây trời đen kịt vô cùng, lại có mây mù bị lốc xoáy cuộn hút mà hội tụ thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, điên cuồng xoay tròn trong trung tâm kiếp vân.

Những tia hồ quang màu tím từ đó bắn ra, khủng bố vô cùng.

Trong sấm sét ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, chúng sinh trong Bồng Lai Tiên Đảo thấy vậy đều kinh hoàng tột độ, nếu không có trận pháp bảo vệ, e rằng đều đã quỳ rạp xuống đất.

Cũng chính lúc này.

Một luồng sấm sét khổng lồ mang khí tức hủy diệt từ trên Cửu Thiên ầm ầm giáng xuống, trực tiếp nhập vào trán Lôi Chấn Tử!

Giây tiếp theo, trên trán Lôi Chấn Tử lại xuất hiện một thứ, chính là con mắt sấm sét!

Nhanh chóng, con mắt đó liền nhắm lại, tất cả tiếng sấm rền cũng đột nhiên ngừng lại.

“Đa tạ Sư tôn!” Cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, Lôi Chấn Tử

trực tiếp quỳ rạp xuống đất, cao hô với Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ gật đầu, lại đưa cho y một cây Lôi Bổng, chính là linh bảo cực phẩm hậu thiên ngài luyện chế.

Lôi Chấn Tử lại cảm kích Sư tôn, bản tính thông minh, nhanh chóng học được lôi pháp do Lưu Nhĩ truyền thụ.

Chỉ thấy Phong Lôi Sí Bàng, cánh trái là gió, cánh phải là sấm, cả người trực tiếp bay lên không trung.

Tốc độ của y càng nhanh như gió, thường xuyên kèm theo tiếng gió và tiếng sấm.

Nơi Lôi Điện Bổng bay lên, điện chớp lóe sáng, sức mạnh kinh người.

Sau khi làm quen một lúc, Lôi Chấn Tử hạ xuống đất, thu Phong Lôi Song Sí, khôi phục hình dạng ban đầu, kính cẩn cúi lạy hướng lên trời: "Lôi Chấn Tử đa tạ Sư tôn đã truyền thụ Thánh quả, Lôi pháp!" "Ừm, đi đi, đi cứu phụ thân ngươi." Lưu Nhĩ cười nói.

Lôi Chấn Tử nghe vậy lập tức cúi lạy từ biệt Lưu Nhĩ, vỗ cánh, bay về nhân giới.

Chương 437

…….

Cùng lúc đó, Tây Bá Hầu Cơ Xương đang chạy trốn, đột nhiên nghe thấy trên không trung phát ra một âm thanh: "Tây Bá Hầu Cơ Xương có ở dưới không?" Tây Bá Hầu Cơ Xương ngẩng đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy một quái vật hình người có khuôn mặt xanh như điện, tóc như chu sa, miệng to răng nhọn, mắt như chuông đồng đang bay trên không, chính là nhìn chằm chằm vào ngài.

Cơ Xương tuy vô cùng kinh hãi, nhưng vẫn đứng ra mạnh dạn nói với Lôi Chấn Tử: "Ta chính là Cơ Xương, Thượng tiên có việc gì?

Ngô không quen biết Thượng tiên!" Lôi Chấn Tử nghe đối phương là Cơ Xương liền đại hỉ.

Lập tức hóa thành hình người, thu song sí, bước tới giải thích với Cơ Xương.

Y chính là nghĩa tử mà Cơ Xương đã nhận khi đó.

Tuy Cơ Xương biết Lôi Chấn Tử có hình dạng kỳ quái như vậy, lại ở tuổi tám tuổi mà đã học được bản lĩnh như thế.

Nhưng ngài biết bây giờ không phải lúc để hỏi, vì phía sau có truy binh!

Tất cả nên nhanh chóng trở về Tây Kỳ rồi nói!

Lôi Chấn Tử ngay sau đó cũng nói ra ý định của mình, chính là hộ tống Cơ Xương trở về Tây Kỳ.

Cơ Xương đại hỉ, cảm thấy năm đó nhận Lôi Chấn Tử làm nghĩa

tử là vô cùng chính xác, và càng chính xác hơn khi đưa y cho Lưu Nhĩ làm đồ đệ!

Lúc này có Lôi Chấn Tử với tu vi như vậy, ngài cũng không còn e sợ truy binh phía sau nữa.

Sau đó, Lôi Chấn Tử dựa vào một thân tu vi, không ngừng bay lượn trên không trung, từng người chém giết binh lính truy sát Cơ Xương phía trước.

Giết đến mức truy binh nghe tin đã mất mật, không còn dám tiến lên truy sát Cơ Xương nữa.

Lôi Chấn Tử càng tăng tốc độ, cuối cùng đã hộ tống Cơ Xương về Tây Kỳ. ……. …… Nhân giới.

Cơ Xương nhìn Lôi Chấn Tử đang hộ tống ngài đi về phía trước, trong lòng đầy cảm khái.

Lại nhìn Lôi Chấn Tử.

Tuy Lôi Chấn Tử theo Lưu Nhĩ tu hành, nhưng chỉ mới tu hành được bảy năm mà thôi.

Khi Lôi Chấn Tử bị Thân Công Báo mang đi, y chỉ là một đứa trẻ con.

Dù Lôi Chấn Tử siêu quần bạt tụy, Cơ Xương cũng không cho rằng sau vài năm Lôi Chấn Tử có thể học được quá nhiều thứ.

Quan trọng hơn, truy binh phía sau không phải là người dễ đối phó, lại còn có cả người tu hành.

Ngay lúc đó, trong rừng cây phía trước.

Đột nhiên có một tràng cười truyền đến: "Tây Bá Hầu!

Ngươi tốt nhất nên mang gia nhân trở về Triều Ca Thành với bần đạo, nếu không, đừng trách bần đạo không nể tình." Âm thanh vừa

dứt, Cơ Xương nhìn thấy một đạo sĩ, ở một nơi không xa.

Thấy đạo sĩ này đột nhiên xuất hiện, Cơ Xương trong lòng thở dài một hơi.

Không có, ngài không có chạy trốn trở về Tây Kỳ!

Đạo nhân này ngài biết, chính là dị nhân trung thành với Trụ Vương trong Triều Ca Thành, đạo hạnh vô cùng cao thâm.

Do đó, ngài cảm thấy Lôi Chấn Tử chắc chắn không phải đối thủ của đối phương.

Ngay lập tức, Cơ Xương nhìn đạo sĩ Lý San ở gần đó nói: "Đạo trưởng, ta sẽ quay về Triều Ca Thành, nhưng ta hy vọng đạo sĩ có thể đáp ứng ta một yêu cầu, thả nghĩa tử của ta đi!" Đây là lần đầu tiên, Cơ Xương trực tiếp nhìn Lý San, biết rằng Lý San không làm được.

Lúc này ngài nguyện ý để Lôi Chấn Tử rời đi, nếu không vừa rồi đứa trẻ mới nhận sẽ vì ngài mà ra mặt.

Sau khi nghe lời Cơ Xương, đạo nhân Lý San ngược lại đánh giá Lôi Chấn Tử.

Ban đầu nhìn Lôi Chấn Tử, ngài ta không hề để ý.

Suy cho cùng, hiện tại Lôi Chấn Tử trông giống như một đứa trẻ, Lý San không cho rằng Lôi Chấn Tử có sức mạnh lớn lao gì.

Nhưng, dù Lôi Chấn Tử yếu ớt, cũng là một người tu hành!

Trong mắt Lý San, đối phương ở tuổi nhỏ như vậy mà tu hành, vậy sau này nếu muốn báo thù cho Cơ Xương thì sao?

Do đó, ngài ta không định thả Lôi Chấn Tử.

Suy cho cùng, chém cỏ phải diệt tận gốc mới là đạo lý!

Ngay lập tức, trong ánh mắt Lý San không khỏi lộ ra sát ý.

Đối mặt với ánh mắt của Lý San, Lôi Chấn Tử lại mỉm cười nói: "Nghĩa phụ, không cần lo lắng, người trước mặt này không phải đối thủ của con." "Không nên coi thường con tu hành mấy năm nay nhé!" "Thực lực đối phương chỉ mới nhập môn thôi!

Chương 438

Không đáng một kích!" Nhìn ánh mắt coi thường của Lôi Chấn Tử, trong lòng Lý San tràn đầy phẫn nộ.

Nhưng ngài ta lại là một người cẩn trọng, trước khi không biết thực lực đối phương, sẽ không ra tay.

Do đó, Lý San nói với Lôi Chấn Tử: "Lôi Chấn Tử, nếu ngươi muốn đi, vậy ngươi phải thể hiện thực lực, nếu thực lực của ngươi đủ mạnh, ta liền thả ngươi đi, nếu không ta không cách nào bàn giao với Trụ Vương." Tuy Lý San không cảm thấy tu vi của Lôi Chấn Tử siêu quần.

Nhưng bởi vì ngài ta lại không thể cảm nhận được tu vi thực lực của Lôi Chấn Tử, do đó cho rằng Lôi Chấn Tử đang mang theo bảo vật để ẩn giấu tu vi, nên cũng không thể cảm nhận được.

Tuy nhiên, để cẩn thận, Lý San quyết định để Lôi Chấn Tử trước hết thể hiện sức mạnh của mình.

"Ừm, nếu đã như vậy, thì hôm nay hãy để vị đạo nhân nghèo nàn này xem Lôi Chấn Tử ta lợi hại như thế nào." Nói xong, Lôi Chấn Tử hai tay xoay chuyển, Phong Lôi Côn chợt xuất hiện trong tay y.

Giây tiếp theo, Lôi Chấn Tử động thủ!

Chỉ thấy y ném Phong Lôi Côn, để Phong và Lôi Côn bùng phát ra sức mạnh của gió và điện.

Trực tiếp đánh trúng khu rừng ở gần đó, trong chốc lát đã oanh tạc nát vụn ngọn núi nhỏ, biến thành đá vụn và cát bụi!

Ngay sau đó, Lôi Chấn Tử lại cầm Phong Lôi Côn, mỉm cười nhìn Lý San nói: "Thế nào?

Bây giờ ngươi để ai đi?" Khi nhìn thấy Lôi Chấn Tử sử dụng Phong Lôi Côn, trong lòng Lý San lập tức xuất hiện ý niệm muốn rút lui!

Vì Lý San cảm thấy Lôi Đình Bổng có nguy hiểm lớn, hiểu rằng cây gậy dài trong tay Lôi Chấn Tử chắc chắn là linh bảo cực phẩm hậu thiên.

Lại nhìn Lôi Chấn Tử, sau khi hủy diệt một ngọn núi nhỏ!

Lý San càng hiểu rõ, linh bảo trong tay Lôi Chấn Tử không chỉ uy lực cường đại, tu vi của y cũng mạnh hơn ngài ta nhiều.

Nếu còn đối kháng với y, đó chẳng khác nào tự sát!

Ngay lập tức, Lý San không dám đề cập đến việc mang Cơ Xương trở về Triều Ca Thành nữa, tránh để Lôi Chấn Tử tức giận, trực tiếp đánh chết ngài ta!

"Đa tạ Đạo hữu, bần đạo cáo từ!" Nói xong, Lý San vội vàng bỏ đi, sợ Lôi Chấn Tử sẽ giết mình. …….

Nhân giới.

Sau khi Lý San rời đi, Lôi Chấn Tử nhìn Cơ Xương nói: "Nghĩa phụ!

Chúng ta tiếp tục khởi hành đi thôi!" Nói đoạn, không quản Cơ Xương nói gì.

Phong Lôi Sí Bàng phía sau Lôi Chấn Tử liền xuất hiện.

Song sí vẫy một cái, trực tiếp mang theo Cơ Xương bay về phía Tây Kỳ.

Còn về những tùy tùng kia, Lôi Chấn Tử tự nhiên không quản, để họ tự theo sau.

Nhanh chóng, y đến trên không một tòa thành trì đồ sộ.

Trong thành trì dòng người như thủy triều, tiếng người ồn ào, qua đó có thể thấy sự phồn vinh của thành này.

Chính là Tây Kỳ hiện giờ đã phát triển sau khi Bá Ấp Khảo tiếp quản.

Lôi Chấn Tử song sí khẽ thả, trực tiếp mang theo Cơ Xương hạ xuống đất, nhìn Cơ Xương nói: "Nghĩa phụ, đã đến Tây Kỳ Thành rồi, nhiệm vụ của hài nhi cũng đã hoàn thành, lập tức phải trở về Bồng Lai Đảo!" "Hài nhi của ta, không cùng nghĩa phụ vào Tây Kỳ sao?" Sau khi nhìn thấy thủ đoạn mà Lôi Chấn Tử đã dùng, Cơ Xương ý thức được, tuy Lôi Chấn Tử trông còn trẻ, nhưng thủ đoạn lại vô cùng đặc biệt.

Tây Kỳ hiện giờ không có một ai có năng lực cạnh tranh với Lôi Chấn Tử, tự nhiên không thể để Lôi Chấn Tử rời đi.

Có Lôi Chấn Tử, ít nhất cũng có thêm một tầng bảo hộ mà!

Đối mặt với ánh mắt của Cơ Xương, Lôi Chấn Tử lắc đầu: "Nghĩa phụ, hiện tại không phải lúc hài nhi hạ sơn đâu!

Hài nhi hiện giờ mới tu hành tám năm, tu hành còn chưa đủ." "Trước đây lão sư đã lệnh cho con hộ tống ngài về sau, liền phải trở về tiếp tục tu hành, hài nhi không dám làm trái mệnh lệnh của lão sư." Nghe lời Lôi Chấn Tử nói, Cơ Xương lập tức biết đối phương đã quyết ý đi rồi, nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể trong lòng thở dài một hơi.

"Nếu đã như vậy, vi phụ tự nhiên sẽ không nói nhiều nữa, ta chỉ hy vọng sau khi ngươi hạ sơn, có thể đến Tây Kỳ thăm vi phụ." "Phụ thân yên tâm, khi lão sư cho phép hài nhi hạ sơn, hài nhi nhất định sẽ đến Tây Kỳ tìm nghĩa phụ!

Nhất định sẽ trở về bên phụ thân để làm tròn hiếu đạo!" "Phụ

thân, hài nhi trở về đây.” Lôi Chấn Tử cúi lạy Cơ Xương một lễ lớn, sau đó dang rộng Phong Lôi Song Dực phía sau lưng, kèm theo tiếng sấm điện lóe sáng, liền từ chỗ cũ bay thẳng lên trời.

Trong nháy mắt, Lôi Chấn liền biến mất.

Cơ Xương không còn dừng lại, cũng lập tức cất bước, đi về phía cửa thành Tây Kỳ. …….

Lại nói Lôi Chấn Tử.

Sau khi chia tay Cơ Xương, y tâm không vướng bận, liền với tốc độ nhanh nhất trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Lôi Chấn Tử vừa vào Bồng Lai Tiên Đảo, liền thấy Lưu Nhĩ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

“Đệ tử bái kiến lão sư.” Lôi Chấn Tử trong lòng khẽ động, lập tức phủ phục hành lễ.

“Được rồi, Lôi Chấn Tử, ngô hiện tại mang ngươi đến tinh không, nơi đó sức mạnh tinh tú mạnh mẽ, Tinh Thần Chi Lực có thể giúp cơ thể ngươi cải thiện lớn.

Chương 439

Bảy năm sau, ngươi hẳn có thể tu luyện công pháp vi sư truyền thụ đạt đến cảnh giới tứ chuyển, thậm chí ngũ chuyển.” Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, nói với Lôi Chấn Tử.

Ngay sau đó, hữu thủ khẽ vẫy, một cỗ năng lượng hùng vĩ tự sinh ra quanh hai người.

Giây tiếp theo, năng lượng đó trực tiếp cuốn lấy hai người, biến mất tại chỗ. …….

Khi hai người xuất hiện trở lại, họ đã ở trên một tinh cầu.

Nhìn vô số tinh tú xung quanh, Lôi Chấn Tử có thể rõ ràng cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhõm hơn.

Cơ thể khẽ run rẩy, không khỏi vận chuyển công pháp.

Giây tiếp theo!

Quả nhiên như lời Lưu Nhĩ đã nói, Tinh Thần Chi Lực, có tác dụng cực lớn đối với việc tu luyện công pháp!

Nhanh gấp mấy lần so với tốc độ tu luyện ở Bồng Lai Tiên Đảo!

Hơn nữa, nơi đây là địa bàn của Thiên Giới, Hạo Thiên Ngọc Đế lại là sư thúc, tình cảm với Sư tôn cực kỳ tốt.

Do đó, nơi đây có thể tu luyện trong thời gian dài tùy ý! …….

Trong tinh không.

Lúc này Lôi Chấn Tử đang tu luyện thân thể trong một trong những tinh cầu.

Lưu Nhĩ đã muốn đệ tử này tu luyện pháp môn nhục thân, để nhục thân thành Thánh.

Do đó, ngoài Lôi Pháp, còn có cả công pháp tu luyện nhục thân.

Tại đây, dưới sự giúp đỡ của vô số Tinh Thần Chi Lực, Lôi Chấn Tử cảm thấy cường độ nhục thân nhanh chóng tăng lên!

Tốc độ tu luyện lần này, giống như lần đầu tiên tôi luyện thân thể vậy.

Khiến Lôi Chấn Tử trong lúc nhanh chóng đề thăng tu vi, lại có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của nhục thân mình, và bắt đầu toàn lực tu hành, không muốn lãng phí điều kiện mà Lưu Nhĩ đã tạo ra cho mình.

Đương nhiên, trong lúc tu luyện công pháp nhục thân, Lôi Chấn Tử cũng không quên Nguyên Thần Đạo Pháp.

Cứ như vậy, bảy năm thời gian, nhanh chóng trôi qua!

Trong bảy năm, tuy Lôi Chấn Tử chưa đột phá Lôi Pháp đến trọng thứ chín, nhưng cũng đã đột phá đến trọng thứ năm!

Thậm chí còn tu hành đến cảnh giới bình cảnh của trọng thứ năm, lực chiến đấu đã được đề cao đáng kể.

Thật không may, đúng như Lưu Nhĩ đã nói trước đây, càng về sau, tu hành càng khó khăn.

Bất luận là tu vi nhục thân hay tu vi Nguyên Thần.

Khi Lôi Chấn Tử tu luyện công pháp đạt đến cảnh giới hoàn mỹ của trọng thứ năm, Tinh Thần Chi Lực đối với Lôi Chấn Tử không còn ảnh hưởng rõ ràng như vậy nữa.

Cứ như vậy, Lôi Chấn Tử muốn đột phá vòng thứ năm để tiến lên tầng thứ sáu, đã tốn rất nhiều thời gian và không ngừng tôi luyện.

Bảy năm, Lôi Chấn Tử không chỉ đột phá cảnh giới công pháp, tu vi của y cũng cuối cùng đã tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng, tu vi này dưới trướng Lưu Nhĩ, lại còn chưa bước chân vào ngưỡng cửa.

Đối với điều này, y càng nỗ lực tu luyện.

Muốn sớm nhất đột phá tu vi của mình đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đáng tiếc những năm tháng về sau, y đã dành một khoảng thời gian để tu luyện, nhưng tu vi đề thăng vô cùng chậm chạp, khiến Lôi Chấn Tử có chút thất vọng.

Nhưng, sự thất vọng trong lòng Lôi Chấn Tử chỉ lóe lên một cái, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Y cũng may mắn được bái dưới trướng Lưu Nhĩ, nếu là người khác cũng không thể trong mười bốn năm đạt được trình độ hiện tại đâu.

Làm người phải biết đủ!

Tri túc thường lạc!

Ngay lập tức, Lôi Chấn Tử không khỏi ngừng tu luyện, khẽ mở mắt, liền nhìn thấy Lưu Nhĩ ở cách đó không xa.

Lúc này, Lôi Chấn Tử cần rất nhiều thời gian hoặc cơ hội, mới có thể lại đạt được đột phá.

Tinh Thần Chi Lực ở đây đối với tu vi của y đã không còn nhiều tác dụng nữa.

Tiếp theo, y phải hạ giới đi tham gia Phong Thần Chi Chiến, dùng nó để ma luyện bản thân, mới có thể đột phá!

Thấy Lôi Chấn Tử kết thúc tu hành, Lưu Nhĩ đang nhắm mắt tu hành ở bên cạnh lập tức cảm nhận được.

Chương 440

"Lôi Chấn Tử, đi thôi." Lưu Nhĩ nói đoạn, mang Lôi Chấn Tử trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Sở dĩ ngài lại dừng lại ở đây, là để bảo hộ cho Lôi Chấn Tử.

Cần biết rằng, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đã để Khương Tử Nha hạ sơn rồi, nếu Lôi Chấn Tử có nhân duyên với Cơ Xương bị Nguyên Thủy bắt đi, thì sẽ không vui chút nào.

Cũng chính lúc này, Lôi Chấn Tử lại dừng bước.

"Sư tôn, xin chờ một chút!

Ngài có thể mang đệ tử đến một nơi được không?" Lôi Chấn Tử trước tiên cúi lạy Lưu Nhĩ, sau đó chỉ vào tinh vân phía Bắc nói.

Không biết vì sao, y có thể cảm nhận nơi đó có một cơ duyên lớn thuộc về mình.

Tuy dựa vào sức mạnh của mình, đi đến nơi đó không khó.

Nhưng y lo lắng bị người khác tính kế trên đường, dù sao nếu là đại kỳ ngộ, có người đỏ mắt cũng là chuyện bình thường.

Do đó, y muốn Sư tôn Lưu Nhĩ đưa y đến, là an toàn nhất! …….

Trong tinh không.

Lưu Nhĩ nghe lời Lôi Chấn Tử nói, thuận theo hướng đối phương chỉ mà nhìn.

Trong chốc lát, trong mắt ngài lóe lên vẻ kỳ dị.

Bởi vì nơi Lôi Chấn Tử chỉ kia lại có cơ duyên, cơ duyên chuyên thuộc về Lôi Pháp!

Trước đây ngài chưa từng phát hiện, lại không ngờ Lôi Chấn Tử đã sớm cảm nhận được.

Quả nhiên trời sinh thân cận Lôi Chi Đại Đạo mà!

Ngay lập tức, Lưu Nhĩ cũng không có ý định dừng lại, liền mang Lôi Chấn Tử bay về phía đoàn tinh vân kia.

Thậm chí trên đường đi còn cố ý để Lôi Chấn Tử tiếp tục chỉ dẫn, xem xem khả năng cảm ứng của đối phương linh mẫn đến mức nào.

Nhanh chóng, hai người đã đến bên ngoài một đoàn tinh vân khổng lồ.

Nhìn đoàn tinh vân kia, trong mắt Lôi Chấn Tử lóe lên một tia sáng mờ, mở miệng hân hoan nói: "Sư tôn!

Chính là đoàn tinh vân này!" Nghe lời Lôi Chấn Tử nói, Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười.

Không trực tiếp đưa Lôi Chấn Tử vào trong tinh vân, ngài tế ra một mặt cờ, nhanh chóng xếp thành một đại trận xung quanh tinh vân!

Lực lượng trận pháp cuồn cuộn tỏa ra, bao bọc Lôi Chấn Tử.

Tuy Lưu Nhĩ đã sớm thăm dò cơ duyên trong tinh vân, nhưng lại không định trực tiếp lấy ra, mà muốn Lôi Chấn Tử trực tiếp tiến vào để giành lấy.

Đây cũng là một cách ma luyện, năm đó khi chưa trưởng thành, ngài cũng chẳng phải như vậy sao!

Đối mặt với lực lượng trận pháp quanh mình, trên mặt Lôi Chấn Tử mang theo nụ cười.

Y biết Sư tôn lo lắng y bị thương.

"Sư tôn, trước đây khi đệ tử tu luyện, liền vẫn luôn cảm ứng được trong tinh vân này có thứ gì đó đang hấp dẫn con.

Cho nên mới nhờ Sư tôn mang đồ nhi đến xem thử." Lôi Chấn Tử vô cùng cung kính nói với Lưu Nhĩ.

Chỉ thấy Lưu Nhĩ khẽ gật đầu cười nói: "Đi đi, đi tìm cơ duyên của ngươi, có một số thứ là của ngươi thì sẽ là của ngươi." "Vì nó có thể hấp dẫn ngươi, chứng tỏ đó là cơ duyên chuyên thuộc về ngươi." Nghe vậy, Lôi Chấn Tử kích động lại lần nữa hành lễ: "Vâng!

Đồ nhi bây giờ sẽ vào!" Nói xong, Lôi Chấn Tử nhắm mắt lại, đi trong tinh không, dưới sự hộ trì của lực lượng trận pháp quanh mình, bắt đầu bước vào tinh vân.

Một lát sau, Lôi Chấn Tử đang đi trong tinh vân liền dừng bước.

Chỉ thấy y thần sắc ngưng trọng, hữu thủ khẽ lật, lại tế ra Phong Lôi Côn, trực tiếp đem pháp lực dũng mãnh nhập vào Phong Lôi Côn.

Trong khoảnh khắc, lực lượng thuộc tính Lôi bạo ngược tuôn ra.

Chính là Lôi Chấn Tử muốn dùng cách này để hấp dẫn bảo vật trong tinh vân ra!

Ở đây, y có thể cảm ứng mạnh mẽ hơn, cơ duyên chính là một kiện Tiên Thiên Bảo Vật.

Cho nên mới dùng Lôi Pháp để hấp dẫn nó ra.

Nói đoạn, y hung hăng dùng Phong Lôi Côn oanh kích lên trời, những tia Lôi Xà khủng bố lập tức nổ tung, khiến toàn bộ tinh vân chói lọi ánh lam rực rỡ.

Một kích này, Lôi Chấn Tử không hề lưu thủ, để hấp dẫn bảo vật ra, tự nhiên không thể lưu thủ.

Năng lượng thuộc tính Lôi cổ xưa trực tiếp xông thẳng lên trời, trực tiếp oanh tạc làm nứt ra một cái lỗ lớn trên tinh vân phía trên.

Những tia Lôi Điện khủng bố không ngừng nhảy múa trên bầu

trời, phi phàm đến lạ.

Chương 441

Sau đó, một cỗ khí tức bạo ngược khủng bố đột nhiên hiển hiện từ trong tinh vân.

Chỉ thấy một mặt cờ với Lôi quang rực rỡ bay lên từ sâu trong tinh vân, đứng trước mặt Lôi Chấn Tử.

Chính là bảo vật trong tinh vân, Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ!

Lôi Chấn Tử nắm lấy mặt cờ trước mặt, thần sắc đầy vẻ hân hoan.

Nhưng lại không vội vàng luyện hóa, vội vàng lóe ra khỏi tinh vân, đến trước mặt Lưu Nhĩ.

"Sư tôn!

Chính là bảo vật trong tinh vân!" Lôi Chấn Tử đưa mặt cờ trong tay cho Lưu Nhĩ, ý tứ của y rõ ràng, bảo vật này muốn giao cho Lưu Nhĩ xử lý. …….

Trong tinh không.

"Sư tôn, đây là bảo vật mà đệ tử đã tìm thấy, xin giao cho Sư tôn xử trí!" Lôi Chấn Tử cung kính nói với Lưu Nhĩ, hai tay càng dâng cao mặt cờ vừa đạt được.

Lưu Nhĩ nhìn mặt cờ trong tay Lôi Chấn Tử, lại nhìn đứa đệ tử ngoan ngoãn này, trong lòng lại vô cùng hân hoan.

Đối phương có thể như vậy, chính là đặt ngài ở vị trí đầu tiên!

Xem ra bình thường dạy dỗ đứa đồ đệ này không sai chút nào!

Lưu Nhĩ cười nói: "Ngươi đúng là có phúc khí như vậy, trong tinh không lại có thể đạt được một bảo vật." "Đây là Tiên Thiên Linh Bảo,

bảo vật do Tiên Thiên Tinh Lôi Pháp hóa thành, Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ!" "Cờ này không chỉ có thể dùng làm trung tâm trận pháp để tu luyện Lôi Pháp, giúp việc tu luyện của ngươi tăng gấp bội." "Lại còn có thể dùng để công địch và ngự địch, đối với ngươi mà nói, có thể nói là cực phẩm!" "Nếu Hạo Thiên biết tinh không có bảo vật như vậy, chắc chắn sẽ hối hận vạn phần ha ha ha!" Lưu Nhĩ nói đoạn, không khỏi cười lớn.

Suy cho cùng là Tiên Thiên Linh Bảo mà, trong thế giới Hồng Hoang đâu có nhiều, đạt được một kiện có thể nói là cơ duyên phi phàm!

Suy cho cùng, nếu Lôi Chấn Tử không tiến vào tinh không tu hành, không thể cảm ứng được bảo vật này.

Vậy thì thật sự có thể bị các tiên quan Thiên Đình đạt được.

Lưu Nhĩ trong lòng đầy vui sướng, muốn xem Hạo Thiên biết được nơi đây có Tiên Thiên Linh Bảo sau đó sẽ phản ứng như thế nào.

"Sư huynh của ta à!

Vừa đúng lúc rồi!" Cũng chính lúc này, một âm thanh đầy vẻ bất đắc dĩ từ xa truyền đến.

Giây tiếp theo, một đạo kim quang lóe sáng, hóa thành một thân ảnh, chính là Thiên Giới Chi Chủ Hạo Thiên!

Chư Thiên Tinh Thần đều nằm trong sự quản hạt của ngài.

Nay có Tiên Thiên Bảo Vật xuất hiện, tự nhiên ngài liền phát hiện ra trong nháy mắt!

Nhưng ngài không ngờ, Đại Sư Huynh lại đến nơi đây trước ngài.

Lôi Chấn Tử thấy Hạo Thiên xuất hiện, đôi tay đang ôm Tiên

Thiên Tinh Lôi Kỳ không khỏi siết chặt lại.

Lại dùng ánh mắt đầy cảnh giác nhìn vị sư thúc Hạo Thiên này.

“Ha ha ha!

Hạo Thiên à, đây không phải là sư huynh ta đạt được, là sư điệt Lôi Chấn Tử đấy, ngươi có muốn thương lượng với nó, có muốn nhượng lại cho Thiên Đình không?” Lưu Nhĩ nhìn Hạo Thiên xuất hiện nhanh như vậy, nhìn vẻ mặt buồn bã của ngài ta, không khỏi cười lớn.

Hạo Thiên nghe vậy ngẩn ra, quay đầu nhìn Lôi Chấn Tử đang cảnh giác đầy mặt, thần sắc trên mặt càng thêm buồn bã.

Nếu là sư huynh đạt được thì tốt rồi, ngài ta còn có thể mặt dày cầu xin.

Nhưng nếu là Lôi Chấn Tử đạt được, vậy thì không cần nữa, Tiên Thiên Bảo Vật không có duyên phận đạt được rồi!

Suy cho cùng không thể tranh giành đồ vật với sư điệt của mình được chứ?

Nhưng, trong lòng ngài ta lại có chút kinh ngạc.

Suy cho cùng Tiên Thiên Bảo Vật muốn đạt được, không chỉ cần thực lực đủ mạnh, mà còn cần duyên phận cực lớn nữa!

Sư điệt Lôi Chấn Tử mới lớn thế này, có thể đạt được sự công nhận của Tiên Thiên Linh Bảo, chứng tỏ tiền đồ của đối phương không thể lường trước được!

Ngay lập tức, ngài ta không khỏi tỉ mỉ quan sát Lôi Chấn Tử.

Vừa quan sát, càng kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì ngài ta chợt phát hiện, đối phương lại là song tu nhục thân và Nguyên Thần, và tu vi đều đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Có thể so sánh với cảnh giới Chuẩn Thánh vậy.

Nếu Lôi Chấn Tử có thể kháng cự với Chuẩn Thánh, Hạo Thiên hoàn toàn tin tưởng!

Lúc này Lôi Chấn Tử chưa đến mười mấy tuổi thôi mà, lại có tu vi như vậy!

Ngay lập tức, Hạo Thiên không khỏi bội phục.

Chương 442

Bội phục nhãn lực và khả năng bồi dưỡng của Đại Sư Huynh.

"Sư huynh không hổ là Thánh Sư à, có thể bồi dưỡng sư điệt đến mức này, sư đệ bội phục!" Hạo Thiên, trực tiếp mở miệng nói với Lưu Nhĩ, trong ngữ khí đầy vẻ kính phục. …….

Ngoài một đoàn tinh vân sâu trong Hồng Hoang tinh không.

Lúc này có ba thân ảnh huyền phù ở đây.

Chính là Lưu Nhĩ, đồ đệ Lôi Chấn Tử và Hạo Thiên.

Ánh mắt Hạo Thiên không ngừng quét qua Lôi Chấn Tử, vẻ mặt đầy tò mò và kính phục.

Tò mò vì sao Lôi Chấn Tử lại có tư chất và kỳ ngộ như vậy.

Kính phục vì ngài ta biết trong đó có nguyên nhân lớn liên quan đến sự giáo hóa của Lưu Nhĩ.

Lúc này, Lôi Chấn Tử cũng có thể rõ ràng cảm nhận ánh mắt của Hạo Thiên.

Y biết đối phương đang thăm dò mình sâu sắc.

Rõ ràng, thực lực của đối phương vượt xa tưởng tượng của y, đã gần bằng tồn tại Thánh Nhân rồi.

Nếu không cũng không thể ngồi vững trên vị trí Thiên Đình Chi Chủ, Ngọc Đế được.

Y lại càng có thể cảm giác trước mặt Hạo Thiên mình không hề có bất kỳ chỗ nào ẩn bí vậy.

Lôi Chấn Tử biết đó chỉ là ảo giác của mình.

Bởi vì Hạo Thiên chưa chứng đạo thành Thánh, không thể nhìn xuyên qua bí mật lớn nhất của y, tức là ngay cả khi Hạo Thiên đã thành Thánh, việc ngài ta có thể nhìn thấy tất cả bí mật trên người y cũng là một ẩn số.

Vì Sư tôn đã sớm dạy cho y thuật ẩn giấu cao thâm nhất, và nói cho y biết, nếu y muốn ẩn giấu, dù là Thánh Nhân cũng không thể nhìn thấu.

Lôi Chấn Tử không biết vì sao Sư tôn của mình lại muốn phát minh ra những công pháp kỳ quái như vậy, nhưng y không dám hỏi.

Sau một hồi kinh thán, Hạo Thiên cũng không còn dừng lại nữa, trực tiếp cáo biệt Lưu Nhĩ và Lôi Chấn Tử.

Suy cho cùng ngài ta là Thiên Giới Chi Chủ, công việc bận rộn vô vàn.

Không giống Lưu Nhĩ, cái gì cũng buông tay không quản, cả ngày nghiên cứu những thứ kỳ quái.

Sau khi nhìn Hạo Thiên rời đi, trong lòng Lôi Chấn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Suy cho cùng bị người ta cứ nhìn chằm chằm như vậy cũng không thoải mái, dù đối phương là sư thúc của mình cũng vậy.

Lưu Nhĩ cũng mở miệng nói với Lôi Chấn Tử phía sau: “Lôi Chấn Tử, sau khi trở về ngươi liền luyện hóa Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ đi, như vậy sẽ không có bất kỳ bất ngờ nào.” “Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể trong Thần Phong Hạo Kiếp, tăng thêm một chút sức mạnh tự bảo vệ cho ngươi.” “Vâng!

Sư tôn!” Lôi Chấn Tử lập tức đáp.

Ngay sau đó Lưu Nhĩ hữu thủ khẽ vẫy, trực tiếp mang theo Lôi Chấn Tử trở về Bồng Lai Tiên Đảo, rồi lại đi làm việc của mình.

Lôi Chấn Tử cũng không đi khoe khoang linh bảo vừa đạt được với các sư huynh đệ.

Y trở về động phủ của mình, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu luyện hóa Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ trong tay.

Những loại Tiên Thiên Linh Bảo này, đều có nguồn gốc từ trước khi Hồng Hoang khai tịch.

Một khi luyện hóa, Lôi Chấn Tử cũng sẽ cả đời thụ ích không nhỏ!

Do đó, đối với điều này, Lôi Chấn Tử liền vẫn luôn khoanh chân ngồi dưới đất, không ngừng nghỉ.

Thời gian không ngừng trôi đi.

Nhanh chóng, lại mười năm trôi qua.

Lôi Chấn Tử biết Tiên Thiên Linh Bảo trong tay mình, có 30 điều cấm kỵ, là một loại linh bảo kết hợp giữa phòng ngự và tấn công.

Nhìn điểm này, trong lòng Lôi Chấn Tử nở hoa.

Thật sự đã khiến Sư tôn nói trúng rồi.

Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ này quả thực là vạn năng.

Không chỉ có thể phụ trợ tu luyện Lôi Pháp.

Lại còn có thể tấn công, có thể phòng ngự.

Quả thực là được làm riêng cho mình mà.

Có Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ, tu vi của y về sau chắc chắn có thể lại nhanh chóng đề thăng!

Lực lượng thuộc tính Lôi Tiên Thiên bên trong, lại càng có thể tinh luyện pháp lực của y, giúp lực tấn công đề thăng!

Chương 443

Thời gian tiếp tục trôi đi.

Dưới sự nỗ lực luyện hóa không ngừng của Lôi Chấn Tử, cuối cùng y đã luyện hóa được cấm kỵ của Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ đến trọng thứ hai mươi. …….

Bồng Lai Tiên Đảo.

Sau khi luyện hóa cấm chế Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ đến trọng thứ hai mươi, Lôi Chấn Tử liền ngừng lại.

Vì y có thể rõ ràng cảm nhận được, việc luyện hóa cấm chế tiếp theo sẽ tốn càng ngày càng nhiều thời gian.

Do đó, y trực tiếp thu Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ vào trong cơ thể, để Nguyên Thần trong cơ thể tiếp tục luyện hóa Tiên Thiên Tinh Lôi Kỳ.

Lúc này luyện hóa nó đến tầng thứ hai mươi, đã có thể bảo vệ tính mạng của y rồi.

Trừ khi gặp phải những Đại Năng Giả lão bài, nếu không trong thế hệ trẻ tuổi y đã có thể đi ngang rồi.

Cũng chính lúc này, bên tai truyền đến một câu nói: "Đồ nhi, đến đây." Trong lòng Lôi Chấn Tử chấn động, lập tức trả lời: "Vâng!" Vì đó là giọng nói của Sư tôn Lưu Nhĩ.

Ngay sau đó, thân ảnh y hóa thành lưu quang, bay về phía Công Đức Thánh Điện trên đỉnh núi cao Bồng Lai Tiên Đảo.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Vừa bước vào cung điện, Lôi Chấn Tử lập tức quỳ bái cao hô.

Lưu Nhĩ khẽ gật đầu mỉm cười.

“Lôi Chấn Tử, vì bảo vật đã luyện thành, thời cơ hạ sơn cũng đã đến rồi.” “Đây là pháp bảo vi sư luyện chế, Phong Lôi Thần Dực, có thể bao phủ bề mặt đôi cánh của ngươi, giúp uy lực và tốc độ của nó tăng lên gấp mấy lần, tăng cường thực lực của ngươi.” Như vậy, Lôi Chấn Tử hẳn có thể tự bảo vệ được mình.

“Vâng!

Sư tôn!” Lôi Chấn Tử hân hoan tiếp nhận Phong và Lôi Sí Bàng trong tay Lưu Nhĩ.

Lập tức tế ra một giọt tinh huyết, dung nhập vào Phong Sí Bàng và Lôi Sí Bàng.

Lại kết hợp Phong Sí Bàng, Lôi Sí Bàng và đôi cánh phía sau lưng y lại với nhau.

Loại Phong Lôi Thần Dực này được luyện chế dựa trên tình hình của Lôi Chấn Tử.

Do đó, độ khế hợp với Lôi Chấn Tử cực cao, khiến y hầu như không gặp trở ngại khi sử dụng!

Vì vậy, Lôi Chấn Tử nhanh chóng dung hợp được Phong Lôi Dực và Phong Lôi Dực.

Vừa dung hợp xong, Lôi Chấn Tử đã có thể cảm nhận được sự đề thăng sức mạnh từ đôi cánh mới!

Hầu như đã đề thăng lực chiến đấu của y lên gấp mấy lần!

Có đôi cánh này, dù có đánh không lại, tốc độ của y cũng hiếm có ai sánh bằng!

Do đó Lôi Chấn Tử trong lòng tràn đầy vui sướng, trên mặt nở một nụ cười.

“Được rồi, Lôi Chấn Tử, hạ sơn đi thôi.” Lưu Nhĩ nói đoạn vẫy

tay áo, ý bảo Lôi Chấn Tử mau đi.

Sư phụ dẫn lối, tu luyện dựa vào mỗi người.

Lưu Nhĩ tin rằng, Lôi Chấn Tử lúc này đã có lực lượng tự vệ.

Thấy vậy, Lôi Chấn Tử lập tức kính lễ Lưu Nhĩ, sau đó tế ra Phong Lôi Song Dực phía sau lưng, vẫy vẫy Phong Lôi, bay về phía Tây Kỳ. …….

Lại nói Tây Kỳ.

Sau khi Cơ Xương trở về Tây Kỳ, cả nước đồng vui mừng.

Lại trực tiếp tuyên bố thoát ly sự thống trị của Triều Ca, tự lập thành quốc.

Một ngày, trên Linh Bình Đài tiếp đãi tất cả quân dân quan viên, cùng nhau bàn bạc quốc sự tương lai.

Buổi tối, ngài nằm mơ thấy ở phía Đông Nam có một con bạch hùng, dang rộng hai cánh, nhảy vào trướng bồng.

Lúc này ngài giật mình tỉnh dậy, lập tức đi hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Dưới sự giải thích của dị nhân Tây Kỳ, ngài được báo đó là điềm lành, nên phái người đi khắp nơi trong Tây Kỳ để xem xét.

Biết đâu sẽ có nhân tài nhập Tây Kỳ.

Cơ Xương nghe vậy đại hỉ, lập tức phát ra cáo thị, nói cho người Tây Kỳ biết, nếu phát hiện dị nhân, nhất định phải chiêu mộ họ vào Tây Kỳ.

Sẽ được trọng thưởng lớn. …….

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Chương 444

Lại nói Khương Tử Nha sau khi nhận Thánh lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn liền hạ sơn.

Nhanh chóng trở về nhà.

Không ngờ, Mã Thị, người vợ mà y cưới từ thuở thiếu thời, sau khi gặp y lại hoàn toàn không cho y sắc mặt tốt.

Ngược lại, y phát hiện Mã Thị tính cách vô cùng ác liệt, không chỉ đối xử với người khác rất tệ, mà còn thường xuyên gây chuyện cho hàng xóm.

Do đó, y trực tiếp ly hôn với vợ mình là Mã Thị.

Sau đó, tuân theo mệnh lệnh của Sư tôn Nguyên Thủy Đạo Tổ, y một mình đến Tây Kỳ, sống ở bên bờ Vị Thủy Hà.

Mục đích lần này rõ ràng, chính là để tiếp cận Cơ Xương.

Do đó, y cố ý dùng cần câu câu cá, sau khi thi pháp, quả nhiên có cá cắn câu.

Khiến mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, xem chuyện này như câu chuyện phiếm sau bữa trà.

Nhưng danh tiếng của y chỉ có thể lan truyền ở thôn quê, trong cung đình không ai nghe nói về sự tích của y.

Một ngày nọ, y vẫn câu cá ở Vị Thủy.

Một người tiều phu từ xa đi đến, vừa đi vừa hát.

Khương Tử Nha nhìn mặt y, trong lòng có cảm ứng, lập tức ngăn y lại.

Người tiều phu kỳ lạ, vội vàng hỏi Khương Tử Nha vì sao lại

ngăn y lại.

Khương Tử Nha nói: "Mắt trái ngươi màu lục, mắt phải màu hồng, trong lòng có lệ khí, hôm nay có tai họa đổ máu." "Nếu lúc này ngươi vào thành, hôm nay khi vào thành sẽ giết người." Người tiều phu nghe vậy đại nộ, tức giận vì những lời này!

Hống lên với Khương Tử Nha: "Lão quan phu này, vô duyên vô cớ lại nguyền rủa ta." Khương Tử Nha thấy đối phương không tin, cũng chỉ cười cười, không nói thêm nữa.

Có một số việc như vậy, đối phương không tin, cũng không có cách nào. …….

Lại nói người tiều phu kia.

Sau khi mắng mỏ liên hồi, y nhanh chóng vào thành, trực tiếp vứt lời Khương Tử Nha nói ra sau lưng.

Lúc này vừa hay gặp Cơ Xương xuất thành, người tiều phu sợ cản đường Quốc Vương đi, vội vàng tránh ra.

Ai ngờ trong lúc tránh né, y lại va vào một cây cột lớn.

Cây cột không biết vì sao lại không được cố định chắc chắn, trực tiếp ầm ầm đổ xuống, trực tiếp đè chết mấy vệ binh đang canh cổng!

Cơ Xương ở gần đó nhìn thấy, lập tức hạ lệnh bắt y lại.

Suy cho cùng giết người đền mạng, dù là lỡ tay, đó cũng là giết người.

Ai ngờ người tiều phu cao bảy thước kia khi thấy mình sắp bị bắt đi, lại khóc lóc thảm thiết trên đường phố.

Cơ Xương thân là Quốc Quân, thấy đối phương như vậy, tự nhiên lập tức lệnh người mang y đến trước mặt, hỏi có gì đáng khóc?

Khi hỏi nguyên do.

Người tiều phu lập tức nói tên mình là Vũ Cát, trong nhà có một lão mẫu thân đang chờ đợi.

Nếu bị bắt đi, thì lão mẫu thân đó sẽ sống ra sao?

Cơ Xương thương cảm hiếu đạo của đối phương, nhưng giết người đền mạng, pháp luật không thể xá miễn.

Do đó ngài chỉ nới lỏng, cho phép y về nhà cáo biệt mẫu thân.

Vũ Cát vừa về nhà, lập tức quỳ xuống đất kể cho mẹ nghe chuyện hôm nay đã xảy ra.

Mẹ y bảo y mau đi tìm Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha tuy không nổi tiếng rộng rãi, nhưng trong các thôn làng lân cận, được mọi người kính trọng, coi là một kỳ nhân.

Vũ Cát nghe lời mẹ nói, chợt nhớ ra lời Khương Tử Nha nói sáng nay, lập tức đại kinh, vội vàng chạy về phía bờ Vị Thủy Hà.

Cơ Xương khi nghe Vũ Cát bỏ trốn, chợt đại nộ.

Trực tiếp bắt đầu bói toán Bát Quái, cuối cùng đã tìm ra tung tích của y.

Cơ Xương lập tức mang theo vệ binh, đến bờ Vị Thủy. …….

Lại nói Cơ Xương khi đến bờ sông.

Trong chốc lát liền nhìn thấy người tiều phu ở xa.

Chương 445

Đợi đến bờ Vị Thủy, nhìn kỹ một cái, thấy một lão nhân đang câu cá ở đó, Vũ Cát lúc này đang quỳ trước mặt ông ta cầu xin.

Cơ Xương bước tới nói: "Vũ Cát, ngô cho ngươi trở về cáo tri lão mẫu, cáo tri xong vì sao không trở về Tây Kỳ, lại ở đây?" Vũ Cát thấy Cơ Xương, vội vàng quỳ xuống khóc lóc kể lể.

"Bệ hạ, tiểu nhân trong gia đình có một lão mẫu thân phải phụng dưỡng, do đó đã đến cầu lão sư thi triển pháp thuật, cứu tiểu nhân một mạng." Nói đoạn, y giới thiệu sự thần kỳ của Khương Tử Nha cho Cơ Xương.

Cơ Xương nghe Khương Tử Nha bói toán từ Phục Hy Hoàng Đế truyền lại, trong chốc lát kinh ngạc vô cùng.

Nghe nói có người có thể học được truyền thừa của Phục Hy, nay thấy Khương Tử Nha có thể làm được, ngài nghĩ người này nhất định phi phàm vĩ đại.

Do đó ngài hỏi Khương Tử Nha: "Ngô không biết vị Tiên Sư là ai?

Tôn tính đại danh?

Từ đâu đến?" Lão nhân câu cá Khương Tử Nha nghe vậy, đứng dậy nói: "Ngô tự Đông Hải Từ Châu, họ Khương, tên Tử Nha, hiệu Phi Hùng." Cơ Xương nghe đến hiệu Phi Hùng của người này.

Lập tức liên tưởng đến giấc mộng của mình.

Khương Tử Nha là người trời phái xuống cho ngài ư!

Là người cứu Tây Kỳ ư!

Ngay lập tức nắm lấy cơ hội này, liền cùng Khương Tử Nha bàn

luận.

Hai người bàn luận từ thuật bói toán, thuật trị quốc cho đến thuật dẫn binh.

Cơ Xương nghe Khương Tử Nha đối với các loại sự vật có kiến giải sau đó đại kinh, kinh ngạc như gặp thiên nhân!

Khi ngài đứng dậy hỏi Khương Tử Nha có nguyện ý nhập Tây Kỳ, vì bách tính mà cống hiến một chút sức lực hay không.

Chính là đúng ý Khương Tử Nha.

Chỉ thấy Khương Tử Nha vô cùng sảng khoái đáp ứng, và vui vẻ theo Cơ Xương đi.

Vũ Cát vì việc này mà có công, cũng được Cơ Xương xá miễn, cùng trở về Tây Kỳ.

Sau khi trở về Tây Kỳ, Cơ Xương phong Tử Nha làm Quốc Sư, để y cống hiến cho Tây Kỳ. …….

Lại nói Triều Ca.

Thái sư Văn Trọng trong triều vừa mới tiêu diệt phản tặc Viên Phú Thông.

Chính là trở về Triều Ca Thành để giải quyết yêu tinh Đát Kỷ kia.

Lại nghe tin Bình Linh Vương cũng bắt đầu tạo phản.

Lão nhân trong triều đáng thương lập tức chuyển hướng, đi về phía Bình Linh Thành.

Lúc này ngài đã trở thành một thành viên đội cứu hỏa vậy, nơi nào cần bình định, nơi nào cần giải quyết thì ngài có mặt.

Sau đó, Thái sư Văn Trọng sau khi tốn một phen khổ sở, cuối cùng cũng tiêu diệt Bình Linh Vương, thu phục lại quốc thổ.

Trong thời gian đó, Khương Tử Nha cũng suất lĩnh tướng lĩnh Tây Kỳ, thừa cơ tấn công Sùng Hầu Hổ, và tiêu diệt ngài ta.

Sáp nhập thế lực của Sùng Hầu Hổ vào Tây Kỳ quốc.

Kể từ đó, thế cục thế giới đã hình thành sự đối kháng giữa hai quốc gia.

Một là Triều Ca, một là Tây Kỳ.

Hai bên cũng không ngừng tiếp cận bờ vực đại chiến.

Một ngày nọ, Trụ Vương và Đát Kỷ bắt đầu gây sự.

Trụ Vương trước tiên trêu ghẹo vợ của Hoàng Phi Hổ là Giả Thị, khiến nàng tự sát tuẫn nạn.

Sau đó lỡ tay giết chết em gái của Hoàng Phi Hổ, cuối cùng ép buộc gia đình họ Hoàng phải phản kháng.

Hoàng Phi Hổ một đời chinh chiến vì Triều Ca, nay gia đình gặp phải hậu quả như vậy, tự nhiên vô cùng phẫn nộ, cho rằng Trụ Vương đã mất trí rồi.

Liền lập tức đầu hàng Tây Kỳ Quốc, được Cơ Xương phong làm Khai Quốc Võ Vương.

Triều Ca và Tây Kỳ cũng chính thức bắt đầu đại chiến.

Không lâu sau đó, Cơ Xương Tây Kỳ cũng vì quốc chiến, công việc bận rộn bôn ba lao lực, dẫn đến tâm lực giao tụy cuối cùng qua đời.

Cơ Xương vừa chết, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát tự nhiên bắt đầu tranh giành vương vị.

Nhưng Bá Ấp Khảo khí vận phi phàm, lại thêm thủ đoạn cực cao, đã sớm bồi dưỡng được thế lực của mình, do đó nhanh chóng, được các lão thần Tây Kỳ phụng lên vương vị, trở thành tân Quốc Vương

của Tây Kỳ.

Bá Ấp Khảo trẻ trung cường tráng vừa lên ngôi, làm việc tự nhiên không còn ổn trọng như vậy, trực tiếp tự lập làm Chu Văn Vương.

Chương 446

…….

Đại chiến Triều Ca Tây Kỳ.

Thật nực cười, toàn bộ Triều Ca lại không còn ai có thể dùng được nữa.

Tất cả đại tướng đều đã bị Trụ Vương gây họa xong rồi, chỉ còn lại lão Thái Sư Văn Trọng.

Lúc này, Thân Công Báo cuối cùng cũng chủ động xin xuất chiến.

Tấu bẩm Trụ Vương, để lão Thái Sư làm chủ soái, y làm giám quân, công phạt Tây Kỳ.

Trụ Vương thấy vậy tự nhiên đại hỉ, cảm thấy Quốc Sư ra trận, nhất định có thể chinh phục Tây Kỳ.

Do đó liền hạ lệnh, để lão Thái Sư làm chủ soái, phối hợp với Quốc Sư Thân Công Báo, cùng nhau công đánh Tây Kỳ. …….

Sau khi biết tin tức này.

Quốc Sư Tây Kỳ Khương Tử Nha lập tức cáo tri Quốc Quân Tây Kỳ Bá Ấp Khảo, y muốn đi Côn Luân Sơn, tìm Sư tôn cầu đạo.

Bá Ấp Khảo không nói nhiều, trực tiếp đáp ứng.

Ngay sau đó, Khương Tử Nha liền đạp mây mà đi. …….

Nhanh chóng, Khương Tử Nha liền đến Kỳ Lân Nhai Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn.

Vừa đến bên ngoài cung điện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền thấy Bạch Hạc Tiên Đồng đang chơi đùa ở cửa, lập tức bước tới: "Tiên Đồng, xin cáo tri Lão Sư, đệ tử Khương Tử Nha đến bái kiến."

Y chưa kịp mở miệng, thấy Bạch Hạc Tiên Đồng ngẩng đầu mỉm cười nói: “Lão Gia bảo ta đợi ngươi ở đây đã lâu, cứ tưởng ngươi sẽ không đến.” “Lão Gia nói ngươi trực tiếp đi vào, không cần bẩm báo.” Khương Tử Nha nghe vậy, lập tức biết Sư tôn đạo hạnh mênh mông vô cùng, đã tiên liệu trước rồi.

Liền theo Bạch Hạc Tiên Đồng đi về phía nội điện của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khương Tử Nha bước vào nội điện, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đoan tọa trên đài cao ở trung tâm đại sảnh.

Lập tức kính lễ Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Đệ tử Khương Tử Nha bái kiến Sư tôn!” Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, vẫy tay ý bảo y trước tiên đứng sang một bên.

Ngay sau đó, ngài mới nói với Bạch Hạc Tiên Đồng bên cạnh: “Đi bảo Đại Sư Huynh đánh Kim Chung, cáo tri tất cả đệ tử, vi sư có lời muốn nói.” “Vâng!” Bạch Hạc Tiên Đồng lập tức đáp lời, sau đó quay người đi ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mới nói với Khương Tử Nha: “Ta hiểu ý đồ ngươi đến đây lần này, không cần nói nhiều.” “Cuộc chiến tranh giữa Nhân Hoàng lần này, lại đúng dịp Chư Thần Đại Kiếp, không giống như các triều đại của ngươi đơn giản, tất cả tu hành giả Tam Giới đều sẽ tham gia vào đó.” “Ngươi mang trong mình Phi Hùng Chi Tượng, cũng là lúc tiếp nhận Phong Thần Bảng.” “Sau đó ngươi liền trở về Kỳ Sơn Tây Kỳ lập một đài cao, dán Phong Thần Bảng lên đài cao, kết thúc sát giới một đời của ngươi, phân phong chúng sinh!” Rồi ngài nói: “Lúc này ở Đông Hải có một đại tướng đang chờ đợi, bây giờ ngươi mau chóng đi đi.” “Đệ tử minh bạch!” Khương Tử Nha gật đầu ý nói đã hiểu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng vẫy tay, một đạo Thánh

Nhân Chi Lực trong chốc lát bao trùm lên Khương Tử Nha.

Trong khoảnh khắc, Phi Hùng Chi Khí bùng phát ra, trực tiếp xông thẳng lên trời, nhập vào hư không.

Giây tiếp theo, Phong Thần Bảng ở Tử Tiêu Cung đột nhiên rung động.

Trực tiếp phá vỡ hư không, bay về phía Côn Luân Sơn, nhanh chóng xuất hiện trong Ngọc Hư Cung, được Khương Tử Nha vững vàng tiếp nhận.

"Đây chính là Phong Thần Bảng, đi đi, đi Đông Hải." Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói.

Khương Tử Nha mới đáp ứng, thu Phong Thần Bảng đi về phía Đông Hải. …….

Hồng Hoang.

Sau khi Khương Tử Nha ở Ngọc Hư Cung lấy Phong Thần Bảng, liền nghe theo ý chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đi về phía Đông Hải.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì lệnh Quảng Thành Tử đánh Kim Chung, triệu tập chúng tiên Xiển Giáo.

Sau khi các đệ tử Xiển Giáo kính lễ ở Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền mở miệng nói: "Phong Thần Đại Kiếp đã bắt đầu." "Các đệ tử hạ sơn đi, đều đầu nhập dưới trướng Khương Tử Nha để độ sát kiếp." Nguyên Thủy Thiên Tôn lời này vừa nói ra, trong lòng tất cả môn đồ đại kinh, cũng đều cúi mình kính cẩn, sau đó đi về phía Tây Kỳ. …….

Lại nói Khương Tử Nha.

Sau khi rời Ngọc Hư Cung, y liền thi pháp thần thông đến Đông

Hải.

Khương Tử Nha một đường đến Đông Hải, trôi nổi trên một ngọn núi.

Chỉ thấy ngọn núi này sơn thế tú lệ hiểm trở, đỉnh núi dốc đứng, mây mù liên miên.

Khương Tử Nha thấy vậy có chút bối rối, không hiểu vì sao Sư tôn lại bảo y đến đây làm gì.

Cũng chính lúc này, gió lốc nổi lên bốn phía, sóng biển cuồn cuộn dâng trào, âm thanh cuộn trào như tiếng sấm.

Đột nhiên, mây mù liền kết nối lại với nhau, đen kịt bao phủ.

Một bóng người đầy hắc ám cũng chính lúc này từ trong sóng biển nhảy ra, đáp xuống trước mặt Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nhìn bóng người hắc ám không khỏi tự nhủ: "Là người của Lão Sư ư?" Nói đoạn, y vội vàng đi lại gần hồn ma.

Chương 447

Lúc này, hồn ma đột nhiên xuất hiện nói: “Ta là linh hồn của đại tướng dưới trướng Hiên Viên Hoàng Đế Bệ Hạ.” “Dưới sự dẫn dắt của Hoàng Đế Bệ Hạ, chúng ta đã đánh lui Vu Tộc, ta cũng đã mất đi sinh mệnh.

Lúc đó may mắn linh hồn không bị tổn hại, sau khi được Nhân Hoàng cứu, thả vào Vị Thủy Hà, nói ta một ngàn năm sau có đại hảo cơ duyên, có thể phục sinh trọng sinh!” Nói đoạn, y đánh giá Khương Tử Nha, lại nói: “Ta đã chết một cách bi thảm, linh hồn của ta mấy ngàn năm vẫn không thể an nghỉ, gần đây càng trở nên hung mãnh hơn.” “Ta không muốn làm hại người khác, cho nên ta không thể không giết cá trong sông và tôm trong sông để trút giận, gột rửa linh hồn của ta.” “Nhưng hôm nay ta đột nhiên phát hiện trên người ngươi có một bảo vật cường đại, có thể thanh tẩy linh hồn của ta sạch sẽ!” “Theo ta thấy, chính là Bệ Hạ đã muốn ta chờ đợi người ở đây từ ban đầu.” Khương Tử Nha nghe lời hồn ma nói, trong lòng khẽ động, trực tiếp tế ra Phong Thần Bảng.

Sau khi nhìn lại, y tin lời đối phương.

Và cũng biết lúc này mình thiếu một người tổng đốc để xây dựng Phong Thần Đài.

Ngoài ra, sau khi đài được xây dựng, những linh hồn được phong thần cũng cần có người giao tiếp, dẫn dắt họ đến phong thần.

Hồn ma này có đại hảo cơ hội mà Nhân Hoàng đã nói, cũng là người mà Sư tôn đã nói đang chờ đợi ở đây.

Lúc này, Khương Tử Nha nhìn Phong Thần Bảng trong tay mình tỏa ra một loại ánh sáng kỳ lạ.

Giây tiếp theo, một cái tên xuất hiện, Bạch Kiếm.

Bạch Kiếm, chính là tên của toàn bộ hồn ma này!

Khương Tử Nha thấy vậy trong lòng khẽ động, nghĩ: "Hẳn là người này rồi!" Ngay sau đó, Khương Tử Nha kể chuyện Phong Thần Bảng cho Bạch Kiếm.

Bạch Kiếm trong lòng vui mừng.

Sau khi nhìn lại, đây chính là cơ duyên mà Hoàng Đế năm đó đã nói.

Có thể thanh tẩy linh hồn của y, sao lại không đi được chứ?

Do đó y trực tiếp sảng khoái đáp ứng Khương Tử Nha.

"Đi thôi!

Ta trở về Tây Kỳ xây dựng Phong Thần Đài." Khương Tử Nha nói.

Ngay sau đó hai người vừa định rời đi.

Thì nghe phía sau có người hô lớn: "Khương Tử Nha!" Trong lòng Khương Tử Nha đột nhiên cảm thấy không ổn.

Liền không quản y, trực tiếp bay về phía Tây Kỳ.

Tại Đông Hải Hồng Hoang, Khương Tử Nha thu được một hồn phách của Bạch Kiếm Yêu để giám sát Phong Thần Đài, trong lòng đại duyệt.

Chàng vội vàng mang theo đối phương trở về Tây Kỳ.

Đâu ngờ, vào lúc ấy, phía sau chợt truyền đến một thanh âm: "Đạo hữu xin lưu bộ!" Khương Tử Nha nghe vậy, chẳng rõ vì sao, tâm đầu đại chấn, dâng lên dự cảm bất lành.

Thế nên, chàng trực tiếp bỏ qua thanh âm phía sau, tiếp tục phi về

hướng Tây Kỳ.

Lúc này, lại nghe phía sau vọng đến một tiếng: "Khương Tử Nha, sao lại vô tình, quên cố nhân vậy!

Xưa kia ta và ngươi từng cùng lên Côn Luân Sơn học đạo, nay học thành rồi, ngươi liền thay đổi sao?" Khương Tử Nha nghe xong câu này, chợt giật mình, vội vàng quay người nhìn lại.

Ngay lập tức, chàng phát hiện, người đang gọi mình phía sau, chính là Thân Công Báo đã cùng mình lên Côn Luân Sơn.

Lúc này, Thân Công Báo đang tọa trên Hắc Hổ.

Hắn đã được Lưu Nhĩ cáo tri rằng, lúc này gọi Khương Tử Nha lại có thể khiến Khương Tử Nha ứng ba mươi sáu lộ sát kiếp.

Lúc này, Thân Công Báo không còn là kẻ vô danh tiểu tốt như trước.

Sau khi nhập môn hạ Lưu Nhĩ, hắn không chỉ tu bổ được tiên thiên bất túc, mà còn học được những phương pháp thâm áo, biết được những bí mật của trời đất.

Hắn biết Phong Thần Bảng trong tay Khương Tử Nha là bảo vật do Đạo Tổ Hồng Quân ban xuống.

Thế nên lúc này không dám đánh chủ ý vào Phong Thần Bảng của Khương Tử Nha.

Hắn xuất hiện chính vì mục đích hiện tại, và đã cùng Khương Tử Nha đàm luận về những chuyện xảy ra sau khi hai người bái sư năm xưa.

Đợi đến khi thời gian không còn sớm, hai người mới chia tay.

Thân Công Báo không còn quản Khương Tử Nha nữa, trực tiếp rời Đông Hải, đi về Tây Hải.

Mục đích khác của chuyến đi này là tìm Cửu Long Đảo Tứ Thánh ở Tây Hải, để họ đến Tây Kỳ chịu chết. *** Về phía Khương Tử Nha.

Sau khi mang Bạch Kiếm về Tây Kỳ, Khương Tử Nha liền mang Bạch Kiếm lên Kỳ Sơn, hạ lệnh Bạch Kiếm giám sát việc xây dựng Phong Thần Đài, đồng thời treo Phong Thần Bảng cao cao trên Phong Thần Đài.

Sau đó, chàng quay về thành Tây Kỳ.

Lúc này, Hạo Thiên của Thiên Đình cũng có cảm ứng.

Liền hạ lệnh người đặt Chiêu Hồn Kỳ bên cạnh Phong Thần Đài.

Như vậy, một khi môn đồ Tam Giáo bỏ mạng, hồn phách của họ sẽ lập tức tự động bị dẫn vào Chiêu Hồn Kỳ.

Chương 448

Về sau cũng dễ dàng được chiêu nhập Thiên Đình. *** Về phía Thân Công Báo.

Lúc này, hắn cưỡi Hắc Hổ đang ở trên Cửu Long Đảo thuộc Tây Hải.

Nhìn những con sóng hung dũng bành trướng, lật tung vách đá và những ngọn núi lớn.

Thân Công Báo cuối cùng cũng tìm thấy Cửu Long Đảo Tứ Thánh.

Chỉ thấy Vương Ma đội chiếc khăn màu trắng, mặc tinh bào, mặt tròn như trăng rằm.

Dương Sâm đội mũ liên tử, hóa trang thành hình dáng đầu đà, mặt như đáy nồi, râu đỏ như chu sa, hai hàng lông mày vàng.

Cao Hữu Càn búi tóc, mặc một bộ hồng sắc y bào, mặt xanh như điện lam, răng nanh trên dưới nhọn hoắt.

Lý Hưng Bá đội kim quan đuôi cá, mặc một bộ hoàng y bào, mặt như táo nặng, râu dài chừng một thước năm sáu tấc, phe phẩy theo gió.

Sau khi Thân Công Báo xuất hiện, liền giải thích ý định của mình cho bốn người.

Bốn người nghe nói muốn họ gia nhập triều Thương, dẹp loạn chiến tranh, thu phục quốc thổ, lập tức sững sờ.

Sau đó, thấy khí tức của Thân Công Báo bất phàm, lời nói không tục tằn, liền lập tức đáp ứng.

Bốn vị tiên nhân liền xuất sơn, cùng Thân Công Báo đi Tây Kỳ.

*** Tại Nhân Giới Hồng Hoang.

Khương Tử Nha trước tiên đi Kỳ Sơn, sau đó lại trở về doanh địa đại quân Tây Kỳ.

Chàng và Thân Công Báo gần như cùng lúc quay về doanh trại của mình.

Sáng sớm.

Khương Tử Nha dẫn theo đông đảo thủ hạ đến ngoài doanh Ân Thương, chỉ thấy lục kỳ bay phấp phới, gió nhẹ thổi qua những lá cờ bay phấp phới, hiện rõ sự bất phàm.

Khương Tử Nha cưỡi một con Thanh Mã, tay cầm một thanh kiếm, đứng dưới cột bảo kỳ, khí thế bất phàm.

Chàng mang đại khí thế chỉ điểm giang sơn.

Lúc đó, thấy cửa doanh Ân Thương mở rộng.

Ngay sau đó có bốn người cưỡi những dị thú khác nhau xuất hiện.

Bốn dị thú khổng lồ vừa xuất hiện trên chiến trường, lập tức khiến chiến mã của đại quân Tây Kỳ hoảng loạn không ngừng, thậm chí có những con trực tiếp ngã quỵ.

Phải biết rằng, chiến mã dù huyết mạch có tốt đến đâu, cũng không phải dị thú.

Tọa kỵ của Cửu Long Đảo Tứ Thánh là dị thú, tự nhiên tỏa ra sát khí cường đại.

Thế nên mới có lực trấn áp cực lớn đối với chiến mã.

Các đại tướng Tây Kỳ đang cưỡi chiến mã, trực tiếp bị sát khí của dị thú xung kích khiến gân cốt mềm nhũn, nhao nhao ngã xuống.

Lập tức, đại quân Ân Thương cười phá lên.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh càng cảm thấy tướng lĩnh Tây Kỳ không ra gì.

Trực tiếp tiến lên, đưa ra ba điều kiện.

Điều kiện thứ nhất là Quốc chủ Tây Kỳ phải xưng thần.

Điều kiện thứ hai là Tây Kỳ phải mở kho lương thực, cho ba quân binh sĩ Ân Thương đều được ban thưởng.

Điều kiện thứ ba là phải áp giải Hoàng Phi Hổ ra, để bọn họ mang về Triều Ca giao cho Trụ Vương xử lý.

Đâu ngờ, những điều kiện này vừa được đưa ra.

Khương Tử Nha do dự liền trực tiếp đáp ứng.

Sau khi thương nghị với Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Khương Tử Nha liền dẫn đại quân Tây Kỳ, lần nữa quay về đại doanh Tây Kỳ.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh hoàn toàn không biết đó là kế hoãn binh của Khương Tử Nha.

Sau khi trở về đại doanh Tây Kỳ, Khương Tử Nha trước tiên an ủi đông đảo tướng sĩ, nói cho họ biết đó chỉ là kế hoãn binh.

Sau đó lập tức muốn đi Côn Luân Sơn tìm sư môn cầu cứu.

Đông đảo đại tướng Tây Kỳ nghe vậy mới tiêu đình một chút, Khương Tử Nha cũng thi triển thần thông, bay về hướng Côn Luân Sơn. *** Nhanh chóng, Khương Tử Nha đã ở trên Côn Luân Sơn.

Trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, chàng kể lại những khó khăn mình gặp phải.

Chương 449

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy khẽ gật đầu nói: "Tọa kỵ của Cửu Long Đảo Tứ Ma là thượng cổ dị thú, chính là Long sinh cửu tử, những dị thú này trong cơ thể đều sở hữu huyết mạch Long tộc." "Thế nên không chỉ chiến mã, ngay cả yêu thú hung mãnh hơn nữa, cũng sẽ có chút sợ hãi chúng, dù sao huyết mạch cũng có đặc tính khắc chế." "Thôi được rồi, ngươi hãy mang tọa kỵ của ta xuống núi, liền có thể khắc chế chúng." Khương Tử Nha nghe vậy đại hỉ, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền sai Bạch Hạc Tiên Đồng dẫn Khương Tử Nha đến vườn hoa trong cung điện.

Mang con tọa kỵ Tứ Bất Tượng đi.

Chỉ thấy Tứ Bất Tượng toàn thân vảy giáp, đầu như báo, thân thể như voi, đuôi như rồng.

Dưới chân còn có chín trọng tường thụy kim quang bao phủ, thể hiện sự bất phàm của nó.

Khương Tử Nha thấy vậy đại hỉ, dẫn Tứ Bất Tượng xuống núi.

Nhưng lại thấy Bạch Hạc Tiên Đồng lại lấy ra một cây Mộc Tiên, Mộc Tiên dài ba thước năm tấc sáu phân, có hai mươi sáu đốt… mỗi đốt đều có phù văn ẩn, tỏa ra khí tức cường đại.

Chính là Đả Thần Tiên! *** Chỉ thấy Đả Thần Tiên dài ba thước năm tấc sáu phân, có hai mươi bốn đốt, mỗi đốt lại khắc bốn phù văn, tổng cộng tám mươi bốn phù văn, tỏa ra khí tức khủng bố cường đại.

Khương Tử Nha thấy vậy, hai mắt tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Bạch Hạc Tiên Đồng không hề chần chừ, trao Đả Thần Tiên cho Khương Tử Nha.

Sau đó nói: “Sư tôn sai ngươi có thể đi rồi, đừng quên đến Bắc Hải một chuyến.” “Nơi đó có một người đang đợi ngươi, hiện tại Đại Thiên hành sự, bản thân vận mệnh, nên có thêm nhiều người trợ lực.” Nói rồi lại lấy ra một lá cờ, nói: “Sư tôn ban cho ngươi một bảo vật, tên là Trung Ương Hạnh Hoàng Kỳ, dùng để hộ thể.” Lá cờ màu vàng đất, chính là Trung Ương Hạnh Hoàng Kỳ.

Khương Tử Nha mừng rỡ khôn xiết, vội vàng tiếp nhận, sau đó hành lễ tạ ơn.

Sau đó, không còn chần chừ, quay người rời Ngọc Hư Cung, bay về hướng Bắc Hải. *** Khương Tử Nha tọa trên Tứ Bất Tượng, và bay về hướng Bắc Hải, nhanh chóng đến một ngọn núi.

Chỉ thấy ngọn núi này gần biển, trên núi có kỳ hoa dị thảo, càng có linh thú chạy nhảy trong khe núi.

Khương Tử Nha không khỏi thầm than: “Đúng là một nơi tiên cảnh.” Đang lúc xem đến xuất thần.

Dưới chân núi đột nhiên dị tượng sinh, chỉ thấy một đám mây quái dị đột nhiên xuất hiện.

Đám mây vừa xuất hiện, liền có cuồng phong nổi lên.

Đợi khi đám mây tiêu tán, một vật khổng lồ xuất hiện phía dưới.

Chỉ thấy quái vật khẩu thổ nhân ngôn, trên người có khí tức cường đại, hình dáng như hổ như rồng.

Trước mặt Khương Tử Nha, lập tức quỳ rạp xuống đất.

Nó muốn bái Khương Tử Nha làm sư phụ, giúp Khương Tử Nha đối kháng Trụ Vương, Khương Tử Nha nghe xong câu nói liền vui mừng, lập tức thu làm đồ đệ.

Sau đó dẫn theo nó bay về hướng Tây Kỳ.

Trên đường đi.

Khương Tử Nha cũng bắt đầu hỏi thăm ngọn ngành về quái vật này, cuối cùng mới biết quái vật này tên là Long Tu Hổ.

Chính là sinh ra vào thời Thiếu Hạo tại vị.

Do linh khí thiên địa mà sinh, được âm dương tinh khí dựng dục, trở thành bất tử chi thân.

Khương Tử Nha nghe xong lời của người này, biết người này nhất định là người mà lão sư đã nói sẽ trợ giúp.

Không khỏi đại hỉ, cảm thấy có thêm một trợ lực lớn.

Hai người nhanh chóng rời Bắc Hải, toàn tốc tiến hành, cuối cùng cũng nhanh chóng về đến Tây Kỳ.

Sau khi trở về doanh trại đại quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha lập tức triệu tập tất cả tướng lĩnh, bắt đầu mưu hóa ngày mai sẽ đối kháng đại quân Triều Ca như thế nào. *** Sáng sớm ngày hôm sau, Khương Tử Nha liền dẫn theo đồ đệ mới thu là Long Tu Hổ, thân cưỡi Tứ Bất Tượng đến ngoài doanh trại đại quân Triều Ca tuyên chiến.

Đại quân Triều Ca lập tức chấn động, Cửu Long Đảo Tứ Thánh nhanh chóng xuất hiện.

Khi thấy Khương Tử Nha tọa trên Tứ Bất Tượng, lập tức biết bọn họ đã bị lừa!

Khương Tử Nha này đã sử dụng kế hoãn binh!

Bốn người không khỏi đại nộ, lập tức rút kiếm, mắng Khương Tử Nha: “Vô sỉ tiểu nhân, xuất nhĩ phản nhĩ!

Mau chịu chết!” Nói xong, Vương Ma, lão đại của Tứ Thánh là người đầu tiên xông ra, tay cầm bảo kiếm, thân cưỡi dị thú, lao về

phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha không hề sợ hãi.

Tọa trên Tứ Bất Tượng, lấy ra Đả Thần Tiên cùng hắn đối kháng.

*** Tại Nhân Giới Hồng Hoang.

Ngoài doanh trại đại quân Triều Ca.

Lúc này đang có hai đại quân đội đối chọi.

Chương 450

Chính là đại quân Tây Kỳ và đại quân Triều Ca.

Giữa hai quân, Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng, tay cầm Đả Thần Tiên đang đối kháng với Vương Ma.

Với sự trợ giúp của Tứ Bất Tượng, Khương Tử Nha nhanh chóng đánh bại Vương Ma.

Đả Thần Tiên tỏa ra quang mang vô thượng, trực tiếp chém Vương Ma cùng với tọa kỵ của hắn thành hai nửa.

Tứ Bất Tượng càng lập tức tiến lên, trực tiếp nuốt chửng tọa kỵ của Vương Ma.

Lập tức, Vương Ma thân tử, hồn phách bay về phía Phong Thần Bảng.

"Thật to gan!

Mạng huynh đệ của ta!" Thấy Vương Ma bị giết, ba Thánh còn lại của Cửu Long Đảo lập tức phát điên.

Từng người vung bảo vật, oanh kích về phía Khương Tử Nha.

Chính là song quyền nan địch tứ thủ, Khương Tử Nha chưa kịp phản ứng, trực tiếp bị ba huynh đệ oanh kích thổ huyết thân vong.

Hoàng Phi Hổ và những người khác cuối cùng cũng phản ứng, thấy vậy đại kinh thất sắc.

Từng người vội vàng xông lên, đối kháng với ba Thánh Cửu Long Đảo, cuối cùng cũng cướp được thi thể Khương Tử Nha, cùng nhau trở về đại doanh.

Khương Tử Nha được đông đảo tướng lĩnh Tây Kỳ cướp về,

nhưng khí tức đã tận, mọi người không khỏi thống khốc lưu thế, cho rằng khí số Tây Kỳ đã tận.

Không còn Khương Tử Nha dẫn đầu, làm sao đối chiến với Triều Ca?

Lập tức, mọi người trong quân Triều Ca như mất đi chủ tâm cốt, hoảng loạn.

Vào lúc này.

Bên ngoài lều trại đột nhiên truyền đến một trận ca thanh.

Càng có tiếng kinh hô từ bên ngoài truyền vào, đông đảo tướng lĩnh lập tức vội vàng chạy ra ngoài, liền thấy một tiên đồng cưỡi mây!

Mọi người vội vàng hỏi đối phương là ai, vì sự gì.

Đối phương không hề chần chừ, trực tiếp nói rõ thân phận của mình.

Hóa ra là đệ tử Xiển Giáo, cũng là con trai cả của Lý Tịnh, Kim Trá!

Chính là phụng mệnh Văn Thù Đạo Nhân ở Ngũ Long Sơn Vân Tiêu Động đến cứu trợ Khương Tử Nha.

Mọi người nghe vậy lập tức đại hỉ, nhưng lại lo lắng Khương Tử Nha đã chết, Kim Trá đến cũng vô dụng.

Cũng nhao nhao khóc lóc kể lể với Kim Trá về việc Khương Tử Nha đã chết.

Đâu ngờ Kim Trá một chút cũng không đau lòng, như thể đã sớm biết Khương Tử Nha sẽ chết vậy.

Cười nói với mọi người: "Sư tôn của ta sớm đã biết Khương Tử Nha sư thúc có một kiếp yêu, thế nên mới sai ta đến cứu!" Lời này vừa ra, mọi người lập tức đại nhạc, lại không khỏi xưng kỳ.

Chẳng lẽ người chết có thể phục sinh hay sao?

Vào lúc ấy, Kim Trá lại nói: "Đúng vậy!

Sư thúc đại thế thượng thiên phong thần, trong mệnh tự nhiên có kiếp nạn, là vì trách nhiệm trọng đại mà dẫn đến.

Sư tôn của ta đặc biệt sai ta mang Kim Đan đến, có Kim Đan này, liền có thể cứu sư thúc một mạng, lần nữa công đánh triều Thương!" Mọi người nghe vậy đại hỉ, lập tức sai Kim Trá lấy Kim Đan ra.

Kim Trá không hề do dự, trực tiếp lấy Kim Đan ra, lại sai người lấy nước, cho Khương Tử Nha uống!

Ngay lập tức, kim quang tỏa ra, thi thể Khương Tử Nha không ngừng lấp lánh kim quang.

Càng có khí tức cường đại từ thi thể phát ra, khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Nhanh chóng, Khương Tử Nha liền khẽ mở hai mắt, đã sống lại!

Khương Tử Nha đầy mặt, "Không phải mình đã chết rồi sao?" Lúc này, chàng nhìn xung quanh, đợi đến khi phát hiện Kim Trá với vẻ mặt tươi cười, lập tức hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. *** Sau khi Khương Tử Nha phục tô, lập tức bái tạ Kim Trá.

Tuy biết thủ đoạn của sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng vẫn cảm tạ Kim Trá.

Bằng không thì đã chết rồi!

Chàng cũng biết, hôm nay đã quá khinh suất.

Tự cho rằng có Tứ Bất Tượng và Đả Thần Tiên thì có thể chém giết Cửu Long Đảo Tứ Thánh, nhưng lại xem thường tu vi của đối thủ!

Và, lần sau tuyệt đối không thể đơn đả độc đấu! *** Tại doanh

trại đại quân Triều Ca.

Chương 451

Hôm nay tận mắt thấy Tứ Thánh đánh chết Khương Tử Nha, tuy Vương Ma đã hy sinh.

Nhưng mạng Khương Tử Nha lại đại biểu cho chủ soái của đối phương!

Thế nên mọi người trong lòng vô cùng hoan hỉ, đều cho rằng đại thế đã thành, triều Thương nhất định có thể bình phản Tây Kỳ, trở lại thống trị!

Đêm đó, liền bày tiệc rượu, tất cả tướng sĩ đều ca múa cuồng hoan không ngớt.

Thậm chí hoàn toàn không còn để ý đến quy củ quân trung không được uống rượu nữa. *** Sáng sớm ngày hôm sau.

Ba Thánh còn lại của Cửu Long Đảo liền cưỡi dị thú, cầm bảo kiếm, đến trước doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Các tướng sĩ của họ vui mừng vì Khương Tử Nha bị giết.

Nhưng mấy người họ thân như thủ túc, Vương Ma bị giết, tự nhiên phải hủy diệt Tây Kỳ, báo thù cho huynh trưởng!

Thế nên ba Thánh trực tiếp dẫn binh chúng xông lên!

Đương nhiên, trong mắt bọn họ, lúc này đại quân Tây Kỳ không có Khương Tử Nha, như quần long vô thủ, nhất định không địch nổi!

Vì vậy đối với trận chiến này, họ nắm chắc phần thắng!

Đâu ngờ, vào lúc ấy.

Trong doanh trại đại quân Tây Kỳ xông ra một đội quân khí thế ngang dương.

Khiến bọn họ không ngờ, Khương Tử Nha lại ở trong đó, vẫn cưỡi Tứ Bất Tượng, tay cầm Đả Thần Tiên!

Lập tức, tất cả tướng sĩ Triều Ca đều ngơ ngác!

Chuyện gì thế này?

Khương Tử Nha rõ ràng đã chết rồi mà!

Sao lại sống lại!

Cũng đang trong lúc kinh ngạc, Khương Tử Nha trực tiếp dẫn đầu phát động tấn công!

Đả Thần Tiên vừa vung ra, năng lượng khủng bố vô cùng lập tức ầm ầm lao đi, nhắm về phía ba Thánh Cửu Long Đảo.

Kim Trá và Long Tu Hổ cũng vậy, nhao nhao đánh ra những công kích mạnh nhất.

Ba Thánh Cửu Long Đảo lập tức đại kinh, nhưng phản ứng chậm hơn một chút.

Cao Hữu Khiêm là người đầu tiên bị Đả Thần Tiên oanh kích, trực tiếp thân vong vẫn lạc!

Hai Thánh còn lại cũng không kiên trì được bao lâu, nhao nhao bị Kim Trá và Long Tu Hổ oanh tử.

Ba đạo chân linh bay ra, bay về phía Phong Thần Đài.

Đã có tên trên bảng rồi.

Chủ soái bị giết, tướng sĩ Triều Ca lập tức quân tâm đại tán, từng người hoảng loạn chạy về phía doanh trại Triều Ca.

Khương Tử Nha thừa thắng truy kích, dẫn tướng sĩ Tây Kỳ truy sát lên.

Không lâu sau, vô số tướng sĩ Triều Ca liền bị giết bên ngoài

doanh trại Triều Ca!

Thấy Thái Sư Văn Trọng và Thân Công Báo của Triều Ca ra tay, Khương Tử Nha mới thong thả quay đầu, đánh đạo hồi phủ.

Thái Sư Văn Trọng biết Cửu Long Đảo Tứ Thánh đều đã chết.

Lập tức tâm như đao cắt, hối hận không thôi.

Cho rằng là do nguyên nhân của mình, đã không khuyến trở họ, để họ khinh suất, mới bị Khương Tử Nha giết!

Ngay lập tức, Thái Sư Văn Trọng hạ lệnh xuất binh!

Mệnh lệnh tất cả tướng sĩ Triều Ca lần nữa tập trung, muốn báo thù cho Cửu Long Đảo Tứ Thánh. *** Tại Nhân Giới Hồng Hoang.

Nói rằng Cửu Long Tứ Thánh đều bị Khương Tử Nha dẫn theo Kim Trá, Long Tu Hổ chém giết.

Thái Sư Văn Trọng của Triều Ca đại nộ, lập tức điểm binh minh cổ.

Trực tiếp tập hợp tất cả tướng lĩnh Triều Ca nghị sự.

Mục đích đơn giản, đó chính là báo thù cho Cửu Long Đảo Tứ Thánh!

Trong đó, có Ma Gia Tứ Tướng Mao Toại tự tiến cử!

Chương 452

Giống như Cửu Long Đảo Tứ Thánh, họ cũng là bốn người.

Thế nên khi biết ba Thánh Cửu Long Đảo vì muốn báo thù cho Vương Ma mà bị Khương Tử Nha chém giết.

Lập tức vô cùng khí phẫn, cho rằng tình nghĩa huynh đệ của Cửu Long Đảo Tứ Thánh rất đáng học tập!

Cũng vì thế mà xin chiến, muốn báo thù cho Cửu Long Đảo Tứ Thánh!

Nói về Ma Gia Tứ Tướng, họ đến từ Giai Mộng Quan, là những tướng sĩ có thực lực cường hãn.

Lần này xuất chiến, tự nhiên khiến Văn Trọng đại hỉ!

Cũng khiến sĩ khí của chúng tướng lĩnh Triều Ca khôi phục.

Thân Công Báo lại im lặng không nói gì.

Hắn vốn không ưa Triều Ca.

Nay thấy Cửu Long Đảo Tứ Thánh chết, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Lần này, Ma Gia Tứ Tướng cũng xuất chiến, hắn càng vui vẻ không thôi. *** Sáng sớm ngày hôm sau!

Chưa đợi đại quân Triều Ca phát động, Khương Tử Nha đã không thể kiềm chế được nữa!

Trong mắt chàng, lúc này Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã bị chém giết, sĩ khí Triều Ca nhất định không đủ, chính là thời cơ tốt để thừa thắng truy kích!

Đánh cho Triều Ca trở tay không kịp, để sĩ khí của đại quân Tây

Kỳ lần nữa tăng cao!

Chàng thật sự không biết, Ma Gia Tứ Tướng đã dẫn đội xuất chinh, dưới sự ủng hộ của Triều Ca, quân đội càng được bổ sung hoàn bị!

Nhanh chóng, Khương Tử Nha dẫn theo đông đảo tướng lĩnh Tây Kỳ xuất phát.

Đâu ngờ, vừa mới xuất phát không lâu, đã thấy Ma Gia Tứ Tướng cũng dẫn đại quân Triều Ca lao đến.

Hai quân tiếp chiến, lập tức sát khí tứ xạ!

Khương Tử Nha thấy trên người Ma Gia Tứ Tướng đều tỏa ra khí thế cường đại, lại mang dáng vẻ của những hãn tướng, không khỏi kinh hãi.

Sau đó, nhìn sĩ khí của đại quân Triều Ca, càng chấn kinh vô cùng.

"Không ngờ, sau khi giết Cửu Long Đảo Tứ Thánh, lại có đối thủ cường hãn như vậy xuất hiện.

Xem ra Triều Ca thật sự khó đánh đây!" Nhưng nay hai quân đã giao chiến, tự nhiên không thể rút lui nữa!

Không có chuyện lùi bước!

Thế nên, chàng trực tiếp hạ lệnh đại quân bày trận, nghênh chiến!

Hai bên đều phòng bị, nhao nhao tế xuất binh khí của mình.

Chỉ thấy Ma Gia Tứ Tướng phân biệt cầm Phương Thiên Họa Kích, Thanh Vân Kiếm, Hỗn Nguyên Tán, Trường Thương!

Mỗi kiện bảo vật đều in phù văn, tỏa ra khí tức cường đại, phát ra quang mang chói mắt!

Càng có dị thú tọa dưới, hiện rõ sự bất phàm!

Hoàng Phi Hổ bên cạnh Khương Tử Nha vốn là người Triều Ca.

Tự nhiên biết danh tiếng và thực lực của Ma Gia Tứ Tướng, nhưng lúc này đã ở trên chiến trường.

Có thể nói tên đã lắp vào dây cung, làm sao có thời gian đi nói cho chúng tướng sĩ Tây Kỳ về Ma Gia Tứ Tướng?

Thế nên, ngay lập tức hai quân trực tiếp khai chiến!

Chỉ thấy Hoàng Phi Hổ dẫn đầu xuất kích, suất lĩnh con trai của mình, Kim Trá, Long Tu Hổ, lao về phía Ma Gia Tứ Tướng!

Khương Tử Nha thì giữ trận.

Trong một lúc, Ma Gia Tứ Tướng và Hoàng Phi Hổ cùng mọi người giao chiến.

Đánh nhau khó phân thắng bại. *** Tại Nhân Giới Hồng Hoang.

Biên giới Tây Kỳ và Triều Ca.

Nơi đây đóng quân hai đại doanh trại, chính là doanh trại Triều Ca và doanh trại Tây Kỳ.

Trong doanh trại Triều Ca, do Thái Sư Văn Trọng của triều Triều Ca làm chủ soái, Quốc Sư Thân Công Báo làm giám quân, trấn giữ đại bản doanh.

Trong doanh trại Tây Kỳ, do Quốc Sư Khương Tử Nha của Tây Kỳ làm chủ soái, trấn giữ đại bản doanh.

Chương 453

Lúc này, từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy ngoài hai đại doanh trại đều phái ra đại quân, đối đầu nhau trong đại bản doanh.

Dẫn đội đại tướng của Triều Ca là bốn người, chính là Ma Gia Tứ Tướng của Giai Mộng Quan.

Bốn người thân mặc khôi giáp, tay cầm bảo cụ, cưỡi dị thú tọa dưới, toàn thân tỏa ra khí tức khủng bố, dẫn đại quân xông về phía đại quân Tây Kỳ.

Mục đích của bọn họ lúc này vô cùng rõ ràng, đó là chém Khương Tử Nha dưới ngựa, báo thù cho Cửu Long Đảo Tứ Thánh!

Trước đây Triều Ca liên tục chiến bại, sĩ khí đã không thể chịu nổi thất bại nữa!

Trong đại quân Tây Kỳ, Hoàng Phi Hổ vốn là đại tướng của Triều Ca.

Ông thâm tri thực lực của Ma Gia Tứ Tướng cường hãn.

Nhưng nay đại chiến đã cận kề, kẻ địch đã ở phía trước.

Thế nên khi Ma Gia Tứ Tướng ra tay, ông cũng không kịp giới thiệu Ma Gia Tứ Tướng cho Khương Tử Nha và các tướng sĩ khác, trực tiếp dẫn con trai của mình xông lên.

Kim Trá và Long Tu Hổ thấy vậy, lập tức cũng không còn do dự, trực tiếp tay cầm bảo cụ, lao về phía Ma Gia Tứ Tướng.

Còn về Khương Tử Nha, do hôm qua bị chém giết, trong lòng còn e ngại.

Thêm vào đó, các tướng lĩnh phía sau cũng không cho phép ông lên,

cho rằng ông là chủ tâm cốt, không thể để xảy ra bất trắc nữa.

Thế nên Khương Tử Nha chỉ có thể ở lại giữ trận.

Nhanh chóng, Ma Gia Tứ Tướng liền cùng phụ tử Hoàng Phi Hổ, Kim Trá, Long Tu Hổ chiến đấu với nhau.

Tám người thực lực không chênh lệch nhiều.

Trong một lúc đánh nhau khó phân thắng bại, khó khăn tách rời, trời đất tối sầm.

Đại quân Tây Kỳ cũng trong khoảnh khắc đó đại chiến với đại quân Triều Ca.

Hai quân giao chiến, tiếng chém giết rung trời, cát bụi cuồn cuộn bay lên, vô số người lập tức vong mạng, mùi huyết tinh tràn ngập khắp mảnh thiên địa này.

Cũng vào lúc ấy.

Khương Tử Nha không đợi được nữa.

Phải biết rằng đại quân Triều Ca binh lực dồi dào, binh lực Tây Kỳ hơi kém Triều Ca.

Thế nên Khương Tử Nha biết, binh lực Tây Kỳ không thể tổn thất được.

Từng binh từng tốt đều là quý giá!

Thế nên, chàng không nhịn được nữa.

Vì tướng sĩ Tây Kỳ, cuối cùng đã ra tay.

Chỉ thấy khi Ma Gia Tứ Tướng cùng phụ tử Hoàng Phi Hổ, Kim Trá, Long Tu Hổ đánh nhau khó phân khó gỡ, Khương Tử Nha đã ra tay!

Tế xuất Đả Thần Tiên, toàn bộ pháp lực dốc hết vào đó.

Lập tức, sát khí của Đả Thần Tiên đại trướng, một cỗ pháp lực khủng bố vô cùng lập tức được đánh ra, oanh kích về phía Ma Gia Tứ Tướng!

Ma Lễ Hồng của Ma Gia Tứ Tướng thấy vậy đại kinh.

Hắn biết, Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã chết dưới Đả Thần Tiên.

Thế nên ngay khoảnh khắc Khương Tử Nha ra tay, Ma Lễ Hồng liền vội vàng phản ứng.

Chỉ thấy hắn tế xuất Hỗn Nguyên Tán, giương nó ra!

Lập tức, trời đất tối sầm không ánh sáng, bên trong Hỗn Nguyên Tán trực tiếp tỏa ra một cỗ lực hút cường đại bao trùm về phía Đả Thần Tiên.

Khương Tử Nha đại kinh.

Nhưng Hỗn Nguyên Tán được mệnh danh là có thể chứa càn khôn.

Đả Thần Tiên bé nhỏ, tự nhiên trong khoảnh khắc bị thu vào Hỗn Nguyên Tán. *** Khi Khương Tử Nha tế xuất Đả Thần Tiên.

Sau khi dốc toàn lực, oanh kích về phía Ma Gia Tứ Tướng.

Không ngờ, Ma Lễ Hồng trong Ma Gia Tứ Tướng đã sớm đề phòng vô cùng.

Vì hắn biết, Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã bị Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha chém giết.

Thế nên khi Khương Tử Nha tế xuất Đả Thần Tiên oanh kích, Ma Lễ Hồng đã phản ứng ngay lập tức!

Chỉ thấy hắn vung tay phải, Hỗn Nguyên Tán trong tay lập tức tỏa ra một cỗ khí tức cường đại.

Chương 454

Ngay lập tức, Hỗn Nguyên Tán chợt được giương ra!

Bên trong chiếc tán có vô số minh châu lấp lánh, càng nội hàm không gian thiên địa, có lực lượng pháp tắc không gian trong đó.

Thế nên khi Hỗn Nguyên Tán được giương ra, một cỗ lực hút khủng bố vô cùng liền sinh ra trong đó.

Cỗ lực hút này vừa xuất hiện, liền hung hăng hút lấy Đả Thần Tiên.

Khương Tử Nha thấy vậy đại kinh thất sắc.

Chàng biết, có lực lượng pháp tắc không gian của Hỗn Nguyên Tán, Đả Thần Tiên nhất định không thể chém giết Ma Gia Tứ Tướng.

Thế nên trong khoảnh khắc, trong lòng liền nảy sinh ý thoái lui, muốn thu hồi Đả Thần Tiên.

Nhưng, ý niệm này vừa mới xuất hiện, thì đã quá muộn!

Bởi vì Hỗn Nguyên Tán trong lúc Khương Tử Nha thất thần, đã hút Đả Thần Tiên vào không gian thiên địa bên trong tán!

Khương Tử Nha lập tức cảm thấy mất liên lạc với Đả Thần Tiên.

Trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc khó coi!

Phải biết rằng Hỗn Nguyên Tán được mệnh danh là có thể chứa vạn vật thiên địa, thế giới càn khôn.

Về sau, khi Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, Ma Gia Tứ Tướng còn ra tay chế chỉ Tôn Ngộ Không.

Phải biết rằng, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng bị Ma Lễ Hồng thu vào Hỗn Nguyên Tán.

Có thể thấy uy lực của chiếc tán này khủng bố đến mức nào!

Thu Đả Thần Tiên tự nhiên không thành vấn đề!

Khương Tử Nha thấy Đả Thần Tiên do Nguyên Thủy ban cho bị Ma Lễ Hồng thu đi, lập tức đại nộ!

Phải biết rằng, đó không chỉ là bảo vật mà thôi!

Bảo vật sư tôn ban cho, lại bị đánh mất!

Sao giao đại với sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn đây?

Lúc này, ba tướng Ma Gia còn lại thấy Ma Lễ Hồng lại thu Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha, lập tức đại hỉ!

Phải biết rằng, uy lực của Đả Thần Tiên cực lớn.

Có nó ở đó, như một thanh kiếm sắc bén treo trên đầu.

Khiến bọn họ không thể không luôn đề phòng Khương Tử Nha, lãng phí tinh lực.

Nay Ma Lễ Hồng đã thắng lợi, trực tiếp thu đi lợi khí, tự nhiên giải quyết được mối lo ngại!

Thế nên, ba tướng còn lại cũng bắt đầu tế xuất bảo vật của mình, bắt đầu gây khó dễ!

Chỉ thấy Ma Lễ Thanh tế xuất Thanh Vân Kiếm, pháp lực quán thâu vào.

Lập tức, Thanh Vân Kiếm nhất kiếm hóa vạn kiếm, khí thế hung dũng oanh kích về phía Hoàng Phi Hổ.

Ma Lễ Hải thấy vậy, cũng tế xuất Tỳ Bà Địa Thủy Hỏa Phong của mình, Ma Lễ Thọ cũng thả Hoa Hồ Điêu ra.

Lập tức, từng đạo ma âm truyền ra, vô số tướng sĩ Tây Kỳ nghe tiếng thất khiếu chảy máu.

Con Hoa Hồ Điêu càng hóa thành dị tượng khổng lồ, nhe nanh múa vuốt, không ngừng nuốt chửng đại quân Tây Kỳ!

Bốn kiện pháp bảo vừa xuất hiện, tất cả đại quân Tây Kỳ hoàn toàn không thể chống đỡ.

Khương Tử Nha mất Đả Thần Tiên càng luống cuống tay chân, chỉ có thể để Tứ Bất Tượng oanh kích đi.

Nhưng, uy lực của bốn kiện bảo vật cực lớn.

Giết đại quân Tây Kỳ như cắt cỏ, vô số người trong khoảnh khắc vong mạng, tiếng kêu thảm thiết liên miên. *** Hai quân Tây Kỳ và Triều Ca giao chiến.

Sau khi Ma Gia Tứ Tướng thu Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha.

Tiếp tục tế xuất pháp bảo, bắt đầu đại sát tứ phương.

Bốn kiện pháp bảo đại phóng quang hoa, ngay cả Kim Trá, Long Tu Hổ, phụ tử Hoàng Phi Hổ cũng khó mà chống cự!

Khương Tử Nha thấy vậy, vô cùng sốt ruột, vội vàng sai Tứ Bất Tượng tiến lên giúp đỡ.

Nhưng, trận chiến này Tây Kỳ đại thế đã mất.

Dưới sự tàn sát điên cuồng của Ma Gia Tứ Tướng, đại quân Tây Kỳ liên tiếp bại lui, chiến tướng bị trọng thương vô số, còn đâu chiến ý để nói?

Chương 455

Nhanh chóng, dưới sự công kích của Ma Gia Tứ Tướng.

Đại quân Tây Kỳ tử thương vô số, càng có chín tướng lĩnh bị Ma Gia Tứ Tướng chém giết, thi thể phân ly.

Khương Tử Nha thấy vậy, không còn dám ngăn cản, vội vàng cưỡi Tứ Bất Tượng bỏ chạy.

Phụ tử Hoàng Phi Hổ cũng cưỡi Ngũ Sắc Thần Ngưu, vội vàng rút lui.

Các chiến tướng còn lại, ai có bản lĩnh thì chạy thoát, ai không có bản lĩnh đều thành hồn dưới đao của Ma Gia Tứ Tướng.

Nhanh chóng, Ma Gia Tứ Tướng dừng lại bên ngoài đại quân Tây Kỳ.

Không truy kích nữa, mà dời doanh trại đóng quân lên phía trước, trực tiếp chặn đường ngoài doanh trại đại quân Tây Kỳ! *** Về phía Khương Tử Nha.

Sau khi chiến bại, chàng xám xịt chạy về doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Bắt đầu thống kê tổn thất của trận chiến này, biết được đại quân tổn thất một nửa, chín chiến tướng tử vong, càng có năm điện hạ bị giết, không khỏi đau thương không ngớt!

Chỉ cảm thấy tâm như đao cắt, hận không thể tiến lên chém giết Ma Gia Tứ Tướng!

Nhưng lúc này Đả Thần Tiên đã bị thu, đạo pháp của chàng lại nông cạn, làm sao có thể chống lại Ma Gia Tứ Tướng được?

Lập tức, trong toàn bộ doanh trại Tây Kỳ, chiến ý suy sụp, sĩ khí hoàn toàn không còn!

Chỉ có từng tiếng kêu thảm thiết bi thương không ngừng vang lên trong doanh trại.

Hóa ra là những thương binh đang chịu đựng thương thống. *** Về phía Ma Gia Tứ Tướng.

Sau khi dời đại quân lên phía trước, chặn đứng doanh trại đại quân Tây Kỳ, Ma Gia Tứ Tướng vô cùng hoan hỉ trở về doanh trại để báo cáo với Văn Trọng.

Văn Trọng biết Ma Gia Tứ Tướng giành thắng lợi, không khỏi đại hỉ!

Phải biết rằng cái chết của Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã khiến sĩ khí đại quân Triều Ca tổn thất nặng nề.

Trận chiến này, cuối cùng cũng kéo lại được sĩ khí rồi!

Thế nên, dưới sự đại hỉ của Thái Sư Văn Trọng, ông ban thưởng lớn cho Ma Gia Tứ Tướng, càng bày tiệc rượu lớn.

Trên tiệc rượu.

Thái Sư Văn Trọng trước tiên kính Ma Gia Tứ Tướng, sau đó nói: "Trận này chúng ta giành thắng lợi, ngày mai nên thừa thắng truy kích!" "Truyền lệnh của ta, ngày mai điểm binh tiến công, trước tiên phá vỡ doanh trại Tây Kỳ, sau đó giết vào thành Tây Kỳ, vây thành!" "Đợi đến lúc đó sẽ bắt Khương Tử Nha, chém đầu tế ba quân!" Lời này vừa ra, đông đảo tướng sĩ Triều Ca không khỏi kích động hưởng ứng.

Từng người cầm chén rượu, bắt đầu uống say sưa! *** Ngày hôm sau.

Dưới quân lệnh của Thái Sư Văn Trọng, Ma Gia Tứ Tướng lập tức dẫn đại quân giết về doanh trại đại quân Tây Kỳ.

Như Văn Trọng đã liệu.

Lần này trong Tây Kỳ không có kỳ tích xuất hiện.

Toàn bộ doanh trại trực tiếp bị Ma Gia Tứ Tướng phá hủy, Khương Tử Nha lần nữa không địch nổi, dẫn người chạy về thành Tây Kỳ.

Nhanh chóng, đại quân Triều Ca lần nữa áp sát, binh lâm dưới thành Tây Kỳ.

Chuẩn bị công thành! *** Tại Nhân Giới Hồng Hoang.

Sau khi hủy diệt doanh trại Tây Kỳ, đại quân Triều Ca dưới sự dẫn dắt của Văn Trọng.

Do Ma Gia Tứ Tướng dẫn đầu, toàn quân không một khắc ngừng lại, nhanh chóng giết đến dưới thành Tây Kỳ!

Đối mặt với thành Tây Kỳ, Văn Trọng đại hỉ.

Nhưng cũng biết thời gian cần để công thành tiếp theo sẽ kéo dài.

Thế nên ông lập tức hạ lệnh người hạ trại, và bao vây toàn bộ thành Tây Kỳ.

Muốn chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ sau đó mới bắt đầu công thành! *** Không lâu sau.

Ma Gia Tứ Tướng đã không thể kiềm chế được nữa, trực tiếp tìm Văn Trọng xin đi công thành.

Thái Sư Văn Trọng thấy Ma Gia Tứ Tướng chiến ý hừng hực.

Lại thấy đại quân Triều Ca đã hạ trại thành công, mọi thứ đã chuẩn bị tươm tất.

Chương 456

Thế nên liền đồng ý lời thỉnh chiến của Ma Gia Tứ Tướng, lập tức công thành!

Nhanh chóng, Ma Gia Tứ Tướng liền dẫn theo bảo vật, suất lĩnh đông đảo tướng sĩ, bắt đầu công thành!

Chỉ thấy tiếng hò giết chóc rung trời, khiến quân lính trấn thủ trên thành Tây Kỳ hoảng sợ thất sắc.

Ma Gia Tứ Tướng giết đến dưới thành Tây Kỳ, đại hảm tướng sĩ giữ thành kêu Khương Tử Nha ra ứng chiến!

Tướng sĩ giữ thành nghe vậy vội vàng phái người cưỡi ngựa nhanh chóng truyền lời đến phủ Quốc Sư.

Báo cáo cho Khương Tử Nha, để ông quyết định!

Khương Tử Nha đã sớm sợ hãi, mạng của chàng giữ lại có đại dụng a!

Lại không có Đả Thần Tiên, làm sao cùng Ma Gia Tứ Tướng liều mạng?

Thế nên, Khương Tử Nha vội vàng hồi ứng tướng sĩ giữ thành, sai treo bảng miễn chiến, cáo tri đại quân Triều Ca, rằng không ứng chiến!

Đại tướng giữ thành Tây Kỳ biết Khương Tử Nha không dám chiến đấu, liền vô cùng uất ức, nhưng cũng không có cách nào.

Khương Tử Nha còn không dám ra ngoài, chẳng lẽ một tướng giữ thành nhỏ bé lại dám ra ứng chiến hay sao?

Phỏng chừng vừa mới ra ngoài, liền bị giết trong nháy mắt thôi!

Thế nên, tuân theo mệnh lệnh của Khương Tử Nha, sai người treo bảng miễn chiến cao cao, cáo tri đại quân Triều Ca, một phương không chiến đấu!

Ma Gia Tứ Tướng thấy vậy, không khỏi cười lớn.

Phải biết rằng, Khương Tử Nha là Quốc Sư Tây Kỳ a.

Không dám ứng chiến, có thể thấy sợ hãi đến mức nào.

Nhưng không chiến, có thể sao?

Ma Gia Tứ Tướng phải báo thù cho Cửu Long Đảo Tứ Thánh!

Họ đã lập lời thề phải hủy diệt thành Tây Kỳ!

Thế nên, khi thấy Khương Tử Nha treo bảng miễn chiến, Ma Gia Tứ Tướng lại không chấp nhận.

Lập tức hạ lệnh, sai đại quân chuẩn bị thang mây, bắt đầu công thành!

Sau đó, trong đại quân Triều Ca càng chuẩn bị các loại vũ khí công thành cỡ lớn, bắt đầu oanh kích thành Tây Kỳ!

Nguy cơ của thành Tây Kỳ lập tức bắt đầu!

Khương Tử Nha biết sau đó, biết đại chiến không thể tránh khỏi.

Liền hạ lệnh tất cả tướng lĩnh lên tường thành, bắt đầu thủ vệ thành Tây Kỳ!

May mắn thay, tường thành Tây Kỳ cao lớn vô cùng, hậu cần trong thành đầy đủ.

Sau ngày đêm phòng thủ, đại quân Triều Ca tốn ba ngày cũng không công phá được thành Tây Kỳ!

Ngược lại đại quân Triều Ca lại tổn thất binh lực.

Thái Sư Văn Trọng biết sau đó, vội vàng hạ lệnh người minh kim

thoái binh.

Dù sao mỗi chiến lực đều cực kỳ quý giá.

Vì đã tạm thời không đánh hạ được thành Tây Kỳ.

Thế thì cứ bàn bạc lâu dài.

Dù sao, thành Tây Kỳ bị bao vây, dù vật tư trong thành đủ, cũng chỉ là tạm thời thôi!

Chỉ cần thời gian kéo dài, thành Tây Kỳ nhất định không đánh cũng tự phá.

Thế nên, đại quân Triều Ca cuối cùng không còn tiến công thành trì nữa.

Ngược lại dừng lại, hạ trại xung quanh thành Tây Kỳ. *** Tại Nhân Giới Hồng Hoang.

Đại quân Triều Ca công thành ba ngày, không công mà phản, không thể không minh kim thoái binh.

Sau khi thoái binh, Thái Sư Văn Trọng triệu tập tất cả tướng lĩnh Triều Ca, thương nghị sau này sẽ công thành như thế nào.

Ma Gia Tứ Tướng nhìn nhau, lại tiến lên hiến thượng lương sách cho Văn Trọng.

Đó chính là do họ ra tay, nửa đêm đột kích không trung thành Tây Kỳ, tế xuất pháp bảo oanh kích thành Tây Kỳ.

Thái Sư Văn Trọng nghe xong sách lược này đại hỉ, trực tiếp đồng ý phương pháp của Ma Gia Tứ Tướng.

Chương 457

Phải biết rằng, vây thành chờ Tây Kỳ không đánh mà bại thật sự là một chuyện tốt.

Nhưng thời gian tiêu tốn sẽ rất lâu.

Và tiêu tốn một ngày, vật tư của Triều Ca cũng sẽ hao tổn một chút.

Hơn nữa Trụ Vương trong thành Triều Ca ngày ngày thúc giục Văn Trọng đánh hạ Tây Kỳ.

Thế nên Thái Sư Văn Trọng cũng không muốn đợi quá lâu.

Lập tức hạ lệnh, theo phương pháp của Ma Gia Tứ Tướng, sai họ nửa đêm tập kích thành Tây Kỳ. *** Quả nhiên, vào giữa đêm.

Trên không thành Tây Kỳ mây đen dày đặc, chỉ thấy bốn đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện trên không thành Tây Kỳ.

Chính là Ma Gia Tứ Tướng.

Sau khi xuất hiện, nhìn thành Tây Kỳ phía dưới, không khỏi cười lạnh không ngớt.

Dường như, ngay lập tức có thể thấy máu chảy thành sông, thành Tây Kỳ thất bại!

Thế nên, không còn chần chừ, trực tiếp tế xuất bảo vật của mình.

Ma Lễ Thanh tế xuất Thanh Vân Kiếm, vô số kiếm ảnh mang theo kiếm khí khủng bố xuất hiện, oanh kích ầm ầm về phía đông thành Tây Kỳ.

Ma Lễ Hải gảy Tỳ Bà, từng tiếng ma âm lập tức vang lên, đánh về phía tây thành Tây Kỳ.

Ma Lễ Hồng tế xuất Hỗn Nguyên Tán, lực hút khủng bố không khỏi đột nhiên sinh ra trong không trung, hút về phía nam thành Tây Kỳ.

Ma Lễ Thọ thả Hoa Hồ Điêu ra, từng đạo yêu lực lập tức oanh kích xuống, lao về phía bắc thành Tây Kỳ!

Lập tức, thanh thế khủng bố từ trên không thành Tây Kỳ giáng xuống.

Từng tiếng cự hưởng như sấm vang, đánh thức quân dân thành Tây Kỳ đã chìm vào giấc ngủ.

Từng người đứng dậy, nhìn dị tượng khủng bố giáng xuống từ trên không, không khỏi kinh hoàng thất sắc, hoảng sợ vô cùng!

Trong nháy mắt vô số người vong mạng!

Vào lúc này, Khương Tử Nha đã ra tay!

Chỉ thấy chàng tế xuất Trung Ương Hạnh Hoàng Kỳ, từng đạo lực lượng trận pháp lan tỏa ra, trực tiếp bao trùm toàn bộ thành Tây Kỳ, tạm thời chống đỡ công kích của Ma Gia Tứ Tướng.

Các tướng lĩnh của chàng cũng vội vàng theo sau Khương Tử Nha, dốc pháp lực của mình vào Trung Ương Hạnh Hoàng Kỳ.

Lập tức, quang mang trận pháp đại trướng, cuối cùng cũng vững vàng giữ được thành Tây Kỳ.

Chặn đứng tất cả công kích của Ma Gia Tứ Tướng bên ngoài thành Tây Kỳ.

Ma Gia Tứ Tướng thấy vậy, không khỏi đại kinh.

Không ngờ Khương Tử Nha lại có trận kỳ như vậy.

Dốc sức oanh kích, nhưng đều bị Khương Tử Nha suất lĩnh đông đảo tướng sĩ kết hợp lực lượng trận pháp chống đỡ!

Sau nửa nén hương oanh kích.

Pháp lực của Ma Gia Tứ Tướng đã cạn kiệt.

Nhìn phía dưới vẫn không thể công phá được lực lượng trận pháp.

Cũng cuối cùng nhận ra sự thật này, không khỏi từ bỏ.

Vô kế khả thi, không có cách công phá trận pháp, cũng không thiện trường đạo trận pháp.

Thế nên liền lần lượt rút lui, trở về doanh trại đại quân Triều Ca bên ngoài thành Tây Kỳ.

Vừa về đến doanh trại.

Liền đến trước mặt Văn Trọng, báo cáo kết quả tập kích, và thỉnh tội với ông. *** Tại đại quân Triều Ca.

Sau khi Ma Gia Tứ Tướng nửa đêm ra tay tập kích thành Tây Kỳ không có kết quả.

Ma Gia Tứ Tướng nhao nhao trở về doanh trại đại quân Triều Ca.

Đến trước mặt Thái Sư Văn Trọng, báo cáo những thiếu sót của mình.

Càng thỉnh tội với ông.

Dù sao ban đầu cứ nghĩ lần tập kích này nhất định có thể thành công phá thành.

Chương 458

Đâu ngờ Khương Tử Nha lại có Trung Ương Hạnh Hoàng Kỳ, một trận kỳ hộ thành lớn như vậy.

Khiến bọn họ không công mà phản!

Thế nên khi báo cáo trước mặt Văn Trọng, trên mặt họ đầy vẻ khí phẫn.

Trong lòng càng hận không thể xé xác Khương Tử Nha thành vạn mảnh, luôn phá hoại chuyện tốt!

Thái Sư Văn Trọng nghe xong báo cáo.

Cũng khí phẫn vô cùng, nhưng lại không có cách nào.

Dù sao ngay cả chiêu tổn thất như Ma Gia Tứ Tướng nửa đêm tập kích cũng không có tác dụng.

Còn có cách nào nữa?

Trong tình cảnh một mưu không sáng, Văn Trọng chỉ có thể hạ lệnh tiếp tục vây thành.

Chờ đợi vật tư trong thành Tây Kỳ hao cạn, không đánh cũng tự phá! *** Tại thành Tây Kỳ.

Khương Tử Nha tế xuất trận kỳ chống đỡ Ma Gia Tứ Tướng, thủ hộ an bình cho Tây Kỳ một lúc sau.

Chàng sợ sau này Ma Gia Tứ Tướng sẽ lại tập kích.

Thế nên điểm binh, hạ lệnh người luôn canh giữ Trung Ương Hạnh Hoàng Kỳ.

Phòng tránh Ma Gia Tứ Tướng lần nữa vô sỉ tập kích.

Hai bên lần nữa tiến vào trạng thái giằng co. *** Cứ thế, thời gian không ngừng trôi qua.

Chim bay thỏ chạy, ba tháng thời gian thoáng chốc đã qua.

Thành Tây Kỳ bị đại quân Triều Ca bao vây chặt chẽ, đã không còn đường lùi.

Tất cả quân dân trong thành đều nhân tâm hoảng loạn, vì lương thực đã không còn bao nhiêu nữa!

Cứ thế này, không cần đối phương ra tay, thành Tây Kỳ nhất định sẽ loạn trước!

Quân dân trong thành nhất định sẽ chết đói!

Ngay cả gia đình Bá Ấp Khảo, cũng chỉ có thể uống cháo mỗi ngày.

Chuyện này khiến Khương Tử Nha sầu não vô cùng. *** Cùng lúc đó.

Tại Bồng Lai Tiên Đảo.

Lưu Nhĩ vẫn luôn chú ý đến chiến dịch Nhân Giới, lúc này tự nhiên biết rõ tình hình của Tây Kỳ quốc.

Lúc này, Tây Kỳ quốc không bằng Triều Ca.

Trực tiếp bị vây khốn trong thành Tây Kỳ.

Cứ thế này, Triều Ca nhất định đại thắng.

Vậy thì tất cả nỗ lực của Tây Kỳ đều sẽ đổ sông đổ biển.

Triều Thương cũng sẽ tiếp tục thống trị Nhân tộc.

Lưu Nhĩ không muốn thấy điều đó.

Lúc này Khương Tử Nha đại bại, uy tín hoàn toàn không còn, chính là lúc Bá Ấp Khảo quật khởi.

Thế nên, chàng quyết định ra tay.

Triệu tập tất cả đệ tử Bồng Lai Đảo họp.

Ngay sau đó, hạ lệnh cho Tinh Vệ, con gái Thần Nông thị hạ sơn đi giúp đỡ Bá Ấp Khảo.

Tinh Vệ vốn sống trong Thánh Thành.

Vì thông minh đáng yêu, nên được mọi người trên Bồng Lai Đảo công nhận, lại thấy nàng là con gái của cố Thần Nông thị, nên được dẫn tiến vào Bồng Lai Đảo tu hành.

Lúc này Lưu Nhĩ giao nhiệm vụ, nàng tự nhiên vui vẻ đáp ứng!

Để nàng có thể chém giết Ma Gia Tứ Tướng.

Lưu Nhĩ đặc biệt truyền thụ công pháp và bảo vật.

Chương 459

Tinh Vệ có được công pháp và chí bảo mới, liền mang theo tâm tình vô cùng hoan hỉ hạ sơn.

Bay về hướng Tây Kỳ. *** Tại Nhân Giới Hồng Hoang.

Tại thành Tây Kỳ.

Xung quanh thành bị đại quân Triều Ca vây kín mít.

Đã hơn ba tháng.

Ba tháng qua, đại quân Triều Ca được sự thống lĩnh của Triều Ca và sự ủng hộ của đông đảo vương hầu, tự nhiên không phải lo lắng về vật tư.

Còn thành Tây Kỳ bị vây hãm thì khác.

Ba tháng qua, bên ngoài có đại quân Triều Ca thỉnh thoảng công kích.

Bên trong lại vì không thể tự cấp tự túc, vật tư đã hao dùng gần hết, không còn bao nhiêu.

Ngay cả hoàng thất Tây Kỳ cũng chỉ có thể mỗi ngày uống cháo ăn rau xanh.

Huống chi là lê dân bách tính bình thường.

Thế nên, sau ba tháng.

Dân chúng trong thành đói khát vô cùng, nhân tâm hoảng sợ.

Một là lo lắng không thể giữ thành, bị đại quân Triều Ca công phá.

Hai là lo lắng trong thành không còn lương thực, tất cả đều sẽ chết đói!

Đối với điều này, ngay cả Khương Tử Nha cũng không có cách nào a!

Vốn muốn ra ngoài cầu cứu.

Nhưng một khi ra khỏi thành Tây Kỳ, sẽ bị tướng lĩnh Triều Ca đã mai phục từ lâu xung quanh ngăn cản.

Trong đó Ma Gia Tứ Tướng càng đang đợi Khương Tử Nha ra ngoài, để trực tiếp chém giết.

Có thể nói, lúc này thành Tây Kỳ đã bị vây hãm đến mức không thể ra ngoài.

Thế nên, Khương Tử Nha đối với điều này càng ngày càng phiền não.

Càng thêm uất ức!

Nhưng dù như vậy, cũng không dám ra ngoài.

Người đã chết một lần, càng thêm quý trọng mạng sống!

Không dám, những người khác lại không có tu vi mạnh mẽ đến vậy.

Vừa ra ngoài liền bị chém giết.

Cuối cùng dẫn đến không có ai dám ra ngoài nữa. *** Một ngày.

Khương Tử Nha vẫn đang sầu não trong phủ Quốc Sư của mình.

Không ngừng suy nghĩ làm sao giải quyết vấn đề vật tư.

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng oanh minh cực lớn.

Khương Tử Nha lập tức giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Ngay lập tức, chàng thấy một đạo thân ảnh phát ra thất thải quang mang, tay cầm một cây kim phủ, đang chiến đấu với Ma Gia Tứ

Tướng trên bầu trời!

Lúc này, các tướng lĩnh khác trong thành Tây Kỳ cũng nhao nhao bay lên trời.

Tất cả đều cùng nhìn thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, từng người kinh dị vô cùng.

Phải biết rằng, thực lực của Ma Gia Tứ Tướng khủng bố vô cùng a!

Người này là ai?

Lại có thể lấy một địch bốn, chiến đấu với Ma Gia Tứ Tướng kịch liệt như vậy, mà không hề có một chút bại tích.

Hóa ra không biết, lúc này Ma Gia Tứ Tướng cũng kinh dị vô cùng.

Từng người thi triển thần thông, oanh kích về phía Tinh Vệ vừa mới xuất hiện, nhưng đều bị Tinh Vệ từng người chống đỡ.

Khiến trong lòng bọn họ tràn đầy kinh ngạc.

Chương 460

Nữ tử vừa mới xuất hiện này là ai?

Vì sao lại muốn giúp Tây Kỳ?

Vì sao lại muốn đối kháng với Triều Ca?

Mục đích của nàng là gì?

Những vấn đề này, ngay cả đông đảo tướng sĩ Tây Kỳ cũng muốn biết.

Bởi vì Khương Tử Nha lúc này cũng không nhận ra nữ tử này a!

Khi Ma Gia Tứ Tướng và Tinh Vệ chiến đấu gần xong trên bầu trời.

Tinh Vệ cuối cùng cũng mở miệng.

Chỉ thấy nàng nói lớn với Bá Ấp Khảo trong thành Tây Kỳ phía dưới: "Ta là Tinh Vệ, con gái Thần Nông thị, lần này hạ sơn là vì thấy Trụ Vương của Triều Ca hôn dung vô đạo, thế nên đến giúp quân Tây Kỳ!" Lời này vừa ra.

Không chỉ Ma Gia Tứ Tướng biến sắc.

Ngay cả tất cả tướng sĩ trong thành Tây Kỳ phía dưới cũng kinh ngạc không thôi. *** Sau khi Tinh Vệ mở miệng nói rõ mục đích lần này đến.

Không chỉ Ma Gia Tứ Tướng chấn kinh.

Ngay cả đông đảo tướng lĩnh Tây Kỳ dưới phàm cũng ngơ ngác.

Ngay cả Bá Ấp Khảo bản thân, lúc này cũng có chút ngây dại.

"Nữ tử này là con gái Thần Nông thị sao?" Phải biết rằng, Thần

Nông thị là một trong Tứ Đại Thủ Lĩnh của Nhân tộc thời viễn cổ a.

Nếu truy tìm nguồn gốc, còn lâu hơn lịch sử Ân Thương!

Theo những gì họ biết.

Năm xưa Thần Nông thị đã hy sinh khi Yêu tộc xâm lược Nhân tộc.

Không hề để lại một người con gái nào!

Lại có thực lực cường hãn đến vậy!

Sau khi biết những điều này, đông đảo tướng sĩ Tây Kỳ nhao nhao ngây dại.

Cũng có chút nghi vấn.

"Vậy vì sao Tinh Vệ có thực lực cường hãn như vậy, lại muốn giúp Bá Ấp Khảo chứ?

Không muốn giúp Khương Tử Nha sao?

Chẳng lẽ Bá Ấp Khảo thật sự thân hoài long vận?

Là Nhân Hoàng tương lai sao?

Vì thế mới được con gái Thần Nông thị là Tinh Vệ thưởng thức." Vào lúc ấy, Tinh Vệ như đã chán chơi, lẩm bẩm trong miệng nói: "Chút thực lực này mà cũng dám ra oai?

Thật vô vị!" Nói xong, tay phải phát ra một cỗ năng lượng tràn đầy khí tức hủy diệt.

Ngay lập tức, mãnh liệt oanh kích về phía Ma Gia Tứ Tướng.

Lập tức, một hư ảnh rìu khổng lồ tràn ngập sát khí hiện ra sau lưng nàng, hung hăng bổ về phía Ma Gia Tứ Tướng!

"Chiêu số này!

Thần thông này!

Vì sao lại có uy năng như vậy!

Không tốt!

Mau chống đỡ!" Ma Gia Tứ Tướng thấy vậy đại kinh thất sắc.

Bọn họ có thể cảm giác được, cây rìu khổng lồ trong tay Tinh Vệ tràn đầy khí tức cường đại vô cùng!

Thế nên, trong lúc kinh hoảng, lập tức dốc toàn lực sử dụng pháp bảo.

Hợp lực đối kháng Tinh Vệ.

Đâu ngờ, đợi đến khi công kích của Tinh Vệ đến gần, mới biết pháp lực của mình vừa rồi nông cạn đến mức nào!

Chỉ thấy thế rìu của Tinh Vệ phá không, không gian đều bị chém sụp đổ.

Các mảnh vỡ không gian cùng thế rìu đồng loạt hung hăng oanh kích lên pháp bảo của Ma Gia Tứ Tướng!

Chương 461

Ngay lập tức, tất cả mọi người tại hiện trường đều nghe thấy một tiếng "cát" vang lên.

Chỉ thấy ba kiện bảo vật, một linh thú của Ma Gia Tứ Tướng, đều bị thế rìu của Tinh Vệ chém thành hai nửa.

"Không thể nào!" Ý niệm này vừa mới nảy lên trong lòng Ma Gia Tứ Tướng.

Liền cảm thấy tử vong khí tức ập đến!

Không kịp đưa ra bất kỳ phản ứng né tránh nào khác, liền bị dư uy của thế rìu đánh trúng!

Trong nháy mắt, huyết vụ bạo tạc tràn ngập, mùi huyết tinh nồng nặc khắp cả mảnh thiên địa này!

Ma Gia Tứ Tướng trong kinh ngạc, bị thế rìu của Tinh Vệ trực tiếp chém cho thân thủ phân ly.

Sau đó càng bị các mảnh vỡ không gian oanh kích đến tan nát!

Chỉ còn bốn điều chân linh tàn dư, bị Phong Thần Đài hút đi.

Đối với điều này, Tinh Vệ lại không ngăn cản.

Khi hạ sơn, Lưu Nhĩ đã cáo tri tác dụng của Phong Thần Bảng.

Thế nên, nàng cũng không có ý định ngăn chặn chân linh Ma Gia Tứ Tướng.

Dù sao, đó là bảo vật do Hồng Quân Đạo Tổ luyện chế, có muốn ngăn cũng không ngăn được.

Sau khi giải quyết Ma Gia Tứ Tướng.

Liền chuyển ánh mắt về phía các tướng lĩnh Triều Ca xung quanh.

Ánh mắt lạnh lẽo vô cùng, nhưng lại bình tĩnh dị thường.

Nhưng các tướng Triều Ca đều cảm thấy ớn lạnh trong lòng, không dám khinh suất vọng động. *** Tại Nhân Giới Hồng Hoang.

Trên không thành Tây Kỳ.

Lúc này có một bóng hình thướt tha lơ lửng tại đây.

Bóng hình thướt tha này tuy nhìn yếu ớt vô cùng, nhưng mỗi cử chỉ, hành động đều khiến tất cả mọi người tại hiện trường kinh dị.

Bởi vì Tinh Vệ, con gái Thần Nông thị.

Vì vừa rồi ra tay, trực tiếp chém giết Ma Gia Tứ Tướng.

Toàn bộ quá trình nhanh gọn vô cùng, hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

Dường như chém giết Ma Gia Tứ Tướng là một chuyện vô cùng đơn giản vậy.

Sau khi chém giết Ma Gia Tứ Tướng.

Tinh Vệ đối với vũng máu phía trước coi như không thấy, chỉ đang nhìn các đại tướng Triều Ca xung quanh.

Vì Ma Gia Tứ Tướng bị giết.

Các đại tướng Triều Ca này chưa kịp cầu cứu, thế nên lúc này trong lòng vô cùng chấn kinh, vô cùng kinh khủng.

Không ngờ Tinh Vệ lại khủng bố đến vậy.

Dưới ánh mắt của Tinh Vệ, bọn họ càng không khỏi tự chủ mà lùi về phía sau.

Trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

Sợ Tinh Vệ ngay lập tức bạo phát, chém giết tất cả bọn họ.

Tình trạng như vậy không kéo dài được bao lâu.

Vì đại trận thành Tây Kỳ đột nhiên mở lớn.

Chỉ thấy Khương Tử Nha và Bá Ấp Khảo dẫn theo đông đảo tướng sĩ nhao nhao bay ra.

“Còn đánh không?” “Theo ta thấy, tất cả hãy về báo cáo Văn Trọng tin tức về cái chết của Ma Gia Tứ Tướng đi!” “Ha ha ha!

A!

Ma Gia Tứ Tướng đều chết rồi, các ngươi dám ở lại sao?” “Không sợ bị con gái Viêm Đế chém giết sao?” “Đồ hỗn trướng Triều Ca, tất cả cút hết cho lão tử!” “.....” Đông đảo đại tướng Tây Kỳ vừa ra khỏi thành Tây Kỳ.

Nhao nhao hướng về phía các đại tướng Triều Ca đang hoảng sợ thất sắc mà nộ hống chửi mắng.

Phải biết rằng, những ngày này trong lòng bọn họ đã quá nhiều uất ức rồi.

Bị vây khốn trong thành Tây Kỳ không thể ra ngoài, lương thực lại không ngừng giảm bớt.

Chương 462

Cảm giác chờ đợi cái chết này khiến tất cả đại tướng Tây Kỳ đều cảm thấy sắp phát điên.

Kìm nén một cỗ khí, vừa ra ngoài, tự nhiên hướng về phía các tướng lĩnh Triều Ca xung quanh mà nộ mạ.

Lúc này Ma Gia Tứ Tướng đều đã chết.

Trong lòng bọn họ không biết vui mừng đến mức nào.

Không còn Ma Gia Tứ Tướng, nhất định có thể đột phá, đi cầu viện binh cho Tây Kỳ!

Dưới sự thống mạ của đông đảo đại tướng Tây Kỳ.

Đông đảo tướng lĩnh Triều Ca xung quanh cũng biết đại thế đã mất.

Không khỏi từng người lùi lại.

Không dám nán lại dù chỉ một khắc!

Nhanh chóng, tất cả tướng lĩnh Triều Ca đều đã rút về doanh trại.

Hóa ra là để đi báo cáo Thái Sư Văn Trọng về cái chết của Ma Gia Tứ Tướng!

Và sự xuất hiện của Tinh Vệ.

Đối với bọn họ, đó cũng là một chuyện vô cùng gai góc! *** Sau khi các đại tướng Triều Ca rút đi.

Tinh Vệ cuối cùng cũng chính thức nhìn đông đảo tướng lĩnh Tây Kỳ.

Trước đây nàng đã thấy hình ảnh Bá Ấp Khảo ở chỗ Lưu Nhĩ.

Thế nên lúc này vừa nhìn liền nhận ra Bá Ấp Khảo.

Chỉ thấy nàng bay đến trước mặt Bá Ấp Khảo khẽ mỉm cười nói: "Bá Ấp Khảo?

Quân chủ Tây Kỳ?" Bá Ấp Khảo nhìn Tinh Vệ cười nghiêng nước nghiêng thành ngay trước mặt.

Không khỏi cảm thấy những điều này đều không chân thực.

Phải biết rằng, Tinh Vệ vừa rồi phát uy, có thể trực tiếp chém giết Ma Gia Tứ Tướng a!

Nay lại tĩnh như xử nữ, yểu điệu thục nữ, nhìn đến có chút mê mẩn.

Nhưng, nhanh chóng phản ứng, vội vàng hành lễ với Tinh Vệ nói: "Ngô Bá Ấp Khảo bái kiến Thượng Tiên..." *** "Bá Ấp Khảo bái kiến Thượng Tiên!" Trên không thành Tây Kỳ.

Bá Ấp Khảo dẫn theo đông đảo tướng sĩ, cung kính hành lễ với Tinh Vệ.

Sự khách khí như vậy là vô cùng chính xác.

Phải biết rằng.

Đơn thuần luận thân phận, Tinh Vệ là con gái Thần Nông thị, tổ tiên Nhân tộc.

Lại luận Tinh Vệ vừa rồi chém giết Ma Gia Tứ Tướng, giải trừ tai nạn.

Nàng chính là ân nhân của toàn bộ quân dân thành Tây Kỳ a!

Thế nên, khi hành lễ với Tinh Vệ, đông đảo tướng lĩnh Tây Kỳ đều vô cùng bân bân hữu lễ, vẻ cảm kích trên mặt càng hoàn toàn không giả dối.

Ngay cả Quốc Sư Khương Tử Nha cũng vậy.

Dù sao ông không có bản lĩnh cứu Tây Kỳ, nhưng Tinh Vệ có thực lực đó, tự nhiên không thể không phục.

Khi thấy đông đảo tướng lĩnh Tây Kỳ tỏ ra lễ phép, Tinh Vệ không khỏi nở nụ cười.

Từ năm đó Yêu tộc xâm lược Nhân tộc.

Yêu và Nhân hai tộc vì thế đại chiến, thiên địa bị diệt, Hồng Hoang tan vỡ.

Trở thành thiên địa mới như bây giờ.

Nhân tộc may mắn sống sót, đều ở trong Thánh Thành.

Kẻ tu vi yếu, mới xuất Thánh Thành, sinh tồn ở Tứ Bộ Thần Châu.

Tinh Vệ, sau đại kiếp, vẫn luôn ở trong Thánh Thành tu hành.

Dù sao, nỗi đau mất người thân, chỉ có tu hành mới có thể làm loãng bớt.

Cứ tu luyện như vậy, Nhân Giới đã trải qua vô số năm.

Thiên phú của nàng không kém, sau bao nhiêu năm, cuối cùng cũng tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành một trong những người tu vi mạnh nhất Thánh Thành.

Chương 463

Cũng vì thế, mới được các đệ tử Bồng Lai Đảo lơ lửng trên Thánh Thành phát hiện, và dẫn tiến vào Bồng Lai Đảo tu hành.

Nay, Lưu Nhĩ giáo đạo công pháp, sai nàng hạ giới chấp hành nhiệm vụ.

Cũng là để nàng đi giải khuây.

Tu luyện bao năm như vậy tự nhiên khô khan vô cùng, lúc này thấy những chuyện thú vị ở nhân gian, muốn đi du lịch một phen thật tốt.

Đương nhiên, tiền đề là phải hoàn thành nhiệm vụ Thánh Sư giao phó. *** Tinh Vệ liền nói với Bá Ấp Khảo tuấn tú, lễ phép trước mặt: "Không cần đa lễ, Thánh Sư sai ta hạ phàm giúp đỡ Tây Kỳ, lúc này thấy ngài khỏe mạnh là tốt rồi!" Lời này vừa ra.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều chấn kinh vô cùng, nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Thánh Sư là ai?" Vừa nghe đã biết không phải người bình thường.

Khắp thiên hạ, có ai dám xưng Thánh Sư?

Tự nhiên là Nhân tộc Thánh Sư a!

Vị tồn tại cổ lão đó, vị tồn tại chí cao vô thượng của Nhân tộc a!

Lại biết Tây Kỳ có nạn!

Lại sai Tinh Vệ giúp đỡ Tây Kỳ!

Điều này minh chứng điều gì?

Minh chứng Thánh Sư cũng xem trọng Tây Kỳ a, cũng cho rằng

triều Thương nên bị diệt vong!

Ngay lập tức, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Bá Ấp Khảo đều thay đổi.

Nguyên nhân đơn giản.

Tinh Vệ lại chỉ đích danh, muốn giúp Bá Ấp Khảo của Tây Kỳ.

Minh chứng điều gì?

Minh chứng Thánh Sư cho rằng, Bá Ấp Khảo thân có long vận, chính là tiềm long a.

Có Thánh Sư ủng hộ, Bá Ấp Khảo trở thành Nhân Hoàng, đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi!

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều đã "đứng đội".

Bất kể thế nào, sau này đều phải luôn ủng hộ Bá Ấp Khảo.

Dù sao, đó là người được Thánh Sư chọn!

Trong Hồng Hoang Nhân Giới, tại không trung trên thành Tây Kỳ, sau khi Tinh Vệ nói những lời giúp đỡ Bá Ấp Khảo, tất cả những người có mặt đều kinh ngạc không thôi.

Ban đầu, các tướng lĩnh này đều một lòng hướng về Khương Tử Nha, thậm chí có người còn cho rằng Bá Ấp Khảo không có tài năng gì lớn để phát triển Tây Kỳ.

Sở dĩ Tây Kỳ cường đại như ngày nay, tất cả đều nhờ Khương Tử Nha.

Bởi vậy, thái độ mà Tinh Vệ biểu thị lúc này đã nói cho họ biết, lần này là do Nhân tộc Thánh Sư đã xem trọng Bá Ấp Khảo.

Các tướng lĩnh đều sáng tỏ trong lòng, thái độ kiên quyết thay đổi.

Ai nấy đều cảm thấy, sau này nhất định phải một lòng phò tá Bá

Ấp Khảo, dù sao người này rất có khả năng sẽ là vị Nhân Hoàng tương lai.

Không nói đến thái độ chuyển biến và sự kinh ngạc trong lòng của những người này.

Sau khi Tinh Vệ nói xong một tràng, Bá Ấp Khảo cũng vô cùng kinh ngạc, thậm chí cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Dù sao người này lại được Nhân tộc Thánh Sư xem trọng!

Sau một hồi kinh ngạc, nhìn dung mạo tuyệt sắc của Tinh Vệ trước mắt, y lập tức hoàn hồn.

"Bá Ấp Khảo cảm kích Thượng Tiên hậu ái!" Bá Ấp Khảo hành lễ nói.

"Ừm, không cần đa lễ." Tinh Vệ vẫy vẫy tay, sau đó tay phải lật một cái, một bình hồ lô màu vàng kim liền xuất hiện trong tay nàng.

"Bên trong, chính là lương thực ta mang tới giúp Tây Kỳ." Tinh Vệ chỉ vào bình hồ lô trong tay, mỉm cười nói.

"A?

Một bình hồ lô nhỏ như vậy?" "Một bình hồ lô nhỏ như vậy, bên trong có thể có lương thực sao?" "Có khi nào là một kiện bảo vật không?" "Đúng đó!

Bên trong nhất định có hải lượng lương thực!" "Đừng ồn nữa!

Thượng Tiên nhất định sẽ cho chúng ta xem." "....." Bình hồ lô của Tinh Vệ vừa được lấy ra, mọi người liền nhao nhao lên tiếng, bàn tán xôn xao, vô cùng náo nhiệt.

Chỉ có Khương Tử Nha và những người khác khi nhìn bình hồ lô, cảm nhận được khí tức phi phàm trong đó.

Chương 464

Bởi vậy tự nhiên biết rằng, trong bình nhất định có càn khôn khác, nên im lặng không nói gì.

"Đi thôi!

Dẫn ta đến chỗ lương kho của các ngươi, ta sẽ đặt lương thực vào đó." Tinh Vệ thúc giục Bá Ấp Khảo.

Lúc này nàng chỉ muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ mà Lưu Nhĩ giao phó, sau đó đi du lịch nhân giới, ngắm nhìn mọi điều tốt đẹp của nhân giới.

Bá Ấp Khảo nghe vậy, lập tức hoàn hồn, liền dẫn Tinh Vệ đến bên ngoài lương kho trong thành Tây Kỳ.

"Thượng Tiên, bên trong chính là nơi Tây Kỳ đặt lương thực." Bá Ấp Khảo chỉ vào lương kho đã trống rỗng, nói với Tinh Vệ.

Nếu Tinh Vệ không tới, Tây Kỳ có lẽ thật sự đã chết đói rồi!

Tinh Vệ nhìn lương kho trống rỗng, cũng lộ ra vẻ mặt thương xót.

Lương kho trống rỗng như vậy, làm sao nuôi sống được nhiều người trong thành đến thế?

Nên sớm làm điều này, để những đồng bào Nhân tộc này có thể sớm thoát khỏi cảnh đói khổ.

Tinh Vệ không còn do dự.

Nàng vội vàng thi pháp, phóng lương thực từ trong bình hồ lô ra.

Trong chốc lát, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vô số lương thực như dòng sông trào ra từ bình hồ lô.

Sau khi lương thực này rơi xuống lương kho, chúng tự động sắp

xếp ngay ngắn, trật tự.

Rất nhanh, lương kho Tây Kỳ vốn trống rỗng, liền được lương thực từ bình hồ lô lấp đầy!

Lúc này, Tinh Vệ mới thu tay, dừng thi pháp. .....

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Sau khi lấp đầy lương kho, Tinh Vệ khiến mọi người ở Tây Kỳ vừa kinh ngạc vừa vui mừng khôn xiết!

Phải biết rằng, họ đã đói mấy tháng rồi!

Gần đây lương thực thiếu thốn, càng phải ăn uống dè sẻn.

Thậm chí có ngày chỉ uống một bát cháo.

Lại thêm việc quân Triều Ca thường xuyên tập kích bất ngờ.

Cả ngày đói bụng, nơm nớp lo sợ!

Thật là khổ không tả xiết, cả ngày hoảng sợ không thôi.

Nay Tinh Vệ vừa xuất hiện, không những chém giết Ma Gia Tứ Tướng, mà còn lấp đầy cả lương kho!

Đương nhiên là khiến mọi người vui mừng khôn xiết rồi.

Lương thực này chỉ cần ngửi mùi thôi đã khiến người ta cảm thấy phẩm chất phi phàm, vượt xa những loại lương thực thông thường!

Điều cuối cùng khiến họ càng thêm vinh hạnh.

Đây lại là lương thực do Nhân tộc Thánh Sư sai Tinh Vệ mang tới!

Trong khoảnh khắc.

Tất cả tướng sĩ hân hoan vô cùng, nụ cười trên khuôn mặt không tài nào che giấu được.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của Bá Ấp Khảo, mọi người lũ lượt quỳ xuống đất, hành lễ và hô to với Tinh Vệ: "Chúng thần bái tạ Thánh Sư Tôn Thượng!

Bái tạ Tinh Vệ Thượng Tiên!" Không trách họ lại cảm kích đến thế.

Ân tình này giản dị nhưng cả đời khó mà quên được!

"Chư vị không cần đa lễ!" "Nhiệm vụ Thánh Sư giao phó cho ta lần này đã hoàn thành, ta cũng nên đi rồi!" Tinh Vệ vẫy tay với những người này, lập tức phù trợ họ đứng dậy.

Sau khi nghe Tinh Vệ nói muốn rời đi, mọi người đều ngẩn ra, nhao nhao mở miệng giữ lại.

"Thượng Tiên!

Người nán lại thêm chút nữa đi!" "A!

Thượng Tiên!

Chúng thần thiết yến mời Thượng Tiên!" "Thượng Tiên hãy lưu lại một lúc đi!" "Hãy để chúng thần bày tỏ lòng cảm kích với Thượng Tiên!" "....." Mọi người nhao nhao mở miệng, vẻ mặt kích động.

Dù sao đây cũng là con gái của Thần Nông Thị, lại là sứ giả do Thánh Sư phái tới, là một trong những người tiếp cận Thánh Sư nhất.

Chương 465

Bởi vậy tự nhiên muốn Tinh Vệ nán lại thêm chút nữa.

Biết đâu, giây sau lại có tướng Triều Ca nào đó không biết điều đến tập kích, lại được Tinh Vệ tiện tay giải quyết thì sao?

Đương nhiên Tinh Vệ đã quyết định rời đi.

Sau đó dù mọi người có khuyên can thế nào, nàng cũng không nán lại nữa.

Không lâu sau, nàng liền hóa thành một luồng lưu quang, trực tiếp rời đi. .....

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Sau khi Tinh Vệ rời đi.

Bá Ấp Khảo nhìn những tướng sĩ với vẻ mặt hân hoan, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Dù sao mấy tháng khổ sở cuối cùng cũng vượt qua rồi.

Nay lương thực dồi dào, Ma Gia Tứ Tướng lại đã bị tiêu diệt, thật sự là một đại hỷ sự!

Y cũng không còn do dự, vội vàng ra lệnh phát lương thực xuống, muốn tất cả tướng sĩ và quân dân thành Tây Kỳ đều được ăn no!

Các tướng sĩ vui mừng vội vàng chấp hành.

Rất nhanh, khắp thành Tây Kỳ khói bếp bốc lên nghi ngút.

Mọi người tinh khí thần đầy đủ, nhà nhà ăn uống no say.

Đến cả sĩ khí cũng tăng vọt lên đỉnh phong trạng thái!

Các tướng lĩnh lại truyền tin rằng lương thực này là do Thánh Sư

phái Tinh Vệ mang tới.

Trong chốc lát, tất cả bách tính thành Tây Kỳ đều tôn Bá Ấp Khảo là Tiềm Long.

Ai nấy đều tin rằng, sau này Bá Ấp Khảo nhất định sẽ là Nhân Hoàng!

Không khỏi tràn đầy hy vọng vào tương lai của Tây Kỳ. .....

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Sau khi Tinh Vệ lấp đầy lương kho Tây Kỳ.

Bá Ấp Khảo lập tức ra lệnh phát lương thực ra ngoài, phải đảm bảo tất cả mọi người trong thành Tây Kỳ đều có thể ăn no.

Sau khi tất cả mọi người ở Tây Kỳ đều ăn no.

Tinh khí thần tức thì sung mãn, chiến ý lẫm liệt, sĩ khí hừng hực.

Mạnh mẽ thể hiện ý đồ quyết một trận sống mái với quân Triều Ca.

Sau đó, dưới sự thỉnh cầu của các tướng lĩnh, Bá Ấp Khảo cuối cùng cũng đồng ý cho các tướng lĩnh ra khỏi thành đối đầu với đại tướng Triều Ca.

Cho đến lúc này, trận chiến bị vây khốn cuối cùng cũng dừng lại.

Đại quân Tây Kỳ như hổ thoát lồng, bắt đầu một lần nữa giao chiến với đại quân Triều Ca.

Sau đó lại có ba đại đệ tử Xiển Giáo xuất sơn, giúp đỡ Khương Tử Nha.

Tất cả đều phụng mệnh Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo hạ sơn.

Trong số đó, còn có Mộc Tra, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ và các đệ tử Xiển Giáo khác, từng người tu vi phi phàm, đều có tài năng của

một vị mãnh tướng.

Điều này khiến Khương Tử Nha và các tướng lĩnh Tây Kỳ vui mừng khôn xiết.

Có sự trợ giúp của các đệ tử Xiển Giáo này, thực lực đại quân Tây Kỳ cũng tăng vọt.

Bắt đầu liên tục giành thắng lợi.

Văn Trọng sau khi biết tin Ma Gia Tứ Tướng đã chết, và biết đại quân Triều Ca liên tục thất bại, vô cùng phẫn nộ.

Dưới sự cản trở của các tướng lĩnh Triều Ca, y bất chấp tất cả, trực tiếp dẫn binh xuất chiến, giết tới dưới thành Tây Kỳ, gọi Khương Tử Nha ra ứng chiến!

Trong mắt Văn Trọng, tất cả đều là vì Khương Tử Nha.

Nếu không phải vì Khương Tử Nha, Tây Kỳ sẽ không làm phản!

Nếu không phải vì Khương Tử Nha, Tây Kỳ đã sớm bị bình định!

Trận chiến này, tất cả đều vì Khương Tử Nha!

Chương 466

Thiên hạ đại loạn, tất cả đều vì Khương Tử Nha!

Cho nên, Khương Tử Nha đáng chết!

Thái Sư Văn Trọng nổi giận!

Khương Tử Nha sau khi biết Thái Sư Văn Trọng dẫn binh đến, và điểm danh muốn đơn đấu với mình, không khỏi đại nộ.

Ông tuyệt nhiên không hề sợ hãi Thái Sư Văn Trọng.

Hơn nữa, Đả Thần Tiên đã được Tinh Vệ trả lại cho ông sau khi Ma Gia Tứ Tướng bị chém giết.

Bởi vậy, sau khi Văn Trọng phát lời khiêu chiến, Khương Tử Nha trực tiếp cầm Đả Thần Tiên ra ứng chiến!

Ông mở toang cửa thành, cưỡi Tứ Bất Tượng phi nhanh ra, đối mặt với Thái Sư Văn Trọng ở tiền tuyến đại quân Triều Ca.

Chính cái gọi là đại địch đương đầu, sát khí ngút trời, không cần nói nhiều lời.

Bởi vậy sau khi đối mặt, Khương Tử Nha và Văn Trọng đều thúc tọa kỵ hành động, lao về phía đối phương mà giết!

Thái Sư Văn Trọng tay cầm song giản, trong lúc vung vẩy, giản ảnh dày đặc vô cùng, cực kỳ lợi hại!

Khương Tử Nha sư thừa Xiển Giáo, tay cầm Đả Thần Tiên, trong lúc vung vẩy, tiên ảnh như rắn, sắc bén vô cùng!

Cùng với tiếng binh khí giao tiếp vang lên, hai người đã giao đấu mấy chục chiêu.

Trong chốc lát, lại bất phân thắng bại!

Lúc này, Văn Trọng lại bạo phát.

Chỉ thấy song giản trong tay y phát ra hai màu đen trắng, chính là Âm Dương nhị khí bạo phát ra.

Song giản tức thì nổ ra tiếng vang như sấm.

Khương Tử Nha đại kinh, chưa kịp phản ứng, bị song giản của Văn Trọng đánh trúng vai.

Trực tiếp khiến ông ngã ngựa, lăn xuống dưới Tứ Bất Tượng!

Thái Sư Văn Trọng đại hỉ, thừa cơ tiến lên, vung vẩy song giản, muốn lấy thủ cấp của đối phương.

Lúc này, một đạo thanh quang đánh tới. .....

Trong lúc Khương Tử Nha và Văn Trọng đơn đấu, hai người đại chiến ba trăm hiệp, bất phân thắng bại!

Khi Khương Tử Nha có chút lơ là, Thái Sư Văn Trọng đột nhiên bạo phát!

Chỉ thấy toàn thân y bỗng nhiên bạo phát ra khí tức cường đại.

Song giản trong tay càng trực tiếp phát ra hai luồng sáng đen trắng.

Đó chính là quang mang do Âm Dương nhị khí phóng ra!

Âm Dương nhị khí vừa mới tế ra, Văn Trọng liền bạo phát, vung vẩy song giản trong tay, lao về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha chưa kịp phản ứng, liền thấy Âm Dương nhị khí ập tới trước mặt.

Chỉ có thể theo bản năng nâng Đả Thần Tiên vung về phía trước để chống đỡ.

Không ngờ, Đả Thần Tiên một mình khó mà địch lại hai.

Chặn được giản khí cực dương, nhưng lại không chặn được giản

khí cực âm.

Bạch khí liên tục đánh trúng thân thể Khương Tử Nha.

Trực tiếp khiến ông ngã ngựa, lăn xuống đất.

Khương Tử Nha kêu lên thảm thiết, Văn Trọng thấy vậy đại hỉ.

Càng không do dự nữa, trực tiếp tiến lên, truy cùng giết tận, muốn chém giết Khương Tử Nha trong một nốt nhạc!

Ngay lập tức, hắc bạch nhị quang lại bạo phát, hung hăng đánh về phía Khương Tử Nha đang nằm trên đất!

Hành động này khiến tất cả tướng lĩnh trên tường thành Tây Kỳ kinh hãi không thôi.

Giây tiếp theo, hắc bạch nhị khí đã đánh tới trước mặt Khương Tử Nha!

Vào thời khắc nguy cấp này.

Một đạo thanh quang phá không, trực tiếp hung hăng đánh tới thủ cấp của Văn Trọng.

Văn Trọng thấy vậy đại kinh, lập tức lùi lại, tránh một đạo công kích này.

Chương 467

Một khi lùi lại, tự nhiên cũng không còn cách nào chém giết Khương Tử Nha!

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng người tốc biến xuất hiện, chắn trước thân Khương Tử Nha, chính là Mộc Tra.

Trong nháy mắt, Mộc Tra biết thực lực của Thái Sư Văn Trọng này vượt xa tưởng tượng.

Hơn nữa Khương Tử Nha lúc này đã bị thương, tự nhiên không còn một chút ý muốn luyến chiến.

Bởi vậy, Mộc Tra trực tiếp ôm Khương Tử Nha, lui về phía sau!

Trực tiếp lui lên tường thành.

Các tướng sĩ Tây Kỳ thấy vậy, lập tức xông lên vây quanh, đưa Khương Tử Nha về thành chữa trị.

Cả thành lại một lần nữa đóng chặt cửa thành, bắt đầu phòng bị.

Khương Tử Nha bị trọng thương.

Ngay cả khi có đan dược mà Mộc Tra, Kim Tra và những người khác mang theo để phục dụng, nhưng nhất thời nửa khắc lại không thể trị lành.

Vì vậy, sĩ khí vốn đang tăng vọt của đại quân Tây Kỳ lại một lần nữa bị tổn hại.

May mắn là có Bá Ấp Khảo, người mà mọi người ở Tây Kỳ đều coi là vị Nhân Hoàng tương lai.

Bá Ấp Khảo sau khi Khương Tử Nha bị trọng thương, lập tức đi khắp nơi an ủi các tướng sĩ.

Còn tập hợp tất cả tướng lĩnh Tây Kỳ, sau khi bàn bạc xong cách phòng thủ và tấn công.

Trong đại quân Triều Ca.

Thái Sư Văn Trọng sau khi tự tay đánh Khương Tử Nha trọng thương, vô cùng căm hận vì đã không chém giết Khương Tử Nha ngay lập tức!

Nếu chém giết Khương Tử Nha, Tây Kỳ nhất định sẽ dễ dàng đoạt được.

Đương nhiên, có thể đánh Khương Tử Nha trọng thương, cũng có chút thu hoạch.

Bởi vậy, sau khi thấy thành Tây Kỳ một lần nữa phòng bị, Văn Trọng trong lòng cũng vui mừng.

Những bất mãn và tiếc nuối đều tan biến.

Trở về quân doanh Triều Ca, Văn Trọng lập tức thiết yến, khao thưởng tam quân.

Tam quân sau khi biết Khương Tử Nha bị trọng thương, đều đại hỉ!

Cũng vì thế, sĩ khí của đại quân Triều Ca cuối cùng cũng khôi phục. .....

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Trong trận đơn đấu giữa Văn Trọng và Khương Tử Nha.

Văn Trọng một đòn đánh Khương Tử Nha trọng thương, sĩ khí của đại quân Triều Ca cuối cùng cũng khôi phục phần nào.

Sau đó, không có Khương Tử Nha tọa trấn, Văn Trọng liên tục phái đại tướng ra công thành!

Nào ngờ Tây Kỳ lúc này đã khác xưa.

Ngay cả khi không có Khương Tử Nha chỉ huy, cũng có Bá Ấp Khảo trưởng thành.

Và, trong Tây Kỳ lúc này đã có các đệ tử Xiển Giáo đời thứ ba, thực lực khác hẳn trước!

Bởi vậy, dù Khương Tử Nha trọng thương, thành Tây Kỳ vẫn không thể công hạ, kiên cố như thành đồng vách sắt.

Điều này khiến đại quân Triều Ca cảm thấy không ổn.

Ngay cả Văn Trọng cũng cảm thấy, thực lực của Tây Kỳ càng ngày càng khó nhằn.

Cứ như vậy, hai bên lại tiếp tục đối đầu.

Đại quân Triều Ca liên tục công đánh thành Tây Kỳ.

Thành Tây Kỳ lại vì không có Khương Tử Nha chỉ huy, nên luôn ở trạng thái phòng thủ.

Điều này dẫn đến trận đại chiến kéo dài không ngừng.

Một ngày nọ.

Đại quân Triều Ca lại khiêu chiến.

Tây Kỳ vẫn không ứng chiến, tiếp tục đánh phòng thủ.

Đại quân Tây Kỳ không xuất chiến, các tướng lĩnh Triều Ca tự nhiên liên tục chửi bới.

Chương 468

Khiến các tướng lĩnh thủ thành Tây Kỳ vô cùng uất ức, cũng mở miệng mắng chửi lại đại quân Triều Ca dưới thành.

Lúc này, một bóng người từ trên không cưỡi mây giáng xuống.

Chỉ thấy người này thân thể thon dài, mặc ngân bào, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, bên chân còn theo sau một con hắc khuyển.

Nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện này, hai bên Triều Ca và Tây Kỳ đang đối đầu đều vô cùng ngạc nhiên.

"Kẻ nào!" Trong thành Tây Kỳ, các tướng sĩ thủ thành suất tiên hô lớn về phía người đó.

Trên mặt đầy vẻ phòng bị.

Đôi mắt trực tiếp nhìn chằm chằm vào người đột nhiên xuất hiện này, toàn thân nhìn đều phi phàm.

Hơn nữa, ngay cả con chó bên cạnh cũng phát ra khí tức đại yêu.

Thực lực nhất định sẽ không kém!

Sau khi tướng lĩnh Tây Kỳ nói xong, các tướng lĩnh ở tiền tuyến đại quân Triều Ca cũng trực tiếp nhìn chằm chằm vào người này.

Họ cũng không nhận ra người này.

Chỉ muốn xem người này sẽ giúp Tây Kỳ hay Triều Ca.

"Ta là Nhị Lang Thần Dương Tiễn, biết ân Thương Trụ Vương hôn dung vô đạo, lần này đến trợ Văn Vương Bá Ấp Khảo Tây Kỳ một tay, tiêu diệt Triều Ca." Người này chính là Nhị Lang Thần!

Lúc này, vẻ mặt y vô cùng bình tĩnh nhìn quân thủ thành trên tường thành Tây Kỳ, nhàn nhạt mở miệng nói.

Lần này y đến, cũng không giống như những gì y nói.

Ân Thương hôn dung, điều đó không liên quan đến y.

Có thời gian chi bằng tu luyện cho tốt, sớm ngày giải cứu mẫu thân ra.

Lần này y xuất hiện, là nhận được ý chỉ của Hạo Thiên.

Bảo y giúp đỡ Bá Ấp Khảo.

Như vậy các tướng lĩnh dưới quyền Bá Ấp Khảo sẽ có một người dẫn đầu, cũng sẽ không mãi bị Khương Tử Nha kiềm chế.

Bởi vậy, Dương Tiễn mới đến.

"Hả?

Người này lại giúp Tây Kỳ?" "Hừ!

Ngươi!

Ta sẽ đánh ngươi xuống!" "Dắt theo chó mà tưởng mình giỏi sao?

Đối kháng ta Triều Ca?" "Bớt nói nhảm đi!

Uy thế Triều Ca không thể xâm phạm!

Giết!" "....." Các tướng lĩnh Triều Ca nghe lời Dương Tiễn nói, trực tiếp nổi giận.

Từng người mở miệng gầm lên. .....

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Dưới thành Tây Kỳ.

Đại quân Triều Ca và đại quân Tây Kỳ đối đầu.

Trên không lại lơ lửng một bóng người.

Chính là Dương Tiễn phụng mệnh Ngọc Đế Hạo Thiên mà đến.

Sau khi y nói rõ ý đồ đến của mình.

Cả trận đều chấn động không thôi.

Các tướng lĩnh đại quân Triều Ca tức thì bị chọc giận.

“Thằng nhóc hỗn xược!

Nói lại lần nữa!” “Ngươi!

Mau đánh thằng nhóc đó xuống cho ta!” “Khẩu khí lớn thật, dám đối kháng ta Triều Ca?” “Ta thấy ngươi ăn phải gan hùm mật báo rồi!” “Tây Kỳ vô năng, lại giúp Tây Kỳ?

Ta thấy thằng nhóc ngươi điên rồi!” “Bớt nói nhảm, đã muốn chết, mau giết!” “Giết!

Chương 469

Sớm phá thành Tây Kỳ, bắt đầu từ thằng nhóc này!" "Nếu không phải Tây Kỳ, ta đã sớm về nhà rồi!" "....." Một tràng lời lẽ của Dương Tiễn trực tiếp chọc giận đại quân Triều Ca.

Trong chốc lát, tất cả đại quân Triều Ca nhao nhao mở miệng mắng chửi.

Lại nhìn, Dương Tiễn tuổi còn trẻ, có bản lĩnh gì.

Dám đối kháng với Triều Ca?

Vậy thì tự nhiên là đi tìm cái chết!

Bởi vậy, sau khi nhao nhao mắng chửi, trong số họ đã có người sốt ruột không đợi được nữa mà xông lên trời, muốn đánh Dương Tiễn xuống!

Nào ngờ.

Vị đại tướng Triều Ca kia vừa mới xông lên trời, chưa kịp tiếp xúc với Dương Tiễn, đã bị một trận cuồng phong đen kịt cuốn đi.

Tất cả đại tướng vừa bay lên trời đều bị cuồng phong cuốn đi vạn dặm, tiếng kêu thảm thiết liên hồi.

"Hừ?

Không chịu nổi một kích!" "Bằng ngươi, cũng dám động thủ với chủ nhân ta?" Chỉ thấy một tiếng gầm giận dữ từ chân trời vang lên, chấn động màng nhĩ như muốn nổ tung.

Mọi người kinh ngạc nhìn lên không trung.

Ánh mắt rơi vào Hạo Thiên Khuyển dưới chân Dương Tiễn.

Bởi vì vừa nãy nhìn thấy, chỉ thấy con chó không biết từ đâu ra

này, phát ra luồng gió yêu, cuốn đi các đại tướng Triều Ca đang bay lên trời!

Phát ra tiếng trào phúng, cũng chính là Hạo Thiên Khuyển!

Mọi người kinh ngạc không thôi.

Chỉ một con chó thôi mà đã có thực lực như vậy!

Vậy chủ nhân con chó đó, tu vi phải cao đến mức nào?

"Chó!?" "Mẹ kiếp!

Mau bẩm báo Thái Sư!" "Kẻ này bất thiện!

Con chó là đại yêu!" "....." Trong đại quân Triều Ca truyền ra một tràng tiếng hỗn loạn.

Chính là tiếng kinh nộ của mọi người.

Dù biết Dương Tiễn cường đại thì sao.

Sát ý đã quyết, Dương Tiễn đã cường đại như vậy, thì càng phải tiêu diệt y sớm!

Nếu không để y trưởng thành!

Triều Ca sẽ không thể công phá thành Tây Kỳ được nữa!

Bởi vậy, các đại tướng này không hề sợ hãi, nhất quyết xông lên trời.

Trực tiếp vây công Dương Tiễn.

Văn Trọng sau khi biết tin này, lập tức xông ra khỏi đại doanh.

Nhanh chóng đến dưới thành Tây Kỳ.

Tức thì nhìn thấy từng đại tướng Triều Ca thi triển thần thông xông lên trời, từng người cầm binh khí, từng người phát ra pháp thuật đánh về phía Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển!

Tuy nhiên, ngay cả như vậy.

Các đòn tấn công này đều bị Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển chống đỡ.

Hoàn toàn không hề gây thương tổn một chút nào!

Chỉ cần nhìn một cảnh này, Văn Trọng liền biết, thực lực của Dương Tiễn phi phàm. .....

Sau khi Dương Tiễn xuất hiện.

Y trực tiếp dẫn tới sự phẫn nộ của tất cả tướng lĩnh Triều Ca.

Bởi vậy, mọi người nhao nhao tập hợp, cùng nhau tấn công Dương Tiễn.

Vào khoảnh khắc phát ra công kích đó.

Bất kể sỉ nhục, bất kể không công bằng.

Chỉ biết rằng, kẻ mạnh giúp Tây Kỳ này, nhất định không thể để y tiến vào thành Tây Kỳ, nhất định không thể để y trưởng thành!

Chương 470

Có một Khương Tử Nha đã khiến họ phải lo lắng rồi.

Nếu thêm một cường giả mang chó như vậy nữa.

Liệu có thể công phá thành Tây Kỳ được không?

Bởi vậy, các đại tướng Triều Ca nhao nhao xông lên trời.

Mỗi người thi triển thần thông công kích Dương Tiễn.

Lại có vị đại tướng vừa bị Hạo Thiên Khuyển dùng yêu phong cuốn đi quay lại báo thù.

Bị một con chó đánh cho trở tay không kịp, tự nhiên là xấu hổ muốn chết.

Cho nên khi xông tới Hạo Thiên Khuyển, y đã hạ sát thủ.

Đợi đến khi Thái Sư Văn Trọng biết chuyện này, xông ra khỏi quân doanh Triều Ca, đến dưới thành Tây Kỳ.

Y đã nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin được.

Chỉ thấy từng tướng sĩ Triều Ca xông lên trời, lại bị Hạo Thiên Khuyển và Dương Tiễn lần lượt đánh xuống.

Vô số công kích, đều bị Dương Tiễn phòng thủ chặt chẽ không kẽ hở, khiến người ta không thể đột phá một chút nào!

Văn Trọng trong lòng kinh thán, nhưng lại tràn đầy chua xót.

Một cường giả như vậy, nếu gia nhập Triều Ca thì tốt biết mấy!

Nay lại muốn gia nhập Tây Kỳ!

Đối địch với Triều Ca!

Tất cả, đều là vì Trụ Vương hôn dung vô đạo mà ra!

Văn Trọng là Thái Sư, tự nhiên biết Trụ Vương hôn dung, nhưng lại có thể làm gì?

Dù có hôn dung đến đâu, Trụ Vương cũng là đế vương nhà Thương, cũng là chủ của thiên hạ!

Sự nghiệp được kế thừa từ đời trước.

Văn Trọng dù không thích Trụ Vương, cũng sẽ không để nhà Thương đổi triều thay đại!

Thậm chí trong lòng còn ôm hy vọng may mắn.

Y cho rằng sở dĩ Trụ Vương lại như vậy, tất cả đều do Tô Đát Kỷ mê hoặc.

Ban đầu y định đánh về thành Triều Ca để chém giết Đát Kỷ đó.

Nay lại bị Tây Kỳ ngăn cản hành trình trở về triều!

Bởi vậy, vị lão Thái Sư đã vì nhà Thương mà lao khổ cả đời, trong lòng quyết định, phải bình định Tây Kỳ càng sớm càng tốt.

Phải nhanh chóng thống nhất tất cả quốc thổ, để thiên hạ đều thần phục dưới nhà Thương.

Sau đó trở về Triều Ca, chém giết Tô Đát Kỷ.

Như vậy, Trụ Vương lại có thể tiếp tục trở thành minh quân.

Kế thừa sự nghiệp mấy trăm năm của nhà Thương.

Văn Trọng nhìn Dương Tiễn với thực lực khủng bố đó, không còn do dự.

Y cũng trực tiếp rút song giản ra, toàn thân phát ra hai luồng sáng đen trắng.

Giây tiếp theo, y xông lên trời, lao về phía Dương Tiễn!

“Tránh ra!” Lão Thái Sư gầm lên một tiếng giận dữ.

Tất cả đại tướng Triều Ca phía trước đều đại kinh, nhao nhao nhường một con đường.

Trong chốc lát, lão Thái Sư Văn Trọng liền xông tới trước mặt Dương Tiễn, song giản ầm ầm đánh xuống!

Dưới sự gia trì của Âm Dương nhị khí, song giản bạo phát ra uy lực cuồng bạo vô cùng, trực tiếp phá vỡ hư không, như sấm sét ầm ầm rơi xuống đỉnh đầu Dương Tiễn!

Chỉ một đòn này.

Liền hiển lộ ra sự phi phàm của y.

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Văn Trọng vừa ra tay, liền biết có hay không.

Từ dưới nhìn lên, liền thấy hai luồng sáng đen trắng đánh tới, trong khoảnh khắc xuất hiện trên không trung của Dương Tiễn, hung hăng đánh xuống!

Chương 471

Dương Tiễn vào khoảnh khắc Văn Trọng ra tay, liền biết đối phương là một kẻ khó nhằn.

Y theo bản năng nâng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao vung lên không trung!

"Oanh!" "Oanh!" Hai tiếng nổ lớn vang lên.

Khí tức khủng bố lan tỏa, những chấn động khủng khiếp do binh khí giao chiến tạo ra khiến vô số người kinh hãi!

Văn Trọng ra đòn lần này, lại bị Dương Tiễn vững vàng đỡ được!

Lão Thái Sư thấy vậy không khỏi kinh ngạc.

Đòn công kích vừa rồi hung mãnh như vậy, đối phương đều có thể đỡ được, có thể thấy thực lực sắc bén hơn y tưởng tượng rất nhiều!

Dương Tiễn nhìn đòn công kích của Văn Trọng hung mãnh như vậy, lại nổi lên chiến ý!

Hai người không khỏi bắt đầu cầm binh khí giao chiến!

Trong chốc lát, tất cả những người xung quanh đều nhao nhao tránh ra.

Ngay cả Hạo Thiên Khuyển lúc này cũng hiểu ý chủ nhân, không khỏi lùi lại vạn dặm.

Nhường không gian cho Văn Trọng và Dương Tiễn đơn đấu!

Trong chốc lát, hai bóng người nhanh như tia chớp, liên tục chớp động.

Lại có hai luồng sáng đen trắng liên tục giao chiến va chạm với ngân quang.

Chính là song giản đen trắng của Văn Trọng và Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn đối kích.

Từng tiếng nổ vang như sấm sét xuyên suốt cả mảnh thiên địa.

Hai người trong nháy mắt giao chiến mấy chục chiêu.

Lại khó phân cao thấp, khó phân thắng bại!

Thanh thế này kinh người đến mức, khiến những người xem ở dưới ngạc nhiên mắt tròn miệng chữ O.

Ngay cả các đại tướng trong thành cũng nghe tiếng mà ra, đứng trên tường thành Tây Kỳ, quan sát diễn biến trận đấu của Văn Trọng và Dương Tiễn!

Trong đó, chính là Bá Ấp Khảo dẫn đầu.

Dù sao lúc này, Khương Tử Nha đang dưỡng bệnh trên giường.

Sau khi nghe báo cáo của thuộc hạ.

Bá Ấp Khảo nhìn Dương Tiễn đang đánh nhau kịch liệt với Văn Trọng trên không trung.

Lập tức hạ lệnh: "Mở trận pháp, cho vị Tôn Giả và linh thú vào!

Có lệnh, lập tức xuất chiến!

Vây trận cho vị Tôn Giả!

Nếu có người nào can thiệp chiến dịch, giết!" Bá Ấp Khảo vốn mang vẻ thư sinh, lần này hạ lệnh uy vũ phi phàm.

Lại có khí thế đế vương ẩn hiện bạo phát ra!

Các tướng lĩnh trên tường thành nghe vậy lập tức hành lễ hô to: "Vâng!

Vi thần tuân mệnh!" Ngay sau đó, đại trận hộ thành vừa mở.

Vô số tướng lĩnh Tây Kỳ xông ra, lao về phía các tướng lĩnh Triều

Ca đang vây công Hạo Thiên Khuyển!

Trong chốc lát, vô số tiếng binh khí giao chiến vang lên khắp nơi.

Trong cuộc chiến của Văn Trọng và Dương Tiễn.

Sau khi giao đấu vô số hiệp.

Văn Trọng thừa lúc Dương Tiễn không chú ý, giản đen tay trái gạt Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn.

Giản trắng tay phải thừa cơ hung hăng đánh vào đầu Dương Tiễn.

Đòn này khiến những người đứng ngoài quan sát đều kinh ngạc mắt tròn miệng chữ O.

Giây tiếp theo, họ thấy Dương Tiễn không che chắn, trực tiếp dùng đầu để đỡ giản trắng tràn đầy lực cực âm đó.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên!

Chỉ thấy hỏa tinh bắn ra tứ phía.

Sau khi Văn Trọng đánh một đòn.

Chương 472

Đầu Dương Tiễn vẫn không hề hấn gì, một chút vết thương cũng không có!

Mọi người thấy vậy, không khỏi kinh ngạc thất sắc.

Dương Tiễn có đầu gì mà lại có nhục thân cường hãn đến vậy?

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Thành Tây Kỳ.

Tất cả những người có mặt đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì vừa nãy một đòn mà Thái Sư Văn Trọng phát ra, đã bị Dương Tiễn dùng nhục thân chống đỡ!

Dương Tiễn có đầu gì mà lại có thể dùng nhục thân đỡ được một đòn của Thái Sư Văn Trọng!

Phải biết rằng, Khương Tử Nha bị một đòn đánh cho trọng thương, đến nay vẫn chưa bình phục!

Dương Tiễn lại không có chuyện gì?

Lúc này, ngay cả người trong cuộc là Văn Trọng cũng ngẩn người ra.

Y theo bản năng nhìn vào giản trắng trong tay mình.

Cứ như đang hỏi, chẳng lẽ giản trắng này làm bằng gỗ sao?

Vì sao Dương Tiễn lại không có chuyện gì?

Mà y lại không biết rằng.

Lúc này Dương Tiễn đã luyện Bát Cửu Huyền Công đạt đến cảnh giới đăng đường nhập thất.

Lại còn mặc hộ thể y vật do Lưu Nhĩ luyện chế.

Dưới sự gia trì của cả hai, nhục thân tự nhiên cường hãn vô cùng, không thể bị một đòn của Văn Trọng làm bị thương được.

Sau khi đỡ một đòn.

Dương Tiễn giơ tay, nhẹ nhàng sờ sờ đầu mình.

Thậm chí một lớp da cũng không bị vỡ.

Đối với điều này, y cũng cuối cùng biết được nhục thân của mình đã đạt đến cảnh giới nào.

Y đã tu luyện thành công.

Nhưng vẫn luôn không có cơ hội đối kháng thực chiến với những người có thực lực cường hãn.

Nay thử một lần như vậy, mới biết được thực lực của mình.

Thái Sư Văn Trọng cũng cuối cùng phản ứng lại.

Dương Tiễn có cường độ thân thể như vậy, nhất thời nửa khắc nhất định không thể chém giết y được!

Bởi vậy, y không hề do dự, trực tiếp cấp tốc lui về trong đại quân Triều Ca!

Dương Tiễn thấy vậy, trong lòng tự cảm thấy bỏ lỡ lương cơ.

Sớm biết vậy thì trực tiếp chém giết Văn Trọng rồi.

Nay để Văn Trọng chạy thoát vào trong đại quân Triều Ca, sau này rất khó để giết y!

Cũng vào lúc này.

Bá Ấp Khảo dẫn theo các đại tướng Tây Kỳ bay lên không trung.

Đón Dương Tiễn vào thành Tây Kỳ.

Đến đây, trận chiến này cuối cùng cũng kết thúc.

"Ta là Bá Ấp Khảo, bái kiến Dương Tiễn Thượng Tiên!" Bá Ấp Khảo sau khi đưa Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển vào thành, hành lễ với Dương Tiễn nói.

Dương Tiễn có tu vi như vậy, có thực lực như vậy.

Bá Ấp Khảo dù thân là quốc quân Tây Kỳ, dù có khả năng trở thành Nhân Hoàng tương lai.

Nhưng y vẫn đối xử lễ độ với Dương Tiễn.

Vì y biết rằng, dưới trướng của mình, cần một đại tướng như Dương Tiễn!

Y đã nghe báo cáo của thuộc hạ rồi.

Khi Dương Tiễn vừa xuất hiện, y đã muốn đầu quân, chứ không phải Khương Tử Nha!

Chương 473

Bởi vậy, y mới lễ độ như vậy.

“Bệ hạ không cần đa lễ, Dương Tiễn một lòng vì bách tính thiên hạ, sớm ngày lật đổ ân Thương hôn dung, đó là tâm nguyện của Dương Tiễn, lần này đến, là vì bách tính thiên hạ!” Dương Tiễn nói với Bá Ấp Khảo, ngữ khí bình đạm.

“Thượng Tiên có chí hướng như vậy, trong lòng ta vô cùng vinh hạnh!” Bá Ấp Khảo nói.

Hai người lại lễ độ trò chuyện vài câu.

Bá Ấp Khảo trực tiếp bổ nhiệm Dương Tiễn làm Trấn Quốc Đại Tướng Quân.

Lại thiết yến mời tất cả tướng lĩnh Tây Kỳ.

Và công bố tin tức này khắp thiên hạ!

Trong phủ Quốc Sư Tây Kỳ.

Khi Khương Tử Nha biết Dương Tiễn được Bá Ấp Khảo bổ nhiệm làm đại tướng quân, vẻ mặt y vô cùng phức tạp.

Còn về nội tâm y như thế nào, lại không ai biết được.

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Sau khi Dương Tiễn nhập Tây Kỳ, được phong làm Trấn Quốc Đại Tướng Quân, sĩ khí của Tây Kỳ lại một lần nữa khôi phục.

Không lâu sau, thương thế của Quốc Sư Khương Tử Nha cũng lành.

Khương Tử Nha và Dương Tiễn hai người chủ trì đại quân Tây Kỳ, tức thì sĩ khí cao vút, chiến ý lẫm liệt.

Một ngày nọ, do Bá Ấp Khảo thiết yến.

Khương Tử Nha và Dương Tiễn mỗi người ngồi hai bên.

Bắt đầu bàn bạc về chiến sự sau này.

Dù sao lúc này thành Tây Kỳ bị đại quân Triều Ca bao vây tứ phía.

Cứ như vậy không phải là cách.

Bởi vậy, mục đích của bữa tiệc này, là tìm cách tiêu diệt đại quân Triều Ca bên ngoài thành.

Sau đó, trải qua một đêm bàn bạc.

Bá Ấp Khảo hạ lệnh, nửa đêm tập kích đại quân Triều Ca.

Nửa đêm.

Khi đại quân Triều Ca phần lớn đã chìm vào giấc ngủ.

Khương Tử Nha và Dương Tiễn dẫn theo các đại tướng dưới quyền lẻn vào quân doanh Triều Ca.

Ngay cả Văn Thái Sư dùng thuật kim tiền chiêm bốc, sớm biết tối nay quân doanh Triều Ca sẽ có vấn đề.

Nhưng y đã bỏ sót.

Mặc dù đại quân Triều Ca phòng bị, lần đầu tiên đã đánh lui những kẻ tập kích nửa đêm.

Nhưng Văn Trọng đã không ngờ, Dương Tiễn tinh thông bảy mươi hai phép biến hóa, trực tiếp hóa thành côn trùng bay vào trong lương kho Triều Ca.

Sau đó lại trực tiếp phóng ra Tam Vị Chân Hỏa, thiêu rụi lương kho quân doanh Triều Ca sạch trơn, bất kể binh sĩ Triều Ca dùng nước thế nào cũng không thể cứu được lửa.

Lương kho bị cháy.

Đại quân Triều Ca mất lương thực, quân tâm trực tiếp sẽ tan rã.

Lúc này Triều Ca nội ưu ngoại hoạn, nhất thời nửa khắc làm gì có thêm lương thực cho quân doanh.

Bởi vậy, ngay cả Thái Sư Văn Trọng cũng không còn cách nào.

Y chỉ có thể ra lệnh đại quân rút lui, không còn vây công thành Tây Kỳ nữa.

Đại quân Tây Kỳ tự nhiên biết thừa thắng truy kích.

Bởi vậy, khi đại quân Triều Ca rút lui, họ liên tục phát động tấn công mãnh liệt.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Khương Tử Nha và Dương Tiễn, đại quân Tây Kỳ đã đánh lui đại quân Triều Ca đến Kỳ Sơn.

Đến lúc này, đại quân Triều Ca đã thương vong quá nửa.

Cộng thêm lương thảo cạn kiệt, không khỏi toàn quân nhân tâm hoảng loạn.

May mắn là trong đại quân Triều Ca có Tứ Đại Thiên Quân thủ vệ bên cạnh Văn Trọng.

Trong đó còn có một người tên Tân Hoàn Thiên Quân trời sinh có đôi cánh thịt sau lưng, tốc độ bay cực nhanh, ngay cả Dương Tiễn cũng không thể đuổi kịp y.

Chương 474

Tân Hoàn cũng mượn đôi cánh này liên tục quấy nhiễu đại quân Tây Kỳ đang truy sát khắp nơi.

Không ít tướng lĩnh còn không dám dễ dàng lộ diện.

Nếu không sơ suất một chút thôi cũng sẽ bị y từ trên không trung giáng xuống ám sát.

Cũng vì thế, khiến tốc độ truy sát của Tây Kỳ chậm lại một chút.

Cùng lúc đó.

Bồng Lai Tiên Đảo, Công Đức Thánh Điện.

Lúc này Lôi Chấn Tử đang quỳ bái dưới đạo đài, vẻ mặt cung kính.

"Lần này gọi con đến." "Vì thời gian tu hành của con cũng đã gần đủ rồi, đến lúc hạ sơn đi trợ giúp huynh trưởng rồi." Trên đạo đài, Lưu Nhĩ nói với Lôi Chấn Tử ở phía dưới.

Y đã sớm biết tình hình ở hạ giới Tây Kỳ.

Tốc độ của Tân Hoàn quả thực rất nhanh.

Ngay cả Dương Tiễn cũng không thể đuổi kịp.

Nhưng không phải trách Dương Tiễn.

Vì Lưu Nhĩ chưa truyền thụ thần thông phi hành thượng đẳng cho Dương Tiễn.

Không phải Lưu Nhĩ cố ý không dạy.

Dương Tiễn trước đây vẫn luôn tu luyện công pháp nhục thân, chưa có thời gian đi tu hành thần thông phi hành mà thôi. .....

Bồng Lai Tiên Đảo, Công Đức Thánh Điện.

“Lôi Chấn Tử, lần này trong Tây Kỳ không ai giỏi về tốc độ phi hành.” “Lần này con cũng cần hạ sơn, đi trợ giúp huynh trưởng rồi.” “Trong quân Triều Ca có một thiên quân tên là Tân Hoàn, sau lưng y sinh ra đôi cánh thịt, tốc độ cực nhanh, bởi vậy đối phương liên tục tập kích Tây Kỳ.” “Lần này con hạ sơn, vừa hay thử xem công phu Phong Lôi Song Dực Phủ của con tu luyện thế nào rồi.” “Càng khiến công pháp luyện thể của con được tôi luyện.” “.....” Trên cao đài giữa điện, Lưu Nhĩ chậm rãi nói với Lôi Chấn Tử dưới đài.

Chính là dặn dò đối phương nên hạ sơn rồi.

Sách lược của Lưu Nhĩ rất đơn giản.

Đó là để Xiển Giáo và Tiệt Giáo tàn sát lẫn nhau, hao phí hết binh lực và khí vận của Triều Ca.

Cuối cùng, để Bá Ấp Khảo đã được định sẵn thống trị Nhân tộc thiên hạ.

Lôi Chấn Tử lần này đi, tự nhiên là để phụ trợ Bá Ấp Khảo.

Giống như sư huynh Dương Tiễn của y.

Về Dương Tiễn, khi tu luyện ở Bồng Lai Tiên Đảo, Lưu Nhĩ cũng chỉ dạy cho đối phương pháp luyện thể và pháp nguyên thần.

Duy nhất thuật phi hành thì không truyền thụ thâm áo.

Bởi vậy Dương Tiễn ở nhân giới mới không thể đuổi kịp Tân Hoàn Thiên Quân của Triều Ca.

Không phải Lưu Nhĩ cố ý không dạy Dương Tiễn thuật phi hành.

Thời gian trưởng thành của Dương Tiễn còn ít.

Toàn bộ thời gian đều dùng vào thuật luyện thể và thuật nguyên thần quan trọng hơn.

Bởi vậy, mới không có thời gian đi tu hành thuật phi hành.

Dù sao thuật có chuyên công.

Dương Tiễn bây giờ tổng hợp quả thực cường hãn, nhưng có một số phương diện lại không bằng người khác.

Dù sao thời gian tu hành rất ngắn.

Vừa hay, Lôi Chấn Tử tu luyện pháp Phong Lôi, không những luyện thể, lại còn giỏi về tốc độ phi hành.

Bởi vậy, lúc này để Lôi Chấn Tử hạ sơn đi phụ trợ nghĩa huynh Bá Ấp Khảo là tốt nhất rồi.

Với tốc độ của Lôi Chấn Tử, y hẳn là có thể đuổi kịp Tân Hoàn Thiên Quân.

Và với thực lực của y, nhất định có thể thắng Tân Hoàn Thiên Quân.

Thậm chí chém giết y trong một nốt nhạc cũng không chừng.

Bởi vậy, Lưu Nhĩ mới vào lúc này mệnh Lôi Chấn Tử hạ sơn.

Hơn nữa Lôi Chấn Tử lại là nghĩa tử mà phụ thân của Bá Ấp Khảo là Cơ Xương đã nhận.

Có một tầng quan hệ như vậy, Lôi Chấn Tử đi giúp đỡ nghĩa huynh Bá Ấp Khảo, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Chương 475

"Đệ tử tuân mệnh!" "Đệ tử tất sẽ chém giết tất cả những kẻ giúp Triều Ca làm điều ngược!" "Để Nhân tộc sớm ngày thống nhất, để bách tính khôi phục bình yên, an cư lạc nghiệp!" "....." Lôi Chấn Tử quỳ bái dưới cao đài, trong miệng hô to, vẻ mặt cung kính vô cùng.

Y đã biết chuyện nghĩa phụ mình qua đời.

Nhưng không hề có chút thương bi.

Dù sao y và Cơ Xương không có tình cảm sâu đậm.

Không phải đối phương năm xưa ôm y, nhận y làm nghĩa tử, một phần tình nghĩa.

Đã là như vậy.

Kể từ khi nghĩa phụ Cơ Xương mất, thì việc báo đáp phần tình nghĩa đó cho quân vương Tây Kỳ Bá Ấp Khảo bây giờ là tốt nhất!

Hơn nữa, Lôi Chấn Tử từ nhỏ đã đi theo Lưu Nhĩ tu hành.

Bản tính lương thiện, lòng mang thiện niệm.

Lúc này thiên hạ đại loạn, y cũng biết tất cả họa nguyên đều do Thương Trụ.

Bởi vậy, lúc này để y hạ giới giúp đỡ Bá Ấp Khảo, y không hề kháng cự.

Về phần Lôi Chấn Tử.

Sau khi nhận lệnh từ Bồng Lai Tiên Đảo.

Y liền triển khai đôi cánh Phong Lôi sau lưng, bay về phía hạ giới.

Lúc này y đã tôi luyện đôi cánh Phong Lôi đạt đến trạng thái đỉnh

phong.

Lại có công pháp Phong Lôi do Lưu Nhĩ truyền thụ gia trì.

Bởi vậy mỗi khi vẫy cánh, đều có thanh thế khủng bố bạo phát ra!

Trong đó, lực lượng hai thuộc tính Phong Lôi đều cuồng bạo vô cùng.

Cho nên khi phi hành, đều sẽ đi kèm với tiếng phá không cực lớn.

Rất nhanh, phá vỡ không gian, y đã đến địa phận quốc cảnh Tây Kỳ.

Lại với tốc độ cực nhanh bay tới không trung trên Kỳ Sơn.

Lúc này Kỳ Sơn đã bị đại quân Triều Ca chiếm đóng, trở thành nơi đóng quân mới.

Cũng tại đây chờ đợi vật tư lương thảo từ phía sau của Triều Ca vận chuyển đến.

Sau khi vật tư được bổ sung đầy đủ, họ sẽ một lần nữa phát động tấn công thành Tây Kỳ.

Bay đến không trung Kỳ Sơn, Lôi Chấn Tử cúi đầu nhìn xuống, liền thấy đại quân Triều Ca dày đặc như kiến cỏ.

Trong lòng vô cùng hân hoan, biết mình đã tìm đúng chỗ rồi.

Y không khỏi lao xuống phía dưới!

Trong chốc lát, tiếng sấm nổ cuồng phong gào thét.

Đại quân Triều Ca đang trong trạng thái phòng thủ ở phía dưới tức thì đều kinh ngạc nhìn lên phía trên.

Giây tiếp theo, họ thấy Lôi Chấn Tử toàn thân phát ra khí tức cuồng bạo giáng xuống.

Thái Sư Văn Trọng thần thức linh mẫn, là người đầu tiên phát giác

Lôi Chấn Tử trên không.

Y cũng cảm thấy Lôi Chấn Tử đến bất thiện.

Bởi vậy lập tức mệnh Tân Hoàn Thiên Quân trong Tứ Đại Thiên Quân lên không trung đối kháng Lôi Chấn Tử.

"Người này khí tức cường hãn, nếu không địch lại, không được cố chấp, nhất định phải cấp tốc rút lui!" Thái Sư Văn Trọng dặn dò Tân Hoàn Thiên Quân.

"Thái Sư đừng hoảng!

Trên trời, thuộc hạ chưa từng sợ ai!" "Ngay cả khi thuộc hạ không thắng được, thì nhất định sẽ chạy thoát được!" Tân Hoàn Thiên Quân cười lớn nói, sau đó triển khai đôi cánh thịt sau lưng, khí thế hùng hổ xông lên trời!

Y nghĩ, kẻ này có thể mạnh đến mức nào?

Ngay cả Dương Tiễn cũng không thể đuổi kịp tốc độ của mình.

Chẳng lẽ tốc độ của người này lại nhanh hơn cả Dương Tiễn sao?

Tân Hoàn chưa từng nghe có người nào có thực lực như vậy!

Bởi vậy, y bay lên không trung với đầy đủ tự tin, cho rằng mình nhất định có thể chém giết Lôi Chấn Tử!

Sau khi bay lên không trung, y lập tức tế ra song chùy của mình, đột nhiên đánh về phía Lôi Chấn Tử, khí thế hùng dũng!

Chương 476

Y nghĩ, chỉ một chiêu này, đối phương nhất định không địch lại!

Lôi Chấn Tử thấy đối phương ra tay trước.

Trong lòng đã lâu chưa từng giao phong với ai không khỏi vui mừng, chiến ý tức thì bùng lên.

Y cũng tế ra Phong Lôi Côn đánh về phía Tân Hoàn!

Trong chốc lát, hai luồng ba động khủng bố va chạm vào nhau.

Điện chớp sấm rền, gió lửa giao tranh!

"Oanh!" Sau một tiếng nổ lớn khủng bố.

Một bóng người với tốc độ như tên lửa lùi lại, toàn thân cháy đen, khí tức suy yếu, thậm chí vô cùng chật vật!

Những người quan chiến phía dưới thấy vậy không khỏi đại kinh thất sắc.

Bởi vì người bị đánh bại, chính là Thiên Quân Tân Hoàn!

"Mau!

Mau rút về!" Thái Sư Văn Trọng thấy vậy tự biết không ổn, không khỏi hét lớn.

Tân Hoàn tự nhiên biết không ổn, cũng muốn chạy về.

Nhưng lúc này y chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ như dịch chuyển vị trí, đau đớn vô cùng, ngay cả cử động cũng không nổi. .....

Trong Hồng Hoang Nhân Giới.

Trong quốc cảnh Tây Kỳ, Kỳ Sơn.

Lúc này trên núi dưới núi bóng người chớp động.

Chính là đại quân Tây Kỳ và đại quân Triều Ca hai quân đang giao chiến.

Lúc này, lại dừng đánh nhau, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Từng người trong mắt đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì lúc này, trên không trung bạo phát ra quang mang khủng bố.

Chính là Lôi Chấn Tử và Tân Hoàn Thiên Quân đang đánh nhau!

Khi đó.

Một tiếng nổ lớn chấn động màng nhĩ như muốn nổ tung từ trên không trung phát ra!

Một luồng ba động khủng bố vô cùng chấn động ra.

Khiến vô số cây cối trong núi rừng phía dưới đều bị thổi đổ.

Lại có những kẻ tu hành không đủ, trực tiếp bị luồng ba động đó cuốn bay ngược ra!

Giây tiếp theo, thắng bại liền rõ ràng.

Chỉ thấy một bóng đen từ trên không trung bay ngược ra.

Mọi người kinh ngạc nhìn lại, phát hiện người này chính là Tân Hoàn, một trong Tứ Đại Thiên Quân dưới quyền Thái Sư Văn Trọng của Triều Ca, không khỏi đại kinh thất sắc!

Bởi vì trước đó Tân Hoàn Thiên Quân đã chém giết không ít đại tướng Tây Kỳ!

Y dựa vào tốc độ cực nhanh, ngay cả Dương Tiễn cường hãn vô cùng cũng không thể làm tổn thương y.

Lúc này lại có người tốc độ sánh ngang, thậm chí còn làm y bị thương!

Có thể thấy, thực lực của đối phương khủng bố đến mức nào!

“Mau!” “Tân Hoàn!

Mau mau rút về!” Thái Sư Văn Trọng cảm thấy vô cùng không ổn, không khỏi xé toang cổ họng hét lớn.

Ba vị thiên quân còn lại của y không hề do dự, xông lên trời, cứu Tân Hoàn xuống!

Còn về Tân Hoàn Thiên Quân.

Lúc này sau khi nghe tiếng Thái Sư Văn Trọng, trong lòng y tràn đầy kinh ngạc và chua xót!

Kinh ngạc vì không ngờ tốc độ của Lôi Chấn Tử lại nhanh hơn mình!

Ngay cả tốc độ của y cũng không thể né tránh được đòn tấn công của Lôi Chấn Tử!

Chương 477

Nguyên nhân chua xót là vì, lúc này toàn thân y bên ngoài cháy đen vô cùng, kinh mạch bên trong lại hoàn toàn bị lôi pháp đánh cho đứt đoạn!

Đừng nói là chạy về trong đại quân, ngay cả cử động cũng là một điều xa xỉ!

Cũng vào lúc này.

Y cảm thấy trước mắt hoa lên, lại là Lôi Chấn Tử sau một đòn tấn công lại một lần nữa chớp thân!

"Không hay rồi!" Tân Hoàn trong lòng kinh hô.

Chỉ cảm thấy khí tức tử vong không ngừng tiếp cận, xông vào mũi, vô cùng hoảng sợ!

Y cố hết sức muốn né tránh, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể bay ngược theo quán tính.

Tốc độ của Lôi Chấn Tử lại như tia chớp, trong khoảnh khắc đã đuổi kịp.

Phong Lôi Côn trong tay y lại một lần nữa bạo phát ra quang mang chói mắt.

Giây tiếp theo, liên tục đánh vào đầu Tân Hoàn Thiên Quân!

"Phụt xuy!" Một tiếng nổ trầm đục vang lên!

Kèm theo đó, lại là một khối huyết vụ khổng lồ.

Chính là dưới công kích khủng bố của Lôi Chấn Tử, Tân Hoàn Thiên Quân không cách nào chống đỡ được bị Phong Lôi Côn đánh trúng, cả thân thể trực tiếp bạo liệt thành tro bụi, hóa thành huyết vụ!

Huyết vụ tràn ngập, theo cuồng phong rơi xuống trong đại quân Triều Ca.

Mùi máu tanh chói mắt xông vào mũi của mỗi người.

Giây tiếp theo, một luồng bạch quang lơ lửng trên không trung.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, luồng bạch quang có hình dáng giống Tân Hoàn Thiên Quân không hề do dự, bay về phía Phong Thần Đài trên Kỳ Sơn.

Cuối cùng trực tiếp bị Phong Thần Bảng trên Phong Thần Đài hấp thu.

Trên đó cũng hiện lên danh hiệu Tân Hoàn Thiên Quân.

Cho đến đây, Tân Hoàn Thiên Quân lên bảng.

Trên không trung Kỳ Sơn Tây Kỳ.

Cùng với một tiếng động trầm đục vang lên.

Một khối huyết vụ tức thì xuất hiện trên cao không.

Chính là thân thể Tân Hoàn Thiên Quân bị Lôi Chấn Tử đánh trúng.

Dưới cự lực trực tiếp hóa thành huyết vụ.

Sau khi thân thể y vẫn lạc.

Chân linh của y cũng tức thì xuất hiện, trực tiếp bị Phong Thần Bảng trên Kỳ Sơn hấp dẫn đi.

Giây tiếp theo, danh hiệu của y cũng được in trên Phong Thần Bảng.

Đến đây, Tân Hoàn lên bảng.

Cũng là một trong hai mươi bốn vị Chính Thần Lôi Bộ sau này.

“Đại ca!” “Không!

Hỗn trướng!

Mạng đại ca ta!" "Ta muốn giết ngươi để báo thù cho đại ca ta!" "Giết!

Giết cho ta!" Sau khi Tân Hoàn bị Lôi Chấn Tử giết.

Ba vị thiên quân còn lại dưới quyền Thái Sư Văn Trọng tức thì bi phẫn gầm lên.

Họ đã xông lên nửa không trung, muốn cứu giúp Tân Hoàn Thiên Quân.

Nhưng rõ ràng, quá chậm rồi!

Sau khi gầm lên giận dữ, đôi mắt họ đều lộ ra ánh sáng đỏ rực, cấp tốc lao về phía Lôi Chấn Tử trên không trung.

Mạnh mẽ thể hiện ý đồ báo thù cho Tân Hoàn Thiên Quân, trực tiếp chém giết Lôi Chấn Tử!

Lôi Chấn Tử thấy vậy không giận mà mừng.

Đối với y, việc vừa chém giết Tân Hoàn hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

Lần này hạ sơn giúp đỡ nghĩa huynh Bá Ấp Khảo, có thể chém giết càng nhiều kẻ địch thì tự nhiên là tốt nhất rồi!

Chương 478

“Hừ!” “Đừng chỉ biết ba hoa chích chòe!

Ta một mình đánh ba!” Bởi vậy, khi thấy ba vị thiên quân còn lại xông tới.

Phong Lôi Côn trong tay Lôi Chấn Tử dưới sự thao túng của y, hóa thành từng đạo côn hoa, lại bạo phát ra lôi quang chói mắt vô cùng, muốn đánh xuống phía dưới!

Cũng vào lúc này.

Phía dưới truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

“Hỗn trướng!

Mau rút lui cho ta!” “Mệnh lệnh của bản soái!

Mau rút lui cho ta!” Chỉ thấy Thái Sư Văn Trọng của Triều Ca đang gầm lên giận dữ trên Kỳ Sơn.

Y đã thấy thực lực của Lôi Chấn Tử, tự nhiên biết ba vị thiên quân kia khó mà đối kháng Lôi Chấn Tử.

Vừa nãy đã tổn thất một đại tướng như Tân Hoàn Thiên Quân rồi.

Lúc này thấy ba vị thiên quân còn lại đi báo thù, tự nhiên lại vừa giận vừa lo!

Giận là Tân Hoàn Thiên Quân bị giết ngay trước mắt!

Lo là thực lực của ba vị thiên quân kia rõ ràng không bằng Lôi Chấn Tử, nếu lại bị giết, chẳng phải tổn thất bốn đại tướng sao!

Bởi vậy, trong lúc gầm lên giận dữ, y dẫn theo các đại tướng khác xông lên trời.

Sau khi nghe tiếng Văn Trọng.

Ba vị thiên quân vốn đã xông lên trời không khỏi khựng lại.

Chỉ thấy trên mặt họ tràn đầy vẻ bi phẫn.

Trong mắt càng tràn đầy vẻ cừu hận.

Như hận không thể ăn tươi nuốt sống Lôi Chấn Tử vậy.

Tuy nhiên, Thái Sư Văn Trọng có ân với họ, lại là chủ soái của họ!

Lệnh của đối phương, ba người tự nhiên phải nghe!

Bởi vậy, sau khi hung hăng lườm Lôi Chấn Tử một cái.

Họ không tiến mà lùi, cấp tốc hạ xuống phía dưới.

May mắn là, Văn Trọng cũng đã xông lên, song giản đen trắng trong tay bạo phát ra khí thế khủng bố, cùng ba vị thiên quân cùng nhau nộ thị Lôi Chấn Tử.

Lôi Chấn Tử thấy vậy, không khỏi cười khẩy: "Lên hết đi!

Ta muốn đánh mười!" .....

"A!" "Lên hết đi!" "Ta muốn một mình đánh mười!" Trên không Kỳ Sơn Tây Kỳ, Lôi Chấn Tử hào tình vạn trượng cao giọng gầm lên.

Lúc này, đôi cánh Phong Lôi đại triển, dài đến bốn năm mét.

Lại có hai thuộc tính Phong Lôi sau lưng bạo trướng, khí thế kinh người!

Dưới tiếng gầm giận dữ, âm thanh chấn động màng nhĩ như muốn nổ tung, trực tiếp làm tan tác những đám mây vừa trôi trên không trung!

Không trách lúc này y lại kiêu căng như vậy.

Đó là vì ở Bồng Lai Tiên Đảo thật sự quá nhàm chán rồi.

Lúc này khó khăn lắm mới hạ sơn, lại có nhiều cao thủ cường giả Triều Ca có thể đối kháng.

Trong lòng tự nhiên vô cùng hưng phấn rồi!

Tu luyện đến nay, chính là vì niềm vui trong đấu tranh tự nhiên!

Nếu không thì phí hoài một thân tu vi cường hãn!

Dưới tiếng gầm giận dữ.

Đại quân Tây Kỳ ở xa nghe thấy, không khỏi vỗ tay reo hò: "Hay!

Vị tiểu ca này thật khí phách!" "Ha ha ha ha ha!

Thân thủ tốt!

Tân Hoàn đó chết là đáng đời!" "A!

Tướng quân nhà ta bị Tân Hoàn tập kích đó, chúng ta cảm kích vị tiểu ca này ra tay!" "Không biết vì sao!

Chương 479

Vị tiểu ca này ta có chút quen thuộc!" "Mặc kệ những thứ khác, câu nói muốn đánh mười thật sự là bá đạo quá đi mất!" "Ha ha ha ha ha!

Để Triều Ca đó kiêu căng!

Cuối cùng cũng gặp phải kẻ cứng đầu rồi phải không!" "....." Lúc này, trong đại quân Tây Kỳ truyền ra từng tiếng reo hò.

Trong đó còn xen lẫn tiếng vỗ tay chấn động màng nhĩ.

Tất cả là vì, mấy ngày nay họ thật sự bị Tân Hoàn tập kích đến vô cùng phiền não, dồn nén một cục tức!

Lúc này thấy một người kỳ lạ từ trên trời giáng xuống, một chiêu chém giết Tân Hoàn Thiên Quân!

Nỗi tức giận trong lòng tự nhiên được giải tỏa!

Nghe Lôi Chấn Tử đối mặt với nhiều tướng lĩnh đại quân Triều Ca mà không thay đổi sắc mặt, tuyên chiến với Thái Sư Văn Trọng của Triều Ca, thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái!

Tự nhiên hy vọng, Lôi Chấn Tử tiện tay giải quyết Thái Sư Văn Trọng.

Như vậy trận đại chiến này cũng không còn trợ lực, có thể một đường đánh thẳng đến thành Triều Ca!

Trong đại quân Tây Kỳ, có một thanh niên mặt ngọc nhìn Lôi Chấn Tử ở chân trời xa xa, nụ cười trên khóe miệng đã hiện rõ.

Khiến Bá Ấp Khảo bên cạnh kinh ngạc đại hỉ: "Dương tướng quân, có nhận ra người này?" Không sai, người vừa nãy lộ ra nụ cười,

chính là Trấn Quốc Đại Tướng Quân Dương Tiễn của Tây Kỳ lúc này.

Y và Lôi Chấn Tử là sư huynh đệ, lúc này thấy Lôi Chấn Tử phát uy, lại còn buông lời hùng hồn muốn một mình đánh mười, tự nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bởi vì y cũng biết, Lôi Chấn Tử, ở Bồng Lai Tiên Đảo đã chán ngấy rồi!

"Bệ hạ, đây là nghĩa đệ của thần đó, ngay cả người nhà mình cũng không nhận ra sao." Dương Tiễn chỉ vào Lôi Chấn Tử, cười nói.

Những người có mặt nghe vậy tức thì kinh ngạc.

Ngay cả Bá Ấp Khảo cũng kinh ngạc không thôi, đó là nghĩa đệ của mình sao?

Y không hề biết Lôi Chấn Tử!

Giây tiếp theo, có một lão thần trong triều tức thì kinh hô: "Chẳng lẽ là nghĩa tử Lôi Chấn Tử mà lão bệ hạ năm xưa nhận?" Lời này vừa ra, các đại tướng Tây Kỳ từng nghe chuyện này nhao nhao sáng mắt.

Dương Tiễn cũng vào lúc này gật đầu nhẹ giọng nói: "Đúng vậy." "Thì ra!

Là nghĩa đệ Lôi Chấn Tử của ta!" Bá Ấp Khảo nghe vậy không khỏi đại hỉ nói.

"Người này, chính là Lôi Chấn Tử." "Cũng là sư đệ đồng môn của ta." Trong ánh mắt kinh ngạc của các tướng lĩnh Tây Kỳ, Dương Tiễn nhẹ giọng nói với mọi người.

Không ngờ, lời này vừa ra, càng khiến mọi người kinh ngạc đến mức hai mắt trừng lớn.

"Lôi Chấn Tử là sư đệ của Đại Tướng Quân sao?" "Vậy, sư tôn

của Đại Tướng Quân cũng là sư tôn của Lôi Chấn Tử sao?" "Không biết vị đại thần thông giả nào mới có thể bồi dưỡng ra hai vị như ngài!" "A!

Đại Tướng Quân, về sư môn của ngài, không biết vị cao nhân nào?" "Chẳng lẽ sư tôn của hai vị là Thánh Nhân?" "....." Các vị đại tướng Tây Kỳ nhao nhao mở miệng hỏi.

Cũng phát hiện ra, sau khi Dương Tiễn đến Tây Kỳ, thật sự chưa từng nhắc đến sư môn của mình.

Nay Lôi Chấn Tử xuất hiện, lại là lần đầu tiên y nhắc đến.

Khiến các đại tướng Tây Kỳ vô cùng tò mò.

Sư tôn của Dương Tiễn từ đâu đến?

Là tồn tại nào mới có thể dạy dỗ ra hai vị cường giả như vậy.

Dương Tiễn nghe vậy, lại im lặng không nói.

Bởi vì y cảm thấy mình không phải là một đệ tử chân chính của Lưu Nhĩ, không tiện trực tiếp nói ra tên Lưu Nhĩ.

Thấy Dương Tiễn trầm mặc.

Mọi người cũng nhao nhao biết điều mà im lặng.

Dù sao ai cũng là người trưởng thành, đã Dương Tiễn không nói, cũng không thể ép buộc Dương Tiễn nói ra sao?

Duy chỉ có các đệ tử Xiển Giáo vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Tiễn.

Cùng là đệ tử Xiển Giáo, họ ít nhiều cũng biết một số nội tình.

Về phần Lôi Chấn Tử.

Lúc này Lôi Chấn Tử hào tình vạn trượng đối đầu với các tướng lĩnh Triều Ca.

Y nghĩ, được đánh một trận thoải mái cũng là một điều tuyệt vời.

Bởi vậy, y mới khiêu khích các tướng lĩnh Triều Ca như vậy, bao gồm cả Thái Sư Văn Trọng.

Dưới sự khiêu khích kiêu căng như vậy.

Chương 480

Các tướng lĩnh Triều Ca tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

Vừa nãy Tân Hoàn Thiên Quân đã chết ngay trước mắt họ.

Ai nấy đều muốn báo thù cho y, hận không thể giết Lôi Chấn Tử trước rồi lột da xẻ thịt mới hả dạ.

Lúc này Lôi Chấn Tử lại kích động như vậy, tự nhiên đã dẫn tới sự phẫn nộ của mọi người.

“Hỗn trướng!

Thái Sư!

Dù thế nào ta cũng phải chém giết tên tặc tử này!” “Lão Thái Sư, hãy để ta báo thù cho Thiên Quân đi!” “Thái Sư!

Tên tặc tử này khiêu khích chúng ta như vậy, nếu không chém giết y!

Ta khó mà nuốt trôi cục tức này!” “Cầu Thái Sư thành toàn, dù có chết, lão tử cũng phải chém giết thằng nhóc này!” “Thái Sư!

Người hạ lệnh đi!” “.....” Các tướng lĩnh Triều Ca nhao nhao gầm lên thỉnh cầu Văn Trọng.

Bị Lôi Chấn Tử vũ nhục như vậy, khó mà giữ bình tĩnh được.

Từng người nhìn Lôi Chấn Tử như muốn phun ra lửa.

Dưới sự thỉnh cầu của các tướng lĩnh này, Thái Sư Văn Trọng lại trầm mặc không nói.

Lúc này, nhìn Lôi Chấn Tử trên không trung, trong đôi mắt đục ngầu nhưng sắc bén của y tràn đầy vẻ phức tạp.

Nhãn lực của y không hề kém, lại còn biết thuật chiêm bốc.

Bởi vậy trong lòng y biết, tu vi của Lôi Chấn Tử cường hãn vô cùng.

Cộng thêm đối phương có đôi cánh Phong Lôi, nếu ở trên không trung, thật sự rất khó để chém giết y!

Nếu ở trên mặt đất, thì tốt rồi!

Y không còn quản các tướng lĩnh kia thỉnh cầu thế nào nữa.

Trực tiếp gầm lên hạ lệnh: "Tất cả rút lui!" "Quân tử báo thù!

Mười năm chưa muộn!" "Tất cả lui về cho ta!" "Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!" Trên không Kỳ Sơn.

Thái sư Văn Trọng rống giận ra lệnh, rồi dẫn đầu xoay người hạ xuống Kỳ Sơn.

Nhìn xem, giao chiến trên không với Lôi Chấn Tử chắc chắn sẽ thiệt thòi.

Ngay cả Tân Hoàn Thiên Quân vốn thiện trường phi hành cũng bị Lôi Chấn Tử chém giết.

Các tướng lĩnh của họ không giỏi phi hành và tốc độ, sao có thể đối kháng với Lôi Chấn Tử?

Thay vì xông lên chết uổng, chi bằng trước hết rút lui.

Đợi thời cơ tốt nhất, sẽ báo thù cho Tân Hoàn Thiên Quân!

Sau khi hạ lệnh, các tướng lĩnh Triều Ca chỉ đành hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Chấn Tử một cái, cuối cùng vô cùng không cam tâm xoay người rút lui!

Trong chớp mắt, các tướng lĩnh Triều Ca đã rút vào trong Kỳ Sơn.

Hiển nhiên đã quyết định lấy Kỳ Sơn làm nơi phòng thủ.

Tiến có thể tấn công Tây Kỳ thành, lùi có thể thủ.

Phía sau lại có Triều Ca thành có thể vận chuyển vật tư.

Như vậy, Kỳ Sơn quả thực là một trận địa phòng thủ tốt.

Thấy Văn Trọng rút lui, Lôi Chấn Tử cũng không truy kích nữa.

Trong lòng hắn nóng lòng muốn gặp huynh đệ Bá Ấp Khảo.

Y ngừng truy đuổi, sải cánh bay thẳng về Tây Kỳ thành.

Bá Ấp Khảo thấy Lôi Chấn Tử đến, hai huynh đệ gặp nhau tự nhiên mừng rỡ vạn phần.

Lập tức bày yến tiệc, hoan nghênh Lôi Chấn Tử gia nhập.

Về phía đại quân Triều Ca.

Văn Thái sư bị đánh bại, quân doanh bị đẩy lùi khỏi biên giới Tây Kỳ, đóng trên Kỳ Sơn.

Trở về quân doanh trên Kỳ Sơn, nhìn Tây Kỳ thành mờ mịt dưới núi, Văn Thái sư thở dài: "Từ khi xuất binh đánh trận bao nhiêu năm nay, ta vẫn luôn chưa từng nản lòng.

Hôm nay, ta đã đánh mất cơ hội tốt, mất đi lương tướng, tiếp theo muốn công phá Tây Kỳ càng thêm khó khăn!" Văn Thái sư lòng đầy ưu phiền, một tay vuốt râu, vô cùng lo lắng.

Chương 481

Lúc đó, Thân Công Báo ở bên cạnh tiến lên nói: "Thái sư không cần lo lắng, phụ cận có Tam Sơn và Ngũ Sơn, có đạo giáo bằng hữu.

Ngã đi mời một hai người, đại sự tự nhiên có thể hoàn thành, tăng thêm chiến công cho chúng ta!" Nghe lời Thân Công Báo, Văn Trọng đại hỉ, nhanh chóng mời Thân Công Báo đi tìm kiếm giúp đỡ.

Dù sao lúc này trong đại quân Triều Ca đang thiếu cường nhân!

Thân Công Báo quả đúng là tai nạn chi tinh.

Y cưỡi một con hắc hổ đến Kim Úc Đảo ở Đông Hải, mời Tần Loan cùng Thập Thiên Quân hiệp trợ doanh trại Triều Ca.

Lại bày một đại trận bên ngoài Kỳ Sơn, tên là Thập Tuyệt Trận.

Văn Thái sư ở trong doanh trại nhìn đại trận, không khỏi cảm thấy, sương lạnh táp mặt, sát khí ngút trời, cuồng phong gào thét.

Có mấy chục loại hắc khí xông thẳng lên mây trời, bao phủ trướng bồng quân đội, khí thế kinh người!

Sau khi thấy biến hóa trên Kỳ Sơn, các tướng lĩnh Tây Kỳ đều biết tình huống này, cũng biết trong Triều Ca tất có cường giả.

Nhưng đối phương chưa ra tay, nên chưa biết cường giả là ai, có thực lực thế nào.

Song, lúc này trong quân Tây Kỳ đã có thêm Lôi Chấn Tử, nên cũng không sợ hãi.

Ngày thứ hai, Văn Trọng Thái sư dẫn chúng thuộc hạ rời đội hình, đến dưới Kỳ Sơn, gọi đại quân Tây Kỳ ra ứng chiến.

Về phía đại quân Triều Ca, xuất khỏi Kỳ Sơn, bày ra Thập Tuyệt

Đại Trận.

Ngay sau đó, Văn Trọng suất lĩnh Thập Thiên Quân, gọi đại quân Tây Kỳ ra ứng chiến.

Rất nhanh, trong Tây Kỳ bóng người lấp loé.

Chỉ thấy Bá Ấp Khảo dẫn Dương Tiễn, Khương Tử Nha, sau lưng là Lôi Chấn Tử, Kim Tra, Mộc Tra và những người khác xuất chiến.

Hai bên nhanh chóng đối mặt.

Chỉ thấy Văn Thái sư ngồi trên con độc giác thú màu đen, tay phải cầm một cây kim tiên.

Phía sau có mười đạo nhân, khí thế hung ác.

Mười đạo nhân này rất cổ quái, trên mặt có năm màu sắc, phân biệt là lục sắc, hoàng sắc, hồng sắc, bạch sắc và hồng sắc, tất cả đều cười hoa lộc.

Sau vài lần đối thoại và hỏi han, các tướng lĩnh Tây Kỳ mới nhận ra mười đạo nhân kia chính là Thập Thiên Quân của Tiệt Giáo.

Phải biết rằng, Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo rất giỏi về trận pháp chi đạo.

Do đó, dưới sự truyền thụ, đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên hiểu được trận pháp chi đạo.

Nếu có thiên phú về phương diện này, càng được Thông Thiên bồi dưỡng.

Trong đó, Thập Đại Thiên Quân lại càng thiện trường Thập Tuyệt Đại Trận.

Sau khi hiểu rõ đối phương là Thập Đại Thiên Quân Tiệt Giáo, hai bên lại bắt đầu một trận khẩu chiến.

Cuối cùng, Thập Thiên Quân nhịn không được ra tay!

Sau một lúc, họ lấy ra mười tấm mộc bài.

Tấm thứ nhất viết "Thiên Tuyệt Trận", tấm thứ hai viết "Địa Tuyệt Trận", tấm thứ ba viết "Phong Tuyệt Trận", tấm thứ tư viết "Băng Tuyệt Trận", tấm thứ năm viết "Kim Tuyệt Trận", tấm thứ sáu viết "Huyết Tuyệt Trận", tấm thứ bảy viết "Hỏa Tuyệt Trận", tấm thứ tám viết "Thủy Tuyệt Trận", tấm thứ chín viết "Thổ Tuyệt Trận", tấm thứ mười viết "Hồn Tuyệt Trận".

Mười tấm mộc bài vừa xuất hiện, lực lượng trận pháp tức thì lan tỏa.

Mười loại khí tức khủng bố xông thẳng lên trời, che phủ cả đất trời!

Nhìn trận thế này, các tướng lĩnh Tây Kỳ chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Nhưng không chịu khuất phục đối phương, từng người giả vờ không hề sợ hãi.

Duy chỉ có Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử không hề hoảng sợ.

Tuy rằng không giỏi về trận pháp đại đạo, nhưng theo Lưu Nhĩ lâu như vậy, cũng có chút hiểu biết về trận pháp.

Lúc này Khương Tử Nha đi đầu lên tiếng, chỉ thấy y mở miệng nói: "Thập Tuyệt Đại Trận không như thế, theo ta thấy chưa đủ viên mãn, ta hoàn toàn không có dục vọng muốn phá trận.

Đợi đến khi hoàn thành, Tây Kỳ ta sẽ đánh bại đại trận này." Nói xong, Khương Tử Nha không nói thêm lời nào, trực tiếp xoay người quay về Tây Kỳ thành.

Bá Ấp Khảo, Dương Tiễn và những người khác thấy vậy, đều

hiểu ý Khương Tử Nha.

Vả lại lời Khương Tử Nha đã nói ra rồi, cũng không nói thêm gì nữa, lần lượt xoay người rời đi.

Do đó, trận chiến vốn định đại chiến, cứ thế bị Khương Tử Nha dùng kế hoãn binh, lại một lần nữa đình chỉ.

Văn Trọng và những người khác thấy Khương Tử Nha mặt dày như vậy, tức đến mức mặt mày đen sạm.

Nhưng đại trận đã lập xuống, lẽ nào không thể đi tấn công Tây Kỳ thành ư?

Chương 482

Vậy đại trận này có tác dụng gì?

Bởi vậy, trận chiến cứ thế kết thúc một cách qua loa.

Nhân giới Hồng Hoang.

Sau khi Khương Tử Nha lại dùng kế hoãn binh, rút về Tây Kỳ thành, Văn Trọng Thái sư và những người trong đại quân Triều Ca cũng đành lần lượt rút về sau Kỳ Sơn.

Dù sao, Thập Tuyệt Đại Trận đã bày ra, lại không thể di chuyển ra ngoài Tây Kỳ thành, đương nhiên tiếp tục ở trạng thái phòng thủ thì tốt hơn.

Văn Trọng cho rằng, cứ kéo dài như vậy, Tây Kỳ chắc chắn sẽ sốt ruột hơn bên mình.

Vả lại, hiện giờ lương thực trong đại quân Triều Ca không đủ dùng, nên lúc này chờ Triều Ca thành vận chuyển lương thực đến mới là việc cấp bách.

Cũng chính vì vậy, trận chiến vốn định đại chiến đã kết thúc sớm.

Mà Văn Trọng Thái sư cũng cảm thấy như vậy không tệ.

Kế hoãn binh của Khương Tử Nha càng khiến Thập Tuyệt Đại Trận thêm hoàn mỹ hơn một chút.

Đến lúc đó, xem thử Khương Tử Nha làm sao công phá đại trận này.

Trở về quân doanh Triều Ca, Văn Trọng triệu tập tất cả tướng lĩnh Triều Ca đến thương nghị quân tình.

Sau một hồi đàm luận, Diêu Bân trong Thập Thiên Quân đột nhiên

lộ vẻ ác độc.

Chỉ thấy y nói với Văn Trọng: "Thái sư, ta có một kế này không biết có thể dùng được không." Văn Trọng Thái sư nghe vậy, lập tức bảo y nói ra kế mưu.

Diêu Bân cười âm hiểm nói: "Hôm nay ta xem Khương Tử Nha kia tu vi không quá cao, nếu ta dùng đạo thuật, có khả năng sẽ xử tử y từ vạn dặm xa!

Chỉ cần y chết, trong Tây Kỳ hẳn sẽ không còn đại tướng nào có thể đối kháng với ta nữa chứ!" Diêu Bân nói xong, mặt mày đầy vẻ quỷ dị.

Y biết đạo thuật của mình lợi hại đến mức nào, Khương Tử Nha kia chắc chắn không thể chống cự.

Văn Trọng nghe lời Diêu Bân xong thì mừng rỡ khôn xiết!

Nếu thật sự có thể dùng đạo thuật xử tử Khương Tử Nha từ vạn dặm xa, vậy thì đỡ lo biết bao!

Phải biết rằng, Khương Tử Nha ở Tây Kỳ có tác dụng rất lớn!

Trước đây để chém giết Khương Tử Nha đã hao phí rất nhiều công sức.

Kết quả bị Khương Tử Nha đào thoát rồi.

Nếu Diêu Bân thật sự có thể chém giết Khương Tử Nha, vậy thì đúng là đại hỉ sự!

Dù Khương Tử Nha chết rồi, Tây Kỳ có Bá Ấp Khảo, Dương Tiễn và những người khác, nhưng thì sao chứ?

Giết được một người là giết được một người!

Các tướng lĩnh nghe Diêu Bân có đạo thuật này, cũng không khỏi liên tục kinh hỉ.

Dù sao phe Diêu Bân có đạo thuật này, vậy còn lo gì không thể giết được đại tướng Tây Kỳ? "Thiên Quân lại có đạo thuật thần diệu như vậy!" "Thiên Quân thủ đoạn cao cường!

Chúng ta vô cùng kính phục!" "Nếu thật sự có thể xử tử Khương Tử Nha, đó là một đại hỉ sự!" "Chúng ta sớm đã muốn chém giết Khương Tử Nha, nhưng tiếc là tên kia khí vận phi phàm!" "Thuật này có thể chém giết Khương Tử Nha, vậy nhất định có thể chém giết Lôi Chấn Tử, Dương Tiễn chứ?" "Ha ha!

Đến lúc đó nhất loạt chém giết!

Há chẳng phải sung sướng sao?" "..." Các đại tướng Triều Ca liên tục kinh hỉ hô hào.

Diêu Bân nghe lời nói đó xong lại lắc đầu nói: "Khương Tử Nha đạo thuật nông cạn, chỉ có kế mưu không ít.

Nhưng Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử tu vi lại không hề nông cạn." "Khương Tử Nha thiên phú không đủ, tu vi còn nông cạn, có thể dùng đạo thuật xử tử.

Nhưng Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử lại tu vi bất phàm.

Hôm nay vừa gặp, ngay cả ngô cũng không thể cảm ứng được tu vi cụ thể của họ." "..." Diêu Bân nói với mọi người.

Y trực tiếp dập tắt ý định ban đầu của các tướng lĩnh muốn Diêu Bân dùng đạo thuật xử tử Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử.

Mà cũng không nhiều lời.

Dù sao có thể chém giết Khương Tử Nha cũng đã là chuyện tuyệt vời.

Còn Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử, đợi lúc khác rồi chém giết vậy.

Sau khi Văn Trọng hạ lệnh, Diêu Bân lập tức lĩnh mệnh, bắt đầu

bố trí trận pháp cần thiết cho đạo thuật.

Chỉ thấy y ở trong Thập Tuyệt Trận đã bố trí từ trước, lập một án đài bên trong Hồn Tuyệt Trận.

Ngay sau đó, y lại lấy từ trong lòng ra một đạo thảo nhân có hình dạng cực kỳ giống Khương Tử Nha.

Chương 483

Chỉ thấy trên đạo thảo nhân, viết tên Khương Tử Nha và sinh thần bát tự.

Y lại lấy ra một cây bút lông, dùng máu dị thú bắt đầu viết phù văn lên đạo thảo nhân.

Rất nhanh, từng đạo phù văn huyền diệu vô cùng, tản ra huyết quang xuất hiện trên đạo thảo nhân.

Công việc của Diêu Bân vẫn chưa xong.

Y đặt đạo thảo nhân lên án đài, rồi đốt ba ngọn đèn trên án đài.

Chỉ thấy trên ba ngọn đèn khắc ba chữ "Tinh Khí Thần".

Lại có khí tức huyền diệu từ trong đèn tỏa ra.

Ba ngọn đèn vừa được đốt, có ba đạo hỏa quang bay ra, rơi xuống đầu đạo thảo nhân.

Điều khiến mọi người lấy làm kỳ lạ là, hỏa hoa rơi trên đạo thảo nhân mà không có dấu hiệu bốc cháy.

Như thể đạo thảo nhân đã cách biệt với lửa vậy.

Ngay sau đó, Diêu Bân lại lấy ra mười ngọn đèn.

Chỉ thấy ba ngọn đèn tượng trưng cho Tam Hồn được y đốt lên, lại có ba đoàn hỏa quang rơi xuống bụng đạo thảo nhân.

Bảy ngọn đèn tượng trưng cho Thất Phách được đốt lên, lại có bảy đoàn hỏa quang rơi xuống chân đạo thảo nhân.

Đốt xong các ngọn đèn này, Diêu Bân cuối cùng không đốt đèn nữa.

Y cầm mộc kiếm, chân đạp Thất Tinh Bộ, miệng niệm những câu chú khác nhau.

Sau đó y lấy các chỉ phù trên án đài, rải vào giữa không trung.

Rồi y lại vô cùng thành kính quỳ bái mặt trời trên không.

Mỗi ngày tế bái ba lần.

Liên tục tế bái ba ngày.

Đến đây mới thu công, báo cho mọi người biết thi pháp đã thành công.

Khương Tử Nha lúc này nhất định điên điên khùng khùng, tinh thần thất thường, cứ như vậy thì chắc chắn đại nạn không lâu nữa.

Mọi người đại hỉ, lần lượt phái trinh sát binh hướng về Tây Kỳ thành.

Sai họ quan sát Tây Kỳ thành, xem có biến cố gì không.

Cùng lúc đó, tại phủ tướng quân Tây Kỳ thành, Khương Tử Nha bắt đầu cảm thấy thân thể có chút kỳ quái.

Chỉ thấy tinh thần y vô cùng phiền não, hoàn toàn không thể an ổn chìm vào giấc ngủ.

Mỗi khi ngủ, y lại cảm thấy mình ở trong bóng tối.

Ba ngày sau đó, y vô cùng lo lắng, tướng mạo tiều tụy.

Lại qua bảy tám ngày, Diêu Bân ở bên Kỳ Sơn tiếp tục tế bái.

Y đã trực tiếp đoạt đi một hồn hai phách của Khương Tử Nha.

Sau khi Diêu Bân thi pháp, vừa vặn qua bảy ngày.

Khương Tử Nha hoàn toàn mất ngủ.

Chỉ thấy hai mắt y đầy tơ máu, sắc mặt trắng bệch vô cùng, hoàn toàn không thể quản lý bất kỳ quân vụ nào.

Các đại tướng Tây Kỳ thành đều vô cùng kinh ngạc, không biết rốt cuộc vì sao lại như vậy, vô cùng lo lắng.

Lúc mọi người trong Tây Kỳ thành đều lo lắng cho bệnh tình của Khương Tử Nha, có người báo cáo, bên ngoài thành có người cầu kiến!

Mọi người đều cảm thấy quái dị, lần lượt hỏi là ai.

Thông tấn binh báo cáo, người đó tự xưng là đệ tử Xiển Giáo, Xích Tinh Tử.

Các đệ tử Xiển Giáo có mặt nghe vậy, lập tức kinh hỉ nói với Bá Ấp Khảo, Xích Tinh Tử là sư bá của họ.

Mau mau mời vào, đoán chừng đối phương đến vì bệnh tình của Khương Tử Nha.

Bá Ấp Khảo nghe vậy, liền đồng ý cho Xích Tinh Tử vào.

Nhanh chóng, Xích Tinh Tử đã đến phủ tướng quân Tây Kỳ thành, nói cho mọi người biết lý do Khương Tử Nha ra nông nỗi này là vì đã mất đi một hồn hai phách.

Lần trước y đến, chính là vì hồn phách bị đoạt của Khương Tử Nha đã được cứu.

Lần này y đến, chính là muốn trả lại hồn phách cho Khương Tử Nha.

Chương 484

Bằng không cứ thế này, Khương Tử Nha chắc chắn sẽ tinh thần thất thường mà chết.

Bá Ấp Khảo nghe vậy đại kinh thất sắc, lập tức thỉnh cầu Xích Tinh Tử cứu giúp Khương Tử Nha.

Xích Tinh Tử ngôn đạo sư điệt của mình tự nhiên sẽ cứu giúp, nhưng cần phải lập trận pháp tương tự để đối kháng với đối phương.

Bá Ấp Khảo nghe Xích Tinh Tử yêu cầu, lập tức gọi người giúp Xích Tinh Tử đối kháng Diêu Bân.

Đợi đến nửa đêm canh ba, Xích Tinh Tử chỉnh sửa y phục.

Nhanh chóng ra khỏi thành, đến ngoài Thập Tuyệt Trận.

Lập tức thấy mây đen dày đặc che kín bầu trời, lại có âm phong thổi, bi phong se sắt.

Trong trận pháp dường như có vô số quỷ hồn đang gào thét, âm thanh vô cùng chói tai.

Xích Tinh Tử vừa nhìn đã biết trận pháp này vô cùng ác độc.

Y không khỏi tế ra hai đóa bạch liên hoa để bảo vệ thân thể.

Bảo vật do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế, vừa hay dùng để khắc chế vật tối tăm.

Chỉ thấy y chân đạp bạch liên hoa, lững lờ bay lên không trung, bắt đầu thi triển đạo pháp của mình.

Bay lên giữa không trung, y phát hiện chỗ lợi hại của trận pháp này vượt xa tưởng tượng của mình.

Chỉ thấy đại trận này trực tiếp bao phủ toàn bộ Kỳ Sơn, hung ác

vô cùng, nhìn như một cự thú viễn cổ.

Lúc đó y cũng phát hiện Diêu Bân trong trận pháp, đang đứng sau án đài, tay cầm mộc kiếm đang tế bái.

Lại có một đạo thảo nhân lơ lửng trên án đài.

Mười mấy ngọn đèn đang cháy, như câu hồn vậy không ngừng lấp lóe, tản ra khí tức khủng bố.

Lập tức, Xích Tinh Tử biết người thi pháp chính là Diêu Bân, không khỏi đại nộ.

Thấy Diêu Bân tiếp tục đoạt hồn phách Khương Tử Nha, y lập tức ổn định hồn phách Khương Tử Nha, không cho nó phiêu nhập vào trận pháp.

Ngay sau đó y mắng lớn Diêu Bân: "Đồ vô sỉ!

Dám dùng đạo pháp đoạt hồn phách sư điệt ta!" Mà Diêu Bân nhìn thấy y xong, biết y đang giở trò, khiến hồn phách Khương Tử Nha không thể đoạt, cũng đại nộ!

Nhân giới.

Về phía Diêu Bân.

Khi thấy Xích Tinh Tử xuất hiện, ngăn cản việc đoạt hồn phách Khương Tử Nha, Diêu Bân không khỏi đại nộ.

Mạng Khương Tử Nha y đã định đoạt, ai cũng không cứu được!

Dưới cơn thịnh nộ tột độ, chỉ thấy Diêu Bân trực tiếp tế ra một cái hắc hồ lô.

Giây tiếp theo, hắc sa phủ kín đất trời từ trong hắc hồ lô phun ra, tuôn trào về phía Xích Tinh Tử!

Xích Tinh Tử thấy sát khí cuồn cuộn trong hắc sa, trong lòng biết

hắc sa lợi hại, tự nhiên không dám dừng lại, lập tức thi pháp bỏ chạy, hướng về Tây Kỳ thành.

Sau khi về đến Tây Kỳ thành, Xích Tinh Tử càng thêm tức giận.

Nhưng y cũng biết hắc hồ lô của Diêu Bân vô cùng lợi hại, trận pháp tạo nghệ cũng rất cao minh.

Sát khí trong Thập Tuyệt Trận hoàn toàn không thể chống cự.

Đơn độc dựa vào bản thân thì hoàn toàn không thể địch lại Diêu Bân.

Nhanh chóng, y kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra cho các đại tướng trong Tây Kỳ thành.

Mọi người đều kinh ngạc, nhìn Khương Tử Nha thân thể càng lúc càng tệ thì bắt đầu hoảng loạn.

Lúc này Xích Tinh Tử cũng nói với mọi người rằng mình không thể chống lại Diêu Bân, muốn cứu Khương Tử Nha thì phải quay về Côn Luân Sơn cầu cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Xích Tinh Tử vừa nói, mọi người đều hiểu, lập tức bảo y đi cầu cứu, bằng không thì không biết Khương Tử Nha còn sống được bao lâu.

Nhanh chóng Xích Tinh Tử cáo biệt mọi người, thi triển thần thông, hướng về Côn Luân Sơn.

Không lâu sau, y đã ở bên ngoài Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn.

Nhưng y không có cơ hội gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy Bạch Hạc Tiên Đồng đi ra gặp trước.

Rồi được cáo tri, tất cả mọi chuyện xảy ra ở nhân gian lão gia đều đã biết.

Muốn phá Thập Tuyệt Trận phải đi tìm bảo vật trấn cung của Sư

Bá Lão Tử Thánh Nhân.

Xích Tinh Tử nghe vậy, không hề do dự, lại một lần nữa thi triển thần thông hướng về Đại La Thiên, nhanh chóng đến Bát Cảnh Cung.

Chương 485

Bát Cảnh Cung chính là đạo tràng của Sư Bá Lão Tử Thánh Nhân.

Chỉ thấy trong Bát Cảnh Cung có tám cảnh kỳ lạ.

Kỳ dị phi phàm, tiên thảo mọc um tùm, tiên vụ lượn lờ, lại có vô số kỳ trân quái thú tùy ý có thể thấy, tiên cảnh liên miên, khiến người ta kinh thán.

Sau khi đến Bát Cảnh Cung, Xích Tinh Tử cầu kiến Lão Tử.

Nhanh chóng, dưới sự dẫn dắt của tiên hạc, y đã đến trước mặt Lão Tử Thánh Nhân.

Không đợi y nói, Lão Tử Thánh Nhân đã nhìn ra ý định của y.

Là một Thánh Nhân, chỉ cần một cái nhìn đã biết tất cả mọi chuyện xảy ra ở nhân giới, tự nhiên biết Xích Tinh Tử đến vì điều gì.

Đối phương chính là đến mượn chí bảo.

Nhưng nể mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, y cũng không từ chối.

Trực tiếp sai tiên đồng đi lấy bảo vật của mình ra.

Nhanh chóng, một bức Thái Cực Đồ đã được tiên đồng mang ra.

Lão Tử Thánh Nhân ra lệnh tiên đồng đưa Thái Cực Đồ cho Xích Tinh Tử, rồi nói với Xích Tinh Tử: "Có bảo vật này, con liền có thể độ sát kiếp, phá Thập Tuyệt Trận kia." Xích Tinh Tử nhìn Thái Cực Đồ trong tay, trong lòng vô cùng kích động.

Dù sao đó cũng là Tiên Thiên Chí Bảo nổi danh lừng lẫy trong thế giới Hồng Hoang.

Hiện giờ lại ở trong tay mình, tuy rằng chỉ mượn một lúc, nhưng cũng khiến y vô cùng kích động.

Trong Bát Cảnh Cung Đại La Thiên.

Xích Tinh Tử cầm Thái Cực Đồ trong tay, kích động không thôi.

Đương nhiên y cũng biết lúc này không phải là lúc kích động.

Xích Tinh Tử cầm Thái Cực Đồ, kính cẩn quỳ bái Lão Tử Thánh Nhân, sau đó xoay người rời đi, hướng về nhân giới.

Y biết Khương Tử Nha không thể kiên trì được bao lâu, lúc này mỗi một phút một giây đều có khả năng khiến Khương Tử Nha bỏ mạng.

Nhanh chóng Xích Tinh Tử trở về Tây Kỳ.

Lúc đó là nửa đêm canh ba.

Y trở về thành, nói với mọi người rằng đã có được chí bảo của Nhân Giáo.

Biết cách đối kháng Diêu Bân, mọi người đại hỉ, cầu y mau mau cứu giúp Khương Tử Nha.

Xích Tinh Tử không chút do dự liền rời khỏi thành, nhanh chóng đến Thập Tuyệt Trận.

Y lại một lần nữa tế ra hai đóa bạch liên hoa, lơ lửng giữa không trung, bảo vệ thân thể mình.

Sau khi bay giữa không trung, nhìn xuống, lập tức thấy Diêu Bân vẫn đang ở trong Thập Tuyệt Trận tế bái trời đất, tiếp tục đoạt hồn phách Khương Tử Nha.

Xích Tinh Tử không khỏi đại nộ, cho rằng đối phương thực sự quá độc ác.

Bởi vậy y không hề chần chừ, trực tiếp tế ra Thái Cực Đồ vừa lấy được từ Lão Tử Thánh Nhân, đánh thẳng xuống Thập Tuyệt Trận phía dưới.

Phải biết rằng Thái Cực Đồ là do Bàn Cổ Đại Thần khi khai thiên tích địa đã dùng Khai Thiên Phủ mà hóa thành, có thể định trụ địa thủy hỏa phong, là Tiên Thiên Chí Bảo, lại còn là Trấn Vận Chi Bảo của Nhân Giáo.

Sau khi tế ra Thái Cực Đồ, chỉ thấy Thái Cực Đồ truyền ra một cỗ ba động, giây tiếp theo biến hóa vạn thiên, trực tiếp hóa thành một tòa kim kiều khổng lồ, tản ra vạn trượng kim quang, chiếu rọi vạn dặm đại địa.

Trong khoảnh khắc, tòa kim kiều này rơi xuống, đánh thẳng vào Thập Tuyệt Trận.

Xích Tinh Tử bám sát theo sau, ẩn mình sau kim kiều, nhanh chóng vào trong Thập Tuyệt Trận, không hề do dự, trực tiếp lấy đạo thảo nhân trên án đài, xoay người rời đi.

Diêu Bân lúc đầu thấy Thái Cực Đồ trên trời giáng xuống, nhất thời ngây người.

Thấy Xích Tinh Tử lấy đi đạo thảo nhân xong, càng thêm tức giận.

Y vội vàng phản ứng, lại một lần nữa tế ra hắc sắc hồ lô, giây tiếp theo hắc sa phủ kín đất trời lại xuất hiện, tuôn trào về phía Xích Tinh Tử!

Sát khí ngút trời!

Các loại âm thanh quỷ khóc sói gào tức thì xuất hiện.

Xích Tinh Tử lúc này vừa mới xoay người, liền phát giác dị tượng phía sau, lập tức dùng Thái Cực Đồ chống đỡ.

Không ngờ, đạo hạnh của y có phần yếu hơn Diêu Bân, Thái Cực Đồ vừa chống đỡ, Xích Tinh Tử cảm thấy tay phải đau nhói, không khỏi buông lỏng!

Trong lúc kinh hoảng, Thái Cực Đồ lại rơi vào trong Thập Tuyệt Trận, bị Diêu Bân lấy được.

Xích Tinh Tử không khỏi đại nộ, muốn quay lại đoạt Thái Cực Đồ, phải biết rằng đó là vật Lão Tử Thánh Nhân cho mượn a.

Nếu làm mất, thì biết ăn nói sao với Lão Tử Thánh Nhân?

Chương 486

Nhưng khi quay lại, hắc sa phủ kín đất trời trực tiếp chặn đứng phía trước y, dày đặc không kẽ hở, hoàn toàn không thể lần nữa tiến vào Thập Tuyệt Trận.

Xích Tinh Tử tức đến mức suýt thổ huyết, nhưng biết không thể nán lại nữa, bằng không e rằng sẽ bỏ mạng tại đây.

Y chỉ đành cầm lấy đạo thảo nhân, đằng vân giá vũ rời đi.

Trên đường quay về, y hận không thể tự vả mình hai cái.

Tuy đã lấy được đạo thảo nhân về, nhưng Thái Cực Đồ lại làm mất rồi.

Tiếp theo đây biết ăn nói sao với Đại Sư Bá Lão Tử Thánh Nhân đây!

Nhân giới Hồng Hoang.

Sau khi lấy được đạo thảo nhân đi, Xích Tinh Tử trên đường trở về Tây Kỳ thành, tức đến mức suýt thổ huyết.

Phải biết rằng y đã làm mất Thái Cực Đồ của sư bá, sau này phải ăn nói sao với Lão Tử Thánh Nhân đây.

Lần này Thái Cực Đồ là do sư tôn đích thân ra mặt mới mượn được.

Bây giờ lại bị Diêu Bân đoạt mất, sau này làm sao đoạt lại đây?

Lại có Thập Tuyệt Đại Trận cường đại vô cùng, hoàn toàn không thể công phá a!

Tiếp theo phải làm sao bây giờ!

Với tâm trạng bi phẫn như vậy, y liên tục thất thần trên đường

quay về.

May mắn thay phía sau không có truy binh nào đuổi giết, nếu không, với trạng thái lúc này, y nhất định không thể chống đỡ nổi.

Sau khi trở về Tây Kỳ thành, y trước tiên chỉnh đốn y phục, không để trông quá tềnh toàng, rồi vào phủ tướng quân.

Chưa kịp nói rõ tình hình cụ thể với mọi người, y đã đặt đạo thảo nhân trước giường Khương Tử Nha, lại lấy ra hồ lô thu hồn phách Khương Tử Nha.

Lúc này mọi người vô cùng lo lắng an nguy của Khương Tử Nha, nên cũng không hỏi Xích Tinh Tử tình hình cụ thể ra sao.

Nhìn sắc mặt khó coi của Xích Tinh Tử, trong lòng họ cũng có phần đoán được.

Lúc đó, Xích Tinh Tử tiếp tục công việc của mình.

Chỉ thấy trên người y dũng xuất một cỗ pháp lực ba động, rót vào hồ lô trong tay.

Nhanh chóng, một cỗ khí tức thuộc về Khương Tử Nha từ trong hồ lô phun ra, sau đó y nhấc tay phải lên, gõ vào hồ lô mấy cái.

Chỉ thấy hồ lô lay động.

Giây tiếp theo, hồn phách Khương Tử Nha liền từ miệng hồ lô bay ra, hóa thành lưu quang, lạc nhập vào trong thân thể Khương Tử Nha.

Làm xong bước này, Xích Tinh Tử mới thu lại công việc trên tay, gật đầu với mọi người, nhưng sắc mặt vẫn khó coi.

Y không nói rõ cụ thể với mọi người chuyện gì đã xảy ra, thấy thần sắc y tồi tệ như vậy, mọi người cũng không mở miệng hỏi.

Từng người bắt đầu chú ý đến Khương Tử Nha, xem tình trạng cụ thể thế nào.

Rất nhanh, Khương Tử Nha bắt đầu chuyển biến tốt, chỉ thấy y khẽ mở hai mắt nhìn mọi người, thần sắc tuy có chút hoảng hốt, nhưng cuối cùng cũng đã tỉnh táo.

Khi mọi người nói cho y biết tất cả đều nhờ Xích Tinh Tử ra tay, Khương Tử Nha lập tức bái tạ Xích Tinh Tử.

Lúc này Xích Tinh Tử nào có tâm tình khách khí với Khương Tử Nha, y chỉ khuyên Khương Tử Nha hãy điều dưỡng thân thể cho tốt, rồi xoay người sang một bên bắt đầu suy nghĩ làm sao để đoạt lại Thái Cực Đồ.

Rất nhanh, mấy ngày trôi qua.

Trong mấy ngày đó, dưới sự giúp đỡ của các tướng lĩnh, thân thể Khương Tử Nha cuối cùng ngày càng tốt, cuối cùng đã hồi phục bình thường.

Y không hề chần chừ, trước tiên cảm tạ sự chiếu cố của các tướng lĩnh Tây Kỳ, sau đó cùng mọi người bắt đầu thương lượng làm sao để công phá đại quân Triều Ca.

Dù sao đã nằm lâu như vậy, quân cơ thực sự không thể chậm trễ.

Cũng lúc đó, bên ngoài cổng lại có một thông tấn binh vào báo cáo, nói bên ngoài thành có một vị đạo nhân cầu kiến, là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, Hoàng Long Chân Nhân.

Mọi người nghe vậy đại hỉ.

Lại có đệ tử Xiển Giáo đến, lập tức cho người mời Hoàng Long Chân Nhân vào.

Nhân giới Hồng Hoang.

Biết Hoàng Long Chân Nhân đến ngoài thành, Khương Tử Nha lập tức cho người đi mời y vào.

Nhanh chóng Hoàng Long Chân Nhân dưới sự dẫn dắt của thông tấn binh đã đến phủ tướng quân, trước tiên hành lễ với mọi người, nói cho mọi người biết nguyên nhân y đến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Xích Tinh Tử không thể đối kháng Diêu Bân, không thể công phá Thập Tuyệt Trận, nên đã bảo các sư huynh đệ xuống phàm, trước tiên giúp đỡ Khương Tử Nha.

Mọi người vừa nghe lập tức đại hỉ, hiện giờ trong đại quân Triều Ca có Thập Đại Thiên Quân, lại không công phá được Thập Tuyệt Đại Trận, nếu có nhiều đệ tử Xiển Giáo đến, tự nhiên là tốt.

Chương 487

Xích Tinh Tử nghe vậy thì vừa mừng vừa buồn.

Mừng vì có nhiều sư huynh đệ giúp đỡ, cũng có thể sớm đoạt lại Thái Cực Đồ.

Buồn vì đã mất mặt.

Đương nhiên, trước đại sự, thể diện cũng chẳng ích gì.

Đoạt lại Thái Cực Đồ mới là quan trọng!

Bá Ấp Khảo nghe xong, cũng lập tức cho người xây dựng một đại điện mới trong Tây Kỳ thành, dùng để chiêu đãi các đệ tử Xiển Giáo sắp đến.

Đại điện mới vừa xây xong, thiên tế tức thì xuất hiện dị tượng, chỉ thấy đông đảo đệ tử Xiển Giáo lần lượt xuất hiện.

Ngày thường, các đệ tử Xiển Giáo này đều tu hành trong các động phủ khắp Hồng Hoang, chỉ khi có đại sự mới tụ tập, nay lần lượt hạ phàm, quả là ít thấy.

Cũng là do dưới hiệu lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, họ mới lần lượt hạ sơn giúp đỡ Khương Tử Nha.

Chỉ thấy trong số những người này có Quảng Thành Tử ở Đào Nguyên Động Cửu Tiên Sơn, Văn Thù Đạo Nhân ở Vân Tiêu Động Ngũ Long Sơn, Đạo Hạnh Chân Nhân ở Ngọc Ốc Động Kim Đình Sơn, Cụ Lưu Tôn ở Phi Vân Động Giáp Long Sơn, Linh Bảo Đạo Nhân ở Nguyên Dương Động Không Động Nhượng, Phổ Hiền Chân Nhân ở Bạch Hạc Động Cửu Cung Sơn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở Kim Hà Động Ngọc Tuyền Sơn, Thanh Hư Chân Quân ở Tử Dương Động Thanh Phong Sơn, Từ Hàng Chân Nhân ở Triều Âm Động Lạc Già

Sơn.

Cộng thêm Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử, chính là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên tụ tập tại đây.

Lúc này vẫn chưa xong, chỉ thấy thiên tế đột nhiên xuất hiện một cỗ tiên phong cổ kính, hương vị kỳ dị tản ra.

Chỉ thấy một đạo nhân cưỡi một con tiên lộc bay đến.

Mọi người đều kinh hãi, bởi vì người đến chính là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Mọi người đều hành đại lễ, nghênh tiếp Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Dù sao vị này trong Xiển Giáo, trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, chính là người có thực lực cao cường nhất.

Thân phận của y lại là Phó Giáo Chủ, cao hơn một bối phận.

Nhiên Đăng Đạo Nhân mỉm cười gật đầu chào hỏi các đệ tử Xiển Giáo.

Y bảo mọi người không cần đa lễ, rồi cùng mọi người ngồi vào đại điện mới xây, lần lượt an tọa.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu thương nghị. "Chư vị, không biết Thập Tuyệt Đại Trận do ai bố trí?" "Uy lực đại trận thế nào?" "Đã từng đi công phá chưa?" Nhiên Đăng Đạo Nhân đi đầu lên tiếng hỏi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều nhìn nhau, không khỏi im lặng.

Ánh mắt lại hướng về Xích Tinh Tử.

Ý tứ hiển nhiên là, mấy lần đi Thập Tuyệt Đại Trận đều là Xích Tinh Tử đi. "Đại trận phi phàm, có Thập Đại Pháp Tắc, do Diêu Bân chủ trì." "Y lại còn có một hắc hồ lô, bên trong chứa hắc sa, sát khí ngút trời, cường đại vô cùng." Dưới sự chú ý của mọi người, Xích

Tinh Tử lần lượt thuật lại những gì mình biết. "Đại quân Triều Ca cố thủ trong Kỳ Sơn." "Lại có Thập Đại Thiên Quân Tiệt Giáo bày Thập Tuyệt Đại Trận bên ngoài Kỳ Sơn." "Họ muốn cố thủ Kỳ Sơn, chờ Triều Ca vận chuyển vật tư, rồi thừa cơ công đánh Tây Kỳ thành." "Hiện giờ, người trấn thủ Thập Tuyệt Trận, chính là Diêu Bân." "Y đạo hạnh cao thâm, hiểu tà thuật, lại có một hắc hồ lô, kỳ trung trang hữu hắc sa, hắc sa nhất xuất, phô thiên cái địa, sát khí trùng thiên!" "Ngay cả Thái Cực Đồ của ta, cũng bị Diêu Bân đoạt mất." "May mắn thay ta may mắn thoát chết, đoạt được đạo thảo nhân, mới cứu được tính mạng Khương Tử Nha." "..." Trong đại điện mới xây của Tây Kỳ.

Đối mặt với Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên và các tướng lĩnh Tây Kỳ, Xích Tinh Tử chậm rãi thuật lại chuyện đã xảy ra ở Thập Tuyệt Trận. "Gì?

Diêu Bân lại có thần uy như vậy?" "Vạn vạn không ngờ a!

Thái Cực Đồ mà cũng bị đoạt mất!" "Xem ra người này thật sự tu hành tà thuật!" "Hừ!

Từ vạn dặm xa đoạt hồn phách Khương Tử Nha, khó trách thủ đoạn cao thâm!" "May mắn thay, Thái Cực Đồ là của sư bá, y không thể luyện hóa được." "Khó khăn rồi, lẽ nào phải mang nó đến cho sư thúc ta ư?" "Hừ!

Hiện giờ có Thập Nhị Kim Tiên ta ở đây, Thập Tuyệt Trận còn gì mà khó khăn?" "Đúng vậy!

Cứ xông lên, ngô không tin Thập Tuyệt Trận có thể chịu đựng được hợp kích của nhiều người như vậy!" "Sư huynh sở ngôn hữu lý, ta tán thành!" "..." Các vị Thập Nhị Kim Tiên nghe xong lời Xích Tinh Tử, lần lượt lên tiếng đáp lời.

Hơn nữa, tà thuật tà thuật, vĩnh viễn không thể leo lên được đài diện!

Chỉ cần hợp kích, Thập Tuyệt Đại Trận cũng phải nát bươm!

Lần này nhất định phải trực tiếp phá tan Thập Tuyệt Đại Trận, chém giết Thập Đại Thiên Quân, mới xứng đáng với Thập Nhị Kim Tiên ra tay.

Lúc đó, Khương Tử Nha lên tiếng.

Chỉ thấy y đi đến trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân, hành đại lễ nói: "Chúng ngô xin lấy lão sư làm thủ lĩnh, đệ tử cầu lão sư chỉ giáo." Trong số các đệ tử Xiển Giáo có mặt, duy chỉ có Nhiên Đăng là Phó Giáo Chủ.

Ngày thường y cũng đại diện Nguyên Thủy Thiên Tôn giáo đạo các đệ tử Xiển Giáo này, nên xét về bối phận thì cao hơn.

Nhiên Đăng lúc này có mặt, Khương Tử Nha tự nhiên không tiện ra lệnh.

Tu vi của y nông cạn, càng lo lắng không thể ra lệnh được các sư huynh đệ.

Chi bằng trực tiếp giao quyền phát ngôn cho Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Chương 488

Tin rằng, có Nhiên Đăng Đạo Nhân ở đó, những người khác không dám làm trái.

Sau khi Khương Tử Nha nói xong, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng khẽ gật đầu.

Với kinh nghiệm tu hành vô số năm của mình, y tự nhiên lập tức hiểu được ý Khương Tử Nha.

Do đó, y khẽ mỉm cười nói: "Cũng được, để ngô làm đại lao vậy." "Tạ lão sư!

Có lão sư tọa trấn!

Thập Tuyệt Trận định nhiên khinh dịch cử tiện công phá!" Khương Tử Nha hành lễ nói với Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Ngay sau đó, mọi người vui vẻ reo hò, để Nhiên Đăng Đạo Nhân bắt đầu chủ trì đại cục.

Tiếp theo, chính là làm sao công đánh Thập Tuyệt Trận, và phải đoạt lại Thái Cực Đồ!

Dù sao đó là chí bảo mượn từ Đại Sư Bá Lão Tử Thánh Nhân.

Nhân giới Hồng Hoang.

Trong đại điện mới xây ở trung tâm Tây Kỳ thành.

Khương Tử Nha sau khi giao quyền chưởng quản các tiên nhân dưới trướng cho Nhiên Đăng Đạo Nhân, liền lui về chỗ ngồi của mình.

Dù sao lúc này có Nhiên Đăng Đạo Nhân ở đó, cũng không cần phải lao tâm phiền lòng nữa.

Hơn nữa, với đạo hạnh của Nhiên Đăng Đạo Nhân, Thập Tuyệt Trận nhất định bất kham nhất kích.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng bắt đầu suy diễn xem tiếp theo phải làm gì.

Rất nhanh, y đã suy diễn ra cục diện chiến đấu cuối cùng sẽ như thế nào.

Nhưng y không nói ra kết quả mình đã suy diễn được, chỉ khẽ mỉm cười.

Chỉ thấy trên người y khí tức đột nhiên bạo phát.

Giây tiếp theo, đầu đỉnh Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, khí tức khủng bố ầm ầm xông thẳng lên trời.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên thấy động tác của Nhiên Đăng Đạo Nhân xong, tức thì minh bạch Nhiên Đăng Đạo Nhân muốn dùng khí tức của mình tạo áp lực cho đại quân Triều Ca.

Bởi vậy, sau khi Nhiên Đăng Đạo Nhân bạo phát khí thế, họ cũng lần lượt bạo phát khí tức của mình!

Lập tức mười mấy đạo thần uy khủng bố xông thẳng lên trời, hợp thành một cỗ khí thế hùng vĩ lao về phía đại quân Triều Ca.

Cùng lúc đó.

Văn Trọng đang dẫn dắt các tướng lĩnh đại quân Triều Ca, thiết yến trong quân doanh khoản đãi Thập Đại Thiên Quân.

Dù sao Thập Đại Thiên Quân đã bày Thập Tuyệt Đại Trận, có thể cản trở sự tiến công của đại quân Tây Kỳ, Diêu Bân lại còn đoạt được Thái Cực Đồ.

Điều này khiến Văn Trọng tâm sinh hoan hỉ!

Dù sao đó cũng là chí bảo của Nhân Giáo!

Lý do hoan hỉ còn là vì Xích Tinh Tử lúc này đã làm mất Thái Cực Đồ, nhất định sẽ hoảng sợ, nhất định sẽ lo lắng làm sao đoạt lại nó.

Điều này khiến mỗi người không khỏi đại hỉ.

Khi đang vui vẻ uống rượu, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố từ Tây Kỳ thành truyền đến!

Không khỏi từng người lộ vẻ kinh ngạc, lần lượt đứng dậy, từng người bước ra khỏi doanh trướng nhìn về phía thiên tế.

Lập tức!

Thấy mười mấy cỗ khí tức tản ra các loại sắc thái từ Tây Kỳ thành hùng vĩ cuồn cuộn!

Thập Đại Thiên Quân thấy vậy không khỏi kinh hãi hô to: "Côn Luân Sơn Thập Nhị Kim Tiên!" Từng người không khỏi căng thẳng, cũng không còn tâm tình tiếp tục uống rượu nữa!

Lần lượt trở về trong pháp trận bắt đầu đả tọa!

Dù sao hiện giờ Thập Nhị Kim Tiên đã đến, không lâu sau nhất định sẽ có một trận chiến khó khăn phải đánh.

Cần phải chuẩn bị vạn toàn chi sách!

Văn Trọng thấy vậy cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, lập tức sai người bắt đầu cảnh giới!

Đồng thời phái thêm nhiều binh sĩ tuần tra xung quanh Kỳ Sơn, phòng ngừa đại quân Tây Kỳ đánh úp.

Sáng sớm hôm sau.

Chưa đợi Văn Trọng và những người khác thở phào một hơi, nghe tiếng trống trận từ Tây Kỳ thành truyền đến, mọi người kinh ngạc, tất cả đại quân Triều Ca lần lượt bước ra hướng về cổng quân doanh.

Thập Đại Thiên Quân đã kiên thủ trong Thập Tuyệt Đại Trận suốt một đêm cũng lần lượt rời khỏi đại trận, đứng sau Văn Trọng Thái sư.

Chương 489

Họ nhìn về phía Tây Kỳ thành.

Lập tức thấy đại quân hùng dũng cuồn cuộn.

Nhanh chóng thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn theo Thập Nhị Kim Tiên, Bá Ấp Khảo dẫn theo Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử và các đại tướng Tây Kỳ khác hùng dũng tiến đến.

Về phía đại quân Tây Kỳ dưới sự dẫn dắt của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Sáng sớm trống trận vang, đại quân hùng dũng tiến về Kỳ Sơn.

Chỉ thấy người dẫn đầu chính là Bá Ấp Khảo và Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Sau Bá Ấp Khảo là Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử.

Sau Nhiên Đăng Đạo Nhân là Thập Nhị Kim Tiên và các đệ tử Xiển Giáo khác.

Nhanh chóng, họ dẫn đại quân đến dưới Kỳ Sơn, bên ngoài Thập Tuyệt Trận.

Lúc này, đại quân Triều Ca cũng đã sớm phát hiện và tức thì hạ sơn.

Chỉ thấy Văn Trọng dẫn Thập Đại Thiên Quân Tiệt Giáo cưỡi dị thú xuất hiện bên trong Thập Tuyệt Đại Trận.

Hai quân đối mặt.

Thập Đại Thiên Quân Tiệt Giáo trong đại quân Triều Ca nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân ở đối diện xong, không khỏi từng người thần sắc cự biến.

Phải biết rằng, Nhiên Đăng Đạo Nhân tuy không phải Thánh Nhân.

Nhưng cũng là đại thần thông giả đã tu luyện vô số tuế nguyệt!

Nếu không phải không biết nguyên nhân gì mà y vẫn không thể đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thì y đã không nhập Xiển Giáo.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đã sống nhiều năm như vậy, đạo hạnh của y tự nhiên bất dung tiểu khuy, bởi vậy Thập Đại Thiên Quân Tiệt Giáo lúc này mới lộ vẻ thần sắc như vậy.

Nhưng, dù đối phương là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Đúng như câu "thua người không thua trận".

Thập Đại Thiên Quân Tiệt Giáo cũng chỉ sau khi thần sắc hơi biến, liền nhanh chóng khôi phục bình thường.

Dù sao, lúc này họ là người dẫn dắt đại quân Triều Ca.

Nếu tất cả đều sợ hãi, vậy thì đánh trận thế nào?

Vả lại, đối với Thập Tuyệt Đại Trận cũng có lòng tin.

Không cảm thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân đến, có thể khinh dịch công phá đại trận.

Bằng không, tu luyện trận pháp còn có ích gì?

Cũng vào lúc đó, dưới ý của Văn Trọng, một người trong Thập Đại Thiên Quân bước ra.

Chỉ thấy người này sắc mặt hơi xanh, tóc đỏ như chu sa, tay cầm Kim Cương Giản, tướng mạo vô cùng khủng bố, dưới thân cưỡi một con hổ vằn vàng.

Người này chính là Thạch Trung Ngọc Quân trong Thập Đại Thiên Quân.

Thiên Tuyệt Trận, chính là do y chủ trì.

Chỉ thấy y bay lên thiên tế, đến trên không Thiên Tuyệt Trận.

Ngay sau đó, y lớn tiếng hô về phía đại quân Tây Kỳ bên ngoài: "Hỡi những kẻ kia!

Các ngươi khoa trương thanh thế thì giỏi thật đấy, trước hết hãy vào trận ta thử xem!

Định nhiên sẽ khiến các ngươi có đi không về!

Thân tử ư Thiên Tuyệt Trận chi trung!" Thạch Trung Ngọc Quân vung vẩy Kim Cương Giản trong tay, ngữ khí vô cùng kiêu ngạo.

Như thể hoàn toàn không đặt các đệ tử Xiển Giáo đối diện vào mắt.

Dưới sự khiêu khích của y, đại quân Tây Kỳ đối diện không khỏi từng người phẫn nộ không thôi.

Ngay cả những binh sĩ bình thường, lúc này cũng dùng ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn Thạch Trung Ngọc Quân, như thể hận không thể trực tiếp nuốt sống y.

Dù sao, đối với các binh sĩ này, tôn nghiêm mới là quan trọng nhất!

Lúc đó, đối mặt với sự khiêu khích của Thạch Trung Ngọc Quân, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại nhìn trái nhìn phải, trong lòng đang suy nghĩ xem người đầu tiên xông lên thử trận pháp nên chọn ai!

Cũng vào lúc đó, y đột nhiên cảm thấy một cỗ vi phong thổi qua.

Giây tiếp theo, một thân ảnh rơi xuống trước mặt y. "Đệ tử Đặng Hoa!

Chương 490

Thỉnh cầu xuất chiến!" "Đệ tử Tiệt Giáo làm nhục chúng ta!" "Người người đắc tru chi!" "Đệ tử Đặng Hoa, thỉnh cầu xuất chiến!" Trong khi Thạch Trung Ngọc Quân của đại quân Triều Ca đối diện đang khiêu khích, Nhiên Đăng Đạo Nhân đang băn khoăn không biết nên cử ai đi đánh trận đầu thì một thân ảnh tay cầm Phương Thiên Họa Kích đã rơi xuống trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Chính là Đặng Hoa trong số các đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo!

Phải nói Đặng Hoa a, tuy bối phận cao, cùng với Thập Nhị Kim Tiên đồng vi đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo.

Nhưng tu vi tư chất bất túc, tu vi nhất bàn.

Cố thiếu hữu nhân hội khứ chú ý.

Nhưng lúc này, chí khí hào hùng của y lại khiến Nhiên Đăng Đạo Nhân cảm động. "Hảo!

Hảo nhất cá nhân nhân đắc tru chi!" "Đặng Hoa!

Ngô tiện nhượng con tiền khứ đả đầu trận!" "Nếu bất địch, yếu tẫn tảo thối hồi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đối trứ Đặng Hoa đạo, mục quang trung mãn hân thưởng chi sắc.

Đương nhiên, chỉ biểu diện dĩ.

Yếu tri đạo, khả Tiệt Giáo Thập Tuyệt Đại Trận a!

Khứ đả đầu trận đích nhược kỳ nhân hảo, Đặng Hoa nhất khứ, sinh tử nan định.

Tất cánh khả Thập Tuyệt Đại Trận.

Yếu đại trận nhược tiểu vô cùng, dã bất dụng Thập Nhị Kim Tiên

gia Phó Giáo Chủ đô xuất mã liễu.

Khả kiến đại trận lệ hại a!

Đặng Hoa tu vi, tiền khứ thí thủy, giản trực hoa tử.

Đãn Nhiên Đăng Đạo Nhân tức tiện tri đạo như thử, dã bất hội khứ trở lan.

Tất cánh chiến trường nhất định hội hữu tử nhân.

Tái giả, Đặng Hoa dũng khí khả gia, thỉnh chiến, nhược Nhiên Đăng tương kỳ bác hồi, na kỳ tướng sĩ khán?

Tịnh, dã nhu yếu nhất cá nhân khứ thí thí trận pháp, cảm thụ trứ kỳ trung đích ba động.

Nhược Đặng Hoa tử năng cú hoán Thập Tuyệt Trận phá trán, na dã tử thập phân hữu ý nghĩa!

Cố, Nhiên Đăng Đạo Nhân tài hội đáp ứng, nhượng Đặng Hoa tiền khứ đả đầu trận!

Tại Nhiên Đăng Đạo Nhân hạ lệnh chi hậu.

Bá Ấp Khảo dã một hữu ý kiến.

Đối vu ngôn, Xiển Giáo dữ Tiệt Giáo như hà đô hành.

Chích yếu năng bả Triều Ca đả pháo hành.

Hữu Nhiên Đăng xuất mã, dã tỉnh đích khứ thao tâm!

Đặng Hoa tại Nhiên Đăng hạ lệnh chi hậu, tiện bất tái do dự, trực tiếp trùng thiên, triêu trứ na Thập Tuyệt Trận khứ!

Chích kiến Đặng Hoa hướng tiền phi khứ, khoái Thập Tuyệt Trận chi ngoại.

Khai khẩu đối trứ Thiên Tuyệt Trận trung đích Thạch Trung Ngọc Quân nộ hống đạo: "Tần Hoàn Mạn, bất tất thị cường, tự tứ xương

quyết!

Ngô nhất xuất thủ!

Nhĩ tất định thân tử như hôi!" Tại Thiên Tuyệt Trận trung đẳng đãi trứ Thạch Trung Ngọc Quân khán nhân bất Thập Nhị Kim Tiên, diện mục dã thập phân mạch sinh, bất do khai khẩu đạo: "Hà nhân, ngã đại trận tiền dã cảm xuất đại ngôn?" Đặng Hoa đạo: "Nghiệp chướng!

Liên ngã dã nhận bất đắc?

Thính hảo liễu!

Ngô nãi Ngọc Hư Cung môn hạ nhị đại đệ tử Đặng Hoa dã." Thính Đặng Hoa đích thoại hậu, Thạch Trung Ngọc Quân bất do lăng trụ liễu khai khẩu đạo: "Chân bất nhận thức!

Ngã vấn nhất cú, khả cảm hội hội ngã trận pháp?" Đặng Hoa thính hoàn, lập tức huy vũ trứ Phương Thiên Họa Kích đạo: "Hữu hà bất cảm!

Ký phụng sắc hạ sơn, chẩm khẳng không hồi?" "Ngô phá điệu tiểu trận, nhất định yếu tương nhĩ chém giết!" Đặng Hoa hoàn, bất tái tha đạp, trực tiếp đề họa kích trùng nhập Thiên Tuyệt Trận trung, triêu trứ Thạch Trung Ngọc Quân thứ khứ.

Thạch Trung Ngọc Quân kỵ trứ tọa hạ dị thú, dã triêu trứ Đặng Hoa trùng khứ!

Nhân giới Hồng Hoang.

Trong Thập Tuyệt Đại Trận dưới Kỳ Sơn, thuộc quốc cảnh Tây Kỳ.

Nói rằng Thạch Trung Ngọc Quân và Đặng Hoa giao chiến chưa đầy ba năm hiệp, y liền ném Kim Cương Giản trong tay, đi sâu vào

trong trận.

Dáng vẻ đó như đang chạy trốn, nhưng thực tế là đang dẫn dụ Đặng Hoa đi sâu vào trong trận pháp.

Chương 491

Đặng Hoa cũng không nghĩ nhiều, cho rằng đối phương không địch lại, liền lập tức đuổi theo.

Thạch Trung Ngọc Quân thấy Đặng Hoa đuổi đến, cười hắc hắc, lộ ra thần sắc âm mưu đắc thắng.

Chỉ thấy y lập tức lên bản đài trung ương của trận pháp.

Trên đài có án trác, trên án có ba quả Chưởng Tâm Lôi.

Thạch Trung Ngọc Quân cầm chúng trong tay, liên tục xoay vài vòng, thấy thân ảnh Đặng Hoa xuất hiện, liền ném về phía Đặng Hoa một cái!

Giây tiếp theo! "Oanh oanh oanh!" Chỉ thấy tiếng sấm vang dội, chấn động muốn điếc tai!

Đặng Hoa bị nổ đến hôn hôn thảm thảm, bất tri nam bắc đông tây, đảo tại địa hạ, sinh tử bất minh.

Thạch Trung Ngọc Quân thấy vậy trong lòng đại hỉ, trực tiếp nhảy xuống bản đài.

Đến bên Đặng Hoa, tay dao rơi xuống, trực tiếp lấy đầu Đặng Hoa, rồi cầm ra khỏi trận.

Đi đến ngoại vi đại trận, y lớn tiếng hô về phía những người Tây Kỳ đang đầy vẻ kinh ngạc: "Môn hạ Côn Luân không hơn gì thế này, ta còn tưởng lợi hại đến đâu, nguyên chỉ hội sái chủy bì công phu!

Ai còn dám quan ngô Thiên Tuyệt Trận dã?" Lời này vừa nói ra, trực tiếp dẫn đến sự phẫn nộ của các tiên gia và đại tướng Tây Kỳ thành!

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe lời của Thạch Trung Ngọc Quân, không khỏi cảm thán, đáng tiếc đạo hạnh nhiều năm của Đặng Hoa, kim nhật kết quả liễu!

Lúc đó, chúng đa Xiển Giáo đệ tử bị Thạch Trung Ngọc Quân khiêu khích, từng người đều bạo nộ! "Phó Chưởng Giáo!

Nhượng ngã tiền khứ phá trận!" "Lão sư!

Thử tử thái hiêu trương liễu!

Ngã nhất định yếu vi Đặng Hoa sư đệ báo thù!" "Chưởng Giáo a!

Thục khả nhẫn thục bất khả nhẫn!

Ngô nhẫn vô khả nhẫn!

Định yếu dĩ chi huyết tẩy sư đệ chi sỉ nhục!" "Thái na Tiệt Giáo tà môn đệ tử!

Hữu bản sự xuất đại trận!

Dữ ngô đan thiêu!" "..." Chúng đa Xiển Giáo đệ tử dữ Tây Kỳ đại tướng phân phân khai khẩu triêu trứ Kỳ Sơn chi trung nộ mạ liên liên.

Thử thì đích na lý hữu tiên gia đạo cốt dữ đại tướng chi phong?

Hoàn toàn tượng thị tỉnh chi trung bát phụ mãng hán nhất bàn.

Khước thực thực tại tại nhân vi Đặng Hoa tử bị thứ kích!

Nhược Đặng Hoa nhân vi dữ Thạch Trung Ngọc Quân thực đả thực đích đối chiến tử na liễu.

Đối phương hoàn toàn chiến tích thiên thời địa lợi nhân hòa, đặc yêu sái trá dụng Chưởng Tâm Lôi a!

Tự nhiên dẫn liễu Tây Kỳ chúng đa đại tướng dữ Xiển Giáo chúng đa đệ tử chi nộ!

Trong đại quân Triều Ca.

Thấy Thạch Trung Ngọc Quân vài chiêu đã lấy được đầu Đặng Hoa của đối phương, từng người đều mừng rỡ khôn xiết!

Khi nghe tiếng cười từ đối diện truyền đến, càng thêm hoan hỉ.

Từng người bắt đầu cao giọng hô lớn về phía đại quân Tây Kỳ: "Tử liễu tử liễu!

Tái đắc tử!" "Dĩ vi hữu đa lệ hại, kết quả yêu khoái tử liễu!" "Ha ha ha ha!

Xiển Giáo đệ tử, bất như thử a!" "Đối sức mạnh nhất vô sở tri a!" "Thạch Trung Ngọc Quân thần uy, tương ta nhân nhất nhất chém giết!" "..." Triều Ca chúng đa tướng lĩnh cao hô.

Đối vu ngôn, na quản Đặng Hoa tử đích.

Phản chính Thạch Trung Ngọc Quân doanh liễu! "Ha ha ha!

Lại chết thêm một kẻ nữa đi!" "Đệ tử Xiển Giáo không hơn gì thế này a!" "Các ngươi đối với sức mạnh hoàn toàn không biết gì!" "Các ngươi vô năng, chỉ biết múa mép sáo ngữ, có bản lĩnh thì ứng trận đi!" "..." Phía sau đại quân Triều Ca, từng tiếng hô hào cao vút truyền ra.

Chỉ thấy họ thần sắc vui vẻ, hoàn toàn không có chút ý tức giận nào với những tiếng chửi rủa từ đối diện.

Dù sao đối với họ mà nói, Đặng Hoa chết rồi thì đã chết rồi!

Bất kể Thạch Trung Ngọc Quân dùng cách nào để giết Đặng Hoa, lúc này chiến thắng đã thuộc về họ không sai rồi!

Chương 492

Lúc đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng cuối cùng quyết định tiếp theo sẽ để ai ra trận.

Chỉ thấy y xoay người, gật đầu với Văn Thù Đạo Nhân bên cạnh nói: "Lần này, để con ra trận vậy!

Phá trận sự tiểu, nhưng hành sự cẩn thận mới là điều quan trọng." Văn Thù nghe vậy khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt hi vọng của mọi người Tây Kỳ, y xuất liệt, hóa thành một đạo bạch quang bay về phía ngoài Thập Tuyệt Đại Trận.

Đối với y mà nói, có thể bay thì không đi bộ, bay một đoạn thì phong độ hơn.

Sau khi đến ngoài Thập Tuyệt Đại Trận, Văn Thù liền nhìn Thạch Trung Ngọc Quân trong trận, thần sắc bình tĩnh nói: "Tần Hoàn!

Lại dám tàn nhẫn vô đạo như vậy!

Bất bãi hạ như thử đại trận hãm hại sinh linh, như thử đối đãi sư đệ ta!" "Lần này ngô Văn Thù tiền phá trận!" "Khả yếu tiểu tâm liễu!

Bàn ngã khả bất tái từ bi, chích tri đạo sát sinh!" Văn Thù đích thoại ngữ nhất xuất, khán Thạch Trung Ngọc Quân đại tiếu. "Ha ha ha!" "Văn Thù, biệt tự mệnh thanh cao, tự dĩ vi, vô trung sinh hữu, bằng không niết tạo!" "Đại thoại?

Hữu bản sự ngã đại trận chi trung sấm nhất sấm!" "Sát sinh!

Ngã khán Xiển Giáo đệ tử nhất cá cá đô như thử, chích hội sái chủy bì tử!" Thạch Trung Ngọc Quân đối trứ Văn Thù Đạo Nhân khai khẩu tiếu đạo.

Tại khán, Văn Thù hoàn toàn tại phế thoại.

Ký nhiên chiến trường thượng, yếu đả đả, hà tất kỷ kỷ oai oai, bích bích lại lại?

Nhất phiên thoại, dã trực tiếp liễu nhạ nộ liễu nhất trực thần sắc bình tĩnh đích Văn Thù!

Chích kiến Văn Thù kiểm sắc thuấn gian biến đắc thiết thanh, trực tiếp nã thủ trung đích trường kiếm, huy xuất nhất đạo kiếm khí khứ!

Thạch Trung Ngọc Quân tương Văn Thù chung vu động thủ, bất do đắc đại hỉ, dã nã Kim Cương Giản dữ chi đối trì!

Nhanh chóng, Thạch Trung Ngọc Quân tượng bất địch nhất dạng.

Bất đoạn vãng trận trung thối khứ, bất nhất hội, tiếp chiêu tiếp trứ tiếp trứ bất kiến liễu!

Khước thối nhập na Thập Tuyệt Trận chi trung.

Thử thì, Văn Thù dã tẩu liễu đại trận biên duyên.

Khán trứ trận trung vụ khí di mạn bất chỉ, canh hữu đạo đạo huyền diệu cổ quái đích khí tức đãng dạng xuất, bất do đắc chỉ trụ liễu cước bộ.

Liễu Đặng Hoa chi tử, thử thì tự nhiên vô cùng kỵ húy cá đại trận.

Bất, kỵ húy kỵ húy, hựu thân hậu hữu vô số tướng lĩnh khán trứ.

Khả bất năng đâu liễu Xiển Giáo đích kiểm diện a!

Cố, một hữu tái do dự liễu, hữu thủ nhất huy, trực tiếp tế xuất liễu lưỡng đóa bạch liên xuất!

Chính dữ na Xích Tinh Tử chi tiền nhất dạng, dụng hộ trụ thân thể đích.

Về phía Văn Thù Đạo Nhân đang đứng ở rìa Thập Tuyệt Trận.

Y vọng trứ trận trung mê vụ di mạn, thâm tri trận trung đích gian hiểm.

Nhưng phía sau lại có vô số tướng lĩnh và sư huynh đệ đang nhìn.

Bởi vậy y không chần chừ nữa.

Chỉ thấy tay phải y vung lên, hai đóa khiết bạch bạch liên tức thì xuất hiện dưới chân y.

Giây tiếp theo, hai đóa bạch liên liền tản ra hai đạo quang tráo, song trùng bảo vệ quanh thân thể y.

Chính là bạch liên giống như Xích Tinh Tử lần trước nhập Thập Tuyệt Trận.

Đều dùng để bảo vệ thân thể, dù sao đều chưa tu luyện cảnh giới nhục thân.

Bạch liên này, là sinh trưởng trong Côn Luân Sơn, lại do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế thành, có tác dụng hộ thể. "Ha ha ha ha!

Đồ nhát gan như vậy, chưa nhập trận mà đã phải tế xuất bảo vật hộ thể!" "Khước như thử a!

Đệ tử Xiển Giáo nhất cá cá đô một dụng!" "Thái nhược liễu!

Y ngã khán, tiến khứ bất xuất bán trụ hương thời gian, đích thân tử!" "Thạch Trung Ngọc Quân uy vũ, khoái khoái tương kỳ chém giết!" "..." Trong đại quân Triều Ca.

Khán Văn Thù Đạo Nhân tế xuất bạch liên hoa hậu, tức thì minh bạch Văn Thù Đạo Nhân phạ liễu trận pháp.

Bất do đắc nhất cá cá khai khẩu đại tiếu đạo.

Chương 493

Chích kiến kiểm thượng mãn kích phúng chi sắc, khán trứ Văn Thù tượng tại khán trứ dã nhất cá tương tử chi nhân nhất dạng.

Văn Thù nào có đi quản lời nói của những kẻ đó.

Sau khi tế ra bạch liên hoa, y không chần chừ nữa, trực tiếp xông vào trong trận pháp.

Xuyên qua từng tầng sương mù, đột nhiên thấy phía trước có một thân ảnh, bất Thạch Trung Ngọc Quân năng thùy? "Ha ha ha ha!

Ngã đảo dĩ vi vi hà cảm tiến!" "Nguyên hữu sư tôn luyện chế đích bảo vật hộ thể!" "Bất tức tiện hữu bảo vật hộ thể hựu như hà?

Ký nhiên tiến nhập ngã Thiên Tuyệt Trận, biệt xuất khứ liễu!" "..." Thạch Trung Ngọc Quân liên tục cười lớn.

Ánh mắt y nhìn Văn Thù như nhìn một người đã chết, vô cùng băng lãnh.

Dù sao, trong trận pháp, y có nắm chắc sẽ vây khốn Văn Thù!

Văn Thù nghe lời Thạch Trung Ngọc Quân xong, lại bất nộ phản tiếu liễu. "Phá trận?

Hữu hà nan?" "Bất nhất cá phá trận mạ?

Phá liễu!" Chích kiến Văn Thù khẩu trung trào phúng đạo, hữu thủ nhất huy, tức thì kim quang chợt hiện!

Giây tiếp theo, một đóa kim liên to bằng bàn tay xuất hiện trong tay y.

Tức thì, bất đan đan hữu bạch quang hộ thể, canh hữu kim quang tái thứ hộ trụ đích thân thể.

Tại tam tằng hộ thể chi quang bảo hộ chi hạ, Văn Thù Đạo Nhân chỉ giác đắc mạc danh an tâm.

Hảo nhất xuất xuất môn chuẩn bị đích đông tây túc cú.

Hữu trứ tam tằng hộ thể chi quang, tại khán tiện cố nhược kim thang, Thạch Trung Ngọc Quân định nhiên vô pháp phá phòng ngự!

Tại khán Văn Thù Đạo Nhân hữu như thử đa bảo vật chi hậu.

Thạch Trung Ngọc Quân bất do đắc sá dị liễu.

Tùy tức ngoan ngoan giảo nha, mâu tử trung sung mãn ngoan sắc!

Ký nhiên đối phương chuẩn bị yêu đa, dã bất hội nhượng đối phương thất vọng đích.

Vừa nói, trên người y đột nhiên truyền ra một cỗ ba động bạo ngược. .....

Tại Văn Thù Đạo Nhân có nhiều bảo vật hộ thể, Thạch Trung Ngọc Quân lập tức không còn chút do dự nào, trực tiếp ra tay hạ tử thủ!

Chỉ thấy trên thân y đột nhiên bạo phát một cỗ khí tức bạo ngược vô cùng.

Giây tiếp theo, từng đạo lôi hồ vờn quanh thân y, tiếng sấm kinh hoàng bắt đầu chấn động trời đất.

"Ngươi chết đi!

Ta không tin có thể phòng ngự lôi pháp của trận pháp ta!" Thạch Trung Ngọc Quân gầm lên với Văn Thù Đạo Nhân.

Giây tiếp theo, từng luồng lôi hồ bỗng nhiên biến hóa nhanh chóng, hung hãn oanh kích về phía Văn Thù!

Hàng chục đạo lôi hồ không hề lưu thủ, từng đạo hung hãn oanh

kích lên kim quang và bạch quang quanh thân Văn Thù!

Ánh sáng chói mắt vô cùng lập tức bao phủ Văn Thù Đạo Nhân, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn rõ cụ thể ra sao.

Chỉ chờ vài khắc sau, hàng chục đạo lôi hồ tan biến.

Khi lôi hồ biến mất, thân ảnh bên trong lập tức lộ ra.

Thạch Trung Ngọc Quân trợn tròn hai mắt, nhìn về phía thân ảnh kia, lập tức ngây ngốc!

"Sao có thể!" "Dưới sự gia trì của Thiên Tuyệt Trận ta, lôi pháp kinh khủng vô cùng, vì sao y lại không sao!" Thạch Trung Ngọc Quân kinh hô với Văn Thù.

Bởi vì lúc này Văn Thù Đạo Nhân thật sự không hề hấn gì.

Chỉ có vầng sáng bao phủ quanh thân y có vẻ nhạt đi một chút.

Nhưng ngoài điều đó ra, không có chút gì khác.

Ngay cả khí sắc cũng thập phần khỏe mạnh.

Thạch Trung Ngọc Quân nhìn thấy, tự nhiên vô cùng chấn kinh!

Hoàn toàn không ngờ bảo vật hộ thể của Văn Thù Đạo Nhân lại có uy năng như vậy!

Chương 494

.....

Sau khi lôi quang lóe lên.

Chúng nhân Tây Kỳ nhìn thấy Văn Thù Đạo Nhân hoàn hảo không tổn hại, không khỏi từng người phát ra tiếng reo mừng chói tai: "Hay quá!

Xứng đáng là Văn Thù sư huynh!" "Chắc là bảo vật do Sư Tôn luyện chế phải không?

Chẳng trách có uy năng như vậy!" "Sư huynh uy vũ!

Chém chết Tần Hoàn đi!" "Ha ha ha!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tên nhà quê Tần Hoàn kia, ta thật vui!" "Ta cũng muốn có bảo vật như vậy!

Văn Thù Tiên Trưởng thật sự quá lợi hại!" "Dưới lôi pháp như vậy mà hoàn hảo không tổn hại, uy lực bảo vật của Văn Thù Tiên Trưởng thật kinh người!" "……" Đông đảo tướng sĩ Tây Kỳ thi nhau kinh hô, ngay cả các đệ tử Xiển giáo cũng thi nhau cất tiếng cười lớn.

Dù sao, đây không chỉ là cuộc đối kháng giữa Văn Thù và Thạch Trung Ngọc Quân.

Mà là cuộc đối kháng giữa đại đạo trận pháp và đại đạo luyện khí!

Từ đó có thể thấy, dù có đại trận gia trì, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của bảo vật!

Tự nhiên cho rằng bảo vật mạnh hơn trận pháp một chút.

Dù sao Xiển giáo tu luyện đạo luyện chế bảo vật là phụ trợ!

Còn Tiệt giáo lại thiên về đại đạo trận pháp.

Lúc này Văn Thù Đạo Nhân lại chứng minh rằng trận pháp không bằng luyện khí.

Tự nhiên vô cùng vui mừng. .....

Cũng vào lúc này.

Trong đại trận lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Văn Thù Đạo Nhân cảm nhận năng lượng của quang tráo trên thân.

Biết rằng tuy dưới lôi pháp bạo ngược vô cùng vẫn hoàn hảo không tổn hại, nhưng pháp lực tiêu hao có chút lớn.

Vì vậy biết rằng không thể chỉ một mực phòng ngự nữa!

Nên phản kích mới phải. .....

Hồng Hoang Nhân giới.

Dưới lôi pháp oanh kích của Thạch Trung Ngọc Quân.

Văn Thù Đạo Nhân cảm nhận năng lượng quang tráo hộ thể của bảo vật.

Biết rằng tuy dưới sự công kích nhìn qua hoàn hảo không tổn hại.

Nhưng pháp lực cần tiêu hao lại cực lớn.

Pháp lực của quang tráo cần để chống lại lôi pháp này đã tiêu hao hết ba phần mười pháp lực.

Cứ như vậy, làm sao mà đấu với Thạch Trung Ngọc Quân?

Vì vậy, Văn Thù Đạo Nhân biết rằng, một mực phòng ngự là không thể chấp nhận được!

Không còn do dự nữa.

Phải phản kích!

“Tần Hoàn!

Kể từ khi chiêu số của ngươi đã dùng hết!” “Vậy thử chiêu số của ta đi!” “Hôm nay, ngô liền muốn đại khai sát giới!” Chỉ thấy Văn Thù Đạo Nhân quát lớn với Thạch Trung Ngọc Quân đang đầy vẻ kinh ngạc.

Nói xong, y phất tay phải, kim quang lóe lên, sát khí ngút trời!

Một kiện pháp bảo được tế xuất!

Chỉ thấy pháp bảo xuất hiện trước thân y.

Đó là một cây trụ vàng óng, trên đó có ba vòng kim loại, dưới có một đóa sen vàng.

Pháp bảo này vừa được tế xuất, liền có gió nổi bốn phía, mây mù che kín không trung, cát bụi bay mù mịt, nhưng thanh thế lại phi phàm!

.....

Chương 495

"Độn Long Trụ!

Sát khí của Văn Thù sư huynh mạnh thật!" "Xem ra Văn Thù sư huynh muốn nghiêm túc rồi!" "Ha ha ha!

Sư đệ đã tế xuất Độn Long Trụ, xem ra kết quả trận chiến này đã định rồi!" "Độn Long Trụ!

Đó chính là trấn động chí bảo của Vân Tiêu Động!" "A!

Một khi bị nó trói, thì không thể chạy thoát được!" "……" Đông đảo đệ tử Xiển giáo nhìn thấy Văn Thù Đạo Nhân đã tế xuất Độn Long Trụ.

Liền trực tiếp hô ra tên pháp bảo.

Đều cảm thấy, đã tế xuất Độn Long Trụ rồi, thì thắng bại đã định!

Dù sao người khác không biết, nhưng đồng là đệ tử Xiển giáo thì lại vô cùng rõ thần uy của Độn Long Trụ! .....

Cũng trong lúc chúng nhân kinh thán.

Động tác trong tay Văn Thù Đạo Nhân không hề dừng lại một chút nào!

Chỉ thấy Độn Long Trụ vừa được tế xuất.

Y liền chăm chú nhìn Thạch Trung Ngọc Quân đối diện, dùng thần thức khóa chặt vị trí của đối phương.

Giây tiếp theo, khi Thạch Trung Ngọc Quân vừa kịp phản ứng.

Văn Thù Đạo Nhân liền ném Độn Long Trụ ra ngoài!

Thật kỳ lạ!

Chỉ thấy Độn Long Trụ vừa được Văn Thù Đạo Nhân ném ra, liền không ngừng biến hóa!

Từ nguyên bản ba tấc đã tăng lên cao ba trượng!

Ba vòng sắt nhỏ trên đó càng trực tiếp hóa thành ba vòng sắt lớn, mang theo thanh thế kinh khủng, trói chặt về phía Thạch Trung Ngọc Quân!

Thạch Trung Ngọc Quân chỉ cảm thấy một cỗ tâm quý truyền đến.

Lập tức biết Độn Long Trụ lợi hại, liền nhanh chóng tránh né.

Tuy nhiên, khí tức của y lúc này đã bị Văn Thù Đạo Nhân khóa chặt, nào có cơ hội tránh né.

Giây tiếp theo, Thạch Trung Ngọc Quân cảm thấy phía trên tối sầm lại, bị Độn Long Trụ khóa chặt!

Ba vòng sắt lớn kia một cái khóa ở cổ, một cái khóa ở eo, còn lại khóa ở chân, không thể nhúc nhích, càng động càng chặt.

Văn Thù Đạo Nhân thấy vậy, không khỏi lộ ra nụ cười lạnh.

Giây tiếp theo, thân ảnh y lóe lên, đã đến trước Thạch Trung Ngọc Quân.

Sát ý hoàn toàn không có chút ý định tiêu trừ nào. .....

Hồng Hoang Nhân giới.

Trong Thập Tuyệt Trận dưới Kỳ Sơn, trong cảnh giới Tây Kỳ.

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân vốn kiêu ngạo bạt hổ đã hoàn toàn biến đổi.

Chỉ thấy y bị một cây cột vàng khổng lồ định trụ, trên cột vàng còn có ba vòng sắt, hoàn toàn khóa chặt thân thể y trên cột vàng.

Đó chính là chỗ đặc biệt của Độn Long Trụ của Văn Thù Đạo

Nhân.

Một khi bị nó định trụ, khó lòng thoát ra.

Càng giãy giụa, càng khóa chặt!

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân mặt đầy vẻ tái nhợt.

Y giãy giụa, biến thân, nhưng Độn Long Trụ lại có năng lượng đặc biệt, phong tỏa pháp lực của y.

Dù giãy giụa thế nào, cũng vô ích!

Cũng vào lúc này, Văn Thù Đạo Nhân động thủ!

"Hôm nay!

Ngô Văn Thù liền đại khai sát giới!" "Để báo thù cho sư đệ Đặng Hoa của ta!" "Rửa sạch mối nhục mà Xiển giáo phải chịu!" Văn Thù Đạo Nhân cất tiếng nói.

Ngay sau đó, y tế xuất bảo kiếm của mình, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Hoàn.

Chương 496

Kiếm chém xuống!

"Phốc!" Một tiếng động trầm đục vang lên.

Những giọt máu tươi đỏ thẫm lập tức phun ra, mùi máu tanh lập tức lan truyền khắp trời đất nơi đây!

Chỉ thấy thủ cấp của Thạch Trung Ngọc Quân đã bị trực tiếp chém đứt, rơi xuống đất.

Lúc này trên đầu lâu của y, đôi mắt trợn tròn, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Y chết, mà vẫn không hiểu.

Vì sao Văn Thù Đạo Nhân lại có nhiều bảo vật đến vậy.

Y chết, mà vẫn không hiểu.

Vì sao đại đạo luyện khí lại mạnh hơn đại đạo trận pháp.

Bằng không, y cũng sẽ không chết!

Văn Thù Đạo Nhân dứt khoát gọn gàng chém giết Thạch Trung Ngọc Quân, không đợi tất cả mọi người phản ứng, lập tức cầm đầu lâu của Thạch Trung Ngọc Quân, trực tiếp hóa thành quang ảnh bay về phía Tây Kỳ!

Lúc này!

Tất cả mọi người đang quan chiến cuối cùng cũng phản ứng! .....

"Quá đáng!

Tức chết ta rồi!

Giết ta!" "Tặc tử chớ chạy!

Lão tử muốn băm vằm ngươi thành vạn đoạn!" "Đứng lại cho ta!

Lão tử và ngươi đơn đấu!

Để báo thù cho Thạch Trung Ngọc Quân!" "Oa oa oa!

Để lại cho ta!" "……" Các tướng lớn của Triều Ca thấy thủ cấp Thạch Trung Ngọc Quân bị chém, mới giật mình tỉnh dậy.

Từng người kinh nộ, chửi rủa, thi triển thần thông đuổi theo Văn Thù!

Không đúng!

Văn Thù Đạo Nhân có nhiều bảo vật như vậy!

Mới khiến trận pháp của Thạch Trung Ngọc Quân không địch lại, bảo vật của Văn Thù Đạo Nhân quá nhiều!

Kinh ngạc Văn Thù được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu mến đến vậy, lại càng giận không thể nguôi, chỉ muốn báo thù cho Thạch Trung Ngọc!

Văn Trọng và Thập Thiên Quân chạy ở phía trước nhất.

Thi nhau tế xuất bảo vật của mình, sát khí ngút trời! .....

"Hừ!

Chết thì chết!

Tần Hoàn không địch lại, thì sao!" "A!

Ta không sợ!" "Văn Thù Tiên Trưởng uy vũ!

Cuối cùng cũng báo thù cho Đặng Hoa Tiên Trưởng rồi!" "Giết!

Không thể để bọn chúng truy sát Văn Thù sư đệ!" "……" Phía đại quân Tây Kỳ, từng người hân hoan nhìn Văn Thù chém giết Tần Hoàn.

Khi thấy đại quân Triều Ca muốn truy sát Văn Thù.

Lại nổi giận.

Đặng Hoa chết thì sao?

Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn đầu mười hai Kim Tiên bay ra trước nhất. .....

Nhân giới.

Văn Thù Đạo Nhân ở trong Thập Tuyệt Trận, nhờ có hai đóa bạch liên và một đóa kim liên hộ thể, lại tế xuất Độn Long Trụ định trụ Thạch Trung Ngọc Quân.

Chương 497

Cuối cùng mới có thể chém đầu y, lấy đi thủ cấp y.

Ngay sau đó, khi các tướng lĩnh Triều Ca chưa kịp phản ứng, y liền thi triển thần thông độn thuật, trốn về phía đại quân Tây Kỳ.

Không ngờ, hành động này trực tiếp chọc giận đại quân Triều Ca!

Văn Trọng liền dẫn theo tất cả tướng sĩ tinh nhuệ dưới trướng truy sát.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy tự nhiên không muốn để y thành công.

Liền lập tức dẫn mười hai Kim Tiên, ngăn cản Văn Trọng và những người khác.

Hai bên giao thủ hàng chục chiêu.

Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn chúng nhân Xiển giáo quát lớn với Văn Trọng: "Tần Hoàn bày trận giết đệ tử Xiển giáo Đặng Hoa, vốn đã kết oán." "Giờ đây đệ tử Xiển giáo chúng ta báo thù cho Đặng Hoa, có gì không ổn!" "Giờ đây Thập Tuyệt Trận của ngươi đã bị Văn Thù phá một trận, chẳng lẽ muốn trực tiếp đại quân giao đấu?" "Không mau mau lui đi!" Nói xong, bên cạnh Nhiên Đăng Đạo Nhân đột nhiên bạo phát một cỗ khí thế cường đại.

Khiến Văn Trọng sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhưng sau khi suy tính kỹ càng, Văn Trọng không còn dừng lại, trực tiếp xoay người rời đi.

Dù sao Thập Tuyệt Trận đã bày.

Theo tình hình của y, trấn thủ trong trận phòng ngự mới là đúng

đắn.

Như vậy mới có thể tổn hao binh lực ít nhất.

Sau khi Văn Trọng lui về ngoài cửa doanh trại Triều Ca.

Triệu Giang trong Thập Thiên Quân xin xuất chiến, Văn Trọng chuẩn tấu.

Triệu Giang đứng trên Mai Hoa Lộc, bay ra, hạ xuống trong Địa Tuyệt Trận.

Ngay sau đó, y cất tiếng hô lớn với đại quân Tây Kỳ: "Kể từ khi Thiên Tuyệt Trận đã phá, vậy thì các ngươi hãy thử Địa Tuyệt Trận của ta!" "Một tên, giết một tên!

Hai tên, giết một đôi!" Triệu Thiên Quân quát lớn.

Thạch Trung Ngọc Quân chết, khiến y giận không thể nguôi, chỉ muốn giết người để trút hỏa trong lòng!

Nói xong, y hạ xuống trong trận, tâm thần hợp nhất với Địa Tuyệt Trận. .....

Phía đại quân Tây Kỳ.

Sau khi Triệu Thiên Quân xuất chiến, Nhiên Đăng Đạo Nhân phất tay nhìn các tướng lớn.

Ngay sau đó liền ra lệnh cho đệ tử của Đạo Hạnh Thiên Tôn là Hàn Độc Long đi phá Địa Tuyệt Trận!

Hàn Độc Long lòng đầy hân hoan.

Đã sớm muốn hội kiến với đại quân Triều Ca.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân ra lệnh y xuất chiến đi phá trận, tự nhiên không hề do dự.

Chỉ thấy thân ảnh y lóe lên, trực tiếp bay ra khỏi đại quân Tây Kỳ,

lên giữa không trung.

“Địa Tuyệt Trận nhỏ bé, xem ngô đi phá trận!” Sau khi Hàn Độc Long xuất hiện, quát lớn với Triệu Thiên Quân trong trận, chiến ý mười phần.

Triệu Thiên Quân nhìn Hàn Độc Long xong, mặt đầy khinh miệt.

Bởi vì y hoàn toàn không nhận ra đối phương!

“Ngươi là ai?

Mau báo tên!

Ngô không giết vô danh tiểu tốt!” Triệu Thiên Quân lớn tiếng hỏi, mặt đầy vẻ khinh thường.

Giống như y vậy.

Nhìn thấy, đối phương là loại vô danh tiểu tốt, hoàn toàn không đáng để ra tay.

Hàn Độc Long nghe vậy đại nộ.

Chỉ thấy sắc mặt đỏ bừng, lớn tiếng mắng: “Quá đáng!

Tiểu bối Tiệt giáo, ngô là Hàn Độc Long, đệ tử tam đại Xiển giáo, ngươi hãy nộp mạng!” Nói xong, không hề do dự, trực tiếp tế xuất bảo kiếm, thi triển thần thông lao về phía Triệu Thiên Quân. .....

Hồng Hoang Nhân giới.

Trong Thập Tuyệt Trận dưới Kỳ Sơn.

Chương 498

Lúc này Hàn Độc Long đang tay cầm bảo kiếm giao đấu với Triệu Thiên Quân ở ngoại vi Địa Tuyệt Trận.

Chỉ thấy hai người tự mình cầm bảo kiếm, thân ảnh lóe lên như điện quang.

Chỉ trong chốc lát, đã giao thủ hàng chục chiêu.

Lại có vô số kiếm khí phát ra bốn phía, phá hủy mặt đất xung quanh tả tơi không chịu nổi!

Lực lượng pháp tắc thuộc tính khác nhau bùng nổ.

Nhanh chóng, Triệu Thiên Quân đỡ một kiếm, không còn chiến ý, trực tiếp quay đầu lui về phía sâu trong Địa Tuyệt Trận!

Hàn Độc Long chiến ý lẫm liệt, tự nhiên sẽ không để y chạy thoát, trực tiếp đuổi theo.

Nhanh chóng, hai người đã ở sâu trong trận.

Chỉ thấy bụi đất cát đá không ngừng cuốn lên, toàn bộ trận pháp bên trong một màu xám xịt mịt mờ.

Lúc này.

Không đợi Hàn Độc Long phản ứng, Triệu Thiên Quân trực tiếp nhảy lên đài cao ở trung tâm trận pháp.

Đài cao này cũng giống như Thiên Tuyệt Trận, cũng đặt một án đài.

Điều khác biệt là, trên án đài này, đặt không phải chưởng tâm lôi, mà là một cây kỳ xí.

Nhảy lên đài cao xong, Triệu Thiên Quân lập tức dựa vào bàn, trực

tiếp lấy kỳ xí trên bàn, đột nhiên vung về phía Hàn Độc Long vừa mới xuất hiện dưới đài cao!

Lập tức, chỉ thấy trong Địa Tuyệt Trận đột nhiên nổi lên từng trận cuồng phong!

Cuồng phong như đao, xé rách không gian, phát ra tiếng hú kinh khủng.

Lại mang theo cát đá trong Địa Tuyệt Trận, bắt đầu cuốn về phía Hàn Độc Long!

Hàn Độc Long trong lòng vô cùng kinh ngạc, cuối cùng cũng biết sự lợi hại của đại trận.

Chỉ thấy y xoay người trốn về phía ngoài trận pháp.

Tuy nhiên, y không ngờ, trong trận pháp đã hoàn toàn bố trí đầy cuồng phong, nào có đường lui mà nói?

Huống hồ lúc này y đang ở sâu trong trận pháp, bốn phía đều là cuồng phong cát bụi, hoàn toàn không thể chạy thoát.

Giây tiếp theo, y bị cuồng phong cát đá cuốn quanh bao vây.

Không đợi y phản ứng, những cát đá kinh khủng vô cùng này đã xuyên thủng thân thể y.

Tất cả máu thịt đều trong nháy mắt hóa thành phấn vụn.

Đến đây, Hàn Độc Long vong mạng.

Chỉ có một đạo chân linh được lực huyền diệu của Phong Thần Bảng bao bọc, ngay sau đó bay về phía Phong Thần Bảng.

Triệu Thiên Quân thấy vậy, không khỏi đặt kỳ xí trong tay trở lại án đài.

Ngay sau đó cả người y bay lên trời, cười lớn về phía đại quân

Tây Kỳ: “Còn ai nữa!?” “Dám phái đệ tử tam đại đến chịu chết!” “Bọn ngươi lũ côn luân, một tên chết một tên, hai tên chết một đôi!” Triệu Thiên Quân cười lớn, giọng điệu kiêu ngạo vô cùng lập tức truyền bá khắp trời đất nơi đây, vang vọng không ngớt. .....

“Hay!

Xứng đáng là Triệu Thiên Quân!

Ra tay liền chém giết đối phương!” “Địa Tuyệt Trận lợi hại quá!” “A!

Một khi nhập trận, dù là ta cũng không thể thoát ly!” “Ha ha ha!

Hay lắm, đệ tử Xiển giáo chẳng qua cũng chỉ vậy thôi!” “Hay một câu một tên giết một tên, hai tên giết một đôi!” “……” Trong đại quân Triều Ca, tất cả tướng lĩnh thấy Triệu Thiên Quân nhanh chóng giải quyết Hàn Độc Long như vậy.

Không khỏi từng người cười lớn.

Trực tiếp xua tan đi tất cả sự không vui do cái chết của Thạch Trung Ngọc Quân vừa nãy mang lại. .....

“Khốn kiếp!

Sắp bị phá trận pháp rồi sao!” “Trong đó không chỉ có lôi pháp, mà còn có phong pháp và sa pháp!” “Ai!

Người tiếp theo ai đi!” “Ta đi!

Lão sư!

Cho ta đi đi!

Chương 499

Ta muốn phá tất cả trận pháp!" "Mẹ kiếp!

Lão tử đi!

Phá Thập Tuyệt Trận!

Lão tử phá trong chốc lát!" "……" Trong đại quân Tây Kỳ.

Rõ ràng, khi thấy Triệu Thiên Quân chém giết Hàn Độc Long xong.

Khác với khí tức vui vẻ trong đại quân Triều Ca, trong đại quân Tây Kỳ không ngừng truyền ra tiếng chửi rủa.

Thậm chí có người trực tiếp đi đến trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân xin xuất chiến.

Việc các sư huynh đệ, sư điệt liên tiếp tử vong, khiến các đệ tử Xiển giáo trọng tình nghĩa trong lòng trực tiếp nổi giận.

Lúc này.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn Triệu Thiên Quân kiêu ngạo bạt hổ đối diện.

Trong mắt y cũng lóe lên một tia nộ khí.

Y quay đầu nhìn các đệ tử Xiển giáo bên cạnh.

Kết hợp với đặc điểm của Địa Tuyệt Trận vừa rồi, y liền có đối sách.

"Cụ Lưu Tôn, ngươi đi hội kiến đi." "Địa Tuyệt Trận đối với ngươi mà nói, hẳn là không khó phá." Nhiên Đăng Đạo Nhân ở Xiển giáo lâu như vậy, tự nhiên biết các đệ tử này giỏi đạo pháp và tu vi gì.

Lúc này trực tiếp chỉ định Cụ Lưu Tôn, chính là biết, Địa Tuyệt

Trận hẳn là không thể vây khốn Cụ Lưu Tôn.

Cụ Lưu Tôn nghe vậy, không hề do dự, lập tức đứng ra.

Y cũng đã nhìn rõ được một chút mánh khóe.

Nên trong lòng cũng có chút nắm chắc.

"Cụ Lưu Tôn lĩnh mệnh!" Y lớn tiếng hô, thân ảnh trực tiếp lóe ra.

Điều khác biệt là, y không bay ra.

Mà sử dụng độn thổ sở trường của mình, trực tiếp độn đến ngoài Địa Tuyệt Trận.

"Khốn kiếp!

Tên Tiệt giáo vô sỉ kia, tâm tính hiểm ác, để lão tử hội kiến!" Cụ Lưu Tôn quát lớn với Triệu Thiên Quân.

Triệu Thiên Quân ngược lại nhận ra Cụ Lưu Tôn, dù sao đối phương cũng có chút thực lực, không khỏi chế nhạo: "Cụ Lưu Tôn, bằng tên này?

Chỉ có thể chịu chết thôi chứ!" "Hừ?

Ai đạo cao hơn một thước, thử liền biết!

Lão tử nhất định sẽ phanh thây ngươi thành tro bụi, đưa lên Phong Thần Bảng!" Cụ Lưu Tôn lớn tiếng hô, tay cầm bảo cụ lao về phía Triệu Thiên Quân.

Triệu Thiên Quân cười lạnh liên tục, tay cầm bảo kiếm lần lượt chống đỡ.

Hai người đao quang kiếm ảnh, hơn chục chiêu lập tức giao hội.

Vài khắc sau, Triệu Thiên Quân quát lớn một tiếng: "Có bản lĩnh, thử trận pháp của ta!

Nhất định ngươi sẽ có đi không có về!" Nói xong, y cũng không

đánh nữa, giống như khi đấu pháp với Hàn Độc Long trước đó, trực tiếp lui về trong trận pháp.

Cụ Lưu Tôn không hề do dự.

Giống như không biết cái chết của Hàn Độc Long, trực tiếp bám sát Triệu Thiên Quân.

Nhanh chóng, hai người một trước một sau xuyên qua vô số cát bụi trong trận, đã đến khu vực trung ương trận pháp, dưới đài cao!

Triệu Thiên Quân khinh thường cười một tiếng, giống hệt như vừa rồi, lập tức nhảy lên đài cao.

Lấy kỳ xí trên bàn, giống như đối phó Hàn Độc Long trước đó.

Không ngờ lúc này Cụ Lưu Tôn thấy tình hình không ổn, tay phải lật một cái, lập tức hiện ra một kiện bảo vật.

"Khốn kiếp!

Thu!" Cụ Lưu Tôn quát lớn một tiếng, bảo vật trong tay lập tức ném về phía Triệu Thiên Quân trên đài cao. .....

Hồng Hoang Nhân giới.

Cụ Lưu Tôn theo lệnh của Nhiên Đăng Đạo Nhân, đến công đánh Địa Tuyệt Trận.

Chương 500

Sau khi giao thủ với Triệu Thiên Quân hàng chục chiêu.

Triệu Thiên Quân cũng giống như trước đó, trực tiếp lui về trong trận pháp.

Cụ Lưu Tôn nghiễm nhiên không sợ, trực tiếp truy sát lên.

Hai người một trước một sau, xuyên qua trận pháp mịt mờ bụi bặm, nhanh chóng đến khu vực trung ương trận pháp.

Triệu Thiên Quân cũng giống như khi đối phó Hàn Độc Long trước đó, trực tiếp nhảy lên đài cao ở khu vực trung ương trận pháp.

Lấy kỳ xí trên bàn, khởi động trận pháp đối phó Cụ Lưu Tôn.

Y không ngờ, Cụ Lưu Tôn đã phát hiện ra điều bất thường ngay từ đầu, liền tiên phong tế xuất một kiện bảo vật.

Kiện bảo vật này chính là một sợi dây thừng, tỏa ra khí tức cường đại, lấp lánh kim quang.

Chính là Khổn Tiên Thằng trứ danh!

Cụ Lưu Tôn không hề do dự, trực tiếp ném Khổn Tiên Thằng về phía Triệu Thiên Quân trên đài cao.

Chỉ thấy kim quang lóe lên, Khổn Tiên Thằng phá không bay ra, giống như có linh thức của chính nó, trực tiếp lao lên đài cao.

Không đợi Triệu Thiên Quân phản ứng, Khổn Tiên Thằng đã rơi xuống thân y, trực tiếp trói chặt thân thể y!

Cụ Lưu Tôn vẫy tay phải, Khổn Tiên Thằng liền mang theo Triệu Thiên Quân rơi xuống trước mặt Cụ Lưu Tôn.

“Trận pháp nhỏ bé, đệ tử Tiệt giáo nhỏ bé, dám đối địch với Xiển

giáo ngô, không biết tự lượng sức!" "Hôm nay, liền là ngày chết của ngươi!" Cụ Lưu Tôn cười lạnh nói với Triệu Thiên Quân, thủ đao hạ xuống, trực tiếp chém đứt thủ cấp của Triệu Thiên Quân!

"Phốc!" Tiếng động trầm đục vang lên, máu tươi bắn tung tóe.

Đáng thương thay Triệu Thiên Quân chưa kịp thi triển uy lực trận pháp, đã bị bảo vật của Cụ Lưu Tôn trói chặt, bị chém đầu sống sờ sờ, thi thủ phân ly!

Giây tiếp theo, thi thể Triệu Thiên Quân đổ xuống, đầu lâu thì bị Cụ Lưu Tôn ném lên đài cao.

Địa Tuyệt Trận lập tức không động mà tự phá!

Cụ Lưu Tôn lập tức cất tiếng cười lớn, giây tiếp theo, đài cao của Địa Tuyệt Trận bỗng nhiên sụp đổ, lực lượng của cả đại trận trong chớp mắt tan biến không còn.

Mịt mờ một màu xám xịt bỗng nhiên biến mất, lộ ra thân ảnh trong trận.

"Ha ha ha ha!

Triệu Giang đã chết!

Đệ tử Tiệt giáo chẳng qua cũng chỉ vậy!

Uy lực trận pháp cũng chẳng qua cũng chỉ vậy!" Cụ Lưu Tôn cười lớn, hai chân đạp một cái, lập tức thi triển độn thổ chi thuật, rời khỏi nơi này. .....

"Hỗn trướng!

Dừng lại cho ta!" "Cụ Lưu Tôn có bản lĩnh thì đừng đi!" "Cụ Lưu Tôn đáng chết!

Ngô nhất định phải băm vằm ngươi thành vạn đoạn!" "……" Trong đại quân Triều Ca, thấy Triệu Thiên Quân bị giết, các tướng

lĩnh, thiên quân kia từng người mắng chửi, tiếng như sấm sét!

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, không khỏi cất tiếng hô lớn: "Ngô đẳng đều vì đại kiếp hạ sơn, sinh tử đều có nhân duyên, hà tất như vậy?" "Chẳng lẽ, muốn trực tiếp đại chiến?

Không phá trận?" "Vậy ngô đẳng tự nhiên nguyện ý!" Lời này vừa nói ra, chấn động trời đất, vang vọng không ngớt.

Phía Triều Ca nghe xong, Văn Trọng lập tức ra lệnh dừng tất cả những người đang ồn ào.

Cũng không còn truy sát Cụ Lưu Tôn.

Như Nhiên Đăng Đạo Nhân đã nói, kiếp này đã phát triển đến mức này.

Sinh tử có mệnh, tất cả đều có nhân quả.

Chết rồi thì chết rồi.

Trong đại chiến, nào có chuyện không chết người?

Vượt qua đại kiếp mới là điều quan trọng. .....

Trong đại quân Triều Ca.

Sau khi Địa Tuyệt Trận bị phá, Triệu Thiên Quân bị chém giết, Văn Trọng dẫn theo đông đảo thuộc hạ, trở về doanh trướng, một lần nữa bắt đầu thương nghị.

"Giờ đây Thập Tuyệt Trận đã bị phá hai trận, tiếp theo nên làm thế nào?" Văn Trọng nhìn đông đảo thuộc hạ, cất tiếng hỏi.

"Hai đạo hữu đã chết, trong lòng ngô có quý cứu a!" "Chư vị không thể chết thêm nữa, bằng không lão phu tội nghiệt sâu nặng a!" Thái Sư Văn Trọng vừa cất lời, mặt đầy vẻ quý cứu.

Chương 501

Dường như những thiên quân đã chết vì cái chết của y.

“Thái Sư không cần quý cứu, chính là sinh tử có định số, ngô đẳng trước khi hạ sơn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc này rồi.” “Thân tử của ngô đẳng là thuận ứng thiên mệnh, không liên quan đến Thái Sư.” “Giờ đây, do ngô chủ trì Phong Tuyệt Trận, chém giết đối phương đi.” Lời của Văn Trọng vừa dứt.

Có một người đứng ra nói.

Người này chính là Đổng Thiên Quân trong Thập Thiên Quân, Phong Tuyệt Trận chính là do y bố trí.

“Vậy thì có lao Thiên Quân!” “Thiên Quân!

Bảo mệnh là điều quan trọng!

Ngô không thể mất đi bất kỳ ai nữa!” Nghe xong lời của Đổng Thiên Quân, Văn Trọng không khỏi hành lễ với y.

Lão nhân, trong lời nói đầy vẻ tôn kính.

Khiến chúng nhân trong doanh trướng lòng đầy kích động.

Có cảm giác muốn cầm bảo khí xông vào đại quân Tây Kỳ quyết một trận tử chiến!

Đương nhiên, cũng có người biết Văn Trọng đang diễn kịch.

Nhưng có diễn kịch còn hơn không.

Ít nhất cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn một chút, sẽ không chết một cách vô nghĩa.

Đổng Thiên Quân tự nhiên cũng thấu hiểu đạo lý này, không nói nhiều, dù sao đã lập xong trận pháp.

Chém giết địch phương mới là nhiệm vụ của y.

Vì vậy, sau khi chắp tay hơi cúi mình với Văn Trọng, liền hóa thành lưu quang bay ra khỏi doanh trướng.

Nhanh chóng, y đã ở trong Phong Tuyệt Trận.

Bắt đầu chuẩn bị những việc cần làm tiếp theo.

Theo ý y, phía Tây Kỳ hẳn sẽ nhanh chóng phái người đến công đánh trận pháp. .....

Cùng lúc đó.

Trong đại quân Tây Kỳ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng cùng chúng nhân trong doanh trướng thương nghị cục diện chiến tranh tiếp theo.

Chỉ thấy y trước tiên nhìn Cụ Lưu Tôn, mỉm cười hài lòng nói: "Không tệ không tệ!

Lần này gọn gàng dứt khoát, cũng có công lao rồi!" Cụ Lưu Tôn nghe vậy cười hắc hắc nói: "Vậy thì, trận pháp chẳng qua cũng chỉ vậy, khi chư vị sư huynh đệ phá trận nhớ trước tiên tế xuất bảo vật là được!" "Có bảo vật do sư tôn ngô đẳng ban cho, uy lực trận pháp nào có thể làm gì được ngô đẳng!" Nghe lời của Cụ Lưu Tôn, chúng nhân không khỏi gật đầu.

Dù sao y đã chém giết Triệu Thiên Quân, lại an toàn trở về, là người có công.

Lời y nói tự nhiên đều đúng!

Lúc này.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn về phía Thập Tuyệt Trận đã có biến hóa.

Lập tức biết đối phương đã bố trí Phong Tuyệt Trận.

Không khỏi bắt đầu thôi diễn.

Chỉ thấy năm ngón tay phải khẽ động, hai mắt khẽ nhắm lại.

Vài khắc sau, y mới khẽ mở hai mắt, cất tiếng nói: "Sau này phải công đánh Phong Tuyệt Trận!" "Uy lực trong Phong Tuyệt Trận phi phàm, trong đó phong pháp là phong của Địa Hỏa Thủy Phong, nếu khinh suất tiến vào, khi công phá sẽ bị cuồng phong cuốn đi, trong chớp mắt hóa thành tro bụi!" Nghe lời của Nhiên Đăng Đạo Nhân, đông đảo tướng lĩnh không khỏi kinh hãi.

Thi nhau cất tiếng hỏi: "Vậy thì nên làm thế nào?" .....

"Vậy thì nên làm thế nào?" "Ngô đẳng cầu Lão Sư giải hoặc!" "Lão Sư đối với việc này có đối sách gì không?" "Không có bảo vật nào có thể phá trận pháp sao?" "Hẳn là có chứ, ta nhớ có một bảo vật, có thể khắc chế loại phong pháp này, tên bảo vật đó là gì nhỉ?" "……" Trong đại quân Triều Ca.

Sau khi Nhiên Đăng Đạo Nhân nói ra chỗ lợi hại của Phong Tuyệt Trận.

Đông đảo tướng lớn Triều Ca và đệ tử Xiển giáo thi nhau bàn luận.

Dù sao nếu Phong Tuyệt Trận thật sự lợi hại như Nhiên Đăng Đạo Nhân đã nói.

Vậy chẳng phải đi một người chết một người sao?

Dù sao loại phong pháp có uy lực như vậy, tu vi của họ không thể chống lại được!

Lại không tu luyện pháp thân thể.

Chỉ dựa vào hộ tráo pháp lực, dưới phong pháp vô cùng vô tận,

pháp lực của họ có thể chống đỡ được bao lâu cũng là một vấn đề!

Chương 502

Vì vậy trước khi khắc phục vấn đề phong pháp này.

Không ai nguyện ý đi mạo hiểm cả!

Mọi người đâu có ngốc, đi chịu chết trắng trợn.

Trong lòng, dù có chết, thì cũng phải kéo một người đệm lưng chứ.

Chết một cách vô nghĩa, làm sao đối mặt với sư tôn, sư môn của mình.

Cũng trong lúc chúng nhân bàn luận xôn xao.

Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ mỉm cười, cuối cùng cũng cất tiếng nói.

"Nếu muốn khắc chế phong pháp, ta ngược lại có một bảo vật có thể." Chúng nhân nghe vậy đều sáng mắt lên.

Vội vàng hỏi Nhiên Đăng Đạo Nhân: "Lão Sư, đó là vật gì?" "Vật này ở đâu?" "Chẳng lẽ ở trong đạo trường của ta?" "Ở chỗ đại thần thông khác sao?" "A!

Chỉ cần có bảo vật, ta lập tức đi mượn!" Chúng nhân thi nhau cất lời, sắc mặt đầy vẻ sốt ruột.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy, cũng không còn cố làm ra vẻ thần bí nữa, trực tiếp nói: "Có một bảo vật tên là Định Phong Châu!" "Chỉ có Định Phong Châu, mới có thể định trụ phong pháp." "Như vậy, liền có thể dễ dàng phá Phong Tuyệt Trận!" Lời này vừa nói ra, chúng nhân lập tức vỡ lẽ, thi nhau nói: "Đúng đúng đúng!

Định Phong Châu ta có nghe nói!" "Xem ra có Định Phong Châu có

thể phá trận rồi!" "Ai có Định Phong Châu?

Mau mau lấy ra!" "Không có!

Ta nhớ trong giáo ta không có ai có Định Phong Châu!" "Vậy rốt cuộc ai có bảo vật này!" "A!

Ta nhớ rồi!

Ta có một đạo hữu, liền có Định Phong Châu!" "……" Chúng nhân bàn luận xôn xao, đều đang hỏi Định Phong Châu ở đâu mới có.

Cho đến khi có một người nói, người y quen biết có Định Phong Châu.

Lập tức, cả trường tĩnh lặng, ánh mắt đều nhìn về phía người đó.

Bất ngờ phát hiện, đó lại là Linh Bảo Đại Pháp Sư cất lời!

"Đạo hữu nào?" Chúng nhân đều quay mặt hỏi.

Linh Bảo Đại Pháp Sư biết sự nghiêm trọng của sự việc, lập tức nói: "Độ Ách Chân Nhân ở Bát Bảo Linh Quang Động trên Cửu Đỉnh Thiết Sát Sơn!" "Người đó, có một bảo vật đó!" "Ta lập tức viết một bức thư, ai đi mượn Định Phong Châu đó?" Lời này vừa nói ra, chúng nhân đều đại hỉ!

Bách Ấp Khảo lập tức ra tay, sai người cầm thư của Linh Bảo Đại Pháp Sư, lợi dụng màn đêm, đi đến Cửu Đỉnh Thiết Sát Sơn! .....

Trong đại quân Triều Ca.

Trong lúc Bách Ấp Khảo phái người cầm thư của Linh Bảo Đại Pháp Sư đến Thiết Sát Sơn tìm Độ Ách Chân Nhân mượn Định Phong Châu.

Thân Công Báo đang bế mục tu hành trong doanh trướng của mình.

Từ khi hai quân đối đầu.

Y đều không hỏi về cục diện chiến tranh.

Dù sao đối với y mà nói, Triều Ca không còn ai, ra ngoài nói một câu: "Đạo hữu thỉnh lưu bộ!" là được.

Nhiệm vụ.

Để trong đại quân Triều Ca có tướng lĩnh đối kháng với đại quân Tây Kỳ.

Dù sao đối với y mà nói, tu hành dù sao cũng là quan trọng.

Cũng vào lúc này.

Y vẫn luôn bế mục tu hành bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Chỉ thấy y nhấc tay phải lên, năm ngón tay không ngừng động đậy, lại đang bắt đầu thôi diễn.

Vài khắc sau, y đặt tay xuống, ánh mắt nhìn về phía đại quân Tây Kỳ, không khỏi khẽ mỉm cười.

"Hắc hắc, đi mượn Định Phong Châu sao?" "Ừm, xem ra lại có thể giảo cục rồi!" Chỉ thấy Thân Công Báo tự nhủ.

Ngay sau đó y đứng dậy, thân ảnh hóa thành một đạo hắc quang chìm vào màn đêm.

Cả doanh trại quân lớn đến vậy, nhưng lại không ai phát hiện Quốc Sư Thân Công Báo đã không còn trong doanh trại. .....

Người mà Bách Ấp Khảo phái đi là dị nhân tu hành ở Tây Kỳ.

Tuy tu vi không cao, nhưng cũng khác thường nhân.

Chương 503

Suốt đường lao đao vất vả, không ngừng nghỉ, nhanh chóng đến Cửu Đỉnh Thiết Sát Sơn.

Y còn chưa kịp thở dốc, đã leo lên núi gặp Độ Ách Chân Nhân.

May mắn thay, Độ Ách Chân Nhân biết y mang theo thư của Linh Bảo Đại Pháp Sư xong, đã tận tình chiêu đãi y.

Và vô cùng sảng khoái cho y mượn Định Phong Châu.

Dị nhân này sau một trận bái tạ, lập tức mang Định Phong Châu quay về.

Dù sao y thâm tri, Định Phong Châu có tác dụng lớn đối với cục diện chiến tranh.

Đương nhiên, dù là dị nhân, thân thể cường tráng hơn phàm nhân, nhưng cũng sẽ mệt mỏi.

Vì vậy y đã nghỉ ngơi một lát giữa đường.

Nhưng y không hề biết, khi y vừa nghỉ ngơi một chút, một làn gió nhẹ thoảng qua, Định Phong Châu mà y mang theo đã bị một làn gió nhẹ tráo đổi.

Người tráo đổi, chính là Thân Công Báo! .....

"Hắc hắc, đến đây, ta xem ngươi phá trận thế nào?" "Tiếp theo, cũng nên đến phiên hai tên ngốc lừa phương Tây ra tay rồi chứ." Thân Công Báo nhìn bóng lưng dị nhân đã nghỉ ngơi xong, hoàn toàn không phát hiện bất cứ điều bất thường nào tiếp tục đi về phía Tây Kỳ, không khỏi tự nhủ.

Trong màn đêm, trên mặt y đầy nụ cười.

Nếu thôi diễn không sai, hai giáo chủ phương Tây tiếp theo sẽ ra tay.

Mục đích đơn giản, chính là cướp nhân tài!

Phải biết rằng, trong trận đại kiếp này, hồn phách của những người chết sẽ bị Phong Thần Bảng thu lấy.

Nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người lại âm thầm chờ đợi đã lâu.

Để chờ đợi vật sắc nhân tài tốt chết đi, rồi ra tay độ hồn phách đó về phương Tây.

Chuyện này, Thân Công Báo đã sớm biết từ sư tôn mình.

Giờ đây, thời cơ cũng gần đến rồi. .....

Dị nhân mà Bách Ấp Khảo phái đi nhanh chóng mang Định Phong Châu trở về Tây Kỳ.

Và giao Định Phong Châu cho Bách Ấp Khảo.

Bách Ấp Khảo vừa có Định Phong Châu trong tay, lập tức bảo Nhiên Đăng Đạo Nhân thương nghị tiếp theo do ai xuất chiến, mang Định Phong Châu đi phá trận.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cầm Định Phong Châu, bắt đầu thương nghị với chúng nhân. .....

Sáng sớm hôm sau.

Nhiên Đăng Đạo Nhân liền dẫn đông đảo thuộc hạ và đại quân, đến ngoài Thập Tuyệt Trận.

Nhìn Phong Tuyệt Trận vẫn đang gió rít gào, Nhiên Đăng Đạo Nhân cất tiếng nói: "Có vị nào nguyện ý đi thí trận?" Lời này vừa nói ra, chúng nhân hơi sững sờ.

Biết rằng thí trận này nhất định không mang theo Định Phong Châu đi.

Là để thử chỗ huyền diệu của trận pháp, để Nhiên Đăng có phán đoán.

Vậy không mang theo Định Phong Châu đi, chẳng phải đi tìm chết sao!

Chúng nhân trong lòng không khỏi bi ai, trong chốc lát lại không ai cất lời, đều mặt đầy vẻ ngưng trọng.

Vào lúc này.

Hoàng Phi Hổ dẫn theo thuộc hạ của mình tiến lên.

Chỉ thấy y cung kính hành lễ xong nói: "Ngô đẳng nguyện ý suất lĩnh thuộc hạ tiến về, vì đông đảo tiên trưởng thăm dò đường!" Lời này vừa nói ra, chúng nhân đầy kinh ngạc.

Không ngờ, tiên nhân còn chưa cất lời, phàm nhân lại có dũng khí như vậy đi thí trận.

Nhìn Hoàng Phi Hổ và thuộc hạ của y mặt đều đầy vẻ chí dũng, chư tiên không khỏi trầm mặc không nói.

Từ đó có thể thấy, những phàm nhân này cũng biết lần đi này mười phần chết chín.

Nhưng vẫn nguyện ý đi, dám đi chịu chết.

Tinh thần như vậy, thật khiến người ta vô cùng kính nể!

Dù sao để những người tu vi không dễ dàng như vậy đi thí trận, họ cũng không nguyện ý.

Chương 504

Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân cuối cùng cũng cất lời.

Chỉ thấy ánh mắt y lướt qua Hoàng Phi Hổ và đông đảo thuộc hạ.

Cuối cùng ánh mắt cũng khóa chặt trên hai tướng lĩnh phía sau Hoàng Phi Hổ.

"Chỉ cần hai người là được." "Quá nhiều người, ngược lại không có lợi cho việc thăm dò trận, chớ nên hy sinh vô ích!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cất tiếng nói.

Hoàng Phi Hổ nghe vậy hai mắt sáng rực, y đang định đứng ra xin xuất chiến, thì nghe thấy phía sau truyền đến hai tiếng hô lớn.

"Thuộc hạ Phương Bật, Phương Tương nguyện ý tiến về thí trận, cầu tiên trưởng và tướng quân phê chuẩn!" Lời này vừa nói ra, chúng nhân đều nhìn về phía đó.

Lập tức thấy hai tướng lĩnh sắc mặt kiêu ngạo chắp tay xin chiến.

Hoàng Phi Hổ hơi sững sờ, hai đại tướng này là từ sau khi tạo phản Triều Ca, vẫn luôn ở bên y.

Có vẻ hùng dũng của phàm gian.

Không ngờ, giờ đây lại xin chiến.

Hoàng Phi Hổ nhìn sắc mặt của họ, biết hai người trẻ tuổi này coi thường Phong Tuyệt Trận.

Y đang định lên tiếng ngăn cản, thì nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân nói trước: "Chuẩn rồi, hai huynh đệ các ngươi đi thí trận đi." Lời này vừa nói ra, Hoàng Phi Hổ chưa kịp phản ứng.

"Vâng!" Phương Bật và Phương Tương đã vui mừng đáp, hai

người trực tiếp bước ra, cưỡi chiến mã đi về phía Phong Tuyệt Trận!

Hoàng Phi Hổ thấy vậy không khỏi lắc đầu.

Y biết, hai huynh đệ này đi theo y đã lâu, sau khi đến Tây Kỳ chưa từng lập công.

Lần này thấy thời cơ, lòng muốn lập công rất thiết tha. .....

Đại quân Tây Kỳ sáng sớm xuất động, tự nhiên đã kinh động đại quân Triều Ca.

Nhanh chóng, Văn Trọng liền dẫn theo các tướng lớn của Triều Ca ra ngoài cửa doanh trại.

Từ xa nhìn về phía đại quân Tây Kỳ, chờ đợi đối phương tiến công trận.

"Vốn tưởng tối qua sẽ công trận, không ngờ lại không có!" "Chậc chậc!

Sợ công trận ban đêm bất lợi chứ gì!" "Như vậy, cũng có chút ý tứ." "Đoán xem, sẽ phái ai đi công trận đầu tiên?" "Chậc chậc!

Theo ta thấy, khi chưa biết cách công Phong Tuyệt Trận như vậy, sẽ không dám hành động khinh suất." "A!

Nếu muốn động thủ, thì tối qua đã động thủ rồi!" "Xem ra đã thương lượng được đối sách rồi…" Đông đảo tướng lớn Triều Ca thi nhau cất lời.

Trong ngữ khí của họ đầy vẻ uất ức.

Dù sao tối qua họ tưởng đại quân Triều Ca sẽ tiến công.

Kết quả khiến họ giới bị cả một đêm, cảnh giác cả một đêm.

Cuối cùng lại biến thành sáng sớm mới tiến công.

Tự nhiên vô cùng uất ức, hận không thể trực tiếp xông lên chém

giết tất cả đại quân Tây Kỳ!

Cũng trong lúc họ bàn luận xôn xao, than phiền.

Đột nhiên thấy trong đại quân Tây Kỳ, cuối cùng cũng xuất hiện hai thân ảnh.

"Ồ?

Ai vậy?" "Một lần xuất hiện hai người?

Triều Ca cũng không làm vậy!" "Gì?

Hai người đó là ai?

Lạ hoắc!" "Hai người này!

Phương Bật và Phương Tương hai huynh đệ!

Là phản đồ của Triều Ca ngô!" "Hai người này!

Hai tên phản đồ!

Phản đồ cùng Hoàng Phi Hổ tạo phản!" "Ha ha ha ha!

Hai phàm nhân lại dám tiến lên ứng trận?

Chẳng lẽ không biết chữ 'tử' viết thế nào sao?" "Xem kìa!

Chương 505

Bị đại quân Tây Kỳ vứt bỏ rồi!" "Nhân quả!

Tưởng đầu quân Tây Kỳ có thể như vậy, kết quả giờ đây phải làm pháo hôi!" "……" Khi thấy trong đại quân Tây Kỳ xuất hiện hai huynh đệ Phương Bật và Phương Tương.

Trong đại quân Triều Ca lập tức có người nhận ra hai huynh đệ.

Lập tức, toàn bộ đại quân Triều Ca bàn luận xôn xao.

Dù sao đối với họ mà nói, Phương Bật và Phương Tương hai người đã phản bội Triều Ca.

Dù Triều Ca có xấu xa đến mấy, đối phương phản bội, sự thật này không thể thay đổi.

Vì vậy, thấy hai huynh đệ đầu quân Tây Kỳ xong, giờ đây trở thành nhân vật như pháo hôi.

Tự nhiên vô cùng sảng khoái, hận không thể Đổng Thiên Quân trong Phong Tuyệt Trận trực tiếp chém giết hai huynh đệ!

Cũng vào lúc này.

Phương Bật và Phương Tương hai người cuối cùng cũng cưỡi chiến mã đến ngoài Thập Tuyệt Trận.

"Khốn kiếp!

Tiệt giáo tà đồ!

Mọi người tiến công trận!

Mau mau ra chịu chết!" Phương Bật và Phương Tương hai người cất tiếng chửi rủa.

Đổng Thiên Quân trong Phong Tuyệt Trận nghe vậy đại nộ.

Chỉ là phàm nhân, lại kiêu ngạo như vậy?

Chẳng lẽ đã chán sống rồi sao?

Vì vậy, y trực tiếp vung kỳ xí trong tay.

Lập tức, huyễn thuật bay tứ tung, dẫn dụ hai huynh đệ Phương Bật Phương Tương cùng chiến mã của họ tiến vào Phong Tuyệt Trận!

Đáng thương thay hai huynh đệ, chưa kịp phản ứng, trực tiếp tiến vào Phong Tuyệt Trận, bị phong pháp chém giết. .....

Trong Thập Tuyệt Trận.

Chỉ thấy Đổng Thiên Quân phất tay phải, kỳ xí trong tay bỗng nhiên kích hoạt một cỗ lực lượng trận pháp huyền diệu vô cùng.

Lập tức, hai huynh đệ Phương Bật và Phương Tương cùng chiến mã của họ liền bị huyễn thuật dẫn vào trong trận pháp.

Nhanh chóng, cuồng phong bay tứ tung, từng cỗ từng cỗ cuồng phong như đao, trực tiếp chém giết hai huynh đệ Phương Bật!

Lập tức, máu tươi bắn tung tóe, toàn bộ Phong Tuyệt Trận đầy mùi máu tanh.

Hồn phách của hai huynh đệ Phương Bật cũng bị Phong Thần Bảng hấp đi.

Đến đây, hai người tử trận! .....

Trong đại quân Triều Ca.

Khi thấy hai huynh đệ Phương Bật thật sự chết gọn gàng như vậy.

Từng người không khỏi trợn tròn hai mắt, cuối cùng từng người cười lớn.

“Ha ha ha!

Biết ngay mà!” “Không chịu nổi một đòn!

Hoàn toàn là đi tìm chết!” “Phàm nhân cũng dám xông trận, quả thực không biết tự lượng sức!” “Đáng thương thay đầu quân Tây Kỳ, hoàn toàn là pháo hôi thôi…” “Chết hay lắm!

Tiếp tục chết đi!” “Hoàng Phi Hổ không tỉnh táo sao?

Đầu quân Tây Kỳ hoàn toàn là đi chịu chết thôi…” “……” Các tướng lĩnh đại quân Triều Ca thi nhau kinh hô.

Đối với họ mà nói, cái chết của huynh đệ Phương Bật quả thực trút được một cỗ ác khí! .....

Trong đại quân Tây Kỳ.

Về cái chết của hai huynh đệ Phương Bật Phương Tương.

Tất cả các tướng lớn của Tây Kỳ đều trầm mặc không nói.

Chương 506

Tuy kết cục này đã sớm đoán được.

Nhưng tận mắt thấy hai huynh đệ bị chém giết gọn gàng như vậy.

Trong lòng tự nhiên đều không có tư vị gì!

Thậm chí có người còn đang nghĩ, nếu mình đi công trận, kết quả sẽ thế nào?

Chắc là kết cục cũng không sai biệt lắm.

Đại quân Tây Kỳ không khỏi tĩnh lặng.

Tất cả những người có mặt đều đang nghĩ, hai huynh đệ Phương thị đã chết.

Tiếp theo sẽ để ai đi công trận đây?

Những phàm nhân kia, hay những tiên trưởng kia?

Cũng vào lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn luôn trầm mặc không nói đã cất lời.

Y trực tiếp đưa ra câu trả lời.

Chỉ thấy y quay đầu nhìn Từ Hàng Đạo Nhân phía sau, đưa ra Định Phong Châu rồi nói: "Lần này liền giao cho ngươi." "Ta đã thôi diễn, ngươi là người thích hợp nhất để công phá Phong Tuyệt Trận." "Có Định Phong Châu, cơ hội thắng của ngươi hẳn là cực cao." Nghe lời của Nhiên Đăng Đạo Nhân, chúng nhân có mặt vô cùng kinh ngạc.

Lập tức đưa ánh mắt về phía Từ Hàng Đạo Nhân.

"Từ Hàng tuân mệnh!" "Lần này nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Từ Hàng Đạo Nhân lại như đã sớm liệu như vậy, trực tiếp tiếp lấy Định Phong Châu trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân, ngay sau đó

xoay người bay về phía Thập Tuyệt Trận!

Nhanh chóng, y đã đến trước Phong Tuyệt Trận.

“Ngươi là ai?

Mau báo tên!” Đổng Thiên Quân trong Phong Tuyệt Trận quát lớn.

Y đâu có không nhận ra Từ Hàng, làm vậy chỉ để sát khí đối phương mà thôi.

Từ Hàng Đạo Nhân nghe vậy lại không nổi giận.

Chỉ thấy sắc mặt bình tĩnh, trong miệng khẽ nói: “Ngô là Từ Hàng, đến phá trận!” Bốn chữ đơn giản vừa thốt ra, thân ảnh y liền hóa thành bạch quang, xông vào trong trận. .....

Từ Hàng Đạo Nhân xuất chiến xong.

Trong đại quân Triều Ca không khỏi phát ra từng tiếng kinh hô.

“Lần này cuối cùng cũng xuất hiện một tu hành giả!” “Người này là ai?

Khí tức thế nào?” “Ta nhận ra!

Từ Hàng Đạo Nhân, một trong mười hai Kim Tiên.” “Gì?

Trong tay hình như đang cầm bảo vật?

Có chuẩn bị rồi sao?” “Hừ hừ, Xiển giáo chỉ biết nhờ vào bảo vật, có bảo vật thì sao, nhất định sẽ có đi không có về!” “A!

Phong Tuyệt Trận lợi hại như vậy, Từ Hàng Đạo Nhân nhất định sẽ mất mạng!” “Ha ha ha!

Chờ xem ngươi chết đi!” “……” Từng tiếng nói đủ loại khác nhau phát ra từ trong đại quân Triều Ca.

Đối với họ mà nói.

Phong Tuyệt Trận mạnh mẽ như vậy, tự nhiên hy vọng ai cũng

phải chết.

Tự nhiên hy vọng Phong Tuyệt Trận có thể kiên trì mãi. .....

Cùng lúc đó.

Từ Hàng Đạo Nhân đã cùng Đổng Thiên Quân giao đấu trong trận.

Chỉ thấy Đổng Thiên Quân tự trong trận pháp bước ra.

Bởi vì y biết, trận pháp tuy cường đại, nhưng đối với tu sĩ tu vi như Từ Hàng, phải phối hợp công kích mới là tốt nhất.

Có Phong Tuyệt Trận gia trì, tự nhiên y đầy tự tin.

Vừa mới từ trung tâm trận pháp bước ra, đến khu vực ngoại vi Phong Tuyệt Trận.

Từ Hàng Đạo Nhân liền trực tiếp tế xuất bảo kiếm, lao về phía y!

Có Định Phong Châu bảo hộ, vừa mới bước ra ngoại vi Phong Tuyệt Trận.

Chương 507

Những cuồng phong cuốn tới, liền bị Định Phong Châu định trụ, không thể gây hại chút nào.

Từ Hàng Đạo Nhân thấy vậy đầy tự tin, biết Định Phong Châu thật sự khắc chế Phong Tuyệt Trận, không khỏi đại hỉ!

Ngay sau đó, thân ảnh y không hề có ý định dừng lại, đã đến trước Đổng Thiên Quân, tay cầm bảo kiếm vung tới!

Đổng Thiên Quân thấy vậy đại kinh, cầm bảo kiếm đối kháng với y.

"Hừ!

Có Định Phong Châu!" "Khốn kiếp!" "Gan nhỏ như vậy!

Chẳng trách dám tiến vào!" "……" Đổng Thiên Quân vừa chống đỡ kiếm khí của Từ Hàng vừa chửi rủa!

Ngay sau đó, y biết tình hình không ổn, không còn dừng lại ở khu vực ngoại vi nữa.

Dù sao khu vực ngoại vi phong pháp uy lực nhỏ nhất, trung ương phong pháp khả năng phụ trợ lớn.

Vì vậy, y trực tiếp xoay người chạy về phía khu vực trung ương.

"Ha ha ha!

Đi đâu vậy!" "Đứng lại cho ta!

Chịu chết!" Từ Hàng Đạo Nhân lớn tiếng hô, biết Đổng Thiên Quân đã sợ rồi.

Không khỏi lập tức theo sát phía sau, đuổi về phía trung ương trận pháp.

Đổng Thiên Quân nghe lời nói phía sau, không khỏi nổi giận không ngừng.

Nhưng y không hề có ý định dừng lại, tiếp tục chạy về phía trung ương trận pháp.

Trong miệng y còn quát lớn: "Hừ!

Ngô tinh thông trận pháp!

Đừng tưởng có Định Phong Châu là thắng rồi!

Có bản lĩnh thì thử đi!" "Trong trận pháp của ngô, Định Phong Châu đó nhất định không địch lại!" Lời này vừa nói ra, Từ Hàng nghe thấy hai mắt khẽ híp lại, tốc độ dưới chân không khỏi nhanh hơn mấy phần!

Muốn đuổi kịp Đổng Thiên Quân, chặn y lại mà chém giết!

Tuy nhiên, cả hai đều đang trong Phong Tuyệt Trận, y làm sao đuổi kịp đối phương. .....

Hồng Hoang Nhân giới.

Từ Hàng Đạo Nhân sau khi tiến vào ngoại vi Phong Tuyệt Trận.

Do có Định Phong Châu thần vật hộ thể, nên phong pháp ở ngoại vi Phong Tuyệt Trận hoàn toàn không thể gây hại chút nào.

Đổng Thiên Quân cũng nhanh chóng phát hiện ra điều này.

Vì vậy y không còn giao đấu với Từ Hàng, trong lòng muốn lui về khu vực trung ương trận pháp.

Dù sao khu vực trung ương phong pháp càng thêm cường đại.

Như vậy mới có thể nhận được sự phụ trợ của phong pháp có uy lực mạnh hơn, như vậy mới có thể thắng mà chém giết Từ Hàng Đạo Nhân.

Vì vậy, sau khi đao quang kiếm ảnh, hàng trăm đạo kiếm khí va chạm với Từ Hàng, y liền thừa cơ một khe hở lùi lại, trốn về phía trung ương trận pháp!

Từ Hàng ngay lập tức phát hiện tình huống này.

Tự nhiên biết ý đồ của Đổng Thiên Quân.

Tự nhiên không cho phép đối phương tăng thêm cơ hội thắng, liền trực tiếp truy sát lên.

Tuy nhiên, cả hai đều ở trong trận pháp.

Tuy có Định Phong Châu hộ thể, trấn giữ phong pháp quanh thân.

Nhưng một khi y động, phong pháp liền tấn công càng thêm hung mãnh.

So với điều này, tốc độ của y tự nhiên không bằng Đổng Thiên Quân.

Nhanh chóng, một trước một sau, cảnh tượng kịch tính lại một lần nữa xuất hiện.

Chỉ thấy Đổng Thiên Quân lui về trung ương trận pháp, vội vàng chạy lên đài cao ở trung tâm.

Từ Hàng tuy tu vi cường đại, bộ pháp tinh thông, nhưng lại chậm một bước.

“Ha ha ha!

Chương 508

Hay! ” “Dám đến đây, cũng có dũng khí!” “Hôm nay ta cho ngươi một cái chết thống khoái!” “……” Đổng Thiên Quân nhảy lên đài cao trung ương, lập tức lấy kỳ xí trên án đài.

Chỉ thấy y vừa lớn tiếng quát về phía Từ Hàng Đạo Nhân dưới đài, vừa dùng sức vẫy kỳ xí trong tay!

Lập tức.

Cuồng phong rít gào, từng cỗ hắc phong cuốn tới.

Nếu phong lực có đẳng cấp, thì cuồng phong trước đó là cấp một.

Lúc này dưới sự khống chế tâm thần của Đổng Thiên Quân, phong lực trong trận pháp đã đạt đến cấp mười!

Lập tức, hắc phong không ngừng tấn công Từ Hàng Đạo Nhân.

Từ Hàng thấy vậy, tuy trong lòng kinh hãi uy lực của hắc phong, nhưng vẫn vô cùng trấn định quán chú pháp lực vào Định Phong Châu.

Y nghĩ, có Định Phong Châu, dù phong pháp có mạnh đến mấy cũng chẳng là gì.

Chỉ cần pháp lực đủ, phong pháp đối với y chỉ là chuyện đùa!

Đương nhiên, để bảo toàn pháp lực tiêu hao, y cũng phải tốc chiến tốc thắng!

Vào lúc này.

Điều vạn vạn không ngờ đã xảy ra!

Chỉ thấy Định Phong Châu vốn đang trấn giữ tất cả hắc phong quanh thân bỗng nhiên truyền ra một cỗ chấn động kỳ lạ.

Từ Hàng lập tức kinh hãi, chỉ cảm thấy một cỗ phản phệ truyền đến!

Giây tiếp theo, y trực tiếp bị cỗ xung kích đó làm cho tâm thần hoảng loạn!

"Phốc!" Từ Hàng lập tức sắc mặt tái nhợt, một ngụm máu đen phun ra.

Cả người như chịu một đả kích cực lớn.

Trong chớp mắt, tâm thần hỗn loạn, Định Phong Châu không còn pháp lực chống đỡ, trực tiếp mất đi tác dụng.

Chỉ thấy những hắc phong như ngàn đao vạn kiếm ập xuống!

Từ Hàng Đạo Nhân không kịp phản ứng là chuyện gì.

Bị vô số hắc phong tấn công, cả thân thể y trực tiếp bị chém thành vô số khối!

Máu thịt bay tung tóe, máu nhuộm đỏ đại địa.

Từ Hàng Đạo Nhân, chết! .....

Từ Hàng Đạo Nhân truy sát Đổng Thiên Quân tiến vào trung ương Phong Tuyệt Trận.

Sau khi Đổng Thiên Quân sử dụng kỳ xí trận pháp, gia cường uy lực phong pháp trong trận pháp.

Y vẫn quán chú pháp lực vào Định Phong Châu.

Lúc đầu Định Phong Châu vẫn trấn giữ được hắc phong tấn công bốn phía.

Bảo vệ thân thể y.

Kết quả khi hơi lơi lỏng cảnh giác một chút, đột nhiên cảm thấy Định Phong Châu liên kết với tâm thần trong tay phát ra một cỗ lực

lượng phản phệ kinh khủng lại thần bí!

Lập tức, y chưa kịp phản ứng, thổ ra máu đen, bị cỗ phản phệ cường đại kia xung phá tâm thần!

Như vậy, Định Phong Châu trong chốc lát không còn pháp lực chống đỡ!

Tự nhiên không thể định trụ hắc phong bốn phía!

Giây tiếp theo, Từ Hàng Đạo Nhân chưa kịp phản ứng, đã bị hắc phong cuốn đi như ngàn đao vạn quả, hóa thành từng khối máu thịt, rơi xuống đất.

Mùi máu tanh lập tức một lần nữa xuất hiện trong trận pháp.

Máu của Từ Hàng Đạo Nhân đã nhuộm đỏ vùng đất này.

Đến đây, Từ Hàng Đạo Nhân chưa kịp hiểu rõ vì sao lại bị phản phệ, đã bị phong pháp chém giết thân vong!

Khoảnh khắc y chết đi, chân linh y lập tức xuất hiện.

Tuy nhiên, y lại không biết vì sao, chân linh y lại không bị Phong Thần Bảng trên Kỳ Sơn thu lấy.

Mà ngược lại bay về phía phương Tây!

Chương 509

Lập tức biến mất không còn tăm hơi!

Hiện tượng này, tất cả các tu sĩ đang bàng quan đều không hề phát hiện.

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân và Khương Tử Nha đang chấp chưởng Phong Thần Bảng cũng chưa từng phát hiện hiện tượng này.

Bởi vì, hai vị thánh nhân phương Tây cuối cùng đã bắt đầu ra tay!

Hấp dẫn chân linh của Từ Hàng Đạo Nhân đến thế giới phương Tây chuyển thế thành giáo đồ.

Sau này, Từ Hàng Đạo Nhân liền sẽ chuyển thế thành Diệu Thiện Công Chúa của thế giới phương Tây, bái nhập Tây Phương Giáo tu thành chính quả xong, pháp hiệu là "Quan Thế Âm Bồ Tát!" Đương nhiên, đây cũng là thiên mệnh của Từ Hàng Đạo Nhân.

Dù Nguyên Thủy Giáo Chủ có phát hiện xong, cũng không thể nghịch cải!

Từ đó, Từ Hàng liền trở thành người của Tây Phương Giáo.

Trên thế gian không còn có Từ Hàng Đạo Nhân trong mười hai Kim Tiên, nhưng lại có thêm một Quan Thế Âm Bồ Tát phương Tây!

.....

Cái chết của Từ Hàng Đạo Nhân chỉ diễn ra trong một chớp mắt.

Ngay cả Đổng Thiên Quân đang ở trong Phong Tuyệt Trận, và thao túng Phong Tuyệt Trận lúc này thấy Từ Hàng Đạo Nhân trực tiếp bị hắc phong chém giết, lập tức cũng có chút mộng bức.

Tự nhiên mộng bức.

Vừa nãy Từ Hàng Đạo Nhân không phải đang tốt sao?

Định Phong Châu rõ ràng cũng có thể định trụ phong pháp bốn phía mà.

Đột nhiên thổ ra máu đen, tâm thần bất định, bị hắc phong chém giết rồi sao?

"Chết rồi…" Đổng Thiên Quân lầm bầm tự nhủ.

Y tưởng sẽ phải tốn rất nhiều công sức để đấu pháp với đối phương.

Kết quả đối phương lại chết như vậy?

Thật quá sơ suất rồi!

Thật quá trẻ con rồi!

Không tôn trọng chút nào! .....

Dưới sự kinh ngạc không ngừng, Đổng Thiên Quân cuối cùng chỉ có thể quy cái chết của Từ Hàng Đạo Nhân là do nguyên nhân công pháp của đối phương.

Y lại không hề biết, tất cả, đều là vì Thân Công Báo đã làm chút thủ đoạn trên Định Phong Châu từ trước.

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không thể phát giác ra thủ đoạn này.

Trong Hồng Hoang Nhân giới.

Sau khi Từ Hàng Đạo Nhân thân tử, Đổng Thiên Quân ngây người một lúc mới phản ứng.

Cuối cùng, y quy kết tất cả là do Từ Hàng Đạo Nhân tự tìm lấy cái chết, không hảo hảo luyện hóa Định Phong Châu mà liều lĩnh tiến vào trận.

Giờ thì hay rồi, bị phản phệ.

Trong lòng Đổng Thiên Quân không khỏi đại hỉ!

Y không còn bận tâm đến cái chết của Từ Hàng Đạo Nhân nữa, rốt cuộc là chuyện vô vị, vô nghĩa!

Y khiến mê vụ Phong Tuyệt Trận tan đi, bay thẳng lên trời cao!

Ngay sau đó, y hướng về phía Tây Kỳ đại quân mà lớn tiếng hô to: "Ha ha ha ha!

Từ Hàng Đạo Nhân đã chết!

Có ai dám ứng chiến không!

Từng kẻ một rồi sẽ chết!" Tiếng hô vừa dứt!

Dưới sự gia trì của pháp lực, âm thanh truyền khắp thiên địa này không ngừng chấn động, vang vọng không ngớt!

Lúc này, toàn bộ chiến trường vẫn tĩnh lặng như tờ...

Bất kể Triều Ca đại quân hay Tây Kỳ đạo quân đều như nhau.

Tất cả tướng sĩ, tu sĩ, lúc này đều trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào Phong Tuyệt Trận.

Nhìn Đổng Thiên Quân đang lơ lửng trên trời cao, cười vang liên tục.

Chương 510

Toàn bộ chiến trường yên tĩnh đến nỗi chỉ còn lại tiếng tim đập và hơi thở của vô số người!

Mãi đến vài khắc sau...

Từng tiếng kinh ngạc mới vang lên từ cả hai phía Tây Kỳ đại quân và Triều Ca đại quân!

"Từ Hàng Đạo Nhân lại chết ư?" "Chuyện gì thế này!

Chẳng phải có Định Phong Châu sao!" "A!

Chẳng lẽ Định Phong Châu là giả?" "Vì sao chứ!

Chắc chắn đối phương giở trò!

Từ Hàng sư huynh pháp lực cao thâm!

Sao lại không bằng Đổng Thiên Quân!" "Hỗn trướng!

Đáng chết!

Ta muốn báo thù cho sư huynh!" "Mười hai Kim Tiên chúng ta, lại mất đi một vị nữa rồi!

Khả ố!" "Phong Tuyệt Trận thật sự lợi hại đến vậy sao?

Ngay cả Định Phong Châu cũng không khắc chế được ư?" "Không đúng!

Kể cả phong pháp có lợi hại đến mấy, Từ Hàng sư đệ cũng không thể chết một cách dứt khoát như vậy!" "Chắc chắn có vấn đề!

Khả ố!" "....." Trong Tây Kỳ đại quân.

Từng tiếng nói đầy bi thương và phẫn nộ phát ra từ miệng vô số tướng sĩ, tu sĩ!

Lúc này, từng người một sắc mặt đỏ bừng.

Hận không thể lập tức xông lên chém giết Đổng Thiên Quân đang vô cùng kiêu ngạo kia!

Phải biết, Từ Hàng Đạo Nhân đã mang Định Phong Châu khó khăn lắm mới mượn được đi ứng chiến.

Kết quả lại bị giết gọn gàng như vậy?

Đương nhiên khiến họ không thể tin nổi!

Nhưng sự việc đã như vậy, không tin cũng vô ích!

Đổng Thiên Quân vẫn lành lặn bay lên trời, khí tức của Từ Hàng Đạo Nhân lại hoàn toàn biến mất.

Rõ ràng, đối phương thật sự đã bị giết!

Nhưng kết cục này, rõ ràng tất cả tu sĩ và tướng sĩ Tây Kỳ đều không thể chấp nhận!

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân, lúc này cũng một mặt ngơ ngác.

Hoàn toàn không giống như những gì đã suy diễn!

Chẳng lẽ đã xảy ra sai sót?

Tu vi của Từ Hàng Đạo Nhân rõ ràng cao thâm đến thế, không thể nào lại bại dưới tay Đổng Thiên Quân chứ...

Nghĩ mãi, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng một mảnh hỗn loạn, vội vàng ra lệnh người về trướng doanh thương nghị...

Trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Tại Công Đức Thánh Điện.

Trên đài cao uy nghi vô cùng của đại điện.

Lúc này, Lưu Nhĩ và Nữ Oa đang tọa.

Dưới đài cao, là tất cả đệ tử của Lưu Nhĩ.

Ngay cả Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, lúc này cũng đều từ Thiên Đình cản về.

Lúc này, ánh mắt của họ đều đồng loạt hướng về một tấm gương lơ lửng giữa không trung đại điện.

Tấm gương này do Lưu Nhĩ luyện chế thành.

Có tên là Vạn Giới Kính, có thể dõi xem mọi hành vi cử chỉ của vạn tộc trong Hồng Hoang thế giới.

Lại càng có thể nhìn thấu vô số sự vật mà người thường không thể nhìn thấy.

Lúc này, trong Vạn Giới Kính, đang trình chiếu cảnh đại chiến giữa Triều Ca đại quân và Tây Kỳ đại quân.

Khi thấy Từ Hàng Đạo Nhân bị giết, chân linh không bị Phong Thần Bảng hấp dẫn.

Chương 511

Mà lại bay về phía Tây Phương.

Trừ Lưu Nhĩ ra, chúng nhân đều đại kinh.

"Cuối cùng cũng xuất thủ rồi." Lưu Nhĩ là người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng, cười nói.

"Sư huynh, chuyện gì vậy?" Nữ Oa Thánh Nhân là người đầu tiên phản ứng.

Chỉ thấy nàng đầy vẻ nghi hoặc, đôi mắt đẹp nhìn về phía Lưu Nhĩ bên cạnh, đầy rắc rối.

Các đệ tử của Lưu Nhĩ cũng nhao nhao nhìn về phía y.

Đều tràn đầy hiếu kỳ.

Chân linh của Từ Hàng chẳng phải nên bị Phong Thần Bảng hấp thu sao?

Sao lại bay về Tây Phương?

Chẳng lẽ Phong Thần Bảng không linh nghiệm?

Đó là thần vật do Thiên Đạo ngưng tụ thành!

Lại do Hồng Quân Đạo Tổ luyện chế thành.

Sao có thể xảy ra vấn đề!

Đối mặt với nghi vấn của chúng nhân, Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười.

Chuyện Tây Phương Nhị Thánh xuất thủ, y chỉ kể cho Thân Công Báo.

Dù sao, chuyện động chạm đến Định Phong Châu phải do Thân Công Báo làm.

Bởi vậy mới kể cho Thân Công Báo.

Những người khác thì chưa từng đề cập chuyện này.

Lúc này đột nhiên xảy ra chuyện này, việc họ chấn kinh cũng là bình thường.

“Phong Thần Bảng vì sao không hấp thu chân linh của Từ Hàng?” “Đơn giản thôi...

đều là ý của Thiên Đạo.” Lưu Nhĩ cười nói với chúng nhân.

Lời này vừa dứt, chúng nhân đều kinh ngạc.

Nữ Oa Thánh Nhân cũng hơi sững sờ, rồi liền phản ứng.

“Sư huynh, ngài nói, Thiên Đạo cố ý làm vậy?

Để lôi Tây Phương Giáo vào kiếp?” Nữ Oa mở miệng hỏi, ở cấp độ này, những điều nàng biết đương nhiên nhiều hơn các đệ tử của Lưu Nhĩ.

Thậm chí có thể suy diễn được sự việc rốt cuộc là thế nào?

Chỉ là không muốn tốn nhiều thời gian như vậy mà thôi.

“Chính xác.” “Đạo Giáo thật sự quá cường thịnh rồi.” “Vật cực tất phản, Tây Phương Giáo vừa hay có thể khiến Đạo Giáo nới lỏng một chút.” “Sau này, Tây Phương Giáo sẽ đại hưng!” Lưu Nhĩ nói với chúng nhân, ngữ khí chậm rãi, nhưng lời nói lại kinh người!

Bởi vì mỗi câu nói, đều khiến người ta vô cùng kinh ngạc!

Sự hưng suy của Đạo Giáo?

Phật Giáo sắp đại hưng?

Đều là ý của Thiên Đạo?

Phải biết, Hồng Quân Đạo Tổ chính là người sáng lập Đạo Giáo!

Lại là Đạo Tổ a!

Sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra!

“Hồng Quân đã không còn là Hồng Quân.” Nhìn vẻ mặt của chúng nhân, Lưu Nhĩ trực tiếp mở miệng, chỉ ra câu nói quan trọng nhất.

Lời này vừa dứt, ngay cả Nữ Oa Thánh Nhân cũng không khỏi suy tư...

Trở lại Triều Ca đại quân.

Khi thấy Đổng Thiên Quân bay lên trời cao.

Hướng về phía Tây Kỳ mà lớn tiếng hô hoán tin tức Từ Hàng Đạo Nhân thân tử.

Cả Triều Ca đại quân liền trở nên tĩnh lặng.

Bất kể đại tướng Triều Ca hay tu sĩ, lúc này đều trợn mắt há mồm nhìn Đổng Thiên Quân trên không Phong Tuyệt Trận.

Chương 512

Trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Không phải chứ!

Chuyện gì thế này?

Đổng Thiên Quân nhanh chóng giải quyết Từ Hàng Đạo Nhân sao?

Chẳng lẽ Từ Hàng Đạo Nhân yếu đến vậy?

Hay Đổng Thiên Quân thực lực phi phàm, chỉ là vẫn luôn khiêm tốn mà thôi?

Nhanh chóng, sau những kinh ngạc của đám đông, một số người liền lên tiếng kinh hô: "Tiên trưởng ở trên!

Đổng Thiên Quân uy vũ!" "Ha ha ha ha!

Không hổ là sư huynh ta!

Một cái tát giáng xuống Xiển Giáo thật gọn gàng!" "Tốt!

Tốt lắm!

Từ Hàng kia chẳng phải chỉ có thế thôi sao!" "Ha ha ha!

Đúng vậy!

Ban đầu cứ tưởng đối phương lợi hại đến mức nào chứ!" "Phong Tuyệt Trận lợi hại!

Đổng Thiên Quân lợi hại!" "Xem ra, Phong Tuyệt Trận đã giữ vững được rồi!" "Có Đổng Thiên Quân ở đây, liền có thể ngăn Tây Kỳ đại quân!" "A!

Hãy để Tây Kỳ đại quân có đi mà không có về!" "Đáng tiếc!

Đại trận mà có thể di động, ta có thể đánh thẳng xuống thành Tây

Kỳ!

Một trận công phá thành Tây Kỳ cũng chưa biết chừng!" "....." Trong Triều Ca đại quân, từng tiếng kinh thán không ngừng vang lên!

Đến khi phản ứng lại, lại là từng tiếng kinh hãi kêu gào.

Chỉ thấy những tướng sĩ Triều Ca đầy vẻ mừng rỡ.

Họ chẳng bận tâm đến nguyên nhân cụ thể.

Chỉ biết, Đổng Thiên Quân đã chiến thắng.

Chỉ biết, lại một lần nữa giữ vững đại trận!

Chỉ biết, Từ Hàng Đạo Nhân đã bị chém giết!

Trong khoảnh khắc, sĩ khí của Triều Ca đại quân dâng cao tột độ, đạt đến cảnh giới đỉnh phong!

Ngay cả Văn Trọng Thái Sư, nhìn thấy tình hình này cũng không khỏi vui mừng ra mặt.

"Đổng Thiên Quân!

Tạm thời đối phương không dám công trận nữa, hãy về doanh trại trước đi!" Văn Trọng Thái Sư nhìn Tây Kỳ đại quân đối diện đã rút về Tây Kỳ Thành.

Không khỏi lớn tiếng hô về phía Đổng Thiên Quân trên Phong Tuyệt Trận.

Xem ra, bất kể vì nguyên nhân gì, Đổng Thiên Quân đã chiến thắng, lập được đại công!

Bây giờ sĩ khí của Triều Ca dâng cao, thật là tốt!

Lúc này rõ ràng, Tây Kỳ đại quân đã không còn ý chí chiến đấu.

Từ Hàng Đạo Nhân đã chết, Nhiên Đăng Đạo Nhân lúc này chắc

chắn không dám tùy tiện phái người tiến công Phong Tuyệt Trận nữa.

Bởi vậy, Văn Trọng Thái Sư mới mở miệng bảo Đổng Thiên Quân về trướng doanh trước.

Thực ra, y cũng muốn biết, Đổng Thiên Quân đã chém giết Từ Hàng Đạo Nhân như thế nào.

Chém giết nhanh chóng đến vậy!

Chuyện này ngay cả y cũng vô cùng hiếu kỳ!

Đổng Thiên Quân lơ lửng trên không Phong Tuyệt Trận.

Nghe lời Văn Trọng Thái Sư nói xong, nhìn Tây Kỳ đại quân đối diện đã rút lui, không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn.

Ngay sau đó thân ảnh lóe lên, trực tiếp bay về phía Triều Ca đại quân.

Nhanh chóng trở về quân doanh Triều Ca.

Trong Hồng Hoang Nhân giới.

Chương 513

Tại Tây Kỳ đại quân.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn theo đông đảo tướng sĩ Tây Kỳ và đệ tử Xiển Giáo trở về quân doanh Tây Kỳ.

Tất cả mọi người đều ở trong trạng thái ngơ ngác, mộng bức.

Đối với họ mà nói, lúc này có chút không thể tin nổi.

Cảm thấy cái chết của Từ Hàng Đạo Nhân là hoàn toàn không thể chấp nhận.

Bởi vậy, ngay cả khi mọi người đã về trướng doanh, tụ tập lại một chỗ, vẫn vô cùng tĩnh lặng.

Sau nửa nén hương.

Suy tư không có kết quả, Nhiên Đăng Đạo Nhân với vẻ mặt khổ não là người đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc.

"Chư vị, đối với cục diện chiến trường ngày hôm nay, các ngươi nhìn nhận thế nào?" Nhiên Đăng Đạo Nhân chậm rãi nói, ánh mắt quét qua chúng nhân, trong đôi mắt đầy vẻ phức tạp.

Có thể nói, trong toàn trường.

Y là người đối với cái chết của Từ Hàng không thể chấp nhận nhất!

Phải biết, y đã từng suy diễn rồi!

Rõ ràng kết quả suy diễn là dùng Định Phong Châu có thể khắc chế Phong Tuyệt Trận.

Và dựa vào pháp lực tu vi của Từ Hàng Đạo Nhân, chắc chắn có thể một lần phá vỡ Phong Tuyệt Trận!

Vì sao lại xuất hiện kết quả như vậy?

Không những không phá được trận, ngay cả Từ Hàng Đạo Nhân cũng mất mạng!

Rốt cuộc là vì sao!

Nhiên Đăng Đạo Nhân trăm mối vẫn không có lời giải, bởi vậy mới mở miệng hỏi chúng nhân.

Chúng nhân nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi xong, không khỏi nhìn nhau.

"Chuyện này, ta thực sự không hiểu..." "Định Phong Châu chẳng phải có thể khắc chế phong pháp sao?

Vì sao Từ Hàng sư huynh lại bị chém giết?" "Ta vạn vạn không đồng ý rằng Đổng Thiên Quân có thể chống lại Từ Hàng sư huynh!" "Chẳng lẽ Định Phong Châu là giả sao?" "Không thể nào!

Phó giáo chủ chắc chắn đã kiểm tra Định Phong Châu rồi!" "Vậy rốt cuộc là chuyện gì?!" "Tiếp theo phải làm sao đây!

Phong Tuyệt Trận ngay cả Định Phong Châu cũng không khắc chế được, phải phá bằng cách nào!" "....." Các tu sĩ và tướng sĩ tại trường nhao nhao lên tiếng.

Hầu như đều cùng một kiểu, vô cùng uất ức và bi phẫn!

Bi phẫn vì cái chết của Từ Hàng Đạo Nhân, uất ức vì Phong Tuyệt Trận vô giải.

Đúng lúc này, một người lên tiếng.

"Hay là, ta về sơn môn, thỉnh giáo sư tôn cách phá trận đi." Tiếng nói này không lớn, nhưng lại truyền khắp cả doanh trướng, lọt vào tai tất cả mọi người có mặt.

Chúng nhân đều theo tiếng nói nhìn lại, liền phát hiện, người lên

tiếng chính là Xích Tinh Tử, không khỏi ánh mắt đầy vẻ quái dị.

Phải biết, lúc đầu Xích Tinh Tử là người đầu tiên hạ sơn phá Thập Tuyệt Trận.

Vì không thể phá, mới khiến Mười hai Kim Tiên cùng xuất thế hạ sơn giúp đỡ.

Kết quả bây giờ mới phá được hai trận, lại vô giải...

Lại phải về cầu cứu sư tôn ư...

"Ai, đừng nói nữa, ta đi đi." Xích Tinh Tử đương nhiên thấy được vẻ quái dị trong mắt chúng nhân, không khỏi bất đắc dĩ nói.

Y đương nhiên hiểu lời của những người này.

Nhưng hiểu thì sao chứ.

Trận pháp bày ra ở đó, nhất định phải phá.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không có cách nào, vậy thì đành phải đi cầu cứu sư tôn mà thôi...

Trong Hồng Hoang Nhân giới.

Tại Tây Kỳ đại quân.

Khi chúng nhân thương nghị không có kết quả, không biết tiếp theo phải phá trận thế nào.

Xích Tinh Tử đã đứng ra.

Ý của y vô cùng đơn giản, cũng vô cùng cũ rích.

Chương 514

Đó là lại một lần nữa về sư môn cầu cứu.

Lần trước đã cầu cứu một lần, mới khiến nhiều sư huynh đệ như vậy thậm chí là Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân hạ sơn giúp đỡ.

Lúc này ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân đối với việc phá trận cũng có chút bó tay vô sách.

Đương nhiên lại phải về cầu cứu sư tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Dù sao, sư tôn là Thánh Nhân!

Phong Tuyệt Trận có lợi hại đến mấy, cũng không thể khiến Thánh Nhân khó mà phá giải được chứ?

Sau khi Xích Tinh Tử đưa ra kiến nghị này.

Chúng nhân nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể ngầm đồng ý.

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng vậy.

Dù sao lúc này y cũng có chút mộng bức.

Mộng bức về cái chết của Từ Hàng Đạo Nhân.

Lại càng hoàn toàn không có cách nào với Phong Tuyệt Trận.

Cường công thì có thể, có khả năng phá vỡ Phong Tuyệt Trận.

Nhưng phải hi sinh nhiều người như vậy để phá trận ư?

Cái giá phải trả đó cũng quá lớn rồi chứ?

Xiển Giáo có bao nhiêu người chứ, dám tiêu hao như vậy!

Bởi vậy, chúng nhân chỉ có thể đồng ý, để Xích Tinh Tử đi Côn

Luân Sơn cầu cứu sư tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Sau khi Xích Tinh Tử rời khỏi quân doanh Tây Kỳ.

Liền toàn lực thi triển thân pháp độn thuật, nhanh chóng đến Côn Luân Sơn.

Trước Ngọc Hư Cung.

Xích Tinh Tử vừa mới hạ xuống, đã thấy một thân ảnh quen thuộc đứng trước cửa lớn Ngọc Hư Cung.

Tựa như đã sớm chờ đợi.

Thân ảnh đó vô cùng quen thuộc, đó chính là tiên đồng bên cạnh sư tôn, Bạch Hạc Tiên Đồng.

"Bạch Hạc!" Xích Tinh Tử hạ xuống trước Ngọc Hư Cung, hành lễ với Bạch Hạc Tiên Đồng nói.

Mặc dù sư tôn đã điểm hóa Bạch Hạc tu thành.

Nhưng Xích Tinh Tử không dám coi thường.

Dù sao đối phương là người gần gũi sư tôn nhất.

Tu vi của y, ngay cả Mười hai Kim Tiên cũng không rõ.

Lại có thể thay sư tôn truyền lời.

Bởi vậy Mười hai Kim Tiên đều đối xử rất lễ độ với Bạch Hạc Tiên Đồng.

Ngay cả Đại sư huynh Xiển Giáo Quảng Thành Tử cũng vậy...

Ngay cả Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng vậy...

Xích Tinh Tử lại không phải kẻ ngu ngốc, đương nhiên cũng như vậy...

"Xích Tinh Tử sư huynh, sư đệ đã đợi từ lâu rồi." Đối mặt với lễ

của Xích Tinh Tử, Bạch Hạc Tiên Đồng cũng hồi lễ, trong miệng khẽ nói.

Một thân bạch y, trông vô cùng thanh cao.

Nghe lời của Bạch Hạc Tiên Đồng xong, đôi mắt Xích Tinh Tử sáng lên.

Quả nhiên là đang đợi mình!

Sư tôn không hổ là Thánh Nhân!

Thông hiểu chuyện Tam Giới, đã sớm tính toán trước!

"Sư đệ!

Vậy mau mau đưa ta đi gặp sư tôn!" "Ta có việc hệ trọng muốn cầu kiến sư tôn!" Xích Tinh Tử vội vàng mở miệng nói.

Không cho phép chậm trễ a, sĩ khí của Tây Kỳ đại quân đang không ngừng hạ xuống.

Chương 515

Thập Tuyệt Trận nếu không phá, đệ tử Xiển Giáo làm sao còn thể diện chứ!

Để người khác biết được, chẳng phải sẽ bị chê cười sao?

Phải nhanh chóng giải quyết Thập Tuyệt Trận mới được!

Nghe lời Xích Tinh Tử nói xong, Bạch Hạc Tiên Đồng lại không vội vàng nói: "Sư tôn đã có cách phá giải Phong Tuyệt Trận rồi." Trước Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn Hồng Hoang.

Lúc này có hai thân ảnh xuất hiện ở đây.

Một thân áo đen, một thân áo trắng.

Chính là Xích Tinh Tử, một trong Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo, và tiên đồng Xiển Giáo Bạch Hạc.

Lúc này Xích Tinh Tử vẻ mặt đầy sốt ruột nhìn Bạch Hạc Tiên Đồng.

Lúc này y chỉ muốn nhanh chóng gặp sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Để biết cách phá Thập Tuyệt Trận!

Khẩn cầu giải đáp!

Vô cùng khẩn cấp!

Phải biết Tây Kỳ đại quân đang chờ đợi!

"Sư đệ!

Nhanh lên đưa ta đi gặp sư tôn!" "Ta có việc khẩn cấp muốn cầu kiến sư tôn!" "Vô cùng khẩn cấp!

Ngay cả Từ Hàng cũng chết rồi!" Xích Tinh Tử vẻ mặt sốt ruột, ngữ tốc cực nhanh nói với Bạch Hạc Tiên Đồng.

Nhưng thấy Bạch Hạc Tiên Đồng dường như đã sớm biết chuyện hạ giới.

Khẽ lắc đầu, biểu lộ vẻ bi thương đối với cái chết của Từ Hàng Đạo Nhân.

Ngay sau đó khẽ nói: "Không cần đi gặp sư tôn nữa." "Sư tôn hiện tại đang trong lúc tức giận, đã nói cho ta biết cách phá giải Phong Tuyệt Trận rồi!" Xích Tinh Tử nghe vậy kinh hãi.

Sư tôn đang tức giận?

Liền biết nguyên nhân rồi!

Chắc chắn là do cái chết của Từ Hàng gây ra!

Vậy thì thật sự không thể đi gặp sư tôn!

Phải biết, Mười hai Kim Tiên hạ sơn là do y thỉnh cầu.

Chẳng lẽ lại để sư tôn trút giận lên đầu mình sao?

Xích Tinh Tử không khỏi lắc đầu, quyết định không đi gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nhưng sự việc vẫn phải giải quyết!

May mà Bạch Hạc Tiên Đồng biết!

"Nếu đã như vậy, ta không đi quấy rầy sư tôn nữa!" "Vậy xin sư đệ hãy nói cho ta biết, cách phá Phong Tuyệt Trận thế nào!

Ngay cả Độ Ách Chân Nhân mượn Định Phong Châu cũng không có tác dụng!

Rốt cuộc có cách nào giải quyết?

Sư tôn đã nói gì?" Xích Tinh Tử sốt ruột hỏi, ngữ tốc nhanh đến

đáng sợ!

Dưới sự truy vấn, Bạch Hạc Tiên Đồng vẫn chậm rãi mở miệng nói: "Sư huynh đừng vội, sư tôn nói, phá Phong Tuyệt Trận không phải là không có cách." "Thái Cực Đồ của sư bá có thể phá Thái Cực Đồ!" Xích Tinh Tử nghe vậy liền đứng sững tại chỗ, cả người trợn mắt há mồm.

Đi một vòng, hóa ra là Thái Cực Đồ!

Thái Cực Đồ đó đang ở trong Hỗn Tuyệt Trận!

Chẳng phải Thái Cực Đồ có thể phá Phong Tuyệt Trận, vậy cũng là một cách!

Tổng tốt hơn là không có bất kỳ cách nào!

Sư tôn đã nói Thái Cực Đồ có thể phá Phong Tuyệt Trận thì nhất định có thể phá!

Còn về việc làm thế nào để lấy lại Thái Cực Đồ!

Vậy thì trở về bàn bạc với Mười hai Kim Tiên thôi!

Hỗn Tuyệt Trận chắc chắn dễ phá hơn Phong Tuyệt Trận!

Xích Tinh Tử trong lòng đã có quyết định.

Chương 516

"Thế à!

Đa tạ sư đệ!

Ta biết phải làm sao rồi!" "Vậy ta phải nhanh chóng trở về báo cách phá giải Phong Tuyệt Trận!" "Ta xin cáo lui trước!" "....." Xích Tinh Tử nói vài câu, không ngoài việc nhờ Bạch Hạc Tiên Đồng an ủi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao cái chết của Từ Hàng cũng có trách nhiệm của y.

Ngay sau đó, y cũng không nán lại lâu hơn.

Cũng không còn mặt mũi để nán lại.

Vội vàng từ biệt Bạch Hạc Tiên Đồng, thi triển độn thuật, một lần nữa hướng về Tây Kỳ mà đi...

Trong Hồng Hoang Nhân giới, Tây Kỳ Thành.

Sau khi Xích Tinh Tử từ Côn Luân Sơn cản về.

Liền nói cho mọi người biết chuyện đã thấy ở Côn Luân Sơn và cách phá giải Thập Tuyệt Trận.

Khi mọi người biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đang tức giận vì cái chết của các sư huynh đệ, không khỏi lại trầm mặc một trận.

Cuối cùng Nhiên Đăng Đạo Nhân là người đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc.

"Nếu Thái Cực Đồ trong Hỗn Tuyệt Trận có thể phá Phong Tuyệt Trận, vậy có ai đi lấy lại Thái Cực Đồ?" "Dù sao Thái Cực Đồ cũng là mượn của sư bá, sớm muộn gì cũng phải lấy lại!" "Lúc này lấy lại

cũng tốt!" Lời của Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa dứt, mọi người nhìn nhau.

Ngay sau đó, Đại sư huynh Xiển Giáo Quảng Thành Tử cuối cùng đã đứng ra.

"Nếu đã như vậy!

Vậy do ta đi phá Hỗn Tuyệt Trận, lấy lại Thái Cực Đồ vậy!" "Nếu không phá trận nữa, sĩ khí của chúng ta cũng chắc chắn sẽ sa sút không thể gượng dậy được!" Lời của Quảng Thành Tử vừa dứt.

Mọi người cũng không phản đối.

Dù sao đó là Quảng Thành Tử, tu vi của y là tuyệt đỉnh trong Mười hai Kim Tiên.

Thần thông và pháp bảo lại càng vô số.

Do y xuất thủ, Hỗn Tuyệt Trận chắc chắn không có khó khăn.

"Cũng được!

Vậy do Quảng Thành Tử đi đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng gật đầu, đồng ý với ý kiến của Quảng Thành Tử.

Ngay sau đó, Xích Tinh Tử vô cùng tự giác nói chuyện với Quảng Thành Tử.

Kể những điều cần chú ý trong Hỗn Tuyệt Trận.

Kể tình hình cụ thể trong Hỗn Tuyệt Trận.

Như vậy, Quảng Thành Tử càng thêm tự tin.

Liền trực tiếp thi triển thần thông, hướng về Hỗn Tuyệt Trận mà đi!

Trong Triều Ca đại quân.

Quảng Thành Tử vừa xuất hiện bên ngoài Thập Tuyệt Trận.

Đương nhiên khiến Thập Đại Thiên Quân phát hiện!

“Quảng Thành Tử xuất thủ rồi?” “Không đi Phong Tuyệt Trận?

Lại đi Hỗn Tuyệt Trận?” “Muốn làm gì đây?” “Không phải là cảm thấy Phong Tuyệt Trận không thể phá được sao?” “Đúng vậy!

Ha ha ha ha!

Bất kể thế nào, Phong Tuyệt Trận đã ổn định!

Cứ ngăn cản những kẻ này!” “Đổng Thiên Quân uy vũ!” “Vậy Hỗn Tuyệt Trận thì sao?” “Thì sao chứ?

Ta đi chủ trì!

Dù sao Quảng Thành Tử cũng không yếu!” “Diêu Thiên Quân chắc chắn có thể chiến thắng!” “Chúng ta xin chúc mừng Diêu Thiên Quân chém giết Quảng Thành Tử!” “.....” Thấy Quảng Thành Tử không đi Phong Tuyệt Trận.

Mà lại đi Hỗn Tuyệt Trận, các tướng lĩnh Triều Ca liền kinh ngạc.

Ngay sau đó đều cho rằng, đệ tử Xiển Giáo không dám đi Phong Tuyệt Trận.

Đều bị cái chết của Từ Hàng Đạo Nhân làm cho sợ hãi!

Bởi vậy mới đi khiêu chiến Hỗn Tuyệt Trận!

Là Diêu Bân chủ trì Hỗn Tuyệt Trận, y không còn nghỉ ngơi nữa, vội vàng bay ra khỏi quân doanh, lao về phía Hỗn Tuyệt Trận!

Chương 517

Dù sao Quảng Thành Tử là đứng đầu Mười hai Kim Tiên!

Thủ đoạn đương nhiên phi phàm, đều phải chú ý!

Sẽ không vì sĩ khí đang cao mà dễ dàng khinh địch!

Trận pháp có mạnh đến mấy cũng cần tu vi chống đỡ!

Tu vi của Quảng Thành Tử chắc chắn không tầm thường!

Là người đứng đầu Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo, bảo vật của y chắc chắn nhiều hơn những người khác!

Diêu Bân cũng có chút đau đầu...

Trong Hồng Hoang Nhân giới.

Khi Quảng Thành Tử xuất chiến.

Nhanh chóng tiến vào Hỗn Tuyệt Trận.

Không hề có ý do dự, trực tiếp tế xuất vài kiện bảo vật!

Chỉ thấy một viên Kim Cương Châu lơ lửng trên đầu y.

Lại có vài kiện bảo vật tỏa ra lực cực dương mạnh mẽ lơ lửng bên cạnh.

Ngay sau đó, như một dũng sĩ, không hề do dự, đội sát khí trong Hỗn Tuyệt Trận mà tiến lên.

Đúng lúc này, Diêu Bân phản ứng, cuối cùng đã tiến vào Hỗn Tuyệt Trận.

Thấy Quảng Thành Tử kiêu ngạo đến vậy, Diêu Bân trong lòng đại nộ, không khỏi ấn bàn trước mặt, giơ cờ lệnh khởi động thuật sát phạt trong trận pháp!

Chỉ thấy vô số oan hồn liền xuất hiện từ trong Hỗn Tuyệt Trận.

Trong khoảnh khắc, cả Hỗn Tuyệt Trận đen kịt vô cùng, khắp nơi tràn ngập sát khí kinh người.

Lại có vô số tiếng quỷ khóc lang hào vang vọng khắp cả trận pháp!

Quảng Thành Tử xâm nhập vào trận, như ánh sáng trong bóng tối.

Vô số oan hồn vừa thấy, liền nối tiếp nhau lao về phía Quảng Thành Tử!

Tuy nhiên Quảng Thành Tử lại có nhiều pháp bảo, pháp lực thâm hậu.

Có vài kiện pháp bảo lực cực dương hộ thể, những oan hồn này hoàn toàn không thể tổn hại chút nào!

Mà trái lại bị những pháp bảo lực cực dương này tiêu diệt!

Nhưng dù vậy, những oan hồn này cũng không hề có chút sợ hãi nào.

Vẫn như thiêu thân lao vào lửa mà xông về phía Quảng Thành Tử!

Đối với họ mà nói, đã mất đi cảm xúc, chỉ còn lại oán niệm và sát khí ngập tràn.

Làm sao mà biết sợ hãi!

Diêu Bân thấy vậy lại có chút kinh dị.

Không khỏi gia tăng lực độ, khiến tất cả oan hồn đều bay ra.

Để tiêu hao tất cả pháp lực của Quảng Thành Tử.

Dù sao đối với y mà nói, pháp lực của Quảng Thành Tử có thâm hậu đến mấy, cũng sẽ có lúc tiêu hao hết!

Chỉ cần chờ đến khoảnh khắc đó, thì cũng là lúc Quảng Thành Tử

mất mạng!

Bởi vậy, y liền tiếp tục thi pháp trên đài cao, khiến oan hồn không ngừng lao về phía Quảng Thành Tử.

Cứ như vậy, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Quảng Thành Tử càng đi càng gần đài cao trung tâm trận pháp.

Số lượng oan hồn cũng đang giảm nhanh chóng.

Điều Diêu Bân vạn vạn không ngờ tới, Quảng Thành Tử không hề có một chút dấu hiệu pháp lực cạn kiệt nào!

Ánh sáng tỏa ra từ người y vẫn chói mắt vô cùng!

Chém giết tất cả oan hồn lao đến!

Nhanh chóng, Quảng Thành Tử đã đến dưới đài cao trung tâm Hỗn Tuyệt Trận.

"Kẻ này thật sự cường hãn!" Diêu Bân trong lòng đại kinh, vừa tế xuất hắc hồ lô, đã thấy một luồng sát ý bùng phát từ người Quảng Thành Tử!

Chương 518

Đột nhiên kinh hãi, giây tiếp theo thấy ánh sáng trắng lóe lên trước mắt!

Diêu Bân trong lòng sinh ra một cảm giác quỷ dị, trong khoảnh khắc cảm thấy một cơn đau kịch liệt truyền đến.

Đến khi phản ứng lại, mới phát hiện đầu mình đã lìa khỏi thân.

Lại bị một thanh phi kiếm chém đứt đầu!

Giây tiếp theo, chân linh của y xuất hiện, bị Phong Thần Bảng trên Kì Sơn hấp thu đi!

Diêu Bân vừa chết, Hỗn Tuyệt Trận liền tan vỡ.

Toàn bộ đại trận ầm ầm sụp đổ, tất cả oan hồn tán loạn biến mất.

Quảng Thành Tử đại hỉ, trực tiếp nhặt lấy Thái Cực Đồ và bảo vật kỳ lạ của Diêu Bân rơi trên đất, quay người hóa thành kim quang rời đi...

Trong Hồng Hoang Nhân giới.

Tại Triều Ca đại quân.

Ban đầu mọi người xem ra, tu vi của Quảng Thành Tử có cao đến mấy, cũng không thể phá Hỗn Tuyệt Trận.

Dù sao đối phương là lần đầu tiên tiến vào Hỗn Tuyệt Trận để thử trận.

Ngay cả Quảng Thành Tử có cường hãn đến mấy, cũng chỉ có thể bất phân thắng bại với Diêu Bân!

Bởi vậy, khi trong Hỗn Tuyệt Trận, vô số tiếng oan hồn khóc gào vang vọng khắp Thập Tuyệt Trận.

Đông đảo tướng lĩnh trong Triều Ca đại quân đều nhao nhao ngồi đợi Quảng Thành Tử tháo chạy.

Dù sao đó là Hỗn Tuyệt Trận, trong đó có vô số oan hồn, sát khí trùng thiên.

Ngay cả họ cũng không dám dễ dàng tiến vào Hỗn Tuyệt Trận, sợ rằng không cẩn thận sẽ đạo tiêu hồn tán.

Không ngờ, đã đợi rất lâu.

Quảng Thành Tử không ra.

Nhưng rõ ràng tiếng oan hồn khóc gào trong Hỗn Tuyệt Trận càng lúc càng nhỏ!

Có nghĩa là, các đại tướng và tu sĩ đều không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu rõ điều đó.

“Quái lạ!

Quảng Thành Tử mạnh đến vậy sao!” “A!

Phải biết sát khí trong Hỗn Tuyệt Trận chính là ác mộng của người tu chân!” “Nếu bị sát khí xâm nhập, Nguyên Thần sẽ bị tổn hại nặng!” “Chẳng lẽ Quảng Thành Tử có bảo vật khắc chế sát khí sao?” “Hừ!

Chắc chắn là vậy!

Đệ tử Xiển Giáo này cũng dựa vào bảo vật rồi.” “Vị Thánh Nhân kia thật sự quá yêu thương đệ tử Xiển Giáo, luyện chế nhiều bảo vật như vậy cho họ!” “Ha ha ha ha!

Chắc là sợ đệ tử Xiển Giáo thua đến mức đái ra quần ấy mà!” “Đúng là vậy!

Theo ta thấy, Quảng Thành Tử sẽ không kiên trì được bao lâu đâu!” “Bảo vật tốt thì tốt, nhưng cũng cần đủ pháp lực để duy trì!”

“.....” Trong Triều Ca đại quân bàn luận xôn xao.

Trước đó đã thắng vài lần rồi, lúc này đang là lúc sĩ khí dâng cao.

Bởi vậy đều cho rằng Quảng Thành Tử không thể phá trận!

Không lâu nữa sẽ thất bại mà ra.

Tuy nhiên, khi đang đầy kỳ vọng.

“Oanh long long!” Chỉ thấy một tiếng nổ lớn vang dội đột nhiên vang lên!

Trong lòng tất cả tướng lĩnh và tu sĩ Triều Ca đại quân liền giật thót.

Một dự cảm không lành liền dấy lên!

Vội vàng nhìn về phía tiếng nổ!

Trong khoảnh khắc thấy Hỗn Tuyệt Trận vốn sát khí trùng thiên, khủng bố vô cùng bắt đầu sụp đổ!

Giây tiếp theo, một đạo lưu quang từ trong trận pháp lóe ra!

Không phải Quảng Thành Tử thì là ai!

Đúng lúc này!

“Ha ha ha ha!

Diêu Bân đã bị ta chém giết!” “Hỗn Tuyệt Trận, chẳng qua cũng chỉ có thế thôi!” Chỉ thấy Quảng Thành Tử bay lên trời cao, trong tay đang cầm cái đầu của Diêu Bân!

Chương 519

Trong miệng cười lớn, ngay sau đó ném đầu của Diêu Bân về phía Triều Ca, quay người lóe lên, trở về Tây Kỳ đại quân!

Giây tiếp theo, đầu của Diêu Bân rơi mạnh xuống trước mặt Triều Ca đại quân.

Một trận huyết vụ văng tung tóe, cái đầu đã trở thành một đống thịt nát mơ hồ...

Phía sau, chính là Hỗn Tuyệt Trận đã ầm ầm sụp đổ, đã phá trận!

Đến đây, Thập Tuyệt Trận đã bị phá ba trận...

Thập Đại Thiên Quân đã chết ba người...

Trong Hồng Hoang Nhân giới.

Dưới Kì Sơn, trước cửa lớn quân doanh Triều Ca.

Một cái đầu lâu dính đầy máu tươi bay đến.

Rơi mạnh xuống trước mặt vô số Triều Ca đại quân!

Cùng với máu thịt văng tung tóe, cái đầu lâu này đã trở thành một đống thịt nát mơ hồ.

Thậm chí có một chút máu tươi còn văng lên người các tướng lĩnh Triều Ca đứng phía trước!

Trong khoảnh khắc, từng tiếng gầm giận dữ từ trong Triều Ca đại quân vang lên!

“Hỗn trướng!

Đáng chết!” “Vì sao!

Vì sao Diêu Thiên Quân lại không địch lại!” “Giết!

Chúng ta thỉnh cầu xuất chiến!

Ta muốn chém giết kẻ đó!" "Thiên đao vạn quả cũng không hả dạ!" "Thập Tuyệt Trận đã phá ba cái!

Không thể phá nữa!" "Thái Sư!

Chúng ta nên phản thủ làm công chứ!" "Thái Sư!

Ngài một tiếng hạ lệnh!

Chúng ta nhất định sẽ tiên phong!" "Đúng là như vậy!

Chúng ta nhất định sẽ giết ra một con đường máu!" "....." Trong Triều Ca đại quân không ngừng vang lên tiếng gầm giận dữ.

Nhưng những tướng sĩ và tu sĩ này đều không thể chịu đựng được cái chết thảm khốc của Diêu Bân.

Nhao nhao thỉnh chiến, muốn đi quyết chiến sinh tử với Tây Kỳ đại quân!

Từ đó có thể thấy, Thập Đại Thiên Quân trong lòng Triều Ca đại quân đã có vị trí tuyệt đối!

Cũng chính lúc này.

Văn Trọng Thái Sư lại với vẻ mặt đen sạm mà gầm lên: "Hồ đồ!" "Tất cả trở về doanh địa cho ta!" "Ta muốn tử thủ Thập Tuyệt Trận!" "Không có lệnh của ta!

Ai cũng không được xuất chiến!" Lời của Văn Trọng Thái Sư vừa dứt, trực tiếp vang dội trên không các tướng sĩ Triều Ca.

Dẹp yên những tiếng ồn ào vô cùng đó!

Uy vọng của y, là hoàn toàn không thể thay thế trong Triều Ca đại quân.

Có thể nói, nếu trong lòng họ có ý phản Thương Trụ.

Phần lớn các tướng lĩnh đều sẽ nghe lời Văn Trọng Thái Sư!

Một khi làm phản, quay đầu công đánh thành Triều Ca, chém giết Trụ Vương!

Nhưng không được, Văn Trọng Thái Sư tuy uy nghiêm không nhỏ, nhưng trong lòng lại luôn tôn kính Thương Trụ.

Không thể nào làm phản!

Sau khi Văn Trọng Thái Sư lên tiếng.

Vô số tướng lĩnh Triều Ca mặc dù trong lòng không cam, nhưng cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Dù sao, lời của Thái Sư phải nghe.

Cũng biết, Thập Tuyệt Trận bày ra ở đó.

Quả thật phòng thủ đại trận là cách tốt nhất.

Văn Trọng thấy vậy, không khỏi khẽ thở dài, quay người đi về phía trướng doanh...

Chương 520

Trong lòng y há chẳng phải muốn chém giết đối phương để hả giận sao!

Nhưng không được!

Thập Tuyệt Đại Trận đã bày ra, nếu tiến công, tổn thất sẽ còn lớn hơn!

Chỉ có phòng thủ tốt, mới là chính đạo.

Mới có thể tổn thất ít nhất!

Lúc này trong lòng y chỉ nghĩ, làm thế nào mới có thể phòng thủ tốt nhất Thập Tuyệt Đại Trận!

Nếu không Thập Tuyệt Đại Trận bị phá, sẽ không biết phải đối phó với đông đảo đệ tử Xiển Giáo thế nào...

Chỉ riêng Nhiên Đăng Đạo Nhân đã đủ đau đầu rồi!

Huống chi còn có Quảng Thành Tử của ngày hôm nay.

Có thể một mình bằng thực lực công phá Hỗn Tuyệt Trận, thực lực của y chắc chắn không tầm thường!

Bởi vậy, trong lòng Văn Trọng không hề có chút ý định buông lỏng nào!

Cũng sẽ không khinh thường bất kỳ ai của đối phương.

Giống như Quảng Thành Tử của ngày hôm nay.

Mọi người chẳng phải đều cho rằng không thể phá trận sao?

Kết quả không những phá trận, trực tiếp chém giết Diêu Bân...

Trong Tây Kỳ đại quân.

Quảng Thành Tử thành công phá Hỗn Tuyệt Trận, lấy lại Thái Cực Đồ xong.

Đông đảo đại tướng Tây Kỳ đều vô cùng vui mừng.

Dù sao trước đó ngay cả Từ Hàng Đạo Nhân cũng thân tử!

Lần này Quảng Thành Tử là Đại sư huynh cuối cùng cũng thắng một trận, cũng đã khôi phục lại sĩ khí!

Điều quan trọng nhất, có Thái Cực Đồ, vậy thì có thể phá Phong Tuyệt Trận rồi!

"Lão sư, đây chính là Thái Cực Đồ!" "Ngô may mắn không phụ mệnh lấy lại được rồi!" Quảng Thành Tử trong quân doanh Tây Kỳ, lấy Thái Cực Đồ ra, đưa cho Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Đôi mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân tràn đầy vẻ vui mừng.

Dù sao đây là bảo vật của Lão Tử Thánh Nhân, trấn giáo chi bảo của Nhân Giáo!

Nếu thật sự làm mất, thì thật sự không có cách nào giao phó!

May mà Diêu Bân không giao Thái Cực Đồ cho Thông Thiên Giáo Chủ, nếu không thì không có cách nào lấy lại được.

Chắc là đối phương cũng không có thời gian rời khỏi Thập Tuyệt Trận.

Hoặc là không dám rời khỏi Thập Tuyệt Trận, dù sao một khi rời đi, trong trận không có người chủ trì, dễ dàng bị phá trận.

Bởi vậy Diêu Bân mới không dám rời khỏi nơi này.

Thái Cực Đồ là thứ quý báu như vậy lại không yên tâm để người khác đưa đến Tiệt Giáo.

Bởi vậy, chỉ có thể giữ lại bên mình.

Y cũng vạn vạn không ngờ tới, cuối cùng sẽ bị Quảng Thành Tử chém giết.

Cuối cùng đưa Thái Cực Đồ trở lại trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân...

"Tốt tốt tốt!" "Như vậy, Phong Tuyệt Trận chắc chắn có thể phá được!" "Có ai đi một phen với Phong Tuyệt Trận?" "Có Thái Cực Đồ ở đây, cẩn thận hành sự, nhất định vô sự!" Nhiên Đăng Đạo Nhân trong miệng khẽ nói, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

Dù sao có thêm một trận thắng, cũng khiến sắc mặt mọi người tốt hơn không ít!

Có Thái Cực Đồ, tin rằng nhất định sẽ có người ứng chiến!

Bởi vậy, trong lời nói, ánh mắt vẫn quét qua chúng nhân.

Trong đôi mắt đầy vẻ truy vấn.

Đúng lúc này, một người đứng dậy, chắp tay với Nhiên Đăng Đạo Nhân nói: "Ngô xin thỉnh chiến!" Chúng nhân nhìn lại, liền bật cười.

Người này không phải Xích Tinh Tử thì là ai?

Phải biết Xích Tinh Tử trước đó đã cầm Thái Cực Đồ trong Hỗn Tuyệt Trận bị Diêu Bân đánh lui, và làm mất Thái Cực Đồ.

Cuối cùng chỉ có thể chạy về Côn Luân Sơn cầu cứu, mới có Mười hai Kim Tiên hạ sơn.

Chương 521

Bây giờ Thái Cực Đồ đã lấy lại, Xích Tinh Tử trong lòng không quên thất bại ê chề.

Đương nhiên muốn lấy lại thể diện của mình.

Bởi vậy, mới thỉnh chiến, cầm Thái Cực Đồ công đánh Phong Tuyệt Trận!

Xem ra, nếu phá được Phong Tuyệt Trận, cũng đã lấy lại được một chút thể diện rồi!

Nếu không địch lại, thà chết còn hơn!

Bởi vậy, lần thỉnh chiến này có thể nói là đã hạ quyết tâm rồi!

Không thắng không lui!

Sau khi thấy Xích Tinh Tử thỉnh chiến, mọi người cũng biết ý của y, không khỏi nhao nhao gật đầu đồng tình.

Không có ai đi tranh giành việc thỉnh chiến của Xích Tinh Tử.

Ngầm thừa nhận để y đi lấy lại thể diện.

Dù sao, Xích Tinh Tử mất thể diện, cũng là Xiển Giáo mất thể diện!

Nếu có thể lấy lại thể diện, hà cớ gì không làm?

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng có ý đó.

Bởi vậy gật đầu nói: “Tốt!

Ngô đồng ý thỉnh chiến của ngươi!” Sau khi Xích Tinh Tử thỉnh chiến.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và các đệ tử Xiển Giáo khác đều đồng ý

cho y xuất chiến.

Xích Tinh Tử liền cầm Thái Cực Đồ tiến vào Phong Tuyệt Trận.

Lần này, y mang theo ý chí quyết chiến mà tiến lên.

Mỗi bước đều đi vô cùng cẩn thận.

Không nằm ngoài dự đoán, y liền trực tiếp dùng Thái Cực Đồ trấn giữ cuồng phong trong Phong Tuyệt Trận.

Lại còn dưới sự kinh ngạc của Đổng Thiên Quân, tế xuất bảo vật chém giết y!

Phong Tuyệt Trận liền bị phá, Đổng Thiên Quân liền thân tử, lên Phong Thần Bảng.

Xích Tinh Tử may mắn không phụ mệnh, vô cùng kích động mang theo đầu của Đổng Thiên Quân mà hô hoán về phía Triều Ca đại quân!

"Phong Tuyệt Trận nho nhỏ!

Chẳng qua cũng chỉ có thế thôi!" "Trước đó các ngươi dùng gian kế mưu hại Từ Hàng sư huynh của ta!" "Nay ta liền chém giết Đổng Thiên Quân!

Để báo thù bằng máu!" Nói xong, Xích Tinh Tử học theo cách làm của Quảng Thành Tử trước đó.

Trực tiếp ném đầu của Đổng Thiên Quân về phía Triều Ca đại quân, ngay sau đó quay người rời đi, trở về Tây Kỳ đại quân.

Đến đây, sĩ khí của Tây Kỳ đại quân dâng cao!

Thập Tuyệt Trận đã bị phá bốn cái!

Ngày hôm sau.

Chưa đợi Văn Trọng Thái Sư và những đại tướng Triều Ca dưới quyền phản ứng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân liền thừa thắng xông lên!

Y biết, phải đánh khiến đối phương sợ hãi.

Như vậy sĩ khí của bên mình mới không ngừng duy trì trạng thái đỉnh phong.

Chờ khi Thập Tuyệt Trận bị phá hết, hai bên giao chiến, đối phương nhất định không địch lại!

Như vậy, dưới sự sắp xếp của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Một trận luân hồi chiến đã bắt đầu!

Sách lược của y vô cùng đơn giản, đó chính là xe luân chiến!

Phải biết, trận pháp một khi khởi động cũng cần hao phí rất nhiều tinh lực và pháp lực.

Chỉ cần một bên đánh cho đối phương không kịp trở tay.

Thì đó chính là một góc của chiến thắng.

Bởi vậy, cách làm của Nhiên Đăng Đạo Nhân vô cùng đơn giản.

Chương 522

Đó là để những tu sĩ tu vi không cao và những đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo tu vi không cao trong Tây Kỳ đại quân cùng nhau luân phiên công đánh trận pháp!

Dùng chiến thuật biển người, chiến thuật xe luân chiến, để dò xét những khuyết điểm của trận pháp!

Không thể không nói, cách này vô cùng hiệu quả.

Dù sao là dùng sinh mệnh đổi lấy, mỗi khi một tu sĩ mất mạng, cũng khiến Nhiên Đăng nhìn thấy nhiều sơ hở hơn.

Sau khi thấy đủ sơ hở.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lại để Mười hai Kim Tiên mang theo bảo vật đi phá trận!

Có một số đệ tử yếu kém hi sinh.

Có Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ điểm.

Mười hai Kim Tiên lại xuất thủ, hiệu quả đương nhiên không cần nói nhiều!

Nhanh chóng, từng Thập Tuyệt Trận tưởng chừng không thể phá vỡ đều bị Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo công phá!

Đương nhiên, Thập Đại Thiên Quân trong Thập Tuyệt Trận cũng khó thoát khỏi cái chết!

Đều bị chém đầu, chân linh thì bị Phong Thần Bảng hấp thu.

Đều lên bảng!

Sĩ khí của Triều Ca đại quân bại hết lần này đến lần khác!

Dùng thành ngữ để hình dung, đó chính là lũ chiến lũ bại!

Sau khi Thập Tuyệt Trận đều bị phá trừ.

Văn Trọng Thái Sư không khỏi hoảng hốt!

Thập Đại Thiên Quân đều bị chém giết, Thập Tuyệt Trận lại bị phá.

Còn có sức mạnh nào có thể ngăn cản Tây Kỳ đại quân tiến công sao?

E rằng nhanh chóng, chờ Nhiên Đăng Đạo Nhân chuẩn bị xong.

Sẽ dẫn đông đảo đại tướng Tây Kỳ và đệ tử Xiển Giáo tiến công Kì Sơn rồi!

Như vậy, Triều Ca đại quân nên đi đâu về đâu?

Chẳng lẽ lại phải rút lui hết lần này đến lần khác sao?...

Trong Hồng Hoang Nhân giới.

Trên Kì Sơn, trong quân doanh Triều Ca.

Lúc này Văn Trọng Thái Sư đang ngồi trong trướng doanh của mình, vẻ mặt khổ não và u sầu.

Phải biết, lúc này Thập Tuyệt Đại Trận đã bị Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo công phá.

Thập Nhị Thiên Quân của Tiệt Giáo lại không còn ai sống sót.

Tiếp theo, chỉ cần Tây Kỳ đại quân nghỉ ngơi đủ, chuẩn bị đủ, nhất định sẽ một mạch tiến công Triều Ca đại quân!

Đến lúc đó bên mình làm sao có thể phòng thủ được?

Vậy thì phải đi đâu về đâu?

Đã rút lui đến Kì Sơn rồi, còn phải rút đi đâu nữa!

Điều quan trọng nhất, là hoàn toàn không có ai có thể dùng được nữa!

Cuối cùng chẳng phải phải rút về thành Triều Ca sao?

Chẳng lẽ khí số của Thương Trụ thật sự đã tận rồi sao...

Lão Thái Sư càng nghĩ, vẻ u sầu trên mặt càng tăng thêm mấy phần!

Không, dù vậy, cũng phải tiếp tục đi tìm viện trợ!

"Ngay cả khi dùng hết mặt mũi già nua này, cũng phải bảo vệ cơ nghiệp mà tổ tiên truyền lại!" "Người khác có thể lui!

Ta không thể lui!" "Nếu ngay cả ta cũng lui!

Thì thật sự không có ai có thể chống lại Tây Kỳ!" "Bệ hạ à!

Bao giờ mới có thể trưởng thành chứ!" "Bao giờ mới có thể không hủ bại, không hôn dung..." Văn Trọng lẩm bẩm, nước mắt chảy dài, không ngừng lắc đầu...

Đúng lúc này, ngoài trướng doanh truyền đến tiếng binh sĩ: "Báo!

Chương 523

Quốc Sư cầu kiến!" Văn Trọng nghe vậy sững sờ.

Lập tức lau sạch tất cả vết lệ trên mặt!

Quốc Sư!

Thân Công Báo!

A!

Y đã quên mất vị này!

Đối phương thực lực thâm bất khả trắc, lại còn tiến cử bao nhiêu người tài.

Thập Đại Thiên Quân lại càng do y thỉnh hạ sơn.

Đối với nguy cơ lần này, đối phương nhất định có cách!

Không ngờ mình lại quên mất vị Quốc Sư này!

Văn Trọng Thái Sư không khỏi phấn chấn tinh thần!

"Nhanh!

Nhanh lên!" "Mau mau mời Quốc Sư vào!" Lão Thái Sư vội vàng nói.

Binh sĩ nghe vậy, lập tức mời Quốc Sư Thân Công Báo đang ở ngoài trướng doanh vào...

Hai người ngồi xuống, bắt đầu thương nghị những việc cần làm tiếp theo.

Nhanh chóng, Văn Trọng Lão Thái Sư liền đề xuất việc sẽ liều mặt già đi tiếp tục thỉnh cầu các đạo hữu tu sĩ xuất sơn giúp đỡ.

Đúng lúc này, Thân Công Báo đối với điều này lại khẽ lắc đầu,

biểu thị không đồng ý với ý kiến của đối phương.

"Quốc Sư có đối sách nào không?" Lão Thái Sư vội vàng hỏi.

Đối phương đã có thể phủ nhận, vậy nhất định là mang theo cách giải quyết rồi!

Như vậy mới tốt!

Y sợ đối phương không phản đối.

Nếu thật sự để y đi thỉnh tu sĩ, lúc này cũng không biết phải đi thỉnh ai!

Cũng chính lúc này, Thân Công Báo lên tiếng.

"Lão Thái Sư à!" "Thỉnh người giúp đỡ thì không sai, nhưng cũng phải thỉnh đúng người!" "Xem Thập Đại Thiên Quân tuy không địch lại đệ tử Xiển Giáo, nhưng cũng khiến đối phương tổn thất thảm trọng!" "Bởi vậy, lúc này muốn thỉnh người, thì nhất định phải thỉnh những kẻ thực lực cường đại." "Nếu thật sự cường đại, một người liền có thể địch lại mười mấy người!" Thân Công Báo nói, ý tứ rõ ràng nhìn Văn Trọng.

Tựa như đang hỏi, trong số những người y quen biết, có cao thủ tuyệt thế nào không...

Trong Hồng Hoang Nhân giới...

Quân doanh Triều Ca ở Kì Sơn...

Trong trướng doanh của Thái Sư.

"Tóm lại, thỉnh tướng không sai." "Nhưng phải thỉnh những kẻ thực lực cường đại, mới có thể chống lại đệ tử Xiển Giáo." "Nếu tùy tiện thỉnh những kẻ tự tìm cái chết, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí quân ta!" Thân Công Báo chậm rãi mở miệng nói.

Nói xong, ánh mắt y đặt trên người Văn Trọng Lão Thái Sư.

Ý tứ đó vô cùng rõ ràng.

Đó là đang hỏi đối phương, có biết người có thực lực cường đại nào không!

Văn Trọng Lão Thái Sư nghe xong lời của Thân Công Báo, liền vô thức gật đầu đồng tình.

Xem ra, quả thật là như vậy!

Thỉnh một đám tu sĩ yếu kém, thật sự sẽ phản tác dụng!

Bởi vậy, y bắt đầu hồi ức...

Trong đầu tìm kiếm những nhân tuyển phù hợp điều kiện.

Nhanh chóng, một người liền hiện ra trong đầu y!

"Ta biết ai có thể có thực lực như vậy!" Thái Sư Văn Trọng đột nhiên mở mắt, hỉ hả nói!

Thân Công Báo nghe vậy đôi mắt sáng lên, lập tức hỏi: "Không biết Lão Thái Sư đã nghĩ ra nhân tuyển thích hợp nào?" Văn Trọng Lão Thái Sư vội vàng mở miệng nói ra: "Triệu Công Minh!

Triệu Công Minh ở La Phù Động trên Nga Mi Sơn!" "Là đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo, thực lực cao cường đã đạt Đại La, pháp lực thâm hậu!" Lời này vừa dứt, Thân Công Báo không khỏi gật đầu.

Thực lực của Triệu Công Minh quả thật cao cường, có lẽ thật sự có thể thắng đối phương cũng chưa biết chừng.

Chương 524

“Tốt!

Vậy ta thay ngài tọa trấn quân doanh!” “Ta sẽ lập tức đến Nga Mi Sơn!

Thỉnh Triệu Công Minh đó đến giúp đỡ Triều Ca chúng ta!” “Có y xuất thủ!

Nhất định có thể chém giết Mười hai Kim Tiên!” “Đại sự có thể thành!” Lão Thái Sư Văn Trọng nói, kích động muốn đi ra ngoài trướng doanh.

Hận không thể lập tức kêu người chuẩn bị tọa kỵ, lập tức đi Nga Mi Sơn.

Thân Công Báo lúc này lại ngăn cản.

“Không được!

Thái Sư!” “Ngài đi cực kỳ không thỏa đáng!” “Lúc này Triều Ca đại quân liên tiếp đại bại, quân tâm động đãng!” “Chỉ có ngài có uy vọng mới có thể trấn áp chúng quân, khiến họ vạn chúng nhất tâm!” “Để ta tọa trấn ở đây, e rằng không ổn!” “.....” Thân Công Báo mở miệng nói ra suy nghĩ của mình.

Văn Trọng Thái Sư nghe vậy, lại cảm thấy lời của Thân Công Báo cũng không sai!

Nhưng nếu y không đi, để ai đi chứ!

Chẳng lẽ viết thư để người ta đưa đến Nga Mi Sơn?

Không có thành ý, Triệu Công Minh đó có đồng ý xuất sơn không!

Trong lòng Văn Trọng Thái Sư đầy phiền muộn.

Đúng lúc này, Thân Công Báo lại lên tiếng.

"Theo ta thấy, không bằng ta đi đi, Lão Thái Sư tọa trấn ở đây!" "Ta cũng quen biết Triệu Công Minh đó, ta và đệ tử Tiệt Giáo có duyên!" "Mời như vậy không chừng sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi." Thân Công Báo nói xong, Văn Trọng lập tức đại hỉ.

Để Thân Công Báo đi đương nhiên là cực kỳ tốt!

Vốn cảm thấy không có nhân tuyển, bây giờ Thân Công Báo trực tiếp nguyện ý đi, đương nhiên rất vui!

Ngay sau đó, Thân Công Báo liền từ biệt Văn Trọng, thi triển thần thông hướng về Nga Mi Sơn mà đi...

Khi Thân Công Báo dưới sự thỉnh cầu của Văn Trọng.

Một mình thi triển thần thông, hướng về Nga Mi Sơn mà đi.

Với tu vi hiện tại của y, đương nhiên nhanh chóng đến Nga Mi Sơn.

Trong khoảng thời gian đó không có nhiều bất ngờ.

Với tài ăn nói của Thân Công Báo, trực tiếp thuyết phục Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh dứt khoát đồng ý hạ sơn, đến Kì Sơn giúp đỡ Văn Trọng Thái Sư.

Đồng thời, gọi thẳng hai đồ đệ của mình cùng hạ sơn.

Lần lượt là Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti.

Hai người tuy tu vi không bằng Triệu Công Minh, nhưng cũng là những người tu luyện gia.

Nhanh chóng, bốn người liền cùng nhau hạ sơn, hướng về Kì Sơn mà đi!

Trên đường bay mây đến Kì Sơn.

Bốn người đột nhiên nghe thấy một tiếng hổ gầm chấn động đến long tai.

Nhao nhao nhìn xuống phía dưới, liền thấy dưới núi có một con cự hổ ngửa mặt lên trời gào thét.

Chỉ thấy cự hổ toàn thân đen kịt, có móng vuốt sắc bén, răng nanh cứng chắc, hung mãnh dị thường, khí thế trên người kinh người.

Triệu Công Minh vừa thấy, trong lòng đột nhiên có cảm giác.

Lần này hạ sơn đại chiến với Tây Kỳ, không có tọa kỵ thì thật không ra thể thống gì!

Con cự hổ này lại vô cùng phù hợp.

Bởi vậy, y ra hiệu dừng Thân Công Báo và ba người kia, sau khi nói rõ ý đồ của mình, lập tức hạ xuống phía dưới!

Nhanh chóng, liền đến phía dưới.

Với tu vi Đại La, một con mãnh hổ cấp bậc Đại Yêu đương nhiên không thể ngăn cản.

Trực tiếp bị y thu phục trong hai chiêu.

Trong lòng đầy hỉ hả, y cưỡi mãnh hổ bay lên trời cao, cùng Thân Công Báo và những người khác tiếp tục tiến lên...

Nhanh chóng, bốn người đã đến quân doanh Triều Ca ở Kì Sơn.

Thân Công Báo vô cùng tự giác lui về, trở về trướng doanh của mình tiếp tục tu luyện.

Chương 525

Đối với y mà nói, những chuyện tiếp theo không cần phải lo lắng nữa.

Có Văn Trọng và Triệu Công Minh, đương nhiên có thể buông tay không quản.

Triệu Công Minh cũng dẫn theo hai đồ đệ của mình, đến trướng doanh của Văn Trọng.

Văn Trọng Thái Sư vừa cho họ ngồi xuống, bắt đầu kể nỗi uất ức, kể về cái chết của Thập Đại Thiên Quân Tiệt Giáo, kể về Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo trong Tây Kỳ của đối phương.

Khi nghe Văn Trọng kể xong các sự kiện.

Đặc biệt khi biết Thập Đại Thiên Quân đồng là đệ tử Tiệt Giáo đều bị chém giết, Triệu Công Minh và hai đồ đệ giận dữ kinh hoàng!

Không hề do dự trực tiếp thỉnh chiến với Văn Trọng.

Thề rằng sẽ hủy diệt Tây Kỳ đại quân!

Văn Trọng Thái Sư đương nhiên để họ nghỉ ngơi, ngày mai chiến cũng không muộn, một đống lời khách sáo.

Nhưng Triệu Công Minh lại không hề có ý muốn chờ đợi.

Dưới sự thỉnh chiến hết lần này đến lần khác, Văn Trọng đương nhiên đồng ý.

Nhanh chóng, cùng với từng tiếng trống chiến vang lên.

Triệu Công Minh cưỡi hắc hổ, dẫn theo hai đồ đệ, trực tiếp xuất chiến!

Trong chiến trường, y trực tiếp điểm tên Nhiên Đăng Đạo Nhân ra

ứng chiến!

Trống chiến vang dội, đương nhiên khiến đông đảo tướng lĩnh trong Tây Kỳ kinh ngạc.

Nhanh chóng, dưới sự dẫn dắt của Nhiên Đăng Đạo Nhân, mọi người Tây Kỳ xuất chiến...

Trong Hồng Hoang Nhân giới...

Khi Triệu Công Minh dưới sự mời của Thân Công Báo đã hạ sơn.

Đến quân doanh Triều Ca ở Kì Sơn xong.

Nghe Văn Trọng Thái Sư kể rất nhiều nỗi khổ.

Lại càng biết Thập Đại Thiên Quân Tiệt Giáo đều thân tử dưới tay Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo.

Giận dữ kinh hoàng, y dẫn theo hai đồ đệ đến chiến trường.

Đánh trống chiến, điểm danh chỉ đích danh muốn tuyên chiến Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Thanh thế hùng dũng như vậy, đương nhiên nhanh chóng khiến mọi người trong Tây Kỳ kinh ngạc.

Nhanh chóng, Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn theo Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo đến chiến trường, đối đầu với Triệu Công Minh!

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn Triệu Công Minh với vẻ mặt đầy sát khí, lại là người đầu tiên lên tiếng chào hỏi: "Không ngờ, Triệu đạo hữu cũng đến rồi!" Triệu Công Minh đối với lễ nghi của Nhiên Đăng Đạo Nhân không hề có ý đáp lễ.

Mà ngược lại mở miệng mắng lớn!

"Nhiên Đăng ngươi tốt lắm!

Ngươi có biết mình đang làm gì không!" "Dẫn dắt chúng nhân

Xiển Giáo sát hại sư huynh đệ của ta!" "Đơn giản là tang tâm bệnh cuồng!" "Phải biết!

Chúng ta đều là môn đồ dưới Huyền Môn!" "Chúng ta đều có cùng một đạo thống!" "Đều là đồ tôn của Hồng Quân Đạo Tổ!

Các ngươi lại tự tương tàn sát!

Khi sư diệt tổ!" "Các ngươi có một chút nhân tính nào không!" "....." Triệu Công Minh liên tục mở miệng, vẻ mặt đỏ bừng, sát khí đằng đằng!

Lời này vừa dứt, Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo đều không biết đáp lời thế nào!

Dù sao lời của Triệu Công Minh quả thật là sự thật.

Tam giáo vốn là một nhà, chẳng qua bây giờ phân gia mà thôi!

Nhưng đều dưới đạo thống Huyền Môn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, lại hơi sững sờ, ngay sau đó mở miệng nói: "Lời của Triệu đạo hữu nói đúng, nhưng chúng ta đã là những người ứng kiếp, ngươi có biết đây là Phong Thần Chi Kiếp không!" "Phong Thần thì sao chứ!" Triệu Công Minh vẫn khí thế hùng dũng nói.

"Ngươi nên biết, sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ đã tuyên chiến với Giáo chủ Nguyên Thủy Thánh Nhân của chúng ta ở Tử Tiêu Cung rồi!

Vậy thì chúng ta đều là những người ứng kiếp, sống chết do trời, đều là ứng kiếp!

Chết thì có sao chứ?" Nhiên Đăng Đạo Nhân chậm rãi mở miệng nói.

Ý tứ đó lại vô cùng rõ ràng.

Đó là tất cả đều thuận theo Thiên Mệnh, chết cũng là Thiên Mệnh!

Chương 526

Lời này vừa dứt, Triệu Công Minh càng giận dữ!

"Thiên Mệnh là gì!" "Các ngươi chỉ biết đổ nghiệp chướng cho Thiên Mệnh!" "Đồ vô sỉ!

Vọng vi đệ tử Huyền Môn!" Triệu Công Minh nói, khí thế trên người đột nhiên bùng nổ, hùng dũng bành trướng!

Đúng lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân chưa kịp mở miệng.

Hoàng Long Chân Nhân phía sau đã đứng ra!

"Triệu Công Minh, bớt nói nhảm đi!" "Đánh thì đánh, nói nhảm nhiều làm gì!" "Đã đến rồi, vậy cũng là người ứng kiếp!" "Cần gì phải nhiều lời nhảm nhí!" "Đều là thiên phú dị bẩm, để ta thử xem!" Nói xong, Hoàng Long Chân Nhân là người đầu tiên bay ra, lao về phía Triệu Công Minh mà giết!

"Nếu ngươi muốn chết!" "Ta thành toàn cho ngươi!" Triệu Công Minh đại nộ, tế xuất trực tiếp bảo vật của mình, cũng lao về phía Hoàng Long Chân Nhân...

Trong Hồng Hoang Nhân giới...

Trên chiến trường ngoài Tây Kỳ Thành...

Triệu Công Minh trên chiến trường giận dữ mắng Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Mắng y sát hại đồng môn sư huynh đệ, tội nghiệt thâm trọng!

Mười hai Kim Tiên Hoàng Long Chân Nhân nghe vậy trong lòng lửa giận bùng cháy.

Không thèm nghe lời của Triệu Công Minh, liền trực tiếp tế xuất

bảo kiếm, người đầu tiên xuất chiến!

Triệu Công Minh thấy vậy, cũng cưỡi hắc hổ lao về phía Hoàng Long Chân Nhân!

Chỉ thấy Triệu Công Minh tay cầm trường tiên, trường tiên tỏa ra ánh sáng đen kịt, vừa nhìn đã biết là một kiện lợi khí.

Hoàng Long Chân Nhân thì tay cầm bảo kiếm.

Hai người nhanh chóng giao đấu một trận, đao quang tiên ảnh không ngừng lóe lên!

Nhưng chưa thấy hai bên phân thắng bại!

Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo vẫn đang đứng bên ngoài quan sát thấy vậy, không khỏi bật cười.

"Vừa nãy thấy Triệu Công Minh khí thế bức người, cứ tưởng lợi hại đến mức nào, hóa ra cũng chỉ có thế thôi!" "Ha ha ha!

Danh tiếng của Triệu Công Minh ta cũng nghe rồi, hóa ra cũng không hơn con hổ đó là bao!" "Chậc chậc, Đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo!

Luận bối phận, người này không xứng cùng chúng ta khiêu chiến!" "Thập Nhị Thiên Quân Tiệt Giáo đã vậy, Triệu Công Minh cũng vậy, đều chẳng ra gì!" "A!

Hư hữu kỳ biểu a, lãng đắc hư danh!" "....." Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo nhao nhao bàn luận.

Dù sao theo họ thấy, Triệu Công Minh này đáng lẽ phải mạnh hơn Hoàng Long, kết quả hai người thực lực ngang bằng, vậy cũng không phải như vậy!

Tuy nhiên, chưa đợi cười được bao lâu!

Trong chiến trường đột nhiên xảy ra biến hóa!

Chỉ thấy Triệu Công Minh trực tiếp tế xuất một sợi dây thừng, ném về phía Hoàng Long Chân Nhân!

Trong khoảnh khắc kim quang lóe lên, Hoàng Long Chân Nhân chưa kịp phản ứng, đã bị sợi dây thừng đó trói lại.

Đây chính là Phược Long Tác, tác dụng của nó tương tự như Côn Tiên Thừng của Xiển Giáo!

Đó là trói buộc kẻ địch!

Kẻ địch bị nó trói buộc càng giãy giụa càng chặt.

Trong nhất thời, Hoàng Long Chân Nhân bị Triệu Công Minh bắt giữ.

"Ha ha ha ha!

Chẳng qua cũng chỉ có thế thôi!" "Một chút bản lĩnh đó mà có thể chém giết Thập Nhị Thiên Quân?" "Ta thấy là giở trò thì đúng hơn!" "Là chiến thắng đổi bằng vô số tính mạng của đệ tử đời thứ ba sao?" "Chậc, đệ tử Xiển Giáo..." Triệu Công Minh trong miệng khinh thường nói, trong lời nói, con hắc hổ dưới tọa cũng giơ chân dẫm lên người Hoàng Long Chân Nhân!

Mặc dù không sử dụng nhiều sức lực, nhưng cũng khiến Hoàng Long Chân Nhân mất mặt nặng nề!

Đúng lúc này, Triệu Công Minh trực tiếp chém giết Hoàng Long Chân Nhân.

Nghe một tiếng xé gió truyền đến, không khỏi theo bản năng giơ trường tiên trong tay mà vung đi!

Lại thấy Xích Tinh Tử cầm bảo kiếm đánh lén.

Bị Triệu Công Minh một tiên đánh lui!

"Ha ha ha ha!

Đồ vô sỉ!" "Có mặt mũi đánh lén sao?

Xiển Giáo!" Triệu Công Minh trong miệng cười lớn, trên mặt đầy vẻ trào phúng.

Chương 527

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, lúc này y hoàn toàn coi thường Xích Tinh Tử, coi thường Xiển Giáo.

"Hừ!

Ta vì cứu sư huynh!" "Ngay cả mất mặt, ngay cả đánh lén thì sao!" Xích Tinh Tử bị lời của Triệu Công Minh chọc tức đến đôi mắt đỏ bừng, trong miệng lớn tiếng hô.

Giây tiếp theo, lại một lần nữa lao lên... .....Hồng Hoang Nhân Giới.

Dưới chân Kỳ Sơn, bên ngoài quân doanh Triều Ca.

Lúc này, đại quân Triều Ca đang xuất trận, bày binh bố trận tại đây.

Mọi người đều chăm chú nhìn vào chiến trường.

Khi thấy Triệu Công Minh lớn tiếng mắng nhiếc Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong lòng ai nấy đều cảm thấy vô cùng hả hê!

Khi thấy Triệu Công Minh bắt sống Hoàng Long Chân Nhân, ai nấy đều kích động không thôi!

Khi thấy Xích Tinh Tử vì muốn cứu Hoàng Long Chân Nhân mà đánh lén, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

May thay, Triệu Công Minh đã không khiến họ thất vọng, trực tiếp chặn đứng công kích của Xích Tinh Tử.

Toàn bộ tướng lĩnh trong đại quân Triều Ca thấy vậy đều không nhịn được.

Chỉ thấy sắc mặt phẫn nộ, từng người một lớn tiếng chửi rủa.

“Khinh bỉ!

Cứ tưởng lợi hại đến mức nào chứ!” “Vô sỉ a!

Hèn hạ vô sỉ!

Đánh lén!” “Đúng là như vậy!

Đệ tử Xiển Giáo không biết gì, chỉ biết đánh lén!” “Ha!

Trước đây dùng chiến thuật biển người, không tiếc hi sinh nhiều đệ tử tam đại của Xiển Giáo như vậy mới phá được Thập Tuyệt Trận, thật sự là ti tiện!” “Loại người như vậy mà dám tự xưng là tiên nhân?

Ta khinh! ” “Thật đáng khinh!

Huyền Môn Chính Thống!

Giáo phái của Thánh Nhân!” “Nhìn xem, Nhiên Đăng lão bất tử lúc này lại không ngăn cản Xích Tinh Tử, lão già giả dối!” “Cũng sợ Hoàng Long Chân Nhân bị chém giết ư!” “.....” Đại quân Triều Ca nhao nhao lớn tiếng mắng chửi.

Nếu không có Văn Trọng ngăn cản, e rằng đã có người cưỡi chiến mã xông lên rồi.

Dù sao thì, nhìn thấy đệ tử Xiển Giáo thật sự quá không có phẩm chất.

Chuyện đánh lén cũng làm được.

Nhưng họ cũng biết, với tu vi của mình có xông lên cũng chỉ làm thêm loạn.

Tốt nhất nên ngồi chờ Triệu Công Minh thu thập Xích Tinh Tử.

Trong lòng họ, Triệu Công Minh đủ khả năng thu thập Xích Tinh Tử. .....

Cũng vào lúc này, trên chiến trường lại xuất hiện biến hóa mới.

Chỉ thấy Triệu Công Minh thấy Xích Tinh Tử lại lần nữa vô sỉ ra tay, không khỏi đại nộ, lần nữa tế ra một kiện bảo vật!

Chỉ thấy bảo vật này chính là hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu!

Bảo vật này là do Thông Thiên Giáo Chủ thu được, sau khi luyện chế một phen, đã ban cho Triệu Công Minh.

Bảo vật này có hai mươi bốn viên, tương hỗ phối hợp, tương hỗ kiềm chế, có thể tạo thành trận pháp cường đại, công thủ kiêm bị, vô cùng mạnh mẽ!

Triệu Công Minh tế ra, trực tiếp oanh kích về phía Xích Tinh Tử!

Xích Tinh Tử thấy vậy đại kinh, vội vàng cầm kiếm chống đỡ.

Tuy nhiên, uy lực của hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu kinh người, bảo kiếm nào có thể chống đỡ được!

Chỉ thấy tiếng oanh minh nổ vang!

Hổ khẩu của Xích Tinh Tử đau nhói, bảo kiếm trong tay tức khắc thoát thủ bay ra!

Y cũng bị dư uy trực tiếp đánh cho thổ huyết ngã xuống đất.

Chương 528

"Ha ha ha ha!" "Lại thêm một cái đầu người!" "Ngô hôm nay vì Thập Thiên Quân báo thù!" Triệu Công Minh cười lớn, sau đó tay cầm Trường Tiên, vung về phía cổ Xích Tinh Tử!

Nhìn thấy, chỉ một kích này, nhất định có thể lấy thủ cấp Xích Tinh Tử, đưa y lên Phong Thần Bảng. ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Quả nhiên Triệu Công Minh tế ra Phược Long Tác trói chặt Hoàng Long Chân Nhân.

Đúng lúc sắp chém giết y, Xích Tinh Tử không sợ mất mặt, nhảy ra đánh lén Triệu Công Minh.

Kết quả đánh không được mấy chiêu, lại bị Triệu Công Minh tế ra hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu đánh cho thổ huyết ngã xuống đất!

Triệu Công Minh trong lòng đại hỉ, trực tiếp vung Trường Tiên ra muốn chém giết Xích Tinh Tử, rồi sau đó chém giết Hoàng Long Chân Nhân!

Ai ngờ, Trường Tiên vừa vung ra, lại nghe thấy một tiếng phá không truyền đến!

Kèm theo đó, là một cỗ sát khí lăng lệ!

"Ta khinh!" "Lại mẹ nó đánh lén!" "Đệ tử Xiển Giáo đều mẹ nó không biết xấu hổ nữa sao!" Triệu Công Minh trong lòng lớn tiếng mắng chửi, cảm thụ công kích lao đến, chỉ có thể lập tức chuyển động Trường Tiên để ngăn chặn đòn đánh lén!

Oanh!

Một tiếng cự hưởng nổ vang!

Lại thấy có người lớn tiếng hô: "Triệu Công Minh!

Đừng làm thương sư đệ của ta!" Triệu Công Minh quay đầu nhìn lại, người đánh lén kia, chính là Quảng Thành Tử!

Thấy vậy, Triệu Công Minh trong lòng đại nộ a!

Bọn người này đều không biết xấu hổ đến thế sao!

"Vô sỉ!

Thân là đại đệ tử Xiển Giáo, lại đi đánh lén!" "Xem ra đệ tử Xiển Giáo đều là tiểu nhân!" "Khinh bỉ!

Uổng công là dưới Huyền Môn Đạo Thống!" Triệu Công Minh lớn tiếng chửi rủa, nộ khí ngút trời!

Quảng Thành Tử lại mặt dày như tường thành, hoàn toàn như không nghe thấy lời Triệu Công Minh nói, trực tiếp cầm bảo kiếm lại lần nữa sát phạt tới!

"Vô sỉ!" Công kích của Quảng Thành Tử hung mãnh, Triệu Công Minh chỉ kịp mắng một tiếng lớn, sau đó vung vẩy Trường Tiên, cùng y giao chiến! .....

Trong đại quân Triều Ca.

Lúc này các tướng lĩnh, tiểu binh Triều Ca đều đã cạn lời.

Nhìn vào chiến trường đã có thêm bốn người.

Trong đó hai người xuất hiện theo cách đánh lén.

Tự nhiên lại vừa tức vừa cạn lời a!

"Ngọa tào!

Bọn người này thật sự làm mới quan điểm của ta về sự vô sỉ a!" "Lão tử chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến như vậy!" "Không

còn cách nào khác!

Mẹ nó sợ đều bị Triệu Tiên trưởng chém giết rồi!" "Không biết xấu hổ, vừa mới cận kề sinh tử, lại có kẻ ra tay đánh lén!" "Ha!

Lời đều bị nói hết rồi!

Để ta nói!" Sau một lúc cạn lời.

Từng tiếng mắng chửi phẫn nộ vang lên, vang vọng không ngừng!

Đại quân Triều Ca lúc này có thể nói là nộ khí ngập tràn.

Nguyên bản bởi vì Thập Thiên Quân bị giết mà suy sụp ý chí chiến đấu, nay lại lần nữa bùng lên đến đỉnh phong!

Dù sao, thật sự là quá tức giận a!

Ai có thể nhịn được a!

Ai cũng không thể nhịn được a! .....

Trong đại quân Tây Kỳ lúc này lại vô cùng tịch tĩnh.

Chương 529

Thật lòng mà nói, tiếng mắng chửi phẫn nộ từ phía đối diện tự nhiên đều nghe rõ mồn một.

Cũng thật sự cảm thấy mặt nóng ran, như bị vả mặt điên cuồng vậy.

Đặc biệt là những tướng lĩnh và sĩ tốt kia, ai dám ngẩng đầu lên a!

Nhưng họ cũng hiểu a!

Đánh lén là để cứu Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử.

Cho nên dù mất mặt, cũng không dám phản bác.

Chỉ có thể im lặng cúi đầu không nói. ....

Quả nhiên Triệu Công Minh thấy Quảng Thành Tử đánh lén, bắt đầu giao đấu với Quảng Thành Tử.

Trong lúc giao đấu, tự nhiên cũng nghe thấy tiếng mắng chửi phẫn nộ phát ra từ đại quân Triều Ca.

Triệu Công Minh nghe thấy tiếng cười lớn.

"Công đạo tự tại nhân tâm!" "Quảng Thành Tử, chỉ riêng một điểm này, Xiển Giáo đã không thể sánh bằng sự quang minh chính đại của Tiệt Giáo ngô!" Triệu Công Minh nói rồi, lại lần nữa vung vẩy Trường Tiên trong tay!

Trường Tiên bùng phát vạn trượng hắc quang khủng bố, kèm theo tiếng oanh minh chói tai, giây tiếp theo, Trường Tiên như rồng hướng về phía Quảng Thành Tử mà quất tới!

Quảng Thành Tử thấy vậy, trong lòng đại hãi!

Không ngờ, thực lực của Triệu Công Minh lại cường hãn như

vậy!

E rằng lúc đầu giao đấu với Hoàng Long Chân Nhân chỉ xuất ra một chút lực thôi!

Bây giờ mới là thực lực chân chính của y đi!

Quảng Thành Tử nghĩ, biết chỉ dựa vào bảo kiếm không thể chống đỡ công kích của đối phương.

Bởi vậy lập tức tế ra hộ thể bảo vật, nhanh chóng chặn lại trước người mình!

Tuy nhiên, vạn vạn không ngờ.

Dưới công kích của Triệu Công Minh, những bảo vật này lần lượt bị đánh bay.

Hơn nữa có cái trực tiếp ảm đạm vô quang, hiển nhiên bị công kích này đánh cho tổn thương.

May thay, chúng đã bảo vệ được thân thể Quảng Thành Tử.

"!" "Lại khủng bố đến thế!" Quảng Thành Tử trong lòng đại kinh.

Đối phương một kích liền đánh bay bảo vật của mình.

Thực lực đến mức nào a!

Nghĩ, lập tức lại tế ra mấy kiện bảo vật, bao quanh thân thể mình.

"A a!

Ngươi biết sợ rồi sao?" "Vô dụng thôi!" "Bảo vật nhiều thì có ích gì!" "Chỉ biết dựa vào ngoại lực, cũng chỉ đến vậy thôi!" Triệu Công Minh lớn tiếng cười nói, nhưng cũng không sử dụng Trường Tiên nữa.

Tâm thần kết nối với hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu trên đầu.

Giây tiếp theo, một cỗ năng lượng vô cùng mênh mông hình thành, oanh kích về phía Quảng Thành Tử!

Quảng Thành Tử cảm thụ uy năng của cỗ công kích này liền sắc mặt đại kinh.

Vội vàng tế ra tất cả bảo vật, hộ trước người mình!

Giây tiếp theo, công kích đã đến!

"Oanh long long!" Chỉ thấy tiếng oanh minh chấn động muốn nổ tung tai vang khắp trời đất.

Dưới đạo công kích này, nhất thời nhật nguyệt vô quang, lại có ba động cường đại lan ra, đẩy lùi cả hai quân hàng trăm dặm!

Trong chớp mắt, khói bụi cuồn cuộn, dư uy kinh người.

Đợi mọi người nhìn rõ thì mới phát hiện.

Quảng Thành Tử vốn đang ở trạng thái phòng thủ đã y phục tan nát, chật vật không chịu nổi, toàn thân đầy vết máu nằm trên mặt đất!

Đã ở trạng thái hôn mê bất tỉnh!

"!Sao có thể như vậy!" "Sao có thể a!" "A!

Chương 530

Chuyện gì thế này!" "Đại sư huynh Quảng Thành Tử đều không địch lại sao?" "Đã có ba vị sư huynh bại dưới tay y rồi a!" "Mau mau mau ra tay!

Không y sẽ chém giết sư huynh!" "Hỗn trướng đệ tử Tiệt Giáo, không có thực lực khủng bố như vậy!" "Đáng chết a!

Cùng ra tay đi!

Bất kể nữa!" "....." Các đệ tử Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên còn lại thấy vậy, nhao nhao lao ra. ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Quả nhiên Triệu Công Minh và Quảng Thành Tử đấu pháp.

Sau vài hiệp, thấy Quảng Thành Tử vô sỉ như vậy, Triệu Công Minh không còn lưu thủ nữa, trực tiếp tế ra hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Dưới sự dẫn dắt của tâm thần.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu tức khắc tương hỗ dẫn dắt, phát ra uy năng khủng bố, trực tiếp oanh kích về phía Quảng Thành Tử!

Quảng Thành Tử thấy vậy tâm kinh công kích cường đại, vội vàng tế ra tất cả bảo vật, dùng để chống đỡ công kích của Triệu Công Minh.

Sau đó một tiếng oanh minh chấn động muốn nổ tung tai vang lên.

Chiến trường tức khắc một mảnh mông lung, đầy cát bụi.

Đợi cát bụi tan đi, mọi người mới nhìn rõ cảnh tượng trên chiến

trường.

Chỉ thấy Quảng Thành Tử lúc này đã chật vật vô cùng ngã trên mặt đất.

Trước người y, là những bảo vật vỡ nát tan tành.

Hiển nhiên, dưới đạo công kích kia, đã chịu trọng thương rất lớn! .....

"!Sao có thể!" "Đại sư huynh bị thương rồi!

Đại sư huynh vậy mà lại bị thương!" "Những bảo vật kia đều vỡ nát rồi!" "Khả ố a!

Triệu Công Minh dùng những bảo vật gì vậy?

Trận pháp sao?" "Uy lực của bảo vật kết hợp với trận pháp sao. ..." "Mau!

Cùng lên!" "Đừng để y làm hại sư huynh!" "....." Trong đại quân Tây Kỳ, các đệ tử Xiển Giáo nhao nhao mở miệng.

Nhanh chóng, vài đệ tử Xiển Giáo liền lao ra.

Mỗi người tế ra bảo vật của mình, hoàn toàn không quản nhiều đánh ít, toàn bộ đều oanh kích về phía Triệu Công Minh!

"Vô sỉ!" Thấy nhiều người xông lên như vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không có bất kỳ ý định ngăn cản nào.

Triệu Công Minh gầm lên giận dữ.

Giây tiếp theo, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu trên đỉnh đầu chợt bùng phát ra quang mang khủng bố.

Lực lượng trận pháp mênh mông chợt xuất hiện trước người Triệu Công Minh, chặn đứng từng công kích.

Không ngờ, đợi khi y lấy lại tinh thần.

Mới phát hiện Hoàng Long Chân Nhân, Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử đều đã được đệ tử Xiển Giáo cứu về.

Hơn nữa, không một đệ tử Xiển Giáo nào có ý định ở lại đối địch.

Tất cả đều nhanh chóng rút lui.

Khiến Triệu Công Minh vừa cạn lời vừa tức giận!

"Vô sỉ!" "Các ngươi uổng công là môn đồ của Đạo Tổ!

Uổng công là đệ tử của Thánh Nhân!" "Lấy đông hiếp ít, Xiển Giáo các ngươi cũng chỉ đến thế thôi!" Triệu Công Minh bay lên không trung, hướng về phía Tây Kỳ lớn tiếng gầm thét.

Lúc này, Văn Trọng Thái Sư cũng dẫn người đến bên cạnh y.

Vừa rồi hai bên động thủ thật sự quá nhanh.

Phía Triều Ca vừa mới phản ứng, đấu pháp đã kết thúc.

Nhưng cũng vì Văn Trọng và những người khác hoàn toàn không ngờ, Xiển Giáo lại có thể vô sỉ đến mức độ như vậy!

Chương 531

Mới trở tay không kịp.

Sau khi đến bên cạnh Triệu Công Minh, thấy Triệu Công Minh an toàn vô sự, Văn Trọng Thái Sư và những người khác mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng vừa tức giận vừa kính phục!

Tức giận sự vô sỉ của Xiển Giáo!

Kính phục thực lực của Triệu Công Minh a!

Một mình địch nhiều, không chỉ đánh bại ba người Quảng Thành Tử, mà còn không bị tổn thương chút nào.

Có thể thấy tu vi của Triệu Công Minh cường đại đến mức nào. ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Thấy các đệ tử nhị đại Xiển Giáo đều xuất chiến, vây công Triệu Công Minh.

Văn Trọng Thái Sư cũng lập tức dẫn người lên giúp đỡ.

Nhưng không một đệ tử Xiển Giáo nào sợ hãi thực lực của Triệu Công Minh.

Bởi vậy, những đệ tử Xiển Giáo này chỉ phát ra công kích, cứu Quảng Thành Tử và những người khác xong, liền trực tiếp rút lui, không có ý định ở lại.

Điều này cũng khiến đại quân Triều Ca vô cùng phẫn nộ!

"Hỗn trướng a!

Đừng chạy a!

Có bản lĩnh thì đừng chạy a!" "Cứ tưởng có bản lĩnh, hóa ra đều là rùa rụt cổ!" "Mẹ kiếp!

Một lũ hèn nhát!

Chỉ biết đánh lén!

Lấy đông hiếp ít!" "Hừ hừ!

Cũng không thấy có bản lĩnh gì, ngay cả Triệu Tiên trưởng cũng không đánh lại!" "Từ nay về sau ta đã biết, đối phó với bọn họ, hoàn toàn không cần quy củ!" "Ha ha ha!

Người đông thì sao, chẳng phải vẫn bị Triệu Tiên trưởng đánh bại sao!" "Sư tôn uy vũ a!" "....." Đại quân Triều Ca nhao nhao mở miệng bàn luận.

Từng người một đều vô cùng tức giận nhìn về phía Tây Kỳ thành.

Ngay cả hai đồ đệ của Triệu Công Minh cũng không nhịn được mở miệng.

Tuy rằng trong lòng đều phẫn nộ.

Nhưng lại cảm thấy vô cùng tự hào.

Dù sao thực lực của Triệu Công Minh hiển hiện rõ ràng.

Với trận chiến này, đệ tử Xiển Giáo cũng không dám kiêu ngạo nữa!

"Thôi bỏ đi!

Xem ra hôm nay cũng không đánh được nữa!" "Ngày mai lại chiến đi!" "Hôm nay cứ như vậy đi!" Triệu Công Minh nhìn Tây Kỳ thành đang đóng chặt cửa thành, mở đại trận pháp, không khỏi có chút cạn lời nói.

“Tốt!

Theo lời Đạo hữu!” “Hồi doanh!

Đêm nay ngô nhất định phải bày đại tiệc linh đình, chúc mừng Triệu Đạo hữu thắng lợi!” Thái sư Văn Trọng nghe lời Triệu Công Minh nói xong liền gật đầu.

Ngay sau đó, mọi người dưới sự dẫn dắt của Văn Trọng, hùng dũng quay về.

Không lâu sau, toàn bộ chiến trường lại không còn mấy người. .....

Ở biên giới Tây Kỳ.

Lính gác trên tường thành thấy đại quân Triều Ca rút quân xong, không khỏi đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao biểu hiện hôm nay của Triệu Công Minh thật sự quá cường đại.

Nhiều đệ tử nhị đại Xiển Giáo ra tay cũng không thể làm y bị thương chút nào, có thể biết thực lực của đối phương.

Sau khi thấy đại quân Triều Ca rút lui.

Chương 532

Lính gác trên tường thành Tây Kỳ lập tức điều động một người, đi về phía đại điện thương nghị.

"Báo!

Đại quân Triều Ca đã rút lui!" Truyền lệnh binh tiến vào sau đó lớn tiếng hô với mọi người.

"Đã biết, rút lui!" Khương Tử Nha đứng ra gật đầu nói.

Sau khi gọi truyền lệnh binh lui xuống, Nhiên Đăng Đạo Nhân mới hỏi mọi người: "Hôm nay, giao thủ với Triệu Công Minh, có biết thực lực của y sâu cạn thế nào không?" Lời này vừa ra, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó Quảng Thành Tử là người đầu tiên mở miệng: "Chỉ biết đó là hai mươi bốn viên châu tròn, có thể công có thể thủ, trong đó lại có lực lượng trận pháp!" "Đúng vậy!

Vật này công kích lực nhất định không tầm thường!

Lực phòng ngự càng kinh người hơn!" "Ngô đẳng mấy người chúng ta ra tay, đều không thể phá vỡ phòng ngự của y!" "Cụ thể thì không biết là bảo vật gì. .." ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Trong đại điện trung ương Tây Kỳ thành.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân đã thi pháp gọi tỉnh Quảng Thành Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Xích Tinh Tử vốn đang bất tỉnh.

Ba người tỉnh lại sau khi phát hiện mình đang ở trong Tây Kỳ thành, không khỏi đều cảm thấy không được tự nhiên.

Dù sao thì, xuất chiến không lâu đã bị Triệu Công Minh đánh bất tỉnh, thật sự là mất mặt vô cùng a!

Đặc biệt là Quảng Thành Tử, thân là đại sư huynh Xiển Giáo, lại không địch nổi đệ tử Tiệt Giáo như vậy, tự nhiên cảm thấy mất mặt vô cùng!

Vào lúc này.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trở về chỗ ngồi, ánh mắt quét qua các đệ tử Xiển Giáo đã ra trận hôm nay, mở miệng nói: "Hôm nay đều đã ra tay, cảm thấy Triệu Công Minh thế nào?" Lời này vừa ra, mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó nói liến thoắng.

"Người này thực lực đã là cảnh giới Đại La a!" "A!

Không ngờ người này lại có tư chất như vậy!" "Nha, thực lực vậy mà chỉ là đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, Tiệt Giáo thật sự quá nực cười rồi đi!" "A!

Rõ ràng Thập Đại Thiên Quân thực lực yếu như vậy, kết quả Triệu Công Minh lại mạnh đến thế!" "Đại sư huynh Tiệt Giáo ta đều tin a!" "Vậy tiếp theo phải làm sao mới tốt a!" "Bảo vật Triệu Công Minh sử dụng, là hai mươi bốn viên bảo châu, có thể công có thể thủ, lại có lực lượng trận pháp gia trì, vô cùng cường đại!" "Quan trọng nhất là tu vi của y có thể chống đỡ bảo vật cường đại như vậy. .." "A!

Trong giáo ta cũng có bảo vật cường đại, nhưng ta cũng không thể phát huy toàn bộ uy năng của nó a!" "....." Nhất thời, nhiều người nhao nhao mở miệng, bàn luận.

Nghe những lời của các đệ tử Xiển Giáo này xong, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng hơi gật đầu.

Sau đó nhẹ giọng nói: "Thôi được rồi, vậy đi, ngày mai do ngô

xuất chiến vậy!" "Ngô cũng muốn gặp gỡ Triệu Công Minh đó!" "Xem thử thực lực của y rốt cuộc thế nào!" Nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân nói vậy, những người có mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Dù sao Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng là một vị đại năng đã tồn tại rất lâu.

Lại là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo, thân phận kia và Triệu Công Minh hoàn toàn khác biệt!

Nếu thật sự ra tay, dễ bị người khác nói là lớn hiếp nhỏ a!

Nhưng mọi người lại chuyển niệm nghĩ.

Nếu Nhiên Đăng Đạo Nhân không ra tay, thì có thể làm sao đây?

Chẳng phải tất cả đều không đánh lại Triệu Công Minh sao!

Chẳng lẽ phải tất cả các đệ tử nhị đại đều ra tay, hợp công Triệu Công Minh sao?

Hôm nay rõ ràng, hợp lực vây công đối phương cũng không thể phá vỡ phòng ngự của y a!

Nếu như vậy, thật sự động thủ.

Không thắng nổi Triệu Công Minh, chẳng phải cực kỳ mất mặt sao?

Vậy hà cớ gì không để Nhiên Đăng Đạo Nhân đi đánh đi!

Dù sao cũng là Nhiên Đăng Đạo Nhân đề xuất!

Dù không có mặt mũi, thì cũng không còn cách nào khác a!

Bởi vậy, mọi người không khỏi trầm mặc.

Trong lòng ai nấy đều nghĩ, mẹ nó Triệu Công Minh lợi hại đến mức đó a!

Khiến họ chật vật đến như vậy a!

Trận chiến hôm nay, khí thế của đại quân Tây Kỳ đã bị đánh cho thảm bại.

Chương 533

....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Sau khi Nhiên Đăng Đạo Nhân quyết định ngày mai xuất chiến đối phó Triệu Công Minh.

Các đệ tử Xiển Giáo có mặt đều trầm mặc không nói, không lên tiếng.

Dù sao thì đều không bằng Triệu Công Minh, đều đã thua đối phương rồi.

Tự nhiên không có mặt mũi mà lên tiếng phát biểu ý kiến nữa.

Nhiên Đăng Đạo Nhân ra tay cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Chỉ có thể như vậy.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, cũng không nói nhiều nữa, bảo Quảng Thành Tử và những người khác xuống nghỉ ngơi.

Mọi người cũng tan họp, ai về chỗ nấy nghỉ ngơi.

Biết rằng, ngày mai nhất định sẽ không bình yên. .....

Sáng sớm ngày hôm sau.

Triệu Công Minh sau một đêm dưỡng sức.

Ngày hôm qua bị đệ tử Xiển Giáo vô sỉ vây công, càng nghĩ càng tức giận, trực tiếp thỉnh mệnh Văn Trọng Thái Sư, lại lần nữa xuất chiến!

Văn Trọng Thái Sư ngày hôm qua cũng bị sự vô sỉ của đệ tử Xiển Giáo làm cho tức đến suýt thổ huyết.

Hơn nữa biểu hiện ngày hôm qua của Triệu Công Minh kinh người, mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Cũng yên tâm để Triệu Công Minh xuất chiến.

Bởi vậy sau khi Triệu Công Minh thỉnh chiến, trực tiếp đều đồng ý!

Ngay sau đó, tiếng trống chiến vang lên, Triệu Công Minh vẫn một ngựa một thương xuất hiện trên chiến trường, hướng về phía Tây Kỳ tuyên chiến!

Lần này y trực tiếp chỉ đích danh họ tên muốn tuyên chiến Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Dù sao hành vi vô sỉ ngày hôm qua của Nhiên Đăng Đạo Nhân làm y tức giận!

Y cảm thấy, mọi chuyện đều là vấn đề của Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Cần phải biết, Nhiên Đăng Đạo Nhân là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo a.

Nếu không có sự chỉ đạo của y, liệu mọi người có thể vô sỉ vây công như vậy không!

Bởi vậy, y trực tiếp chĩa mũi giáo vào Nhiên Đăng Đạo Nhân. .....

Đối mặt với lời tuyên chiến kiêu ngạo như vậy của Triệu Công Minh.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn đã định ra tay càng không có bất kỳ do dự nào!

Chỉ thấy y từ trên tường thành Tây Kỳ nhảy xuống, dưới chân tức khắc xuất hiện một con Tiên Lộc.

Cưỡi Tiên Lộc đó lao về phía Triệu Công Minh.

"Đệ tử Xiển Giáo vô sỉ!" "Cánh dám lấy đông hiếp ít, kim nhật để ngô hảo hảo giáo huấn ngươi!" "Để ngươi biết, ai mới là Huyền Môn Chính Thống!" Triệu Công Minh mở miệng mắng Nhiên Đăng Đạo Nhân giận dữ.

Sau đó trực tiếp ra tay, hoàn toàn không đợi Nhiên Đăng Đạo Nhân mở miệng giải thích.

Dù sao trong mắt Triệu Công Minh, Nhiên Đăng có giải thích thế nào cũng vậy thôi!

Chỉ thấy Trường Tiên vung lên, ô quang khủng bố lóe sáng, lại có tiên ảnh chớp động, lao về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, hai mắt hơi nheo lại, không ngờ Triệu Công Minh lại dứt khoát ra tay như vậy!

Nhưng công kích đã ở ngay trước mặt, nên không thể nói nhiều được nữa!

Vội vàng tế ra bảo kiếm, đối kháng với y!

Hai người tiên ảnh kiếm quang lóe sáng, trong chớp mắt đã giao thủ mấy chục chiêu!

Lúc này, Triệu Công Minh thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân lợi hại như vậy.

Biết chỉ dựa vào Trường Tiên không thể chiến thắng đối phương nữa.

Chương 534

Liền trực tiếp tế ra hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu!

Trong chớp mắt, lam quang chớp động, vô số lực lượng trận pháp lan ra, mênh mông cuồn cuộn lao về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy không khỏi đại kinh thất sắc! ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Trên chiến trường bên ngoài Tây Kỳ thành.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn công kích oanh kích trước mặt.

Trên mặt đầy vẻ chấn kinh!

Mặc dù đã nghe các đệ tử Xiển Giáo nói Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh lợi hại thế nào.

Nhưng đó cũng chỉ là nghe mà thôi, trong lòng y thực ra không hề để tâm.

Dù sao thì, phải biết Nhiên Đăng đã tồn tại bao lâu rồi?

Y có thể truy ngược về thời đại ba ngàn vị khách của Tử Tiêu Cung a!

Triệu Công Minh là hậu bối, có thể lợi hại đến mức nào?

Có thể thắng nổi y sao?

Kết quả bây giờ Nhiên Đăng Đạo Nhân cảm thụ uy năng của Định Hải Thần Châu.

Lại trực tiếp bị dọa sợ!

Uy năng khủng bố như vậy, ngay cả y cũng không dám khinh suất đón đỡ a!

Bởi vậy, lập tức nhanh chóng lùi về phía sau!

Vừa lùi như vậy, lại để Tiên Lộc ở lại chỗ cũ.

Nhất thời, công kích của Định Hải Thần Châu giáng xuống, trực tiếp oanh kích Tiên Lộc thành huyết vụ!

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, trong lòng vừa kinh vừa nộ!

Kinh hãi công kích của Triệu Công Minh hung mãnh như vậy!

Nộ khí vì Tiên Lộc đã được y thu phục rất lâu rồi a!

Nay lại bị Triệu Công Minh trực tiếp chém giết!

Từ đó có thể thấy, bản lĩnh của Triệu Công Minh thật sự không thể xem thường a!

Cũng xứng đáng để Nhiên Đăng Đạo Nhân coi trọng rồi!

Bởi vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức tế ra pháp bảo bản mệnh của mình là Lưu Ly Đăng.

Chỉ thấy nhất thời quang mang Lưu Ly chiếu sáng toàn bộ chiến trường.

Liên tục tiêu trừ công kích oanh kích của Định Hải Thần Châu.

Tuy nhiên, điều khiến Nhiên Đăng Đạo Nhân không ngờ tới.

Dưới sự oanh kích không ngừng của Định Hải Thần Châu, pháp lực của y tiêu hao cực nhanh!

Ngược lại Triệu Công Minh, pháp lực vẫn hùng hậu, hoàn toàn không có chút nào vẻ kiệt sức!

Khiến Nhiên Đăng Đạo Nhân không khỏi đại kinh.

Nhưng y không biết, Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh là

do Thông Thiên Thánh Nhân luyện hóa.

Kỳ Trung mỗi một viên Định Hải Thần Châu chi trung đều sở hữu trứ một cái thế giới.

Đó là, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, thực ra chứa đựng hai mươi bốn không gian thế giới.

Bởi vậy, Triệu Công Minh trực tiếp chứa đựng Thủy Linh chi khí trong những không gian thế giới đó.

Như vậy, khi công kích, có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu tương hỗ gia trì, Thủy Linh chi khí trong đó tiêu hao lại không lớn, uy năng công kích lại khủng bố. ...

Cũng có thể dùng tâm thần chi lực cực nhỏ để khống chế hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Đó cũng là nguyên nhân y chiến thắng nhiều đệ tử nhị đại Xiển Giáo!

Chương 535

Không lâu sau, dưới sự oanh kích không ngừng của hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Nhiên Đăng Đạo Nhân kinh ngạc phát hiện pháp bảo bản mệnh Lưu Ly Đăng của mình bắt đầu ảm đạm rồi!

Hiển nhiên, Lưu Ly Đăng đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa rồi a!

Bởi vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng tức khắc xuất hiện ý thoái lui.

Chỉ là, đường đường là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo, liệu có thể dưới ánh mắt của mọi người, thể hiện ra sự không địch lại sao?

Nếu như vậy, sĩ khí của Tây Kỳ chẳng phải trực tiếp rớt xuống ngàn trượng, không đánh mà tự bại sao?

Bởi vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân biết, không thể rút về Tây Kỳ!

Vậy chỉ có thể từ từ lùi sang nơi khác thôi!

Cần giả vờ giao đấu, chuyển dời trận địa. ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Trong chiến trường bên ngoài Tây Kỳ thành.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân đang không ngừng giao thủ với Triệu Công Minh.

Hai người trong chớp mắt đã giao thủ mấy chục chiêu.

Tiên ảnh kiếm quang không ngừng lóe sáng, ba động khủng bố từ giữa hai người lan ra, truyền ra bên ngoài chiến trường vẫn còn khí thế kinh người.

Cũng vào lúc này, Triệu Công Minh tế ra hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Dưới sự tương hỗ dẫn dắt của hai mươi bốn viên thần châu, uy năng khủng bố tức khắc xuất hiện trên bầu trời.

Sau đó trực tiếp oanh kích xuống Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, trong lòng đại kinh thất sắc, né tránh lùi bước.

Tọa kỵ Tiên Lộc của y lại không thể né tránh một kích, trực tiếp bị công kích oanh thành huyết mạt!

Cũng vào lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng đã có ý thoái lui.

Bởi vì chỉ một kích vừa rồi, y hiểu rõ, mình không bằng Triệu Công Minh!

Loại công kích như vậy, hoàn toàn không thể đón đỡ a!

Nhưng có thể thoái lui sao?

Phía sau có vô số người đang nhìn, một khi thoái lui nhất định sẽ khiến sĩ khí của đại quân Tây Kỳ thảm bại!

Bởi vậy, tư tự vừa lóe lên, y lại ra tay.

Đó là, tiếp tục đối kháng với Triệu Công Minh, sau đó giả vờ kịch chiến, đánh ra bên ngoài chiến trường.

Sau đó lại thoái lui, như vậy sẽ không quá mất mặt!

Bởi vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân tức khắc đã có chủ ý!

Một mặt tế ra Lưu Ly Đăng chống đỡ công kích của hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, một mặt lách sang một bên chiến trường.

Triệu Công Minh thì không nghĩ nhiều.

Vẫn tiếp tục phát ra công kích, không ngừng oanh kích Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Bất kể Nhiên Đăng Đạo Nhân né tránh ở đâu, công kích đến đó.

Dù sao đối với y mà nói, Thủy Linh chi khí trong Định Hải Thần Châu đủ để không ngừng phát ra công kích.

Y có lòng tin chiến thắng Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhanh chóng, dưới sự giao đấu không ngừng, dưới sự né tránh có chủ ý của Nhiên Đăng, thân ảnh hai người không ngừng di chuyển về một bên chiến trường.

Nhanh chóng lách ra khỏi chiến trường, tiếp tục giao đấu vào trong khu rừng phía tây nam chiến trường.

Sau khi tiến vào khu rừng đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy mình đã thoát khỏi tầm nhìn của mọi người, nào có chút ý định quyết chiến, trực tiếp thi triển độn thuật tiếp tục bay về phía tây nam. .....

“Vô sỉ!

Ngươi chạy!” “Nhiên Đăng!

Chương 536

Có bản lĩnh thì đừng chạy!" Triệu Công Minh thấy vậy không khỏi đại nộ!

Không ngờ Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn dụ mình đến đây, lại là vì muốn bỏ chạy sao?

Mẹ nó là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo sao?

Lại không biết xấu hổ đến vậy?

Đang quyết đấu lại bỏ chạy sao?

Bởi vậy, sát ý của Triệu Công Minh đại thịnh.

Loại Nhiên Đăng Đạo Nhân như vậy, tự nhiên sẽ không do dự chém giết y!

Nghĩ rồi, dưới chân y cũng bốc mây, truy đuổi theo hướng Nhiên Đăng Đạo Nhân bỏ chạy. .....

Hai người một trước một sau, nhanh chóng bay ra hàng trăm vạn dặm.

Trong chớp mắt, đã đến dưới chân Vũ Di Sơn!

Nhiên Đăng Đạo Nhân lúc này vô cùng sốt ruột, nhìn Triệu Công Minh không ngừng tiếp cận phía sau, trong lòng đại kinh.

Không ngờ tốc độ của đối phương cũng nhanh đến vậy. ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Trên chiến trường bên ngoài Tây Kỳ thành.

Nhìn Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân càng đánh càng

xa.

Cuối cùng thậm chí trực tiếp đánh vào trong khu rừng phía tây nam chiến trường.

Trực tiếp khiến những người đứng ngoài quan sát không khỏi đưa mắt nhìn nhau!

“Chuyện gì thế này?

Đánh mà lại bỏ đi sao?” “Không bỏ đi!

Ước chừng chiến trường không đủ lớn?

Muốn đi xa hơn để giao đấu sao?” “A?

Vậy thì phải làm sao đây!” “A!

Ta không biết ai thắng ai thua!” “Nhìn cục diện vừa rồi, hảo tượng Triệu Công Minh đang truy trứ Nhiên Đăng Đạo Nhân đả. ..” “Hay là chúng ta theo lên xem a?” “Theo lên?

Với tốc độ thân pháp của ngô đẳng, có thể đuổi kịp sao!” “A!

Một độn thuật vạn bát ngàn dặm, ngô đẳng có thể theo kịp sao?” “Vậy thôi sao?

Đợi ở đây sao?” “Cứ đợi đi...

Biết đâu lát nữa lại đánh về. ..” “Chiến đấu của đại năng ngô đẳng chân vô pháp xúc cập a!” “.....” Trên chiến trường hai bên bàn luận sôi nổi.

Bất kể đại quân Triều Ca hay đại quân Tây Kỳ.

Bất kể phàm nhân hay tu sĩ.

Lúc này nhìn Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân đã biến mất khỏi chiến trường.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Đánh chết cũng không ngờ lại có kết quả như vậy a!

Chẳng phải nên quyết một trận sinh tử trên chiến trường sao?

Lại biến thành chuyển dời chiến địa.

Ngay cả Khương Tử Nha và Văn Trọng lúc này cũng có chút mờ mịt.

Nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Bởi vì đều biết, tu vi của Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân đều vượt xa họ.

Chương 537

Bởi vậy, dù có đuổi theo xem ai thắng ai thua, cũng không thể đuổi kịp. ...

Tốc độ không thể theo kịp a.

Trong đó ba đệ tử ẩn giấu tu vi của Bồng Lai Đảo, Lôi Chấn Tử, Thân Công Báo, Dương Tiễn lại đều giả vờ như không biết gì.

Đều không hề động đậy.

Thực ra với tu vi của họ có thể đuổi theo xem.

Nhưng đều không làm như vậy.

Bởi vì họ đang ẩn giấu tu vi, vì nhiệm vụ mà Lưu Nhĩ đã giao phó sau này.

Ngay sau đó, sau một hồi bàn luận của hai quân.

Rất ăn ý dừng lại tại chỗ cũ, chờ đợi Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân trở về. .....

Những chuyện trên chiến trường.

Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân tự nhiên không biết.

Lúc này cũng không có tâm tình đi tìm hiểu chuyện xảy ra trên chiến trường.

Chỉ thấy một trước một sau, một chạy một đuổi, trong chớp mắt đã bay ra hàng trăm vạn dặm.

Nhanh chóng đã đến dưới chân Vũ Di Sơn phía tây nam Tây Kỳ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân ngoảnh đầu nhìn lại phía sau, kinh hãi thấy Triệu Công Minh đang nhanh chóng truy đuổi, thân ảnh không ngừng

rút ngắn khoảng cách!

Nhiên Đăng Đạo Nhân tức khắc giật mình, trong lòng tràn đầy sự sốt ruột.

Hoàn toàn không ngờ a!

Tốc độ của Triệu Công Minh cũng nhanh đến vậy!

Cũng vào lúc này, y cảm nhận được trong Vũ Di Sơn có hai đạo khí tức cường đại xuất hiện!

Nhiên Đăng Đạo Nhân hướng về phía Vũ Di Sơn nhìn.

Nhất thời phát hiện hai tán tiên đang đánh cờ dưới gốc cây tùng trong núi!

Nhiên Đăng Đạo Nhân tức khắc đại hỉ, bởi vì hai người đó y nhận biết a! ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Vũ Di Sơn.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân bị Triệu Công Minh truy sát đến đây.

Quay đầu nhìn về phía sau, kinh ngạc phát hiện thân ảnh Triệu Công Minh không ngừng tiếp cận.

Không khỏi đại kinh thất sắc.

Trong lòng càng thầm than khổ.

Không ngờ, Triệu Công Minh, một hậu bối Tiệt Giáo lại có thể bức bách y đến bước này a!

Pháp lực của đối phương cũng quá hùng hậu rồi a!

Pháp lực của y đều đã sắp cạn kiệt rồi a!

Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng than khổ liên miên.

Giây tiếp theo y đang gấp gáp phi hành đào tẩu!

Đột nhiên, mạnh mẽ cảm nhận được trong Vũ Di Sơn truyền ra hai đạo khí tức cường đại lại quen thuộc!

Kinh ngạc nhìn xuống phía dưới, tức khắc thấy dưới gốc cây tùng lớn trong Vũ Di Sơn, vậy mà có hai tán tiên đang đánh cờ!

Điều khiến y vô cùng vui mừng là, hai tán tiên này, y vừa mới nhận ra a!

Phải biết, Nhiên Đăng đã tồn tại vô số năm, cùng với Thất Thánh Nhân cùng một bối phận.

Tự nhiên nhận biết vô số đại năng, kết giao được rất nhiều hảo hữu.

Chương 538

Trong đó, chính là hai người đang đánh cờ dưới Vũ Di Sơn này a!

Hai người đó tên là Tiêu Thăng, Tào Bảo.

Là đại năng tu vi đều đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Là một trong ba ngàn vị khách của Tử Tiêu Cung!

Chỉ là hai người này bình thường cực kỳ khiêm tốn, nên không có danh khí lớn.

Nhưng thực lực, lại thật sự rất lợi hại a!

Nhiên Đăng Đạo Nhân biết lần này có cứu rồi.

Ngay sau đó lập tức hạ xuống, nhanh chóng vào trong Vũ Di Sơn.

"Hai vị Đạo huynh!" "Nhiên Đăng bần đạo này đến cầu cứu!" "Thỉnh trợ ngô nhất tí chi lực a!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa hạ xuống, vừa lớn tiếng kêu gọi Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Tiêu Thăng và Tào Bảo đang đánh cờ phía dưới nghe tiếng không khỏi giật mình.

Đều quay người nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Liền thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân vô cùng chật vật, sắc mặt trắng bệch, pháp lực khô kiệt mà hạ xuống trước mặt họ.

Thần sắc càng hoảng sợ vô cùng, vừa bay vừa hướng về phía họ kêu cứu.

"Đạo huynh bất tất kinh hoảng!" "Đã xảy ra chuyện gì vậy a!" "Ai dám đối xử với Đạo huynh như vậy?" "Đạo huynh là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo a!" "....." Tiêu Thăng và Tào Bảo hai người đều không kịp đánh cờ nữa.

Trực tiếp kéo Nhiên Đăng Đạo Nhân lại, miệng vội vàng hỏi, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc!

Không trách họ như vậy, phải biết, Nhiên Đăng Đạo Nhân là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo.

Kia là có Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn che chở.

Lại thêm tu vi bản thân đã là Đại La Kim Tiên nhiều năm rồi!

Ai có lá gan lớn như vậy mà truy sát y?

Ai lại có thực lực như vậy mà truy sát y?

Chẳng lẽ là Chuẩn Thánh?

Nếu thật sự là Chuẩn Thánh, thì họ cũng không giúp được gì a!

Dù sao một cảnh giới, thực lực cách biệt rất lớn!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có thể vì thể diện của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà liều mạng giúp đỡ Nhiên Đăng Đạo Nhân một tay.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy trong lòng chợt đau khổ.

Vội vàng nói: "Kẻ tặc nhân kia là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo!" "Kẻ tặc nhân đó đã đánh lén ngô a!" ....

Hồng Hoang Nhân Giới, Vũ Di Sơn.

Khi Tiêu Thăng và Tào Bảo nhìn thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân chật vật.

Vừa hạ xuống vừa lớn tiếng kêu cứu.

Không khỏi trong lòng chấn động!

Dù sao họ đều biết Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Trước khi Nhiên Đăng Đạo Nhân bái nhập Xiển Giáo, thậm chí có thể nói là hảo hữu.

Chỉ là sau khi Nhiên Đăng Đạo Nhân bái nhập Xiển Giáo trở thành Phó Chưởng Giáo.

Mới ít liên hệ.

Lý do họ kinh hãi là vì, Nhiên Đăng lúc này là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo a!

Ai dám truy sát y?

Ai lại có thực lực truy sát y?

Bởi vậy, thậm chí họ còn không kịp đánh cờ nữa.

Vội vàng kéo Nhiên Đăng Đạo Nhân lại, đầy vẻ nghi vấn và cảnh giác hỏi: "Đạo huynh vì sao lại chật vật như vậy?" "A!

Đạo huynh bị ai truy sát?" "Ai có lá gan lớn như vậy?

Dám truy sát Đạo huynh?

Chương 539

Đạo huynh là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo a!" "A!

Đều không lo sợ Thánh Nhân tức giận sao?" "....." Tiêu Thăng và Tào Bảo liên tục hỏi.

Dù sao thì thật sự quá hiếu kỳ a!

Nếu người truy sát quá cường đại.

Họ cũng cần suy nghĩ, có nên vì thể diện của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà ra tay không.

Có nên vì tình nghĩa ngày xưa với Nhiên Đăng Đạo Nhân mà ra tay.

Dù sao thì, tình nghĩa, đều không bằng mạng sống a!

Nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, thì cứu Nhiên Đăng Đạo Nhân làm gì?

Chẳng phải buồn cười sao?

Không tàn khốc vô tình.

Bởi vì pháp tắc nhược nhục cường thực của Hồng Hoang chính là như vậy! .....

Đối mặt với sự truy vấn không ngừng của Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa mới hạ xuống chỉ cảm thấy mặt nóng ran.

Y hiểu mình mặt dày như tường thành, dưới sự truy vấn của Tiêu Thăng và Tào Bảo, cảm giác xấu hổ trong lòng tự nhiên xuất hiện.

Dù sao, y là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo a!

Bị một đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo truy sát đến mức này.

Muốn cầu cứu những hảo hữu ngày xưa, tự nhiên sẽ có cảm giác sỉ nhục!

Bởi vậy, tư tự vạn thiên trong lòng, tự nhiên không thể nói ra sự thật a.

Nếu không thì về sau làm sao có thể giao du trong giới bằng hữu được nữa?

Thể diện của Nhiên Đăng Đạo Nhân ở đâu?

Chẳng phải sẽ bị người khác chế giễu mãi sao!

Bởi vậy, hai mắt lóe sáng, chỉ trong chớp mắt đã nghĩ ra một cái cớ.

Chỉ thấy trên mặt y đỏ bừng, hai mắt toát ra vẻ bi phẫn.

Sau đó bi thương nói với Tiêu Thăng và Tào Bảo: "Hai vị Đạo huynh thỉnh xuất thủ tương trợ!" "Kẻ truy sát ngô phía sau chính là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo Triệu Công Minh!" "Người này không màng đạo thống sư môn, đối ngô thâu tập xuất thủ!" "Tương ngô thương cập trọng thương chi hậu, hựu khai thủy truy sát ngô!" "Ngô nhất khai thủy cố kỵ sư môn đạo nghĩa, tài không xuất thủ!

Không ngờ sau đó bị truy sát mãi đến đây!" "Lúc này pháp lực của ngô đã hao hết!" "Tài bất đắc dĩ cầu trợ nhị vị Đạo hữu a!" "....." Không thể không nói, diễn xuất của Nhiên Đăng Đạo Nhân thật sự là rất đỉnh.

Có thể sánh kịp với hai kẻ ngốc Tây Phương.

Diễn như thật vậy, trực tiếp chinh phục Tiêu Thăng và Tào Bảo. ....

Hồng Hoang Nam Chiêm Bộ Châu trung ương.

Trên không Thánh Thành Nhân Tộc, Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Công Đức Thánh Điện.

Lúc này Lưu Nhĩ đang cùng Nữ Oa Thánh Nhân, và nhiều đệ tử đang quan sát linh kính lơ lửng trên không.

Linh kính đó chính là Vạn Tộc Kính do Lưu Nhĩ luyện chế.

Có thể nhìn thấy tình hình cụ thể của vạn tộc trong tam giới.

Lúc này, trong kính đang chiếu hình ảnh Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân một trước một sau, một chạy một đuổi.

“Ha ha ha!

Không ngờ a!

Nhiên Đăng Đạo Nhân lại không chịu nổi đến mức này!” “A!

Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo!

Cũng chỉ đến thế thôi!” “Không bằng một đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo!” “Xem ra, Xiển Giáo cũng chỉ đến thế thôi a!” “Chậc chậc, theo ta thấy cũng chỉ đến thế thôi!

Chương 540

Tu vi đều chỉ Đại La, có thể mạnh mẽ đến vậy?" "Ha ha ha!

A!

Xem sư môn ta đều là Chuẩn Thánh!

Ngay cả Lôi Chấn Tử sư đệ mới là Đại La, chẳng phải cũng đã đạt đến đỉnh phong Đại La rồi sao!" "Lôi Chấn Tử sư đệ kia là tu luyện pháp thân chi pháp, cảnh giới Đại La, đã có thể sánh ngang Chuẩn Thánh!" "Ai đúng!

Ta đều quên mất điều đó!" "Nhìn vậy, Huyền Môn Đạo Thống, sư môn ngô tối vi cường thịnh a!" "Khái khái, tất cả đều do Sư tôn giáo hảo!" "Đúng đúng đúng!

Tất cả đều là công lao của Sư tôn a!" "....." Nhìn trong kính Nhiên Đăng Đạo Nhân bị Triệu Công Minh truy sát.

Các đệ tử của Lưu Nhĩ không khỏi cười lớn liên tục, bàn luận sôi nổi.

Sau đó càng tự luyến tự khoe.

Cuối cùng, dưới sự ám chỉ của Kim Bằng.

Mọi người lại bắt đầu nịnh nọt, nói rằng thực lực có thể cường hoành như vậy, đều là công lao của Lưu Nhĩ!

Chẳng phải là sự thật sao!

Cần biết, nhiều sư huynh đệ, thực lực đều là Chuẩn Thánh a!

Môn phái nào có thể như vậy?

Tam Thanh Tam Giáo sao?

A a, cũng chỉ đến thế thôi!

“Được rồi, biệt yêu phách mã thí, kế tục khán hảo hí. ..” Lưu Nhĩ nhìn các đệ tử tự luyến, không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ nói.

Mọi người mới yên tĩnh lại, tiếp tục quan sát hình ảnh trong kính.

Nữ Oa thấy vậy, không khỏi hơi mỉm cười.

Trong lòng nghĩ, những đệ tử này sở dĩ lại tự luyến như vậy, chẳng phải đều học từ vị đại sư huynh của mình sao!

Vị đại sư huynh này, năm xưa đã gây ra biết bao nhiêu chuyện a!

Bây giờ lại có mặt mũi trách móc mấy vị sư điệt này. ...

Nhưng, Nữ Oa tự nhiên không nói ra lời này, chỉ thầm nghĩ trong lòng. ...

Vui vẻ. .....

Cũng vào lúc này.

Trong kính xuất hiện Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Nhiên Đăng hạ xuống cầu cứu họ.

Họ nhao nhao hỏi Nhiên Đăng Đạo Nhân chuyện gì đã xảy ra.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trực tiếp đổ hết trách nhiệm lên Triệu Công Minh, nói mình bị đánh lén, vì cố kỵ đạo nghĩa sư môn không nỡ ra tay. .. mới bị Triệu Công Minh truy sát đến mức này. ..

Lời này liên tục truyền vào tai mọi người. ..

Nhất thời, các đệ tử của Lưu Nhĩ đưa mắt nhìn nhau. ..

“Thế gian lại có kẻ mặt dày vô sỉ đến mức này sao?” ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Chương 541

Nam Chiêm Bộ Châu trung ương, trên không Thánh Thành Nhân Tộc.

Trong Công Đức Thánh Điện của Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này, tất cả mọi người trong đại điện, bao gồm cả Lưu Nhĩ và Nữ Oa Nương Nương.

Đều lộ vẻ ngây dại nhìn Vạn Tộc Kính lơ lửng trong đại điện.

Nguyên nhân đơn giản, lúc này trong Vạn Tộc Kính, đang chiếu cảnh Nhiên Đăng Đạo Nhân đang than khổ với Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Chỉ thấy trong hình ảnh, Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt trắng bệch, lộ vẻ bi phẫn, nói với Tiêu Thăng và Tào Bảo rằng mình cùng Triệu Công Minh của Tiệt Giáo so tài võ nghệ.

Kết quả đối phương đánh lén, y vì cố kỵ tình nghĩa đạo thống Huyền Môn không nỡ ra tay, chỗ nào cũng nhường nhịn.

Kết quả đối phương được nước lấn tới, trực tiếp truy sát y đến đây.

Khiến y thân bị trọng thương, pháp lực hao kiệt, mới đành đến cầu cứu Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Và nhiều loại lời nói khác từ miệng Nhiên Đăng Đạo Nhân tuôn ra.

Lời lẽ của y bi bi thiết thiết, thê thê lương lương, chân chân thiết thiết!

Diễn xuất đẳng cấp ảnh đế, trực tiếp khiến Tiêu Thăng và Tào Bảo tin sái cổ!

Trong Công Đức Thánh Điện, nhiều người đang xem Nhiên Đăng Đạo Nhân biểu diễn, cuối cùng cũng phản ứng lại.

"Nói về diễn xuất. .. vì sao lại khiến ngô quen thuộc đến vậy. .." Khóe miệng Lưu Nhĩ hơi giật giật, lẩm bẩm tự nói, ngữ khí tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Nữ Oa Nương Nương bên cạnh nghe vậy, cũng lộ ra nụ cười khổ, sau đó hai mắt lóe sáng cười nói: "Đại sư huynh đang ám chỉ hai vị ở Tây Phương đó đi. .." Lời này vừa ra, hai mắt Lưu Nhĩ sáng bừng, vỗ mạnh đùi một cái!

"A!

Ngô ngốc rồi sao!" "Đúng đúng đúng!

Giống hệt hai kẻ ngốc đó!" "Diễn xuất thật sự chỉ có hai kẻ ngốc đó mới có thể sánh bằng a!" Lưu Nhĩ kinh hô liên tục, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

Trong lòng thầm nghĩ: "Mẹ nó mặt dày, chẳng lẽ Nhiên Đăng cuối cùng gia nhập Tây Phương Giáo, trở thành Phật Tổ của Tây Phương!" "Hóa ra sớm đã có duyên sâu nặng với hai kẻ ngốc Tây Phương rồi a!" Lưu Nhĩ trong lòng thầm nói.

Nữ Oa Nương Nương bên cạnh và các đệ tử của Lưu Nhĩ nghe Lưu Nhĩ nói vậy.

Không khỏi trực tiếp lộ ra nụ cười.

"Thật sự a!

Bản lĩnh mặt dày không biết xấu hổ của Nhiên Đăng Đạo Nhân thật sự có thể sánh với hai kẻ ngốc Tây Phương đó!" "Chậc chậc, cũng là một môn bản lĩnh a!" "A!

Xem hai tán tiên kia đều tin rồi!" "Ha ha ha ha!

Thật sự cười chết ngô rồi, diễn xuất thật sự là lợi hại nhất mà ngô từng thấy trong đời!" "Quả thực là như vậy, cũng không biết Nhiên Đăng Đạo Nhân và hai kẻ ngốc kia so với nhau, ai có diễn xuất hơn một bậc nữa đây?" "Ai!

Nhiên Đăng Đạo Nhân ngô nghe nói cũng là một trong ba ngàn vị khách của Tử Tiêu Cung sao?

Có khi nào học được bản lĩnh từ hai kẻ ngốc Tây Phương đó không!" "Ai nha?

Vậy là ăn cắp của sư phụ a!" "Ha ha ha ha!

Đúng, khi sư diệt tổ a!" "Ha ha ha ha!

Nguyên Thủy sư bá mà biết, chẳng phải sẽ tức đến thổ huyết sao. .." "....." Các đệ tử của Lưu Nhĩ nhao nhao mở miệng cười lớn.

Tính cách của họ dưới sự giáo huấn của Lưu Nhĩ, có thể nói là vô tư vô lự.

Hơn nữa còn gọi hai vị ở Tây Phương là kẻ ngốc. ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Vào lúc mọi người trên Bồng Lai Tiên Đảo đang quan sát Vạn Tộc Kính.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, với tư cách nhân vật chính, lại hoàn toàn không biết tình huống này.

Chương 542

Hoàn toàn không biết màn biểu diễn của mình đã bị Lưu Nhĩ và những người khác nhìn thấy.

Và không ngừng bị chế nhạo.

Nếu y mà biết, thì không biết sẽ có biểu cảm như thế nào.

Dưới màn biểu diễn đỉnh cao, sánh ngang ảnh đế, Tiêu Thăng và Tào Bảo trực tiếp nổi giận!

Nghe lời Nhiên Đăng Đạo Nhân nói!

Nhìn bộ dạng chật vật của y!

Tiêu Thăng và Tào Bảo hoàn toàn tin lời sai trái đó.

Cảm thấy Triệu Công Minh, kẻ truy sát Nhiên Đăng Đạo Nhân, đơn giản là bại hoại trong giới tu tiên!

Chẳng trách đệ tử Tiệt Giáo phong khí không tốt!

Nay một khi thấy, quả nhiên là như vậy a!

Triệu Công Minh vô sỉ đến mức này, đánh lén Nhiên Đăng Đạo Nhân, chém tận giết tuyệt!

Đơn giản là không phải người a!

Nhìn xem Nhiên Đăng Đạo Nhân có bao nhiêu đạo ý!

Vì sư môn mà lui một bước rồi lại lui một bước, bị người khác đánh thảm đến mức không thể chịu nổi!

Đơn giản là hình mẫu của bọn ta a!

Bởi vậy, trong lòng không khỏi hung hăng, mở miệng nói với Nhiên Đăng Đạo Nhân: "Đạo huynh đơn giản là hình mẫu của bọn

ta!" "Phẩm đức như vậy, trị đắc ngô đẳng học tập a!" "Đạo huynh mạc hoảng, Đạo huynh hãy lui về phía sau ngô đẳng!" "A!

Có hai người ngô đẳng ở đây, nhất định sẽ không để kẻ tặc tử Tiệt Giáo kia làm hại Đạo huynh một chút nào!" "Người vô sỉ như vậy, ngô đẳng nhất định sẽ dạy dỗ Đạo huynh một cách tốt đẹp!" "Không!

Báo thù!

Ngô đẳng nhất định sẽ vì Đạo huynh báo thù!" "....." Hai người nói xong, nhao nhao tế ra bảo vật của mình.

Sau đó nhìn về phía sau lưng Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Ánh mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên một tia vui mừng, sau đó lộ ra thần sắc cảm kích nói với Tiêu Thăng và Tào Bảo: "Vậy ngô tiên hành tạ nhị vị Đạo hữu rồi!" "Thử phiên hậu, ngô nhất định sẽ hảo hảo báo đáp nhị vị!" "Nhất định sẽ khải bẩm ngô Lão Sư Nguyên Thủy Thánh Nhân, nhượng kỳ hảo hảo tạ nhị vị!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói rồi, chân vừa động, trực tiếp lách ra phía sau Tiêu Thăng và Tào Bảo!

Tiêu Thăng và Tào Bảo nghe lời Nhiên Đăng Đạo Nhân nói xong.

Lại càng vui mừng, Nhiên Đăng quả thật rất biết điều a!

Đề xuất muốn cho Nguyên Thủy Thánh Nhân biết đến sự giúp đỡ này.

Nói như vậy, chẳng phải đã kết duyên với Thánh Nhân rồi sao!

Tự nhiên khiến trong lòng họ vô cùng hân hoan!

Dù sao trên thế gian Thánh Nhân cũng chỉ có mấy vị thôi.

Có thể kết duyên với một vị Thánh Nhân, có thể nói là cơ duyên cường đại a!

Bởi vậy, không khỏi lại lần nữa nói với Nhiên Đăng Đạo Nhân: "Bất dụng như thử đa lễ!" "Tiên bất luận ngô đẳng chi gian tình nghị." "Đan đan như kẻ tặc tử Tiệt Giáo vô sỉ như vậy, nhân nhân đắc tru chi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy vội vàng gật đầu, sau đó lại như nhớ ra điều gì đó.

Lập tức nói với Tiêu Thăng và Tào Bảo: "Hai vị Đạo huynh!

Tuyệt đối không được làm hại tính mạng của Triệu Công Minh!" "Chỉ cần bắt sống là được rồi a!" "Dù sao thì y cũng là đệ tử của sư thúc ta, cũng là chuyện của sư môn ta." "Nếu bị giết, ta sợ sư thúc ta sẽ quái tội!" ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Giữa Vũ Di Sơn.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nói chuyện, trên mặt mang vẻ u sầu.

Giống như thật sự đang vì hai người Tiêu Thăng và Tào Bảo mà lo nghĩ vậy.

Tiêu Thăng và Tào Bảo nghe lời Nhiên Đăng Đạo Nhân nói xong, tức khắc giật mình tỉnh ngộ!

A!

Đây là chuyện của sư môn!

Vốn định trực tiếp chém giết Triệu Công Minh!

Nay xem ra không được rồi a!

Nếu không đến lúc đó bị Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận, thì phải làm sao đây?

Chương 543

Bởi vậy, hai người lập tức nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, mở miệng nói: "Vậy như nguyện vọng của Đạo huynh!" "Đạo huynh đại nghĩa a!" "Hừ hừ, nếu không phải Đạo huynh đại nghĩa, lần này ta nhất định sẽ chém giết kẻ tặc tử!" "Để giải mối phẫn nộ trong lòng ta!" Tiêu Thăng và Tào Bảo liên tục nói.

Cũng vào lúc này, một tiếng phá không cường đại truyền đến!

Giây tiếp theo, lại có một tiếng gầm giận dữ vang lên: "Nhiên Đăng vô sỉ!

Mau ở lại cho ta!" Tiêu Thăng và Tào Bảo nghe vậy trong lòng đại nộ!

Lại thấy, tên Triệu Công Minh vô sỉ nhất!

Lại có mặt mũi mắng Nhiên Đăng Đạo Nhân đại nghĩa như vậy?

Bọn người này có biết xấu hổ không!

Bởi vậy, khi thân ảnh Triệu Công Minh xuất hiện, Tiêu Thăng và Tào Bảo hai người lập tức lao ra, chặn đứng thân ảnh Triệu Công Minh!

"Cấp ngô lưu trụ!" "Kẻ tặc tử Tiệt Giáo vô sỉ!

Cánh dám thương Đạo huynh của ngô!" "Thử phiên ngô định nhiên yếu giáo huấn giáo huấn!" Tiêu Thăng và Tào Bảo hai người nói, liền tế ra bảo vật, giận dữ nhìn Triệu Công Minh!

Triệu Công Minh lúc này nhìn hai kẻ hoạt bảo đột nhiên xuất hiện.

Nghe những lời họ nói xong, không khỏi đại nộ!

Trong lòng y nghĩ hai người này đã là đạo hữu của Nhiên Đăng

Đạo Nhân, vậy thì nhất định là viện thủ của y!

Không khỏi càng thêm tức giận!

Không ngờ a!

Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh không lại lại đi tìm người giúp đỡ!

Mẹ nó có biết xấu hổ không?

Mẹ nó là Phó Chưởng Giáo Xiển Giáo sao?

Sớm đã bố trí mai phục ở đây, dụ mình đến!

Tên gia hỏa này sớm đã âm thầm chuẩn bị rồi!

Vô sỉ!

Bởi vậy, không khỏi giận dữ nhìn Tiêu Thăng và Tào Bảo nói: "Cút!

Đây là chuyện của hai giáo ngô!

Các ngươi là ai?

Dám nhúng tay vào!" Lời này vừa ra, Tiêu Thăng và Tào Bảo đều nổi giận.

Cần biết, họ đã tồn tại vô số năm rồi!

Có thể cùng bối với Thông Thiên Đạo Nhân!

Chẳng qua sau này tu vi không theo kịp mà thôi.

Nhưng họ cũng là những người có thể diện, nay bị Triệu Công Minh đối xử bất lịch sự như vậy, tự nhiên đại nộ!

Hơn nữa, với một người vô sỉ như Triệu Công Minh. ..

Dám đối thoại như vậy, nộ khí trong lòng không thể kiềm chế!

"Kẻ tặc tử vô sỉ!

Ngay cả hai người ngô đẳng cũng không nhận ra!" "Ngô đẳng có

thể cùng bối với Sư tôn!" "Ngươi dám vô lễ như vậy!" "Để ngô đẳng hảo hảo thế Sư tôn giáo huấn!" Tiêu Thăng và Tào Bảo nói xong, liền cầm bảo kiếm công về phía Triệu Công Minh!

Triệu Công Minh nghe lời Tiêu Thăng và Tào Bảo nói khó nghe như vậy.

Lại thêm đối phương là người giúp đỡ Nhiên Đăng Đạo Nhân, tự nhiên bị liệt vào kẻ địch.

Vậy thì y không cần quản đối phương là ai nữa!

Dù sao bị bắt nạt, không thể không chống trả sao?

Nghĩ rồi, lấy ra Trường Tiên, cũng xông lên. ....

Hồng Hoang Nhân Giới.

Chương 544

Giữa Vũ Di Sơn.

Quả nhiên Tiêu Thăng và Tào Bảo hai người thấy Triệu Công Minh bất tôn trọng như vậy, trong lòng đại nộ, trực tiếp tế ra bảo kiếm, công về phía Triệu Công Minh!

Triệu Công Minh thấy vậy càng nộ khí ngút trời a!

Hai tán tiên một bộ dạng ỷ già bán già thật sự khiến người ta ghét bỏ vô cùng a!

Có liên quan gì đến hai lão già này chứ? !

Hơn nữa, hai người vừa nhảy ra đã mắng chửi.

Cần phải khách khí với họ sao?

Y cũng không phải kẻ cuồng bị ngược đãi!

Thay Sư tôn dạy dỗ mình sao?

Hai người đó có tư cách sao!

Nghĩ rồi, thấy hai người đó ra tay trước.

Triệu Công Minh đại nộ, cầm Trường Tiên vung về phía hai người!

Nhất thời, ba đạo khí tức khủng bố va chạm vào nhau!

Khí thế khủng bố không ngừng xung kích ra, chấn động không gian này!

Chấn động cả Vũ Di Sơn!

Nhìn ba đạo thân ảnh tốc độ cực nhanh không ngừng chớp động.

Khóe miệng Nhiên Đăng Đạo Nhân hơi nhếch lên, lần này có hai

vị ra tay, Triệu Công Minh nhất định không địch lại!

Bởi vì vừa rồi, Tiêu Thăng và Tào Bảo có Chí Bảo!

Chí Bảo, có lẽ vừa hay có thể khắc chế hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh! .....

Lại nói về Triệu Công Minh.

Chỉ thấy y không ngừng vung vẩy Trường Tiên trong tay.

Tiên ảnh như hắc long, vô cùng linh động oanh kích về phía Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Nhưng cần phải nói, Tiêu Thăng và Tào Bảo không hổ là đại năng giả.

Bất kể Triệu Công Minh oanh kích thế nào, cũng không thể làm hai người họ bị thương chút nào!

Thời gian kéo dài, Triệu Công Minh trong lòng càng thêm bực bội!

Chỉ thấy tay phải y vừa lật, giây tiếp theo Phược Long Tác tức khắc xuất hiện trong tay.

"Phược!" Triệu Công Minh trong chớp mắt ném Phược Long Tác trong tay về phía Tiêu Thăng, lớn tiếng gầm giận dữ!

Giây tiếp theo, Phược Long Tác liền như có linh tính riêng, bay vút lên không trung, lao về phía Tiêu Thăng!

Lại có từng tiếng phá không nổ vang, thanh thế bàng bạc!

Trong mắt Triệu Công Minh, mục tiêu của y đáng lẽ phải là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Dù sao hai tán tiên này quả thực có chút thực lực, nếu muốn chém giết họ, thật sự phải tốn một phen công phu!

Bởi vậy, Triệu Công Minh mới quyết định, tế ra Phược Long Tác,

trước tiên trói một người lại rồi tính!

Điều y không ngờ tới.

Tiêu Thăng thấy y tế ra Phược Long Tác, và ném về phía mình.

Lại không giận mà mừng!

"Đắc hảo!" Chỉ thấy Tiêu Thăng lớn tiếng cười nói, giây tiếp theo tay y vừa lật, xuất hiện một đồng tiền hình tròn có lỗ vuông, hai bên có cánh bay.

Lại có thiên đạo minh văn ẩn hiện trên đó.

Lại tản phát ra khí tức khủng bố của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Bảo vật đó tên là Lạc Bảo Kim Tiền, là bảo vật của Tiêu Thăng và Tào Bảo!

Đúng như tên gọi, Lạc Bảo Kim Tiền này có thể đánh rơi tất cả bảo vật dưới cấp Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể diễn giải huyền cơ thiên đạo, nhưng không thể đánh rơi binh khí cầm tay.

Chương 545

Ví dụ như Trường Tiên của Triệu Công Minh, Lạc Bảo Kim Tiền không thể khắc chế!

Lạc Bảo Kim Tiền vừa xuất hiện, Tiêu Thăng liền cười lớn nói: "Lạc!" Giây tiếp theo, y cũng ném Lạc Bảo Kim Tiền trong tay về phía Phược Long Tác đang lao tới. ..

Hồng Hoang Nhân Giới, tại núi Vũ Di.

Triệu Công Minh sau khi giao chiến vài mươi hiệp với hai vị Tán Tiên lão làng là Tiêu Thăng và Tào Bảo, liền ngạc nhiên phát hiện hai kẻ này quả thực có chút bản lĩnh!

Tuy tu vi không bằng hắn, nhưng kinh nghiệm chiến đấu và khả năng điều động pháp lực lại thập phần cao minh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định không thể chiến thắng hai gã Tán Tiên này, càng đừng nói đến chuyện bắt giữ Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Nghĩ vậy, Triệu Công Minh nghị lực quyết định tế xuất bảo vật.

Chỉ thấy tay phải hắn vừa lật, Phược Long Tác (dây trói rồng) lập tức xuất hiện!

Ngay sau đó, hắn không chút do dự ném về phía Tiêu Thăng và Tào Bảo, miệng hét lớn: "Trói!" Vốn tưởng rằng Phược Long Tác có thể trói gô một trong hai người, kết quả lại khiến Triệu Công Minh không ngờ tới!

Hắn kinh ngạc cảm nhận được một luồng khí tức Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo xuất hiện.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Tiêu Thăng lật tay phải, hiện ra một bảo

vật hình dạng đồng tiền có cánh.

Còn chưa kịp hiểu rõ tình huống, Tiêu Thăng đã cười lớn: "Rơi!" Lời vừa dứt, Lạc Bảo Kim Tiền cũng được ném ra.

Trong khoảnh khắc, Lạc Bảo Kim Tiền bay đến, trực tiếp đánh trúng Phược Long Tác, khiến bảo vật này rơi xuống đất ngay tức khắc. "Ha ha ha!

Bảo vật của ta có thể làm rơi rụng tất cả bảo vật thế gian!" "Chút tài mọn Phược Long Tác đừng mang ra bẽ mặt nữa!" "Bảo vật không tệ, ta đây miễn cưỡng thu nhận vậy!" Tiêu Thăng thu lấy Lạc Bảo Kim Tiền cùng Phược Long Tác, quay sang Triệu Công Minh trào phúng, lời lẽ đầy vẻ đắc ý.

Đương nhiên Lạc Bảo Kim Tiền không lợi hại đến mức khắc chế tất cả, cũng có thứ không khắc chế được, nhưng đối với Tiêu Thăng lúc này, quan trọng là phải diệt nhuệ khí của Triệu Công Minh, nên khoa trương một chút cũng chẳng sao.

Triệu Công Minh sau giây phút ngẩn người, nghe tiếng cười của Tiêu Thăng liền bừng tỉnh.

Hắn mới không tin bảo vật của Tiêu Thăng nghịch thiên đến thế, chỉ là nhất thời cảm thấy phẫn nộ tột cùng vì bảo vật của mình bị đối phương thu mất. "Vô sỉ chi đồ, lại dám thu bảo vật của ta!

Vậy đừng trách ta ra tay tàn độc!" Triệu Công Minh gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu.

Phải biết rằng đệ tử Tiệt Giáo vốn ít bảo vật, chủ yếu dựa vào trận pháp công địch.

Phược Long Tác là thứ hắn vất vả mới có được, nay bị Tiêu Thăng thu mất, tự nhiên giận dữ vô cùng.

Ngay lập tức, tâm thần hắn khẽ động, trên người bộc phát ra khí

thế bàng bạc, trực tiếp tế ra hăm bốn viên Định Hải Thần Châu!

Định Hải Thần Châu vừa xuất hiện, uy năng kinh khủng bành trướng, xông thẳng lên chín tầng mây, chấn động thiên địa! "Chết!" Triệu Công Minh gầm lên, điều khiển hăm bốn viên Định Hải Thần Châu oanh kích về phía Tiêu Thăng.

Trong mắt hắn, Định Hải Thần Châu đã xuất, tất phải thấy máu!

Nếu không xử lý đối phương, Nhiên Đăng Đạo Nhân chạy mất thì biết làm sao?

Chỉ thấy Định Hải Thần Châu uy năng khủng bố vô cùng, khí thế ngập trời, vạn đạo thụy thải nở rộ trên bầu trời, mang theo sức mạnh hủy diệt lao về phía Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Uy năng này khiến ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân đứng xem bên cạnh cũng thấy sợ hãi.

Hắn tự biết lúc này bản thân cũng không thể đỡ nổi đòn tấn công như vậy, không khỏi lo lắng liệu Lạc Bảo Kim Tiền của Tiêu Thăng có dùng được không.

Giây tiếp theo, Tiêu Thăng không chút do dự ném ra Lạc Bảo Kim Tiền.

Bảo vật tỏa ra kim quang vạn trượng chói mắt, lao tới đón đỡ hăm bốn viên Định Hải Thần Châu. "Oanh ——!" Sát na hào quang vạn trượng, kim quang bùng nổ áp chế lam quang của Định Hải Thần Châu.

Chuyện khiến người ta không ngờ tới lại xảy ra!

Lạc Bảo Kim Tiền thế mà lại đánh rơi được cả Định Hải Thần Châu! "Ha ha ha!

Thu!" Tào Bảo cười lớn, nhanh tay thu lấy Định Hải Thần Châu.

Như vậy, hắn cùng Tiêu Thăng mỗi người đã thu được một món bảo vật của Triệu Công Minh, trong lòng tự nhiên đại hỉ.

Tiêu Thăng cười đến híp cả mắt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nói Triệu Công Minh lợi hại lắm, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi!

Lợi hại đến đâu mà mất hết bảo vật thì làm được gì?

Chương 546

"Hỗn trướng!" Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang lên!

Chỉ thấy một đạo ô quang xé gió lao tới, khi Tiêu Thăng và Tào Bảo chưa kịp hoàn hồn, ô quang kia đã hung hăng đánh trúng đầu lâu Tiêu Thăng! "Phốc xuy!" Tiếng va chạm trầm đục vang lên, huyết vụ tứ tung.

Đầu lâu của Tiêu Thăng trực tiếp bị một roi phẫn nộ của Triệu Công Minh đánh nát! "Đạo huynh!" Tào Bảo kinh hãi hô lên, phản ứng thần tốc vơ vét hết bảo vật trên người Tiêu Thăng rồi cấp tốc lùi lại. "Vô sỉ tiểu nhi!

Đánh lén!

Mối thù này ta tất báo!

Bảo vật của ngươi đừng hòng lấy lại!" Tào Bảo vừa hét vừa lùi nhanh về phía sau, thi triển bảo vật kéo theo Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng bỏ chạy. "Khả ác!

Đừng chạy!

Trả bảo vật cho ta!" Triệu Công Minh thấy vậy gầm lên, vội vàng thi triển thân pháp đuổi theo.

Nhưng Tào Bảo và Nhiên Đăng Đạo Nhân liên tục phát ra hợp kích cản trở phía sau.

Dù vậy, Triệu Công Minh vẫn không chịu bỏ cuộc.

Hai món bảo vật quý giá đều bị lấy mất, nếu không đòi lại, sau này còn mặt mũi nào đấu pháp với ai?

Tuy nhiên, vạn lần không ngờ tới, Nhiên Đăng và Tào Bảo tung ra

một đòn hợp kích đánh tan mây mù dưới chân Triệu Công Minh, khiến hắn lảo đảo rơi xuống, mất dấu kẻ địch. "Đáng ghét!

Để chúng chạy mất rồi!

Phược Long Tác và Định Hải Thần Châu của ta a!" Triệu Công Minh giận dữ hét lớn, nhưng cũng hết cách.

Tào Bảo và Nhiên Đăng đều là đại năng sống vô số năm, muốn che giấu khí tức để chạy trốn là chuyện dễ dàng.

Một khi mất dấu khí tức thì khó mà tìm được.

Hắn thầm nghĩ: "Mất pháp bảo, làm sao mà thắng?

Xem ra phải về Kim Ngao Đảo cầu cứu thôi!" *** Tại Bồng Lai Tiên Đảo, trong Công Đức Thánh Điện.

Lưu Nhĩ, Nữ Oa cùng đông đảo đệ tử đang xem cảnh Triệu Công Minh bị Nhiên Đăng và Tào Bảo cướp đồ qua Vạn Tộc Kính.

Thấy Triệu Công Minh vẻ mặt không cam lòng lẩm bẩm muốn về Kim Ngao Đảo, mọi người mới thu hồi ánh mắt. "Nhiên Đăng Đạo Nhân, kỹ thuật chạy trốn đúng là lợi hại!" "Đáng thương cho Triệu Công Minh, tiếp theo phải làm sao?" "Nhìn bộ dạng đó, chắc chắn là về Kim Ngao Đảo cầu cứu rồi!" "Định Hải Thần Châu tốt như vậy mà bị Tào Bảo và Nhiên Đăng lấy mất thì tiếc quá!" Các đệ tử của Lưu Nhĩ nhao nhao bàn tán, hoàn toàn giống như người hiện đại xem xong phim truyền hình rồi ngồi "bình loạn".

Lúc này, giọng nói của Lưu Nhĩ từ trên đạo đài vang lên: "Các ngươi cảm thấy Định Hải Thần Châu bị Nhiên Đăng lấy mất là đáng tiếc sao?" Mọi người ngẩng đầu nhìn Sư tôn, suy nghĩ một chút rồi hai mắt sáng rực.

Sư tôn sẽ không vô duyên vô cớ mở miệng.

Chẳng lẽ... muốn cho bọn họ đi đoạt bảo?

Thế thì còn gì sướng bằng! "Sư tôn!

Con cảm thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân là kẻ vô sỉ, không xứng sở hữu Định Hải Thần Châu!" "A Sư tôn!

Con cảm thấy con có thể thắng nhiệm!" "Không giấu gì Sư tôn, đồ nhi hiện tại một món bảo vật cũng không có, nghèo lắm a!" "Sư tôn, chỉ cần người ra lệnh một tiếng, đồ nhi lập tức đi đoạt Định Hải Thần Châu về!" "Đoạt về làm gì?

Sư tôn!

Con thấy đại điện vàng rực rỡ quá, cần thêm chút màu xanh, Định Hải Thần Châu là vừa đẹp!" "Phi!

Mắt sư huynh bị làm sao thế?

Định Hải Thần Châu màu lam mà!" Đám đệ tử tranh nhau nói, nếu để người ngoài nhìn thấy chắc cười rụng răng.

Phải biết rằng trong số này có cả Nhân Hoàng, Khổng Tuyên và Kim Bằng lại đang là Đại Đế của Thiên Đình, đều là những tồn tại số một số hai Hồng Hoang.

Vậy mà trước mặt Sư tôn lại tranh nhau như trẻ con tranh đồ chơi.

Lưu Nhĩ nhìn bộ dạng này, bất đắc dĩ lắc đầu nói với Nữ Oa bên cạnh: "Sư muội nhìn xem, đây là Chuẩn Thánh ư?

Là đại năng ư?

Chương 547

Chẳng có chút dáng vẻ cường giả nào, cứ như một lũ trẻ con!" Nữ Oa cười tươi như hoa: "Sư huynh, đối với chúng ta mà nói, bọn họ xác thực là trẻ con mà.

Huống hồ ở trước mặt huynh, tự nhiên phải như vậy rồi!" Lưu Nhĩ cười khổ, quay sang nhìn xuống dưới, ánh mắt dừng lại trên người Khổng Tuyên. "Khổng Tuyên, con đi đi.

Đoạt bảo là được, đem hăm bốn viên Định Hải Thần Châu về.

Sau đó mang đến cho Hạo Thiên, để hắn luyện chế Nhị Thập Tứ Chư Thiên." Lưu Nhĩ biết rõ trong nguyên tác, Định Hải Thần Châu bị Nhiên Đăng đoạt mất rồi đem sang Tây Phương Giáo diễn hóa thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên.

Bảo vật tốt như vậy, Lưu Nhĩ tự nhiên sẽ không để Nhiên Đăng đắc ý.

Chi bằng đưa cho sư đệ Hạo Thiên, giúp hắn tăng cường thực lực, ổn định ngôi vị Ngọc Đế. "Đệ tử tuân mệnh!

Nhất định sẽ mang Định Hải Thần Châu về!" Khổng Tuyên nghe vậy liền hân hoan đứng dậy.

Hắn không hề thấy tiếc khi phải đưa bảo vật cho Hạo Thiên, bởi với hắn, quan trọng là được đường đường chính chính đi đoạt bảo, lại còn được đánh vào mặt kẻ vô sỉ Nhiên Đăng, đó mới là chuyện sướng nhất. *** Hồng Hoang Nhân Giới, trên vạn trượng cao không.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Tào Bảo đang bay, chốc chốc lại ngoái nhìn ra sau như sợ có người truy sát.

Thấy không ai đuổi theo, Tào Bảo mới thở phào, rồi lại quay sang

Nhiên Đăng tỏ vẻ phẫn nộ: "Đạo huynh!

Chuyện này đều tại ta!

Nếu không phải vì ta, Tiêu Thăng đạo huynh đã không bỏ mạng!

Ai!

Mối thù này ta nhất định sẽ báo, dù có phải đánh lên Kim Ngao Đảo!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng tỏ vẻ bi phẫn hùa theo, nhưng trong lòng lại đang toan tính.

Hắn nhân cơ hội mời Tào Bảo gia nhập Tây Kỳ để tránh sự truy sát của Tiệt Giáo, đồng thời tăng thêm chiến lực cho Tây Kỳ.

Tào Bảo cùng đường, đành phải đồng ý. "Thiện!

Vậy tất cả nghe theo Nhiên Đăng đạo hữu!

Chúng ta đi Tây Kỳ!" Nhiên Đăng mừng thầm trong bụng, đang định dẫn Tào Bảo đi thì bỗng nhiên... "Rầm!" Một tiếng xé gió cực lớn vang lên, kèm theo một cỗ khí tức khủng bố ập đến!

Nhiên Đăng và Tào Bảo tim đập chân run, linh cảm chuyện chẳng lành.

Chẳng lẽ Tiệt Giáo đuổi tới?

Giây tiếp theo, bầu trời đầy sao lấp lánh giữa ban ngày, tử khí vạn trượng từ phía Đông tràn tới.

Một bóng người xuất hiện ngay trước mặt bọn họ. "Cướp đây!

Người có thể đi, nhưng bảo vật phải để lại..." Giọng nói băng lãnh vang lên.

Nhiên Đăng và Tào Bảo trợn mắt nhìn người vừa tới. "Tử Vi Đại Đế!

Khổng Tuyên!" Người đến chính là Khổng Tuyên từ Bồng Lai

Tiên Đảo.

Dù hai kẻ kia có ẩn giấu khí tức cũng không qua mắt được Lưu Nhĩ, và Lưu Nhĩ đã chỉ điểm cho Khổng Tuyên. "Không sai, là ta.

Bớt nói nhảm, để hết bảo vật lại đi." Khổng Tuyên nhìn Tào Bảo và Nhiên Đăng với ánh mắt đầy vẻ chán ghét.

Tào Bảo cố trấn tĩnh hỏi: "Tử Vi Đại Đế giáng lâm, không biết có chuyện gì?" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng vội nói: "A!

Tử Vi Đại Đế, có chuyện gì từ từ nói.

Nếu có đắc tội, xin nể mặt lão sư Nguyên Thủy Thiên Tôn của ta mà lượng thứ!" Khổng Tuyên cười khẩy: "Lôi Sư tôn ra áp ta sao?

Nói cứ như ai không có Sư tôn vậy!

Bớt nói nhảm!

Lão tử nhìn không quen loại ti bỉ vô sỉ các ngươi, trực tiếp giao bảo vật ra đây, đỡ để ta phải động thủ!" Nhiên Đăng và Tào Bảo sắc mặt khó coi, biết Khổng Tuyên cố tình gây chuyện. "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau", bọn họ vừa cướp của Triệu Công Minh, giờ lại bị Khổng Tuyên chặn đường cướp lại.

Chương 548

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi đột ngột bùng phát khí thế, chia nhau bỏ chạy theo hai hướng khác nhau. "Muốn chạy trước mặt ta?

Không có bản lĩnh đó đâu." Khổng Tuyên cười lạnh, trên người bộc phát tử khí trùng thiên, hòa nhập vào thiên tế.

Trong khoảnh khắc, trời đất đổi màu, mây mù cuồn cuộn trong phạm vi trăm vạn dặm.

Nhiên Đăng và Tào Bảo vừa bay được một vạn dặm thì thấy trời tối sầm lại.

Ngẩng đầu lên, bọn họ kinh hoàng nhìn thấy bầu trời đầy sao chi chít bao phủ xuống. "Tử Vi Đại Đế!

Hắn điều động chư thiên tinh thần!

Chỉ vì mấy món bảo vật mà làm đến mức này sao!" Ngay sau đó, uy áp khủng bố từ vô số ngôi sao giáng xuống.

Nhiên Đăng và Tào Bảo đang bay bỗng khựng lại, cả người rơi thẳng từ trên trời xuống đất, nện mạnh xuống tạo thành hai cái hố lớn.

Khổng Tuyên mỉm cười, tâm thần khẽ động, dùng lực hút của chư thiên tinh thần kéo hai kẻ đang nằm dưới đất, máu me be bét về trước mặt. "Chạy đi đâu?" Khổng Tuyên thản nhiên nói.

Nhìn hai kẻ thảm hại trước mặt, Khổng Tuyên giơ tay phải lên, năm ngón tay khẽ động.

Một lực hút cực mạnh phát ra, lôi tuột tất cả bảo vật từ trong cơ thể Nhiên Đăng và Tào Bảo ra ngoài.

Bội kiếm, Lưu Ly Đăng, Tử Kim Bát Vu của Nhiên Đăng...

Bảo kiếm, Lạc Bảo Kim Tiền, Phược Long Tác, Định Hải Thần Châu của Tào Bảo... tất cả đều bay về phía Khổng Tuyên. "Đồ ít quá...

đúng là đồ nghèo kiết xác!

Đương nhiên, có còn hơn không, ta xin nhận hết!" Khổng Tuyên thu hết bảo vật, phất tay giải trừ tinh không, bầu trời trở lại trong xanh.

Nhiên Đăng và Tào Bảo mất đi lực nâng đỡ, lại rơi bịch xuống đất lần nữa, sống chết không rõ.

Khổng Tuyên chẳng thèm bận tâm, phủi tay áo bỏ đi, hướng về phía Thiên Đình.

Sau khi Khổng Tuyên đi khỏi rất lâu, dưới hố sâu mới vang lên tiếng rên rỉ đầy uất hận của Nhiên Đăng và Tào Bảo: "Khổng Tuyên!

Mối thù này bất cộng đái thiên!" *** Tại Thiên Giới, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Khổng Tuyên đi thẳng vào đại điện, các thiên quan hai bên cung kính hành lễ.

Hạo Thiên đang ngồi trên ngai vàng, thấy Khổng Tuyên đến thì ngạc nhiên: "Sư điệt?

Sao lại đến đây?

Có việc gì quan trọng ư?" Khổng Tuyên cười nói: "Sư thúc hiểu ta, lần này ta xác thực là phụng mệnh mà đến." Hạo Thiên nghe vậy liền đứng bật dậy, vẻ mặt lo lắng: "Đại sư huynh sai đến?

Có chuyện gì khẩn cấp sao?

Nghiêm trọng không?

Đại sư huynh đang ở đâu?" Khổng Tuyên thấy Hạo Thiên lo lắng chân thành như vậy thì rất hài lòng, cười đáp: "Sư thúc hiểu lầm rồi.

Sư tôn vẫn khỏe, chưa đi Hỗn Độn đâu.

Lần này sư điệt đến là có chuyện tốt!" Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm: "Chuyện tốt?

Mau nói ta nghe xem." Khổng Tuyên phất tay, hăm bốn viên Định Hải Thần Châu lập tức hiện ra, tỏa ánh sáng bích lam nhuộm đẫm cả đại điện, khí tức hạo hãn vô cùng. "Đây là...

Định Hải Thần Châu của Tiệt Giáo?

Sao lại ở chỗ ngươi?

Ta nhớ là Thông Thiên sư huynh đã ban cho Triệu Công Minh mà?" Hạo Thiên kinh ngạc hỏi.

Khổng Tuyên cười nói: "Sư thúc, Sư tôn bảo ta mang bảo vật này đến cho người dùng.

Nếu người không cần... thì sư điệt đành giữ lại tế luyện vậy." Hạo Thiên vội vàng chặn tay Khổng Tuyên lại: "Khoan khoan khoan!

Ai bảo ta không cần?

Chương 549

Là ý của Đại sư huynh sao?

Vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì!

Ta nhận!" Khổng Tuyên giải thích: "Sư tôn nói hăm bốn viên Định Hải Thần Châu này nội hàm Nhị Thập Tứ Chư Thiên.

Nếu luyện hóa, có thể giúp Sư thúc trấn áp Thiên Giới, thậm chí mượn đó mà trảm thi thành đạo." Hạo Thiên nghe xong mừng rỡ vô cùng, cười lớn: "Ha ha ha!

Bảo vật tốt như vậy đưa cho Triệu Công Minh đúng là phí phạm của trời!

Hơn nữa thứ này ngươi đoạt từ tay Nhiên Đăng và Tào Bảo, đâu có liên quan gì đến Thông Thiên?

Ta cứ việc nhận!" Hạo Thiên vung tay thu lấy toàn bộ Định Hải Thần Châu.

Có được bảo vật này, hắn có thể luyện thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên, thực lực sẽ tăng vọt, không còn e ngại các Thánh nhân quá mức nữa.

Sau khi Khổng Tuyên rời đi, Hạo Thiên lập tức bế quan luyện hóa.

Hắn vốn là đồng tử của Hồng Quân, biết rõ lai lịch của bảo vật này.

Năm xưa sau cuộc chiến Đạo Ma, Hồng Quân Đạo Tổ đã lấy 24 mảnh lục địa hỗn độn luyện thành Định Hải Thần Châu để trấn áp tứ hải đang dậy sóng.

Một tháng sau. "Hiện!" Hạo Thiên hét lớn, hăm bốn viên Định Hải

Thần Châu chấn động, hóa thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên huyền ảo: Đại Phạn Thiên, Đế Thích Thiên, Đa Văn Thiên Vương...

Mỗi một Chư Thiên tự thành một giới, hóa thành những quầng sáng trắng xoay quanh Hạo Thiên. "Thu!" Nhị Thập Tứ Chư Thiên nhập vào cơ thể Hạo Thiên.

Khí thế trên người hắn bùng nổ, tu vi từ Chuẩn Thánh hậu kỳ trực tiếp đột phá lên Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Hơn nữa nhờ có Nhị Thập Tứ Chư Thiên gia trì, thực lực của hắn càng thêm vững chắc. "Ha ha ha!

Sảng khoái!

Có Nhị Thập Tứ Chư Thiên này, ta xem ai ở Thiên Giới còn dám không phục?" Đúng lúc Hạo Thiên đang cao hứng, không gian trong Lăng Tiêu Bảo Điện bỗng chấn động.

Một luồng thánh uy khủng bố giáng lâm, ngưng tụ thành hình dáng một thanh niên mặc đạo phục huyền sắc, sắc mặt lạnh băng. "Giỏi cho Hạo Thiên!

Dám lấy bảo vật của Tiệt Giáo ta!

Thủ đoạn thật khá lắm!" Người đến chính là Thông Thiên Giáo Chủ!

Thánh uy cuồn cuộn ép xuống Hạo Thiên.

Hạo Thiên trong lòng chấn động nhưng không hề sợ hãi, khí thế trên người bùng phát, kết nối với cả Thiên Giới, chống lại uy áp của Thông Thiên.

Thông Thiên thấy vậy hơi sững sờ, nhận ra Hạo Thiên đã luyện hóa Định Hải Thần Châu, thực lực tăng tiến vượt bậc.

Hắn lạnh lùng nói: "Sư đệ thực lực cũng thâm sâu đấy.

Nhưng Định Hải Thần Châu là vật của Bích Du Cung, ngươi lấy như vậy có thấy ngại không?" Hạo Thiên đứng dậy hành lễ, nhưng giọng điệu đầy vẻ tự tin: "Hạo Thiên bái kiến sư huynh!

Sư huynh, Định Hải Thần Châu này không phải ta lấy từ tay đệ tử Tiệt Giáo, mà là Tử Vi Đại Đế đoạt lại từ tay Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Chuyện này sao có thể trách ta?" Thông Thiên nheo mắt, biết rõ sự tình là do đám Nhiên Đăng cướp của Triệu Công Minh trước, nhưng bảo vật của Tiệt Giáo lưu lạc bên ngoài bị người khác chiếm đoạt vẫn khiến hắn mất mặt.

Hắn gằn giọng: "Dù vậy, vật quy nguyên chủ, lẽ nào sư đệ không hiểu?" Hạo Thiên lắc đầu mỉm cười: "Sư huynh nói sai rồi.

Định Hải Thần Châu đã bị ta luyện hóa thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên, hòa làm một thể với Thiên Giới, giúp trấn áp khí vận Thiên Đình.

Mong sư huynh nhẫn đau bỏ những thứ yêu thích, tác thành cho sư đệ!" Tại Hồng Hoang Thiên Giới, trong Lăng Tiêu Bảo Điện. "Sư huynh!

Bảo vật ta dĩ nhiên đã luyện hóa, lại có đại dụng với ta, có thể trợ giúp Thiên Đình ta đại hưng!

Không bằng thỉnh sư huynh nhẫn đau bỏ những thứ yêu thích, đem bảo vật nhường cho sư đệ.

Sau này, sư đệ nhất định sẽ hồi báo Tiệt Giáo, liễu kết một phần nhân quả!

Vọng sư huynh thành toàn!" Hạo Thiên, thân là Ngọc Đế, đối với Thông Thiên Giáo Chủ lên tiếng nói.

Nói xong, hắn hơi hơi hành lễ, lễ tiết mười phần chu đáo.

Tuy nhiên thân là Thiên Giới chi chủ, thân là Ngọc Đế, nhưng ở trước mặt Thánh nhân, hắn vẫn giữ sự tôn trọng, cho nên mới khách khí như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời nói của Hạo Thiên xong, trước tiên là hơi sững sờ.

Chương 550

Hắn không có trực tiếp mở miệng mà hơi tư tác.

Đầu tiên, Định Hải Thần Châu giá trị xác thực không lớn đối với hắn, cho nên cuối cùng mới đem bảo vật ban cho ngoại môn đại đệ tử Triệu Công Minh.

Vốn tưởng rằng lấy thực lực của Triệu Công Minh hẳn là có thể thắng nhậm, ai ngờ tên đại đệ tử này lại không biết cố gắng như vậy!

Dẫn đến bảo vật bị Nhiên Đăng Đạo Nhân đoạt đi.

Nếu không thì sẽ không có lý do gì để bàn bạc!

Sau khi ngẫm nghĩ kỹ càng, hắn cũng có quyết định.

Không sai, bảo vật đã đối với hắn không có tác dụng gì lớn, vậy đưa cho Hạo Thiên cũng có thể.

Dù sao đối phương trưởng thành đến mức này, cũng là một đồng minh tốt.

Hơn nữa, đối phương là người thân cận với Lưu Nhĩ.

Năng cùng hắn hợp tác, cũng không đến mức phải cô quân phấn chiến nữa!

Phải biết rằng, hiện nay Lão Tử Thánh nhân cùng Nguyên Thủy Thánh nhân đã cùng Thông Thiên quyết liệt rồi.

Hơn nữa, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề cũng ở một bên nhìn chằm chằm.

Cô quân một người, thật khó mà đối kháng bốn vị Thánh nhân.

Nghĩ tới đây, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không do dự nữa.

Hắn vốn dĩ cũng là một người quả đoán.

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói: "Cũng được.

Đã là như thế, vậy cứ quyết định như vậy đi.

Về sau, Tiệt Giáo có nạn, mong được trợ giúp...

Còn về Định Hải Thần Châu, cho ngươi." Thông Thiên Giáo Chủ đại thủ vung lên, quả quyết nói.

Hạo Thiên nghe vậy tự nhiên đại hỉ, không khỏi khom người cười nói: "Như thế, vậy đa tạ Thông Thiên sư huynh rồi!

Về sau chuyện của Tiệt Giáo, cũng chính là chuyện của ta!" Nói xong, giọng điệu hắn chuyển đổi, lại lần nữa mở miệng nói: "Hiện nay Phong Thần đại kiếp đã đến.

Không biết sư huynh định xử lý như thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy nói: "Ngô dĩ nhiên đã hạ lệnh, để môn hạ đệ tử không được xuất môn, không có mệnh lệnh của ta, không thể tự ý xuống núi, cẩn thận ứng kiếp!" Hạo Thiên nghe vậy lại hơi lắc đầu: "Sư huynh, đại kiếp đã đến, phi Chuẩn Thánh thì vô pháp tránh kiếp.

Hiện nay, dĩ nhiên đã có Tiệt Giáo đệ tử táng mạng, ta sợ những đệ tử khác sẽ không vì vậy mà khoanh tay đứng nhìn.

Tức cho dù có mệnh lệnh của ngươi, bọn hắn cũng sẽ ra tay...

Hơn nữa, Xiển Giáo đệ tử hiêu trương bạt hỗ như vậy, đều có khả năng đánh tới tận cửa!

Sư huynh cảm thấy, Tiệt Giáo những sư điệt kia sẽ không xuất môn ứng chiến sao?

Nhân quả không dứt, khó mà đoạn tuyệt a..." "Sư huynh, đóng chặt Tiệt Giáo, không cho xuất môn là vô dụng.

Phải biết rằng, nhân quả là thứ dây dưa không rõ nhất.

Hiện nay Tiệt Giáo cùng Xiển Giáo đều có đệ tử táng mạng.

Đây là nhân, tất có quả...

Ta hỏi sư huynh, lấy tính khí của các sư điệt Tiệt Giáo, nếu Xiển Giáo đệ tử đánh tới tận cửa, bọn hắn có thể nghe lệnh, không xuất môn sao?" Hạo Thiên liên tiếp mở miệng, mỗi một câu đều đánh thẳng vào tâm can Thông Thiên Giáo Chủ.

Nghe xong lời của Hạo Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp trầm mặc.

Dựa vào sự hiểu biết đối với đệ tử nhà mình, đừng nói là mệnh lệnh, cho dù khởi động đại trận không cho ra ngoài, bọn hắn cũng sẽ tìm mọi cách!

Bởi vì, đám đệ tử này đều cực kỳ hộ đoản!

Mỗi một người đều thập phần giảng tình nghĩa.

Nếu để bọn hắn biết được, sư huynh đệ trực hệ bị Xiển Giáo đệ tử chém giết, vậy định nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ!

Không chừng, từng người xách đao đi báo thù đều có khả năng!

Nghĩ tới đây, Thông Thiên Giáo Chủ bất đắc dĩ lắc đầu, đối với Hạo Thiên nói: "Sư đệ cảm thấy nên làm như thế nào đây?" Hắn thật sự bất đắc dĩ rồi, cũng biết không thể giải quyết triệt để, chỉ có thể dò hỏi Hạo Thiên.

Dù sao Hạo Thiên có thể mở miệng đề ra vấn đề, cũng biểu thị đối phương hẳn là biết biện pháp giải quyết.

Đối mặt với câu hỏi của Thông Thiên Giáo Chủ, Hạo Thiên mỉm cười, không đáp mà hỏi lại: "Sư huynh cảm thấy, Tam giáo đệ tử nếu lên Phong Thần Bảng thì như thế nào?" Thông Thiên nghe vậy sững sờ.

Trước đó hắn từng ở Tử Tiêu Cung đại mạ Lão Tử cùng Nguyên Thủy, nguyên nhân chính là không muốn Tiệt Giáo đệ tử lên Phong Thần Bảng a.

Lúc ấy Hạo Thiên cũng có mặt, hiện tại lại hỏi vấn đề như vậy?

Chương 551

Hắn kỳ quái nói: "Sư đệ chẳng lẽ quên mất lời ta nói lúc đầu tại Tử Tiêu Cung?

Lên Phong Thần Bảng, đối với ngô đẳng mà nói, tự nhiên là không tốt rồi!" Hạo Thiên nghe vậy lại lắc đầu, lập tức cười nói: "Sư huynh lời ấy sai rồi, đại kiếp buông xuống, phi Chuẩn Thánh vô pháp độ kiếp.

Trừ khi lên Phong Thần Bảng, liền có thể bảo hồn phách bất diệt, an nhiên độ đại kiếp.

Càng có thể nhập Thiên Đình làm quan, hưởng thụ nhân gian yên hỏa phụng cúng, có gì không tốt?

Hơn nữa, nếu Tiệt Giáo đệ tử đều tại Thiên Đình làm tiên quan, đông đảo thiên quan cùng nhau hưởng hương hỏa cung dưỡng, đây là Tiệt Giáo đại hưng a!

Tăng gia Tiệt Giáo khí vận, có gì không tốt?" Hạo Thiên y nguyên thao thao bất tuyệt, nhưng lại câu câu là thật!

Mỗi một câu nói ra, đều làm cho Thông Thiên Giáo Chủ song mâu chớp động.

Xác thực a!

Nếu là trước kia, hắn sợ Tiệt Giáo đệ tử nhập Thiên Đình sẽ bị Hạo Thiên quản giáo, không màng lợi ích Tiệt Giáo.

Nhưng hiện nay dĩ nhiên đã cùng Hạo Thiên có nhân quả, phần tình này Hạo Thiên dĩ nhiên nợ Tiệt Giáo!

Cho dù Tiệt Giáo đệ tử nhập Thiên Đình, hắn sẽ không chiếu cố Tiệt Giáo sao?

Như thế một phen tính toán, Tiệt Giáo vạn tiên nhập Phong Thần Bảng, độ kiếp bất diệt, lại có thể hưởng dụng nhân gian vô số Nhân tộc hương hỏa phụng cúng, há không diệu thay!

Nghĩ tới đây, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi gật đầu...

Hắn thật sự bị Hạo Thiên thuyết phục rồi. ...

Tại Hồng Hoang Nhân Giới.

Lại nói về Triệu Công Minh.

Trước đó truy sát Nhiên Đăng Đạo Nhân, kết quả bị Tiêu Thăng cùng Tào Bảo ngăn cản, ngay cả Phược Long Tác cùng Định Hải Thần Châu đều bị đoạt mất.

Sau một hồi suy tư, hắn quyết định trở về Kim Ngao Đảo, tìm kiếm sư môn sư huynh đệ hỗ trợ.

Dù sao Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Tào Bảo tu vi vốn cao cường, lại thêm người ta có bảo vật, hắn lại mất bảo vật.

Bị người ta đoạt mất bảo vật, vậy tiếp theo đánh như thế nào?

Trở về Triều Ca đại quân, làm sao địch lại Tây Kỳ?

Nghĩ tới đây, hắn tự nhiên không có khả năng nuốt trôi cục tức này.

Cho nên, mới thập phần bất đắc dĩ đi tới Kim Ngao Đảo, tìm sư huynh đệ hỗ trợ.

Rất nhanh, hắn đã đến bên ngoài Kim Ngao Đảo, lại phát hiện Kim Ngao Đảo bị Thông Thiên Giáo Chủ mở ra đại trận!

Chỉ có thể vào không thể ra!

Nói cách khác, nếu đi vào thì khó mà ra được!

Triệu Công Minh biết ý tứ của Sư tôn.

Là vì để bọn hắn không cần xuống núi, tránh đi Phong Thần đại kiếp.

Những đạo lý này, Triệu Công Minh đều hiểu.

Đều là vì đại cục, vì cả Tiệt Giáo.

Nhưng hiện nay dĩ nhiên có sư huynh đệ bị tàn sát, bảo vật của hắn lại bị Nhiên Đăng Đạo Nhân cướp đi.

Hắn tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ!

Tự nhiên sẽ không vì vậy mà dừng tay a!

Giận a!

Hận a!

Nghĩ tới đây, hắn xoay người, hướng về nơi khác bay đi!

Đã là như thế, vậy không về Kim Ngao Đảo nữa, hắn biết, còn có những sư huynh đệ khác không ở trong Kim Ngao Đảo.

Rời khỏi Kim Ngao Đảo, Triệu Công Minh đi tới bên ngoài một tiên đảo.

Chỉ thấy tiên đảo này xanh um tươi tốt, tiên vụ tràn ngập, càng có không ít tiên thú bôn tẩu, giống như tiên cảnh.

Triệu Công Minh không có bất kỳ do dự nào, hướng về trong đảo đi tới.

Bởi vì mục đích của hắn là tọa chủ nhân của đảo này, Tiệt Giáo Tam Tiêu Nương Nương!

Chương 552

Tam Tiêu Nương Nương nãi là sư muội của Triệu Công Minh.

Tam Tiêu, không phải một người, mà là ba vị, phân biệt là Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, giai vi pháp lực cao cường, nãi là Tiệt Giáo thực lực tuyệt đỉnh cao thủ.

Rất nhanh, Triệu Công Minh đã đến trước cổng Tam Tiêu Cung.

Tiên đồng canh cửa phát hiện Triệu Công Minh đến, không khỏi đại hỉ.

Triệu Công Minh cùng Tam Tiêu Nương Nương cảm tình rất tốt, thường xuyên đến Tam Tiên Đảo, cho nên tiên đồng tự nhiên nhận ra Tiệt Giáo ngoại môn đại sư huynh Triệu Công Minh.

Lúc này, tiên đồng lập tức đối với trong cung hô to: "Nương nương!

Đại lão gia đến rồi!" Lời nói vừa dứt, Tam Tiêu Cung lập tức truyền ra vài tiếng xé gió.

Sưu sưu sưu!

Chỉ thấy vài đạo thân ảnh phá không bay ra, chính là Tam Tiêu Nương Nương mang theo mấy cái tiên đồng. "Huynh trưởng!

Ngươi đến rồi!" "Huynh trưởng!

Đã lâu không gặp, rốt cục ngươi cũng đến thăm chúng ta." "A!

A!

Đã lâu không gặp, rất nhớ mong nha!" Tam Tiêu Nương Nương đi tới trước người Triệu Công Minh, hơi hơi hành lễ cười nói.

Triệu Công Minh thấy thế mỉm cười, lại lơ đãng toát ra một chút

thương thế.

Trong nháy mắt, Tam Tiêu Nương Nương song mâu bạo phát ra hàn quang băng lãnh!

Phải biết rằng, Tiệt Giáo đệ tử cực kỳ hộ đoản.

Triệu Công Minh ngày bình thường đối đãi các nàng như muội muội ruột thịt, lúc này thấy Triệu Công Minh bị thương, Tam Tiêu Nương Nương tự nhiên vừa giận vừa kinh!

Giận là cứu cánh ai đã thương hại đại sư huynh của các nàng!

Kinh là thế gian này lại có người có thể thương tổn đại sư huynh, có thể thấy được đối phương thực lực bất phàm a!

Nghĩ tới đây, Tam Tiêu vội vàng thỉnh Triệu Công Minh nhập cung điện.

Trong Tam Tiêu Cung điện. "Đại sư huynh!

Rốt cuộc là ai thương tổn ngươi?" "Là ai?

Lại có thực lực như thế!" "Hừ hừ, sư huynh nói ra, sư muội nhất định vì ngươi báo thù!" Tam Tiêu Nương Nương cho tiên đồng lui xuống, lập tức hỏi Triệu Công Minh.

Chỉ thấy các nàng thần sắc lo lắng, càng tràn đầy vẻ bi phẫn, thật giống như muốn đem kẻ thương hại Triệu Công Minh chém giết ngay lập tức!

Nhìn thấy thương thế bị sư muội phát giác, Triệu Công Minh cũng đỏ mặt già.

Dù sao hắn vẫn luôn xây dựng hình tượng cường đại.

Hiện nay bị người đả thương, há không phải quá vô năng?

Nhưng hết cách, lần này đến tìm người hỗ trợ, tự nhiên không thể

cái gì cũng không nói!

Cho nên, hắn mở miệng nói: "Đợi ta nói đã.

Triều Ca Văn Trọng Thái Sư chinh phạt Tây Kỳ, vì Tây Kỳ có quá nhiều Xiển Giáo đệ tử tương trợ, nên hắn không địch lại, cố ý đến tìm ta xuống núi hỗ trợ.

Ta biết được Thập Thiên Quân đều bị Xiển Giáo đệ tử chém giết, khí phẫn phi phàm, tự nhiên xuống núi.

Sau đó ta lấy một đánh năm, đánh lui Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Không ngờ lão tặc Nhiên Đăng kia đánh không lại liền chạy, ta tự nhiên thừa thắng truy kích.

Chưa từng nghĩ lại trúng mai phục, bọn hắn chôn giấu hai đạo nhân, đem Định Hải Thần Châu cùng Phược Long Tác của ta đoạt lấy!

Ta chém giết trong đó một cái, lại nhân vì không có bảo vật nên không thể truy kích.

Lần này đến đây, cũng là vì tìm sư muội mượn bảo vật, lại đi báo thù!" Triệu Công Minh một hơi nói xong, trực tiếp thở dài một hơi.

Nghe xong tiền nhân hậu quả, Tam Tiêu Nương Nương nhao nhao đưa mắt nhìn nhau...

Không ngờ mọi chuyện lại ba chiết như vậy.

Chỉ thấy Vân Tiêu Nương Nương dẫn đầu mở miệng: "Đại huynh!

Nếu ngày bình thường bị tặc nhân khi phụ, ngô đẳng nhất định phải vì huynh báo thù!

Chương 553

Nhưng hôm nay, những tên Xiển Giáo đệ tử kia vốn là phải độ kiếp a!

Cùng Nhân tộc liên lụy nhiều, mới có thể dính dáng đại kiếp, chúng ta vì sao phải cùng bọn hắn kết nhân quả?

Sẽ hại Tiệt Giáo a!

Ngô đẳng hãy nghe theo lời Sư tôn, ngoan ngoãn ở lại trong sư môn, không xuất thế là không có việc gì!

Đại huynh có thể đáp ứng ta?

Không lại đi ra ngoài nữa?" Vân Tiêu Nương Nương mở miệng, trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu.

Tại nàng xem ra, hiện nay bên ngoài đại kiếp nổi lên bốn phía, thật sự không nên đi ra ngoài là tốt nhất!

Làm không tốt dẫn đến thân phạm sát kiếp, cuối cùng liên lụy cả Tiệt Giáo!

Cho nên, nàng mới ngăn cản như vậy.

Tại nàng xem ra, Xiển Giáo đệ tử có thể giết, nhưng không phải hiện tại!

Xiển Giáo bởi vì cùng Nhân tộc liên lụy nhân quả, lại không có đạt Chuẩn Thánh tu vi, mới có thể bất đắc dĩ nhập thế độ kiếp.

Vậy Tiệt Giáo dính vào làm gì?

Còn việc chết người, vậy sau này lại báo thù là được!

Hai vị nương nương còn lại nghe Vân Tiêu nói xong cũng không khỏi gật đầu.

Rõ ràng, cách nghĩ của các nàng cùng Vân Tiêu giống nhau.

Lúc này thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không nên đi ra ngoài là tốt nhất!

Dù sao, phải cẩn tuân sư mệnh a!

Nghe Vân Tiêu nói, thấy thái độ của cả ba người như thế, Triệu Công Minh không khỏi sắc mặt đại biến: "Chẳng lẽ, ngay cả ta mượn bảo vật, các ngươi đều không nguyện cho ta mượn?

Như kim bảo vật của ta bị đoạt, vô luận như thế nào ta đều nuốt không trôi khẩu khí này!

Ba vị muội muội ủng hộ ta, đem bảo vật cho ta mượn đi!" Triệu Công Minh mở miệng, giọng điệu dĩ nhiên nhiều hơn vẻ khẩn cầu.

Tam Tiêu Nương Nương nhìn nhau.

Các nàng biết lúc này đại sư huynh e rằng đã động nộ rồi.

Nhưng các nàng vẫn cương trì cái nhìn ban đầu, chỉ có thể kiên trì lắc đầu. "Sư muội!

Chẳng lẽ ngay cả ta đều không thể mượn sao?

Vi huynh đáp ứng, một khi chém giết tên Nhiên Đăng kia, ta liền mang bảo vật trở về.

Đem Kim Giao Tiễn hoặc là Hỗn Nguyên Kim Đấu cho ta mượn đi!" Tam Tiêu Nương Nương vẫn lắc đầu.

Rõ ràng, các nàng đều cảm thấy Triệu Công Minh lần này xuất sơn là không được.

Tuân thủ Thông Thiên Thánh Nhân mệnh lệnh, không xuống núi, không hỏi sự đời là tốt nhất!

Như vậy mới có thể không bị đại kiếp lan đến! "Huynh trưởng!

Lưu lại Tam Tiên Đảo đi thôi.

Sư tôn đã hạ lệnh rồi, Tiệt Giáo đệ tử không thể xuất thế!" "Đúng a sư huynh!

Không bằng ta không mượn, huynh lưu lại đi." Tam Tiêu Nương Nương nhao nhao mở miệng khuyên can.

Các nàng biết, lấy tính cách Triệu Công Minh, định nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhưng cũng muốn thử một chút xem làm sao mới có thể giữ Triệu Công Minh lại.

Nhưng Triệu Công Minh lại hoàn toàn không lý giải ý tứ của Tam Tiêu.

Tại Triệu Công Minh xem ra, đánh thì đánh, đâu có nhiều chuyện phiền toái như vậy?

Đại kiếp?

Lại có kiếp nạn gì to lớn có thể xuất hiện trên đầu hắn không thành?

Chỉ bất quá là báo thù rửa hận mà thôi! "Thôi được!

Chương 554

Không nguyện mượn thì thôi!

Ta lại đi nơi khác..." Triệu Công Minh biết cách nghĩ của sư muội và mình bất đồng, không nguyện mượn cũng không có biện pháp.

Đương nhiên, chuyện hôm nay, trong lòng hắn nhất định sẽ có khúc mắc.

Dù sao lần thứ nhất đến cầu viện, kết quả bị cự tuyệt như thế, trong lòng sao có thể dễ chịu?

Nói xong, hắn cũng không dừng lại nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Tam Tiêu Nương Nương không khỏi nhìn nhau.

Các nàng cũng đều biết tâm trạng Triệu Công Minh lúc này.

Sau chuyện này, e rằng cảm tình không còn tốt như xưa a!

Bích Tiêu Nương Nương trên mặt lóe lên vẻ không đành lòng, muốn tế xuất bảo vật cho Triệu Công Minh mượn, lại bị Vân Tiêu Nương Nương phát hiện, trực tiếp ngăn cản.

Triệu Công Minh một mình rời đi Tam Tiên Đảo.

Cảm ứng sau lưng không ai đuổi theo, trong lòng không khỏi thất vọng tràn trề!

Trường thán một tiếng, hắn cũng không dừng lại, hướng về nơi khác bay đi, đi tìm sư huynh đệ khác.

Cũng tại lúc này, một đạo tiên quang từ xa xa bay tới, một thanh âm vang lên: "Là Triệu đạo huynh sao?

Lần này đến đây thăm Tam Tiêu?" Chỉ thấy một nữ tử từ xa bay tới, trong nháy mắt rơi xuống trước người Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh thấy vậy, không khỏi lộ ra vẻ cười khổ.

Đối phương hắn tự nhiên nhận thức, chính là Hàm Chi Tiên, nãi là bạn tốt của ba chị em Tam Tiêu.

Ngày bình thường lui tới rất nhiều.

Lúc này, Hàm Chi Tiên đi tới trước mặt Triệu Công Minh, lập tức phát hiện điểm không đúng: "Đạo huynh!

Ngươi bị thương?!" Hàm Chi Tiên kinh hô. "Đạo huynh!

Sao lại bị thương!

Vì sao lại chật vật như thế!" Hàm Chi Tiên rốt cục nhìn thấy toàn bộ dung mạo Triệu Công Minh, không khỏi mở miệng đại kinh nói.

Tại nàng xem ra, Triệu Công Minh là ai?

Đó chính là Tiệt Giáo nhất đẳng nhất cường giả a!

Phải biết rằng, Triệu Công Minh cường đại thêm một chút không chừng đều có thể trở thành Tiệt Giáo đại sư huynh (Đa Bảo Đạo Nhân tuy lợi hại, nhưng Triệu Công Minh cũng không tầm thường, lại được Thông Thiên yêu thích).

Lúc này thấy hắn bị thương, Hàm Chi Tiên tự nhiên kinh ngạc vô cùng.

Triệu Công Minh đành phải cười khổ thuật lại một lần nữa chuyện trước đó tại Tam Tiên Đảo.

Lại báo cho Hàm Chi Tiên biết chuyện đi tìm Tam Tiêu mượn bảo vật nhưng bị từ chối, chỉ có thể xám xịt đi ra, định đi tìm sư huynh đệ khác mượn bảo.

Đợi Hàm Chi Tiên nghe xong, lập tức giận dữ.

Chỉ thấy nàng thần sắc phẫn nộ, trong miệng nói: "Chưa từng nghĩ Xiển Giáo chi nhân lại vô sỉ như thế!

Đạo huynh!

Đừng nản chí!

Bảo vật của ta cho ngươi mượn!

Cầm đi đem đám Xiển Giáo đệ tử kia chém giết!" Nói xong, giọng nàng chuyển đổi, nhìn về phía Tam Tiên Đảo phía sau đầy vẻ bất mãn: "Ba tỷ muội kia sao lại như thế!

Ngày bình thường không phải cùng ngươi cảm tình giao hảo sao?

Lúc này ngay cả bảo vật đều không cho mượn!

Muốn để huynh trưởng nhà mình bị người khi phụ sao?

Đi!

Đạo huynh!

Ta thế ngươi đòi công đạo!" Hàm Chi Tiên nói xong, trực tiếp kéo Triệu Công Minh hướng về Tam Tiên Đảo bay đi.

Triệu Công Minh có chút cảm động.

Chưa từng nghĩ Hàm Chi Tiên trượng nghĩa như vậy.

Chương 555

Không chỉ muốn đem bảo vật cho mượn, còn muốn thay hắn xuất đầu lộ diện với Tam Tiêu.

Cho nên, hắn cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể bị Hàm Chi Tiên lôi kéo bay về hướng Tam Tiên Đảo.

Rất nhanh, hai người lại lần nữa đi tới Tam Tiên Đảo, quen cửa quen nẻo đi vào trong Tam Tiêu Cung.

Lúc này Tam Tiêu vẫn đoan tọa tại trong đại điện, tựa hồ đang thương lượng với bộ dáng pha chút tranh nghị.

Thấy Hàm Chi Tiên kéo Triệu Công Minh tiến vào, các nàng lập tức có chút mộng.

Hàm Chi Tiên cũng mặc kệ, ngày bình thường nàng cùng Tam Tiêu cảm tình thập phần không tệ, nên trực tiếp mở miệng nói: "Các ngươi làm sao vậy?

Huynh trưởng nhà mình bị người ta khi phụ trên đầu rồi!

Các ngươi không đi vì huynh trưởng báo thù thì thôi, lại không nguyện ý cho mượn một kiện bảo vật?

Phải biết hôm nay đạo huynh đi mượn bảo vật của người ngoài, giết địch, báo thù, các ngươi có còn mặt mũi nào?

Phản chính!

Ta đã chuẩn bị xong, đem bảo vật của ta cho đạo huynh mượn!

Còn các ngươi nghĩ thế nào, ta cũng mặc kệ!

Chuyện hôm nay cũng làm cho ta nhìn thấu các ngươi!

E rằng ngày sau ta xảy ra chuyện, các ngươi định nhiên cũng vô

tình vô nghĩa như thế!

Trí chi bất cố!" Hàm Chi Tiên tử sắc mặt đỏ bừng, thập phần kích động liên liên nói.

Nàng tức giận như vậy là có nguyên nhân.

Không hiểu nổi a, Triệu Công Minh làm người tốt như vậy, ngày bình thường đối đãi các nàng như muội muội.

Ngay cả một kẻ không phải Tiệt Giáo đệ tử đều cảm thấy không tệ, cớ sao Tam Tiêu lại như thế ni?

Muốn để Triệu Công Minh bị khi phụ sao?

Vậy về sau nàng gặp chuyện, Tam Tiêu chẳng phải cũng sẽ như vậy?

Tại một bên nghe Hàm Chi Tiên tử mắng, Triệu Công Minh lại không nói một lời.

Hắn giả làm người gỗ, lẳng lặng nhìn sự thái phát triển.

Lúc này, nghe Hàm Chi Tiên tử nói, Bích Tiêu Nương Nương mở miệng: "Tỷ tỷ đừng giận, ta đem Kim Giao Tiễn cho huynh trưởng mượn!" Nói xong, nàng liền trực tiếp đem Kim Giao Tiễn lấy ra, đưa cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh thấy thế hơi sững sờ, lại không tiếp, đem ánh mắt chuyển hướng Vân Tiêu Nương Nương, mâu tử trung đầy nghi vấn. "Tiếp a!

Đều lấy ra rồi sao còn không tiếp!" Hàm Chi Tiên tử ở một bên thúc giục.

Vân Tiêu Nương Nương nhìn ánh mắt Triệu Công Minh, lại nhìn bộ dáng Hàm Chi Tiên tử, không khỏi than nhẹ một tiếng: "Thôi được thôi được, huynh trưởng cầm đi đi.

Sự dĩ chí thử, ta cũng nhìn không được huynh trưởng đi khắp nơi vấp phải trắc trở.

Kim Giao Tiễn huynh trưởng cầm đi.

Bất quá huynh trưởng cũng đừng quên lời Sư tôn dặn dò!

Báo xong thù, lập tức trở về, không lại can thiệp Nhân tộc chi sự, có được không?" Vân Tiêu Nương Nương tận tình khuyên bảo.

Lời này vừa nói ra, Hàm Chi Tiên tử sững sờ, lúc này mới biết được Tam Tiêu hẳn là có lo lắng riêng.

Xem ra, không phải chuyện nhỏ, mới có thể làm cho ba người không dám can thiệp.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng than nhẹ, cũng hiểu được.

Dù sao đại kiếp chi sự, có thể không can thiệp là tốt nhất.

Triệu Công Minh nghe lời Vân Tiêu, không khỏi cười nói: "Tốt!

Ta đáp ứng sư muội!" Lúc này trong lòng hắn cũng hoan duyệt.

Có được bảo vật, định nhiên có thể báo thù!

Hắn vội vàng tiếp lấy Kim Giao Tiễn, đối với Vân Tiêu nói: "Tốt!

Vi huynh đi đây!" Nói xong cũng không dừng lại nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

Hắn cũng không cần mượn bảo vật của Hàm Chi Tiên tử nữa, hắn biết Kim Giao Tiễn là đủ rồi.

Dù sao đây cũng là bảo vật do Thông Thiên Giáo Chủ luyện chế.

Chương 556

Tam Tiêu nhìn Triệu Công Minh rời đi, không khỏi thở dài.

Cũng không biết là tốt hay xấu...

Chỉ hy vọng đại huynh có thể sớm ngày trở về.

Hàm Chi Tiên tử cũng không nói thêm gì nữa, nàng cũng rốt cục biết sự tình không đơn giản như vậy. ...

Lại nói Triệu Công Minh về tới doanh trướng của Văn Trọng Thái Sư tại Triều Ca đại quân.

Thấy Triệu Công Minh trở về, Văn Trọng trong lòng đại kinh đại hỉ!

Hắn tưởng rằng Triệu Công Minh chần chờ chưa về là đã xảy ra chuyện.

Triệu Công Minh kể lại chuyện bị Nhiên Đăng Đạo Nhân cho người mai phục cướp bảo vật, Văn Trọng Thái Sư đại nộ!

Triệu Công Minh cũng từ Văn Trọng biết được tin tức Nhiên Đăng cùng Tào Bảo đã về tới Tây Kỳ thành, lại còn bị thương.

Kỳ quái a!

Rõ ràng hắn chưa đuổi kịp, để bọn hắn chạy mất, sao lại bị thương?

Chẳng lẽ tàn sát lẫn nhau?

Nhưng cũng không thể cùng nhau hòa bình trở về Tây Kỳ a!

Điều này làm cho Triệu Công Minh trong lòng đầy nghi vấn.

Hắn nào biết là do Khổng Tuyên ra tay đoạt lại bảo vật từ Nhiên

Đăng và Tào Bảo...

Bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, báo cho Văn Trọng biết đã mượn được bảo vật, lần này nhất định có thể báo thù rửa hận!

Văn Trọng đại hỉ, lập tức hạ lệnh ngày mai xuất chiến!

Sáng sớm hôm sau.

Trong Triều Ca đại quân chiến trống vang lên, Triệu Công Minh là người đầu tiên cưỡi Hắc Hổ bay ra, trực tiếp rơi vào trên chiến trường. "Này!

Gọi tên Nhiên Đăng vô sỉ cùng tên Tào Bảo chỉ biết mai phục kia ra đây cho ta!

Ngô lần này!

Định nhiên muốn đem các ngươi chém giết!" Triệu Công Minh đối với Tây Kỳ phương hướng đại hống.

Thanh âm lập tức điếc tai nhức óc, chấn triệt cả thiên địa!

Hù dọa Tây Kỳ tường thành thượng thủ vệ đại kinh thất sắc, vội vàng kêu người đi thông báo! ... "Báo!

Triệu Công Minh ở ngoài thành khiêu chiến!

Chỉ danh muốn Nhiên Đăng thượng tiên cùng Tào Bảo thượng tiên ứng chiến!" Tại đại điện Tây Kỳ, truyền lệnh binh báo cáo.

Trong nháy mắt, tất cả tướng lĩnh cùng tu sĩ Tây Kỳ đều đại nộ!

Triệu Công Minh quá kiêu ngạo!

Dám khiêu chiến hai người!

Cảm thấy đã vô địch rồi sao?

Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Tào Bảo cũng nhìn nhau phẫn nộ.

Phải biết rằng bọn hắn vốn bị Triệu Công Minh truy sát đã thập

phần hỏa đại, cuối cùng gặp phải Khổng Tuyên làm cho mất hết bảo vật.

Hiện nay Triệu Công Minh lại xuất hiện khiêu chiến, tự nhiên làm cho bọn hắn khí phẫn vô cùng! "Hừ!

Triệu Công Minh như thế hiêu trương!

Ta đi!" "Đạo huynh!

Ngã bồi ngươi, ta đảo muốn nhìn xem hắn làm thế nào hiêu trương!

Lần này, vì Tiêu Thăng đạo hữu báo thù đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Tào Bảo lệ thanh nói, trực tiếp thi triển thần thông bay ra.

Chương 557

Tây Kỳ ngoài thành.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Tào Bảo thân hình lóe lên. "Ta tưởng là ai?

Nguyên lai là Tiệt Giáo tặc tử!" Tào Bảo Đạo Nhân dẫn đầu mở miệng, giọng điệu tràn đầy bỉ di.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng trực tiếp nói: "Đã chiến bại rồi, lại mất đi bảo vật, còn dám tìm cái chết?

Ta khuyên ngươi rời đi Triều Ca, trở về Tiệt Giáo của ngươi là tốt nhất!

Lại gia phóng túng, chỉ có con đường chết!" Kỳ thật Nhiên Đăng cũng không muốn cùng Triệu Công Minh đối quyết, dù sao cường giả đối quyết sinh tử khó liệu, nên mới dùng lời lẽ dọa hắn đi.

Ai ngờ Triệu Công Minh không sợ mà còn giận: "Hôm nay ta nhất định phải đem các ngươi hai người chém giết!

Không đem các ngươi chém giết, không đem bảo vật của ta đoạt lại, ta nuốt không trôi khẩu khí này!

Ta cũng không mặt mũi về Tiệt Giáo!" Nhiên Đăng cùng Tào Bảo cũng đại nộ: "Có bản lĩnh gì cứ việc sử ra!" Triệu Công Minh nghe vậy càng nộ khí trùng thiên!

Chỉ thấy khí tức trên người hắn mãnh liệt bạo xuất, trực tiếp tế xuất Kim Giao Tiễn mượn từ Tam Tiêu Nương Nương!

Hống!

Hống!

Tiếng rồng ngâm khủng bố vô cùng bạo phát.

Một giây sau, hai con giao long ngàn trượng bỗng nhiên hiển hiện, giao triền cùng một chỗ, tản ra Cực Âm chi lực cùng Cực Dương chi lực!

Tương truyền Kim Giao Tiễn nãi là do Thông Thiên Giáo Chủ ở Đông Hải cầm nã hai con giao long tác quái mà luyện hóa thành.

Đầu tịnh đầu như cái kéo, đuôi giao đuôi như cỗ; không sợ đắc đạo thần tiên, kẹp một cái là đứt làm hai đoạn!

Tê lợi vô cùng!

Hai con giao long vừa ra, hướng về Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Tào Bảo bay đi!

Không gian bị xé rách, có thể thấy được uy năng cự đại dường nào!

Tào Bảo cùng Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy thế không khỏi thất kinh!

Bọn hắn không ngờ Triệu Công Minh nhanh như vậy đã có bảo vật mới!

Hai người vội vàng nhảy xuống tọa kỵ.

Tuy rằng tránh được giao long công kích, nhưng tọa kỵ dưới thân lại ầm vang bị cắt thành hai nửa!

Trong nháy mắt, hai người sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Phải biết rằng bọn hắn ngay cả bội kiếm cũng đã bị Khổng Tuyên đoạt mất, giờ lấy gì đấu với Kim Giao Tiễn? "Chạy!" Hai người không do dự, trực tiếp xoay người hướng về Tây Kỳ bỏ chạy.

Triệu Công Minh đại nộ: "Vô sỉ!

Nhất tái tái tam đào bào!

Cho ta lưu lại!" Triệu Công Minh thao khống Kim Giao Tiễn song giao long truy sát.

Trên tường thành Tây Kỳ, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên thấy vậy thất kinh.

Không ngờ Triệu Công Minh có thể làm cho Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Tào Bảo không chiến mà lui.

Thấy Triệu Công Minh không ngừng tiếp cận, chúng tu sĩ trên tường thành vội vàng tế xuất bảo vật, thi triển thần thông oanh kích về phía Triệu Công Minh để ngăn cản.

Hạo hạo đãng đãng công kích chặn đứng đường đi, Triệu Công Minh chỉ có thể lui lại.

Nhân cơ hội này, Nhiên Đăng và Tào Bảo trốn về Tây Kỳ thành.

Triệu Công Minh đứng bên ngoài rống to: "Các ngươi đều là hạng người vô sỉ!

Mai phục ta, đoạt bảo ta, bị ta chém giết lại bỏ chạy!

Hiện nay các ngươi lại không bằng ta, chỉ có thể hợp lực công kích ta.

Có ta ở đây, Tây Kỳ sớm muộn cũng bại!

Có ta ở đây, các ngươi đừng hòng tiến lên một bước!" Tiếng rống bá khí mười phần, làm sĩ khí Triều Ca đại quân tăng vọt lên đỉnh phong.

Ngược lại, sĩ khí Tây Kỳ thành xuống thấp cực điểm.

Trong đại điện Tây Kỳ, mọi người lo lắng bàn bạc đối sách nhưng bó tay không biện pháp với Kim Giao Tiễn.

Chương 558

Đúng lúc này, một đạo nhân tự xưng là Côn Luân Sơn tán tu Lục Áp Đạo Nhân đến trợ giúp Tây Kỳ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đại hỉ, thỉnh cầu Lục Áp chém giết Triệu Công Minh.

Lục Áp biết Triệu Công Minh kiêu ngạo như thế, liền quyết định ra tay.

Tại Tây Kỳ thành, Lục Áp thiết lập án đài, thi triển bí thuật, tế xuất Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

Đây là trớ chú dị thuật, cực kỳ ngạt độc, dùng phương thức ghim người rơm để chú sát địch nhân từ vạn dặm.

Lục Áp chuẩn bị người rơm, cung tên và hai ngọn đèn, ngày ngày bái lạy ba lần.

Sau 21 ngày, ba hồn bảy phách của Triệu Công Minh đều bị bái tán!

Lúc này, Lục Áp không do dự, trực tiếp dùng Đinh Đầu Thất Tiễn bắn vào người rơm!

Trong doanh trướng Triều Ca, Triệu Công Minh đang nằm bỗng nhiên ngực xuất hiện lỗ thủng lớn, máu đen chảy ra, đau đớn kêu la rồi tắt thở.

Chân linh bay thẳng lên Phong Thần Bảng tại Kỳ Sơn!

Văn Trọng Thái Sư thấy thế thống khổ không thôi, bi phẫn vô cùng!

Hắn tự trách vì mình mời Triệu Công Minh xuống núi mới hại

chết hắn.

Thân Công Báo từ trong bế quan đi ra, thấy Văn Trọng ôm thi thể Triệu Công Minh khóc lóc, trong lòng cũng than thở.

Mất đi Triệu Công Minh, Triều Ca nguy rồi.

Hắn bước ra nói: "Để ta đi thôi!

Ta biết đạo trường Tiệt Giáo ở đâu, cũng có thể đưa đến Tam Tiên Đảo.

Ngài ở lại Triều Ca tọa trấn đi!

Triều Ca cần ngài!" Văn Trọng nén bi thương đáp ứng.

Thân Công Báo thu hồi thi thể Triệu Công Minh cùng Kim Giao Tiễn, hướng Tiệt Giáo đạo trường bay đi.

Đến Kim Ngao Đảo thấy đại trận đóng kín không vào được, hắn bèn chuyển hướng sang Tam Tiên Đảo.

Đến Tam Tiên Đảo, Thân Công Báo gọi vọng vào: "Ngô nãi Bồng Lai Đảo Thân Công Báo, không biết Tam Tiêu Nương Nương có ở đó không?" Tiên đồng hiện ra.

Thân Công Báo lấy Kim Giao Tiễn ra nói: "Nói cho nương nương nhà ngươi, Triệu Công Minh bị Tây Kỳ chém giết, lần này đặc biệt đưa thi thủ về, để cầu nhập thổ vi an!" Tiên đồng nghe xong sắc mặt đại biến, thét chói tai chạy vào báo tin.

Rất nhanh, Tam Tiêu Nương Nương bay ra.

Thân Công Báo tế xuất thi thể Triệu Công Minh và Kim Giao Tiễn.

Tam Tiêu nhìn thấy thi thể đại huynh, đại nộ đại bi.

Vân Tiêu khóc rống: "Đại huynh a!

Ta vốn bảo huynh không thể nhập thế!

Huynh không nghe!

Ngạnh muốn nói ba tỷ muội ta vô tình vô nghĩa!

Nhưng bây giờ...

Vẫn lạc rồi a!

Vì sao không nghe bọn ta khuyên giải!" Một hồi bi thích, các nàng hỏi là ai làm.

Thân Công Báo than thở: "Hại Triệu đạo huynh, nãi là Côn Luân tán tu, Lục Áp Đạo Nhân!

Kẻ này dùng bí thuật Đinh Đầu Thất Tiễn Thư trớ chú Triệu đạo huynh, đến lúc chết ngô đẳng mới biết được, thật sự ngạt độc a!" Nghe xong, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu giận dữ: "Đại tỷ sao lại ngoan tâm như vậy!

Lúc trước nếu không phải tỷ ngăn cản, chúng ta sớm đã cùng sư huynh đi ra ngoài!

Đại huynh cũng sẽ không vẫn lạc như vậy!

Tất cả đều là do tỷ hại!

Ta không quan tâm, lần này nhất định phải vì đại huynh báo thù!

Tỷ sợ bị liên lụy thì đừng đi ra ngoài!" Nói xong, hai nàng bay thẳng về hướng Kỳ Sơn.

Thân Công Báo thấy thế cáo từ rời đi.

Vân Tiêu Nương Nương lệ rơi không ngừng, nhưng nàng biết không thể không vì đại huynh báo thù.

Nàng vội vàng an táng Triệu Công Minh, rồi cũng thi triển thân pháp hướng về Kỳ Sơn bay đi.

Chương 559

Lần này xuất thế, nhất định phải báo thù Lục Áp!

Hồng Hoang Nhân Giới, khu vực Tam Tiên Đảo.

Chỉ thấy Vân Tiêu nương nương sau khi bay ra, liền thi triển thân pháp thần thông đuổi theo Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Không bao lâu sau, nàng liền nhìn thấy thân ảnh của hai muội muội, không khỏi vội vàng hô lớn: "Hai vị muội muội!

Chờ ta một chút!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu xoay người nhìn lại, thấy Vân Tiêu bay đến thì không khỏi ngẩn ra.

Thấy đại tỷ cũng xuất hiện, trong lòng tự nhiên cao hứng vô cùng.

Rốt cuộc ba tỷ muội từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, vô luận chuyện gì, có thể cùng làm tự nhiên là tốt nhất. "Tỷ tỷ đến rồi là tốt rồi." Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nhao nhao mở miệng nói.

Các nàng cũng không nói nhiều, vừa rồi sở dĩ phát cáu cũng là vì tin tức Triệu Công Minh tử vong mang đến cảm xúc xung kích quá lớn.

Lúc này bay được một trận, cũng đã lý thanh tư tự.

Hai người biết, chuyện này cũng không thể trách Vân Tiêu.

Dù sao ba tỷ muội cùng tiến thối, trước đó ba người cùng nhau không nguyện ý đi ra.

Tiên tiền hai người các nàng tranh nhau muốn đi ra, Vân Tiêu cũng ngăn không được.

Cho nên, sự tình không thể toàn bộ đổ lên đầu đại tỷ.

Vân Tiêu nương nương cũng không có ý trách tội hai cái muội

muội, dù sao đều là vì Triệu Công Minh chết mới có thể như thế.

Ba người cũng không nói thêm lời thừa thãi, tiếp tục hướng về phía Kỳ Sơn bay đi.

Thế nhưng, chưa bay được bao lâu, lại nghe sau lưng truyền đến một tiếng gọi. "Ba vị tỷ tỷ xin chờ một chút!" Tam Tiêu nương nương nghe tiếng, lập tức biết người quen xuất hiện, không khỏi xoay người nhìn lại, tức khắc nhìn thấy Hạm Chi Tiên Tử.

Chỉ thấy Hạm Chi Tiên Tử vẻ mặt nghi hoặc bay đến trước mặt Tam Tiêu nương nương, nhìn thần sắc có chút tiều tụy của ba người, không khỏi kỳ quái hỏi: "Ba vị tỷ tỷ không ở Tam Tiên Đảo sao?

Muốn đi về nơi nào a?

Ta đang định đi tìm các tỷ chơi đây!

Không phải đoạn thời gian này không nên xuất môn sao?

Đã xảy ra chuyện gì?" Hạm Chi Tiên Tử mở miệng liên thanh hỏi dồn.

Trong lòng nàng tràn đầy nghi vấn, nhưng cũng phát hiện ra một tia không thích hợp.

Nghe Hạm Chi Tiên Tử hỏi chuyện, ba tỷ muội Tam Tiêu nhìn nhau một cái, nhao nhao nhớ tới chuyện trước đó đối phương mang theo Triệu Công Minh tiến đến Tam Tiên Đảo.

Tức khắc càng có chút xúc cảnh thương tình, đôi mắt không khỏi tràn đầy bi phẫn chi sắc. "Ai...

Muội muội, đại huynh ta..." "Chúng ta lúc đầu hẳn là nên nghe lời huynh ấy, cùng nhau đi Kỳ Sơn a!" "Như hôm nay hại huynh ấy một mình bỏ mình, ngô đẳng lần này vô luận như thế nào, đều phải báo thù cho huynh ấy!" "Đại huynh ta bị tên Côn Luân Sơn tán tu Lục Áp

Đạo Nhân hại chết!" "Chúng ta lần này liền muốn nhập thế, báo thù cho huynh ấy!" Tam Tiêu nương nương nhao nhao nghiến răng nghiến lợi nói.

Nói xong, đôi mắt đã đỏ bừng, rơi xuống những giọt lệ hối hận.

Hạm Chi Tiên Tử nghe vậy lại như sét đánh giữa trời quang, trực tiếp sững sờ tại chỗ, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin.

Nàng thì thào: "Đại huynh ta!

Bị tên Côn Luân Sơn tán tu Lục Áp Đạo Nhân sở hại!

Lần này ngô đẳng xuống núi, chính là muốn báo thù!" Hạm Chi Tiên Tử nghe Tam Tiêu nương nương nói xong, không khỏi trừng lớn hai mắt, cả người định tại chỗ!

Phải biết, trước đó nàng sở dĩ ủng hộ Triệu Công Minh như vậy, cũng là có đạo lý phương tâm ám hứa (thầm thương trộm nhớ).

Cho nên mới có thể ủng hộ Triệu Công Minh đi báo thù như thế, mới có thể cùng Triệu Công Minh cùng nhau quở trách Tam Tiêu.

Nàng vốn định bế quan xong sẽ xuống núi trợ giúp Triệu Công Minh.

Kết quả còn chưa đi, lúc này lại nghe được tin dữ của Triệu Công Minh!

Tức khắc, Hạm Chi Tiên Tử đã hai mắt lệ rơi đầy mặt, bi thống không thôi! "Làm sao có thể!

Mới bao lâu!

Sao lại chết rồi chứ!" "Huynh ấy cường đại như vậy!

Làm sao có thể sẽ bị người đánh bại!" "Ta còn chưa kịp xuống núi trợ giúp huynh ấy!

Chương 560

Sao có thể chết rồi chứ!" "Là ai?

Lục Áp là ai!

Vì sao huynh ấy lại bị giết!" Hạm Chi Tiên Tử trong miệng liên thanh nói, cả người thần sắc tràn đầy điên cuồng, trong đôi mắt đã sung huyết!

Trên người càng bộc phát ra sát khí khủng bố!

Ba tỷ muội Tam Tiêu thấy thế, đâu còn không biết tình ý của Hạm Chi Tiên Tử đối với đại huynh?

Nhưng đại huynh đã chết rồi a! "Là trớ chú chi thuật!" "Tên Lục Áp Đạo Nhân kia am hiểu trớ chú chi thuật!" "Hắn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư mới hại chết đại huynh!" "Kẻ này thật là ngoan độc a!" Tam Tiêu nương nương nhao nhao giải thích.

Hạm Chi Tiên Tử nghe xong, trong đôi mắt tràn ngập hận sắc. "Đi!

Ta cùng các tỷ đi ra ngoài!" "Ta muốn đích thân đem Lục Áp toái thi vạn đoạn!" "Ta muốn báo thù cho huynh trưởng!

Đi!" Hạm Chi Tiên Tử trong miệng băng lãnh nói, mâu tử trung hận ý liên miên.

Lập tức dẫn đầu bay ra, hướng về phía Kỳ Sơn bay đi.

Tam Tiêu nương nương thấy thế, cũng nhao nhao gạt lệ, đi sát đằng sau.

Một hàng bốn người, sát khí đằng đằng!

Tại doanh trại đại quân Triều Ca.

Lúc này Thân Công Báo đã dẫn đầu trở về.

Hắn tu vi cường đại, tốc độ phi hành tự nhiên không phải đám người Tam Tiêu có thể so sánh.

Rất nhanh, hắn đã vào trong doanh trướng của Văn Trọng Thái sư.

Nhìn thấy Quốc sư Thân Công Báo trở về, Văn Trọng không khỏi hỏi: "Quốc sư thế nào?

Có thể đem thi thân Triệu đạo hữu đưa về hay không?" Thân Công Báo khẽ gật đầu.

Nhìn thần sắc tiều tụy vô cùng của Văn Trọng Thái sư, nhìn tóc trắng ngày càng nhiều trên đầu lão, trong lòng hắn không khỏi thở dài một tiếng.

Hắn biết đoạn thời gian này đối với Văn Trọng mà nói nhất định cực kỳ dày vò.

Bởi vì lão còn đang suy nghĩ muốn đi tìm ai đến trợ giúp Triệu Ca.

Thân Công Báo mở miệng nói: "Đã đem huynh ấy đưa về Tam Tiên Đảo.

Ba vị sư muội của Triệu đạo hữu là Tam Tiêu nương nương đều cực kỳ bi thống.

Hiện giờ, các nàng càng đang ở trên đường chạy tới đây." "Tiệt Giáo đạo trường lúc này đại trận đã mở, ngô vào không được.

Bất quá ngô đã đem thi thủ Triệu đạo hữu đưa về trong Tam Tiên Đảo.

Triệu đạo hữu tam vị sư muội biết được tin dữ, bi thống vô cùng, càng muốn vì Triệu đạo hữu báo thù rửa hận.

Lúc này đã ở trên đường tới!" Văn Trọng Thái sư nghe vậy, không khỏi khẽ gật đầu, lập tức phản ứng lại: "Tam Tiêu tiên tử đều muốn

tới?

Báo thù?" Văn Trọng Thái sư kinh hỉ.

Trong lòng lúc này phức tạp vô cùng.

Để cho Triệu Công Minh bỏ mình, lại còn muốn Tiệt Giáo đệ tử lại đến trợ giúp, không khỏi có chút áy náy.

Đương nhiên chút áy náy chi tình rất nhanh bị vứt bỏ.

Phải biết, có thể trợ giúp Triệu Ca đánh bại Tây Kỳ, mới là vương đạo a!

Tình nghĩa loại sự tình này, chờ đánh xong trận rồi nói sau.

Lão không khỏi hỏi: "Tu vi của Tam Tiêu tiên tử như thế nào?" Thân Công Báo đáp: "Một người không được, nhưng ba người lại cực kỳ cường đại, thậm chí tinh thông trận pháp." Nghe Thân Công Báo đánh giá như thế, Văn Trọng Thái sư không khỏi đại hỉ!

Có sự trợ lực này, Triệu Ca cũng sẽ không đại bại a!

Thân Công Báo nói xong, cũng không dừng lại nữa, trực tiếp xoay người đi về phía doanh trướng của mình, để lại Văn Trọng Thái sư khổ sở chờ đợi Tam Tiêu đến.

Rất may, tu vi của Tam Tiêu cũng không thấp.

Rất nhanh đã đến trong đại quân Triều Ca.

Văn Trọng Thái sư vội vàng nghênh đón, mời bốn vị tiên tử nhập doanh trướng thương nghị.

Sau khi mọi người an tọa, Vân Tiêu nương nương thân là người lớn tuổi nhất trong bốn tiên tử, mở miệng trước: "Bốn người chúng ta từ Tam Tiên Đảo tới!

Chương 561

Ngô vừa mới đem thi thủ đại huynh an táng.

Biết được tin dữ của đại huynh, bốn người chúng ta bi thống không thôi.

Cuối cùng quyết định, nhất định phải xuống núi vì đại huynh báo thù rửa hận!

Xin Thái sư tế tế giảng lại tình huống của đại huynh lúc đó!" Vân Tiêu nương nương nói xong, đôi mắt đã đỏ bừng, càng có lệ hoa đảo quanh trong hốc mắt.

Ba vị tiên tử còn lại cũng như thế, không khỏi khóc thút thít.

Văn Trọng thấy thế, trong lòng càng bi thống không thôi, không khỏi nói: "Hết thảy đều trách ngô a!

Trách ngô để Triệu đạo hữu xuống núi trợ giúp Triệu Ca!

Triệu đạo hữu sau khi xuống núi, trực tiếp lấy lực lượng một người, đánh bại vô số Xiển Giáo đệ tử, lực áp toàn tràng!

Chưa từng nghĩ Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng đám Xiển Giáo tiên nhân kia, lại vô sỉ đến cực điểm, mai phục Triệu đạo hữu, cướp đoạt bảo vật của huynh ấy!

May có các ngươi đồng môn đệ tử cho mượn Kim Giao Tiễn.

Sau khi có được Kim Giao Tiễn, Triệu đạo hữu lần nữa áp chế toàn tràng, Tây Kỳ bên kia không ai dám tiến lên!" "Không ngờ, lần này lại bị Xiển Giáo đệ tử thống hận!

Bọn hắn thỉnh Côn Luân Sơn tán tu, Lục Áp Đạo Nhân xuống núi.

Đối phương thi triển bí thuật, trớ chú Triệu đạo hữu, ngay cả ngô

đẳng đều không có phát hiện một tia không thích hợp!

Chờ đến khi phát hiện, Triệu đạo hữu đã bỏ mình!

Đều là lỗi của ngô a!" "Đều là lỗi của lão phu a!

Nếu không phải lão phu thỉnh Triệu đạo hữu xuống núi, cũng sẽ không hại huynh ấy như thế!" Văn Trọng Thái sư liên thanh nói, đem toàn bộ tình huống từ đầu chí cuối kể lại một lần.

Lão đứng dậy, đối với ba tỷ muội Tam Tiêu cung thân hành lễ bồi tội: "Ngô vì cái chết của Triệu đạo hữu mà xin lỗi!

Hết thảy đều là lỗi của ngô a!" Thấy Văn Trọng Thái sư hành lễ như thế, ba tỷ muội Tam Tiêu không khỏi thống khổ, nhưng cũng vội vàng nâng Thái sư dậy.

Đối phương đã một bó tuổi, đối với cái chết của Triệu Công Minh đều bi thống như thế, các nàng làm sao nỡ trách tội? "Thái sư, không trách ngài a!

Hết thảy đều trách tên Lục Áp Đạo Nhân kia!

Trách đám Tây Kỳ Xiển Giáo đệ tử kia!

A!

Lúc trước huynh trưởng đến mượn bảo vật, nếu ngô đẳng cùng bồi đồng xuống núi, có lẽ đại huynh sẽ không chết!

Cũng là lỗi của ngô a!" "Không thể trách tội lên người ngài!" Tam Tiêu nương nương nhao nhao mở miệng khuyên giải an ủi.

Hạm Chi Tiên Tử cũng mở miệng, chỉ thấy trong đôi mắt nàng tràn đầy hận ý: "Đều là lỗi của đám Xiển Giáo đệ tử kia!

Ngô đẳng nhất định phải vì Triệu huynh báo thù!" Tam Tiêu nương nương đều nghiến răng nghiến lợi: "Tên Lục Áp kia hại đại huynh ta, tự nhiên phải chết!

Còn đám Xiển Giáo đệ tử kia, cũng phải chết!

Thống thống đều phải chết!" Nữ nhân phát điên là đáng sợ nhất.

Văn Trọng Thái sư không tin cũng phải tin câu nói này.

Nhưng hôm nay thấy bốn vị tiên tử buông lời hung ác như thế, không khỏi trong lòng run lên.

Cũng biết bốn nữ tử này e là đối với Triệu Công Minh dùng tình chí thâm.

Như thế, cũng có thể hảo hảo vì Triệu Công Minh báo thù.

Sau đó, mọi người khóc lóc kể lể xong, Văn Trọng Thái sư mới gọi đông đảo Triều Ca đại tướng đến thương nghị.

Tùy hậu, Văn Trọng hạ lệnh, ngày mai xuất chiến!

Sáng sớm hôm sau.

Tam Tiêu nương nương cùng Hạm Chi Tiên Tử liền bay ra khỏi doanh trướng Triều Ca.

Chiến trống vang lên tứ phía, Triều Ca đại quân đi sát đằng sau, hạo hạo đãng đãng tiến đến dưới thành Tây Kỳ!

Chỉ thấy bốn vị tiên nữ sát khí đằng đằng, đâu còn tiên khí ngày xưa, chỉ có tràn đầy sát ý! "Để Nhiên Đăng Đạo Nhân, để đám Xiển Giáo tặc tử đi ra!" Chưa đợi Vân Tiêu mở miệng, Hạm Chi Tiên Tử đã bộc phát.

Chỉ thấy nàng kiều nộ đại hống, chấn nhĩ dục lung, vang vọng không dứt!

Một tiếng nộ hống trực tiếp làm cho tất cả thủ vệ trên tường thành Tây Kỳ kinh đến sắc mặt trắng bệch!

Chương 562

Đây là nơi nào đến mẫu lão hổ a!

Khí thế kinh người như thế!

Là ai chọc giận các nàng rồi!

Rất nhanh, liền có truyền lệnh binh chạy vào trong thành Tây Kỳ, đem tình huống này thông báo cho đông đảo tướng lĩnh và Xiển Giáo tu sĩ.

Không bao lâu sau, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền mang theo Xiển Giáo đệ tử đi ra. "Nguyên lai là Tam Tiêu tiên tử cùng Hạm Chi Tiên Tử!

Không biết đến đây có chuyện gì?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn thấy bốn vị tiên tử, trực tiếp mở miệng hỏi.

Tức khắc khiến cho bốn vị tiên nữ thần sắc đại biến, bi phẫn không thôi! "Vô sỉ Nhiên Đăng!

Trả mạng đại huynh ta lại đây!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đi đầu làm một cái chắp tay (tác ấp), lập tức đối với bốn tiên nữ cười nói: "Nguyên lai là Tam Tiêu tiên tử cùng Hạm Chi Tiên Tử.

Không biết lần này đến đây, có gì quý cán?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói xong, trên mặt mang theo ý cười cùng khốn hoặc, nhìn đến mức bốn vị tiên tử đối diện không khỏi đại nộ!

Chỉ thấy Hạm Chi Tiên Tử mở miệng trước nộ quát: "Vô sỉ Nhiên Đăng!!

Các ngươi lại dám sát hại Triệu đạo huynh, hôm nay ngô đẳng đến báo thù!" Lời này vừa nói ra, Vân Tiêu nương nương cũng không khỏi bi nộ nói: "Nhiên Đăng Đạo Nhân!

Ngô đẳng vốn không định nhập thế.

Lúc này chính trị đại kiếp đương tiền, là Xiển Giáo các ngươi ứng kiếp!

Nhưng!

Nhĩ đẳng đem đồng môn sư huynh đệ của ta, Thập Thiên Quân chém giết!

Càng đem đại huynh ta, Triệu Công Minh dùng bí thuật sát hại!

Hắn có tội gì?

Mà lại hạ độc thủ như thế!

Đừng quên!

Ngô đẳng đều là Huyền Môn đạo thống đệ tử a!

Lập tức đem Lục Áp Đạo Nhân giao ra, ngô đẳng liền không còn so đo với các ngươi!" Vân Tiêu nương nương mở miệng, trong ngữ khí tràn đầy bi phẫn chi tình.

Càng nương theo sát khí ngút trời bộc phát, hướng về phía Tây Kỳ một phương trấn áp tới!

Chưa từng nghĩ, cái thời điểm này, Nhiên Đăng Đạo Nhân chưa mở miệng, Khương Tử Nha lại đoạt trước một bước nói: "Ngô đẳng Huyền Môn đạo thống đệ tử không có sai.

Nhưng hết thảy đều là do các ngươi đến trở ngăn cản ngô đẳng!

Không phải ngô đẳng kiếm chuyện!

Nếu đã vốn cùng một cái đạo thống, vậy các ngươi vì sao không giúp ta, ngược lại như thế trợ Trụ vi ngược?

Lần này Triệu đạo huynh vừa chết, ngô đẳng cũng tổ vẻ di hám, nhưng đây là thiên số, ngô đẳng cũng không có biện pháp." Lời này

vừa nói ra, bốn vị tiên nữ không khỏi đại nộ!

Đây là ý gì?

Giết người rồi đổ lỗi cho nạn nhân?

Không liên quan gì đến hung thủ các ngươi sao?

Bí thuật không phải do các ngươi thi triển sao?

Lục Áp không phải do các ngươi mời sao?

Giết hại Triệu Công Minh, không phải là các ngươi sao?

Quỳnh Tiêu không khỏi đôi mắt đỏ bừng, chỉ vào Khương Tử Nha mắng to: "Vô sỉ!

Nhĩ đẳng dám giết đại huynh ta!

Vì sao không dám thừa nhận?

Nhĩ đẳng Xiển Giáo không ngờ lại như thế!

Nhĩ đẳng không xứng cùng ta đồng vi Huyền Môn đệ tử!!" Lúc này Hạm Chi Tiên Tử nhịn không được nữa: "Tỷ muội, không cần cùng bọn vô sỉ này nói nhảm!

Ta hiện tại liền vì đạo huynh báo thù!" Hạm Chi Tiên Tử nói xong, trực tiếp tế xuất bảo kiếm, hướng về phía Xiển Giáo đệ tử giết tới!

Tam Tiêu nương nương nghe vậy, cũng không do dự nữa, trực tiếp tế xuất bảo kiếm, nhao nhao xông về phía Xiển Giáo đệ tử!

Chương 563

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy thế, không khỏi cười lạnh.

Nếu là Triệu Công Minh ở đây, hắn còn sợ.

Chỉ là mấy cái nữ tử, có gì đáng sợ?

Nói xong, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng mang theo Xiển Giáo đệ tử xông lên.

Song phương một lời không hợp, trực tiếp động thủ!

Chỉ thấy Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên nhao nhao xuất thủ, trực tiếp áp chế bốn tiên tử.

Dù sao so với Triệu Công Minh mà nói, Tam Tiêu nương nương am hiểu tịnh phi đả đấu (không phải đánh nhau tay đôi), mà là trận pháp!

Bất quá, các nàng cũng rất nhanh đem bảo vật tế xuất.

Rất nhanh, Hỗn Nguyên Kim Đấu cùng Kim Giao Tiễn trọng hiện phiến thiên địa này!

Hạm Chi Tiên Tử càng trực tiếp tế xuất bảo vật Phong Đại của nàng.

Chỉ thấy một cái túi gió khổng lồ tức khắc xuất hiện, cuồng phong ô hắc nổi lên, gào thét không ngừng giữa thiên địa.

Pháp bảo quang mang bắn ra bốn phía, ba động đấu pháp khủng bố không ngừng chấn động!

Không bao lâu sau, song phương đều không được tốt!

Vân Tiêu nương nương càng là tại lúc không đề phòng, bị Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha đánh trúng!

Tức khắc thống hô một tiếng!

Không nghĩ tới, tu vi thấp kém như Khương Tử Nha lại có Đả Thần Tiên, bảo vật như thế mới có thể đánh trúng nàng!

Ba vị tiên nữ còn lại thấy thế, không khỏi đại nộ!

Bất quá lúc này Vân Tiêu bị thương, cũng không thể tiếp tục đánh nữa.

Các nàng vội vàng đến bên cạnh Vân Tiêu nương nương, mang theo Vân Tiêu hướng về phía Triều Ca đại quân lui đi!

Xiển Giáo đệ tử thấy thế, cũng không lại đi truy sát.

Dù sao Tam Tiêu biểu hiện ra chiến lực cũng rất lợi hại.

Nếu chọc gấp, để bốn người đàn bà điên lên thì cũng có chút hậu phạ.

Sau khi về đến Triều Ca đại quân.

Ba tiên tử trước thay Vân Tiêu tiên tử xử lý thương thế.

Chỉ thấy Vân Tiêu nương nương nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngã đẳng nguyên bản nể tình đồng vi Huyền Môn đệ tử, chỉ bảo bọn chúng giao ra Lục Áp Đạo Nhân, chưa hạ độc thủ!

Đã vậy thì đừng trách ngô đẳng tâm ngoan thủ lạt!" Quỳnh Tiêu cùng Bích Tiêu nghe vậy đều sững sờ, nhưng giây tiếp theo liền hiểu ý tứ của Vân Tiêu.

Đây là muốn sử xuất sát thủ giản (đòn sát thủ) a.

Phải biết, thân là Tiệt Giáo đệ tử, am hiểu nhất chính là trận pháp một đạo.

Ba người cũng không ngoại lệ.

Các nàng am hiểu nhất chính là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Trận này cường đại vô cùng, uy lực khủng bố, nên rất ít thi triển.

Như hôm nay bị Xiển Giáo đệ tử chọc tức như thế, lại thêm Vân Tiêu đã bị thương, nên cũng chẳng cố kỵ gì nữa!

Chỉ thấy Vân Tiêu phục hạ đan dược, lập tức đối với Văn Trọng Thái sư nói: "Ngô cần sáu trăm binh sĩ.

Hy vọng Thái sư có thể hỗ trợ, ngô có đại dụng!" Văn Trọng Thái sư nghe vậy, lập tức đáp ứng.

Trực tiếp hạ lệnh mệnh người tập hợp sáu trăm đại kinh (binh sĩ cường tráng) võ lực cao cường, đến bên ngoài doanh trướng Vân Tiêu nương nương.

Sau đó, Vân Tiêu nhịn đau đớn, cùng Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu hai vị tiên tử ra khỏi doanh trướng, bắt đầu mệnh lệnh những đại kinh này bày trận pháp.

Chỉ thấy mỗi cái đại kinh đều được phát một mặt trận kỳ, đều đi tới vị trí phù hợp.

Tuy rằng nhân số không nhiều, duy có sáu trăm người, nhưng chỗ huyền diệu của đại trận lại thắng hơn trăm vạn hùng binh!

Nói về chuyện trước đó, Khương Tử Nha kỳ nhược (giả yếu) đánh lén Vân Tiêu nương nương, dẫn đến nàng bị thương.

Dưới sự bi phẫn, Vân Tiêu nương nương không còn nhẫn nhượng một tia, trực tiếp thiết lập đại trận.

Ba tỷ muội am hiểu đại trận tên là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Trận này bên trong có Hoặc Tiên Đan, Bế Tiên Quyết.

Chương 564

Có thể làm mất thần của Tiên, tiêu phách của Tiên, hãm hình của Tiên, tổn khí của Tiên, tàn phá nguyên bản của Thần Tiên, tổn hại chi thể của Thần Tiên.

Thần Tiên nhập vào trận này sẽ thành phàm nhân, phàm nhân nhập vào đây tức tuyệt mệnh.

Nói cách khác, vô luận là ai, cho dù là Thần Tiên, đạp nhập cái đại trận này, vô số năm tu vi liền sẽ theo đó trôi đi!

Biến thành một phàm nhân!

Một thân tu vi đều biến mất a!

Ngay cả Văn Trọng Thái sư, kiến đa thức quảng, sống bao nhiêu năm, lúc này nhìn cái đại trận này cũng vẻ mặt mộng bức, không khỏi hỏi: "Trận pháp này có gì huyền diệu?" Tam Tiêu nương nương đáp: "Thử trận pháp danh vi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Thần Tiên đi vào liền sẽ trở thành phàm nhân, mất đi một thân tu vi.

Phàm nhân đi vào, phân phân chung tử vong!" Nghe xong, Văn Trọng Thái sư không khỏi đại hỉ!

Có đại trận như thế, xem Tây Kỳ như thế nào địch lại!

Rất nhanh, dưới sự chỉ huy của Tam Tiêu nương nương, sáu trăm đại kinh liền tiến đến ngoài thành Tây Kỳ, bắt đầu khiêu chiến đám Xiển Giáo đệ tử!

Sau đó, trận pháp quả nhiên huyền diệu vô cùng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Khương Tử Nha cùng đám Xiển Giáo đệ tử nối đuôi nhau tiến vào trong trận pháp.

Nguyên bản định ngạnh sấm (xông vào) phá trận, chưa từng nghĩ vừa tiến vào đại trận, không cách nào đào thoát!

Đồng thời, một thân tu vi đều mất sạch!

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, sáu trăm đại kinh trật tự rõ ràng cầm trận kỳ không ngừng cải biến vị trí, khiến cho đại trận nhìn qua huyền diệu vô cùng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng mang theo Xiển Giáo đệ tử phân phân hướng về phía đại trận này.

Sơ khán đại trận, bọn hắn cực kỳ khinh thường.

Dù sao trong mắt bọn hắn, phàm nhân vẫn là phàm nhân.

Biệt thuyết sáu trăm, cho dù ngàn vạn ức cái thì lại như thế nào?

Sự thật là phàm nhân thì vô pháp cải biến.

Cho nên, cho dù Tiệt Giáo trận pháp chi đạo khủng bố, nhưng trong mắt đông đảo Xiển Giáo đệ tử cũng chẳng ra gì.

Chẳng lẽ mấy trăm Nhân tộc, cầm trận kỳ, liền không phải phàm nhân sao?

Thế nhưng khi vừa tiến vào, một cỗ hủy diệt chi lực khủng bố nhộn nhạo quanh thân.

Sát na gian, vô luận là pháp lực hộ tráo hay pháp bảo quang tráo, đều bị cỗ hủy diệt chi lực này tồi hủy.

Cuối cùng, từng người một đều bị trận pháp chi lực nhập thể!

Chỉ cảm thấy thể nội tất cả Nguyên Thần chi lực tiêu thất không thấy đâu nữa!

Trực tiếp bị tước đi Đỉnh Thượng Tam Hoa!

Càng bị tiêu trừ Hung Trung Ngũ Khí!

Tức khắc, từng người tâm thần đại thương, biết mình đã thành phàm nhân, liền trực tiếp ngất đi tại chỗ!

Đám Xiển Giáo đệ tử ở bên ngoài nhìn không rõ tình huống bên trong, chỉ thấy đồng môn đi vào thì mất dạng.

Từng cái Xiển Giáo nhị đại đệ tử đưa mắt nhìn nhau, rồi lại xông vào.

Cho dù là Thập Nhị Kim Tiên, lúc này cũng không có bất cứ do dự nào, trực tiếp xông vào.

Kết quả, sắc mặt đại biến.

Cho dù là Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Thập Nhị Kim Tiên, tiến vào đại trận này xong, cũng hoàn toàn vô pháp triệt tiêu cỗ hủy diệt chi lực khủng bố kia!

Từng người bị tước đi Nguyên Thần, trực tiếp thành phàm nhân! "Làm sao có thể!

Một thân tu vi của ta đâu!" "Không phải là thật!

Ta thành phàm nhân rồi?" "Nhất định là huyễn thuật!

Ta không thể tin!

Kiên thủ đạo tâm!

Là huyễn thuật!!" "Đạo tâm cái gì?

Ta Nguyên Thần đều không thấy a!

Đâu còn đạo tâm!" "Chẳng lẽ đây mới là uy năng của đại trận sao!

Chương 565

Tam Tiêu!

Hảo độc a!

Không!!" Từng tiếng bi phẫn truyền ra từ trong trận.

Lúc này tất cả Xiển Giáo đệ tử tiến vào đại trận đều nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Dương Tiễn cùng Lôi Chấn Tử thì sớm được Thân Công Báo truyền tin qua ngọc phù nên biết chuyện, tịnh không có mạo muội tiến vào, y nguyên trấn thủ tại trong thành Tây Kỳ.

Tại doanh trại Triều Ca, thấy Nhiên Đăng và Xiển Giáo đệ tử đều bị khốn trụ, thành phàm nhân, Tam Tiêu nương nương cực kỳ hân hỉ!

Rốt cuộc có thể báo thù cho đại huynh rồi!

Văn Trọng Thái sư cùng đông đảo tướng lĩnh thấy thế, cũng không khỏi từng cái kinh hô, cười to sảng khoái.

Bọn hắn bàn nhau chờ các nương nương thu hồi trận pháp sẽ xông lên "bổ đao" (giết chết).

Tam Tiêu nương nương nhìn nhau, gật đầu, dẫn theo đại quân Triều Ca tiến đến Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Chúng tướng sĩ ai nấy kích động, tay nắm chặt binh khí.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên hiển hiện vô thượng kim quang!

Một cỗ uy áp khủng bố từ chân trời nhộn nhạo ra, truyền khắp phương thiên địa này!

Nhân uân biến địa, kim hoa mạn thiên (mây tía khắp đất, hoa vàng

đầy trời)!

Tận hiển thiên địa dị tượng!

Đây là Thánh Nhân hàng lâm! "Không xong?

Là Nguyên Thủy sư bá đến!" "A!

Tỷ tỷ!

Làm sao bây giờ a!" "Hắn đến rồi, chúng ta làm sao hạ độc thủ?" "Lão gia hỏa này!

Lại muốn ỷ già lên mặt đây mà!" Tam Tiêu tỷ muội không khỏi bắt đầu nghị luận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tọa không yên, phải hạ phàm cứu tràng!

Đường đường là Thánh Nhân, trực tiếp nhập thế như thế, ai có thể ngăn cản?

Tam Tiêu nương nương trong lòng không khỏi tức giận!

Đáng giận a!

Chỉ kém một chút là có thể chém giết Xiển Giáo đệ tử rồi! "Hừ!

Thánh Nhân thì như thế nào!

Để hắn cũng thử một chút Cửu Khúc Hoàng Hà Trận!

Không chừng ngay cả Thánh vị đều có thể tước đi!" Hạm Chi Tiên Tử ở một bên nói xen vào, trong lòng cũng tràn đầy phẫn hận.

Hai đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt mọi người!

Một người mặc bạch bào, diện như bạch ngọc, chính là Bạch Hạc Tiên Tử (Đồng Tử).

Người còn lại là một trung niên nhân, thần sắc nghiêm túc, trên người tản ra khí tức khủng bố...

Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn thì có thể là ai?

Nhìn thấy Nguyên Thủy Thánh Nhân, mọi người kinh hãi.

Đặc biệt là Tam Tiêu nương nương và Hạm Chi Tiên Tử, sắc mặt đại biến.

Phải biết, đây chính là Thánh Nhân a!

Bạch Hạc Đồng Tử thấy thế đại nộ: "Lớn mật!

Thấy Thánh Nhân sao không hành lễ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng đầy khí phẫn.

Nếu không phải Tam Tiêu ra tay quá độc, tước hết tu vi đệ tử của hắn, hắn đường đường là Thánh Nhân sao phải mặt dày xuống núi?

Hắn hừ lạnh một tiếng.

Tam Tiêu nương nương nhìn nhau, Vân Tiêu nương nương đi đầu hành lễ: "Vân Tiêu bái kiến sư bá!" Nhưng Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu trong lòng có khí, hoàn toàn bất vi sở động.

Chương 566

Thậm chí trong lòng còn nghĩ xem Cửu Khúc Hoàng Hà Trận có thể tước đi tu vi Thánh Nhân hay không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hai người không chào hỏi, không khỏi giận dữ: "Hừ!

Ba người các ngươi đảo hảo thủ đoạn!

Đem tu vi đệ tử ta đều tước đi!

Đáng thương cho đệ tử ta tu luyện vô số tuế nguyệt, nay mất hết...

Đảo hảo bản sự.

Không nể tình đồng môn, trực tiếp tước tu vi!

Tâm địa thật ngoan độc a!

Thông Thiên cũng thật giỏi, dạy cho các ngươi trận pháp ngoan độc như thế để tàn hại đồng môn!" Quỳnh Tiêu vốn không phục, không khỏi mở miệng: "Sư bá thật bao che khuyết điểm!

Đại huynh ta bị đệ tử các người chém giết, sao không thấy sư bá đứng ra trách cứ?

Đã nói là sinh tử do thiên, vậy sư bá lúc này không nên xuất hiện!

Đây là đánh kẻ nhỏ thì kẻ già kéo đến sao?

Chẳng lẽ ta cũng phải để sư tôn ta đi ra!" Lời nói của Quỳnh Tiêu không có một tia kính ý, trực tiếp nộ đỗi Nguyên Thủy Thánh Nhân!

Nguyên Thủy Thánh Nhân đại nộ: "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Ngay cả sư tôn ngươi ở trước mặt ta cũng không dám như thế!

Thông Thiên thật dạy được đồ đệ tốt a!" Nguyên Thủy Thánh Nhân cười lạnh, tay phải vung lên, trực tiếp đem tất cả Xiển Giáo đệ tử trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận di ra ngoài!

Tam Tiêu thấy thế khí não, uổng công tước tu vi bọn hắn để báo thù, giờ bị cứu đi mất.

Các nàng và Hạm Chi Tiên Tử trực tiếp xuất thủ, oanh kích về phía đám Xiển Giáo đệ tử đang hôn mê.

Sát na gian, bốn đạo pháp lực khủng bố đánh tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quát: "Hỗn trướng!

Ở trước mặt ta cũng dám động thủ?

Nhĩ đẳng quá phóng túng rồi!" Hắn vung tay phải, đánh tan công kích của bốn tiên tử, rồi nói: "Ta không cùng các ngươi so đo!

Bởi vì ta là trưởng bối!

Nếu các ngươi còn phóng túng, đừng trách ta không niệm tình Huyền Môn!" Nói xong, hắn vung tay, một đạo thanh khí bao phủ lên người Xiển Giáo đệ tử, quát: "Còn không mau tỉnh lại!" Đám Nhiên Đăng Đạo Nhân và Thập Nhị Kim Tiên tỉnh dậy, phát hiện tu vi mất hết, lại thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền nhao nhao quỳ lạy khóc lóc: "Cầu sư tôn xuất thủ tương trợ!

Đệ tử tu vi biến mất rồi!

Đều trách Tam Tiêu!

Cầu sư tôn vì đệ tử báo thù!" Nguyên Thủy Thánh Nhân đang bực bội, nhìn đám đệ tử lang bái càng thêm giận, quát: "Khôi phục tu vi?

Đều cút về Côn Luân Sơn tu hành cho ta!" Nói rồi hắn vung tay, mây mù nâng đám đệ tử bay về hướng Côn Luân Sơn.

Quỳnh Tiêu thấy thế nộ hống: "Không!

Ta nhất định phải vì đại huynh báo thù!

Vô sỉ Nhiên Đăng!

Đừng hòng đi!" Nàng bay lên, tế xuất Hỗn Nguyên Kim Đấu đánh về phía Nhiên Đăng. "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Nguyên Thủy Thánh Nhân đại nộ, vung tay thu lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu. "Thánh Nhân không được nhúng tay thế tục chi sự!

Rõ ràng là ngươi phá lệ trước!" Quỳnh Tiêu hai mắt đỏ ngầu, cầm kiếm đâm về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quát: "Quá phóng túng rồi!" Quỳnh Tiêu đáp trả: "Thánh Nhân thì như thế nào!

Thánh Nhân có thể tùy ý nhúng tay phàm tục chi sự sao!

Không sợ Đạo Tổ trừng phạt sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy thì lửa giận trung thiêu, hắn sợ nhất là bị Hồng Quân Đạo Tổ quở trách.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Đáng chết!" Tay phải vung lên, một đạo Thánh Nhân chi năng oanh kích lên người Quỳnh Tiêu.

Tức khắc, Quỳnh Tiêu hai mắt trừng lớn, cả người trực tiếp tiêu tán!

Chương 567

Chân linh bay về phía Phong Thần Bảng!

Quỳnh Tiêu bỏ mình! "Không!

Không!

Không!" Vân Tiêu và Bích Tiêu chịu kích thích cực lớn.

Bích Tiêu là người đầu tiên xuất thủ!

Nàng đê hống, điều khiển Cửu Khúc Hoàng Hà Trận oanh kích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Thánh Nhân há phải tu sĩ có thể so sánh?

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ nhíu mày, toàn thân chấn động, khí tức uy nghiêm bộc phát, chấn nát trận pháp chi lực. "Oanh oanh oanh!" Đại trận bị phá, sáu trăm đại kinh bày trận cũng nhao nhao tự bạo chết thảm.

Nguyên Thủy cảm nhận được nhân quả chi lực từ những phàm nhân này nhập vào người, càng thêm giận dữ.

Bích Tiêu thấy trận phá, trực tiếp tế xuất Kim Giao Tiễn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay phải chộp lấy Kim Giao Tiễn, phản thủ vung lên, Kim Giao Tiễn trực tiếp bắn ngược lại, cắt đôi người Bích Tiêu!

Hương tiêu ngọc tổn!

Chân linh lên bảng Phong Thần! "Đáng chết!

Đáng chết a!

Ta không tin!" Vân Tiêu nương nương thấy đại huynh và hai muội

muội lần lượt chết đi, bi phẫn tột cùng.

Khí tức trên người nàng bạo trướng, trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bước vào Chuẩn Thánh tu vi!

Toàn tràng khiếp sợ!

Nhưng Vân Tiêu đâu còn để ý, nàng như điên cuồng.

Hạm Chi Tiên Tử lúc này cũng ra tay, tế xuất Phong Đại (Túi Gió), hắc phong cuồng bạo thổi về phía Xiển Giáo đệ tử (đang được đưa đi).

Nguyên Thủy Thiên Tôn nộ hống: "Đã muốn chết thì ta thành toàn!" Hắn thu lấy hắc phong, rồi triệu hồi Tiên Thiên Cương Phong từ hỗn độn, trực tiếp chém giết Hạm Chi Tiên Tử đến mức không còn mảnh vụn.

Chân linh nàng cũng lên bảng Phong Thần. "A a a a a!

Ta hận a!

Cho dù là Thánh Nhân thì như thế nào!

Hôm nay ta dù chết cũng muốn ngươi bồi táng!" Vân Tiêu nương nương tóc tai rối bời, khí thế Chuẩn Thánh tất lộ vô nghi, không gian quanh thân vặn vẹo.

Nàng chỉ vào Nguyên Thủy mắng: "Nguyên Thủy vô sỉ ti bỉ, chỉ biết lấy lớn hiếp nhỏ, đem mặt mũi Huyền Môn vứt hết rồi!

Nếu sư tôn ta ở đây, ta không tin ngươi dám như thế!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bị một tiểu nha đầu chỉ vào mũi mắng chửi thì giận đến run người: "Hỗn trướng!

Câm miệng cho ta!

Đã muốn chết, ta thành toàn ngươi!" Thánh Nhân chi uy hạo hạo đãng đãng áp xuống.

Nhưng Vân Tiêu không hề bị áp bách mà quỳ xuống, ngược lại đứng thẳng, khí tức lần nữa bạo trướng, làn da nứt ra rướm máu, nhuộm đỏ y phục.

Nàng hiện tại giống hệt một nữ nhân phong ma!

Sát na gian, tất cả Xiển Giáo đệ tử kinh hãi: "Không tốt!

Nàng muốn tự bạo!" "Bất hảo!

Nàng muốn tự bạo!" Một tiếng kinh hô từ trong miệng Nhiên Đăng Đạo Nhân thốt ra.

Các đệ tử Xiển Giáo cũng ngạc nhiên phản ứng lại.

Nhìn bộ dạng của Vân Tiêu lúc này, rõ ràng là muốn tự bạo rồi!

Đốn thời gian, tất cả đệ tử Xiển Giáo kinh hoảng vô cùng.

Liền thấy Vân Tiêu trực tiếp lao tới!

Mang theo thanh thế khủng bố, toàn nhiên một bộ dạng phong ma!

Chương 568

"Ngươi dám!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kiến trạng không khỏi nộ hống một tiếng!

Tiếng gầm như kinh lôi tạc hưởng!

Nhưng ngay giây tiếp theo, Vân Tiêu Nương Nương dĩ nhiên đã thập phân kháo cận đám đệ tử Xiển Giáo.

"Chết!" Chỉ nghe trong miệng nàng phát ra một tiếng phẫn hận phi thường.

Ngay sau đó, trên thân sậu nhiên bạo phát ra một đoàn bạch quang!

Cả người trực tiếp hóa thành một cột lửa xung thiên, đem tất cả tu vi trong nháy mắt dẫn bạo!

Mục đích rất đơn giản, Vân Tiêu biết rõ cho dù là Chuẩn Thánh cũng vô pháp trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn chém giết đệ tử Xiển Giáo.

Lại thêm huynh trưởng và muội muội đều đã thân tử, trong lòng thống hận vô cùng, dĩ nhiên không còn sợ hãi cái chết!

Cho nên mới chọn cách trực tiếp tự bạo tu vi, muốn cùng đệ tử Xiển Giáo đồng quy vu tận!

Phải biết rằng, Chuẩn Thánh tự bạo khủng bố vô cùng.

Tại khoảnh khắc Vân Tiêu Nương Nương thân tử, một cỗ năng lượng khủng bố vô cùng trong nháy mắt tạc nứt!

"Đáng chết!" "Đều là kẻ điên!" "Cùng Thông Thiên giống nhau, đều là kẻ điên!" Nguyên Thủy Thánh Nhân trong miệng nộ hống, thần sắc cực kém!

Yếu biết, đây là Chuẩn Thánh tự bạo a!

Kỳ uy lực dĩ nhiên có thể khiến Hồng Hoang đại lục tái thứ thủng một cái lỗ lớn!

Nếu Hồng Hoang phá toái, lại phải bổ thiên, lại phải đi trấn áp địa phong thủy hỏa!

Đến lúc đó không cần Hồng Quân Đạo Tổ xuất thủ, các Thánh nhân khác đều sẽ tìm hắn gây sự!

Nguyên Thủy Thiên Tôn song thủ nâng lên, sau lưng trong nháy mắt bay ra một lá cờ xí!

Kỳ xí này chính là Bàn Cổ Phiên!

Kỳ xí vừa ra, đem hư không động phá, từ đó truyền ra hấp lực khủng bố, hướng về phía năng lượng tự bạo của Vân Tiêu Nương Nương mà hấp thu!

Đem nó bài xuất ra khỏi Hồng Hoang thế giới, dẫn vào trong Hỗn Độn thế giới.

Nhiên, Chuẩn Thánh tự bạo uy lực hà kỳ khả phạ.

Đâu phải chỉ một cái hư không phá động là có thể hấp thu hoàn tất.

Cố, hắn lại dùng Bàn Cổ Phiên hấp thu thêm năng lượng!

Lại bố trí từng tầng trận pháp cùng Thánh nhân chi lực vây tại tứ phía, không cho những năng lượng kia tán đi!

Một bên đệ tử Xiển Giáo nhìn đến khả vị là tâm kinh đảm chiến.

Bọn hắn cũng biết, hiện tại đã thành phàm nhân, ngộ nhỡ dính phải dạng năng lượng này, chạy cũng không thoát.

Chạy đâu cũng vô dụng, không chừng cả Nhân giới đều sẽ bị phúc

diệt!

Uy năng khủng bố như vậy, có thể chạy đi đâu?

Xuống Địa Phủ báo danh sao?

Cho nên, chỉ có thể đem hy vọng đều đặt tại trên người Sư tôn!

Trừ cái đó ra biệt vô biện pháp a!

Bọn hắn cũng biết sự tình náo lớn rồi.

Nhưng dĩ nhiên vô pháp cải biến, tái giả nhất thiết hậu quả đều có cái người cao đỉnh lấy, sợ gì?

Có Nguyên Thủy Thiên Tôn tại, mọi sự tình đều có thể giải quyết.

Chỉ là, một thân tu vi đã mất đi, vãng hậu nên làm thế nào đây...

Chẳng lẽ thật sự phải trọng tân tu luyện sao...

Như vậy đối với bọn hắn đả kích cũng quá lớn rồi! ...

Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này có hai đạo thân ảnh tọa vu tại đại điện này.

Chính là Thông Thiên Thánh Nhân và Hạo Thiên Ngọc Đế.

Trước mặt bọn họ đang huyền phù một cái linh kính cự đại.

Chương 569

Chính là lúc Hạo Thiên thành Ngọc Đế, Hồng Quân Đạo Tổ sở tứ dư Hạo Thiên Kính.

Cái kính này kết hợp với Thiên Đạo khí vận, có thể để cho Hạo Thiên dù tu vi chỉ có Chuẩn Thánh cũng tung quan Tam Giới vạn tộc sở hữu sự nghi.

Trong Hạo Thiên Kính, đang phát chính là hình ảnh dưới chân Kỳ Sơn!

Đương nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất thủ chém giết Quỳnh Tiêu cùng Bích Tiêu, Thông Thiên Thánh Nhân bột nhiên đại nộ!

"Hỗn trướng!

Nguyên Thủy vô sỉ!" "Dĩ đại khi tiểu!" "Đường đường Thánh nhân chi cảnh, lại đối với tiểu bối xuất thủ!

Còn có mặt mũi sao!

Xứng làm Tam Thanh sao?" Thông Thiên Thánh Nhân trong miệng nộ hống.

Nói xong, liền muốn thân hướng Nhân giới đi.

Hắn muốn vì đệ tử đòi lại công đạo!

Nhiên, vừa mới đứng lên, đã bị Hạo Thiên giữ chặt!

"Sư huynh hà tất như thế trứ cấp?" "Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu tuy bị Nguyên Thủy chém giết, nhưng chân linh cũng chưa minh diệt!

Dĩ nhiên đã bị Phong Thần Bảng hấp thu, tiện là người của Thiên Đình ta, có thể phục sinh thành Thiên Quan, có gì đáng thao tâm đâu?"

Lời này vừa ra, Thông Thiên Thánh Nhân không khỏi sững sờ.

Hắn cũng dừng lại thân tử, lần nữa ngồi xuống, nhìn vào hình ảnh trong kính.

Hắn trầm ngâm nói: "Nói cũng có đạo lý." Tất cảnh hắn đã cùng Hạo Thiên đạt thành cộng thức, cũng không sợ xảy ra chuyện.

Chỉ cần đệ tử chân linh bất diệt là tốt.

Trở thành Thiên Quan cũng không tệ, có thể thu nhân gian yên hỏa phụng cung.

Bất quá, trong lòng vẫn tức!

Giận cái tên Nguyên Thủy vô sỉ kia.

Đã nói xong là nhất định sẽ không đối với tiểu bối xuất thủ, cho dù xuất thủ cũng sẽ thủ hạ lưu tình.

Khả Nguyên Thủy thì sao?

Vừa ra tay liền chém giết!

Nếu không phải có Phong Thần Bảng hộ lấy chân linh, nếu không phải Nguyên Thủy còn cố kỵ Hồng Quân Đạo Tổ, cổ kế chân linh đều sẽ bị chém giết rồi.

Đột nhiên, nhìn thấy trong Hạo Thiên Kính trán phóng ra vô thượng quang mang!

Hắn không khỏi sững sờ!

Giây tiếp theo liền thấy Vân Tiêu Nương Nương tu vi đại trướng, trực tiếp đạp nhập Chuẩn Thánh chi cảnh!

Khiến cho Thông Thiên không khỏi đại hỉ!

Hảo sự a!

Không nghĩ tới tọa hạ đệ nhất cái Chuẩn Thánh lại là Vân Tiêu!

Tại hoàn cảnh như thế này mà đột phá, khiến hắn không khỏi có chút đau lòng đồ đệ này!

Nhưng đúng lúc này, hắn song mâu trừng lớn, lại thấy Vân Tiêu đại mạ Nguyên Thủy, tùy tức trực tiếp tự bạo!

Việc này khiến hắn tức đến suýt chút nữa thổ huyết!

Nộ hỏa trực tiếp xông lên đầu!

"Không!" Thông Thiên bạo nộ, lập tức đứng lên, không gian trước người đốn thời phá toái.

Nhưng lại thấy Hạo Thiên lập tức ngăn tại trước người!

"Tránh ra!

Vân Tiêu muốn tự bạo!

Đệ tử của ta muốn chết rồi!" Thông Thiên Thánh Nhân đại nộ, song mâu trừng đến viên đại, càng có hỏa diễm tại trong mâu tử hừng hực thiêu đốt.

Khí thế trên người càng làm cho không gian chung quanh đều vặn vẹo!

"Sư huynh!

Sảo an vật táo!" Hạo Thiên cấp bách nói: "Dĩ nhiên dẫn nhiên tu vi!

Vô pháp ngăn cản rồi!

Chương 570

Phong Thần Bảng sẽ bảo vệ tu vi cùng chân linh!" "Sư huynh!

Lãnh tĩnh!

Hiện tại Vân Tiêu dĩ nhiên tự bạo tu vi!

Cho dù hiện tại đi cũng vô tế vu sự a!

Phong Thần Bảng sẽ bảo vệ chân linh!

Vân Tiêu chân linh bất diệt là được!

Đợi Phong Thần xong, ta bảo đảm nàng tu vi hồi phục Chuẩn Thánh!" Tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên đem Thông Thiên Thánh Nhân ngăn lại, trong miệng liên liên khuyên can.

"Hừ!

Bất quản Vân Tiêu như thế nào!

Ngô đều phải vì đệ tử báo thù!

Vô sỉ Nguyên Thủy ngay cả Chuẩn Thánh cũng xuất thủ!

Thật sự cảm thấy có thể tứ vô kỵ đạn sao!

Hồng Hoang chẳng lẽ chỉ có một mình hắn là Thánh nhân?

Chẳng lẽ đây là hậu hoa viên của hắn sao?" Thông Thiên Thánh Nhân nghe xong lời của Hạo Thiên Ngọc Đế, rốt cục cũng tùng một khẩu khí.

A!

Vân Tiêu cho dù tự bạo tu vi, nhưng chân linh nàng có Phong Thần Bảng hộ trụ, liền sẽ không chết!

Vì là Chuẩn Thánh, lần này nhập kiếp, Phong Thần Bảng càng

thêm coi trọng!

Định nhiên có thể bảo trụ chân linh bất diệt.

Đợi đến lúc Phong Thần hoàn kết, Hạo Thiên liền có thể để Vân Tiêu thành Thiên Quan, khôi phục tu vi.

Nghĩ đến đây, hắn mới tùng một khẩu khí.

Nhưng mà, tùng một khẩu khí là tùng một khẩu khí, tâm tình khí phẫn y cựu a!

Đặc yêu Nguyên Thủy Thánh Nhân!

Tiệt Giáo thật vất vả mới xuất hiện một cái Chuẩn Thánh, cứ như vậy bị tai họa!

Định nhiên là bởi vì Xiển Giáo không có, cho nên mới tật đố Tiệt Giáo, mới có thể đối đãi với Vân Tiêu như thế!

Nghĩ đến đây, Thông Thiên Thánh Nhân trong lòng tự nhiên phẫn hận không thôi!

Hận không thể trực tiếp xông tới đem Nguyên Thủy bạo đả một trận!

"Sư huynh a!

Tính tình của ngài cũng phải sửa đổi một chút đi!

Nguyên Thủy cùng Lão Tử không phải bởi vì biết ngài tính tình như thế mới có thể vẫn luôn để ngài chịu thiệt sao!

Bọn hắn ăn định tính tình của ngài a." Hạo Thiên Ngọc Đế không ngừng khuyên giải: "Hiện tại Nguyên Thủy phạm vào sai lầm, hại đến Chuẩn Thánh tự bạo, phá hư Thiên Đạo pháp tắc.

Nếu ngài hiện tại xông ra ngoài đánh với hắn một trận, tính chất liền biến đổi a!

Đợi đến lúc đó, lại thành lỗi của hai người!

Tái giả, Thánh nhân chi tranh, thiên băng địa liệt, Hồng Hoang đều có thể phá toái a!

Thỉnh sư huynh tam tư!" Hạo Thiên Ngọc Đế không muốn để Thông Thiên xông ra ngoài.

Hồng Hoang thật sự sẽ bị đánh vỡ.

Đến lúc đó ai phụ trách?

Hắn chưởng quản Tam Giới Thiên Đình cũng sẽ bị ảnh hưởng a!

Làm Ngọc Đế dễ dàng sao?

Đừng có thêm loạn nữa!

Cứ nhìn xem Nguyên Thủy còn có thể cười được bao lâu.

Nghe xong lời nói hữu lý hữu cứ của Hạo Thiên, nộ hỏa trên người Thông Thiên Thánh Nhân cũng không khỏi bị kiềm hãm.

Lời nói tuy là như thế, nhưng bảo hắn nuốt xuống khẩu khí này, thật sự chịu không được a!

Chương 571

“Sư huynh, đây là tâm tính vấn đề.

Nếu như không sửa đổi, vãng hậu định nhiên sẽ nhưỡng thành đại họa!

Không bằng như vậy đi, chúng ta đi chỗ Đại sư huynh, xem ngài ấy nói như thế nào.

Cũng để ngài ấy xuất thủ, giáo huấn Nguyên Thủy.

Ngài ấy nãi là Huyền Môn Đại sư huynh, cho dù xuất thủ trừng phạt Nguyên Thủy, cũng sẽ không có việc gì!” Lời này vừa ra, song mâu Thông Thiên không khỏi sáng lên.

“Không bằng đi tới Bồng Lai Tiên Đảo!

Cầu Đại sư huynh ngô đẳng chủ trì công đạo!

Ngài nãi là Huyền Môn đại đệ tử, có thể thay thế Đạo Tổ xuất thủ trừng phạt Nguyên Thủy.” Hạo Thiên Ngọc Đế thấy nộ hỏa của Thông Thiên chưa giảm, liền trực tiếp khai đạo.

Trong mắt hắn, đem Lưu Nhĩ lôi ra, Thông Thiên hẳn là sẽ nể mặt.

Tái giả, nói cũng có đạo lý a.

Lưu Nhĩ nãi là Huyền Môn đại đệ tử, như hôm nay Nguyên Thủy phá hư quy tắc, Lưu Nhĩ hoàn toàn có thể thay thế Hồng Quân Đạo Tổ xuất thủ trừng phạt.

Cho nên hắn mới đề nghị như thế.

Thông Thiên Thánh Nhân nghe xong, sậu nhiên sững sờ, ngay sau đó song mâu đại lượng!

“A!

Vì sao Đại sư huynh chưa xuất thủ!

Nhanh!

Ta đi tìm Đại sư huynh xuất thủ!

Để ngài ấy hảo hảo nghiêm trị tên Nguyên Thủy này!" Thông Thiên Thánh Nhân tiêu cấp nói, lập tức bước ra một bước.

Không gian phía trước đốn thời phá toái, thân ảnh hắn dĩ nhiên biến mất tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Chờ ta một chút!

Sư huynh, tính tình ngài thật sự phải sửa a!

Quá cấp táo, sẽ hỏng việc!" Hạo Thiên phản ứng lại, vội vàng đi theo sau lưng Thông Thiên Thánh Nhân.

Nặc đại Lăng Tiêu Bảo Điện, đốn thời không còn một bóng người.

...

Tại Nhân giới.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Dưới sự trợ giúp của Bàn Cổ Phiên cùng Nguyên Thủy Thánh Nhân chi lực, uy năng tự bạo của Vân Tiêu rốt cục cũng bị áp chế, tiêu ma, cuối cùng toàn nhiên biến mất.

Hậu quả tuy nhỏ đi, nhưng uy năng quá bạo ngược đã phá hoại không gian thập phân nghiêm trọng, dẫn đến một cái không gian phá động phương viên mười dặm nan dĩ khôi phục.

Bất quá so với hậu quả Vân Tiêu tự bạo gây ra, đây cũng không phải chuyện lớn gì, có thể khôi phục lại.

Khi uy năng tự bạo bị tiêu ma hầu như không còn, một đạo chân linh cũng sậu nhiên hiển hiện, hướng về phía Phong Thần Bảng trên

Kỳ Sơn bay đi!

Nguyên Thủy Thánh Nhân kiến trạng, mâu tử đỏ ngầu.

Hắn muốn xuất thủ đem chân linh kia tiêu diệt!

Tiệt Giáo Chuẩn Thánh, chân linh bất diệt, vị lai vẫn có khả năng trở thành đại địch của Xiển Giáo!

Chỉ là, ngay khi cỗ ý niệm này xuất hiện, Phong Thần Bảng dường như có cảm ứng.

Chỉ thấy trên Kỳ Sơn sậu nhiên bạo phát ra một cỗ vô hình chi lực, trực tiếp đem chân linh của Vân Tiêu tịch quyển đi.

Làm cho ý niệm trong lòng Nguyên Thủy Thánh Nhân phá diệt!

"Hừ!" Nguyên Thủy Thánh Nhân đê hừ một tiếng.

Hắn biết lần này hạ sơn sẽ có đại phiền toái, sẽ phá vỡ quy tắc.

Nhiên, không nghĩ tới phiền toái sẽ lớn như vậy.

Đều trách cái con Vân Tiêu kia!

Đáng chết, đang yên đang lành đột phá Chuẩn Thánh làm gì!

Không chết tử tế lại còn tự bạo!

Chương 572

Nguyên Thủy liếc mắt nhìn đệ tử Xiển Giáo một bên, thần sắc mãn thị hận thiết bất thành cương!

Nhất đối bỉ, đệ tử Xiển Giáo đều đặc yêu lạp ngập (rác rưởi)!

Đặc biệt là Nhiên Đăng Đạo Nhân, đều là đại năng lão bối phận rồi, lại không bằng một con nhóc!

Bất quá, hắn cũng không nói ra.

Loại chuyện này mọi người tự hiểu là tốt, nói ra liền mất ý tứ.

Tùy tức, hắn bắt đầu tu bổ không gian phá động. ...

Hồng Hoang Nhân giới.

Kỳ Sơn.

Thời gian bất đoạn lưu thệ.

Không gian phá động do Vân Tiêu tự bạo tạo ra trên thiên tế bất đoạn bị Nguyên Thủy Thánh Nhân tu bổ.

Bất đắc bất thừa nhận, hủy diệt dễ dàng, tu bổ thực tại quá khó khăn!

Tuy Thánh nhân tùy thủ liền có thể sáng tạo một giới, nhưng đó chỉ là những thế giới chất lượng nhỏ.

Như Hồng Hoang thế giới, muốn sáng tạo... cứ nhìn hậu quả của Bàn Cổ Đại Thần thì biết.

Cường như Bàn Cổ, tồn tại tiếp cận Đại Đạo, sáng tạo Hồng Hoang xong cũng phải lực kiệt thân vong, cuối cùng hóa thân thành Hồng Hoang vạn tộc sinh linh.

Do đó có thể thấy được Hồng Hoang cường đại cỡ nào.

Cố, muốn tu bổ nó, thời gian cùng tinh lực cần thiết tự nhiên không phải ít.

Cũng may có Bàn Cổ Phiên trì trù, Nguyên Thủy phát huy Thánh uy thập phân ổn định.

Rất nhanh, cái không gian phá động cự đại kia đã được tu phục hoàn tất.

Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng vi vi thở dài một hơi.

Xong việc, hắn sợ sau này lại xảy ra vấn đề, lại bố hạ vài cái trận pháp, lúc này mới thật sự yên tâm.

"Hừ!

Trở về!" Nguyên Thủy Thánh Nhân quay đầu nhìn đám đệ tử Xiển Giáo vẫn luôn chờ đợi bên cạnh, không khỏi đê hừ.

Hữu thủ vung lên, trực tiếp mang theo bọn hắn hóa thành lưu quang, hướng về Côn Luân Sơn bay đi! ...

Sau khi đệ tử Xiển Giáo rời đi.

Tây Kỳ thành dĩ nhiên không còn đối thủ, chỉ còn Dương Tiễn cùng Lôi Chấn Tử là hai đại tướng.

Bọn hắn biết sự tình cũng đã không sai biệt lắm, liền mỗi người mang theo đại quân Tây Kỳ, hộ ủng Bá Ấp Khảo hướng về Triều Ca đại quân công tới!

Có Dương Tiễn cùng Lôi Chấn Tử dẫn đội, trong đại quân Triều Ca ai người năng địch!

Hai người hoàn toàn không cần xuất lực quá nhiều liền đem quân doanh Triều Ca tại Kỳ Sơn đánh vỡ.

Văn Trọng Thái Sư thấy đại thế đã mất, không dám lưu lại, liền mang theo đại quân hướng về Triều Ca phương hướng thối lui!

Thân Công Báo kiến trạng cũng không còn dừng lại, suất tiên bay ra khỏi đại quân Triều Ca, hướng về thành Triều Ca bay đi.

Hắn vốn biết Triều Ca giữ không được.

Nếu không thì Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử sao có thể đi chi trì Tây Kỳ?

Tất cả là vì sau khi tiêu diệt Triều Ca, Bá Ấp Khảo có thể trở thành tân Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng từ cổ chí kim đều tuân theo chỉ lệnh của Sư tôn Lưu Nhĩ, Nhân Tộc Thánh Sư.

Cố, trong mắt hắn, Bá Ấp Khảo tiện là vị lai Nhân Hoàng.

Còn về Cơ Xương?

Tỉnh lại đi, Cơ Xương chính là người của Xiển Giáo nhất mạch.

Như hôm nay đệ tử Xiển Giáo đều chạy sạch, Cơ Xương cũng không lật lên được sóng gió lớn gì.

Bất quá, kịch vẫn phải tiếp tục diễn.

Chương 573

Trụ Vương còn chưa bại đâu!

Sân khấu phải chuyển về Triều Ca.

Đây cũng là nguyên nhân Thân Công Báo không tìm người trợ giúp Văn Trọng.

Nguyên Thủy dĩ nhiên phạm vào đại sai.

Tây Kỳ dĩ nhiên không còn đệ tử Xiển Giáo, chỉ có đệ tử Bồng Lai.

Vậy tự nhiên không cần lại giúp Triều Ca đối phó Tây Kỳ.

Nhưng trên đường trở về, Thân Công Báo ngạc nhiên phát hiện một đạo thân ảnh ngăn cản đường đi của hắn.

Người này, chính là Nguyên Thủy Thánh Nhân! ...

Hồng Hoang.

Ngoài thành Triều Ca.

Một đạo thân ảnh ngăn chặn đường đi của Thân Công Báo.

Chỉ thấy người này tướng mạo trung niên, trên thân tán phát uy nghiêm chi khí.

Chính là Nguyên Thủy Thánh Nhân khứ nhi phục phản.

Từ Côn Luân Sơn hắn tính ra Thân Công Báo sẽ xuất hiện tại nơi này, cho nên mới đến đây lan tiệt.

"Không biết Sư thúc vì sao lại ở chỗ này, lại có chuyện gì?" Thân Công Báo cưỡi Hắc Điểm Hổ, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện trước mắt, lại không có một điểm úy cụ chi sắc.

Trong mắt hắn, cho dù Nguyên Thủy Thánh Nhân muốn đối với hắn xuất thủ, hắn cũng không sợ.

Huống chi, hắn dám sao?

Trừ phi điên rồi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong lời của Thân Công Báo, không khỏi đại nộ.

"Hỗn trướng!

Cùng ta giả trang hồ đồ?

Nếu không phải ngươi dăm ba lần đi thỉnh đệ tử Tiệt Giáo xuất sơn, đệ tử Xiển Giáo ta sẽ có thảm cảnh như ngày hôm nay sao?

Thập Nhị Kim Tiên!

Giai vi thất khứ tu vi a!

Nhất thiết đều là bái ngươi sở tứ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Thân Công Báo nói, trên mặt đầy vẻ khí phẫn!

Vừa rồi trên đường trở về hắn càng nghĩ càng thấy vấn đề.

Càng nghĩ càng tức a!

Năm đó Thân Công Báo cùng Khương Tử Nha cùng nhau đi Côn Luân Sơn bái sư, kết quả bởi vì là Yêu tộc nên bị hắn nhìn không thuận mắt.

Thế nhưng Lưu Nhĩ lại xuất hiện đem Thân Công Báo mang đi.

Vị tằng tưởng như hôm nay người này lại thành tai họa của Xiển Giáo!

Chính là khả ác chí cực!

Thân Công Báo nghe vậy vi vi nhất tiếu, nhìn nộ hỏa của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đảo giác buồn cười.

Năm xưa cùng Khương Tử Nha đi bái sư, kết quả bị Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường.

Như hôm nay lại bất đồng vãng nhật!

Hắn dĩ nhiên thành đệ tử Bồng Lai Đảo, bái sư Lưu Nhĩ!

Như hôm nay tu vi càng đạt tới Chuẩn Thánh chi cảnh.

Hoàn toàn không cần phải e sợ Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Cố, hắn mở miệng nói: "Sư thúc thử ngôn sai rồi, bản kiếp nạn này, ngã chỉ là đóng vai trò liên tiếp mà thôi.

Thiên cơ vận tác như thế, nhược đệ tử Xiển Giáo cùng đệ tử Tiệt Giáo đều không xuất sơn, ta cũng không có biện pháp a." Nghe câu này, Nguyên Thủy Thánh Nhân khả vị tức đến nghiến răng nghiến lợi!

Đặc yêu đây là oai lý gì?

Hai giáo đệ tử đều trẻ tuổi hiếu thắng, bị ngươi nha khiêu khích, không xuất sơn đều khó a!

Chương 574

Nếu không phải Thân Công Báo, đệ tử của hắn đâu có thảm như vậy?

Đâu có mặt dày xuống núi?

Nhất thiết đều là do hắn làm!

"Ngô nãi Thánh Nhân!

Ngươi bất quá chỉ là một cái Chuẩn Thánh!

Dám ở trước mặt ta bàn thiên đạo?

Ta nhìn không thấu thiên cơ, ngược lại ngươi nhìn thấu?

Thật sự hoang đường!" Nói xong, sát ý tất lộ, thoại ngữ nhất chuyển: "Phản chính!

Ngươi phải chết!" Thân thượng Thánh nhân chi uy sậu nhiên phát ra, khủng bố vô cùng!

Nhìn một màn này, Thân Công Báo đốn thời sững sờ.

Không nghĩ tới đối phương thật sự phát điên.

Thật sự muốn giết hắn?

Không sợ Sư tôn hắn xuất thủ sao?

Bất quá, hắn cũng không có mảy may hoảng loạn.

Ngược lại hướng đối phương nói: "Khoan đã!

Ngã đánh cược một ván với Sư thúc như thế nào!" "Đánh cược?

Ngươi muốn cùng ta đánh cược?

Ngươi có tư cách cùng ta đánh cược sao?" Nguyên Thủy Thánh

Nhân cười lạnh nói.

Thoại ngữ gian, sát khí trên người càng thêm thịnh vài phần.

Thân Công Báo tuy nội tâm cũng có chút hoảng, nhưng bề ngoài vẫn thập phân lãnh tĩnh.

"Tuy nhiên ngài là Thánh nhân, nhưng lần này phá giới tư tự sáp thủ nhân gian, Đạo Tổ định nhiên sẽ trừng phạt.

Nhược ngài lại đem ta chém giết, vậy đến lúc đó Sư tôn ta nhất định không tha cho ngài.

Ngài cảm thấy, ngài có nắm chắc thừa thụ Sư tôn ta nộ hỏa?" Thân Công Báo ung dung nói, trên mặt không có một tia úy cụ.

Hắn cười Hắc Điểm Hổ, lão thần tại tại.

Nguyên Thủy Thánh Nhân văn ngôn song mâu nhất liễm.

Thân Công Báo nói không sai.

Lần này sáp thủ thế tục, còn làm cho Vân Tiêu tự bạo, định nhiên sẽ dẫn tới Thiên Đạo chú ý, sớm muộn đều phải thụ giới!

Phải biết rằng lần trước Nữ Oa Thánh Nhân sáp thủ Vu Yêu đại chiến còn bị giam cấm bế a.

Lần này hình phạt chắc chắn không nhẹ.

Nếu cộng thêm Lưu Nhĩ xuất thủ...

Cổ kế trừng phạt sẽ càng trọng!

Nguyên Thủy rất hiểu con khỉ kia.

Những năm gần đây nhìn thập phân ôn hòa, nhưng năm đó hắn chính là nhân vật náo ra vô số đại sự!

Án theo tính khí của hắn, nếu thật sự vô duyên vô cớ chém giết Thân Công Báo, giây tiếp theo hắn có thể thật sự xuất hiện tìm phiền

toái.

Như hôm nay đã có Thông Thiên gây phiền rồi, lại thêm Lưu Nhĩ thì thật sự không tốt.

Nghĩ đến đây, ngữ khí của hắn sảo vi hoãn hòa một chút: "Đánh cược cái gì?" Thân Công Báo vi vi nhất tiếu.

Chiêu bài Sư tôn quả nhiên có tác dụng.

Nguyên Thủy không đủ điên.

Nếu không hắn mặc kệ tất cả chém giết thì mình cũng không có chỗ trốn.

Hắn không do dự nói: "Đơn giản, ngã cược ngã có thể tiếp ngài một chiêu hay không.

Nhược ngã tiếp được, ngài để ngã rời đi.

Nhược tiếp không được, vậy hết cách rồi, ngã chết cũng không oán.

Chương 575

Ngài cảm thấy thế nào?" Thân Công Báo ngữ khí ung dung, mãn là khinh tùng.

Nguyên Thủy Thánh Nhân ngẩn người, rồi cười lạnh: "Cấp tự tin, ngươi cho rằng có thể dùng Chuẩn Thánh đối kháng Thánh nhân chi cảnh?

Thánh nhân chi hạ giai lâu kiến, ngươi không biết sao?

Theo ta thấy, ngươi tiện là tìm cái chết." Nguyên Thủy cảm thấy Thân Công Báo thực lực đề thăng quá nhanh nên sinh ra ảo giác.

Chuẩn Thánh dù lợi hại đến đâu cũng không phải Thánh nhân!

"Biệt quản ngã như thế nào, ngài dám hay không dám cược?" Thân Công Báo vẫn cười nói.

"Hảo!

Cùng ngươi cược một lần!" Nguyên Thủy một lời đáp ứng. ...

"Hảo!

Ngã dữ ngươi cược một lần!" Hồng Hoang vạn trượng cao không.

Nguyên Thủy Thánh Nhân đáp ứng đổ ước.

Rất đơn giản, chỉ cần đổ ước thành lập, vậy hắn cùng Thân Công Báo chi gian liền có nhân quả chi lực.

Như vậy, cho dù đánh chết Thân Công Báo, Lưu Nhĩ cũng sẽ không có lời nào để nói!

Dù sao Thân Công Báo là tự nguyện đối đổ, tại Thiên Đạo kiến chứng chi hạ.

Thập phân công bình!

Nguyên Thủy vi vi nhất tiếu, trong lòng đầy lãnh ý.

Lần này rốt cục có thể đem con báo này chém giết!

Cũng có thể để Khương Tử Nha càng thêm thuận lợi tiến hành nhiệm vụ!

Dù sao Hồng Hoang cũng đồn Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo đều có Phi Hùng chi khí.

Tuy Thân Công Báo không nùng úc bằng Khương Tử Nha, nhưng vẫn là một loại uy hiếp.

Hắn quyết định nhất định phải chém giết Thân Công Báo!

Thấy Nguyên Thủy đồng ý, Thân Công Báo thần sắc ngược lại ngưng trọng.

Thánh nhân nhất kích khả không đơn giản, không phải trò đùa, lỡ tay là tan xương nát thịt.

Sở dĩ đề xuất đối đổ cũng là có chút ý tứ tha diên thời gian.

Nhưng hiện tại đối phương đã đáp ứng, vậy thật sự phải ứng đổ cục rồi.

Cũng may, hắn có nắm chắc.

Thân Công Báo thu hồi Hắc Điểm Hổ, thân thể huyền phù lên cao không.

Giây tiếp theo, một bức đồ họa đốn thời xuất hiện tại đỉnh đầu hắn.

Càng có một cái rìu màu vàng (Kim Sắc Phủ Đầu) xuất hiện trong tay!

Dưới chân xuất hiện một đóa Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

Khí tức trên người sậu nhiên bạo trướng chí Chuẩn Thánh hậu kỳ chi cảnh!

Đốn thời gian, khí thế như hồng, chấn đãng vân tiêu, quang mang vạn trượng!

Thấy cảnh này, Nguyên Thủy đại kinh!

Hà Đồ Lạc Thư cùng Thập Nhị Phẩm Kim Liên thì không nói, nhưng cái rìu vàng trong tay Thân Công Báo lại tản mát ra Hủy Diệt Đại Đạo chi lực khủng bố.

Ngay cả hắn nhìn vào cũng thấy tâm kinh!

Là ai luyện chế bảo vật này?

Có uy năng như thế?

Phải biết Nguyên Thủy vốn thiện trường luyện khí.

Nhưng cái rìu này hắn hoàn toàn nhìn không thấu thủ pháp luyện chế.

Chứng minh người luyện chế binh khí này có tạo nghệ cao hơn hắn!

Hắn không khỏi đầy nghi hoặc.

Chương 576

Tam Thanh chi trung, hắn luyện khí tạo nghệ tối cao, Tam Giới dĩ nhiên tìm không ra người tinh thông luyện khí hơn hắn.

Vậy cây rìu này từ đâu ra?

"Thánh nhân đang đợi cái gì?

Đến a!

Để cho ta xem Thánh nhân chi uy!" Thân Công Báo tọa hạ Thập Nhị Phẩm Kim Liên, đầu đội Hà Đồ Lạc Thư, tay cầm Kim Sắc Phủ Đầu, toàn phó vũ trang khiêu khích.

Nguyên Thủy mâu tử sinh xuất dị sắc.

Chẳng lẽ Lưu Nhĩ đem Hà Đồ Lạc Thư cùng Thập Nhị Phẩm Kim Liên đều cho Thân Công Báo?

Rìu vàng kia cũng là Lưu Nhĩ luyện chế?

Chẳng lẽ thuật luyện khí của hắn đã siêu việt mình?

Bất quản kỳ liễu.

Phản chính đã có đổ ước, tiên xuất thủ rồi nói!

Thân thượng khí thế ngưng tụ, sau lưng Bàn Cổ Phiên sậu nhiên nhất chấn.

Chỉ thấy một thanh cự kiếm do Bàn Cổ Phiên trán phóng kim sắc pháp lực ngưng tụ thành xuất hiện tại thiên địa.

Mãnh nhiên oanh động, hướng về Thân Công Báo trực tiếp chém xuống!

Thân Công Báo song mâu nhất liễm, thân thượng trán phóng vô

thượng kim quang, Hà Đồ Lạc Thư hóa thành Âm Dương Đồ phi khoái toàn chuyển hộ trụ.

Sát na gian, kim sắc cự kiếm nện xuống!

Oanh!!!

Tiếng nổ lớn vang lên, ba động khủng bố tản ra bốn phía.

Thập Nhị Phẩm Kim Liên trán phóng kim quang tối tiên bị Bàn Cổ Phiên cự kiếm phách toái!

Kim Liên ảm đạm vô quang.

Tùy tức Hà Đồ Lạc Thư hình chiếu âm dương nhị khí cũng sậu nhiên băng toái.

Hai tầng hộ tráo thuấn tức bị phá, nhưng cự kiếm dư uy bất giảm, y cựu hướng Thân Công Báo chém xuống!

Nhiên, Thân Công Báo không có một tia úy cụ!

Khí huyết chi lực cùng nguyên thần chi lực mãnh nhiên bạo phát!

Kim Sắc Phủ Đầu trong tay phát ra thanh thế khủng bố!

Hắn ngưng tụ tất cả pháp lực, huy vũ rìu vàng hướng về phía trên bổ tới!

Đây mới là chiêu số thật sự của hắn!

Huy xuất nhất phủ, kim sắc phủ đầu tản phát hủy diệt chi lực, không gian xung quanh vặn vẹo.

Mục quang hắn vô úy, tâm trung liễu nhiên!

Thành bại tại thử nhất cử! ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Thông Thiên Thánh Nhân cùng Hạo Thiên Ngọc Đế xuất hiện tại thượng không hòn đảo.

Bọn hắn nhìn trận pháp bao quanh đảo mà ám ám tâm kinh.

Tuy không nhìn ra là trận pháp gì nhưng Hạo Thiên cảm thấy nếu ngạnh sấm nhất định sẽ tang mệnh.

Thông Thiên thì càng kinh ngạc hơn, hắn vốn thiện trường trận pháp, nhưng nhìn trận pháp này mới biết mình đã bị Đại sư huynh bỏ xa.

Lúc này, Tiên đồng Thanh Tĩnh xuất hiện tiếp đón: "Hạo Thiên sư thúc, Thông Thiên sư thúc, lão gia hữu thỉnh." Hai người theo Thanh Tĩnh đi vào Công Đức Thánh Điện.

Thông Thiên không do dự xông vào hô lớn: "Sư huynh!

Mau chủ trì công đạo a!

Tên Nguyên Thủy vô sỉ kia thực tại quá phận rồi!

Mau trừng phạt hắn!" Vừa dứt lời, hắn sững sờ khi thấy đại điện thập phần náo nhiệt.

Đạo đài phía trên có Nữ Oa yên nhiên nhất tiếu chào hắn.

Chương 577

Phía dưới có Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng, Phục Hy, Thiếu Hạo... cùng đông đảo đệ tử Bồng Lai đồng thanh hành lễ: "Ngô đẳng bái kiến sư thúc!" Thông Thiên lão kiểm đỏ lên, lập tức bản mặt giả trang uy nghiêm.

Hạo Thiên cũng đi vào, chào hỏi Lưu Nhĩ cùng Nữ Oa.

Lưu Nhĩ gật đầu ra hiệu hai người nhập tọa.

Lúc này, họ mới kinh dị phát hiện Vạn Tộc Kính (Linh Kính) huyền phù giữa không trung đang phát hình ảnh Thân Công Báo cùng Nguyên Thủy đánh cược.

Thông Thiên sậu nhiên hiểu ra Đại sư huynh cùng mọi người vẫn luôn quan sát Nhân giới.

Vậy chuyện Vân Tiêu thân tử họ cũng thấy?

Nhưng lại không làm gì?

Thông Thiên trong lòng không khỏi có chút nộ khí.

Lưu Nhĩ nhìn ra sắc mặt Thông Thiên, mở miệng trước: "Thông Thiên, ta tưởng ngươi sẽ nhịn không được xuất thủ chứ.

Không ngờ lần này ngươi lại nhẫn được, là một loại tiến bộ a!" Hạo Thiên cười nói: "Là ta lạp trụ sư huynh, nếu không ngài ấy thật sự xuất thủ rồi.

Nguyên Thủy xác thực khả hận, hại chết Vân Tiêu sư điệt." Rồi Hạo Thiên nhìn vào kính hỏi: "Nguyên Thủy đang muốn đối phó Thân Công Báo?

Hắn điên rồi sao?

Thân Công Báo là đệ tử của Đại sư huynh a!" Thông Thiên cũng nhìn chăm chú.

Hắn thấy lạ là các đệ tử Bồng Lai không ai có vẻ lo lắng hay tức giận.

Hạo Thiên hỏi Lưu Nhĩ, Lưu Nhĩ chỉ cười bảo cứ xem tiếp sẽ rõ.

Hạo Thiên nhìn thấy Thân Công Báo tế ra bảo vật liền hiểu ra.

Rìu vàng là do Lưu Nhĩ tế luyện, thảo nào mọi người đều bình tĩnh.

Trong kính, Nguyên Thủy oanh kích, Thân Công Báo dùng Hà Đồ Lạc Thư và Kim Liên đỡ, rồi dùng Rìu Vàng phản công.

Hạo Thiên thót tim khi thấy phòng ngự bị phá, nhưng Thân Công Báo vẫn dũng mãnh vung rìu.

"Việc này đã thỏa.

Thông Thiên sư đệ, ngươi đi trước tìm Nguyên Thủy tính sổ đi.

Ta sẽ theo sau." Lưu Nhĩ đột nhiên nói.

Thông Thiên đại hỉ: "Được!

Ta đi Côn Luân Sơn chặn đường hắn!

Ta đánh tới tận cửa!" Nói xong liền biến mất.

Hạo Thiên khó hiểu hỏi: "Đại sư huynh khi nào xuất thủ?" Lưu Nhĩ cười nhạt: "Sắp rồi.

Đợi ba người còn lại cũng xuất thủ đã.

Nguyên Thủy đối với Thân Công Báo xuất thủ, ta cũng không cần lưu thủ nữa." Nữ Oa nghe vậy giật mình.

Ba người còn lại?

Chẳng lẽ Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh (Tiếp Dẫn, Chuẩn

Đề) cũng sẽ nhúng tay?

Như vậy Lưu Nhĩ phải đối đầu với bốn vị Thánh nhân?

Lưu Nhĩ nhìn Nữ Oa cười: "Sợ rồi sao?" Nữ Oa cười đáp: "Không có, có gì đáng sợ.

Ta tin Đại sư huynh sẽ thắng." ...

Hồng Hoang đại địa.

Vạn trượng cao không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đen sì nhìn Thân Công Báo.

Trong công kích toàn lực của hắn, đối phương không những hào phát vô tổn mà còn đang mỉm cười!

Dùng Chuẩn Thánh chi cảnh đỡ được một đòn của Thánh nhân!

Việc này nếu truyền ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn mặt mũi nào?

Càng nghĩ càng tức, Thánh uy bạo phát muốn trấn áp Thân Công Báo.

Nhưng Thân Công Báo cầm rìu vàng, một cỗ uy nghiêm vô dữ luân bỉ tỏa ra triệt tiêu uy áp của hắn.

Chương 578

Nguyên Thủy nheo mắt, rốt cuộc nhận ra khí tức quen thuộc từ cây rìu.

Khai Thiên Phủ!

Khai Thiên Nhất Thức!

Chỉ có Huyền Môn Đại sư huynh Lưu Nhĩ mới hiểu chiêu này!

Hóa ra Lưu Nhĩ đã đem một chiêu Khai Thiên phong ấn vào trong rìu!

Nguyên Thủy củ kết, có nên giết Thân Công Báo không?

Đối phương đã đỡ được một chiêu, theo lý là thắng cược.

Nếu nuốt lời thì mất mặt, mà tiếp tục đánh chưa chắc đã phá được cái rìu kia.

Đúng lúc này, hắn cảm ứng được Thông Thiên đang lao tới Côn Luân Sơn với sát khí đằng đằng.

Nguyên Thủy tâm trung nhất ngoan, quyết định không giết Thân Công Báo nữa mà lập tức quay về Côn Luân Sơn đối phó Thông Thiên.

Hắn truyền âm cho các đồng minh đã chuẩn bị trước. ...

Côn Luân Sơn.

Thông Thiên Thánh Nhân đến trước.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tùy tức xuất hiện.

Sau đó, Lão Tử Thánh Nhân cùng Tây Phương Nhị Thánh (Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề) cũng hiện thân.

Phong Thần, vốn chỉ là trò chơi vô liêu của Thánh nhân, nay đã thành cuộc chiến thực sự.

Thấy Nguyên Thủy cùng Lão Tử câu kết với hai kẻ vô sỉ phương Tây để trấn áp mình, Thông Thiên nộ hỏa trung thiêu!

Hắn không nói hai lời, tùy thủ phóng ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Tứ Kiếm cùng Tru Tiên Trận Đồ tạo thành đệ nhất sát trận, phi tứ thánh bất khả phá!

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết rõ điều này nên mới mời Tây Phương Nhị Thánh đến để phá trận.

Bốn vị Thánh nhân vây lấy Thông Thiên!

Lúc này, một đạo thân ảnh tốc biến xuất hiện!

Chính là Lưu Nhĩ.

Hắn vốn không can dự Phong Thần, nhưng thấy Nguyên Thủy và Lão Tử câu kết người ngoài (Tây Phương Giáo) để ức hiếp huynh đệ ruột thịt là Thông Thiên, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đây chính là thời điểm Lưu Nhĩ xuất thủ thống trị đại cục.

Trên đỉnh Côn Luân, Thông Thiên Thánh Nhân bày ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Hắn phẫn nộ vô cùng vì sự phản bội của Đại huynh và Nhị huynh.

Bốn vị Thánh nhân Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đứng ở bốn phương vị Đông Tây Nam Bắc, chuẩn bị phá trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vào trận, đối mặt với Tru Tiên Kiếm ở phương Đông.

Hắn tế ra Bàn Cổ Phiên, hỗn loạn kiếm khí hướng về Tru Tiên Kiếm áp chế.

Cảm nhận được động tác của Nguyên Thủy, Thông Thiên Thánh Nhân hữu thủ vung lên!

Đốn thời gian, Tru Tiên Kiếm Trận bạo phát uy năng khủng bố, phóng thích vô số kiếm khí hung mãnh hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Hồng Hoang!

Trên đỉnh Côn Luân Sơn.

Đối mặt với Nguyên Thủy Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân hữu thủ vung lên, trong nháy mắt cả Tru Tiên Kiếm Trận chấn động!

Từng đạo kiếm khí chợt sinh ra, không ngừng oanh kích vào những luồng kiếm khí phát ra từ Bàn Cổ Phiên!

Trong chốc lát, hai cỗ uy năng khủng bố không ngừng bạo phát bên trong Tru Tiên Kiếm Trận!

Động đãng bất an!

Nhưng bất hạnh thay, mặc dù Tru Tiên Kiếm trong trận là một trong bốn thanh kiếm cường đại nhất, nhưng Bàn Cổ Phiên là vật gì?

Đó là vật do Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ đại thần năm xưa phân làm ba mà hóa thành!

Đó là Khai Thiên thánh vật!

Chương 579

Không chỉ là một trong những công kích cường đại nhất thế gian, mà còn uẩn hàm Khai Thiên công đức cường đại trong đó!

Khi không có ba thanh kiếm còn lại trợ giúp, Tru Tiên Kiếm Trận tự nhiên không cách nào đối kháng nổi.

Chỉ một lát sau, Tru Tiên Kiếm đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh bại!

Cuối cùng trực tiếp bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đi.

Lão Tử là người dễ dàng nhất, bởi vì Hãm Tiên Kiếm trong bốn thanh kiếm của Tru Tiên Trận là thanh kiếm khó phát huy sức mạnh nhất.

Cho nên nó bị Lão Tử Thánh Nhân công phá thoải mái nhất.

Chỉ thấy Lão Tử Thánh Nhân đứng trước Hãm Tiên Kiếm, trực tiếp tế ra Thái Cực Đồ!

Biến thành một tòa Kim Kiều, cố định lại Hãm Tiên Kiếm đang muốn phóng thích kiếm lực!

Cuối cùng nhẹ nhàng thu lấy Hãm Tiên Kiếm.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân thì tế ra Thập Nhị Phẩm Kim Liên, ngăn cản mọi kiếm khí trước Lục Tiên Kiếm!

Cuối cùng đọc ra thánh nhân chú ngữ, dùng hiệu suất cao nhất thu lấy Lục Tiên Kiếm.

Chuẩn Đề Thánh Nhân lại là người bất đắc dĩ nhất!

Thất Bảo Diệu Thụ trong tay xác thực là một kiện chí bảo, nhưng đối mặt với thanh Diệt Tiên Kiếm kia, hắn luôn cảm thấy vô năng vi

lực.

Cuối cùng, dưới sự trợ giúp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn mới rốt cuộc thoát khỏi kiếm khí của Diệt Tiên Kiếm!

Đem nó bắt lấy!

Nhưng thần sắc Chuẩn Đề cũng không mấy tốt đẹp, tâm tình cũng vậy.

Rốt cuộc so sánh như thế, chẳng phải thực lực của hắn là kém cỏi nhất trong bốn vị thánh nhân sao?

Chẳng phải không bằng mấy vị thánh nhân kia?

Còn phải nhờ thánh nhân khác hỗ trợ!

Tự nhiên cảm thấy thập phần nghẹn khuất!

Đến tận đây!

Đệ nhất sát trận thế gian, Tru Tiên Kiếm Trận rốt cục bị phá!

Trong nháy mắt, sắc mặt Thông Thiên Thánh Nhân còn khó coi hơn cả Chuẩn Đề!

Trực tiếp trở nên xanh mét!

Tĩnh lặng đứng trên đỉnh Côn Luân Sơn, nhìn bốn vị thánh nhân vừa phá vỡ kiếm trận.

Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là đệ nhất sát trận thế gian, không phải hư cấu, cũng không phải hữu danh vô thực!

Phải biết rằng, năm đó La Hầu Ma Tổ bằng vào nó, giết đến máu chảy thành sông!

Giết đến phương Tây thiên băng địa liệt, đến nay đều chưa hồi phục nguyên khí!

Nhưng ở trước mặt bốn vị thánh nhân, uy danh Tru Tiên Kiếm

Trận cùng bốn thanh kiếm đã bị Tứ Thánh trấn áp.

Đệ nhất sát trận thế gian Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ có thể vô tình bị đánh vỡ!

Bị bốn vị thánh nhân Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đánh vỡ!

Nhưng Nguyên Thủy dường như không chú ý tới, Tru Tiên Kiếm Trận Đồ vẫn y nguyên lưu lại trong tay Thông Thiên Thánh Nhân. ...

Hồng Hoang, trên không Côn Luân Sơn.

Lúc này, Tru Tiên Kiếm Trận đã phá!

Mặc dù Tiếp Dẫn Đạo Nhân cùng Chuẩn Đề đều khát vọng đoạt được Hãm Tiên Kiếm và Diệt Tiên Kiếm, nhưng khát vọng cũng chỉ là khát vọng, lúc này quan trọng nhất là giải quyết Thông Thiên Thánh Nhân trước!

Vì thế, cuối cùng, bọn họ đem Hãm Tiên Kiếm và Diệt Tiên Kiếm đều giao cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, mất đi Tru Tiên Tứ Kiếm, sắc mặt Thông Thiên Thánh Nhân biến thành màu đen.

Tuy rằng còn có trận đồ, nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm đã bị Nguyên Thủy Thánh Nhân đoạt đi, áp chế lại, hoàn toàn không có biện pháp triệu hồi về.

Lúc này, trước mặt Nguyên Thủy Thánh Nhân đang lơ lửng Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Diệt Tiên Kiếm.

Nhìn Thông Thiên Thánh Nhân ở phía xa, trên mặt hắn không khỏi lộ ra nụ cười tự hào.

Bởi vì chịu Lưu Nhĩ áp chế, nội tâm hắn luôn cảm giác như có một tảng đá lớn đè nặng.

Chương 580

Đi đâu cũng bị chế tài!

Lần này, Nguyên Thủy rốt cục có cơ hội phát tiết, tựa hồ trải qua nhiều năm nỗ lực, đã lấy được một chút đột phá!

Chỉ cần giải quyết xong Thông Thiên, bốn người lại dùng Tru Tiên Kiếm Trận đối phó Lưu Nhĩ!

Vậy quyền lên tiếng tại Hồng Hoang tất định sẽ rơi vào tay hắn! "Thông Thiên tam đệ!

Thấy không, Tru Tiên Kiếm Trận đã rách nát, có thủ đoạn gì cứ việc sử xuất ra đi!

Ha ha." Nguyên Thủy Thánh Nhân nói xong, không khỏi mở miệng cười to!

Đối mặt với nụ cười tự đắc của Nguyên Thủy Thánh Nhân, sắc mặt Thông Thiên Thánh Nhân vẫn đen kịt!

Hắn không ngờ Nguyên Thủy dưới sự trợ giúp của ba người kia lại phá giải Tru Tiên Kiếm Trận nhanh như vậy!

Không ngờ Nguyên Thủy Thánh Nhân lại có thể đánh vỡ Tru Tiên Kiếm Trận do hắn bố hạ!

Thông Thiên Thánh Nhân lúc này rất muốn lấy lại bốn thanh kiếm!

Nhưng không biết nên lấy thế nào!

Đơn thuần dựa vào thực lực, một người làm sao đối phó bốn vị thánh nhân?

Hắn đang do dự.

Đang rối rắm!

Nghĩ thầm, Đại sư huynh của hắn vì sao còn không xuất hiện?

Đúng vào lúc này!

Chỉ thấy sau một đạo tử quang lấp lóe, Lưu Nhĩ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt chúng thánh nhân!

Khiến cho đồng tử của chúng thánh nhân nhao nhao co rụt lại!

Bọn họ biết, Lưu Nhĩ mới là nan đề lớn nhất!

Lại nói về Lưu Nhĩ.

Từ lúc Phong Thần bắt đầu, hắn vẫn luôn quan chú cuộc chiến giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo!

Do mệnh lệnh của hắn, đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo không ủng hộ bất kỳ bên nào, cho nên không chân chính tham gia Phong Thần chi chiến!

Chỉ ở trong đó làm phối hợp.

Điều này dẫn đến kịch liệt chiến đấu giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Hắn cũng biết, Thông Thiên Thánh Nhân vẫn luôn quá tin tưởng Lão Tử Thánh Nhân và Nguyên Thủy!

Hơn nữa, Thông Thiên sau khi cầm Tru Tiên Tứ Kiếm thì quá tự đại, cảm thấy thật sự có thể lấy một địch bốn!

Nếu không phải vì sự tồn tại của Lưu Nhĩ!

Nếu không phải thực lực của Lưu Nhĩ tạo thành một loại uy hiếp vô hình bảo hộ Thông Thiên Thánh Nhân, hắn khả năng còn tự đại hơn hiện tại, càng thêm tin tưởng mù quáng vào thực lực bản thân!

Hiện tại, Thông Thiên Thánh Nhân có thể coi đây là một bài học. ...

Xiển Giáo môn hạ có hàng ngàn hàng vạn môn đồ.

Mặc dù có rất nhiều người, nhưng đại đa số trên Phong Thần

Bảng đều là nội môn đệ tử.

Còn lại, có thần tiên tản mạn, cũng có môn đồ chịu sự giáo dục của Nguyên Thủy.

Trong đó trứ danh nhất là Thập Nhị Kim Tiên.

Còn có vị đại năng lão bài Nam Cực Tiên Ông!

Có hứa hẹn với những nội môn đệ tử khác.

E rằng sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không dễ nhìn.

Khương Tử Nha chỉ thủ hộ Phong Thần Bảng, chờ đợi thần linh chân chính lên bảng.

Tại thời điểm này, hắn chỉ yên lặng quan chú thế cục phát triển.

Tỷ thí giữa các thánh nhân không thể tùy ý xen vào, nhân thử Khương Tử Nha lựa chọn giữ mình. 365 danh thần tiên sắp gom đủ Phong Thần Bảng, Khương Tử Nha thu lại danh sách chúng thần, chờ đợi Lưu Nhĩ chỉ thị.

Chương 581

Thông Thiên buông xuống Tru Tiên Kiếm Trận, kết quả bị Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hợp kích đánh vỡ.

Nguyên Thủy tuy rằng thu được Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng có chút làm người ta ủ rũ là không lấy được Tru Tiên Kiếm Trận Đồ!

Đó mới là trung khu chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận!

Tại thời điểm Tru Tiên Kiếm Trận do Thông Thiên bố hạ hình thành, Lưu Nhĩ xuất hiện giữa các thánh nhân.

Chỉ thấy hắn một thân hắc sắc trường bào và biểu tình bình tĩnh.

Khí tức tán phát trên người tuy rằng nhìn như bình thường, nhưng không ai dám xem thường. "Bái kiến Đại sư huynh!" Vô luận Nguyên Thủy Thánh Nhân, Lão Tử Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân hay Tiếp Dẫn Thánh Nhân, ngay cả Thông Thiên Thánh Nhân vừa chiến bại, đều nhao nhao hướng Lưu Nhĩ chắp tay chào hỏi.

Khác biệt là, trên mặt Thông Thiên Thánh Nhân tràn đầy kính ý cùng hỉ sắc.

Còn Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì đầy mặt cảnh giác!

Không biết Lưu Nhĩ lúc này xuất hiện muốn làm gì?

Nhưng rõ ràng, kẻ đến không thiện!

Nhưng bọn hắn không dám ra tay trước.

Trong lòng bọn họ, nếu có thể giao hảo với Lưu Nhĩ thì cứ giao hảo đi.

Dù sao mọi người đối với thực lực của hắn hoàn toàn không biết

gì cả!

Năm đó đã có thể nghiền ép, như hôm nay nhiều năm trôi qua, ai biết thực lực đối phương tăng lên tới trình độ nào a!

Chỉ thấy, đối mặt với năm vị thánh nhân hành lễ, Lưu Nhĩ chỉ khẽ "Ân" một câu.

Lập tức không nói một lời, thần sắc y nguyên bình tĩnh, đôi mắt bình đạm nhìn năm vị thánh nhân.

Thân thể huyền phù trong hư vô.

Thông Thiên là người bị hại nhiều nhất, Lưu Nhĩ là Đại sư huynh của tất cả thánh nhân.

Thông Thiên muốn Lưu Nhĩ tuyên dương chính nghĩa, cũng thu hồi lại bốn thanh kiếm của Tru Tiên Kiếm Trận.

Liền đối với Lưu Nhĩ hành lễ nói: "Đại sư huynh!

Sư đệ có lời muốn nói!

Nguyên Thủy Thánh Nhân phá hư quy củ, thiện tự đối với Tiệt Giáo đệ tử ra tay!

Hại đệ tử của ta là Nguyên Tiêu đã thành Chuẩn Thánh, vốn dĩ có thể không nằm trong kiếp nạn, lại phải tự bạo!

Hết thảy đều do Nguyên Thủy vô sỉ gây ra!

Hắn còn vô sỉ ra tay với Thân Công Báo sư điệt!

Thánh nhân không được can thiệp việc thế tục, đây là quy củ do Đạo Tổ lập hạ!

Thỉnh Đại sư huynh trừng phạt!" Lưu Nhĩ nghe vậy thở dài một hơi, ánh mắt chuyển hướng Nguyên Thủy Thánh Nhân, nói với hắn: "Nguyên Thủy sư đệ?" ...

Hồng Hoang, trên không Côn Luân Sơn.

Lúc này nơi đây đang dạng lấy khí tức vô thượng khủng bố.

Nếu có đại năng đi ngang qua, định nhiên sẽ kinh ngạc phát hiện, nơi này có năm vị thánh nhân huyền phù.

Trong đó, Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều đứng một bên.

Thông Thiên Thánh Nhân độc tự huyền phù đối diện bốn người.

Người ở trung ương, không phải Lưu Nhĩ thì còn ai?

Lúc này, sau khi nghe Thông Thiên Thánh Nhân cáo trạng Nguyên Thủy Thánh Nhân, đôi mắt Lưu Nhĩ y nguyên phiếm lãnh đạm quang mang.

Nhìn về phía Nguyên Thủy Thánh Nhân, trong miệng khẽ nói: "Nguyên Thủy sư đệ, ngươi có lời gì muốn nói không?" Lời này ngữ khí tuy rằng cực kỳ bình đạm, nhưng lại nghe đến mức Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều kinh hãi!

Lại làm cho Thông Thiên Thánh Nhân lập tức đại hỉ!

Dựa vào sự hiểu biết những năm này đối với Lưu Nhĩ, càng biểu hiện bình đạm, trong lòng chỉ bất định có bao nhiêu tức giận đây!

Như hôm nay bàn bạc với Nguyên Thủy Thánh Nhân, không chừng là đang muốn trừng phạt hắn!

Lại nói Nguyên Thủy, lúc này trong lòng tràn đầy bi phẫn!

Có thể nói, vào thời điểm Lưu Nhĩ chưa xuất hiện, Nguyên Thủy kiêu ngạo biết bao!

Phải biết!

Chương 582

Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên được xưng là đệ nhất sát lục đại trận thế gian, lại bị Nguyên Thủy Thánh Nhân đánh vỡ.

Tru Tiên Tứ Kiếm chẳng phải sẽ thuộc về Nguyên Thủy hắn sao?

Nhưng không ngờ a!

Lúc này Lưu Nhĩ lại xuất hiện!

Đang tính toán giải quyết xong Thông Thiên, lại dùng Tru Tiên Tứ Kiếm đối phó Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ chỉ có một thánh nhân, theo hắn thấy, định nhiên không cách nào giải quyết Tru Tiên Kiếm Trận!

Nhưng lúc này Lưu Nhĩ xuất hiện!

Phải làm sao bây giờ? "Đại sư huynh!

Đừng nghe Thông Thiên hồ ngôn loạn ngữ!

Thông Thiên sư đệ không có kỷ luật, ta đang thay Lão sư giáo đạo hắn, để hắn nhớ kỹ, xảy ra vấn đề.

Ta cũng không có nhúng tay vào việc thế tục!

Đều là hắn nói bậy!" Nguyên Thủy Thánh Nhân già mồm!

Hắn hết cách rồi.

Cho dù đối mặt với Lưu Nhĩ thần bí, cũng sẽ không thừa nhận sai lầm của mình!

Phải cắn định là không làm sai!

Chẳng lẽ đối phương muốn cường ngạnh?

Hắn cũng không sợ!

Nghe những lời của Nguyên Thủy Thánh Nhân, Lưu Nhĩ bất đắc dĩ.

Đây là vận mệnh của Nguyên Thủy sao?

Chết sống không thừa nhận sai lầm của mình?

Quả nhiên vô sỉ, thảo nào có thể cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cấu kết! ... "Ngươi muốn tiếp tục giảo biện?" Lưu Nhĩ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, mở miệng nói.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biến lạnh.

Nhưng có ba vị thánh nhân khác chung quanh ủng hộ, lo lắng cũng không khỏi vơi đi một ít.

Chỉ thấy Nguyên Thủy dùng thanh âm lãnh khốc nhắc nhở: "Ngài nhất định phải cùng bốn người chúng ta cạnh tranh sao?" Lưu Nhĩ ngẩng đầu nhìn bầu trời, lãnh mạc nói: "Đừng nói nhảm, muốn động thủ thì tới đi." Nguyên Thủy Thánh Nhân nghe vậy, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, như bị gió hàn tập kích.

Nhưng ngại mặt mũi, hắn kiên định cách làm của mình.

Chỉ thấy Tru Tiên Kiếm Trận phân thành bốn thanh kiếm trước mặt mỗi người, sau đó hắn mở miệng gọi Tam Thanh đứng đầu là Lão Tử Thánh Nhân, suất tiên hướng về phía Lưu Nhĩ tiến công.

Chuẩn Đề Thánh Nhân cười, tay phải cũng cầm Diệt Tiên Kiếm, đem Thất Bảo Diệu Thụ lưu lại tay trái, sau đó tùy thân theo sát phía sau Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Lão Tử Thánh Nhân thở dài một hơi, lấy ra Thái Cực Đồ, biến thành một tòa Kim Kiều, huyền phù trên đầu!

Tay trái nắm Lục Tiên Kiếm, tay phải nắm Biển Quải trượng,

cũng hướng về phía Lưu Nhĩ tập kích!

Sau đó, Tiếp Dẫn với khuôn mặt gầy gò vàng vọt tràn đầy vẻ khổ sở, cũng tế ra Thập Nhị Phẩm Kim Liên bảo hộ bốn người, rồi đọc chú ngữ phương Tây, hóa thành từng đạo phù văn, thiểm diệu phật quang công kích Lưu Nhĩ!

Đến tận đây, bốn vị thánh nhân cũng dùng hành động biểu rõ thái độ.

Muốn cùng Lưu Nhĩ tử chiến!

Chỉ thấy Lưu Nhĩ thấy thế không nói nhiều lời, chỉ yên lặng lấy ra Hỗn Độn Chung, tế ra huyền phù trên đỉnh đầu.

Hỗn Độn Chung vốn là Khai Thiên thánh vật, nãi là Hồng Hoang đệ nhất phòng ngự thánh vật.

Năm đó sau khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, bị Lưu Nhĩ đoạt được.

Hôm nay lại dùng để chống lại Tứ Thánh, có thể nói là thú vị đến cực điểm.

Nếu Đông Hoàng Thái Nhất biết được lúc này, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Đương nhiên, Hỗn Độn Chung ở trong tay Đông Hoàng Thái Nhất không cách nào phát huy toàn bộ uy năng.

Dù sao Đông Hoàng Thái Nhất tài cao bao nhiêu?

Chương 583

Cũng không đến Chuẩn Thánh chi cảnh!

Còn Lưu Nhĩ thì sao?

Sớm đã thành Thánh, tu vi hôm nay càng không ai biết được!

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung sau khi tế ra, đạo đạo Hỗn Độn chi lực bị Lưu Nhĩ khống chế đẩy ra, bảo hộ quanh thân.

Ngăn cản tất cả tập kích của bốn người! ...

Hỗn Độn Chung là Khai Thiên thánh vật.

Huyền phù đỉnh đầu, có thể đứng ở thế bất bại, có thể công kích và phòng ngự, uy năng khủng bố.

Đương nhiên, còn phải xem thực lực người thao khống.

Nếu không phải năm đó pháp lực Đông Hoàng Thái Nhất không quá cao, thì Yêu Tộc khẳng định sẽ đánh bại Vu Tộc, trở thành nhân vật chính của thế giới.

Nhưng Lưu Nhĩ đã thành Thánh không cần lo lắng vấn đề này.

Lưu Nhĩ từ không gian quảng khoát và hỗn loạn tu luyện vô hạn năm pháp lực.

Chỉ cần không có tổn thất lớn, Lưu Nhĩ không cần lo lắng, càng không cần nói đến sự hỗ trợ từ hệ thống Nhất Kiện Phân Giải.

Lúc này, bốn vị thánh nhân cầm Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Tru Tiên Tứ Kiếm cùng các chí bảo phát ra uy năng khủng bố, nhưng dưới quang tráo phòng ngự của Hỗn Độn Chung, Lưu Nhĩ vẫn không chút tổn hại trước sự vây công của Tứ Thánh.

Nhưng, bị ẩu đả cũng không phải phong cách của Lưu Nhĩ.

Tại lúc Thông Thiên Thánh Nhân còn đang rối rắm việc xuất thủ công kích Tứ Thánh liệu có chọc Lưu Nhĩ tức giận hay không, Lưu Nhĩ cũng không giống thường ngày tế ra cái búa.

Một thanh trường kiếm màu xám trắng dị thường tế xuất, phù tại trước mặt Lưu Nhĩ.

Đây là bảo vật hắn tự luyện chế.

Tài chất nãi là lúc nhàn rỗi thu thập trong hỗn độn.

Hơn nữa, thanh trường kiếm này nhìn qua thập phần bình thường, bởi vì nó chưa được luyện chế hoàn thành.

Sở dĩ dùng kiếm, không có nguyên nhân gì khác, chỉ vì Lưu Nhĩ thích mà thôi.

Hắn đã lĩnh ngộ Khai Thiên Thức, biết rõ trong đó không phải cứ dựa vào búa mới có thể bạo phát ra uy lực.

Kiếm cũng có thể.

Về phần Bàn Cổ đại thần vì sao dùng búa, Lưu Nhĩ cảm thấy đối phương chắc là thích búa đi...

Có vài nguyên nhân yêu cầu phác thực vô hoa.

Chỉ thấy sau khi tế ra thanh trường kiếm, Lưu Nhĩ lóe lên, thoát khỏi vòng vây của Thánh Đồ.

Tay phải nắm thanh bảo kiếm, tay trái kéo động Hỗn Độn Chung!

Một giây sau, hắn làm ra một màn khiến bốn vị thánh nhân kinh dị.

Chỉ thấy hắn cầm trường kiếm, hướng về phía Hỗn Độn Chung mãnh liệt gõ vào. "Đông!" Sát na gian!

Sóng âm mắt thường có thể thấy được từ trung gian Hỗn Độn Chung dạng ra!

Hỗn Độn Chung đồng thời có công năng tiến công và phòng ngự.

Cùng với Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ giống nhau, đều là thánh vật do Khai Thiên Phủ hóa thành!

Thứ hai, nó có thể phát ra thanh âm công kích, có công dụng thần kỳ.

Lưu Nhĩ lúc đầu sử dụng đặc tính hộ thể đặt trên đỉnh đầu, giúp đứng ở thế bất bại.

Hiện tại, Lưu Nhĩ sử dụng phương thức công kích bằng sóng âm.

Bốn đòn công kích vừa rồi của Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hoàn toàn bị Lưu Nhĩ dùng Hỗn Độn Chung cản lại.

Sắc mặt bọn họ lập tức trở nên tồi tệ, đặc biệt là Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề, không có Khai Thiên thánh vật, hoàn toàn không cách nào đột phá phòng thủ của Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ đấu tranh với người khác thủy chung chí cao vô thượng.

Cho dù sử dụng phòng ngự, cũng chỉ dùng trận pháp.

Lần này, Lưu Nhĩ rốt cục ở trước mặt tất cả thánh nhân chọn dùng phương pháp phòng ngự, lại làm mới tam quan của bọn hắn, bảo vật còn có thể dùng như vậy sao?

Cũng làm cho thánh nhân minh bạch, Lưu Nhĩ không chỉ công kích bá đạo, phòng ngự cũng vô địch.

Chương 584

Nếu là bình thường, Lưu Nhĩ vẫn còn tâm tư chơi đùa với thánh nhân.

Nhưng sau khi thấy Nguyên Thủy Thánh Nhân cùng Lão Tử Thánh Nhân câu kết với Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, tâm tình Lưu Nhĩ lập tức thay đổi.

Đối với Nguyên Thủy Thánh Nhân loại thái độ lãnh mạc này càng ngày càng mạnh.

Bởi vì tâm tình Lưu Nhĩ cùng Thông Thiên Thánh Nhân vô hạn tiếp cận.

Có thể nhẫn thụ nội đấu, nhưng câu kết với người ngoài đánh bại Thông Thiên, làm cho Lưu Nhĩ hoàn toàn nhìn không được!

Nguyên Thủy Thánh Nhân làm ra những việc này, thực sự làm cho người ta cảm thấy bất sỉ!

Tiếng Hỗn Độn Chung nổ vang.

Bốn vị thánh nhân lập tức bị thanh âm chấn đến nguyên thần động đãng!

Tru Tiên Tứ Kiếm chấn động xuất ra uy lực khủng bố, tranh đoạt sự khống chế của bốn vị thánh nhân, tề tề bay về phía xung quanh Lưu Nhĩ, vang lên thanh âm ong ong, tựa hồ đang đầu hàng.

Bảo vật có linh, huống chi là Tru Tiên Tứ Kiếm!

Tại lúc Lưu Nhĩ triển hiện tuyệt đối thực lực, tự nhiên bị chinh phục!

Lưu Nhĩ thấy thế, khẽ gật đầu.

Chỉ thấy hắn thu hồi trường kiếm xám trắng, dùng pháp lực bao bọc Tru Tiên Tứ Kiếm, đưa đến trước mặt Thông Thiên Thánh Nhân. "Đa tạ Đại sư huynh!" Thông Thiên Thánh Nhân trong lòng đại hỉ!

Lập tức đối với Lưu Nhĩ hành lễ nói lời cảm tạ, trong lòng tràn đầy chấn kinh!

Không ngờ Lưu Nhĩ lại mạnh như thế.

Trực tiếp vừa ra tay đã đoạt lại Tru Tiên Tứ Kiếm!

Thực lực như vậy, chẳng lẽ là Thiên Đạo Thánh Nhân đỉnh phong chi cảnh?

Nghĩ thế, hắn lập tức tế ra Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, đem Tru Tiên Tứ Kiếm thu vào!

Trong lòng thầm định, sau này nếu có bốn vị thánh nhân, nhất định không tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm!

Cũng tại lúc này, Lưu Nhĩ quay đầu, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn sắc mặt thiết thanh của Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Khinh miệt mỉm cười.

Tùy tức, quay đầu hướng về phía Khương Tử Nha trong Côn Luân Sơn nói: "Phong Thần!" ...

Hồng Hoang, trên Côn Luân Sơn.

Lúc này, Lưu Nhĩ lấy một địch bốn, trực tiếp áp chế bốn vị thánh nhân.

Phía dưới Xiển Giáo đệ tử nhìn thấy cảnh tượng trên trời, lập tức bị sức mạnh Lưu Nhĩ triển hiện làm cho phi thường chấn kinh!

Không chỉ bù đắp lại cách nói Lưu Nhĩ phòng thủ không đủ trước kia, thậm chí còn sở hữu công kích lực so với Đạo Tổ Tôn Thượng!

Hoàn toàn là tồn tại vô địch a!

Đỉnh phong trong các thánh nhân!

Sau khi bị Lưu Nhĩ điểm danh, mọi người nhao nhao nhìn về phía Khương Tử Nha trong đám đệ tử Xiển Giáo.

Chỉ thấy Khương Tử Nha lúc này cũng đầy mặt chấn kinh thác ngạc.

Vì sao lại bị điểm danh!

Ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Nhĩ, hắn nghe rõ lời nói của đối phương.

Bảo Phong Thần!

Trong nháy mắt, bàn tính nhỏ trong lòng Khương Tử Nha hoàn toàn bị đánh vỡ.

Vốn đang chờ Sư tôn thắng, kết quả hôm nay lại là Lưu Nhĩ thắng!

Hồng Hoang chi trung vô thượng uy năng a!

Sư tôn cùng ba vị thánh nhân đều không địch lại tồn tại này!

Không nói thực lực, đối phương càng là Huyền Môn Đại sư huynh, chưởng quyền cả Huyền Môn!

Cho nên, vô luận Nguyên Thủy Thánh Nhân như thế nào, Khương Tử Nha đã hiểu, lập tức đáp lại mệnh lệnh của Lưu Nhĩ.

Mở ra Phong Thần Bảng!

Một giây sau!

Chương 585

Trực tiếp niệm xuất tên chân thần trong danh sách.

Sau đó phong đạo pháp quan chức, để giúp Hạo Thiên Ngọc Đế quản lý Thiên Đình.

Chỉ thấy tại lúc Khương Tử Nha niệm tên trên Phong Thần Bảng, từng đạo Chân Linh lập tức từ trong Phong Thần Bảng bay ra, hướng về phía Thiên Đình bay đi!

Thiên Đình lập tức tán phát ra vô thượng kim quang, dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo, những kim quang này không ngừng dung hợp với Chân Linh, hóa thành từng cái thân ảnh, bay về phía Thiên Đình.

Những người này đều là Xiển Giáo đệ tử cùng Tiệt Giáo đệ tử chết trong đại chiến trước đó.

Sau khi Thiên Đạo Phong Thần, những Chân Linh này lần nữa ngưng tụ chân thân.

Nhưng từ nay về sau, đều là một viên của Thiên Đình!

Không còn là Tiệt Giáo đệ tử hay Xiển Giáo đệ tử.

Đều là thành viên trung thành nhất của Thiên Đình.

Bởi vì có Thiên Đạo trói buộc, hoàn toàn không cách nào vi kháng!

Về sau cũng chỉ có thể nghe mệnh lệnh của một mình Hạo Thiên Ngọc Đế...

Hạo Thiên tại Linh Tiêu Bảo Điện, nhìn thiên quan thiên tướng không ngừng xuất hiện, lập tức đại nhạc.

Đến tận đây, Phong Thần kết thúc!

Phong Thần Bảng cứ thế vội vàng kết thúc.

Nhưng đây chỉ là một trận chiến đấu giữa Nguyên Thủy Thánh Nhân cùng Thông Thiên Thánh Nhân.

Trừ việc Lưu Nhĩ cuối cùng lấy lại Tru Tiên Tứ Kiếm cho Thông Thiên, có thể nói Lưu Nhĩ không có gia nhập chuyện Phong Thần.

Hết thảy đều là vì giúp đỡ Hạo Thiên a! ...

Phong Thần kết thúc.

Lưu Nhĩ không có ý tứ dừng lại Côn Luân Sơn.

Nhìn về phía Tứ Thánh một cái, trực tiếp xoay người rời đi.

Kết quả như vậy, đã là trừng phạt lớn nhất đối với Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Về sau, đông đảo Xiển Giáo đệ tử nhập Thiên Đình, liền không còn là người trong Xiển Giáo!

Như thế, Nguyên Thủy e rằng sẽ tức đến nội thương.

Cổ kế hắn cũng không ngờ, Khương Tử Nha sẽ úy kỵ Lưu Nhĩ, trực tiếp Phong Thần đi!

Dẫn đến tất cả kế hoạch đều hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Lưu Nhĩ không còn quản đến mấy vị thánh nhân kia.

Phản chính thực lực đã biểu hiện ra.

Nếu mấy thánh nhân này còn đảo loạn, hắn không ngại để một hai tôn thánh nhân vẫn lạc.

Thậm chí khiến tất cả thánh nhân trọng tân tẩy bài!

Sau khi Lưu Nhĩ đi, đông đảo thánh nhân nhao nhao nhìn nhau.

Đều nhìn thấy vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

Cho dù là Tam Thanh đứng đầu Lão Tử Thánh Nhân cũng như thế!

Hắn biết Lưu Nhĩ thực lực cường đại, nhưng không ngờ sẽ cường đại đến tình trạng này!

Nhẹ nhàng thoải mái nghiền ép bọn hắn!

Tất cả kế hoạch cũng đều phá diệt!

Nhìn nhau một cái, bọn họ nhao nhao hung hăng trừng mắt nhìn Thông Thiên Thánh Nhân, tùy tức phẫn hận vô cùng rời đi.

Một kích vừa rồi của Lưu Nhĩ đã làm Chân Linh bọn hắn động đãng, nguyên khí đại thương!

Cho nên phải mau chóng trở về hưu dưỡng sinh tức!

Phải biết!

Bọn hắn là thánh nhân a!

Chí cao vô thượng thánh nhân a!

Chương 586

Đều bị thương như thế, có thể biết đối phương cường đại thế nào!

Thông Thiên thấy thế, liệt chủy cười một tiếng, tùy tức cũng rời đi. ...

Sau khi trở về Bồng Lai Tiên Đảo, Lưu Nhĩ cho phép tất cả đệ tử xuất quan.

Cho phép du tẩu tại Nhân Giới.

Đông đảo đệ tử hân hỉ vô cùng.

Phải biết rằng, từ khi vào Bồng Lai Tiên Đảo, những Lịch Đại Nhân Hoàng này đều chưa từng ra khỏi đảo a!

Ngay cả Phong Thần đại chiến cũng không được ra ngoài chơi.

Hôm nay rốt cục có thể đi ra du ngoạn, tự nhiên cao hứng vô cùng!

Lưu Nhĩ thì đã lâu không xuất hiện tại Nhân Giới thanh tĩnh.

Hôm nay Nhân Giới đã phát triển thập phần phồn vinh.

Hắn lần nữa thể nghiệm cảm giác của xã hội loài người.

Cũng bắt đầu du ngoạn tại Nhân Giới...

Xem Trụ Vương phong hỏa hí chư hầu.

Cũng thấy Trụ Vương cùng Đát Kỷ đều thân vong.

Xem Xuân Thu Bá Chủ.

Cùng với những danh nhân trong sách lịch sử kiếp trước: Quỷ Cốc Tử, Tôn Tử, Mạnh Tử...

Khiến trong lòng hắn sinh ra tình tố đã lâu không có.

Ngay cả Thanh Tĩnh luôn bồi bạn bên cạnh cũng thập phần không hiểu.

Hồng Hoang chí cao vô thượng, thánh nhân chi thủ, Nhân Tộc Thánh Sư vì sao lại tại lúc du lịch Nhân Giới cảm khái pha đa như vậy?

Đương nhiên nàng không biết, Lưu Nhĩ nhớ lại xã hội kiếp trước.

...

Sau thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc.

Có thể nói, Tần Thủy Hoàng là người đáng khâm phục nhất trong lịch sử.

Tiên hậu diệt Hàn, Triệu, Ngụy, Sở, Yên, Tề sáu nước, hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên triều, kiến lập Tần triều - một quốc gia đa dân tộc thống nhất trung ương tập quyền!

Đồng thời tại trung ương thực hành Tam Công Cửu Khanh, quản lý quốc gia đại sự; địa phương thượng phế trừ phân phong chế, thay thế bằng quận huyện chế; đồng thời thư đồng văn, xa đồng quỹ, thống nhất độ lượng hành.

Đối ngoại bắc kích Hung Nô, nam chinh Bách Việt, tu trúc Vạn Lý Trường Thành; tu trúc Linh Cừ, câu thông Trường Giang và Châu Giang thủy hệ.

So với Khổng Tử chỉ biết nói suông, Lưu Nhĩ cho rằng, Tần Thủy Hoàng tòng sự thực tiễn công tác, tại việc phần thư khanh nho là tuyệt đối chính xác.

Khi đó vô số học phái cạnh tranh, Lão Tử cũng phái một đệ tử, truyền xuống Đạo Giáo, lưu lại 5000 chữ thâm ảo luận văn 《 Đạo Đức Kinh 》, rồi trở về trong hỗn độn hưu dưỡng sinh tức.

Lúc đó Lưu Nhĩ gây ra thương hại nhìn như không lớn, người

ngoài không cách nào nhìn ra, nhưng kỳ thực đã làm thương tổn căn cơ của Lão Tử.

Nếu không kịp thời chỉ tổn, mặc cho thương thế phát triển, khả năng ngã xuống thánh vị đều có thể!

Lại nói Nhân Giới.

Khổng Tử liền là một vị thánh nhân từ cổ đã được tôn kính.

Không phải cái gọi là tu vi thượng thánh nhân, mà là bị thế nhân xưng hô thánh nhân.

Xuất sinh truyền thừa Nho học.

Đạo Giáo và Nho Giáo có thể nói là hai cái có ảnh hưởng lực nhất trong lịch sử cổ đại.

Nho Gia là học phái tốt cho tự ngã tu dưỡng, nhưng không thể dùng trị quốc.

Bởi vì đặc điểm lớn nhất của Nho học là nói suông.

Một số lý luận Nho Gia thậm chí không thể biện hộ.

Bất quá, tại vị trí Nho Gia môn đồ, Lưu Nhĩ lại không đưa ra bất kỳ bình giới nào.

Có thể nói, Nho Gia tư tưởng và Đạo Giáo tư tưởng có khác biệt!

Cho dù đồ tử đồ tôn của Lưu Nhĩ vẫn chịu ảnh hưởng của tư tưởng Đạo Gia, cũng đang ảnh hưởng Tần Thủy Hoàng.

Chương 587

Tương đồng với tư tưởng y pháp trị quốc của Tần Thủy Hoàng, nhưng pháp chế tư tưởng đương thời không hoàn thiện, pháp luật cũng quá nghiêm khắc. ...

Hồng Hoang Nhân Giới, chưa phát triển hoàn thiện, Tần Nhị Thế đã chết.

Về phần Trường Thành, nếu không có Tần Thủy Hoàng kiến tạo, hậu đại không biết sẽ có bao nhiêu người chết vì đấu tranh với người Hồ...

Tần Thủy Hoàng tin tưởng thành tựu sẽ không thấp hơn Tam Hoàng và Ngũ Đế, bởi vậy tự xưng là vị Hoàng đế đầu tiên.

Ý nghĩa của Tần Thủy Hoàng chính là: "Đệ nhất vị Hoàng đế".

Trong thời gian tại vị, có một chuyện khác được lưu truyền rộng rãi, đó là Kinh Kha thích Tần Vương.

Kinh Kha ám sát Tần Vương (Long Quân), lại lấy thất bại cáo chung.

Tần Thủy Hoàng cũng không sống quá thọ.

Vãn niên, hắn cầu tiên mộng trường sinh, hà chính ngược dân, ách sát dân trí, làm dao động căn cơ thống trị của Tần triều.

Không lâu sau thì qua đời.

Tần Thủy Hoàng băng hà tại Sa Khâu trên đường đông tuần.

Tần triều cũng đến đây băng liệt!

Nhất thống thiên hạ, lần nữa bắt đầu phát sinh nội chiến!

Tần Nhị Thế qua đời, Sở Vương cùng Lưu Bang bắt đầu tranh

đoạt quyền thống trị thế giới.

Thời kỳ gian nan tái xuất hiện.

Hạng Vũ, một thiếu niên anh dũng, cùng năm vị quân vương giết chết Tần.

Sở Vương cùng Lưu Bang cạnh tranh thiên hạ.

Nhưng lần nữa làm cho Lưu Bang tại Hồng Môn Yến được buông tha.

Không thể không nói, Hạng Vũ thật đáng tiếc.

Hạng Vũ cuối cùng cũng không hoạch đắc đế vương chi vị.

Từ tầng lớp thấp nhất bắt đầu, vẫn luôn trên con đường nỗ lực.

Hạng Vũ khởi nghĩa.

Lúc khởi nghĩa, Hạng Vũ chỉ một người chém chết gần 100 danh vệ sĩ.

Đem tất cả mọi người dọa sợ, không dám động đậy.

Sau đó, trong hơn một trăm trận chiến tranh, mỗi lần hắn đều suất tiên giết chết binh sĩ, anh dũng vô cùng!

Độc tự đơn thương thất mã giết chết mấy trăm người!

Xứng đáng trở thành quan chỉ huy quân sự cường đại nhất trong lịch sử sớm!

Hậu đại Lý Thanh Chiếu làm thơ bình giới Hạng Vũ như sau: "Sinh đương vi nhân kiệt, tử diệc vi quỷ hùng, chí kim tư Hạng Vũ, bất khẳng quá Giang Đông." Tại Lý Thanh Chiếu xem ra, Hạng Vũ khi sống là nhân trung chi long phượng, chết cũng là đại anh hùng trong quỷ, bình giới đối với Hạng Vũ phi thường cao.

Lưu Nhĩ không thể tưởng tượng một nữ nhân tay trói gà không

chặt lại viết ra bài thơ như vậy.

Nhưng có thể tưởng tượng, đối phương nhất định thập phần bôi phục Hạng Vũ.

Cũng có văn nhân mặc khách làm thi từ biếm đê Hạng Vũ.

Đương nhiên Hạng Vũ vô cùng tài năng về quân sự, nhưng về chính trị lại cực kỳ non nớt, đối nhân xử thế hoàn toàn theo cảm tính, không nghe lời khuyên can của mưu thần, cương phách tự dụng.

Thập phần bình thường.

Dù sao cũng bởi vì tính cách như vậy mới dẫn đến Hạng Vũ thất bại. ...

Hồng Hoang, Nhân Giới.

Thời đại Hạng Vũ chuyển thuấn tức qua.

Lưu Bang lập Hán.

Trong lịch sử, Hoàng đế không còn là tất cả anh hùng!

Hoàng đế chỉ cần được bách tính trung tâm.

Tại thời Kinh Vũ Đế, Lưu Nhĩ đề xuất muốn đình chỉ quan niệm "Đả bách gia, độc tôn Nho thuật" do Đổng Trọng Thư (vốn là Đạo Gia) đề xuất.

Chương 588

Tương phản, hắn ám trung chỉ đạo Kinh Vũ Đế trứ danh, nói cho hắn biết như thế nào trị lý giang sơn, thống trị thiên hạ!

Để Huyền Môn Đạo Giáo đặt xuống cơ sở, đồng thời trở thành tôn giáo đầu tiên trong lịch sử thâm đắc bách tính hỉ ái, cũng trở thành Quốc giáo!

Đông Kinh mạt kỳ.

Nhân tộc phân thành ba vương quốc.

Đó là thời đại Lưu Nhĩ mộng mị dĩ cầu muốn kiến thức.

Từng có lúc, khi Lưu Nhĩ còn đọc sách ở Trái Đất kiếp trước, luôn huyễn tưởng làm sao đi tới Tam Quốc.

Nếu là người hiện đại, tại Tam Quốc thời kỳ, có thể phát sinh chuyện gì.

Hôm nay, có cơ hội tốt như vậy, Lưu Nhĩ quyết định lần này không buông tha, đái lĩnh tiên đồng Thanh Tĩnh du tẩu trong Tam Quốc.

Tại thời Hán Cao Tổ thì tiến vào Kinh Châu.

Lưu Nhĩ để Thanh Tĩnh đeo hòm thuốc, giơ tấm bảng "Trị bệnh cứu nhân, diệu thủ hồi xuân", mặc một kiện bạch sắc trường bào đơn giản, liền bắt đầu bồi hồi trong cảnh nội Kinh Châu, phẫn làm thần y du lịch nhân gian.

Lưu Nhĩ tuy rằng không đi chữa trị tất cả vấn đề bệnh nhỏ, nhưng là thánh nhân, bệnh gì không thể y trị?

Chỉ cần có một chút vấn đề, đều nhìn ra được!

Nhân thử, danh khí thần y của Lưu Nhĩ cũng được truyền bá.

Càng ngày càng nhiều người biết, có một người thể diện có thể trị dũ tật bệnh cùng chửng cứu bách tính.

Vô luận bất kỳ bệnh nan y nào, đều có thể khinh dịch trị dũ, tịnh khôi phục kiện khang.

Danh thanh một khi sinh ra, vô pháp ức chế.

Nhân thử số người được trị dũ các loại tật bệnh gia tăng, danh khí tự nhiên gia tăng.

Nhưng Lưu Nhĩ cũng không có vị trí cố định.

Nhân thử mặc dù có người tìm kiếm, lại không tìm thấy người.

Khi Lưu Nhĩ mạn du Đông Bộ Thần Châu Bắc Hải, một trung niên nhân khí vũ bất phàm ngăn cản Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh.

Lúc này phía sau Thanh Tĩnh có tấm bảng "Trị bệnh cứu nhân, diệu thủ hồi xuân" làm cho trung niên nhân này thập phần kinh kỳ.

Hòm thuốc trên lưng càng chứng minh thân phận Lưu Nhĩ.

Vị trung niên nhân ngăn lại Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh xong, hai lời không nói, trực tiếp quỳ xuống thỉnh cầu nói: "Thái Sử khẩn cầu tiên nhân tôn thượng phát phát từ bi chi tâm, vãn cứu sinh mệnh mẫu thân ngã.

Ngã nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình tiên nhân." Thái Sử Từ là nghĩa nhân, cũng tự Đông Huyền.

Thái Sử Từ thân dài bảy thước bảy tấc, râu dài tuyệt đẹp, tay vượn thiện xạ, dây cung không phát hư, là một thần xạ thủ chân chính.

Từ nhỏ đã thập phần hiếu học, sau đảm nhiệm Bản Quận Tấu Tào Sử.

Từ nhỏ chịu sự giáo dục lương hảo.

Phụ thân hắn qua đời sớm, toàn dựa vào mẫu thân nuôi nấng trưởng thành.

Hôm nay lão mẫu thân suy yếu ngã bệnh trên giường.

Hắn cũng hoảng, bởi vì khắp nơi đều đang tìm cầu trị liệu cho mẫu thân.

Nhưng đáng thất vọng nhất là, gia đình trạng huống biến hóa, mời lại nhiều lang trung cũng không trị dũ được tật bệnh của mẫu thân.

Ngược lại do thời gian phát bệnh kéo dài mà trở nên càng ngày càng nghiêm trọng.

Thái Sử Từ hiếu thuận, không nhẫn tâm nhìn mẫu thân thống khổ.

Vì thế khắp nơi tìm kiếm danh y.

Lưu Nhĩ xuất hiện đã cho Thái Sử Từ một hy vọng to lớn.

Lúc này, Lưu Nhĩ thấy thế khẽ gật đầu.

Mới minh bạch, nguyên lai người trước mặt lúc này là Thái Sử Từ trứ danh hiếu thuận nhi tử thời Đông Kinh mạt niên.

Về phần sự tích Thái Sử Từ, Lưu Nhĩ trong tiểu thuyết kiếp trước cũng đã hiểu rõ chân tướng.

Cũng khắc ghi sự hiếu thuận của hắn, vì đó mà xúc động.

Lưu Nhĩ quyết định chửng cứu mẫu thân đối phương, dù sao người hiếu thuận như vậy, ở đâu cũng trân quý.

Bất quá, Lưu Nhĩ cũng không nóng nảy.

Nhìn Thái Sử Từ, hắn khẽ hỏi: "Ngươi biết ta có thể chửng cứu tính mệnh mẫu thân ngươi?" Danh thanh Lưu Nhĩ gần đây lưu truyền quá rộng.

Chương 589

Không thể tránh khỏi việc tin tức hư giả lan truyền sẽ khoa trương danh tiếng.

Có người thấy Lưu Nhĩ cứu một người đã chết một đoạn thời gian, trực tiếp làm cho người đó trọng sinh phục sinh.

Có một số người nói Lưu Nhĩ có thể làm cho người ta đạt được trường thọ, cũng có thể tu tiên thành thánh!

Đều coi Lưu Nhĩ là tiên nhân trường sinh bất lão.

Không dám bán tín bán nghi.

Thái Sử Từ đối đãi nhân dân bằng trung thành và công đạo, cũng là một người hiếu thuận.

Hắn biết, Thái Sử Từ thường xuyên tuân vấn các bác sĩ có thể trị dũ tật bệnh cho mẫu thân hắn.

Mọi thông tin liên quan bên ngoài đều sẽ được hồi báo cho Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ mới biết tên Lưu Nhĩ.

Mặc dù muốn đưa mẫu thân đi tìm Lưu Nhĩ, nhưng địa điểm Lưu Nhĩ xuất hiện không ổn định.

Mẫu thân bệnh đảo tại sàng, không thể điên bá lưu ly, nếu không bệnh tình sẽ chỉ gia trọng.

Cho nên đối với việc này Thái Sử Từ vô năng vi lực.

Gần đây, có người nói cho Thái Sử Từ biết, vị tiên nhân có thể trị dũ tất cả tật bệnh đang đi về hướng này.

Biết được tin tức này, mỗi ngày Thái Sử Từ đều đi đến con

đường Lưu Nhĩ tất kinh sớm để chờ đợi. ...

Hồng Hoang, Nhân Giới.

Chính gọi là công phu không phụ lòng người.

Mấy ngày sau, Thái Sử Từ đang khổ khổ chờ đợi rốt cục nhìn thấy Lưu Nhĩ trong truyền thuyết.

Bộ dáng tiên nhân hơn hai mươi tuổi kia, nhưng khí chất của hắn xúc động đến trực giác của Thái Sử Từ - một chiến sĩ.

Trực giác mách bảo, người trước mặt có thể trị liệu tật bệnh cho mẫu thân. "Vĩnh sinh bất hủ tiên nhân a!

Ngài thần kỳ y thuật tại Thanh Châu truyền bá rộng rãi, tự nhiên trị dũ được bệnh thống của mẫu thân ngã." Nhớ đến sự thống khổ của mẫu thân, Thái Sử Từ cảm thấy bi thống dục tuyệt!

Lưu Nhĩ mỉm cười.

Đã đạt tu vi này, tự nhiên nhìn ra được đối phương chân tình thực ý nói những lời này.

Vì thế xem ra, lời đồn không giả!

Thái Sử Từ thật là một người hiếu thuận!

Nghĩ đến đây, Lưu Nhĩ hài lòng gật đầu nói: "Đã như vậy, dẫn ta đi nơi đó nhìn xem.

Không chừng thật sự có thể cứu mẫu thân ngươi một mạng." Lời này vừa nói ra, tiên đồng Thanh Tĩnh bên cạnh Lưu Nhĩ không khỏi bĩu môi.

Khả năng y trị không được sao?

Ngài chính là thánh nhân a!

Người khác không biết, ngài còn không biết sao?

Theo nàng thấy, Lưu Nhĩ có tâm muốn vì Thái Sử Từ mẫu thân y trị rồi.

Nếu không sẽ không đề xuất muốn đi tới như vậy.

Thái Sử Từ hỉ xuất vọng ngoại, tịnh tấn tốc hồi đáp: "Vâng, nhị vị tiên trưởng, thỉnh đi theo ngã." Nói xong, Thái Sử Từ đi trước dẫn đường.

Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh đi theo phía sau. ...

Trên đường đi, Lưu Nhĩ tùy tiện hỏi hai câu về tình trạng mẫu thân Thái Sử Từ.

Nhưng bản thân Thái Sử Từ không hiểu y thuật, chi chi ngô ngô nói không ra, chỉ đành chờ gặp mặt mẫu thân rồi đưa ra kết luận.

Từ sau khi mẫu thân Thái Sử Từ sinh bệnh, phòng ốc tổ truyền cũng bị bán đi dùng để cầu y cho mẫu thân.

Hiện tại, gia nhân của Thái Sử Từ không còn tiền nữa.

Cho nên hắn dựa vào bản sự, tại ngoại thành kiến tạo một cái tiểu mộc ốc.

Tuy rằng mộc ốc giản lậu, nhưng có thể già phong đáng vũ, không sợ gió thổi mưa đánh.

Chương 590

Vào ban ngày, Thái Sử Từ sẽ lên núi đi săn.

Dưới sự tự lực cánh sinh của Thái Sử Từ, không cần lo lắng vấn đề sinh hoạt.

Chỉ là bệnh tình mẫu thân một ngày so với một ngày nghiêm trọng, làm cho hắn vô cùng lo âu.

Đi được hai ba dặm, Lưu Nhĩ đi theo Thái Sử Từ đến trước mộc ốc.

Chỉ thấy mộc ốc này cũng không có quá nhiều trang sức.

Trước cửa chỉ có mấy tấm da hổ, nhưng không ai dám xem thường.

Da hổ a!

Dám ở cửa nhà treo da hổ, ai không biết tên này võ lực cao cường không dễ chọc? ...

Hồng Hoang Nhân Giới.

Cửa nhà Thái Sử Từ.

Lúc này, Thái Sử Từ cũng cảm thấy có chút xấu hổ về nơi ở giản lậu của mình.

Chỉ thấy hắn quay đầu đối với Lưu Nhĩ cùng Thanh Tĩnh ngượng ngùng hành lễ nói: "Phòng ở giản lậu, chiêu đãi không chu toàn, thỉnh nhị vị tiên trưởng tha thứ cho ngã." Lưu Nhĩ mỉm cười, đối Thái Sử Từ nói: "Không quan hệ." Nói đùa, hắn nhưng là người sáng tạo ra mộc ốc đầu tiên của Nhân tộc.

Nếu ngay cả hắn cũng trào phúng mộc ốc giản lậu, vậy Nhân tộc

còn có gì phát triển?

Đi tới bên ngoài phòng, lập tức ngửi thấy mùi thuốc mãnh liệt.

Trong đó, có những dược liệu trân quý phi phàm.

Lưu Nhĩ vừa ngửi liền biết!

Lập tức hoảng nhiên đại ngộ!

Trong lòng càng đối với Thái Sử Từ hài lòng không thôi.

Hèn gì Thái Sử Từ có võ lực như vậy, người nhà hắn vẫn ở nơi này, sinh hoạt lại túng thiếu như thế.

Nguyên lai tiền tài đều bị lấy đi y trị cho mẫu thân a!

Quả nhiên là hiếu tử!

Lưu Nhĩ nghĩ như thế, ý cười trên mặt càng nồng đậm hơn không ít.

Ba người đi về phía trước vài bước, rất nhanh đi vào trong nhà.

Chỉ thấy phòng gian không lớn, rõ ràng nhất là một nữ nhân biểu tình thống khổ nằm trên giường gỗ.

Nữ nhân nghe thấy tiếng bước chân, không có ngẩng đầu, thấp giọng hỏi: "Là con trai ta về sao?" Thái Sử Từ thấy thế, nóng nảy đi vài bước, trực tiếp quỳ xuống bên giường bái một cái.

Tùy tức nắm lấy tay mẫu thân, kích động hồi đáp: "Mẫu thân, con về rồi!" Mẫu thân Thái Sử Từ nghe vậy, khẽ gật đầu, thần sắc y nguyên thống khổ, nhưng đối với Thái Sử Từ nói: "Về là tốt!

Về là tốt a!

Có khách nhân sao?

Con trai, mau đi chiêu đãi khách nhân!" Lưu Nhĩ tới thế giới này, tự nhiên nhất định phải biểu hiện giống phàm nhân, tiếng bước chân

cũng nên có.

Cho nên bị mẫu thân Thái Sử Từ nghe được nhất thanh nhị sở, lập tức thúc giục Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ nghe vậy, liếc nhìn Lưu Nhĩ một cái, vội vàng đối với mẫu thân nói: "Mẫu thân, vị thần y trong truyền thuyết kia, con trai tìm được cho người rồi!" Mẫu thân Thái Sử Từ nghe vậy, nguyên bản nói chuyện ngữ khí bình tĩnh, nhưng tại khoảnh khắc nghe được lời nói của Thái Sử Từ cũng dậy sóng!

Lập tức kích động hỏi: "Khả là vị tiên trưởng trong truyền thuyết có thể trị dũ tất cả tật bệnh kia?" "Chính là ngài ấy!" Thái Sử Từ gật đầu trọng trọng nói.

Mẫu thân Thái Sử Từ nghe vậy, lập tức đối với Thái Sử Từ nói: "Con trai!

Khách nhân đến, còn không mau chiêu đãi khách nhân!

Không thể vô lễ!" ...

Trong mộc ốc nhà Thái Sử Từ.

Sau khi nghe mẫu thân huấn giới, Thái Sử Từ lập tức nói: "Vâng, mẫu thân đại nhân!" Đối thoại giữa mẫu tử hiển thị rõ phẩm chất lương hảo của cả hai, từ đó có thể thấy sự giáo đạo của mẫu thân Thái Sử Từ rất tốt!

Lưu Nhĩ cùng Thanh Tĩnh ở một bên nghe được khẽ gật đầu, trong lòng đều hài lòng vô cùng.

Xem ra, Thái Sử Từ có thể hiếu thuận như thế, hết thảy đều do mẫu thân giáo đạo a!

Lúc này, Thái Sử Từ đứng dậy xin lỗi: "Nhị vị tiên trưởng!

Đều do ngã thấy mẫu thân kích động, nhất thời sơ hốt đại ý, chiêu

đãi không chu toàn, thỉnh lượng thứ!" Lưu Nhĩ cười lắc đầu, lộ ra thần sắc không sao cả.

Chương 591

Tùy tức nói: "Không sao, để ta xem tình trạng mẫu thân ngươi trước." "Ngài mời!" Do phòng ở không lớn, Thái Sử Từ lui lại vài bước, đối với Lưu Nhĩ hành lễ, để Lưu Nhĩ quan sát trước giường.

Lưu Nhĩ đi vài bước, nhìn nữ nhân thần sắc khẩn trương trên giường, an ủi: "Không cần lo lắng, ta xem một chút là được." "Bái kiến tiên sinh!" Mẫu thân Thái Sử Từ nỗ lực đối với Lưu Nhĩ hành lễ nói.

Thần sắc y nguyên thống khổ.

Phong kiến xã hội lễ tiết nghiêm khắc, nữ nhân có chút không đúng sẽ bị người nói không thủ phụ đạo.

Cho dù bị trượng phu ẩu đả đến chết cũng không ai nguyện ý bênh vực, cho nên mẫu thân Thái Sử Từ lo lắng.

Lưu Nhĩ tự nhiên biết đối phương lo lắng.

Nhưng Lưu Nhĩ sẽ làm như vậy sao?

Định nhiên sẽ không.

Lại nói, y trị người khác cũng không cần bắt mạch.

Lưu Nhĩ chỉ nhìn thoáng qua nữ nhân kia, sau đó lui lại một bước, thần sắc đã tràn đầy vẻ hiểu rõ.

Khiến cho Thái Sử Từ và mẫu thân hắn kỳ quái.

Chỉ có một cái nhìn như vậy, đối phương đã xác định được bệnh của mẫu thân?

Cũng quá bất khả tư nghị đi!

Trong ánh mắt kinh dị, Lưu Nhĩ lại gật đầu. "Ta biết, bệnh trạng!"

Lưu Nhĩ nói.

Nữ nhân này có chút đặc biệt.

Nguyên bản chỉ là thương hàn, nhưng ngẫu nhiên gặp được một vị lang băm, cho ăn sai thuốc.

Kết quả bệnh càng nghiêm trọng hơn!

Sau đó nhìn càng nhiều bác sĩ, uống càng nhiều thuốc, nhưng chưa thể uống thuốc chính xác, khiến bệnh tình mẫu thân Thái Sử Từ ngày càng nghiêm trọng!

Chuyện này đều trách Thái Sử Từ hồ loạn tìm bác sĩ dẫn đến.

Nhưng hết thảy đều là vì hiếu thuận.

Cũng thực sự làm cho người ta bất đắc dĩ!

Muốn trách chỉ có thể trách những tên lang băm kia, rõ ràng nhìn không ra bệnh, lại hồ loạn bốc thuốc! ...

Thái Sử Từ cùng mẫu thân khẩn trương nhìn Lưu Nhĩ.

Thanh Tĩnh ở một bên lại có chút bất đắc dĩ.

Sư tôn nếu nguyện ý, tuy rằng vung tay lên là có thể y trị tốt bệnh cho đối phương.

Nhưng lại không làm thế, cứ khăng khăng muốn học người ta làm phàm nhân khám bệnh.

Thật là phiền toái a!

Lưu Nhĩ lại khẽ gật đầu cười nói: "Ta biết bệnh rồi." Hắn biết, do lang băm quá nhiều, hồ loạn bốc thuốc dẫn đến.

Hôm nay bệnh tình đối phương đã gia trọng.

Nếu thật dùng thuốc bình thường trị liệu loại bệnh này, e rằng sẽ phiền toái.

Nhưng đối với Lưu Nhĩ mà nói, là vấn đề lớn sao?

Cũng sẽ không gây rắc rối!

Chút vấn đề nhỏ, hoàn toàn có thể tùy tay giải quyết.

Bất quá, hắn không định dùng biện pháp phàm gian y trị đối phương.

Chỉ thấy tay phải hắn khẽ đảo, trực tiếp lấy ra một viên linh đan diệu dược bình thường.

Loại linh đan diệu dược này vừa ra, một cỗ nồng đậm dược hương vị lập tức phiêu đãng.

Loại thuốc này gọi là Quy Nguyên Đan, đối với Lưu Nhĩ mà nói hiệu quả không lớn.

Năng lực thanh trừ thể nội tạp chất.

Là Lưu Nhĩ luyện chế chuẩn bị cho đồ tử đồ tôn.

Hôm nay lại vừa vặn lấy ra y trị bệnh cho đối phương, kia là dư xài.

Chương 592

Thậm chí có thể nói, dùng dao mổ trâu giết gà.

Lưu Nhĩ đem viên linh đan tròn vo tịnh tán phát lam quang chói mắt đưa cho Thái Sử Từ, chỉ thị: "Đi lấy một bát nước, để mẫu thân ngươi uống cùng với nước." Thấy Lưu Nhĩ tùy tiện như thế.

Mặc dù Thái Sử Từ tràn đầy hoài nghi, nhưng tịnh không có đề xuất quá nhiều yêu cầu.

Nhàn nhạt hương khí hòa tinh trí ngoại quan đều hiển thị rõ loại đan dược này bất phàm!

Nói là tiên đan cũng không quá đáng!

Thái Sử Từ cẩn thận từng li từng tí từ trong tay Lưu Nhĩ nhận lấy Quy Nguyên Đan.

Từ ngoài nhà múc một bát nước, đến bên giường, cẩn thận đỡ mẫu thân dậy, sau đó mớm Quy Nguyên Đan.

Một giây sau!

Quang mang thiểm diệu!

Hiệu quả phi thường rõ ràng.

Mẫu thân Thái Sử Từ lập tức đại hãn lâm li!

Sau khi xuất mồ hôi, thân thể bài xuất ra một tầng nước đen nồng trù, da dẻ cũng biến thành trắng nõn vô cùng.

Gặp bao nhiêu bác sĩ đều không cách nào trị dũ cho mẫu thân, nhưng Quy Nguyên Đan mà Lưu Nhĩ lấy ra lại làm cho Thái Sử Từ nhìn thấy hy vọng!

Hắn biết, mẫu thân hắn đang chuyển biến tốt!

Thậm chí thuyên dũ! ...

Thái Sử Từ trong lòng hạ quyết tâm.

Mặc dù Quy Nguyên Đan trong mắt Lưu Nhĩ không phải đồ quý trọng.

Nhưng tại thế giới phàm nhân, đây là linh đan diệu dược tốt nhất.

Đối đãi bệnh của mẫu thân Thái Sử Từ tự nhiên trực tiếp dược đáo bệnh trừ.

Chỉ thấy thân thể vốn suy yếu, cả người đều không có biện pháp cử động, nhưng dưới sự giúp đỡ của Quy Nguyên Đan, đã có cải thiện to lớn, thần sắc hồng nhuận vô cùng.

Thậm chí dược hiệu đối với vị lai cũng đại hữu tỳ ích.

Giản ngôn chi, ít nhất có thể bách bệnh bất xâm, duyên trường thọ mệnh là không có vấn đề.

Mẫu thân Thái Sử Từ, một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, tao thụ nhiều năm giãy vò, thân thể vốn thúy nhược vô cùng.

Nhiên, sau khi phục hạ Quy Nguyên Đan, thống khổ trong thân thể đãng nhiên vô tồn.

Dưới sự giúp đỡ của Quy Nguyên Đan, nhìn qua giống như hơn ba mươi tuổi vậy.

Khuôn mặt bà mỹ lệ ưu nhã, đã có thể coi là một phương mỹ nhân.

Khiến cho Thái Sử Từ cảm thấy kinh kỳ vô cùng, kinh vi thiên nhân!

Thật sự cảm thấy, Lưu Nhĩ đúng là chân tiên nhân!

Lệnh Thái Sử Từ kinh ngạc là, mẫu thân khả năng nằm liệt

giường nhiều năm, không cách nào động đậy, nay sau khi phục hạ Quy Nguyên Đan, nhìn thấy Lưu Nhĩ, đã có thể đứng dậy.

Bà đi đến trước mặt Lưu Nhĩ, thật sâu cung thân bái tạ.

Cảm tạ Lưu Nhĩ nói: "Cảm ơn tiên trưởng cứu ngã một mạng, mẹ con ngã làm trâu làm ngựa không gì báo đáp!" Lưu Nhĩ thấy thế, lại khoát tay áo, lễ mạo nói: "Y giả nhân tâm, có bệnh thống, ta sẽ y trị tốt.

Ta nên làm, không cần thiết phải như vậy." ...

Thật sự mà nói, thân là Nhân Tộc Thánh Sư.

Hưởng thụ Nhân tộc ức vạn khói lửa phụng cúng.

Hôm nay y trị một nhân loại để báo đáp, hoàn toàn bình thường.

Lại nói, hắn bị tình cảm mẫu tử thâm sâu làm cho xúc động.

Khiến hắn cảm thấy, làm như vậy là đáng giá.

Xuyên việt đến đây, làm việc vốn xem tâm tình.

Hành vi cử chỉ của hai mẹ con lệnh hắn thích, tặng viên đan dược mà thôi.

Thật sự không tính là gì.

Tại trong mắt hắn, đối phương đều là tử dân của hắn.

Chương 593

Hắn xoay người đối với tiên đồng Thanh Tĩnh đang có vẻ mặt vô liêu ở một bên mệnh lệnh nói: "Đi vào thành mua chút thức ăn, để tiện bồi bổ thân thể cho mẫu thân Thái Sử Từ." Tại Nhân giới Hồng Hoang, trong nhà của Thái Sử Từ.

Sau khi nghe Lưu Nhĩ phân phó, Thanh Tĩnh tiên đồng trong lòng vui mừng.

Cùng Lưu Nhĩ đi chữa bệnh cho người khác quả thực có chút nhàm chán, ngược lại ở trong Nhân tộc lại có vẻ thú vị hơn nhiều.

Y lập tức cúi đầu chắp tay hành lễ nói: “Vâng, thưa sư tôn.” Dứt lời, y liền xoay người đi ra ngoài.

Đi ra ngoài vẫn tốt hơn là ở trong nhà nhìn sư tôn chữa bệnh.

“Con trai của ta, tiên trưởng còn định đi mua thức ăn cho chúng ta, con không mau đi cản tiên trưởng lại!” Mẹ của Thái Sử Từ thấy vậy, lập tức lo lắng nói với Thái Sử Từ đang đứng bên cạnh.

Thái Sử Từ lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Lưu Nhĩ thấy thế, bèn ngăn Thái Sử Từ lại, cười nói: “Không sao, mẫu thân của ngươi vừa mới khỏi bệnh, ngươi nên ở bên cạnh bà nhiều hơn.” Mặc dù giọng điệu của Lưu Nhĩ bình thản, nhưng Thái Sử Từ lại cảm nhận được một khí thế không thể chối từ, đành phải hành lễ tạ ơn: “Vậy thì làm phiền tiên trưởng!” Nói rồi, hắn vội mời Lưu Nhĩ ngồi xuống, rót nước cho ngài.

Mẹ của Thái Sử Từ cũng vội vàng đi chuẩn bị...

Vài ngày sau, mẹ của Thái Sử Từ cuối cùng cũng hoàn toàn bình phục.

Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh cũng chuẩn bị rời đi.

Nhưng Thái Sử Từ vì muốn báo đáp thiện ý của Lưu Nhĩ, nên muốn đi theo du lịch cùng ngài, và nhất quyết phải bảo vệ an toàn cho ngài.

Tuy bản lĩnh không lớn, nhưng cũng có thể làm những việc vặt cho Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh.

Lưu Nhĩ nghe vậy đương nhiên không đồng ý.

Đùa sao, một vị Thánh nhân như ta, để một phàm nhân đi theo thì quả là bất tiện!

Sau một hồi thuyết phục, Lưu Nhĩ ngăn Thái Sử Từ lại, rồi cáo biệt hai mẹ con, mang theo Thanh Tĩnh tiên đồng rời đi.

Hai người lại một lần nữa bước trên con đường du lịch.

Một ngày nọ, Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh đang nghỉ ngơi trên một tảng đá lớn trên núi.

Nói là nghỉ ngơi, nhưng thực chất là Lưu Nhĩ thấy phong cảnh nơi đây không tệ, nên để Thanh Tĩnh ngồi xuống tu hành.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một trận âm thanh gấp gáp, chẳng mấy chốc đã đến gần.

Lưu Nhĩ không cần nhìn cũng biết đó là một con hổ.

Chỉ thấy một người đàn ông tay cầm song kích đang đuổi theo con hổ.

Người đàn ông hung mãnh ấy thấy phía trước con hổ có người, tim đập thót một cái, vội vàng hét lớn: “Có hổ!

Mau tránh ra!” Lưu Nhĩ tự nhiên không nghe theo lời người nọ.

Hổ ư?

Chẳng qua chỉ là một con dã thú nhỏ bé, ngay cả yêu thú cũng không tính là.

Lúc này, trong một khu rừng lớn, Lưu Nhĩ đang ngồi ngay ngắn trên một tảng đá khổng lồ.

Bên cạnh, Thanh Tĩnh đang khoanh chân ngồi thiền, tiến vào trạng thái tu luyện.

Mặc dù có thể theo Lưu Nhĩ du lịch Nhân giới, nhưng Lưu Nhĩ không bao giờ để y lơ là việc tu luyện.

Đúng lúc Thanh Tĩnh đang tu luyện, một tiếng hổ gầm dữ dội vang lên từ trong rừng sâu, ngày một gần!

Lưu Nhĩ đưa mắt nhìn theo hướng âm thanh, liền thấy một nam tử thân thể cường tráng đang đuổi theo một con mãnh hổ chạy ra khỏi rừng.

Khi thấy Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh ở đó, nam tử kia giật mình kinh hãi, trong lòng vô cùng hối hận.

Sớm biết vậy đã không để con hổ chạy về hướng này, lỡ nó làm người khác bị thương thì phải làm sao?

Hắn vội vàng hét về phía Lưu Nhĩ: "Mau chạy đi!

Có hổ kìa!" Thế nhưng, Lưu Nhĩ lại như không hề hay biết.

Đùa sao?

Một Thánh nhân lại phải đi trốn một con hổ?

Nói ra không khiến người ta cười chết hay sao!

Khi thấy con hổ sắp lao tới, ngài vẫn không hề chạy trốn, ung dung ngồi trên tảng đá xanh, xem con mãnh hổ kia sẽ bị người đàn ông hung dữ kia giết chết như thế nào.

Khi con hổ chỉ còn cách Lưu Nhĩ vài bước chân, tráng hán kia thấy Lưu Nhĩ vẫn không động đậy, trong lòng càng thêm sốt ruột, thầm kêu không ổn!

Hắn vội vàng ném cây trường kích trong tay ra, trực tiếp đâm trúng đầu con hổ.

Trong chốc lát, vô số huyết hoa bắn tung tóe, thậm chí cả não tủy cũng văng ra.

Chương 594

Con hổ bị tấn công, lảo đảo tiến về phía trước vài bước, đến trước mặt Lưu Nhĩ thì không chịu nổi nữa, ngã vật xuống đất, không ngừng co giật.

Người đàn ông hung mãnh vội vàng bước tới trước mặt Lưu Nhĩ, rút cây trường kích cắm trên đầu hổ ra, rồi quát lớn với Lưu Nhĩ: "Vì sao không tránh đi?" Mặc dù giọng điệu không tốt, nhưng trong đó lại ẩn chứa sự quan tâm.

Dù sao hắn cũng có chút tức giận, lỡ như ngài bị thương thì phải làm sao!

Lưu Nhĩ không quen biết người này, nhưng lại cảm thấy hứng thú với hắn.

Dường như trong thời Tam Quốc cũng có một cường giả như vậy, người anh hùng Điển Vi thời Tam Quốc cũng có chiến tích đánh hổ.

"Ngươi là Điển Vi?" Lưu Nhĩ mở miệng hỏi.

Người đàn ông hung mãnh nghe vậy, liền đặt cây kích trước ngực, âm thầm cảnh giác, hỏi lại: "Sao ngài biết tên ta?" Lưu Nhĩ thấy vậy mỉm cười.

Quả nhiên, người đàn ông hung mãnh này chính là Điển Vi.

Theo lẽ thường, hắn đáng lẽ sau khi giết người ở Trần Lưu sẽ bỏ trốn, sau đó đầu quân cho Tào Tháo, rồi tử trận trong chiến đấu.

"Không cần lo lắng, ta không phải người của triều đình." Lưu Nhĩ cười nói với Điển Vi, an ủi cảm xúc của hắn.

Lúc này, Điển Vi nhạy bén phát hiện ra một điều bất thường.

Con hổ bị hắn giết ngay trước mặt Lưu Nhĩ, máu tươi văng tung tóe lên người hắn đứng phía sau, nhưng Lưu Nhĩ chỉ cách đó vài bước chân lại không dính một giọt máu nào.

Nữ tử phía sau Lưu Nhĩ vẫn đang ngồi thiền cũng không hề hấn gì.

Đối phương làm cách nào để máu tươi không thể đến gần?

Thời đại này, tuy rất ít người biết đến sự tồn tại của thần tiên, nhưng Điển Vi lại tình cờ biết được một chút.

Sư tôn của Điển Vi từng may mắn gặp được thần tiên, lúc dạy dỗ hắn đã từng kể qua.

Hắn nhìn lại trang phục của Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh, phát hiện rất giống với vị tiên nhân mà hắn từng gặp ở Kinh Châu.

Ban đầu, Điển Vi chỉ tán thưởng sức mạnh của Lưu Nhĩ, cho rằng ngài chỉ là một phàm nhân bình thường, nhiều nhất là một cường giả có chút thực lực, tuyệt đối không thể là tiên nhân.

Nhưng xem ra, người trước mặt này e rằng thật sự là tiên nhân.

Điển Vi do dự, thu lại trường kích, cẩn thận hỏi: "Ngài có phải là tiên nhân có thể chữa khỏi mọi bệnh tật không?" Lưu Nhĩ thản nhiên cười đáp: "Không sai, nhãn lực của ngươi cũng khá lắm, nhận ra được ta." Tiên nhân trong lòng phàm nhân có địa vị vô cùng tôn quý.

Điển Vi nghe vậy lập tức quỳ xuống, hành một đại lễ.

Phải biết rằng, một anh hùng như Điển Vi, dù ở trong hoàng cung diện kiến hoàng đế cũng sẽ không hành đại lễ như vậy.

Điều này đủ để thấy địa vị của tiên nhân trong lòng người phàm.

Lưu Nhĩ đỡ Điển Vi dậy, hỏi: "Vì sao ngươi lại ở đây?" Điển Vi sau khi đứng dậy, cung kính đứng sang một bên đáp: "Điển Vi ở Trần

Lưu đã giết người, nên mới phải trốn đến nơi này." Thấy vẻ mặt của Lưu Nhĩ, Điển Vi vội giải thích: "Tên quan tham đó ức hiếp bá tánh, ta thấy chuyện bất bình nên ra tay.

Trước khi giết hắn, ta đã điều tra rõ ràng, ta không phải loại người lạm sát vô tội.

Hiện tại Điển Vi không nơi nương tựa, khẩn cầu tiên nhân thu nhận ta." Đi theo tiên nhân đương nhiên tốt hơn đi theo bất kỳ ai khác, Điển Vi trong lòng hiểu rõ điều này, nên mới nói vậy với Lưu Nhĩ, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Lưu Nhĩ thấy vậy, trầm ngâm một lát rồi mới nói với Điển Vi: "Ngươi cũng may mắn đó.

Nếu đã không nơi nương tựa, vậy trước tiên cứ đi theo ta.

Sau này nếu có nơi để đi, ngươi có thể tự do rời khỏi." Dứt lời, ngài xoay người chỉ vào Thanh Tĩnh, giới thiệu với Điển Vi: "Đây là tiên đồng của ta, Thanh Tĩnh." Điển Vi nghe vậy mừng rỡ vô cùng, biết đối phương đã thu nhận mình, lập tức chắp tay với Thanh Tĩnh: "Điển Vi ra mắt." Thanh Tĩnh đã kết thúc tu luyện, dạo gần đây đang nhàm chán, có thêm một người để trò chuyện đương nhiên là vui vẻ.

Y cũng khách khí đáp lễ: "Thanh Tĩnh ra mắt." Ba người rời khỏi khe núi.

Điển Vi vác trên lưng con hổ đã bị giết chết, Thanh Tĩnh vẫn như cũ, mang theo lá cờ chữa bệnh cứu người, bên hông đeo hòm thuốc, cả hai cùng đi theo sau lưng Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ là một người nhàm chán.

Có lúc ngài sẽ ở trên núi mấy ngày, có lúc lại đứng trên con phố đông đúc ồn ào, nhìn dòng người bận rộn mưu sinh, lắng nghe tâm tư của bá tánh.

Đằng sau sự ồn ào thực ra là sự cô đơn, đó là điều Lưu Nhĩ quan sát được trong thời gian này.

Thánh nhân là người cô độc nhất trong tất cả.

Hiện tại, Lưu Nhĩ không có việc gì làm cũng thấy nhàm chán.

Thánh nhân nhàm chán, Lưu Nhĩ nhàm chán, Thanh Tĩnh nhàm chán và Điển Vi còn nhàm chán hơn, cứ thế du ngoạn trong nhân gian nhàm chán.

Lưu Nhĩ rời Kinh Châu, một lần nữa đến Dực Châu.

Nhân tài khắp thiên hạ đều tụ hội ở Dực Châu, Lưu Nhĩ đến đây chỉ để xem thử các văn nhân của thời đại này ra sao.

Ngài đi đến đâu, danh tiếng của ngài cũng truyền đến đó.

Khi Lưu Nhĩ đến biên giới Dực Châu, hầu hết mọi người ở khu vực Thăng Long đều biết có một vị y giả như tiên nhân, có thể chữa khỏi mọi bệnh tật.

Tin tức này càng lan truyền càng trở nên thần bí, cuối cùng truyền đến hoàng cung, lọt vào tai hoàng đế.

Chương 595

Ở Nhân giới Hồng Hoang, có một số nhân vật nổi tiếng thế giới xuất thân từ Dực Châu.

Dực Châu có học viện nổi tiếng nhất thế giới là Dực Châu Học Viện.

Quách Gia và Chu Du đều từng học ở đây.

Lần này, Lưu Nhĩ đến để gặp một người vô cùng tài hoa, đó là Quách Gia.

Quách Gia vốn là thuộc hạ của Viên Thiệu, sau chuyển sang đầu quân cho Tào Tháo, lập nên công lao hiển hách giúp Tào Tháo thống nhất phương Bắc, quan đến Quân Sư Tế Tửu, được phong Vị Dương Đình Hầu.

Trong lúc Tào Tháo chinh phạt Ô Hoàn thì bệnh mất, hưởng thọ ba mươi tám tuổi.

Nhưng do qua đời quá sớm trong sự nghiệp, nên không thể đối đầu với Gia Cát Lượng.

Sử sách gọi ông là "tài sách mưu lược, thế chi kỳ sĩ" (tài năng mưu lược, là kẻ sĩ kỳ tài trong đời).

Tào Tháo ca ngợi ông là người duy nhất có thể hiểu được ý mình, là "kỳ tá" (phụ tá tài ba của ta).

Lưu Nhĩ cùng với Thanh Tĩnh và Điển Vi sau một thời gian du hành đã tiến đến Dực Châu.

Lưu Nhĩ vẫn vận một bộ hắc bào, tóc búi đơn giản.

Nhưng chính đôi mắt sâu thẳm vô cùng đã khiến ngài trở nên phi

phàm.

Thanh Tĩnh mặc thanh sắc bào tử, da trắng nõn, vẻ mặt nhàm chán, bên hông đeo hòm thuốc.

Ngoài ra, trong đoàn còn có một người nổi bật hơn, cao lớn, mặt mày không mấy thiện cảm, toàn thân cơ bắp, lưng đeo hắc kích, chính là Điển Vi.

Ai nhìn vào cũng thấy tổ hợp này vô cùng kỳ quái.

Mặc dù trang phục của Lưu Nhĩ rất bình thường, nhưng vì có Thanh Tĩnh và Điển Vi đi sau, nên trên đường đi ngài cũng gặp không ít phiền phức.

Đi đến đâu cũng bị người ta nhìn chằm chằm.

Nhưng ít nhất không có tên cướp nào dám ra cướp bóc.

Từ thời xa xưa, văn nhân đã xem thường tất cả những người không phải văn nhân.

Bọn họ cũng xem nhẹ những người thời cổ đại.

Vì vậy, khi Lưu Nhĩ đưa Thanh Tĩnh và Điển Vi đến cổng Dực Châu Thư Viện, họ đã bị hai tên gia nhân đứng đó chặn lại.

Điển Vi thấy bị chặn đường thì nổi giận.

Hắn là người thế nào, không ai biết rõ hơn chính hắn.

Hai vị này chính là tiên nhân a!

Ngay cả thân phận của Thanh Tĩnh cũng khiến hắn vô cùng coi trọng, huống chi là Lưu Nhĩ!

Điển Vi không nói nhiều, trực tiếp đưa tay rút hai cây kích sau lưng ra, mặt mày càng thêm hung tợn.

Sát khí trên người hắn khiến hai tên gia nhân kia phải lùi lại một

bước.

Lưu Nhĩ vẫy tay, ngăn Điển Vi và Thanh Tĩnh lại, rồi xoay người cười nhẹ: "Thì ra Dực Châu Thư Viện nổi danh cũng chỉ đến thế này thôi.

Coi thường người khác, đây là có tố chất sao?

Quả là nực cười đến cực điểm!" Điển Vi nghe xong liền cười phá lên, thu lại trường kích, cắm lại sau lưng, rồi xoay người cùng Lưu Nhĩ rời đi.

"Khoan đã!" Khi ba người sắp rời đi, một giọng nói từ trong học viện truyền ra.

Ba người lại xoay người lại, thấy một người trẻ tuổi từ trong học viện bước ra, tiến đến trước mặt Lưu Nhĩ.

Chỉ thấy người đó cúi đầu, lễ tiết đầy đủ, rồi ôn hòa nói với Lưu Nhĩ: "Không biết ba vị có việc gì quan trọng?" Lưu Nhĩ nhìn người trẻ tuổi đang đứng trước mặt.

Người này khác với những học sinh khác trong học viện.

Ôn văn nhã nhặn, bên hông treo một thanh trường kiếm, khí chất phi phàm.

Không cần đối phương nói ra, Lưu Nhĩ cũng đoán được người này là ai, nên hỏi: "Nhìn lễ nghi của ngươi, không biết ngươi là ai?" "Ta là học sinh của học viện này, tên là Đơn Phúc." Quả nhiên, người anh hùng tên Đơn Phúc này chính là Từ Thứ.

Lúc này hắn đã từ bỏ võ học theo văn, một nhân vật có cuộc đời đầy trắc trở.

Đồng thời, Từ Thứ cũng là một người con hiếu thảo.

La Quán Trung từng bình luận về ông: "Thống hận cao hiền bất tái

phùng, lâm kỳ khấp biệt lưỡng tình nùng.

Phiến ngôn khước tự xuân lôi chấn, năng sử Nam Dương ngọa long." (Đau xót hiền tài chẳng gặp lại, trên ngựa khóc biệt tình cảm đậm sâu.

Vài lời mà như sấm xuân vang dội, có thể khiến Ngọa Long ở Nam Dương xuất thế.) Ở kiếp trước, Lưu Nhĩ cũng từng bình luận về các nhân vật trong Tam Quốc, và cho rằng Từ Thứ tuyệt đối là một chiến lược gia hàng đầu, thậm chí có cơ hội thách thức những chiến lược gia đỉnh cao nhất, nhưng đáng tiếc là không có cơ hội đứng đến cuối cùng.

Lúc này, Từ Thứ đang trong giai đoạn bỏ võ theo văn, đến Dực Châu Học Viện đọc sách.

Chương 596

Nhìn tình cảnh vừa rồi, có thể biết những ngày ở học viện của Từ Thứ cũng không mấy tốt đẹp.

"Vì sao không nỗ lực học tập, lại đi quét dọn sân trước?" Lưu Nhĩ nhìn người trước mặt hỏi.

Từ Thứ nghe vậy, lại mỉm cười đáp: "Ta may mắn có thể vào học viện học tập, không dám yêu cầu quá nhiều." Lưu Nhĩ nghe vậy khẽ gật đầu, rồi ngẩng đầu nhìn trời, đã sắp đến giữa trưa.

Ngài bèn nói với Từ Thứ: "Bây giờ là giờ trưa rồi, hay là ta làm chủ, mời ngươi cùng đi tửu lầu uống rượu." Lời này vừa nói ra, hai mắt Từ Thứ sáng lên.

Uống rượu, đó là sở thích của hắn!

Thấy ba người Lưu Nhĩ không tầm thường, hắn cũng có ý muốn kết giao.

Nay nghe Lưu Nhĩ mời, liền lập tức cúi người cười nói: "Huynh trưởng đã có lời mời, ta không thể không tuân theo!" Khi nghe có rượu uống, mắt Điển Vi lập tức sáng rực.

Món hắn thích nhất chính là rượu nho.

Rượu nho thời Tam Quốc không thể so sánh với rượu nho thời sau, thậm chí thời Đông Hán còn không thể gọi là rượu nho đúng nghĩa.

Từ khi theo Lưu Nhĩ, Điển Vi tin rằng lợi ích lớn nhất là thỉnh thoảng có thể được nếm thử loại rượu ngon tuyệt trần mà thế gian chưa từng có.

Nhìn thấy biểu cảm của Điển Vi, Thanh Tĩnh nháy mắt một cái, đã

hiểu ra suy nghĩ của đối phương.

Tên này lại thèm rượu rồi!

Thanh Tĩnh bèn từ từ lấy ra một bình sứ tinh xảo từ trong ngực, nhanh chóng mở ra ngửi một hơi, rồi lại đậy lại, hai mắt nhắm hờ, ung dung đi sau lưng Lưu Nhĩ.

Cảnh tượng đó khiến Điển Vi thèm thuồng không chịu nổi.

Bình rượu danh tiếng đó được Lưu Nhĩ ban cho Thanh Tĩnh.

Điển Vi thỉnh thoảng mới được nếm thử.

Có lần, Thanh Tĩnh đang nghỉ ngơi uống rượu, Điển Vi ngửi thấy mùi rượu, liền cầu xin Thanh Tĩnh một lúc lâu.

Thanh Tĩnh không chịu nổi, đành cho hắn uống một ngụm.

Kết quả, Điển Vi chưa từng uống loại rượu nguyên chất như vậy, uống xong thậm chí không muốn trả lại bình sứ.

Thanh Tĩnh thấy rượu không còn nhiều, vốn định để Điển Vi uống ít một chút, nhưng kết quả hắn lại uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, Thanh Tĩnh tức giận lôi Điển Vi ra dạy cho một bài học, và tuyên bố sau này sẽ không bao giờ cho hắn uống nữa.

Rượu nho này là do sư tôn lúc rảnh rỗi ủ, vừa ngọt vừa thơm!

Điển Vi cũng là một cao thủ hàng đầu thế gian, nhưng lúc đó, sao có thể là đối thủ của Thanh Tĩnh, người đã là Đại La Kim Tiên.

Cuối cùng, Lưu Nhĩ không chịu nổi nữa, lấy ra hai bình rượu, chia cho Thanh Tĩnh và Điển Vi mỗi người một bình.

Nhưng khác với Điển Vi nhận được là uống cạn, Thanh Tĩnh chỉ uống một nửa, rồi từ từ thưởng thức.

Chỉ cần có cơ hội, Thanh Tĩnh nhàm chán sẽ lấy rượu ra trêu chọc

Điển Vi, nói rằng chỉ cần hắn có thể đánh bại y, y sẽ đưa phần rượu còn lại cho hắn.

Mặc dù Thanh Tĩnh chỉ dùng sức mạnh nhục thân, nhưng sau mười hai trận thua, Điển Vi cuối cùng cũng biết mình không phải là đối thủ của Thanh Tĩnh, chỉ có thể tự cổ vũ bản thân tiếp tục nỗ lực.

Sau đó, Lưu Nhĩ lại cho Điển Vi và Thanh Tĩnh mấy bình rượu, nhưng lần nào Điển Vi cũng không nhịn được, uống sạch trong một lần.

Ngược lại, Thanh Tĩnh lại tích lũy được không ít, thỉnh thoảng lại lấy ra nhấp một ngụm, khiến Điển Vi vô cùng kinh ngạc và ghen tị.

Hắn không biết lần này đi tửu lầu có được nếm thử loại rượu mê người như vậy không.

Nhưng vừa nghe Lưu Nhĩ mời Từ Thứ đi uống rượu, chắc chắn cũng sẽ có rượu ngon, trong lòng hắn kích động vô cùng, cảm giác như con sâu rượu trong bụng bắt đầu bò loạn.

Một đoàn bốn người, do Từ Thứ đã quen thuộc Dực Châu dẫn đường, theo sau là Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh và Điển Vi.

Bọn họ đi về phía tây, băng qua khu chợ, đến một con hẻm nhỏ yên tĩnh.

Trong con hẻm hẻo lánh này cũng có quán ăn, nhưng chỉ có vài vị khách, và họ đều là những người có tiền hoặc quý nhân.

Vì vậy, mặc dù số lượng khách tương đối ít, nhưng cũng đủ để quán ăn có thu nhập tốt, vì thức ăn và rượu ở đây đều là thượng phẩm, giá cả tự nhiên cũng không rẻ, không phải người bình thường có thể tiêu thụ.

Từ Thứ không phải muốn chèn ép Lưu Nhĩ, mà cảm thấy nơi này mới phù hợp với khí chất của ngài.

Đương nhiên hắn sẽ không đưa Lưu Nhĩ đến một nơi tồi tàn để uống rượu.

Quen đường quen lối, Từ Thứ dẫn ba người đến một quán ăn tên là "Nhã Hiên Quán", vào một phòng riêng trên lầu hai, rồi nói với tiểu nhị phía sau: "Mọi thứ cứ theo lệ cũ, thêm người thì thêm món!" "Minh bạch!" Tiểu nhị đáp rồi xoay người rời đi.

Sau khi đưa ba người vào phòng riêng, Từ Thứ giải thích với Lưu Nhĩ: "Nơi này tương đối yên tĩnh, các món ăn cũng không tệ, có hương vị riêng, nên mời huynh đài đến thưởng thức." "Được, do ngươi sắp xếp là được rồi." Lưu Nhĩ không quan trọng cười nói, rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng về con phố bên dưới.

Nhìn dòng người xe cộ qua lại, ngài lại khá thích cảm giác này.

Sau khi Từ Thứ thành thạo gọi món, bốn người ngồi xuống.

Một lát sau, đồ ăn thức uống được mang lên, tốc độ rất nhanh.

Chương 597

Mặc dù Lưu Nhĩ là một Thánh nhân, nhưng lại là một Thánh nhân có trải nghiệm phi thường.

Kiếp trước của ngài là một người sành ăn.

Nhưng sau khi trở thành Thánh nhân, ẩm thực dần phai nhạt khỏi cuộc sống của ngài.

Chỉ lần này, khi trở lại thế gian và một lần nữa trở thành phàm nhân, thưởng thức lại mỹ thực nhân gian, ngài mới có một cảm giác khác.

Nhìn rượu trước mặt, Lưu Nhĩ nhíu mày.

Rượu của thời đại này vẫn chưa ngon, thua xa rượu của hậu thế.

Từ Thứ thấy Lưu Nhĩ nhíu mày, cũng hiểu ra, bèn nói: "Chúng ta là bình dân, muốn nếm thử loại rượu này cũng không dễ dàng.

Nếu là rượu ngon thật sự, e rằng chỉ có trong hoàng cung mới có thể thưởng thức." Điển Vi đã theo Lưu Nhĩ mấy ngày, chỉ thấy ngài ăn những loại trái cây chưa từng thấy, chứ chưa bao giờ thấy ngài thực sự ăn đồ ăn trong quán.

Tuy rằng kỳ quái, nhưng hắn cũng không hỏi.

Bây giờ thấy rượu này tệ như vậy, Lưu Nhĩ nhất định sẽ không uống.

Vậy có lẽ lại có thể được nếm rượu của Lưu Nhĩ rồi.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Lưu Nhĩ từ trong tay áo lấy ra ba bình sứ.

Điển Vi không quan tâm chúng từ đâu ra, hắn chỉ bị rượu thu hút.

Lưu Nhĩ thấy vậy, bất đắc dĩ cười.

Ngài đưa một bình cho Điển Vi và Thanh Tĩnh đã mong chờ từ lâu, rồi đưa một bình cho Từ Thứ.

Từ Thứ thấy biểu cảm của Điển Vi và Thanh Tĩnh thì rất ngạc nhiên, nhưng là người thông minh, hắn nhanh chóng hiểu ra loại rượu này vô cùng quý giá.

Sau khi nhận lấy bình sứ tinh xảo, hắn cẩn thận rút nút chai ra.

Lập tức, một mùi hương rượu thuần khiết bay ra.

Chỉ thấy Điển Vi đã bắt đầu uống.

Từ Thứ cũng là người tinh thông, dù không biết giá trị cụ thể của loại rượu này, nhưng chỉ cần ngửi mùi hương, hắn cũng có thể đoán được giá trị của nó.

Hắn vội vàng đậy nút lại, đứng dậy, trịnh trọng đặt bình sứ trước mặt Lưu Nhĩ: "Từ Thứ chỉ là một phàm nhân, không đáng để thưởng thức loại mỹ tửu này, xin huynh trưởng hãy nhận lại." Thấy Từ Thứ đứng dậy muốn trả lại mỹ tửu, Lưu Nhĩ chỉ cười nhạt.

Trước mặt Lưu Nhĩ, Từ Thứ không biết tại sao luôn cảm thấy một áp lực vô hình, khiến hắn trong lòng kinh ngạc, luôn giữ thái độ cẩn trọng.

Lưu Nhĩ biết Từ Thứ lúc này đã có lòng kính sợ, nên cũng không thử thách thêm, thu lại áp lực, khí chất lại trở nên phi phàm.

"Đã là ăn cơm, vậy phải có rượu ngon." Mặc dù lời nói của Lưu Nhĩ bình tĩnh, nhưng Từ Thứ cảm thấy một sức mạnh không thể kháng cự, đành phải đáp: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!" Nói xong, hắn lại ngồi xuống, rót rượu ra hai chén, một chén đặt trước mặt Lưu Nhĩ, rồi nói: "Mời!" Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Từ Thứ thấy vậy cũng mỉm cười, uống cạn chén của mình, thưởng thức loại rượu ngon nhất mà thế gian này chưa từng có.

Bốn người bắt đầu uống rượu.

Trong lúc đó, Lưu Nhĩ đã thử tài Từ Thứ.

Từ Thứ quả không hổ danh xưng của hậu thế, là một người uyên bác.

Dù Lưu Nhĩ hỏi vấn đề gì, dù là ở những nơi xa xôi, Từ Thứ cũng có thể đưa ra nhận định của mình, khiến Lưu Nhĩ cũng có chút kinh ngạc.

Ban đầu ngài chỉ đoán Từ Thứ là một chiến lược gia cao cấp, bây giờ xem ra, Từ Thứ chắc chắn là một chiến lược gia đỉnh cấp.

Ăn trưa xong, Lưu Nhĩ bảo Điển Vi và Thanh Tĩnh đi tìm một nơi ở, chuẩn bị cư trú lâu dài ở đây.

Về phần tiền bạc, đó không phải là vấn đề.

Ngài có thể tùy tiện biến ra vàng bạc thật, không phải là thuật che mắt.

Một ngày sau, trong một con hẻm yên tĩnh, một y quán nhỏ lặng lẽ xuất hiện.

Đó là do Lưu Nhĩ thiết lập, tên là "Khang Phục Điếm".

Trước cửa có một cặp câu đối, bên trái viết "Trị dũ tật bệnh", bên phải viết "Chửng cứu thế giới".

Điển Vi, người từng tung hoành trên chiến trường, giờ được giao nhiệm vụ làm vệ sĩ cho y quán, điều này khiến Lưu Nhĩ cảm thấy khá hài lòng.

Nơi của Lưu Nhĩ hẻo lánh, ít người qua lại, nên mấy ngày không có ai đến khám bệnh cũng là chuyện bình thường, ngài cũng không

quan tâm.

Ngày khai trương, Lưu Nhĩ không quen biết ai ở Dực Châu, nên cũng không có ai đến chúc mừng.

Sau lần gặp gỡ ở Dực Châu Học Viện, Từ Thứ lại đến thăm, và còn đưa theo một người trẻ tuổi khác.

Khi lần đầu tiên bước vào y quán, hắn đã thấy Điển Vi mặt mày bầm dập và Thanh Tĩnh đang đắc ý uống rượu.

Thì ra Điển Vi cho rằng hôm nay mình đủ mạnh, lại cá cược với Thanh Tĩnh, kết quả lại thua.

Chương 598

Mất rượu, tâm trạng tự nhiên không tốt.

Từ Thứ đưa người kia vào, không thấy Lưu Nhĩ, bèn lịch sự hỏi Điển Vi: "Vị anh hùng này, dám hỏi Lưu huynh trưởng ở đâu?" Điển Vi đang bực bội, dù Từ Thứ hỏi thế nào, hắn cũng chỉ đưa tay chỉ về phía hậu viện, rồi không nói gì thêm, tiếp tục nhìn Thanh Tĩnh uống rượu mà buồn bực.

Từ Thứ cũng không ngạc nhiên, dẫn người trẻ tuổi kia vào hậu viện.

Trong một căn phòng bên trái, hai cánh cửa không đóng, nên Từ Thứ vừa nhìn đã thấy Lưu Nhĩ.

Ngài đang ngồi trên bồ đoàn, trên bức tường phía sau treo một chữ "Đạo" toát ra khí tức huyền diệu.

Lưu Nhĩ nhắm mắt, dường như đang đả tọa.

"Đạo trưởng, Từ Thứ hữu lễ." Từ Thứ hành lễ với Lưu Nhĩ, rồi ra hiệu cho người trẻ tuổi bên cạnh.

Người trẻ tuổi kia thấy vậy, cũng vội vàng hành lễ: "Quách Gia ra mắt đạo trưởng." Ý đồ của Từ Thứ, Lưu Nhĩ tự nhiên biết.

Ngài thu lại ý thức, điều chỉnh tâm thần.

Ngài từng nghe lãnh đạo học viện nhắc đến Quách Gia, cũng muốn gặp thử vị "quỷ tài" này, nên mới nhờ Từ Thứ có cơ hội thì đưa hắn tới.

Trước đó, khi uống rượu cùng Từ Thứ, Lưu Nhĩ đã thuận miệng nhắc đến tên Quách Gia, không ngờ Từ Thứ lại quen biết hắn, bây giờ còn dẫn hắn đến đây.

Quách Gia đã đạt được những thành tựu đáng chú ý, là một chiến lược gia quan trọng của Tào Tháo.

Mặc dù xuất thân khiêm tốn, nhưng từ nhỏ đã có chí lớn.

Trước chiến dịch Quan Độ, ông đã giúp Tào Tháo giành được mười thắng lợi, góp công lớn vào việc thống nhất phương Bắc.

Sử sách gọi ông là "tài hoa hoành dật sách lược gia!" (nhà chiến lược tài hoa lỗi lạc), được mệnh danh là "quỷ tài".

Đáng tiếc, Quách Gia qua đời quá sớm, khi mới 38 tuổi.

Cùng năm đó, Gia Cát Lượng xuất thế.

Tào Tháo sau khi thất bại trong trận Xích Bích đã than rằng: "Nếu Quách Gia còn ở đây, ta nhất định sẽ không khổ sở như vậy!" Ở kiếp trước, khi cùng bạn bè bàn luận về Tam Quốc, Lưu Nhĩ thường tán dương tài năng của Quách Gia, nhưng cũng tiếc cho cái chết sớm của ông.

Trong số các mưu sĩ Tam Quốc, Lưu Nhĩ ngưỡng mộ nhất là Quách Gia và Giả Hủ.

Quách Gia được mệnh danh là "quỷ tài", Giả Hủ được xem là "kỳ mưu bách xuất, vô di sách" (mưu kế trăm đường, không sai sót).

Cả hai đều là anh hùng đương thời.

Lưu Nhĩ cho rằng, chiến lược gia cao nhất của Tam Quốc nên là Quách Gia.

Về phần Gia Cát Lượng, không thể xem là một chiến lược gia đơn thuần, nên không so sánh.

Nếu Quách Gia và Gia Cát Lượng cùng thời, Gia Cát Lượng chắc chắn không bằng đối phương.

Lúc này, Lưu Nhĩ đứng dậy, liếc nhìn Quách Gia, phát hiện hắn

thân thể suy nhược, do uống rượu quá nhiều mà tổn hại.

Nhưng bản thân Quách Gia lại không để ý đến điều này, đó cũng là lý do hắn chết sớm.

Kiếp trước Lưu Nhĩ đã từng tiếc nuối cho cái chết của Quách Gia, kiếp này đã gặp được, với năng lực của mình, ngài sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Một lòng yêu mến tài năng nảy sinh.

"Không cần khách khí, mời ngồi." Lưu Nhĩ nhìn Từ Thứ và Quách Gia rồi nhẹ nhàng cười nói.

"Đa tạ đạo trưởng!" Từ Thứ lễ phép đáp.

Sau khi ba người ngồi xuống, Từ Thứ mở lời trước: "Đạo trưởng, nếu ngài biết xem bệnh, vậy nên khuyên Quách Gia uống ít rượu lại, nhất là những loại rượu tầm thường." "Hả?" Quách Gia vốn đang uể oải, nghe lời của Từ Thứ, lập tức tinh thần phấn chấn, quay đầu nhìn Từ Thứ: "Nguyên lai ngươi kéo ta đến đây không phải là vì ở đây có rượu tiên sao?

Sao lại khuyên ta đừng uống rượu?" Từ Thứ nghe vậy chau mày, vội vàng xua tay với Quách Gia: "Không phải, ngươi nhất định nghe nhầm rồi, lần này đưa ngươi đến, chính là muốn để vị đạo trưởng này xem bệnh tình cho ngươi, để ngươi cai rượu cho tốt!" Quách Gia nghe vậy khẽ lắc đầu, không để ý đến hắn nữa, mà quay sang hành lễ với Lưu Nhĩ: "Đạo trưởng, ta nghe Từ Thứ nói ngài có mỹ tửu bất hủ, không biết có thể cho ta nếm thử một ngụm không?" Thì ra trước đó, sau khi Từ Thứ uống rượu của Lưu Nhĩ, đã không kìm được mà miêu tả rất nhiều cho Quách Gia nghe, khiến một kẻ nghiện rượu như Quách Gia vô cùng thèm thuồng.

Lưu Nhĩ lúc này lại trở thành một "kẻ xấu" khiêm tốn.

Chỉ thấy ngài mang theo nụ cười nhàn nhạt, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ thanh hoa tinh xảo.

Chưa cần biết rượu bên trong ngon thế nào, chỉ riêng chiếc bình tinh mỹ cũng đủ khiến Quách Gia cảm thấy nó phi phàm, lấp lánh tỏa sáng.

Lưu Nhĩ nhìn ánh mắt của đối phương, bất đắc dĩ cười, đúng là một tên nghiện rượu.

Ngài không làm ra vẻ thần bí, trực tiếp đưa cho Quách Gia.

Quách Gia nhận lấy rượu, vội vàng mở nắp bình.

Nút bình vừa mở ra, hắn hít một hơi thật sâu, ngửi mùi rượu tỏa ra, vẻ mặt tức thì tràn đầy say mê.

Sau đó hắn uống một ngụm lớn, bộ dạng không hề có phong thái của một văn nhân.

Từ Thứ thấy vậy chỉ biết cười khổ.

Ban đầu hắn muốn Lưu Nhĩ khuyên người bạn duy nhất của mình đừng uống rượu, vì lo lắng cho sức khỏe của hắn.

Chương 599

Không ngờ, Lưu Nhĩ không những không khuyên, mà còn mời Quách Gia uống rượu, khiến Từ Thứ không biết phải làm sao.

Lúc này, sau khi Quách Gia uống cạn rượu trong bình, trầm tư một lát, rồi thở dài, hành lễ với Lưu Nhĩ: "Đạo trưởng thủ đoạn thật cao tay!" "Đạo trưởng hảo kế mưu a!" Quách Gia uống xong rượu, than thở với Lưu Nhĩ.

"Quách Gia, ngươi nói gì vậy, vừa mới gặp đạo trưởng, sao đạo trưởng lại phải dùng kế với ngươi?" Từ Thứ tuy không nhìn thấu được chiều sâu của Lưu Nhĩ, nhưng vì mỹ tửu, vì khí tức, vì khí chất, hắn trong lòng vô cùng kính trọng Lưu Nhĩ, nên mới đưa bạn mình đến.

Hắn lo lắng Quách Gia sau khi uống rượu sẽ vô tình mạo phạm Lưu Nhĩ, nên lúc này thấy Quách Gia nói Lưu Nhĩ dùng kế, liền giả vờ tức giận khiển trách.

Quách Gia và Từ Thứ đều xuất thân hàn môn, cùng học ở Dực Châu Thư Viện, nhưng lại bị con cháu nhà danh giá chế giễu là dân quê.

Từ Thứ khoan dung không để ý, nhưng Quách Gia lại khinh thường.

Vì vậy, hai người đồng cảm với nhau, lâu dần trở thành bạn thân nhất.

Quách Gia thấy vẻ mặt của Từ Thứ, tự nhiên cũng biết ý của đối phương, bèn khẽ giơ tay ngăn lại cơn giận của hắn, rồi nói: "Huynh trưởng đừng vội tức giận, nghe ta nói đã.

Bây giờ đạo trưởng mời ta uống loại mỹ tửu này, sau này ta còn có thể xem trọng những loại rượu tầm thường khác được sao?

Bởi vì ta đã thấy được tiên tửu, những loại rượu khác không thể so sánh được, đều sẽ trở nên vô vị.

Ta tự nhiên sẽ ngừng uống rượu." Từ Thứ nghe vậy, lập tức hiểu ra, quay sang cảm tạ Lưu Nhĩ: "Thì ra là vậy!

Tất cả là do ta ngu muội, tạ ơn đạo trưởng!

Thân thể Quách Gia vốn không tốt, nếu cứ tiếp tục uống rượu, nhất định sẽ ảnh hưởng.

Bây giờ có đạo trưởng giúp đỡ, ta có thể yên tâm rồi." Nói rồi, Từ Thứ cùng Quách Gia hành đại lễ với Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ thấy vậy, mỉm cười, rất vui khi thấy được tình bạn như vậy, bèn quay sang nói với Quách Gia: "Nếu muốn uống rượu, có thể đến chỗ ta, nhưng không được tham chén." "Vô cùng cảm tạ đạo trưởng!" Quách Gia nghe vậy mừng rỡ, không chỉ vì có rượu ngon, mà còn vì kính phục Lưu Nhĩ.

Là một người giỏi mưu kế, hắn vô cùng am hiểu tâm lý đối phương.

Lần này, Lưu Nhĩ vô tình bày kế, lại khiến hắn thực sự trúng chiêu.

Hắn tin vào trực giác của mình, và trực giác mách bảo rằng nếu có thể đi theo Lưu Nhĩ, đó tuyệt đối là cơ hội tốt nhất trong đời.

Lưu Nhĩ cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Trong toàn bộ lịch sử cổ đại, những người thông minh như Quách Gia rất hiếm.

Lưu Nhĩ vô cùng tán thưởng hắn, có lòng yêu tài.

Một người có thể dựa vào trực giác để phán đoán sự việc như Quách Gia, dù ở thế giới tu chân cũng sẽ có tiền đồ.

Hiện tại, Quách Gia đã có ý định trở thành quân sư cho Lưu Nhĩ.

Thiên lý mã cũng khát vọng gặp được Bá Nhạc.

Sau khi trò chuyện một lúc, Quách Gia hỏi về lai lịch, năng lực và hành tung của Lưu Nhĩ.

Khi biết Lưu Nhĩ là thần y có thể chữa khỏi mọi bệnh tật ở khu vực Thăng Long, hắn không hề kinh ngạc, vì trong mắt hắn, đối phương vốn không phải người thường.

Lưu Nhĩ bình tĩnh đáp lại các câu hỏi của Quách Gia, thậm chí còn suy ra được xuất thân của hắn.

Dù trí tưởng tượng của Quách Gia có lớn đến đâu cũng không thể ngờ Lưu Nhĩ là một vị Thánh nhân.

Vì vậy, Lưu Nhĩ bắt đầu hỏi lại Quách Gia để kiểm tra năng lực của hắn.

Quách Gia phản ứng nhanh nhạy, nhưng chưa bao giờ có cơ hội phản công, vừa âm thầm đề phòng, vừa nhất nhất trả lời câu hỏi của Lưu Nhĩ.

Từ Thứ nhìn hai người một người khí thế như hồng, một người bình tĩnh ứng đối, tuy không có đao quang kiếm ảnh, nhưng cũng đủ khiến hắn cảm thấy vô cùng đặc sắc.

Sau khi Quách Gia và Từ Thứ rời đi, Lưu Nhĩ đột nhiên mỉm cười.

Thanh Tĩnh vừa bước vào thấy vậy, không khỏi ngẩn ra, rồi thầm cười.

Không biết ai lại may mắn, có thể khiến sư tôn của mình vui vẻ như vậy.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, và mỗi ngày sau đó, bóng dáng của Quách Gia đều xuất hiện trong y quán của Lưu Nhĩ.

Hắn đến một mặt là để ăn uống, mặt khác là để cầu giáo Lưu Nhĩ.

Kinh nghiệm của Lưu Nhĩ khiến hắn cảm thấy ngài như biết hết mọi chuyện trên đời.

Mặc dù Lưu Nhĩ khiêm tốn, nhưng vẫn đưa ra đáp án cho những vấn đề phàm nhân mà Quách Gia nêu ra.

Dù Quách Gia cố tình tăng độ khó, nhưng Lưu Nhĩ chưa bao giờ làm hắn thất vọng.

Ngày qua ngày, thân thể Quách Gia càng lúc càng tốt hơn, nguyên nhân là do hắn đã uống rượu tiên do Lưu Nhĩ ủ.

Nếu rượu của Lưu Nhĩ dùng tiên thảo linh căn để ủ, Quách Gia uống một ngụm có lẽ đã phi thăng thành tiên.

Khi thân thể khỏe mạnh, hắn sẽ không chết sớm, và có thể trở thành quân sư cho Lưu Nhĩ.

Chương 600

Lưu Nhĩ còn có ý định sau khi khảo sát Quách Gia một phen, nếu được, sẽ dạy hắn con đường tu đạo.

Sau vài năm sống bình lặng, thiên hạ bắt đầu không còn thái bình.

Trương Giác được một người bất tử truyền dạy, lấy "Thái Bình Yếu Thuật" làm cơ sở, một mặt thành lập Thái Bình Đạo, tự xưng "Đại Hiền Lương Sư", nhân danh thuyết giảng và chữa bệnh để truyền bá giáo nghĩa trong nông dân và tiến hành các hoạt động bí mật.

Năm Trung Bình nguyên niên, Trương Giác lấy khẩu hiệu "Thương thiên dĩ tử, Hoàng thiên đương lập, tuế tại Giáp Tý, thiên hạ đại cát" (Trời xanh đã chết, Trời vàng nên lập, năm Giáp Tý, thiên hạ đại cát), tự xưng "Thiên Công Tướng Quân", lãnh đạo quần chúng phát động khởi nghĩa, sử sách gọi là "Hoàng Cân Khởi Nghĩa".

Trong vòng mười ngày, khắp nơi hưởng ứng, đốt phá quan phủ, giết chết quan lại.

Trong vòng một tháng, hai mươi tám châu quận đã xảy ra chiến sự.

Quân Khăn Vàng như chẻ tre, không gì cản nổi.

Hoàng đế vội vàng điều động binh lính tinh nhuệ từ khắp cả nước để trấn áp.

Các thủ lĩnh hùng mạnh từ khắp nơi như Viên Thiệu, Viên Thuật, Tào Tháo, Tôn Kiên, Lưu Bị cũng liên thủ dẹp loạn.

Lưu Nhĩ cảm thấy kỳ lạ, vì sao cuối thời Đông Hán lại có người dạy cho Trương Giác "Thái Bình Yếu Thuật".

Kẻ đứng sau không phải là một tiên nhân bình thường, mà chính là

Minh Hà Lão Tổ đang chưởng quản U Minh Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ là một sinh linh tiên thiên, được hình thành từ bản chất của U Minh Huyết Hải, sau đó luyện ra 3600 hóa thân, trở nên bất tử bất diệt.

Dưới Thánh nhân, thực lực của Minh Hà Lão Tổ thuộc hàng đỉnh cấp.

Dựa vào Huyết Hải không cạn, Minh Hà Lão Tổ bất tử.

Ban đầu, Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ hợp tác, mưu hại Hồng Vân, chém giết khiến ngài thân tử đạo tiêu.

Sau đó, Minh Hà Lão Tổ học theo Nữ Oa tạo ra A Tu La tộc, có thể nói là đệ nhất dưới Thánh nhân.

Sau khi Hậu Thổ hóa Lục Đạo Luân Hồi, Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng trở nên kín tiếng.

Hắn nghĩ ra một phương pháp, hy vọng có thể được thánh hóa, lấy nhân loại do Nữ Oa và Lưu Nhĩ tạo ra làm bản mẫu, để A Tu La tộc trở nên hoàn mỹ hơn.

Nhưng Huyết Hải chỉ có máu tanh, chết đi không có linh hồn, khiến A Tu La tộc cũng như vậy.

Vì thế, hắn mới âm thầm thao túng, khiến thiên hạ đại loạn, để có thể làm lớn mạnh A Tu La tộc.

Trong mấy năm qua, Lưu Nhĩ đã gặp một số nhân vật nổi tiếng thời Tam Quốc, thân thiết nhất vẫn là Từ Thứ và Quách Gia.

Danh tiếng của ngài có thể nói là đã vang khắp Thăng Long.

Sau khi mở y quán ở Dực Châu, mỗi ngày người đến chữa bệnh nườm nượp không ngớt.

Lưu Nhĩ chỉ tiếp người khi rảnh rỗi.

May mắn là có Trương Trọng Cảnh giúp đỡ, trừ những bệnh nan y vô phương cứu chữa, những bệnh thông thường khác Trương Trọng Cảnh đều có thể giải quyết, khiến Lưu Nhĩ thở phào nhẹ nhõm.

Sự bùng nổ của Khăn Vàng Khởi Nghĩa khiến tất cả những người có hiểu biết ở Dực Châu Thư Viện đều tập trung tại y quán của Lưu Nhĩ, dưới cặp câu đối "Trị dũ tật bệnh", "Chửng cứu thế giới" để hỏi về thuật cứu người.

Mặc dù văn hóa Nho gia không còn độc tôn, nhưng nó vẫn ăn sâu bén rễ bên cạnh Đạo giáo.

Tăng lữ của Đạo giáo đều là người ngoài cuộc, nên phàm nhân vẫn tôn trọng văn hóa Nho gia.

Dưới sự ràng buộc vô hình của Đạo giáo, văn hóa Nho gia không đạt được hiệu quả độc tôn.

Dựa vào địa vị của Đạo giáo, Trương Giác sau khi thành lập "Thái Bình Đạo", đã khiến hàng vạn tín đồ lẫn lộn với Đạo giáo, bắt đầu thời kỳ mạt của Đông Hán.

Tại Dực Châu, trong y quán do Lưu Nhĩ sáng lập.

Trương Trọng Cảnh đang bận rộn xử lý bệnh tình cho các hoạn giả tại quầy thuốc trước mặt.

Trong khi đó, Lưu Nhĩ cùng mấy chục học sinh của học viện Dực Châu đang thảo luận về vấn đề của Hoàng Cân quân.

Dựa vào tài hoa và hướng nghiên cứu khác nhau, những người có tài năng như Quách Gia và Từ Thứ đã sớm dự liệu được sự trỗi dậy của Hoàng Cân.

Những người như Trần Quần tuy phản ứng chậm hơn, nhưng cũng tỏ ra vô cùng trấn tĩnh.

Khi Lưu Nhĩ kết thúc buổi thảo luận với các học sinh và rời đi, chỉ còn lại Quách Gia và Từ Thứ.

Hai người họ là những người sớm nhất gặp được Lưu Nhĩ, nên hiểu rõ sự huyền bí của hắn hơn những người khác.

Quách Gia có thể dựa vào trực giác để phán đoán sự việc, đó cũng là lý do hắn suốt ngày uống rượu, dùng cách đó để kết giao với Lưu Nhĩ.

Còn Từ Thứ, đôi khi là vì lý do học thuật, đôi khi lại không...

Lưu Nhĩ suy xét kỹ lưỡng về cuộc khởi nghĩa Hoàng Cân.

Dựa theo dòng chảy lịch sử, cuộc khởi nghĩa này không thể lật đổ được nhà Hán, nhưng nó đã làm lung lay tận gốc rễ của triều đại, khiến nhà Hán sụp đổ, tái hiện lại thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc.

Sau khi triều Đông Hán mạt vận, thời Tam Quốc bắt đầu.

Chương 601

Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền, mỗi người đều dựa vào bản lĩnh của mình mà tạo nên giang sơn tráng lệ.

Trong ba người, Lưu Nhĩ cảm thấy hứng thú nhất với Tào Tháo, một đại kiêu hùng.

Tổ phụ của Tào Tháo là Tào Đằng, làm quan thời Hán Hoàn Đế.

Phụ thân ông là Tào Tung, vốn họ Hạ Hầu, sau trở thành con nuôi của Tào Đằng, đổi họ để kế thừa tước vị.

Tào Tháo có tiểu tự là A Man, nên còn được gọi là Tào A Man.

Thời trẻ, Tào Tháo cơ trí, cảnh giác, có năng lực quyền biến và thích ứng, nhưng lại tùy hứng, không tuân theo quy củ.

Hắn không tu dưỡng đức hạnh, cũng chẳng học theo học giả, vì vậy người đời không ai cho rằng hắn có tài năng đặc biệt.

Chỉ có Kiều Huyền lại thấy hắn phi phàm, từng nói với Tào Tháo: "Thiên hạ sắp đại loạn!

Người có thể định thiên hạ, e rằng chính là ngươi!" Sau này, Tào Tháo tham gia liên quân chư hầu chống Đổng Trác.

Sau khi Đổng Trác chết, hắn bắt đầu phát triển thế lực, bình định loạn thế.

Tào Tháo lần lượt đánh bại Lữ Bố và Viên Thuật, lại tiếp nhận sự đầu hàng của Trương Tú.

Sau đó, trong trận Quan Độ, Tào Tháo lấy ít địch nhiều, chặn đứng mười vạn đại quân của Viên Thiệu.

Cuối cùng, hắn hoàn toàn tiêu diệt tàn dư thế lực của họ Viên ở

phương Bắc, cơ bản thống nhất khu vực trung nguyên.

Về sau, Táo Tháo trở thành Thừa tướng nhà Hán.

Tại Nhân giới Hồng Hoang, Tào Tháo nam chinh Kinh Châu, đối đầu với liên quân Tôn-Lưu trong trận Xích Bích.

Sau đó, Tào Tháo viễn chinh đánh bại Mã Siêu, củng cố nền móng cho nhà Ngụy.

Năm 212, hắn tiến đánh Hán Trung Trương Lỗ, thế chân vạc Tam Quốc cơ bản hình thành.

Năm 213, Hán Hiến Đế sắc phong Tào Tháo làm Ngụy Vương, cho xây dựng Ngụy Vương cung ở Nghiệp Thành.

Năm 220, Tào Tháo qua đời tại Lạc Dương, hưởng thọ 66 tuổi, được truy tôn là "Ngụy Vũ Vương", táng tại Cao Lăng.

Cả đời Tào Tháo chưa từng xưng đế.

Sau khi ông qua đời, trưởng tử Tào Phi kế vị, không lâu sau liền phế Hán tự lập, truy phong cha mình là "Ngụy Vũ Đế".

Đối với Tào Tháo, Lưu Nhĩ khá hài lòng.

Nhưng việc Tào Tháo vì báo thù cho cha mà đồ sát cả một thành khiến Lưu Nhĩ không tán thành.

Lưu Nhĩ tin rằng, thông qua sự điều khiển của mình, Tào Tháo có thể trở nên tốt hơn, ít nhất thảm kịch đồ thành sẽ không xảy ra.

Khi Điển Vi biết tin về cuộc khởi nghĩa Hoàng Cân, hắn lo lắng thành trì sẽ sụp đổ.

Vì vậy, Điển Vi không đi đâu cả, mỗi ngày đều ở lại y quán, chăm chỉ luyện võ, quyết tâm dùng sức mình để bảo vệ Lưu Nhĩ.

Đương nhiên, hắn không biết rằng Lưu Nhĩ vốn không cần sự bảo

vệ của hắn.

Bách tính trong thành được hưởng lợi từ những viên thuốc thần kỳ của Lưu Nhĩ.

Sau khi biết được sự tàn bạo của Hoàng Cân, những người dân chất phác này đã tự bảo nhau, chuẩn bị góp sức khi quân giặc tiến đến.

Họ quyết tâm dốc toàn lực bảo vệ Dực Châu, bảo vệ ân nhân của mình là Lưu Nhĩ.

Sau khi quân Hoàng Cân tấn công nhiều châu quận, triều đình Đông Hán cuối cùng cũng có phản ứng, bổ nhiệm anh trai của Hà Hoàng hậu là Hà Tiến làm Đại tướng quân, phái Hoàng Phủ Tung dẫn quân trung ương đi thảo phạt thủ lĩnh Hoàng Cân là Trương Giác.

Cùng lúc đó, các quân vương ở những khu vực khác cũng bắt đầu hành động.

Lưu Bị được thương nhân Trương Thế Bình và Tô Song tài trợ, đầu quân cho Hiệu úy Trâu Tĩnh.

Tào Tháo dẫn theo huynh đệ Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên, bắt đầu cuộc đời vinh quang của mình.

Tôn Kiên cũng lãnh đạo các tướng Tổ Mậu, Hoàng Cái, Trình Phổ và Hàn Đương ra quân.

Khi quân Hoàng Cân mới thành lập, nhân số rất đông, mỗi khi công hạ một thành trì lại có thêm người gia nhập.

Từ mười vạn giáo đồ ban đầu, chỉ sau một thời gian ngắn, quân Hoàng Cân đã phát triển với xu thế lên đến hàng trăm vạn.

Tại Duyện Châu, tướng quân Hoàng Cân lãnh đạo trăm vạn quân, không đợi quân tiếp viện mà tiến thẳng đến Dực Châu.

Cuối thời Đông Hán, Hán Linh Đế là một hoàng đế nổi tiếng trong lịch sử.

Điểm đặc biệt nhất của ông ta là công khai bán quan tước để kiếm tiền.

Châu mục Dực Châu cũng là một kẻ bỏ tiền ra mua chức quan.

Khi thấy quân Hoàng Cân do Trương Giác lãnh đạo kéo đến, ông ta lập tức hoảng sợ.

Chương 602

Dực Châu chỉ là một quận, thực lực quân sự không mạnh.

Phần lớn binh lính đều là quân già yếu, bệnh tật, chỉ có khoảng bốn, năm ngàn người, lại thiếu huấn luyện, vũ khí không đủ.

Họ hoàn toàn không thể chống lại thế tiến công như vũ bão của mấy chục vạn quân Hoàng Cân.

Kẻ phòng thủ bất lực.

Dù Dực Châu cũng có một số địa chủ giàu có, nhưng đối mặt với quân Hoàng Cân, họ hoặc là bỏ chạy, hoặc là đầu hàng.

Cuối cùng, vị Châu mục này không còn cách nào khác, đành phải tìm đến y quán nổi danh gần đây của Lưu Nhĩ, cầu kiến vị tiên nhân thần bí.

Lưu Nhĩ bước đi như một tiên nhân phiêu đãng cõi trần.

Dù dung mạo bình thường, nhưng hắn có một đôi mắt phi phàm, khí chất vô thượng không thể che giấu.

Châu mục vội vã chạy đến y quán, nhưng phát hiện nơi vốn dĩ luôn tràn đầy sinh khí giờ đây lại vắng hoe, không một bóng người, chỉ còn lại Điển Vi đang buồn chán lau chùi cây hắc kích của mình.

Dù võ nghệ của vị Châu mục không cao, nhưng ông ta vẫn có chút nhãn lực.

Bắp thịt của Điển Vi cuồn cuộn, góc cạnh sắc bén.

Làn da màu đồng cổ có vẻ sáng bóng và mịn màng, mang lại cảm giác vừa rắn chắc vừa dẻo dai như sắt thép.

Vẻ mặt cương nghị của Điển Vi càng khiến người ta cảm thấy

một sự dũng mãnh phi thường.

"Điển Vi xin ra mắt Châu mục, hôm nay đạo trưởng không mở cửa chữa bệnh.

Không biết Châu mục đến đây có việc gì?" Điển Vi đi theo Lưu Nhĩ đã lâu, lại thường xuyên tiếp xúc với các học sinh của thư viện Dực Châu, nên cũng học được vài câu nhã nhặn.

"Ta muốn tìm đạo trưởng, không biết ngài ấy có ở đây không?" Vị Châu mục chắp tay hành lễ với Điển Vi, hỏi.

Điển Vi nghe vậy, giơ tay chỉ về phía sân sau của y quán: "Có việc gì khẩn cấp không?

Nếu không có việc gì quan trọng, xin đừng làm phiền lão gia nhà ta." Đối mặt với sự bái kiến của Châu mục, Điển Vi hơi sững sờ, rồi nói: "Lão gia nhà ta đang ở bên trong, nếu ngài không có việc gì, xin đừng làm phiền." Châu mục lập tức đáp: "Ta thật sự có việc quan trọng cần cầu kiến, xin tráng sĩ thay ta thông báo một tiếng." Dù Điển Vi có ấn tượng xấu với quan lại, nhưng vị Châu mục này thường ngày biểu hiện không tệ.

Hơn nữa, danh tiếng của Lưu Nhĩ vang xa, Điển Vi không muốn phá hỏng danh tiếng của chủ nhân, vì vậy đối với vị quan này cũng rất khách khí.

Nếu là Châu mục Duyện Châu, có lẽ Điển Vi vừa gặp mặt đã ném trường kích qua giết chết rồi.

Năm đó, hắn chính vì bất bình mà giết người, sau đó mới phải trốn khỏi huyện thành và gặp được Lưu Nhĩ.

"Vậy ngài đợi một lát, ta sẽ vào bẩm báo." Điển Vi cắm trường kích lại, đi vào trong y quán.

Lúc này, trong y liệu sảnh, Trương Trọng Cảnh đang chỉnh lý lại

kiến thức y học mà Lưu Nhĩ truyền thụ, cùng với các triệu chứng của những bệnh nhân gần đây, tìm cách chữa trị tốt hơn.

Dường như một kiệt tác y học nổi tiếng, "Thương hàn tạp bệnh luận", đang dần được thai nghén.

Trong sân sau, Thanh Tĩnh đang luyện tập phương pháp trảm tam thi mà Lưu Nhĩ vừa dạy.

Mối quan hệ giữa Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh rất tốt.

Ban đầu, Lưu Nhĩ đã tặng cho Thanh Tĩnh một Tiên thiên linh bảo là Lạc Hồn Chung, sau đó lại dạy cho y năm loại phương pháp tu luyện đỉnh cấp.

Bây giờ, khi Thanh Tĩnh đã ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, lại được truyền thụ phương pháp trảm tam thi khiến người người thèm muốn, đây thực sự là món quà lớn mà Lưu Nhĩ dành cho y.

Cùng lúc đó, Lưu Nhĩ đang dùng thánh nhân truyền âm để liên lạc.

Hành động của Minh Hà lão tổ cũng đã nhắc nhở Lưu Nhĩ rằng Tây Du chi kiếp không nên xem nhẹ, đằng sau đó hẳn còn có những chuyện mà hắn chưa biết.

Trong lúc các vị Thánh nhân khác như Lão Tử vẫn đang ở Thái Thanh Thiên cảm ngộ đại đạo, Thông Thiên đang nỗ lực tu hành sau Phong Thần chi kiếp, còn Nữ Oa thì ngồi trong Oa Hoàng Cung tu luyện, Lưu Nhĩ biết rằng sự liên minh giữa Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy ngày càng chặt chẽ hơn.

Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu, dường như đã thấy được nụ cười đắc ý của ba người bọn họ.

Nguyên Thủy và hai vị Thánh nhân phương Tây cấu kết với nhau, nhưng cũng chỉ là bàn chuyện Tây Du mà thôi.

Lưu Nhĩ cũng nhân cơ hội này để vạch ra kế hoạch của mình.

Kẻ cười cuối cùng mới là người chiến thắng.

Trước sức mạnh tuyệt đối, Lưu Nhĩ cảm thấy đối phương chẳng là gì cả.

Đúng lúc này, Lưu Nhĩ cảm nhận được sự hiện diện của Điển Vi.

Hắn mở mắt ra, mỉm cười.

Nay Tam Quốc trỗi dậy, thời thế tạo anh hùng.

Nếu Lưu Nhĩ chỉ là một người bình thường, hắn cũng sẽ trở thành một anh hùng trong thời thế này.

Nhưng rõ ràng, hắn không phải người bình thường, và cũng không phải là anh hùng.

Hắn là một Thánh nhân thao túng anh hùng từ phía sau!

Chương 603

Không cần Điển Vi lên tiếng, Lưu Nhĩ đã nói vọng ra ngoài: "Để Châu mục vào đi, rồi gọi Từ Thứ đến đây." Điển Vi đã quen với khả năng tiên tri của Lưu Nhĩ, gật đầu rồi quay người rời đi.

Châu mục Cao Chấn vì chuyện quân Hoàng Cân mà lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng khi bước vào đại sảnh y quán, ông ta dần bình tĩnh lại.

Đến khi vào sân sau và nhìn thấy Lưu Nhĩ, sự nôn nóng trong lòng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự yên bình.

Khí thế trấn định tự nhiên của Lưu Nhĩ có thể mang lại cho người khác niềm tin vững chắc, ảnh hưởng đến tâm trạng của họ.

"Cao Chấn bái kiến đạo trưởng, xin đạo trưởng thương xót, cứu lấy bách tính Dực Châu." Dù tình hình vô cùng khẩn cấp, nhưng Lưu Nhĩ lại không hề tỏ ra vội vã, dường như mọi chuyện không liên quan đến mình.

Mặc dù quân Hoàng Cân tấn công dữ dội, nhưng thực chất chỉ là một đám ô hợp.

Tuy có trăm vạn người, nhưng đa số chỉ là những nông dân vừa mới buông cuốc.

Chỉ cần có sự bảo vệ thích đáng, họ vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Tuy nhiên, cần có tài năng siêu việt để hoạch định kế sách.

Dù Châu mục Cao Chấn có tài trí, nhưng ông ta dù sao cũng là võ tướng.

Bảo ông ta dẫn binh tác chiến thì không sợ, nhưng bảo ông ta lập kế hoạch thì quả thật có chút khó xử.

Cũng khó trách ông ta lại tìm đến Lưu Nhĩ cầu cứu.

Uy tín của Lưu Nhĩ ở Dực Châu thực sự quá cao.

Bất kể là bệnh gì, dù người bệnh cho rằng đó là bệnh nan y, chỉ cần đến tay Lưu Nhĩ đều có thể chữa khỏi.

Ngay cả khi Lưu Nhĩ không có mặt, Trương Trọng Cảnh cũng có thể chữa trị.

Ngay cả Trương Trọng Cảnh cũng vô cùng khâm phục Lưu Nhĩ, huống chi là những người dân được hưởng lợi từ hắn.

Tại y quán, người nghèo khó mắc bệnh nan y, dù cần những dược liệu quý giá như nhân sâm, lộc nhung cũng không phải trả bất kỳ chi phí nào.

Còn người giàu thì dễ xử lý hơn.

Họ sợ chết, nên khi bị bệnh sẽ tìm đến y quán của Lưu Nhĩ.

Vì kính trọng Lưu Nhĩ, họ thường trả phí thuốc gấp mười lần, điều này giúp y quán có thể duy trì hoạt động.

Với uy tín như vậy, lời của Lưu Nhĩ, ai dám không nghe?

Lý do quân Hoàng Cân có thể thế như chẻ tre, mỗi ngày chiếm được hàng chục thành trì là nhờ có nội ứng ngoại hợp.

Nhưng ở Dực Châu có Lưu Nhĩ.

Trong lòng bách tính Dực Châu, Lưu Nhĩ mới là tín ngưỡng thực sự.

Hắn đã cứu quá nhiều người, có thể nói là cứu tinh của phần lớn dân chúng, cũng là đối tượng mà tất cả văn nhân Dực Châu kính phục,

bởi vì bất kể câu hỏi nào, Lưu Nhĩ đều có thể dễ dàng giải đáp và đưa ra câu trả lời khiến họ được lợi vô cùng.

Trong sân, Lưu Nhĩ nói với Cao Chấn: "Đợi một lát, sẽ có người đến." Châu mục Cao Chấn nghe vậy, khẽ gật đầu.

Dù trong lòng lo lắng, nhưng sự kính phục đối với Lưu Nhĩ khiến ông ta nghe theo lời hắn.

Ngay sau đó, ông ta ngồi xuống chiếc bồ đoàn đối diện Lưu Nhĩ, lặng lẽ chờ đợi.

Không lâu sau, Từ Thứ và Quách Gia cùng nhau đến.

Khác với vẻ phóng túng thường ngày, lúc này cả hai đều cau mày.

Rõ ràng, đối mặt với mối đe dọa từ đại quân Hoàng Cân, trong lòng họ đều cảm thấy nặng nề.

Khi cảm nhận được sự hiện diện của hai người, đôi mắt đang nhắm của Lưu Nhĩ mới từ từ mở ra, một tia kim quang lóe lên.

Cao Chấn không nhận ra Quách Gia và Từ Thứ.

Lẽ nào, người Lưu Nhĩ đang đợi chính là họ?

Lúc này, Cao Chấn đang mặc khôi giáp của Châu mục.

Vì vậy, dù Từ Thứ và Quách Gia không biết người trước mặt Lưu Nhĩ là ai, nhưng cũng có thể thông qua trang phục mà đoán ra thân phận đối phương.

"Chúng ta bái kiến đạo trưởng!" Quách Gia và Từ Thứ đầu tiên hành lễ với Lưu Nhĩ, sau đó không chút gò bó, tự nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, chờ Lưu Nhĩ lên tiếng.

Do sự xuất hiện của hai người, sự bình tĩnh ban đầu của Cao Chấn lại bị phá vỡ, ông ta hỏi Lưu Nhĩ: "Đạo trưởng, hiện nay quân Hoàng Cân có mấy chục vạn người.

Xin đạo trưởng thể hiện pháp lực, cứu giúp nhân dân.” Lúc này, giọng điệu của Cao Chấn vô cùng thành khẩn.

Lưu Nhĩ không trả lời ngay, mà quay sang nhìn Quách Gia và Từ Thứ đang cau mày suy nghĩ, hỏi: “Hai người thấy thế nào?” Từ Thứ là người chính trực, có mưu lược sâu xa.

Dù trong lòng đã có cách, nhưng lại có chút do dự.

Chương 604

Hắn quay đầu nhìn Quách Gia, thấy Quách Gia đang mỉm cười, dường như cũng đã có cách, bèn nói: "Trong lòng ngươi đã có cách, mau nói ra đi." "Ngươi không mở miệng, tại sao ta lại phải nói?" Quách Gia quen thói nói đùa, lúc này cũng không quên trêu chọc.

"..." Từ Thứ là người thật thà, dù tài năng có thể sánh ngang với Quách Gia, nhưng đối với những trò đùa của hắn, Từ Thứ luôn cảm thấy bất lực.

Thấy Quách Gia vẫn còn trêu chọc Từ Thứ, Châu mục Cao Chấn trong lòng sốt ruột không yên.

Chuyện này liên quan đến sinh tử của bách tính trong thành, mỗi phút mỗi giây đều vô cùng cấp bách!

"Xin đạo trưởng phát lòng từ bi, cứu vớt bách tính Dực Châu.

Trương Giác đang ngày càng đến gần, chúng ta thật sự không chịu nổi nữa!" Lúc này, Từ Thứ nói với Quách Gia: "Ngươi nên mau nói đi, nếu không Châu mục đại nhân sẽ sốt ruột lắm." Dù sao, thấy một vị Châu mục hết lòng vì dân như vậy, cũng thật hiếm có!

Quách Gia nghe vậy mới gật đầu, không đùa nữa.

Hắn quay sang Lưu Nhĩ nói: "Mặc dù quân Hoàng Cân đông, nhưng đa số chỉ là bách tính vừa mới buông cuốc.

Vấn đề không lớn, vấn đề nằm ở thủ lĩnh của chúng." Hắn hỏi Cao Chấn: "Trong thành có bao nhiêu binh sĩ?" Cao Chấn không dám coi thường người mà Lưu Nhĩ đang chờ đợi, nghe câu hỏi của Quách Gia, ông ta đáp: "Có thể chiến đấu, ước chừng khoảng ba ngàn người." Quách Gia nghe xong nhíu mày, lòng Cao Chấn cũng căng

thẳng theo.

“Chỉ có ba ngàn chiến sĩ lành nghề sao?” Quách Gia khẽ nói, rồi đôi mắt sáng lên, nhìn về phía Lưu Nhĩ: “Dù vậy, danh tiếng của đạo trưởng vang xa!

Chỉ cần đạo trưởng đăng cáo thị chiêu binh!

Chiêu mộ một hai vạn dân binh, chắc chắn không khó.” “Ý kiến này hay!” Quách Gia vừa dứt lời, Cao Chấn lập tức đồng ý.

“Nhưng quân Hoàng Cân có rất nhiều người!” Quách Gia lại nêu ra một vấn đề khác.

“Dù chỉ là một số nông dân vừa mới cầm vũ khí, cũng không nên đánh giá thấp.

Vẫn cần phải có biện pháp phòng ngừa.” “Cái này...” Cao Chấn lại phiền não.

Ông ta từng đọc binh thư, biết rằng trong chiến tranh, khi quân địch đông hơn, quân số quá ít chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Hiện tại, số lượng quân Hoàng Cân ít nhất gấp mười lần quân phòng thủ.

Cao Chấn làm sao phòng ngự?

“Xin vị huynh trưởng này chỉ giáo cho.” Sau khi Quách Gia chỉ ra điểm mấu chốt của trận chiến, Cao Chấn cuối cùng cũng chú ý và trưng cầu ý kiến của người trẻ tuổi này.

Quách Gia cười một cách bí ẩn: “Ta không ở vị trí đó, không tham gia chính sự.” Hắn lại chỉ vào Từ Thứ đang đứng bên cạnh cũng đầy vẻ khó hiểu.

Quách Gia hỏi Châu mục Cao Chấn: “Nghe nói Châu mục Dực Châu nghe tin Hoàng Cân đến, đã rời khỏi Dực Châu rồi.

Không biết có đúng không?" Cao Chấn phẫn nộ nói: "Đúng vậy, tổng đốc đã mang theo gia quyến rời đi rồi." Quách Gia khẽ lắc đầu, vẻ mặt khinh miệt, rồi nói: "Vậy cần một người có uy vọng để giúp đỡ đội cảnh vệ thành phố, giải quyết đám quân Hoàng Cân này." Cao Chấn lập tức sốt ruột hỏi: "Là ai?" Lúc này, Quách Gia lại quay người chỉ vào Từ Thứ nói: "Bạn của ta, Từ Thứ, có tài năng kinh thiên vĩ địa!

Có sự giúp đỡ của cậu ấy, tự nhiên có thể giải quyết được quân Hoàng Cân." Từ Thứ nghe vậy vội bước ra nói: "Ta sao?

Ta tài đức gì mà có thể đảm nhận chức vị này!

Ta không đủ năng lực!" Quách Gia có chút bất đắc dĩ: "Tại sao Từ Thứ không thể đảm nhận chức vị này?

Với tài hoa của ngươi, có gì mà không biết?

Ngay khi quân Hoàng Cân đến, ngươi đã có kế hoạch rồi, tại sao không thể đảm nhận chức vị này." Cao Chấn nghe lời Quách Gia nói, hai mắt chợt sáng lên.

Người không được chú ý này, tên là Từ Thứ, đã có kế hoạch ư?

Vậy thì, người này thật sự đáng để cầu kiến!

Lúc này, Lưu Nhĩ lên tiếng, chỉ vào Từ Thứ: "Ngươi cứ đi theo Từ Thứ đi, một là bảo vệ an toàn cho cậu ấy, hai là giúp đỡ khi quân Hoàng Cân tấn công thành." "Vâng." Điển Vi nghe lời Lưu Nhĩ, gật đầu ngay lập tức.

Gần đây hắn ngày nào cũng luyện võ với Thanh Tĩnh, tự tin vô cùng.

Điển Vi cho rằng, đối phó với Thanh Tĩnh thì không có cách nào, nhưng với đám quân Hoàng Cân ư?

Hoàn toàn không đáng để hắn nhìn!

Quân Hoàng Cân có trăm vạn người, dưới sự lãnh đạo của một nhóm người mạnh mẽ, tiến thẳng đến Dực Châu, chiếm lĩnh rất nhiều thôn trang ven đường.

Những nông dân không thể chịu nổi sự lăng nhục đều nổi dậy, gia nhập quân Hoàng Cân.

Khi Trương Giác dẫn quân đến ngoại thành Dực Châu, quân số đã lên đến 20 vạn.

Trương Giác cũng có chút đầu óc, hắn cho dựng trại cách Dực Châu mười dặm, rồi phái người đến ngoài tầm bắn của cung tiễn thủ mà lớn tiếng kêu gọi, khuyên bách tính Dực Châu đầu hàng.

Hắn hứa hẹn rằng chỉ cần gia nhập quân Hoàng Cân, họ sẽ được ăn no.

Nhưng lúc này, trên dưới Dực Châu đã đoàn kết một lòng, không ai thèm để ý đến lời chiêu hàng của chúng.

Trước khi quân Hoàng Cân đến, Từ Thứ đã nhân danh Lưu Nhĩ để chiêu mộ dân binh.

Vì danh tiếng của Lưu Nhĩ được đông đảo bách tính yêu mến, chỉ trong vài ngày, đã có hơn 20.000 người đến tham gia.

Sau khi tuyển chọn, quân số bảo vệ Dực Châu đã lên đến hơn 2 vạn người!

Chương 605

Sau đó, Từ Thứ bắt đầu đích thân huấn luyện 2 vạn binh sĩ mới gia nhập.

Phải biết rằng, Từ Thứ vốn là văn võ song toàn, trước đây từng là một cao thủ.

Dưới sự sắp xếp của Từ Thứ, các lò rèn trong thành cũng bắt đầu chế tạo tên, vũ khí và các thiết bị cần thiết để phòng thủ.

Những gia đình giàu có ở Dực Châu vốn sợ chết, nhưng giờ đây, tài sản không mang đi được của những kẻ đã bỏ trốn tự nhiên bị Từ Thứ tịch thu, do tướng quân Cao Chấn toàn quyền kiểm soát, để phục vụ cho việc phòng thủ.

Đêm xuống.

Quân Hoàng Cân sau nhiều ngày hành quân rốt cuộc cũng đã chìm vào giấc ngủ.

Dưới ánh trăng, Từ Thứ và Điển Vi dẫn theo hai ngàn người, lặng lẽ đào một đường hầm dưới lòng đất, tiến đến ngay bên dưới nơi đóng quân của Hoàng Cân.

Quân Hoàng Cân phần lớn là nông dân, chỉ có binh lính ở tổng bộ mới là quân chính quy.

Hơn nữa, những chiến thắng liên tiếp trong mấy ngày qua đã khiến họ vô cùng lơ là cảnh giác.

Thêm vào đó, đội quân do Từ Thứ và Điển Vi dẫn đầu đều là những binh sĩ tinh nhuệ, nên hành động dưới lòng đất không hề bị phát hiện.

Từ Thứ dẫn hai ngàn người lặng lẽ đến ngoại vi của doanh trại.

Lúc này chỉ có vài lính canh gác, nhưng cũng đã mệt mỏi rã rời.

Chỉ thấy Điển Vi nhẹ nhàng cúi người, dẫn theo vài binh sĩ tinh nhuệ, lặng lẽ rời khỏi đường hầm.

Khi đến bên ngoài doanh trại địch, hắn hành động nhanh như chớp, lưỡi đao sắc bén trong tay lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng.

Khi những lính canh kia còn chưa kịp phản ứng, đầu đã lìa khỏi cổ.

Chẳng mấy chốc, dưới thân thủ cao siêu của Điển Vi, bóng dáng quỷ mị của hắn liên tục lóe lên trong doanh trại, sau khi giết chết 20 đến 30 lính gác, hắn cuối cùng cũng ra hiệu tấn công cho Từ Thứ ở bên ngoài.

Từ Thứ thấy vậy, lập tức dẫn quân xông vào một bên doanh trại Hoàng Cân, rồi ném những ngọn đuốc vào doanh trại.

Doanh trướng và vật tư tức thì bốc cháy dữ dội!

Dù không gây ra thiệt hại quá lớn, nhưng hiệu quả gây hoảng loạn chính là điều Từ Thứ cần.

Quân Hoàng Cân đâu thể ngờ, quân phòng thủ Dực Châu với số lượng ít ỏi như vậy lại dám tấn công ban đêm.

Lúc này, khắp nơi đều là lửa cháy, tiếng la hét thảm thiết vang lên, khiến quân Hoàng Cân kinh hoàng thất thố.

Nhất thời, họ quên mất rằng, theo thông tin họ biết, quân phòng thủ Dực Châu nhiều nhất cũng chỉ có 5000 binh sĩ, làm sao là đối thủ của 2 vạn người.

Nhưng trong cơn hoảng loạn, không ai nghĩ đến vấn đề này!

Họ chỉ biết mình bị tập kích!

Chỉ biết trong doanh trại khắp nơi đều có địch!

Chỉ biết, giây tiếp theo có thể sẽ bị chém giết!

Vì vậy, họ càng hoảng sợ hơn!

Còn Điển Vi thì sao?

Hắn thế không thể đỡ, tung hoành ngang dọc trong đại quân Hoàng Cân.

Khi hắn xông vào doanh trướng của ba vạn binh sĩ Hoàng Cân và chuẩn bị phá hủy nơi tập kết, Từ Thứ đã đốt cháy toàn bộ doanh trại Hoàng Cân, rồi quay người rời đi.

Bởi vì hắn biết phải biết điểm dừng.

Nếu kéo dài, đám binh sĩ này nhất định sẽ phát hiện ra điều bất thường.

Lúc đó, muốn đi cũng khó!

Quân Hoàng Cân thì khác.

Do không có biện pháp phòng ngừa, một số dược liệu đã bị đốt cháy trong hỗn loạn.

Lửa lớn cháy khắp nơi trong doanh trại, đến sáng hôm sau vẫn chưa tắt!

Khi Trương Giác kiểm kê quân số, phát hiện có 3000 thi thể chết trong trạng thái hoảng loạn.

Hơn 10.000 người bị thiêu cháy trong bóng tối.

Lửa giận tràn ngập trong đầu Trương Giác.

Hắn thề trước vô số thi thể, sau khi chiếm được Dực Châu, nhất định phải chém giết hết tướng sĩ thủ thành, để giải mối hận trong lòng!

Sáng hôm sau, những binh sĩ Hoàng Cân giận dữ không ngừng

gầm thét và khóc lóc trước đống đổ nát.

Chỉ trong một đêm, họ đã mất đi quá nhiều bạn bè, huynh đệ!

Chương 606

Sau khi uống xong một bát cháo, Trương Giác lập tức hạ lệnh tấn công Dực Châu!

Từ Thứ chỉ lãnh đạo 1000 binh sĩ mặc giáp tinh nhuệ cùng Điển Vi ra khỏi thành nghênh chiến.

Cao Chấn và 1000 binh sĩ còn lại thì bảo vệ thành trì.

Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh và Trương Trọng Cảnh cũng lên tường thành.

Trương Giác tức giận, cưỡi ngựa ra giữa hai quân, chỉ vào Từ Thứ ở hàng đầu và hét lớn: "Mau mau đầu hàng!

Đợi ta công chiếm thành này, nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi.

Nếu không đầu hàng, ta sẽ tắm máu Dực Châu!" Từ Thứ nghe vậy, không hề có một chút sợ hãi, lớn tiếng đáp lại: "Quân Hoàng Cân bất nghĩa, là kẻ thù của Dực Châu!

Nếu để các ngươi vào thành, bách tính sẽ không được yên ổn!

Ta không thể đầu hàng!

Muốn vào thành, hãy bước qua xác của ta!" Trương Giác hừ lạnh một tiếng, quay về trận, cho ba tướng quân Hoàng Cân ra thách đấu.

Không cần Từ Thứ ra lệnh, Điển Vi đã cưỡi một con tuấn mã đen nhánh lao ra!

Điển Vi vốn là một mãnh tướng trong Tam Quốc.

Trong "Tam Quốc diễn nghĩa", Lữ Bố là đệ nhất, Triệu Vân có thể xếp thứ hai, còn Điển Vi có thể xếp thứ ba!

Huống chi, hiện nay hắn còn được Thanh Tĩnh huấn luyện.

Có thể nói, Điển Vi hiện tại tuyệt đối là đệ nhất mãnh tướng thời Tam Quốc, ngay cả Lữ Bố cũng không thể so bì.

Trước ánh mắt của hai mươi vạn quân Hoàng Cân và hai vạn quân phòng thủ Dực Châu, Điển Vi chỉ dùng hai chiêu đã chém chết ba đại tướng Hoàng Cân!

Điều này khiến Trương Giác kinh ngạc.

Trong phút chốc, hắn không biết nên mắng tướng quân Hoàng Cân là đồ vô dụng hay nên khâm phục võ nghệ kinh người của Điển Vi!

Cuối cùng, Trương Giác cảm thấy vị trí của mình không an toàn chút nào, hắn lập tức điều khiển ngựa lùi lại mấy bước.

Nhưng Điển Vi đã nhìn thấy, hai chân kẹp chặt, con ngựa dường như có linh tính, lùi lại rồi lấy tốc độ nhanh hơn lao về phía trước!

Điển Vi một ngựa một thương, cầm chắc cây kích, xông thẳng vào đại quân Hoàng Cân, không ai có thể ngăn cản!

Dực Châu thành ngoại!

Từ Thứ nhân cơ hội này, khi thấy Trương Giác lùi lại, biết rằng sĩ khí của đối phương đã xuống đến cực điểm!

Hắn bèn rút thanh trường kiếm bên hông, chỉ về phía trước, lớn tiếng hô: "Quân Hoàng Cân chẳng là gì cả!

Chúng đều sợ rồi!

Các tướng sĩ nghe lệnh!

Theo ta xông lên!" Dứt lời, hắn thúc ngựa dẫn đầu lao lên.

Đối mặt với 200.000 quân Hoàng Cân, những người lính phòng thủ ban đầu còn căng thẳng, sau khi thấy Điển Vi mấy chiêu giết chết

ba tướng Hoàng Cân, họ cảm thấy quân Hoàng Cân cũng không có gì khác biệt, chẳng có gì đáng sợ!

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của Từ Thứ và Điển Vi, họ xông thẳng vào đại quân Hoàng Cân!

Hai quân vừa tiếp xúc, quân Hoàng Cân mặc áo vải màu vàng đã trở thành đối thủ không cân sức của quân phòng thủ mặc áo giáp.

Hơn nữa, sau cú sốc kinh hoàng do Điển Vi gây ra, sĩ khí của quân Hoàng Cân đã xuống đến cực điểm.

Dưới sự dẫn dắt của Từ Thứ và Điển Vi, quân Hoàng Cân liên tiếp bại lui!

Hoàn toàn không dám đối đầu!

Từng người một không ngừng lùi lại!

Sau một hồi chống cự, hai mươi vạn quân cùng Trương Giác bỏ chạy.

Trận chiến này trực tiếp tạo ra một kỳ tích, lấy ít địch nhiều, đánh bại quân Hoàng Cân!

Từ Thứ cũng nhờ trận chiến này mà nổi danh!

Câu nói "Dực Châu có một tướng quân vô địch, một quân sư trí tuệ thông thiên và một ngàn binh sĩ hung mãnh không sợ hãi!" bắt đầu lưu truyền.

Lúc này, Điển Vi đã phát huy đến cực hạn con bảo mã dưới yên!

Hắn chạy như bay trong đội quân 20 vạn người, trường kích trong tay không ngừng vung múa, từng tên lính Hoàng Cân bị chém giết!

Không ai có thể địch lại!

Hắn đã tiến vào trạng thái vô địch!

Chương 607

Đội quân Hoàng Cân vốn là một đám ô hợp, không phải quân chính quy.

Bị Điển Vi xông vào, lập tức tứ tán bỏ chạy!

Một vạn nông dân vừa mới cầm vũ khí chuyển thành lính phòng thủ đã trải qua thử thách của chiến tranh.

Ánh mắt họ trở nên đờ đẫn, máy móc vung vẩy trường mâu, truy đuổi, giết chết quân Hoàng Cân.

Thấy quân Hoàng Cân dần có xu thế tập hợp lại, Từ Thứ dẫn 10.000 quân, từ từ rút lui về thành Dực Châu, chỉ có một số ít người bị thương.

Sau một ngày nghỉ ngơi, vào rạng sáng ngày thứ ba, đại quân Hoàng Cân lại kéo đến.

Lần này, không có nhiều lời thừa, quân Hoàng Cân bắt đầu cuộc chiến công thành tàn khốc nhất.

Mục tiêu chính của họ lần này là đối phó với mãnh nhân Điển Vi!

Chỉ cần có thể giải quyết được Điển Vi, những chuyện còn lại đều là chuyện nhỏ!

Từ Thứ chia quân phòng thủ thành hai đội, một đội phòng thủ, đội còn lại nghỉ ngơi dưới tường thành, sẵn sàng thay thế.

Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh và Trương Trọng Cảnh cũng ở trên tường thành, cảm nhận sát lục chi đạo của trời đất. 15 vạn quân Hoàng Cân dũng cảm xông lên dưới làn mưa tên dày đặc, leo lên thang mây, bắt đầu công thành.

Thủ hộ giả Cao Chấn ngồi ở tuyến đầu, vung vẩy trường mâu, hỗ trợ bất cứ nơi nào cần thiết.

Điển Vi từ chối bộ giáp chất lượng cao mà Cao Chấn đưa, chỉ mặc một bộ đồ đen, tay cầm hắc kích, uống một ngụm rượu mạnh mà Lưu Nhĩ vừa đưa, rồi lại bắt đầu cuộc chiến.

Trương Giác phát huy triệt để ưu thế về số lượng, từng đợt từng đợt phát động tấn công, khiến quân phòng thủ Dực Châu kiệt sức.

Trương Trọng Cảnh cũng không nhàn rỗi, cùng các bác sĩ trong y viện dùng kim sang dược để cứu chữa những người lính bị thương.

Đến trưa, Trương Giác lệnh cho quân Hoàng Cân ăn lương khô đã chuẩn bị sẵn, rồi tiếp tục không ngừng công thành.

Quân phòng thủ chỉ có thể vội vàng ăn cơm rồi lại đứng lên, tiếp tục chống cự.

Lúc này, mọi mưu trí đều chỉ là lời nói suông.

Từ Thứ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhìn binh sĩ của mình chiến đấu.

Hắn thở dài, đi xuống tường thành, phải tổ chức người dân trong thành chuẩn bị một số thứ.

Nhưng hắn phát hiện Thanh Tĩnh đang mỉm cười nhìn mình dưới tường thành.

Đằng sau Thanh Tĩnh, chính là những thứ Từ Thứ cần: dược liệu, mũi tên và gỗ tròn.

Khi những kẻ giàu có lần lượt rời khỏi Dực Châu, Thanh Tĩnh lại nổi bật giữa đám đông, cùng những người dân khác dốc hết sức mình chuẩn bị hậu cần cho quân phòng thủ.

Mặt trời nghiêng về phía tây, hoàng hôn buông xuống.

Quân Hoàng Cân đã tấn công suốt một ngày.

Dù có 20.000 người phòng thủ, dưới sự trợ giúp của địa hình, cuối cùng thương vong cũng rất lớn, chỉ còn lại 13.000 người.

Bảy ngàn người lính bảo vệ Dực Châu đã hy sinh hoặc bị thương.

Những người lính phòng thủ kiệt sức, cảm thấy trường mâu trong tay ngày càng nặng.

Lúc này, cây hắc kích ban đầu của Điển Vi đã biến thành màu đỏ máu.

Bộ áo choàng đen hắn mặc cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Nhìn quân Hoàng Cân không ngừng tràn lên, Điển Vi hét lớn và hát bài ca mà Lưu Nhĩ đã đưa cho hắn, bài "Chiến Y".

"Không có áo ư?

Cùng mặc chung với con.

Huynh đệ, sửa lại trường mâu cho ta.

Cùng con đối kháng kẻ thù!" "Không có thức ăn ư?

Cùng ăn chung với con.

Huynh đệ, sửa lại tấm khiên cho ta.

Cùng con ở bên nhau!" "Không có tự do ư?

Cùng hưởng chung với con.

Huynh đệ, sửa lại áo giáp cho ta.

Cùng con đồng hành!" Khúc chiến ca bi tráng vang vọng khắp thành Dực Châu.

Chương 608

Quân phòng thủ vô thức hát theo Điển Vi.

Dưới ảnh hưởng của bài chiến ca, những người lính mệt mỏi rã rời dần cảm thấy cơ thể mình dường như lại tràn đầy sức mạnh.

Họ nhìn những chiến hữu bên cạnh, nhìn những người dân phía sau đang bất lực hy vọng, lại một lần nữa vung trường mâu, phát ra tiếng gầm giận dữ!

Xông về phía quân Hoàng Cân!

Đánh giết từng tên lính Hoàng Cân xông lên!

Một lần nữa đẩy lùi đợt tấn công mới của quân Hoàng Cân.

Trương Giác không chút do dự dùng vô số sinh mạng để giành chiến thắng trong trận chiến này.

Hắn chờ đợi đến tối, khi quân phòng thủ mệt mỏi nhất để tấn công Dực Châu.

Nhìn mặt trời lặn, dù Trương Giác trong lòng không cam tâm đến đâu, cũng chỉ có thể lui quân, chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

Hắn không tin, một chút quân phòng thủ của Dực Châu có thể ngăn được mấy chục vạn quân của hắn?

Chỉ cần kéo dài cuộc chiến, Dực Châu nhất định có thể hạ được!

Sáng sớm ngày thứ hai, dưới sự lãnh đạo của Trương Giác, quân Hoàng Cân lại bắt đầu tấn công.

Sau một ngày kịch chiến, mặt đất đầy máu khô, trên tường thành cắm vô số mũi tên của quân Hoàng Cân.

Vài con sói hoang lảng vảng ở rìa chiến trường, thèm thuồng nhìn

những xác chết trên mặt đất!

Lúc này, Dực Châu còn 13.000 quân phòng thủ.

Dù trận chiến hôm qua khiến họ vô cùng mệt mỏi, nhưng sau một giấc ngủ ngắn, ngày thứ hai tỉnh dậy, họ lại cảm thấy tinh lực dồi dào, dường như hôm qua không hề trải qua chiến trường.

Tất cả chỉ là do Thanh Tĩnh đã thi triển một pháp thuật hồi phục thông thường.

Trải qua thử thách của chiến tranh, những người nông dân được cải tổ thành lính phòng thủ đã nhanh chóng trưởng thành, trở thành những mãnh sĩ đã thấy máu, giết vô số người!

Phía sau họ là gia đình, bạn bè!

Trong lòng tự nhiên chỉ có chiến ý không sợ hãi!

Bởi nếu họ chết, gia đình phía sau sẽ ra sao?

Lúc này, nhìn quân Hoàng Cân xuất hiện, nhiều người lính phòng thủ càng lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Từ Thứ đứng ở điểm cao nhất trên tường thành, nhìn xa xăm về một nơi nào đó ngoài thành, khẽ thở dài.

Từ hôm qua, Thanh Tĩnh đã xuất hiện tổ chức người dân, bảo Từ Thứ cứ ở trong thành, không cần lo lắng về vấn đề hậu cần.

Trương Trọng Cảnh cùng các y sĩ tại trung tâm y tế của mình đang chữa trị cho các binh sĩ bị thương, nỗ lực cống hiến cho tòa thành này.

Lưu Nhĩ không đến tường thành quan sát chiến sự như ngày hôm qua, mà ngồi trong một căn phòng yên tĩnh, chuyên tâm tu luyện.

Thanh Tĩnh cũng đang luyện tập phương pháp tu luyện do Lưu Nhĩ chỉ dạy.

Cuộc vây công ngày hôm qua đã khắc sâu vào tâm trí hắn, từng biểu cảm, từng hành động của mỗi người đều hiện lên rõ mồn một trong đầu Lưu Nhĩ.

Những hình ảnh đó giống như một bộ phim, liên tục chiếu đi chiếu lại trước mắt.

Cuộc chiến tranh bình thường và tự nhiên nhất giữa những con người này lại phản ánh phương thức sát lục cơ bản nhất.

Lưu Nhĩ, với tư cách là Thánh sư của Nhân tộc, vinh hạnh mà hắn cần có được chính là từ trong phương thức sát lục này.

Lúc này, quân đồn trú vốn chỉ có một vạn người, không nên có một vạn ba ngàn người mới phải.

Đó là vì Quách Gia đã dẫn theo ba ngàn quân đồn trú đi theo một con đường bí mật đã được đào sẵn để lẻn ra sau lưng đại quân Hoàng Cân.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng, đợi khi đại quân Hoàng Cân tấn công thành, sẽ nhất loạt hành động, đốt sạch hàng vạn lương thảo và vật tư ở hậu phương của địch.

Nếu không có kế sách này, khó mà thắng được một cuộc chiến với số lượng quân địch đông đảo như vậy.

Điều chí mạng nhất đối với một đội quân có số lượng nhân viên đông nhất chính là lương thực.

Ai lại có thể chiến đấu khi thiếu thốn thức ăn chứ?

Vì vậy, từ khi Từ Thứ nắm quyền, ông đã tổ chức người dân Dực Châu đào đường hầm.

Kế hoạch tấn công ban đêm của quân Hoàng Cân đã bị Từ Thứ đoán được, và ông quyết định tiến hành ngay trong đêm.

Khi tiếng trống trận vang lên, quân Hoàng Cân vừa ăn xong một bữa cơm, trong lòng tưởng nhớ những lời của Trương Giác.

Hắn nói cho họ biết tương lai sẽ tốt đẹp ra sao, cuộc sống sẽ hạnh phúc thế nào, và tiền đề của tất cả những điều đó là lật đổ nhà Hán.

Vì hạnh phúc trong tưởng tượng, dù cho mưa tên dày đặc, đội quân Hoàng Cân chỉ với những chiếc khiên gỗ đơn sơ và chiếc khăn vàng trên đầu vẫn liều mạng xông lên.

Chương 609

Không có máy bắn đá, không có thuốc nổ và công thành xa, họ chỉ có thể dùng những chiếc thang mây thô sơ nhất để tấn công Dực Châu.

Khi đại quân Hoàng Cân vận chuyển lượng lớn thang mây đến chân thành Dực Châu, vô số thi thể của họ đã ngã xuống.

Để bảo vệ thành trì, binh sĩ được lệnh phải tàn nhẫn hơn.

Những người lính phòng thủ vốn đã trở nên lạnh lùng cũng không hề do dự đổ dầu sôi lên đầu quân Hoàng Cân đang leo thang bên dưới.

Nhưng nghĩ đến cha mẹ, vợ con ở phía sau, họ vẫn quyết tâm bảo vệ đến cùng.

Dưới những chảo dầu nóng bỏng, những tiếng hét thảm thiết vang lên rồi tắt lịm.

Thang mây bị phá hủy, quân Hoàng Cân chết vô số.

Lính phòng thủ lại khiêng một chảo dầu khác đến, chờ đợi quân Hoàng Cân dựng thang mây lên một lần nữa rồi lại đổ xuống.

Dù không ở gần tường thành, đang ở trong đại sảnh y tế, Lưu Nhĩ vẫn có thể nghe rõ những tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài vọng vào.

Lúc này, tiếng kêu thảm đã lan khắp thành Dực Châu.

Nếu không nhờ nỗ lực của Từ Thứ và những người khác, những người dân lương thiện chưa từng trải qua cảnh tượng này sẽ không biết phải làm gì, nhưng giờ đây họ vẫn có thể bình tĩnh hoàn thành công việc một cách có trật tự, tuân theo mệnh lệnh của Cao Chấn và Từ Thứ.

Lúc này, Lưu Nhĩ lại nhìn thấy một phương diện khác.

Sau khi Hậu Thổ hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, hồn phách của những người chết giữa trời đất đều bị Âm Soa dẫn về Địa Phủ.

Phán quan Địa Phủ sẽ xét xử xem hồn phách đó lúc sinh thời có oan nghiệt hay không.

Nếu có sẽ bị đày vào mười tám tầng địa ngục, nếu không thì sẽ xem xét công đức để đầu thai vào lục đạo.

Lúc này, sau khi các tướng sĩ hai bên tử trận, hồn phách của họ biến thành những oan hồn lảng vảng trên chiến trường.

Âm Soa cũng đang bận rộn qua lại, nhưng vì số người chết quá nhiều, trong nhất thời không thể thu hết được, khiến cho oán khí trên chiến trường ngập tràn.

Lưu Nhĩ cảm nhận rất sâu sắc loại oán hận này.

Sự sát lục tận cùng trong lòng người được thể hiện không chút che giấu trên chiến trường.

Những linh hồn cô độc chết trận bị Hắc Bạch Vô Thường mà người phàm không thể nhìn thấy dẫn đi, chờ đợi một kiếp luân hồi khác.

Bất chợt, thanh trường kiếm màu xám trên người Lưu Nhĩ khẽ động.

Trên thân kiếm đơn sơ, một cỗ khí cơ chợt lóe lên rồi biến mất không dấu vết.

Lưu Nhĩ lập tức phát hiện ra, dù đã tinh luyện nó, nhưng vẫn còn một chút tì vết.

Hồng Hoang Nhân Giới, Dực Châu.

Lúc này, trong đầu Lưu Nhĩ đột nhiên xuất hiện mấy đạo đạo uẩn,

dung hợp với huyền lực mà hắn lĩnh ngộ được, sau đó từ từ tan ra, dần dần hòa vào trong biển ý thức của hắn.

Dưới ánh nắng mặt trời, quân Hoàng Cân ngoài thành lại một lần nữa phát động tấn công.

Đối mặt với sự ngoan cố của chúng, quân phòng thủ lại vung trường mâu, phản kích lại quân Hoàng Cân dưới chân thành, đánh ngã từng tên địch vừa trèo lên được tường thành!

Ở một mức độ nào đó, quân Hoàng Cân dường như còn liều mạng hơn trước.

Rốt cuộc, chúng cũng biết rằng ở bên ngoài thêm một lúc nào, tổn thất sẽ càng lớn hơn!

Chúng cũng cấp thiết muốn công hạ thành Dực Châu!

Lúc này, trên tường thành, Cao Chấn lại nhìn về phía hậu phương của quân Hoàng Cân.

Từng cột khói lửa bắt đầu bốc lên!

Kế sách của Từ Thứ tấn công doanh trại địch đã thành công!

Giây tiếp theo, quân Hoàng Cân cũng phát hiện ra sự bất thường ở hậu phương!

Từng tiếng kêu kinh hãi vang lên!

“Chuyện gì vậy!” “Cháy rồi!

Hậu phương cháy rồi!” “Chết tiệt!

Lại có kẻ lén phóng hỏa!” “Người ở hậu phương làm gì ăn vậy!

Để cho người ta phóng hỏa!” “Mau quay về!” Một biển lửa.

Đó là những gì quân Hoàng Cân nhìn thấy.

Giữa những tiếng kinh hô, họ vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy những

người lính phòng thủ Dực Châu hành động nghiêm cẩn trong biển lửa, vây chặn những tên lính Hoàng Cân không ngừng chạy trốn khỏi doanh trại đang cháy!

Chỉ thấy từng bóng người đen kịt la hét tán loạn, nhưng lại bị quân mai phục tiêu diệt, bị nhốt trong đám cháy lớn mà gào thét!

Chương 610

Cảnh tượng này khiến quân Hoàng Cân dưới chân thành kinh ngạc tột độ!

Trương Giác vốn đang dẫn một vạn binh sĩ giám sát cuộc chiến ở phía trước.

Hắn vừa mới thắc mắc tại sao hôm nay không thấy Từ Thứ trên tường thành thì có lính canh báo lại rằng không biết từ đâu mà hàng vạn người đột nhiên xuất hiện bên ngoài doanh trại.

Dưới sự lãnh đạo của tướng lĩnh giữ thành đối phương, họ đã đốt sạch lương thực phía sau!

Tin tức này vừa truyền đến, Trương Giác nổi trận lôi đình!

Bị hàng vạn quân Hoàng Cân vây khốn, những kẻ phòng thủ đã chống cự cả ngày trời mà vẫn có thể phân chia binh lực để tấn công kho lương của mình sao?

Trương Giác cảm thấy đầu óc mình đột nhiên không thể suy nghĩ được nữa.

Hồng Hoang Nhân Giới, ngoài thành Dực Châu!

Doanh trại của quân Hoàng Cân lúc này đã chìm trong biển lửa ngút trời!

Sau khi được lính canh xung quanh nhắc nhở, Trương Giác mới hét lớn: "Mau lên, minh kim thu quân, lệnh cho tất cả mọi người rút về doanh trại!" Nói xong, hắn đi đầu cầm trường mâu, cưỡi con hắc mã vội vã quay về!

Không đúng!

Điển Vi không xuất hiện trên tường thành để phòng thủ, vậy hắn có thể đi đâu được?

Không lẽ đối phương lại tập kích hậu phương một lần nữa!

Khi Trương Giác nhìn thấy Điển Vi, hắn còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Điển Vi ra tay vô cùng dứt khoát, trường kích trực tiếp hạ xuống.

Đầu Trương Giác lìa khỏi cổ, trở thành một cái xác không hồn!

Khi quân Hoàng Cân quay đầu lại nhìn, chúng phát hiện Trương Giác đã bị Điển Vi mặc áo đen giết chết.

Tay trái hắn còn dùng kích xách đầu của Trương Giác lên!

Chỉ thấy Điển Vi hét lớn: "Đầu hàng không giết!" Chủ tướng đã chết!

Trương Giác đã chết!

Đại quân Hoàng Cân làm gì còn ý chí chiến đấu.

Phần lớn đều vứt bỏ vũ khí, hoặc bỏ chạy, hoặc quỳ xuống đất cầu xin đầu hàng.

Đối với những kẻ không đầu hàng, Từ Thứ trực tiếp dẫn tám trăm quân phòng thủ, toàn thành xông ra.

Cửa thành mở rộng, họ một đường truy kích quân Hoàng Cân, miệng hô to khẩu hiệu "Đầu hàng không giết"!

Cứ như vậy, dưới sự chỉ huy của Quách Gia và Từ Thứ, bảy vạn quân Hoàng Cân bị bắt, số còn lại thì chết hoặc trốn thoát.

Hai vạn lính phòng thủ chưa qua huấn luyện kỹ càng, chống lại hai mươi vạn quân Hoàng Cân, thậm chí còn có thể đánh lui chúng, giết chết tướng quân Trương Giác và bắt sống bảy vạn tù binh.

Chiến tích này nếu truyền ra ngoài, thiên hạ không ai dám tin.

Người ta không thể không khâm phục, đúng là mưu sự tại nhân!

Đương nhiên, chủ yếu là họ kính phục Từ Thứ và Điển Vi!

Sau trận chiến này, danh tiếng của Từ Thứ và Điển Vi vang xa.

Người đời đều cảm thán tài văn của Từ Thứ, và võ nghệ của Điển Vi!

Từ Thứ nổi danh nhờ chỉ huy trận chiến công thủ Dực Châu.

Điển Vi cũng nổi danh khắp thế gian nhờ sức mạnh phi thường của mình!

Đúng lúc này, quân đội triều đình do Hoàng Phủ Tung dẫn đầu cũng đến Dực Châu.

Họ nhận được một tin tức kinh người!

Hai vạn lính phòng thủ đã đánh bại hai mươi vạn quân Hoàng Cân và bắt được bảy mươi ngàn tù binh!

Hoàng Phủ Tung và các tướng lĩnh đi cùng đều chấn động không nói nên lời.

Trong lòng họ tràn ngập kinh ngạc!

Mặc dù Từ Thứ đã tự ý quyết định mà chưa được cho phép, trực tiếp nhậm chức và dẫn binh, nhưng ông đã khoan thứ cho toàn bộ tội lỗi của bảy vạn quân Hoàng Cân và cho phép họ định cư gần Dực Châu.

Dưới sự tài trợ của Lưu Nhĩ, một nông trang siêu lớn đã được thành lập, thuê bảy vạn quân Hoàng Cân này làm việc, khiến cho lòng quân vẫn còn đang kinh hoàng của họ trở nên bình yên.

Vì công tích của Từ Thứ, Hoàng Phủ Tung đã viết một bức thư,

dâng lên Linh Đế để biểu dương công lao của ông, và tạm thời bổ nhiệm Từ Thứ làm Tướng quân coi giữ Dực Châu.

Điển Vi từ chối mấy lời mời của Hoàng Phủ Tung, lựa chọn tiếp tục đi theo Lưu Nhĩ, nguyện làm một nông dân bình thường chứ không muốn làm tướng quân trong quân đội của Hoàng Phủ.

Hoàng Phủ Tung lấy làm tiếc, sau một ngày nghỉ ngơi, ông liền dẫn quân đội của mình tiến đến Ký Châu, căn cứ của quân Hoàng Cân.

Chương 611

Lưu Nhĩ lại tìm đến Thanh Tĩnh, yêu cầu hắn mua một ít lương thực từ nơi khác để giúp đỡ những người tị nạn ngày càng kéo đến Dực Châu sau khi nơi đây trở nên nổi tiếng.

Quách Gia không có việc gì làm, tạm thời giúp Lưu Nhĩ quản lý nông trang, đồng thời tiếp nhận những nông dân chạy nạn, bất kể già trẻ, Quách Gia đều nhận hết.

Trong số những người tị nạn này, có những chuyên gia xuất sắc trong các ngành nghề, bao gồm Mã Quân và Trịnh Hồn.

Các văn nhân của học viện Dực Châu cũng ra sức giúp đỡ Dực Châu khôi phục.

Trong thời gian này, một người nữa đã đến Dực Châu, được gọi là Hổ Si Hứa Chử.

Hứa Chử nghe danh Điển Vi, biết được sự tích của hắn, biết hắn có thể một mình địch trăm người, lại càng biết hắn đã chém chết thủ lĩnh Hoàng Cân!

Hứa Chử trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, lập tức tìm đến Điển Vi để thỉnh giáo vài phen, xem thử Điển Vi có thật sự có võ nghệ như lời đồn không.

Kết quả rất rõ ràng.

Sau khi giao chiến, Hứa Chử thua trận đã ở lại nông trang, mỗi ngày giúp Điển Vi làm việc, càng không ngừng luyện công, muốn vượt qua Điển Vi.

Quách Gia không có gì lo ngại, đã cho xây dựng rất nhiều công xưởng, tiến hành các công việc như nấu rượu, dệt vải.

Ông còn tuyển chọn những người có thực lực trong số dân tị nạn, tổ chức thành một đội vệ binh ba ngàn người.

Người lãnh đạo, tự nhiên là Điển Vi và Hứa Chử.

Quách Gia phái người đến vùng thảo nguyên rộng lớn phía bắc để giao dịch với các dân tộc du mục, dùng vải vóc, đồ sứ và các vật phẩm cao cấp khác để đổi lấy những con ngựa giống ưu tú về nông trang huấn luyện, khiến cho chiến lực của Dực Châu lại một lần nữa tăng lên vô số lần!

Dực Châu, dưới sự quản lý của Từ Thứ, người được chính thức bổ nhiệm làm tướng quân coi giữ, đã dần dần trở thành một thành thị lớn nổi tiếng.

Tường thành đã được mở rộng gấp mấy lần, cảnh tượng vô cùng phồn vinh.

Mọi người đều ca ngợi công tích của ông, và bày tỏ sự kính trọng cao độ đối với vị tướng quân trẻ tuổi này.

Những tiểu anh hùng xuất hiện trong cuộc khởi nghĩa Khăn Vàng chỉ là tạm thời, những người khác nhanh chóng bước vào giai đoạn ẩn mình.

Khi tình hình lại một lần nữa thay đổi và sóng gió lại nổi lên, đó sẽ là thời kỳ mà những ác hán này vang danh thiên hạ.

Sau năm năm yên lặng, thế giới lại nổi sóng.

Thời kỳ Tam Quốc mà vô số người mong đợi đã đến.

Trong năm năm qua, Từ Thứ vẫn đảm nhiệm vai trò người coi giữ Dực Châu và nhận được sự yêu mến của người dân.

Sau năm năm, Từ Thứ cũng trở nên ngày càng chín chắn.

Có rất nhiều nhân sĩ nổi tiếng đến đầu quân.

Tuân Du, Hứa Du và Tập Chí Tài trong thời gian làm đạo sư tại học viện Dực Châu, đã dành thời gian giúp đỡ Từ Thứ quản lý công việc và xử lý một số sự tình.

Mặc dù không chính thức nhậm chức, nhưng họ cũng đã ngầm gia nhập.

Cao Chấn, đội trưởng đội vệ binh thành thị ban đầu, cũng là một người đầy nhiệt huyết, bắt đầu thể hiện tài năng của mình.

Dưới sự hỗ trợ của Từ Thứ, Cao Chấn đã giảm số lính phòng thủ còn lại sau trận chiến Dực Châu từ một vạn mốt xuống còn một vạn, và lại chiêu mộ thêm tướng quân, mỗi ngày huấn luyện ba vạn binh sĩ.

Trong năm năm qua, nhờ có Từ Thứ, học viện Dực Châu đã trở thành một học viện nổi tiếng, cùng với Quốc Tử Giám trở thành những học viện danh giá.

Rất nhiều danh nhân đến học tập, nhiều người ở lại và âm thầm quan sát.

Những người nổi tiếng nhất là Trình Dục và Giả Hủ, người đáng lẽ phải ở Tây Lương nhưng lại xuất hiện ở đây một cách khó hiểu, còn có gia đình của Chu Dị.

Chu Dị là cha của Chu Du, Chu Du vẫn luôn học tập tại học viện Dực Châu.

Chu Dị không có việc gì làm, liền đem tất cả những gì mình học được truyền lại cho Chu Du thông minh.

Trong năm năm qua, ngoại trừ việc nghe Lưu Nhĩ giảng đạo, Quách Gia vẫn luôn ở trong nông trang.

Sau năm năm, nông trang ban đầu chỉ ở ngoại ô Dực Châu nay đã biến thành một tòa thành, dân số phồn thịnh.

Lại càng có những truyền thuyết về sự thần kỳ của Lưu Nhĩ, một là loại thuốc thần kỳ của Lưu Nhĩ, hai là danh tiếng lẫy lừng của hắn.

Nông trang ban đầu chỉ có bảy vạn quân Hoàng Cân nay đã có hơn một triệu người, và vẫn đang không ngừng tăng lên.

Quách Gia gần đây bắt đầu sử dụng quy hoạch đô thị mới nhất học được từ Lưu Nhĩ để vẽ bản đồ bố trí thành thị, tìm một vị trí tốt ở rìa Dực Châu và chuẩn bị bắt đầu xây dựng một tòa thành mới.

Trong thời gian này, hoàng đế đã nhiều lần mời Lưu Nhĩ đến kinh thành, nhưng đều bị ông từ chối, bởi vì danh vọng của Lưu Nhĩ đã lan rộng khắp cả kinh thành.

Cái tên Lưu Nhĩ dường như là phương thuốc chữa trị cho mọi bệnh tật.

Vì vậy, mặc dù các hoạn quan căm ghét Lưu Nhĩ đến tận xương tủy, nhưng cũng không làm gì được.

Nguyên lý đạo huyền hoàn chỉnh của Lưu Nhĩ đã dung hợp làm một với thất tình lục dục độc đáo của ông.

Ngày mà Lưu Nhĩ đại đạo thành công ngày càng gần.

Chương 612

Lúc này, Hứa Chử từ một cậu bé mười lăm tuổi đã trưởng thành thành một người đàn ông cường tráng, cơ bắp không thua kém gì Điển Vi.

Nhưng cho dù Hứa Chử tiến bộ nhanh đến đâu, Điển Vi vẫn luôn là người trên cơ.

Vì vậy, Hứa Chử cuối cùng đã tìm được người thích hợp, mỗi ngày đều quanh quẩn bên cạnh Thanh Tĩnh để luyện tập.

Ba ngàn binh sĩ do Quách Gia tuyển chọn, sau năm năm huấn luyện, lại có thêm một vị tướng quân nổi tiếng là Cao Thuận, đã trở thành đội quân mạnh nhất trong thời Tam Quốc, được gọi là "Hãm Trận Doanh" với danh xưng "Doanh trại đã phá, không gì không thể phá".

Dưới sự sắp xếp của Lưu Nhĩ, do đại sư Mã Tuấn thiết kế, Trịnh Hồn tự mình chỉ đạo, bộ áo giáp tốt nhất thời Tam Quốc đã ra đời, trang bị cho ba ngàn tinh nhuệ trong số những tinh nhuệ.

Sau năm năm chăm sóc, Quách Gia cuối cùng đã bồi dưỡng được những con chiến mã tinh xảo.

Ba ngàn con chiến mã tốt nhất, chịu tải lớn nhất đều được phân phối cho Hãm Trận Doanh.

Dưới sự chỉ đạo của Lưu Nhĩ, Mã Tuấn đã thiết kế yên ngựa, móng sắt và áo giáp hạng nặng, khiến Hãm Trận Doanh trở thành đội quân tinh nhuệ cả về kỵ binh lẫn bộ binh!

Trong thời Tam Quốc, chiến đấu rất dứt khoát!

Mặc dù cũng có mưu kế, nhưng rõ ràng, có một đội kỵ binh tinh

nhuệ đã làm tăng xác suất chiến thắng lên rất nhiều.

Quách Gia thống kê, có năm ngàn con ngựa chạy nhanh nhất, huấn luyện thành năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ.

Còn có hơn hai mươi ngàn con ngựa tốt hơn ngựa bình thường, đang được nhàn rỗi ở bãi ngựa, sẵn sàng phối hợp với chiến sĩ để thể hiện uy năng lớn nhất!

Điều này khiến Từ Thứ và Cao Chấn vô cùng ấn tượng.

Từ Thứ mặt dày hỏi xin Quách Gia mấy lần, nhưng trong mắt Quách Gia, những con chiến mã này chỉ tốt hơn ngựa bình thường một chút.

Quách Gia vốn không thể huấn luyện nổi năm ngàn cung kỵ binh.

Danh tiếng của Lưu Nhĩ quá lớn.

Xạ thủ nổi tiếng thời Tam Quốc là Hoàng Trung đã mang con trai Hoàng Húc bị bệnh nhiều năm đến Dực Châu để chữa trị.

Đối phương quả thực mắc bệnh nặng.

Bệnh tình của Hoàng Húc thực sự rất phiền phức, người thường không thể chữa khỏi hoàn toàn, ngay cả ở Trái Đất cũng không có kỹ thuật nào chữa được.

Nhưng Trương Trọng Cảnh đã theo học y thuật của Lưu Nhĩ, đối với bệnh của Hoàng Húc, ông có nắm chắc!

Chỉ thấy ông lấy ra một viên đan dược do Lưu Nhĩ luyện chế.

Đan dược hấp thu tinh hoa của mặt trời, mặt trăng và đất trời!

Ông nói với Hoàng Trung rằng mình vô tình nhận được linh đan diệu dược do một vị tiên nhân ban tặng.

Hoàng Trung nghe vậy, cảm kích đến rơi nước mắt!

Sau khi Hoàng Húc uống thuốc, bệnh tật nhiều năm do đi đường vất vả đã được chữa khỏi hoàn toàn!

Điều này khiến Hoàng Trung vô cùng cảm động!

Ông cũng biết viên đan dược này quý giá đến mức nào!

Lập tức bày tỏ muốn ở lại để báo đáp!

Một ngày sau, ông thậm chí còn đánh bại Hứa Chử.

Hoàng Trung lập tức nhận ra Lưu Nhĩ là một đại sư và muốn đi theo.

Lưu Nhĩ cũng không từ chối, đồng ý cho ông và Hoàng Húc ở lại.

Ở nông trang, Thái Sử Từ mang theo mẹ cũng đến, giúp Quách Gia huấn luyện năm ngàn cung kỵ binh.

Tình hình Tam Quốc hiện tại có phần khác với những gì Lưu Nhĩ biết, và cũng khác với kế hoạch tốt nhất của ông.

Tào Tháo chưa lọt vào tầm mắt của Lưu Nhĩ, còn Từ Thứ bằng một cách nào đó đã trở thành huyện lệnh.

Tất cả những điều này, ngay cả Lưu Nhĩ cũng không nhận ra, kế hoạch đã thay đổi một cách vô thức.

Gạt bỏ tất cả những chuyện này, Lưu Nhĩ mang theo Thanh Tĩnh, rời khỏi Dực Châu, tiến đến Lạc Dương sắp có biến.

Khi Lưu Nhĩ đến đó, ông sẽ gặp gỡ những danh nhân Tam Quốc.

Cùng với Thanh Tĩnh, họ từng bước tiến về Lạc Dương.

Điển Vi, Hoàng Trung, Thái Sử Từ, Cao Thuận và những người khác đều muốn đi theo, nhưng bị Lưu Nhĩ từ chối.

Mặc dù Quách Gia không biết tại sao, nhưng cũng lờ mờ đoán được chuyến đi này của Lưu Nhĩ chắc chắn là do có chuyện xảy ra ở

Lạc Dương, nhưng ông không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Quách Gia dù sao cũng chỉ là một người phàm, cho dù trong vô thức đã uống rượu tiên do Lưu Nhĩ tặng khiến tư duy vượt xa người thường.

"Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường có xương người chết cóng." Câu nói này, ngay cả ở trung tâm chính trị Lạc Dương cũng không sai.

Chương 613

Lạc Dương lúc này có vô số người tị nạn.

Thanh Tĩnh nhìn những người nghèo không có gì che thân, cảm thấy người dân Dực Châu thật may mắn.

Một chiếc áo bào đen chứng tỏ đạo sĩ ở đâu cũng được tôn trọng.

Trong mắt lính gác Lạc Dương, mặc dù trang phục của Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh không sang trọng, nhưng họ vẫn không thể che giấu khí chất đặc biệt của mình.

Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh đã đến Lạc Dương, nơi sắp xảy ra biến cố lớn.

Sau khi ở lại một khách điếm, Lưu Nhĩ dẫn Thanh Tĩnh đi tham quan khắp Lạc Dương.

Nhưng càng đi càng thất vọng.

Người dân Lạc Dương sống trong cảnh khốn cùng không kém gì những nơi khác.

Binh hoang mã loạn, bá tánh muốn có một cuộc sống tốt đẹp thật quá khó khăn.

Không còn hứng thú, Lưu Nhĩ quay về quán trọ, chỉ điểm cho Thanh Tĩnh những khúc mắc gặp phải trong quá trình tu luyện.

Thanh Tĩnh vốn là một tảng đá xanh giữa trời đất, tư chất không cao, nhưng dưới sự điểm hóa của Lưu Nhĩ, tư chất của hắn đã có thể tu luyện đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Hắn tu luyện Ngũ Hành Chi Đạo do Lưu Nhĩ truyền thụ, thỉnh thoảng sẽ có khúc mắc.

Đơn giản là, hắn sẽ xem ngày nào Lưu Nhĩ vui vẻ thì hỏi vài vấn đề, nếu Lưu Nhĩ tâm trạng tốt thì sẽ trả lời.

Nếu Lưu Nhĩ tâm trạng không tốt, Thanh Tĩnh thường sẽ đi đánh Điển Vi và Hứa Chử, chỉ dựa vào sức mạnh thể xác để phát tiết.

Mặc dù Thanh Tĩnh biết điều này, nhưng mỗi lần đều khiến Điển Vi và Hứa Chử cảm thấy bi thảm.

May mắn là, mỗi khi họ đoán được ý đồ của Thanh Tĩnh, võ nghệ của họ cũng sẽ có chút tiến bộ.

Điều này khiến Điển Vi và Hứa Chử vừa yêu vừa hận.

Sau khi Hoàng Trung đến, hai người họ giả vờ dạy võ cho Hoàng Húc, kỳ thực là cuối cùng đã tìm được đối tượng để phát tiết.

Tất cả sự tức giận đối với Thanh Tĩnh đều trút lên người Hoàng Trung.

Đối mặt với võ nghệ cực hạn của hai vị đại sư, Hoàng Húc chỉ có thể liều mạng chống cự, võ thuật cũng tiến bộ nhanh chóng, khiến Hoàng Trung không khỏi kinh ngạc.

Tại Lạc Dương, Hán Linh Đế thân thể suy nhược cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa.

Mấy ngày sau khi Lưu Nhĩ đến kinh thành, ông đột ngột qua đời.

Năm Trung Bình thứ sáu, Hán Linh Đế băng hà, Lưu Biện trẻ tuổi kế vị.

Hà Tiến phụ tá chính phủ.

Hà Tiến và quý tộc quan liêu Viên Thiệu cùng nhau mưu đồ tàn sát thái giám, bất chấp sự phản đối của các quan viên triều đình, tư Lương Châu quân phiệt Đổng Trác vào Lạc Dương.

Lạc Dương đại loạn.

Hà Tiến bị thái giám Trương Nhượng và những người khác giết chết.

Viên Thiệu dẫn binh vào cung, giết chết tất cả thái giám và kiểm soát triều đình.

Sau đó Đổng Trác dẫn quân vào Lạc Dương, sau khi chiến đấu thất bại với quân của Hà Tiến và Đinh Nguyên, Lý Túc được lệnh đi thuyết phục Lữ Bố.

Có được sự phục vụ của Lữ Bố, Đổng Trác lại khiến Lữ Bố giết chết Kim Ngô Đinh Nguyên và thôn tính quân đội của ông ta.

Kết quả là, binh lực của Đổng Trác trở nên hùng mạnh.

Hắn phế truất thiếu đế, lập Lưu Hiệp làm hoàng đế, và tự mình nhậm chức thái úy, trở thành thái sư, lũng đoạn quyền lực quân sự và chính trị.

Đổng Trác dung túng binh lính cướp bóc tài sản, bắt cóc phụ nữ ở Lạc Dương, gây ra hoảng loạn, cả trong và ngoài triều đình đều bất an.

Sự tàn bạo của Đổng Trác có thể coi là một khởi đầu khác cho thời Tam Quốc.

Sau khi cứu được cha con Thái Ung và Thái Diễm, Lưu Nhĩ mang theo Thanh Tĩnh, rời khỏi kinh đô Lạc Dương, trở về Dực Châu.

Điều đáng nói là, trên đường đi, Thái Ung đã nhặt được một khúc gỗ, điêu khắc tinh xảo, chế tác ra cây đàn "Tiêu Vĩ Cầm" vô song, một bảo bối kinh người.

Thái Diễm, từ nhỏ đã yêu thích đánh đàn, không chịu để cây đàn này rời tay.

Tiếng đàn của Thái Diễm mười sáu tuổi hay đến mức có thể khiến

ngỗng trời sa xuống, cá lặn mất tăm.

Nàng là một tài nữ của thời Tam Quốc.

Dù đang trên đường lưu vong, Thái Diễm vẫn mỗi ngày sớm tối đánh đàn để bày tỏ cảm xúc.

Lưu Nhĩ đến Lạc Dương chính là để chứng kiến những cảnh tượng được miêu tả ban đầu trong Tam Quốc Diễn Nghĩa: Đổng Trác tàn khốc, Lữ Bố anh dũng, và Thái Diễm tài hoa.

Mặc dù Thái Diễm chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng cách đánh đàn của nàng đã vượt qua những cầm sư bình thường.

Chương 614

Một cô gái tài hoa như vậy đáng để tự hào.

Mặc dù Lưu Nhĩ đã để Thanh Tĩnh cứu Thái Diễm khỏi quân đoàn của Đổng Trác, nhưng Thái Diễm chỉ tỏ ra tôn trọng bề ngoài, cho rằng Lưu Nhĩ không phải là người tốt.

Thái Ung đã rèn luyện nhãn quang nhiều năm, nhìn ra Lưu Nhĩ phi thường xuất chúng, đã khuyên bảo con gái mấy lần, nhưng Thái Diễm lần nào cũng chỉ vâng dạ cho qua, vì vậy Thái Ung cũng đành bất lực, chỉ có thể xin lỗi Lưu Nhĩ.

Đối với sự bất kính của Thái Diễm, Lưu Nhĩ không có một chút không vui.

Theo ông thấy, Thái Diễm bây giờ chỉ là một cô gái nhỏ tự phụ.

Lưu Nhĩ đâu có thời gian để quan tâm đến sự sơ suất của Thái Diễm, ông chỉ cười cho qua.

Khi Lưu Nhĩ trở về Dực Châu, người dân đã tự phát ra cổng thành để chào đón.

Sau khi lịch sự nói vài câu, Lưu Nhĩ, người không thích những cảnh tượng như vậy, lại quay về đại sảnh y tế.

Chỉ đến lúc đó, Thái Ung mới biết Lưu Nhĩ là ai.

Ông không thể báo đáp ơn cứu mạng của Lưu Nhĩ, liền dâng cây Tiêu Vĩ Cầm mới có được cho Lưu Nhĩ, nhưng ông đã từ chối.

Mặc dù Thái Diễm biết Lưu Nhĩ không có ý xấu, nhưng cô không cho rằng Lưu Nhĩ mạnh mẽ đến mức nào, mà cho rằng ông là một kẻ lừa đảo giang hồ!

Nhưng cô không nghĩ rằng, một kẻ lừa đảo giang hồ làm sao có thể khiến người dân trong thành tôn trọng từ tận đáy lòng như vậy!

Quách Gia, Từ Thứ, Tập Chí Tài, Trình Dục, Giả Hủ, Chu Dị, Chu Du, Điển Vi, Hứa Chử, Cao Thuận, Hoàng Trung, Hoàng Húc, Thái Sử Từ, Cao Chấn, cùng với Thái Ung và Thái Diễm mới đến, đều ngồi trong yến tiệc do Lưu Nhĩ chuẩn bị để chúc mừng ông trở về.

Trong khoảng thời gian Lưu Nhĩ vắng mặt, mọi người đều cảm thấy thiếu đi một trụ cột tinh thần.

Lưu Nhĩ nhìn quanh, những người ngồi đây đều có thể được coi là những tinh anh nổi tiếng của thời Tam Quốc.

Mặc dù không biết tại sao, nhưng tình hình này dường như có chút khác biệt so với những gì ông nghĩ, nhưng Lưu Nhĩ không suy nghĩ nhiều về điều đó, cứ để mọi thứ diễn ra tự nhiên.

Chén rượu chứa đầy mỹ tửu mà Thanh Tĩnh mang từ đảo Bồng Lai, cho đến nay không ai dám uống.

Lưu Nhĩ chỉ nhìn quanh, mỉm cười nói: "Mọi người, cùng cạn một ly." "Mời!" Mọi người có mặt đều nâng chén rượu, cùng nhau uống cạn.

Yến tiệc tự nhiên phải sôi động, Thanh Tĩnh liền kể lại một số chuyện quan trọng mà Lưu Nhĩ gặp phải dưới hình thức trò chuyện.

Nhưng lúc này Linh Đế đã chết, Đổng Trác lòng dạ khó lường đang kiểm soát Lạc Dương, tâm trạng của mấy người làm sao có thể thoải mái như Thanh Tĩnh được.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Quách Gia thấy bầu không khí không tốt, liền muốn giúp khuấy động.

Ông cười nói với mọi người: "Chắc mọi người không biết đâu,

đạo trưởng không chỉ giỏi y thuật như mọi người đã biết.

Bất kể là nhạc khí, thư kinh, đều có thể xưng là bậc đại sư.

Có thể nói là trên thông thiên văn dưới tường địa lý, trước không có ai sau cũng không có người!" Quách Gia đang hết lời ca ngợi Lưu Nhĩ thì Thái Diễm ở góc phòng ngắt lời, chế nhạo nói: "Sao có thể có loại người như vậy!

Thật là khoác lác!" Lời này vừa nói ra, tất cả những người đang ngồi đều sa sầm mặt.

Thật ra, nếu không phải Thái Diễm là khách mời của Lưu Nhĩ, nếu không phải cô là một cô gái, nếu không phải thấy cô không hiểu chuyện, những người có mặt đều đã muốn rút kiếm chém chết cô rồi.

Cảm nhận được từng luồng sát khí, mặt Thái Ung tái đi.

Ông lập tức khiển trách Thái Diễm: "Nhi, không được vô lễ." Nói xong, ông lập tức cúi người chào Quách Gia: "Tiểu nữ vô tri, đã ngắt lời tiên sinh, mong tiên sinh rộng lòng tha thứ." Sau đó, ông lại hướng về phía Lưu Nhĩ ở ghế chủ vị, vẻ mặt áy náy nói: "Tiên sinh!

Tiểu nữ còn nhỏ, mong ngài rộng lòng tha thứ!" Lưu Nhĩ lại không để ý.

Theo ông thấy, những chuyện này đều không đáng kể.

Trong mắt ông, Nhân tộc đều là con trẻ.

Con trẻ nổi giận, lẽ nào lại đi tức giận với trẻ con sao?

Đó đâu phải là Thánh nhân?

Quách Gia thấy vậy cũng không để tâm, ông nói với Thái Diễm không tin: "Vì Thái tiểu thư không tin, vậy thì không ngại mời đạo trưởng biểu diễn một chút." Nói xong, ông lại cười nói với Lưu Nhĩ: "Đạo trưởng, Quách Gia thỉnh thoảng nghe được đạo trưởng đàn một

khúc nhạc hay.

Nhưng mọi người đều chưa có cơ hội được nghe.

Ngài xem, đứa trẻ này không tin ngài rồi, cho rằng tôi đang khoác lác!

Hôm nay có cơ hội, xin đạo trưởng trổ tài một phen, để mọi người xem thử, Quách Gia tôi không hề nói quá, không hề nói dối!" Khi nghe Quách Gia mời Lưu Nhĩ biểu diễn cầm kỹ, chưa đợi Lưu Nhĩ phản ứng, Thái Diễm đã tỏ ra khinh thường.

Trong mắt cô, cha cô Thái Ung là người hiểu biết về đàn nhất trên thế giới.

Đối phương lại dám đàn trước mặt Thái Ung sao?

Chẳng phải là múa rìu qua mắt thợ sao?

Lúc này, Quách Gia đang mời Lưu Nhĩ thể hiện tài năng chơi đàn.

Thái Diễm nghe vậy, trong lòng tràn đầy vẻ khinh miệt.

Chương 615

Trong mắt cô, cha cô mới là người có tài chơi đàn tuyệt đỉnh nhất trên thế gian này, có thể nói là không ai sánh bằng.

Đối phương mời Lưu Nhĩ thể hiện tài năng trước mặt Thái Ung, chẳng phải giống như đang múa rìu qua mắt thợ sao?

Vì vậy, trong lòng cô tràn đầy sự khinh thường.

Lưu Nhĩ nhìn những người tài hoa trong phòng, trong lòng vui vẻ.

Mặc dù ông biết Thái Diễm rất khinh thường lời nói của Quách Gia, nhưng ông không hề để tâm.

Tu luyện đến bước này, ông đã nhìn thấu vô số điều.

Hơn nữa, Nhân tộc đều là con cháu của ông.

Bây giờ cùng với những người Nhân tộc này, cảm giác giống như đang cùng con cháu của mình trò chuyện vui vẻ.

Vì vậy, ông cũng lười biếng mỉm cười nói: "Nếu vậy, ta xin múa rìu qua mắt thợ vậy!" Nói xong, ông cười với Thanh Tĩnh bên cạnh: "Đi lấy cây đàn trong phòng ra đây." Thanh Tĩnh nghe vậy, đứng dậy: "Vâng." Thực ra, Thanh Tĩnh chưa bao giờ thấy cây đàn nào trong phòng của Lưu Nhĩ, nhưng nếu Lưu Nhĩ đã nói có thì tự nhiên là có.

Thái Ung thực sự rất quan tâm đến đàn, thậm chí còn mang nó đến yến tiệc.

Nghe Lưu Nhĩ bảo Thanh Tĩnh về lấy đàn, ông lập tức lấy ra cây đàn của mình, nói với Lưu Nhĩ: "Đạo trưởng có thể dùng cây đàn này." Lưu Nhĩ mỉm cười lắc đầu từ chối.

Chỉ là một cây đàn bình thường, làm sao có thể so sánh với của

Lưu Nhĩ được.

Xung quanh Lưu Nhĩ, ngay cả những thứ bình thường nhất cũng là linh bảo bẩm sinh, hoặc tương đương với linh bảo bẩm sinh.

Cây đàn này là một linh bảo bẩm sinh của thế giới, là bảo vật nguyên thủy của gia tộc Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Cầm.

Không biết vì sao lại rơi vào tay Lưu Nhĩ.

Thực ra, nhiều năm trước, trong trận chiến với Yêu tộc, Lưu Nhĩ đã lợi dụng để cướp sạch bảo khố trên trời, tiêu diệt tất cả tích trữ của thiên đình, bao gồm cả Phượng Hoàng Cầm.

Thanh Tĩnh dùng hai tay mang cây cổ cầm từ phòng của Lưu Nhĩ ra.

Thanh Tĩnh không chú ý đến vẻ ngoài của Phượng Hoàng Cầm, nhưng có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn ẩn chứa trong đó.

Phượng Hoàng Cầm là cây đàn đầu tiên giữa trời đất, được làm từ gỗ Ngô đồng tiên thiên.

Trên cây đàn cổ xưa điêu khắc một con phượng hoàng vàng đang giương cánh, trông như sắp bay ra khỏi cây đàn.

Sau khi Lưu Nhĩ có được Phượng Hoàng Cầm, ông đã dùng phương pháp luyện khí của Thánh nhân để tinh luyện nó, khiến cho Phượng Hoàng Cầm vốn đã không tầm thường trở thành một Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu đặt vào tay người khác, thậm chí là các Thánh nhân khác, họ cũng sẽ không lãng phí một Tiên Thiên Chí Bảo như Lưu Nhĩ, biến nó thành một nhạc cụ chỉ dùng để giải trí.

Phượng Hoàng Cầm vừa xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Cầm kỳ thư họa, cầm đứng đầu.

Trừ mấy người chỉ biết võ nghệ, ngay cả Thái Sử Từ và Hoàng Trung cũng có thể nhìn ra Phượng Hoàng Cầm này là một bảo vật.

Quan trọng hơn, lúc này trong mắt Thái Ung, sự ghen tị lộ ra không chút che giấu!

Ngay cả thể diện quan trọng nhất của văn nhân cũng bị quên mất.

Mắt Thái Diễm cũng sáng rực, sự ngưỡng mộ không thể tả.

Mọi người đều biết, cây đàn này, thiên hạ độc nhất vô nhị!

Là một cầm sư, quan trọng nhất chính là cây đàn, giống như kiếm sĩ quan trọng nhất là thanh kiếm vậy!

Sau khi nhận Phượng Hoàng Cầm từ tay Thanh Tĩnh, Lưu Nhĩ đặt nó lên đùi.

Dưới ánh mắt của mọi người, ông khẽ nhắm mắt lại.

Ngón tay khẽ lướt, một giai điệu tuyệt diệu lập tức truyền vào tai mỗi người.

Ngay cả những người ở gần nông trang của Lưu Nhĩ cũng đột nhiên nghe thấy tiếng nhạc từ trên trời vọng xuống, bất giác dừng lại, lắng nghe.

Khí thế hào hùng, phấn chấn và sát phạt của chiến trường!

Tiếng đàn như mây trôi nước chảy, trong tiếng đàn lại phát ra âm thanh của kim loại va chạm!

Tiếng đàn kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, khiến người nghe đều động lòng.

Khi khúc nhạc kết thúc, mọi người vẫn còn đắm chìm trong không khí mà âm nhạc tạo ra.

Ngay cả những võ tướng như Điển Vi và Hứa Chử dường như cũng có thể hiểu được ý nghĩa của khúc nhạc, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Ngay cả Thái Ung và Thái Diễm, những người luôn tự cho mình là cao siêu về cầm kỹ, cũng nhắm chặt hai mắt, chìm đắm trong tiếng đàn.

Đó là vì, họ chưa bao giờ nghe thấy tiếng đàn như vậy, có thể nghe ra được những gì đã xảy ra, càng có thể nghe thấy nội tâm của mình, biết được tương lai nên đi như thế nào.

Có thể gọi là thần khúc.

Chương 616

Rất lâu sau, Thái Dũng mới mở mắt ra, thở dài một hơi, đứng dậy nói với Lưu Nhĩ: "Ta từ nhỏ học đàn, cứ ngỡ rằng cách diễn tấu đàn trên thế gian này chỉ có như vậy.

Hôm nay nghe đại sư diễn tấu khúc nhạc đó, ta mới biết ngoài người tài còn có người tài hơn, ngoài trời còn có trời cao hơn!

Xin đạo trưởng cho biết tên khúc nhạc vừa rồi, ta vô cùng cảm kích." Lưu Nhĩ đưa tay ra hư đỡ.

Khi Thái Dũng ngồi xuống, ông khẽ nói: "Khúc nhạc đó tên là 'Quảng Lăng Tán'." "Quảng Lăng Tán." Thái Dũng cẩn thận ngẫm nghĩ rồi thở dài, "Quả thực là âm thanh của trời." Cầm kỹ mà Lưu Nhĩ thể hiện hôm nay đã khiến tất cả những người có mặt đều được lợi.

Trong đó bao gồm cả Điển Vi vốn không yên lòng.

Tất cả đều hoàn toàn khâm phục Lưu Nhĩ.

Thái Diễm, cùng với nhóm người do Quách Gia dẫn đầu, càng không thể che giấu sự kính phục trong lòng.

Thái Diễm đã thay đổi hoàn toàn thái độ bất kính trước đây đối với Lưu Nhĩ, thậm chí còn chủ động kính rượu, hạ thấp tư thái.

Ban đầu, trong mắt cô, Lưu Nhĩ chỉ là một kẻ âm mưu, không biết gì cả.

Bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải như vậy!

Lưu Nhĩ vẫn đáp lại một cách bình thản.

Đối với ông, những chuyện này đều là chuyện nhỏ.

Mọi người uống rượu đến tận đêm khuya mới giải tán.

Sáng sớm hôm sau, họ bắt đầu chuẩn bị một số việc.

Quách Gia không có nhiều động thái, Cao Thuận vẫn như thường lệ huấn luyện ở doanh trại, Thái Sử Từ và Hoàng Trung cũng vậy.

Nhưng Quách Gia đã chọn ra một vạn người từ nông trang, giao cho Hoàng Húc huấn luyện thành hậu vệ thông thường.

Từ Thứ thì khác.

Trong khi để Cao Chấn tăng cường huấn luyện quân đội, ông đã giao cho những người vừa mới đến để chỉnh lý công tác hậu cần và chuẩn bị tiến vào Lạc Dương.

Sau mấy năm ở bên Lưu Nhĩ, Từ Thứ, người vốn có tình cảm sâu sắc với kinh thành, đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào đối với triều đình nữa.

Mặc dù ông không có ý định tự lập làm vua, nhưng việc không tôn trọng triều đình chỉ là bước khởi đầu.

Tào Tháo sau khi mưu sát Đổng Trác thất bại, đã trốn về Trần Lưu và phát hịch văn, kêu gọi những người có chí cùng nhau bàn bạc đại sự thiên hạ.

Ý chính là: Tào Tháo ta lấy đại nghĩa để cáo thị với thiên hạ, Đổng Trác khinh rẻ thế gian, hủy hoại quốc gia, giết hại đế vương.

Nay cung điện ô uế, tàn hại sinh linh.

Ý của Tào Tháo rất đơn giản, tập hợp những người có chí cùng nhau thảo phạt Đổng Trác!

Ngày nay, mật lệnh của hoàng đế được ban ra, rất nhiều người có chí hướng thề sẽ quét sạch Lạc Dương, giết chết kẻ đại gian ác.

Hành vi của Đổng Trác cuối cùng đã khiến quần hùng nổi giận.

Rất nhiều người có chí hướng đều ủng hộ vương thất, và đánh đến để cứu vương thất hiện tại.

Trong mắt bá tánh, chỉ có vương thất mới xứng đáng làm hoàng đế.

Đó là định luật ngàn đời không đổi!

Vì vậy, họ rất ủng hộ vương thất, phản đối Đổng Trác!

Dưới sự hiệu triệu của Viên Thiệu, tổng cộng có mười tám lộ chư hầu cùng nhau thảo phạt Đổng Trác.

Trong đó: Trấn thứ nhất là Hậu tướng quân, Thái thú Nam Dương Viên Thuật, tự Công Lộ, người Nhữ Nam Nhữ Dương, em trai của Viên Thiệu.

Khi biết huynh trưởng Viên Thiệu hiệu triệu, ông là người đầu tiên đứng lên phản Đổng Trác!

Có ba vạn binh lực!

Trấn thứ hai, Thứ sử Ký Châu Hàn Phức, tự Văn Tiết.

Người Dĩnh Xuyên, cũng là một trong những người tham gia, có hai vạn binh lực.

Trấn thứ ba, Thứ sử Dự Châu Khổng Trụ, tự Công Tự, người Trần Lưu.

Có ba vạn binh lực!

Trấn thứ tư, Thứ sử Duyện Châu Lưu Đại.

Thân thích của Hán thất, có ba vạn binh lực.

Trấn thứ năm, Thái thú Hà Nội Vương Khuông.

Có hai vạn binh lực.

Chương 617

Trấn thứ sáu, Thái thú Trần Lưu Trương Mạc, tự Mạnh Trác.

Bạn cũ của Tào Tháo, Viên Thiệu.

Dùng binh ba vạn người.

Trấn thứ bảy, Thái thú Đông Quận Kiều Mạo, tự Nguyên Vĩ.

Có ba vạn cường binh!

Trấn thứ tám, Thái thú Sơn Dương Viên Di, tự Bá Nghiệp, anh họ của Viên Thiệu.

Có hai vạn năm ngàn binh.

Trấn thứ chín, Tướng Tế Bắc Bào Tín, tự Doãn Thành.

Từng khuyên Viên Thiệu trừ Đổng Trác nhưng không được.

Nay Viên Thiệu hiệu triệu, đương nhiên cũng dẫn binh hưởng ứng.

Dùng binh ba vạn!

Trấn thứ mười, Thái thú Bắc Hải Khổng Dung.

Chính là Khổng Dung nhường lê.

Cha là Khổng Trụ, làm Đô úy Thái Sơn.

Dùng binh bốn vạn!

Trấn thứ mười một, Thái thú Quảng Lăng Trương Siêu.

Cùng anh trai Trương Mạc quyết định hưởng ứng lời hiệu triệu của Viên Thiệu.

Trấn thứ mười hai, Thứ sử Từ Châu Đào Khiêm.

Khiêm từ nhỏ đã mồ côi, hiếu học, tính cách cương trực.

Dùng binh hai vạn.

Trấn thứ mười ba, Thái thú Tây Lương Mã Đằng.

Tương truyền là hậu duệ của Phục Ba tướng quân Mã Viện.

Dùng binh hai vạn.

Trấn thứ mười bốn, Thái thú Bắc Bình Công Tôn Toản.

Tức Bạch Mã tướng quân.

Xuất thân quý tộc nhưng do mẹ địa vị thấp kém.

Dùng binh hai vạn tám ngàn người.

Trấn thứ mười lăm, Thái thú Thượng Đảng Trương Dương.

Dũng mãnh, ban đầu theo Đinh Nguyên.

Khi Đổng Trác tác loạn, ông dẫn binh công hạ mấy huyện, binh sĩ lên đến mấy ngàn người.

Trấn thứ mười sáu, Ô Trình hầu, Thái thú Trường Sa Tôn Kiên.

Tự Văn Đài, người Ngô Quận Phú Xuân.

Con trai ông là Tôn Quyền, sau này truy tôn ông làm hoàng đế.

Lúc này là một quân phiệt, dùng binh bốn vạn!

Trấn thứ mười bảy, Kỳ hương hầu, Thái thú Bột Hải Viên Thiệu.

Tự Bản Sơ, người Nhữ Nam Nhữ Dương.

Xuất thân danh môn vọng tộc, nhà có "bốn đời tam công".

Trấn thứ mười tám, Tào Tháo.

Một trong tám giáo úy của Tây Viên, kiêu hùng Tào Tháo.

Trước đó thảo phạt Đổng Trác thất bại, nay Viên Thiệu hiệu triệu,

tự nhiên cũng xuất binh, lúc này có năm vạn binh lực!

Tổng cộng mười tám lộ chư hầu, dưới sự hiệu triệu của Viên Thiệu, rầm rộ tiến về Lạc Dương.

Đổng Trác biết tin, liền triệu tập thuộc hạ bàn bạc.

Chương 618

Tôn Kiên làm tiên phong tập kích Tị Thủy Quan.

Đổng Trác kinh hãi, nói: "Mười tám lộ chư hầu ngoài quan đều đang liên minh, muốn đại chiến với ta.

Tiên phong của đối phương đang tiếp cận Tị Thủy Quan.

Các ngươi có chủ ý gì không?" Lữ Bố nói: "Phụ thân đừng sợ!

Theo con thấy, đại quân ngoài quan chỉ là lũ gà chó, không đáng một đòn.

Đợi hài tử dẫn binh đi đánh bại chúng!" Hoa Hùng đứng ra nói: "Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu?

Mạt tướng nguyện đi giữ Tị Thủy Quan!" Đổng Trác cũng không muốn để Lữ Bố đi, hy vọng Lữ Bố bảo vệ mình.

Thấy Hoa Hùng xin ra trận, liền đồng ý: "Được, để Hoa Hùng đi." Lý Nho ở bên cạnh bổ sung: "Tôn Kiên dũng mãnh, e rằng một mình Hoa Hùng khó chống cự, tốt nhất nên để Lý Túc cùng đi phòng thủ." Đổng Trác gật đầu.

Hoa Hùng và Lý Túc dẫn binh đến Tị Thủy Quan.

Tôn Kiên lại chưa xuất phát.

Mấy ngày sau, Tôn Kiên chưa đến, em trai của Bào Tín là Bào Trung lại đến.

Nguyên do, Bào Tín lo Tôn Kiên giành mất công đầu, nên ngầm phái em trai Bào Trung đi đường nhỏ tập kích Tị Thủy Quan.

Hoa Hùng thấy chỉ là một đội quân nhỏ, không phải Tôn Kiên, trong lòng không hứng thú, bèn để phó tướng Hồ Chẩn dẫn năm trăm

binh sĩ ra nghênh địch.

Hồ Chẩn tuy thường được Hoa Hùng chỉ điểm, nhưng quả thực thiếu tài năng.

May mắn là, võ thuật của Bào Trung còn non kém hơn.

Hai người giao đấu mười hiệp, Bào Trung bị Hồ Chẩn chém chết.

Sau khi Bào Trung chết, binh sĩ của hắn hoặc đầu hàng, hoặc bỏ chạy.

Mấy ngày sau, Tôn Kiên mới dẫn binh đến Tị Thủy Quan.

Lý Túc hiến kế cho Hoa Hùng: "Tôn Kiên đường xa mệt mỏi, ban đêm chắc chắn sẽ lơ là phòng bị, tướng quân có thể nhân đêm tối tập kích." Đêm đó, Hoa Hùng dẫn một ngàn quân lặng lẽ ra khỏi quan, tiến đến doanh trại của Tôn Kiên để giết người.

Nhân gian Hồng Hoang.

Ban đêm, Tôn Kiện đang say ngủ, bỗng nghe tiếng hét vang bên ngoài quân trướng, ông lập tức biết có kẻ đang tập kích!

Ông vội vàng khoác khôi giáp, cầm lấy Cổ Định Đao, sau đó xông ra khỏi trướng.

Thấy Tổ Mậu đã cùng mấy chục người lên ngựa, Tôn Kiện cũng lên ngựa theo.

Tổ Mậu hét lớn: "Chúa công, quân Đổng Trác tập kích!" Tôn Kiện tiếp ngựa, quay người hỏi: "Đại Vinh, có thấy Trình Phổ, Hoàng Cái và Hàn Đương đâu không?" Tổ Mậu đáp: "Thần chưa từng thấy." Hai người đi được vài bước thì thấy Hoa Hùng dẫn binh lính xông tới.

Tôn Kiện vội vã dùng Cổ Định Đao nghênh chiến, Tổ Mậu dẫn mấy chục binh sĩ cùng giao chiến với quân của Hoa Hùng.

Tôn Kiện và Hoa Hùng giao chiến hơn chục hiệp.

Thấy mấy chục binh sĩ đã thương vong quá nửa, vẫn không thể chống cự Hoa Hùng lâu dài, trong lòng ông nóng như lửa đốt, sức lực cũng suy giảm, tốc độ cũng chậm đi đôi chút.

Tổ Mậu thấy Tôn Kiện bị thương liền hét lớn: "Chúa công, tình hình nguy cấp, mau rút lui!

Mỗ sẽ cản địch!" Tôn Kiện vung đao đỡ một đao của Hoa Hùng, "Đại Vinh, chúng ta cùng đi!" Sau đó dùng đao ép Hoa Hùng phải quay ngựa, rồi chạy về phía Tổ Mậu, tiện tay giết chết một tên lính Tây Lương, hét lớn: "Đại Vinh, đi mau!" Tổ Mậu chém ngã mấy người, nhanh chóng cùng Tôn Kiện rời đi.

Thấy Tôn Kiện bỏ chạy, Hoa Hùng lập tức dẫn thuộc hạ đuổi theo.

Tôn Kiện vừa chạy vừa bắn tên, Hoa Hùng né được ba mũi, cuối cùng cung bị gãy, ông đành phải vứt bỏ cung tên, chuyên tâm chạy trốn.

Tôn Kiện hoảng hốt chạy thục mạng, cứ nhắm hướng dân cư thưa thớt mà đi, chỉ có Tổ Mậu và một người lính tên Tịch Lâm theo sát phía sau, còn thuộc hạ của ông đã bị Hoa Hùng đuổi kịp và chém giết.

Thấy Hoa Hùng truy đuổi không tha, mà mình cũng không cách nào thoát được, Tổ Mậu ngẩng đầu nhìn chiếc mũ trụ màu đen trên đầu Tôn Kiện, đột nhiên nảy ra một ý.

Trong tình thế nguy cấp, ông vội nói với Tôn Kiện: "Mũ trụ màu đen trên đầu chúa công quá nổi bật, hãy đưa nó cho thần, thần sẽ dụ đám giặc sang hướng khác!" Tôn Kiện thầm nghĩ bây giờ chỉ có thể làm vậy, bèn tháo mũ đưa cho Tổ Mậu.

Tổ Mậu cầm lấy chiếc mũ trụ, vội nói: "Chúa công bảo trọng!" rồi

lập tức chạy về một hướng khác.

Tôn Kiện nhìn bóng lưng Tổ Mậu, hét lớn: "Đại Vinh phải cẩn thận!" Thấy Tổ Mậu không đáp lại, ông thở dài, thúc ngựa bỏ chạy.

Sau khi Tôn Kiện bị Hoa Hùng truy sát, ông đã chạy trốn được một lúc.

Ngay khi tưởng rằng mình đã thoát khỏi miệng cọp, bỗng phía trước vang lên một tiếng cười lớn: "Quả nhiên, đúng như Lý Nho đại nhân đã liệu, đúng là dùng kế điệu hổ ly sơn!

Lý tướng quân, hãy bắt sống con mãnh hổ Giang Đông này cho ta." Cả khu vực đột nhiên xuất hiện hơn một trăm binh lính Tây Lương cầm cung tiễn, ánh mắt sắc lạnh nhìn Tôn Kiện.

Kẻ dẫn đầu là phó tướng của Hoa Hùng, Hồ Chẩn, người từng tiên phong giết chết Bào Trung.

Cánh tay phải của Tôn Kiện vẫn đang chảy máu, lại lo lắng cho sự an nguy của Tổ Mậu, Trình Phổ, Hoàng Cái và Hàn Đương, làm sao có thể chống lại hơn trăm quân Tây Lương cầm cung tiễn đây?

Suy đi tính lại, Tôn Kiện vung kiếm định tự vẫn, thà chết chứ không chịu bị kẻ địch làm nhục.

Chương 619

Đúng lúc này, từ xa vọng lại tiếng vó ngựa dồn dập.

Khi Hồ Chẩn còn chưa kịp phản ứng, tiếng vó ngựa vẫn tiếp tục vang lên, nhưng một trăm binh sĩ Lương Châu ban đầu dùng cung tiễn vây khốn Tôn Kiện đã ngã xuống sáu, bảy mươi người trong chớp mắt.

Hồ Chẩn nhìn thấy khoảng hơn ba trăm kỵ binh mặc giáp nặng, cầm trường mâu, lưng đeo kiếm và thuẫn bài, trong đó có hai trăm cung thủ.

Bất ngờ, thủ lĩnh của đội kỵ binh xuất hiện.

Cây cung dài trong tay, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên.

Hồ Chẩn bất giác đưa tay ôm lấy mũi tên cắm trên cổ họng, chỉ về phía người đó.

"Ngươi…" Lời cuối cùng chưa kịp nói xong, hắn đã tắt thở.

Hồ Chẩn đến chết mới biết, ba trăm kỵ binh đột nhiên xuất hiện này chính là một trăm quân Hãm Trận Doanh và hai trăm cung kỵ binh do Hoàng Húc, con trai Hoàng Trung, chỉ huy.

Hoàng Húc phụng mệnh Lưu Nhĩ đến giải cứu Tôn Kiện đang trong cơn tuyệt vọng.

Hoàng Húc vung tay, dưới sự chỉ huy của một trăm binh sĩ Hãm Trận Doanh, số binh lính Tây Lương còn lại nhanh chóng ngã xuống, chỉ còn lại Tôn Kiện đang có chút ngơ ngác.

Tôn Kiện ôm quyền: "Đa tạ ơn cứu mạng của anh hùng!

Nếu không được anh hùng ra tay cứu giúp, Tôn Kiện này hôm nay

đã bỏ mạng tại đây, dám hỏi quý danh của anh hùng?" Dù Hoàng Húc không biết tại sao Lưu Nhĩ lại muốn cứu con mãnh hổ Giang Đông này, nhưng Lưu Nhĩ biết nhìn người, Hoàng Húc cũng không dám xem nhẹ.

"Là tiên trưởng mệnh cho ta đến cứu ngài, tại hạ là Hoàng Húc!" Hoàng Húc nói với Tôn Kiện.

Dù không biết Hoàng Húc là ai, nhưng trong lòng Tôn Kiện lại vô cùng lo lắng cho sự an nguy của Trình Phổ, Tổ Mậu, Hoàng Cái và Hàn Đương.

Sau khi được Hoàng Húc cứu, Tôn Kiện nói với Hoàng Húc: "Kiện hôm nay gặp đại bại!

Sống trên đời này thật không còn mặt mũi nào nữa!

Ta có bốn huynh đệ vì yểm hộ cho ta mà không biết đã đi đâu.

Xin anh hùng hãy giúp ta tìm họ!

Anh hùng có lòng tốt, Tôn Kiện sẽ không bao giờ quên." Hoàng Húc nghe theo chỉ thị của Lưu Nhĩ, sớm đã biết và đoán được Tôn Kiện sẽ yêu cầu như vậy.

Nay nghe Tôn Kiện quả thực nói thế, Hoàng Húc lập tức vô cùng khâm phục tài dự đoán thần sầu của Lưu Nhĩ.

Thấy Tôn Kiện là người trọng tình trọng nghĩa, bèn lớn tiếng đáp: "Không thành vấn đề!

Ta đồng ý!" Đầu tiên, tiểu binh dùng băng gạc băng bó vết thương cho Tôn Kiện để cầm máu, sau đó hơn ba trăm người đi suốt đêm.

Tránh được Hoa Hùng, cuối cùng vào lúc rạng sáng, họ phát hiện Hoàng Cái, Trình Phổ và Hàn Đương đang liều mạng chiến đấu.

May mắn thoát nạn, chỉ có Tổ Mậu đã bị Hoa Hùng chém giết.

Không khí trở nên vô cùng trang nghiêm.

"Đa tạ ơn cứu mạng!" Tôn Kiện, Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương cùng hơn năm trăm tàn binh Giang Đông còn sống sót quỳ trước mặt Lưu Nhĩ.

Phía sau Lưu Nhĩ là Quách Gia, Điển Vi, Hứa Chử, Hoàng Húc và Cao Thuận.

Trước mặt Lưu Nhĩ, Hoa Hùng bị trói lại, vẻ mặt không phục.

Hoa Hùng tự xưng là đệ nhất mãnh tướng quân Tây Lương của Đổng Trác.

Dù sau khi Lữ Bố đến thì tụt xuống hàng thứ hai, nhưng võ nghệ của hắn vẫn không thể xem thường.

Lưu Nhĩ đỡ Tôn Kiện dậy.

Đoạn quay sang Hoa Hùng đang vô cùng bất mãn, nói: "Ngươi không phục sao?" Chuyện Tôn Kiện bị cung thủ bao vây suýt rơi vào tuyệt vọng, nếu không có Hoàng Húc xuất hiện, e rằng con mãnh hổ Giang Đông đã biến thành cọp chết.

Về việc làm thế nào để giúp Tôn Kiện cũng như bắt được Hoa Hùng, Cao Thuận đã lệnh cho hai trăm cung kỵ binh từ mọi hướng vây lấy Hoa Hùng.

Dù Hoa Hùng dũng mãnh, nhưng đối mặt với mưa tên từ bốn phương tám hướng, tự nhiên cũng phải bó tay, dễ dàng bị bắt.

Vì vậy, Hoa Hùng vô cùng bất mãn.

Nghe Lưu Nhĩ hỏi, hắn hừ một tiếng đầy tức giận: "Đương nhiên không phục." Khi Tôn Kiện định mở miệng nói, Lưu Nhĩ lại lên tiếng trước: "Ta có vài lời muốn nói, không biết hai vị có bằng lòng nghe không?" Lưu Nhĩ có ơn cứu mạng Tôn Kiện, vì vậy Tôn Kiện dễ dàng

đáp: “Xin đạo trưởng cứ nói, tại hạ xin kính cẩn lắng nghe!” Nghe lời Lưu Nhĩ, Hoa Hùng lập tức im lặng.

Hắn bây giờ là cá trên thớt, người ta là dao, không có quyền lên tiếng.

Hắn chỉ hừ một tiếng bằng mũi, cũng không nói gì.

“Trong tình huống đó, Văn Đài hôm qua bị ngươi tập kích, là do ngươi bị mê hoặc.” “Ngươi bị cung thủ vây khốn.” “Ngươi cũng không tin.Kí nhiên hai ngươi hôm nay đều ở đây, ta không ngại đánh cược một phen.” “Ngươi và Văn Đài hãy giao đấu một trận.” “Nếu ngươi thắng, ta sẽ để ngươi rời đi.” “Ngươi sẽ không mất gì cả.

Nếu chúng ta tái chiến, nếu ngươi thua...” Hoa Hùng nghe xong, lập tức hiểu ra rằng vẫn còn cơ hội thoát thân.

Vui mừng khôn xiết, hắn cũng không cho rằng mình sẽ thua người đàn ông này.

Hắn hét lớn: “Nếu ta thua, muốn giết muốn chém, tùy ngài định đoạt!” Lưu Nhĩ thấy Hoa Hùng đã đồng ý, bèn quay người.

Chương 620

“Lời của đạo trưởng, ta đồng ý, ta sẽ quyết chiến với ngươi.” Tôn Kiện hôm qua thua trận, giờ đây Lưu Nhĩ đã chữa lành vết đao trên cánh tay ông.

Nhân cơ hội này, Tôn Kiện sắp sửa báo thù cho thất bại đêm qua.

“Tốt lắm, Điển Vi, hãy cởi trói cho Hoa Hùng.” “Vâng.” Điển Vi cởi trói cho Hoa Hùng, sau đó lệnh cho người mang ngựa chiến, binh khí và khôi giáp của Hoa Hùng đến.

Trước mặt họ là một khoảng đất trống.

Tôn Kiện tay cầm Cổ Định Đao, mình mặc thiết giáp, đầu đội mũ hổ, cưỡi hồng mã, đứng ở bên trái khoảng đất.

Hoa Hùng cũng mình mặc khôi giáp, tay cầm đại đao, hét lớn một tiếng, vung đao xông về phía Tôn Kiện.

Tôn Kiện cũng không tỏ ra yếu thế, vung Cổ Định Đao nghênh chiến.

Một người vì mạng sống mà chiến đấu, đánh bại đối thủ; một người vì rửa nhục mà chiến đấu, quyết tâm chiến thắng Hoa Hùng.

Đại đao của Hoa Hùng múa lên như rồng cuộn biển khơi, chiêu thức gắn kết chặt chẽ.

Cổ Định Đao của Tôn Kiện bay lượn khắp nơi, mang theo luồng gió mạnh mẽ.

Hai người ngựa qua ngựa lại, chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Binh sĩ dưới trướng Tôn Kiện đứng xem vỗ tay cổ vũ, ngay cả Hoàng Húc cũng không khỏi cất tiếng khen hay.

Đao pháp của Hoa Hùng thẳng thắn, rộng mở, trông có vẻ đơn giản nhưng thực ra lại vô cùng thâm hậu.

Rất hợp khẩu vị của Hứa Chử.

Vì thế, Hoa Hùng cũng không phải không có người ủng hộ, cũng có người vì hắn mà reo hò.

Chỉ thấy hai bóng người không ngừng di chuyển, trong đó còn có ánh đao ánh kiếm.

Tiếng binh khí va chạm không ngừng vang lên, vang dội khắp bốn phía.

Sau khi giao đấu hơn một trăm hiệp, Tôn Kiện và Hoa Hùng lướt qua vai nhau.

Nhưng họ không ra tay nữa mà ngược lại còn phá lên cười.

Tiếng cười lập tức vang vọng.

Bốn vị tướng của Tôn Kiện và những đứa con Giang Đông còn lại đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì.

Người không biết còn tưởng lạ, nhưng đây chính là anh hùng trọng anh hùng.

Lúc này, Tôn Kiện và Hoa Hùng đều thuộc về nhau.

Mặc dù Lưu Nhĩ lập tức hiểu tại sao hai người lại như vậy, nhưng Lưu Nhĩ có lẽ không có cơ hội tận hưởng niềm vui này.

Dưới gầm trời này, thật sự không có ai có thể khiến ngài nảy sinh cảm xúc như vậy.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng vậy!

Sau đó, sau một hồi trò chuyện và cảm tạ, Tôn Kiện dẫn bốn vị tướng quân và những đứa con Giang Đông còn sống sót rời đi, mang

theo lương thảo mà Lưu Nhĩ tặng.

Hoa Hùng đã không rời đi mà ở lại trong quân, vì những con người nơi đây, vì những tràng pháo tay chân thành.

Hắn có mắt nhìn, tự nhiên biết Lưu Nhĩ phi phàm.

Hơn nữa, hắn cũng không còn nơi nào để đi.

Lẽ nào lại quay về với Đổng Trác?

Phải biết rằng, Đổng Trác tính tình đa nghi, nếu biết hắn bị bắt, chắc chắn sẽ không còn tin tưởng nữa.

Ngược lại còn có khả năng bị hắn giam cầm lần nữa!

Vì vậy, hắn quyết không quay về.

Ở lại đây, ngược lại thấy người ở đây cũng dễ chung sống.

Hoa Hùng bị bắt, nhưng Lý Túc thì không.

Bỉ Thủy Quan vẫn vững như bàn thạch, các chư hầu tụ tập trước Hổ Lao Quan.

Mặc dù Đổng Trác rất tức giận về Hoa Hùng, nhưng cũng đành bó tay.

Lúc này đang phải đối mặt với sự uy hiếp của liên quân chư hầu.

Đổng Trác bèn dẫn nghĩa tử Lữ Bố Lữ Phụng Tiên đến Hổ Lao Quan.

Với tính khí hung hãn của Đổng Trác và sự giúp sức của Lữ Bố, Lữ Bố còn dũng mãnh hơn cả vị tướng quân đứng đầu quân Tây Lương trước kia.

Tự nhiên hắn từ chối ở lại Hổ Lao Quan, từ chối thế phòng thủ!

Chương 621

Ngược lại, theo kiến nghị của Lý Nho, Đổng Trác đã đồng ý yêu cầu xuất chiến của Lữ Bố, và giao cho hắn chỉ huy 20.000 binh sĩ Lương Châu.

Lữ Bố ra trận trước quan, khiêu chiến các anh hùng mười tám lộ chư hầu.

Lữ Bố hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt kiên cường.

Đầu đội mũ kim quan ba chạc, mình mặc chiến bào gấm đỏ, giáp thú nuốt mặt liên hoàn, lưng thắt đai sư tử nạm ngọc, chân đi ủng da bò, lưng đeo cung tên, tay cầm phương thiên họa kích, tư thế anh dũng phi thường.

Ngay cả con ngựa Xích Thố hắn cưỡi cũng là thần mã, vô cùng xứng đáng là mã vương hiếm thấy.

Lữ Bố đầu tiên đánh bại đội Bạch Mã Nghĩa Tòng do Công Tôn Toản tự tin dẫn đầu.

Sau đó lại đánh bại thái thú Quảng Lăng là Trương Dương.

Rồi lại đánh bại tướng quốc Ký Bắc là Bào Tín.

Lữ Bố ba trận toàn thắng, thể hiện tiềm lực vô địch, khiến Đổng Trác ngày nào cũng cười không ngớt.

Lữ Bố lập tức được thưởng vô số lụa là gấm vóc và trân phẩm.

Đổng Trác vui mừng, nhưng liên minh chư hầu lại không vui.

Trận "Tam Anh chiến Lữ Bố" vốn nên xảy ra lại vì một lý do nào đó mà không xuất hiện, khiến những kẻ rảnh rỗi vô vị, xem trận Lưu Bị tam anh chiến Lữ Bố càng thêm vô vị.

Viên Thiệu viết thư cho Nhan Lương, Văn Xú, gọi họ đến.

Trước đó, liên minh chư hầu hùng mạnh mỗi ngày chỉ dám dẫn vạn kỵ binh đối mặt với khiêu chiến của Lữ Bố, nhưng chưa một lần nào dám ra khỏi doanh trại.

Sau khi Lưu Nhĩ dạy dỗ Từ Thứ, Từ Thứ hiểu đạo lý không nên làm chim đầu đàn.

Từ Thứ chỉ dẫn theo một tướng là Cao Thuận và 15.000 quân bộ.

Điều này khiến những người không thấy Tử Vi Cân Quân chiến thắng Lữ Bố ở Hoàng Hà Khẩu cảm thấy thất vọng.

Họ không để Từ Thứ tấn công Lữ Bố, dù sao trong mắt họ, một vạn năm nghìn người, thật sự không phải đối thủ.

Trong liên minh, không chỉ có những người tài năng xuất chúng, có người còn cân nhắc đào địa đạo, đốt kho lương để đối phó với Đổng Trác.

Nhưng những biện pháp đó đều không có tác dụng, đều thất bại.

Thời gian trôi qua, Nhan Lương, Văn Xú mà Viên Thiệu luôn miệng ca ngợi là những người có quyền thế nhất thiên hạ, vẫn chưa đến.

Ngược lại, nguồn cung lương thảo của chính liên minh lại không đủ, sắp sửa cạn kiệt.

Lý Nho cũng là một người tài trí.

Qua do thám cẩn thận, Lý Nho đã thiết kế một kế hoạch để chia rẽ liên minh từ bên ngoài.

Cuộc sống của Hoa Hùng hiện tại vô cùng thoải mái, không cần lo lắng về quân Đổng Trác hay lo lắng về cơn thịnh nộ có thể xảy ra bất cứ lúc nào của Đổng Trác.

Mỗi ngày, hắn đều cùng Hứa Chử thảo luận, so tài võ nghệ, và hỏi Cao Thuận về huấn luyện quân sự.

Cuộc sống trôi qua nhàn nhã.

Trong mắt hắn, nơi này tốt hơn nhiều so với chỗ Đổng Trác.

Người ở đây không chỉ tài năng, mà lời nói còn dễ nghe!

Hắn siêu thích ở đây.

Phải nói, Hoa Hùng là một tướng lĩnh vô cùng dũng cảm.

Nếu không, với tư cách là thống soái tối cao của quân Đổng Trác, không thể nào nhiều năm bị gọi là "đệ nhất tướng quân Tây Lương".

Tôn Kiện được mệnh danh là "mãnh hổ Giang Đông", nhưng khi đối mặt với Hoa Hùng, đặc biệt là khi tình cảnh vô cùng bất lợi, có thể thấy võ nghệ của Hoa Hùng cao cường.

Trong «Tam Quốc Diễn Nghĩa», Quan Vũ uống rượu ấm chém Hoa Hùng, điều này luôn khiến Lưu Nhĩ cảm thấy kỳ lạ.

Quan Vũ làm được sao?

Thật không thể tin nổi!

Võ nghệ của Quan Vũ và Hoa Hùng lẽ ra phải tương đương nhau.

Ngay cả sau khi có được ngựa Xích Thố, trong bảng xếp hạng được lưu truyền rộng rãi thời Tam Quốc, Quan Vũ cũng chỉ xếp thứ tư.

"Nhất Lữ nhị Triệu tam Điển Vi, tứ Quan ngũ Mã lục Trương Phi." Vì vậy, Lưu Nhĩ luôn cho rằng, ngay cả khi Quan Vũ mạnh hơn Hoa Hùng, cũng tuyệt đối không mạnh hơn bao nhiêu.

Trong khoảnh khắc rượu còn ấm, làm sao có thể chém được Hoa Hùng?

Cùng với sự xuất hiện của Lưu Nhĩ, Hoa Hùng đã vô tình tránh được quỹ đạo lịch sử ban đầu của mình.

Nhưng lịch sử có thật sự thay đổi dễ dàng như vậy không?

Chương 622

Không biết Hoa Hùng và Quan Vũ có cơ hội gặp nhau ở đâu không?

Hai người định mệnh có thể gặp nhau như kế hoạch, Quan Vũ nhất minh kinh nhân?

Mọi thứ thật khó hiểu?

Vẫn là định cục sao?

Có đơn giản như Lưu Nhĩ nghĩ không?

Trong thời gian này, qua trò chuyện, Hoa Hùng đã biết được thân phận của Lưu Nhĩ.

Mặc dù cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau khi kinh ngạc vẫn cảm thấy thoải mái.

Nhưng, trong sâu thẳm nội tâm hắn, dường như luôn có nhiều thứ hơn.

Lý Nho vốn định chia rẽ liên minh chư hầu.

Kết quả, các chư hầu không tin tưởng lẫn nhau, giữa họ có một khoảng cách, nhưng vẫn tụ tập trước Hổ Lao Quan, cùng nhau thảo luận.

Khi lương thực và cỏ khô của liên minh sắp cạn kiệt và sắp sửa đột phá, Viên Thiệu, người lần đầu tiên nếm trải quyền lực dưới sự chỉ huy của mình, đã giành được lời khen ngợi của hai người có thế lực, giành được lời khen ngợi của tất cả mọi người.

Nếu như vậy, các chư hầu sẽ không vui đến thế.

Chủ yếu là vì Nhan Lương và Văn Xú đồng thời áp giải ngũ cốc

và cỏ khô, mỗi người đều có thể giải quyết nhu cầu cấp bách.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều không thể che giấu được Lý Nho.

Lý Nho đã thuyết phục Đổng Trác từ bỏ Hổ Lao Quan, dời đô đến Trường An.

Kiến nghị của Lý Nho được Đổng Trác chấp thuận.

Sau khi dẫn quân đội và Lữ Bố cùng trở về Trường An, Đổng Trác lệnh cho binh sĩ dùng vô số xe ngựa chở dân chúng và tài sản cướp bóc được đến Trường An, đồng thời áp giải Hán Hiến Đế và tùy tùng.

Hắn ngang nhiên rời Lạc Dương, đi đến Trường An.

Lưu Nhĩ đã sớm biết chuyện này và đã có hành động.

Dưới sự chỉ huy của Điển Vi, Hứa Chử, Hoàng Húc, Cao Thuận và Hoa Hùng, một ngàn quân Hãm Trận Doanh và hai ngàn cung kỵ binh đã vây khốn.

Khi quân Đổng Trác rời đi, liên quân chư hầu vẫn chưa phát hiện.

Lúc đó, Hổ Lao Quan đã âm thầm phong tỏa liên quân chư hầu nhiều ngày.

Nguyên nhân cơ bản là sau khi Đổng Trác rút quân, chỉ còn lại vài trăm lão binh, cầm cờ phất trống hư trương thanh thế.

Hơn nữa, chỉ cần Hoa Hùng đứng trước cổng thành Hổ Lao Quan, những binh sĩ do Hoa Hùng từng dẫn dắt, vì Đổng Trác già cả mà rời đi, vẫn sẽ nghĩ rằng Hổ Lao Quan vẫn còn mở.

Mỗi ngày, họ đều hư trương thanh thế và che giấu.

Từ Thứ đã gửi thông báo cho liên minh chư hầu, cảm tạ đã chiếm được Hùng quan Hổ Lao.

Lúc rời đi, Lý Nho nhẫn tâm hạ lệnh đốt trụi kinh đô ngàn năm Lạc Dương.

Lưu Nhĩ và Quách Gia dẫn một ngàn quân Hãm Trận Doanh và hai ngàn cung kỵ binh, không lâu sau đã chiếm được Hổ Lao Quan, tiến về Lạc Dương.

Dù Lý Nho đã ra lệnh chuẩn bị, nhưng người dân Lạc Dương, đặc biệt là quân Đổng Trác tham lam, đã đột kích cướp bóc quá nhiều bảo vật, làm sao có thể mang đi hết.

Dù một số người dân Lạc Dương từ chối rời quê hương bị giết để thị uy, nhưng tốc độ vẫn nhanh hơn.

Khi Lưu Nhĩ đến Lạc Dương, đã có thể thấy ngọn lửa dài như một con rắn khổng lồ bốc lên.

Nhìn đâu cũng chỉ thấy lửa.

May mắn là thế lửa không lớn.

Một ngàn quân Hãm Trận Doanh, hai ngàn cung kỵ binh đã nhanh chóng dập tắt đám cháy lớn.

Khi mọi người đang bận rộn dập lửa, dựa theo mô tả trong lịch sử Tam Quốc, Lưu Nhĩ đã phát hiện một chiếc ngọc tỷ trong một cái giếng cạn.

Thần thức của Lưu Nhĩ cảm nhận được hoàng khí yếu ớt trong ngọc tỷ, cũng như tám chữ triện hình chim sâu "Thụ mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương".

Lưu Nhĩ biết đây là Ngọc Tỷ truyền quốc, một vật có ý nghĩa lịch sử trọng đại.

Sau khi được đưa đi, Lưu Nhĩ may mắn đến mức quân Đổng Trác ở Trường An không kịp tìm kiếm những thứ đã bị giấu đi, bao gồm cả

kho vàng bí mật của các sử quan, những người đã đột ngột qua đời mà không kịp truyền lại cho hậu thế.

Số tiền mà Hán Linh Đế kiếm được qua nhiều năm bán quan chức, cùng với các bảo vật bí mật trong cung điện, và một số sách quý, nhạc cụ và các vật phẩm khác, đều bị bỏ lại.

Lạc Dương là kinh đô của Đông Hán, không thiếu lương thảo.

Mặc dù Đổng Trác đã mang đi nhiều bảo vật, nhưng đối với Lạc Dương mà nói, đó chỉ là một phần nhỏ.

Ngoài việc mang đi ngũ cốc và cỏ khô cần thiết cho quân đội, Lý Nho đã ra lệnh đốt cháy phần ngũ cốc và cỏ khô còn lại, thà không dùng chứ không để lại cho liên minh chư hầu.

Chương 623

Chỉ là Lưu Nhĩ đến nhanh hơn, thế lửa không lớn, số ngũ cốc và cỏ khô còn lại cũng bị Lưu Nhĩ mang đi.

Đương nhiên, Lưu Nhĩ cũng không làm quá.

Dưới cung điện có một kho báu, Lưu Nhĩ không mang đi.

Có một số thứ có vẻ quý giá, nhưng Lưu Nhĩ không thấy chúng phi phàm.

Lưu Nhĩ lại một lần nữa triệu tập Từ Thứ, để ba ngàn binh sĩ mệt mỏi rã rời nghỉ ngơi cả đêm, dưới sự đáp ứng của hệ thống thủy hệ đối với quyết định bất hủ.

Ngày hôm sau, ba ngàn quân sĩ, cùng ba ngàn con ngựa, đuổi theo quân Đổng Trác.

Hoàng triều nghĩa sĩ vang danh thiên hạ, Từ Thứ, sau khi nhận được thông báo của Lưu Nhĩ, đã âm thầm tiến vào Hổ Lao Quan.

Cao Thuận và năm ngàn quân sĩ được để lại.

Lệnh cho Cao Thuận báo với minh chủ Viên Thiệu, khi liên quân thảo phạt đến, lập tức giao Hổ Lao Quan cho Viên Thiệu, và dẫn năm ngàn binh sĩ từ Dực Châu đến Lạc Dương.

Viên Thiệu, trưởng tử của nhà Viên bốn đời tam công, hiện là minh chủ của liên minh chư hầu, vì vậy cần phải liên lạc với Viên Thiệu.

Trong thời gian ngắn, Từ Thứ cũng đã tìm hiểu về con người Viên Thiệu và kết luận rằng ông ta khó làm nên việc lớn.

Một số thứ vô dụng, Từ Thứ tặng cho Viên Thiệu, vừa giành

được danh tiếng, vừa được lòng Viên Thiệu, sao lại không làm.

Khi các chư hầu biết Từ Thứ đã chiếm được Lạc Dương, họ không quan tâm đến sự kiêu ngạo của Viên Thiệu, ra lệnh cho quân lính của mình với tốc độ nhanh nhất đến Lạc Dương.

Sự nghiệp của Viên Thiệu rất tốt, trong thời đại thiếu ngựa và kỵ binh, hắn có 3000 kỵ binh.

Trong ánh mắt ghen tị của mọi người, Viên Thiệu dẫn ba ngàn kỵ binh tiến về Lạc Dương.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều nhìn với ánh mắt ghen tị, ít nhất Công Tôn Toản rất coi thường ba ngàn kỵ binh mà Viên Thiệu đang dương dương tự đắc.

Đội Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng Công Tôn Toản là đội kỵ binh tinh nhuệ nhất thế giới, trong mắt Công Tôn Toản, ba ngàn kỵ binh của Viên Thiệu chỉ là ba ngàn binh sĩ cưỡi ngựa mà thôi.

Công Tôn Toản khinh thường không thèm liếc nhìn.

Nhưng cũng không tức giận đến thế, Viên Thiệu mặt dài ra, âm thầm căm ghét Công Tôn Toản, vì đã không cho hắn thể diện trước mặt các chư hầu.

Phải biết rằng, Viên Thiệu chính là người hiệu triệu mười tám lộ chư hầu!

Nhưng hiện tại, việc cấp bách là đến Lạc Dương, không nên so đo với Công Tôn Toản những chuyện này.

Vì vậy, Viên Thiệu đã kìm nén cơn giận, và chuẩn bị sau khi mọi chuyện được giải quyết, sẽ cho Công Tôn Toản biết tay.

Để hắn xem kết cục của việc chọc giận Viên Thiệu!

Chẳng mấy chốc, Viên Thiệu, Nhan Lương và Văn Xú đã dẫn

3000 kỵ binh đến Lạc Dương, còn sớm hơn cả Từ Thứ xuất phát trước.

Sau khi đến Lạc Dương, Viên Thiệu thấy thành Lạc Dương không một bóng người, cũng không để ý đến Từ Thứ sắp đến.

Hắn lệnh cho Nhan Lương và Văn Xú mỗi người dẫn một nghìn kỵ binh đi lục soát thành Lạc Dương.

Bản thân Viên Thiệu thì dẫn một nghìn kỵ binh còn lại.

Ai cũng biết, nếu có thứ gì quý giá nhất, thì chắc chắn là ở trong cung điện.

Đạo lý này ai cũng hiểu.

Từ Thứ mang theo nụ cười nhàn nhạt, không cảm thấy khó chịu.

Lưu Nhĩ đã dẫn ba ngàn quân sĩ đến Lạc Dương trước.

Với Lưu Nhĩ và Quách Phụng Hiếu ở đây, những thứ quý giá nhất có thể đã bị mang đi rồi.

Cổng thành Lạc Dương to lớn hùng vĩ phía trước, dù vẫn sừng sững, nhưng Từ Thứ không đi vào.

Ngược lại, hắn ra lệnh cho một vạn binh sĩ của mình bao vây Lạc Dương, để đảm bảo không có phục kích.

Các chư hầu khác, để tướng quân của mình dẫn bộ binh theo sau, chỉ dẫn theo hơn một trăm kỵ binh.

Thấy Từ Thứ không vào Lạc Dương, chỉ lục soát bên ngoài thành, nhưng Viên Thiệu mới đến không lâu lại không thấy đâu.

Hắn hét lớn ở Lạc Dương, rõ ràng nói với mọi người, dù rất ngưỡng mộ Từ Thứ, nhưng tất cả đều thúc ngựa vào thành Lạc Dương.

Viên Thiệu không một xu dính túi đứng trước cổng hoàng cung, ngoài một số bảo vật thông thường, ngay cả ngũ cốc và cỏ khô cũng không có, sắc mặt hắn không được tốt cho lắm.

Chuyến đi này của Viên Thiệu chủ yếu là để giết Đổng Trác và cứu Hán Hiến Đế.

Bây giờ cả hai mục tiêu đều không đạt được.

Viên Thiệu sao có thể vui được.

Khi đến Lạc Dương, hắn cũng không thu được gì.

Chương 624

Hắn ra lệnh cho binh sĩ mang những bảo vật và đồ vật hữu dụng mà Lưu Nhĩ không để mắt tới, bỏ vào hộp, đặt trước cung điện.

Dù thành phố có dấu vết của đám cháy lớn, nhưng phạm vi nhỏ, dường như đã được dập tắt.

Dù Viên Thiệu cân nhắc rất nhiều việc, nhưng khi thấy các chư hầu đến, hắn không thể không ngừng suy nghĩ, mỉm cười chào hỏi một cách chính thức.

Các chư hầu khác không thể lục soát Lạc Dương lần nữa, nhưng trên đường đến cung điện vẫn có thể thấy một cảnh tượng.

Họ thấy binh sĩ của Viên Thiệu đang bận rộn vận chuyển đồ đạc.

Mặc dù đều là những thứ không quý giá còn sót lại sau khi bị cướp bóc, nhưng ai mà biết được trong đó có bao nhiêu thứ quý giá?

"Minh chủ thật là bội thu nha." "Nhiều đồ như vậy, binh sĩ chắc bận rộn không ngơi tay nhỉ?" "Có cần ta phái người đến giúp không?" Công Tôn Toản đến nhanh, chỉ sau Từ Thứ và Viên Thiệu.

Khi thấy binh sĩ của Viên Thiệu đang vận chuyển đồ đạc, hắn không khỏi nói lời châm chọc lạnh lùng trước mặt Viên Thiệu.

Quân đội do Công Tôn Toản lãnh đạo chủ yếu là kỵ binh, trong đó có 5000 kỵ binh tinh nhuệ Bạch Mã Nghĩa Tòng đã từng đối đầu với Lữ Bố.

Kết quả, võ nghệ của Công Tôn Toản không bằng, 5000 kỵ binh tinh nhuệ Bạch Mã Nghĩa Tòng cũng không địch lại kỵ binh Tinh Châu của Lữ Bố.

Dù Công Tôn Toản thoát chết dưới tay Phương Thiên Họa Kích

của Lữ Bố, nhưng cũng tổn thất năm nghìn Bạch Mã Nghĩa Tòng, chỉ còn lại vài nghìn.

Trận chiến đó khiến các chư hầu trên toàn thế giới biết được sức mạnh của Lữ Bố, buộc liên quân chư hầu phải dừng bước.

Uy danh của Lữ Bố vang lừng, người đời xưng tụng "Ngựa có Xích Thố, người có Lữ Bố." Danh tiếng của hắn đã vượt qua Hoa Hùng ngày trước!

Dù Công Tôn Toản bị đánh bại, nhưng vẫn còn một vạn binh sĩ, năm nghìn Bạch Mã Nghĩa Tòng vẫn là một đội quân hùng mạnh.

Sau khi liên minh chư hầu tiến vào Hổ Lao Quan, dù Công Tôn Toản đến muộn, nhưng sau khi Từ Thứ và Viên Thiệu đến Lạc Dương, hắn vẫn là người nhanh nhất trong số các chư hầu.

Đương nhiên, Công Tôn Toản chỉ có thể dẫn 1500 Bạch Mã theo sau.

Công Tôn Toản không hài lòng với Viên Thiệu là minh chủ.

Sau khi xem xét một lúc, đợi các chư hầu khác đều đã đến, hắn nói một cách mỉa mai trước mặt mọi người: "Minh chủ, quả thực là một vụ bội thu." Ý tứ của hắn vô cùng rõ ràng, là đang châm biếm hành vi của Viên Thiệu!

Những người khác có mặt cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thành Lạc Dương không bị tổn hại nhiều, rồi lại nhìn những tướng sĩ của Viên Thiệu đang chất đầy đồ đạc trước cổng cung điện khổng lồ.

Họ cũng đồng ý với cách nói của Công Tôn Toản.

Dù sao thì bất kể những thứ đó nhiều hay ít, quý hay không, họ không có được, Viên Thiệu có được, trong lòng không thoải mái!

Nghe lời của Công Tôn Toản, Viên Thiệu lạnh lùng nhìn về phía

hắn, trong lòng đã nổi giận.

Bởi vì hắn biết rất rõ, hắn chẳng được gì cả.

Khi chiếm Hổ Lao Quan, Viên Thiệu lạnh lùng nói: "Công Tôn huynh đài, đang nói gì vậy?" Trong lời nói đã tràn đầy nộ khí, dường như chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay.

Công Tôn Toản nghe vậy, chỉ cười mà không đáp.

Châm biếm hành vi của Viên Thiệu thì được, nhưng bảo hắn khai chiến với Viên Thiệu?

Vậy thì có chút ngu xuẩn!

Khai chiến cũng phải có lợi chứ!

Không có lợi mà khai chiến, đâu còn là trẻ con nữa.

Từ Thứ nắm lấy cơ hội này, nói với mọi người: "Quân Đổng Trác đã áp giải dân chúng Lạc Dương đi rồi!

Các loại tài sản cướp bóc được từ Lạc Dương chắc chắn không thể đi xa được.

Tài vật quá nhiều, tốc độ hành quân nhất định rất chậm!

Nếu chúng ta mai phục trước trên đường đến Trường An, Đổng Trác chắc chắn chắp cánh cũng khó thoát!" Nghe lời Từ Thứ, các chư hầu nhìn nhau, hồi lâu không nói.

Tất cả đều đang cân nhắc lợi hại trong đó.

"Việc này cần cân nhắc kỹ lưỡng, tuyệt đối không thể lỗ mãng." Viên Thiệu vẫn có hảo cảm với Từ Thứ.

Đầu tiên, Hổ Lao Quan đã được dâng cho Viên Thiệu.

Sau đó, khi Viên Thiệu nóng lòng lục soát Lạc Dương, Từ Thứ có một vạn người nhưng không cùng Viên Thiệu lục soát, mà hào phóng

để Viên Thiệu dẫn binh sĩ lục soát khắp nơi, khiến Viên Thiệu cảm nhận được thiện ý lớn lao của Từ Thứ.

Những nhân vật lớn đều như vậy, cho ta thể diện, ta cũng cho ngươi thể diện.

Đôi khi chỉ một chút thể diện cũng khiến người ta vô cùng thoải mái!

"Vậy để ta đi truy đuổi bộ binh, hy vọng không quá muộn." Từ Thứ tiếp tục hỏi.

Tuy nhiên, các chư hầu đều không lên tiếng, vẫn đang suy nghĩ về lợi và hại.

Khi tất cả binh sĩ và ngựa đã đến, Từ Thứ lại một lần nữa đề xuất việc truy đuổi quân Đổng Trác.

Chương 625

Ngoài Tào Tháo đồng ý, không có chư hầu nào khác nguyện ý đi cùng, kể cả minh chủ Viên Thiệu.

Loại người như Viên Thiệu, ngoài mặt một đằng, trong lòng một nẻo.

Trong mắt hắn, đi truy đuổi Đổng Trác sẽ tốn quá nhiều công sức.

Hơn nữa, đối phương còn có Lữ Bố, đuổi kịp cũng chưa chắc đã đánh lại!

Nếu đánh không lại, vậy tốn nhiều công sức như vậy để làm gì?

Thấy các chư hầu không để ý, Từ Thứ cũng không quan tâm nhiều.

Hắn vốn để binh sĩ và ngựa ở ngoài thành Lạc Dương.

Sau khi huấn luyện binh sĩ vào ngày mai kết thúc, hắn sẽ đi truy kích Đổng Trác.

Từ Thứ nghĩ vậy là tốt, nhưng Tào Tháo còn năng động hơn.

Biết Từ Thứ định sửa sang quân đội rồi mới đi, Tào Tháo vô cùng tức giận, lo rằng những thứ tốt đẹp đều sẽ bị Từ Thứ chiếm hết.

Vì vậy, hắn đích thân dẫn năm nghìn người truy đuổi Đổng Trác vào lúc chạng vạng.

Còn Lữ Bố ư?

Đối với Tào Tháo mà nói, hắn không sợ đối phương lợi hại đến đâu, ngược lại còn nảy sinh lòng yêu mến tài năng.

Trong mắt hắn, Lữ Bố càng lợi hại càng tốt, có thể thu phục về dưới trướng.

Hắn đang lo lắng bộ hạ của mình không có tướng lĩnh mạnh mẽ.

Sáng sớm ngày hôm sau, các chư hầu đang thảo luận về lương thực thì nhận được báo cáo từ một nhóm tàn quân của Tào Tháo.

Họ nói rằng Tào Tháo đã bị Lý Nho phục kích trên đường vào ban đêm, 5.000 quân mã bị đánh bại.

Chỉ còn sống sót vài trăm người, những người khác đều chết trong cuộc phục kích.

Tướng quân trong quân Tào là Tào Hồng đã chết, Tào Tháo mất tích.

Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên cũng đã chạy thoát.

Nghe xong báo cáo này, các chư hầu đều sững sờ, sau đó từng người một thở dài.

Họ thở dài vì Tào Tháo, nhưng cũng mừng thầm vì mình đã không truy kích ngay trong đêm, nếu không kết cục có lẽ cũng không khá hơn Tào Tháo là bao!

Về phần Tào Tháo, hắn không chết.

Đúng vậy, không chết.

Nhưng không may, Tào Tháo đã bị ngã ngựa trong lúc hỗn loạn và bất tỉnh.

Lưu Nhĩ thông thạo lịch sử Tam Quốc.

Dù Quách Gia, Cao Thuận và những người khác không biết tại sao, nhưng Lưu Nhĩ đã tìm được nơi phục kích và âm thầm ẩn nấp.

Trong cuộc phục kích của Lý Nho đối với Tào Tháo, Quách Gia đã chỉ huy hai ngàn cung kỵ binh tấn công.

Cao Thuận dẫn một ngàn quân Hãm Trận Doanh xông vào giữa

trận chiến.

Điển Vi, Hứa Chử, Hoa Hùng, Hoàng Húc đã cứu được Tào Tháo đang bất tỉnh.

Võ nghệ cao cường của Điển Vi, Hứa Chử, Hoa Hùng, Cao Thuận và Hoàng Húc đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của Lữ Bố.

Nhưng, ngay cả Điển Vi, Lữ Bố cũng không thể địch lại.

Huống hồ Lữ Bố liên tiếp chiến thắng, ngày càng trở nên kiêu ngạo, cho rằng anh hùng thiên hạ không ai bằng, đã kiêu ngạo đến mức không coi ai ra gì.

Điều này dẫn đến việc trong trận chiến với Điển Vi, hắn đã quá sơ suất.

Lữ Bố có uy danh của ngựa Xích Thố, nhưng Điển Vi lại quen với chiến đấu bộ binh.

Dù Lữ Bố lợi dụng ưu thế của ngựa Xích Thố, nhưng đối đầu với Điển Vi, vẫn có kết quả tương tự.

Lữ Bố càng chiến đấu với Điển Vi, nỗi sợ hãi trong lòng càng lớn!

Thấy Điển Vi và những người khác bảo vệ Tào Tháo đang bất tỉnh và dần dần rút lui, Lữ Bố kinh ngạc trước võ nghệ của Điển Vi nên không dám truy đuổi nữa, nhưng đã ra lệnh cho kỵ binh chiếm lĩnh quân của Tào Tháo, tiêu diệt tất cả, giết chết Tào Hồng.

Đáng chú ý là, Hứa Chử và Hoa Hùng hợp tác đã bắt sống được một thành viên của quân Lữ Bố và mang về.

Tình trạng của Tào Tháo dường như ngày càng nghiêm trọng, sau khi hợp quân với Từ Thứ và Quách Gia, hắn vẫn bất tỉnh.

Lưu Nhĩ chữa khỏi cho Tào Tháo đương nhiên dễ dàng.

Nhưng trong lịch sử, không có chuyện Tào Tháo ngã ngựa, Lưu

Nhĩ không làm vậy, chờ Tào Tháo tự lành.

Chương 626

Hứa Chử và Hoa Hùng bắt được một người, khiến Lưu Nhĩ rất hứng thú.

Người bị bắt chính là tướng quân dưới trướng Lữ Bố, Trương Liêu Trương Văn Viễn.

Trương Liêu ban đầu theo Lữ Bố, sau đó theo Tào Tháo, đã lập được nhiều công lớn.

Đặc biệt, Trương Liêu dùng 800 người đã đánh tan 10 vạn quân của Tôn Quyền, suýt nữa bắt sống được Tôn Quyền, là một trong những nhà quân sự nổi tiếng nhất.

Trương Liêu không chỉ là cao thủ võ nghệ, mà chiến lược chiến tranh còn mạnh mẽ hơn.

Khi Lưu Nhĩ đọc «Tam Quốc», đã từng kinh ngạc vì ông.

Sau khi bị bắt, Trương Liêu, người vốn đã không hài lòng với hành vi của Lữ Bố, sau khi được nhà tâm lý học Quách Gia và Lưu Nhĩ, người có danh tiếng nhân từ, thuyết phục, đã đồng ý với lời mời của Từ Thứ.

Mặc dù đã nghe bài hát dưới sự chỉ dẫn của Từ Thứ, nhưng không để nó trở thành chủ đạo.

Sau khi hợp quân với một ngàn quân Hãm Trận Doanh do Quách Gia chỉ huy, bộ chỉ huy của Từ Thứ đã có hai ngàn cung kỵ binh.

Tổng cộng 18.000 binh sĩ, trong đó có ba ngàn kỵ binh thông thường, một ngàn quân Hãm Trận Doanh, hai ngàn cung kỵ binh và một vạn hai ngàn bộ binh.

Cũng có các tướng quân như Điển Vi, Từ Thứ, Hoa Hùng, Cao

Thuận, Hoàng Húc, Trương Liêu, và cũng có những người tài năng.

Đương nhiên, những người này không tôn thờ Từ Thứ làm nhân vật chính, tất cả đều trông chờ vào Lưu Nhĩ.

Hiện tại, họ chỉ đang giúp đỡ Từ Thứ theo lệnh của Lưu Nhĩ.

Từ Thứ hiện tại không có dã tâm, nhiều nhất chỉ hy vọng thế giới hòa bình, hy vọng tất cả bá tánh có thể thoát khỏi sự hỗn loạn của chiến tranh.

Nhưng, khi Lưu Nhĩ đem Ngọc Tỷ truyền quốc giao cho Từ Thứ, đế vương khí bên trong ngọc tỷ đã tiến vào cơ thể Từ Thứ.

Từ Thứ không còn là một người không có dã tâm, mà đã trở thành một anh hùng nhắm đến bốn phương.

Mặc dù Từ Thứ vẫn như cũ, vẫn giản dị, vẫn trung thành, nhưng trong phong thái hoàng gia, thái độ anh dũng không nghi ngờ gì đã biểu hiện nhiều hơn.

Người đầu tiên phát hiện sự thay đổi của Từ Thứ là Tào Tháo.

Từ từ hồi phục từ lúc bắt đầu, đối mặt với khí tức đế vương của Từ Thứ được thể hiện rõ ràng, khiến hắn vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì hắn đã nhìn thấy trên ngọc tỷ đó, có khắc tám chữ triện hình chim sâu "Thụ mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương".

Từ Thứ đã chọn Tào Tháo, coi Tào Tháo là "anh hùng thời loạn, có thể bình định thiên hạ" của mình.

Lưu Nhĩ biết Tào Tháo đã đưa ra lựa chọn như vậy, có chút kinh ngạc, nhưng không nói gì.

Theo kiến nghị của Quách Gia và manh mối do Từ Thứ cung cấp, họ đã đuổi theo quân Đổng Trác, sau đó phục kích ở một nơi, và tấn công quân Đổng Trác đang phân tán.

Điển Vi chặn đứng Lữ Bố.

Từ Thứ, Hoa Hùng và Cao Thuận dẫn một ngàn quân Hãm Trận Doanh.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Đổng Trác, Hoa Hùng đã chém đầu hắn.

Có hai ngàn người thiệt mạng, nhưng số tù binh của quân Từ Thứ lên tới mười vạn.

Hoa Hùng đứng ra, mười vạn quân Đổng Trác đã đầu hàng.

Thấy Đổng Trác bị giết, Lữ Bố cưỡi ngựa Xích Thố, thấy đại thế đã mất, bèn tuyên thệ hiệu trung.

Ba ngàn kỵ binh Tinh Châu của Lữ Bố hành quân, không thu được gì.

Theo kiến nghị của Tào Tháo, Từ Thứ đã thống lĩnh hoàng đế.

Nhưng mặt khác, Từ Thứ cũng không nghe theo kiến nghị của Tào Tháo, đã chọn đối đãi tốt với hoàng đế và triều thần, nhưng kiểm soát chặt chẽ triều đình.

Mục đích của việc phò tá hoàng đế là để các chư hầu không tình nguyện.

Đặc biệt là Viên Thiệu, phải rút khỏi Lạc Dương và Hổ Lao Quan, trở về quê hương, và lên kế hoạch lại.

Sau đó, dưới sự lãnh đạo của Trương Liêu, đã suất 50.000 quân Đổng Trác tham chiến và tiêu diệt thế lực ở Tư Lệ.

Cao Thuận lại một lần nữa được lệnh dẫn 2 vạn binh sĩ trấn giữ Hổ Lao Quan.

Tuân Úc, Tuân Du, Hí Chí Tài và Trình Dục ở Dực Châu đã chính thức từ chức.

Trên cơ sở Dực Châu, toàn bộ Duyện Châu sẽ sớm được thống trị.

Giả Hủ, người có vấn đề về thái độ, đã đầu quân cho Lưu Nhĩ.

Hiện tại, Từ Thứ chiếm giữ Tư Lệ và Duyện Châu.

Với sự hỗ trợ của Tuân Úc, Hí Chí Tài, Trình Dục, Điển Vi, Từ Thứ, Cao Thuận, Trương Liêu, Hoàng Trung, Hoàng Húc, Hoa Hùng, Thái Sử Từ và những người khác, dưới sự chỉ huy của hắn có một vạn binh sĩ, có thể coi là một chư hầu hùng mạnh.

Loạn Hàn Toại và Mã Đằng ở Lương Châu, với Trương Liêu làm chủ soái, Hí Chí Tài làm quân sư, đã suất lĩnh Điển Vi, Hoàng Trung, Hoàng Húc, Cao Thuận, Hoa Hùng và các đại tướng khác.

Chương 627

Phái ra mười vạn binh sĩ, cuối cùng mất hai năm để giết chết Hàn Toại.

Sau đó, hứa hẹn sẽ đối xử tốt với người Khương, và chấp nhận yêu cầu đầu hàng của Mã Đằng.

Từ Thứ, để làm được điều đó, trước tiên đã phái người gửi lương thực, cứu giúp người Khương không thể no ấm do chiến tranh kéo dài hai năm, và phái người dạy người Khương trồng trọt.

Như vậy, có đủ lương thực, ai cũng không muốn đánh nhau nữa!

Cùng với việc thực thi mệnh lệnh của Từ Thứ, người Khương vô cùng cảm kích, có 5 vạn trai tráng người Khương đã gia nhập quân của Từ Thứ.

Trong thời gian này, Viên Thiệu tiến vào Ký Châu, đánh bại Công Tôn Toản, và giành được Ký Châu, Thanh Châu cùng nhiều binh sĩ tài giỏi.

Dưới sự chỉ huy của hắn có 3 vạn quân, là chư hầu hùng mạnh nhất phương bắc.

Lữ Bố sau khi bỏ trốn, thực ra lại có ý đồ khác với Từ Châu của Đào Khiêm.

Thông qua một số thủ đoạn, hắn tiến vào lãnh thổ Từ Châu, thực lực cũng không yếu.

Nhưng kỳ lạ là, Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi từ đầu đến cuối chưa từng lộ diện.

Viên Thiệu hiểu uy danh của Lữ Bố, không muốn đối đầu với hắn, nên phái Nhan Lương, Văn Xú suất quân tấn công Tịnh Châu.

Vì lý do tương tự, Từ Thứ cũng thích Tịnh Châu vững chắc và được hoan nghênh.

Vẫn lấy Trương Liêu làm chủ soái, Hí Chí Tài làm quân sư, suất lĩnh mười vạn bộ đội tấn công Tịnh Châu.

Ngoài ra, lệnh cho Tào Tháo suất lĩnh một đội quân gồm 50.000 binh sĩ và vài tướng quân trấn giữ Duyện Châu, chờ thời cơ chín muồi.

Khi quân của Viên Thiệu do Nhan Lương, Văn Xú và quân của Trương Liêu đang đối đầu ở Tịnh Châu, biết Tào Tháo đang ở đây, hai anh em Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên bắt đầu tấn công, với sự phụ trợ của Nhạc Tiến, Lý Điển, Mãn Sủng và những người khác.

Đợi Lữ Bố suất quân xuất binh Thanh Châu, họ đã một hơi đánh chiếm Từ Châu, khiến Lữ Bố không còn nhà để về, phải chạy đến Thanh Châu.

Mặc dù chiến tranh ở phía bắc tiếp tục diễn ra, nhưng phía nam lại có vẻ yên tĩnh.

Lưu Biểu vẫn ở Kinh Châu, Lưu Yên chiếm phần lớn khu vực Ích Châu, Tôn Kiện chiếm một nửa Dương Châu, những người còn lại đều đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Phát triển đến hiện tại, Lưu Nhĩ đã có ba nghìn quân Hãm Trận Doanh, năm vạn cung kỵ binh.

Các tướng quân gồm Điển Vi, Hứa Chử, Hoa Hùng, Cao Thuận, Hoàng Húc, Thái Sử Từ cùng với Quách Gia và Giả Hủ.

Đại quân vượt qua Duyện Châu và Yên Châu, khu vực hỗn loạn ở cực bắc.

Sau khi chinh phục thủ lĩnh quân Hắc Sơn là Trương Yến, đã tuyển chọn 10 vạn nhân tài tinh nhuệ.

Từ Thứ đã huy động năm ngàn cung kỵ binh tinh nhuệ!

Cùng với ba ngàn quân Hãm Trận Doanh dưới trướng Lữ Bố, đã đại phá Lữ Bố, thống nhất Thanh Châu!

Sau khi Lữ Bố và binh sĩ tự sát thảm bại, Lưu Nhĩ đã thưởng ngựa Xích Thố cho Hoa Hùng, người đã thèm muốn nó từ lâu.

Binh Châu, Dương Châu, Duyện Châu và Thanh Châu liên thủ, Viên Thiệu đại bại, sau khi thua trận ở Nghiệp Thành đã tự sát.

Viên Thiệu có nhiều nhân tài.

Điều này khiến một số người trung thành, cùng với Từ Thứ ở bên cạnh, có một số người tự sát theo Viên Thiệu.

Từ Thứ thống nhất phương bắc, có hàng chục tướng quân và 60 vạn binh sĩ, trở thành chư hầu hùng mạnh nhất thế giới.

Sau khi đến Thanh Châu, mục đích chính của Lưu Nhĩ là đến xem Gia Cát Khổng Minh, người nổi danh trong lịch sử.

Người ta ca ngợi Gia Cát Lượng: "Đa trí gần như yêu ma." Gia Cát Lượng "cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi" có thể nói là đối với Lưu Bị là lòng tốt.

Mang theo Điển Vi và Quách Gia, Lưu Nhĩ đi một cách bình thản, giống như lúc ban đầu từ đảo Bồng Lai.

Giao hết mọi việc ở Thanh Châu cho Giả Hủ, rồi đi đến nơi ẩn cư của Gia Cát Lượng - Lang Gia.

Ba người đi chầm chậm, cuối cùng cũng đến Lang Gia.

Sau khi hỏi đường, ba người đến một nơi yên tĩnh.

Ruộng đồng, cầu gỗ, khe suối, xe nước, rừng trúc, đi trên con đường nhỏ lát sỏi, Quách Gia không khỏi gật đầu.

Nhìn nơi này, có thể thấy chủ nhân của nó là một người phi phàm.

Điển Vi nhỏ giọng nói có.

Dù nơi này tốt, nhưng có thể so được với tiên đảo không?

Sau khi gõ nhẹ cửa, một đứa trẻ mở cửa và bước ra.

Ban đầu, nó nhìn Lưu Nhĩ, Điển Vi và Quách Gia, sau đó hành lễ với Lưu Nhĩ hỏi: "Không biết ba vị có việc gì không?" Lưu Nhĩ mỉm cười, đáp: "Ta không quen biết chủ nhân của ngươi, nhưng ta biết, người đó tên là Gia Cát Lượng." Đứa trẻ không hề ngạc nhiên, và trả lời: "Vâng." "Chủ nhân của ngươi hiện có ở nhà không?" Lưu Nhĩ không dùng pháp lực để kiểm tra, vì như vậy không có ý nghĩa.

Lưu Nhĩ không muốn giống như Lưu Bị ba lần đến thăm Gia Cát Lượng, vì vậy trực tiếp đến thăm là tốt nhất.

Chương 628

Tại Lang Gia trong lãnh thổ Thanh Châu, trong lều cỏ của Gia Cát Lượng.

"Lão gia nhà con đang ngủ trưa, không biết sẽ ngủ bao lâu, xin hỏi có chuyện gì không ạ?" Đứa trẻ lại một lần nữa lễ phép hỏi.

"Ồ." Lưu Nhĩ lại nói với đứa trẻ: "Không biết ba người chúng ta có thể vào trong đợi không?" "Cái này..." Đứa trẻ lại nhìn ba người Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ mặc hắc bào, đầu đội cao quan, chân đạp mây lành, mỉm cười, trông như một vị cao nhân.

Dù Điển Vi mặc thanh y bình thường, nhưng vẫn không thể che giấu được tư thế anh dũng phi phàm.

Quách Gia thân mặc bạch y, có đôi mắt thấu hiểu lòng người, khiến đứa trẻ thấy không giống người xấu.

"Mời ba vị vào." Cậu bé dẫn ba người Lưu Nhĩ vào sảnh trước, dâng trà thơm, sau đó nói với Lưu Nhĩ: "Đạo trưởng đợi một lát, để con đi gọi tiên sinh dậy." Cậu bé đang định lui ra để đánh thức Gia Cát Lượng, Lưu Nhĩ nói: "Chậm đã, không cần làm phiền chủ nhân của ngươi, chúng ta sẽ đợi một lát." Kí nhiên ba người đều bằng lòng đợi, cậu bé cũng cảm thấy tốt.

Dù sao cũng không làm phiền lão gia ngủ.

Sau khi hành lễ với ba người, cậu bé lui ra.

Đợi nửa giờ sau, nghe thấy có người ngâm thơ ở phía đông.

Nghe vậy, Lưu Nhĩ không khỏi bật cười trong lòng, chẳng lẽ mỗi lần ngủ trưa thức dậy Gia Cát Lượng đều ngâm thơ như vậy sao?

“Có khách đến sao?” Lúc này, Gia Cát Lượng hỏi cậu bé bên cạnh.

“Vâng ạ.” Cậu bé trả lời.

Nhớ ra mình chưa hỏi tên Lưu Nhĩ, chỉ có thể trả lời: “Có một vị đạo nhân dẫn theo hai người đang đợi ở sảnh trước.” “Ồ, bao lâu rồi?” Cậu bé nhìn ánh nắng trên trời, trả lời: “Nửa giờ rồi ạ.” “Sao không báo cho ta sớm, sao lại thờ ơ với khách?” Gia Cát Lượng không thực sự tức giận.

Đương nhiên, có chút không vui, đứa trẻ tuy thông minh, nhưng Gia Cát Lượng coi trọng lễ nghi hơn.

“Là đạo trưởng bảo con không làm phiền ngài nghỉ ngơi.” Cậu bé chịu ấm ức, giọng mếu máo nói.

“Đi ra sảnh trước tiếp khách, ta đi thay quần áo.” Gia Cát Lượng gật đầu nhẹ nhàng nói.

“Vâng.” Một lúc sau, một người bước vào sảnh trước.

Chỉ thấy người này thân cao tám thước, mặt tựa quan ngọc, đầu đội khăn vuông, mình khoác áo hạc.

Dù không cầm quạt lông vũ, nhưng Lưu Nhĩ lập tức biết người trước mặt chính là Gia Cát Lượng.

“Không biết ba vị ghé thăm, xin thứ lỗi.” Gia Cát Lượng hơi cúi đầu hành lễ với ba người.

Sau khi kết thúc nghi thức, ông đã xin lỗi.

“Không sao, chúng ta mạo muội đến thăm, hôm nay có thể gặp mặt là vinh hạnh của chúng ta.” Quách Gia mở lời nói với Gia Cát Lượng.

Ai cũng có thể nói lời khách sáo.

Quách Gia đương nhiên biết tính cách của Lưu Nhĩ.

Tuy Quách Gia lười biếng, cũng không biết Lưu Nhĩ đến đây vì việc gì, nhưng vẫn thay Lưu Nhĩ đáp lời, nói những lời dễ nghe.

"Mời ngồi." Gia Cát Lượng ra hiệu cho ba người, sau đó vẫy tay, mời ba người Lưu Nhĩ ngồi xuống.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Gia Cát Lượng hỏi Quách Gia: "Ta không biết ba vị là ai, nên xin hỏi ở đây, ba vị đến đây lần này là vì việc gì?" Quách Gia mỉm cười, trả lời: "Tại hạ tên là Gia." Sau đó, chỉ vào Lưu Nhĩ bên cạnh nói với Gia Cát Lượng: "Vị đạo trưởng này là đại sư của Đạo gia." "Y thuật của ngài đứng đầu thiên hạ, có thể gọi là thủ đoạn của tiên nhân, có lẽ tiên sinh cũng đã nghe qua." Cuối cùng, chỉ vào Điển Vi: "Đây là phó tướng của đạo trưởng, Điển Vi." Thời gian Lưu Nhĩ hạ giới đã vô tình ảnh hưởng đến thế giới này.

Danh tiếng của ngài vang dội như vậy, làm sao Gia Cát Lượng có thể không biết?

Vì vậy, sau khi nghe lời của Quách Gia, Gia Cát Lượng đột nhiên đứng dậy, hành lễ với Lưu Nhĩ: "Kính chào tiên sinh!" "Không biết tiên sinh đến, để tiên sinh đợi lâu như vậy, xin hãy thứ lỗi!" Trong mắt Gia Cát Lượng, ông không chú ý đến y thuật của Lưu Nhĩ, mà là tài năng của ngài!

Phải biết rằng, Từ Thứ vốn chỉ là một học sinh bình thường của học viện Dực Châu, nhưng hiện tại đã trở thành chư hầu hùng mạnh nhất phương bắc.

Bên cạnh Từ Thứ còn có nhiều người khác, ai cũng là nhân tài!

Gia Cát Lượng sau khi phân tích kỹ lưỡng đã phát hiện, Từ Thứ có được thành tựu như ngày hôm nay, thực chất đều là do Lưu Nhĩ tạo nên.

Là do một tay Lưu Nhĩ dạy dỗ mà thành!

Đương nhiên, trong đó cũng cho thấy sự thông minh của Từ Thứ.

Dù sao cũng có những người là bùn nhão không trát được tường.

Nhưng ông càng coi trọng năng lực dạy dỗ của Lưu Nhĩ, thật đáng sợ!

Tại nhân giới Hồng Hoang, trong lãnh thổ Thanh Châu, Lang Gia.

Bên trong căn nhà tranh của Gia Cát Lượng...

"Bái kiến tiên sinh!

Tại hạ đã sớm nghe danh của tiên sinh!

Không biết tiên sinh đến, để tiên sinh phải chờ lâu, xin tiên sinh thứ tội!" Lúc này, Gia Cát Lượng đang chắp tay hành lễ với Lưu Nhĩ, lời nói tràn đầy vẻ áy náy.

Chương 629

Thấy Gia Cát Lượng như vậy, Lưu Nhĩ chỉ mỉm cười xua tay: "Không cần như thế." Sau khi Gia Cát Lượng ngồi xuống, Lưu Nhĩ mới nói: "Ta nghe bá tánh Thanh Châu kể rằng, nơi này có một vị Ngọa Long tiên sinh, thần cơ diệu toán, tài năng xuất chúng!

Ta chỉ cần hỏi thăm qua là biết ngay Ngọa Long tiên sinh.

Vì vậy, lần này mới tìm đến bái kiến." Nghe Lưu Nhĩ nói vậy, Gia Cát Lượng vội vàng xua tay: "Không dám được đạo trưởng gọi là tiên sinh.

Đạo trưởng cứ gọi ta là Khổng Minh là được rồi.

Đó chẳng qua chỉ là bá tánh yêu mến, đặt cho một cái hư danh mà thôi!" Mặc dù Gia Cát Lượng thường tự so sánh mình với Quản Trọng, Nhạc Nghị, trong lòng cũng có sự kiêu ngạo vô thượng, nhưng đó chỉ là khi thể hiện dã tâm của mình.

Nếu phải so sánh với Lưu Nhĩ, hắn tự biết mình chỉ là một người phàm, sao dám để một người như Lưu Nhĩ gọi là "tiên sinh".

Sau một hồi trao đổi hỏi thăm, Lưu Nhĩ mỉm cười ngồi xuống, để Quách Gia và Gia Cát Lượng giao lưu với nhau.

Kiếp trước khi đọc "Tam Quốc", Lưu Nhĩ không khỏi tiếc nuối.

Tiếc nuối lớn nhất chính là Quách Gia qua đời quá sớm, không có cơ hội so tài với Gia Cát Lượng, người xuất hiện cùng thời.

Bây giờ đã hạ phàm lịch luyện, tự nhiên phải xem Quách Gia và Gia Cát Lượng ngồi lại với nhau, cùng trao đổi học vấn.

Chỉ điều này thôi cũng khiến Lưu Nhĩ cảm thấy chuyến đi này thật đáng giá.

Qua những lời đối đáp giữa Quách Gia và Gia Cát Lượng, có thể thấy cả hai đều là những người cực kỳ thông minh, đều có thể được gọi là "đa trí".

Đương nhiên, phương hướng học tập của hai người có phần khác nhau.

Quách Gia sở trường về chiến lược, còn Gia Cát Lượng lại sở trường về trị quốc.

Về mặt quân sự chiến lược, có lẽ Gia Cát Lượng không phải đối thủ của Quách Gia, nhưng về phương diện trị quốc, Quách Gia lại không bằng Gia Cát Lượng.

Còn về Lưu Bị?

Lưu Nhĩ cảm thấy con người này quá giả tạo, là một kẻ đạo đức giả.

Nếu không có sự trợ giúp của Gia Cát Lượng, Lưu Bị sẽ không thể thành lập vương triều Thục Hán, cũng không thể đấu tranh với Tào Tháo và Tôn Quyền.

Kiếp trước chẳng phải có một câu nói nổi tiếng sao?

Giang sơn của Lưu Bị, là do khóc mà thành.

Mặc dù không biết bây giờ Lưu Bị đang ở đâu, nhưng Lưu Nhĩ cũng muốn xem thử, nếu không có sự giúp đỡ của Gia Cát Lượng, Lưu Bị có thể thành lập được vương triều Thục Hán hay không.

"Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường!" Sau khi Quách Gia kể cho Gia Cát Lượng nghe về những cuộc trò chuyện thông thường với Lưu Nhĩ, Gia Cát Lượng quyết định sẽ đi theo Lưu Nhĩ du ngoạn nhân gian!

Trong "Tam Quốc", có ba vị thần nhân nổi tiếng.

Một là Nam Hoa Lão Tiên, người đã dạy cho Trương Giác cuốn "Thái Bình Yếu Thuật".

Một là sư phụ của Triệu Vân, Tả Từ.

Và người cuối cùng là thủ lĩnh của Thái Bình Đạo ở Giang Đông, Vu Cát.

Ai cũng biết, Nam Hoa là do Minh Hà Lão Tổ đóng giả, với mục đích làm hại bá tánh và mưu cầu tư lợi.

Vì vậy, Hoàng Cân quân bây giờ đã bị Lưu Nhĩ phế bỏ!

Thường Sơn Triệu Tử Long là một trường hợp khác.

Hẳn là không ai không biết đến danh tiếng của người này.

Lưu Nhĩ đang định nhân cơ hội này, tự nhiên cũng muốn gặp gỡ vị nhân vật truyền kỳ này.

Sau khi Gia Cát Lượng thu dọn xong đồ đạc, Lưu Nhĩ cùng Quách Gia, Gia Cát Lượng và Thanh Tĩnh, bốn người lên đường đến Thường Sơn.

Bọn họ đi rất thong thả, Lưu Nhĩ không hề vội vã.

Như thường lệ, ngài vẫn chữa trị các loại bệnh tật cho người dân trên đường đi.

Có lúc chỉ cần một bữa cơm là có thể thưởng thức sơn hào hải vị, bởi vì các bậc quan to quý nhân đều nể mặt!

Thường Sơn thuộc địa phận Ký Châu.

Ký Châu bây giờ do Tào Tháo cai quản, đồng thời giám sát cả Duyện Châu và Dương Châu.

Tào Tháo rất cảm kích vì được Từ Thứ trọng dụng.

Tào Tháo cũng rất lợi hại, tân quan thượng nhiệm tam bả hỏa, hắn

dùng thủ đoạn sắt máu trấn áp một đám người, khiến cho sự hỗn loạn ban đầu ở Ký Châu dần dần lắng xuống.

Sau đó, hắn lại dùng chính sách mềm dẻo để an phủ bá tánh.

Dưới sự cai trị của Tào Tháo, Ký Châu nhanh chóng hồi phục, bá tánh cuối cùng cũng được an cư lạc nghiệp.

Không một người dân nào không ca ngợi Từ Thứ, ca ngợi Tào Tháo.

Chương 630

Đến Thường Sơn, bốn người hỏi thăm dân làng, cuối cùng biết được Tả Từ sống trên núi.

Dân làng tốt bụng nói với Lưu Nhĩ và những người khác rằng, nếu chưa được Tả Từ tiên trưởng đồng ý, thì không thể lên núi được.

Nếu muốn đến tiên sơn của Tả Từ tiên trưởng, cần phải có lòng thành, nếu không sẽ bị mắc kẹt ở lối vào tiên sơn.

Nơi ở của Tả Từ tuy không phải tiên cảnh, nhưng cũng là một cảnh sắc tươi đẹp trên thế gian, khiến Quách Gia và Gia Cát Lượng không ngớt lời khen ngợi.

Khi đến lối vào núi, chỉ là một vấn đề nhỏ.

Lưu Nhĩ cuối cùng cũng hiểu tại sao những người dân kia lại nói lên núi khó.

Nguyên nhân là vì ở lối vào núi này có một trận pháp!

Nhưng đối với ngài, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Thậm chí không cần phá giải trận pháp, ngài cứ thế bước thẳng vào, không hề ảnh hưởng đến trận pháp một chút nào, cũng không để người bố trí trận pháp biết được.

Sau khi đi qua một lớp sương mù mỏng, Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh, Quách Gia và Gia Cát Lượng đã đến một ngọn núi xanh tươi rợp bóng hoa và chim.

Quách Gia và Gia Cát Lượng còn chưa hết ngỡ ngàng trước vẻ đẹp xung quanh thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói từ trên núi truyền xuống: "Kẻ nào dám xông vào đạo trường của bần đạo?" Lưu Nhĩ cười lớn đáp: "Đã ngưỡng mộ đại danh của đạo sĩ từ lâu, hôm

nay đặc biệt đến bái kiến.” “Vậy sao?

Vậy thì mời bốn vị đi theo con đường này.” Sau một lúc suy nghĩ, giọng nói của chủ nhân lại vang lên, đồng ý với yêu cầu của bốn người, mời họ lên núi.

Lưu Nhĩ mỉm cười, không để tâm.

Dù sao thì thân phận hiện tại của ngài cũng chỉ là một đạo sĩ có y thuật cao siêu mà thôi.

Còn Thanh Tĩnh, sự tồn tại của hắn đã bị trực tiếp bỏ qua.

Trước một căn nhà tranh trên đỉnh núi, có một đạo sĩ.

Chỉ thấy mắt trái của người đàn ông này đã bị mù, mặc đạo bào màu xanh lam và đầu quấn khăn vải, ngồi trên một chiếc ghế đá trước bàn đá.

Lưu Nhĩ nhìn quanh, không thấy Triệu Vân trong truyền thuyết đâu.

Trong lòng ngài có chút thất vọng, nhưng lập tức mỉm cười quên đi, tâm trạng biến đổi trong nháy mắt, không hề gợn chút sóng.

Khi xem “Tam Quốc” ở kiếp trước, Lưu Nhĩ luôn nghi ngờ Tả Từ không phải người phàm.

Tả Từ là một đạo sĩ tu tiên.

Ở cõi phàm, hắn có thể dựa vào cuốn “Độn Giáp Thiên Thư” tình cờ có được để tu luyện tinh thần và cảnh giới.

Nhưng pháp thuật của Tả Từ không phải là chính thống, pháp môn và bí quyết cũng không nhiều.

Mặc dù có thể luyện tinh thần và có chút linh khí, nhưng lại không có cảnh giới tương ứng.

Không có người chỉ điểm, cuộc sống như vậy không thể tu thành tiên được.

Cấp bậc thấp nhất của tiên là Thiên Tiên, chỉ cần có thể tu thành Thiên Tiên, nếu không gặp tai kiếp, có thể sống mãi không già.

Nếu không thể siêu thoát phàm tục thành tiên, không thể đạt đến cảnh giới tiên nhân, mặc dù có thể kéo dài tuổi thọ, cuối cùng cũng sẽ già đi.

"Bần đạo Hiền Vân, ra mắt Tả Từ đạo trưởng." Hiền Vân là hóa danh của Lưu Nhĩ khi ra ngoài, ngài thường dùng nó khi đi du ngoạn.

Tả Từ dùng con mắt còn lại cẩn thận quan sát bốn người, Lưu Nhĩ vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt.

Tả Từ hoàn toàn không nhìn ra tu vi của Lưu Nhĩ, không biết ngài là người phàm hay tu hành giả.

Người có tu vi cao hơn hắn có thể lặng lẽ đưa ba người vào trong trận pháp mà hắn học được từ "Thiên Thư".

Tả Từ sẽ không ngu ngốc đến mức nghĩ rằng Lưu Nhĩ, tự xưng là Hiền Vân, thực sự là một người bình thường.

Thanh Tĩnh tuy ăn mặc như một người hầu, nhưng không thể che giấu được sự kiêu ngạo phi phàm.

Khác với người thường, hắn không có lòng kính sợ hay lễ bái, chỉ liếc nhìn Tả Từ một cái.

Vì vậy, Tả Từ chỉ cho rằng chủ nhân của đối phương không tầm thường, và Lưu Nhĩ trước mặt chắc chắn là chủ nhân.

Mặc dù Quách Gia chưa từng tu luyện công pháp nào, nhưng thường xuyên uống rượu ngon do Lưu Nhĩ ủ.

Tuy không có hiệu quả vì không biết cách tu hành, nhưng cơ thể

tràn đầy linh khí cũng khiến Tả Từ vô cùng ngưỡng mộ.

Chỉ có Gia Cát Lượng trông giống như một người bình thường.

Nhưng Gia Cát Lượng không phải là một người bình thường.

Mặc dù trông khiêm tốn lễ phép, nhưng cũng toát lên khí chất sắc sảo.

Chỉ cần không phải là người mù, không dùng con mắt mù lòa để nhìn, đều có thể thấy bốn người Lưu Nhĩ không phải là người thường.

Tả Từ cũng không dám ra vẻ bề trên, đứng dậy lịch sự nói: "Bần đạo Tả Từ, ra mắt Hiền Vân đạo hữu, ra mắt ba vị!

Chương 631

Mời ngồi!" Mọi người ngồi xuống bên chiếc bàn đá làm bằng đá cẩm thạch.

Tả Từ vung tay, trên bàn đá xuất hiện một ấm trà màu tím và năm chiếc chén trà, được đặt trước mặt Lưu Nhĩ và những người khác.

Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

Lấy vật từ không gian trữ vật, chứ không phải sáng tạo ra một thế giới, thực sự không đáng để một vị Thánh nhân như Lưu Nhĩ và một Đại La Kim Tiên sắp bước vào Chuẩn Thánh như Thanh Tĩnh phải kinh ngạc.

Quách Gia và Gia Cát Lượng đã sớm có chuẩn bị, tuy kinh ngạc nhưng vẫn không biến sắc.

Trong tay áo của Lưu Nhĩ dường như có rượu bất tử vô tận.

Bao nhiêu năm qua, Quách Gia chưa từng thấy tay áo trông rỗng tuếch của Lưu Nhĩ không lấy ra được thứ gì.

Tả Từ cũng không dám xem thường, nhìn biểu hiện của mấy người Lưu Nhĩ, trong lòng cũng có tính toán.

Ban đầu, Tả Từ định rót rượu cho bốn người, nhưng bị Quách Gia ngăn lại.

Quách Gia pha trà cho mấy người, mọi người cùng nhau uống trà.

"Không biết đạo trưởng từ đâu tới, đến đây có việc gì?" Mặc dù Tả Từ không dám xem thường, nhưng cũng biết lai lịch của đối phương không tầm thường.

"Bần đạo sống ở hải ngoại.

Lần này ra đảo, nghe bá tánh nói Tả Từ đạo trưởng là một vị cao nhân đắc đạo, hôm nay mới đến đây bái kiến." Lưu Nhĩ không vội, nhấp một ngụm trà trong chén, thong thả nói.

"Đạo trưởng hà tất phải tin lời của người khác.

Tả Từ chỉ là một đạo sĩ, thoát khỏi hồng trần còn không làm được!" Hiện tại, có cơ hội tu luyện nhưng không có cơ hội tiến xa hơn, Tả Từ cũng không cảm thấy tốt đẹp gì.

Sau đó, mấy người tự giới thiệu tên họ, trò chuyện ngắn gọn.

Đột nhiên, nghe thấy một người lớn tiếng reo hò: "Sư phụ, con thành công rồi." Giây tiếp theo, tiếng bước chân ngày càng gần.

Khi chủ nhân của giọng nói xuất hiện trước mặt mọi người, ai cũng thầm khen ngợi.

Chỉ thấy người đó là nam, khoảng hai mươi tuổi, cao tám thước, mũi cao thẳng, đôi mắt sáng như sao.

Mặc dù chỉ mặc áo bào trắng, nhưng không che giấu được tư thế anh dũng phi phàm.

Chỉ thấy tay trái hắn cầm một cây ngân thương, tay phải cầm một thanh trường kiếm, mặt mày hớn hở.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lưu Nhĩ liếc mắt một cái là biết người này chính là Triệu Vân Triệu Tử Long.

Sau khi Triệu Vân nhìn thấy bốn người kia, mặc dù không biết những người lạ này là ai, nhưng thấy sư tôn Tả Từ đang uống trà cùng bốn người, nên cũng không lo lắng họ là người tốt hay xấu.

Chỉ thấy hắn tiến lên phía trước, quỳ thẳng xuống trước mặt Tả Từ, cung kính nói: "Sư phụ, đồ nhi cuối cùng đã thành công nhận được sự công nhận của Á Giao Thương và Thanh Hồng Kiếm rồi."

Khi Tả Từ nhìn thấy Triệu Vân, cảm giác mất mát vì đạo pháp không bằng Lưu Nhĩ trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

Triệu Vân là thành tựu vĩ đại nhất trong cuộc đời của Tả Từ, ngoài việc tu tiên.

“Tốt lắm, Vân nhi, con đã được chúng công nhận!

Con đã vượt qua thử thách xuống núi rồi.

Bây giờ con có thể xuống núi.” Lúc này, Triệu Vân nghe nói có thể xuống núi, nhưng lại không vui, muốn nói gì đó với sư tôn.

Nhưng nghĩ mãi, lại không biết nên nói gì.

Vốn tưởng rằng sau khi được thương và kiếm công nhận sẽ rất vui mừng, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy...

Hắn không nỡ rời khỏi nơi này.

Trên núi Thường Sơn, bốn người Lưu Nhĩ cùng sư đồ Tả Từ ngồi bên bàn đá.

Sau một lúc im lặng, Tả Từ nói với Triệu Vân: “Vân nhi, vi sư giới thiệu cho con.

Đây là Hiền Vân đạo trưởng, người hầu của Hiền Vân đạo trưởng, Thanh Tĩnh.

Đây là Quách Gia tiên sinh, Gia Cát tiên sinh.” Triệu Vân đứng dậy từ mặt đất, hướng về phía bốn người Lưu Nhĩ hành lễ, lớn tiếng nói: “Triệu Vân ra mắt Hiền Vân đạo trưởng, Quách tiên sinh, Gia Cát tiên sinh và Thanh Tĩnh tiên sinh.” “Tốt lắm, quả là một nhân tài trẻ tuổi, khí chất phi phàm.” Lưu Nhĩ nhìn thẳng vào Triệu Vân.

Bây giờ được nhìn thấy một Triệu Vân bằng xương bằng thịt, chứ không phải qua những trang sách lịch sử kiếp trước, ngài không khỏi khen ngợi.

“Đa tạ đạo trưởng khen ngợi.” Triệu Vân kính cẩn cảm ơn Lưu Nhĩ.

“Đồ đệ của ta, văn võ song toàn, đều rất ưu tú.

Kiếm thuật và thương pháp của nó vô song.

Mặc dù không dám nói là vô địch thiên hạ, nhưng người thắng được nó cũng rất ít.” Tả Từ tự hào nói, có một người đồ đệ chăm chỉ như Triệu Vân quả thực là một niềm tự hào.

“Tại hạ nghe nói khi Hoàng Cân loạn lạc, có một vị anh hùng, võ nghệ xuất chúng, được Hoàng Cân quân gọi là Hắc Ma Thần.

Không biết người này có thể so tài với tại hạ được không.” Triệu Vân đầy hy vọng nói.

Chương 632

"Ha ha." Quách Gia nghe Triệu Vân nói vậy không khỏi bật cười.

"Ồ, Quách tiên sinh biết 'Hắc Ma Thần' trong quân Hoàng Cân là ai sao?" Triệu Vân quả thực cũng có tài, từ tiếng cười của Quách Gia, hắn đoán được Quách Gia biết "Hắc Ma Thần".

"Đúng vậy, ta rất quen thuộc với Hắc Ma Thần trong miệng quân Hoàng Cân." Quách Gia mỉm cười, nhưng nụ cười có chút không tốt, đương nhiên, chỉ có người quen thuộc với Quách Gia mới biết.

"Xin Quách tiên sinh cho Vân biết, người đó ở đâu?" Triệu Vân có chút kích động, nhưng không vội vàng.

"Người đó tên là Điển Vi, là hộ vệ của Hiền Vân đạo trưởng.

Hiện đang là thống soái ở Thanh Châu." Quách Gia nói, rồi chỉ vào Lưu Nhĩ bên cạnh.

Ý tứ rất rõ ràng, hãy đi hỏi Lưu Nhĩ.

"....." Triệu Vân do dự, không biết nên nói gì với Lưu Nhĩ.

Nhưng biết Lưu Nhĩ có thần thông như vậy, đến cả Điển Vi kia cũng là hộ vệ của ngài, trong lòng không khỏi suy nghĩ vạn thiên.

Chẳng mấy chốc, nội tâm đã định.

Triệu Vân quyết tâm quỳ một gối xuống trước mặt Lưu Nhĩ: "Lần này Vân xuống núi không nơi nào để đi, xin đạo trưởng thu nhận Triệu Vân!" Người có thể cùng sư tôn của mình luận đạo, đạo pháp sức mạnh tự nhiên phi phàm, vì vậy Triệu Vân không lo lắng Lưu Nhĩ sẽ tầm thường.

Trên đời này, không phải vì danh lợi, mà là vì thực lực, nhưng

danh lợi cũng là một điều tốt.

Những anh hùng đơn độc như Triệu Vân cũng sẽ vì danh tiếng mà gia nhập dưới trướng Lưu Nhĩ.

Điển Vi có sức mạnh như vậy, cũng là nhờ sự giúp đỡ của Lưu Nhĩ.

"Nếu Tử Long không hối hận, có thể tạm thời làm bạn đồng hành của ta." Thu nhận được Triệu Vân, tâm trạng của Lưu Nhĩ không khỏi vui mừng.

"Vâng." Hứa hẹn xong, Triệu Vân sẽ trở thành người của Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ trước nay không thích được người khác sủng ái.

Lưu Nhĩ hỏi Tả Từ: "Mắt trái của Tả Từ đạo hữu sao lại biến thành như vậy?" Tả Từ thở dài nói: "Chẳng phải là vì lúc tu luyện, xảy ra sai sót sao." Lưu Nhĩ mỉm cười nhàn nhạt, lại nói: "Bần đạo không có gì giỏi cả, chỉ có chút y thuật tầm thường, có thể giúp mắt trái của đạo trưởng nhìn lại được ánh sáng." Tả Từ nghe lời Lưu Nhĩ nói xong đột nhiên vui mừng khôn xiết!

Chỉ thấy hắn đứng dậy hướng về phía Lưu Nhĩ hành lễ tôn kính: "Bất kể thành công hay không, bần đạo vĩnh viễn không quên ơn của đạo trưởng." Chưa từng thấy pháp thuật của Lưu Nhĩ, Triệu Vân cũng lo lắng, không biết chủ nhân hiện tại có thể chữa khỏi mắt cho sư tôn không.

Còn Quách Gia và Gia Cát Lượng, những người đã từng thấy pháp thuật của Lưu Nhĩ, thì hoàn toàn không lo lắng.

Ngài thậm chí còn có thể cứu sống người sắp chết, chữa một con mắt thì có gì khó.

Quách Gia và Gia Cát Lượng chưa từng thấy bệnh gì mà Lưu Nhĩ

không chữa khỏi được.

Lưu Nhĩ chỉ giơ tay lên, một luồng lục quang đột nhiên xuất hiện trong tay ngài.

Giây tiếp theo, dưới ánh mắt của mọi người, luồng lục quang đó tiến vào cơ thể Tả Từ, lan tỏa khắp toàn thân.

Tả Từ chỉ cảm thấy một luồng năng lượng tinh thuần vô cùng.

Sau khi đi một vòng quanh tứ kinh bát mạch, nó cùng với pháp lực của Tả Từ tụ tập lại, hướng về mắt trái.

Sau khi lam quang lóe lên, mắt trái của Tả Từ đã khôi phục lại trạng thái ban đầu!

Ngay cả chính hắn cũng không thể tin được.

Tả Từ khó tin không phải vì mắt mình đã được chữa khỏi, mà là vì sự hỗn loạn và linh khí không ổn định do tu luyện bừa bãi Độn Giáp Thiên Thư cũng đã được gỡ bỏ!

Đây không chỉ đơn giản là vấn đề chữa khỏi bệnh mắt!

Mà còn giúp tu vi của hắn tiến thêm một bậc!

Điều này khiến Tả Từ biết rằng đây không phải là mơ.

Tả Từ không kìm được sự kích động.

Đại thần thông!

Đại thủ đoạn!

Nhẹ nhàng chữa khỏi mắt cho hắn, loại bỏ khiếm khuyết trong cơ thể, khiến tu vi của hắn tiến thêm một tầng nữa!

Từ đó có thể thấy, tu vi của đối phương chắc chắn kinh khủng đến cực điểm!

Xem ra đồ đệ của mình đã theo đúng người rồi!

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn tràn đầy kích động.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tả Từ đã hành đại lễ với Lưu Nhĩ, kích động nói: "Tả Từ cảm tạ ơn của Hiền Vân đạo trưởng, ơn đức của đạo trưởng, Tả Từ vĩnh viễn không quên." Mặc dù Triệu Vân không hiểu rõ tại sao Tả Từ lại phải tỏ lòng kính trọng với chủ nhân mới của mình như vậy, nhưng Triệu Vân chú ý thấy cả hai mắt của Tả Từ đều đã khỏi.

Hắn cũng thấy Tả Từ lúc này vô cùng kích động.

Rõ ràng phiền muộn đã làm khổ ông bấy lâu nay đã được Lưu Nhĩ giải quyết trong khoảnh khắc này.

Chương 633

Lập tức, hắn cũng kích động theo!

Sau khi Tả Từ đứng dậy, Triệu Vân cũng quỳ xuống, nói với Lưu Nhĩ: "Tạ ơn anh hùng." Gia Cát Lượng và Quách Gia đều đang trầm tư.

Ánh lam quang mà Lưu Nhĩ vừa phát ra cũng khiến Quách Gia và Gia Cát Lượng nảy sinh nghi ngờ.

Lưu Nhĩ thật sự là tiên nhân sao?

Nếu Lưu Nhĩ thật sự là thần tiên, cả ba người bao gồm cả Triệu Vân đều lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thậm chí có thể nói, nếu Lưu Nhĩ thật sự là tiên nhân, vậy thì chẳng phải là quá tuyệt vời sao?

Khi Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh, Quách Gia, Gia Cát Lượng và Triệu Vân cùng nhau xuống núi, Tả Từ vẫn còn đứng đó hưng phấn không thôi, Lưu Nhĩ thầm lắc đầu.

Đạo tâm của Tả Từ không đủ, cho dù pháp lực có đủ, cũng không biết có thể sống sót qua thiên kiếp và trở thành Thiên Tiên hay không.

Nhưng, điều đó đã không còn liên quan đến Lưu Nhĩ nữa, hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Trở về Thanh Châu, Lưu Nhĩ để Triệu Vân và Điển Vi so tài.

Thương pháp và kiếm pháp của Triệu Vân đều độc đáo, vừa có thể chiến đấu trên lưng ngựa, vừa có thể chiến đấu bộ.

Dưới sự huấn luyện của Thanh Tĩnh, Điển Vi cũng có thể chiến đấu trên lưng ngựa.

Chỉ thấy hắn múa cây trường kích, bình tĩnh đối phó với những đòn tấn công như vũ bão và vô tận của Triệu Vân.

Cuối cùng, do Triệu Vân thiếu kinh nghiệm, khi giao đấu với Điển Vi đến chiêu thứ 150, hắn đã thua.

Triệu Vân cũng tâm phục khẩu phục, và quyết tâm nỗ lực để sớm ngày vượt qua Điển Vi.

Trong thư báo, Chu Du đã chiêu mộ được cha con Lăng Tháo và Lăng Thống từ học viện châu ở Dực Châu, để xây dựng một hạm đội khổng lồ có thể đi qua biển.

Lưu Nhĩ đã ở Thanh Châu một thời gian dài, vì vậy ngài đã đưa Quách Gia, Gia Cát Lượng, Điển Vi và Triệu Vân cùng các tùy tùng đến Kinh Châu.

Mặc dù Viên Thiệu đã bị Từ Thứ bình định, nhưng em trai của Viên Thiệu là Viên Thuật ở Kinh Châu vẫn còn sống.

Viên gia tứ thế tam công, trong lịch sử vang danh thiên hạ.

Nhờ sự giúp đỡ của gia tộc, Viên Thuật thời kỳ đầu ở quan trường rất thuận lợi.

Đến thời Đổng Trác, Đổng Trác thậm chí còn bổ nhiệm Viên Thuật làm Hậu tướng quân để vỗ về, cho thấy địa vị của hắn.

Nam Dương do Viên Thuật quản lý cũng là một trong những thành trấn quan trọng trên thế giới.

Theo "Hậu Hán Thư" ghi lại, Nam Dương có 37 thành trì, 50 vạn hộ gia đình, tổng dân số hơn 2 triệu 40 vạn.

Nông nghiệp, thủ công nghiệp và thương nghiệp phát triển.

Cùng ở Kinh Châu, Lưu Biểu vì bối cảnh gia tộc và thực lực của Viên Thuật nên chưa bao giờ gây sự với hắn.

Lưu Nhĩ muốn xem tình hình Giang Nam phát triển như thế nào trong thời kỳ Tam Quốc.

Vùng đất Thục có các con đường quan trọng như Hán Trung, Trần Thương và Tam Quan, dễ thủ khó công.

Vùng đất Ngô thì ở khu vực Hoài Nam.

Thường có câu nói: "Thủ Giang tất tiên thủ Hoài", ý là muốn bảo vệ Trường Giang, trước tiên phải bảo vệ sông Hoài.

Vì tuyến sông Hoài có mạng lưới sông ngòi dày đặc, có lợi cho thủy chiến của phương Nam, bất lợi cho kỵ binh phương Bắc.

Vùng đất Sở chỉ khu vực Tương Phàn.

Do Tương Phàn kiểm soát giao thông từ đông sang tây, từ bắc xuống nam, nên vị trí địa lý vô cùng quan trọng.

Nhưng, Tương Phàn và những nơi khác không có địa thế hiểm trở để phòng thủ, là nơi khó phòng ngự nhất.

Nếu bị kẻ địch tấn công, chúng có thể nhanh chóng tiến xuống phía nam tiêu diệt bốn quận Kinh Nam, sau đó xuôi dòng sông, vượt qua Trường Giang, tiến thẳng vào Giang Đông, vì vậy nơi này được gọi là "nhược yêu" (eo mềm).

Lưu Nhĩ dẫn năm người đi dọc bờ sông.

Bỗng thấy bên sông có bảy tám chiếc thuyền, trên bờ đều buộc bằng lụa gấm.

Những chiếc thuyền này được nối với nhau bằng những dải gấm, trông như những cánh buồm, thật xa hoa.

Trên thuyền đều là những người trẻ tuổi, khoảng ba mươi người, tay cầm cung tên.

Người dẫn đầu đeo chuông, đi lại leng keng.

Hắn mặc áo bào vàng, khoác áo da hổ, bên hông treo một túi tên lông vũ, tay cầm đại đao, cánh tay như tay vượn.

Đúng là một đấng nam tử hán.

Lưu Nhĩ nhìn trang phục của những người này, biết họ là "Kim Phàm Tặc".

Chương 634

Người cầm đầu tự nhiên là thủ lĩnh của "Kim Phàm Tặc", tên là Cam Ninh.

Lưu Nhĩ biết người này dũng cảm, quyết đoán, táo bạo, phóng khoáng, túc trí đa mưu, có tài năng.

Hắn còn rất quan tâm đến thuộc hạ và sẵn sàng phục tùng.

Tướng quân Đông Ngô Tôn Quyền từng khen ngợi: "Mạnh Đức có Trương Liêu, ta có Cam Ninh." Có thể khiến Tôn Quyền cho rằng Cam Ninh có thể đối đầu với Trương Liêu, cho thấy sự công nhận của ông đối với Cam Ninh.

Tính tình Cam Ninh dễ kích động, khi tức giận thường đánh người thậm chí giết người, có lúc không hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của Tôn Quyền.

Dưới sự lãnh đạo của Tôn Quyền, Cam Ninh đã phát huy được sở trường của mình, trở thành một đại tướng nổi tiếng thời Tam Quốc.

Khi Lưu Nhĩ vừa thấy chuyện này, Cam Ninh và các thiếu niên trên thuyền đã xuống, đứng trước mặt đám người Lưu Nhĩ, chặn đường họ.

Khi đi lại, tiếng chuông bên hông nghe rất rõ.

Cam Ninh giơ kiếm, chỉ vào đám người Lưu Nhĩ, hét lớn: "Các ngươi là ai, làm gì ở đây?

Xem quần áo hoa lệ trên người, cũng là những kẻ xấu xa của đất nước này sao?" Áo bào của Lưu Nhĩ tuy không nhìn ra làm bằng chất liệu gì, nhưng tuyệt đối tốt hơn vải vóc bình thường.

Ít nhất là Cam Ninh, người đang mặc áo bào vàng, cho rằng áo bào

của Lưu Nhĩ còn tốt hơn cả áo bào vàng của mình.

Điển Vi tương đối giản dị, mặc áo xanh, sau lưng có hai cây kích, mặt mày hung dữ, trông có chút giống côn đồ.

Thanh Tĩnh cũng tương tự Điển Vi, mặc áo bào màu mực nước, nhưng lại trông thanh tú đáng yêu, không thấy vũ khí ở đâu.

Triệu Vân, một soái ca mặc áo trắng, tay trái cầm kiếm, tay phải cầm thương, im lặng nhìn Cam Ninh.

Nhưng từ hướng chỉ của cây thương, Cam Ninh cảm thấy soái ca áo trắng này đã chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Quách Gia tự nhiên sẽ không bị Lưu Nhĩ đối xử tệ.

Hắn đã tìm được loại vải tốt trong cung điện, tìm một thợ may giỏi, may cho mình một chiếc áo bào màu xanh lam, trông rất lịch lãm.

Điều này cũng khiến ánh mắt của Cam Ninh không thoải mái.

Gia Cát Lượng để râu đen, ăn mặc trang nhã, tay cầm chiếc quạt lông trắng thỉnh thoảng phe phẩy.

Cam Ninh là người nóng tính, thấy bốn người Lưu Nhĩ ăn mặc hoa lệ, lại không hề sợ hãi, thậm chí còn dám nhìn thẳng vào mắt hắn!

Tự nhiên cảm thấy mình không được tôn trọng, đang bị người khác chế giễu.

Trong khoảnh khắc, nội tâm không khỏi tức giận, vung tay hô: "Các con, lên cho ta!

Bắt lấy chúng!

Sẽ có thưởng lớn!" Kim Phàm Tặc đang định tuân lệnh Cam Ninh, xông lên bắt Lưu Nhĩ thì Quách Gia đứng ra!

"Khoan đã." Rồi tiến lên vài bước, đứng trước mặt Lưu Nhĩ.

Cam Ninh giơ kiếm, ra hiệu cho đám lâu la phía sau tạm dừng lại.

Hắn hét lớn với Quách Gia đang đứng đó: "Có gì muốn nói, nói mau." Trên đường đi, Quách Gia đã tìm hiểu về Cam Ninh từ những người xung quanh.

Dựa vào thông tin thu được, nhà tâm lý học Quách Gia đã biết được con người Cam Ninh và ghi nhớ trong lòng.

Gia Cát Lượng tương đối kín đáo, nhìn Quách Gia, thầm lắc đầu, Phụng Hiếu lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người.

"Dám hỏi vị anh hùng này, có phải là Cam Ninh không?" Quách Gia là một cao thủ tâm lý, đối phó với một tên cướp nhỏ không thành vấn đề.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Quách Gia, Cam Ninh trong lòng có chút nghi ngờ, nên trả lời: "Đúng vậy, bản nhân chính là Cam Ninh." Quách Gia dường như nghe được một tin tốt lành, nói với Cam Ninh một cách nhẹ nhàng: "Hóa ra là Cam anh hùng, vậy thì ta không cần phải lo lắng nữa." "Ta sớm đã nghe có người nói, Cam anh hùng trừng trị kẻ ác, đề cao người lương thiện!

Ta vốn tưởng mình gặp phải cường đạo chặn đường, giờ biết là Cam anh hùng, chắc hẳn Cam anh hùng đang đùa với bọn ta thôi, phải không Cam anh hùng!" Thấy Quách Gia dùng giọng điệu chân thành để bày tỏ sự kính trọng, Cam Ninh vốn là người có tính cách "người ta tôn trọng ta một thước, ta tôn trọng người ta một trượng".

Lúc này bị Quách Gia nói vậy, trực tiếp có chút lúng túng.

Cam Ninh lúng túng nói: "Ta chỉ đùa với các vị thôi, xin đừng để bụng." "Anh hùng!

Cam anh hùng thật có khí chất.

Không biết gần đây có quán ăn nào không.

Hôm nay ta may mắn được làm quen với một nhân vật anh hùng như Cam anh hùng, ta phải nâng chén chúc mừng.” Quách Gia vẫn giữ vẻ mặt chân thành, nhưng lời nói của hắn khiến Cam Ninh vui ra mặt, ngay cả đám lâu la Kim Phàm sau lưng Cam Ninh cũng giảm bớt vẻ căng thẳng, thu lại vũ khí.

Dù sao đối phương cũng muốn mời uống rượu, lại còn nói một đống lời hay ý đẹp, không thể không nể mặt được.

“Nếu muốn uống rượu, có gì khó?

Nếu tin tưởng Cam mỗ, có thể cùng lên thuyền đến nơi uống rượu.” Cam Ninh nói xong, vẫy tay, đám thiếu niên phía sau trở lại thuyền.

Cam Ninh đang chờ đợi câu trả lời của Quách Gia.

Ai cũng thích nghe lời hay ý đẹp, Cam Ninh cũng vậy, nhưng nghe và làm là hai chuyện khác nhau.

Chương 635

Nếu Quách Gia và những người khác chỉ nói suông mà không tham gia yến tiệc, vậy Cam Ninh sẽ cho rằng đối phương chỉ lừa gạt mình, và đại đao trong tay hắn sẽ không do dự mà chém về phía Quách Gia.

Nhưng lưỡi của Quách Gia như được khai quang, vô cùng lợi hại, hắn đâu sợ mấy tên tiểu tốt.

Huống chi còn có Điển Vi và Triệu Vân, càng không cần nói đến Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh ở đây.

Sự tồn tại của Lưu Nhĩ luôn khiến người ta cảm thấy đáng tin cậy, ngay cả trong vấn đề sinh tử.

Quách Gia với vẻ mặt vui mừng, không do dự đáp ứng: "Nếu Cam tiên sinh đã mời, ta tự nhiên không từ chối, làm phiền Cam tiên sinh rồi." Nói xong, hắn không do dự bước về phía chiếc thuyền.

Khí độ hiên ngang, hạo nhiên chính khí.

Thấy Quách Gia đi lên thuyền, Lưu Nhĩ mỉm cười, rồi cũng lên theo.

Có Lưu Nhĩ làm gương, Thanh Tĩnh, Điển Vi, Triệu Vân và Gia Cát Lượng tự nhiên cũng lên thuyền.

Cam Ninh cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng gặp được người không sợ Kim Phàm Tặc.

Nếu đối phương chỉ là một kẻ phản diện, Cam Ninh sẽ rất thất vọng.

Điều này cũng cho thấy, đối phương thực sự không sợ, cũng thực sự tôn trọng mình, đã cho mình đủ mặt mũi.

Vì vậy, Cam Ninh trong lòng vô cùng vui mừng!

Sau khi cắt đứt những dải gấm, tám chiếc thuyền nhỏ lướt nhanh trên sông, xuyên qua những tảng đá ngầm chảy xiết, hướng ra biển.

Cam Ninh chỉ huy đám lâu la dừng lại ở một bờ biển hẻo lánh.

Mọi người xuống thuyền, Lưu Nhĩ nhìn lên bờ, trên bờ có bảy tám mươi người, cũng giống như đám Kim Phàm Tặc.

Họ đang luyện tập trên một bãi đất trống, dù ở xa nhưng vẫn nghe rõ tiếng hò hét.

Thấy Cam Ninh trở về, những người này dừng lại diễn tập, tất cả đều chạy ra bờ, lớn tiếng hô: "Chúng ta ra mắt thủ lĩnh." Cam Ninh vẫy tay: "Các huynh đệ không cần đa lễ.

Hôm nay có khách, bày tiệc rượu.

Không say không về!" Có rượu uống, có thịt ăn, đám Kim Phàm Tặc dưới sự lãnh đạo của một thủ lĩnh hào phóng như Cam Ninh cũng thật may mắn.

Đám người hưng phấn la hét, rồi tản ra.

Cam Ninh đưa tay ra phía trước chỉ dẫn: "Mọi người, mời vào đại sảnh trò chuyện." Yến tiệc nhanh chóng được bày ra.

Một trăm tên Kim Phàm Tặc ngồi ở các bàn rượu bên ngoài đại sảnh uống rượu vui đùa.

Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh, Quách Gia, Gia Cát Lượng, Điển Vi, Triệu Vân, Cam Ninh bảy người thì ngồi trong đại sảnh.

Quách Gia tuy ít nói trên thuyền, nhưng cũng đã hiểu được tính cách và mệnh lệnh của Cam Ninh, và hiểu thêm về tính cách và thực lực của hắn.

Gia Cát Lượng không nói nhiều, thỉnh thoảng xen vào một câu, tuy

chỉ có vài từ nhưng cũng khiến Cam Ninh nể phục.

Uống rượu được nửa chừng, mọi người đã hiểu nhau hơn.

Quách Gia hỏi Cam Ninh: "Cam huynh có tài năng như vậy, sao không vì nước lập công danh, lại phải ở nơi này." Cam Ninh uống một ly rượu, thở dài, nói với Lưu Nhĩ và mọi người: "Ta đâu muốn dùng tài năng của mình để làm thủy tặc, haizz…" Quách Gia đang định nói thì Lưu Nhĩ lên tiếng: "Anh hùng không hỏi xuất thân.

Nếu ngươi có lòng, bần đạo có thể cho ngươi một nơi để đi, tùy thuộc vào việc ngươi có thể thể hiện tài hoa của mình hay không." Từ khi gặp Lưu Nhĩ và những người khác, Cam Ninh chưa từng thấy Lưu Nhĩ nói gì.

Nhưng chiếc áo bào của Lưu Nhĩ khiến Cam Ninh vô cùng kính nể.

Hắn cũng nhìn ra, đối phương mới là người cầm đầu trong mấy người này.

Lúc này, nghe Lưu Nhĩ nói vậy, Cam Ninh trầm giọng hỏi lại: "Dám hỏi tôn danh của đạo trưởng?" "Bần đạo Hiền Vân." Lưu Nhĩ khẽ nói, vẻ mặt bình thản khiến người ta có chút khó hiểu.

Hiền Vân đạo trưởng!

Cam Ninh cẩn thận suy nghĩ, phát hiện mình không có ký ức gì về cái tên này.

Quách Gia thấy vẻ mặt của Cam Ninh thì nói: "Cam huynh nhất định đã nghe nói về vị đạo trưởng có thể chữa khỏi mọi bệnh tật.

Trừ người chết ra, không có bệnh tật nào có thể làm khó được đạo trưởng." "Người đó chính là Hiền Vân đạo trưởng sao?" Cam Ninh vô cùng kinh ngạc, hỏi lại Quách Gia một cách chắc chắn.

Quách Gia mỉm cười gật đầu: “Chính là ngài.” Cam Ninh nghe vậy thần sắc đại kinh!

Vội vàng đứng dậy, hướng Lưu Nhĩ hành lễ, cung kính nói: “Cam Ninh có mắt không thấy Thái Sơn, xin đại sư thứ tội!” Danh vọng của Lưu Nhĩ quả thực rất cao.

Bất kể là vương hầu hay bá tánh bình thường, khi gặp Lưu Nhĩ đều tôn trọng và kính nể.

Tấm lòng nhân từ và thủ pháp thần kỳ của Lưu Nhĩ đã lưu truyền khắp nhân giới.

Lưu Nhĩ thấy vậy mỉm cười với Cam Ninh, khiêm tốn nói: “Chỉ là hư danh mà thôi, không đủ để người ta kính nể.” Cam Ninh nghe vậy, lại cố chấp nói: “Hành động nhân ái của đạo trưởng, người trong thiên hạ ai cũng khâm phục, sao có thể là hư danh được!” Lưu Nhĩ mỉm cười, lảng tránh câu nói này.

Ngài nói với Cam Ninh: “Nếu ngươi muốn có thành tựu, có thể đến Thanh Châu tìm Chu Du, hắn nhất định sẽ để ngươi thực hiện những gì đã học.” Cam Ninh do dự, nói với Lưu Nhĩ: “Nhưng, đạo trưởng, nói thật, Cam Ninh chỉ là một tên trộm, ...” “Không sao, ta có thể viết một lá thư.

Nếu ngươi cầm thư của ta, sẽ không ai xem thường ngươi đâu.” Lưu Nhĩ khẽ nói.

Chương 636

Biết được điều Cam Ninh lo lắng, Lưu Nhĩ nói với hắn: "Theo ta thấy, những người dưới trướng ngươi cũng không tầm thường.

Nếu ngươi muốn, có thể cùng họ đi." Cam Ninh: "Vô cùng cảm tạ đạo trưởng." Gánh nặng được trút bỏ, Cam Ninh cùng Quách Gia, Điển Vi và những người khác không khỏi cất cao tiếng hát.

Ba ngày sau, Cam Ninh mang theo thư tiến cử của Lưu Nhĩ, dẫn theo hơn 100 huynh đệ cùng chí hướng đến Thanh Châu.

Sau khi Cam Ninh rời đi, Lưu Nhĩ dẫn theo Quách Gia, Gia Cát Lượng, Triệu Vân, Điển Vi, Thanh Tĩnh.

Sáu người đến chiến trường nổi tiếng Xích Bích.

Nhìn dòng sông mênh mông vô tận, con thuyền cô độc lênh đênh trên sông, Lưu Nhĩ phát hiện Xích Bích cũng chỉ có vậy.

Chỉ vì trận chiến Xích Bích mà vô số người mới biết đến nơi này.

Lưu Nhĩ ở lại đây, mỗi ngày đều đi thuyền du ngoạn trên sông.

Trong lúc Chu Du đang dẫn đại quân do Cam Ninh chỉ huy đến Từ Châu gần đó.

Thông qua một loạt thủ đoạn của Giả Hủ, có thể hiểu là độc kế, Đào Khiêm bị ép phải từ bỏ Từ Châu, bản thân dẫn gia đình đến Lạc Dương sống nốt phần đời còn lại.

Cao Thuận đã chiếm được Lư Giang với ba ngàn quân Hãm Trận Doanh do Thái Sử Từ đứng đầu và năm ngàn cung kỵ binh.

Tôn Kiên chiếm lĩnh Dương Châu.

Qua nhiều năm cai trị, cũng đã đạt được những thành tựu không

nhỏ.

Thấy Từ Thứ có một đội quân hùng hậu, hắn không muốn tỏ ra yếu thế, liền đưa hậu duệ của mình đến Đan Dương.

Hai bên không lập tức tấn công, nhưng mỗi ngày đều luyện binh, sát khí đằng đằng.

Nhưng tai họa từ trên trời giáng xuống.

Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi đã lâu không lộ diện, đột nhiên dẫn theo một vạn binh sĩ thần bí, nhanh chóng tấn công từ phía sau.

Ở Dương Châu, chỉ có hai vạn người do Tôn Kiên chỉ huy.

Lưu Bị dùng thủ đoạn cứng rắn, lại tổ chức thêm bốn vạn người ở Dương Châu, tổng cộng năm vạn người, tấn công Tôn Kiên.

Tôn Kiên tức giận, dẫn hai vạn quân đội chiến đấu với năm vạn quân của Lưu Bị!

Kết quả không ai ngờ tới, trong trận chiến này, Tôn Kiên tử trận, hai vạn binh sĩ mất tích.

Điều kỳ lạ là, cái chết của hai vạn quân Tôn Kiên chỉ đổi lại được vài trăm thương vong của một vạn quân Lưu Bị.

Trong đại chiến, Tôn Kiên tử trận.

Chỉ có Tôn Sách thoát được, chạy đến Lư Giang tìm Cao Thuận.

Cao Thuận không dám xem thường, lập tức phái người đến Kinh Châu tìm Lưu Nhĩ.

Cao Thuận biết quân Lưu Bị lợi hại thế nào, ngày đêm canh phòng, cầu cứu Giả Hủ.

Sức mạnh của một vạn binh sĩ của quân Lưu Bị thực sự quá kinh người.

Chỉ có vài trăm người chết, mà giết được hai vạn tinh binh của Tôn Kiên, thật khó tin.

Mười ngày sau khi Lưu Nhĩ nhận được tin.

Sau khi nhận được tin tức kỳ lạ này, Lưu Nhĩ bấm ngón tay tính toán, biết được chuyện gì đã xảy ra.

Quách Gia, Gia Cát Lượng, Điển Vi, Triệu Vân và bốn người khác trực tiếp xuất hiện trên thành Lư Giang.

Đầu tiên nhìn thấy là Cao Thuận, đang vung kiếm chuẩn bị tự sát.

Bên cạnh Cao Thuận, có một võ tướng trẻ tuổi đau thương, và một Thái Sử Từ suy sụp.

Triệu Vân tay nhanh, một cây trường thương trong tay đã đánh rơi thanh trường kiếm trong tay Cao Thuận.

Cao Thuận phát hiện xung quanh đột nhiên có thêm sáu người, người dẫn đầu là Lưu Nhĩ.

Cao Thuận chỉ vào những thi thể khắp tường thành, mắt đẫm lệ, bi ai nói: "Đạo trưởng, ba ngàn đứa con của ta trong Hãm Trận Doanh, tất cả đều đã tử trận, ba ngàn đứa trẻ a!" Mặc dù Lưu Nhĩ đã biết, nhưng nghe được tin tức từ miệng của người phụ trách Hãm Trận Doanh là Cao Thuận, và nhìn những thi thể binh sĩ rải rác khắp nơi, ngài không khỏi đau lòng.

Quân đội do Lưu Bị chỉ huy đang xếp hàng chỉnh tề.

Dẫn đầu là Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi và một người đàn ông mặc áo bào đỏ.

Lưu Bị đã chiêu hàng Cao Thuận, nhưng Cao Thuận không chấp nhận.

Dẫn đến Lưu Bị nổi giận, uy hiếp đồ thành.

Nếu Cao Thuận vẫn từ chối đầu hàng, Lưu Bị sẽ lập tức tấn công và chiếm lấy thành trì.

Sau khi Cao Thuận từ chối đầu hàng, Lưu Bị tuyên bố đồ thành, để Cao Thuận biết hậu quả của việc không đầu hàng.

Chương 637

Cao Thuận dù mạnh mẽ, nhưng ba ngàn binh sĩ dưới trướng dù sao cũng chỉ là người phàm, làm sao chống lại được bốn vạn đại quân của Lưu Bị vây khốn!

Sau khi giết chết toàn bộ ba ngàn binh sĩ của Cao Thuận, giết chết toàn bộ năm ngàn cung kỵ binh!

Cả thành trì chỉ còn lại mấy ngàn dân binh trên tường thành tay cầm vũ khí run rẩy.

Mặc dù đại quân của Lưu Bị đã dừng tấn công khi sắp công phá thành trì, nhưng trong thành gần như không còn lính gác.

Chỉ cần đại quân Lưu Bị tấn công lần nữa, đó sẽ là lúc thành Lư Giang sụp đổ.

Không có khả năng cứu vãn thành trì, Cao Thuận thà chết chứ không chịu làm tù binh của Lưu Bị.

Ngoài Cao Thuận ra, không ai có thể trở thành anh hùng của Cao Thuận, vì vậy Cao Thuận đã chọn tự sát.

Lưu Nhĩ nhanh chóng hiểu rõ tình hình.

Quan sát một vạn quân Lưu Bị từ tường thành, ngài khẽ gật đầu nói: "Tốt, những tướng sĩ này ở đâu ra vậy?" Thanh Tĩnh cũng tức giận.

Phương pháp huấn luyện ba ngàn quân Hãm Trận Doanh, một số trong đó là do Thanh Tĩnh dạy cho Cao Thuận.

Bây giờ ba ngàn người chết như vậy, sao Thanh Tĩnh không tức giận!

“Đương nhiên, những người này phải chết!” Thanh Tĩnh lạnh lùng nói.

Lúc này, Tôn Sách quỳ xuống, nói với Lưu Nhĩ: “Phụ thân ta là Tôn Kiên, con là Tôn Sách.

Phụ thân từng được đạo trưởng cứu mạng ở Bích Thủy quan.

Cha nói đạo trưởng là một người kỳ lạ.

Bây giờ, phụ thân đã qua đời!

Chết trong tay Lưu Bị!

Con xin đạo trưởng nể mặt phụ thân, giúp con báo thù cho cha!

Vì điều này, Tôn Sách nguyện làm trâu làm ngựa, báo đáp ơn đức vô hạn của đạo trưởng!” Tôn Kiên qua đời, Dương Châu bị quân Lưu Bị chiếm đóng, bây giờ không biết gia đình ra sao.

Tôn Sách vì báo thù cho cha, đã đầu quân cho Cao Thuận.

Ban đầu hy vọng Cao Thuận có thể báo thù cho mình.

Không ngờ, quân Lưu Bị thực sự lợi hại, Cao Thuận không phải là đối thủ của họ!

Toàn bộ tám ngàn binh sĩ của ông đã tử trận.

Đối với kế hoạch hôm nay, chỉ có Lưu Nhĩ, người mà Tôn Kiên đã ca ngợi trước khi qua đời, mới là hy vọng duy nhất.

Lúc này, bầu trời vốn trong xanh dần bị mây đen bao phủ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lưu Nhĩ vung tay phải!

Trong khoảnh khắc, thanh quang vô tận nở rộ!

Từng luồng sáng một rơi xuống thân thể của ba ngàn binh sĩ và năm ngàn cung kỵ binh đã tử trận.

Chỉ thấy ba ngàn binh sĩ và năm ngàn cung kỵ binh đã chết khẽ

rung lên!

Khí tức màu xanh từ thi thể tỏa ra!

Giây tiếp theo!

Lại khôi phục lại trạng thái ban đầu!

Chuyện kỳ tích đã xảy ra.

Những binh sĩ này từng người một dần dần mở mắt, đứng dậy!

Trong nháy mắt!

Cả sân chấn động!

Phục sinh thuật!

Phục sinh một người, ngay cả đối với tiên nhân cũng khó!

Nhưng Lưu Nhĩ đã trực tiếp phục sinh tám ngàn người!

Cao Thuận và Thái Sử Từ lúc này chỉ có hạnh phúc và kích động!

Những huynh đệ ngày đêm kề vai sát cánh lại sống lại rồi!

Tôn Sách, Điển Vi, Triệu Vân, Quách Gia và Gia Cát Lượng đều bị chấn kinh.

Chương 638

Lưu Nhĩ nổi tiếng với y thuật, nhưng thuật phục sinh này tuyệt đối không chỉ là y thuật, hoàn toàn là tiên thuật!

Tiên thuật cũng không thần kỳ đến vậy đâu!

Cả sân chúng nhân kinh ngạc đến mức cằm sắp rớt xuống đất!

Chỉ thấy ba ngàn binh sĩ Hãm Trận Doanh mặc áo giáp nặng và cầm kiếm hai tay.

Những trang bị này đều là do Thanh Tĩnh lấy từ cung đình, đều là trang bị hạng nhất.

Năm ngàn cung kỵ binh cũng mặc áo giáp da được cải tiến.

Cung tên trong tay không phải là cung tên bình thường, mà là thần cung do Thanh Tĩnh cẩn thận chế tạo.

Lúc này, sau khi sống lại, mặt mày tràn đầy chiến ý!

Không còn quan tâm đến sinh tử!

Dù sao cũng đã chết một lần rồi, còn sợ chết sao?

Vì vậy, sau khi nhanh chóng ổn định, ba ngàn binh sĩ Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh đứng ở vị trí của mình, sắp xếp lại đội hình, chờ đợi đợt tấn công tiếp theo của kẻ thù.

"Đã muốn đánh, vậy thì đánh cho đã." Lưu Nhĩ không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Cao Thuận, lớn tiếng hét lên với Cao Thuận và Thái Sử Từ: "Cao Thuận và Thái Sử Từ!" Cao Thuận và Thái Sử Từ đang vui mừng, lập tức đáp: "Mạt tướng có mặt!" "Ra khỏi thành, lập trận!" "Tuân lệnh!" Cùng với việc cổng thành mở ra, Cao Thuận dẫn ba ngàn binh sĩ đã sống lại ra tiền tuyến!

Theo sau là năm ngàn kỵ binh do Thái Sử Từ chỉ huy.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của quân Lưu Bị, họ sắp xếp lại vị trí, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy những người này, Lưu Bị bây giờ trực tiếp kinh ngạc!

Người vừa mới chết bây giờ lại sống lại?

Thật kinh ngạc!

Là chú thuật sao?

Nhìn những binh sĩ sống lại xuất hiện phía trước, trong lòng Lưu Bị tràn đầy kinh ngạc.

Hắn không nhịn được quay sang nhìn kẻ quái dị mặc áo bào đỏ phía sau, hỏi: "Quân sư, chuyện gì vậy?

Tại sao họ có thể sống lại?" Người mặc áo bào đỏ đó kỳ quái liếc nhìn, dùng giọng nói khàn khàn khó nghe nói: "Đừng nói nhiều!

Tấn công rồi nói." "....." Nghe lời hắn nói, Lưu Bị do dự, không biết có nên tiếp tục tin tưởng vị quân sư này không.

Ban đầu, Lưu Bị vì tin tưởng hắn mà đã từ bỏ một vạn binh sĩ vất vả chiêu mộ, để kẻ lạ mặt này thi triển tà thuật, biến một vạn binh sĩ thành những con quái vật không phải người không phải quỷ.

Cảm nhận được sự do dự của Lưu Bị, quái nhân áo đỏ hừ lạnh một tiếng, Lưu Bị lập tức nhớ lại thuật pháp kỳ dị của hắn.

Nghe lời của người đàn ông áo bào đỏ, hắn không dám do dự nữa, ra lệnh cho Quan Vũ và Trương Phi: "Nhị đệ!

Tam đệ!

Dẫn quân tấn công." "Tuân lệnh." Nghe lời Lưu Bị, mặc dù da đầu tê dại, Quan Vũ và Trương Phi vẫn đáp ứng.

Dù sao Lưu Bị cũng là đại ca.

Hai người phân biệt dẫn theo năm ngàn người, bắt đầu tấn công theo hai hướng.

Khi Quan Vũ và Trương Phi dẫn binh sĩ vào tầm bắn của cung thủ!

Đột nhiên!

Vô số mũi tên bay tới.

Mặc dù Quan Vũ và Trương Phi có chút kinh ngạc!

Nhưng nhớ lại sức mạnh của những binh sĩ phía sau, họ cũng không còn sợ hãi!

Lập tức buông bỏ nội tâm, tiếp tục tiến lên!

Quan Vũ và Trương Phi đều ở phía trước đội hình, nên không nhìn thấy cảnh tượng phía sau!

Nhưng Lưu Bị và quái nhân áo bào đỏ cùng các binh sĩ còn lại của quân Lưu Bị kinh ngạc phát hiện những mũi tên phía trước giống như những con quái thú!

Mười ngàn binh sĩ ban đầu đều bị cung thủ của quân Cao Thuận lần lượt giết chết!

Khi Quan Vũ và Trương Phi dẫn người đến trước mặt quân Cao Thuận, phía sau chỉ còn lại hơn hai ngàn binh sĩ.

Cao Thuận dựa vào tình hình của quân Lưu Bị, chia Hãm Trận Doanh thành hai đội!

Mỗi đội có một ngàn năm trăm người.

Cao Thuận dẫn một ngàn năm trăm người cánh trái nghênh chiến Quan Vũ!

Chương 639

Cánh phải do Tôn Sách dẫn đầu.

Tôn Sách mang theo lòng căm thù báo thù cho cha, hướng về phía Trương Phi tấn công!

Tại Hồng Hoang nhân giới, Cao Thuận và Tôn Sách dẫn binh lính đã được hồi sinh xông về phía Quan Vũ và Trương Phi!

Binh lính dưới trướng đã chết một lần nên hoàn toàn không còn sợ hãi cái chết nữa, thậm chí còn nghĩ, nếu chết thêm lần nữa, liệu có được hồi sinh không?

Do đó, binh sĩ trong Hãm Trận Doanh bùng lên sát khí ngút trời, nhanh chóng đánh bại đại quân của Lưu Bị!

Toàn bộ binh sĩ trong doanh địa của Lưu Bị đều hét lên: "Doanh địa bị phá rồi, tất cả đều tan tành rồi!" Sau khi chiến thắng, Quan Vũ và Trương Phi đều bị giết!

Mười vạn binh sĩ của Lưu Bị toàn bộ bị sát hại, thi thể nguyên vẹn rơi xuống doanh địa.

Có thể chiến thắng một cách dễ dàng như vậy, đương nhiên là do trang bị trong doanh địa của Cao Thuận và Tôn Sách vô cùng đầy đủ.

Quan trọng hơn, Lưu Nhĩ trong lúc khôi phục doanh địa, đã cải tạo thể chất phàm nhân của họ thành thể chất tiên nhân!

Mỗi người đều sở hữu sức mạnh siêu phàm, năm ngàn cung tiễn thủ cũng vậy.

Lưu Nhĩ quyết định rằng ba ngàn binh sĩ Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung tiễn thủ này, với kỷ luật sắt thép và được huấn luyện thêm một chút, dù đặt ở Tiên giới cũng là một lực lượng đáng gờm.

Dù sao, những người này đã không còn là người phàm, nếu để lại nhân gian, chỉ e sẽ khiến thiên hạ đại loạn!

Còn những binh sĩ của Lưu Bị kia chỉ được tạm thời tăng cường tu vi, chưa đến cảnh giới Tiên nhân, làm sao có thể là đối thủ của Hãm Trận Doanh.

Cao Thuận nhìn thi thể của đại quân Lưu Bị, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Giây tiếp theo, hắn cho quân từ từ rút lui và sắp xếp lại vị trí.

"Hừ!" Đúng lúc này, sau khi mười vạn đại quân Lưu Bị bị giết, một kẻ mặc trường bào kỳ quái tóm lấy Lưu Bị!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lưu Bị, kẻ quái dị đó đập nát thân thể hắn, rồi dùng giọng nói khàn khàn ra lệnh cho hai vạn binh sĩ không còn ý chí chiến đấu: "Phát động tấn công, nếu không chết!" Vừa nói, hắn vừa ra tay!

Sau khi kẻ mặc trường bào quái dị giết chết hơn một trăm binh sĩ đang liên tục bỏ chạy, những binh sĩ còn lại không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cầm vũ khí trong tay, bắt đầu tấn công với tốc độ còn chậm hơn cả rùa.

"Thanh Tĩnh, bắt hắn lại." Lưu Nhĩ biết tất cả đều do tên quái nhân mặc trường bào giở trò, liền nói với Thanh Tĩnh.

"Thanh Tĩnh, bắt hắn lại!" Lưu Nhĩ nói với Thanh Tĩnh, ý chỉ kẻ quái nhân mặc trường bào bên cạnh Lưu Bị.

Hắn sớm đã biết đối phương đang giở trò, chẳng qua chỉ muốn để Cao Thuận và binh sĩ trong doanh địa lấy lại sự tự tin mà thôi.

Thấy kẻ mặc trường bào quái dị vẫn không có ý định dừng tay, Lưu Nhĩ liền trực tiếp ra lệnh cho Thanh Tĩnh bắt giữ đối phương!

“Vâng, sư phụ.” Thanh Tĩnh đang tức giận không có chỗ phát tiết, nghe được mệnh lệnh của Lưu Nhĩ, sao có thể bỏ qua cơ hội này!

Chỉ thấy nàng từ hư không rút ra thanh trường kiếm mà Lưu Nhĩ đặc biệt chế tạo cho mình!

Tay phải vung lên, trường kiếm vượt qua khoảng cách hơn ngàn mét, vừa vặn xuất hiện trước mặt tên quái nhân mặc trường bào!

Tâm niệm Thanh Tĩnh khẽ động, trường kiếm đột nhiên chém xuống, bổ thẳng vào người tên quái nhân!

Quách Gia, Điển Vi và những người khác lúc này cuối cùng cũng nhận ra, Thanh Tĩnh, người mà họ vẫn luôn cho là thị nữ của Lưu Nhĩ, lại không phải người phàm!

Có thể cách không ngự kiếm!

Đây chính là kiếm tiên a!

Đúng lúc này, đối mặt với đòn tấn công phẫn nộ của Thanh Tĩnh, kẻ kia lại không hề để tâm!

Hắc hắc hắc...

Chỉ thấy hắn cất tiếng cười, nhưng giọng nói khàn đặc thực sự khiến người ta khó chịu, Lưu Nhĩ và những người khác đều chau mày.

Khi trường kiếm của Thanh Tĩnh xuất hiện trước mặt, tên quái nhân mặc trường bào ngừng cười, đưa cánh tay giấu dưới trường bào ra, trực tiếp chặn đứng thanh trường kiếm.

Trong phút chốc, Thanh Tĩnh kinh ngạc đến ngây người.

Mấy năm nay đi theo Lưu Nhĩ phiêu bạt nhân gian, thực lực của nàng đã gần như đạt đến Chuẩn Thánh!

Một kiếm toàn lực vừa rồi, lại bị kẻ trước mắt dễ dàng chặn đứng!

Nhìn biểu cảm của hắn, dường như vô cùng thoải mái.

Thanh Tĩnh không khỏi tự hỏi, làm sao có thể?

Thân phận của đối phương là gì?

Thực lực ra sao?

Lẽ nào trình độ của mình đã giảm sút?

Ngay khoảnh khắc nàng thất thần, tên quái nhân mặc trường bào kia khẽ lắc tay, tấn công về phía Thanh Tĩnh.

Chương 640

Rõ ràng, Thanh Tĩnh không phải là đối thủ của hắn.

Mặc dù Thanh Tĩnh lần lượt sử dụng Ngũ Hành chi pháp, cố gắng chống đỡ các đòn tấn công của đối phương, nhưng lại rơi vào thế bị động!

Lúc này, Lưu Nhĩ đứng một bên cũng chau mày.

Trên thế gian này, Thánh nhân chỉ có ta, Hồng Quân, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tổng cộng tám vị.

Dưới con số cố định này, thế giới nhiều nhất cũng chỉ có thể có chín vị Thánh nhân!

Nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại cũng đang ở trong tay hắn.

Mặc dù kẻ trước mắt không có cảnh giới Thánh nhân, nhưng lại mạnh hơn Thanh Tĩnh, cũng có chút thú vị.

Đối mặt với đòn phản công của tên quái nhân mặc trường bào, Thanh Tĩnh cảm thấy ngày càng khó chống cự.

Dù sao, nàng vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, chưa từng thực sự đấu pháp với ai.

Nàng thật sự không phải là đối thủ của kẻ mặc trường bào quái dị có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lưu Nhĩ đứng một bên quan sát toàn bộ quá trình, nhưng không có ý định can thiệp.

Rõ ràng, hắn cũng muốn để Thanh Tĩnh được tôi luyện một phen.

Hắn đã quan sát thực lực của đối phương một hồi, không phát

hiện ra điểm gì phi thường, chỉ thấy các đòn tấn công của kẻ trước mắt tràn ngập tử khí!

Mỗi một đòn tấn công tung ra đều là chiêu thức chí mạng.

Lưu Nhĩ khẽ lắc đầu, đối phương có thể có được tu vi như vậy cũng không dễ dàng.

Cảnh giới Chuẩn Thánh không phải dễ dàng tu luyện mà thành.

Nhưng có thể thấy, bây giờ kẻ mặc trường bào rõ ràng đang trêu đùa Thanh Tĩnh!

Thanh Tĩnh quả thực không phải là đối thủ của hắn, vì vậy Lưu Nhĩ định để Thanh Tĩnh trở về.

Cứ tiếp tục như vậy, Thanh Tĩnh sẽ gặp nguy hiểm.

Một lúc rèn luyện như vậy cũng đủ rồi, đủ để Thanh Tĩnh biết được nhược điểm của mình.

Đúng lúc này, tên quái nhân mặc trường bào kia dường như đã nhìn ra ý định của Lưu Nhĩ.

Ngay trước khi Lưu Nhĩ định lên tiếng, tay trái của hắn đã tóm lấy thanh trường kiếm của Thanh Tĩnh!

Tay phải nắm chặt thành quyền, một quyền đánh thẳng vào người nàng!

Trong ánh mắt kinh hãi của Thanh Tĩnh, một quyền của tên quái nhân trực tiếp đánh bay nàng về phía sau.

Thanh Tĩnh bị kẻ mặc trường bào quái dị đánh bay xa mấy ngàn dặm, rơi xuống trước mặt Lưu Nhĩ.

Chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

Mặc dù Thanh Tĩnh bị thương, nhưng Lưu Nhĩ không hề lo lắng!

Chỉ thấy nàng mặt đầy xấu hổ nhìn Lưu Nhĩ: "Sư phụ, con..." "Không sao." Lưu Nhĩ ôn hòa nói với Thanh Tĩnh.

Tay phải hắn vung lên, trực tiếp chữa lành hoàn toàn vết thương trên người nàng.

Nhưng hắn lại tức giận rồi!

Thật quá đáng.

Đánh chó phải ngó chủ nhà, huống chi đây là Thanh Tĩnh, tiên đồng của hắn!

Hành vi của đối phương, căn bản không thèm để ý đến sắc mặt của Lưu Nhĩ.

Chỉ thấy hắn giơ hai tay lên, một luồng tinh hoa màu tím cuồng bạo bộc phát, dung nhập vào trong nguyên thần của Thanh Tĩnh.

Thanh Tĩnh đi theo Lưu Nhĩ nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao.

Thấy nàng bị đánh, Lưu Nhĩ cũng cảm thấy không thoải mái, liền truyền cho nàng một bộ công pháp mới.

"Cảm ơn sư phụ." Thanh Tĩnh đi theo Lưu Nhĩ nhiều năm, tự nhiên biết tính khí của hắn.

Thấy Lưu Nhĩ không chỉ chữa lành vết thương cho mình mà còn ban cho một bộ công pháp mới, Thanh Tĩnh phấn khích đến không nói nên lời.

Lúc này, Quách Gia, Gia Cát Lượng, Triệu Vân, Cao Thuận, Điển Vi, Tôn Sách và Thái Sử Từ đều như đang nằm mơ.

Họ ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết phải dùng lời lẽ gì để diễn tả.

"Ha ha ha ha, Thánh sư thì có tài cán gì?" Tên quái nhân mặc

trường bào đứng một bên cuồng tiếu.

Lưu Nhĩ bước về phía trước, trông có vẻ cực kỳ chậm rãi, nhưng khoảng cách ngàn dặm lại đi qua trong chớp mắt.

Chương 641

Khác với sự mạnh mẽ của Thanh Tĩnh, từng cử chỉ, hành động của Lưu Nhĩ đều vô cùng tinh tế, tựa như đang dạo bước thong dong.

"Để ta xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám làm trò trước mặt ta." Lưu Nhĩ đi đến thế giới này, mọi chuyện đều thuận lợi.

Quan trọng hơn, đạo hạnh của Lưu Nhĩ cực cao, dù đối mặt với Thánh nhân cũng chưa từng phải chịu thiệt thòi.

Hôm nay, lại bị một kẻ không biết từ đâu xuất hiện chế nhạo, tiên đồng của mình còn bị đánh trọng thương, tự nhiên tức giận.

Cảm xúc tức giận này không biết đã bao lâu chưa xuất hiện.

Mỗi khi Lưu Nhĩ tức giận, hắn đều sẽ ra tay trực tiếp, đương nhiên hôm nay cũng không để cho kẻ khiến mình không vui được yên ổn.

Lúc này, phía sau Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh mê mẩn nhìn hắn.

Lưu Nhĩ rất ít khi ra tay, Thanh Tĩnh chưa từng thấy Lưu Nhĩ ra tay như thế nào.

Hôm nay có cơ hội, Thanh Tĩnh nhất định có thể mở rộng tầm mắt.

Lúc này, có chuyện kỳ lạ như vậy xảy ra trên thế gian, các Thánh nhân làm sao lại không biết?

Mặc dù các Thánh nhân đều lấy làm lạ về sự xuất hiện của con quái vật có pháp lực hùng mạnh này, nhưng những vị như Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều hy vọng Lưu Nhĩ có thể ra tay.

Trong Hỗn Độn, Nữ Oa tiếp tục quan sát qua thông thiên kính.

Thấy cảnh này, bà khẽ cười lạnh, dám làm trò trước mặt Lưu Nhĩ, thật không biết sống chết.

Trước khi Lưu Nhĩ ra tay, tên quái nhân mặc trường bào kia đã hét lên một tiếng chói tai rồi lao tới.

Trong mắt Lưu Nhĩ, xử lý loại rác rưởi này không cần dùng đến linh bảo gì, nhưng hắn có chút ưa sạch sẽ, sợ làm bẩn tay mình.

Vì vậy, Lưu Nhĩ vẫn quyết định dùng bảo kiếm.

Lưu Nhĩ vung trường kiếm, quả thật có phản ứng khác biệt.

Chiêu thứ nhất chém đứt cánh tay phải của tên quái nhân!

Chiêu thứ hai chém đứt cánh tay trái!

Chiêu thứ ba chém đứt hai chân!

Lưu Nhĩ đã chém đứt hai tay và hai chân của tên quái nhân mặc trường bào.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn cười lớn nói: "Ngươi nghĩ ta chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao, mọc ra cho ta!" Tuy nhiên, từng giây từng phút trôi qua, trong con ngươi của tên quái nhân dần xuất hiện vẻ quái dị, bởi vì mọi chuyện không giống như hắn tưởng tượng!

Lúc này, tay và chân của hắn vẫn bị đứt lìa, không hề mọc ra cái mới.

Đúng lúc này, "Ngươi nghĩ rằng ta chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Hửm?" Lưu Nhĩ nói rồi cười với tên quái nhân.

Mặc dù không ai nhìn thấy khuôn mặt của tên quái nhân vì bị mặt nạ che khuất, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sắc mặt của hắn lúc này chắc hẳn đã đỏ bừng như chiếc trường bào đang mặc.

Lưu Nhĩ cầm trường kiếm, chuẩn bị ra tay, phế đi cái quái thai không biết từ đâu xuất hiện này.

Hắn cảm thấy đối phương không có ý nghĩa tồn tại.

Khi hắn giơ trường kiếm lên, lại nghe thấy tiếng cười của tên quái nhân, khiến Lưu Nhĩ cảm thấy kỳ lạ.

Hắn nhìn về phía đối phương, đột nhiên nhận ra một luồng khí tức xa lạ đang nhanh chóng tụ tập!

Vô số tử khí hội tụ về phía cơ thể hắn, tu vi của hắn cũng không ngừng tăng lên!

Rất nhanh, tu vi của hắn đã vượt xa cảnh giới Chuẩn Thánh, trực tiếp đạt đến cảnh giới Thánh nhân, và vẫn không ngừng tăng lên, leo thang, dường như không có điểm dừng!

Lưu Nhĩ thấy vậy, mày khẽ nhíu lại.

Hắn lập tức thu lại trường kiếm, sau đó lấy ra Hỗn Độn Chung!

Thánh lực trên người đột nhiên cuộn trào, dưới sự thúc đẩy của pháp lực, Hỗn Độn Chung bộc phát uy năng kinh khủng, trực tiếp bao trùm lấy tên quái nhân!

Ngay khi Lưu Nhĩ làm xong những việc này, mọi người đều thấy con quái vật mặc trường bào kia lập tức bị nổ thành một màn sương máu.

Mặc dù không biết đó là sương máu gì, nhưng nhìn làn sương mù đen kịt kia chỉ trong nháy mắt đã chỉ còn lại một lớp mỏng, khí tức tỏa ra vô cùng kinh khủng, tự nhiên biết được sức mạnh của loại sương máu này không hề nhỏ.

May mắn là, Lưu Nhĩ có Hỗn Độn Chung và các Tiên Thiên Linh Bảo khác có tác dụng phòng ngự.

Pháp lực của Lưu Nhĩ lại cực kỳ mạnh mẽ, vì vậy có thể ngăn chặn được dư uy từ vụ nổ của con quái vật này!

Các Thánh nhân trên trời cũng kinh ngạc.

Họ đều không ngờ Hỗn Độn Chung lại lợi hại đến vậy!

Thật sự quá lợi hại!

Chương 642

Đặc biệt là Chuẩn Đề, tức đến nghiến răng nghiến lợi, lòng đố kỵ càng thêm sâu sắc.

Sau khi xảy ra chuyện này, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy Thiên Tôn liên hệ với nhau ngày càng nhiều.

Mặc dù Lưu Nhĩ đã ngăn chặn được vụ nổ của tên quái nhân mặc trường bào, nhưng hắn cũng không hề thoải mái.

Hắn đè nén khí huyết đang cuộn trào, ổn định lại hơi thở rồi thu lại Hỗn Độn Chung.

"Sư tôn thật sự quá mạnh mẽ, trên thế gian này không ai có thể địch lại, hì hì." Thanh Tĩnh nắm lấy cơ hội, nhanh chóng đứng ra nói với Lưu Nhĩ, trong lời nói có chút nịnh nọt.

Lưu Nhĩ không để ý đến Thanh Tĩnh, nhưng nhẹ giọng nói: "Xem ra ta nên trở về rồi." Nói xong, đôi mắt hắn liền nhìn lên trời, giao nhau với ánh mắt của mấy vị Thánh nhân kia.

Hắn nhìn lại những người quan trọng ở Lư Giang thành như Quách Gia, Gia Cát Lượng, Triệu Vân, Điển Vi, Cao Thuận, Thái Sử Từ, Tôn Sách và ba ngàn binh sĩ Hãm Trận Doanh, năm ngàn cung kỵ binh.

Những ký ức của mấy năm qua như thủy triều dâng lên trong lòng.

"Sắp phải trở về rồi sao?" Thanh Tĩnh nhỏ giọng tự nói, dường như đang hỏi.

Nhưng lời của Lưu Nhĩ chưa bao giờ bị nghi ngờ.

Lưu Nhĩ nói phải đi, vậy thì chắc chắn phải đi.

Quách Gia và những người khác cũng hiểu rõ lời của Lưu Nhĩ.

Mặc dù Lưu Nhĩ đã cố hết sức đè nén sức mạnh của mình, nhưng mọi người vẫn có thể nhận ra, Lưu Nhĩ không chỉ không phải người phàm, thậm chí không phải tiên nhân bình thường, mà là người đứng đầu trong các tiên nhân.

Nghe tin Lưu Nhĩ sắp rời đi, Quách Gia, người đã suy nghĩ kỹ, quỳ xuống cầu xin Lưu Nhĩ: "Chúa công đã muốn rời đi, xin hãy mang theo thuộc hạ." Gia Cát Lượng, Triệu Vân, Điển Vi, Cao Thuận, Thái Sử Từ, ba ngàn quân Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh cũng quỳ xuống trước mặt Lưu Nhĩ, cùng hô lên: "Xin đạo trưởng hãy mang chúng thần đi cùng." Tôn Sách do dự một chút, rồi cũng quỳ xuống: "Đạo sĩ đã vì ta báo thù.

Hiện tại ta không còn nơi nào để đi, hy vọng đạo sĩ có thể mang ta đi!" "Ồ, vậy sao?" Lưu Nhĩ hứng thú nhìn những người trước mặt.

Lưu Nhĩ vốn không định mang những người này về Bồng Lai.

Đến thế giới này chỉ là để gặp gỡ các nhân vật thời Tam Quốc.

Hiện tại có biến cố, Lưu Nhĩ phải rời đi sớm hơn dự định.

Đã có người lên tiếng, Lưu Nhĩ cũng có thể mang họ đến Bồng Lai, tuy vô ích nhưng để họ đến Định Hải Tự giúp đỡ Ngao Thiên thì không có vấn đề gì.

Lưu Nhĩ đi đến trước mặt Điển Vi, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi thì sao?" "Điển Vi không quan tâm những thứ khác, đã đi theo đạo trưởng nhiều năm, xin đạo trưởng hãy mang ta về." Điển Vi lúc này cũng nói, hắn là người đầu tiên đi theo Lưu Nhĩ, những chuyện khác quả thực không quan trọng.

Lưu Nhĩ luôn tán thưởng Điển Vi, bèn gật đầu nhẹ giọng nói: "Được!" Điển Vi vui mừng khôn xiết, đứng dậy đi ra sau lưng Lưu

Nhĩ.

“Thuận theo tự nhiên, chỉ cần được đi theo đạo trưởng, lòng ta đã mãn nguyện rồi!” Cao Thuận cũng lên tiếng, đứng sau lưng Lưu Nhĩ nói.

“Ngươi...” Quách Gia chưa đợi Lưu Nhĩ nói, cũng đứng ra sau lưng hắn.

Cao Thuận là một người đàn ông như thế nào, Lưu Nhĩ rất hiểu rõ, vì vậy hắn cũng đồng ý.

“Đạo trưởng đã cứu mạng mẫu thân ta, ta mới có thể giúp bà hưởng thụ tuổi già.

Hiện tại mẫu thân đã qua đời, ta đã thề sẽ đi theo người, ta nguyện vì đạo trưởng làm trâu làm ngựa!” Thái Sử Từ cũng quỳ trước mặt Lưu Nhĩ nói.

“Được.” Lưu Nhĩ gật đầu đồng ý.

“Vì đạo trưởng là chủ nhân của ta, nên Vân tự nhiên sẽ đi theo đạo sĩ.” Triệu Vân lúc này cũng nói.

“Được.” Triệu Vân, một danh tướng thời Tam Quốc, vui lòng đi theo, Lưu Nhĩ tự nhiên cũng vui lòng.

“Xin đi theo đạo trưởng!” Ba ngàn quân Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh đã chết đi một lần, sau khi được Lưu Nhĩ hồi sinh, cũng đã có chút hiểu biết về thế giới của tiên nhân.

“Được rồi, đi thôi.” Lưu Nhĩ thấy vậy cũng khẽ gật đầu.

“Vâng.” Lưu Nhĩ xóa sạch mọi ký ức của những người xung quanh, thay thế bằng những ký ức bình thường hơn.

Như vậy, họ sẽ không nhớ chuyện ngày hôm nay.

Ngay sau đó, Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh, Quách Gia, Gia Cát Lượng,

Điển Vi, Triệu Vân, Cao Thuận, Thái Sử Từ, Tôn Sách, ba ngàn binh sĩ và năm ngàn cung kỵ binh, dưới sự bao bọc của một luồng sinh cơ chi lực, lập tức biến mất tại chỗ, rời khỏi Nhân giới đại lục, trở về Bồng Lai tiên đảo.

Lưu Nhĩ tìm một nơi trống ở phía tây đảo Bồng Lai để những người này cư trú, sau đó gọi mấy vị đệ tử Nhân Hoàng ở Bồng Lai đảo đến.

Sau khi kể lại lai lịch của những người này, hắn để mấy vị Nhân Hoàng kia sắp xếp.

Ngay sau đó, Lưu Nhĩ trở về trúc xá, bình tĩnh lại, ngồi trên bồ đoàn.

Sau khi giao mọi người cho mấy vị đệ tử Nhân Hoàng trên đảo Bồng Lai sắp xếp chỗ ở, Lưu Nhĩ trở về cung điện của mình.

Chỉ thấy hắn ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận!

Vì sao lại đột nhiên xuất hiện loại quái vật có pháp thuật như Thánh nhân?

Làm thế nào nó xuất hiện trên mảnh đất Thần Châu, mà mình lại không hề hay biết?

Rốt cuộc nó đến từ đâu?

Chương 643

Lẽ nào đến từ trong Hỗn Độn?

Nhưng thế giới Hồng Hoang không phải được Thiên Đạo chi lực bao phủ sao?

Nếu là Thánh nhân bình thường, chắc chắn không thể không biết!

Cũng không thể không dùng ma lực của Thánh nhân để đối kháng.

Đáng lẽ phải phát hiện ra chứ.

Phải bồi dưỡng từ từ trong những năm tháng vô tận mới có được pháp lực to lớn như vậy, mà nó lại có được sức mạnh của Thánh nhân trong nháy mắt, có chút không thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng, những đại năng trong thế giới Hồng Hoang, dù cống hiến cả đời cũng không thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh!

Huống chi là Thánh nhân!

Thánh nhân cũng chỉ có mấy vị thôi!

Đối phương lại dễ dàng trở thành Thánh nhân như vậy.

Lưu Nhĩ dốc sức suy diễn một thời gian dài, nhưng vì tu vi của Thánh nhân quá cao, không thể tìm ra được chuyện gì về tên quái nhân kia.

Vì không thể tìm ra đáp án, Lưu Nhĩ cũng bắt đầu suy nghĩ những chuyện khác.

Ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng Lưu Nhĩ chợt lóe lên một tia sáng.

Giữa trời đất này, ngoài Thánh nhân ra, còn có Thiên Đạo phụ trách trật tự.

Thiên Đạo cũng tiến hành quản lý Hồng Hoang.

Đối với những chuyện kỳ quái trong Hồng Hoang, Lưu Nhĩ như có điều suy nghĩ.

Hắn khẽ cười, không sao cả.

Cứ từng bước tiến lên như tổ tông vậy.

Chỉ cần có được địa vị Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể giúp ta!

Hắn từ từ đi đến nơi ở của Quách Gia và những người khác, xem xem Khổng Tuyên sắp xếp thế nào rồi.

Nhìn phong cảnh ven đường, Lưu Nhĩ chỉ cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Nếu phải so sánh phong cảnh, phong cảnh núi non Hồng Hoang trên đảo Bồng Lai của Lưu Nhĩ chắc chắn sẽ đứng đầu.

Mặc dù đảo Bồng Lai không lớn, nhưng cũng có một khoảng cách nhất định.

Lưu Nhĩ đi chậm rãi, một lúc sau đã đến nơi ở của Quách Gia và những người khác.

Năng lực làm việc của Khổng Tuyên rất tốt, dù sao cũng là thế giới bất tử.

Người phàm không thể thấy được tất cả.

Chỉ cần vài câu chú ngữ, một tòa nhà có thể chứa được một vạn người ở sẽ mọc lên từ mặt đất.

Quách Gia và những người khác đều có phòng riêng, tuyệt đối không khiến người ta cảm thấy chật chội.

“Chúng thần bái kiến Thánh sư.” Mặc dù Khổng Tuyên đã nói cho

Quách Gia và những người khác về chuyện ở Tiên giới, thân phận của Lưu Nhĩ cũng đã được tiết lộ!

Cuối cùng họ đều đồng ý gọi Lưu Nhĩ là Thánh sư.

Còn ai vào đây nữa!

Vị Thánh sư trong truyền thuyết lại chính là người trước mắt, người mà họ đã ở cùng bấy lâu nay!

Thấy vậy, Lưu Nhĩ chỉ khẽ cười nói: "Đứng lên đi, không cần đa lễ như vậy.

Ở một thời gian rồi sẽ quen thôi.

Ta sẽ cho người khác dạy các ngươi bí quyết trường sinh." Nghe lời Lưu Nhĩ, mọi người trong lòng vui mừng khôn xiết, phân phân hành lễ hô lớn: "Cảm tạ Thánh sư." "Bái kiến sư phụ." Khổng Tuyên tiến lên hành lễ với Lưu Nhĩ.

Vẫn như thường lệ, Khổng Tuyên mặc một bộ trường bào ngũ sắc, vẫn vô cùng tôn kính Lưu Nhĩ.

Thời gian qua Lưu Nhĩ ở nhân gian, hắn cũng không dám tùy tiện xuất hiện.

Nay Lưu Nhĩ đã về, vị Tử Vi Đại Đế này tự nhiên cũng trở về.

"Được rồi, lúc ta về cũng không có chuyện gì, mấy sư huynh đệ của ngươi đều ổn cả chứ?" Lưu Nhĩ mỉm cười nói.

Đương nhiên, Khổng Tuyên hiểu ý Lưu Nhĩ và thành khẩn cung kính trả lời: "Tiên giới không có chuyện gì lớn.

Các vị sư huynh đệ đều đang chăm chỉ tu luyện, tranh thủ sớm ngày chạm đến ngưỡng cửa của Thánh nhân." "Không sao là tốt rồi." Lưu Nhĩ hài lòng, nói với Khổng Tuyên: "Ngươi đưa họ đến nơi thích hợp nhất để tu luyện đi.

Hiện tại họ chỉ là thân thể phàm nhân, nên chú ý một chút.” Lưu Nhĩ chỉ vào tám ngàn người đã chết đi sống lại kia.

Chương 644

“Vâng, thưa sư tôn.” Khổng Tuyên đáp, trong lòng đã biết phải sắp xếp những người này như thế nào.

“Thanh Tĩnh.” Lưu Nhĩ cảm thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, thở phào nhẹ nhõm, bèn chuẩn bị đưa Thanh Tĩnh trở lại Thần Châu một lần nữa và giải thích tình hình.

“Sư tôn!” Thanh Tĩnh nghe chỉ thị của Lưu Nhĩ xong lập tức bước nhanh tới.

“Đi cùng ta một chuyến nữa.” Lưu Nhĩ nhẹ giọng nói.

“Vâng.” Thanh Tĩnh là một người mạnh mẽ, biết ý của Lưu Nhĩ.

Rất nhanh, Lưu Nhĩ mang theo Thanh Tĩnh, dưới chân hiện ra bốn đóa mây màu xanh thẫm, hướng về phía nhân giới bay đi.

Từ Thứ hiện tại đang ở trong hoàng cung Lạc Dương bàn luận.

Hắn hiện là hoàng đế.

Từ Thứ không dùng phương pháp của Tào Tháo, mà dùng phương pháp ôn hòa để quản lý đất nước.

Cho dù việc Từ Thứ đang làm là uy hiếp các chư hầu, nhưng phương pháp của hắn cũng khó khiến người ta ghét.

Hán Hiến Đế nghe Giả Hủ báo cáo về sự việc Lưu Nhĩ, Quách Gia và những người khác, cùng với ba ngàn quân Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh mất tích.

“Cứ thế biến mất không một dấu vết sao?

Thật thú vị.” Hán Hiến Đế trông có vẻ không quan tâm, như thể Giả Hủ đang nói đùa.

“Thần không biết, nhưng đã lệnh cho người tìm kiếm xung quanh mấy trăm dặm, thậm chí không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.” Giả Hủ lên tiếng, cũng có chút bối rối.

Đối với chuyện kỳ lạ này, Hán Hiến Đế đã đặc biệt triệu hắn từ Từ Châu về.

Sau khi được triệu tập, hắn đã mất mấy ngày tâm huyết mới trở về Lạc Dương, nhưng Giả Hủ cũng không biết gì về chuyện này, chỉ có thể báo cáo thành thật.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên có một con kỳ lân bay từ ngoài đại sảnh vào, dừng lại giữa sảnh.

Trên lưng kỳ lân có hai người.

Mọi người đều chăm chú quan sát, Giả Hủ và những người nhận ra Lưu Nhĩ lập tức kêu lên.

Kỳ lân là loài thú cát tường, cùng với thần long và phượng hoàng là những thần thú được tôn kính nhất trên thế gian.

Hiện tại lại có một con kỳ lân xuất hiện, tất cả văn võ bá quan đều kinh ngạc và vui mừng.

Những người có thể cưỡi kỳ lân và các loài thú cát tường khác tuyệt đối là những vị thần tiên phi phàm.

Dù ở trong thế giới tiên nhân, cũng chỉ có một số ít người có thể dùng kỳ lân làm tọa kỵ.

Bản thân kỳ lân đã là một cao thủ, lại thêm việc chúng sống ẩn dật, rất ít người nhìn thấy.

“Từ Thứ, bái kiến đạo trưởng.” “A, chúng thần bái kiến đạo trưởng.” Từ Thứ và Giả Hủ đi đầu bái kiến Lưu Nhĩ.

Sau đó những người khác trong đại sảnh cũng vội vàng phản ứng,

phân phân lên tiếng: “Chúng thần bái kiến đạo trưởng.” Ngay cả Hán Hiến Đế đang ngồi trên bảo tọa cũng từ từ đi xuống, tiến lên hành lễ với Lưu Nhĩ.

Hắn không chỉ không để tâm, mà ở một mức độ nào đó còn hoàn toàn không có ý khuất phục Lưu Nhĩ: “Trẫm gặp đạo trưởng.” Lưu Nhĩ nghe xong, chau mày.

Dám làm cao trước mặt một Thánh nhân thật sự như Lưu Nhĩ sao?

Có lẽ vị hoàng đế này thật sự cho rằng mình là chí tôn vô thượng.

Nhưng hắn thậm chí còn không quan tâm đến Hán Hiến Đế, hoàn toàn làm lơ.

Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh từ trên trời giáng xuống, đến trên triều đường.

Vô số người đều cúi đầu bái lạy.

Chỉ có một mình hoàng đế hoàn toàn không dành cho Lưu Nhĩ một chút tôn kính nào.

Lưu Nhĩ thấy vậy, cũng không hề tức giận.

Hắn biết, đối phương cũng không làm được bao lâu nữa.

Hắn trực tiếp nói với Từ Thứ: “Mặc dù bần đạo là người ngoài cuộc, nhưng ta cũng hy vọng ngươi có thể đối xử tốt với bá tánh trong thiên hạ, quản lý tốt giang sơn tươi đẹp này.

Đừng phụ lòng kỳ vọng của ta.” “Thần hiểu rồi!

Xin kính nghe lời dạy bảo!” Từ Thứ biết Lưu Nhĩ không thích nói nhảm, nên trực tiếp đáp lời.

“Vậy thì ta yên tâm rồi.” Hành động của Từ Thứ khiến Lưu Nhĩ hài lòng.

Huống chi Từ Thứ cũng đã ở bên cạnh Lưu Nhĩ nhiều năm, nên Lưu Nhĩ rất yên tâm về tài hoa và nhân phẩm của hắn.

Tuân Úc cũng đứng ở bên cạnh, trông vô cùng nghiêm túc và kích động.

Lưu Nhĩ thấy vậy, nhẹ giọng nói: "Ta biết ngươi có tài Vương tá, hy vọng ngươi có thể giúp đỡ Từ Thứ, cũng là tạo phúc cho bá tánh trong thiên hạ." Tuân Úc vốn là một vương hầu, nghe lời Lưu Nhĩ, lập tức gật đầu!

Chương 645

Lưu Nhĩ cũng hy vọng, nếu sau này Từ Thứ trở thành hoàng đế, Tuân Úc sẽ không chết, mà có thể giúp đỡ Từ Thứ!

"Vâng." Tuân Úc ở Ký Châu cũng đã sống mấy năm, từng giao lưu với Lưu Nhĩ.

Đã biết Lưu Nhĩ là một tiên nhân chân chính, Tuân Úc quyết định sẽ ở lại giúp đỡ Từ Thứ, bất kể Từ Thứ làm gì.

Quách Gia và Gia Cát Lượng đều đã cùng Lưu Nhĩ đến đảo Bồng Lai.

Người đứng đầu thiên hạ hiện tại, Giả Hủ, lại có trí tuệ mà vô số người không thể sánh bằng.

Có lẽ chỉ có Chu Du ở Ngô Châu và Tào Tháo mới có thể đối đầu với hắn.

Nhìn thấy Giả Hủ vô cùng cung kính trước mặt, Lưu Nhĩ không biết phải nói gì.

Giả Hủ thấy vẻ khó xử của Lưu Nhĩ, nhớ đến Quách Gia và những người khác, liền mạnh dạn tiến lên: "Giả Hủ nguyện ý đi theo đạo trưởng." "Được." Lưu Nhĩ nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý với Giả Hủ.

Người này có thiên tư, có thể nhập tiên đạo.

"Cảm tạ đạo trưởng!" Dù vui mừng khôn xiết, Giả Hủ vẫn có thể giữ được bình tĩnh, quả thật là chiến lược gia mạnh nhất trong lịch sử Tam Quốc.

Lưu Nhĩ thấy mọi người đều đã nói xong, liền nói với Từ Thứ: "Sau này, việc ngươi làm, cứ yên tâm mà làm." Ngay sau đó, Lưu Nhĩ

mang theo Thanh Tĩnh cưỡi mây rời đi.

Dùng một lực bao bọc Giả Hủ, bay ra khỏi đại sảnh, hướng lên trời cao rồi nhanh chóng biến mất.

Lưu Nhĩ vội vàng đến, rồi lại vội vàng đi, không mang đi một áng mây nào, chỉ mang đi Giả Hủ.

"Thần xin chân thành tiễn đạo trưởng, nhất định sẽ không quên lời dạy của đạo trưởng." Từ Thứ đuổi ra ngoài đại sảnh, nhìn Lưu Nhĩ đang dần xa, chậm rãi hô lên từng chữ, trong lòng vô cùng tôn kính!

Những người khác trong triều cũng theo Từ Thứ ra ngoài, tiễn đưa Lưu Nhĩ.

Chỉ có Hán Hiến Đế hừ lạnh một tiếng, quay về ngai vàng.

Mặc dù những người khác không nói ra, nhưng vẫn cảm thấy bất mãn với sự bất kính của hoàng đế đối với thần tiên.

Thái Ung tỏ ra không hài lòng với biểu hiện của Hán Hiến Đế, chau mày nói với ngài: "Đạo trưởng là tiên nhân chân chính, bệ hạ vì sao lại không tôn trọng đạo trưởng?" Hán Hiến Đế vốn đã rất bất mãn với Lưu Nhĩ, đang lúc tâm trạng không tốt, nghe có người dám nói với mình như vậy, lập tức nổi giận: "Ta là thiên tử, thân phận tôn quý!

Hắn không tôn trọng ta trước, ta việc gì phải tôn trọng hắn?

Người đâu!

Đem Thái Ung đi cho ta, tống vào ngục giam!" Hoàng đế vô cùng tức giận, trực tiếp hạ lệnh tống Thái Ung vào ngục!

"Bệ hạ, Thái đại sư chỉ là lỡ lời, xin người..." Từ Thứ vội vàng khuyên can!

Thái Ung đã lớn tuổi, tự nhiên không thể để Hán Hiến Đế làm vậy.

"Đúng vậy, bệ hạ, xin đừng trách tội Thái sư..." Các quan viên

trong triều cũng phân phân lên tiếng, cầu xin cho Thái Ung.

"Hừ, bãi triều!" Hán Hiến Đế thấy vậy, trong lòng tức giận khôn nguôi!

Hắn trực tiếp nói với mọi người rồi xoay người bỏ đi, không thèm liếc nhìn Thái Ung một cái!

"Ôi!" Quần thần bất lực, nhưng cũng may đã giữ được Thái Ung.

Đã bãi triều, họ chỉ có thể trở về.

"Cảm tạ các vị đồng liêu đã giúp đỡ." Thái Ung thấy Hán Hiến Đế bỏ đi, chỉ có thể lắc đầu, cảm tạ các đồng liêu.

Nếu không có mọi người lên tiếng, thật sự sẽ bị tống vào ngục!

Vậy thì thật quá oan uổng!

"Thái sư quá lời rồi, mọi chuyện đã ổn, chúng tôi xin cáo lui trước." "Thái sư đi thong thả." Mọi người cũng phân phân hành lễ.

Từ Thứ cũng cáo biệt Thái Ung.

Thái Ung cáo biệt mọi người, trở về Thái phủ.

"Phụ thân, người đã về." Thái Diễm đang ở trong viện gảy đàn, chính là khúc "Quảng Lăng Tán" mà Lưu Nhĩ đã dạy cho nàng.

Thấy sắc mặt phụ thân không đúng, nàng trở về viện, không biết vì sao phụ thân lại tức giận.

"Ừm, Diên Nhi, kỹ thuật đàn của con lại tiến bộ rồi." Thái Ung nhẹ giọng nói.

Sau khi bãi triều, Thái Ung trở về nhà, vẻ mặt buồn bực bị Thái Diễm nhìn thấy.

"Phụ thân, không biết điều gì khiến người tức giận như vậy." Thái Diễm hỏi Thái Ung, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Thái Ung kể lại mọi chuyện xảy ra hôm nay.

Nghe nói Lưu Nhĩ cưỡi kỳ lân xuất hiện trong hoàng cung, Thái Diễm lớn tiếng hỏi: "Phụ thân, người... người đã trở về rồi sao?" "Haiz!" Thái Ung không biết phải nói sao với con gái mình.

Chương 646

Tại yến hội lần đó, nàng đã bị tài hoa của Lưu Nhĩ chinh phục, lòng không thể quên được.

Đến nay vẫn chưa kết hôn, thực ra cũng chỉ vì Lưu Nhĩ.

“Đúng vậy, ta đâu có nói đạo trưởng không phải là tiên nhân bất tử!

Diên Nhi, con đừng suy nghĩ nữa.” Thái Ung nói với Thái Diễm, ý tứ rất rõ ràng, bảo nàng đừng vọng tưởng đến Lưu Nhĩ nữa.

Người ta là tiên nhân, tồn tại bất tử, còn mình chỉ là người phàm mà thôi.

“Con biết rồi, phụ thân...” Thái Diễm nhẹ giọng tự nói, nhưng tâm tư đã bay xa vạn dặm.

Thái Ung thở dài một hơi, trở về thư phòng, để lại nàng ngây ngốc nhìn lên trời.

Tin tức Lưu Nhĩ từ trên trời giáng xuống, mang theo kỳ lân vào cung điện, nhanh chóng lan truyền từ miệng những người thích buôn chuyện.

Những lời Lưu Nhĩ nói cũng được truyền đi.

Còn về ảnh hưởng, thì tùy thuộc vào từng người.

Giả Hủ đứng trên đám mây đen trắng, nhìn xuống đại địa Hồng Hoang.

Nhìn thấy cảnh tượng chưa từng thấy này, Giả Hủ vô cùng thán phục, trong lòng đầy kích động.

Trường Thành uốn lượn, núi non cao chót vót, và hai con sông dài

Hoàng Hà và Trường Giang.

“Hôm nay thật sự được mở rộng tầm mắt, ta mới biết trời đất rộng lớn đến nhường nào.” Giả Hủ cảm khái nói.

“Đợi khi ngươi tu luyện có thành tựu, bước lên tiên lộ, rồi hãy xem.” Thanh Tĩnh đứng trên lưng kỳ lân nghe Giả Hủ nói vậy, không khỏi cười lớn.

“Hy vọng là vậy!” Giả Hủ lẩm bẩm, trong lòng vô cùng hướng về.

“Đến rồi.” Sau một thời gian dài đi qua lục địa và trên biển, Giả Hủ chỉ thấy Lưu Nhĩ dùng một màn sương mù bao phủ, rồi đột nhiên xuất hiện một hòn đảo xinh đẹp.

“Nhìn đi, đây là nơi tốt nhất giữa trời đất, Bồng Lai tiên đảo nơi chủ nhân của ta ở.” Thanh Tĩnh tự hào giới thiệu cho Giả Hủ.

“Ta từng tình cờ đọc được trong một cuốn cổ thư ghi lại, Bồng Lai tiên đảo là nơi ở của Thánh sư Nhân tộc!” “Đây là Bồng Lai tiên đảo sao?” Giả Hủ nhìn Bồng Lai tiên đảo, kinh ngạc đến mức gần như nói không nên lời.

“Đúng vậy, sư tôn của ta là thủ đồ của Đạo Tổ, đứng đầu các Thánh nhân trong trời đất, Thánh sư của Nhân tộc, Thánh vu của Vu tộc!” Thấy Giả Hủ kinh ngạc, Thanh Tĩnh tự hào kể ra một loạt danh hiệu.

Giả Hủ không biết ý nghĩa của mấy danh hiệu đầu, nhưng danh hiệu Thánh sư của Nhân tộc lại xếp cuối cùng, hẳn có thể đoán được sức nặng của mấy danh hiệu đầu!

Không lâu sau, Lưu Nhĩ cùng Thanh Tĩnh và Giả Hủ đến nơi ở của Quách Gia và những người khác.

“Chào mừng Giả Hủ tiên sinh đến Bồng Lai tiên đảo.” Quách Gia cười lớn, nhìn thấy Giả Hủ cũng không hề kinh ngạc.

“Đừng chế giễu ta nữa, ngươi đi trước ta một bước rồi.” Giả Hủ hiểu tính cách của Quách Gia, thích đùa giỡn, điều này không có gì lạ.

“Các ngươi cứ từ từ nói chuyện, ta có việc phải đi trước một bước.” Lưu Nhĩ chú ý thấy trong biển máu Minh Hà có một trận dao động.

Chắc chắn đã bắt đầu có vấn đề.

Lưu Nhĩ muốn đi xem một chút.

Hắn luôn cảm thấy Thiên Đạo không hài lòng với kế hoạch đại kiếp của Yêu tộc, nhưng vì thiên số đã định, thiên cơ cố định, nên không thể ngăn cản.

Lần này Lưu Nhĩ không mang theo Thanh Tĩnh, bay theo gió.

Dưới chân là những đám mây trắng tinh, hắn từ từ biến mất trước mặt Quách Gia, Giả Hủ và Thanh Tĩnh.

“Pháp lực của tiên trưởng quả thật cao thâm, kỹ thuật Đằng Vân Giá Vụ vô cùng ưu nhã.” Quách Gia vô cùng ngưỡng mộ tư thái tao nhã của Lưu Nhĩ, hâm mộ không thôi.

Giả Hủ cũng có cảm giác tương tự, nói: “Đúng vậy, cũng chỉ có Thánh sư mới có được đạo pháp như vậy.” “Các ngươi biết gì chứ?

Lần đầu đến tiên giới, đạo pháp của sư tôn sâu đến mức nào, các ngươi vẫn chưa hiểu rõ đâu.

Năng lực của sư tôn không phải là thứ các ngươi có thể tưởng tượng được.” Thanh Tĩnh tự hào nói bên cạnh.

Có một vị sư tôn như vậy, dù là Thánh nhân cũng phải nể mặt ba phần, huống chi là người khác.

Sau khi Lưu Nhĩ rời đi, Minh Hà Lão Tổ xuất hiện ở ngoại ô thành Lục Giang, Thần Châu.

Hắn thu thập linh hồn còn sót lại của vạn binh sĩ đã được tên quái nhân mặc trường bào cải tạo và cả những linh hồn bình thường.

Đương nhiên, quan trọng nhất là thu thập những mảnh vỡ linh hồn mang theo pháp lực Thánh nhân còn sót lại sau vụ nổ của tên quái vật mặc trường bào.

Sau khi hoàn thành một loạt việc này, hắn cười lớn trong biển máu.

Chỉ thấy hắn đạp trên Tiên Thiên Linh Bảo sinh ra từ biển máu, Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa.

Bên cạnh trái phải là hai món vũ khí trấn thế, A Tỳ và Nguyên Đồ, tay trái nâng một đám sương máu, chính là màn sương máu của tên quái nhân mặc trường bào.

"Ta thu thập linh hồn của con người, lợi dụng công đức tạo tộc để đạt đến địa vị Thánh nhân, đợi ta thành Thánh!

Chương 647

Ha ha ha ha.” Chỉ thấy Minh Hà Lão Tổ cười lớn, tay khẽ động, dịch sương máu từ tay trái rót vào biển máu, rồi bắt đầu dung hợp với tay trái.

Hành vi của Minh Hà Lão Tổ vô cùng đơn giản.

Hắn không thể chấp nhận việc mình không thể thành Thánh.

Phải biết rằng, hắn được tạo ra từ Tiên Thiên Linh Bảo đã tồn tại nhiều năm, luôn được phú cho ma lực nồng đậm.

Hắn cảm thấy, mình nhất định có thể trở thành Thánh nhân.

Dù sao Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có thể thành Thánh, tại sao hắn lại không thể?

Một ngày sau, bốn người có thân thể cường tráng xuất hiện.

“Bái kiến lão tổ.” Bốn người này đều là do tộc A Tu La sáng tạo ra.

Lúc này, họ quỳ trên biển máu đang không ngừng dậy sóng, nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ lại làm lơ họ, dung hợp nốt khối máu còn lại vào biển máu.

Giây tiếp theo, hàng ngàn vạn người từ trong biển máu xuất hiện, chính là tộc A Tu La!

Họ sớm đã được tạo ra, sau này nhân giới đại loạn, đều theo Minh Hà Lão Tổ ẩn mình.

Nay Minh Hà Lão Tổ tái xuất, họ cũng cùng nhau xuất hiện.

Lúc này, Minh Hà Lão Tổ nhìn mấy ngàn người trước mặt, nhìn

bốn thủ lĩnh A Tu La, cuối cùng mỉm cười nói: "Từ bây giờ, tộc A Tu La tái hiện Hồng Hoang, ha ha ha." "Chúng thần bái kiến lão tổ!" Hàng ngàn vạn tộc nhân A Tu La hướng về phía Minh Hà Lão Tổ hành lễ cung kính, giống như vô số năm qua.

Tộc A Tu La cũng rất kỳ lạ, nam nhân trông xấu xí, nhưng nữ nhân lại xinh đẹp, thật là kỳ quái.

Tộc A Tu La lại một lần nữa xuất hiện, trời đất đều có cảm ứng.

Tại đại địa Hồng Hoang, Minh Hà Lão Tổ là sinh linh Tiên Thiên, là hóa thân tà ác nhất giữa trời đất.

Hắn từng nghe Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, tu vi đã đạt đến trình độ Chuẩn Thánh.

Nhưng do hạn chế bẩm sinh, dù tu luyện thế nào cũng không thể siêu thoát.

Minh Hà tin rằng, người khác thành Thánh được, thì mình nhất định cũng có thể thành Thánh!

Lúc này, hắn lại một lần nữa đánh thức tộc A Tu La, thế giới Hồng Hoang lại sinh ra một tộc mới!

Lực công đức không kìm được mà trút xuống như mưa!

Tắm mình trong ánh sáng vàng của công đức, Minh Hà Lão Tổ cảm thấy pháp lực trong cơ thể, vốn đã nhiều năm không tăng trưởng, nay lại không ngừng tăng lên.

Hắn vội vàng thúc giục Huyết Thần Đại Pháp, nỗ lực luyện hóa, phải dùng công đức này để Trảm Thi thành Thánh!

Vào thời khắc mấu chốt, khi hắn sắp trảm được một thi, trong tai đột nhiên vang lên một giọng nói!

Giọng nói không lớn, nhưng lại đi thẳng vào tim Minh Hà Lão Tổ,

đánh tan một thi của hắn, khiến nó lập tức biến mất!

Minh Hà Lão Tổ quả thật có ý định dùng phương pháp Trảm Tam Thi thành Thánh, hy vọng nhờ vào công đức tạo ra tộc A Tu La lần này mà có thể thành Thánh!

Nhưng lại đột ngột bị cắt ngang, sao có thể không tức giận!

"Kẻ nào dám quấy rầy ta tu luyện!" Minh Hà Lão Tổ cầm song kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ, nhìn chằm chằm vào xung quanh, miệng gầm lên giận dữ!

Hắn nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng phát hiện một bóng người từ từ xuất hiện trước mặt mình!

Chính là Lưu Nhĩ đã hiện ra nguyên hình!

Còn có thể là ai khác?

Minh Hà Lão Tổ cố gắng kiềm nén sự phẫn nộ trong lòng, lạnh lùng nói với Lưu Nhĩ: "Minh Hà bái kiến Thánh nhân, không biết ngài có việc gì mà lại cản trở ta tu hành!" Lưu Nhĩ thấy sắc mặt Minh Hà Lão Tổ cực kỳ khó coi, nhưng không hề để tâm, nhẹ giọng nói: "Minh Hà Lão Tổ, lần trước ngươi tính kế Yêu tộc, ta chưa tìm ngươi tính sổ!

Lần này ngươi lại tính kế Nhân tộc, ta không thể khoanh tay đứng nhìn!

Ngươi đừng quên, ta là Thánh sư của Nhân tộc!

Hôm nay, bản Thánh sẽ có lý do để trừng phạt ngươi!

Mọi việc đều có nhân quả.

Đây là con đường ngươi đã chọn!

Thành Thánh không ai cản ngươi, nhưng ngươi không thể chạm vào giới hạn của ta..." Nghe lời của Lưu Nhĩ, Minh Hà Lão Tổ cười

một cách đau khổ, sự phẫn nộ đã bay lên chín tầng mây.

Minh Hà Lão Tổ luôn cho rằng những việc mình làm không ai biết.

Nhưng hắn không biết rằng sức mạnh của Thánh nhân quả thật phi thường.

“Ban đầu ta không thể thành Thánh!

Chương 648

Ta không tin!

Kết quả ta đã thất bại!

Nay ta sắp thành Thánh!

Thánh nhân lại cứ nhất quyết muốn tìm Minh Hà gây khó dễ!

Vì vậy lần này, Minh Hà Lão Tổ sẽ không khoanh tay chịu trói!

Ta muốn thành Thánh!

Bất kể thế nào cũng phải thành Thánh!" Minh Hà Lão Tổ siết chặt A Tỳ, Nguyên Đồ, đạp trên Thập Nhị Phẩm Huyết Liên, trực tiếp thi triển Huyết Thần Đại Pháp về phía Lưu Nhĩ!

Trong khoảnh khắc, một luồng sóng máu lao thẳng về phía Lưu Nhĩ, mùi máu tanh bao trùm trời đất!

"Vậy thì để ngươi xem thử năng lực của ta." Lưu Nhĩ lấy ra Hỗn Độn Chung, dùng lực gõ nhẹ vào chuông.

Trong khoảnh khắc, những gợn sóng màu vàng từ trung tâm Hỗn Độn Chung lan tỏa ra.

Minh Hà Lão Tổ buộc phải dừng đòn tấn công, dùng biển máu để cố gắng ngăn chặn đòn tấn công của Lưu Nhĩ.

Là một Thánh nhân, Lưu Nhĩ đã đạt đến cảnh giới này, bây giờ chỉ cần bỏ ra chút thời gian là có thể có được uy năng vô tận!

Hỗn Độn Chung có thể khai thiên, khiến nó trở nên vô cùng quý giá.

Mặc dù Lưu Nhĩ chỉ gõ nhẹ, nhưng uy lực tuyệt đối không giảm.

Nhưng đó không phải là thứ mà một Chuẩn Thánh như Minh Hà Lão Tổ có thể chống lại.

Đối phó với một Chuẩn Thánh như Minh Hà Lão Tổ không phải là chuyện vui.

Sau khi cân nhắc cách đối phó với hắn, Lưu Nhĩ quyết định đưa hắn đến Địa Phủ.

Mối thù hận giữa biển máu và Địa Phủ không phải một sớm một chiều.

Lưu Nhĩ nghe nói, Lục Đạo Luân Hồi Bàn có thể áp chế Minh Hà.

Ngoài Thánh nhân ra, e rằng chỉ có Lục Đạo Luân Hồi mới có thể áp chế Minh Hà.

Lưu Nhĩ ném Hỗn Độn Chung ra.

Hỗn Độn Chung bao trùm lấy Minh Hà Lão Tổ đang ngoan cường chống cự, nhốt hắn vào bên trong!

Sau đó, một lớp khí Huyền Hoàng nhàn nhạt bao bọc lấy Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ ở trong Hỗn Độn Chung phát hiện ra mối liên hệ của mình với biển máu đã bị cắt đứt!

Dù hắn vận dụng tất cả bí thuật đã học, cũng không thể liên lạc với biển máu.

Lòng hắn kinh ngạc, bất lực và bi thương.

Minh Hà Lão Tổ được mệnh danh là biển máu không cạn, Minh Hà không chết.

Nhưng bây giờ, mối liên hệ giữa Minh Hà Lão Tổ và biển máu đã bị cắt đứt.

Vậy làm sao mà hồi sinh?

Biển máu cũng là vốn liếng quan trọng nhất để Minh Hà dám ra tay trước mặt Lưu Nhĩ.

Hắn cảm thấy dù thế nào mình cũng sẽ không chết.

Tại Hồng Hoang, lúc này Minh Hà Lão Tổ trong lòng vô cùng uất ức.

Hắn bị nhốt trong Hỗn Độn Chung, mối liên hệ với biển máu đã hoàn toàn biến mất!

Chỉ cần mối liên hệ giữa hắn và biển máu vẫn còn, dù bị nhốt, hắn cũng có thể tùy thời mượn sức mạnh của biển máu và trốn thoát, tái sinh trong U Minh Huyết Hải.

Nhưng bây giờ, mối liên hệ giữa biển máu và Minh Hà đã bị gián đoạn!

Không có sự hỗ trợ của biển máu, Minh Hà Lão Tổ làm sao có thể phát huy hết pháp lực của mình?

Làm sao có thể tái sinh?

Huống chi làm sao có thể phá vỡ lớp khí thể Huyền Hoàng thần bí trông có vẻ mỏng manh bên trong Hỗn Độn Chung.

Bên ngoài, lúc này Lưu Nhĩ nhìn tộc A Tu La lại một lần nữa được đánh thức.

Thế hệ sau của tộc A Tu La đã được nâng cao, đã vượt qua cả những người khác trên thế gian.

Nếu không có ai trông coi, có thể sẽ gây ra tai họa cho nhân giới.

“Đi cùng ta một chuyến đi.” Lưu Nhĩ nhàn nhạt nói với vô số tộc nhân A Tu La đang hoang mang ở phía dưới.

Chương 649

"Ngươi là ai, mau thả lão tổ của bọn ta ra!" Bốn thủ lĩnh A Tu La đồng thanh lên tiếng, khí phách không nhỏ, muốn phản kháng!

"Hừ." Chỉ thấy Lưu Nhĩ hạ xuống uy áp vô hạn của Thánh nhân!

Giây tiếp theo, tất cả tộc nhân A Tu La có mặt tại hiện trường đều cảm thấy một luồng uy áp kinh khủng đè lên đầu, khiến họ không thở nổi, suýt nữa thì ngạt thở!

Tất cả đều kinh hãi nhìn Lưu Nhĩ.

Thu lại Hỗn Độn Chung đang lơ lửng trên U Minh Huyết Hải, thân ảnh Lưu Nhĩ biến mất!

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã ở trong Địa Phủ.

Mặc dù chuyện này có thể che giấu được những người khác, nhưng có thể che giấu được các Thánh nhân trên trời sao?

Hiện tại biển máu đã không có chủ nhân, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

Tại Địa Phủ lúc này, Hậu Thổ đang ở trong phòng tĩnh của Luân Hồi Cung luyện tập pháp quyết tu luyện mà Lưu Nhĩ đã đưa.

Mặc dù không thể nhìn thấu sự huyền bí của nó, nhưng nàng cũng biết nó có thể giúp Địa Phủ thoát khỏi luân hồi.

Dù sao, hiện tại nàng đã hợp nhất với Lục Đạo Luân Hồi, không thể rời khỏi Địa Phủ.

Một khi ra ngoài liền không còn Thánh lực, giống như phàm nhân!

Khi Hậu Thổ đang tu luyện, đột nhiên cảm thấy có người dùng Thánh lực kinh người bao trùm Địa Phủ.

Chưa đợi Hậu Thổ kịp phản ứng, nàng đã phát hiện một bóng người đã đến trước Bình Tâm Cung điện nơi nàng ở.

Lục Đạo Luân Hồi là do bản thể của Hậu Thổ chuyển hóa thành, mọi động tĩnh trong Địa Phủ đều không thể thoát khỏi sự cảm nhận của nàng.

Nếu Lưu Nhĩ cố ý che giấu, tự nhiên có thể qua mặt được Hậu Thổ, nhưng Lưu Nhĩ có cần phải che giấu không?

Sau khi biết người sắp đến là Lưu Nhĩ, trong lòng Hậu Thổ dấy lên một tia gợn sóng.

Hậu Thổ ngây người, dừng việc tu luyện.

Một màn nước lập tức xuất hiện trước mặt nàng, chỉnh trang lại toàn bộ cung điện, sau đó nhanh chóng bước ra khỏi phòng tĩnh, đến Luân Hồi Cung.

Hậu Thổ thấy Lưu Nhĩ vẫn mặc bộ trang phục quen thuộc, đứng trước Luân Hồi Cung điện.

Khí chất ưu nhã và đôi mắt đen thẳm sâu xa kia khiến nàng nhất thời ngẩn ngơ.

Dù tâm cảnh của Lưu Nhĩ cao thâm, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của Bình Tâm, cũng có chút không tự nhiên.

Hắn nhẹ nhàng "khụ khụ" một tiếng, lập tức đánh thức Hậu Thổ khỏi cơn thất thần.

Lưu Nhĩ nhẹ giọng nói: "Làm phiền rồi." Hậu Thổ cảm nhận được sự xa cách cố ý của Lưu Nhĩ, không khỏi mỉm cười, nhẹ nhàng hé mở đôi môi anh đào.

Giọng nói dịu dàng như nước chảy, khẽ nói: "Thánh vu không cần đa lễ, có việc thì vào điện rồi nói." Nói xong, nàng chậm rãi xoay

người, từ từ bước vào Luân Hồi Cung điện.

Lưu Nhĩ cố ý không để ý đến ánh mắt bi thương của Hậu Thổ, đi theo nàng trong bộ y bào trắng tinh khôi, chậm rãi tiến vào Luân Hồi Cung điện.

Hậu Thổ và Lưu Nhĩ đều từ từ ngồi xuống.

Sau khi cho các âm sai trong cung điện lui ra, Luân Hồi Cung điện rộng lớn chỉ còn lại Hậu Thổ và Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ rõ ràng cảm nhận được tâm trạng ảm đạm của Bình Tâm, nhưng không đi sâu vào.

Giữa Lưu Nhĩ và Hậu Thổ là không thể.

Nếu ngay cả một đạo tâm kiên định cũng không có, Lưu Nhĩ làm sao có thể đột phá cảnh giới Thánh nhân, đạt đến địa vị tôn quý.

Không phải Lưu Nhĩ không tìm được đạo lữ.

Lưu Nhĩ luôn kiên trì làm việc mình muốn làm, khi dạy dỗ đệ tử cũng giáo dục như vậy: hãy làm việc mình thích, kiên trì làm việc mình muốn làm.

Nếu Lưu Nhĩ thật sự muốn tìm đạo lữ, e rằng đã tìm từ lâu.

Nhưng trải nghiệm của Lưu Nhĩ khác với mọi người.

Lưu Nhĩ kiếp trước là một người đàn ông, có ký ức và trải nghiệm của hai kiếp người.

Hiện tại, đã trở thành một Thánh nhân có tu vi cường đại, nhìn thấu hồng trần cuồn cuộn.

Trong Địa Phủ Hồng Hoang, không phải Lưu Nhĩ không muốn tìm đạo lữ, nhưng nói thật, trong Hồng Hoang này, người khiến hắn vừa mắt không quá một bàn tay.

Chủ yếu là hắn biết, lúc này không phải là thời điểm tốt nhất để tìm đạo lữ.

Khi Lưu Nhĩ biết có người đang ngấm ngầm chống lại mình, trước khi biết đối phương là ai, trước khi chém giết được đối phương, Lưu Nhĩ phải đối mặt với một áp lực thần bí, không thể đảm bảo an toàn cho bản thân, huống chi là người khác.

Có lẽ, khi Lưu Nhĩ đạt đến trình độ Đại Đạo Thánh nhân, không còn áp lực nữa, đó mới là lúc tiêu dao tự tại.

Khi có thể tự do tự tại trên thế gian, tự nhiên sẽ tìm một vị đạo lữ tràn đầy yêu thương, cùng bầu bạn qua những năm tháng vô tận nhàm chán.

Chương 650

Sau một lúc im lặng, Hậu Thổ Nương Nương ổn định lại tâm trí, biết rằng Lưu Nhĩ nếu không có việc gì sẽ không đến đây.

Mặc dù trong lòng có chút tủi thân, nhưng nàng không muốn làm chậm trễ việc của Lưu Nhĩ.

"Không biết Thánh vu đến đây có việc gì?

Bình Tâm xin kính nghe Thánh vu phân phó!" Bình Tâm Nương Nương nhẹ giọng nói, lời nói vô cùng dễ nghe.

Nghe Hậu Thổ hỏi, Lưu Nhĩ thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Lưu Nhĩ ở đâu cũng gần như được tôn trọng, nhưng hắn cũng có sở thích riêng.

Bầu không khí trầm mặc như thế này, Lưu Nhĩ không thích.

Lưu Nhĩ trực tiếp bày tỏ ý định của mình, nói với Hậu Thổ: "Lần này ta đến đây là vì chuyện của biển máu và Minh Hà." Nghe Lưu Nhĩ nói đến đây là vì chuyện của U Minh Huyết Hải, Hậu Thổ không khỏi chau mày, biết rằng đây là chuyện lớn, nên sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc!

Nàng vốn lòng dạ hướng về đại địa Hồng Hoang, là người có lòng từ bi thật sự.

Nếu không, nàng cũng sẽ không hy sinh bản thân, bị trói buộc ở nơi này!

Lưu Nhĩ cũng tiếp tục nói: "Minh Hà Lão Tổ là do vật ô uế giữa trời đất ngưng tụ thành, U Minh Huyết Hải cũng vậy.

Minh Hà Lão Tổ trời sinh đã có pháp lực to lớn, chiếm cứ biển

máu, biển máu không cạn thì Minh Hà Lão Tổ vĩnh viễn không chết.

Hắn còn có nhiều binh khí bạn sinh, song kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ, cùng với Thập Nhị Phẩm Huyết Liên!

Hắn muốn để tộc A Tu La thức tỉnh ở nhân giới.

Vì hắn đã kiềm chế vận khí của trời đất, nếu lại một lần nữa xuất hiện, Nhân tộc chắc chắn không địch lại, thiên hạ tất sẽ đại loạn!" Tại Địa Phủ Hồng Hoang.

"Cho nên, ta muốn Lục Đạo Luân Hồi Bàn trấn áp hắn." "Như vậy, hắn cũng sẽ vĩnh thế không thể ra ngoài gây loạn nữa." Nghe những lời của Lưu Nhĩ, gương mặt Bình Tâm Nương Nương vẫn đầy vẻ ưu sầu.

Nhưng khi nghe nói Lục Đạo Luân Hồi Bàn có thể trấn áp Minh Hà Lão Tổ, Bình Tâm Nương Nương vội vàng nói: "Kiếp số này đối với Địa Phủ của ta không có bất kỳ ảnh hưởng nào!

Dù sao ta cũng không thể rời khỏi Địa Phủ, cứ để ta trấn áp hắn dưới Lục Đạo Luân Hồi là được!" Nghe lời của Bình Tâm Nương Nương, Lưu Nhĩ chỉ mỉm cười.

Minh Hà Lão Tổ năm xưa mưu tính trận chiến giữa hai tộc Yêu – Vu, cuối cùng bản thân hắn là kẻ hưởng lợi.

Lần này lại dám tính kế lên đầu Nhân tộc, đối phương đúng là chán sống rồi!

Nhân tộc chính là nghịch lân của hắn!

Ngay lập tức, Lưu Nhĩ lấy ra Hỗn Độn Chung, ném lên không trung.

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung từ kích thước bằng giọt nước bắt đầu lớn dần!

Dưới sự khống chế của Lưu Nhĩ, Hậu Thổ nhìn thấy Minh Hà Lão Tổ bất khuất, đồng thời thấy A Tỳ và Nguyên Đồ song kiếm không ngừng công kích bên trong Hỗn Độn Chung...

"Trong số lượng tộc A Tu La đã được định sẵn, muốn sáng tạo thêm một tộc nữa để thành Thánh." "Đối với chuyện này, dù ta có là Thánh nhân cũng không giúp được." "Nhưng lần này, Minh Hà Lão Tổ đã lấy linh hồn từ Nhân tộc để thức tỉnh tộc A Tu La!" "Nhờ đó mà nhận được công đức của Thiên thượng." "Tộc A Tu La có một loại khí chất và lòng nhiệt thành với sát lục, cho nên hắn không thể dùng công đức này để thành Thánh được." "Nhưng việc tàn hại Nhân tộc là sự thật, cũng không thể tha thứ!" Được biết, đại chiến giữa hai tộc Vu – Yêu ở Hồng Hoang là do Minh Hà Lão Tổ bày kế, sau đó hai tộc mới giao chiến, dẫn đến lưỡng bại câu thương.

Hậu Thổ trước đây vẫn luôn bối rối về chuyện này, nhưng không ngờ tất cả đều do Minh Hà Lão Tổ gây ra.

Dù cho lòng Hậu Thổ có nhân từ đến đâu, cũng cảm thấy bất an trước hành vi xấu xa của Minh Hà Lão Tổ!

Nhưng Minh Hà Lão Tổ có pháp lực cực lớn và ma lực cường đại, lại có Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa có thể trấn áp khí vận.

Nào ngờ, bây giờ đã đến Địa Phủ, Minh Hà Lão Tổ chắc chắn sẽ bị trấn áp vĩnh viễn!

Chỉ thấy Bình Tâm Nương Nương chỉ vào Minh Hà Lão Tổ, căm hận nói: "Minh Hà Lão Tổ đã hãm hại Vu tộc của ta!" "Hắn là một kẻ tội lỗi." "Kể từ nay, ta nhất định sẽ trấn áp ngươi vĩnh viễn!" "Đơn giản." Lời của Hậu Thổ vừa dứt, Lưu Nhĩ liền gật đầu đáp lời.

Tại Địa Phủ Hồng Hoang.

Khoảng cách giữa Thánh nhân và phi Thánh nhân vẫn còn quá lớn.

Giống như một Chuẩn Thánh có sức mạnh thần thánh như Minh Hà Lão Tổ, Lưu Nhĩ chỉ cần ra tay là đã có thể chế ngự, khiến Minh Hà Lão Tổ không thể làm gì được.

Chỉ thấy hắn phất tay áo, Hỗn Độn Chung liền được thu về.

Ngay khi Minh Hà Lão Tổ còn chưa kịp phản ứng!

Một tia tử quang chiếu rọi lên thân thể Minh Hà Lão Tổ!

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy kiếm A Tỳ trong tay trái, kiếm Nguyên Đồ trong tay phải và Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa dưới chân Minh Hà Lão Tổ bắt đầu xuất hiện dị tượng!

Thì ra Lưu Nhĩ đã cắt đứt mối liên hệ giữa những linh bảo này với Minh Hà Lão Tổ!

Rất nhanh, những bảo vật này đồng loạt thoát khỏi sự khống chế của Minh Hà Lão Tổ, bay vào tay Lưu Nhĩ.

Dĩ nhiên, việc Lưu Nhĩ cưỡng ép đoạt lấy bảo vật của Minh Hà Lão Tổ sẽ phải gánh chịu nhân quả.

Nhưng Lưu Nhĩ là ai?

Chương 651

Hắn chính là Thánh nhân đệ nhất của trời đất.

Lẽ nào lại sợ chút nhân quả từ một Chuẩn Thánh cấp bậc như Minh Hà Lão Tổ sao?

Lúc này, dù cho Minh Hà Lão Tổ đã mất đi ba kiện bảo vật, nhưng hắn vẫn là một nhân vật quyết đoán, có ý chí siêu cường!

Khi phát hiện ra huyết hải Hoàng Tuyền của Địa Phủ đang ở đó, hắn bỗng phá lên cười lớn!

Lập tức lao mình vào trong Hoàng Tuyền!

Bởi vì Hoàng Tuyền chính là một nhánh của U Minh Huyết Hải!

Hắn cho rằng, một khi đã vào Hoàng Tuyền, chắc chắn cũng có thể trở thành bất tử bất diệt!

Thế nhưng, ngay khi hắn tiếp xúc với Hoàng Tuyền!

Trong không khí loãng hiện ra một ngọn huyết đăng!

Trực tiếp bám vào người Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ tưởng rằng mình đã thoát nạn, trên mặt cũng lộ ra nụ cười của kẻ sống sót sau kiếp nạn.

Thấy Minh Hà Lão Tổ định bỏ chạy, Bình Tâm Nương Nương nhíu mày, định ra tay ngăn cản.

Lại thấy Lưu Nhĩ vô cùng bình tĩnh, vẫn ngồi trên ghế, lặng lẽ nhìn Minh Hà Lão Tổ.

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy thân thể Minh Hà Lão Tổ phát ra tử quang, bao bọc toàn

bộ thân thể, cả Nguyên thần và hồn phách.

Máu của Hoàng Tuyền chỉ có thể bám vào bề mặt thân thể Minh Hà Lão Tổ.

Hắn cũng có thể chạm vào máu trong Hoàng Tuyền, nhưng lại có một tầng tử quang ngăn cản sự liên kết giữa hai bên!

Mặc dù gần trong gang tấc, nhưng vĩnh viễn không cách nào để Minh Hà kết nối được với nó.

Cảm giác tuyệt vọng đến gần này khiến Minh Hà Lão Tổ có xúc động muốn hộc máu, nhưng hắn cũng biết, loại tử quang này chính là kiệt tác của Lưu Nhĩ.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ mặt đầy tuyệt vọng.

Hắn biết, khi Lưu Nhĩ vừa lấy đi ba món Tiên thiên linh bảo, cũng đã thi triển cấm chế lên người hắn!

Điều này khiến Minh Hà Lão Tổ thất vọng tột cùng!

Hắn biết nếu đời này không có sự cho phép của Lưu Nhĩ, hoặc có Thánh nhân nào đó bất chấp việc đắc tội với Lưu Nhĩ và Hậu Thổ để giải cứu hắn, nếu không, hắn sẽ vĩnh viễn bị trấn áp trong Địa Phủ.

Phải biết rằng, Bình Tâm cũng là Thánh nhân!

Không nói đến cấm chế của Lưu Nhĩ khiến hắn không thể chống cự, chỉ riêng uy năng của Bình Tâm, hắn cũng không thể kháng cự nổi!

Lúc này, thấy Minh Hà Lão Tổ đã chết tâm, Lưu Nhĩ dùng sức mạnh bao bọc ba kiện linh bảo thu được từ Minh Hà Lão Tổ, gồm A Tỳ, Nguyên Đồ và Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa, rồi để chúng bay đến trước mặt Hậu Thổ.

“Ta có nhiều bảo vật, ba món này đưa cho ngươi sử dụng.” “Tuy

là Thánh nhân nhưng ngươi lại không có binh khí trong tay, cầm lấy đi." "Cũng có thể dùng để trấn áp tất cả tà ma ở Địa Phủ!" Lưu Nhĩ nhẹ giọng nói với Hậu Thổ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, dường như ba món Tiên thiên linh bảo này trong mắt hắn cũng chỉ như bùn đất.

Hậu Thổ do dự một lúc, chỉ nhận lấy A Tỳ và Nguyên Đồ, chứ không động đến Tiên thiên cực phẩm linh bảo quý giá nhất là Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa.

"Thánh Vu, ta không tranh đấu, không giết chóc, nhận hai món Tiên thiên linh bảo A Tỳ và Nguyên Đồ để phòng thân là đủ rồi, còn Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa, xin Thánh Vu hãy giữ lại." Hậu Thổ nói thật lòng.

Dù có được Thập Nhị Huyết Liên Hoa, Hậu Thổ cũng ít khi sử dụng.

Ngay cả A Tỳ và Nguyên Đồ, với tấm lòng nhân từ như vậy, cũng hiếm khi dùng đến.

Chẳng qua vì khó từ chối mệnh lệnh của Lưu Nhĩ nên mới nhận lấy.

Mặc dù để phát huy tối đa uy lực của A Tỳ và Nguyên Đồ cần phải tốn rất nhiều tâm huyết, nhưng đối với Bình Tâm đã thành Thánh, việc luyện hóa Nguyên Đồ và A Tỳ lại vô cùng dễ dàng, cũng có thể phát huy hết uy lực tối đa của chúng, dù sao A Tỳ và Nguyên Đồ cũng là những món hiếm có trên đời.

"Được rồi, nếu đã như vậy thì ta nhận lại." Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, rất lịch sự.

Nhìn hai người phân chia bảo vật, Minh Hà Lão Tổ, một kẻ cứng rắn, chỉ biết im lặng đứng đó, để Lưu Nhĩ và Hậu Thổ tùy ý sắp đặt cho mình.

“Thánh Vu, mặc dù Minh Hà Lão Tổ không còn Tiên thiên linh bảo, nhưng năng lực của hắn không thể xem thường, nên xử trí thế nào đây?” Hậu Thổ vẫn do dự, lo lắng một ngày nào đó sơ suất để Minh Hà chạy thoát.

Lưu Nhĩ trầm tư một lát.

Hắn biết tuy có thể dùng thủ đoạn mạnh mẽ để áp chế Minh Hà Lão Tổ, nhưng đó không phải là kế hoạch lâu dài.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn đã đưa ra quyết định, đến trước mặt Minh Hà Lão Tổ nói: “Minh Hà, ngươi cũng là sinh linh Tiên thiên.” “Có pháp lực cường đại, Nguyên thần mạnh mẽ, cũng có cơ duyên to lớn.” “Nếu ngươi không tính kế Vu – Yêu nhị tộc trước, lại đặt Nhân tộc vào vị trí thứ hai trong kế hoạch, cũng sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay!” “Năm đó ta đã nói với ngươi, tạo ra tộc A Tu La không thể thành Thánh, ngươi không tin.” Minh Hà Lão Tổ lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn đã làm những gì muốn làm, vốn không phải là người hay hối tiếc.

“Bây giờ, ngươi có thể để tộc A Tu La do ngươi tạo ra ở lại Địa Phủ, giúp Hậu Thổ quản lý Địa Phủ, đồng thời tiêu trừ nghiệp chướng của ngươi.” Lưu Nhĩ thấy vẻ mặt không quan tâm của Minh Hà Lão Tổ, lại nói tiếp: “Nếu ngươi làm tốt, ta có thể cho phép ngươi đến đảo Bồng Lai khi ta giảng đạo.” “Ta sẽ đích thân giảng đạo cho ngươi, con đường của Thánh nhân, con đường trảm Tam Thi.” “Có thể đến đảo Bồng Lai, được thôi!” “Nhất định có thể trảm Tam Thi thành Thánh!” Lưu Nhĩ là người như vậy.

Chỉ cần bỏ ra nỗ lực tương xứng, Lưu Nhĩ sẽ trao phần thưởng tương xứng.

Chương 652

Nói thẳng ra, đây vẫn là một loại khích lệ mà Lưu Nhĩ dành cho đệ tử của mình.

Đối với Minh Hà cũng như vậy.

Quả nhiên, khi nghe có thể đến đảo Bồng Lai nghe Lưu Nhĩ giảng đạo, Minh Hà Lão Tổ cũng có chút động lòng.

Lưu Nhĩ hiện đã được công nhận là lãnh tụ của các Thánh nhân trên thế giới.

Hắn từng đối đầu với sáu vị Thánh nhân khác trên thế giới và đã chiến thắng.

Ngay cả sư phụ trên danh nghĩa của Lưu Nhĩ là Hồng Quân Đạo Tổ cũng có thể không làm được, nhưng hắn vẫn dễ dàng chiến thắng.

Vì vậy, nghe Lưu Nhĩ giảng đạo không kém gì nghe Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo.

Hơn nữa, mục đích Minh Hà Lão Tổ tính kế Vu – Yêu nhị tộc, chẳng phải cũng chỉ vì hy vọng chứng được một tia hy vọng thành Thánh sao?

Bây giờ có được lời hứa của Lưu Nhĩ, Minh Hà cũng có suy nghĩ khác.

“Lời của Thánh nhân là thật sao?” Minh Hà Lão Tổ hỏi, mắt nhìn chằm chằm vào Lưu Nhĩ.

“Không sai.” Lưu Nhĩ đáp, giọng điệu nhàn nhạt.

Nhưng khí chất kiêu ngạo của Lưu Nhĩ khiến Minh Hà Lão Tổ không thể không tin rằng lời hắn nói tự nhiên sẽ được coi trọng.

Trước đây Minh Hà đối xử với Lưu Nhĩ thiếu lễ độ.

Ngay cả khi đối mặt với các Thánh nhân khác, Minh Hà Lão Tổ cũng chỉ đối phó cho qua chuyện.

Nhưng bây giờ, hắn nhìn thẳng vào Lưu Nhĩ, ánh mắt tràn đầy sự kính trọng.

Lưu Nhĩ nhìn Hậu Thổ, lại nhìn về phía Bàn Cổ đã vẫn lạc, cảm khái nói: "Bàn Cổ vẫn lạc!" "Trước khi tàn hồn của Bàn Cổ Đại Thần tan biến, ta đã hứa với tàn hồn của Bàn Cổ sẽ bảo vệ bộ lạc Vu tộc." "Bây giờ, mặc dù bộ lạc Vu tộc của người chưa thể trở thành chủ nhân của thế giới, nhưng đã trải qua sáu lần chuyển thế, công đức vô hạn." "Ngay cả Thánh nhân muốn động đến Vu tộc, ta cũng sẽ khiến họ phải suy nghĩ kỹ." "Từ nay về sau, huyết mạch Nhân tộc và Vu tộc hợp làm một, cùng nhau hưởng thụ khí vận Nhân giới." Mặc dù Hậu Thổ và các Thánh nhân khác đều mơ hồ biết Lưu Nhĩ và Bàn Cổ quen biết, nhưng vẫn không biết Lưu Nhĩ và Hậu Thổ có quan hệ gì.

Hậu Thổ không nhịn được hỏi: "Không biết Thánh Vu và Phụ Thần rốt cuộc có quan hệ gì?" Nghe xong lời của Lưu Nhĩ, hắn ngẩng đầu nhìn trời, im lặng một lúc rồi nhàn nhạt nói: "Ngoài ma lực Tiên thiên của ta, mọi thứ ta có đều học từ Bàn Cổ." "Cho nên, ta nên gọi Bàn Cổ là sư phụ." "Ngài ấy đã cho ta thấy những chuyện xảy ra trong thời kỳ Hỗn Độn." "Cũng cho ta thấy nguyên do của thế giới này, thấy được kế hoạch của Đại Đạo…" Hậu Thổ và Minh Hà Lão Tổ chấn kinh.

Không biết nên nói gì, đầu óc ong ong.

Quan hệ giữa Lưu Nhĩ và Bàn Cổ Đại Thần lại như vậy.

Cũng vào lúc Hậu Thổ và Minh Hà Lão Tổ đang kinh ngạc, thân ảnh Lưu Nhĩ lóe lên, đã rời đi, chỉ để lại hàng ngàn vạn tộc A Tu La đứng trước điện Chuyển Thế.

Rõ ràng, ý của Lưu Nhĩ là để Minh Hà Lão Tổ dẫn dắt tộc A Tu La duy trì trật tự Địa Phủ.

Một lúc lâu sau, Hậu Thổ lại thở dài một hơi, khóe mắt rơi hai giọt lệ, đối mặt với vị trí Lưu Nhĩ vừa đứng, lặng lẽ khóc thầm...

Nàng biết, ý của Lưu Nhĩ đã quyết, không thể nào có thêm quan hệ gì với hắn nữa...

Minh Hà Lão Tổ thấy vậy, im lặng không nói, sau đó quay về nơi nghỉ ngơi.

Hắn đã quyết định.

Dẫn dắt tộc A Tu La giúp Bình Tâm duy trì Địa Phủ.

Sau đó để Lưu Nhĩ thực hiện lời hứa!

Lưu Nhĩ rời khỏi Địa Phủ, không lập tức trở về Bồng Lai, mà cưỡi mây, tùy ý lang thang trên khắp Hồng Hoang.

Hiện nay, Hồng Hoang được chia làm ba phần.

Phần thứ nhất là đất liền Hồng Hoang và tứ đại hải dương, phục vụ cho Nhân giới.

Đông Thắng Thần Châu là nơi Nhân tộc chủ yếu quần cư, phần lớn sinh sống ở đây.

Bắc Câu Lô Châu quanh năm tuyết phủ, băng giá, ít người lui tới.

Mặc dù Nam Chiêm Bộ Châu không nhiều người, nhưng có rất nhiều kỳ trân dị thú.

Tây Ngưu Hạ Châu là nơi tập trung của tất cả ma quỷ, núi sông hiểm trở trên thế giới, nhưng cũng có những nơi tuyệt diệu.

Ngoài ma quỷ thành đàn, Tây Ngưu Hạ Châu vẫn là đạo trường thánh địa của Phật giáo phương Tây.

Trong trận chiến Phong Thần, Chuẩn Đề đã tính kế đại đồ đệ của Tiệt giáo là Đa Bảo.

Đối phương đã từ bỏ Đạo giáo gia nhập Thích giáo, trở thành đồ đệ của Chuẩn Đề, cũng chính là Như Lai Phật Tổ hiện nay.

Ngài truyền bá Phật pháp về phía Đông, để mọi người trên thế giới đều tín ngưỡng Thích giáo.

Bởi vì có hai vị Phật, Phật giáo đã có một số tiến triển ở Tây Ngưu Hạ Châu, một số quốc gia lân cận cũng dần dần tin theo Thích giáo.

Dĩ nhiên, lý do chọn Như Lai Phật Tổ Đa Bảo là vì trong trận chiến Phong Thần, có một số người có thể bị đưa về phương Tây.

Dưới kế hoạch của Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân, nhiều đệ tử của Đạo giáo đã phản bội Đạo giáo, đầu nhập vào Phật môn.

Cụ Lưu Tôn của động Phi Vân ở núi Gia Long, nay đã được độ hóa thành Phật Cụ Lưu Tôn.

Chương 653

Văn Thù Thiên Tôn của động Vân Tiêu ở núi Võ Thuật đã trở thành Văn Thù Bồ Tát.

Phổ Hiền Chân Nhân của động Bạch Hạc ở núi Cửu Cung đã trở thành Phổ Hiền Bồ Tát.

Từ Hàng Đạo Nhân của động Lạc Già ở núi Phổ Đà, nay đã trở thành Quan Âm Bồ Tát của Phật giáo.

Vì vậy, ngoài Đa Bảo tương đối nổi tiếng, chỉ có số ít người gia nhập Phật giáo.

Những người khác như Vân Tiêu và Vô Đương Thánh Mẫu vẫn ở Bích Du Cung trên đảo Kim Ngao, nghe theo sự phân phó của Thông Thiên Thánh nhân.

Triệu Công Minh ở kiếp trước là một người tương đối bất hạnh, hiện tại được Lưu Nhĩ đề danh, trở thành một đại tướng dưới quyền Hạo Thiên Ngọc Đế, chưởng quản thiên binh thiên tướng.

Mặc dù một số chuyện đã bị Lưu Nhĩ thay đổi, nhưng xu thế chung của Nhân tộc vẫn được thực hiện.

Hiện tại, điều Lưu Nhĩ muốn làm là phá vỡ cơ hội duy nhất của Phật giáo, chính là kế hoạch Tây hành của Chuẩn Đề, để Phật giáo truyền bá về phía Đông.

Hạo Thiên và Tứ Ngự thống trị thế giới Hồng Hoang, được gọi là Tiên giới.

Địa Phủ Lục Đạo Luân Hồi do Hậu Thổ quản hạt, được gọi là Địa giới.

Lưu Nhĩ suy nghĩ, thân thể bất giác bay đi.

Không bao lâu, Lưu Nhĩ đã đến Đông Thắng Thần Châu.

Tại Đông Thắng Thần Châu, ngoài biển có một quốc gia tên là Ngạo Lai Quốc.

Quốc gia này giáp biển, có một ngọn núi nổi tiếng, gọi là Hoa Quả Sơn.

Ngọn núi này là tổ mạch của Thập Đại Châu, là long mạch của Tam Đảo.

Trên đỉnh núi có một khối tiên thạch.

Tảng đá cao ba trượng sáu thước năm tấc, chu vi hai trượng bốn thước.

Trên đá có chín khiếu và tám khổng.

Bốn phía không có cỏ hoa, hai bên trái phải đều có cây kỳ lan.

Kể từ khi trời đất khai mở, vô số tinh hoa trời đất đã được tiên thạch hấp thụ, khiến nó ngày càng có linh tính, có tri giác lâu dài, vì vậy có ý thức giao tiếp.

Lịch sử của khối tiên thạch này rất đơn giản.

Năm đó, trong đại kiếp Vu Yêu, bầu trời bị đánh vỡ.

Nước sông Ngân Hà đổ xuống mặt đất, hủy diệt chúng sinh!

Cuối cùng, Nữ Oa dưới sự trừng phạt của Hồng Quân Đạo Tổ, đã vá trời, dùng đến thất thải thần thạch.

Khối tiên thạch này chính là mảnh cuối cùng của thần thạch.

Vì đã đủ, Nữ Oa liền tiện tay ném nó xuống một nơi.

Không ngờ, nó tự động hấp thu linh khí trời đất, thai nghén thành linh.

Lưu Nhĩ đứng trong hư không, che giấu thân hình, chỉ lặng lẽ nhìn

tảng đá.

Lưu Nhĩ tự nhiên biết lai lịch của tảng đá này.

Đây chính là Thạch Hầu lấp lánh giữa trời đất, Tôn Ngộ Không nổi tiếng đời sau.

Lưu Nhĩ cũng từng có ý định nhận Tôn Ngộ Không làm môn đồ từ sớm.

Nhưng cuối cùng quyết định không làm vậy.

Một là vì dưới trướng Lưu Nhĩ đã có rất nhiều đệ tử, Nhân Hoàng cũng không ít.

Vì vậy Lưu Nhĩ chỉ định nhận những người đó làm môn đồ.

Hai là vì Lưu Nhĩ có kế hoạch khác.

Không biết mấy ngày hay mấy chục ngày sau, Lưu Nhĩ vẫn đứng trong hư không, đột nhiên kim quang lóe lên trên tảng đá trước mặt.

Chỉ thấy thân hình một đạo sĩ xuất hiện!

Xuất hiện trên tảng đá!

Nhưng lại không phát hiện ra một chút bóng dáng nào của Lưu Nhĩ.

Lúc này Lưu Nhĩ nếu ẩn mình, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng khó tìm ra!

Huống chi là đạo nhân vừa mới xuất hiện.

Chỉ thấy Chuẩn Đề Thánh nhân xuất hiện, giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve tảng đá, trong miệng khen ngợi: “Diệu!

Chương 654

Diệu!

Diệu!" Tại Nhân giới Hồng Hoang, Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn.

Một thân ảnh xuất hiện ở đây, vô cùng kinh ngạc nhìn khối tiên thạch trên núi!

"Thật thần kỳ." "Thần thạch quả nhiên phi thường!" "Khối đá này nếu được ta trợ giúp, chắc chắn có thể nhanh chóng bồi dưỡng ra một cường giả!" Chuẩn Đề Thánh nhân luôn miệng kinh ngạc.

Chỉ thấy hắn phất tay phải, Thất Bảo Diệu Thụ tức thì được tế ra!

Sau đó dùng Thất Bảo Thụ quét về phía tảng đá, kim quang huy hoàng dung hợp vào tảng đá.

"Lấy đây làm thời cơ, ta sẽ có thể khiến Phật giáo phát triển mạnh mẽ!" "Những nỗ lực gian khổ nhiều năm của ta cũng sẽ giúp ta thoát khỏi tai họa." Chuẩn Đề Thánh nhân tự nhủ, trong lời nói có chút tự hào.

Nếu không phải vì Lưu Nhĩ quá mạnh, Chuẩn Đề cũng không có cơ hội hợp tác với mấy vị Thánh nhân phương Đông.

Trong trận chiến Phong Thần, Nguyên Thủy và Lão Tử vì muốn phá Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Thánh nhân, đã đến phương Tây mời Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, và hứa rằng chỉ cần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra tay, liền cho phép họ truyền đạo ở phương Đông.

Mặc dù Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Thánh nhân, nhưng Lưu Nhĩ cũng xuất hiện, một lần đánh bại cả bốn người.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh nhân không hề khách sáo.

Thua cũng không sao, đây cũng không phải lần đầu.

Cũng vì vậy, họ đã nhận được lời hứa của Nguyên Thủy và Lão Tử, cho phép Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh nhân có thể truyền đạo ở phương Đông, khiến Tây phương giáo được biết đến rộng rãi!

Đây là thu hoạch lớn nhất mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cho rằng mình có được!

Lúc này, Chuẩn Đề Thánh nhân tự hào nhìn tảng đá xung quanh, cười nói: "Sau trận chiến Phong Thần, Hồng Hoang bị phá vỡ, chủng tộc còn lại không nhiều." "Lưu Nhĩ không hề biết những gì ta đã làm trong thời cơ vĩ đại này." "Khi Lưu Nhĩ phát hiện ra, Phật giáo của ta đã truyền vào đất phương Đông, ha ha, ha ha ha ha." Chuẩn Đề cười lớn, mặt đầy vẻ vui mừng.

Giây tiếp theo, hắn biến thành một luồng kim quang biến mất.

Từ đầu đến cuối, Chuẩn Đề Thánh nhân đều không phát hiện ra Lưu Nhĩ luôn ở bên cạnh.

Lưu Nhĩ thấy Chuẩn Đề biến mất, nhẹ giọng cười tự nhủ: "Mặc dù Chuẩn Đề có kế hoạch, nhưng ta đã sớm biết rồi." "Để xem Chuẩn Đề của ngươi lợi hại, hay Lưu Nhĩ ta lợi hại!" Nói xong, Lưu Nhĩ cũng không ở lại nữa, lập tức biến mất, trở về đảo Bồng Lai.

Tại Hồng Hoang, đảo Bồng Lai.

Trong Công Đức Thánh Điện, Lưu Nhĩ ngồi trên đạo đài, triệu kiến Khổng Tuyên.

Không lâu sau, Khổng Tuyên đến Công Đức Thánh Điện.

Thấy Lưu Nhĩ ngồi trên đỉnh bồ đoàn, hắn vội vàng hành lễ, cung kính nói: "Không biết sư phụ gọi Khổng Tuyên đến có gì phân phó."

Lưu Nhĩ cho rằng những gì Chuẩn Đề vừa nói quả thực là sự thật.

Hiện nay, trong Nhân tộc, ít người biết đến Lưu Nhĩ.

Ngược lại, họ biết về Phật giáo, biết Chuẩn Đề, biết Tiếp Dẫn, biết Như Lai.

Nguyên nhân cụ thể là gì?

Lưu Nhĩ không biết.

Bởi vì đã lâu không hỏi đến chuyện Nhân tộc, nên mới gọi Khổng Tuyên đến.

"Thánh giáo hiện nay ở thế gian thế nào?" Mặc dù Khổng Tuyên không biết vì sao Lưu Nhĩ lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn thành tâm đáp: "Bẩm sư tôn, ta có một tổ chức thống nhất ở Nhân giới, gọi là Thánh giáo." "Đây là tông giáo đầu tiên của Nhân tộc, nhưng sư tôn có lệnh, cấm can thiệp vào sự vụ Nhân tộc, vì vậy phàm nhân ít biết đến Thánh giáo." Lưu Nhĩ gật gật đầu.

Bây giờ hắn đã biết, nguyên nhân là do mệnh lệnh của mình.

Nhưng không sao, hiện nay Thánh giáo vẫn còn đó, có nền tảng, vì vậy dễ xử lý.

Thế là Lưu Nhĩ biểu dương Khổng Tuyên: "Ngươi có thể tiếp tục sắp xếp Thánh giáo, cũng có thể tuyên đạo ở thế gian rồi." "Và, phải khiến tất cả mọi người ở Nhân giới đều tin theo Đạo giáo." Bất kể vì lý do gì, chỉ cần Lưu Nhĩ chỉ thị, Khổng Tuyên nhất định phải làm, không chỉ làm, mà còn phải làm tốt.

Hắn đã sớm hiểu, hiện nay Tây phương giáo vào phương Đông, ra sức truyền đạo, số lượng tín đồ Tây phương giáo ngày càng tăng!

Bây giờ sư tôn cho phép truyền Đạo giáo, nhất định là vì nguyên nhân này!

Vì vậy, sau khi hiểu rõ, Khổng Tuyên lập tức đáp: “Sư phụ yên tâm.” Lưu Nhĩ luôn yên tâm về năng lực của Khổng Tuyên, liền nói với hắn: “Hiện tại ở thế gian, Đông Thắng Thần Châu có một đại quốc tên là Đại Kinh.” “Cách đây không lâu khi ta giao du với thế gian đã gặp tân đế Từ Thứ, nếu ngươi muốn tuyên truyền Đạo giáo ra thế giới, có thể nhận được sự giúp đỡ của ta.” Đối với Từ Thứ, Khổng Tuyên đã nghe Quách Gia và những người khác nói, nên đáp: “Vâng!” Tại Hồng Hoang, Bồng Lai tiên đảo.

Sau khi giao phó một số việc cho Khổng Tuyên.

“Không có việc gì nữa, ngươi lui xuống đi.” Lưu Nhĩ khẽ gật đầu, vẻ mặt đầy hài lòng.

Năm xưa nhận Khổng Tuyên là vì lời thỉnh cầu của Thủy Phượng Hoàng.

Bây giờ xem ra, giao mọi việc cho các đệ tử này giải quyết quả thực nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nếu việc gì cũng phải tự mình làm, thật sự sẽ mệt chết người!

“Đệ tử xin lui.” Khổng Tuyên tôn kính chào Lưu Nhĩ, sau đó lui ra, bắt tay vào việc sắp xếp tuyên giảng Thánh giáo ở Nhân giới.

Sau khi Khổng Tuyên lui ra, Lưu Nhĩ lấy ra Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa từ Minh Hà Lão Tổ.

Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa là một Tiên thiên cực phẩm linh bảo giữa trời đất.

Chương 655

Tòa sen này giống như một đài hoa sen, trên thân biến bố những đường vân máu đỏ.

Xung quanh có mười hai cánh hoa sen, đứng trên chân.

Sức phòng ngự của nó vô cùng khủng bố, trên đời hiếm có thứ gì có thể phá vỡ nó.

Mặc dù không mạnh bằng những linh bảo như Hỗn Độn Chung, nhưng cũng rất tốt.

Sau khi ngắm nghía một lúc, Lưu Nhĩ liền cất nó đi.

Chủ yếu là lấy ra để xóa đi cấm chế còn sót lại của lão tổ.

Lưu Nhĩ tất nhiên không sử dụng Thập Nhị Phẩm Huyết Liên Hoa.

Về việc tặng cho ai, Lưu Nhĩ vẫn chưa rõ, nên cất đi, chờ cơ hội.

Nếu có người khiến hắn hài lòng, tự nhiên sẽ tặng đi.

Món đồ này đối với hắn mà nói, đã không còn tác dụng lớn nữa...

Tại Hoa Quả Sơn.

Khối tiên thạch đó dưới sự trợ giúp của Chuẩn Đề đạo nhân, nhanh chóng trở nên vàng óng, cuối cùng trực tiếp vỡ ra và sinh ra một quả trứng đá lớn như quả trứng gà!

Dưới sự quán chú của tinh khí trời đất!

Quả trứng đá cuối cùng trực tiếp biến thành một con thạch hầu toàn thân màu vàng óng.

Chỉ thấy ngũ quan của nó đều có thể sử dụng, tứ chi đều hoàn

chỉnh.

Vì vậy, nó học được cách bò và đi, rồi bái lạy bốn phương.

Thiên địa dị tượng do sự ra đời của nó tạo ra, trực tiếp khiến tiên quan trên Thiên giới phát hiện.

“Thiên hạ xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại có chấn động như vậy?” Trong Linh Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên Ngọc Đế ngồi trên bảo tọa, hỏi xuống phía dưới.

Lúc này, hai vị tiên quan bước vào, chính là Thuận Phong Nhĩ và Thiên Lý Nhãn!

Tại Thiên giới, trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Chấn động truyền đến từ Nhân giới, ngay lập tức thu hút sự chú ý của Hạo Thiên Ngọc Đế.

Phải biết rằng, Nhân giới đã yên tĩnh rất lâu rồi.

Bây giờ lại có chấn động, cảm giác như lại có chuyện sắp xảy ra.

Vì vậy hắn lập tức gọi hai vị tiên quan, chính là Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ.

“Nhân giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hạo Thiên Ngọc Đế hỏi Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ.

Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ nhìn nhau rồi báo cáo: “Khải bẩm Ngọc Đế, thần thấy kim quang đó phát ra từ Đông Thắng Thần Châu, biên giới tiểu quốc Ngạo Lai.” “Nơi đó có một ngọn Hoa Quả Sơn, trên đó có một khối tiên thạch.” “Vừa rồi tảng đá đó đã đẻ trứng, sinh ra một con thạch hầu.” “Thần hầu đó trời sinh dị tượng, tỏa ra kim quang, chiếu rọi trời đất.” “Vì vậy mới gây ra thiên địa chấn động!” Nghe lời của Thiên Lý Nhãn, các tiên quan có mặt đều khẽ gật đầu.

Tưởng là chuyện lớn, hóa ra chỉ là một con yêu tinh mà thôi, không có gì to tát.

Hạo Thiên cũng không để tâm, không hề ngạc nhiên, nói: "Những thứ ở dưới trần đều là sản vật của tinh hoa trời đất, không có gì lạ." Lập tức ra lệnh mọi người giao lưu, nhảy múa, yến tiệc tiếp tục.

Lúc này, cuộc sống của Hạo Thiên vô cùng nhàn nhã.

Sau Phong Thần, có sự giúp đỡ của các vị thần, hắn đã quản lý toàn bộ Thiên đình.

Mặc dù trên đầu có Thánh nhân, nhưng Hạo Thiên không hề để ý.

Dù sao, đại sư huynh của hắn chính là Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ chính là Thánh nhân đứng sau lưng hắn, cũng là Thánh nhân mạnh nhất.

Vì vậy, hắn quản lý Thiên đình, thủ đoạn nghiêm khắc, hoàn toàn không sợ đắc tội với các Thánh nhân khác.

Nhờ vậy mới có thể quản lý Thiên đình tốt đẹp.

Trở lại với thạch hầu.

Tôn Ngộ Không sau khi nhận được sự giúp đỡ của Chuẩn Đề Thánh nhân, trời sinh đã có Nguyên thần chi lực và nhục thân chi lực.

Mặc dù chưa siêu thoát phàm tục, nhưng vẫn có thể chinh phục Hoa Quả Sơn.

Sau khi chinh phục bầy khỉ Hoa Quả Sơn, hắn làm "Mỹ Hầu Vương" sống trong Thủy Liêm Động.

Hơn mười năm sau, thấy khỉ sẽ sinh lão bệnh tử, hắn sợ một ngày nào đó mình cũng như vậy, liền theo lời gợi ý của bầy khỉ, quyết định ra biển tìm đạo pháp trường sinh!

Tôn Ngộ Không cưỡi bè trôi ra biển lớn, một mình tìm kiếm đạo pháp vĩnh sinh.

Chương 656

Sau khi vượt biển, hắn đã đến Nam Chiêm Bộ Châu.

Lúc này thạch hầu đã vào thế giới loài người được tám chín năm.

Trong tám chín năm đó, hắn không thực hiện được nguyện vọng của mình, không tìm được đạo pháp trường sinh.

Bởi vì lúc này các tu sĩ trong thiên hạ đều ở trong rừng sâu núi thẳm, linh khí ở trần thế loãng, tu sĩ vô cùng hiếm.

Thạch hầu vận khí không tốt, tự nhiên không gặp được ai.

Nhưng hắn có thiên tư thông minh, trong tám chín năm đã học được tiếng người, học được chữ viết, hiểu được tập quán sinh hoạt của Nhân tộc.

Sau đó lại một lần nữa trôi dạt ra biển Tây, cuối cùng đến Tây Ngưu Hạ Châu, muốn ở Tây Ngưu Hạ Châu tìm đạo pháp trường sinh!

Sau khi tham quan bờ biển một thời gian dài, đột nhiên hắn thấy một dãy núi xinh đẹp.

Không sợ lang, hổ, báo, hắn từ trên đỉnh núi nhìn xuống.

Chỉ thấy trong núi linh khí nồng đậm, cổ thụ bám rễ, còn có chim bay linh thú phi phàm chạy trong rừng núi, vừa nhìn đã biết là nơi phi thường.

Trong lúc quan sát, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng người ở xa.

Hắn vội vàng đi vào rừng, lắng tai nghe.

Tức thì nghe rõ, hóa ra là tiếng hát.

Trong tiếng hát, có những từ ngữ về sự vĩnh sinh, còn có ý tán

dương tiên trưởng.

Tề Thiên Đại Thánh nghe xong bài hát, vui mừng nói: "Hóa ra tiên nhân trốn ở đây!" Chỉ thấy hắn nhảy lên, cẩn thận nhìn người hát.

Lại phát hiện, đó là một tiều phu đang vác rìu đốn củi!

Sau một hồi hỏi han, hầu tử biết được đối phương không phải tiên nhân, nhưng đối phương lại biết nơi ở của tiên nhân!

Ngọn núi tiều phu ở tên là Linh Đài Phương Thốn Sơn.

Trên núi có một huyệt động tên là Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Trên núi có một vị tiên nhân, tên là Bồ Đề Tổ Sư.

Bài hát mà tiều phu hát chính là từ nơi của Bồ Đề Tổ Sư truyền xuống.

Thạch hầu nghe xong, vui mừng khôn xiết!

Hắn đi ra khỏi rừng sâu, tìm được một con đường nhỏ, vượt qua một sườn núi xa khoảng bảy tám dặm, cuối cùng cũng thực sự nhìn thấy một tòa môn lâu sừng sững trên núi.

Chỉ là cửa đóng chặt, không có ai xuất hiện.

Đột nhiên quay người, hắn thấy một tấm bia đá dựng đứng trên đỉnh vách đá.

Tấm bia cao khoảng ba trượng, rộng tám thước, trên đó có mấy chữ: "Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động".

Thạch hầu vui mừng nói: "Người ở đây thật thà, không lừa ta, quả nhiên có ngọn núi này và môn phái này." Tại Nhân giới Hồng Hoang, trước cửa Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Thạch hầu ở đó, nhìn tấm bia đá ghi "Tà Nguyệt Tam Tinh Động", tức thì vui mừng khôn xiết!

Hắn biết, tiều phu kia không lừa mình!

Thật sự có một đạo trường của tiên gia!

Cuối cùng đã tìm được đạo pháp trường sinh rồi!

Sau đó, hắn gõ cửa, có tiên đồng dẫn vào trong môn phái.

Rất nhanh, hắn đã gặp được người được gọi là Bồ Đề Tổ Sư!

Quả nhiên là một vị Thánh nhân!

Ngay cả những môn đồ ngồi hai bên cũng toát ra khí tức cường đại!

Thạch hầu không khỏi vô cùng thành tâm bái kiến Bồ Đề Tổ Sư, bày tỏ ý định, nói rõ lai lịch!

Sau một số câu hỏi và trả lời, Bồ Đề Tổ Sư cuối cùng đã chấp nhận thạch hầu, kinh ngạc trước nghị lực và trí tuệ của đối phương, và đặt tên cho hắn là Tôn Ngộ Không.

Nhiều năm sau, người tên là Bồ Đề Tổ Sư quả thực là hóa thân của Chuẩn Đề.

Để truyền thụ cho Tôn Ngộ Không đạo pháp mạnh hơn, hắn nhân cơ hội gõ vào đầu Tôn Ngộ Không ba cái, che giấu bí ẩn, để Tôn Ngộ Không tự đoán ý của mình.

Tôn Ngộ Không này quả thực thông minh, biết được huyền cơ.

Tối hôm đó vào canh ba, hắn đến hậu viện nghe Chuẩn Đề giảng đạo!

Và luyện tập Bát Cửu Huyền Công, cảm ngộ đạo pháp mà Chuẩn Đề truyền thụ.

Chương 657

Chuẩn Đề Thánh nhân cũng không hề keo kiệt.

Hắn giảng dạy bảy mươi hai phép biến hóa, cùng với thần thông thân pháp đẳng vân giá vũ, tên là Cân Đẩu Vân!

Cân Đẩu Vân, chỉ cần một cú lộn nhào, có thể bay được mười vạn tám ngàn dặm trong nháy mắt, quả thực là thần thông thượng đẳng!

Chuẩn Đề Thánh nhân cho rằng pháp lực của Tôn Ngộ Không đã đủ để đối phó với những khó khăn gặp phải trên đường đi.

Vì vậy, hắn tìm một cái cớ, đuổi Tôn Ngộ Không đi, và dặn không được nói cho người khác biết sự thật về sư tôn của Tôn Ngộ Không.

Nếu không sẽ nghiền xương Tôn Ngộ Không ra tro!

Khiến hắn vĩnh viễn không được siêu sinh!

Tôn Ngộ Không không còn lựa chọn nào khác, đành phải rời đi.

Chỉ thấy một cú lộn nhào, cưỡi mây, chốc lát đã trở lại Hoa Quả Sơn.

Lúc này, Tôn Ngộ Không trong lòng tràn đầy niềm vui, lại hay tin một con yêu quái đã chiếm lĩnh Hoa Quả Sơn, bắt nạt bầy khỉ.

Tôn Ngộ Không tức giận, không có vũ khí, vì hắn cũng không có vũ khí, liền tay không đánh vào động phủ, đánh cho quái vật tan tác, cúi đầu nhận thua.

Tôn Ngộ Không cướp lấy vũ khí của nó rồi thả đi.

Tại Nhân giới Hồng Hoang, Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn.

Sau khi đánh đuổi đại yêu, Tôn Ngộ Không lo lắng có lúc mình không ở đây, bầy khỉ Hoa Quả Sơn sẽ bị người khác bắt nạt.

Vì vậy, mỗi ngày hắn đều biểu diễn võ thuật, dạy các tiểu hầu lấy tre làm tiêu chuẩn, lấy gỗ làm dao, bắt đầu huấn luyện!

Tiếng hò hét không ngớt, ra vào liên tục, dựng trại đóng quân, huấn luyện một thời gian dài.

Tôn Ngộ Không đột nhiên nói: "Huấn luyện cần thời gian dài." "Ta sợ sẽ kinh động đến vua của Nhân tộc, chim bay đại yêu hoặc thú đi đại yêu sẽ coi chúng ta là kẻ địch mạnh." "Đến lúc đó, ta tất sẽ phải đấu pháp với họ, nhưng dùng tre và gỗ thì làm sao tác chiến với kẻ địch?" "Cho nên phải có được binh khí sắc bén." Bầy khỉ kinh hãi lắng nghe rồi nói: "Hầu vương nhìn xa trông rộng, nhưng chúng ta không biết đi đâu tìm binh khí." Cùng lúc đó, ánh mắt của đông đảo hầu tử, hầu tôn đều hướng về bốn con lão hầu.

Bốn con hầu này trong lúc Tôn Ngộ Không không có mặt, có thể nói là những con hầu có uy quyền nhất!

Bây giờ có vấn đề, đông đảo hầu tử tự nhiên nhìn về phía chúng!

Lúc này, bốn con lão hầu đến trước mặt Tôn Ngộ Không nói: "Đại vương, nếu muốn có binh khí sắc bén thì rất dễ." Tôn Ngộ Không nghe vậy hai mắt sáng lên, hỏi: "Dễ như thế nào?" Bốn con lão hầu nói: "Hoa Quả Sơn của chúng ta ở trong biển." "Gần nhất có Ngạo Lai Quốc, trong thành của quốc gia này có vô số binh lính và bình dân." "Nhất định có thợ vàng, bạc, đồng, sắt và các thợ thủ công khác." "Nếu đại vương đến đó, hoặc mua hoặc chế tạo một số vũ khí." "Rồi dạy chúng ta huấn luyện, chắc chắn sẽ có sức mạnh chống lại kẻ địch!" Tôn Ngộ Không nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Quả nhiên gừng càng già càng cay!

Vấn đề này chẳng phải đã được giải quyết rồi sao?

Thế là hắn nói với các hầu tử khác: "Các vị hầu tử hầu tôn hãy đợi

ta, yêm Lão Tôn đi tìm binh khí cho các ngươi, đợi một lát." Tôn Ngộ Không sử dụng Cân Đẩu Vân!

Một cú lộn nhào!

Tức thì bay ra mười vạn tám ngàn dặm.

Quả nhiên, trên bờ đối diện với Hoa Quả Sơn, có một quốc gia nhỏ!

Trong nước có sáu thành lớn và ba thành nhỏ, còn có hàng ngàn vạn gia đình.

Người người qua lại trong thành, ai nấy đều sống dưới ánh sáng ban ngày.

Tại Nhân giới Hồng Hoang, Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn.

Sau khi Tôn Ngộ Không giúp các hầu tử hầu tôn tìm được binh khí, hắn bắt đầu không ngừng huấn luyện chúng!

Những hành động này của Hoa Quả Sơn đã làm phiền nhiễu các quái vật trên núi trong một thời gian dài.

Có sói, hổ, báo, hươu, cáo, sư tử, tinh tinh, gấu và nai, trâu rừng và linh dương, đủ loại yêu tinh.

Tổng cộng có mấy chục sơn đầu yêu tộc, sau khi biết được bản lĩnh của Tôn Ngộ Không, đều đến Hoa Quả Sơn tỏ lòng kính trọng Mỹ Hầu Vương.

Thậm chí có một số yêu tinh thực lực yếu kém tìm kiếm sự che chở của Mỹ Hầu Vương.

Vì vậy, trong một thời gian, cả Hoa Quả Sơn náo nhiệt phi thường, vô số yêu thú đều nghe tiếng mà đến bái kiến.

Một ngày nọ, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không đột nhiên nói với

đông đảo yêu thú: "Các ngươi đã quen thuộc với cung tên, tinh thông vũ khí, nhưng cây đao của ta thực sự không vừa tay, ta không hiểu tại sao?" Bốn con lão hầu tiến lên nói: "Đại vương là thân bất tử, binh khí bình thường tự nhiên không thể khiến ngài vừa tay." "Nhưng chúng ta không biết phủ của quốc vương sẽ đi đâu?" Tôn Ngộ Không nghe vậy, lập tức gật đầu.

Dưới sự chỉ đạo của Chuẩn Đề Thánh nhân, mặc dù hắn đã được chân truyền, tuy học ít, nhưng tu vi của hắn cũng đã đủ, cũng đã học được kỹ xảo, và tự hào nói: "Sau khi nghe đạo, ta đã có bảy mươi hai phép biến hóa, còn có Cân Đẩu Vân và các thần thông khác." "Chính là có thể vào núi, một cú lộn nhào là có thể lên Thiên giới." "Đi trong nhật nguyệt không thấy bóng, vào trong đá không có chướng ngại!" "Nước lớn không thể nhấn chìm ta, lửa lớn không thể đốt cháy ta." "Nơi nào mà không thể đi được?" Nghe lời bốn con lão hầu, hắn nói: "Đại vương có sức mạnh thần kỳ như vậy thì không có vấn đề gì!" "Nước biển dưới Hoa Quả Sơn của chúng ta thông thẳng đến Đông Hải Long Cung." "Nếu đại vương có thể xuống biển, tìm Đông Hải Long Vương, hỏi xin vũ khí, có lẽ nào lại không có?" "Đông Hải Long Vương, là lão đại của Tứ Hải!" "Chắc chắn có binh khí khiến đại vương vừa mắt!" Nghe xong lời của bốn con lão hầu, Tôn Ngộ Không khẽ gật đầu, trong lòng đầy vui mừng.

Về việc đối phương là Long Vương?

Hắn không quan tâm.

Hắn không quan tâm đến hoàng đế hay quốc vương.

Chỉ cần có được binh khí vừa tay, đó là chuyện tốt!

Thế là hắn nói với các hầu tử khác: "Các hầu tử hầu tôn hãy đợi một chút, đợi yêm Lão Tôn đến Đông Hải Long Cung tìm một món binh khí vừa tay!" Tại Nhân giới Hồng Hoang, dưới sự đề nghị của

bốn con lão hầu, Tôn Ngộ Không nhảy một phát xuống biển, nhanh chóng đến Long cung của Đông Hải.

Chương 658

Trước khi thông báo cho lính tôm tướng cua đi báo cáo, hắn đã tự mình đến Thủy Tinh Cung.

Lúc này, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng sống vô cùng tiêu sái.

Bây giờ sau lưng có Hạo Thiên chống đỡ, khi nói chuyện, eo lưng thẳng tắp.

Hơn nữa, hắn cũng có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không ai dám đến Đông Hải gây phiền phức.

Một mình hắn hoàn toàn có thể trấn áp Đông Hải.

Huống chi, sau lưng hắn còn có một Long tộc khổng lồ.

Mặc dù Long tộc lúc này đã suy tàn, nhưng cũng là đại tộc thượng cổ.

Một Long tộc tuy yếu nhưng vẫn rất mạnh, có huyết mạch cường đại, lúc này lại có Hạo Thiên chống đỡ, có hy vọng bồi dưỡng ra một tộc trưởng cường đại.

Lúc này, nghe Tôn Ngộ Không tìm vũ khí, nhìn Tôn Ngộ Không lúc này có tu vi Thái Ất Kim Tiên, Ngao Quảng không muốn dễ dàng kết thù.

Long tộc đã trải qua quá nhiều chiến tranh, dẫn đến bây giờ nguyên khí đại thương, cho nên Ngao Quảng biết, phải sống hòa bình.

Ít nhất là trước khi Long tộc sinh ra cường giả thực sự.

Hơn nữa, Đông Hải có nhiều bảo vật, nên ra lệnh cho người mang binh khí ra.

Hắn nghĩ chỉ là một món binh khí nhỏ, có thể kết giao với một láng giềng cũng không tệ.

Dù sao Tôn Ngộ Không lúc này còn trẻ mà đã có thực lực như vậy, có thể thấy tiền đồ của hắn sau này như gấm!

Rất nhanh, một thanh đại đao được lính tôm tướng cua mang ra, ý muốn tặng cho Tôn Ngộ Không làm vũ khí.

Tôn Ngộ Không nhìn thanh đại đao, lại lắc đầu nói với Ngao Quảng: "Lão Tôn không quen dùng đao, xin hãy lấy một món binh khí khác." Long Vương lại gọi tướng cua đi tìm binh khí.

Tướng cua dẫn theo lính cá trê, nhanh chóng mang ra một cây tam xoa kích!

Tôn Ngộ Không nhảy xuống, nắm lấy cây tam xoa kích!

Rồi vội vàng lắc đầu, mặt đầy vẻ không hài lòng.

Chỉ thấy hắn nói: "Không được không được!

Không vừa tay!

Quá nhẹ!

Cho ta một cây khác." Ngao Quảng cười nói: "Mỹ Hầu Vương, chưa từng thấy ai cầm cây xoa này, nó nặng đến 3600 cân đấy!" Tôn Ngộ Không là thạch hầu, có thần lực trời sinh.

Cộng thêm tu đạo có tu vi như vậy, lại tu luyện cảnh giới nhục thân, tự nhiên cảm thấy nhẹ, liền nói: "Không cần, không cần!

Quá nhẹ!" Tại Nhân giới Hồng Hoang, trong Đông Hải Long Cung.

Lão Long Vương không muốn gây chuyện nhìn Tôn Ngộ Không, không những không đuổi đi, ngược lại còn rất vui vẻ mời yến.

Trực tiếp cho lính tôm tướng cua mang binh khí ra cho Tôn Ngộ Không thử.

Kết quả là không có món nào được.

Lấy ra liên tiếp nhiều binh khí, Tôn Ngộ Không đều cảm thấy quá nhẹ, bảo Long Vương đổi binh khí khác.

Ngao Quảng thấy vậy, cũng có chút hứng thú.

Hắn muốn xem con khỉ này có thể cầm được vũ khí nặng bao nhiêu.

Liền lệnh cho Lý Ngư tướng quân dẫn người mang ra một cây trường kích.

Rất nhanh, cây trường kích này được mười mấy đại tướng khiêng lên.

Cây trường kích này nặng đến 7200 cân!

Trong số họ hoàn toàn không có ai một mình có thể nhấc lên, chỉ có thể hợp lực khiêng.

Tôn Ngộ Không thấy vậy, chạy tới trước, một tay cầm lấy trường kích, thuận tay múa vài đường kích ảnh, rồi cắm nó xuống đất, mặt đầy vẻ không hài lòng: "Vẫn nhẹ, nhẹ, nhẹ!" "Lão Long Vương, không có cái nào nặng hơn sao?" "Đừng xem thường yêm Lão Tôn!" "Có binh khí gì, cứ mang ra hết đi!" Ngao Quảng thấy vậy, kinh ngạc không thôi.

Hắn cảm thấy sức mạnh của con khỉ này quả thực không nhỏ!

Cố ý mỉm cười, nhắc đến một loại bảo vật mà hắn có được nhiều năm trước.

Bởi vì nó chỉ có thể ngày càng lớn, không có công dụng thần kỳ nào khác, nhưng nặng 13500 cân.

Bảo vật này thường chỉ được Ngao Quảng dùng để đo mực nước Đông Hải.

Hắn hỏi Tôn Ngộ Không có muốn xem không.

Bảo vật này, không có đặc điểm gì khác, chỉ có nặng!

Chương 659

Tôn Ngộ Không nghe vậy!

Bảo vật có thể nặng bao nhiêu?

Có bảo vật nào mà hắn không cầm được sao!

Thế là hắn cũng đồng ý, bảo lão Long Vương mang ra cho xem.

Lại thấy Long Vương cười nói, thứ đó quá nặng, ngay cả hắn cũng không nhấc được, bảo Tôn Ngộ Không cùng đi xem.

Tôn Ngộ Không tự nhiên đồng ý, không nghĩ rằng lão Long Vương sẽ giở trò.

Khi Tôn Ngộ Không được mời đến nơi cất giữ bảo vật, cuối cùng đã nhìn thấy bảo vật của Long Vương!

Tôn Ngộ Không đưa mắt nhìn về phía nó!

Chỉ thấy một cây thần trụ màu vàng đứng ở trung tâm Đông Hải.

Ngao Quảng thấy vậy, chỉ vào cây thần trụ sáng loáng, nói với Tôn Ngộ Không: "Đó chính là bảo vật." Tại trung tâm Đông Hải.

Lúc này, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tôn Ngộ Không đã đi đến trước Định Hải Thần Châm, nhẹ giọng nói: "Dài quá!

Ngắn lại một chút!" Lời này vừa thốt ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Định Hải Thần Châm vốn bất động như hằng cổ bắt đầu rung chuyển!

Giây tiếp theo!

Nó thật sự giống như lời Tôn Ngộ Không, bắt đầu thu nhỏ lại!

Tôn Ngộ Không lại hoàn toàn không để ý đến sự kinh ngạc của

những người khác, một lần rồi một lần nói: "Tốt nhất là nhỏ lại một chút." Định Hải Thần Châm đó cũng luôn làm theo ý hắn, không ngừng nhỏ lại.

Tôn Ngộ Không vô cùng vui mừng, nhanh chóng biến Định Hải Thần Châm thành kích thước của một vũ khí bình thường!

Khi hắn lấy nó ra khỏi biển để xem, kết quả phát hiện hai đầu có hai vòng kim cô, ở giữa là một khối hắc thiết.

Bên cạnh vòng kim cô có một dòng chữ, gọi là "Như Ý Kim Cô Bổng".

Tôn Ngộ Không thầm nghĩ: "Chắc chắn là tên của bảo vật!" Trong lúc đi, hắn cảm thấy cầm không tiện, hai tay đảo qua đảo lại nói: "Nên ngắn hơn, tốt hơn!" Giây tiếp theo, Như Ý Kim Cô Bổng lại một lần nữa thu nhỏ, cuối cùng biến thành một cây kim nhỏ, được Tôn Ngộ Không cất vào trong tai.

Rõ ràng, bảo vật này vốn đã được ai đó đặt sẵn ở đây, chờ Tôn Ngộ Không đến lấy.

Điều này cũng giải thích tại sao người khác không thể động đến Định Hải Thần Châm một phân một tấc, còn Tôn Ngộ Không lại có thể!

Tôn Ngộ Không nhìn Ngao Quảng đứng đó, sắc mặt có chút tái xanh, cả người ngẩn ra tại chỗ.

Mặc dù biểu hiện của hắn kỳ quái, nhưng Tôn Ngộ Không không quan tâm, chỉ cảm thấy Ngao Quảng chỉ là kinh ngạc quá độ mà thôi!

Hắn đi một vòng trong kho báu của Ngao Quảng, lấy một đôi Liên Hoa Ti Vân Hài, một bộ Toả Tử Liên Hoàn Kim Giáp, một chiếc Phượng Sí Tử Kim Quán, quay người một cái, trực tiếp mặc tất cả lên người!

Tôn Ngộ Không tay cầm kim cô bổng, thân mặc kim giáp và hài mây, lập tức không còn do dự, đối với những thứ này đều vô cùng hài lòng, liền trực tiếp lóe thân biến mất tại chỗ!

Sau khi Tôn Ngộ Không rời đi, Ngao Quảng mới bừng tỉnh!

Ngao Quảng từ khi đầu hàng Lưu Nhĩ, bái nhập Thiên đình đến nay, đã khi nào phải chịu sự sỉ nhục như vậy?

Tại Nhân giới Hồng Hoang, Đông Hải Long Cung.

Sau khi Tôn Ngộ Không lấy đi kim cô bổng và khôi giáp cùng các bảo bối khác, Ngao Quảng vô cùng tức giận!

Mặc dù Tôn Ngộ Không đã lấy đi Như Ý Kim Cô Bổng và các bảo vật khác, Ngao Quảng lại không có chút cảm giác tiếc nuối nào.

Kho báu của Đông Hải Long Cung còn có những thứ quan trọng khác, đây chỉ là một trong những kho báu bình thường.

Mất đi một cây Định Hải Thần Châm, Ngao Quảng hoàn toàn không để tâm.

Nhưng vô duyên vô cớ bị cướp đi Định Hải Thần Châm cùng nhiều bảo bối như vậy, Ngao Quảng làm sao có thể cam lòng?

Thế là hắn cưỡi mây đạp nước, một đường đi về phía Đông đến Bồng Lai tiên đảo.

Khi Ngao Quảng đến đảo Bồng Lai, phát hiện một nữ đồng đang đợi ở ngoài đảo.

Không từ chối, hắn liền theo nữ đồng đến Minh Đạo Cung.

Lưu Nhĩ sau khi trở về, vẫn ở lại đảo Bồng Lai, không ra ngoài.

Việc Tôn Ngộ Không từ Đông Hải nhận được Như Ý Kim Cô Bổng, Lưu Nhĩ cũng biết Ngao Quảng sẽ đến hỏi hoặc tố cáo, cũng phải gặp một cách đường hoàng.

Vì vậy, Lưu Nhĩ đã gọi Thanh Tĩnh ra ngoài đảo Bồng Lai gặp Ngao Quảng, rồi đến Minh Đạo Cung đợi hắn.

"Long Vương đến đây, có chuyện gì sao?" Nhìn thấy Ngao Quảng, Lưu Nhĩ mỉm cười.

Lão Long Vương này đã nhẫn nại hơn, đã biết kiềm chế tính khí rồi.

Nếu không cũng sẽ không đến hỏi trước.

Chương 660

Chắc chắn sẽ trực tiếp ra tay tiêu diệt Tôn Ngộ Không!

Đừng nghi ngờ, Tôn Ngộ Không lúc này mới chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Lão Long Vương muốn diệt hắn không khó!

Ngay cả khi một mình không được, còn có cả Long tộc!

Nhưng Ngao Quảng không làm vậy, mà đến hỏi trước, đây là điều khiến Lưu Nhĩ vô cùng hài lòng.

Suy cho cùng, Ngao Quảng đã nể mặt hắn.

Lúc này, nghe Lưu Nhĩ hỏi, Ngao Quảng cũng không khoa trương, chỉ lặp lại câu chuyện một lần cho Lưu Nhĩ nghe, cũng không thêm mắm thêm muối, thực thực tại tại kể lại đầu đuôi sự việc.

Cuối cùng nói: "Tiểu long mất một hai món linh bảo không sao, nhưng kẻ này vô lý cướp đi bảo vật rồi bỏ đi, thật đáng ghét." Nghe lời của Ngao Quảng, Lưu Nhĩ thầm tính ra kế hoạch của Chuẩn Đề.

Nhưng trong lòng Lưu Nhĩ đã có những cân nhắc khác, vì vậy không chuẩn bị dây dưa vào chuyện này.

Tại Hồng Hoang, Bồng Lai tiên đảo.

Sau khi nghe những lời của Ngao Quảng, Lưu Nhĩ tuy rất hài lòng với sự chân thành của hắn, nhưng cũng có những cân nhắc của riêng mình.

Thế là Lưu Nhĩ nói với Ngao Quảng: "Ai cũng biết, ta có những cân nhắc của riêng mình, nhưng Long Vương đã tổn thất mấy kiện Tiên thiên linh bảo, ta cũng không có ý để ngươi chịu thiệt." "Vì vậy, ta đồng ý sau này có thể trồng trong Long cung loại bảo tàng quý giá nhất của đảo Bồng Lai là 'Bồng Lai Thảo'." Ngao Quảng nghe vậy

trước tiên ngẩn ra, cuối cùng trực tiếp vui mừng khôn xiết.

Người khác không biết, nhưng hắn lại rất rõ loại "Bồng Lai Thảo" này không phải là thứ mà đại năng bình thường có thể dính vào.

Đây là một loại linh căn do Lưu Nhĩ nghiên cứu ra!

Công dụng vô cùng kỳ diệu, sau khi linh căn trưởng thành ăn vào, còn có thể tăng cường độ huyết mạch, tư chất cảm ngộ!

Có thể nói là cực phẩm linh căn!

Ngao Quảng bây giờ có cơ hội trồng loại linh căn này, quả thực là phần thưởng của Lưu Nhĩ.

"Cảm ơn Thánh nhân!" Ngao Quảng vui mừng khôn xiết cười nói!

Hắn vô cùng hài lòng.

Dù sao, Bồng Lai Thảo đối với Long tộc mà nói mới là thứ vô cùng quan trọng.

Định Hải Thần Châm?

Hắn còn không biết đặt ở đâu cho có ích.

Lưu Nhĩ suy nghĩ một lúc, nói với Long Vương Ngao Quảng: "Ngươi trở về viết một bản báo cáo cho Hạo Thiên, dù sao, ngài ấy là Ngọc Đế." "Long cung hiện đã thuộc về Thiên giới!" "Vậy thì ngài ấy cũng phải chịu trách nhiệm cho ngươi!" Ngao Quảng vốn không có hứng thú với một Ngọc Đế Hạo Thiên không có thực lực.

Thậm chí một trong Tứ Đại Đế là Tử Vi Đại Đế cũng có thể ngang hàng với hắn.

Nhưng nghe lời Lưu Nhĩ, Ngao Quảng cũng chuẩn bị làm như vậy.

Đó chỉ là một chút phiền phức, không có gì to tát.

Để Thiên giới chịu trách nhiệm, còn có thể nhận thêm một phần báo đáp nữa!

Thế là, sau khi cáo biệt Lưu Nhĩ, Ngao Quảng nhanh chóng trở về Long cung, trồng Bồng Lai Thảo xuống, và viết một bản tấu chương đặc biệt.

Đại ý là trên Hoa Quả Sơn có một con thạch hầu trời sinh tự xưng là chúa tể thế giới, đã đến Long cung, lấy đi bảo tàng của Long cung, gồm một bộ Tỏa Tử Liên Hoàn Kim Giáp, một chiếc Phượng Sí Tử Kim Quán, và Định Hải Thần Châm!

Hy vọng Thiên Đế Hạo Thiên có thể ra quyết định, có thể giải quyết giúp hắn.

Hồng Hoang, Thiên Giới.

Ngao Quảng đạp nước bay lên, xông thẳng lên trời.

Chẳng mấy chốc đã đến Nam Thiên Môn.

Các thiên binh thiên tướng trấn thủ Nam Thiên Môn thấy lão xuất hiện thì có chút kinh ngạc.

Bởi vì Ngao Quảng là Long tộc, lại là Long Vương.

Chỉ một mình lão đến đây, chắc chắn là có đại sự!

Tuy nhiên, Long tộc hiện đã quy thuận Thiên Đình, cho nên việc Ngao Quảng đến Thiên Giới cũng là điều hợp lý.

Chính vì vậy, các thiên binh thiên tướng cũng không ngăn cản lão Long Vương.

Mặc dù Long tộc đã sa sút, nhưng đừng quên đối phương cũng là một tu sĩ Đại La Kim Tiên!

Ngao Quảng cũng rất ôn hòa chào hỏi các thiên binh thiên tướng, sau đó bay về phía Thượng nhất trọng thiên!

Thiên binh thiên tướng trấn thủ Nam Thiên Môn nhìn theo bóng dáng Ngao Quảng biến mất, không khỏi bàn tán xôn xao...

"Này, lão Long Vương lên Thiên Giới làm gì vậy?" "Ha!

Kể từ lần Long tộc quy thuận Thiên Giới, Long tộc chưa từng xuất hiện ở đây nữa." "Liệu có chuyện gì không?" "Có thể có chuyện gì chứ!

Chương 661

Chẳng lẽ ngươi không biết là có Thánh nhân hạ lệnh, họ mới quy thuận Thiên Giới sao?" "Thánh nhân nào?" "Ngốc!

Danh húy của Thánh nhân sao có thể tùy tiện nói ra được?

Đương nhiên là vị Thánh nhân đầu tiên dưới trướng Đạo Tổ... cũng là sư huynh của Ngọc Đế." "Hít!

Là vị tồn tại đó!" "Cho nên, Long tộc sẽ không phản bội đâu, có vị đó ở đây mà!" ...

Ngày thường trấn thủ Nam Thiên Môn vô cùng khô khan.

Hôm nay có chút chuyện để bàn tán, Nam Thiên Môn nhất thời trở nên náo nhiệt!

Ngao Quảng không để tâm đến những âm thanh sau lưng.

Lão bay qua từng tầng trời, gặp các thiên quan thiên tướng quen biết đều chào hỏi vô cùng ôn hòa.

Các vị thiên tiên thiên quan đó thấy Long Vương thì ai nấy đều kinh ngạc trước, sau đó cũng rối rít đáp lễ.

Chẳng mấy chốc, Long Vương đã đến Linh Tiêu Bảo Điện và dâng tấu sớ lên cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên thấy Ngao Quảng lên Thiên Giới thì vô cùng vui mừng.

Mặc dù Ngao Quảng là một trong Tứ Hải Long Vương, nhưng là do Lưu Nhĩ hạ lệnh mới quy phục Thiên Giới.

Thế nhưng Ngao Thiên vẫn luôn tôn trọng Hạo Thiên, bây giờ gặp chuyện lại không báo thù trước mà đến báo cáo, để Hạo Thiên đưa ra quyết định, điều này tự nhiên khiến Hạo Thiên vô cùng hoan hỉ!

Hắn biết đối phương đang thể hiện sự tôn trọng mình.

Qua so sánh, Hạo Thiên càng có thiện cảm với Ngao Quảng hơn.

Bây giờ, thuộc hạ của mình là Đông Hải Long Vương bị một con khỉ hoang cướp mất linh bảo, nhưng lại biết đệ nhất thời gian báo cáo cho mình, điều này khiến Hạo Thiên có cảm giác được coi trọng...

Hạo Thiên vui vẻ đồng ý sẽ ra mặt giúp Ngao Quảng.

Nhưng hắn chỉ nói cần phải bàn bạc với triều thần xem nên xử lý con khỉ đá trời sinh Tôn Ngộ Không này như thế nào.

Vì vậy, hắn yêu cầu Ngao Quảng trở về Đông Hải trước để chờ tin tức.

Ngao Quảng nghe vậy cũng gật đầu rồi quay về.

Lão vốn không có ý định lập tức kéo Hạo Thiên đi báo thù.

Là Long Vương của Đông Hải, Ngao Quảng sở hữu vô số thủy binh tướng sĩ.

Nếu Ngao Quảng thực sự muốn báo thù, lão đã sớm tấn công Hoa Quả Sơn rồi.

Điều quan trọng hơn là Tôn Ngộ Không thiên phú dị bẩm, không thể vô duyên vô cớ mà có được một thân công pháp cường đại.

Ngao Quảng đã học được từ Lưu Nhĩ rằng, tất cả những chuyện này đều là kế hoạch của Chuẩn Đề.

Việc này có liên quan đến Thánh nhân.

Ý niệm báo thù trong lòng Ngao Quảng dần dần tan biến.

Dù sao thì vào thời kỳ đỉnh cao nhất của Long tộc, Long Vương cũng chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Huống chi bây giờ Long tộc đã rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Gây chuyện với Thánh nhân là một việc cực kỳ tồi tệ.

Nhẹ thì chết, nặng thì cả Long tộc diệt vong!

Đây mới là điều mà lão Long Vương lo ngại.

Lão lo lắng chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Còn một hai kiện linh bảo kia, với gia sản của Ngao Quảng, tự nhiên sẽ không để ý.

Về phần Tôn Ngộ Không.

Sau khi trở về Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không đã khoe khoang Như Ý Kim Cô Bổng và một bộ phi kiên lấp lánh.

Ngày đêm dẫn dắt đám khỉ ở Hoa Quả Sơn chăm chỉ luyện tập.

Tôn Ngộ Không cũng bắt đầu chu du khắp nơi.

Trong thời gian này, Tôn Ngộ Không và sáu vị Yêu Vương thống trị một phương khác đã kết nghĩa huynh đệ.

Sáu vị Yêu Ma Vương đó là Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương.

Cuối cùng là vị Yêu Vương thứ bảy, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không.

Chương 662

Mỗi ngày bọn họ đều cùng nhau đàm luận văn học và tu luyện.

Vào lúc này, Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

Mục đích tu tiên ban đầu của hắn là có thể nhảy ra khỏi Tam Giới, không còn trong Ngũ Hành, để được trường sinh bất tử.

Nhưng hắn vẫn chưa làm được.

Trong Địa Phủ có một cuốn Nhân Thư, giống như Địa Thư trong tay Trấn Nguyên Tử, sở hữu năng lực vô cùng mạnh mẽ.

Nó có thể nắm giữ sinh tử, quản lý sự thịnh suy của vạn vật, ghi lại tuổi thọ của vô số sinh linh!

Mỗi khi trên đời có một sinh linh ra đời, Nhân Thư đều sẽ có cảm ứng, ghi lại sinh tử của người đó vào trong Sổ Sinh Tử...

Hồng Hoang, Nhân Giới.

Đông Thắng Thần Châu, Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn.

Tục ngữ có câu, Diêm Vương cho ngươi chết canh ba, không ai dám giữ đến canh năm.

Chuyện sinh tử vô cùng quan trọng.

Tôn Ngộ Không vừa sinh ra, đã có một loại cảm ứng đối với sinh tử.

Trong Sổ Sinh Tử ghi lại, Tôn Ngộ Không thọ 342 tuổi, và sẽ có một kết cục tốt đẹp.

Năm nay vừa khéo là năm thứ 342 kể từ khi Tôn Ngộ Không ra đời.

Vào một ngày, Tôn Ngộ Không cùng đám khỉ con của mình nâng ly uống rượu.

Khi đang vui vẻ, hắn lại uống thêm vài ly.

Nhưng không uống nhiều hơn.

Tôn Ngộ Không đang bối rối rời khỏi nơi đám khỉ đang uống rượu vui chơi.

Tại một nơi yên tĩnh, hắn dựa vào một tảng đá xanh, men rượu dần nồng, rồi ngủ thiếp đi trên tảng đá.

Sổ Sinh Tử do Thập Điện Diêm Vương của Địa Phủ quản lý.

Bọn họ là chủ nhân của mười điện đường, đều do Bình Tâm Nương Nương bồi dưỡng.

Hằng ngày, Thập Điện Diêm Vương đều phải kiểm tra Sổ Sinh Tử, xem những ai hôm nay sẽ chết, chết ở đâu và vào lúc nào.

Sau đó sao chép hoặc thông báo cho Hắc Bạch Vô Thường và các quỷ sai khác, để họ đến Nhân Giới dẫn dắt những linh hồn đã mất về Địa Phủ.

Sau khi về Địa Phủ, trước mặt Phán Quan, dựa vào những việc đã làm khi còn sống mà quyết định sẽ đi vào Lục Đạo Luân Hồi nào để đầu thai chuyển thế, hoặc đến Thập Bát Tầng Địa Ngục để chuộc tội, tẩy sạch nghiệp chướng!

Sổ Sinh Tử hiển thị, Tôn Ngộ Không hôm nay phải chết.

Vì vậy, Thập Điện Diêm Vương quản lý việc này đã hạ lệnh cho Hắc Bạch Vô Thường đến Hoa Quả Sơn để bắt hồn Tôn Ngộ Không.

Lúc này Tôn Ngộ Không đang say rượu.

Hắn thậm chí không biết Hắc Bạch Vô Thường đã bắt được linh hồn của mình, tiến vào lối vào Địa Phủ.

Vừa tiến vào thế giới tối tăm, một luồng khí lạnh từ sâu trong nội tâm dâng lên, khiến Tôn Ngộ Không tỉnh rượu, cũng làm cho hắn tỉnh táo lại.

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu, bối rối nhìn quanh.

Hắn phát hiện nơi này khác xa với khung cảnh tươi đẹp của Hoa Quả Sơn, gió lạnh thổi qua, vô cùng tĩnh lặng.

Tôn Ngộ Không vội nhìn quanh, phát hiện hai bên có hai người, mặc đồ đen trắng xen kẽ, tóc dài che mặt, đang giữ lấy hắn.

Tôn Ngộ Không kinh hãi, dùng hết sức bình sinh thoát khỏi tay Hắc Bạch Vô Thường đang không phòng bị...

Tôn Ngộ Không kinh hãi!

Thoát khỏi Hắc Bạch Vô Thường!

Hắn xoay người một cái, cách Hắc Bạch Vô Thường hơn mười mét.

Hắn lấy Như Ý Kim Cô Bổng từ trong tai ra.

Kim Cô Bổng vừa xuất hiện đã biến thành chiều dài ngang chân hắn.

Hắn một tay chỉ vào Hắc Bạch Vô Thường, lớn tiếng quát: "Các ngươi là ai, đây là đâu?" Hắc Bạch Vô Thường đã bắt vô số linh hồn phàm nhân, tình huống như thế này vẫn là lần đầu gặp phải.

Nhưng họ lại không hề lo lắng, cười nói với Tôn Ngộ Không: "Chúng ta là Hắc Bạch Vô Thường." "Nơi này, tự nhiên là trong Địa Phủ." "Địa Phủ?" Tôn Ngộ Không nghe tin này thì kinh ngạc, đáp: "Chẳng phải là nơi của Thập Điện Diêm Vương sao, ta đến đây làm gì." Hắn suy nghĩ một lúc, nhưng không hiểu rõ.

Phải biết rằng, hắn đã tu luyện công pháp do Bồ Đề Tổ Sư dạy,

sớm đã nhảy ra khỏi Tam Giới, không còn trong Ngũ Hành, tuổi thọ bất hủ rồi.

Sao lại bị bắt đến Địa Phủ!

Chương 663

Tôn Ngộ Không trong lòng mù mịt, hỏi Hắc Bạch Vô Thường: "Hắc Bạch Vô Thường, Lão Tôn ta đã nhảy ra khỏi Tam Giới, không còn trong Ngũ Hành." "Vì sao phải đưa ta vào thế giới tối tăm này." Hắc Bạch Vô Thường nghe xong, cười nói với Tôn Ngộ Không vẫn còn đang bối rối: "Xem ra ngươi không phải người tu luyện." "Tên của ngươi có trong Sổ Sinh Tử.

Sổ Sinh Tử ghi rõ ngươi thọ 342 tuổi." "Hôm nay ngươi đã chết, nên huynh đệ ta mới đến Hoa Quả Sơn bắt ngươi." "Ngươi quả thực đã tu luyện, mới có thể sống được 342 tuổi, đã được xem là người trường thọ rồi." Tôn Ngộ Không luôn sợ hãi cái chết.

Vì vậy hắn mới vượt biển hàng ngàn dặm, tìm thầy học nghệ.

Mười năm sau, hắn đến Linh Đài Thất Tinh Các bái Bồ Đề Tổ Sư đã có mưu tính từ trước.

Hắn đã học được Bát Cửu Huyền Công của Tây Phương giáo.

Bát Cửu Huyền Công là công pháp của Tây Phương giáo, do Chuẩn Đề Thánh nhân sáng tạo ra.

Mục đích là để môn đồ của mình có thể thực hành các kỹ năng thần thông nhiều hơn so với các tôn giáo khác.

Nhưng, do Bát Cửu Huyền Công quá khó luyện tập, nên đến nay vẫn chưa có ai luyện đến đại thành.

Bát Cửu Huyền Công luyện tập chia làm chín cấp bậc.

Mỗi khi chuyển một vòng, pháp lực sẽ tăng gấp bội, và có thể luyện tập đến cấp thứ chín.

Tương truyền, có thể dùng sức mạnh của nó để chứng đạo, tu

luyện đến cảnh giới Thánh nhân.

Bát Cửu Huyền Công có thể nói là một môn công pháp cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ là Chuẩn Đề Thánh nhân còn chưa tu luyện thành công, huống chi là người khác.

Ngay cả ở giai đoạn sơ kỳ, bộ luyện tập này cũng không hề tầm thường.

Vì vậy, Chuẩn Đề đã truyền cho Tôn Ngộ Không ba tầng đầu của bộ luyện tập này.

Tôn Ngộ Không là một loại khỉ đá tự nhiên, do thần thạch thai nghén mà thành.

Hấp thụ tinh hoa của Hoa Quả Sơn, là một trong bốn con linh hầu của thế giới, một con thạch hầu hoạt bát.

Vì vậy, thời gian tu luyện của Tôn Ngộ Không rất ngắn.

Nhưng hiện tại đã tu luyện đến tầng thứ nhất.

Tôn Ngộ Không cho rằng mình đã nhảy ra khỏi Tam Giới, không còn trong Ngũ Hành, và có thể sống mãi mãi.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán, tên của Tôn Ngộ Không vẫn chưa biến mất khỏi Sổ Sinh Tử.

Thực tế, Tôn Ngộ Không có phương pháp tu luyện của Thái Ất Huyền Tiên, vốn sẽ trường sinh bất lão.

Nhưng Tôn Ngộ Không chưa từng tránh được kiếp nạn, cũng chưa chính thức thành tiên, chỉ là một tán tiên mà thôi.

Thực tế, đại đa số các bộ lạc Yêu tộc đều như vậy.

Chỉ là thiên đạo kiếp nạn rất khó vượt qua.

Một số bộ lạc Yêu tộc có phương pháp bí mật để tránh thiên tai.

Kỹ năng thần bí của Bát Cửu Huyền Công dạy cho Tôn Ngộ Không hiển nhiên không có.

Vì vậy, mặc dù Tôn Ngộ Không có cảnh giới của Thái Ất Huyền Tiên, nhưng không thể tránh khỏi thiên kiếp, sẽ bị Hắc Bạch Vô Thường giam cầm.

Khi Hắc Bạch Vô Thường đến hút linh hồn, các Yêu tộc khác sẽ tránh sử dụng.

Theo thời gian, Hắc Bạch Vô Thường sẽ biến mất.

Sổ Sinh Tử sẽ thay đổi cuộc sống của cá nhân đó, để hắn đầu thai lại!

Tôn Ngộ Không nghe Hắc Bạch Vô Thường nói mình không phải là người tu luyện, liền tức giận nói: "Nói bậy, Lão Tôn ta sao có thể không phải cao thủ?" "Ta đã là Thái Ất Huyền Tiên!" "Là một trong những cường giả hàng đầu thế giới!" "Vì sao không thể trường sinh!" "Nhất định có vấn đề!" Trên khuôn mặt lông lá của Tôn Ngộ Không có cái miệng như sấm sét.

Khi tức giận, lông mày dựng lên, khí thế kinh người.

Hắc Bạch Vô Thường cười, không để tâm đến khí thế của Tôn Ngộ Không.

Phải biết rằng, họ đều đã chết một lần.

Đều là người chết!

Tuổi tác không biết gấp bao nhiêu lần Tôn Ngộ Không.

Có thể đến bắt Tôn Ngộ Không, tu vi của họ tự nhiên cũng không cần phải nói nhiều!

Hồng Hoang, Địa Phủ.

Nhìn dáng vẻ của Tôn Ngộ Không, Hắc Bạch Vô Thường không hề có chút tức giận.

Nếu thực sự ra tay, e rằng Tôn Ngộ Không không phải là đối thủ của Hắc Bạch Vô Thường.

Khi Hắc Bạch Vô Thường ở Nhân Giới bắt giữ hồn phách Yêu tộc, mặc dù có người dùng vũ lực uy hiếp, nhưng chỉ cần thực lực đối phương không đến mức vũ nhục Vu tộc, Hắc Bạch Vô Thường sẽ nhắm một mắt mở một mắt.

Chương 664

Nếu gặp phải loại không biết trời cao đất dày, vũ nhục quỷ sai của Vu tộc, Hắc Bạch Vô Thường sẽ lập tức dùng vũ lực chiến thắng.

Hắc Bạch Vô Thường vốn do Vu tộc biến thành.

Vu tộc bản thân hiếu chiến, nhưng từ sau khi bại trong trận chiến Vu Yêu, cơ hội ra trận đã ít đi.

Nếu linh hồn cần bắt có sức mạnh quá cao, Hắc Bạch Vô Thường sẽ trở về Địa Phủ báo cáo cho Thập Điện Diêm Vương, để quỷ sai mạnh hơn ra tay.

Đương nhiên, trong Địa Phủ cao thủ không thiếu, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có không ít.

Hắc Bạch Vô Thường là một tộc quần, trong đó người mạnh nhất thậm chí có cả cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, ở trong Địa Phủ họ mới có thể phát huy toàn bộ thực lực, nếu ở Nhân Giới, thực lực đó tự nhiên sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Nhưng cũng là những tồn tại cực kỳ mạnh mẽ!

Một khi ra tay, nhất định sẽ mang linh hồn đó đi, đưa về Địa Phủ trị tội.

Linh hồn phản kháng càng rõ ràng, tội sẽ càng lớn!

Kết cục của đại đa số là ở lại tầng thứ mười tám của địa ngục, hưởng thụ thống khổ.

Tôn Ngộ Không tu luyện hơn ba trăm năm, nhưng kiến thức của hắn lại vô cùng hạn hẹp, vì thời gian đều dùng để vui chơi.

Khi ở Tam Tinh Tà Nguyệt Động, Bồ Đề cũng không nói cho hắn quá nhiều về thường thức của giới tu chân.

Dẫn đến một thời gian dài như vậy, hắn chưa từng nghe qua sức mạnh của Vu tộc, cũng giống như nghé con mới sinh không sợ hổ.

Bạch Vô Thường thấy Tôn Ngộ Không sau khi không được tu luyện ở trong nước lại đòi đánh nhau.

Nếu ở trong thế giới Nhân tộc hô hào hòa bình, Hắc Bạch Vô Thường tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội thể hiện nắm đấm này.

Nhưng vì đã ở thế giới hắc ám, Hắc Bạch Vô Thường có chút e ngại, không thể trực tiếp chém giết.

Bình Tâm Nương Nương sớm đã có phân phó.

Khi tộc nhân Vu tộc ở trong Địa Phủ, trừ phi có kẻ địch hoặc người khác bỏ trốn, mới có thể ra tay tấn công.

Nếu không, cấm chỉ sử dụng vũ lực trong Địa Phủ.

Hồng Hoang, Địa Phủ.

Nguyên nhân Bình Tâm Nương Nương đặt ra quy củ này rất đơn giản, là để quy phạm trật tự của Địa Phủ.

Bản thân bà là một người đại từ đại bi, không thích nhìn thấy cảnh chém giết, tự nhiên cũng hy vọng Địa Phủ có thể yên tĩnh một chút.

Cho nên nói chung, trật tự của Địa Phủ vô cùng tốt.

Mặc dù vô cùng âm u lạnh lẽo, nhưng cũng tốt hơn Hồng Hoang.

Ít nhất ở Địa Phủ sẽ không tùy tiện bị ai đánh giết.

Chỉ cần tuân thủ quy tắc của Địa Phủ là được.

An tâm đầu thai.

Những việc làm ở kiếp trước, thành thật chấp nhận phán quyết.

Đương nhiên, Bình Tâm Nương Nương cũng biết Vu tộc hiếu chiến, nên bà đã thiết lập một võ đài biểu diễn võ thuật lớn ở Địa Phủ, và dùng ma lực cực lớn để những Vu tộc ở Địa Phủ không có việc gì làm có thể phát tiết hoặc kiểm tra võ thuật.

Mặc dù không thể dạy cho Tôn Ngộ Không những kiến thức thông thường đó, nhưng Hắc Bạch Vô Thường vẫn không quên chức trách của mình, nên Hắc Vô Thường nói với Tôn Ngộ Không: "Trong Địa Phủ, không được tùy ý sử dụng vũ lực, nếu không hậu quả tự gánh!" "Ồ?

Ta cũng muốn thử xem sinh tử bác đấu là thế nào." Tôn Ngộ Không lắc lắc cây Kim Cô Bổng, cũng không thu lại, mà nói một cách vô lễ với Hắc Bạch Vô Thường: "Được rồi!

Đưa ta đi xem Sổ Sinh Tử!" "Ta không tin tuổi thọ của ta chỉ có bấy nhiêu!" Hắc Bạch Vô Thường nghe vậy không nói nhiều.

Họ dẫn đường, Tôn Ngộ Không theo sát phía sau, xuyên qua Hoàng Tuyền và cầu Nại Hà, đến Phán Quan Phủ.

Sau khi Hắc Bạch Vô Thường báo cáo chuyện này, Diêm Vương đang trực ban cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Phải biết rằng, đảm nhiệm chức vụ vua của Địa Phủ, phụ trách sinh tử của bao nhiêu sinh linh trong nhiều năm, đây là lần đầu tiên ông gặp phải tình huống này.

Nhưng ông không cười nhạo Tôn Ngộ Không, mà lớn tiếng nói: "Phán Quan ở đâu, mang Sổ Sinh Tử đến đây!" Cuốn Sổ Sinh Tử thật sự không ở đây, mà ở trong cung điện chuyển thế của Bình Tâm Nương Nương.

Cuốn Sổ Sinh Tử mà Thập Điện Diêm Vương xem hằng ngày là do Thập Điện Diêm Vương dựa theo Sổ Sinh Tử thật mà chép lại.

Việc chép lại này là để tôn trọng Sổ Sinh Tử.

Đương nhiên nó cũng được gọi là Sinh Tử Bạc, nhưng Tôn Ngộ Không không thể biết được.

Lúc này, Phán Quan đang xem Sổ Sinh Tử, xem hôm nay ai đã chết.

Nghe thấy tiếng gọi của Diêm Vương, ông nhanh chóng dừng công việc đang làm, đặt Sinh Tử Bạc vào tay, rồi cẩn thận đi về phía Diêm Vương.

Chương 665

Hồng Hoang, Địa Phủ.

Sau khi nghe lệnh triệu tập của Diêm Vương, Phán Quan cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nhưng ông vẫn cầm lấy Sổ Sinh Tử, đi về phía Diêm Vương.

Mặc dù là bản sao, nhưng Phán Quan cũng vô cùng coi trọng Sổ Sinh Tử.

Nhưng ông không biết rằng, Tôn Ngộ Không không sợ trời, cũng không sợ đất.

Khi vị Phán Quan cầm bản sao Sổ Sinh Tử cẩn thận đi ngang qua, chuẩn bị đến bàn làm việc của Diêm Vương để tiến hành công vụ, Tôn Ngộ Không đã nhân cơ hội giật lấy Sổ Sinh Tử, khiến những người khác không kịp phản ứng.

Tôn Ngộ Không lờ đi ánh mắt gần như có thể giết người của Phán Quan và Hắc Bạch Vô Thường!

Hắn trực tiếp đá một tên quỷ sai đang ngồi trên ghế ra, rồi ngang nhiên ngồi vào xử lý công việc.

Bất chấp ánh mắt của mọi người, hắn đặt Sổ Sinh Tử lên bàn và bắt đầu lật nhanh!

Tôn Ngộ Không lật đến phần của loài khỉ, phát hiện ra tên của mình là Tôn Ngộ Không.

Trên sách ghi rõ ràng tuổi thọ trung bình của khỉ đá tự nhiên là 342 tuổi.

Tôn Ngộ Không thấy vậy, trực tiếp bị sốc đến ngây người!

Cuốn sách sinh tử ghi rõ ràng, tuổi thọ của hắn năm nay đúng là 342 tuổi.

Cũng có nghĩa là, bây giờ chính là ngày chết của hắn!

Hắc Bạch Vô Thường không bắt nhầm!

Phán Quan lợi dụng lúc Tôn Ngộ Không đang kinh ngạc, giật lại Sổ Sinh Tử từ tay hắn, nhìn Tôn Ngộ Không đang cầm cuốn Sổ Sinh Tử một cách thô lỗ.

Sổ Sinh Tử là bảo vật của Địa Phủ!

Có liên quan đến khí vận của Vu tộc.

Ngày thường, ngay cả khi tra xem Sổ Sinh Tử, Phán Quan cũng phải hết sức cẩn thận.

Sao có thể đối xử thô lỗ với Sổ Sinh Tử như vậy!

Cho nên lúc này, ánh mắt Phán Quan nhìn Tôn Ngộ Không thật sự có thể giết người!

Nếu không phải Bình Tâm Nương Nương có lệnh, Địa Phủ không được tùy tiện ra tay, lúc này Phán Quan nhất định sẽ xuất thủ!

Lúc này, Thập Điện Diêm Vương cũng nổi giận!

Chuyển Luân Vương là một trong mười vị Diêm Vương của Cai Châu, ít nhất cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của Cai Châu.

Khi Phán Quan đoạt lại Sổ Sinh Tử, Chuyển Luân Vương lập tức nổi giận: "Yêu ma nhỏ bé dám cướp đoạt Sổ Sinh Tử!" "Bắt nó lại cho ta!" "Vâng." Ở nơi như thế này, Phán Quan có thể sở hữu Sổ Sinh Tử quan trọng nhất!

Linh bảo quan trọng nhất.

Sau khi nghe lời của Chuyển Luân Vương, Phán Quan cũng tức

giận với Tôn Ngộ Không.

Sau khi giao Sổ Sinh Tử cho Chuyển Luân Vương!

Phán Quan đột nhiên vung tay, không dùng vũ khí mà dùng tay không đấm mạnh vào đầu con khỉ.

Hồng Hoang thế giới, trong Địa Phủ.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đã tỉnh táo lại một chút!

Khi thấy nắm đấm trước mặt, Tôn Ngộ Không không thể tránh né.

Hắn lao tới dữ dội, trực tiếp đỡ lấy một quyền của Phán Quan.

Tôn Ngộ Không quả không hổ là môn đồ của Thánh nhân.

Mặc dù thời gian tu luyện bên cạnh Chuẩn Đề tương đối ngắn, nhưng Bát Cửu Huyền Công và kim cương thân thể được hình thành từ đó không hề đơn giản!

Hắn đã cứng rắn đỡ được nắm đấm của Phán Quan.

Đương nhiên!

Tôn Ngộ Không cũng cảm thấy không dễ chịu.

Mặc dù dựa vào ưu thế thân thể của mình để đỡ được nắm đấm, nhưng hắn vẫn không thể tránh khỏi việc lùi lại vài bước, khóe miệng phun ra máu tươi màu vàng.

Tôn Ngộ Không không phải loại người chỉ biết chịu đòn.

Mặc dù bị thương, nhưng hắn vẫn không hề tỏ ra yếu đuối hay đau đớn!

Và, hắn muốn phản công!

Chương 666

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không tế ra Kim Cô Bổng, mang theo tiếng côn cực lớn vung về phía Phán Quan!

Thấy Tôn Ngộ Không thực sự giơ Kim Cô Bổng lên!

Là tồn tại mạnh nhất trong tu vi nhục thân!

Phán Quan tự nhiên sẽ không né tránh!

Chỉ thấy ông giơ tay trái lên đỡ lấy cây Như Ý Kim Cô Bổng đang vung của Tôn Ngộ Không, đồng thời vung tay phải ra trước nắm đấm, đập vào mặt Tôn Ngộ Không!

Phải biết rằng, ông là Vu tộc!

Mặc dù uy danh không bằng ngày xưa!

Nhưng Vu tộc năm đó ở đại địa Hồng Hoang nổi danh với thân thể cường hãn!

Tự nhiên không sợ Tôn Ngộ Không!

Cả hai đều từ chối né tránh, dùng thân thể của mình để đối phó với công kích của đối phương.

Hai người cứ ngươi một quyền, ta một đòn mà đánh trả!

Thanh thế tuy không lớn như dùng pháp lực công kích, nhưng lại là trực tiếp nhất, quyền quyền mang theo sức mạnh nhục thân thuần túy nhất.

Dù là một Kim Tiên bị đánh trúng cũng khó mà chống cự!

Kiếp trước là Đại Vu, nay là Phán Quan, thân thể của Vu tộc tu dưỡng vô cùng mạnh mẽ!

Tôn Ngộ Không sắp không địch lại!

Một người tu luyện chưa đầy ba trăm năm, sao có thể đối địch với Đại Vu đã tồn tại vô số năm?

Sau trận chiến, Phán Quan không có cảm giác gì, Tôn Ngộ Không lại không chịu nổi!

Nhưng, Tôn Ngộ Không thuộc loại người chịu khổ đến chết cũng không nhận thua!

Mặc dù đã phun ra mấy ngụm máu tươi, nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ.

Trên mặt con khỉ đầy vẻ điên cuồng.

Chỉ cần thêm vài quyền nữa, Tôn Ngộ Không sẽ không thể trụ được.

Hồng Hoang, Địa Phủ.

Tôn Ngộ Không cướp Sổ Sinh Tử, lại ngang ngược như vậy ở Địa Phủ.

Để bảo vệ uy nghiêm của Địa Phủ, để cho Tôn Ngộ Không, một tồn tại coi thường uy nghiêm của Địa Phủ, một bài học!

Phán Quan căn bản không cho Tôn Ngộ Không đi.

Ngay cả khi thấy Tôn Ngộ Không đã đến giới hạn, ông vẫn vung nắm đấm.

Thấy Phán Quan sắp xử tử Tôn Ngộ Không!

Đột nhiên xuất hiện một luồng kim quang, rơi xuống người Tôn Ngộ Không, bao bọc lấy Tôn Ngộ Không đang sắp không trụ nổi!

Dưới luồng kim quang này, thương thế của Tôn Ngộ Không đã được cải thiện một cách kỳ diệu!

Điều này thậm chí khiến Tôn Ngộ Không, người được hưởng lợi, cũng cảm thấy bối rối.

Ai đang giúp mình?

Vì sao lại giúp mình?

Đột nhiên, trong tai Tôn Ngộ Không có một giọng nói: "Ngộ Không, đừng hoảng, là vi sư!" Chuẩn Đề vẫn luôn quan tâm đến Tôn Ngộ Không.

Sau khi Tôn Ngộ Không rời Hoa Quả Sơn, Chuẩn Đề thậm chí không còn là trọng tâm.

Ông trực tiếp đóng cửa Linh Đài Thất Tinh Các.

Thậm chí còn lén giúp Tôn Ngộ Không có được cây Kim Cô Bổng.

Mặc dù trong Long Cung Đông Hải có nhiều bảo vật khác, nhưng loại Như Ý Kim Cô này là thích hợp nhất với Tôn Ngộ Không.

Còn về cái áo choàng, hoàn toàn là trò đùa, không có tác dụng.

Lúc này Tôn Ngộ Không không địch lại Phán Quan.

Tự nhiên, Chuẩn Đề phải can thiệp.

Nếu không, Tôn Ngộ Không chết, kế hoạch chuẩn bị bấy lâu nay sẽ đổ bể...

Chẳng mấy chốc, dưới ánh kim quang do Chuẩn Đề phóng ra, thân thể Tôn Ngộ Không đã hồi phục như cũ, thậm chí còn tiến gần hơn một bước đến việc tấn cấp.

Chương 667

Trước đó, Chuẩn Đề đã chọn phương pháp để Tôn Ngộ Không nâng cao thực lực, đó chính là Địa Phủ.

Địa Phủ là đại bản doanh của Vu tộc, lại thuộc về Lưu Nhĩ.

Mặc dù Tôn Ngộ Không là khỉ đá tự nhiên, nhưng cũng thuộc loại Yêu tộc.

Địa Phủ là tử địch của Yêu tộc, do Vu tộc phụ trách.

Nếu Tôn Ngộ Không có thể đại náo ở Địa Phủ, thì Yêu tộc trên thế giới sẽ biết đến tên của Tôn Ngộ Không.

Chuẩn Đề đã tính toán rất kỹ, mới dẫn đến việc Tôn Ngộ Không đến Địa Phủ.

Lúc này, trong Địa Phủ, thân thể Tôn Ngộ Không tỏa sáng lấp lánh, kim quang rải rác trên người hắn.

Dưới ánh kim quang, Tôn Ngộ Không phảng phất như đã ăn phải loại thuốc kích thích tốt nhất!

Hắn phát huy ra trình độ siêu phàm.

Chỉ thấy hắn hét lên một tiếng, đánh bại Phán Quan đang chiếm thế thượng phong.

Thân thể cường hãn của Phán Quan Vu tộc sau khi chịu một đòn của Tôn Ngộ Không, hiếm thấy xuất hiện dấu hiệu bị thương.

Hồng Hoang, Địa Phủ.

Sau khi giúp đỡ Tôn Ngộ Không, Chuẩn Đề nhìn màn trình diễn xuất sắc của Tôn Ngộ Không, vô cùng vui mừng!

Ông đang cân nhắc để Tôn Ngộ Không bộc phát uy lực và đánh bại

Diêm Vương.

Sau khi chém giết Diêm Vương, tốt nhất là lấy đi Sổ Sinh Tử.

Đương nhiên, Chuẩn Đề chỉ suy nghĩ trong lòng, biết rằng điều đó là không thể.

Với thực lực của Thập Điện Diêm Vương, ngay cả khi Tôn Ngộ Không có sự giúp đỡ, cũng khó mà đánh bại được họ, huống chi là chém giết!

Dù sao thì lúc này Tôn Ngộ Không quá yếu! ...

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ đang ở Kim Ngao Đảo đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Dường như có khí tức lạ ở thế giới phương Đông.

Ông nhìn về phía Kim Ngao Đảo, cũng không phát hiện ra gì, liền chuyển ý thức, quan sát Hồng Hoang.

Không lâu sau, ông chú ý đến sự kỳ lạ ở Địa Phủ.

Một luồng kim quang rơi xuống Địa Phủ!

Từ luồng kim quang đó, Thông Thiên dễ dàng nhận ra Chuẩn Đề!

Thông Thiên Thánh nhân trong lòng đại nộ!

Trực tiếp ra tay!

Trong trận chiến Phong Thần, Chuẩn Đề từ phương Tây đến, vào phương Đông, giúp hai người huynh đệ của Thông Thiên là Lão Tử và Nguyên Thủy phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận!

Nếu không phải Lưu Nhĩ ra tay, thể diện của ông chắc chắn đã mất hết.

Nếu không có Lưu Nhĩ giúp đỡ, Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên hiện tại đã nằm trong tay Nguyên Thủy.

Càng nghĩ càng tức!

Thông Thiên lập tức ra tay!

Chỉ thấy ông dùng toàn bộ khí vận và pháp lực, biến thành một thanh kim kiếm!

Kim kiếm từ Kim Ngao Đảo bay lên, trong nháy mắt, đã xuất hiện trên mảnh đất kia.

Thông Thiên cố ý rút kinh nghiệm!

Ông biết thực lực của Chuẩn Đề, nên đã phủ lên thanh phong kiếm một tầng năng lượng màu lục, chính là uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm Trận.

Chỉ thấy sau khi xuất hiện ở Địa Phủ, thanh phong kiếm quay đầu, rất trực tiếp phá vỡ kim quang của Chuẩn Đề Thánh nhân!

Giáng một đòn lên mặt Chuẩn Đề, có chút ý tứ báo thù.

Tôn Ngộ Không không có kim quang gia trì, thực lực nhanh chóng giảm xuống.

"Ngộ Không!" "Mau lui!" "Có Thánh nhân can thiệp!" Sau khi nghe giọng nói của Chuẩn Đề, Tôn Ngộ Không chỉ có thể múa Kim Cô Bổng, đánh lui Phán Quan, sau đó trực tiếp rời khỏi Địa Phủ.

Chuyển Luân Vương, Phán Quan và các quỷ sai khác định đuổi theo!

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói ôn hòa phiêu đãng trên Địa Phủ: "Đừng đuổi, để nó đi đi." Hồng Hoang, Địa Phủ!

Chương 668

Chuyển Luân Vương và các quỷ sai khác sau khi nghe thấy giọng nói này, đều dừng lại.

Bởi vì giọng nói này phát ra từ miệng của Bình Tâm Nương Nương.

Mặc dù không cam lòng, nhưng họ chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của Bình Tâm Nương Nương, đều đáp: "Vâng." Bình Tâm Nương Nương dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng nói với thanh phong kiếm màu lục: "Bình Tâm cảm kích sự giúp đỡ của Thông Thiên đạo hữu." Thông Thiên Thánh nhân xuất hiện trên không trung Quỷ Môn Quan.

Với thân phận của mình, tự nhiên ông sẽ không đi đối phó với một con yêu tinh nhỏ bé trốn thoát, nên ông lơ lửng trên Quỷ Môn Quan, để Tôn Ngộ Không rời đi.

Đương nhiên, lúc này, không thể thiếu việc quan sát Tôn Ngộ Không vài lần.

Ông có chút kinh ngạc, Chuẩn Đề dám ở thế giới phương Đông sắp xếp một quân cờ như vậy!

Chẳng lẽ không sợ Thánh nhân của thế giới phương Đông ra tay sao.

Lúc này, nghe thấy lời cảm kích của Hậu Thổ Nương Nương, ông tự hào trả lời: "Không cần cảm tạ, đây là việc ta nên làm!" "Nếu Chuẩn Đề đó lại xuất hiện, đạo hữu cứ việc báo cho ta một tiếng!" "Ta nhất định sẽ ra tay!!" Thông Thiên Thánh nhân nói.

Ông rất kính phục Hậu Thổ.

Bà đã hy sinh bản thân, hóa thành toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi, có

thể tạo phúc cho thế giới Hồng Hoang!

Phải biết rằng, tồn tại như Bình Tâm mới thực sự là đại từ đại bi!

Nói xong, ông cũng không ở lại nữa.

Thanh phong kiếm ở trong hư không, hóa thành làn gió nhẹ, theo gió tan đi...

Thông Thiên Thánh nhân làm tan biến năng lượng màu lục phân bố trên mặt đất, thân ảnh trở về Kim Ngao Đảo.

Một lúc sau, ông đứng dậy, từ Bích Du Cung đứng lên, một mình rời khỏi Kim Ngao Đảo, đến Bồng Lai Tiên Đảo nơi Lưu Nhĩ ở.

Lần này Khổng Tuyên đang giúp đại sư huynh Lưu Nhĩ quản lý đảo Bồng Lai, nên đã chào hỏi Thông Thiên ở bên ngoài đảo Bồng Lai.

Thông Thiên trong lòng có chuyện, không nói nhiều.

Dưới sự chỉ dẫn của Khổng Tuyên, ông đến nơi ở của Lưu Nhĩ trong rừng trúc.

Đây không phải lần đầu tiên Thông Thiên đến đảo Bồng Lai.

Sau khi nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, ông đã theo lời mời của Lưu Nhĩ lần đầu tiên đến đảo Bồng Lai thảo luận đạo pháp.

Mỗi lần đến, Thông Thiên đều có một cảm giác mới.

Không phải vấn đề tâm cảnh, mà là vấn đề của đảo Bồng Lai này!

Mỗi lần đều mang lại cho ông những bất ngờ khác nhau!

Lần đầu tiên, Thông Thiên cảm thấy Lưu Nhĩ chỉ là một người cao thượng, không có gì khác.

Hồng Hoang, Bồng Lai.

Lưu Nhĩ là người đầu tiên khai ngộ, là Thánh nhân đầu tiên trong

bảy môn đồ của Đạo Tổ.

Thông Thiên dưới sự chỉ đạo của Lưu Nhĩ cũng đã có được cảm ngộ về Thánh nhân.

Lần thứ ba, Thông Thiên ý thức được sức mạnh siêu nhiên của Lưu Nhĩ và bắt đầu tìm kiếm lời khuyên.

Lần thứ tư, Lưu Nhĩ đã là thủ lĩnh của các Thánh nhân, chỉ riêng pháp thuật lực, không ai có thể sánh bằng.

Lưu Nhĩ luôn có thiện cảm với Thông Thiên.

Thông Thiên cũng vô cùng kính phục Lưu Nhĩ.

Nhìn nơi ở của Lưu Nhĩ, ngôi nhà trúc tao nhã và môi trường yên tĩnh, khiến Thông Thiên không chỉ thưởng thức phương thức tu luyện của Lưu Nhĩ, mà còn thưởng thức sự sáng tạo của Lưu Nhĩ.

Nhã hứng như vậy, thực sự khó học.

Lúc này, Lưu Nhĩ đang ngồi trên chiếc ghế đá bên cạnh bàn đá ngoài nhà trúc.

Bàn đá và ghế đá này cũng không phải là dược liệu tầm thường, mà được tạo thành từ những mảnh vỡ hư không vô cùng hiếm thấy giữa trời đất.

Nếu một tu sĩ bình thường nhìn thấy, nhất định sẽ mắng Lưu Nhĩ lãng phí.

Trên bàn đá có bốn loại quả tinh xảo, bao gồm cả dương đào, một bình nước màu trắng xen kẽ xanh lam và hai chén rượu màu tím.

Khi Thông Thiên đến, Lưu Nhĩ đang cầm một ấm nước rót rượu vào chén.

Lưu Nhĩ vô cùng hưởng thụ cuộc sống.

Hơn nữa, Lưu Nhĩ cũng có thực lực và điều kiện như vậy, nên Lưu Nhĩ rất hài lòng với hạnh phúc của mình.

Dù sao thì, khi tu luyện đến đỉnh phong, nếu không hưởng thụ cuộc sống, thì nỗ lực tu luyện có ích gì?

Giống như cuộc sống hiện đại ở kiếp trước của Lưu Nhĩ, nếu có tiền rồi mà không hưởng thụ cuộc sống thì đúng là kẻ ngốc!

Chương 669

Dù sao tiền kiếm được là để tiêu mà!

Tu luyện một đạo cũng là đạo lý đó!

Nghe thấy tiếng bước chân, Lưu Nhĩ không cần quay đầu lại, biết là Thông Thiên đến, mỉm cười nói: "Thông Thiên, ngồi đi." "Ta mới ủ một loại rượu mới, gọi là Y Khúc Chủy, Thông Thiên cũng thử một chút đi." Thông Thiên không quá để ý lễ tiết, ngồi xuống ghế đá đối diện Lưu Nhĩ, cười từ tận đáy lòng, nói với Lưu Nhĩ: "Vậy thì ta không khách khí nữa." Ông nâng chén rượu, uống cạn, vô cùng anh dũng.

Lưu Nhĩ nhìn Thông Thiên uống rượu thì khẽ cười, cầm lấy chén rượu trước mặt, từ từ uống.

Thấy Lưu Nhĩ đặt chén rượu xuống, Thông Thiên không khỏi cảm thán: "Sư huynh không chỉ pháp lực cao cường, mà còn biết cách hưởng thụ như thế này, quả là lãnh tụ của tất cả Thánh đồ!" Hồng Hoang, Bồng Lai Tiên Đảo, nơi ở của Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ rót thêm rượu cho Thông Thiên và bản thân.

Nghe Thông Thiên tâng bốc, hắn chỉ mỉm cười: "Thông Thiên quá khen rồi." Thông Thiên Thánh nhân lắc đầu, tỏ ý không phải là lời khen sáo rỗng, mà tiếp tục nói: "Huống chi là hai người họ.

Môn đồ dưới trướng sư huynh cũng khiến ta vô cùng ngưỡng mộ.

Khổng Tuyên lần trước chào ta, tu vi lúc này đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thật là có tài hoa!

Nếu có Hồng Mông Tử Khí, không chừng đã thành Thánh rồi!"

Thông Thiên Thánh nhân liên tục nói, những lời này đều phát ra từ tận đáy lòng.

Hiện tại môn đồ dưới trướng ông, bất kể chất lượng hay số lượng, đều kém xa Lưu Nhĩ.

Sau khi bại bởi Lão Tử và Nguyên Thủy, đệ tử Tiệt giáo cũng đã mất đi rất nhiều!

Đương nhiên, cũng có những người đã vào Thiên Giới, trở thành thiên quan, đó là chuyện đã thương lượng xong với Hạo Thiên.

"Theo ta được biết, dưới sự chỉ đạo của ngươi, Triệu Công Minh hiện tại làm rất tốt." Lưu Nhĩ chậm rãi mở miệng.

Khi được người khác tâng bốc, cũng nên khen ngợi lại.

Hơn nữa, Triệu Công Minh quả thực không tồi!

Hiện tại đang làm việc cho Hạo Thiên ở Thiên Giới.

Quả nhiên, nhắc đến Triệu Công Minh, Thông Thiên Thánh nhân quả thực rất vui, trên mặt cũng nở nụ cười.

Sau khi Đa Bảo phản giáo, hiện tại Tiệt giáo chỉ còn hơn mười người xuất sắc nhất.

Triệu Công Minh chính là tồn tại mạnh mẽ nhất trong số đó, vô cùng được hoan nghênh.

"Triệu Công Minh cũng là nhờ có sự ủng hộ của ngươi, nếu không hôm nay sẽ không thành công." Lưu Nhĩ cười nói.

Thông Thiên Thánh nhân vui mừng, nhưng trước mặt Lưu Nhĩ, không thể khen ngợi đồ đệ của mình, chỉ gật đầu, phối hợp với Lưu Nhĩ.

Sau khi trò chuyện một lúc, Thông Thiên đột nhiên giả vờ nhíu mày, thở dài một hơi, thấy Lưu Nhĩ lộ ra vẻ bối rối, sau đó nói: "Thật

không may, một môn đồ khác của ta có lẽ sắp đến gây phiền phức rồi.” Lưu Nhĩ biết một chút, liền cười.

Người mà Thông Thiên đang nói không phải ai khác, chính là đại tỷ Vân Tiêu trong Tam Tiêu.

Chuyện ông nói, chính là chuyện của Vân Tiêu và Khổng Tuyên.

Sau khi vào Thiên Giới thành thiên quan, Vân Tiêu và Khổng Tuyên đã để ý đến nhau!

Vân Tiêu có thể nói là một trong những người tài hoa nhất dưới trướng Thông Thiên.

Hồng Hoang, Bồng Lai Đảo.

Nghe lời của Thông Thiên Thánh nhân, Lưu Nhĩ trong lòng vui mừng.

Lưu Nhĩ cũng đã nghe về chuyện của Vân Tiêu và Khổng Tuyên.

Khi các Thánh nhân quyết định để Hạo Thiên tiếp nhận chức Ngọc Đế, Chuẩn Đề đã đề xuất chức vị Tứ vị Hoàng đế.

Thật không may, không thành công, bị Lưu Nhĩ hớt tay trên.

Lưu Nhĩ ngay lập tức bổ nhiệm đệ tử của mình làm Tứ Ngự.

Khổng Tuyên chính là đảm nhiệm chức vị Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, phụ trách mặt trời, mặt trăng và các vì sao.

Sau đó, Phong Thần kết thúc, Vân Tiêu trở thành tiên nữ của Thiên Giới, cũng gặp được Khổng Tuyên.

Dưới sự mai mối có chủ ý của Hạo Thiên, Khổng Tuyên và Vân Tiêu thông minh như băng tuyết dần dần đến với nhau, Lưu Nhĩ cũng nghe Khổng Tuyên nhắc đến.

Khổng Tuyên từ nhỏ đã theo hắn, tộc quần bị diệt tuyệt, cũng chỉ

có Kim Sí Đại Bàng là một người huynh đệ.

Bây giờ có thêm bạn đời, Lưu Nhĩ thật sự vui mừng cho hắn!

Lưu Nhĩ mỉm cười, hỏi Thông Thiên: "Không biết Thông Thiên sư đệ có ý kiến gì không?" Thông Thiên không lo lắng về việc Vân Tiêu theo học ở đâu.

Với sự hiểu biết của Thông Thiên về Vân Tiêu, ngay cả khi đến Bồng Lai, chỉ cần tu luyện có vấn đề, Bồng Lai Đảo khẳng định cũng sẽ giúp đỡ, khẳng định không phải chỉ một người giúp.

"Chỉ cần họ yêu thương nhau, ta căn bản không có ý kiến gì." "Cho nên, khi ta và Vân Tiêu xử lý xong chuyện này, ta sẽ cho Thông Thiên sư đệ một câu trả lời." Chuyện này không chỉ là mối liên hệ giữa hai Thánh nhân Lưu Nhĩ và Thông Thiên.

Chương 670

Lưu Nhĩ đương nhiên sẽ không để môn đồ của mình phải đau buồn.

Là bạn đời của đồ đệ mình, nhất định phải đối xử bằng thái độ tốt!

"Được." Thông Thiên đáp lại từ tận đáy lòng, nâng chén rượu uống lần nữa, vẫn là uống cạn.

Ngoài Triệu Công Minh và Vân Tiêu, Thông Thiên còn có một môn đồ mà ông không thể không tự hào nhất, đó là Đa Bảo.

Trong trận chiến Phong Thần, Đa Bảo bị Chuẩn Đề làm cho hồ đồ, đã bán đứng Tiệt giáo!

Thân là đại sư huynh của Tiệt giáo, đã phản bội Thông Thiên!

Ở phía tây của Tây Ngưu Hạ Châu, ông đã gia nhập Phật giáo phương Tây, trở thành Đa Bảo Như Lai Phật.

Đây quả thực là nỗi đau trong lòng Thông Thiên Thánh nhân.

Nỗi đau cả đời!

Phải biết rằng, ông vốn là một người trọng tình nghĩa.

Nay gặp phải chuyện như vậy, tự nhiên vô cùng đau lòng, cũng vô cùng thống hận Chuẩn Đề Thánh nhân.

Hồng Hoang, Bồng Lai Đảo.

Lúc này Lưu Nhĩ và Thông Thiên đang uống rượu.

Nói về Triệu Công Minh và những người khác, Thông Thiên lại nhắc đến Đa Bảo Đạo Nhân.

Nhắc đến Đa Bảo Đạo Nhân, lại nhắc đến Chuẩn Đề Thánh nhân.

Thông Thiên vô cùng thống hận Chuẩn Đề Thánh nhân.

Suy nghĩ một chút, Thông Thiên đang vui mừng khôn xiết không khỏi biểu lộ ra trên mặt.

Tóm lại, đó là một biểu cảm vô cùng thê lương, vô cùng bi thương.

Trầm mặc một lúc, Thông Thiên Thánh nhân mới nói với Lưu Nhĩ: "Hai vị huynh trưởng nguyên bản của ta gần đây qua lại với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của phương Tây ngày càng thường xuyên." Lưu Nhĩ gật đầu: "Ta cũng biết." "Sư huynh!

Phải đề phòng hành vi ti bỉ và vô sỉ của hai người này ~!" "Nhưng không biết lần này chúng lại bày ra âm mưu và quỷ kế gì," Thông Thiên Thánh nhân tức giận với Chuẩn Đề Thánh nhân, không khỏi tức giận.

"Ta có chút hiểu biết về chuyện này." Lưu Nhĩ sau đó kể cho Thông Thiên Thánh nhân nghe về việc Chuẩn Đề làm thế nào để truyền bá Phật giáo vào phương Đông với sự giúp đỡ của Tôn Ngộ Không.

"Chết tiệt!" Thông Thiên đập bàn đá.

May mắn là, Thông Thiên vẫn biết đó là bàn đá của Lưu Nhĩ, nên không dùng lực.

Tấm bàn đá này cũng may mắn, tránh được một kiếp nạn.

"Đúng là lừa gạt quá nhiều người!" Thông Thiên nghe xong, tức giận!

Trong tất cả các Thánh đồ, Thông Thiên ghét nhất là Tây Phương giáo, ghét nhất là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

“Thông Thiên sư đệ không cần tức giận.” “Ta đã sắp xếp cho chuyện này rồi.” “Xem ra Chuẩn Đề dù có cao tay đến đâu, cũng phải né tránh kế của ta.” Lưu Nhĩ tự tin cười.

Vì hắn biết kế hoạch của Chuẩn Đề, nên mọi thứ đều chính xác.

Nếu không, hắn sẽ không bắt đầu một cách đơn phương như vậy.

Thông Thiên Thánh nhân nộ khí trùng trùng.

Nhớ lại những tổn thất đã phải chịu, Thông Thiên đối với Lưu Nhĩ cũng thả lỏng hơn, nói: “Nếu huynh có mệnh lệnh gì, cứ cho người báo cho sư đệ, ta sẽ tự tay chém giết!” “Ta sẽ không để huynh làm bẩn tay mình!” Đúng lúc này, bầu trời vốn trong sáng đột nhiên trở nên hỗn loạn!

Lưu Nhĩ và Thông Thiên kinh ngạc, bối rối nhìn nhau.

Lưu Nhĩ tay phải vung lên, một luồng tử quang bay lên không trung, rồi biến mất không dấu vết.

Thông Thiên biết mình không bằng Lưu Nhĩ, chỉ có thể lo lắng chờ đợi câu trả lời của Lưu Nhĩ.

Hồng Hoang, Bồng Lai Đảo.

Lưu Nhĩ và Thông Thiên đang uống rượu trò chuyện.

Đột nhiên trời đất biến sắc, mây mù trên trời cuồn cuộn, có người đang làm rối loạn thiên cơ.

Lưu Nhĩ cũng lập tức ra tay, thăm dò chân tướng.

Vào lúc này, bầu trời vô cùng hỗn loạn.

Dường như đã hấp thu thêm thứ gì đó, trở nên càng hỗn loạn hơn.

Lưu Nhĩ thu hồi ma lực của mình, phát hiện những người làm rối loạn thiên cơ không chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mà còn có hai

Thánh nhân phương Đông là Lão Tử và Nguyên Thủy đang khống chế.

Càng khiến Lưu Nhĩ bất ngờ hơn là, ngoài bốn người họ, vẫn còn có người âm thầm giúp đỡ làm rối loạn thiên cơ.

Chương 671

Lưu Nhĩ cố gắng sắp xếp lại thiên cơ, nhưng phát hiện không có lối đi.

Lưu Nhĩ biết người bí mật giúp đỡ là ai, nên đã thu hồi sức mạnh, ngừng những hành động không cần thiết.

Năm Thánh nhân cùng ra tay, làm rối loạn thiên cơ, đúng là một nước cờ lớn!

Lưu Nhĩ nhìn vẻ mặt lo lắng của Thông Thiên, liền nói: "Hẳn là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã khiến thiên cơ bị che phủ một lớp bóng tối." "Sau đó hai huynh đệ của ngươi là Lão Tử và Nguyên Thủy cũng ra tay làm rối loạn thiên cơ vốn đã hỗn loạn." "Không chỉ vậy, còn có một Thánh nhân khác đang giúp đỡ." Thông Thiên nghe xong, hai mắt lóe lên hỏi: "Có phải là Nữ Oa không?" Lưu Nhĩ lại khẽ lắc đầu: "Nữ Oa đã đứng về phía ta." Thông Thiên Thánh nhân nghe vậy lại thở dài một hơi, bi ai nói: "Tam Thanh, Tam Thanh, đã như vậy, thì còn gì là Tam Thanh." Thời đại của Tam Thanh, chuyện không dễ dàng bàn luận.

Lưu Nhĩ không nói nhiều nữa, thi triển khí vận và pháp thuật!

Xông lên trời, một lần nữa tấn công vào trời đất hỗn loạn.

Mỗi người cố gắng can thiệp vào thiên cơ đều sẽ để lại một phương pháp, để phòng khi cần có thể khuy thám thiên cơ nhanh hơn.

Lưu Nhĩ làm vậy là để làm cho tất cả thủ đoạn mà những người làm rối loạn thiên cơ để lại đều biến mất.

Dù sao thì, nếu hắn không nhìn thấy được thiên cơ, thì những người khác cũng đừng hòng nhìn thấy!

Thấy Lưu Nhĩ ra tay!

Tinh thần chiến đấu của Thông Thiên Thánh nhân cũng dâng cao, chỉ thấy ông lập tức triển khai Tru Tiên Tứ Kiếm Trận, phát ra công kích làm rối loạn thiên cơ.

Đến đây, thiên cơ trở nên hỗn loạn.

Trừ phi Thiên Đạo ra tay, từ từ chỉnh lý, nếu không trong Hồng Hoang không ai có thể biết trước thiên cơ là gì.

Hồng Hoang, Bồng Lai Đảo.

Thấy thiên cơ bị làm rối loạn bởi năm vị Thánh nhân cùng lúc, Lưu Nhĩ và Thông Thiên đều biết rõ, người cùng Nguyên Thủy và Lão Tử bảo vệ thiên cơ và ẩn giấu nó, nhất định là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Mục đích của Chuẩn Đề và những người khác là để pháp lực vô hạn của Lưu Nhĩ không thể thăm dò thiên cơ.

Sau khi ở lại Bồng Lai Tiên Đảo vài ngày, Thông Thiên trở về Kim Ngao Đảo.

Đương nhiên, khi Thông Thiên rời đi, ông cũng mang theo món quà là rượu ngon do Lưu Nhĩ tặng.

Từ khi Hồng Hoang sơ sinh, sau một thời gian dài gian truân, Lưu Nhĩ đã trải qua một thời gian suy nghĩ cẩn thận.

Trước đây ông đã chứng kiến cái chết của Bàn Cổ Đại Thần khi khai thiên, trải qua gian khổ, thế giới luân hồi, cuối cùng tích lũy đủ sức mạnh để chứng đạo...

Bất ngờ là, sau thiên tai, ông bị Thiên Đạo tính kế một cách khó hiểu.

Nhưng may mắn được Hỗn Độn Trân Châu cứu ra, nhưng lần này

không trở về Hỗn Độn hay Hồng Hoang, mà ở Hồng Mông giảng đạo.

Lưu Nhĩ một lần nữa chứng kiến sự thay đổi trời long đất lở.

Nhưng lần này, tính tình của Lưu Nhĩ đã thay đổi.

May mắn là, sức mạnh thần kỳ của ông là vô địch.

Thánh nhân cũng không thể tránh khỏi vận mệnh chí mạng, điều này cũng khiến Lưu Nhĩ cảm thấy bi thương.

Trong trận chiến Phong Thần, Lưu Nhĩ dễ dàng đánh bại liên quân của Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Đánh bại Tứ Thánh, và thu hồi lại Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên, khiến Thông Thiên vô cùng cảm kích.

Trong giai đoạn lịch sử sau này, ông đã đến thời Tam Quốc chiến tranh, điểm hóa Bát Từ Thứ, thay đổi quỹ đạo lịch sử nguyên thủy, và dùng phương thức ôn hòa, trầm lặng để gieo mầm và thủ đoạn cho con cháu Nhân tộc đời sau.

Bây giờ, Lưu Nhĩ trở về Bồng Lai Đảo, đã đến lúc lên kế hoạch cho đồ đệ mới là Ngao Thiên.

Thải Vân chở Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh, một lần nữa rời khỏi Bồng Lai Đảo.

Chẳng mấy chốc đã lơ lửng trên mặt biển, đi trên mặt nước.

Lưu Nhĩ vô cùng nhàn nhã, tay trái cầm một chiếc hồ lô màu tím, chính là rượu.

Biển cả bao la vô tận, không thấy bến bờ.

Ngoài một số loài cá và các động vật biển khác, hiếm khi gặp tu sĩ.

Mặt trời nghiêng về phía tây, một tia nắng chiếu xuống mặt biển, sóng gợn lăn tăn, đẹp đến khó tin.

Hồng Hoang, hải vực.

Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh mất một thời gian dài mới đến được một vùng biển đông đúc.

Khác với vùng biển im lặng kia, trên mặt biển này đâu đâu cũng có thủy tộc tuần tra.

Dưới đáy biển truyền đến những âm thanh chói tai.

Ngay cả khi Lưu Nhĩ ở xa trên biển, cũng có thể cảm nhận rõ ràng sát khí.

Tiếng hò hét thậm chí còn dọa sợ những con cá gần đó, những con còn lại hoặc đã quen hoặc là những con cá gan dạ.

Chương 672

Lưu Nhĩ vừa xuất hiện ở vùng biển này đã bị thủy tộc tuần tra phát hiện.

Một đội binh sĩ thủy tộc nhỏ dừng lại trước mặt Thanh Tĩnh, người đầu tiên hỏi: "Xin chào hai vị thượng tiên!" "Nơi này là Định Hải Tự, cung điện của Định Đông Đại Đế và Định Hải Tự.

Không biết hai vị bất hủ tiên tử đến đây có việc gì quý báu?" Thấy thủ lĩnh nhỏ của thủy tộc này khách khí, Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh cũng hài lòng.

Mặc dù không biết về thủy tộc của họ, nhưng lại biết rõ chi tiết.

Lưu Nhĩ có thể đoán ra thủy tộc của họ từ thủ lĩnh nhỏ này.

Lưu Nhĩ gật đầu, không làm khó đội trưởng thủy tộc nhỏ, nhẹ giọng nói: "Đi báo cho Ngao Thiên, nói Thanh Tĩnh ở đây." Thanh Tĩnh hơi hé miệng, sư phụ lại muốn mang theo chiến xa hàng đầu.

Nếu trực tiếp nói với thủ lĩnh thủy tộc là Lưu Nhĩ, chẳng phải sẽ dọa chết những binh sĩ này tại chỗ sao.

Thủy tộc nhỏ này có thể đảm nhận nhiệm vụ tuần tra trên biển, trong mắt tự nhiên cũng có chút kiến thức.

Mặc dù không biết thân phận cụ thể của Lưu Nhĩ, nhưng chỉ cần nhìn Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh, cũng có thể biết người có thể cưỡi kỳ lân nhất định là phi phàm.

Quan trọng hơn là, con ma vương kỳ lân trước mặt vô cùng mạnh mẽ, và dường như có pháp lực vô tận.

Thủ lĩnh nhỏ không nói một lời với Lưu Nhĩ: "Xin tiên nhân chờ một lát, tiểu nhân đi bẩm báo với vua của chúng tôi." Lần này Lưu

Nhĩ đến Định Hải Tự là một sự trùng hợp.

Vừa khéo Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng đang đến thăm Ngao Thiên, Vưu Thần, Diêu Nhật và Huyền Thiên.

Đương nhiên, Lưu Nhĩ có phải đã chọn đúng lúc không?

Khi nào, không ai biết được.

Bốn người họ đang dẫn Triệu Công Minh đi xem những bông hoa sắp nở trong vườn, trong tiếng cười nói, một binh sĩ báo cáo, trên biển có người cưỡi một con kỳ lân màu đen, tự xưng là Thanh Tĩnh đang ở đây.

Hồng Hoang.

Sau khi nghe báo cáo của tiểu yêu, Ngao Thiên kinh hãi.

Hắn vung tay cho tiểu yêu lui ra, rồi nói với những người khác: "Lần này nhất định là sư phụ đến." "Ta nên ra biển đón người ngay lập tức." Vưu Thần muốn để Lưu Nhĩ xem thành quả của các huynh đệ và đệ tử từ Bồng Lai Đảo ra, gật đầu nói: "Đi thông báo cho các tướng quân, sau đó xếp hàng nghênh đón." Người đàn ông đó đáp "Vâng" rồi tiếp tục thông báo cho những người khác.

Vưu Thần thông minh và có năng lực, cũng giỏi giao tiếp.

Vì vậy, trong số những người của Ngao Thiên, lời nói của Vưu Thần rất quan trọng.

Từ đầu đến nay, Vưu Thần chưa từng bị bác bỏ, vì Ngao Thiên biết Vưu Thần làm tất cả vì lợi ích của mình.

Vưu Thần vung tay, vui vẻ nói: "Chúng ta đi đón sư phụ." Kể từ lần trước gặp Lưu Nhĩ đã lâu, mặc dù thực sự không có thời gian tu luyện, Ngao Thiên và những người khác vẫn hy vọng được nhìn thấy

sư tôn của mình.

“Được.” Triệu Công Minh và những người khác đồng thanh đáp, rồi cùng nhau ra bờ biển.

Những người khác từ Bồng Lai Đảo tự nhiên không muốn lãnh tụ minh hiền Lưu Nhĩ thấy mình mấy năm không làm được việc gì.

Vì vậy, những người từ Bồng Lai Đảo đã theo thông lệ, sắp xếp vị trí, cho quân đội mặc chiến bào.

Những bộ chiến giáp tinh xảo chỉ mặc khi chiến đấu, vũ khí của họ mạnh hơn bất kỳ quân đội nào trên thế giới và xuất hiện trên toàn bộ mặt biển.

Có hàng triệu thủy tộc ra nghênh đón, là những thủy tộc có năng lực nhất.

Dựa theo hình dạng Cửu Cung, hàng triệu thủy tộc, trong đó đa số được bố trí thành chín hình vuông.

Những chiến cổ còn lại, tất cả đều được làm bằng dược liệu quý hiếm, uy lực vô cùng mạnh mẽ, vang xa ngàn dặm.

Trên biển có cờ xí, ở giữa có một lá cờ lớn, trên đó viết chữ “Định Hải”.

Bên cạnh trận liệt Cửu Cung do hàng triệu hải quân tạo thành, có hơn một trăm con rồng, dài một trăm mét, cưỡi mây đạp gió.

Những yêu tinh này và những người từ Bồng Lai Đảo, cùng với các Yêu Vương trưởng thành, bất kể là mặc áo giáp hay trang phục chính thức, đều tự xưng là người của Định Hải.

Tại hải vực Hồng Hoang, Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh ngồi trên một đám mây, mỉm cười nhìn mọi thứ.

Tuy không ai nói gì, nhưng Lưu Nhĩ biết rõ đây chắc chắn là do

Diêu Nhật và Vưu Thần sắp đặt, trong lòng chỉ có vui mừng.

Chỉ một lát sau, trăm vạn đại quân hải tộc đã xếp thành một hàng chỉnh tề.

Nhìn thấy Lưu Nhĩ, họ đồng loạt hành lễ, đủ để thấy hải quân dưới trướng Ngao Thiên được huấn luyện nghiêm chỉnh đến mức nào.

Sát khí ngút trời cũng cho thấy đây là một đội quân thiện chiến, có thể chinh phạt khắp nơi.

Thanh Tĩnh quay người, nói với Lưu Nhĩ đang đứng trên con độc giác thú khổng lồ: "Sư phụ, xem ra Ngao Thiên, Vưu Thần, Diêu Nhật và Huyền Thiên làm không tệ." Lưu Nhĩ vui vẻ gật đầu, đáp lại Thanh Tĩnh: "Đúng vậy, ta có thể thấy họ đã dụng tâm." Ngao Thiên, Triệu Công Minh và những người khác bước trên mặt nước, sóng biển dâng lên dưới chân, đưa mọi người đến trước mặt Lưu Nhĩ.

"Đồ nhi xin ra mắt sư phụ." Ngao Thiên, Vưu Thần, Diêu Nhật và Huyền Thiên hưng phấn hành lễ với Lưu Nhĩ.

"Sư điệt Triệu Công Minh (Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu) xin ra mắt Thánh sư." Triệu Công Minh và ba chị em Vân Tiêu cũng hướng về phía Lưu Nhĩ hành lễ.

Các môn đồ Bồng Lai Tiên Đảo đứng sau Ngao Thiên cũng đồng loạt kính cẩn: "Chúng con xin ra mắt Thánh nhân." "Không cần đa lễ." Giọng nói của Lưu Nhĩ nhàn nhạt, nhưng không ai dám nghi ngờ, sự uy nghiêm của Thánh nhân phi thường vô cùng.

"Sư tôn, mời ngài." Ngao Thiên và những người khác khom người, cung kính đứng sang hai bên.

Chương 673

Đi qua Cửu Cung Trận được tạo thành từ hàng trăm vạn thủy tộc, Lưu Nhĩ tiến vào chủ điện của hải cung.

Chủ điện được đặt tên là "Định Hải Cung", cái tên này bắt nguồn từ pháp bảo hộ thân mà Lưu Nhĩ đã tặng cho Ngao Thiên – hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu.

Nhìn Định Hải Thần Châu, người ta lại nhớ đến Triệu Công Minh ở kiếp trước.

Mặc dù ở thế giới này, Triệu Công Minh không có Định Hải Thần Châu, nhưng cũng nhờ vậy mà tránh được vận mệnh bị Đinh Đầu Thất Căn Tiễn giết chết.

Tái ông thất mã, yên tri họa phúc!

Lưu Nhĩ bước vào cung điện nguy nga tráng lệ, bên trong được trang hoàng lộng lẫy như dải ngân hà, điểm xuyết bằng vô số trân châu.

Lưu Nhĩ coi đó là chuyện đương nhiên, ngồi xuống bảo tọa Đại đế của Định Hải Cung.

Thanh Tĩnh vẫn lặng lẽ đứng sau lưng Lưu Nhĩ như mọi khi.

Ngao Thiên, Triệu Công Minh và những người khác chia thành hai hàng đứng bên dưới.

Lưu Nhĩ nhìn những người trong đại điện, phát hiện ra không ai lơ là tu luyện.

Tu vi của tất cả mọi người đều có tiến bộ.

Lưu Nhĩ rất hài lòng.

Tu vi của Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu cũng phi thường bất phàm.

Triệu Công Minh đã có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại có trong tay một pháp bảo là Tiên Thiên Linh Bảo Phược Tiên Thằng, cùng với hai cây song tiên do hắn tự luyện chế, uy lực không hề tầm thường.

Mặc dù tu vi chưa đạt tới Chuẩn Thánh, nhưng cũng không còn xa nữa.

Vân Tiêu, người có căn nguyên thông tuệ nhất dưới trướng Thông Thiên, trong Phong Thần đã là Chuẩn Thánh, hiện tại là người có tu vi mạnh nhất trong số họ.

Mặc dù Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu không bằng huynh trưởng và đại tỷ, nhưng cũng đã có cảnh giới tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Lưu Nhĩ gật đầu, nói với mọi người trong đại điện: "Nhìn thấy mọi người, ta cũng rất vui.

Xem ra các ngươi không hề từ bỏ tu luyện, tu vi đều rất khá." Ngao Thiên với nụ cười rạng rỡ trên mặt đứng ra trả lời: "Lời sư phụ dạy, đồ nhi mỗi khắc đều ghi nhớ!

Môn đồ không ai dám quên, cũng không dám lơ là tu luyện.

Về phần nghênh đón sư tôn, đó là chuyện đương nhiên phải làm!" "Tốt." Lưu Nhĩ hiếm khi có dịp thảnh thơi, liền hỏi Ngao Thiên về tình hình của Định Hải Cung.

Hiện tại, Định Hải Cung có mấy trăm vạn binh sĩ tinh nhuệ.

Mười vạn hải quân do Diêu Nhật tự mình huấn luyện là tầng lớp tinh anh và mạnh nhất trong Định Hải Cung.

Ngoài ra, Định Hải Cung còn có năm trăm vạn thủy tộc bình

thường, hơn một vạn tướng quân và mấy trăm đại tướng, đều có sức mạnh phi thường.

Hơn nữa, Ngao Thiên còn có một chiến đội Thần Long do Tứ Hải Long Vương cử đến, gồm một trăm mười chín con thần long, tu vi thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên.

Dưới sự quản lý của Ngao Thiên, phần lớn sinh linh trong Tứ Hải đều tín ngưỡng Bồng Lai Tiên Đảo.

Hơn nữa, Minh Giáo trên Bồng Lai Tiên Đảo cứ một ngàn năm lại tổ chức lễ thu đồ đệ một lần.

Mỗi lần bái sư đều có hàng chục, hàng trăm vạn sinh linh tham gia.

Nhưng do Khổng Tuyên rất kiêu ngạo, những sinh linh có thể lọt vào mắt xanh của Khổng Tuyên rất ít.

Trong hàng ức vạn sinh linh, mỗi lần chỉ có ba ngàn người may mắn.

Những người may mắn gia nhập Bồng Lai Tiên Đảo thì không nói, những người còn lại chỉ có thể nỗ lực tu luyện.

Lưu Nhĩ lại dành ra một trăm năm để giải quyết những vấn đề khó hiểu mà mọi người gặp phải trong quá trình tu luyện.

Mặc dù chỉ có một trăm năm, nhưng mỗi người ở Định Hải Cung đều thu được lợi ích không nhỏ.

Một trăm năm sau, Lưu Nhĩ cho những người khác lui ra.

Chỉ còn lại Thanh Tĩnh, Huyền Thiên, U Thần, Ngao Thiên, cùng với Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Trong đại điện Định Hải chỉ còn lại mười người.

Sau khi mọi người lui ra, Lưu Nhĩ cười nhẹ hỏi Ngao Thiên: "Ngao Thiên, có chuyện gì muốn báo cáo với vi sư không?" Ngao

Thiên cười ngượng ngùng.

Dưới sự cổ vũ của ba người huynh đệ và Triệu Công Minh, đặc biệt là Quỳnh Tiêu đang thẹn thùng, một đôi mắt đẹp không ngừng nhìn vào mắt Ngao Thiên, khiến Ngao Thiên dũng cảm đứng ra, thưa với Lưu Nhĩ: "Đệ tử Quỳnh Tiêu của Thông Thiên sư thúc và đồ nhi lưỡng tình tương duyệt, xin sư phụ thành toàn." Nói ra được câu này, Ngao Thiên dũng cảm thì dũng cảm thật, nhưng trong lòng lại bất an.

Mặc dù Lưu Nhĩ cho phép các đệ tử tìm đạo lữ cùng nhau nỗ lực tu hành để tránh cuộc sống tu sĩ kéo dài vô tận, nhưng bản thân Lưu Nhĩ lại không có đạo lữ, bảy huynh đệ của hắn cũng vậy, nên Ngao Thiên không chắc Lưu Nhĩ có đồng ý hay không.

Quỳnh Tiêu mặc một bộ cung trang màu trắng, trông càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Nàng cố ý trang điểm thật lộng lẫy, nghe lời Ngao Thiên nói xong, thẹn thùng cúi đầu.

"Ha ha, chuyện này ta thực ra sớm đã biết.

Chương 674

Chỉ cần hai đứa thật lòng yêu nhau, ta và Thông Thiên sư đệ sẽ đồng ý." Khi Ngao Thiên nghe vậy, liền nhanh chóng bước hai bước đến trước mặt Quỳnh Tiêu, nắm lấy bàn tay ngọc của nàng, quỳ xuống trước mặt Lưu Nhĩ, thành khẩn nói: "Đồ nhi và Quỳnh Tiêu thật lòng yêu nhau, hy vọng sư phụ có thể đồng ý." Quỳnh Tiêu nào đã thấy qua cảnh tượng như vậy, lúc này mất cả bình tĩnh, không biết nên nói gì, chỉ có thể cùng Ngao Thiên dập đầu ba lạy với Lưu Nhĩ.

"Nếu đã như vậy, Ngao Thiên, con hãy cùng ta đến Kim Ngao Đảo Bích Du Cung của Thông Thiên sư đệ.

Được sự cho phép của hắn, ta sẽ tổ chức hôn lễ cho hai con." Lưu Nhĩ cũng cười nói.

Những tu sĩ này đối với Lưu Nhĩ đều vô cùng cảm kích, sự cảm kích đó phát ra từ tận đáy lòng.

Họ cung kính nhìn theo Lưu Nhĩ, lặng lẽ dõi theo bước chân ngài.

Lưu Nhĩ cảm nhận rõ ánh mắt nhiệt tình của mọi người, khẽ gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Công Minh, ngài thong thả tiến vào trung tâm Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ đã chuẩn bị từ lâu, biết rằng chẳng có thứ gì quý giá có thể đem ra để chiêu đãi Lưu Nhĩ.

Hắn thẳng thắn yêu cầu đồng tử chuẩn bị một ít món ăn đặc sắc của Kim Ngao Đảo để tiếp đãi Lưu Nhĩ.

"Lưu Nhĩ sư huynh, không cần khách sáo." Thấy Lưu Nhĩ vừa bước vào Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đứng dậy, cười chào

đón.

“Lưu Nhĩ sư huynh, mời ngồi.” Thông Thiên Giáo Chủ đã chuẩn bị một vị trí ở phía trên bên trái trong Bích Du Cung cho Lưu Nhĩ.

Bản thân Thông Thiên ngồi ở bên phải Lưu Nhĩ, ngang hàng với ngài.

Lưu Nhĩ quay người, thong thả ngồi xuống, mỉm cười với Thông Thiên: “Thông Thiên sư đệ, Kim Ngao Đảo của đệ quả là một nơi kỳ diệu.

Mỗi lần ta đến đều khiến ta sáng mắt ra.” Lưu Nhĩ nói đúng.

Kể từ lần đầu tiên Thông Thiên từ Bồng Lai Tiên Đảo trở về, hắn đã say mê cảnh đẹp nơi đó.

Sau khi có được Kim Ngao Đảo, hắn đã tích lũy kinh nghiệm.

Mặc dù không dám nói có thể vượt qua Bồng Lai Tiên Đảo của Lưu Nhĩ, nhưng hắn tin rằng Kim Ngao Đảo tuyệt đối không thua kém.

Đây chính là trí tuệ của Thánh nhân!

“Sư huynh khách khí rồi, Bồng Lai tiên cảnh, Kim Ngao Đảo của sư đệ làm sao có thể so sánh được.” Thông Thiên thực sự rất tự hào về Kim Ngao Đảo của mình.

Nhưng ở trước mặt Lưu Nhĩ, Thông Thiên cảm thấy như đang đối diện với một ngọn núi không thể nhìn thấy đỉnh.

Hắn không thể kiêu ngạo được, bản tính vốn khiêm tốn, chỉ là tính cách thẳng thắn mà thôi.

“Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu xin ra mắt lão sư.” Sau khi Lưu Nhĩ và Thông Thiên nói chuyện xong, Triệu Công Minh và ba chị em Vân Tiêu tiến lên hành lễ, chào hỏi Thông Thiên.

“Được, được.” Nhìn Triệu Công Minh, Vân Tiêu cùng với Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đáng yêu, Thông Thiên trong lòng vui vẻ.

“Ngao Thiên xin ra mắt Thông Thiên sư thúc.” Lúc này, Ngao Thiên mà Lưu Nhĩ mang theo cũng tiến lên.

Đây là chuyện quan trọng nhất trong đời Ngao Thiên, hắn không dám lơ là.

Lúc này, hắn không chỉ mặc bộ y phục mới tinh do Vân Trung Tử chế tạo, được Càn Khôn Đỉnh tinh luyện, mà còn được U Thần trêu chọc trang điểm cho thật đẹp.

Ngao Thiên anh dũng không chỉ khí chất và tài hoa xuất chúng, mà tu vi cũng đã đạt đến thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Xung quanh thân thể có ánh sáng mờ ảo lóe lên, dường như có năng lượng linh bảo gia trì.

“Đúng là một nhân tài, tu vi cũng tốt.” Thông Thiên quay người cười với Lưu Nhĩ.

“Lưu Nhĩ sư huynh, sư đệ thật ngưỡng mộ huynh, mỗi một đệ tử đều xuất sắc như vậy!

Haiz!” Thông Thiên thở dài, thật sự ngưỡng mộ Lưu Nhĩ.

Phải biết rằng, những người có thể vào được Bồng Lai Tiên Đảo, mỗi người đều có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ.

Dưới sự bồi dưỡng tận tâm của Lưu Nhĩ, những đệ tử thiên phú cực cường này đã phân chia công việc.

Người có tu vi thấp nhất cũng đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Điều này đương nhiên khiến Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng ngưỡng mộ!

Lưu Nhĩ biết tâm tư của Thông Thiên, và cũng biết hắn vẫn luôn

coi trọng nhất đại đệ tử Đa Bảo.

Biết Thông Thiên lúc này đang buồn vì sự ra đi của Đa Bảo!

Lưu Nhĩ không muốn Thông Thiên cứ mãi như vậy, liền trực tiếp cười nói: "Thông Thiên sư đệ quá khiêm tốn rồi!

Môn hạ của đệ có Triệu Công Minh, có Tam Tiêu, đều là những người hiểu chuyện.

Ngay cả dưới trướng của ta, cũng hiếm có." Vân Tiêu mang theo nụ cười khổ, nàng đúng là một môn đồ khiến người ta tự hào.

Ngay cả so với Đa Bảo, cũng không kém xa.

Nhưng, Vân Tiêu thích sự bình thường, chuyên tâm tu luyện.

Chương 675

Nếu không, Vân Tiêu muốn thay thế vị trí của Đa Bảo là chuyện vô cùng đơn giản.

"Sư huynh, hôm nay ngài đến đây chắc hẳn có mục đích." Thông Thiên có chút chua xót.

Hắn vẫn ghen tị với những môn đồ ưu tú của Lưu Nhĩ.

Nhưng Thông Thiên cũng hiểu rõ, Tam Tiêu đến Bồng Lai sẽ tốt hơn.

Có thể phát triển giáo lý tốt hơn.

Hiện tại, Vân Tiêu đi theo Khổng Tuyên, Quỳnh Tiêu đi theo Ngao Thiên, cũng đều là chuyện vui!

"Thông Thiên sư đệ quả là thẳng tính!

Được rồi, chắc đệ cũng biết mục đích ta đến đây rồi!" Lưu Nhĩ mở lời: "Sư đệ!

Môn hạ của ta Ngao Thiên và môn hạ của đệ Quỳnh Tiêu đều có tình cảm với nhau, hai người họ yêu thương nhau!

Cho nên lần này, ta cũng muốn thỉnh cầu Thông Thiên sư đệ thành toàn cho hai người!" Đối diện với Lưu Nhĩ, Ngao Thiên cảm thấy tự tin vô cùng!

Hắn liền quỳ xuống trước mặt Thông Thiên, cầu xin: "Cũng xin Thông Thiên sư thúc thành toàn!

Ngao Thiên bảo đảm, sẽ đối xử thật tốt với tiểu Quỳnh." Dù biểu cảm của Ngao Thiên rất chân thành, nhưng cũng không có sức thuyết phục bằng vẻ mặt thẹn thùng của Quỳnh Tiêu.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Quỳnh Tiêu, biết môn đồ của mình đã động lòng, liền mỉm cười khổ nói với Lưu Nhĩ: "Xem ra nếu ta không đồng ý cũng không được rồi!

Tâm tư của đồ nhi ta đã không còn ở đây nữa, ha." "Lão sư." Quỳnh Tiêu dậm chân, chạy ra ngoài.

Lưu Nhĩ vẫy tay, nói với Triệu Công Minh, Ngao Thiên, Bích Tiêu và Vân Tiêu: "Các con đều lui ra đi." "Vâng." Ngao Thiên lòng đã yên, trực tiếp cười đáp.

Sau đó quay người rời đi, hắn phải đi đuổi theo Quỳnh Tiêu!

Đối với Lưu Nhĩ, hắn rất yên tâm.

Hắn biết, đợi khi sư tôn Lưu Nhĩ ra ngoài, mọi chuyện nhất định đã xong.

Thấy Quỳnh Tiêu chạy ra ngoài, hắn liền cùng Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu lui ra, đuổi theo hướng Quỳnh Tiêu.

Lưu Nhĩ nhìn Ngao Thiên vội vã ra ngoài, mỉm cười với Thông Thiên.

Trước mặt Lưu Nhĩ đột nhiên xuất hiện một đóa Thập Nhị Phẩm Huyết Liên, chính là Tiên Thiên Linh Bảo của Minh Hà Lão Tổ ở U Minh Huyết Hải.

Lưu Nhĩ dùng pháp lực bao bọc, đưa nó bay đến trước mặt Thông Thiên.

"Sư huynh, ý ngài là sao?" Thông Thiên vừa nhìn đã nhận ra đây là Thập Nhị Phẩm Huyết Liên của Minh Hà Lão Tổ, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Phải biết rằng, Thập Nhị Phẩm Huyết Liên có tác dụng trấn áp khí vận.

Đối với Thông Thiên đang không thể trấn áp khí vận của Tiệt giáo, đây tuyệt đối là than sưởi trong ngày tuyết!

Cho nên Lưu Nhĩ mới nhớ đến việc đem đóa Thập Nhị Phẩm Huyết Liên vô dụng đối với mình tặng cho Thông Thiên Giáo Chủ, cũng coi như là sính lễ cho đồ đệ Quỳnh Tiêu!

Thông Thiên đương nhiên biết bảo vật của Minh Hà Lão Tổ, bao gồm cả Thập Nhị Phẩm Huyết Liên có tác dụng cực lớn đối với hắn.

Nhưng khí chất của Thông Thiên quyết định hắn không thèm làm chuyện cường đạo như vậy.

Nhưng Lưu Nhĩ thì khác.

Lý do của Lưu Nhĩ quá tốt, nên ngài có thể đoạt được cực phẩm linh bảo Thập Nhị Phẩm Huyết Liên.

"Thông Thiên sư đệ, kiện linh bảo này ta lấy từ Minh Hà Lão Tổ.

Thứ này ở trong tay ta vô dụng, nên ta giao nó cho sư đệ." Thông Thiên không chút do dự đưa tay ra, nhận lấy Thập Nhị Phẩm Huyết Liên, ngắm nghía một hồi rồi nói với Lưu Nhĩ: "Cảm ơn sư huynh!" Thông Thiên Thánh nhân không có một chút ý tứ khách sáo nào, cũng không nói lời cảm ơn, nhưng tuyệt đối sẽ ghi nhớ trong lòng!

Thông Thiên ngắm nghía Thập Nhị Phẩm Huyết Liên một lúc, nó liền biến mất trong lòng bàn tay.

Dù là Thông Thiên Thánh nhân cũng không dễ dàng hoàn toàn luyện hóa cấm chế của cực phẩm linh bảo Thập Nhị Phẩm Huyết Liên.

Sau đó, Lưu Nhĩ và Thông Thiên Giáo Chủ thương định ngày tháng, định ra ngày lành cho Ngao Thiên và Quỳnh Tiêu.

Hôn lễ của họ được tổ chức tại Định Hải Cung.

Ngày hôm đó, người đến người đi tấp nập, rất nhiều đại năng thời viễn cổ đã biến mất, thậm chí những người không quen biết Ngao Thiên cũng xuất hiện, lần lượt đến Định Hải Cung chúc mừng, tặng quà.

Ngao Thiên biết những người này không phải nể mặt hắn, mà là nể mặt sư phụ Lưu Nhĩ.

Ngao Thiên vô cùng vui mừng vì có một vị sư tôn như vậy.

Ngày Ngao Thiên kết hôn, Lưu Nhĩ mang theo mấy đệ tử khác đến.

Ngài chủ trì hôn lễ cho Ngao Thiên và Quỳnh Tiêu, sau đó liền rời đi.

Hạo Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Bình Tâm, Chuẩn Đề và các Thánh nhân khác đều gửi lời chúc mừng đến Ngao Thiên và Quỳnh Tiêu, khiến khách khứa ở Định Hải Cung vô cùng ngưỡng mộ.

Chương 676

Khi tiên giới trở nên yên bình hơn, giữa thiên địa lại xảy ra một chuyện khác.

Chuẩn Đề đã sắp đặt kế hoạch, để Tôn Ngộ Không danh tiếng lẫy lừng ở ba nơi trong Hồng Hoang: Đông Hải, Địa Phủ, và cuối cùng là Thiên Đình.

Hai lần đầu được coi như đã qua.

Lúc này, Chuẩn Đề bí mật chỉ thị cho Tôn Ngộ Không lớn tiếng la hét khi mọi người đều có mặt.

Tuy nhiên, kỹ năng của Tôn Ngộ Không ở tiên giới không cao.

Nhưng Bát Cửu Huyền Công mà Chuẩn Đề ban cho hắn đúng là một pháp thuật thần kỳ.

Tôn Ngộ Không cũng có thân thể kim cương bất hoại.

Cho nên sau khi lên trời, Hạo Thiên phong cho Tôn Ngộ Không một chức vị là Bật Mã Ôn.

Bật Mã Ôn?

Đó là chức vị nuôi ngựa trời.

Khi Tôn Ngộ Không biết được từ những người xung quanh rằng chức vị này quá nhỏ, không có ảnh hưởng gì, hắn làm sao chịu được.

Tôn Ngộ Không tính tình nóng nảy liền bỏ việc, trực tiếp xuống hạ giới không làm Bật Mã Ôn nữa, cũng không quan tâm những con thiên mã kia chạy loạn ở thiên giới.

Hạo Thiên không phải người không có tính khí.

Mặc dù sợ Thánh nhân, nhưng không sợ một con thạch hầu không

có tu vi.

Vì vậy, Hạo Thiên hạ lệnh cho Thác Tháp Thiên Vương Lý Tĩnh dẫn mười vạn thiên binh thiên tướng đến Hoa Quả Sơn bắt Tôn Ngộ Không.

Sau một phen nỗ lực, Tôn Ngộ Không bị bắt lên thiên giới.

Nhưng, thân thể kim cương bất hoại của Tôn Ngộ Không khiến cho đao kiếm không thể chém, nước lửa không thể xâm hại.

Lão Tử Thánh nhân có một phân thân ở trên Thiên Đình, tên là Thái Thượng Lão Quân, thỉnh cầu Hạo Thiên, nói rằng có cách đối phó với Tôn Ngộ Không.

Hạo Thiên thấy Thái Thượng Lão Quân đã lên tiếng, cũng nể mặt ông, đồng ý.

Sau đó, Thái Thượng Lão Quân mang Tôn Ngộ Không về Đâu Suất Cung.

Dùng thuật luyện đan để luyện lại thân thể bất hoại của Tôn Ngộ Không, còn giúp hắn luyện ra một đôi Hỏa Nhãn Kim Tinh!

Sau đó cố ý thả hắn ra.

Có thể xem như là trả lại nhân quả cho Chuẩn Đề trong Phong Thần đại chiến.

Lão Tử Thánh nhân đang đòi lại nhân tình của Chuẩn Đề.

Đối với kế hoạch của Chuẩn Đề, ông tự nhiên biết một hai.

Quan trọng hơn là, bây giờ lại có sự giúp đỡ của ông, năng lực của Tôn Ngộ Không tăng vọt.

Tôn Ngộ Không từ Đâu Suất Cung xông vào Linh Tiêu Bảo Điện, làm bị thương vô số người.

Nhưng kỳ lạ là không có đại năng nào ngăn cản, chỉ có một số thiên binh thiên tướng thực lực thấp.

Hạo Thiên tuy thiên phú tương đối kém, nhưng tu luyện đã lâu, thực lực cũng đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lúc này, trong tay hắn cầm Hạo Thiên Kính và các linh bảo khác, nhìn Tôn Ngộ Không bên trong.

Hạo Thiên vẫn không để hắn vào mắt.

Nhưng khi chuẩn bị ra tay, hắn kinh hãi phát hiện ra Thánh nhân phương Tây đứng sau lưng Tôn Ngộ Không!

Đúng vậy.

Chuẩn Đề Thánh nhân đã ra tay.

Dùng thánh uy trấn áp tất cả đại năng của Thiên Đình.

Không cho họ đi quấy nhiễu sức mạnh của Tôn Ngộ Không, và ra lệnh cho Hạo Thiên cầu cứu Tây Phương Giáo!

Lúc này Hạo Thiên lòng đau như cắt.

Người đất sét còn có ba phần máu nóng.

Trái tim Hạo Thiên đã nhiều năm không như vậy, cuối cùng nghiến chặt răng, để mặc Tôn Ngộ Không gây rối ở Linh Tiêu Bảo Điện.

Sau đó cầu cứu Phật giáo.

Trong lòng Hạo Thiên có một tia hy vọng.

Đó là Lưu Nhĩ, người luôn đối tốt với hắn, và không hợp với phương Tây.

Chương 677

Nhưng Hạo Thiên cũng chỉ có hy vọng như vậy, không có quá nhiều tự tin.

Quả nhiên lúc này Lưu Nhĩ không ra tay.

Nhưng Lưu Nhĩ lại để Ngao Thiên, U Thần và các thủy thần đến Linh Tiêu Bảo Điện, mang lại hy vọng cho Hạo Thiên.

Ngao Thiên vừa đến, Triệu Công Minh cũng nhận được lệnh đến cứu viện, khiến Hạo Thiên vô cùng phấn khích.

Thấy Ngao Thiên và Triệu Công Minh xuất hiện, Chuẩn Đề Thánh nhân không khỏi thở dài, ra lệnh cho Tôn Ngộ Không chạy trốn!

Hắn biết, Thông Thiên và Lưu Nhĩ đều đã ra tay.

Nếu chỉ có một mình Hạo Thiên, Chuẩn Đề tự nhiên không sợ.

Nhưng có Thông Thiên và Lưu Nhĩ chống lưng, Chuẩn Đề trong lòng biết rõ.

Hắn cũng biết kế hoạch của mình lại một lần nữa thất bại.

Nhưng Ngao Thiên đã đến, Tôn Ngộ Không có thể dễ dàng thoát thân sao!

Hắn liền tế ra song tiên!

Phân ra hai bên, Ngao Thiên đích thân xông lên chiến đấu với Tôn Ngộ Không.

Ngao Thiên luôn rất coi trọng thể diện của Bồng Lai Tiên Đảo.

Là đệ tử nhỏ nhất của Lưu Nhĩ, hắn cũng rất biết chừng mực!

Tôn Ngộ Không đến Đông Hải Long Cung gây sự, rõ ràng là không

nể mặt Bồng Lai Tiên Đảo, sao có thể khiến Ngao Thiên không tức giận.

Ngao Thiên trong lòng đầy lửa giận, kiên quyết phải dạy dỗ Tôn Ngộ Không.

Huống chi Lưu Nhĩ còn muốn giúp Hạo Thiên.

Mặc dù Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không cứng rắn bất hoại, vô địch.

Nhưng Bồng Lai Tiên Đảo có đạo pháp của riêng mình, trường tiên trong tay Ngao Thiên linh hoạt vô cùng, không ngừng quất vào người Tôn Ngộ Không!

Bị đánh, Tôn Ngộ Không không ngừng nhíu mày và gắng sức chống cự.

Lúc này, Thiên Giới Hồng Hoang đại loạn.

Chuẩn Đề ra tay, áp chế tất cả thiên binh thiên tướng thiên quan của Thiên Giới, để Tôn Ngộ Không phóng tay một trận.

Sau đó lại ép Hạo Thiên cầu cứu thế giới phương Tây.

May mắn là, lúc này, Ngao Thiên do Lưu Nhĩ phái đến và Triệu Công Minh do Thông Thiên phái đến đã xuất hiện.

Hai người, mỗi người đều đại diện cho một vị Thánh nhân!

Điều này khiến Chuẩn Đề Thánh nhân biết rằng, kế hoạch của mình đến đây là hết.

Hắn lập tức gọi Tôn Ngộ Không rút lui!

Nhưng, lúc này Ngao Thiên đã ra tay, Tôn Ngộ Không có thể rút được sao?

Hai người nhanh chóng đấu với nhau.

Mặc dù Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa, cũng có thân thể kim cương bất hoại, có Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Nhưng Ngao Thiên cũng không kém.

Hắn đi theo con đường nhục thân chi đạo do Lưu Nhĩ truyền thụ, đó là đạo pháp do Bàn Cổ Đại Thần truyền xuống, mạnh hơn của Chuẩn Đề Thánh nhân nhiều!

Cho nên, sau mấy chục hiệp, Ngao Thiên đã đánh cho Tôn Ngộ Không phải liên tục lùi bước!

Khi Tôn Ngộ Không không thể chống đỡ được nữa, đột nhiên từ phía tây xuất hiện một lá bùa vàng, bay về phía Thiên Giới!

Giữa muôn người!

Lá bùa vàng tỏa ra ánh sáng vô thượng!

Thoáng chốc đã xuất hiện trên đỉnh đầu Tôn Ngộ Không!

Dán chặt vào Tôn Ngộ Không, trực tiếp biến thành một ngọn núi lớn, hình dạng như năm ngón tay, đẩy Tôn Ngộ Không xuống hạ giới!

Rốt cuộc, Chuẩn Đề Thánh nhân không thể nhẫn tâm nhìn Tôn Ngộ Không bị đánh chết!

Cho nên, bất kể thân phận Thánh nhân, hắn lại một lần nữa ra tay!

Đè Tôn Ngộ Không dưới Ngũ Chỉ Sơn, coi như là một phần trong kế hoạch của Chuẩn Đề!

Hắn cũng ngụy tạo thành Như Lai ra tay.

Chương 678

Như vậy, chuyện Thánh nhân phá lệ ra tay cũng không bị mọi người biết!

Kết cục của Tôn Ngộ Không cũng khiến cho nhiều đại năng phải tặc lưỡi!

Sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Thánh uy vừa rồi áp chế từ đâu đến?

Ai đã ra tay áp chế Tôn Ngộ Không?

Hạo Thiên cũng không quan tâm chuyện này nữa.

Dù sao dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Để cứu vãn thể diện của Thiên Giới, hắn bắt đầu mở tiệc lớn!

Mời Ngao Thiên và Triệu Công Minh cùng những người họ mang theo, cảm tạ sự giúp đỡ hôm nay!

Còn đặc biệt chọn bàn đào, nhân cơ hội này mở một bữa tiệc bàn đào nhỏ!

Coi như là cảm tạ Ngao Thiên và Triệu Công Minh.

Tại Hoa Quả Sơn, Đông Thắng Thần Châu.

Nói về Tôn Ngộ Không, mỗi ngày gió và nắng đẹp, sống rất tốt.

Vết thương do song tiên của Ngao Thiên gây ra đang dần lành lại.

Bát Cửu Huyền Công thật sự bí ẩn.

Hắn đã trở thành Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, ngoài nguyên nhân Tôn Ngộ Không có tài hoa, còn có một bí mật cần phải nhắc đến.

Chuẩn Đề vốn định âm thầm làm việc không quấy rầy Lưu Nhĩ.

Đợi đến khi Lưu Nhĩ phát hiện ra thì đã muộn, Phật giáo truyền bá sang phương Đông, Phật giáo phát triển mạnh mẽ.

Nhưng, nếu Lưu Nhĩ đã phát hiện ra hành tung của hắn, Chuẩn Đề tự nhiên sẽ chuẩn bị thêm một tay, bố trí cho những chuyện tiếp theo.

Hắn bí mật hành động, nâng tu vi của Tôn Ngộ Không lên Đại La Kim Tiên trung kỳ, và làm cho nó ổn định hơn, như vậy mới dễ dàng xử lý mọi chuyện tiếp theo.

Để chuyển hướng sự chú ý của Lưu Nhĩ, Chuẩn Đề Thánh nhân ra lệnh cho Địa Tạng Vương Bồ Tát của Phật giáo từ Phật giới chuyển đến Minh giới.

Và tuyên bố "Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật." Đồng thời, mang theo một lượng lớn đệ tử Tây Phương Giáo, phái vào trong Địa Phủ.

Đáng tiếc, trong Địa Phủ đã có một vị đại năng là Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ hai tay cầm hai thanh bảo kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ!

Cùng với đại năng của tộc A Tu La và tộc Vu trong Địa Phủ đối phó với đệ tử Tây Phương Giáo.

Minh Hà Lão Tổ kiêu ngạo trên thế gian cũng hiếm thấy.

Hắn chỉ vào Địa Tạng Vương Bồ Tát cười nói: "Ngươi đã xưng địa ngục chưa trống, thề không thành Phật.

Bây giờ mảnh đất này dù trống hay không, ta cũng sẽ khiến ngươi vĩnh viễn không thành Phật!" Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Địa Tạng Vương, Minh Hà Lão Tổ chiếu theo chỉ dẫn của Lưu Nhĩ,

thi triển huyết hải bí thuật đã được cải tiến, biến Địa Tạng Vương, một nhân tài kiệt xuất hiếm thấy trong Phật giáo, thành hóa thân của mình.

Chuẩn Đề thấy vậy vô cùng khổ sở, nhưng cũng đành chịu.

Người khác đều sợ Thánh nhân, nhưng Lưu Nhĩ sẽ không nể mặt hắn, sẽ ba lần năm lượt phá hoại chuyện tốt của hắn.

Bây giờ, Lưu Nhĩ thậm chí không cần tự mình động thủ, cũng có thể giải quyết chuyện của hắn.

So với Lưu Nhĩ, hắn cũng biết đối phương trước sau chưa từng để hắn vào mắt.

Chuẩn Đề chỉ hy vọng kế hoạch này sẽ thành công.

Vì sự phồn vinh của Phật giáo, hắn quyết định tạm thời hy sinh một hai người.

Những hành động nhỏ của Chuẩn Đề Thánh nhân, Lưu Nhĩ tự nhiên biết.

Cũng biết bố cục mở đầu của 《Tây Du Ký》 đã hoàn thành một phần với Tôn Ngộ Không.

Khi Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người đều bị đày xuống hạ giới, bố cục Tây Du đã kết thúc.

Sau đó, không biết vì sao Hạo Thiên lại đày Thiên Bồng Nguyên Soái xuống phàm trần.

Thiên Bồng Nguyên Soái, vốn là nguyên soái chỉ huy mười vạn thủy quân Thiên Đình.

Sau khi bị đày xuống phàm trần, lại đầu thai nhầm vào bụng lợn, trở thành yêu lợn.

Quyển Liêm Đại Tướng, lại vì làm vỡ chiếc đèn lưu ly yêu thích

của Hạo Thiên, khiến Hạo Thiên vô cùng tức giận, cũng đày vị tướng quân bất hạnh này xuống phàm, biến thành một con thủy ma sống ở Lưu Sa Hà.

Chương 679

Chuẩn Đề Thánh nhân lại một lần nữa nhúng tay vào vận mệnh.

Hắn mượn cớ Kim Thiền Tử, đệ tử thứ hai mà hắn thu nhận, không tôn trọng Phật giáo, lợi dụng thủ đoạn của Thánh nhân đưa Kim Thiền Tử vào sáu lần chuyển thế trong nhân tộc.

Đến đây, tất cả những sự chuẩn bị liên quan đến kế hoạch Tây Du của Chuẩn Đề đều đã sẵn sàng, chỉ chờ một cơ hội.

Lưu Nhĩ không có chuyện gì làm, huống chi Thiên cơ đã bị che lấp, tất cả Thánh nhân đều không thể suy tính ra.

Cho nên Lưu Nhĩ cũng lười quản quá nhiều chuyện.

Bình thường ngài cùng với Thanh Tĩnh, Quách Giai, Giả Hủ, Gia Cát Lượng, Triệu Vân, Cao Thuận, Thái Sử Từ, Tôn Sách và những người tộc thời Tam Quốc khác, cùng với ba ngàn Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh ở Tây Ngưu Hạ Châu, tìm một ngọn núi nhỏ có phong cảnh tú lệ trên con đường đi về phía tây dừng lại.

Quách Giai, Giả Hủ, Gia Cát Lượng, Điển Vi, Triệu Vân, Cao Thuận, Thái Sử Từ và Tôn Sách tám người, mặc dù lần đầu tiếp xúc với tiên cảnh, nhưng đều là những lãnh tụ kiệt xuất của nhân loại.

Nhân tộc là chủng tộc thích hợp nhất để tu luyện.

Cùng với sự dạy dỗ tận tâm của Khổng Tuyên và các đệ tử khác, mặc dù Quách Giai và những người khác chỉ luyện tập mấy trăm năm, nhưng đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ.

Nhưng, đạo pháp tu luyện của tám người lại khác nhau.

Quách Giai thích tu luyện ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, và tinh thông các loại trận pháp.

Hiện nay đã có chút thành tựu nhỏ.

Gia Cát Lượng thích bày trận.

Hắn có thể biến hóa vô số trận pháp, yêu thích những hiện tượng kỳ lạ.

Gia Cát Lượng hiện đã học được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phiên bản đơn giản hóa, đang dạy cho ba ngàn Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh, khiến họ trưởng thành rất nhanh!

Giả Hủ khác với Quách Giai và Gia Cát Lượng.

Giả Hủ thích các phương pháp chú ngữ và luyện khí, thích những thứ kỳ lạ, thích thuật biến hóa, và thường xuyên suy diễn.

Hắn thu thập các vật tạp nham, lại có trong tay Càn Khôn Đỉnh mà Vân Trung Tử hiến tặng, có lẽ cũng phù hợp với tính cách của Giả Hủ, khiến hắn thích luyện khí, luyện đan!

Điển Vi, ở hạ giới có sức mạnh thần thánh.

Nhưng khi đến Bồng Lai Tiên Đảo, thần lực của Điển Vi đã trở thành trò cười.

Hắn quen với cách dùng một sức mạnh hạ gục mười người, và đã phát minh ra một loại thần thông tục xưng là "Đại Lực Thần"!

Bởi vì Lưu Nhĩ quá lười đặt tên, nên tùy tiện gọi như vậy.

Đây là thần thông tăng cường sức mạnh nhục thân.

Thương pháp và kiếm pháp của Triệu Vân tuyệt đối độc đáo.

Sau khi đến Bồng Lai Tiên Đảo, hắn vẫn yêu thích hai loại binh khí này.

Bồng Lai Tiên Đảo có phương pháp cận chiến, huống chi Lưu Nhĩ còn là chuyên gia luyện khí.

Trong đám người, tu vi của hắn đang phát triển vượt bậc.

Cao Thuận vẫn như cũ, mặt không biểu cảm, mỗi ngày huấn luyện binh sĩ trong doanh trại.

Ngoài việc luyện tập, Cao Thuận thích nhất là nắm vững một số kiến thức chiến tranh mà Lưu Nhĩ truyền thụ trong 《Đa Trọng Vấn Quyển》.

Đồng thời, hắn cũng nghiên cứu một số cấm thuật.

Thái Sử Từ vốn là một tiễn thủ.

Sau khi đến Bồng Lai Tiên Đảo, ngoài việc mỗi ngày cùng Triệu Vân luận bàn, hắn nỗ lực luyện tập cung tiễn.

Có Hầu Nghệ dạy cho Tiễn Cửu Thiên.

Tu vi của Thái Sử Từ cũng tăng nhanh chóng.

Gia đình của Tôn Sách đã bị hủy diệt.

Nếu không có Lưu Nhĩ giúp báo thù, Tôn Sách vẫn không biết phải làm sao.

Tôn Sách, người luôn được gọi là tiểu bá vương, đã kết hợp thương pháp và lôi pháp.

Thương quang lóe lên, công suất kinh người.

Bá khí của Tôn Sách rất hợp khẩu vị của Khổng Tuyên.

Trong thời gian rảnh rỗi, Khổng Tuyên đã dạy cho hắn nhiều thứ, rất kỳ vọng vào hắn.

Ba ngàn Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh, sau khi trải qua chiến đấu và tử vong đẫm máu, đã được Lưu Nhĩ hồi sinh một lần.

Chết đi một lần, tự nhiên không còn sợ chết.

Chương 680

Những binh sĩ này sau khi chết đi sống lại, có sức mạnh cường đại.

Sau khi hình thành chiến trận, sức mạnh lập tức tăng lên mấy lần, vô cùng mạnh mẽ.

Cung kỵ binh khác với Hãm Trận Doanh.

Cung kỵ binh luyện tập "Lăng Phi", vừa đảm bảo sự dẻo dai, vừa có thể phát huy sức mạnh to lớn của cung tên trong tay.

Họ phối hợp chặt chẽ với nhau.

Vũ khí của Quách Giai, Giả Hủ, Gia Cát Lượng, Điển Vi, Triệu Vân, Cao Thuận, Thái Sử Từ và Tôn Sách đều do Vân Trung Tử và Càn Khôn Đỉnh chế tạo.

Mặc dù không thể so sánh với Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng không phải là Hậu Thiên Linh Bảo kém chất lượng.

Quách Giai và tám người cũng đã tìm được tọa kỵ trên Bồng Lai Tiên Đảo, trải nghiệm thú vui trở thành tiên nhân.

Ba ngàn Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh được trang bị những trang bị mà binh sĩ tinh anh của yêu tộc mặc.

Đồng thời, là một doanh trại phòng ngự, họ mặc áo giáp nặng.

Mỗi người có một thanh cự kiếm, được trang bị loại ngựa Hỏa Hồng tốt nhất do Ngao Thiên phái đến, phối hợp với chiến mã dũng mãnh.

Hãm Trận Doanh dù ở tiên giới, bất kể là mã thuật hay chiến đấu bộ binh, đều thuộc hàng đầu.

Kỵ binh mặc áo giáp da linh hoạt, cung tên đều do các cung thủ tinh nhuệ của yêu tộc tạo thành.

Cung kỵ binh nhất định phải có ngựa tốt mới xứng.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo có một loại dã thú gọi là Lôi Mã, trông giống ngựa nhưng không phải ngựa.

Không chỉ linh hoạt, mà còn có thể phát ra một loại thần lôi mạnh mẽ tấn công kẻ địch, rất thích hợp cho cung kỵ binh.

Khi Lưu Nhĩ mang theo tám ngàn người xuất hiện trên đỉnh núi, đã khiến yêu vương ban đầu trên núi vô cùng kinh ngạc.

Nhưng yêu vương không có tầm nhìn thế giới, lập tức ra lệnh.

Ba mươi ngàn yêu binh phân tán nên dạy dỗ cho đám người trông giống thiên binh này một bài học.

Tôn Ngộ Không đã gây rối ở Linh Tiêu Bảo Điện, mặc dù cuối cùng thất bại, nhưng quyền lực mà Thiên Đình tích lũy nhiều năm lập tức bị suy yếu.

Ở hạ giới có rất nhiều yêu vương.

Trong mắt họ, Thiên Đình không còn đáng kể.

Thật không may, Thiên Bồng Nguyên Soái và Quyển Liêm Đại Tướng bất hạnh khiến Hạo Thiên có chút tức giận.

Ba ngàn Hãm Trận Doanh và năm ngàn cung kỵ binh, ai cũng biết tọa kỵ của họ phi phàm.

Trang phục họ mặc, vũ khí họ cầm, dưới lớp quang bao bọc, cũng không tầm thường.

Lưu Nhĩ, Thanh Tĩnh và tám người Quách Giai đều mê hoặc.

Vừa nhìn đã biết là những nhân vật bất hủ.

Cho nên yêu vương bất hạnh kia bắt đầu học theo Tôn Ngộ Không, khoe khoang tay chân, tập hợp những ác ma uy chấn xung quanh.

Yêu vương này là một con hổ tinh tu luyện thành đạo, cũng có sức mạnh nhất định, đã là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên tiền kỳ.

Quách Giai và tám người đồng đội thay phiên nhau chơi đùa và luyện tập những gì đã học được trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Quách Giai và những người khác bung hết tay chân, phấn chiến.

Yêu vương bất hạnh kia vô cùng khổ sở.

Mặc dù mỗi lần người luyện tập với hắn tu vi đều không cao hơn hắn, nhưng sách lược tu luyện và vũ khí trong tay lại hơn yêu vương rất nhiều.

Có lúc, họ có thể chiến đấu với yêu vương.

Một khi tình hình bất lợi, người đang tác chiến với yêu vương sẽ rời khỏi trận chiến, chuyển sang một người khác.

Khi Quách Giai và mọi người gần như đã luyện tập đủ, Cao Thuận dẫn ba ngàn Hãm Trận Doanh, Thái Sử Từ dẫn năm ngàn cung kỵ binh, xông lên.

Yêu vương bất hạnh tự nhiên không phải là đối thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Bị năm ngàn cung kỵ binh bao vây, ba vạn yêu binh bị vây khốn, sau đó dùng cung tên tấn công.

Dưới sự lãnh đạo của Cao Thuận, ba ngàn Hãm Trận Doanh như mãnh hổ, ba ngàn người đã đánh tan ba mươi vạn yêu binh phân tán.

Phân phân đầu hàng.

Những tiểu yêu binh này thậm chí còn không thể hóa hình, tu vi

của chúng không hơn gì Hóa Thần.

Làm sao có thể chống lại binh lính tinh nhuệ của Bồng Lai Tiên Đảo được trang bị tốt, có tu vi bí ẩn.

Chương 681

Chỉ trong chốc lát, ba mươi ngàn tiểu yêu ma lập tức chết bốn ngàn.

Do mưa tên của cung kỵ binh ở bên cạnh, khi yêu binh đầu hàng, chỉ còn lại hai mươi ba ngàn người.

Gia Cát Lượng cầm quạt, dùng ba trăm sáu mươi lăm dải tinh quang bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phiên bản đơn giản hóa.

Quách Giai chỉ tay vào một thanh kiếm, thiên lôi theo kiếm đi, rơi xuống kết giới phòng ngự của yêu vương.

Trận chiến của Giả Hủ là thú vị nhất.

Ma pháp vũ khí trong tay hắn xuất hiện không ngừng, không có cái nào lặp lại, có đủ loại công năng.

Thậm chí có một loại ma pháp vũ khí đột nhiên xuất hiện trước mặt yêu vương, và đột nhiên bùng nổ, tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Yêu vương xui xẻo kia nào đã thấy qua thủ đoạn như vậy, không kịp chuẩn bị, mắt liền không nhìn thấy gì.

Triệu Vân quan sát kỹ cơ hội, trường thương đâm mạnh vào lá chắn phòng ngự của yêu vương.

Trong sự hoảng sợ của yêu vương, thanh kiếm dài đã kề lên cổ hắn.

Vị yêu vương bất hạnh vốn hung mãnh vô cùng, lúc này lại chịu thua.

Thật bất ngờ, ba vạn yêu binh thậm chí cũng đồng loạt thất thủ.

Tại ngọn núi hẻo lánh ở Tây Ngưu Hạ Châu, sau khi Quách Giai

dụ dỗ và uy hiếp một lần nữa, vị yêu vương còn chưa có tên đã không chút do dự đầu hàng.

Lưu Nhĩ tùy tiện dọn dẹp một chút, sau khi tham gia mấy bữa tiệc cao cấp, liền giao lại mọi việc cho Quách Giai và những người khác.

Hỏi yêu vương đầu hổ, ở giữa Tây Ngưu Hạ Châu, gần đó có những dãy núi liên tục, dân số ít, tài nguyên phong phú.

Núi non hiểm trở, có yêu tộc.

Vì vậy, yêu vương này có thể trong một thời gian ngắn tập hợp hơn ba mươi hoặc bốn mươi ngàn người.

Lưu Nhĩ dễ dàng đặt cho yêu vương một cái tên là Lão Yêu Vương, phớt lờ ánh mắt bi ai của hắn.

Yêu cầu Quách Giai làm một số việc, Lưu Nhĩ dẫn Thanh Tĩnh đi tìm chỗ ở.

Nơi yêu vương ở được gọi là dãy núi Liên Sơn, có mười bảy ngọn núi.

Ngọn núi mà Lão Yêu Vương ở là chủ phong của dãy núi Liên Sơn, được gọi là Liên Phong Sơn.

Linh khí của Liên Phong cũng không tệ.

Bây giờ, dưới sự sắp đặt của Lưu Nhĩ, có một vòng tụ linh, lập tức tập trung linh khí trong mấy ngàn dặm lại một chỗ.

Mặc dù Lưu Nhĩ không xem thường, nhưng có chút phản đối Quách Giai và Hãm Trận Doanh cùng cung kỵ binh.

Quách Giai sau một đêm nói chuyện với Lão Yêu Vương, Lão Yêu Vương nguyện ý dẫn đi khoảng hai mươi lăm ngàn yêu binh và sắp xếp họ xung quanh Liên Sơn, tiến hành một số kiểm tra đơn giản và săn bắn, dù sao cũng không cần phải đi cướp bóc.

Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh ở một thung lũng nhỏ phía sau Liên Phong, tùy ý bố trí.

Ngài tùy cơ chọn một số tinh linh cây cỏ để dọn dẹp thung lũng nhỏ của mình.

Quách Giai và những người khác mỗi ngày đều nỗ lực luyện tập.

Ngoài các cuộc diễn tập hàng ngày, Hãm Trận Doanh và cung kỵ binh phải tuần tra môi trường xung quanh, để thăm dò tình hình xung quanh Liên Sơn.

Mặc dù tu vi của Lão Yêu Vương cao hơn tu vi của "Quách Giai" và những người khác, nhưng hoàn toàn dựa vào thiên phú bẩm sinh của yêu tộc, không có phương pháp tu luyện thực sự.

Lão Yêu Vương đã dùng pháp thuật thực sự của mình để đổi lấy công pháp tu luyện mà Quách Giai sử dụng.

Giả Hủ phụ trách thu thập tình báo xung quanh, Quách Giai phụ trách phân tích tình báo, Gia Cát Lượng phụ trách dạy cho Hãm Trận Doanh và cung kỵ binh Chu Thiên Tinh Đấu Trận phiên bản đơn giản hóa.

Triệu Vân, Điển Vi, Cao Thuận, Thái Sử Từ và Tôn Sách mỗi ngày đều rảnh rỗi, cùng Lão Yêu Vương luyện tập.

Kinh nghiệm thực chiến cũng nhanh chóng nâng cao.

Đối với hơn hai mươi ngàn yêu binh, Quách Giai truyền thụ một phương pháp tu luyện đơn giản, tu vi của họ cũng từ từ tăng lên, có không gian phát triển lớn hơn.

Vài ngày sau, Lưu Nhĩ biết được từ Quách Giai, rằng họ đang ở phía sau Sư Đà Lĩnh, giữa Sư Đà Quốc và Tỳ Khâu Quốc.

Biết được vị trí địa lý, ngài liền bí mật cười.

Quách Giai, Gia Cát Lượng, Giả Hủ, Triệu Vân, Điển Vi, Cao Thuận, Thái Sử Từ và Tôn Sách tám người trở thành Bát Đại Yêu Vương của dãy núi Liên Sơn.

Những gì học được ở tiên cảnh có thể ứng dụng ở hạ giới, không có chút gì là không hợp.

Sau khi đánh bại mấy nữ yêu vương tại chỗ, phần lớn yêu tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu nhanh chóng biết được.

Giữa Sư Đà Lĩnh và Tỳ Khâu Quốc, trên dãy núi Liên Sơn có tám vị yêu vương.

Mặc dù thực lực trung bình, nhưng tám vị yêu vương có tám ngàn binh sĩ thiện chiến và hai mươi ngàn yêu binh.

Chương 682

Yêu tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu không dám coi thường.

Yêu binh ban đầu do Lão Yêu Vương lãnh đạo cũng phải ăn cơm.

Chỉ săn bắn không đủ, nên ở đó cũng có nông trại.

Nhưng như vậy không ổn, nên Gia Cát Lượng đang dạy cho Hãm Trận Doanh và kỵ binh Chu Thiên Tinh Đấu Trận phiên bản đơn giản hóa.

Đồng thời, bảy ngàn yêu tộc bị loại thải phải đi chọn địa điểm thích hợp để canh tác.

Gia Cát Lượng vốn là một nhân tài.

Mặc dù công việc này khá nhàm chán, nhưng hắn làm vẫn dư sức.

Yêu tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu tụ tập lại, có những thứ kỳ lạ, rẻ hơn một chút.

Giả Hủ, trong khi chỉnh lý thông tin, mỗi ngày đều trốn trong động, dùng Càn Khôn Đỉnh để luyện tập.

Thật đáng tiếc, Giả Hủ không thể luyện chế những loại độc dược đó.

Phương pháp tinh luyện các bảo vật khác nhau mà Giả Hủ thấy trong 《Đa Trọng Vấn Quyển》 vô cùng gian nan.

Chỉ cần có dược liệu thích hợp, Giả Hủ sẽ dùng Càn Khôn Đỉnh chế tạo không ngừng.

Ví dụ như Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong truyền thuyết.

Giả Hủ tinh chế mấy bộ để phòng thân, uy lực của Bạo Vũ Lê Hoa Châm không chỉ một bộ.

Mặc dù hành trình Tây Du chưa bắt đầu, và có chút thời gian rảnh rỗi, nhưng Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh đã đi du ngoạn Tây Ngưu Hạ Châu, để xem uy lực của những yêu vương đó khi Tây Du diễn ra.

Sức mạnh của các vị yêu vương này phần lớn là tu vi cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cao thấp không đều, yêu binh trong tay cũng không giống nhau.

Ít thì vài trăm, nhiều thì vài ngàn, vài vạn, thậm chí ba yêu vương có số lượng đông nhất có mười vạn yêu tộc, có thể coi là một yêu vương tương đối mạnh mẽ.

Tiếp theo là Ngưu Ma Vương.

Mặc dù binh lực của Ngưu Ma Vương ít hơn, chỉ có ba đến năm vạn, nhưng bản thân Ngưu Ma Vương lại có sức mạnh cường đại.

Ngoài Tôn Ngộ Không ra còn có năm huynh đệ khác, quan hệ phức tạp.

Quan trọng nhất, Ngưu Ma Vương là đệ tử của Tiệt giáo.

Có mối quan hệ này, vị trí của Ngưu Ma Vương ở Tây Ngưu Hạ Châu cũng là một trong những vị trí tốt nhất.

Hiện tại, các yêu vương khác có bối cảnh khác nhau.

Một số trong đó là những tọa kỵ bí mật từ tiên giới xuống, một số có lẽ do Phật giáo sắp đặt.

Trong tay cầm một số ma pháp vũ khí, cũng trà trộn vào.

Nhân loại ở Tây Ngưu Hạ Châu rất ít.

Mặc dù Đông Thắng Thần Châu vẫn là nơi tụ tập chính của nhân loại, nhưng qua nhiều năm như vậy, đã tốt hơn nhiều.

Không chỉ có nhiều yêu tộc, mà còn có nhiều vương quốc của nhân loại.

Một số quốc gia trong đó chỉ có vài ngàn người, có hai hoặc ba thành phố là đã thành lập một quốc gia.

So với các quốc gia có hàng chục thành phố ở Đông Thắng Thần Châu, các quốc gia ở Tây Ngưu Hạ Châu giống như trẻ con chơi đồ hàng hơn.

Trong cuộc sống trước đây, với thân phận một người bình thường của Lưu Nhĩ, quốc gia mà ngài mong muốn đến nhất ở phương Tây đương nhiên là Nữ Nhi Quốc.

Nữ Nhi Quốc nguyên tên là Tây Lương Nữ Quốc.

Bởi vì tất cả người dân đều là phụ nữ, nên người ta thường gọi Tây Lương Nữ Quốc là Nữ Nhi Quốc.

Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh đã đến Nữ Nhi Quốc.

Quả nhiên, Nữ Nhi Quốc toàn là phụ nữ.

Trẻ em được sinh ra đều dựa vào con sông gọi là Tử Mẫu Hà.

Uống một ngụm nước là có thể mang thai, thật kỳ lạ.

Sau khi quan sát kỹ, Lưu Nhĩ nhận ra lãnh thổ của Nữ Nhi Quốc là nơi hội tụ của Tiên Thiên Âm Khí, không có một chút dương khí nào, làm sao có thể sinh ra đàn ông.

Tử Mẫu Hà là sản vật của tạo hóa, hội tụ tinh hoa và huyền bí của sự sáng tạo, vì vậy mới có thể có một quốc gia toàn phụ nữ.

Lưu Nhĩ chỉ quan sát bầu trời trên quốc gia này một chút rồi rời đi.

Ngài không muốn để phụ nữ ở Nữ Nhi Quốc nhìn thấy mình giống một con khỉ.

Sa Tăng ở Lưu Sa Hà và Trư Bát Giới ở Vân Chiêm Động, thậm chí cả Cao Lão Trang dưới Vân Chiêm Động, Lưu Nhĩ cũng đã đi qua.

Chương 683

Hiện tại, với thân phận Thánh nhân, Lưu Nhĩ dùng tâm thái của một người phàm để thưởng thức 《Tây Du Ký》, khiến Lưu Nhĩ có một cảm giác tuyệt vời.

Sự thay đổi trong tâm thái đã mang lại sự thay đổi cho cơ thể của Lưu Nhĩ.

Trong 《Hồng Mông Đạo Pháp》 của Lưu Nhĩ đã có ngày càng nhiều con đường, dường như khoảnh khắc Lưu Nhĩ đạt đến cảnh giới tối cao sắp đến.

Lưu Nhĩ rời khỏi Tây Ngưu Hạ Châu, đến trạm đầu tiên của Đông Thắng Thần Châu, Ngũ Chỉ Sơn đã đè Tôn Ngộ Không.

Ở nơi giao giới giữa Đông Thắng Thần Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, có Ngũ Chỉ Sơn.

Dưới đỉnh núi có một con khỉ bị gió và sương giá bao phủ.

Lưu Nhĩ biết rõ, đó là Tôn Ngộ Không.

Đây không phải là lần đầu tiên Lưu Nhĩ gặp một nhân vật nổi tiếng trong thần thoại.

Khi còn nhỏ, xem Tôn Ngộ Không trong 《Tây Du Ký》, ngài cũng rất vui.

Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi, rảnh rỗi không có việc gì làm.

Lúc này, đột nhiên thấy một đạo sĩ trẻ tuổi ở Ngũ Chỉ Sơn gần như không có người ở.

Theo sau đạo sĩ trẻ tuổi là một người dũng mãnh, khóe miệng nở nụ cười.

“Này người kia, đến Ngũ Chỉ Sơn, nói chuyện với ta đi, gần năm trăm năm rồi, Lão Tôn ta sắp chán chết rồi đây.” Tôn Ngộ Không chỉ dùng một tay vẫy về phía Lưu Nhĩ, miệng không ngừng la hét.

Lưu Nhĩ từ từ đi tới, nhìn Tôn Ngộ Không gãi đầu gãi tai, Lưu Nhĩ không nhịn được cười, chậm rãi nói với Tôn Ngộ Không: “Ta là một tu sĩ hải ngoại, lần này đi công tác, đi ngang qua nơi này.” “Ồ, ra là vậy.

Vậy hãy kể cho Lão Tôn nghe, phong cảnh hải ngoại thế nào.” Tôn Ngộ Không đã lâu không được nói chuyện.

Lúc này có người nói chuyện cùng, Tôn Ngộ Không có vẻ rất vui.

Lưu Nhĩ không vội làm chuyện khác.

Hướng về phía Tôn Ngộ Không vẫy tay, trước mặt Tôn Ngộ Không liền xuất hiện một cái bàn đầy thức ăn và rượu nho.

Bên cạnh bàn là một cái bồ đoàn.

Lưu Nhĩ nhẹ nhàng vỗ vỗ, quỳ trên tấm nệm.

Thanh Tĩnh đáng thương ở trước mặt người ngoài, ngoan ngoãn đứng sau lưng Lưu Nhĩ, lặng lẽ nhìn Lưu Nhĩ và con khỉ to gan kia nói chuyện.

“Bị đè dưới núi nhiều năm như vậy, e rằng đã lâu không được ăn những thứ này.

Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Lưu Nhĩ vẫy tay, ra hiệu cho Tôn Ngộ Không, người đã mơ ước thức ăn từ lâu, bắt đầu ăn.

“Được, Lão Tôn ta vô cùng cảm tạ.” Tôn Ngộ Không chỉ có một tay không bị Ngũ Chỉ Sơn đè.

Cho nên Tôn Ngộ Không trước tiên uống một ngụm rượu ngon, đặt ly xuống, không kén chọn mà chộp lấy một quả đào cắn.

Lần này, Tôn Ngộ Không sẽ không giống như trong 《Tây Du Ký》, đào chỉ cắn một miếng rồi vứt đi.

Tôn Ngộ Không ăn sạch quả đào, chỉ còn lại một cái hột đào.

Quả nhiên, dưới áp lực của thời gian, sự hoang dã ban đầu sẽ dần dần bị mài giũa.

Khi Tôn Ngộ Không ăn đào, hắn nghe Lưu Nhĩ kể về phong cảnh hải ngoại và một số câu chuyện kỳ lạ.

Nhìn vẻ mặt háo hức của Tôn Ngộ Không, Lưu Nhĩ không khỏi nghĩ, trong năm trăm năm bị đè nén, hôm nay có lẽ là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của Tôn Ngộ Không.

Lưu Nhĩ ở cùng Tôn Ngộ Không ba ngày ba đêm.

Cho đến khi Tôn Ngộ Không nhìn tiên đào và rượu trước mặt, nhưng không thể ăn thêm được nữa.

Tôn Ngộ Không thật sự có tài hoa.

Trong mấy trăm năm ngắn ngủi, có thể tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Thân thể là Nữ Oa Thần Thạch, linh khí gần Hoa Quả Sơn và sự dạy dỗ của Chuẩn Đề dường như đều không thể thiếu.

Lưu Nhĩ để lại cho Tôn Ngộ Không rượu đủ uống hơn một năm, còn có rất nhiều loại quả kỳ lạ, thậm chí còn trồng một cây đào trước mặt Tôn Ngộ Không, dùng pháp thuật thúc cho nó lớn nhanh, ra hoa kết quả.

Tại Hồng Hoang Nhân giới.

Lưu Nhĩ vừa rời khỏi Hoa Quả Sơn liền gửi một phong thư cho Thông Thiên, yêu cầu ngài phái vài danh đệ tử biết lễ nghĩa đến Hoa Quả Sơn chăm sóc Tôn Ngộ Không.

Mặc dù Thông Thiên không biết Lưu Nhĩ làm vậy để làm gì, nhưng chuyện mà Lưu Nhĩ nhờ vả chưa bao giờ là chuyện nhỏ nhặt.

Ngài liền giảng giải cho môn đồ, phái ra ba người có tài ăn nói, đồng thời mang theo mỹ tửu.

Sau khi Lưu Nhĩ rời đi vài ngày, Tôn Ngộ Không đang ở dưới núi Ngũ Chỉ Sơn.

Kể từ lúc Lưu Nhĩ đi, hắn càng cảm thấy cô độc hơn.

Chương 684

Đang lúc nhàm chán, bỗng có ba người đến trò chuyện cùng, lại còn mang rượu ngon tới, khiến Tôn Ngộ Không vô cùng mừng rỡ.

Sau khi biết ba người này đều là môn đồ của Tiệt giáo, Tôn Ngộ Không bắt đầu có hứng thú với giáo lý của Tiệt giáo.

Đương nhiên, khi biết được vị đạo sĩ trẻ tuổi đã trò chuyện với mình mấy ngày trước lại là sư huynh của ba người này, hắn lại càng thêm tò mò về Lưu Nhĩ.

Thấy Tôn Ngộ Không không biết thân phận của Lưu Nhĩ, ba người cũng không nói ra.

Ba vị môn đồ Tiệt giáo này đều là những người đã sống sót qua trận đại chiến Phong Thần, kiến thức uyên bác, tuyệt đối không phải là người mà Tôn Ngộ Không có thể so bì.

Trò chuyện một hồi, Tôn Ngộ Không đã có hiểu biết sâu sắc hơn về thế giới Tiên Cảnh, không còn là một kẻ ngây ngô như trước.

Hắn biết được thực lực, bối cảnh cũng như vị trí của Đông Hải Long Vương mà sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Ngay cả Thiên đình mà hắn từng khinh miệt nhất, sau khi nghe kể cũng biết được rằng Thiên đình sở hữu một sức mạnh tuyệt đối đáng sợ.

Thái Thượng Lão Quân chính là hóa thân của Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn ở trên Thái Thanh Thiên, chỉ cần một ngón tay cũng đủ để nghiền nát Tôn Ngộ Không.

Trong lúc Tôn Ngộ Không sợ hãi, hắn cũng nảy sinh hiếu kỳ, đồng thời cũng biết được về các vị Thánh nhân giữa đất trời.

Hắn biết được giữa thiên địa có một vị Thánh sư là Đạo Tổ Hồng Quân, và vị Minh giáo Đại sư nổi tiếng nhất chính là Lưu Nhĩ.

Khi nhắc đến Lưu Nhĩ, ba vị đệ tử Tiệt giáo kiêu ngạo cũng tràn đầy vẻ kính trọng và khâm phục.

Bàn Cổ nguyên thần hóa thành Tam Thanh, vị Thái Thượng Lão Quân từng giúp Tôn Ngộ Không luyện kim đan ở Thiên đình chính là người đứng đầu Tam Thanh, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn.

Ngoài ra, còn có Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đương nhiên, các môn đồ Tiệt giáo hết lời ca ngợi Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, hy vọng thổi phồng Thông Thiên thành vị Thánh nhân mạnh nhất chỉ sau Lưu Nhĩ.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Thông Thiên Thánh nhân sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá.

Lại thêm đỉnh cấp Tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, có thể nói Thông Thiên hiện tại chính là cường giả chỉ đứng sau vị Thánh nhân mạnh mẽ khác là Lưu Nhĩ.

Ngoài ra còn có Nữ Oa Thánh nhân.

Đương nhiên, Tây phương giáo cũng có hai vị Thánh nhân là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tôn Ngộ Không thông minh, nghe hiểu đôi chút, cũng biết được một vài chuyện nhưng chưa thực sự rõ ràng.

Dù sao đi nữa, cuộc sống sau này của Tôn Ngộ Không chắc chắn sẽ không còn tịch mịch như trước.

Ít nhất, cho đến khi có người cứu hắn ra khỏi ngọn núi này, hắn sẽ không còn cô đơn.

Tại Đông Thắng Thần Châu, Lưu Nhĩ vẫn trong dáng vẻ một vị đạo trưởng áo bào đen, tay không, khóe miệng nở nụ cười nhẹ.

Thanh Tĩnh vẫn như cũ, trong vai một người hầu, đi theo sau lưng Lưu Nhĩ.

Trang phục của Lưu Nhĩ vừa nhìn đã biết là đạo sĩ tiêu chuẩn, mà Đạo giáo lại có địa vị rất cao trong lòng bá tánh.

Lưu Nhĩ hỏi thăm từ miệng người dân, biết được hiện tại là Tùy triều, Dương Kiên đã qua đời, hoàng đế tại vị là Tùy Dương Đế.

Trò chuyện một lúc, Lưu Nhĩ mới biết được sau khi mình rời khỏi thời Tam Quốc, tại Đông Hán, thừa tướng Từ Thứ được lòng dân chúng, tiếng tăm lừng lẫy.

Cuối cùng, Hán Hiến Đế không thể không thuận theo ý trời lòng người, trong sự phẫn nộ của quần chúng, đã thiền nhượng hoàng vị cho Từ Thứ.

Từ Thứ đối xử với Hán Hiến Đế không tệ, phong ông ta làm Hán Vương.

Mặc dù không còn quyền lực như trước, nhưng vẫn được ăn ngon mặc đẹp, an toàn sống hết quãng đời còn lại.

Sau đó, Từ Thứ đổi quốc hiệu từ Hán thành Chu, và áp dụng những phương pháp đã học được từ Lưu Nhĩ để trị quốc.

Lệnh đầu tiên khi Từ Thứ lên ngôi chính là tôn Minh giáo làm quốc giáo.

Việc này không chỉ làm hài lòng bá tánh mà còn cả người dân trên thế giới.

Bàng Thống làm Tể tướng, Chu Du làm Đại tướng quân, các quan viên đều được sửa sai.

Cam Ninh thống lĩnh hải quân ra biển dương oai, cuối cùng tìm thấy một hòn đảo hoang.

Hòn đảo này vẫn còn trong thời kỳ lạc hậu.

Cam Ninh nhớ kỹ lời dặn của Lưu Nhĩ, không nói một lời liền đổ bộ lên bờ.

Chỉ trong vài tháng đã đánh bại phần lớn khu vực của bọn Uy khấu.

Từ Thứ từng nghe Lưu Nhĩ nói rằng người dân trên hòn đảo này không phải là người tốt, đã gây ra tổn hại cực lớn cho dân tộc Hán.

Do đó, sau khi nghe Cam Ninh báo cáo, Từ Thứ lập tức phái quân đến đảo Uy khấu, mất hai năm để chiếm lĩnh toàn bộ các hòn đảo và đổi tên thành Doanh Châu.

Từ Thứ cũng nhớ lời Lưu Nhĩ dặn, Doanh Châu sẽ mãi mãi là lãnh thổ của dân tộc Hán.

Chương 685

Vì vậy, Từ Thứ phái Tuân Úc đến Doanh Châu, đồng thời di dời một lượng lớn người Hán đến đó.

Sau mười năm Tuân Úc cai trị, người dân Doanh Châu gần như đã quên đi nền văn minh nguyên thủy của mình.

Cuộc sống ban đầu của họ lạc hậu và hoang sơ, nhưng giờ đây họ đã được tiếp cận với công nghệ cao do Tuân Úc mang đến.

Tuân Úc cũng truyền bá tư tưởng trung thành, một phần tư tưởng Nho gia đã bị ông ta bóp méo.

Trong mười năm ngắn ngủi, người Doanh Châu đã thoát khỏi cuộc sống lạc hậu, tuy không có chữ viết nhưng tư tưởng đã hoàn toàn Hán hóa.

Từ Thứ tại vị ba mươi năm, sau đó qua đời.

Con trai ông là Từ Tứ kế vị.

Ông đã cho xây dựng ngôi miếu Đạo giáo lớn nhất cả nước gần kinh đô Lạc Dương, đặt tên là Minh Đạo miếu.

Trong Minh Đạo miếu có khắc một bức tượng mà người đời chưa từng thấy.

Sau này, một đạo sĩ của Minh giáo khi trông thấy đã giải thích rằng đó là Minh Đạo Đại sư.

Chỉ có Từ Thứ mới cảm thấy quen thuộc, nhưng không biết đó là ai.

Lưu Nhĩ chỉ truyền lại một phần nhỏ chú ngữ, nếu không, những người sùng bái ông sẽ biết ngay đó là ông.

Khổng Tuyên tuân theo chỉ thị của Lưu Nhĩ, dưới sự giúp đỡ của hoàng đế Từ Thứ, Minh giáo nhanh chóng truyền bá khắp thế gian, những tư tưởng mà Minh giáo truyền lại đều do Khổng Tuyên sửa đổi đặc biệt, hoàn toàn phù hợp với sự phát triển của loài người.

Trong tình hình không có các giáo phái khác uy hiếp, lại được quốc gia trợ giúp, Minh giáo nhanh chóng chiếm lĩnh tư tưởng của nhân loại, trở thành dòng tư tưởng chủ lưu.

Khi Từ Thứ về già, ông truyền ngôi lại cho con trai.

Dưới sự chấp thuận của Khổng Tuyên, ông tu luyện một loại đạo pháp và được thờ phụng trong Minh giáo.

Tào Tháo, Chu Du, Tuân Úc và Cam Ninh cũng gia nhập Minh giáo cùng với Từ Thứ.

Những người dưới trướng Từ Thứ đều có năng lực khai phá lãnh thổ mới, được các dân tộc du mục sùng bái.

Trong miệng các dân tộc du mục, tên tuổi của Từ Thứ thậm chí còn vang dội hơn cả Hán Vũ Đế.

Ba trăm năm sau, hoàng đế nhà Chu cai trị không tốt, bị gian thần làm hại, đất nước rơi vào hỗn loạn, chia thành hai quốc gia, bị Trường Giang chia cắt, trong lịch sử được gọi là Nam Bắc triều.

Tùy triều hiện tại do một tướng quân của Nam triều nổi dậy, thống nhất cả nước mà thành lập.

Hiện tại Tùy triều đã thành lập được ba mươi bảy năm, trùng hợp là người kiến lập Tùy triều cũng tên là Dương Kiên.

Kế thừa vương vị Tùy triều là thái tử của Dương Kiên, Dương Quảng, tức Tùy Dương Đế.

Lưu Nhĩ biết được chuyện này cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không

quá ngạc nhiên.

Rõ ràng lịch sử đã có sự thay đổi lớn từ thời Tam Quốc, chính xác hơn là cuối thời Đông Hán.

Tại sao lịch sử mấy trăm năm sau vẫn đi theo quỹ đạo cũ?

Lẽ nào vết tích lịch sử đang lặng lẽ quay về đúng đường ray?

Sau khi tìm hiểu, Lưu Nhĩ phát hiện ngoại trừ việc tín ngưỡng của nhân loại tăng lên, những chuyện còn lại đều hoàn toàn giống với lịch sử mà hắn biết ở kiếp trước.

Mặc dù phương thức canh tác của Lưu Nhĩ chưa được nhân loại hoàn toàn tôn trọng, nhưng ông không giống người thường.

Lưu Nhĩ mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không biết là sai ở đâu.

Nếu đã không biết thì không cần nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, Lưu Nhĩ cũng không thực sự quan tâm.

Lúc này, Tùy Dương Đế đang ráo riết trưng tập và chiêu mộ rất nhiều dân thường, kiên quyết xây dựng kênh đào Kinh Hàng.

Chẳng lẽ chỉ vì mùa hè đi Tô Hàng bằng đường thủy sẽ mát mẻ hơn sao?

Lưu Nhĩ biết được liền thở dài.

Kênh đào Kinh Hàng của Tùy triều và Vạn Lý Trường Thành của Tần triều cũng là những công trình tương tự.

Nếu không, hai triều đại Tần, Tùy sẽ không vì hai công trình này mà diệt vong.

Điều hoang đường nhất là, Vạn Lý Trường Thành và kênh đào Kinh Hàng đã mang lại lợi ích cho nhân loại hơn hai ngàn năm, đặc biệt là Vạn Lý Trường Thành đã ngăn chặn vô số Hồ Lỗ, đạt được

thành tựu to lớn.

Thế nhưng, Tần Thủy Hoàng và Tùy Dương Đế đều lưu lại tiếng xấu muôn đời trong lịch sử, bị gọi là hai vị hoàng đế không thi hành nhân từ, thật hoang đường.

Không ai ghi nhận công lao của Tần Thủy Hoàng và Tùy Dương Đế trong việc xây dựng Vạn Lý Trường Thành và kênh đào Kinh Hàng.

Vì hai công trình này, cả hai triều đại đều mất ở đời thứ hai.

Người đời chỉ nhớ mặt tiêu cực, không nhớ mặt tốt.

Đây là điển hình của việc sách giáo khoa có ảnh hưởng tiêu cực lớn hơn nhiều so với ảnh hưởng tích cực.

Chương 686

Đáng buồn!

Đáng than!

Lưu Nhĩ tùy ý bày tỏ cảm xúc, mang theo Thanh Tĩnh đến kinh đô Trường An của Tùy triều, tìm hiểu kỹ lưỡng về sự biến thiên của Tùy triều và Hán triều.

So sánh một chút, Lưu Nhĩ phát hiện người dân Tùy triều còn phồn vinh hơn cả cuối thời Đông Hán.

Nhưng do sự bạo chính không ngừng của hoàng đế, nền tảng tốt đẹp mà Dương Kiên ban đầu đặt ra dần dần biến chất.

Nụ cười trên mặt người dân ngày càng ít đi, họ chỉ bận rộn mưu sinh, vội vã qua ngày.

Binh sĩ và ngựa chiến vẫn hùng mạnh, nhưng mục tiêu của họ là những cuộc khởi nghĩa nông dân ngày càng gia tăng.

Ba lần chinh phạt Cao Câu Ly đều thất bại, thiên hạ rung chuyển, nhân dân phản kháng.

Trong lịch sử, tất cả các quốc gia khi mới thành lập đều rất khai sáng, người dân sẽ có một khoảng thời gian được hưởng thái bình.

Ngoại lệ duy nhất là Tần Thủy Hoàng và Tùy Dương Đế.

Hai vị hoàng đế này có chút vô dụng.

Thực tế, Tùy Dương Đế Dương Quảng không phải là kẻ bất tài.

Dương Kiên có thể thống nhất cả nước, cũng có một phần công lao của Dương Quảng.

Năm hai mươi tuổi, Dương Quảng được khai quốc hoàng đế

Dương Kiên bổ nhiệm làm nguyên soái, thống lĩnh năm mươi mốt vạn quân nam chinh, kết thúc hơn hai trăm năm lịch sử loạn lạc, thực hiện thống nhất.

Ngoài việc thống nhất quốc gia trước khi lên ngôi, Dương Quảng sau khi đăng cơ còn cho xây dựng Đại Vận Hà, khai phá lãnh thổ, mở ra con đường tơ lụa và thiết lập chế độ khoa cử.

Không hề đơn giản!

Lưu Nhĩ không quan tâm đến những chuyện này.

Hắn biết được Tùy Dương Đế Dương Quảng đang thu thập sách vở từ khắp nơi trên thế giới, trong lòng cũng nảy sinh một vài ý định.

Lưu Nhĩ mang theo Thanh Tĩnh, thong dong đi lại.

Hắn mặc áo bào đen, vừa nhìn đã biết là đạo sĩ.

Thanh Tĩnh đi theo sau, như một người hầu.

Do Đạo giáo có danh tiếng lớn trên thế gian, đặc biệt là trong mấy trăm năm qua, công tác tuyên truyền của Minh giáo đã giúp Lưu Nhĩ không gặp bất kỳ phiền phức nào trên đường đi.

Khi đến Thái Nguyên, tình hình cũng tương tự như Trường An.

Tại Thái Nguyên, Lưu Nhĩ muốn gặp Đường Thái Tông Lý Thế Dân, người đã tạo ra một thế giới phồn thịnh, nhưng không có ý định gì khác.

Gần một sân viện trong một thôn làng ngoại ô Thái Nguyên, Lưu Nhĩ và Thanh Tĩnh đi ngang qua một sân viện trông có vẻ lớn.

Lưu Nhĩ đến Thái Nguyên.

Gần đó, hắn nhìn thấy một đứa trẻ kỳ lạ.

Kỳ lạ là vì trên người đứa trẻ có ba sợi xích sắt, khóa chặt tay

chân, một sợi khác quấn quanh thân thể.

Khi đến gần, Lưu Nhĩ thấy đứa trẻ miệng nhọn má hóp, tóc vàng khô xơ, mặt như quỷ ốm, người gầy như que củi, tay cầm một đôi chùy vàng, đang ngồi một mình buồn chán.

Lòng Lưu Nhĩ khẽ động.

Thời Tùy Đường, người duy nhất có dáng vẻ như vậy lại ở gần Thái Nguyên chính là Lý Nguyên Bá.

Lý Nguyên Bá, một nhân vật khiến người ta phải khâm phục.

Lý Nguyên Bá là đệ nhất nhân thời Tùy Đường, tay cầm một đôi chùy Lôi Cổ Ung Kim, mỗi cái nặng bốn trăm cân, tổng cộng tám trăm cân.

Vô số danh tướng đã chết dưới tay Lý Nguyên Bá.

Vũ Văn Thành Đô chết dưới tay Lý Nguyên Bá.

Nổi tiếng nhất là trận chiến ở Tử Minh Sơn, một ngựa đôi chùy đánh tan mười tám lộ phản vương, hai mươi ba quân, giết chết năm mươi danh tướng.

Sau đó, tay không xé xác Vũ Văn Thành Đô, trong trận chiến với một trăm tám mươi vạn quân của mười tám lộ phản vương, một mình giết chết sáu mươi hai vạn người, buộc Lý Mật phải dâng ngọc tỷ, mười tám lộ phản vương phải quỳ xuống dâng hàng biểu.

Thành tích vĩ đại như vậy, ngoài Bá Vương Hạng Vũ, còn ai có thể làm được?

Một yêu vương như vậy, lại chỉ sống đến mười sáu tuổi đã rời khỏi thế gian.

Về cái chết của Lý Nguyên Bá cũng có nhiều cách nói khác nhau.

Có người nói Lý Nguyên Bá giơ chùy mắng trời, bị sấm sét đánh

chết.

Có người lại nói, khi Lý Nguyên Bá mắng trời, ném chùy lên trời, bị chùy vàng rơi xuống đập trúng.

Chương 687

Anh hùng đoản mệnh.

Khi Lưu Nhĩ nhìn thấy hắn, Lý Nguyên Bá cũng phát hiện ra Lưu Nhĩ.

Lý Nguyên Bá không làm gì cả, đặt đôi chùy vàng xuống, vung vẩy sợi xích sắt, rồi dùng giọng nói non nớt hét lên với Lưu Nhĩ: "Này, đạo sĩ kia, mau lại đây chơi với ta." Lý Nguyên Bá hiện tại khoảng mười bốn tuổi, nhưng người rất gầy, trông giống như đứa trẻ mười một, mười hai tuổi.

Lưu Nhĩ nhìn thấy đôi mắt buồn chán của Lý Nguyên Bá tràn đầy hy vọng, liền đáp lại một tiếng "Được".

Hắn ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện Lý Nguyên Bá, giữa hai người là một chiếc bàn đá.

Lưu Nhĩ biết được từ Lý Nguyên Bá rằng cậu ta ít tiếp xúc với người khác, nên mới mời Lưu Nhĩ chơi cùng.

Lưu Nhĩ khẽ cười, thầm nghĩ cũng phải.

Nếu không Lý Nguyên Bá sẽ không bị ba sợi xích sắt quấn quanh, tay cầm đôi chùy vàng trông đến dọa người.

Một mình ngồi ngây ngốc, xem ra đây không phải là lần đầu tiên.

Chắc chắn đã có người đến đây, nếu không sẽ không có bàn đá ghế đá ngoài thôn.

Lưu Nhĩ thấy Lý Nguyên Bá không biết nên nói gì, cố ý trêu chọc: "Chơi thế nào cho vui đây?

Chỉ có một cái bàn đá và một cái ghế đá, làm sao mà vui được?"

"Ân..." Lý Nguyên Bá do dự một lúc, nhìn thân thể gầy yếu của Lưu Nhĩ, ngượng ngùng nói: "Thân thể của ngươi quá yếu, sức mạnh của ta sẽ không có tác dụng." "Nếu không, ta múa một bộ chùy pháp cho ngươi xem nhé?" Mặc dù Lý Nguyên Bá trẻ tuổi có sức mạnh thần kỳ, nhưng lại thiếu giao tiếp với người khác.

Mặc dù Lưu Nhĩ mạnh hơn cậu, nhưng cảm giác thân thiết của Lưu Nhĩ khiến Lý Nguyên Bá rất tin tưởng người lạ đột nhiên xuất hiện này.

Do đó, cậu lo lắng sức mạnh của mình sẽ vô tình làm tổn thương Lưu Nhĩ khi biểu diễn, nên đã đổi thành múa chùy để cho Lưu Nhĩ xem. "Ai nói sức mạnh của ta không bằng ngươi, nếu sức mạnh của ta lớn hơn ngươi thì sao?" Khóe miệng Lưu Nhĩ hơi nhếch lên.

Lưu Nhĩ đang tính kế đứa trẻ đáng thương trước mặt.

Lý Nguyên Bá không tin, đột nhiên dùng tay trái nắm lấy bàn đá, nhẹ nhàng nhấc lên.

Lý Nguyên Bá đứng dậy, tay trái cầm bàn đá ném lên trời, rồi vững vàng bắt lấy bàn đá rơi xuống, vẻ mặt ung dung tự tại.

Sau khi hoàn thành tất cả, gương mặt non nớt của Lý Nguyên Bá lộ vẻ kiêu ngạo.

Đặt bàn đá lại chỗ cũ, cậu nói với Lưu Nhĩ: "Xem đi, ta trời sinh thần lực, ngươi có thể so với ta sao?" "Vậy thì, chúng ta cá cược đi." "Ta sẽ cố hết sức." "Nếu ngươi thắng được ta, ta sẽ chơi với ngươi cả ngày, đảm bảo là những trò ngươi chưa từng thấy, nhưng nếu ngươi thua thì sao?" Khóe miệng Lưu Nhĩ nở một nụ cười kỳ quái, nhưng Lý Nguyên Bá không để ý.

Sau màn biểu diễn của Lý Nguyên Bá, Lưu Nhĩ nói rằng mình có thần lực, không khỏi khiến cậu ta ngạc nhiên.

Lúc mười bốn tuổi, vẻ mặt cậu có chút khó xử. "Nếu ta thua, ta sẽ nghe lời ngươi." Lý Nguyên Bá vốn nghĩ rằng sau khi Lưu Nhĩ thấy thần uy của mình sẽ không so tài nữa.

Điều quan trọng nhất là có người cùng chơi.

Do đó, Lý Nguyên Bá đã vô tình bán mình đi.

Thanh Tĩnh bĩu môi, sư phụ sao có thể thua được.

Dù có thua, cũng chỉ là chơi với Lý Nguyên Bá một ngày.

Đương nhiên, với thủ đoạn của Lưu Nhĩ, có thể dễ dàng làm được điều đó, nhưng khi Lý Nguyên Bá thua, đứa trẻ đáng thương này đã hoàn toàn bán mình cho Lưu Nhĩ. "Được thôi!

Quân tử nhất ngôn!" Lưu Nhĩ đáp lại. "Tứ mã nan truy, ta là đại trượng phu, chắc chắn sẽ giữ lời." Lý Nguyên Bá tự tin, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp đối thủ. "Đơn giản thôi, chúng ta vật tay.

Chỉ cần ngươi thắng được ta, ta sẽ chơi với ngươi cả ngày, thế nào?" Lưu Nhĩ đặt tay phải lên bàn đá, ra thế.

Vật tay là cách so sánh sức mạnh thường dùng nhất, Lý Nguyên Bá liền đồng ý.

Thấy Lưu Nhĩ đã ra thế, Lý Nguyên Bá cũng đặt bàn tay phải nhỏ gầy của mình lên bàn đá, sau đó đặt tay lên tay Lưu Nhĩ, hoàn thành tư thế vật tay. "Bắt đầu." Lưu Nhĩ thấy Lý Nguyên Bá đã chuẩn bị xong, liền nói. "Được, bắt đầu thôi." Lý Nguyên Bá hét lớn một tiếng.

Ban đầu còn lo lắng Lưu Nhĩ bị thương, cậu không dùng nhiều sức, chỉ hơn người thường một chút.

Khi thấy vẻ mặt ung dung của Lưu Nhĩ và nghĩ đến việc thắng được Lưu Nhĩ sẽ có người chơi cùng cả ngày, Lý Nguyên Bá bắt đầu dùng sức nhiều hơn, cảm thấy mình đã dùng đến một nửa sức lực.

Thấy Lưu Nhĩ vẫn giữ vẻ mặt ung dung đó, Lý Nguyên Bá, một đứa trẻ, lập tức nổi cáu, dốc toàn lực nhưng vẫn thấy Lưu Nhĩ ung dung.

Tại Thái Nguyên, lúc này Lưu Nhĩ đang cùng Lý Nguyên Bá so tài vật tay.

Chỉ thấy hai tay giao nhau vẫn bất động, vẻ mặt Lý Nguyên Bá bắt đầu trở nên dữ tợn.

Chương 688

Cậu đã dùng hết 150% sức lực, cũng quên mất thân thể yếu ớt của Lưu Nhĩ có thể bị thương hay không.

Khi cuối cùng kiệt sức, bàn tay của Lý Nguyên Bá và Lưu Nhĩ vẫn không hề nhúc nhích.

Lý Nguyên Bá lúc này vô cùng kinh ngạc.

Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng gặp người nào mạnh hơn mình, lại còn thắng một cách dễ dàng như vậy.

Lý Nguyên Bá kinh ngạc nhìn Lưu Nhĩ, nhất thời không nói nên lời.

Lúc đầu, Lưu Nhĩ không quá chú ý, chỉ tùy tiện xem xét.

Nhưng khi thử giao đấu với Lý Nguyên Bá, Lưu Nhĩ nhận ra tiềm lực to lớn trong màn biểu diễn của cậu ta.

Lưu Nhĩ dùng thần lực của mình tùy ý thăm dò cơ thể Lý Nguyên Bá.

Cuối cùng cũng biết được tại sao Lý Nguyên Bá trẻ tuổi lại có sức mạnh kinh người như vậy.

Lý Nguyên Bá được sinh ra trong thân thể của Vu tộc, vì chưa thức tỉnh sức mạnh nên chỉ có sức mạnh cơ bản nhất.

Sức mạnh này thậm chí còn chưa đến mức thấp nhất mà Lý Nguyên Bá có thể chịu đựng.

Lý Nguyên Bá được sinh ra từ một đại Vu tộc.

Bởi vì tổ tiên của Lý Nguyên Bá có một giọt tinh huyết của Tổ Vu Kim hệ Thu Hoạch.

Thu Hoạch thân thể phủ đầy vảy vàng, tai trái có một con rắn vàng, chân đạp hai con rồng vàng, mặt người thân hổ, vai có cánh.

Đây là tinh huyết mà tổ tiên của cậu thu thập được trong trận chiến Vu Yêu lần thứ hai.

Sinh mệnh của Tổ Vu không chết, cho nên mặc dù có tám vị Tổ Vu đã tự bạo.

Nhưng trong đó có một giọt tinh huyết, chỉ cần có cơ hội, liền có thể trở lại thế gian.

Lưu Nhĩ vẫn luôn cho rằng sau khi Tổ Vu tự bạo thì hoàn toàn biến mất.

Không ngờ, Tổ Vu vẫn còn tình huống này.

E rằng ngay cả các Tổ Vu cũng không biết.

Hiện tại, Lưu Nhĩ đã nhìn thấy bóng dáng của Tây phương hoàng kim Tổ Vu Thu Hoạch từ Lý Nguyên Bá.

Dưới sự giúp đỡ của Lưu Nhĩ, Thu Hoạch có thể tái hiện thế gian, vậy các Tổ Vu khác có giống vậy không?

Nhưng Lưu Nhĩ cũng biết những chuyện này không thể vội vàng.

Trận chiến Vu Yêu đã qua đi không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng bây giờ Lưu Nhĩ chỉ nhìn thấy huyết mạch của Vu tộc.

Có thể thấy, Tổ Vu muốn tái hiện thế gian không chỉ cần thời gian mà còn cần cơ hội.

Đã gặp được rồi, Lưu Nhĩ sẽ không bỏ qua, nếu Vu tộc có thêm một vị Tổ Vu, đó sẽ là may mắn, Vu tộc sẽ sinh tồn tốt hơn.

Lưu Nhĩ khẽ động, dễ dàng ấn bàn tay nhỏ của Lý Nguyên Bá xuống bàn đá.

Rõ ràng, Lý Nguyên Bá đã thua.

Lưu Nhĩ cười nói với Lý Nguyên Bá: "Ngươi thua rồi." Lý Nguyên Bá làm mặt quỷ, nói với Lưu Nhĩ: "Ta thua rồi!" Lý Nguyên Bá có tính cố chấp, làm vậy là đã thừa nhận.

Điều khiến cậu lo lắng là lòng tự tin vào sức mạnh của mình bắt đầu lung lay.

Lý Nguyên Bá đang đau khổ bỗng nhiên vui vẻ đứng dậy, hét lên với Lưu Nhĩ: "Sau này ta sẽ đi theo ngươi nhé?" Lưu Nhĩ có chút kinh ngạc.

Lý Nguyên Bá tự mình đề xuất, hắn liền mỉm cười hỏi: "Tại sao?" Lý Nguyên Bá cười nói: "Sức mạnh của ngươi thật cường đại!" Lưu Nhĩ có chút kỳ quái, chỉ vì thực lực?

Lý Nguyên Bá tiếp tục: "Sức mạnh của ngươi cường đại như vậy, ta ở bên cạnh ngươi nhất định sẽ trở nên mạnh hơn." Nói xong, đôi mắt to của Lý Nguyên Bá đầy hy vọng nhìn Lưu Nhĩ.

Nguyên nhân này thật bất ngờ, nhưng Lý Nguyên Bá quả thực có tài năng kinh người.

Dù Lưu Nhĩ chỉ vì hứng thú, cũng sẽ không lãng phí tài hoa của Lý Nguyên Bá. "Được, sau này ngươi sẽ đi theo ta." Lưu Nhĩ quyết định, nếu ở lại thế gian, Lý Nguyên Bá sẽ không có không gian phát triển.

Chỉ có trở về Tiên giới, tu luyện phương pháp luyện thể, mới có thể tái hiện ma lực của Tổ Vu Vu tộc.

Lý Nguyên Bá không quay về báo cáo với cha là Lý Uyên, cũng không có người anh em tốt hơn là Lý Thế Dân.

Lý Nguyên Bá vô lo vô nghĩ, rời đi cùng Lưu Nhĩ.

Đương nhiên, gia đình Lý Uyên sẽ không ngược đãi Lưu Nhĩ.

Hắn đã gửi tin tức cho Khổng Tuyên, để Khổng Tuyên sắp xếp thế lực Minh giáo trên thế gian giúp đỡ Lý Thế Dân, lật đổ vương triều hiện tại, tái lập một vương triều phồn vinh.

Người thích hợp nhất để làm hoàng đế trong gia đình Lý Uyên chính là con trai thứ hai, Lý Thế Dân.

Chương 689

Tin rằng dưới sự giúp đỡ của Minh giáo, việc Lý Thế Dân lên ngôi sẽ không gặp nhiều phiền phức như kiếp trước.

Tin rằng, dưới sự giúp đỡ của Minh giáo, vương triều phồn vinh sẽ đến sớm hơn và sẽ mạnh hơn nhà Đường mà Lưu Nhĩ từng biết.

Cứ như vậy, Lưu Nhĩ mang theo Lý Nguyên Bá và Thanh Tĩnh, chậm rãi từ Thái Nguyên, Tùy triều, đi về phía tây của Đông Thắng Thần Châu.

Sau khi trò chuyện với Tôn Ngộ Không vài ngày, họ tiếp tục hành trình về phía tây.

Trên đường đi, Lưu Nhĩ dạy Lý Nguyên Bá cách tu luyện thân thể và kể cho cậu nghe một số chuyện về Tiên Cảnh.

Do Lý Nguyên Bá còn trẻ, những chuyện này rất dễ tiếp thu.

Dựa trên ký ức về Tây Du Ký, Lưu Nhĩ đi dọc theo con đường thỉnh kinh, qua Cao Lão Trang, Lưu Sa Hà, Bình Đỉnh Sơn, cuối cùng đến Thạch Đà Lĩnh.

Phải thừa nhận rằng, sau khi mang Lý Nguyên Bá đến Thạch Đà Lĩnh, ý thức của Điển Vi, Triệu Vân và những người khác đều rất thất vọng, nhưng dưới sự cổ vũ của Lưu Nhĩ, họ lập tức phấn chấn và nỗ lực tu luyện phương pháp luyện thể.

Lưu Nhĩ hiện tại sẽ ở Tây Ngưu Hạ Châu một thời gian, do đó hắn sẽ không phái Lý Nguyên Bá về đảo Bồng Lai để Chúc Dung và Cộng Công dạy dỗ.

Ngược lại, Lưu Nhĩ đích thân dạy dỗ, tin rằng sẽ tốt hơn nhiều so với Chúc Dung.

Phương pháp tu luyện của Lưu Nhĩ và của Vu tộc tương đồng, thậm chí có hai thái cực.

Vu tộc sinh ra đã có thân thể cường tráng.

Với sự giảng giải của Bàn Cổ và kinh nghiệm của bản thân, Lưu Nhĩ đã mở ra một con đường mới, thực hiện phương pháp tu luyện của Vu tộc, làm cho thân thể cường tráng hơn.

Lưu Nhĩ thì không giống.

Hắn tu dưỡng phương pháp tu luyện Đạo giáo chính thống nhất.

Trong không gian Hồng Mông, hắn đã tu luyện được nguyên thần Hồng Mông Tử Khí độc nhất vô nhị với ma lực vô hạn.

Mặc dù thân thể Lưu Nhĩ cũng cường đại, nhưng vẫn kém xa nguyên thần Hồng Mông Tử Khí mà hắn tu luyện.

Thân thể của Lưu Nhĩ chỉ kém hơn một chút so với thân thể cường đại của Vu tộc.

Kể từ khi Bàn Cổ khai thiên, toàn thế giới không ai biết phương pháp luyện chế nhục thân của Bàn Cổ, chỉ còn lại một mình Lưu Nhĩ.

Lý Nguyên Bá sở hữu tinh huyết của Tổ Vu Thu Hoạch, nên tốc độ tu luyện cực nhanh.

Nhưng không may, Lý Nguyên Bá không thể thoát khỏi vận mệnh của Tổ Vu, vẫn không thể giải quyết vấn đề nguyên thần.

Lý Nguyên Bá rất đặc biệt, chỉ có thể tu luyện thân thể cường tráng và huyền bí độc đáo của Vu tộc.

Tóm lại, tuy vẫn có chút tiếc nuối, nhưng Lưu Nhĩ đã rất vui mừng.

Hàng ngày, Lưu Nhĩ đều dạy Lý Nguyên Bá cách tu dưỡng thân thể.

Lý Nguyên Bá giống như một món đồ chơi tu luyện được yêu thích nhất, ngày nào cũng nỗ lực công tác.

Ngoài việc nghe Lưu Nhĩ kể chuyện, cậu đều đang luyện tập.

Tin rằng dưới sự dạy dỗ của Lưu Nhĩ, Lý Nguyên Bá sẽ nhanh chóng tiến vào cảnh giới Đại Vu trong thời gian ngắn nhất.

Đích xác, Lý Nguyên Bá không phải là một người, mà là một Vu tộc, chính xác hơn là một Đại Vu có tài năng trở thành Tổ Vu.

Nhưng, cần có cơ hội, chỉ nói suông không thể trở thành Tổ Vu.

Nếu Lý Nguyên Bá qua đời, giọt tinh huyết của Tổ Vu trên người cậu sẽ rời đi tìm chủ nhân tiếp theo, hoàn thành vận mệnh tái sinh của Tổ Vu.

Lý Nguyên Bá có cơ hội gặp Lưu Nhĩ, chỉ cần không có gì bất ngờ, việc cậu trở thành Tổ Vu chỉ là vấn đề thời gian.

Lưu Nhĩ mang theo Thanh Tĩnh kiểm tra lộ trình Tây hành.

Từ kinh đô của Tùy triều đến Linh Sơn của Đại thừa Phật giáo, Lưu Nhĩ đều đã đi qua.

Lộ trình Tây hành bị yêu tộc và quỷ hồn bao phủ.

Trong đó, không chỉ có tọa kỵ của các Bồ Tát, mà còn có cả tọa kỵ Thanh Ngưu và hai đồng tử của Thái Thượng Lão Quân.

Từ bây giờ, mọi nhân quả sẽ lại một lần nữa quy về Tây phương, hắn có thể chuyên tâm vào con đường phía trước, không bao giờ hỏi đến những vấn đề chung.

Trong Tiên Cảnh cũng có những người giúp đỡ Phật giáo, tự nhiên nhất là Xiển giáo, vốn có quan hệ tốt nhất với Tây phương giáo.

Nam Cực Tiên Ông, tức Nam Cực Trường Sinh Đại Đế dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, việc điều động một số người đến

Tây Ngưu Hạ Châu làm một số việc không thành vấn đề.

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế cũng là một trong Tứ Ngự, địa vị chỉ sau Thiên Đế.

Đương nhiên, so với Thánh nhân thì không đáng kể, làm sao có thể so sánh Thánh nhân với con kiến.

Lần trước Lưu Nhĩ lên Tiên Cảnh, Đông Thắng Thần Châu đã thay đổi.

Tùy triều bị thay thế bởi Đường triều của gia tộc họ Lý.

Chương 690

Minh giáo chỉ để lại một đoạn văn tự và một bộ võ thuật, thu nhận hoàng đế Lý Thế Dân rồi ẩn cư.

Kim Thiền Tử, đệ tử thứ hai của Thượng thừa Phật giáo, đã chuyển thế lần thứ mười.

Sau khi Lý Thế Dân lên ngôi, Huyền Trang ra đời.

Trong một tình tiết rất cũ, cha mẹ đều bị giết, bị bỏ rơi trước cửa một ngôi chùa Phật giáo, trở thành đệ tử.

Sự hiểu biết của ông về Phật giáo tốt hơn bất kỳ ai, và sẽ nhanh chóng nổi danh khắp thế giới.

Ngay cả danh xưng trong lịch sử cũng đã được mọi người biết đến.

Lý Thế Dân lên ngôi là nhờ sự giúp đỡ của Minh giáo, tự nhiên lập Minh giáo làm quốc giáo, nhưng Phật giáo cũng phát triển mạnh mẽ.

Lý Thế Dân lo lắng thế giới quá nhiều sát lục, ảnh hưởng đến tâm lý thế nhân, nên đã cử Huyền Trang đi đến cội nguồn của Phật giáo, tìm hiểu phương pháp thần kỳ của Phật Đà, du hành khắp thế giới.

Lý Thế Dân vốn định tìm Minh giáo, nhưng Quan Âm Bồ Tát đích thân hạ phàm, dùng bí pháp mê hoặc Lý Thế Dân.

Cuối cùng, Lý Thế Dân phái Huyền Trang đi Tây Thiên học kinh.

Điểm khác biệt duy nhất so với Tây Du Ký là Lý Thế Dân không kết nghĩa huynh đệ với Huyền Trang.

Lý Thế Dân chỉ là hoàng đế trên thế gian, dù vĩ đại đến đâu cũng

có giới hạn.

Do đó, Lý Thế Dân chỉ tặng Huyền Trang một chiếc bát vàng và một con ngựa trắng.

Quan Thế Âm Bồ Tát đã chuẩn bị các bảo vật như Cửu Hoàn Tích Trượng và Cẩm Lan Cà Sa để bảo vệ Huyền Trang.

Hai bảo vật này không có nhiều pháp lực nhưng có thể ban phước, bảo vệ Huyền Trang không bị nữ sắc lừa gạt, đồng thời giúp ông có đủ tinh thần trên đường đi và không bị bệnh tật làm chậm trễ.

Điều quan trọng nhất là Quan Âm đã thu phục ba người trên đường từ Lôi Âm Tự về phía đông: Sa Tăng ở Lưu Sa Hà, tên là Sa Ngộ Tịnh; Trư Bát Giới ở Vân Sạn Động trên ngọn núi cạnh Cao Lão Trang, do cựu Thiên Bồng Nguyên Soái biến thành; và cuối cùng là Tôn Ngộ Không, người từng đại náo Thiên cung.

Khi Huyền Trang đi qua Đông Thắng Thần Châu, sắp rời đi, ông đã cứu Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đồng ý bảo vệ ông đi Tây Thiên, và gọi ông là sư phụ.

Trong mấy chục năm có các đệ tử của Thông Thiên bầu bạn, Tôn Ngộ Không đã có tình cảm sâu sắc với họ.

Sau mấy chục năm được các đệ tử của Thông Thiên bầu bạn, lệ khí trong lòng Tôn Ngộ Không đã tiêu tan đi không ít.

Hắn tôn trọng tình yêu và chính nghĩa.

Một lòng cảm tạ Huyền Trang đã cứu mình ra, và hứa sẽ hộ tống ông đến Tây Thiên.

Vài ngày sau, con ngựa trắng mà Lý Thế Dân tặng đã bị một con vật kỳ lạ nuốt chửng.

Tôn Ngộ Không cũng thể hiện sức mạnh của mình, động tay động chân sau mấy trăm năm, dễ dàng chinh phục con vật kỳ lạ đó.

Con thú đó cũng là một con ngựa trắng, là con ngựa nguyên thủy, vì vậy Huyền Trang có tọa kỵ mới.

Tất cả những điều này đều do Quan Âm sắp xếp, người chịu trách nhiệm về an toàn của chuyến Tây hành.

Điều này cũng khác với tình tiết trong "Tây Du Ký" mà Lưu Nhĩ biết, không có việc chinh phục Tiểu Bạch Long, nhưng Lưu Nhĩ không thấy kỳ lạ.

Ngược lại, Lưu Nhĩ cho rằng việc cưỡi một con rồng trắng nhỏ mới là không bình thường.

Tứ Hải Long tộc có Minh giáo bảo hộ, không giống như trước đây.

Để chăm lo cho đại cục và bảo vệ Long tộc, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đã thay đổi thái độ khiêm tốn trước đây, thể hiện sức mạnh chuyên chế, khiến người khác không dám xem thường.

Đặc biệt, đệ tử của Lưu Nhĩ là Ngao Thiên từng đảm nhiệm chức Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, quản lý Tứ Hải, không ai dám tùy ý bắt nạt Long tộc.

Hậu quả trực tiếp của việc này là Bát Bộ Thiên Long mà Phật giáo Tây phương thành lập từ khi lập giáo vẫn còn trống, thậm chí không có một con rồng nào.

Có tọa kỵ tốt, tốc độ Tây hành được cải thiện đáng kể, nhưng lại xảy ra chuyện khác.

Một toán cướp chặn đường cướp bóc.

Tính tình của Tôn Ngộ Không khiến hắn kiên quyết dẹp gọn bọn

chúng, nhưng Huyền Trang lại trách mắng hắn vài câu.

Tôn Ngộ Không không kiên nhẫn, liền bỏ đi.

Tuy nhiên, Tôn Ngộ Không đã hứa sẽ hộ tống Huyền Trang đến Tây Thiên lấy kinh, nên không lâu sau lại quay về, đồng thời mang cơm cho Huyền Trang.

Chuyện này xảy ra, Quan Âm cũng biết.

Bà lo lắng sau khi thu phục một người phàm, sẽ không thể kiềm chế được Tôn Ngộ Không, nên đã dùng một phương pháp bí mật để luyện chế một bảo vật độc đáo có công năng đặc biệt.

Vũ khí này chính là Kim Cô đội trên đầu và Khẩn Cô Chú, chỉ cần niệm chú, Ngộ Không chắc chắn sẽ đau đớn.

Cứ như vậy, Tôn Ngộ Không trong một sự "trùng hợp" cố ý đã đội lên Kim Cô.

Sau khi nếm trải sức mạnh của Kim Cô Bổng, dù tính tình Tôn Ngộ Không có nóng nảy đến đâu, cũng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Chương 691

Chỉ là Tôn Ngộ Không càng thêm ghét Phật giáo.

Năm trăm năm trước, hắn bị đè dưới núi Ngũ Chỉ, trên núi có chú ngữ của Phật giáo.

Bây giờ lại thêm cái này.

Tôn Ngộ Không và Huyền Trang gặp phải con quái vật đầu tiên trên đường về phía tây, đó là Hắc Hùng Tinh, kẻ đã trộm Cẩm Lan Cà Sa ở Quan Âm viện.

Tôn Ngộ Không và Hắc Hùng Tinh đánh nhau mấy trận không phân thắng bại, thậm chí còn có phần nể trọng nhau.

Nhưng Tôn Ngộ Không phải bảo vệ hòa thượng khỏi sự xâm hại, nên không thể dễ dàng bỏ qua, đành phải đi cầu cứu.

Khác với những gì Quan Âm hy vọng, Tôn Ngộ Không không đến Nam Hải tìm Quan Âm giúp đỡ, mà chạy đến Đông Hải tìm ba vị môn đồ Tiệt giáo đã từng trò chuyện với mình.

Có ba vị môn đồ ra tay, cộng thêm Tôn Ngộ Không, việc đối phó với Hắc Hùng Tinh chỉ dựa vào sự hiểu biết là điều dễ dàng.

Tôn Ngộ Không thấy Hắc Hùng Tinh cũng đáng thương, nên ba vị môn đồ Tiệt giáo đã đưa Hắc Hùng Tinh đến Kim Ngao Đảo, trở thành môn đồ giữ cửa.

Quan Âm vốn rất hứng thú với Hắc Hùng Tinh này, nó không có lai lịch gì nhưng lại có tài năng phi phàm, bà đã muốn thu phục nó và đưa lên núi làm Sơn Thần.

Nói là Sơn Thần cho hay, thực chất là quản gia.

Nhưng giờ đây, con mồi lại bị Tiệt giáo cướp đi.

Mặc dù Quan Âm thầm tức giận Tôn Ngộ Không, nhưng cũng đành bất lực.

Cướp lại Hắc Hùng Tinh ư?

Chưa nói đến việc Quan Âm phủ có sức mạnh đó hay không, dù có, Quan Âm cũng sẽ không làm vậy.

Nếu làm vậy, vì một con quái vật, bà sẽ không ngần ngại đắc tội với Thông Thiên Đại sư.

Bà không biết mối quan hệ giữa hai bên, làm sao có thể thể hiện ra được.

Hiện tại Quan Âm là một người phụ nữ.

Huyền Trang và Tôn Ngộ Không đến Cao Lão Trang.

Sau một trận chiến, họ chế phục được Trư Vô Năng, Đường Tăng đặt cho hắn một cái tên riêng là Bát Giới.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới tiếp tục đi về phía tây, và gặp phải con quái vật thứ hai tên là Hoàng Phong Quái ở Hoàng Phong Lĩnh.

Quái vật này có kỹ năng đặc biệt, có thể sử dụng một bảo vật ma pháp thổi ra Tam Muội Thần Phong và bắt đi Đường Tam Tạng.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đi tìm Đường Tam Tạng.

Khi chiến đấu với quái vật, do sơ suất, mắt của Tôn Ngộ Không bị thương.

Nam Cực Tiên Ông phái người hóa thành một bà lão, dùng Tam Hoa Cửu Tử Đan chữa lành mắt cho Tôn Ngộ Không.

Bản thân Tôn Ngộ Không cũng bó tay.

Hắn sử dụng bảy mươi hai phép biến hóa biến thành một con muỗi, bay vào động phủ của yêu tinh, tìm được Huyền Trang, bảo ông đừng lo lắng, hắn sẽ có cách cứu, rồi bay đi.

Hắn nghe được từ nơi yêu quái nghỉ ngơi rằng yêu quái không sợ bất kỳ ai, chỉ sợ Linh Cát Bồ Tát.

Thực tế, con Hoàng Phong Quái này không chỉ sợ Linh Cát Bồ Tát, mà chỉ có thể thổi ra Tam Muội Thần Phong, hoặc dựa vào các bảo vật khác nhau.

Tam Muội Thần Phong có các đẳng cấp ba, sáu, chín, và Hoàng Phong Quái chỉ ở mức thấp nhất.

Chỉ cần tìm một tiên nữ tu luyện phong chú là có thể đối phó với nó.

Hoàng Phong Quái có chút lai lịch, nhưng Quan Âm không hề chỉ điểm.

Người mà Phật giáo sợ không nhiều.

Ba vị môn đồ lần trước giúp Tôn Ngộ Không hàng phục Hắc Hùng Tinh, bất kể là ai, đều có thể dễ dàng khắc chế Hoàng Phong Quái.

Tôn Ngộ Không không biết chuyện gì đã xảy ra, để cứu Đường Tam Tạng, chỉ có thể tìm Linh Cát Bồ Tát.

Nhưng hắn không biết Linh Cát Bồ Tát ở đâu.

Đúng lúc đó, một ông lão nói cho hắn biết đạo trường của Linh Cát Bồ Tát, rồi bỏ đi.

Theo chỉ dẫn của ông lão, Tôn Ngộ Không tìm thấy Linh Cát Bồ Tát đang trốn sau đám mây, và dùng Phi Long Côn chế phục Hoàng Phong Quái.

Sau khi Hoàng Phong Quái khôi phục nguyên trạng, Tôn Ngộ

Không biết được thân thể của nó là một con chồn lông vàng.

Mắt của Tôn Ngộ Không không nhìn thấy những điều không nên thấy.

Ngoài ra, Tôn Ngộ Không hiện tại không có cảm tình tốt với Phật giáo.

Nghe Linh Cát Bồ Tát nói, Hoàng Phong Quái là con chuột hiền lành trên Linh Sơn, vì trộm dầu thơm nên đã trốn xuống hạ giới.

Chương 692

Tôn Ngộ Không lập tức nổi giận, thầm nghĩ, lại là người của Phật giáo, e rằng đây là sự sắp đặt cố ý.

Tôn Ngộ Không không phải là kẻ dễ bị bắt nạt.

Nhân lúc Linh Cát Bồ Tát không đề phòng, hắn giơ cây Như Ý Kim Cô Bổng lên, một gậy đánh chết con chồn lông vàng đó.

Tôn Ngộ Không trong cơn tức giận đã trực tiếp chém giết Hoàng Phong Quái!

Linh Cát Bồ Tát như ăn phải hoàng liên, có nỗi khổ mà không nói ra được, chỉ có thể tự mình trở về đạo trường.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới xông vào sơn động của quái vật, giết chết tất cả yêu tộc.

Đương nhiên, những điều này đều không cho Đường Tam Tạng thấy.

Mặc dù Tôn Ngộ Không không sợ, nhưng quả thực sợ Kim Cô trên đầu.

Khi Tôn Ngộ Không nhờ ba vị môn đồ mà mình quen biết giúp đỡ, họ đã không giúp hắn lấy nó ra.

Bảo bối này họ cũng không làm rõ được.

Tuy nhiên, họ đã hứa với Tôn Ngộ Không, sau khi hộ tống Huyền Trang đến Tây Thiên, sẽ đưa hắn đến Kim Ngao Đảo, mang hắn đi gặp Thông Thiên Đại sư, chỉ có Thánh nhân mới có thể giải được.

Mặc dù Tôn Ngộ Không cảm thấy thất vọng, nhưng cũng có hy vọng.

Từ đó về sau, hắn không còn vì Kim Cô trên đầu mà tránh niệm chú nữa.

Sau khi Đường Tam Tạng được cứu, họ đến Lưu Sa Hà, chinh phục Sa Ngộ Tịnh.

Lúc này, bốn người thầy trò đã tụ họp.

Phật giáo cảm thấy cần phải kiểm tra phẩm chất của bốn người, nên Tứ Thánh Thí Thiền Tâm đã diễn ra một cách tự nhiên.

Cuối cùng, chỉ có Trư Bát Giới phải chịu một chút đau khổ.

Sau một hồi, bốn người lại bắt đầu hành trình về phía tây.

Điểm khác biệt là Trấn Nguyên Tử biết Lưu Nhĩ không hợp với giáo lý Tây phương, nên đã dùng một cuốn sách che phủ Vạn Thọ Sơn.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Ngộ Tịnh và Huyền Trang tự nhiên không có cơ hội nếm thử quả nhân sâm.

Tiếp tục đi về phía tây, bốn người gặp phải Bạch Cốt Tinh khá đau khổ.

Đường Tam Tạng bây giờ mắt thịt không thể nhìn thấy.

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh cũng không nhìn ra sự biến hóa của Bạch Cốt Tinh.

Chỉ có Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không mới có thể nhìn thấu.

Sau ba lần đánh, Huyền Trang đã niệm chú ngữ khủng khiếp, đuổi Tôn Ngộ Không đi.

Tôn Ngộ Không nổi giận, phẫn nộ trở về Hoa Quả Sơn.

Trong mấy thế kỷ Tôn Ngộ Không không có ở Hoa Quả Sơn,

không có Tôn Ngộ Không, bầy khỉ Hoa Quả Sơn sớm đã mất đi địa vị ban đầu, chỉ có thể dựa vào khu vực lân cận Thủy Liêm Động để tự bảo vệ mình.

Sau khi cãi nhau với Huyền Trang, Tôn Ngộ Không tức giận trở về Hoa Quả Sơn.

Hắn vốn tưởng sẽ có bầy khỉ con cháu ra đón, nào ngờ phát hiện ra rằng sau hơn năm trăm năm không trở về, Hoa Quả Sơn lại bị yêu quái khác chiếm lĩnh!

Toàn bộ hầu tộc đều bị đuổi ra khỏi Thủy Liêm Động, bị yêu quái nô dịch!

Tôn Ngộ Không lập tức nổi trận lôi đình!

Vốn tâm trạng đã không tốt, không ngờ lại có yêu quái dám nhân lúc hắn không có ở đây mà bắt nạt con cháu của mình!

Phải biết rằng, mấy trăm năm trước, khi hắn tu đạo từ chỗ Bồ Đề Lão Tổ trở về, cũng từng như vậy!

Lúc đó hắn đã thẳng tay chém giết vô số yêu quái.

Không ngờ mới đi mấy trăm năm, đã có kẻ quên mất uy phong của Tôn Ngộ Không?

Chẳng lẽ không biết, ngay cả Thiên đình hắn cũng dám xông vào sao!

Hắn lập tức xông vào Thủy Liêm Động.

Bất kể thân phận của yêu tinh nào, hắn giơ Kim Cô Bổng lên, giết chết tất cả yêu tinh trên Hoa Quả Sơn, khôi phục lại địa vị bá chủ!

Vô số con cháu khỉ đều vui mừng khôn xiết!

Đại vương của chúng cuối cùng đã trở về!

Sẽ không còn yêu quái nào dám bắt nạt chúng nữa!

Lúc này, bên phía Huyền Trang, không có Tôn Ngộ Không làm đại tướng trảm yêu trừ ma, họ nhanh chóng lại gặp rắc rối, trực tiếp bị yêu quái bắt đi!

Chương 693

May mắn là Trư Bát Giới có chút thông minh, chạy đến Hoa Quả Sơn cầu kiến Tôn Ngộ Không. "Đại sư huynh, sư phụ bị yêu quái bắt đi rồi!" "Huynh không thể thấy chết không cứu được!" Trư Bát Giới vào Thủy Liêm Động, nói với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nghe vậy trong lòng không vui: "Bị bắt thì liên quan gì đến ta?" "Hơn nữa, bản lĩnh của ngươi cũng không kém, tự đi mà cứu!" Trư Bát Giới nghe những lời vô tình của Tôn Ngộ Không, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Hắn biết tính khí của Tôn Ngộ Không, cũng biết đối phương đã tức giận!

Nhưng hắn cũng có chút trí tuệ.

Tiếp đó, bằng vào cái miệng heo của mình, hắn đã dùng lời lẽ dồn dập thuyết phục Tôn Ngộ Không.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không không chịu nổi sự dai dẳng của hắn, đành đồng ý quay về cứu Đường Tam Tạng.

Dưới sự ra tay của hắn, Đường Tam Tạng nhanh chóng được cứu thoát.

Hắn đã đánh chết mấy con đại yêu không yếu, còn Huyền Trang cũng cảm thấy hối hận về chuyện lần trước, đành phải cầu xin Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đành phải từ bỏ cuộc sống tiêu dao tự tại, nghe theo câu nói "Đại sư huynh, sư phụ bị yêu quái bắt đi rồi" của Trư Bát Giới mà xuất sơn cứu Huyền Trang.

Sau khi được cứu, Huyền Trang cũng xin lỗi Tôn Ngộ Không, Tôn

Ngộ Không mới đồng ý tiếp tục hộ tống lấy kinh.

Sau đó, Huyền Trang đã tốn nhiều công sức hơn, tìm đến Thái Thượng Lão Quân, mượn đối phương một ít bảo vật.

Thái Thượng Lão Quân mới phái hai tiên đồng đến giúp Tôn Ngộ Không.

Với tư cách là một người tu Đạo, bốn bảo vật trên người hai đồng tử rất đáng chú ý: Thất Tinh Kiếm, Tử Kim Hồ Lô, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình và Kim Cang Trạc.

May mắn là Tôn Ngộ Không rất thông minh, đã trực tiếp mượn cả bốn kiện bảo vật.

Hai đồng tử ban đầu chỉ làm cho có lệ, nhưng không ngờ mắt của Tôn Ngộ Không lại tinh tường như vậy.

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của đối phương, họ đã cho Tôn Ngộ Không mượn tất cả bảo vật, mới khiến Tôn Ngộ Không vui vẻ tiếp tục hộ tống lấy kinh.

Sau đó, sau khi trải qua ba kiếp nạn và chém giết không ít yêu quái, Đường Tam Tạng, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh cuối cùng cũng đến Thạch Thác Lĩnh.

Khi Tôn Ngộ Không đi điều tra hư thực của yêu quái, Đường Tam Tạng lại một lần nữa bị một con đại yêu bắt đi.

Phải nói rằng, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đều đang làm nền.

Điều này khiến cho Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh, những người không biết sự thật, cho rằng Đường Tam Tạng xui xẻo bị ba con đại yêu ở Thạch Thác Lĩnh bắt đi.

Rốt cuộc, ai cũng biết, ba vị yêu vương ở Thạch Thác Lĩnh đều siêu phàm.

Dưới trướng có hàng ngàn vạn yêu thú.

Tam vương của Thạch Thác Lĩnh là: Đại vương Lam Sư Tử, Nhị vương Bạch Tượng, và Lão Tam có lai lịch lớn nhất, được cho là con chim Đại Bàng đầu tiên giữa trời đất.

Ba con quái vật này đều có nguồn gốc, đều là sinh vật siêu nhiên, nhưng lại không có hậu thuẫn.

Lần này, Phật giáo đã lợi dụng cơ hội để thu phục ba con quái vật, từ đó mở rộng sức mạnh của Phật giáo ở tầng lớp trên. "Sư tử quái" và "tượng quái" đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, còn Đại Bàng thì có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chúng đều là đại yêu sống sót từ thời Hồng Hoang viễn cổ, có tu vi cường đại, yêu binh dưới trướng càng nhiều không kể xiết.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh, ba người không thể đánh bại được Lam Sư và Bạch Tượng.

Tôn Ngộ Không có thể đánh bại Lam Sư, nhưng sự kết hợp của Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh chỉ ngang sức với Bạch Tượng.

Dưới sự can thiệp của các yêu tộc khác, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh nhanh chóng rút lui.

Trư Bát Giới là kẻ kiêu ngạo nhất, thấy tình hình không ổn liền bỏ đi!

Sa Ngộ Tịnh cũng kinh hãi, quay người bỏ chạy!

Bạch Tượng vốn có tu vi cao hơn Sa Ngộ Tịnh, giờ lại không có Trư Bát Giới, Sa Ngộ Tịnh làm sao thoát được?

Nhanh chóng bị bắt.

Bạch Tượng giao Sa Ngộ Tịnh cho tiểu yêu tộc trói lại, sau đó giúp anh trai mình đối địch với Tôn Ngộ Không, nhưng hắn chỉ múa

may vài chiêu, lộn một vòng Cân Đẩu Vân rồi bỏ chạy.

Lam Sư và Bạch Tượng đã thắng một trận lớn.

Mặc dù trận chiến không rõ ràng, nhưng họ vẫn ăn mừng để thể hiện thanh danh của mình.

Vào ngày Tôn Ngộ Không chiến đấu, Lưu Nhĩ cũng xuất hiện ở Thạch Đà Lĩnh, xem Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh giao chiến với Lam Sư và Bạch Tượng, cuối cùng phải bỏ chạy.

Hắn thấy Tôn Ngộ Không hướng về phía Nam Hải Phổ Đà Sơn.

Hắn cũng biết Tôn Ngộ Không nhận ra rằng bằng sức mạnh của mình, không thể dùng vũ lực cướp lại sư phụ từ Thạch Đà Sơn.

Trên hành trình về phía tây, có đại yêu, yêu vương trên đường.

Chương 694

Tôn Ngộ Không luôn ngại làm phiền ba người anh em mà mình quen biết, nên chỉ có thể tìm Quan Âm giúp đỡ.

Tôn Ngộ Không phát hiện pháp lực của Quan Âm rất cao, và bà ta luôn có phản ứng với hắn.

Sau khi biết được Kim Cô trên đầu là sản vật của Quan Âm, Tôn Ngộ Không đã trở thành khách quen của Nam Hải Phổ Đà Sơn, nơi Quan Âm cư trú.

Mỗi khi có một con quái vật không thể đối phó, hắn lại đến Nam Hải tìm Quan Âm giúp đỡ.

Dần dần, Tôn Ngộ Không cũng hiểu ra một chút, việc chinh phục ác ma trên đường Tây hành là không thể tránh khỏi, sau đó mới có được kinh văn mà Đường Tam Tạng muốn lấy.

Sau khi hiểu rõ một chút, Tôn Ngộ Không không còn nhìn Đường Tam Tạng với ánh mắt biết ơn như trước, thậm chí còn ghét Phật giáo hơn.

Tôn Ngộ Không luôn coi thường Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh.

Sa Ngộ Tịnh thì khá hơn, thành thật, có năng lực, nên mặc dù Tôn Ngộ Không có chút coi thường, nhưng đối xử với Sa Ngộ Tịnh vẫn tốt hơn.

Tại Hồng Hoang nhân giới.

Nhưng Trư Bát Giới lại khác.

Để lấy lòng, Trư Bát Giới thường xuyên nói xấu Tôn Ngộ Không, ngấm ngầm chia rẽ.

Cho nên Tôn Ngộ Không không ưa Trư Bát Giới, không chỉ vì vấn đề ngoại hình, mà còn là vấn đề nhân phẩm.

Tôn Ngộ Không bay đến Nam Hải, kể lại sự tình cho Quan Âm, nhờ Quan Âm đến Sư Đà Lĩnh giải cứu Đường Tam Tạng.

Quan Âm đã chờ sẵn từ lâu.

Trước khi Tôn Ngộ Không đến, nàng đã chuẩn bị xong, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình đã ở trong tay.

Tôn Ngộ Không vừa dứt lời, Quan Âm không hề do dự, cùng Tôn Ngộ Không đi ngay.

Nhưng sự việc có chút vượt ngoài dự liệu của Quan Âm.

Ban đầu, Quan Âm là người của Phật giáo và Đạo giáo.

Mặc dù khi nhập vào Phật môn, nguyên thần chuyển đổi đã gây ra tổn thương cực lớn cho cơ thể, đến nay vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng cũng đã có tu vi Kim Tiên sơ kỳ.

Quan Âm cho rằng dù sẽ gặp chút phiền phức nhưng chắc chắn sẽ thắng.

Nhưng không ngờ, dù có thêm Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, nàng cũng không thắng nổi.

Ba vị Yêu Vương có quyền thế nhất trong giới yêu ma cũng đã nghe được tin tức.

Hầu như tất cả đều ở đó, nên Quan Âm không còn lựa chọn nào khác, đành phải quay về Nam Hải Phổ Đà Đảo, để Tôn Ngộ Không ở lại trước và dò la tin tức.

Bảy mươi hai phép biến hóa mà Tôn Ngộ Không học được từ Chuẩn Đề quả thực quá lợi hại, đến nỗi y biến thành một con ruồi bay vào động Sư Đà mà không bị phát hiện.

Dù động Sư Đà rộng lớn, nhưng Tôn Ngộ Không vẫn tìm kiếm từng nơi một, song không tìm thấy sư phụ Đường Tam Tạng.

Không tìm thấy Đường Tam Tạng, nhưng lại tìm thấy Sa Ngộ Tĩnh và Bạch Long Mã bị yêu tộc trói ở một nơi dễ thấy trong động.

Y dặn họ đừng lo lắng, y sẽ tìm cách cứu họ ra, rồi rời đi.

Tôn Ngộ Không không tìm thấy Đường Tam Tạng, cho rằng yêu tộc có một nơi ẩn giấu để giam giữ ngài, liền bay đến chỗ đám yêu tộc, nghe ngóng tin tức.

Tôn Ngộ Không ở đó một ngày một đêm mà không thu được bất kỳ tin tức hữu ích nào.

Yêu tộc chỉ đang ăn mừng.

Vì không có tin tức, Tôn Ngộ Không đành bay đi.

Sư Đà Lĩnh có hơn mười vạn tiểu yêu.

Hàng ngàn đại yêu có tu vi Chân Tiên hoặc Huyền Tiên.

Lại có ba Yêu Vương sở hữu sức mạnh siêu phàm.

Tôn Ngộ Không đành phải ra ngoài tìm người giúp đỡ.

Y nghĩ đến những người có thể giúp mình.

Đầu tiên là đám khỉ ở Hoa Quả Sơn.

Nhưng đó là huyết mạch của Tôn Ngộ Không, đều là hậu duệ của y.

Nếu một con bị tổn hại, Tôn Ngộ Không sẽ đau lòng.

Hơn nữa, Hoa Quả Sơn chỉ có vài vạn binh mã, làm sao có thể là đối thủ của mười ba, mười bốn vạn yêu tộc ở núi Sư Đà.

Sau đó là sáu huynh đệ kết nghĩa.

Con trai của đại ca Ngưu Ma Vương là Hồng Hài Nhi đã bị Quan

Âm miễn cưỡng thu làm Thiện Tài Đồng Tử.

Chương 695

Thậm chí còn chọc giận Thiết Phiến Công Chúa.

Mặc dù cuối cùng Tôn Ngộ Không đã qua được Hỏa Diệm Sơn, nhưng sự thật là y không còn mặt mũi nào để nhờ Ngưu Ma Vương.

Đại ca Ngưu Ma Vương còn không nhờ được, huống chi các huynh đệ khác.

Y cũng biết đến các đệ tử Tam giáo.

Đệ tử Tam giáo ai nấy đều có pháp lực phi thường.

Nếu thật sự nhờ họ cứu Đường Tăng, gần như chắc chắn sẽ thành công.

Nhưng Tôn Ngộ Không và họ không thân thích, cũng chẳng có lý do gì để nhờ vả.

"Mấy chục năm qua, Tôn Ngộ Không thật sự không đẩy ta vào nước, đối với ta là một chuyện tốt." Suy nghĩ một hồi, dường như có một người có thể giúp Tôn Ngộ Không, đó là vị đạo sĩ trẻ tuổi đã từng nói chuyện với y.

Đạo sĩ đó có thể khiến đệ tử Tam giáo đến Ngũ Chỉ Sơn nói chuyện với y, chắc chắn có thể cứu được sư phụ.

Tiếc là Tôn Ngộ Không không biết làm cách nào để liên lạc với vị đạo sĩ đó, haiz!

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tôn Ngộ Không cuối cùng quyết định chờ Quan Âm, vì y đã hết cách.

Quan Âm Bồ Tát nhanh chóng quay lại, lần này không đi một mình, mà cùng với Văn Thù Bồ Tát và Phổ Hiền Bồ Tát.

Theo giải thích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Văn Thù Bồ Tát là một trong Thập Nhị Kim Tiên.

Nguyên là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ở động Vân Tiêu núi Ngũ Long, sau nhập vào Phật môn thành Văn Thù Bồ Tát.

Phổ Hiền Bồ Tát cũng là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Nguyên là Phổ Hiền Chân Nhân ở động Bạch Hạc núi Cửu Cung, nay là Phổ Hiền Bồ Tát.

Còn Quan Âm Bồ Tát vốn là Từ Hàng Đạo Nhân ở động Lạc Già núi Phổ Đà.

Ba người này đều bị lừa trong Phong Thần Chi Chiến, nhập vào Phật môn, trở thành những người sợ phải rời xa mặt trời.

Nay Cổ Phật sợ phải rời xa mặt trời, chỉ còn lại Quan Âm Bồ Tát.

Quan Âm, Phổ Hiền và Văn Thù cùng giao chiến với Thanh Sư và Bạch Tượng ở Sư Đà Lĩnh.

Dựa vào pháp thuật của cả Phật giáo và Đạo giáo, họ nhanh chóng chiếm thế thượng phong.

Ngay khi ba vị Bồ Tát nghĩ rằng sắp chiến thắng, con Đại Bằng chưa từng xuất hiện đột nhiên hiện ra.

Sau một ngày chiến đấu, nó đã ngang sức với Quan Âm.

Ngày thứ hai, tình hình ở Sư Đà Lĩnh vẫn không thay đổi, nhưng Tôn Ngộ Không đã ra tay.

Hôm qua, Tôn Ngộ Không chỉ đứng trên mây quan sát, không có ý định ra tay.

Ngay cả khi thấy Quan Âm không cầm cự được, y cũng không ra tay.

Nhưng nếu hôm nay Tôn Ngộ Không không ra tay, thì có chút bất hợp lý.

Vì vậy, Tôn Ngộ Không yêu cầu được dẫn đầu, Quan Âm và Văn Thù vội vàng đồng ý.

Tôn Ngộ Không tung một quyền, Thanh Sư cũng đáp lại bằng một quyền.

Ban đầu, cả hai bất phân thắng bại.

Mặc dù Thanh Sư mạnh mẽ phi thường, nhưng Tôn Ngộ Không cũng không phải dạng vừa.

Thân thể y được Nữ Oa dùng đá ngũ sắc luyện thành, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt trong nhiều năm, lại có Chuẩn Đề dạy cho Bát Cửu Huyền Công.

Tôn Ngộ Không tu luyện Bát Cửu Huyền Công, càng đánh càng dũng mãnh.

Thanh Sư Yêu Vương dần dần không còn là đối thủ.

Tam Yêu Vương Đại Bằng thấy cơ hội, sấn Tôn Ngộ Không không chuẩn bị, đã dùng Âm Dương Nhị Khí Bình hút Tôn Ngộ Không vào trong.

Quan Âm, Phổ Hiền và Văn Thù thấy Tôn Ngộ Không bị Đại Bằng hút vào Âm Dương Nhị Khí Bình, chỉ có thể đứng nhìn.

Đương nhiên, Quan Âm đã thấy được sức mạnh của Âm Dương Nhị Khí Bình trong tay Đại Bằng.

Nàng luôn cảnh giác, không dám phát huy toàn bộ sức mạnh.

Các loại pháp thuật phòng thân đều đã dùng hết, ngũ đăng quanh thân bao bọc.

Mặc dù thế trận trông có vẻ ác liệt, nhưng thực tế, hai bên đều

không sử dụng kỹ năng thực sự của mình.

Khi trận chiến trở nên bế tắc, hai bên đều rút quân, chuẩn bị ngày mai tái chiến.

Sáng sớm ngày thứ ba, khi Sư Đà Lĩnh chuẩn bị tái chiến, họ phát hiện Quan Âm, Phổ Hiền và Văn Thù đã biến mất.

Chương 696

Quan Âm, Phổ Hiền, Văn Thù đều đã đi.

Không còn kẻ địch mạnh, ba vị đại vương Sư Đà Lĩnh lại một lần nữa ăn mừng.

Quan Âm quả thực đã đi, không còn quản Tôn Ngộ Không nữa.

Nàng đi thẳng đến Linh Sơn tìm Như Lai, xin ngài giúp đỡ.

Như Lai không ngờ rằng, dù đã phái ba vị Bồ Tát mạnh nhất đi, vẫn không thể khuất phục được ba Ma Vương ở Sư Đà Lĩnh.

Ngài cảm thấy mình đã đánh giá thấp chúng, nhưng đồng thời lại càng vui mừng hơn.

Yêu Vương có thể đối đầu với ba vị Bồ Tát của Phật giáo, điều này cho thấy sức mạnh của chúng.

Nếu cuối cùng quyết định thu phục ba Yêu Vương này, Phật giáo sẽ mạnh hơn một chút.

Uy lực của Phật giáo không kém Tây Phương giáo, nhưng lực lượng dưới trướng lại không lớn.

Ngay cả những người hiện có cũng là do Tây Phương giáo phái đến trợ giúp.

Phật giáo hiện đang rất cần phát triển, vậy thì hãy để chúng tôi tăng cường sức mạnh cho Thượng Tọa Bộ Phật giáo.

Đầu tiên, Như Lai để Quan Âm đến Sư Đà Lĩnh theo dõi, sau đó lệnh cho Câu Lưu Tôn Phật dẫn ba vạn Phật binh, cùng với Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, đuổi theo ba Yêu Vương.

So với hai trận chiến không có tổn thất ban đầu, lần này có nhiều

người chết hơn.

Hai bên liên tục giao chiến trong ba ngày.

Ba mươi ngàn Phật binh chỉ còn lại một vạn hai ngàn người, trong khi mười một vạn yêu binh tham chiến chỉ còn lại bảy vạn sáu ngàn người.

Bạch Tượng bị thương nặng, Thanh Sư cũng bị thương nặng.

Chỉ có Đại Bằng là còn sức.

Thậm chí còn đánh bị thương nhẹ Phổ Hiền Bồ Tát và Quan Âm Bồ Tát.

Ba vị Bồ Tát cộng thêm một vị Phật, tuy mạnh mẽ, nhưng Thanh Sư, Bạch Tượng và Đại Bằng cũng là những Yêu tộc cổ xưa.

Mặc dù không dám nói là vô địch, nhưng cũng rất mạnh.

Đặc biệt là Đại Bằng.

Trong trận chiến, tu vi từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đột phá lên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Khi chiến tranh kết thúc, cả hai bên đều có người bị thương, chỉ có thể rút quân.

Phe Quan Âm lập tức hộ tống Phổ Hiền Bồ Tát về Linh Sơn, đồng thời cầu viện Linh Sơn.

Đại Bằng đã phục kích trên đường, nhưng không may không thành công, đành phải quay về Sư Đà Lĩnh.

Y cử người đi tìm thuốc chữa thương cho Bạch Tượng, còn mình thì đến Liên Sơn Phong.

Quách Gia và những người khác đã nổi danh sau khi chiếm lĩnh Liên Sơn và đẩy lùi các cuộc tấn công của mấy Yêu Vương.

Sư Đà Lĩnh gần Liên Sơn nên đã kết giao bằng hữu với tám vị Yêu Vương ở Liên Sơn.

Lúc này, quân cờ mà Lưu Nhĩ bố trí lập tức động!

Bởi vì, Quách Gia chiếm núi làm vua chính là nghe theo chỉ lệnh của Lưu Nhĩ.

Đại Bằng vốn có hứng thú kết giao bằng hữu nên đã đến, hai người rất hợp nhau.

Trong mắt Đại Bằng, tự nhiên thấy được chỗ phi phàm của Quách Gia và tám người kia.

Nếu không, với tính kiêu ngạo của Đại Bằng, người bình thường sao có thể lọt vào mắt xanh của y.

Hiện tại, tu vi của tám người Quách Gia đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Kinh nghiệm thực chiến tăng lên rất nhiều, huống chi là tám người bọn họ.

Hiện nay, núi Liên Sơn của Quách Gia ở Tây Ngưu Hạ Châu cũng có uy vọng rất cao.

Lần này, Đại Bằng tìm đến Quách Gia và những người khác để nhờ giúp đỡ.

Lần sau Phật giáo đến, chắc chắn sẽ còn hung hãn hơn.

Hiện tại, Sư Đà Lĩnh không thể chống đỡ được.

Lần sau Phật giáo đến, e rằng Sư Đà Lĩnh sẽ bị san bằng.

Đại Bằng ở Sư Đà Lĩnh xếp thứ ba, mọi người đều gọi y là Bằng Yêu Vương, Thanh Sư là Sư Tử Yêu Vương, Bạch Tượng là Đại Tượng Tinh.

Mặc dù Đại Bằng chỉ xếp thứ ba, nhưng thực lực lại đứng đầu.

Chương 697

Để tỏ lòng kính trọng, Bằng Yêu Vương bay đến chân núi chủ của Liên Sơn, dừng bước.

Tiểu yêu canh gác tiến lên, báo rằng Bằng Yêu Vương đang ở ngoài chờ.

Quách Gia, Chu Cát Lượng, Giả Hủ, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Điển Vi, Cao Thuận và Tôn Sách đều được Lưu Nhĩ đưa đến tiên giới.

Mặc dù không rõ ai là lão đại trong số họ, nhưng Quách Gia là người đi theo Lưu Nhĩ sớm nhất, lại có tài mưu lược, nên mọi người đều ngầm thừa nhận Quách Gia là người đứng đầu trong tám người.

Vì vậy, lần này Bằng Yêu Vương đến Liên Sơn cầu viện, dù Quách Gia và bảy người kia đều có mặt, nhưng chủ yếu là Quách Gia tiếp đãi Bằng Yêu Vương.

Dù Quách Gia và những người khác hiện đang đóng vai yêu tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu, nhưng họ đã quen với cảnh đẹp của tiên cảnh, đặc biệt là vẻ đẹp của đảo Bồng Lai.

Ngay cả khi sống trong sơn động, họ cũng xây dựng một sơn động tráng lệ, khác hẳn với những Yêu Vương khác.

So với động phủ của Bằng Yêu Vương, có sự khác biệt trời đất, hoàn toàn không thể so sánh.

Bằng Yêu Vương lần này đến mời Quách Gia đi giúp đỡ.

Đây không phải là lần đầu tiên Bằng Yêu Vương đến núi của Quách Gia.

Vì vậy, khi Quách Gia đích thân tiếp đón y vào nơi ở của mình, dù là sơn động, Bằng Yêu Vương cũng không cảm thấy ngạc nhiên như

những lần trước, nhưng vẫn rất thích.

Y thầm quyết định, chỉ cần lần này có thể chiến thắng cuộc tấn công của Phật giáo, nhất định sẽ mời Yêu Vương Liên Sơn giúp xây dựng Sư Đà Lĩnh.

"Quách đệ huynh, đệ đệ lần này đến là để cầu cứu!" Bằng Yêu Vương vào phòng nghị sự xong liền giải thích thẳng mục đích.

Quách Gia và tám người kia đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe vậy cũng không tỏ vẻ gì.

Quách Gia trước tiên ra hiệu cho tiểu yêu bưng rượu và thức ăn lên, sau đó nói với Bằng Yêu Vương: "Huynh đệ, có chuyện gì, chúng ta vừa ăn vừa nói." Bằng Yêu Vương thở dài một hơi, không có chút tinh thần nào, cũng không đụng đến những món mỹ thực mà y từng khao khát.

Y nói với Quách Gia và những người khác: "Đệ huynh, lần này ta đã chọc phải Phật giáo, gặp phải phiền phức lớn rồi.

Không biết tại sao họ lại tấn công Sư Đà Lĩnh của ta, từng đợt từng đợt như thủy triều.

Huynh đệ ta trong trận chiến này đã bị tổn thất nặng nề." Bằng Yêu Vương nhẹ giọng nói, mặt đầy oán hận.

Đúng vậy!

Đang yên đang lành ở Sư Đà Lĩnh, đột nhiên bị Tây Phương giáo đến gây sự.

Tự nhiên vô cùng tức giận, hại y phải đến đây cầu cứu.

"Ta đã nghe nói.

Nhưng không biết chi tiết.

Xin huynh trưởng kể lại chi tiết, để chúng ta hiểu rõ ngọn ngành."

Mặc dù mấy ngày nay Quách Gia đã đi quan sát, nhưng xét đến tu vi cao của Quan Âm và những người khác, y chỉ dám nhìn từ xa, không biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Đây là lời nói thật.

Trong tiếng thở dài của Bằng Yêu Vương, y đã kể lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, cuối cùng lại thở dài một hơi, nói với Quách Gia: "Huynh đệ, lần này ta e rằng phải bỏ chạy thôi, haiz!" Quách Gia đã suy nghĩ kỹ từ đầu đến cuối, cuối cùng trao đổi ánh mắt với Chu Cát Lượng và Giả Hủ rồi xác định.

Y nói với Bằng Yêu Vương: "Theo thiển ý của đệ, có lẽ Phật giáo có ý muốn thu phục các huynh!" Mỗi người đều vô tội, mang ngọc trong người mới là có tội!

Nghe lời của Quách Gia, Bằng Yêu Vương hỏi: "Ý đệ là huynh đệ chúng ta nên gia nhập Phật môn sao?" Bằng Yêu Vương lập tức hét lớn: "Không, ba huynh đệ chúng ta đã sống sót qua cuộc chiến Yêu-Vu, sao có thể rơi vào tay Phật giáo hôm nay!" Nhìn Bằng Yêu Vương gào thét đến khàn giọng, có nguy cơ bị tẩu hỏa nhập ma.

Quách Gia bèn niệm Thanh Tâm Chú học được từ Tiêu Dao.

Mãi đến khi Bằng Yêu Vương dần dần tỉnh táo lại, Quách Gia mới dừng lại.

Bằng Yêu Vương đầu óc tỉnh táo, biết rằng nếu bây giờ Quách Gia không giúp, chắc chắn sẽ không tránh khỏi kiếp nạn.

Y đứng dậy cảm tạ Quách Gia: "Cảm ơn huynh đệ đã cứu mạng." Quách Gia mỉm cười, nói với Bằng Yêu Vương: "Huynh trưởng, tuy Phật giáo mạnh mẽ, nhưng huynh đệ chúng ta cũng không dễ trêu chọc.

Huynh đệ của ta cũng xem thử xem, Phật giáo có bản lĩnh gì mà

dám bắt nạt huynh đệ của ta." "Huynh đệ tốt." Phật giáo vốn là thế lực lớn nhất ở Tây Ngưu Hạ Châu.

Quan trọng hơn, đằng sau Phật giáo Tây Phương còn có Tây Phương giáo.

Hai vị giáo chủ của Tây Phương giáo là hai trong bảy vị thánh nhân giữa trời đất.

Dù Bằng Yêu Vương có lợi hại, cũng không thể là đối thủ của thánh nhân.

Năm xưa, khi Bằng Yêu Vương còn ở Thiên Đình, đã may mắn được thấy.

Đạo Tôn khẽ phất tay áo, liền di dời Vu tộc đang lan tràn khắp Thiên Đình.

Bằng Yêu Vương không dám quên chuyện đó.

Đương nhiên, tám vị Yêu Vương Liên Sơn có vẻ ngây thơ lại không chút do dự mạo phạm Phật giáo và giúp đỡ Bằng Yêu Vương.

Tấm lòng tốt này làm sao không khiến Bằng Yêu Vương cảm động.

Quách Gia hứa hẹn, thực ra là đã nhận được truyền âm từ Lưu Nhĩ, hy vọng để Quách Gia và những người khác luyện tập.

Chương 698

Chẳng phải Lưu Nhĩ đã yêu cầu Quách Gia giả làm yêu tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu để ngăn chặn kế hoạch Đông Độ lấy kinh của Thượng Tọa Bộ Phật giáo sao?

Tất cả ba ngàn Hãm Trận Doanh và năm ngàn Cung Kỵ Binh của tám thành viên Quách Gia, cùng với một vạn binh sĩ yêu tộc tinh nhuệ do một lão Yêu Vương dẫn đầu đã đến Sư Đà Lĩnh, giúp đỡ ba vị Yêu Vương Sư Đà Lĩnh chống lại trận chiến sắp tới.

Nhìn thấy tám vị Yêu Vương từ Liên Sơn đến giúp đỡ, Sư Tử Yêu Vương và Đại Tượng Yêu Vương cũng không khỏi kinh ngạc.

Đặc biệt là khi biết Liên Sơn gần như dốc toàn bộ lực lượng, chỉ để lại một vạn yêu binh già yếu bệnh tật.

Sư Tử Yêu Vương và Đại Tượng Yêu Vương vô cùng cảm kích.

Giả Hủ tinh thông độc thuật, tất nhiên cũng tinh thông y thuật, nên y vẫn đảm nhiệm vai trò y sư ở Liên Sơn.

Vết thương của Sư Tử Vương tương đối nhẹ, Giả Hủ chỉ đưa cho Sư Tử Vương một viên thuốc, vết thương của y đã gần như khỏi hẳn.

Rắc rối là Đại Tượng Yêu Vương.

Y bị thương nặng vì Cổ Phật Sợ Rời Mặt Trời, nhưng không chỉ có vậy.

Mấu chốt là, trên người Đại Tượng Yêu Vương còn lưu lại cấm chế của Phật môn.

Rất khó phá giải.

Gia Cát Lượng và Giả Hủ đã nghiên cứu một thời gian dài, mới quyết định dùng cấm chế để phá cấm chế.

Cưỡng ép phá vỡ cấm chế mà Cổ Phật Sợ Rời Mặt Trời lưu lại trong người Tượng Yêu Vương, nhưng chỉ lo Tượng Yêu Vương không chịu nổi.

Cuối cùng, Sư Tử Vương và Bằng Yêu Vương bảo hộ toàn thân Đại Tượng Yêu Vương.

Quách Gia, Giả Hủ, Chu Cát Lượng, Triệu Vân và Tôn Sách cùng nhau thi triển bí pháp, chữa trị vết thương cho Đại Tượng Yêu Vương.

Kết quả cuối cùng có chút ngoài dự liệu.

Đại Tượng Yêu Vương không chỉ bình phục vết thương mà còn tiến xa hơn, tu vi đạt đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Sư Tử Yêu Vương cũng không phải không có thu hoạch.

Chỉ cần nỗ lực một chút, trong vài năm nữa Sư Tử Yêu Vương có thể đạt đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Linh đan diệu dược của Giả Hủ được chế từ các loại dược liệu quý hiếm.

Mặc dù những dược liệu này ở đảo Bồng Lai có thể thấy khắp nơi, nhưng Hồng Hoang hiện tại đã không còn là Hồng Hoang xưa.

Trước đây, một cây linh thảo vạn năm cũng không ai thèm nhặt.

Nhưng bây giờ, chỉ một cây linh thảo mười năm cũng có thể gây ra tranh chấp, thậm chí là chết người.

Trong Phong Thần Chi Chiến, Hồng Hoang bị phá vỡ, thế giới chia thành Tứ Đại Bộ Châu.

Linh khí so với Hồng Hoang mới hình thành đã loãng hơn mấy

trăm lần.

E rằng chỉ có đạo tràng của Thánh Nhân mới có được nồng độ linh khí như lúc Hồng Hoang mới bắt đầu.

Những nơi khác như Tam Thập Lục Động Thiên, Thất Thập Nhị Phúc Địa cũng kém xa, chỉ cao hơn linh khí thông thường hai, ba mươi lần.

Cộng thêm trận pháp Tụ Linh truyền lại đến nay đã là phiên bản giản lược, chỉ bằng bốn, năm phần so với bản gốc.

Dù vậy, Tam Thập Lục Động Thiên và Thất Thập Nhị Phúc Địa vẫn trở thành nơi tranh giành của vô số người.

Đảo Bồng Lai hiện là nơi có linh khí đậm đặc nhất, gấp mấy lần so với thời kỳ Hồng Hoang bùng nổ.

Ngay cả xung quanh đảo Bồng Lai, Lưu Nhĩ cũng cố ý thả ra một ít linh khí.

Linh khí ở đây còn đậm đặc hơn những nơi khác, tự nhiên là nơi tu luyện tốt.

Vô số sinh vật dưới nước đang tu luyện ở đây, mong chờ ngày được Bồng Lai Tiên Đảo tuyển chọn.

Hậu quả trực tiếp của việc Lưu Nhĩ làm là đại đa số Thủy tộc ở Tứ Đại Dương đều gia nhập Tiệt giáo của Lưu Nhĩ, khiến cho tu vi và tâm tính của đệ tử Tiệt giáo cao hơn xa các giáo phái khác.

Trong nửa tháng, Gia Cát Lượng đã bố trí hàng chục trận pháp xung quanh Sư Đà Lĩnh.

Trận pháp cao cấp nhất mà Gia Cát Lượng hiện đang sử dụng là phiên bản giản lược của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đương nhiên, do là phiên bản giản lược, uy lực tự nhiên nhỏ hơn

nhiều so với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thực sự, tu vi của Gia Cát Lượng cũng còn xa mới đủ, chỉ bằng một phần mười của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thực sự.

Giả Hủ hợp tác với trận pháp của Gia Cát Lượng, thêm vào vô số độc dược, chắc chắn sẽ khiến Phật giáo kinh ngạc.

Quách Gia lệnh cho một vạn yêu binh mang đến đóng quân ở các nơi, ẩn nấp trong trận pháp, chờ Phật giáo tiến vào, rồi mở đại khai sát giới.

Ba ngàn Hãm Trận Doanh và năm ngàn Cung Kỵ Binh, do Cao Thuận và Thái Sử Từ dẫn đầu, đóng quân ở tiền tuyến, tùy thời đợi lệnh.

Về phần Điển Vi, Triệu Vân và Tôn Sách, họ trở thành chiến sĩ tự do, đi lại khắp Sư Đà Lĩnh, xem bên nào không chống đỡ nổi, sẵn sàng ứng cứu.

Bảy vạn yêu binh tinh nhuệ còn lại của Sư Đà Lĩnh tập trung lại một chỗ, khi trận pháp bị phá, sẽ lập tức xông lên tuyến đầu.

Chương 699

Bằng Yêu Vương, Sư Tử Yêu Vương và Đại Tượng Yêu Vương đã sống nhiều năm, quen biết không ít bạn bè.

Mặc dù có một số người lo ngại hai vị Thánh Nhân sau lưng Phật giáo, nhưng vẫn có mười bảy vị Ma Vương kết giao bằng hữu với ba vị Ma Vương Sư Đà Lĩnh.

Sư Đà Lĩnh lúc này vững như tường đồng vách sắt.

Nhìn thấy Quách Gia và những người khác bảo vệ Sư Đà Lĩnh, và nâng cao lực phòng ngự của Sư Đà Lĩnh lên vô số lần.

Sư Tử Yêu Vương, Đại Tượng Yêu Vương và Bằng Yêu Vương trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi ngày đều được hưởng phúc ăn uống nhờ sự giúp đỡ của Quách Gia và tám người kia.

Ngay cả những binh sĩ đến giúp đỡ cũng có rượu ngon thịt béo.

Mười ngày sau, Phật giáo cuối cùng cũng đã đến.

Điều khác biệt là, Phật giáo đã nhận được báo cáo từ Quan Âm rằng có người giúp đỡ Sư Đà Lĩnh, vì vậy lần này không chỉ mang đến mười vạn Phật binh, mà còn có bảy vị Bồ Tát, sáu vị Già Lam hộ pháp là Vi Đà, và Phổ Hiền cùng Văn Thù.

Mặc dù đã nhận được thông báo của Quan Âm, biết rằng Sư Đà Lĩnh có cao nhân giúp đỡ, nhưng khi thấy Sư Đà Lĩnh bị sương mù bao phủ, sát khí ngất trời, ai cũng không khỏi kinh ngạc.

Sau mấy ngày thảo luận, không có biện pháp nào được đưa ra.

Họ đành phải cử người tấn công.

Hai vị Bồ Tát và một Già Lam mỗi người dẫn ba vạn quân tấn công.

Quan Âm cùng một ngàn Phật binh còn lại tập trung ở một nơi.

Mười ngày sau, Phật giáo cuối cùng đã đột phá được các lớp trận pháp bảo vệ Sư Đà Lĩnh.

Lúc đó, Phật binh chỉ còn lại bốn vạn hai ngàn người tham chiến.

Chủ yếu là vì độc dược của Giả Hủ quá thành công, không thể ngăn chặn, người chết thì chết, người bị thương thì không thể chiến đấu, chỉ có thể ở phía sau bất lực nhìn.

Bảy vị Bồ Tát và sáu vị Già Lam dẫn đầu cũng cảm thấy không khỏe.

Bằng Yêu Vương đã ra tay mấy lần, không chỉ làm bị thương nặng Vi Đà, Bồ Tát, mà ngay cả tượng Phật cường độ cao cũng bị tổn hại.

Ngoài những người khác, hai vị Già Lam bị thương nặng, một vị bị thương nhẹ.

Phía Sư Đà Lĩnh cũng không khá hơn.

Trừ một ngàn bảy trăm người may mắn thoát nạn, tất cả yêu binh trong trận pháp đều tử trận.

Mười bảy Yêu Vương được Bằng Yêu Vương mời đến, một người bị giết, hai người bị thương nặng, năm người khác bị thương nhẹ.

Nhưng dưới sự chữa trị của Giả Hủ, trừ người đã chết không may, tất cả những người khác đều bình an vô sự, chỉ có bốn người không thể tham gia trận chiến tiếp theo.

Sau khi phá vỡ trận pháp phòng ngự, lợi dụng lúc Phật giáo mệt

mỏi.

Bảy vạn yêu binh ẩn náu trong Sư Đà Lĩnh lập tức tấn công.

Họ tổn thất một vạn hai ngàn người, đánh bị thương một vạn ba ngàn quân địch.

Họ đã cố gắng hết sức, nhưng sức mạnh của Phật binh vẫn hơn yêu binh Sư Đà.

Có thể đạt được tỷ lệ một đổi một đã là một điều tốt.

Khi hai bên đang hỗn chiến.

Cao Thuận và Thái Sử Từ, những người đã chờ đợi cơ hội từ lâu, dẫn Triệu Vân, Điển Vi và Tôn Sách làm tướng quân, mang theo ba ngàn Hãm Trận Doanh và năm ngàn Cung Kỵ Binh tấn công vào cánh trái của quân Phật, mở đường phía trước.

Gia Cát Lượng ở trung tâm được một trận pháp bảo vệ, Giả Hủ đi lại, dùng độc dược tấn công Phật binh.

Trước mặt Quách Gia, dùng những tiếng sấm liên tục để yểm hộ cho Triệu Vân, Điển Vi và Tôn Sách.

Tám ngàn người ở cánh trái Phật binh, xông qua cánh phải, làm bị thương khoảng hai vạn ba ngàn quân địch, mà không có một người nào bị giết hay bị thương.

Hôm nay, khả năng phòng thủ mạnh mẽ của Hãm Trận Doanh đã thể hiện rõ.

Họ tạo thành một bức tường sắt, bảo vệ Cung Kỵ Binh ở giữa.

Không cần lo lắng về phòng ngự, Cung Kỵ Binh đã phát huy hết sức mạnh tấn công của mình, những mũi tên bay vào đội quân Phật giáo phía trước theo hình quạt.

Khi cuộc hỗn chiến bắt đầu, Phật giáo và chủ nhân của nó đã giết

chết một số yêu tộc.

Nhưng không may, Quách Gia đã tính toán rằng mười hai Yêu Vương và Sư Tử Yêu Vương, Đại Tượng Yêu Vương cùng mười hai Bằng Yêu Vương được mời đến bởi Bằng Yêu Vương.

Hoặc hai ba người một nhóm, hoặc một mình chiến đấu.

Họ đã cầm chân các đại sư của Phật giáo, khiến họ không có thời gian giúp đỡ Phật tử.

Điều này làm cho Hãm Trận Doanh và Kỵ Binh không bị cản trở.

Chương 700

Trên đường đi không có chuyên gia chặn lại, binh lính Phật giáo bị gió thổi nước đánh.

Hãm Trận Doanh bảo vệ Cung Kỵ Binh khỏi việc xông vào trận doanh của Phật binh.

Không quay đầu lại và tiếp tục tấn công.

Họ lượn lờ xung quanh Phật binh, khi các đại sư của Phật giáo đến, lập tức được Quách Gia và những người khác yểm hộ.

Doanh trại này đã được thiết lập từ lâu, để Phật tử có thể cung cấp sự giúp đỡ.

Thấy doanh trại và Cung Kỵ Binh rút lui, Bằng Yêu Vương lập tức tách khỏi đối thủ và yểm hộ cho cuộc rút lui.

Thấy cảnh tượng bi thảm của Phật giáo, họ đứng sang một bên, chỉ có thể dừng lại chuẩn bị đến hòn đảo cô lập để tái chiến.

Trong những ngày tiếp theo, Tây Phương giáo không cử những binh sĩ không có tinh thần chiến đấu, mà cử các đại sư ra khiêu chiến.

Mặc dù Tây Phương giáo đã hết sức cẩn thận, nhưng vẫn có một vị Vi Đà bị Bằng Yêu Vương dùng Âm Dương Nhị Khí Bình thu vào.

Nhưng chỉ trong chốc lát đã biến thành vũng máu.

Phải nhắc đến Tôn Ngộ Không.

Mặc dù Tôn Ngộ Không bị hút vào Âm Dương Nhị Khí Bình, ngày đêm bị âm dương nhị khí trong bình luyện hóa.

Nhưng Tôn Ngộ Không lấy đá thần làm thân thể, có một thân kim cương bất hoại.

Vì vậy, mặc dù Ngộ Không có chút đau khổ, nhưng vẫn ổn.

Đường Tam Tạng sau khi bị một con công xinh đẹp bắt đi, đã hơn một tháng, vẫn có thể giữ vững Phật pháp.

Tuy nhiên, sau khi con công xinh đẹp phát hiện ra cây gậy sắt chín vòng và công dụng thần kỳ của nó, đã dùng bí pháp phá hủy hai món đồ này.

May mắn là, hai món đồ này cũng là thiện vật.

Con công chỉ có tu vi Thái Ất trung kỳ, làm sao có thể phá hủy được?

Cuối cùng, chỉ có thể bay đến Bắc Hải xa xôi, vứt bỏ hai món đồ.

Không có cây gậy tích trượng ba vòng chúc phúc, Đường Tam Tạng với thân thể phàm nhân sao có thể chống lại bí thuật của con công được.

Mặc dù chưa mất đi bản tính, nhưng vẫn đang cười nói vui vẻ với con công.

Trong trận chiến này, các Yêu Vương khác ở Tây Ngưu Hạ Châu không hề ẩn mình.

Thấy Tây Phương giáo liên tục thất bại, một số người bắt đầu hành động, sẵn sàng giúp đỡ Sư Đà Lĩnh chống lại Tây Phương giáo.

Họ không vội tham gia, chuẩn bị xem xét tình hình.

Về phía Sư Đà Lĩnh, sau khi nghỉ ngơi vài ngày, Tây Phương giáo phái một Bồ Tát bị thương nhẹ và năm ngàn Phật binh hộ tống mấy người bị thương nặng đến Linh Sơn chữa trị, và tiện thể yêu cầu tăng viện.

Giả Hủ đã phát hiện ra chuyện này khi đang dùng bí thuật quan sát động tĩnh của Tây Phương giáo.

Giả Hủ phụ trách công tác tình báo của Liên Sơn, tự nhiên có những thủ đoạn đặc biệt.

Vì vậy, khi Giả Hủ biết được tin tức này, y đã cười.

Y nói với Quách Gia, điều này sẽ phát huy tác dụng lớn hơn.

Quách Gia và những người khác cũng rất phấn khích.

Chỉ cần có đủ điều kiện, có khả năng dùng ít thắng nhiều.

Bây giờ, Quách Gia đã thấy được cơ hội chiến thắng.

Các Yêu Vương ở Sư Đà Lĩnh và Quách Gia cùng những người khác đều biết, chỉ cần tiêu diệt được đám người về Linh Sơn này là có thể gây phiền toái cho Tây Phương giáo.

Quách Gia nói một câu với Bằng Yêu Vương, y cũng rất vui.

Quách Gia và những người khác lập tức vạch ra một kế hoạch chu toàn.

Vì lo lắng Tây Phương giáo sẽ tấn công trong mấy ngày tới, lần này Quách Gia dẫn theo Hãm Trận Doanh và Cung Kỵ Binh ra trận.

Quách Gia và những người khác mai phục ở bên trái giữa Sư Đà Lĩnh và Liên Sơn.

Vì đây là nơi con người sinh sống, yêu tộc ít, là một con đường an toàn hơn.

Quan trọng nhất là đi đường này về Linh Sơn là nhanh nhất, mà bây giờ họ đang cần gấp.

Vì vậy, theo phán đoán của mình, Quách Gia cho rằng họ sẽ đi con đường này.

Gia Cát Lượng và Giả Hủ đã thiết lập một trận pháp tốt, ẩn giấu Hãm Trận Doanh và Cung Kỵ Binh, chuẩn bị sẵn sàng cho Phật giáo

đồ.

Quách Gia không phải chờ lâu, Phật giáo đồ nhanh chóng xuất hiện ở đây.

Chương 701

Khi họ phát hiện có vấn đề, đã tiến sâu vào trận pháp.

Kết quả cuối cùng đều như Quách Gia và những người khác mong đợi.

Những người rơi vào phục kích đều không sống sót, nhưng có một chút sai sót.

Tiên giới không phải là phàm giới.

Trong tiên giới có rất nhiều pháp thuật kỳ xảo.

Vị Bồ Tát hộ tống chính đã hy sinh mạng sống để cứu những người khác.

Tăng lữ bị thương là bình thường, nhưng chết không dễ dàng, tăng lữ thường có phương pháp để cứu mạng.

Phương pháp cơ bản nhất của Đạo giáo là tu luyện Nguyên Thần, ngay cả khi thân thể bị phá hủy, cũng có thể thoát ra bằng Nguyên Thần, trốn chạy, sau đó tái tạo thân thể.

Tây Phương giáo có xá lợi trong cơ thể, sau khi bị phá hủy, cũng có thể dựa vào xá lợi để tái sinh.

Có những phương pháp khác, chẳng hạn như tái sinh.

Nhưng đó đều là những chú thuật cấm kỵ, ít người dám sử dụng.

Khi Quách Gia và những người khác quay về, thấy Bằng Yêu Vương và những người khác đang chiến đấu với Tây Phương giáo.

Quách Gia và những người khác lập tức tham gia chiến đấu.

Trong chốc lát, cán cân lập tức nghiêng về phía Sư Đà Lĩnh.

Quách Gia và những người khác hiện đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, thực lực không thấp, huống chi có tám người.

Sau một trận chiến nữa, Tây Phương giáo bắt đầu rút lui trước.

Sư Đà Lĩnh không truy đuổi, quay về động Sư Đà, nghe tin tức mà Quách Gia và những người khác mang về.

Nghe tin nhóm người của Tây Phương giáo trở về Linh Sơn đều bị tiêu diệt, ngay cả Nguyên Thần cũng không thoát.

Bằng Yêu Vương lại một lần nữa ăn mừng.

Trong lúc đang ăn mừng, một yêu tộc đột nhiên báo cáo, một luồng kim quang xẹt qua bầu trời, cuối cùng rơi vào tay của những tín đồ Phật giáo phương Tây ở đó.

Sau khi vừa nghe xong bí thuật trinh sát của Gia Cát Lượng, ban đầu vẫn có thể nhìn thấy một chút ảnh hưởng, chỉ thấy một hòa thượng đầu trọc mặc áo cà sa vàng, xung quanh là Bồ Tát, Vi Đà, Già Lam,...

Tất cả mọi người đều tỏ ra tôn kính.

Chỉ một lát sau, dường như người đó đã chú ý.

Y phất tay, phát ra ánh sáng vàng chói lòa, Giả Hủ cũng không thể nhìn thấy gì nữa.

Khi Giả Hủ sử dụng bí thuật, không ai có thể nhìn thấy, chỉ có đôi mắt của Giả Hủ nhắm lại, chiến thuật trong tay cũng không ngừng biến hóa.

Khi mọi người đang căng thẳng nhìn chằm chằm, đột nhiên trên mặt Giả Hủ hiện lên một màu đỏ kỳ lạ.

Tiếp đó, Giả Hủ "oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, rồi trông có vẻ bị thương nặng, mặt xám như tro.

Vì một lý do nào đó, Quách Gia và những người khác một lúc lâu không phản ứng, Giả Hủ run rẩy, từ trong lòng lấy ra một bình màu đỏ máu, lấy ra hai viên thuốc màu đen, rồi nuốt xuống.

Sau khi Giả Hủ nuốt viên thuốc lấy từ trong lòng ra, tình hình dường như tốt hơn, y điều chỉnh hơi thở, rồi mở mắt ra.

Nhìn Quách Gia và những người khác đang lo lắng, Giả Hủ không khỏi cảm thấy ấm lòng.

Y nói: "Ta không sao, đại sư của Tây Phương giáo ở đó không chỉ chú ý đến bí thuật của ta, mà còn phát ra kim quang, theo dấu vết bí thuật của ta mà làm ta bị thương." Quách Gia nghe tin này có chút kinh ngạc.

Y biết rằng pháp môn quan sát mà Giả Hủ sử dụng là do chính Lưu Nhĩ dạy.

Mặc dù hiện tại Giả Hủ chỉ luyện tập ở cấp thấp nhất, nhưng nếu tu luyện đến đỉnh cao sẽ trở thành một loại thần thông.

Ngay cả bây giờ, người bình thường cũng không thể nhìn thấu.

Huống chi là những người tu luyện như Giả Hủ, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể nhìn thấu.

Hiện tại, Tây Phương giáo không chỉ có thể nhìn thấu, mà còn dựa vào một số manh mối để làm bị thương Giả Hủ.

Đại sư Phật giáo lần này dường như là một cao thủ tuyệt đối.

Cũng là một siêu cấp đại sư.

Giả Hủ đi sang một bên chữa thương, Quách Gia cũng thảo luận với các Yêu Vương.

Họ không thể đoán được tín đồ Phật giáo đó là ai, nhưng cuối cùng chỉ có thể xác định rằng người đó ít nhất có tu vi Đại La Kim

Tiên, có lẽ là giữa hậu kỳ và đỉnh phong.

Tu vi này cao hơn một hai cấp so với người mạnh nhất ở đây là Bằng Yêu Vương.

Cộng thêm Bồ Tát, Vi Đà và hai Già Lam đều có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chương 702

Vì vậy, những người có mặt ở đây đều không có chút tự tin nào.

Hiện tại, trốn thoát cũng không có cách nào.

Đối với người không rõ thân phận, những người có mặt ở đây sẽ không bỏ chạy.

Vì vậy, dù thế nào, họ vẫn ở lại.

Quách Gia để Hãm Trận Doanh và Cung Kỵ Binh quay về Liên Sơn trước.

Dù sao, bây giờ Phật binh còn lại, chỉ cần yêu binh còn lại của Sư Đà Lĩnh cũng đủ để đối phó, nên rút lui trước để tránh thương vong không cần thiết.

Không phải là cao thủ thì không cần.

Quách Gia và những người khác thảo luận một thời gian dài, không có kết quả gì, cuối cùng quyết định ngày mai xem tình hình.

Thực tế, Quách Gia không sợ, không có gì phải sợ.

Đối phương càng hung hãn, y càng phấn khích.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tây Phương giáo cử người đến lớn tiếng gọi chiến.

Sau khi thay đổi, Quan Âm đích thân ra trận.

Tay trái cầm Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, tay phải niết pháp quyết, khóe miệng nở nụ cười.

Bằng Vương biết rằng chỉ có mình mới có thể đối phó với Quan Âm Bồ Tát.

Quan Âm không chỉ có kiến thức uyên bác, mà còn có tu vi của cả Tây Phương giáo và Đạo giáo.

Từng là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, pháp lực của nàng không thể lường được.

Quan Thế Âm Bồ Tát không chỉ có pháp lực cao, mà còn có pháp bảo mạnh mẽ như Dương Chi Ngọc Tịnh Bình.

E rằng chỉ có Bằng Yêu Vương mới có thể đối đầu.

Bằng Yêu Vương nguyên hình là Đại Bằng, là hậu duệ của Phượng Hoàng tộc.

Phượng Hoàng sinh ra Khổng Tước và Đại Bằng, Bằng Yêu Vương chính là Đại Bằng.

Bằng Yêu Vương có phương pháp tu luyện của Phượng Hoàng tộc, nên mới có thể tu luyện đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tuy nhiên, vì một lý do nào đó, Bằng Yêu Vương đã sớm rời khỏi mẹ, bất đắc dĩ rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Sau khi Hồng Hoang bùng nổ, Bằng Yêu Vương đến Tây Ngưu Hạ Châu, kết nghĩa huynh đệ với Sư Tử Yêu Vương và Tượng Yêu Vương.

Lúc này, Quan Âm và Bằng Yêu Vương đang đấu pháp.

Trở thành Yêu Vương của Sư Đà Lĩnh, thực lực tự nhiên không tầm thường.

Bằng Yêu Vương đứng sau, Quan Âm nhíu mày, đã giao đấu mấy lần.

Quan Âm cũng biết Bằng Yêu Vương thật sự không dễ đối phó, liền ra hiệu cho các Bồ Tát sau lưng, ý bảo họ nhân cơ hội này cử thêm người ra khiêu chiến.

Bằng Yêu Vương cười lớn một cách kỳ quái, tay cầm đại kích, chém về phía đầu Quan Âm.

Nhưng Quan Âm đã được lôi điện chặn lại.

Khi hai người đang giao đấu, có mấy vị Bồ Tát được cử ra khiêu chiến, Sư Đà Lĩnh cũng phái người ra chiến đấu.

Nhưng Sư Đà Lĩnh quả thực không phải là đối thủ của Tây Phương giáo.

Chẳng bao lâu, những Yêu Vương không tham chiến ở Sư Đà Lĩnh từng hai, ba người một nhóm lên trận, dụ dỗ một tín đồ Phật giáo.

Tám người Quách Gia cũng được chia làm hai nhóm, quấn lấy hai vị đại sư Tây Phương giáo.

Tình hình chiến đấu vốn dĩ đã không thể đứng vững.

Chất lượng của tín đồ Phật giáo cao hơn, số lượng Yêu Vương của Sư Đà Lĩnh lại nhiều hơn.

Nếu một người đánh hai, có thể sẽ không thắng.

Vậy thì ba đánh một, bốn đánh một sẽ thắng.

Phe Yêu Vương Sư Đà Lĩnh cho rằng hôm nay sẽ có một trận hòa, trong lòng cũng rất coi trọng.

Khác với phe Sư Đà Lĩnh, một siêu cấp đại sư đã đến Tây Phương giáo hôm qua, tất cả mọi người đều tỏ ra tự tin.

Quả nhiên, sau một thời gian dài chiến đấu, một người nữa bước ra từ phía Tây Phương giáo.

Người này chính là đại sư của Tây Phương giáo hôm qua.

Nhìn tư thế của người đó, "Bái kiến Nhiên Đăng Cổ Phật." Tây

Phương giáo và những người khác thấy Nhiên Đăng Lão Tổ, tất cả đều lui về phía sau ngài.

Chương 703

"Nhiên Đăng!" Bằng Yêu Vương thấy lại có người ra, thấy những tín đồ Phật giáo đang chiến đấu với mình đều đã rút lui.

Khi nghe người vừa ra được gọi là "Nhiên Đăng Cổ Phật", y không khỏi kinh ngạc.

"Nhiên Đăng?!" Không chỉ Bằng Yêu Vương kinh ngạc, mà cả đám yêu tộc bên cạnh cũng kinh ngạc.

Từ khi Hồng Hoang bùng nổ, Nhiên Đăng đã tồn tại.

Từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, sau đó phụng sự dưới trướng Xiển Giáo, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không thu làm đệ tử.

Nhưng y được bổ nhiệm làm Phó Giáo Chủ của Xiển Giáo, địa vị vô cùng xuất chúng.

Cuối cùng, Nhiên Đăng lại liên lạc với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của Tây Phương giáo, và dưới sự dẫn dắt của hai vị Thánh Nhân, đã bái nhập Tây Phương giáo.

Khi Đa Bảo thành lập Thượng Tọa Bộ Phật giáo ở Tây Phương, Tây Phương giáo đã cử Nhiên Đăng dẫn các đại sư đến hỗ trợ Đa Bảo, và chuẩn bị cho Tây Du.

Lần này, Tây Phương giáo liên tục thất bại ở Sư Đà Lĩnh, cuối cùng, thậm chí cần một vị Bồ Tát tự bạo để truyền tin.

Đa Bảo không còn cách nào khác, đành phải mời Nhiên Đăng ra tay.

Nhiên Đăng vốn không muốn, chiến đấu với mấy tiểu yêu thực sự không có ý nghĩa gì, đối với Nhiên Đăng Lão Tổ là quá mất mặt.

Nhưng không còn cách nào khác, lúc này Đa Bảo cũng đang lên kế hoạch phát triển về phía Tây.

Mặc dù trong lòng Nhiên Đăng có mười vạn phần không muốn, nhưng vẫn phải đến.

Nhiên Đăng tùy tiện đáp lại, dường như thản nhiên đi đến trước mặt đám yêu tộc Sư Đà Lĩnh, cười nói: "Chỉ cần các ngươi bái nhập Tây Phương giáo, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng, nếu không, hừ!" "Dù có chết, ta cũng sẽ không bái nhập Tây Phương giáo!" Bằng Yêu Vương đã ba lần đối mặt với sự tấn công của Tây Phương giáo, vốn đã ghét cay ghét đắng Tây Phương giáo, sao có thể vì một câu nói mà đầu hàng?

"Hay!" Không chỉ ba vị Yêu Vương Bằng Yêu Vương, mà cả các Yêu Vương được Bằng Yêu Vương mời đến, đều phân phân hò reo!

Nhiều năm qua, Tây Phương giáo luôn lấy cớ để thu phục yêu tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu.

Nhưng những Yêu Vương mạnh mẽ không dễ đối phó, Tây Phương giáo cũng không thể coi thường.

Không thể tiếp tục như vậy nữa.

Làm sao có thể hòa giải với tính ngoan cố của Yêu Tộc, nhưng dưới sự hỗ trợ của hai vị Thánh Nhân sau lưng Tây Phương giáo, Yêu Tộc không dám tùy tiện mạo phạm Tây Phương giáo.

Có một số yêu tộc không muốn bị Tây Phương giáo mang đi, nhưng lại không có sức bảo vệ, đa số chọn đến nương nhờ Câu Trần Đại Đế, một trong Tứ Đại Hoàng Cung của Thiên Giới.

Sau lưng Câu Trần Đại Đế là Nữ Oa Thánh Nhân, dù là Tây Phương giáo cũng sẽ không mạo phạm Thánh Nhân.

Những yêu tộc không đầu hàng Câu Trần Hoàng Đế tiếp tục ở lại

Tây Ngưu Hạ Châu.

Mỗi người có sở trường riêng, kết giao với tín đồ Tây Phương giáo, đoàn kết ở đó.

Vì vậy, ngay cả khi sau lưng Tây Phương giáo có Thánh Nhân, Bằng Yêu Vương lần này đã mời mười bảy Yêu Vương đến giúp đỡ, cộng thêm tám người Quách Gia, và ba Yêu Vương của Sư Đà Lĩnh, tổng cộng hai mươi tám người.

Lúc này, thấy Nhiên Đăng xuất hiện, dường như có kế hoạch làm như vậy.

Nhưng đám Yêu tộc lại không hề sợ hãi.

Đối mặt với lời cảnh cáo của đối phương, họ hoàn toàn phớt lờ.

Thậm chí trong mắt họ, những người như Nhiên Đăng Lão Tổ thực sự khiến họ coi thường.

Vì sao?

Bởi vì đối phương không chỉ là kẻ phản bội Xiển Giáo, mà còn là kẻ phản bội của thế giới phương Đông!

Không chỉ Nhiên Đăng, mà cả Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, không phải đều là kẻ phản bội sao?

Yêu tộc thề chết không theo, chưa bao giờ chịu khuất phục.

Ngay cả năm xưa đấu với Vu tộc đến trời đất tối tăm cũng chưa từng nhận thua.

Đối mặt với kẻ phản bội, sao có thể nhận thua?

Vậy chẳng phải còn kém cả kẻ phản bội sao?

Sư Tử Yêu Vương và Đại Tượng Yêu Vương đứng ở giữa, Quách Gia và tám người kia đứng ở bên cạnh, các Yêu Vương còn lại

đứng ở phía sau.

“Mấy ngày qua, các ngươi đã làm tổn thương người của Tây Phương giáo ta.

Là một trưởng lão của Tây Phương giáo, ta phải ra tay.” Nhiên Đăng Lão Tổ mỉm cười nhìn mọi người trước mặt.

Đột nhiên, một ấn ký thần kỳ cửu phẩm kim liên xuất hiện dưới chân y, vòng sáng màu đỏ sau đầu đột nhiên lóe lên, một chuỗi hạt màu vàng đột nhiên xuất hiện trong tay Nhiên Đăng.

Trên chuỗi hạt phủ đầy những hoa văn kỳ lạ, khiến người ta cảm nhận được pháp lực vô hạn chứa trong đó.

Sư Tử Vương tính tình nóng nảy, tu luyện cũng là đạo dương cương.

Dù sao, y vẫn luôn chiến đấu với Tây Phương giáo.

Chương 704

Một người đánh, người kia cũng đánh.

Thanh loan đao màu vàng trong tay vung lên, hai tay chém về phía Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng mỉm cười, không động.

Kim liên hoa dưới chân đột nhiên phát ra một lớp kim quang, chặn trước mặt Nhiên Đăng.

Lưỡi đao của Sư Tử Vương vừa tiếp xúc với kim quang do Nhiên Đăng phát ra, không nghe thấy tiếng động gì.

Chỉ thấy thân hình to lớn của Sư Tử Vương bị chấn bay đi hai mươi, ba mươi mét.

Kèm theo một tiếng "phanh".

Khi Sư Tử Yêu Vương rơi xuống đất, cũng cuốn theo bụi đất.

"Đại huynh, huynh không sao chứ?" Đại Tượng Yêu Vương vội vàng đỡ Sư Tử Yêu Vương, lo lắng hỏi.

"Ta không sao, nhị ca, không cần lo lắng." Sư Tử Yêu Vương đứng dậy với sự giúp đỡ của Đại Tượng Yêu Vương.

Mặc dù Yêu tộc nói không sao, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng rằng y đã bị thương nặng, mất đi năng lực chiến đấu.

Thật bất ngờ, Sư Tử Yêu Vương lại bị thương nặng bởi một đòn phòng ngự hời hợt của Nhiên Đăng.

Mặc dù công năng phòng ngự của Tây Phương giáo rất mạnh, nổi tiếng là mai rùa, nhưng người trước mắt này dường như quá mạnh?

Người trước mặt này là đại sư Chuẩn Thánh trảm nhất thi?

Những Yêu Vương này tạm thời không chú ý, vì đối với Nhiên Đăng là quá cao.

Chỉ có thể đoán mò.

Bây giờ, với cách làm này, e rằng là đại sư cấp Chuẩn Thánh.

Bằng Yêu Vương là người có tu vi cao nhất trong các Yêu Vương.

Những người khác đều do Bằng Yêu Vương mời đến.

Lẽ nào có thể để người khác chết thay?

Làm điều gì đó cho người khác?

Bằng Ma Vương không biết, nhưng Bằng Ma Vương sẽ không làm vậy!

Bằng Yêu Vương Vương tự phụ thắng thua, không có sức mạnh để đối phó.

Trực tiếp lấy ra pháp bảo của mình là Âm Dương Nhị Khí Bình.

Trong Âm Dương Nhị Khí Bình cũng không còn Tôn Ngộ Không.

Có thể nhận ra rằng có người có thể ở trong Âm Dương Bình một khắc, Bằng Đức Vượng tự tin.

Kéo Âm Dương Nhị Khí Bình ra là chết.

Y dồn sức thúc đẩy Âm Dương Nhị Khí Bình.

Khí âm dương đen trắng lập tức xoay quanh trong bình, bao vây lấy Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng vẫn chỉ dùng kim sắc phật quang phát ra từ kim liên hoa bên dưới làm phòng ngự.

Điều mà Bằng Yêu Vương không phát hiện ra là, khi khí âm dương đen trắng bay ra từ Âm Dương Nhị Khí Bình, một sợi tơ vàng không nên tồn tại cũng đồng thời nổi lên từ trong bình, sau đó biến

mất.

Âm Dương Nhị Khí Bình phát ra lực hút khổng lồ, ngay cả Bồ Tát, Yêu Vương và những người xung quanh cũng cảm nhận rõ ràng.

Nhưng, dù Bằng Yêu Vương thi triển pháp lực thế nào, Nhiên Đăng trên kim liên hoa vẫn mỉm cười.

Bằng Yêu Vương bất chấp tất cả, phát hiện ra rằng Âm Dương Nhị Khí Bình mà y mang theo từ khi sinh ra chưa bao giờ thất bại.

Trong khoảnh khắc kinh ngạc, Nhiên Đăng phát ra kim quang của Phật môn, Âm Dương Nhị Đồng trong tay Bằng Yêu Vương bị đoạt đi từ trên trời.

Nhiên Đăng thu lấy Âm Dương Nhị Khí Bình, và bao bọc nó bằng một lớp pháp lực màu vàng.

Một lúc sau, Bằng Yêu Vương phun ra một ngụm máu.

Nhiên Đăng sử dụng Âm Dương Nhị Khí Bình để thu lại khí âm dương xung quanh.

Quách Gia và những người khác nhíu mày.

Hiển nhiên, pháp bảo mà Bằng Yêu Vương vất vả hy sinh, Âm Dương Nhị Khí Bình có liên quan mật thiết đến y, đã bị Nhiên Đăng đoạt đi.

Nhiên Đăng thu Âm Dương Nhị Khí Bình lên, thả ra khí âm dương vừa thu được.

Khi Bằng Yêu Vương suy yếu, y đã bị hút vào trong Âm Dương Nhị Khí Bình.

Chương 705

"Tam đệ!" Sư Tử Vương không ngờ sự việc lại phát triển nhanh như vậy, nhanh đến mức y không kịp phản ứng.

Âm Dương Nhị Đồng của Bằng Yêu Vương bị Nhiên Đăng đoạt đi, Bằng Yêu Vương cũng bị hút vào.

Sư Tử Yêu Vương quyết tâm chống đỡ, hất tay Đại Tượng Yêu Vương đang đỡ mình.

Y nhặt thanh loan đao vàng trên đất, lao về phía Nhiên Đăng, hét lớn: "Để ta cứu tam đệ!" Đại Tượng Yêu Vương bắt lấy Sư Tử Yêu Vương, khuyên nhủ: "Đại huynh, đừng manh động." Tám vị Yêu Vương còn lại có sức chiến đấu cũng khuyên nhủ: "Đúng vậy, đừng manh động!" Khi tám vị Yêu Vương đứng cùng Sư Tử Yêu Vương và Đại Tượng Yêu Vương, tình huống này đã xảy ra.

Nhiên Đăng mỉm cười, ném chuỗi hạt trong tay lên trời, đồng thời hét lớn: "Kim Cương Phục Ma!" Chuỗi hạt trong nháy mắt lớn lên, khi rơi xuống, vừa vặn bao vây các Yêu Vương và những người khác thành một vòng, tỏa ra phật quang màu vàng.

Họ đã bị nhốt lại xung quanh các Yêu Vương.

Tốc độ nói chậm, nhưng các Yêu Vương không có thời gian phản ứng, vì vậy đã bị Nhiên Đăng nhốt lại.

Đột nhiên trong kim quang xuất hiện tám Kim Cương Hộ Pháp do phật quang tạo thành, đồng thời cầm Kim Cương Hàng Ma Xử và hét lên, vô cùng uy lực.

Tại cuộc họp thứ hai, Sư Tử Yêu Vương và những người khác cũng phản ứng.

Họ lần lượt lấy vũ khí ra, chiến đấu với tám Kim Cương Hộ Vệ do Phật môn tạo thành.

Nhưng thấy tám Kim Cương Hộ Pháp này pháp lực không cao, nhưng không sợ đau đớn, và có pháp lực của Nhiên Đăng gia trì.

Lưu Nhĩ hiện đang ở trong thung lũng phía sau Liên Phong, nhíu mày nói với Thanh Tĩnh: "Tiểu Mặc, nếu không đến Sư Đà Lĩnh, Quách Gia sẽ gặp phiền phức.

Ta phải đích thân đến Sư Đà Lĩnh." Thanh Tĩnh đứng sau Lưu Nhĩ.

Trong mấy ngày qua, Lưu Nhĩ đã chỉ đạo Thanh Tĩnh luyện tập phương pháp trảm tam thi.

Tại thế giới Hồng Hoang.

Thanh Tĩnh nghe theo chỉ thị của Lưu Nhĩ xong, có chút do dự nói: "Sư phụ, con sợ mình không đối phó được Nhiên Đăng." Thanh Tĩnh không hề sợ hãi, nhưng Nhiên Đăng Lão Tổ đã thành danh từ lâu, tu vi của Thanh Tĩnh còn kém xa.

E rằng nàng không phải là đối thủ của Nhiên Đăng Lão Tổ, không thể hoàn thành nhiệm vụ mà Lưu Nhĩ giao phó.

Lưu Nhĩ mỉm cười nói: "Lần này không cần con ra tay.

Chỉ cần quan sát là được rồi!

Đi đi." Dù Lưu Nhĩ nói không rõ ràng, nhưng Thanh Tĩnh tin tưởng sư phụ sẽ không sai.

Nàng bước ra khỏi sơn cốc, đáp mặc vân bay về phía Sư Đà Lĩnh.

Nhìn Thanh Tĩnh rời đi, Lưu Nhĩ khẽ mỉm cười, không để tâm nữa, ngón tay phải khẽ khảy.

Trên bầu trời sơn cốc vốn trong xanh, đột nhiên rơi xuống những hạt mưa phùn.

Tắm mình trong mưa, cảm nhận làn gió nhẹ nhàng xung quanh, Lưu Nhĩ bất giác say sưa.

Trong lúc đó, Nhiên Đăng nhìn đám yêu vương không cách nào đột phá được Kim Cương Trận của mình, bèn không để ý nữa, chuyển mắt sang nhìn nhóm người Quách Gia.

Gia Cát Lượng vội vàng bố trí mấy tầng trận pháp phòng ngự xung quanh tám người.

Giả Hủ cũng cẩn thận lấy ra pháp bảo cứu mạng, Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Quách Gia, Triệu Vân và những người khác cũng đều lấy ra vũ khí, đảm nhận các vị trí phòng ngự hoặc tấn công.

Nhiên Đăng nhìn tám người trước mặt.

Tuy tu vi chỉ ở Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, nhưng Nhiên Đăng nhìn ra vài người trong số họ có căn cơ bất phàm, hẳn là đã tu luyện công pháp cực kỳ cao cấp.

Chỉ tu luyện trăm năm đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Nhìn cử chỉ của nhóm Quách Gia, Nhiên Đăng khẽ mỉm cười.

Bản thân là một Chuẩn Thánh đã trảm thiện thi, một đại năng chân chính, nếu thật sự muốn ra tay, lẽ nào tám người chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ có thể ngăn cản được?

Thực lực tại chỗ của hắn gần như tương đương với Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Hắn vung tay, một luồng kim sắc Phật quang từ từ bay về phía nhóm Quách Gia.

Tốc độ chậm rãi như vậy, rõ ràng là Nhiên Đăng cố ý thử dò xét tình hình tu vi của bọn họ.

Ánh sáng vàng trông có vẻ chậm chạp kia thực chất là một câu thần chú mạnh mẽ, ngay cả Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng không thể thi triển được.

Nếu nhóm Quách Gia có thể ngăn cản chiêu này, điều đó có nghĩa là căn cơ của họ vô cùng vững chắc.

Nhóm Quách Gia hét lớn một tiếng.

Quách Gia dùng Thanh Bình Kiếm phóng ra một luồng lôi quang màu lục, đánh thẳng vào Phật quang.

Một tiếng nổ lớn vang lên, lôi quang màu lục mà Quách Gia dốc toàn lực thi triển chỉ khiến cho Phật quang thu nhỏ lại một chút.

Tiếp theo đến Giả Hủ.

Chương 706

Giả Hủ thu lại Bạo Vũ Lê Hoa Châm, lấy ra một món linh bảo vũ khí giống như cung tên.

Sau đó, hắn lắp một mũi tên đặc chế, bắn về phía Phật quang.

Không có bất kỳ âm thanh nào, mũi tên của Giả Hủ vừa vặn chạm vào Phật quang.

Khác với "Chí Dương Thanh Lôi" của Quách Gia, mũi tên của Giả Hủ dường như mang thuộc tính âm hàn.

Sau khi va chạm với Phật quang, một luồng hắc quang lập tức bao phủ lấy nó.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hắc quang đã biến mất, còn Phật quang lại thu nhỏ thêm một chút nữa.

Kế tiếp, Triệu Vân, Thái Sư Từ, Cao Thuận, Tôn Sách và Điển Vi đều sử dụng những kỹ năng mạnh nhất của mình để chống lại Phật quang.

Sau khi lần lượt tiếp nhận công kích của bảy người Quách Gia, Phật quang chỉ còn lại một phần mười so với ban đầu.

Sau khi xuyên qua mấy tầng trận pháp mà Gia Cát Lượng bố trí, Phật quang không còn uy hiếp lớn nữa, mà trở thành một mối đe dọa duy nhất có thể triệt tiêu.

Giả Hủ liền dùng thần lôi hóa giải nó.

Thấy đòn tấn công thăm dò không gây ra thương tổn gì cho mọi người, nhóm Quách Gia không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Với tính cách của Giả Hủ, ai chọc vào hắn thì đúng là gặp xui xẻo.

Giả Hủ cất cung tên đi, một lần nữa lấy ra Bạo Vũ Lê Hoa Châm, với vẻ mặt đắc ý nhắm vào Nhiên Đăng, bóp cò, khởi động Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Trong nháy mắt, vô số cây kim nhỏ lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo bay ra từ Bạo Vũ Lê Hoa Châm, lao về phía Nhiên Đăng.

Khi Lưu Nhĩ nhìn thấy Giả Hủ luyện chế Bạo Vũ Lê Hoa Châm, đã từng nói với hắn rằng, ưu điểm của Bạo Vũ Lê Hoa Châm là số lượng nhiều, nhưng lực công kích không đủ.

Nhưng chỉ cần mấy ngàn cây kim nhỏ này toàn bộ đánh trúng kẻ địch, có thể tạo ra một điểm đột phá.

Sau đó, Giả Hủ đã dành thời gian để cải tiến Bạo Vũ Lê Hoa Châm, tuy không thể tập trung mấy ngàn cây kim nhỏ vào một điểm, nhưng hắn đã làm một việc khác.

Giả Hủ vì nghi ngờ lực công kích của Bạo Vũ Lê Hoa Châm không đủ, đã dành thời gian tìm kiếm các loại độc dược thích hợp và bôi chúng lên những cây kim nhỏ.

Trong chốc lát, vô số cây kim nhỏ đã bắn lên lớp kim quang phòng ngự của Nhiên Đăng.

Ban đầu, Nhiên Đăng hoàn toàn không để tâm, nhưng nhanh chóng phát hiện ra một nửa số kim nhỏ mang theo kịch độc và ánh sáng lạnh kia đã biến mất.

Sau đó, chúng đã thực sự phá vỡ lớp kim quang phòng ngự của hắn.

Nhiên Đăng chỉ vội vàng hiển thị ra lớp kim quang phòng ngự, cường độ của nó không bằng một nửa so với trước đó.

Thật không may, một nửa số kim nhỏ còn lại đã xuyên thủng lớp phòng ngự thứ hai của Nhiên Đăng Lão Tổ trong nháy mắt, hàng trăm

cây kim nhỏ cắm vào người hắn.

Suy cho cùng, Nhiên Đăng là một đại năng Chuẩn Thánh đã trảm thi.

Trước khi độc dược trong Bạo Vũ Lê Hoa Châm kịp phát tác, hắn đã ép chúng ra ngoài.

Tuy Nhiên Đăng không bị thương nặng, nhưng việc bị một tu sĩ chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ làm bị thương khiến hắn vô cùng tức giận.

Khi nhìn thấy đám đệ tử Tây phương giáo phía sau muốn cười mà không dám cười, Nhiên Đăng càng thêm nổi giận.

Bề ngoài, Nhiên Đăng Lão Tổ vẫn tỏ ra mỉm cười, nói với nhóm Giả Hủ: "Các vị đạo hữu căn cơ bất phàm, có thể theo ta về Tây phương giáo, tu luyện đại pháp vô thượng của ta." Giả Hủ chỉ cười khinh miệt, không thèm để ý đến Nhiên Đăng.

Hắn thu lại Bạo Vũ Lê Hoa Châm đang lơ lửng giữa không trung, rồi lại lấy ra hai bộ nữa, một bộ bên trái, một bộ bên phải, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Nhiên Đăng ngoài mặt không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại kinh ngạc.

Hắn không ngờ Giả Hủ lại có thứ này.

Một bộ đã là may mắn lắm rồi, không ngờ Giả Hủ lại có thêm hai bộ sẵn sàng sử dụng.

Lo lắng Giả Hủ sẽ còn giở ra những thứ kỳ quái hơn, Nhiên Đăng vội vàng phóng ra kim sắc Phật quang, bao trùm lấy nhóm Giả Hủ.

Giả Hủ nhìn Phật quang đang lao tới, ngay cả Bạo Vũ Lê Hoa Châm cũng không kịp bắn ra.

Kim quang đã chiếu thẳng vào mắt họ.

Ngay khi nhóm Quách Gia cho rằng lần này sẽ bị bắt, một luồng tử quang đột nhiên bay ra từ phía chân trời trước mặt Giả Hủ, va chạm với Phật quang của Nhiên Đăng, cả hai cùng tiêu biến.

Nhiên Đăng không biết là ai ra tay, nhưng kẻ có thể ngăn cản đòn tấn công của hắn chắc chắn không phải tầm thường, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Lúc này, một luồng khí tức cường đại truyền đến.

Ngay cả các đệ tử Tây phương giáo cũng vội vàng ngẩng đầu, kẻ có thể ngăn cản đòn tấn công của Nhiên Đăng chắc chắn là một cao thủ.

Tử quang từ phía chân trời xa xôi kéo theo một dải cầu vồng màu tím.

Trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Giả Hủ.

Ngay cả những đệ tử Tây phương giáo có ma pháp lực mạnh mẽ cũng không nhìn rõ hình dáng của người trong tử quang, chỉ có Nhiên Đăng mới nhìn ra đó là một thiếu niên khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Chương 707

Người tới chính là Minh Cơ.

Mái tóc dài của hắn bay trong gió, được một dải lụa màu tím buộc lại sau đầu.

Hắn mặc một bộ trường bào màu tím, sau lưng thêu hình thái cực, chân đi một đôi vân hài, tay cầm một cây trường mâu có hoa văn tia chớp, đứng lơ lửng trước mặt Giả Hủ.

Minh Cơ quay đầu, vung ngọn thương, một luồng tử quang bắn ra, phá vỡ Kim Cương Thủ Trận đang vây khốn Bằng Ma Vương và những người khác, giải thoát cho Tượng Ma Vương, Sư Tử Ma Vương...

đang bị nhốt trong đó.

Hắn lấy một chiếc bình sứ từ trong lòng ra, ném cho Giả Hủ: "Mỗi người một viên." Giả Hủ nhanh chóng nhận lấy, kính cẩn nói: "Vâng, Thiếu chủ." Địa vị của Minh Cơ ở Bồng Lai Tiên Đảo khá đặc biệt.

Lưu Nhĩ đã nhận Minh Cơ làm con nuôi.

Vì vậy, trên dưới Bồng Lai đảo đều gọi Minh Cơ là Thiếu chủ, nhưng thực tế, Minh Cơ không thích bị gọi như vậy.

Quả nhiên, khi Minh Cơ nghe Giả Hủ gọi thế, hắn cau mày nói: "Đừng gọi ta như vậy." "Thiếu chủ là người kế vị của chủ nhân.

Thuộc hạ nên gọi ngài là Thiếu chủ." Giả Hủ lại có sự kiên định của riêng mình về phương diện này.

Minh Cơ nhìn vẻ mặt của Giả Hủ, bất đắc dĩ thở dài.

Mỗi lần Giả Hủ đều như vậy, Minh Cơ cũng đành chịu.

Hắn quay đầu nhìn Nhiên Đăng, nói: "Nhiên Đăng Cổ Phật, có ý gì đây?

Bắt nạt Minh Giáo ta không có người sao?" "Minh Giáo?" Nhiên Đăng và các đệ tử Tây phương giáo khác không khỏi cười khổ.

Tây phương giáo, Minh Giáo, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lần nào cũng gặp phải người của Minh Giáo.

"Đúng vậy, bọn họ đều là đệ tử Minh Giáo của ta." Lời của Minh Cơ có chút mơ hồ.

Vốn dĩ hắn chỉ nói về tám người Quách Gia, nhưng Minh Cơ cố ý nói một cách mập mờ, để cho Tây phương giáo hiểu lầm, có lẽ sẽ thả cả đám ma vương bên cạnh đi.

Nhiên Đăng Lão Tổ nhìn đám đệ tử Tây phương giáo sau lưng, lấy lại dũng khí.

Chỉ cần có thể thắng nhanh, hắn là có thể bắt được người của Minh Cơ và áp giải về Tây phương giáo.

Nhưng Nhiên Đăng không biết Minh Cơ là đệ tử thứ chín của Lưu Nhĩ, chỉ nghĩ hắn là một nhân vật nhỏ của Minh Giáo.

Nếu không, hắn tuyệt đối không dám có ý nghĩ như vậy.

Không chắc Nhiên Đăng có dám hành động hay không, Minh Cơ dường như chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Làm sao có thể đối đầu với một Chuẩn Thánh đã trảm thiện thi?

Cho dù không thể dễ dàng bắt được Minh Cơ, điều quan trọng là phải gọi thiện thi ra.

Hắn không tin Minh Cơ có thể đối phó với hai siêu cấp đại năng

cùng một lúc.

Quan trọng nhất là thiên cơ hỗn loạn, ngay cả Thánh nhân cũng không thể tính toán được.

Chỉ cần hành động nhanh chóng và làm một cách khôn khéo, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng không biết chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Còn về tám người Quách Gia và mười yêu vương...

Nhiên Đăng vừa rồi đã phát hiện ra Âm Dương Nhị Khí Bình từ chỗ Bằng Ma Vương, có thể thu người có tu vi thấp hơn hai tầng vào trong đó.

Nhiên Đăng vừa thi triển pháp thuật Chuẩn Thánh, ngoại trừ Minh Cơ, không ai có mặt ở đây có thể chống lại.

"Minh Giáo thì sao chứ?" Nhiên Đăng vẫn không dám đắc tội với Minh Giáo.

"Hôm nay bản tọa sẽ thay Minh Giáo dạy dỗ đám đệ tử yêu tộc này.

Sau đó sẽ giao lại cho đại sư của Minh Giáo." Hắn chỉ có thể dùng lý do ti tiện này làm cái cớ.

Thực tế, Nhiên Đăng cũng biết mình đang nói bừa, không ai dám mượn danh Minh Giáo gây chuyện.

Kể từ khi Khổng Tuyên quản lý các vấn đề của Minh Giáo, ông đã thành lập một đội ngũ gồm các đại năng chuyên phụ trách giải quyết vấn đề mượn danh Minh Giáo.

Một khi bị phát hiện, sẽ bị truy sát không ngừng, thậm chí không có cơ hội tái sinh, cực kỳ tàn độc.

Kết quả là không ai dám mượn danh Minh Giáo nữa.

“Vậy sao!” Minh Cơ cũng lười nói nhảm với Nhiên Đăng.

“Vậy thì để ta xem xem, Nhiên Đăng Cổ Phật của Tây phương giáo các ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì!” Hắn giơ mâu, vung tay, trên bầu trời phía trên Nhiên Đăng xuất hiện mấy ngàn đạo lôi quang.

Mấy ngàn đạo lôi quang lớn nhỏ khác nhau, đây là thần thông Lôi Đình mà Minh Cơ sở trường nhất.

Cao thủ vừa ra tay, đã biết có hay không.

Chương 708

Nhiên Đăng thấy Minh Cơ dùng uy lực như vậy đánh vào hư không, không dám xem thường.

Đầu tiên, hắn thúc giục Kim Liên dưới chân kết thành một lớp phòng ngự dày đặc trước mặt.

Sau đó, hắn tạo ra mấy ấn quyết của Tây phương giáo để chống lại thiên lôi.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, nếu muốn thắng nhanh, chỉ có thể gọi thiện thi ra.

Nhiên Đăng phun ra một ngụm tinh huyết, một người đàn ông mặc trang phục gần như giống hệt hắn xuất hiện.

Điểm khác biệt duy nhất là trên đỉnh đầu người đó có một vòng kim quang, còn bản thân Nhiên Đăng là một vòng hồng quang.

Thiện thi của Nhiên Đăng Lão Tổ cũng biết tình hình khẩn cấp, nếu kinh động đến người của Minh Giáo ở gần đây thì sẽ là một chuyện phiền phức.

Vì vậy, hắn tiếp nhận Âm Dương Nhị Khí Bình từ tay Nhiên Đăng, phát ra hai luồng khí âm dương, thu mười vị yêu vương vào trong đó.

Thiện thi của Nhiên Đăng hóa thành vô số cánh tay, mỗi tay kết một ấn quyết khác nhau, thi triển một bộ chiến thuật, đánh về phía Minh Cơ.

Minh Cơ không dám sơ suất, tay trái lấy ra một lá cờ đen, ném lên không trung.

Lá cờ biến thành hàng vạn đóa hoa sen đen, bảo vệ Minh Cơ ở

trung tâm.

Đó là Tuyên Nguyên Khống Thủy Kỳ mà Lưu Nhĩ đã tặng cho Minh Cơ.

Còn về nhóm Quách Gia, hắn cũng không thể quan tâm được, đối đầu với đại năng như Nhiên Đăng mà còn dám phân tâm, chẳng khác nào tìm chết.

Chỉ cần đánh bại Nhiên Đăng và lấy lại Âm Dương Nhị Khí Bình, là có thể cứu được Quách Gia và những người khác.

Sau khi Quách Gia bị thu vào Âm Dương Nhị Khí Bình, đã gặp được Bằng Ma Vương đang cố gắng trốn thoát.

Bằng Ma Vương là chủ nhân của Âm Dương Nhị Khí Bình, đã tu luyện nhiều năm, nếu ngay cả biện pháp phòng ngự cũng không có thì quá vô dụng rồi.

Trong những năm Minh Cơ rời đi, mặc dù Hồng Hoang rộng lớn, nhưng Minh Cơ đã đi gần hết.

Trải qua nhiều năm kinh nghiệm, Minh Cơ không còn là cậu bé bướng bỉnh năm đó nữa.

Mặc dù dung mạo của Minh Cơ chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, nhưng hắn đã là một lão quái vật sống hàng ngàn năm.

Thiên phú của Minh Cơ cực cao, xung quanh lại có nhiều linh bảo.

Vì vậy, Minh Cơ hiện tại đã dùng Hà Đồ và Lạc Thư trảm thiện thi, gọi là Hà Đạo; dùng Thanh Tâm Thương trảm ác thi, gọi là Lạc Đạo.

Rõ ràng, Minh Cơ đã đi trên con đường trảm tam thi.

Tuyên Nguyên Khống Thủy Kỳ thì dùng để trảm bản ngã thi.

Thiện thi của Nhiên Đăng hóa thành mười sáu cánh tay.

Một tay cầm Âm Dương Nhị Khí Bình, mười lăm tay còn lại mỗi tay cầm một loại vũ khí, phát ra các loại ấn quyết của Tây phương giáo, như thủy triều tràn về phía Minh Cơ.

Bản thể của Nhiên Đăng cũng lấy ra Định Hải Xích mà hắn có được sau khi phản bội Xiển Giáo.

Tuy không bằng Hồng Mông Lượng Thiên Xích của Lưu Nhĩ, nhưng cũng là một món Tiên Thiên Linh Bảo tốt.

Hiện tại, Minh Cơ đang một chọi hai, đang ở thế hạ phong, nhưng đột nhiên lại có thêm hai đạo sĩ nữa.

Bên trái là một người mặc đạo bào thái cực màu đen, bên phải là một người mặc đạo bào thái cực màu trắng, trông có chút thần bí.

Đó chính là thiện thi Hà Đạo và ác thi Lạc Đạo của Minh Cơ.

Lưu Nhĩ đã dùng bí pháp truyền cho hai hóa thân này một vài lời, nếu không sẽ rơi vào một trận đại chiến.

Hà Đạo và Lạc Đạo mỗi người lấy ra Hà Đồ, Lạc Thư và một số lá cờ nhỏ.

Trong quá trình vung tay, tất cả các lá cờ nhỏ trong tay đều được tung ra.

Những lá cờ này được Lưu Nhĩ dùng Càn Khôn Đỉnh đặc chế cho Minh Cơ, sử dụng nhiều dược liệu quý giá trong bộ sưu tập, thậm chí còn thêm vào Thiên Nhất Chân Thủy.

Cuối cùng, bộ ba trăm sáu mươi lăm cây Tinh Thần Phiên này đã được sử dụng.

Đừng xem thường ba trăm sáu mươi lăm cây Tinh Thần Phiên này, Lưu Nhĩ từng dùng những lá cờ này để chống lại Tiên Thiên Chí Bảo, chúng đều là Hậu Thiên Linh Bảo.

Mặc dù đẳng cấp không cao, nhưng chắc chắn tốt hơn nhiều so với Hậu Thiên pháp bảo thông thường.

Bộ Tinh Thần Phiên có ba trăm sáu mươi lăm cây, số lượng đủ để bù đắp sự chênh lệch về chất lượng.

Ngoài ra, công dụng quan trọng nhất của chúng là để bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chứ không phải dùng đơn lẻ như pháp bảo.

Dĩ nhiên, với Hà Đồ và Lạc Thư làm nền tảng, với ba trăm sáu mươi lăm cây Tinh Thần Phiên làm cơ sở, uy lực không bằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên của Yêu tộc bố trí.

Nhưng với tư cách là một người xuyên không, nếu Lưu Nhĩ không thể làm được điều đó thì thật đáng xấu hổ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc được mệnh danh là hai đại kỳ trận của Hồng Hoang.

Chương 709

Lưu Nhĩ tự nhiên biết cách bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Sau khi có được Hà Đồ và Lạc Thư, không khó để biết cách bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lưu Nhĩ đã dùng tinh huyết của tổ vu mà hắn có được từ Chúc Dung và Cộng Công để tinh luyện thêm mười hai cây Đô Thiên Thần Sát Phiên, dùng để bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trong trận chiến kịch liệt, các vị thần thậm chí có thể triệu hồi được chân thân Bàn Cổ.

Mặc dù uy lực không bằng sức mạnh do tổ vu triệu hồi, nhưng cũng không nên xem thường.

Minh Cơ bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ở bên ngoài.

Bên trong, hắn chuẩn bị sẵn sàng sử dụng mười hai cây Đô Thiên Thần Sát Phiên để triệu hồi tổ vu bất cứ lúc nào.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cộng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là kỹ năng cứu mạng mà Lưu Nhĩ đã tặng cho Minh Cơ.

Chỉ cần không gặp phải Thánh nhân, ngay cả Chuẩn Thánh cũng sẽ bị mắc kẹt trong trận chiến.

Ít nhất có thể cầm cự được một, hai người để chờ Lưu Nhĩ đến cứu viện.

Nhiên Đăng chỉ là một Chuẩn Thánh đã trảm một thi, vì vậy Minh Cơ không vội vàng sử dụng con bài cứu mạng cuối cùng.

Hắn chỉ để Hà Đạo và Lạc Đạo khống chế Chu Thiên Tinh Đấu

Đại Trận, bao phủ toàn bộ đệ tử Phật môn.

Nhiên Đăng và những người khác chỉ cảm thấy một luồng sáng lóe lên trước mắt.

Nơi vốn là Sư Đà Lĩnh đột nhiên biến thành một bầu trời sao vô tận, đầy sao lấp lánh.

Mỗi người trong Phật môn đều đứng giữa hư không, đối diện đột nhiên xuất hiện Minh Cơ rồi biến mất trong bầu trời sao vô tận.

Các ngôi sao xung quanh đột nhiên bắt đầu di chuyển chậm rãi, tốc độ ngày càng nhanh.

Các ngôi sao xung quanh đều di chuyển về một hướng, đó là nơi mà tất cả các đệ tử Phật môn đang ở.

Các đệ tử Phật môn hiện có ba vị Bồ Tát, ba vị Già Lam Hộ Pháp và hai vị Phật Đà.

Cộng thêm Nhiên Đăng, người thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Mới đầu, mọi người còn có thể dùng pháp lực chống lại, nhưng sau đó, ngoại trừ hai vị Phật Đà, Nhiên Đăng và hóa thân của hắn có vẻ ung dung, những người khác đều không thể chống đỡ nổi.

Thấy tình hình không ổn, Nhiên Đăng thúc giục Cửu Phẩm Kim Liên dưới chân phát ra một màn sáng vàng, bảo vệ tất cả các đệ tử Phật môn khác.

Tình thế trở nên vô cùng bị động.

Nhiên Đăng Lão Tổ để thiện thi của mình bảo vệ các đệ tử Phật môn, còn bản thân cầm Định Hải Xích, nhẹ nhàng vung lên, phát ra một luồng ma lực vàng óng, đập nát tất cả các ngôi sao đang lao tới xung quanh, sau đó nhìn quanh tìm kiếm trận nhãn.

Nhiên Đăng tồn tại từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa, biết rất nhiều chuyện.

Trận pháp hiện tại rõ ràng là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trận pháp hộ tộc của Yêu tộc thời đó.

Để hình thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, phải có Hà Đồ và Lạc Thư làm trận nhãn.

Vì trận pháp trước mắt rõ ràng là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và uy lực vẫn rất lớn, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể nhìn thấu, vậy thì trận nhãn nhất định là Hà Đồ và Lạc Thư.

Lẽ nào Hà Đồ và Lạc Thư đã biến mất sau trận chiến Vu Yêu lại đang ở ngay trước mắt?

Ngay cả với tâm cảnh của Nhiên Đăng đã trảm thiện thi, hắn vẫn không khỏi kích động.

Hà Đồ và Lạc Thư là những bảo vật Tiên Thiên đỉnh cấp sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo, hiệu quả suy diễn biến hóa thần kỳ thậm chí còn vượt qua cả Tiên Thiên Chí Bảo.

Có được thứ này, Nhiên Đăng Lão Tổ cảm thấy hy vọng chứng đạo của mình đã đến.

Nhiên Đăng Lão Tổ tu luyện cả Phật và Đạo, quan trọng hơn, hắn đã nghe Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, giúp hắn dung hợp cả hai.

Nhiên Đăng Lão Tổ tự tin rằng mình sẽ trở thành người có khả năng thành Thánh nhất dưới Thánh nhân.

Nhưng hắn không biết rằng số lượng Thánh nhân trên thế gian đã được định sẵn.

Trên đời nên có chín vị Thánh nhân, con số Cửu Cửu Quy Nhất.

Hiện tại, trên thế giới đã có đủ chín vị Thánh nhân.

Vì vậy, cho dù pháp lực và tâm cảnh của ngươi đạt đến tiêu chuẩn của Thánh nhân, ngươi vẫn không thể thành Thánh.

Đối mặt với sự cám dỗ to lớn của Hà Đồ và Lạc Thư, Nhiên Đăng Lão Tổ đã quên mất việc tìm kiếm Minh Cơ, mà toàn tâm toàn ý tìm kiếm Hà Đồ và Lạc Thư trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Sau đó lợi dụng chúng để thực hiện khai sáng, thành lập tôn giáo và cạnh tranh với Đạo giáo và Phật giáo.

Đúng lúc Nhiên Đăng Lão Tổ đang mơ mộng, một bóng người đột nhiên xuất hiện sau những ngôi sao vỡ nát.

Trường mâu trong tay như tia chớp, phun ra từ người Nhiên Đăng Lão Tổ.

Suy cho cùng, Nhiên Đăng cũng là một đại năng Chuẩn Thánh.

Chương 710

Mặc dù không có bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào, nhưng sau khi nhìn thấy Minh Cơ, Định Hải Xích trong tay hắn liên tục vung lên, phát ra kim quang ngăn cản cuộc tấn công của Minh Cơ.

Đồng thời, vô số cánh tay xung quanh quay lại, cũng lấy ra vũ khí, hoặc niệm pháp quyết, hoặc thúc giục pháp bảo, những luồng sáng đủ màu sắc tạo thành một dải cầu vồng.

Tuyên Nguyên Khống Thủy Kỳ bên cạnh Minh Cơ lập tức hiện ra hơn mười vạn đóa hoa sen đen, bảo vệ Minh Cơ ở trung tâm.

Minh Cơ không phải Thánh nhân, có ma lực vô tận.

Mặc dù "Ngũ Phương Kỳ" có khả năng phòng ngự tốt, nhưng sự tiêu hao pháp lực cũng khiến người ta đau đầu.

Tử quang xuyên qua kim quang do Định Hải Xích của Nhiên Đăng phát ra, xuyên qua cầu vồng bảy sắc, và xuyên qua cơ thể Nhiên Đăng trước ánh mắt kinh ngạc của hắn, nhưng chỉ tiêu diệt được một ảo ảnh.

Nhiên Đăng đã né được đòn tấn công của Minh Cơ, nhưng Minh Cơ là đệ tử của ai chứ?

Minh Cơ được Thánh nhân mạnh nhất là Lưu Nhĩ dạy dỗ.

Mũi thương khẽ rung lên, khi Nhiên Đăng vừa né được đòn tấn công của Minh Cơ, đã bị cắt đứt một cánh tay.

Thấy Nhiên Đăng Lão Tổ mất đi cơ hội, Minh Cơ nhanh chóng xoay người, sử dụng các phương pháp bắn cơ bản nhất như đâm, chọc, đập, quấn, xoay, chặn, vỗ...

Vũ khí của Minh Cơ là thương, phương pháp nghiên cứu sâu nhất

tự nhiên là thương pháp.

Sư phụ của Minh Cơ là Lưu Nhĩ.

Khi Lưu Nhĩ dạy thương pháp cho Minh Cơ, ông đã dạy từ những góc độ cơ bản nhất.

Mặc dù đã truyền thụ nhiều thương pháp mạnh mẽ, nhưng Minh Cơ đã được dặn đi dặn lại rằng những thứ cơ bản nhất mới là quan trọng nhất.

Vì vậy, dưới sự dạy dỗ tận tình của Lưu Nhĩ, Minh Cơ hiện tại chỉ luyện tập thương pháp dưới danh nghĩa của Lưu Nhĩ, thậm chí cả Thánh nhân khác cũng thua kém Minh Cơ, huống chi là Nhiên Đăng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Minh Cơ đã đâm hơn một trăm thương.

Lúc đó, Nhiên Đăng Lão Tổ đang bận xử lý pháp bảo, phát ra vạn luồng kim quang phòng ngự.

Tấm áo cà sa ban đầu được pháp lực của Nhiên Đăng gia trì, sau khi chống đỡ đã biến thành một mảnh vải bạc, gần như không còn dính trên người Nhiên Đăng.

Minh Cơ thu thương, đứng giữa không trung, không khỏi kinh ngạc.

Thanh Tâm Thương trong tay hắn là một trong những bảo vật hàng đầu thế gian.

Mặc dù hiện tại không phát ra khí hủy diệt hay hỗn độn kiếm khí, nhưng việc Nhiên Đăng Lão Tổ có thể ngăn chặn được cũng khiến Minh Cơ có chút ngạc nhiên.

Nhiên Đăng nhìn tấm áo cà sa đang ở trong tình trạng rách nát, hừ lạnh một tiếng.

Tấm áo cà sa biến thành như một mảnh vải rách, sau khi kim

quang lóe lên, đã khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Nhưng Minh Cơ nhạy bén nhận ra, hiện tại nó không còn có khả năng phòng ngự như trước nữa.

Chỉ cần Thanh Tâm Thương trong tay Minh Cơ khẽ động, nó sẽ bị gió thổi đứt.

Thực tế chứng minh, tấm áo cà sa trên người Nhiên Đăng không phải là một món đồ tầm thường.

Nó được Tiếp Dẫn Thánh nhân ban cho Nhiên Đăng Lão Tổ sau khi hắn gia nhập Phật giáo, có chứa ma lực chúc phúc của Thánh nhân.

Không có ai có thể dễ dàng phá vỡ lời chúc phúc này.

Nhưng người trước mặt đã phá vỡ lời chúc phúc liên tiếp, sự kinh ngạc trong lòng Nhiên Đăng Lão Tổ thậm chí còn lớn hơn cả Minh Cơ.

Minh Cơ nhớ đến Quách Gia và những người khác, cơ thể đứng yên không động, mâu thương múa lên, một luồng khí màu xám theo sự dẫn dắt của Thanh Tâm Thương bay thẳng đến Nhiên Đăng Lão Tổ.

Mặc dù Nhiên Đăng Lão Tổ không biết luồng khí màu xám đó là gì, nhưng nhìn vẻ mặt thận trọng của Minh Cơ, hắn không dám xem thường, vội vàng thi triển các loại chú ngữ phòng ngự.

Pháp bảo kim quang lấp lánh càng thêm rực rỡ, chiếu sáng cả bầu trời sao sâu thẳm.

Hủy Diệt Chi Khí là một trong những đòn tấn công mạnh nhất giữa trời đất.

Mặc dù Minh Cơ không phải là Thánh nhân, nhưng hắn có địa vị đặc biệt.

Nếu có đủ pháp lực hỗ trợ, chắc chắn hắn có thể giải phóng ra Hủy Diệt Chi Khí nguyên thủy.

Nhưng hiện tại xem ra, pháp lực của Minh Cơ chưa đạt đến trình độ của Thánh nhân.

Một bên phòng ngự, một bên tấn công, mặc dù cả hai đều không phải là người mạnh nhất, nhưng trận chiến này chắc chắn là một trận chiến cấp cao khi Thánh hiền đã bị tiêu diệt giữa trời đất.

Sau khi Minh Cơ dùng Thanh Tâm Thương phát ra Hủy Diệt Chi Khí, hắn đứng dựa vào thương.

Mặc dù không bị thương, nhưng cảm giác pháp lực bị rút cạn trong khoảnh khắc đó thực sự không dễ chịu.

Lần sau, nhất định phải xin sư phụ một ít Thiên Nhất Chân Thủy.

Thứ đó có thể dùng để hồi phục pháp lực.

Mặc dù Phật giáo nổi tiếng với khả năng phòng ngự, nhưng trước sức mạnh tấn công mạnh nhất này, Nhiên Đăng Lão Tổ chỉ có thể bất lực nhìn bùa hộ mệnh của mình bị phân giải từng lớp.

Chương 711

Sau khi trải qua vạn lần phòng ngự của đạo pháp mà không có bất kỳ tổn thất nào, trong tiếng nổ vang trời, Hủy Diệt Chi Khí đã xuyên qua di vật.

Mặc dù uy lực đã giảm hơn tám phần, nhưng lúc này Nhiên Đăng Lão Tổ không thể phòng ngự, chỉ có thể nhìn năng lượng hủy diệt tiến vào cơ thể mình.

Sau khi Hủy Diệt Chi Khí tiến vào cơ thể Nhiên Đăng, khắp nơi đều bùng cháy dữ dội, không ai có thể giữ được nguyên trạng.

Sau đó, sức mạnh hủy diệt không đủ, dưới sự phòng ngự kiên cường của Nhiên Đăng Lão Tổ, hắn không tiếc sức phun ra một ngụm máu tươi màu đỏ sẫm, làm cho pháp bảo một lần nữa phát quang, cuối cùng đẩy Hủy Diệt Chi Khí ra khỏi cơ thể.

Hòa tan Hủy Diệt Chi Khí?

Nhiên Đăng không có khả năng đó.

Hắn chỉ có thể khuếch tán khí hủy diệt ra xung quanh.

Cuối cùng, nó quay trở lại nơi xuất phát và tái nhập vào mũi Thanh Tâm Thương.

Minh Cơ cau mày, lớp phòng ngự của Tây phương giáo quả thực nổi tiếng như mai rùa.

Sau khi bị giảm 80% sức mạnh, Hủy Diệt Chi Khí phát ra chỉ khiến Nhiên Đăng Lão Tổ bị trọng thương và tổn thất mấy vạn năm tu vi.

Xem ra ta phải tiếp tục cố gắng, một nụ cười rạng rỡ nở trên khóe miệng sắc bén của Minh Cơ.

Bây giờ là lúc thừa thắng truy kích.

Nhưng nỗ lực của Nhiên Đăng không phải là vô ích, ít nhất hiện tại, Nhiên Đăng Lão Tổ còn hung hãn hơn.

Thoạt nhìn, phương pháp này gây ra 800 điểm sát thương cho kẻ địch, nhưng lại gây ra 1000 điểm sát thương cho bản thân.

Cho dù cuối cùng có thể chiến thắng, tổn thương phải chịu cũng sẽ không bao giờ ít hơn kẻ địch.

Kẻ ngang ngược sợ kẻ liều mạng.

Minh Cơ dù sao cũng không có kinh nghiệm, sau khi nhìn thấy phương pháp liều mạng này của Nhiên Đăng, hắn có chút do dự.

Lúc này, các đệ tử Phật môn khác bị mắc kẹt trong trận pháp đã bị tiếng gầm của Nhiên Đăng Lão Tổ thu hút.

Dưới sự bảo vệ của Nhiên Đăng, các đệ tử Phật môn xuyên qua các vì sao và tiến vào.

Nhìn thấy Nhiên Đăng Lão Tổ, các đệ tử Phật môn khác đều kinh ngạc.

Trong ấn tượng của họ, ngoài Thánh nhân, Nhiên Đăng Lão Tổ là siêu cấp đại năng, rất ít người có thể ngang hàng với hắn.

Nhưng người trước mặt lại có thể đánh Nhiên Đăng trọng thương.

Chẳng lẽ đây thật sự là một nhân vật quan trọng của Minh Giáo?

Lần này đã đá phải tấm sắt rồi sao?

Minh Cơ từ từ giơ Thanh Tâm Thương lên, chỉ vào Nhiên Đăng Lão Tổ, khẽ nói: "Giao ra Âm Dương Nhị Khí Bình, ta để ngươi đi." Mặc dù giọng nói nhẹ nhàng, nhưng không có chỗ cho sự nghi ngờ.

Lúc này Nhiên Đăng cũng đau khổ, tiếp tục cố gắng cũng không

tốt cho ai.

Hiện tại, Minh Cơ đã nói rõ là nên buông tay.

Không có thời gian đối mặt với hắn, hắn cho một vẻ mặt tốt, ra hiệu giao ra Âm Dương Nhị Khí Bình.

Thiện thi của Nhiên Đăng Lão Tổ không thể làm gì khác, vẫn bị mắc kẹt trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đành phải nghe theo mệnh lệnh của bản thể, ném hai chiếc bình âm dương về phía Minh Cơ.

Minh Cơ lười biếng hy sinh Âm Dương Nhị Khí Bình, khi thấy hai chiếc bình đang đến gần, một mũi mâu và một luồng tử quang bao bọc lấy chúng.

Trên mặt Nhiên Đăng đột nhiên xuất hiện một vệt hồng kỳ lạ, nhưng bị hắn đè xuống, vẫn giả vờ như không có gì.

Minh Cơ không để tâm, dễ dàng vây khốn và giết chết Nhiên Đăng Lão Tổ, nhưng hắn không thể làm vậy.

Nếu Minh Cơ đã trảm cả thiện và ác thi, có lẽ vẫn có thể làm được.

Tuy nhiên, Minh Cơ hiện tại chỉ mới trảm thiện thi, lại phải bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một chọi một trong trận đại chiến.

Kết quả, Âm Dương Nhị Khí Bình đã giải thoát cho Quách Gia và tất cả mọi người.

Sau đó, hắn ném hai chiếc bình về phía Bằng Ma Vương.

Mặc dù Âm Dương Nhị Khí Bình là một món đồ tốt, nhưng trong số các Tiên Thiên Linh Bảo cũng có cái tốt cái không.

Nhưng vì Bằng Ma Vương là bạn của Quách Gia và những người khác, Minh Cơ cũng làm người tốt đến cùng, trả lại Âm Dương Nhị

Khí Bình cho Bằng Ma Vương.

Bằng Ma Vương do dự một lúc, nhưng vẫn nhận lấy hai chiếc bình.

Âm Dương Nhị Khí Bình đối với hắn có ý nghĩa phi thường, tuyệt không đơn giản chỉ là một món Tiên Thiên Linh Bảo.

Yêu vương nặng nề nói: "Cảm ơn!" và dành cho Minh Cơ lễ nghi cao nhất của yêu tộc.

Minh Cơ lạnh lùng cười, nói: "Không cần khách sáo." "Cảm tạ ân cứu mạng của Thiếu chủ." Quách Gia và những người khác ra ngoài, lần lượt cảm ơn Minh Cơ.

Chương 712

Minh Cơ trợn mắt trắng dã, trong lòng lại thầm mắng.

Khi thấy Quách Gia và những người khác trông nghiêm túc, hắn đành phải lần lượt đỡ họ dậy, nói: "Không cần nghi thức, không cần nghi thức." Mười vị yêu vương khác cũng cảm tạ tương tự: "Cảm tạ ân cứu mạng của Thượng hiền." "Đừng khách sáo." Minh Cơ lại đỡ các yêu vương này dậy, sau đó không đợi họ nói gì, hắn cầm trường mâu, mở một cái lỗ lớn trước mặt Nhiên Đăng Lão Tổ, người đang trông có vẻ bối rối.

Nhiên Đăng Lão Tổ không dám nói nhiều, cùng thiện thi bước ra khỏi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sau đó biến thành một luồng kim quang, bay về hướng Linh Sơn của Phật môn.

Các đệ tử Phật môn khác cũng chuẩn bị bước ra khỏi cái lỗ lớn do Minh Cơ mở, nhưng vừa bước vào đã phát hiện cái lỗ vừa rồi đã biến mất.

Minh Cơ mỉm cười, nói với đám người Phật môn đang nghi ngờ: "Ta chỉ để Nhiên Đăng đi, chứ không để các ngươi đi.

Người của Minh Giáo ta có thể tùy tiện bắt nạt sao, hửm?" Minh Cơ vừa quay mặt đã thay đổi thái độ, vẫn đang mỉm cười, lập tức chuyển sang vẻ mặt lạnh lùng, ra lệnh cho các ngôi sao trong trận lao về phía các đệ tử Phật môn vừa mới hồi phục một chút pháp lực.

Sau vài vòng nỗ lực, các đệ tử Phật môn bị các ngôi sao đập nát vài lần, đã cạn kiệt pháp lực, nhìn các ngôi sao lại một lần nữa lao tới với vẻ mặt kinh hoàng.

Minh Cơ mỉm cười.

Khi các ngôi sao sắp va vào, chiếc vòng tay màu tím trên tay trái của Minh Cơ đột nhiên phát ra tử quang, chiếu vào các đệ tử Phật môn không còn sức chống cự, thu tất cả vào trong chiếc vòng tay pha lê tím.

Vòng tay ngọc tím là một pháp bảo mà Lưu Nhĩ đã luyện chế cho Minh Cơ.

Thực tế, chức năng chính của nó chỉ là lưu trữ các loại đồ vật, tương đương với nhẫn trữ vật trong thế giới tiên hiệp, tiện thể có thêm một chức năng phụ là có thể thu thập tất cả các vật thể, bao gồm cả người, tiên, ma, phật đà... là một chiếc vòng tay trữ vật tăng cường.

Ngoài Vân Trung Tử, người hiện nay được cả trời đất yêu thích và chuyên tu luyện khí, thì Minh Cơ có nhiều ma khí nhất, và hầu hết ma khí của hắn đều do Lưu Nhĩ tinh chế, chất lượng vượt xa Vân Trung Tử.

Pháp bảo trên người Vân Trung Tử phần lớn là do hắn tự tìm được, trong đó có một số là Tiên Thiên Linh Bảo do Càn Khôn Đỉnh tinh luyện.

Món đồ tiếp theo của Minh Cơ cũng là một món Tiên Thiên Linh Bảo.

Đương nhiên, cũng có một số thứ hắn có được nhưng không dùng, mà đưa cho người khác.

Đồng thời, ma trượng của Minh Cơ cũng có đủ loại chức năng, bất kể làm gì, gặp phải ai, đều có pháp bảo tương ứng để đối phó.

Chỉ có thể coi Vân Trung Tử, người không giỏi về pháp bảo, so sánh với Minh Cơ.

Sau khi thu nhận ba vị Bồ Tát, ba vị Già Lam Hộ Pháp và hai vị

Phật Đà của Phật môn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được thu hồi.

Bầu trời đêm đầy sao biến mất, tất cả mọi người lại xuất hiện ở Sư Đà Lĩnh.

Lần này, với sự giúp đỡ của Minh Cơ, Sư Đà Lĩnh đã đại thắng Phật môn.

Vì sự tồn tại của các yêu vương có tính cách thẳng thắn, tự nhiên là phải ăn mừng.

Minh Cơ và tám người Quách Gia cũng tham gia.

Giữa bữa tiệc rượu, Bằng Ma Vương đột nhiên hỏi Minh Cơ: "Ngài thật sự là đệ tử Minh Giáo?" Minh Cơ nhướng mày, khẽ nói: "Người khác có thể giả mạo, ta không thể sao?" Bằng Ma Vương dường như cũng tin một chút, lại hỏi: "Vậy Quách Gia cũng là đệ tử Minh Giáo sao?" Minh Cơ gật đầu, nói: "Không sai." Sau đó là tình tiết cũ.

Mười vị yêu vương có mặt và bốn vị yêu vương bị thương nặng cùng nhau xin gia nhập Minh Giáo, để có thể thoát khỏi ma lực của Phật giáo.

Minh Cơ hứa với Bằng Ma Vương và những người khác, chuyện nhỏ này hắn vẫn có thể quyết định được.

Mặc dù năm đó Yêu tộc và Nhân tộc có thù hận lớn, nhưng thực ra, đó là do Đế Tuấn và Thái Nhất lãnh đạo.

Nay đã qua vô số năm, ai còn nhớ những chuyện đó?

Huống chi, trong Minh Giáo, vốn đã có đệ tử Yêu tộc, ví dụ như Khổng Tuyên, là người của Phượng Hoàng nhất tộc.

Sau yến tiệc, Minh Cơ từ miệng Quách Gia biết được rằng Lưu Nhĩ đang ở Liêm Sơn cách đó không xa.

Mặc dù Bằng Ma Vương và những người khác cố gắng hết sức giữ lại, nhưng Minh Cơ vẫn nói cho họ biết cách đi đến Bồng Lai Tiên Đảo và đưa cho họ một tấm lệnh bài.

Sau đó, hắn cùng nhóm Quách Gia đi bái kiến sư phụ của mình.

Khi Thanh Tĩnh nhìn thấy Minh Cơ xuất hiện, nàng cũng hiểu ý của Lưu Nhĩ.

Thấy Nhiên Đăng Lão Tổ thảm bại, nàng cũng vui mừng.

Điều khiến nàng vui nhất là Minh Cơ có thể khiến Nhiên Đăng Lão Tổ trông thảm hại như vậy.

Thấy Minh Cơ đã thu lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Minh Cơ và Quách Gia đều bình an vô sự, Thanh Tĩnh liền rời đi.

Trở lại u cốc, nhìn thấy sư phụ đã lâu không gặp, ngay cả Minh Cơ vốn đã rất trưởng thành, trải qua bao nhiêu rèn luyện bên ngoài, cũng không kìm được mà rơi vài giọt nước mắt chân thành.

Lưu Nhĩ phất tay, Quách Gia và Thanh Tĩnh đều lui ra, chỉ còn lại Minh Cơ và Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ nhìn Minh Cơ, nhìn thấy máu mủ của mình, trong lòng có một cảm giác khác biệt.

Lại một lần nữa trở lại Hồng Hoang, Lưu Nhĩ từng coi thế giới này như không, thứ duy nhất còn lại chỉ là tâm kiên định nhất đối với đạo.

Nhưng tư tưởng của con người vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến Lưu Nhĩ.

Hiếu có tam, vô hậu vi đại.

Chương 713

Mặc dù ở thời hiện đại đã bị phai nhạt, nhưng Lưu Nhĩ vẫn có một chút tiếc nuối.

Sự ra đời của Minh Cơ rất đặc biệt, vì vậy Lưu Nhĩ luôn coi Minh Cơ như con trai mình.

Không hối hận, có thể luyện tập tốt hơn.

Như mọi người trong Minh Giáo đều biết rõ, tình yêu của Lưu Nhĩ dành cho Minh Cơ không thể giải thích được, hắn đã đích thân dùng tâm huyết luyện chế bảo tàng cho Minh Cơ, giao Hà Đồ và Lạc Thư vô tận cho thiện thi của Minh Cơ.

Tuyên Nguyên Khống Thủy Kỳ là một trong Ngũ Phương Thiên Địa Kỳ, là pháp bảo phòng ngự mạnh nhất.

Ngay cả khi gặp Thánh nhân, cũng có thể chống lại một, hai đòn.

Cộng thêm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hai đại trận tối cao của trời đất này, nhưng không phải ai cũng có thể hiểu được.

Ngay cả trong Minh Giáo, ngoài Lưu Nhĩ, Minh Cơ là người có hiểu biết sâu sắc nhất về phương pháp đối kháng.

Sau khi nghe kỹ lời kể của Minh Cơ về những trải nghiệm của mình, Lưu Nhĩ dựa trên miêu tả của Minh Cơ, đưa ra những quan điểm khác nhau về cách xử lý một số việc của hắn.

Lưu Nhĩ không nói cho Minh Cơ nên làm gì, mà từ từ dẫn dắt, để Minh Cơ tự biết nên làm gì.

Sau khi được chỉ đạo, Minh Cơ đột nhiên khai sáng.

Các loại bối rối của hắn, giờ đây có sự chỉ đạo của Lưu Nhĩ, đã có một nhận thức mới về những gì đã xảy ra.

Lưu Nhĩ chỉ đạo tu vi của Minh Cơ, giúp hắn khai sáng trên con đường tu luyện.

Lúc này, nghi vấn của hắn không gì khác ngoài sự hiểu biết về việc trảm tam thi chứng đạo.

Mặc dù bản thân Lưu Nhĩ không trảm tam thi, nhưng hóa thân của hắn lại trảm tam thi theo tiêu chuẩn.

Sau khi được giải thích cặn kẽ, Minh Cơ cảm thấy cấp bách.

Minh Cơ hiện đã trảm thiện thi.

Bước tiếp theo là dùng Thanh Tâm Thương để trảm ác thi.

Minh Cơ muốn trảm ác thi không hề dễ dàng.

Trảm ác thi tương đương với việc đánh bại phần mạnh nhất của bản thân.

Con người khó khăn nhất là chiến thắng chính mình, vì vậy đối với Minh Cơ, trảm thiện thi dễ, trảm ác thi lại khó.

Để giúp Minh Cơ trảm ác thi, Lưu Nhĩ đã đưa hắn trở về Bồng Lai Tiên Đảo, và bố trí một trận pháp với Thiên Nhất Chân Thủy làm trận nhãn.

Trong trận pháp, có thể sao chép ra một Minh Cơ có kỹ năng hoàn toàn giống hệt.

Có thể nói, đó là cái bóng của Minh Cơ.

Minh Cơ sẽ biết được cái bóng ở đâu.

Với trận pháp này, Minh Cơ tự nhiên có thể trảm ác thi, thậm chí có thể trảm cả bản ngã thi.

Khi Lưu Nhĩ trở về Bồng Lai đảo, hắn phát hiện các đệ tử Phật môn đã đến Sư Đà Lĩnh.

Sư Đà Lĩnh vốn nên có yêu vương, nhưng hiện tại chỉ có ba, năm trăm yêu tộc.

Nếu Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ đến đây, một là để tìm tám đệ tử Phật môn mất tích, hai là đương nhiên để báo thù.

Sau khi phái ra nhiều cao thủ Phật môn như vậy mà Sư Đà Lĩnh vẫn đẩy lùi được họ, nếu mối thù này không báo, Phật giáo làm sao có thể dung hợp ở Tây Ngưu Hạ Châu và bàn về việc truyền giáo đến Đông Thổ?

Nhưng khi họ dẫn theo sáu vị Phật Đà, mười vị Già Lam Hộ Pháp, hai mươi mốt vị Bồ Tát và ba ngàn La Hán, hùng hổ đến Sư Đà Lĩnh, lại phát hiện hơn mười yêu vương ở đây mấy ngày trước đều đã biến mất.

Họ đã dốc toàn lực ra quân, kết quả lại phát hiện không có ai ứng chiến.

Giống như một cú đấm nặng nề nhưng lại đánh vào bông gòn, cảm giác bất lực khiến họ có chút bối rối nhìn Sư Đà Lĩnh!

Nếu không làm gì, mặt mũi của họ sẽ mất hết.

Như Lai ra lệnh cho tám trăm La Hán đi tìm kiếm khắp nơi, phải bắt được yêu vương.

Yêu vương không được tìm thấy, nhưng một số binh sĩ báo cáo rằng, phía tây Sư Đà Lĩnh có một dãy núi, trên núi có tám vị yêu vương, giống như tám vị tu sĩ mà Nhiên Đăng Lão Tổ đã gặp.

Đã tìm được người, cơn giận hiện tại nên khiến họ trực tiếp đến tìm tám người Quách Gia.

Nhưng theo thông tin từ Nhiên Đăng, tám người này dường như là người của Minh Giáo.

Thanh niên anh tuấn đã làm bị thương Nhiên Đăng hẳn là một nhân vật quan trọng của Minh Giáo.

Hiện tại vẫn chưa xác định được thân phận của kẻ địch, không nên hành động khinh suất.

Cuối cùng, Như Lai quyết định đến Liêm Sơn một lần, không phải để đánh nhau, mà để quan sát một, hai.

Hắn chỉ dẫn theo Nhiên Đăng Lão Tổ và sáu vị Phật Đà, còn những người khác đóng quân ở Sư Đà Lĩnh.

Chương 714

Mặc dù tình hình này không tốt, nhưng họ không cho rằng có nguy hiểm.

Ngay cả khi đối phương có thể đánh bại Nhiên Đăng Lão Tổ, cũng gần như ngang sức với bản thân.

Ở đó có sáu vị Phật Đà, nhưng ở khu vực Liêm Sơn, chỉ có tám tu sĩ loài người ở Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

"Nếu các vị Phật Đà đến tham quan, xin mời chủ nhân của chúng tôi ra gặp." Quách Gia và những người khác sớm biết Phật giáo đã có động thái lớn như vậy.

Hầu hết các yêu vương ở Tây Ngưu Hạ Châu đều biết Quách Gia thân thiết với họ, nhưng không biết thân thiết đến mức nào.

Tám người Quách Gia ra ngoài, mỉm cười chào đón Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ.

Giống như chưa từng xảy ra xung đột với Phật giáo, họ chào đón Như Lai vào phòng.

Như Lai cũng làm theo, Quách Gia cũng vậy.

Lười biếng vòng vo, Như Lai hỏi thẳng: "Không biết Phật Đà đến đây, có chuyện gì không liên quan đến Phật giáo của chúng ta?" Thấy Quách Gia không mấy quan tâm, Như Lai dù có tức giận cũng phải nén lại, vẫn mỉm cười.

Thấy chỉ có tám người Quách Gia, không có người thanh niên anh hùng mà Nhiên Đăng Lão Tổ nói.

Hắn nói với Quách Gia và những người khác.

Không có nghi ngờ gì, nhưng cũng không phát hiện ra bất kỳ khuyết điểm nào: "Các vị ở Tây Ngưu Hạ Châu, nhưng nơi đây chỉ có Phật giáo của chúng ta.

Không biết các vị là ai, đến Tây Ngưu Hạ Châu khi nào?

Sư phụ các vị là ai?

Lại có thể dạy dỗ ra những đệ tử như các vị!" Lời của Như Lai có ý trong lời, Quách Gia sao lại không nghe ra.

Nhưng Quách Gia là một đại sư am hiểu lòng người, trả lời: "Chúng ta không có sư phụ, võ thuật tinh thông của chúng ta chỉ là do chủ nhân tùy tâm sở giáo mà thôi.

Phật Đà đã quá khen." Như Lai cau mày, tùy ý dạy dỗ?

Đùa sao?

Trong các đệ tử Phật môn, ngoài những đệ tử Thánh nhân ban đầu, những người khác đều tu luyện những công pháp tốt nhất, nhưng cũng chỉ ngang ngửa với nhóm Quách Gia.

Sao có thể tùy tiện dạy dỗ được?

"Các vị đều là người của Minh Giáo sao?" Mọi chuyện đều dễ dàng, Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ biết rõ nhất.

Quách Gia suy nghĩ sâu xa, trao đổi ánh mắt với Giả Hủ, Gia Cát Lượng, để xác nhận ý của đối phương.

Quách Gia trả lời: "Đúng vậy, chúng tôi đều là người của Minh Giáo." Sức nặng của Minh Giáo rất lớn, Như Lai không dám hành động khinh suất.

Trong lòng có chút bất lực, không dám hành động khinh suất, nhưng như Quách Gia đã nói, họ chỉ là người hầu, hoặc không thể lên được nghị viện, địa vị dường như cũng không cao.

“Ồ, vậy sao.” Như Lai nói.

“Nghe Nhiên Đăng Cổ Phật nói, cách đây một thời gian có một chuyên gia của Minh Giáo đã đến đây.

Không biết vị đó hiện giờ ở đâu?” Quách Gia đại khái cũng biết ý của Như Lai.

Nghe câu hỏi của hắn, lập tức lộ ra một tia hoảng sợ, rồi lập tức che giấu đi, giả vờ như không có chuyện gì.

Ta không dám tùy tiện quấy rầy.

Quách Gia cố ý để lộ ra khuyết điểm, để Như Lai thấy, không để Như Lai dễ dàng ra tay.

Thật phiền phức.

May mắn thay, Quách Gia tự mâu thuẫn.

Như Lai từ biểu cảm của Quách Gia biết được rằng, người đó không còn ở đây nữa.

Sau khi trao đổi vài câu với Quách Gia và những người khác, Như Lai liền dẫn người rời đi, trở về Sư Đà Lĩnh.

Quách Gia nhìn Như Lai rời đi, khẽ cười, nói với Gia Cát Lượng và những người khác: “Mặc dù Như Lai và những người khác có tu vi cao cường, nhưng tiểu xảo của ta vẫn có tác dụng, ha ha!” Tại Hồng Hoang Nhân giới, Gia Cát Lượng và Giả Hủ cũng vui vẻ bật cười.

Chiến lược gia khắp thiên hạ đều có thể nhìn ra một sách lược đơn giản như vậy.

Nhưng nếu bị lừa, thì dường như không đủ thông minh.

Ngược lại, nếu quá thông minh, lại bị sự thông minh đó làm hại.

Quách Gia, người đã khổ công suy tính, đã lừa được chủ nhân của

mình.

Lưu Nhĩ trở về Bồng Lai Tiên Đảo, lệnh cho Khổng Tuyên đẩy nhanh tốc độ, nhân lúc Phật giáo Linh Sơn đang trống không mà hành động.

Vì không có cao thủ như Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ trấn giữ, Khổng Tuyên dễ dàng chiếm lĩnh Linh Sơn.

Chính xác mà nói, vị trí của Linh Sơn nằm ở phía tây khu vực Tây Ngưu Hạ Châu, nhưng không phải là cực tây.

Chương 715

Cực tây là nơi khởi nguồn của tôn giáo phương Tây.

Phật giáo chỉ là một nhánh của tôn giáo phương Tây, nên khi người trong Tiên giới nhắc đến Linh Sơn, họ đều cho rằng nó ở phía tây của Tây Ngưu Hạ Châu.

Còn về tôn giáo ở cực tây, giáo nghĩa của Thánh Đồ Giáo cũng không phải là một bộ phận trong đó.

Lưu Nhĩ giao toàn bộ tín đồ Phật giáo cho Tuyên Đức Đạo xử lý.

Đúng vậy, đổ nước thì không có vấn đề gì.

Nhưng giữa bọn họ không có chuyện đó, vì Lưu Nhĩ đã cắt đứt con đường giáo hóa của Như Lai.

Lưu Nhĩ vừa giá vân hướng về Kim Ngao Đảo.

Khi còn ở xa, ngài đã thấy một đám mây lành màu vàng kim.

Thông Thiên vội vã bước ra khỏi Bích Du Cung, đi cùng là Lưu Nhĩ.

Tôn Ngộ Không thì đang điều khiển một đám ô vân.

Hôm đó, sau khi thoát khỏi bình Âm Dương Lưỡng Khí, Tôn Ngộ Không cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Dù ở trong bình không sao, nhưng hắn đã tận mắt chứng kiến một vị Bồ Tát có tu vi cao hơn mình bị hút vào trong bình.

Chỉ trong chốc lát, vị Bồ Tát đó đã biến thành một vũng máu, rồi từ từ hóa thành dương khí.

Vị Bồ Tát đó không thể nào ngăn cản được vận mệnh trí mạng này.

Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh nhìn mà da đầu tê dại, sau đó sợ hãi tột độ.

Sau khi trốn khỏi Thiên giới, Tôn Ngộ Không lập tức đến Đông Hải, tìm ba vị đồ tôn quen biết, dường như có chút cảm giác an toàn.

Ba vị đồ tôn của Tiệt giáo đưa Tôn Ngộ Không đến Bích Du Cung và kể lại mọi chuyện.

Thông Thiên trong một lúc cũng không biết phải sắp xếp cho Tôn Ngộ Không thế nào.

Sau khi Lưu Nhĩ phá bỏ Kim Cô trên đầu Tôn Ngộ Không, ngài để Tôn Ngộ Không tạm thời ở lại Bích Du Cung nghe giảng đạo.

Thấy Lưu Nhĩ từ trên trời giáng xuống, Thông Thiên bèn gọi Tôn Ngộ Không đang nghe giảng ra gặp Lưu Nhĩ.

Tôn Ngộ Không chỉ biết rằng mình sắp được diện kiến vị Thánh nhân mạnh nhất trời đất và là sư huynh của Thông Thiên đại sư.

Chờ Tôn Ngộ Không đáp mây lành xuống, hắn mới kinh ngạc phát hiện vị đạo tôn thần thánh trong truyền thuyết kia, nhìn sao lại quen mắt thế này?

"Ngài... không phải là vị đạo sĩ đã đi cùng lão Tôn sao?" Tôn Ngộ Không nghi hoặc nhìn Lưu Nhĩ.

Hắn nhìn lại, Lưu Nhĩ là Thánh nhân chi thượng, thủ lĩnh của các Thánh nhân, sao có thể trò chuyện cùng một tiểu yêu ma như hắn.

Lưu Nhĩ mỉm cười, không hề kinh ngạc trước sự xuất hiện của Tôn Ngộ Không, cười nói: "Ngươi không nhận ra ta sao?" Tôn Ngộ Không lúc này mới chắc chắn người trước mặt chính là vị đạo sĩ mình đã gặp dưới Ngũ Chỉ Sơn, bèn hỏi: "Xin chào Lưu Nhĩ Đạo tôn, có đúng không ạ?" Lưu Nhĩ mỉm cười, nhẹ giọng đáp: "Chính là Lưu Nhĩ đạo nhân đây." Tôn Ngộ Không vốn chỉ đoán mò, trong tiềm thức

không hề nghĩ rằng một vị Đạo tôn cao cao tại thượng lại có thể bình dị gần gũi như vậy.

Nghe Lưu Nhĩ tự thừa nhận, nội tâm Tôn Ngộ Không chấn động còn hơn cả lúc biết Bồ Đề tổ sư, người dạy dỗ mình hơn mười năm, lại là Chuẩn Đề.

Dù Tôn Ngộ Không có bản tính anh hùng, cũng vội vàng hành lễ với Lưu Nhĩ.

Một luồng pháp lực vô hình nâng Tôn Ngộ Không dậy.

Lưu Nhĩ vui mừng khi thấy tính cách của Tôn Ngộ Không đã bắt đầu trở nên tròn trịa hơn.

Ngài nói: "Được rồi, đưa ta đi gặp Thông Thiên sư đệ." "Vâng." Tôn Ngộ Không đáp lời, dẫn đường phía trước.

Lưu Nhĩ cưỡi tường vân màu tím theo sau Tôn Ngộ Không vào Bích Du Cung.

Trong Bích Du Cung, chỉ có một mình Thông Thiên.

Mặc dù Thông Thiên không biết Lưu Nhĩ đã làm gì, nhưng ngài chỉ hỏi Lưu Nhĩ về Tôn Ngộ Không.

Thông Thiên mỉm cười đứng dậy nghênh đón, khiến Tôn Ngộ Không đứng sau lưng Lưu Nhĩ vô cùng kinh ngạc.

Trong suốt thời gian ở Kim Ngao Đảo, hắn chưa từng thấy Thông Thiên cười, cũng chưa từng thấy Thông Thiên khách khí như vậy.

Sau khi Lưu Nhĩ bước vào, ngài tùy ý nhìn Thông Thiên, cười nói: "Mới mấy ngày không gặp, Thông Thiên sư đệ so với lần trước ta gặp đã có tiến bộ lớn.

Chúc mừng." Thông Thiên cười khổ đáp lại Lưu Nhĩ: "Sư huynh, đừng cười đệ nữa, mời ngồi." Sau khi ngồi xuống, Tôn Ngộ Không

đứng trong Bích Du Cung, chờ đợi mệnh lệnh.

Thông Thiên là người nóng tính, không đợi Lưu Nhĩ mở lời đã hỏi: "Sư huynh đến đây là có chuyện gì?" "Có một chuyện cần sư huynh phải đích thân ra mặt." Lưu Nhĩ nói rồi phất tay một cái.

Trước mặt Thông Thiên, một vị Phật Đà mình mặc đầy châu báu hiện ra.

Đó chính là Như Lai mà Lưu Nhĩ đã bắt giữ.

Như Lai hai tay chắp lại, mắt nhắm nghiền, ngồi trên một đóa Cửu Phẩm Kim Liên, miệng vẫn đang tụng kinh văn Phật giáo phương Tây.

Chương 716

Khác với Nhiên Đăng Lão Tổ, đóa Cửu Phẩm Kim Liên này tràn đầy pháp lực.

Tiếp Dẫn đạo sĩ đã dùng Thập Nhị Phẩm Kim Liên, vận dụng pháp lực cực lớn và sức mạnh đạo pháp cường đại để sinh ra một hạt sen, cuối cùng hình thành nên hạt giống Tiên thiên này.

Linh bảo Cửu Phẩm Kim Liên được dùng để giới thiệu Đa Bảo làm trấn giáo chi bảo của Phật giáo.

Thông Thiên nhìn thấy đệ tử yêu quý nhất của mình năm xưa xuất hiện trước mắt.

Ngài hừ lạnh một tiếng, mặt không biểu cảm, không nói lời nào, chỉ nhìn Lưu Nhĩ.

Chỉ có Lưu Nhĩ lúc này mới có thể cảm nhận được sự khó chịu trong lòng Thông Thiên.

Lưu Nhĩ không nói nhiều, chỉ nhẹ giọng: "Thông Thiên sư đệ, nếu quan sát kỹ, đệ sẽ hiểu rõ chân tướng." Thông Thiên vốn không để ý.

Sau khi được Lưu Nhĩ nhắc nhở, ngài dùng thánh nhân pháp nhãn xem xét cẩn thận.

Ngài phát hiện Nguyên Thần thuộc về tu vi của Tiệt giáo trên người Đa Bảo đang bị một luồng kim quang sáng chói vây khốn.

Một viên xá lợi tử lơ lửng trên Nguyên Thần.

Bên trong Nguyên Thần, có một người mặc đạo bào, khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, đang trầm mặc suy tư.

Xung quanh thân thể người đó tỏa ra thanh quang, tạo thành một

vòng tròn, không ngừng chống lại sự xâm thực của kim quang bên ngoài.

Sau khi thấy tất cả những điều này, Thông Thiên không biết từ đâu rút ra một thanh kiếm chỉ thẳng về phía trước, rồi biến mất vào trong cơ thể Đa Bảo.

Thông Thiên phẫn nộ ra tay, kim quang bên trong cơ thể Đa Bảo dù do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai vị thánh nhân, bố trí cấm chế, cũng không thể chống lại sức mạnh của Tru Tiên Tứ Kiếm trận.

Trong chốc lát, Thông Thiên đã phá vỡ kim quang bao bọc Nguyên Thần của Đa Bảo.

Đa Bảo, người vốn đang tỏa ra kim quang, sau khi luồng kiếm khí từ trên trời giáng xuống đã từ từ thay đổi.

Thánh quang hộ thể của Phật giáo từ từ biến thành thanh khí trong suốt.

Vẻ ngoài giống như Phật Đà với lòng đại từ đại bi, biến thành một thanh niên mặc đạo bào.

Sau khi người thanh niên đó mở mắt, gã gầm lên một tiếng rồi quỳ xuống trước mặt Thông Thiên, kích động nói: "Đệ tử Đa Bảo, bái kiến lão sư!" Lúc này, Đa Bảo vừa thoát nạn cũng không kìm được mà rơi hai hàng lệ cay đắng.

Tại Hồng Hoang, Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Thánh Nhân xúc động nhìn Đa Bảo Đạo Nhân trước mặt, nhẹ giọng nói: "Những năm qua, ngươi đã phải chịu khổ rồi.

Nếu vi sư có thể sớm biết được kết quả chính xác của kế hoạch, ngươi đã không phải chịu đựng vô ích như vậy, không phải chịu nhiều năm đau khổ đến thế." Đa Bảo nghe xong, nước mắt không ngừng tuôn rơi, đau khổ nói: "Lão sư, đều do đệ tử tài nghệ không

bằng người!

Để ngài phải chịu sỉ nhục!

Hại bao nhiêu sư huynh đệ!

Hại Tiệt giáo!

Hại cả ngài!" Thông Thiên đứng dậy, đỡ Đa Bảo dậy, vỗ vỗ vai Đa Bảo rồi từ từ nói: "Chỉ cần ngươi trở về là tốt rồi!

Những chuyện còn lại, vi sư đều sẽ báo thù cho ngươi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vi sư sẽ tính sổ với chúng một phen!" Nói xong, Thông Thiên hướng về phía Lưu Nhĩ hành lễ, cảm tạ: "Đa tạ đại sư huynh.

Nếu không nhờ đại sư huynh ra tay, ta vẫn còn bị che mông trong bóng tối!

Ta vẫn luôn trách tội Đa Bảo!

Cuối cùng mới phát hiện ra, đều là do ta vô năng!

Ngay cả đệ tử bị giam cầm cũng không biết!

Ngay cả đệ tử bị khống chế cũng không hay!" Đa Bảo cũng quỳ xuống trước Lưu Nhĩ, cảm tạ: "Đa tạ Đạo tôn tương trợ.

Nếu không có Đạo tôn giúp đỡ, Đa Bảo e rằng sẽ vĩnh viễn trở thành con rối của Phật giáo, e rằng sẽ vĩnh viễn đứng ở phía đối địch với sư tôn!

Tội ác thật quá lớn!" Lưu Nhĩ không để tâm, phất tay với Thông Thiên và Đa Bảo: "Chỉ là nhấc tay một cái, không cần đa lễ.

Đều là đồng môn, hà tất phải như vậy." Lúc này, tại thế giới phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang ngồi tu luyện nhục thân.

Đột nhiên, thân thể Tiếp Dẫn Thánh Nhân run lên, một ngụm dịch

thể màu vàng kim từ khóe miệng trào ra.

Hai người nhìn nhau, lắc đầu, thở dài một tiếng.

Cả hai đều biết, Đa Bảo đã được đánh thức, Như Lai đã không còn nữa.

Sau một lúc im lặng, Chuẩn Đề đau khổ nói: "Sư huynh, kể từ khi truyền giáo thất bại, tu vi của chúng ta từ khi thành thánh đến nay không những không tiến bộ, mà còn suy giảm một chút.

Sư huynh, hãy nghe lời sư đệ, buông bỏ đi, cứ buông bỏ mà làm là được." Tại thế giới phương Tây của Hồng Hoang, nghe những lời dài của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề cũng cảm thấy chấn động.

Kể từ khi thành thánh, dường như ông ta đang làm những việc không thể kiểm soát, thậm chí không hề ý thức được.

Chương 717

Một số quan điểm trong lòng dường như bị phóng đại vô hạn.

Thở dài một tiếng, Chuẩn Đề cũng hiểu ra phần nào.

Rốt cuộc, một người có thành kiến, có nghị lực cực lớn, có quan hệ nhân quả vĩ đại, mới có thể làm những việc người thường không thể làm.

Khi cẩn thận suy xét lại những việc đã làm sau khi thành thánh, ông ta có một cảm giác như bị lợi dụng.

Vị nhân sĩ thần bí đã chuyên môn chữa trị thương thế trên cơ thể ông, khiến Chuẩn Đề tôn kính có một cảm giác thức tỉnh.

Chuẩn Đề nhìn sư huynh đang quan tâm mình, mỉm cười đáp lại, nhưng nụ cười ấy thật gượng gạo: "Sư huynh, ta hiểu rồi." Trong phút chốc, tử quang lóe lên trên người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Cả hai đồng thời cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể.

Mặc dù sự tăng trưởng không lớn cũng không chậm, nhưng nó vẫn luôn duy trì không đổi.

Đối với một Thánh nhân, sự tiến triển này khiến Chuẩn Đề cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Một lúc sau, Chuẩn Đề cười khổ nói: "Chẳng trách ta không phải là đối thủ của Lưu Nhĩ Đạo tôn.

Ngay từ đầu, Lưu Nhĩ Đạo tôn đã đi trước ta một bước.

Nếu tâm thái của ta không tệ như vậy, tu vi sẽ không bao giờ tăng lên.

Nhưng không sao, không trải qua phong ba sao thấy được cầu

vồng?" Tiếp Dẫn chắp tay: "Chúc mừng sư huynh đã có đại ngộ." Khuôn mặt khổ sở của ông cũng trở nên bình tĩnh.

Sự thật chứng minh, khi Lưu Nhĩ đưa cho mọi người Hồng Mông Tử Khí, ông đã động tay động chân với phần của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Lưu Nhĩ dựa vào sức mạnh của Hồng Mông tam đại linh bảo, đã làm một số thủ đoạn nhỏ.

Tuy quy mô không lớn, nhưng cũng khiến Lưu Nhĩ phải trả một cái giá nhất định.

Chỉ cần hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không từ bỏ ý định xâm chiếm lãnh thổ phương Đông, tu vi của cả hai sẽ khó mà tăng lên.

Dù có cưỡng ép tăng lên, nó cũng sẽ dần dần tiêu tan theo thời gian.

Đây cũng là thủ đoạn lớn nhất của Lưu Nhĩ khi đối phó với hai người bọn họ.

Rốt cuộc, tu vi của Lưu Nhĩ không ngừng tăng trưởng, còn hai người bọn họ lại trì trệ không tiến.

Vì vậy, so sánh rất dễ dàng.

Thời gian càng dài, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng bất lợi.

Đây cũng là lý do vì sao sau lần đầu tiên Lưu Nhĩ làm Thương Quân bị thương, ông ta lại nhanh chóng hồi phục và còn tăng thêm sự nghi ngờ.

Bây giờ, Chuẩn Đề đã hoàn toàn thấu hiểu.

Lưu Nhĩ đã giải trừ cấm chế ngày đó, cho phép Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một lần nữa nhìn lại đại đạo và tiếp tục tu luyện.

Sau khi cảm ngộ xong, Chuẩn Đề biết được Khổng Tuyên đã

chiếm lĩnh Linh Sơn và tuyên bố cứ mỗi một ngàn năm sẽ tổ chức một buổi lễ chiêu mộ đệ tử ưu tú tại Tây Ngưu Hạ Châu.

Đối với những người có tư chất không đủ, Khổng Tuyên đã để lại một số phương pháp tu luyện đơn giản, khiến cho những tộc yêu quái chỉ có thể hành động theo bản năng cũng có thể tu luyện.

Thiện ý của Minh giáo đã được nâng lên đến mức không thể bổ sung và được mọi người kính bái.

Họ lấy Minh giáo làm tôn chỉ sinh mệnh.

Thông Thiên không phải lần đầu tiên cảm thấy mắc nợ Lưu Nhĩ.

Tuy không để tâm, nhưng lần này Lưu Nhĩ đã cứu Đa Bảo, giải quyết được tâm kết của ngài.

Điều này thực sự khiến Thông Thiên cảm tạ Lưu Nhĩ đại sư.

Dù sao đi nữa, Đa Bảo đã trở về, Thông Thiên hiện tại không vội đối thoại với Đa Bảo.

Sau khi để Đa Bảo lui về nghỉ ngơi, Thông Thiên nhìn Tôn Ngộ Không đang đứng ở cửa, hỏi Lưu Nhĩ: "Sư huynh, Tôn Ngộ Không này cũng có thể coi là đồ đệ của Chuẩn Đề.

Nhưng kế hoạch Tây Du đã bị huynh đệ của Chuẩn Đề phá hỏng.

Ta hiện tại không biết nên xử lý Tôn Ngộ Không này thế nào?

Xin sư huynh chỉ giáo!" Lưu Nhĩ liếc nhìn Tôn Ngộ Không, phát hiện Tôn Ngộ Không cũng đang căng thẳng nhìn mình.

Ngài mỉm cười, quay sang Thông Thiên nói: "Không biết Thông Thiên sư đệ có kế hoạch gì không?" Thông Thiên không chút do dự, trực tiếp nói: "Đương nhiên là nghe theo sự chỉ huy của sư huynh." Lưu Nhĩ không trực tiếp trả lời Thông Thiên, mà chỉ vào Tôn Ngộ Không nói: "Sinh linh này là khối đá cuối cùng của Bổ Thiên Thạch.

Năm đó, khối đá cuối cùng còn sót lại sau khi vá trời đã được ta đặt vào long mạch của Hoa Quả Sơn để hấp thu khí vận của tứ châu.

Nhiều năm trôi qua, long khí và khí vận dưới sự nuôi dưỡng của tinh hoa nhật nguyệt đã dần dần sinh ra linh trí.

Nhờ vào sức mạnh của các vì sao mà ta dẫn dắt, cuối cùng nó đã thoát ra từ trong đá, là độc nhất vô nhị." Thông Thiên biết rằng năm xưa khi vá trời, ngài cũng có mặt.

Cho đến bây giờ, ngài mới biết chiếc đỉnh nhỏ bình thường mà Lưu Nhĩ sử dụng lại được gọi là Càn Khôn Đỉnh.

Chương 718

Ngay cả Lưu Nhĩ cũng gọi nó là bảo tàng, cho thấy sự mạnh mẽ của bảo vật này.

Nghe lời của Lưu Nhĩ, Thông Thiên có thể thấy được.

Chỉ trong mười năm ngắn ngủi, có thể tu luyện đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cũng có thể thấy được sự phi phàm của Tôn Ngộ Không.

Thông Thiên đáp: "Đúng vậy, sinh linh này có tài hoa và đại nghị lực.

Nếu được một vị danh sư chỉ dạy, tương lai sẽ trở thành một cường giả vĩ đại." Lưu Nhĩ cũng biết ý của Thông Thiên, cười nói: "Không biết Thông Thiên sư đệ có hứng thú dạy dỗ một đệ tử không?" Lưu Nhĩ nhìn thấy vẻ mặt tán thưởng của Thông Thiên, biết được ý của ngài.

Tôn Ngộ Không đứng cách đó không xa cũng rất lanh lợi.

Hắn bước nhanh mấy bước đến trước mặt Thông Thiên, nặng nề quỳ xuống: "Đệ tử bái kiến sư tôn!" "Tốt, ta nhận ngươi làm đồ đệ.

Tên Tôn Ngộ Không không hay.

Từ nay về sau, ngươi sẽ được gọi là Ngộ Không Đạo Nhân." Thông Thiên vui vẻ nói.

Một đệ tử ưu tú như vậy ít nhiều cũng có quen biết với Lưu Nhĩ.

Thông Thiên cũng biết, Lưu Nhĩ đã nhường cho mình.

"Đa tạ sư tôn." Tôn Ngộ Không đáp lời.

Trong khoảnh khắc đó, chiếc quần da hổ trên người hắn biến thành một chiếc đạo bào màu xanh lam.

“Chúc mừng Thông sư đệ thu được đệ tử giỏi.

Vì ta cảm động, không kìm được mà muốn bày tỏ một chút.

Ngộ Không, lấy Như Ý Kim Cô Bổng của ngươi ra đây.” Tôn Ngộ Không nghe vậy mừng rỡ.

Hắn biết Lưu Nhĩ làm vậy nhất định có dụng ý.

Hắn lập tức lấy ra Như Ý Kim Cô Bổng, hai tay dâng lên.

Lưu Nhĩ phất tay, một luồng tử quang xuyên qua Như Ý Kim Cô Bổng.

Đột nhiên, cây gậy vàng óng ánh đột ngột thăng cấp từ Hậu Thiên Linh Bảo lên thẳng Tiên Thiên Linh Bảo!

Chuẩn Đề có thể tính kế Như Ý Kim Cô Bổng, Lưu Nhĩ sao lại không biết.

Nhưng Lưu Nhĩ có pháp lực cao cường, đã sớm đặt cấm chế vào trong đó.

Dù là Chuẩn Đề cũng không phát hiện ra.

Hắn chỉ tưởng Như Ý Kim Cô Bổng là một cây gậy bình thường, không ngờ Lưu Nhĩ đã có kế hoạch, để Chuẩn Đề mang nó đi đưa cho Ngộ Không.

Cũng có nghĩa là, từ đầu đến cuối, Kim Cô Bổng đều nằm trong kế hoạch của Lưu Nhĩ.

Bất kể Chuẩn Đề đưa nó cho Ngộ Không ở đâu, nó đều nằm trong phạm vi cảm tri của Lưu Nhĩ.

Sau khi trò chuyện với Thông Thiên một lúc, Lưu Nhĩ rời khỏi Kim Ngao Đảo, trở về khu rừng trúc trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Chẳng mấy chốc, ngài đã thiết lập nhiều đại trận có cả tính công

kích và phòng ngự.

Sau đó, ngài tạo ra một chiếc bồ đoàn ở giữa nhà trúc, ngồi xếp bằng trên đó, nhắm mắt tĩnh tâm minh tưởng.

Sau khi trở về Sư Đà Lĩnh, các vị Bồ Tát báo cáo rằng không có phát hiện gì bất thường xung quanh Sư Đà Lĩnh.

Đường Tam Tạng không biết ở đâu, nhưng đã cứu được Sa Ngộ Tĩnh.

Sa Ngộ Tĩnh cũng không biết nhiều, tương tự như những gì Phật môn đã biết, khiến họ càng thêm bối rối.

Đường Tam Tạng là ứng cử viên quan trọng cho việc đi Tây phương học kinh.

Hắn ở đâu không quan trọng, nhưng hắn không thể rời đi.

Tôn Ngộ Không cũng không biết đi đâu.

Nhưng nghe nói những yêu tộc bên dưới đã bị hút vào trong bình Âm Dương Lưỡng Khí, dường như dù không chết cũng sẽ không sống sót.

Như Lai ra lệnh cho mười Bồ Tát dẫn theo tám ngàn La Hán, lặng lẽ bao vây Liên Sơn.

Như Lai đích thân dẫn theo Lục Phật, mười Già Lam và mười một Bồ Tát đến Liên Sơn, cẩn thận quan sát trong một thung lũng phía sau.

Như Lai và những người khác nín thở, không làm phiền Quách Gia và những người khác.

Nhiên Đăng Lão Tổ và Như Lai đều có tu vi Bán Thánh, việc che giấu hơi thở đương nhiên không để Quách Gia và những người khác biết được.

Trong sơn cốc, Lưu Nhĩ nằm trên bãi cỏ dưới gốc cây, nhàn nhã

nhìn lên trời.

Bầu trời mây đen dày đặc, chim chóc vui vẻ bay lượn.

Chương 719

Lưu Nhĩ vẫn đang ngâm nga một bài hát mà Thanh Tĩnh không hiểu.

Mặc dù Thanh Tĩnh không biết Lưu Nhĩ đang hát giai điệu gì, nhưng từ giai điệu vui tươi và biểu cảm thoải mái của Lưu Nhĩ, có thể thấy tâm trạng của ngài rất tốt.

Vì vậy, Thanh Tĩnh ngồi xếp bằng trước mặt Lưu Nhĩ hỏi: "Sư phụ, có chuyện gì mà ngài vui vậy?" "Ồ, ta sắp trở về Bồng Lai đảo." Lưu Nhĩ vui mừng, không chỉ vì có thể trở về Bồng Lai đảo, mà còn vì Đạo pháp đã gần như hoàn toàn dung nhập vào Nguyên Thần của Hồng Mông Tử Khí, từ đó thu được vinh dự.

Có được vinh dự, Lưu Nhĩ có thể lý giải một số việc không thể xác định được.

"Chúng ta có thể trở về Bồng Lai đảo rồi sao?" Thanh Tĩnh cũng vui mừng.

Mặc dù không biết lần này Lưu Nhĩ đã làm gì, nhưng bây giờ nên trở về, cho thấy mọi việc của Lưu Nhĩ sắp hoàn thành.

"Cũng gần xong rồi, nhưng vẫn còn một chút chưa hoàn thành." Lưu Nhĩ nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng gió xung quanh, nhẹ nhàng cười.

Thanh Tĩnh liếc nhìn một cái, cũng hiểu ý của Lưu Nhĩ: "Đúng vậy, tình hình còn thiếu một chút." Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ đã quan sát bên ngoài rất lâu.

Bên ngoài thung lũng tao nhã này có một tầng ma chướng, ngăn cách mọi thứ bên trong.

Như Lai chỉ có thể nhìn thấy sương mù mờ ảo, lờ mờ thấy được cảnh vật bên trong.

Đây vẫn là nhờ sức mạnh mà Lưu Nhĩ đã để lại trước đó, nếu không, Như Lai và Nhiên Đăng chỉ có thể nhìn thấy sương mù dày đặc.

Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ đã thảo luận.

Họ quyết định tiến vào kết giới, nếu nó không có tính phòng ngự thì không sao, nhưng nếu có tính công kích, thì thảm rồi!

Bước vào sơn cốc, Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ không dừng lại, trực tiếp tiến đến trung tâm.

Khi đến trung tâm sơn cốc, họ phát hiện một đạo sĩ trẻ tuổi đang nằm trên bãi cỏ dưới mái tranh, bên cạnh có một tiểu đạo đồng đang đứng.

Điều kỳ lạ là, người đứng có tu vi Đại La Kim Tiên, còn đạo sĩ trẻ nằm trên cỏ dường như chỉ có tu vi Thái Ất Huyền Tiên.

Vì vậy, Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ tự nhiên cho rằng Thanh Tĩnh, vị Đại La Kim Tiên, là sư tôn của tám người Quách Gia.

Thanh Tĩnh nghe thấy có người đến thì mỉm cười, nhưng Lưu Nhĩ không thèm để ý.

"Như Lai mạo muội đến thăm, không báo trước, xin thứ tội." Như Lai vẫn giữ lễ, nhưng không biết có thật lòng hay không.

Thấy Lưu Nhĩ không nói gì, vẫn nằm trên cỏ, Thanh Tĩnh nhìn Nhiên Đăng Lão Tổ và những người phía sau, lễ phép nói với Như Lai: "Dẫn theo nhiều người như vậy, gọi là thứ tội sao?" "Không dám, ta chỉ cầu xin thượng tiên thả Đường Tam Tạng của ta.

Như Lai sẽ vô cùng cảm kích." Như Lai dùng một tay làm lễ Phật,

rồi từ từ nói.

“Ta không biết Đường Tam Tạng nào, ngươi tìm nhầm chỗ rồi.” Thanh Tĩnh thấy Như Lai dẫn theo nhiều người như vậy, biết là có ác ý, lười biếng nói chuyện tử tế.

“Thượng tiên nếu không sợ, vậy để ta tìm kiếm một lần thì sao?

Chỉ có như vậy, ta mới tin.” “Ha ha.” Nghe lời của Như Lai, Thanh Tĩnh cười, cũng không có ý định ngăn cản.

“Thất lễ rồi.” Như Lai thấy vậy, liền phất tay ra hiệu cho các Bồ Tát và Di Đà phía sau, lệnh cho họ tìm kiếm trong thung lũng!

Rồi nói với Thanh Tĩnh: “Đạo hữu xin thứ tội!” Thanh Tĩnh nhìn họ tìm kiếm mà không ngăn cản, ngược lại còn để họ hành động.

Sơn cốc lớn như vậy, nơi nào cũng dễ nhìn.

Ngoài hai người trước căn nhà nhỏ, trong sơn cốc chỉ có mười hai tiểu tinh linh do cỏ cây tiến hóa thành.

Đường Tam Tạng ở đâu?

Thấy mọi người đều tay không trở về, Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ nhíu mày.

Ngay sau đó, Như Lai nói với Thanh Tĩnh: “Chủ nhân của ngươi là ai, tại sao lại hết lần này đến lần khác cản trở việc của Phật giáo ta?

Chẳng lẽ, không sợ Thánh nhân sau lưng ta nổi giận sao?

Thánh nhân nổi giận, thây phơi vạn dặm, trời long đất lở!

Dù tu vi của ngươi có cao, cũng không chịu nổi một kích!” Lúc này, Lưu Nhĩ nghe những lời đó liền đứng dậy.

Thanh Tĩnh không nói gì.

Lưu Nhĩ lại nói với Như Lai: “Ngươi có nhận ra ta không?” Lúc

này, mọi người mới chú ý đến Lưu Nhĩ đang nằm trên mặt đất.

Mặc dù Lưu Nhĩ nổi tiếng, nhưng không có nghĩa là ai cũng nhận ra ngài.

Vừa rồi, họ đều cảm thấy người này bình thường, cũng không để ý.

Dường như trong tiềm thức đã bỏ qua đối phương, cảm thấy đối phương không có chút uy hiếp nào.

Nhưng bây giờ Lưu Nhĩ vừa đứng lên, lại khiến sắc mặt họ đại biến.

Như Lai chưa từng gặp, nhưng Nhiên Đăng đã từng nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Lúc này tận mắt nhìn thấy Lưu Nhĩ, ông ta lập tức kinh hãi: “Ngài!

Chương 720

Thánh tôn!

Nhiên Đăng có lễ rồi!" Nhiên Đăng Lão Tổ vội vàng hành lễ với Lưu Nhĩ.

Ông ta tự nhiên nhận ra Lưu Nhĩ.

Chỉ là vừa rồi mới nhận ra, nếu không phải Lưu Nhĩ xuất hiện, ông ta thậm chí không thể phát hiện sự tồn tại của đối phương.

Thật đáng sợ!

Nếu đối phương đột nhiên ra tay, chẳng phải bọn họ sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt sao?

Nhiên Đăng Lão Tổ, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Rốt cuộc, ông ta biết rõ đối phương là ai.

Năm đó, lần đầu tiên Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, ngài đã giả mạo Hồng Quân Đạo Tổ, khiến vô số đại năng phải quỳ lạy!

Hành động như vậy, ai có thể làm được?

Sau đó, bao nhiêu vị Thánh nhân đều bị ngài lừa gạt.

Nếu không phải nhiều năm qua đối phương đã kín tiếng, ai có thể quên được ngài?

Lúc này nhìn thấy Lưu Nhĩ, Nhiên Đăng, một đại năng đã tồn tại vô số năm, liền nhận ra ngài.

Mặc dù là "tam tính gia nô" không sai, nhưng tư lịch của ông ta cũng rất sâu!

Ông ta là một trong ba ngàn khách mời ở Tử Tiêu Cung năm đó.

Lúc này Lưu Nhĩ không còn che giấu bản thân, Nhiên Đăng Lão Tổ tự nhiên nhận ra ngài!

Đây chính là đại sư huynh của các Thánh nhân!

Đại đệ tử dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ!

Có lời đồn, tu vi của ngài còn có thể sánh ngang với Hồng Quân Đạo Tổ!

Vì vậy, Nhiên Đăng Lão Tổ mới hoảng sợ như vậy!

Rốt cuộc, ông ta vô cùng quý trọng tính mạng của mình.

Đối phương xuất hiện ở đây hoàn toàn không rõ lý do.

Nhưng cũng không cần phải biết.

Dù sao thì tuyệt đối không thể chọc vào đối phương!

Như Lai là một người thông minh, nghe lời Nhiên Đăng Lão Tổ nói, sao lại không biết thân phận của Lưu Nhĩ, vội vàng lễ phép: "Đệ tử bái kiến Đạo tôn!" "Tại sao dám xâm phạm nơi ở của Đạo tôn?" Lưu Nhĩ chưa nói, Thanh Tĩnh đã đứng ra chất vấn.

Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt những vị Di Đà kia, trong lòng cậu vô cùng vui vẻ.

Dù sao, cậu vô cùng ghét những kẻ này!

Một lũ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh!

Vừa rồi còn dám uy hiếp!

Vừa rồi còn dám cưỡng chế lục soát núi!

Bây giờ thì sao, sư tôn vừa đứng ra, tất cả đều hoảng sợ!

"..." Như Lai và Nhiên Đăng Lão Tổ nghe vậy cũng do dự, trực tiếp nhìn nhau, mồ hôi chảy ròng ròng.

Tội này lớn nhỏ không đều, nhưng đã chọc vào Lưu Nhĩ, chắc

chắn là tội chết!

Không dám thừa nhận, nhất thời lại không biết nên nói gì, có chút hoảng loạn.

"Hừ!" Lưu Nhĩ lạnh lùng hừ một tiếng, tử quang lóe lên.

Trong nháy mắt, Như Lai, Nhiên Đăng, Lục Phật, mười một Bồ Tát, mười Di Đà, và mười Bồ Tát cùng tám trăm La Hán đang ẩn nấp xung quanh Liên Phong đều biến mất không dấu vết!

Hành động của Lưu Nhĩ không chỉ ngăn chặn Phật giáo muốn vươn tay sang lãnh thổ phương Đông, mà còn để triệt để tiêu trừ Phật giáo này.

Bởi vì, Phật giáo vốn được phân chia là tôn giáo phương Tây, tự nhiên không thể đến phương Đông!

Lúc này Như Lai dẫn người đến tận cửa, Lưu Nhĩ đã tiết kiệm được một ít thời gian, kết thúc sớm vở kịch này.

Đường Tam Tạng mà Phật giáo không tìm thấy thực ra đang ở gần Sư Đà Lĩnh.

Mặc dù Khổng Tuyên không thể giấu Đường Tam Tạng khỏi tầm mắt của Phật giáo, nhưng nhờ vào bí thuật của Lưu Nhĩ, mọi thứ đều hợp lý.

Những người này, sao có thể nhìn thấu thủ đoạn của Lưu Nhĩ.

Chương 721

Ngay cả Thánh nhân sau lưng họ cũng không thể!

Trong mấy ngày qua, Khổng Tuyên đã không ngừng tẩy não Đường Tam Tạng, thực chất là xóa bỏ ký ức của hắn.

Cuối cùng, Đường Tam Tạng đồng ý bái Khổng Tuyên làm sư, trở thành đệ tử của Khổng Tuyên.

Còn về kinh văn phương Tây?

Để kinh văn đó xuống địa ngục đi!

Thứ đó, không thể tiến vào thế giới phương Đông.

Lưu Nhĩ đã đóng cửa, thì không có cách nào cả.

Đúng vậy, ngay cả Tam Thanh cũng không thể ngăn cản!

Nơi ở của Trư Bát Giới dễ tìm hơn.

Lưu Nhĩ không làm gì nhiều, chỉ để đối phương trở về Cao Lão Trang.

Sau khi giải quyết xong Phật giáo, Lưu Nhĩ và Quách Gia trở về Bồng Lai đảo.

Có tiểu yêu tiếp tục ở lại Liên Sơn, có kẻ cùng Quách Gia và những người khác trở về Bồng Lai đảo.

Dưới sự sắp xếp của Khổng Tuyên, những người đủ tư cách đã gia nhập Ngạo Thiên Minh Giáo.

Lại một trăm năm nữa trôi qua.

Lúc này, Lưu Nhĩ đang ngồi trên Vô Cực Liên Hoa.

Hồng Mông Kiếm ẩn hiện, không ngừng xoay quanh cơ thể Lưu

Nhĩ.

Lưu Nhĩ cảm thấy, đã đến lúc chứng đạo.

Định luật của đạo trong cơ thể sắp hoàn toàn dung nhập vào "Hồng Mông Tử Khí", chỉ còn lại một chút nữa thôi.

Lưu Nhĩ có thể phá vỡ cảnh giới này, đứng ở cuối con đường đạo, trở thành một Thánh nhân được người đời kính trọng!

Lúc này, toàn bộ cung điện vô cùng yên tĩnh.

Lưu Nhĩ cứ như vậy, tĩnh lặng vấn đạo, mọi thứ đều tự nhiên, hài hòa.

Lưu Nhĩ dường như đã hòa nhập vào môi trường xung quanh, trở thành một người bình thường trong trời đất.

Không biết đã qua bao lâu, đạo pháp trong cơ thể Lưu Nhĩ đã hoàn toàn dung nhập vào "Hồng Mông Tử Khí".

Chỉ cần Lưu Nhĩ lĩnh ngộ, ngài có thể đạt được địa vị Thánh nhân.

Quá trình này có thể dài hoặc ngắn, tùy thuộc vào sự lý giải đạo pháp của mỗi người sắp thành thánh.

Nhưng Lưu Nhĩ đã sớm đạt được vị trí Nhục thân thành Thánh, vì vậy tự nhiên biết được sự khác biệt giữa Thánh nhân và phàm nhân, sự chênh lệch về đạo pháp ở đâu.

Ngài cũng rất rõ ràng.

Rốt cuộc, Nguyên Thần thành thánh, so với Nhục thân thành thánh tương đối đơn giản hơn không ít.

Nhưng chỉ cần vượt qua giai đoạn này, Nguyên Thần sẽ một lần nữa thành thánh.

Ngài cũng sẽ trở thành Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang vừa

Nhục thân thành Thánh vừa Nguyên Thần thành Thánh!

Điều này sẽ làm chấn động toàn bộ đại địa Hồng Hoang!

Tại Hồng Hoang, trong Bồng Lai Tiên Đảo, lúc này, Lưu Nhĩ đang tiến hành bước cuối cùng.

Thánh nhân chỉ có thể lợi dụng sức mạnh đơn giản nhất trong tự nhiên, cũng có thể khuy thám thiên cơ của đại đạo pháp tắc.

Nếu may mắn, trong vô số năm tháng, họ có thể nhìn thấy một con đường hoàn chỉnh và có cơ hội đột phá thành thánh.

Lần đầu tiên Lưu Nhĩ Nhục thân thành Thánh là đột phá trong Hỗn độn.

Nơi đó là nơi thai nghén Hồng Mông Tử Khí, ở nơi sâu thẳm nhất của Hỗn độn, không có sự can thiệp từ bên ngoài.

Hơn nữa, nơi đó còn chứa đựng Hồng Mông Tử Khí bao hàm chân ý của đại đạo, và cả khí huyết chi lực còn sót lại của Bàn Cổ đại thần năm xưa.

Cũng chính vì vậy, Lưu Nhĩ mới có thể đột phá cảnh giới nhục thân lên Thánh nhân chi cảnh.

Nhục thân thành Thánh, đó là cảnh giới mà ngoài Bàn Cổ đại thần ra, không ai có thể chạm tới.

Lưu Nhĩ lại là người đầu tiên của Hồng Hoang Nhục thân thành Thánh.

Ngay cả Đạo Tổ, ngay cả Hồng Quân, cũng không thể làm được điều này.

Bởi vì Hồng Quân Đạo Tổ năm xưa đã Trảm Tam Thi thành thánh.

Chương 722

Đương nhiên, con đường Trảm Tam Thi cũng không phải ai cũng có thể đi.

Đó cũng là do Hồng Quân Đạo Tổ, một loại Hỗn độn ma thần, mới có thể làm được.

Còn các Thánh nhân khác thì sao?

Đều là công đức viên mãn thành thánh, hoặc lập giáo, lập đại hoành nguyện.

Tất cả đều là tiểu đạo mà thôi, xa xa không bằng Trảm Tam Thi thành thánh, tự nhiên cũng không bằng Nhục thân thành Thánh.

Có thể nói, trong rất nhiều con đường thành thánh, Nhục thân thành Thánh là mạnh nhất, không con đường nào có thể sánh bằng.

Sau khi Nhục thân thành Thánh, lại một lần nữa dùng Nguyên Thần thành thánh, đó là hai lần thành thánh!

Điều này là chưa từng có, ngay cả Bàn Cổ đại thần năm xưa khiến đại đạo phải kiêng kỵ cũng không làm được!

Nếu không phải do các loại trùng hợp, e rằng Lưu Nhĩ dù có năng lực cũng không thể làm được.

Có lẽ nhiều nhất chỉ có thể thành một cảnh giới Thánh nhân, đó là cảnh giới nhục thân.

Nhưng cơ duyên khác biệt đã khiến Lưu Nhĩ có thể một lần nữa thành thánh.

Tạo hóa của ngài thực sự quá mạnh mẽ, thậm chí có thể nói là quá biến thái, người khác hoàn toàn không thể so sánh được!

Đầu tiên phải biết con đường thành thánh hoàn chỉnh, đồng thời có thể mượn một phần nhỏ chân ý của đại đạo, để hai cảnh giới không xung đột, mà có thể khế hợp, dung hợp làm một.

Tại thế giới Hồng Hoang, Lưu Nhĩ rất rõ ràng, chỉ có lý giải và dung hợp chân ý của đạo pháp một cách nhất quán, mới có khả năng đột phá một lần nữa, mới có khả năng tái thành thánh.

Cảnh giới Thánh nhân là cực điểm, nếu có thể tu luyện đến cực điểm, tức là tu vi đã đạt đến đỉnh phong.

Không chỉ có thể mượn sức mạnh của đại đạo, mà còn có thể tiếp nhận pháp tắc của đại đạo, và nắm giữ sức mạnh của đại đạo pháp.

Đó mới là cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân thực sự, cũng có sự khác biệt lớn với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tu luyện đến đạo cuối cùng của đại đạo.

Sau khi trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, nhất ngôn nhất cử đều là chân ý của đạo pháp.

Tùy tay có thể sáng tạo ra một đại thế giới như Hồng Hoang!

Tùy tay có thể sáng tạo ra một hệ thống đạo pháp, một thế giới văn minh.

Khi đó, mọi thứ trên thế giới đều nằm trong lòng bàn tay, đó mới là đại đạo!

Mọi nỗ lực hiện tại của Lưu Nhĩ đều là tu luyện chân ý đạo pháp của mình đến cực điểm.

Lưu Nhĩ quyết định sẽ dùng Trảm Tam Thi làm cơ sở, trong không gian Hỗn độn chia nó thành ba phần, lấy chứng đạo bằng võ lực và chứng đạo bằng công đức làm bổ sung, và vận dụng ba tâm thái khác nhau của Trảm Tam Thi để cùng nhau lý giải nguyên lý của đại đạo.

Đúng vậy, mục tiêu của ngài đặt ở trên đại đạo, không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân của hai cảnh giới.

Thiên Đạo Thánh Nhân có mạnh mẽ đến đâu?

Chỉ có trở thành Đại Đạo Thánh Nhân mới là mạnh nhất, mới không ai có thể sánh bằng, đó mới là mục tiêu của Lưu Nhĩ.

Rốt cuộc, nếu chỉ là Thánh nhân, dù đạt đến cực hạn, chỉ có Đại Đạo Thánh Nhân mới là sự theo đuổi của ngài.

Phải biết, năm xưa Bàn Cổ đại thần dù trở thành đỉnh phong của Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng rồi sao?

Cuối cùng chẳng phải cũng bị đại đạo tính kế đến chết.

Đó là sự khác biệt giữa Đại Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù Thiên Đạo Thánh Nhân có thể tu luyện đến cực hạn, thì sao?

Cũng không bằng một ý niệm của Đại Đạo Thánh Nhân.

Đã đến thế giới Hồng Hoang, đã tu luyện đến mức này, Lưu Nhĩ tự nhiên sẽ không để mình cuối cùng đi đến bước đường vẫn lạc.

Khó khăn lắm mới tu luyện đến mức này, lại có hệ thống.

Nếu không tu luyện tu vi của mình đến địa vị Đại Đạo Thánh Nhân, thì có lỗi với ai?

Tại Hồng Hoang, trong Công Đức Thánh Điện của Bồng Lai Tiên Đảo.

Lưu Nhĩ biết, kỳ ngộ của mình vô cùng hiếm có.

Ngay cả sư tôn Hồng Quân Đạo Tổ cũng không có khí vận bằng ngài.

Phải biết, Hồng Quân Đạo Tổ là một trong những Tiên thiên Hỗn

độn ma thần chuyển thế, khó khăn lắm mới tu luyện lại được đến cảnh giới của mình.

Để đột phá, ngài còn hợp tác với Thiên đạo, hợp thân với Thiên đạo, mới có thể nâng tu vi lên đỉnh phong Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng dù vậy, ngài cũng không thể trở thành Đại Đạo Thánh Nhân!

Chương 723

Còn Lưu Nhĩ thì sao?

Lưu Nhĩ lại khác!

Ngài có hệ thống, có khí vận cường đại, có huyết mạch, có căn cốt!

Lại còn Nhục thân thành Thánh, bây giờ có thể tu luyện Nguyên Thần thành thánh.

Đây là cơ duyên mà tất cả sinh linh Hồng Hoang đều theo đuổi.

Nếu có được nhiều cơ duyên như vậy mà vẫn không thể tu thành Đại Đạo Thánh Nhân!

Thì có lỗi với ai?

Không chỉ có lỗi với kiếp trước của mình, mà còn có lỗi với hiện tại, càng có lỗi với Lục Nhĩ Mi Hầu đã bị đoạt xá.

Bây giờ Tây Du đại kiếp đã qua, cũng nên ổn định tu vi, sau đó theo đuổi địa vị Đại Đạo Thánh Nhân.

Rốt cuộc, đó mới là điểm cuối cùng nên theo đuổi.

Khi Lưu Nhĩ bắt đầu chìm đắm trong việc cảm ngộ con đường Thánh nhân, pháp tắc Thiên đạo của Hồng Hoang lại chưa bao giờ ngừng vận chuyển.

Đối với những tồn tại vô thượng như Lưu Nhĩ, sự vận chuyển của trời đất đã không thể can thiệp được nữa, nhưng nó lại có thể ảnh hưởng đến vô số tu sĩ và đại năng của Hồng Hoang.

Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ, chính là ý này.

Pháp tắc Thiên đạo vận chuyển khắp nơi, một số sự vật cũng đang

lặng lẽ xảy ra.

Thiên đình, Linh Tiêu Bảo Điện.

Linh Tiêu Bảo Điện ngày thường tĩnh lặng lúc này lại đứng đầy văn võ tiên quan.

Hạo Thiên Ngọc Đế và Dao Trì Vương Mẫu đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, tĩnh lặng nhìn xuống các tiên quan trong điện.

Lúc này, sắc mặt của Hạo Thiên và Dao Trì không được tốt lắm.

Dưới sự giúp đỡ của Lưu Nhĩ, đại kiếp đã qua đi, Thánh nhân phương Tây tạm thời không dám can thiệp vào chuyện phương Đông nữa.

Các Thánh nhân khác cũng biết được sự kinh khủng của uy năng Lưu Nhĩ, không dám đi ngược lại mệnh lệnh của ngài.

Do đó, hiện tại thế lực Thiên đình hoàn toàn do Hạo Thiên và Dao Trì quản lý.

Theo lý, lúc này Hạo Thiên và Dao Trì nên vui mừng mới phải.

Rốt cuộc, đại sư huynh đã giúp họ nắm giữ thực quyền.

Lúc này, vô số văn võ tiên quan tụ tập tại Linh Tiêu Bảo Điện.

Chính là Hạo Thiên và Dao Trì triệu khai đại hội Thiên giới, có đại sự muốn cùng chúng tiên quan bàn luận.

Hiện nay, dưới sự giúp đỡ của Lưu Nhĩ, quyền lực của Thiên giới đã hoàn toàn bị Hạo Thiên và Dao Trì nắm giữ.

Các Thánh nhân khác thấy được thần uy của Lưu Nhĩ, tạm thời không dám phóng túng, tự nhiên cũng không dám chọc vào Hạo Thiên và Dao Trì, những người có quan hệ vô cùng thân cận với Lưu Nhĩ.

Rốt cuộc, ai mà không biết, Hạo Thiên và Dao Trì đã cùng Lưu

Nhĩ lớn lên.

Cũng chính vì vậy, hai người Hạo Thiên và Dao Trì đã có thể nắm giữ Tam giới, không ai dám không phục!

Nhưng, lúc này họ thật sự không vui nổi.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thiên Hà của Thiên giới không biết vì sao, Nhược Thủy bên trong bắt đầu bạo động!

Phải biết, Thiên Hà bao quanh ba mươi ba tầng trời của Thiên giới, vô cùng quan trọng đối với Thiên giới, là mối liên kết giữa các tầng trời.

Nhược Thủy bên trong càng có uy lực kinh người, ngay cả đại địa cũng có thể ăn mòn, nhưng lại dường như ẩn chứa vô thượng sinh cơ.

Năm xưa trong Vu Yêu đại chiến, bầu trời đã bị đánh vỡ.

Điều này dẫn đến Thiên Hà vỡ tan, Nhược Thủy tràn ra khỏi Thiên giới, rơi xuống đại địa Hồng Hoang, khiến đại địa không ngừng bị xâm thực, lục địa giảm mạnh.

Trong đó còn có vô số sinh linh hy sinh, bị Nhược Thủy nuốt chửng.

Ngay cả đại năng Đại La Kim Tiên bị Nhược Thủy nhấn chìm, cũng không thể chống cự, không lâu sau liền thần hồn câu diệt, có thể thấy uy lực của Nhược Thủy!

Sau đó Lục Thánh ra tay, trấn áp địa phong thủy hỏa, do Nữ Oa dùng đá vá trời, mới ngăn chặn được tai nạn này, khôi phục lại Thiên giới như cũ, để Tam giới trở lại bình tĩnh.

Bây giờ, Nhược Thủy lại bạo động...

Nguyên nhân không ai biết, nhưng nó đang dâng lên, vô số Nhược Thủy cuộn thành những con sóng khổng lồ, không ngừng vỗ vào hai

bờ Thiên Hà, khiến tất cả thiên binh thiên tướng trấn thủ hai bên bờ Thiên Hà đều kinh hãi, lập tức báo cáo cho Hạo Thiên.

Bởi vì, một khi Thiên Hà sụp đổ, Nhược Thủy cuồn cuộn tràn ra, họ hoàn toàn không thể ngăn cản, chỉ có thể bị nuốt chửng!

Tình huống như vậy, ai mà không sợ?

Chương 724

Ai mà không quý trọng tính mạng?

Phải biết, mỗi một thiên binh thiên tướng đều đã tu luyện vô số năm mới có được tu vi như vậy.

Ai cũng không muốn một sớm bị Nhược Thủy nuốt chửng, thần hồn câu diệt!

Vì vậy, tin tức Nhược Thủy chấn động vừa truyền ra, toàn bộ Thiên giới đều chấn động!

Hạo Thiên và Dao Trì càng vô cùng coi trọng, vội vàng triệu tập tất cả văn võ tiên quan, cùng nhau thảo luận việc này.

Vì Nhược Thủy đột nhiên bạo động, Thiên giới chấn động.

Dưới sự triệu tập của Hạo Thiên, mới có cảnh tượng Linh Tiêu Bảo Điện náo nhiệt phi thường này.

Có thể nói, đây là ngày náo nhiệt nhất của Linh Tiêu Bảo Điện kể từ khi Thiên giới được thành lập!

Nhưng đây không phải là chuyện tốt.

Vì vậy, tất cả các thiên quan đang ở trong Linh Tiêu Bảo Điện đều lộ vẻ lo lắng.

Không vì gì khác, chỉ vì tính mạng của chính mình!

Phải biết, nếu Nhược Thủy sụp đổ, Thiên Hà tan vỡ, ai sẽ là người gặp nạn đầu tiên?

Đó chắc chắn là tất cả thiên binh thiên tướng, thiên quan đang ở trong Thiên giới!

Đối mặt với Thiên Hà, tất cả các thiên quan tự vấn lòng mình, đều

không có chút nắm chắc nào để chống cự!

Họ đều có tự biết mình.

Đều biết một khi xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ xong đời, Thiên giới chắc chắn sẽ sụp đổ một lần nữa!

Chuyện này, mọi người đều lòng dạ biết rõ.

Ngay cả Hạo Thiên và Dao Trì cũng không chắc chắn trăm phần trăm có thể thoát chết sau khi bị Nhược Thủy nuốt chửng.

Từ đó có thể thấy, sự kiện lần này nghiêm trọng đến mức nào.

"Chúng ái khanh, đối với sự dị động của Nhược Thủy lần này có khán pháp gì?

Có biết vì sao lại dẫn đến sự dị động của Nhược Thủy không?" Lúc này, Hạo Thiên Ngọc Đế nhìn các thiên quan trong điện, nhẹ giọng hỏi.

Trong điện, âm thanh vốn đang vô cùng ồn ào lập tức ngừng lại.

Tất cả các thiên quan đều ngậm miệng lại, nhìn nhau, sau khi thấy được vẻ bất lực trong mắt đối phương, đều chọn cách im lặng.

Bao gồm cả Dương Tiễn, Na Tra, Thái Thượng Lão Quân và các đại năng khác, cũng chọn cách không lên tiếng.

Lúc này, tình hình rất rõ ràng, trước khi điều tra rõ tình hình, ai dám mở miệng?

Hạo Thiên thấy cảnh này, đáy mắt không khỏi lóe lên một tia khó hiểu.

Trước khi triệu tập các thiên quan, ngài cũng đã đến Thiên Hà xem xét, nhưng cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Ngay cả khi dùng khí vận Thiên giới gia trì để suy diễn, vẫn như

cũ.

Dù có gọi linh thức trong Nhược Thủy, cũng không ai đáp lại.

Chỉ có những con sóng Nhược Thủy không ngừng cuồn cuộn, ngày càng điên cuồng đáp lại.

Đúng vậy, Nhược Thủy tồn tại ở Thiên giới vô số năm, tự nhiên có linh thức của riêng mình.

Khi thành lập Thiên giới, vì có quá nhiều đại sự, đại kiếp không ngừng, cộng thêm Nhược Thủy vô cùng bình tĩnh và kín tiếng, nên không ai phát hiện ra ẩn hoạn này.

Nhưng bây giờ, vấn đề đã xuất hiện, khiến người ta không thể hiểu nổi.

"Vương Mẫu, Thiên Hà thuộc quản hạt của nàng, có phát hiện gì bất thường không?" Hạo Thiên quay sang Dao Trì bên cạnh hỏi.

"Ta quả thực lúc nào cũng quan sát tình hình Thiên Hà.

Nhưng chuyện Thiên Hà xảy ra đột ngột, Nhược Thủy đột nhiên bạo động, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Đợi ta đi gọi, Nhược Thủy không có bất kỳ phản ứng nào, ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Trong Linh Tiêu Bảo Điện, Dao Trì Vương Mẫu chậm rãi mở miệng nói.

Lời lẽ của nàng rất quy củ, không chê vào đâu được, không có chút ý nào là thất trách.

Nghe lời của nàng, các thiên quan trong điện lập tức ngẩn người, thần sắc trì trệ.

Nghe thì hiểu rồi, hoàn toàn là lời nói vô ích!

Không có một chút giá trị tham khảo nào!

Hoàn toàn là hòa hi nê.

Chương 725

Ai mà ngờ, Dao Trì tiên đồng tính cách cởi mở, cổ linh tinh quái lại trở nên quan liêu như vậy.

Quả nhiên, ai cũng không thể chống lại sự mài giũa của năm tháng.

Năm đó, Dao Trì tiên đồng tinh nghịch đến mức nào, cùng vị Thánh nhân kia gây ra vô số chuyện, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không quản nổi.

Không, phải là vô cùng bất đắc dĩ, không thèm quản.

Bây giờ thì sao?

Vị Thánh nhân kia một mình địch lại sáu Thánh nhân không bại, thậm chí có lời đồn còn áp chế được Lục Thánh.

Có thể thấy thần uy của ngài kinh khủng đến mức nào!

Mà đó là chuyện xảy ra từ rất lâu rồi.

Bây giờ vị Thánh nhân kia, phải tu luyện đến mức nào rồi?

Với thiên phú của ngài, liệu có vượt qua Thiên Đạo Thánh Nhân không?

Lúc này, trong lòng vô số đại năng trong điện suy nghĩ vạn thiên.

Ai cũng có tâm sự riêng của mình.

Nhưng rõ ràng, mọi người đều không muốn Thiên Hà sụp đổ, không muốn Nhược Thủy tiếp tục bạo động.

Nói tự tư thì tính mạng là quan trọng nhất.

Nói về đại cục, Thiên giới sụp đổ, đại địa Hồng Hoang cũng sẽ bị

ảnh hưởng nặng nề!

Đặc biệt là những đại năng đã trải qua Vu Yêu đại chiến, càng có ấn tượng sâu sắc.

Họ nhớ rất rõ.

Cảnh tượng năm đó, quá kinh khủng.

Nếu không có Hồng Quân Đạo Tổ ra lệnh, để Thánh nhân ra tay dọn dẹp, đại địa Hồng Hoang đã sớm tan tành, huống chi là Thiên giới, là Tam giới!

Lúc này, các đại năng cũng sáng mắt lên.

Đúng vậy!

Thánh nhân!

Dù họ không có giải pháp, không thể giải quyết vấn đề Nhược Thủy, không thể nhìn thấu tại sao Nhược Thủy lại như vậy, nhưng Thánh nhân có thể!

Thánh nhân nhất định biết chuyện gì đã xảy ra!

Tệ nhất, nếu Nhược Thủy bạo phát, Thánh nhân cũng có thể khắc chế nó, để Nhược Thủy trở lại bình tĩnh!

Vì vậy, mời Thánh nhân đi, còn nhiều lời làm gì?

Lúc này, tất cả các thiên quan đều đã hiểu ra.

Nếu những người này đều không thể giải quyết vấn đề Nhược Thủy, vậy thì để Thánh nhân ra tay!

Thánh nhân xuất hiện, còn lo lắng gì nữa?

Đừng nói là điều tra chuyện Nhược Thủy, dù Nhược Thủy thật sự hoàn toàn bạo động, Thiên Hà hoàn toàn sụp đổ, có Thánh nhân ở đây, tất cả đều là chuyện nhỏ!

Vậy là, có một thiên quan lên tiếng.

Chỉ thấy một lão giả mặc trường bào trắng, tóc bạc da hồng, tay cầm phất trần, mặt đầy vẻ từ bi đột nhiên bước ra, hành lễ với Hạo Thiên: "Khải tấu Ngọc Đế, nếu Vương Mẫu cũng không nhìn ra, vi thần kiến nghị mời Thánh nhân ra tay đi.

Chỉ cần có Thánh nhân ra tay, tất cả đều là chuyện nhỏ!" Lão giả này chính là Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh là ai?

Đó là một vị thần tiên có thần cách của Kim Tinh, tu vi cao thâm khó lường, có một số đại thần thông.

Ngoài ra, Thái Bạch Kim Tinh còn có một vai trò cực kỳ quan trọng, đó là tín sứ của Ngọc Đế Hạo Thiên.

Có thể nói, mọi việc Hạo Thiên đều giao cho Thái Bạch Kim Tinh đi truyền đạt.

Năm xưa, trong Tây Du đại kiếp, Hạo Thiên cũng đều để Thái Bạch Kim Tinh đi truyền tin cho Tôn Ngộ Không.

Cũng chính vì thái độ của Thái Bạch Kim Tinh, Tôn Ngộ Không mới vào Thiên giới làm Bật Mã Ôn, sau đó bị người ta chế giễu, lại xuống hạ giới không làm Bật Mã Ôn nữa, chỉ làm một yêu vương.

Cũng là Thái Bạch Kim Tinh xuống hạ giới, tươi cười đón tiếp, nói hết lời hay ý đẹp, mới khiến Tôn Ngộ Không đổi ý, một lần nữa trở về Thiên giới, làm một Tề Thiên Đại Thánh không có thực quyền.

Thật ra, cả đời Tôn Ngộ Không, người hắn kính phục không nhiều, nhưng Thái Bạch Kim Tinh là một trong số đó.

Cực kỳ đặc biệt, cũng là vì nhân cách mị lực của Thái Bạch Kim Tinh quá mạnh.

Chương 726

Không liên quan đến thực lực tu vi, cũng không liên quan đến thế lực, đơn thuần là nhân cách mị lực.

Có thể nói, mị lực ngôn ngữ cũng là một loại thực lực.

Hơn nữa, người ta không nhìn thấu được thực lực của Thái Bạch Kim Tinh.

Nhưng đối phương là thuộc hạ của Hạo Thiên, tài nguyên tu luyện và công pháp tu luyện nhất định không thiếu.

Có lượng lớn tài nguyên, một con lợn cũng có thể đẩy tu vi lên, huống chi là Thái Bạch Kim Tinh đã tồn tại vô số năm.

Có người đoán, Thái Bạch Kim Tinh là sinh linh được thai nghén từ Kim Tinh, tư chất có thể kém sao?

Tu vi chắc chắn cũng vô cùng kinh khủng!

Tại Hồng Hoang, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi nghe lời của Thái Bạch Kim Tinh, tất cả thiên quan có mặt tại đây đều sáng mắt lên.

Có người nhìn về phía Hạo Thiên, có người lại nhìn về phía Thái Thượng Lão Quân.

Sở dĩ như vậy là vì một lẽ vô cùng đơn giản.

Đứng sau Hạo Thiên Ngọc Đế là Lưu Nhĩ.

Nếu nói về Thánh nhân, ai có thể tranh phong với Lưu Nhĩ chứ?

Có thể nói, trong lòng của một số đại năng, Lưu Nhĩ chính là thủ lĩnh của các vị Thánh nhân.

Sự thật cũng là như vậy.

Dù sao thì tất cả các Thánh nhân đều là đệ tử của Đạo Tổ.

Lưu Nhĩ thân là thủ đồ của Đạo Tổ, tự nhiên cũng là thủ lĩnh của tất cả Thánh nhân.

Còn vì sao lại nhìn về phía Thái Thượng Lão Quân?

Vậy thì lại càng đơn giản!

Ai mà không biết, Thái Thượng Lão Quân chính là một thiện thi của Lão Tử Thánh nhân, là thiện thi mà Lão Tử Thánh nhân đã trảm ra trước khi thành Thánh.

Cái gọi là Trảm Tam Thi chính là con đường thành Thánh của Hồng Quân Đạo Tổ.

Năm đó khi giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, ngài đã truyền thụ con đường thành Thánh này cho ba ngàn vị khách Tử Tiêu.

Có thể nói, ba ngàn vị khách Tử Tiêu năm đó đều biết công pháp này.

Dĩ nhiên, biết thì biết vậy, nhưng muốn tu luyện thành công, muốn dùng nó để chứng quả, lại là chuyện khó khăn vô cùng!

Phải biết rằng, trong khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình Hồng Quân Đạo Tổ trảm tam thi thành công mà thôi.

Chỉ riêng điều này cũng đủ thấy con đường trảm tam thi khó khăn đến mức nào.

Ngay cả các vị Thánh nhân cũng đều đi theo con đường công đức để thành Thánh, chứ không lựa chọn con đường trảm tam thi.

Năm đó Hồng Quân Đạo Tổ đã nói với ba ngàn vị khách Tử Tiêu rằng, con đường thành Thánh có ba cách.

Trảm tam thi thành Thánh, công đức thành Thánh, và nhục thân thành Thánh.

Trong ba con đường đại đạo này, có hai con đường đã có người thành công.

Một là nhục thân thành Thánh, chính là Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa.

Một là trảm tam thi thành Thánh, là con đường mà Hồng Quân Đạo Tổ đã đi.

Còn con đường cuối cùng, là dựa vào sự trợ giúp của Thiên Đạo chi lực, đó là công đức thành Thánh.

Thuận theo thiên ý, làm ra cống hiến, Thiên Đạo tự nhiên sẽ ban xuống công đức chi lực.

Đợi đến khi công đức viên mãn, tự nhiên có thể thành Thánh.

Ban đầu, tất cả ba ngàn đại năng đều noi gương Hồng Quân Đạo Tổ đi con đường trảm tam thi thành Thánh.

Kết quả thì sao?

Không một ai thành công!

Cuối cùng các vị Thánh nhân kia mới bất đắc dĩ đi theo con đường công đức thành Thánh.

Nói thật, công đức thành Thánh đã bị Thiên Đạo khống chế.

Còn trảm tam thi thì không.

Trong thế giới Hồng Hoang, cái gọi là trảm tam thi thành Thánh, nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Chương 727

Có thể nói, công đức thành Thánh là cách đơn giản nhất trong ba phương pháp.

Bởi vì công đức thành Thánh có Thiên Đạo chi lực trợ giúp.

Dĩ nhiên, cũng có mặt hại của nó, đó là sẽ bị Thiên Đạo khống chế, không thể tự do tự tại, không bị ràng buộc như trảm tam thi thành Thánh hay nhục thân thành Thánh.

Còn về việc tại sao Hồng Quân Đạo Tổ lại hợp đạo?

Đó không phải là bị Thiên Đạo khống chế.

Hồng Quân Đạo Tổ muốn mượn Thiên Đạo chi lực để đột phá cảnh giới tiếp theo, đột phá Đại Đạo Thánh Nhân.

Vì vậy mới thỏa hiệp với Thiên Đạo, hợp nhất với trời, mượn sức mạnh của Thiên Đạo, mượn cả thế giới Hồng Hoang để tìm hiểu chân ý của Đại Đạo Thánh Nhân.

Có thể nói, đó là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi với Thiên Đạo, chứ không phải vì con đường trảm tam thi mà bị Thiên Đạo khống chế.

Cái gì gọi là trảm tam thi?

Như đã nói trước đó, tam thi được chia thành thượng, trung, hạ.

Thượng là thiện thi, trung là ác thi, hạ là tự ngã chấp niệm chi thi.

Thi, thực ra là một loại ý niệm của bản thân.

Trảm trừ thiện niệm, ác niệm và chấp niệm của bản thân, như vậy mới có thể siêu thoát, mới có thể thành Thánh.

Con đường trảm tam thi của Hồng Quân Đạo Tổ tuy hay nhưng tu

luyện lại vô cùng khó khăn.

Bao nhiêu năm qua, cũng chỉ có một mình Hồng Quân Đạo Tổ thành công.

Ngay cả Lão Tử Thánh nhân, vốn là nguyên thần Bàn Cổ hóa thân, trên con đường tu hành trảm tam thi, cũng chỉ mới trảm trừ được thiện thi mà thôi.

Còn hai thi còn lại, tức là ác niệm và chấp niệm, thì lại không trảm được.

Không chỉ có ngài, các đại năng khác cũng như vậy.

Thiện niệm trảm trừ tương đối dễ dàng.

Sau khi trảm trừ, làm bất cứ việc gì trong lòng cũng không có bất kỳ thiện niệm nào, ngược lại còn là điều mà các đại năng mong muốn.

Vì vậy, việc trảm trừ thiện niệm so với ác niệm và chấp niệm thì đơn giản hơn không ít.

Còn trảm trừ ác niệm?

Khiến cho trong lòng một người không có ác, lại là chuyện vô cùng gian nan.

Ví dụ, cơ hội thành Thánh ở ngay trước mắt, nhưng phải tranh đoạt với người khác, nếu không tranh không đoạt, sẽ không có được cơ hội thành Thánh.

Nhưng nếu tranh đoạt, thì trong lòng đã có ác niệm.

Chỉ một ví dụ đơn giản như vậy cũng đủ thấy ác niệm khó trảm trừ đến mức nào, nó tương đương với thất tình lục dục của con người.

Còn chấp niệm?

Chấp niệm thì càng không cần phải nói.

Nói một cách đơn giản, ý niệm muốn thành Thánh chính là một loại chấp niệm.

Nếu không muốn thành Thánh nữa, thì không có chấp niệm.

Nhưng việc trảm trừ chấp niệm vốn là để thành Thánh.

Giống như một vòng lặp chết.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, hầu hết các thiên quan đều đổ dồn ánh mắt vào Hạo Thiên Ngọc Đế và Thái Thượng Lão Quân.

Lý do rất đơn giản, họ cảm thấy lời của Thái Bạch Kim Tinh vô cùng có lý.

Cái thứ Nhược Thủy hung bạo này không phải là thứ mà bọn họ, những thiên quan này, có thể giải quyết được.

Suy cho cùng vẫn phải dựa vào Thánh nhân!

Họ vô cùng xem trọng việc này, bởi vì tất cả đều liên quan đến tính mạng của chính mình.

Nhược Thủy một khi vỡ đê, họ sẽ là những người chết đầu tiên!

Vì vậy, lúc này nghe Thái Bạch Kim Tinh đề nghị mời Thánh nhân ra tay, họ tự nhiên vô cùng vui mừng, cảm thấy không sai chút nào.

Ở đây, người có đủ tư cách nhất cũng chỉ có Hạo Thiên, Dao Trì và Thái Thượng Lão Quân.

Hạo Thiên và Dao Trì có thể mời Lưu Nhĩ.

Chương 728

Thái Thượng Lão Quân có thể mời Lão Tử Thánh nhân!

Vì lẽ đó, lúc này họ mới nhìn về phía Hạo Thiên, Dao Trì và Thái Thượng Lão Quân, ngược lại người đưa ra ý kiến là Thái Bạch Kim Tinh lại không được ai chú ý.

“Bệ hạ!

Thần cảm thấy lời của Thái Bạch Kim Tinh rất có lý!” “Đúng vậy, bệ hạ!

Cơn bạo động của Nhược Thủy thực sự không thể ngăn cản, chỉ có Thánh nhân mới có thể trăm phần trăm dẹp yên Thiên Hà!” “Bệ hạ!

Chúng thần khẩn cầu bệ hạ ra mặt, mời Thánh nhân trị lý Nhược Thủy!” “Bệ hạ!

Chúng thần cảm thấy cũng có thể để Lão quân ra mặt mời Thánh nhân trị lý Thiên Hà!” “Khải bẩm Bệ hạ, Vương Mẫu, thần cũng nghĩ như vậy!” “Lão quân à!

Xin ngài hãy ra mặt đi!

Tất cả đều vì chúng sinh!” “...” Trong phút chốc, cả đại điện trở nên ồn ào.

Từng thiên quan lần lượt bước ra, cầu xin Hạo Thiên và Dao Trì.

Chỉ thấy vẻ mặt họ thành khẩn, đầy lo âu.

Không lo sao được chứ!

Việc này liên quan đến tính mạng của họ!

Liên quan đến cả thế giới Hồng Hoang!

Dĩ nhiên, sở dĩ họ làm vậy cũng có một phần là diễn cho Hạo Thiên và Dao Trì xem.

Nếu ai nấy đều mặt mày hớn hở, làm sao khiến Hạo Thiên và Dao Trì tin phục?

Làm sao khiến Thái Thượng Lão Quân tin phục?

Quả nhiên, dưới sự cầu xin của đông đảo thiên quan, Hạo Thiên và Dao Trì còn chưa kịp lên tiếng, Thái Thượng Lão Quân đứng một bên đã động lòng.

Ngài vốn là thiện thi của Lão Tử Thánh nhân, tự nhiên thiên tính lương thiện.

Ngài cũng biết, chuyện Nhược Thủy quan hệ đến cả Hồng Hoang, thật sự không thể xem nhẹ!

Nghĩ vậy, ngài không khỏi bước ra, hành lễ với Hạo Thiên và Dao Trì rồi nói: "Khải bẩm Bệ hạ, lão thần nguyện ý đến Bát Cảnh Cung một chuyến…" "Khải bẩm Bệ hạ, lão thần nguyện ý đến Bát Cảnh Cung, thỉnh Thánh nhân ra tay." Trên Thiên giới, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, dưới ánh mắt của mọi người, Thái Thượng Lão Quân bước ra hành lễ với Hạo Thiên Ngọc Đế.

Nghe lời của ngài, cả đại điện lập tức yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy các thiên quan đều lộ vẻ vui mừng, niềm vui trên mặt không hề che giấu.

Như thể muốn nói cho người khác biết, trong lòng họ đang vui mừng biết bao.

Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì Thái Thượng Lão Quân đã đồng ý!

Đồng ý vì Thiên giới mà đến Bát Cảnh Cung một chuyến!

Bát Cảnh Cung là nơi nào?

Đó là đạo trường của Nhân giáo do Lão Tử Thánh nhân lập ra.

Ý của Thái Thượng Lão Quân rất đơn giản, đó là muốn đi mời Lão Tử Thánh nhân ra tay.

Có Lão Tử Thánh nhân ở đây, Nhược Thủy hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Có thứ gì mà Thánh nhân không thể khắc chế được sao?

Ngay lập tức, các đại năng liền hành lễ, lên tiếng phụ họa: "Lão quân từ bi độ lượng!" "Có Lão quân ra mặt, Thánh nhân nhất định sẽ dẹp yên tai họa Nhược Thủy!" "Thiên giới có Lão quân, thật là chí bảo!" "Chúng thần thay mặt chúng sinh, thay mặt tam giới, cảm tạ Lão quân!" "Chúng thần khẩn cầu Ngọc Đế đồng ý!

Chỉ có Thánh nhân ra tay mới là biện pháp tốt nhất!" "..." Chỉ thấy đại điện vốn yên tĩnh lại lần nữa trở nên huyên náo.

Từng thiên quan lần lượt lên tiếng.

Thật buồn cười, vừa rồi lúc Hạo Thiên Ngọc Đế hỏi biện pháp, ai nấy đều im lặng không nói, cứ như bị câm.

Bây giờ thì sao?

Nghe Thái Thượng Lão Quân nguyện ý ra mặt, ai nấy đều phấn khởi, chỉ mong Hạo Thiên lập tức đồng ý.

Đây cũng là chuyện bình thường.

Dù sao, theo họ thấy, nếu Thái Thượng Lão Quân ra mặt, bản thể của ngài là Lão Tử Thánh nhân nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Trị lý thủy tai cũng là một phương công đức!

Như vậy, cũng có thể giúp Thái Thượng Lão Quân tích lũy công

đức chi lực.

Chương 729

Thái Thượng Lão Quân mạnh hơn một chút, đối với bản thể cũng có lợi.

Vì vậy, các thiên quan này mới quả quyết rằng Lão Tử Thánh nhân nhất định sẽ được Thái Thượng Lão Quân mời đến.

Chỉ có điều, tất cả đều phải đợi Hạo Thiên Ngọc Đế hạ lệnh.

Không vì điều gì khác, Thái Thượng Lão Quân cũng là tiên quan của Thiên giới, mọi hành động đều cần có ý chỉ của Ngọc Đế.

Đây cũng là để tôn trọng Ngọc Đế.

Tôn trọng Ngọc Đế, thực ra chính là tôn trọng vị Thánh nhân đứng sau lưng ngài.

Vì vậy, lúc này các thiên quan mới đồng loạt lên tiếng, để Hạo Thiên Ngọc Đế đồng ý chuyện này.

Tại Hồng Hoang Thiên giới, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bệ hạ, ngài đồng ý đi!" "Đúng vậy, bệ hạ, Lão quân đã nguyện ý đi, mong bệ hạ đồng ý." "Bệ hạ, tai họa Nhược Thủy chỉ có Thánh nhân mới có thể giải quyết, ngài hãy để Lão quân đi đi." "Lão quân thiên tính lương thiện, chúng thần vô cùng khâm phục!" "Lão quân có tấm lòng đại từ bi, chúng thần vô cùng vui mừng!" "..." Lúc này, từng thiên quan lần lượt lên tiếng, khiến đại điện vốn yên tĩnh trở nên vô cùng huyên náo.

Nói xong, các thiên quan đều nhìn về phía Hạo Thiên Ngọc Đế trên điện, mặt đầy vẻ hy vọng.

Theo họ thấy, đây là biện pháp tốt nhất.

Thánh nhân ra tay, mọi chuyện đều có thể giải quyết, lằng nhằng làm gì.

Cứ trực tiếp hạ lệnh, mời Thánh nhân là được rồi.

Nhưng có một điều, Lão quân đã lên tiếng lâu như vậy, họ cũng đã cầu xin lâu như vậy, vì sao Hạo Thiên Ngọc Đế lại tỏ vẻ do dự, chần chừ không hạ lệnh?

Chẳng lẽ trong đó có nguyên nhân gì?

Trong lòng các thiên quan đều có chút nghi hoặc, Hạo Thiên Ngọc Đế rốt cuộc đang do dự điều gì?

Cũng vào lúc này, Hạo Thiên hai mắt cụp xuống, ánh mắt quét qua tất cả các thiên quan trên điện, nhìn vào sắc mặt của từng người, dường như đang suy nghĩ về ý đồ của họ.

Nhưng ý đồ của ngài thì không ai có thể đoán ra được.

Cũng vào lúc này, ánh mắt của ngài dừng lại trên một nam tử trong điện.

Nam tử này anh tư hiên ngang, khuôn mặt tuấn tú, khí tức trên người lại càng cường đại vô cùng.

Nam tử này chính là cháu ngoại của Hạo Thiên, Dương Tiễn.

Kể từ sau Phong Thần, Dương Tiễn đã trở nên kín tiếng hơn rất nhiều.

Trừ lần ra tay đấu pháp với Tôn Ngộ Không trong Tây Du kiếp ra, y không còn làm ra chuyện gì kinh người nữa, vẫn luôn rất thành thật ở trong động phủ của mình tu luyện.

Với thiên phú của y, bao nhiêu năm qua, tu vi của y đã trở nên cao thâm khó lường, không ai biết được tu vi của y ra sao, chỉ biết khí tức của y ngày càng cường đại.

Vì vậy, không một ai dám xem thường y.

Không ai có thể quên được chuyện xảy ra năm đó, Dương Tiễn đại náo thiên cung, dùng sức mạnh bổ Hoa Sơn, chỉ để cứu mẫu thân.

Bất chấp mọi thứ, y muốn đối đầu với Ngọc Đế, còn tuyên bố muốn thay đổi cả thiên quy.

Nhân vật như vậy, ai dám xem thường?

Bây giờ, Hạo Thiên Ngọc Đế lại đổ dồn ánh mắt vào Dương Tiễn.

Tất cả các thiên quan đều ngơ ngác.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc này các vị đại thần đều ngơ ngác.

Bởi vì Hạo Thiên Ngọc Đế không những không nhìn họ, không trả lời họ, mà ngược lại còn đổ dồn ánh mắt vào Nhị Lang Thần Dương Tiễn.

Dương Tiễn là ai chứ?

Đó là cháu ngoại của Hạo Thiên Ngọc Đế, là người đại náo thiên cung còn sớm hơn cả Tôn Ngộ Không.

Dĩ nhiên, nói đến đại náo thiên cung, còn có một người sớm hơn nữa, đó là Nhân tộc Thánh sư, cũng chính là vị Thánh nhân Lưu Nhĩ kia.

Nhưng cũng chính vì vậy, dù Dương Tiễn có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là dưới Thánh nhân, lợi hại lắm thì cũng là Chuẩn Thánh, cũng không thể dẹp yên được Nhược Thủy.

Phải biết rằng, năm đó Nhược Thủy bạo động, một khi bị Nhược Thủy cuốn đi, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể sống sót.

Từ đó có thể thấy được sự khủng bố của Nhược Thủy!

Vì vậy, lúc này các thiên quan mới hoang mang, mới ngơ ngác.

Lúc này, rõ ràng nên hạ lệnh để Lão quân đi mời Thánh nhân chứ.

Cũng vào lúc này, khi các thiên quan đều đang đầy lòng nghi hoặc, Hạo Thiên Ngọc Đế ngồi trên bảo tọa mới lên tiếng: "Nhị Lang Thần, với thủy tai này, ngươi có nắm chắc trị lý được không?" Lời này vừa thốt ra, đã khiến vô số người chấn kinh.

Hầu như tất cả các thiên quan có mặt đều ngơ ngác, bao gồm cả Thái Thượng Lão Quân và Thái Bạch Kim Tinh cũng không ngoại lệ.

Chương 730

Ai nấy đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Họ nghe thấy gì vậy?

Ngọc Đế bảo Nhị Lang Thần đi trị lý thủy tai?

Chuyện gì thế này?

Hạo Thiên Ngọc Đế đang nghiêm túc sao?

Đó là Nhược Thủy đó!

Các thiên quan còn chưa tìm ra được nguyên nhân, Nhị Lang Thần có thể trị lý được sao?

Phải biết rằng, ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng bất lực, cũng phải đi mời Thánh nhân, Nhị Lang Thần dù thần thông quảng đại, pháp lực vô biên đến đâu, cũng không thể nào dẹp yên được Nhược Thủy chứ?

Trong phút chốc, chưa đợi Nhị Lang Thần lên tiếng, các thiên quan ở đây đã đồng loạt lên tiếng.

"Bệ hạ, vì sao lại để Nhị Lang Thần đi chứ!" "Bệ hạ, Lão quân đã muốn đi mời Thánh nhân rồi, sao không để Lão quân đi đi!" "Đúng vậy, bệ hạ, Nhị Lang Chân Quân tuy pháp lực vô biên, nhưng Nhược Thủy quỷ dị khó lường, xin hãy mời Thánh nhân đi!" "Bệ hạ, việc này không thể đùa được, chỉ có Thánh nhân mới có mười phần chắc chắn!" "..." Các thiên quan đồng loạt lên tiếng, trong lòng đều vô cùng nghi hoặc, cũng vô cùng sốt ruột.

Họ cảm thấy Hạo Thiên đang đùa giỡn, muốn nâng đỡ Nhị Lang Thần.

“Bệ hạ, Nhị Lang Chân Quân tuy pháp lực vô biên, nhưng chuyện Nhược Thủy vô cùng trọng đại, không thể xem như trò đùa!” “Đúng vậy, Ngọc Đế!

Hãy để Lão quân đi mời Thánh nhân đi!” “Bệ hạ, Thánh nhân vừa ra tay, Nhược Thủy liền có thể trị, hà tất phải để Chân quân chịu khổ?” “Ngọc Đế à!

Chân quân không thể đi được, Nhược Thủy quá nguy hiểm!” “Chúng thần cầu xin bệ hạ, hãy mời Thánh nhân đi!” “...” Lúc này, cả Lăng Tiêu Bảo Điện huyên náo vô cùng.

Từng thiên quan bắt đầu khải tấu Hạo Thiên, cắt ngang cuộc đối thoại giữa Ngọc Đế và Dương Tiễn.

Theo họ thấy, Hạo Thiên hoàn toàn đang bồi dưỡng cháu ngoại của mình, quá thiên vị cháu ngoại.

Nếu không, vào thời khắc nguy cấp như vậy, làm sao có thể để Nhị Lang Chân Quân đi dẹp yên Nhược Thủy chứ?

Phải biết rằng, Nhược Thủy là thứ có thể hủy diệt cả Chuẩn Thánh.

Nhị Lang Chân Quân tuy cường đại, nhưng nói thật, các thiên quan cũng không cho rằng thực lực của y đã vượt qua tất cả các tiên quan có mặt ở đây.

Nói cách khác, Thái Thượng Lão Quân còn cảm thấy không chắc chắn, còn cảm thấy nên đi mời Thánh nhân ra tay mới ổn thỏa, chẳng lẽ thực lực của Nhị Lang Thần còn vượt qua cả Lão quân sao?

Vì vậy, sau khi hiểu rõ đạo lý này, các thiên quan mới huyên náo như vậy, mới tha thiết khải tấu Hạo Thiên như vậy.

Họ không sợ Hạo Thiên muốn đề bạt Nhị Lang Thần như thế nào, cũng không quan tâm Nhị Lang Thần mạnh đến đâu, chỉ biết rằng, nếu

Nhược Thủy không được xử lý tốt, đến lúc đó người chết ở hàng đầu tiên chính là các thiên quan bọn họ!

Mạng chỉ có một, bị Nhược Thủy nuốt chửng, chính là thần hồn câu diệt, ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có!

Đó mới là điều mà các thiên quan quan tâm nhất, không gì hơn sinh tử!

Sau khi nghe lời của các thiên quan, Hạo Thiên ánh mắt cụp xuống, nhìn vào mặt của đông đảo thiên quan, ánh mắt vô cùng lãnh đạm.

Nếu là ngày thường, Hạo Thiên Ngọc Đế dùng ánh mắt như vậy quét qua các tiên, thì các tiên nhất định không dám có bất kỳ sự chống đối nào, có ý kiến gì cũng phải nuốt vào bụng mà tiêu hóa.

Nhưng hôm nay, cảnh tượng lại thay đổi.

Chỉ thấy các thiên quan vẫn nhìn thẳng vào Hạo Thiên, ánh mắt đầy kiên định, thay đổi sự sợ hãi thường ngày.

Bởi vì hôm nay, không vì điều gì khác, mà là để bảo vệ mạng sống.

Nếu Nhị Lang Thần không thể trị lý Nhược Thủy, mất mạng rồi thì phải làm sao?

Quyền lực, tu vi, có ích gì chứ?

Mạng chỉ có một mà thôi!

Tại Hồng Hoang, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, các thiên tiên đều cảm thấy Hạo Thiên Ngọc Đế đang đối mặt với đại nạn, lại vô cùng ích kỷ, muốn để cháu ngoại Nhị Lang Thần của mình giành thêm công tích.

Bởi vì theo các thiên tiên thấy, tai họa Nhược Thủy không phải là

thứ Nhị Lang Thần có thể giải quyết được, vì vậy mới đồng loạt kháng nghị.

Họ muốn nói cho Hạo Thiên biết, trước đại sự, phải biết nhìn đại cục!

Nếu không, họ cũng biết đoàn kết.

Thế nhưng, sau khi thấy các thiên quan như vậy, Hạo Thiên lại không lập tức lên tiếng, mà chỉ nhìn vào họ, chậm rãi quét qua, dường như đang cẩn thận xem xét sắc mặt của từng người.

Một lúc sau, khi tất cả các thiên quan bị nhìn đến trong lòng phát hoảng, Hạo Thiên cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt của mình.

Chỉ thấy ngài khẽ lắc đầu cười.

"Hễ có chuyện là tìm Thánh nhân." "Vậy còn ngô thì sao?" "Tam giới này là trọng trách mà Đạo Tổ đã giao phó cho ngô." "Nếu ngô việc gì cũng không thể giải quyết, thì vị trí Ngọc Đế này còn có tác dụng gì?" "Các ngươi có hiểu không?" Giọng của Hạo Thiên cực kỳ nhẹ, nhưng lại khiến mọi người nghe ra được sự bất đắc dĩ trong đó.

Các thiên quan đều sững sờ, ngay lập tức hiểu ra ý của Hạo Thiên.

Chương 731

Đúng vậy!

Thân là Ngọc Đế, không thể cứ gặp vấn đề là đi tìm Thánh nhân.

Như vậy các vị Thánh nhân sẽ nhìn Hạo Thiên như thế nào?

Sẽ nhìn các tiên quan của Thiên giới như thế nào?

Chẳng phải sẽ cảm thấy họ đều là những kẻ bất tài sao?

Nói khó nghe hơn, chẳng phải sẽ cảm thấy họ đều là phế vật sao?

Các thiên quan trong lòng không khỏi thở dài một hơi, sắc mặt cũng cực kỳ bất đắc dĩ.

Họ hiểu ý của Hạo Thiên.

Nhưng hiểu là một chuyện, chuyện vẫn phải giải quyết!

Phải biết rằng, tai họa Nhược Thủy như một lưỡi dao sắc bén treo trên đỉnh đầu, có thể đâm xuống bất cứ lúc nào, không thể không xem trọng!

Thành thật mà nói, lúc này đi mời Thánh nhân cực kỳ không ổn, sẽ khiến Thánh nhân cảm thấy họ bất tài, thậm chí có khả năng chọc giận Thánh nhân.

Dù sao, Thánh nhân một lần bế quan đã tính bằng nguyên hội.

Biết đâu, người ta vừa hay đang ở thời khắc cảm ngộ quan trọng, nếu lúc này đi làm phiền, đến lúc đó Thánh nhân nổi giận thì sao?

Tất cả trách nhiệm chẳng phải đều đổ lên đầu Hạo Thiên Ngọc Đế sao?

Đó mới là vấn đề mà Hạo Thiên lo ngại nhất.

Lúc này các thiên quan cũng rất rõ ràng.

Nhưng, đổ lỗi cho Hạo Thiên thì liên quan gì đến họ?

Chức Ngọc Đế chẳng phải là để dùng vào việc đó sao?

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, các thiên quan nhanh chóng thoát ra khỏi cảm xúc bất đắc dĩ, sắc mặt lập tức khôi phục vẻ kiên quyết.

Không sai, lời của Hạo Thiên vừa rồi không sai.

Mạo muội đi mời Thánh nhân, không chỉ làm phiền Thánh nhân tu luyện, mà còn bị Thánh nhân xem thường.

Cả Thiên đình, tất cả các thiên quan đều sẽ bị xem thường.

Là Ngọc Đế thống ngự tam giới, lại càng phải gánh vác mọi trách nhiệm.

Nghiêm trọng nhất, còn có khả năng bị đàn hặc truất phế ngôi vị Ngọc Đế.

Vì vậy, tổng hợp lại, các thiên quan cũng đã hiểu vì sao Hạo Thiên không muốn mời Thánh nhân.

Nhưng!

Đó đều là chuyện của Ngọc Đế, liên quan gì đến họ chứ?

Các thiên quan đều tự hỏi vấn đề này.

Thành thật mà nói, họ làm việc dưới trướng Ngọc Đế.

Nhưng vấn đề bây giờ không phải là có bị giáng chức hay không, mà là mạng sống có giữ được hay không.

Phải biết rằng, đây là chuyện liên quan đến tính mạng.

Tai họa Nhược Thủy không phải là chuyện nhỏ.

Cho dù Ngọc Đế bị đàn hặc thì sao?

Biết đâu lại có thể cho họ cơ hội trở thành Ngọc Đế!

Các tiên quan đều giấu những suy nghĩ này trong lòng, đồng loạt lên tiếng với Hạo Thiên: "Ngọc Đế, cho dù như vậy, chúng thần vẫn xin Ngọc Đế suy nghĩ lại!" "Đúng vậy, Ngọc Đế!

Lần này sự việc trọng đại, chúng thần lo lắng Nhược Thủy sẽ gây tai họa cho nhân gian!" "Một khi không chống đỡ được, phàm linh nhân gian nhất định sẽ đối mặt với đại nạn!" "Xin hãy mời Thánh nhân ra tay!

Chúng thần không sợ Thánh nhân xem thường!" "Đúng vậy, bệ hạ, tai họa Nhược Thủy quá lớn, cầu Thánh nhân ra tay không phải là chuyện mất mặt!" "..." Trong phút chốc, cả Lăng Tiêu Bảo Điện lại lần nữa huyên náo.

Các thiên quan này ai nấy sắc mặt kiên định, lời nói quyết liệt, một mực muốn Hạo Thiên hạ lệnh, mời Thánh nhân!

Cái dáng vẻ đó, dường như nếu Hạo Thiên không hạ lệnh, họ sẽ lấy cái chết ra để ép buộc.

Thế nhưng, lúc này Hạo Thiên dường như đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của họ.

Chỉ thấy ngài khẽ cười, lại lần nữa lắc đầu nói: "Suy nghĩ của các vị ái khanh ngô hiểu." "Chỉ là, hiện tại chưa phải là lúc nguy cấp nhất." "Nhược Thủy vẫn chưa bạo động thêm một bước." "Như thế này đi, một trăm năm!" "Cho Nhị Lang Chân Quân một trăm năm thời gian, nếu sau một trăm năm không thể dẹp yên Nhược Thủy." "Ta sẽ hạ lệnh đi mời Thánh nhân!" "Các vị thấy thế nào?" "Dù sao Nhược Thủy vẫn chưa đến lúc nguy cấp nhất." "Hay là như thế này đi." "Cho Nhị Lang Thần một trăm năm thời gian." "Trong vòng một trăm năm, nếu có thể dẹp yên Nhược Thủy, thì mọi chuyện đều ổn thỏa." "Nếu không thể dẹp yên Nhược Thủy, một trăm năm sau, ngô sẽ hạ lệnh đi

mời Thánh nhân." "Cũng không cần phiền đến Lão quân." "Các vị ái khanh thấy thế nào?" "..." Tại Hồng Hoang, Thiên giới, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc này Hạo Thiên nói với các tiên quan.

Trong giọng điệu có sự thương lượng hiếm thấy.

Chương 732

Trong phút chốc, các thiên quan đều sững sờ.

Nguyên nhân đơn giản, đây là lần đầu tiên Hạo Thiên dùng thái độ như vậy đối thoại với họ, khiến họ có chút không quen.

Vừa rồi không khí còn lạnh lẽo như vậy, họ còn tưởng rằng Hạo Thiên Ngọc Đế sắp thể hiện sự bá khí, còn tưởng rằng có đồng liêu nào đó sắp gặp chuyện.

Không ngờ, ngài lại dùng thái độ như vậy đối thoại.

Trong phút chốc, cả đại điện càng thêm lạnh lẽo.

Các thiên quan nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý quyết liệt, dù sao tai nạn cũng đã treo trên đầu, cũng không sợ Hạo Thiên cứng rắn.

Nhưng không ngờ, Hạo Thiên không cứng, mà lại mềm mỏng, khiến họ khó xử.

Phải trả lời thế nào đây?

Cảm xúc này nhất thời có chút không thể thích ứng được!

Thái Thượng Lão Quân sau khi nghe lời của Hạo Thiên Ngọc Đế, trước tiên nhìn Ngọc Đế, rồi lại nhìn Vương Mẫu, sau đó lại nhìn Dương Tiễn, dường như đã nhìn ra được suy nghĩ của ba vị.

Ngay sau đó, Thái Thượng Lão Quân khẽ cười, cung kính trở về vị trí của mình.

Lúc này, hành động của Thái Thượng Lão Quân lập tức khiến các thiên quan trong đại điện phản ứng lại.

Những người có thể đứng trên điện này đều không phải là hạng

tầm thường, ai nấy đều lanh lợi vô cùng.

Lúc này thấy Thái Thượng Lão Quân biểu thị thái độ, các thiên quan cũng lần lượt nháy mắt suy tư.

Trước tiên, về tình hình của Nhược Thủy, dường như đúng là trong vòng một trăm năm sẽ không có biến động.

Phải biết rằng, một trăm năm đối với các thiên quan mà nói, hoàn toàn không phải là thời gian!

Chỉ cần bế quan, mấy ngàn năm cũng đã trôi qua.

Một trăm năm thì có là gì?

Lúc này Hạo Thiên lại biểu thị thái độ như vậy, hay là cứ thuận theo ý của Ngọc Đế?

Tại Hồng Hoang Thiên giới, lúc này các thiên quan sau khi nghe lời của Hạo Thiên, nhìn nhau, đều thấy sự thỏa hiệp trong mắt đối phương.

Dù sao đối với họ, một trăm năm thực sự quá ngắn, hoàn toàn không đáng kể.

Tùy tiện một vị thần tiên bế quan cũng đã cả ngàn năm.

Hơn nữa, thái độ như vậy của Hạo Thiên Ngọc Đế là lần đầu tiên, có thể thấy chuyện này đối với Hạo Thiên quan trọng đến mức nào.

Nếu họ không đồng ý, đợi sau khi tai họa Nhược Thủy được giải quyết, còn có thể ở lại Thiên giới được không?

Dù sao trời sập cũng đã có người cao chống đỡ, không cần thiết vì chuyện này mà đắc tội với Ngọc Đế.

Người ta là Tam giới chi chủ!

Các thiên quan nhìn nhau, đều thấy sự thỏa hiệp trong mắt đối

phương.

Trong đó, Thái Bạch Kim Tinh là phe trung thành với Hạo Thiên, lúc này nghe lời của Hạo Thiên xong, phản ứng nhanh nhất.

Là tử trung của Hạo Thiên, tự nhiên không cần phải suy nghĩ những vấn đề khác.Kí nhiên Hạo Thiên đã đề xuất cách này, nhất định chỉ có ủng hộ, không có ý kiến gì khác!

Vì vậy, khi cả sân đang trong tình trạng tĩnh lặng, Thái Bạch Kim Tinh lại lần nữa là người đầu tiên đứng ra.

"Bệ hạ nói rất đúng!" "Một trăm năm mà thôi, vi thần kiến nghị để Nhị Lang Thần đi thử một phen!" "Nhị Lang Chân Quân thần thông quảng đại, biết đâu chuyện này lại dễ như trở bàn tay!" "..." Thái Bạch Kim Tinh hành lễ nói, trên mặt không có bất kỳ sắc thái khác thường nào, bình thản như thường, như thể những lời này xuất phát từ nội tâm, từng câu từng chữ đều là lời từ đáy lòng.

Những người khác sau khi nghe lời của ông, đều sững sờ.

Cái gì?

Nhị Lang Thần đối phó với tai họa Nhược Thủy dễ như trở bàn tay?

Đây cũng quá tâng bốc rồi đi!

Nhưng, trong lòng tuy nghĩ vậy, lại không dám nói ra.

Ngược lại, từng người một nối gót đứng ra, đồng loạt lên tiếng: "Bệ hạ!

Thái Bạch Kim Tinh nói đúng!

Một trăm năm, chúng thần cảm thấy không dài." "Ngọc Đế, vi thần không có bất kỳ ý kiến gì, cứ theo lời Ngọc Đế!" "Đúng vậy!

Nhị Lang Chân Quân thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, biết

đâu thật sự là chuyện nhỏ!" "Vậy quyết định như vậy đi!

Để Nhị Lang Thần đi giải quyết!" "..." Các thiên quan lời qua tiếng lại, dăm ba câu đã trực tiếp chốt hạ vấn đề, đồng loạt thỏa hiệp.

Chương 733

Tại Hồng Hoang, Thiên giới, Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Chúng thần cho rằng nên cho Nhị Lang Chân Quân thời gian." "Đúng là như vậy, một trăm năm thôi, thoáng qua là hết." "Ngọc Đế, chúng thần xin Ngọc Đế hạ chỉ, lệnh cho Nhị Lang Chân Quân dẹp yên tai họa Nhược Thủy!" "Việc này vi thần cảm thấy là thượng sách!!" "Ngọc Đế, việc này cứ quyết định như vậy đi." "..." Chỉ trong nháy mắt, sau khi Thái Bạch Kim Tinh mở đầu, các thiên quan cũng đồng loạt lên tiếng.

Ý của họ rất đơn giản, đó là muốn để Nhị Lang Chân Quân đi giải quyết tai họa Nhược Thủy.

Bởi vì họ cảm thấy không cần thiết vì chuyện này mà trở mặt với Ngọc Đế.

Thay vì cứ kiên trì như vậy, đảo bất như tặng cho Ngọc Đế một cái thuận nước đẩy thuyền.

Hạo Thiên Ngọc Đế nghe những lời như vậy, vẻ lạnh lùng trên mặt mới dần tan biến.

Theo ngài thấy, nếu những thần tử này không nghe lời, lần sau cũng không cần phải quá khách sáo, trực tiếp loại bỏ toàn bộ, thay bằng những tử trung của mình là tốt nhất.

Dù sao ngài cũng không thích những kẻ không nghe lời này.

Mỗi lần nói chuyện đều có người đứng ra phản đối, chuyện như vậy thân là Ngọc Đế tự nhiên không cho phép.

Ngài tự nhiên càng muốn có những thần tử vô cùng nghe lời.

Nếu không mỗi lần đưa ra quyết định đều bị cản trở, làm Ngọc Đế

còn có ý nghĩa gì?

Đâu còn một chút dáng vẻ của Tam giới chi chủ?

Vì vậy, lần này thực ra Hạo Thiên cũng có ý mượn việc này để xem rốt cuộc có bao nhiêu thiên quan không nghe lời.

Không nghe lời, tự nhiên phải ghi nhớ, đến lúc đó một lưới bắt hết!

Thế nhưng, không ngờ những thiên quan này lại như cỏ đầu tường, ai nấy đều sợ chết, không dám làm chim đầu đàn.

Hạo Thiên Ngọc Đế trong lòng không khỏi khẽ thở dài.

Thôi vậy, đã không thể một lưới bắt hết, vậy thì cứ giữ lại đi, dù sao ai trong lòng có suy nghĩ khác, ngài cũng rõ ràng.

Nghĩ vậy, Hạo Thiên Ngọc Đế nhìn về phía Dương Tiễn.

"Nhị Lang Thần, được chúng tiên tiến cử, ngươi không thể phụ lòng mong mỏi của chúng tiên!" "Nếu không thể giải quyết, ngô sẽ để ngươi đi mời sư tôn của ngươi vậy." Hạo Thiên Ngọc Đế khẽ nói.

Dao Trì Vương Mẫu ở một bên thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Tuy không rõ Hạo Thiên rốt cuộc muốn làm gì, nhưng vừa nghe phải mời Lưu Nhĩ ra tay, trong lòng liền vui mừng.

Đã bao lâu rồi, nàng cũng đã rất lâu chưa gặp vị sư huynh này!

Tại Hồng Hoang, Thiên giới.

"Nhị Lang Thần." "Lần này giao cho ngươi tiếp nhận chuyện Nhược Thủy." "Trẫm cho ngươi một trăm năm thời gian, xem thế nào." "Nếu không thể hoàn thành, đến lúc đó ngươi phải chịu trách nhiệm đi mời sư tôn ra tay." "..." Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc này Hạo Thiên Ngọc Đế nói với Dương Tiễn, đã hạ ý chỉ.

Dương Tiễn nghe vậy, quả thực có chút ngẩn ngơ.

Nói thật, ván cờ hôm nay tuy đều xoay quanh y, tuy các tiên quan đều đặt trọng tâm vào y, nhưng y lại hoàn toàn là một người không biết gì.

Vốn tưởng chỉ đơn thuần là họp một buổi, sau đó đi lướt qua cho có lệ, dù thế nào cũng không cần phải ra mặt.

Bởi vì mấy trăm năm gần đây, y đã kín tiếng vô cùng, cũng không làm ra chuyện gì kinh thiên động địa, chẳng qua chỉ là tu luyện thường ngày.

Người dưới trướng của y càng bị quản thúc rất kín đáo, không ra ngoài gây chuyện.

Vì vậy, thái độ hôm nay của Ngọc Đế khiến y trực tiếp ngơ ngác.

Người không biết còn tưởng Ngọc Đế muốn ban cho y phúc lợi gì.

Nhưng những điều này đều không có, tất cả mọi thứ y đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Y thần thông quảng đại từ khi nào?

Y pháp lực vô biên từ khi nào?

Y có thể dẹp yên Nhược Thủy từ khi nào?

Đó là Nhược Thủy đó!

Năm đó khi đại nạn Nhược Thủy xuất hiện, y còn chưa ra đời.

Không, phải nói là năm đó khi đại nạn Nhược Thủy xảy ra, Nhân tộc còn chưa ổn định!

Nhưng y không thấy tai nạn đó, lại nghe nói về nó!

Sớm đã biết, Nhược Thủy đó đã nhấn chìm cả đại địa, vô số sinh linh bị nuốt chửng, thần hồn câu diệt.

Ngay cả đại năng bị Nhược Thủy triền thượng, cũng vô lực cứu vãn.

Nhược Thủy lợi hại như vậy, Dương Tiễn làm sao có năng lực dẹp yên!

Chương 734

Trong lòng y không khỏi bối rối.

Người cữu cữu này rốt cuộc muốn làm gì?

Dương Tiễn không khỏi nhìn về phía cữu cữu, lại thấy ánh mắt lãnh đạm của đối phương, khiến trong lòng y càng thêm nghi hoặc.

Đối với người cữu cữu này, trong lòng Dương Tiễn vô cùng phức tạp.

Nói không có oán hận là không thể.

Dù sao đối phương đã giam cầm mẫu thân của y ở Hoa Sơn, đến nay mẫu thân của y vẫn không thể ra ngoài.

Gia đình của y cũng vì cái thiên quy chết tiệt kia mà người chết thì đã chết.

Tuy không phải do Hạo Thiên làm, nhưng có khác biệt gì sao?

Tại Hồng Hoang, Thiên giới, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi Ngọc Đế nói xong, cả sân lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Tất cả các thiên quan đều không khỏi đổ dồn ánh mắt vào Nhị Lang Thần Dương Tiễn.

Nguyên nhân cũng đơn giản, họ đều muốn xem Nhị Lang Chân Quân này rốt cuộc muốn làm gì, hoặc là Ngọc Đế và Nhị Lang Thần muốn làm gì.

Cậu cháu họ rốt cuộc muốn từ trong Nhược Thủy mà mưu lợi gì?

Nếu nói Ngọc Đế và Dương Tiễn không có ý đồ gì, các tiên có đánh chết cũng không tin.

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên Ngọc Đế dùng thái độ như vậy đối đãi với các thiên quan.

Trước đây thủ đoạn của Ngọc Đế tuy có, nhưng ít nhất thái độ vô cùng ôn hòa, cho người ta một cảm giác dù nghiêm trọng nhất cũng sẽ không bị cách chức, không đến mức phải chết.

Nhưng hôm nay, bị Ngọc Đế nhìn chằm chằm như vậy, các thiên quan cảm thấy, nếu không thuận theo, lần này Ngọc Đế thật sự sẽ hạ sát thủ.

Vì vậy, mới đồng loạt thỏa hiệp.

Nhưng thỏa hiệp thì thỏa hiệp, họ muốn biết, Ngọc Đế và Dương Tiễn rốt cuộc muốn làm gì?

Dương Tiễn thật sự có thể dẹp yên Nhược Thủy sao?

Các thiên quan tự nhiên đều tập trung sự chú ý vào Dương Tiễn.

Vào lúc này, cảm nhận được ánh mắt của các thiên quan, khóe miệng Dương Tiễn khẽ giật.

Cuối cùng y cũng biết cái gì gọi là vạn chúng chú mục, cuối cùng cũng biết cái gì gọi là ánh mắt như đuốc.

Ngay cả tu vi cao cường như y, đối mặt với sự chú thị của nhiều ánh mắt như vậy, nội tâm cũng không khỏi phát hoảng.

Có thể nói, nội tâm y cảm thấy vô cùng vô tội.

Vốn không biết đã xảy ra chuyện gì, bây giờ bị làm cho như vậy, trong lòng tự nhiên vô cùng khó chịu.

Nhưng sau khi cảm nhận được ánh mắt của Hạo Thiên, Dương Tiễn cảm thấy, người cữu cữu này trong lòng chắc đã có kế hoạch, cố ý điểm danh y.

Chẳng lẽ có liên quan đến mẫu thân của y?

Dương Tiễn không khỏi cuối cùng cũng hoàn hồn.

Chỉ thấy y khẽ gật đầu, dưới sự chú thị của các tiên lên tiếng: "Thần tiếp chỉ!" Lời này vừa thốt ra, cả sân vốn yên tĩnh lại lần nữa huyên náo.

Các thiên quan đều lộ vẻ quả nhiên là vậy.

Với tu vi của Dương Tiễn, lại đáp ứng điều kiện vô lý như vậy của Hạo Thiên, nếu nói Dương Tiễn và Hạo Thiên không có ý đồ gì khác, đánh chết họ cũng không tin!

Phải biết rằng, nếu không thể dẹp yên Nhược Thủy, Dương Tiễn phải đi mời Thánh nhân ra tay đó!

Vị Thánh nhân mạnh nhất trong các Thánh nhân, Lưu Nhĩ!

"Vi thần tuân chỉ!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, vang lên giọng nói của Dương Tiễn.

Tuy Dương Tiễn cũng không biết cữu cữu rốt cuộc muốn làm gì, nhưng bất luận thế nào, cữu cữu cũng là người nhà của y.

Dù trước đây có mâu thuẫn, có hiểu lầm, nhưng theo Dương Tiễn thấy, người thân vẫn là người thân.

Về mặt riêng tư, là cháu ngoại, dù thế nào cũng không thể trước mặt các tiên mà chống đối Hạo Thiên Ngọc Đế, nếu không sẽ bị người ngoài chê cười.

Về mặt công, là thần tử, bây giờ Ngọc Đế có chỉ, càng phải tuân theo.

Nếu không Ngọc Đế ở Lăng Tiêu Bảo Điện còn có uy nghiêm gì?

Y không thể làm người đầu tiên vi phạm ý chỉ của Ngọc Đế.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ lợi hại trong lòng, Dương Tiễn tự nhiên đã đáp ứng.

Chương 735

Dù sao theo y thấy, cữu cữu hẳn sẽ không đào hố cho y nhảy.

Y là Nhị Lang Thần đó, là đệ tử của Lưu Nhĩ đó!

Sau khi Dương Tiễn nhận ý chỉ của Ngọc Đế, cả sân tĩnh lặng vô cùng.

Các tiên ai nấy đều lộ vẻ quả nhiên là vậy.

Rõ ràng, mọi chuyện đều như họ dự đoán.

Họ cảm thấy, Ngọc Đế và Dương Tiễn, hai người cậu cháu này, nhất định có âm mưu.

Nếu không, nhiệm vụ khoa trương như vậy, Dương Tiễn lại không từ chối, một chút vẻ khó xử cũng không biểu lộ mà đã tiếp nhận.

Hoàn toàn điên rồ.

Nếu nói không có vấn đề gì, đánh chết các tiên cũng không tin!

Ngay cả sự tồn tại cao cường như Thái Thượng Lão Quân, lúc này đáy mắt cũng lóe lên vẻ suy tư.

Thân là thiện niệm của Lão Tử Thánh nhân, ngài không bận tâm đến việc Dương Tiễn và Ngọc Đế có âm mưu gì hay không, mà bận tâm đến việc Dương Tiễn rốt cuộc có thể dẹp yên tai họa Nhược Thủy hay không?

Nếu không thể, Dương Tiễn lại mạo muội nhận lấy như vậy, đến lúc đó xảy ra chuyện thì sao?

Thái Thượng Lão Quân trong lòng âm thầm quyết định, phải đến Bát Cảnh Cung một chuyến, tìm bản tôn, giải quyết chuyện này, làm

một phương án dự phòng.

Đến lúc đó, nếu Dương Tiễn không được, thì để bản tôn ra tay.

Như vậy, cũng sẽ không làm mất mặt của Ngọc Đế.

Nếu Dương Tiễn có thể dẹp yên Nhược Thủy?

Vậy thì càng tốt, chẳng qua chỉ là phiền phức đi một chuyến mà thôi.

Đối với thiện niệm Thái Thượng Lão Quân mà nói, đó là chuyện nhỏ không thể nhỏ hơn.

Ngài không nỡ nhìn sinh linh lầm than, luôn cảm thấy có thể làm được gì thì làm.

Suy nghĩ này lại có phần giống với Hồng Vân Lão Tổ năm đó.

Tại Hồng Hoang Thiên giới, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Tốt!" "Đã Nhị Lang Thần tiếp chỉ." "Việc này cứ quyết định như vậy, các ngươi hãy chờ đợi một trăm năm đi!" "Sau một trăm năm, xem Nhị Lang Thần hành sự thế nào!" "Nếu không hoàn thành được, ta sẽ để nó đi mời Thánh nhân!" Giọng nói uy nghiêm vô cùng của Hạo Thiên Ngọc Đế vang vọng trong điện.

Lời này vừa thốt ra, các tiên quan đều gật đầu.

"Ngọc Đế anh minh!" "Chúng thần sẽ chờ xem!" "Chúc Nhị Lang Thần mã đáo thành công!" "Nhị Lang Thần ra tay, việc này tất định sẽ thành!" "Đúng vậy!

Có Nhị Lang Thần ra tay, chúng thần đều yên tâm rồi!" "Tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng có thể đặt xuống rồi!" "Không giấu gì các vị, lâu như vậy rồi, ta đến bây giờ mới dám thở phào nhẹ nhõm đó!" "Ha ha ha!" "..." Chỉ trong chốc lát, không khí trong điện liền trở nên thoải mái vô cùng.

Mọi người mỗi người một câu tán dương Ngọc Đế và Dương Tiễn, cả đại điện đều tràn ngập một bầu không khí quan liêu.

Nếu phàm nhân có vắt óc suy nghĩ cũng không thể ngờ được, tiên nhân cũng không khác gì phàm nhân.

Cảnh tượng này khiến Dương Tiễn nhìn mà vô cùng cạn lời.

Mẹ nó, nói những lời này, cứ như thể Nhược Thủy đã được dẹp yên rồi vậy!

Nhưng thật sự đã được dẹp yên chưa?

Chưa hề!

Dương Tiễn bây giờ còn đang ngơ ngác, hoàn toàn không biết tiếp theo phải làm gì, cảm giác như bị người ta lùa lên giàn lửa nướng vậy, thật sự vô cùng cạn lời.

Y không khỏi có chút oán trách cữu cữu.

Nếu không phải vì đối phương, y cũng sẽ không bị động như vậy!

Nghĩ vậy, ánh mắt mang theo chút oán giận của y không khỏi nhìn về phía Hạo Thiên.

Kéo theo đó, Dao Trì cũng bị y nhìn bằng ánh mắt tương tự, bởi vì y thấy nụ cười trên mặt Dao Trì hoàn toàn không hề che giấu.

Đánh chết Dương Tiễn cũng không tin Dao Trì Vương Mẫu không biết chuyện này.

Thế nhưng, Dao Trì đang mải vui mừng vì sắp được gặp sư huynh, sau khi cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Dương Tiễn, mới hoàn hồn, có chút dở khóc dở cười.

Nàng cảm thấy thật là vô duyên vô cớ.

Nàng cũng không biết chuyện hôm nay!

Hoàn toàn là quyết định của Hạo Thiên.

Vừa rồi còn đang oán trách Hạo Thiên làm việc không báo cho mình biết!

Chương 736

Lúc này lại trở thành đối tượng bị Dương Tiễn oán trách!

Dao Trì Vương Mẫu hơi thu lại nụ cười trên mặt.

"Được rồi, các vị nếu không có chuyện gì thì lui đi." "Việc này đã định." "Các vị lui đi." "Chờ đợi Nhị Lang Thần khải hoàn trở về!" Giọng nói của Dao Trì Vương Mẫu vang lên, trực tiếp khiến các thiên quan hơi sững sờ.

Họ đều biết, Vương Mẫu muốn đuổi người rồi!

Nhưng, dù vậy, họ cũng không dám có nửa điểm bất mãn biểu lộ ra ngoài.

Phải biết rằng, Dao Trì Vương Mẫu những năm gần đây trông có vẻ ngoan ngoãn hơn rất nhiều, ngày thường cũng chỉ ngoan ngoãn trồng cây bàn đào, ủ quỳnh tương ngọc lộ.

Nhưng ở đây không có một thiên quan nào dám xem thường Dao Trì.

Ai mà không biết, năm đó vị này là một tồn tại dám ngỗ nghịch với cả Hồng Quân Đạo Tổ!

Không nói đến Hồng Quân Đạo Tổ đã vô số năm không xuất thế, chỉ riêng vị mạnh nhất trong Thất Thánh là Lưu Nhĩ thôi, ai mà không biết vị vô thượng Thánh nhân năm đó đã dẫn theo Hạo Thiên và Dao Trì đại náo Hồng Hoang, hầu như tất cả các Thánh nhân đều phải chịu thiệt dưới tay ba vị tiên đồng của Hồng Quân Đạo Tổ.

Ai mà không biết Lưu Nhĩ yêu thương vị tiểu sư muội này nhất.

Có thể nói, đắc tội với Dao Trì chính là đắc tội với Lưu Nhĩ.

Đi mách lẻo với Hạo Thiên, Hạo Thiên còn có thể vì thể diện của tam giới mà không dám đi tìm Lưu Nhĩ.

Nhưng nếu đắc tội với Dao Trì Vương Mẫu?

Vậy thì không hay rồi, phụ nữ sẽ không nói lý lẽ với ngươi.

Vì vậy, lúc này các thiên quan thấy Dao Trì Vương Mẫu đã lên tiếng, ai nấy tự nhiên ngoan ngoãn vô cùng, chỉ hận không thể kẹp đuôi làm người, không dám có lời nói hay hành vi ngỗ nghịch.

Hơn nữa, nói thật họ cũng chỉ mong được rời đi ngay lập tức.

Nếu không phải vì nể mặt Ngọc Đế, họ đã sớm đi rồi.

Nguyên nhân đơn giản, tuy bề ngoài họ vô cùng ủng hộ Dương Tiễn đi dẹp yên Nhược Thủy, nhưng đó chỉ là bề ngoài!

Trong số bao nhiêu thiên quan này, có ai tin rằng Dương Tiễn có thể dẹp yên tai họa Nhược Thủy?

Đừng nói là các thiên quan không tin, ngay cả Dương Tiễn cũng hoàn toàn không có một chút tự tin nào.

Đó là Nhược Thủy đó!

Chứ không phải là nước sông bình thường!

Vì vậy, các tiên quan ngoài mặt trông có vẻ vững như chó già, nhưng thực ra trong lòng hoảng như cầy sấy!

Ai nấy đều sốt sắng muốn quay về.

Về làm gì?

Về để chuẩn bị thêm!

Nói khó nghe, biết đâu giây tiếp theo Nhược Thủy lại bùng phát.

Tự nhiên phải về chuẩn bị thêm.

Trận pháp, bảo vật, công pháp, tóm lại là những thủ đoạn có thể

nâng cao khả năng bảo mệnh, đều phải chuẩn bị!

Lúc này Dao Trì lên tiếng, đúng là gãi đúng chỗ ngứa!

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Dao Trì Vương Mẫu lên tiếng.

Các tiên vốn trong lòng đã muốn rời đi liền vui mừng khôn xiết!

Từng người một chắp tay vái chào Ngọc Đế và Vương Mẫu, cao giọng hô: "Chúng thần cáo lui!" Lời vừa dứt, từng bóng người lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ, như thể nơi này có xui xẻo, không thể ở lâu.

Ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng biến mất trong nháy mắt.

Nhưng, khác với các thiên quan muốn về chuẩn bị thủ đoạn bảo mệnh, ngài lại vội vàng muốn đến Bát Cảnh Cung một chuyến, để Lão Tử Thánh nhân nhanh chóng ra tay, dẹp yên Nhược Thủy!

Dù sao, để Dương Tiễn dẹp yên Nhược Thủy, đều không quá đáng tin cậy!

Vì vậy lúc này tự nhiên phải vội vàng đi gặp Lão Tử Thánh nhân, thỉnh cầu Thánh nhân ra tay giúp đỡ.

Tuy Dương Tiễn có khả năng sẽ tìm Lưu Nhĩ ra tay, nhưng đối với Thái Thượng Lão Quân mà nói, việc đi thỉnh cầu Lão Tử Thánh nhân ra tay cũng không xung đột.

Dù thế nào, có thêm một tầng chuẩn bị cũng không tồi.

Suy nghĩ này, Thái Thượng Lão Quân và các thiên quan khác lại giống nhau.

Chỉ là, Thái Thượng Lão Quân vì đại cục, các thiên quan khác lại vì sinh tử của mình.

Nhưng đó cũng là chuyện thường tình.

Chương 737

Tu luyện vô số năm, chẳng qua là vì trường sinh, ai nguyện ý vứt bỏ sinh mệnh?

Lại không phải ai cũng có tấm lòng đại từ bi như Hậu Thổ.

Nói trở lại, không bao lâu, tất cả các thiên quan đều đã rời đi.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện vốn huyên náo vô cùng, lúc này chỉ còn lại Ngọc Đế, Vương Mẫu và Dương Tiễn ba người.

Thế nhưng, ba người lúc này lại đều không lên tiếng, đồng loạt im lặng.

Chỉ là, ánh mắt mà Dương Tiễn và Vương Mẫu đặt lên người Ngọc Đế, lại càng lúc càng tràn đầy vẻ oán giận.

Vừa rồi có nhiều thiên quan, Dương Tiễn và Vương Mẫu vì nể mặt Ngọc Đế, không làm gì trái ý.

Nhưng bây giờ không giống nữa.

Vừa rồi thân phận là quân thần, bây giờ thân phận là người thân.

Cũng không có người ngoài ở đây, tự nhiên không cần phải cho Hạo Thiên nhiều mặt mũi.

Hạo Thiên tự nhiên cảm nhận được ánh mắt của Dương Tiễn và Vương Mẫu, không khỏi bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Có vấn đề gì, cứ hỏi đi." Cuối cùng Hạo Thiên phá vỡ sự tĩnh lặng, lúc này trên mặt là một nụ cười khổ.

"Hừ!" "Nào dám hỏi sư huynh." "Sư huynh bây giờ là Ngọc Đế, là Tam giới chi chủ." "Quyết định của huynh, chúng ta thân phận thấp bé, nào dám có ý kiến." Lúc này, Dao Trì là người trả lời đầu tiên,

giọng điệu tràn đầy bất mãn.

"Huynh là Ngọc Đế." "Huynh là Tam giới chi chủ." "Đâu có để ta vào mắt." "Đâu cần nghe ý kiến của ta!" "Huynh đưa ra quyết định, ta cứ thành thật tuân theo là được rồi!" "..." Lúc này, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Dao Trì Vương Mẫu mặt đầy vẻ trào phúng đối với Hạo Thiên, trực tiếp nói ra sự bất mãn trong lòng.

Nếu có người ngoài nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ kinh ngạc không thôi.

Bởi vì, đó là Ngọc Đế đó, là Tam giới chi chủ đó!

Ai dám nói chuyện với Ngọc Đế như vậy.

Thế nhưng, đối mặt với giọng điệu như vậy của Dao Trì, người đứng xem là Dương Tiễn lại mặt mày bình tĩnh, cũng dùng ánh mắt tương tự nhìn về phía Ngọc Đế.

Dao Trì Vương Mẫu biểu thị sự bất mãn trong lòng, Dương Tiễn cũng vậy!

Phải biết rằng, Vương Mẫu chỉ là tức giận vì Hạo Thiên vừa rồi trước mặt các thiên quan đã chuyển hướng câu chuyện.

Còn Dương Tiễn thì sao?

Còn nghiêm trọng hơn Dao Trì nhiều!

Trực tiếp bị Hạo Thiên một cách khó hiểu đẩy lên giàn lửa, vô cùng ngơ ngác tiếp nhận nhiệm vụ lớn nhất trong lịch sử Thiên giới.

Vấn đề là, có thể hoàn thành được không?

Đó là Nhược Thủy đó!

Thứ đó, ngay cả các đại năng viễn cổ cũng không dám chạm vào, không cẩn thận một chút là sẽ bị nó hủy diệt thần hồn.

Bảo y đi dẹp yên Nhược Thủy, không phải đang đùa sao?

Dương Tiễn thực lực hùng hậu, là vì những năm này đã bái nhập môn hạ của Lưu Nhĩ, có gia sư huynh dạy dỗ, lại có công pháp cường đại làm cơ sở, mới có thể tu luyện đến mức này.

Dù sao phải biết, các sư huynh của y đều từng là Nhân Hoàng!

Ai nấy đều có đại khí vận của Nhân tộc, ai nấy đều thân hoài đại thần thông.

Ở trong môi trường như vậy, muốn không cường đại cũng khó.

Nói khó nghe, dưới sự dạy dỗ của Lưu Nhĩ, một con lợn cũng có thể trực tiếp thành đại năng, huống chi Dương Tiễn vốn có thiên phú tư chất không tồi, tự nhiên tu luyện nhanh chóng.

Nhưng!

Dù Dương Tiễn có trâu bò đến đâu, cũng có giới hạn!

Nhìn người ta Thái Thượng Lão Quân kìa, là thiện thi của Thánh nhân, còn không dám nói có thể dẹp yên Nhược Thủy, chỉ có thể đi cầu cứu Thánh nhân.

Dương Tiễn có trâu bò đến đâu, tự vấn lòng mình, cũng không bằng Thái Thượng Lão Quân!

Hành động của Hạo Thiên, không phải là đẩy Dương Tiễn lên giàn lửa nướng sao.

Vì vậy, dẫn đến lúc này Dương Tiễn, thay đổi sự tôn kính thường ngày đối với cữu cữu, trực tiếp giữ thái độ xem kịch.

Lúc này, nhìn Dao Trì trào phúng Hạo Thiên, Dương Tiễn hoàn toàn không quan tâm, như thể người trước mắt không phải là cữu cữu của mình, hoàn toàn là một người ngoài cuộc.

Vào lúc này, Hạo Thiên nhìn hai người thân cận trước mắt, một là

cháu ngoại, một là sư muội, đều không hiểu mình, ngược lại còn châm chọc như vậy, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Nhưng ngài cũng hiểu, hôm nay quả thực có chút quá đáng.

Việc không bàn bạc trước với hai người mà tự ý quyết định, đối phương bất mãn như vậy cũng là chuyện thường tình.

Chương 738

Nghĩ vậy, ngài mới từ từ nói với Dao Trì: "Sư muội à!" "Hà tất phải châm chọc ta như vậy!" "Chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau." "Ta là người thế nào, muội còn không biết sao?" Chỉ thấy lúc này Hạo Thiên mặt đầy vẻ tươi cười, đâu còn một chút dáng vẻ của Tam giới chi chủ, hoàn toàn là một người bình thường đang xin lỗi sư muội của mình.

Dao Trì lại hoàn toàn không ăn bộ này.

"Ai biết huynh chứ." "Ta mới không lớn lên cùng huynh." "Ta lớn lên cùng sư huynh!" "Hơn nữa, là Tam giới chi chủ rồi, thay đổi thế nào ai mà biết được?" "Hừ!" Dao Trì nói, vẻ bất mãn trên mặt vẫn còn nguyên, không hề che giấu, tự nhiên cũng xem Dương Tiễn là người nhà, vì vậy mới như vậy trước mặt Hạo Thiên.

Vẻ bất đắc dĩ trên mặt Hạo Thiên càng đậm thêm mấy phần.

"Nghe ta giải thích đã!" "Ta tự nhiên có nỗi khổ của mình." "Còn nhắc đến sư huynh nữa chứ!" "Đúng rồi!

Ta cũng là vì muốn để muội có thể gặp sư huynh mà!" "Nhìn xem, sư huynh đã bao lâu không xuất thế rồi." "Muội cũng nhớ sư huynh đúng không?" "Biện pháp này của ta, có thể khiến sư huynh xuất thế!" Hạo Thiên mặt đầy vẻ tươi cười nói, trong nụ cười lại ẩn chứa một chút giảo hoạt.

Ngài biết, nhắc đến sư huynh, vị tiểu sư muội là Vương Mẫu này nhất định sẽ kích động, nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Quả nhiên, Dao Trì vốn mặt đầy bất mãn vừa nghe Hạo Thiên nói, lập tức mắt sáng lên!

“Sư huynh?

Có thể khiến sư huynh xuất thế sao?” Dao Trì kinh hỉ nói.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt lại lần nữa thay đổi, nhìn về phía Dương Tiễn.

“Không phải huynh thật sự định để Tiễn nhi đi tìm sư huynh chứ?” Tuy nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt Dao Trì rõ ràng đã đậm hơn.

Dương Tiễn nghe vậy, lại trực tiếp mặt đen lại.

“Không phải chứ?” “Thật sự muốn để con đi tìm sư tôn à?” Cữu cữu?

Có phải ruột thịt không vậy?

Trong Linh Tiêu Bảo Điện.

“Không được!

Cữu cữu, thật sự muốn con đi tìm sư tôn sao?

Sư tôn lão nhân gia đang bế quan mà!

Sao con dám đi quấy rầy người chứ!” Lúc này, Dương Tiễn trông vô cùng ngây thơ nói với Hạo Thiên, lời nói đầy vẻ khó xử.

Không vì điều gì khác, tuy sư tôn của hắn tu vi thông thiên, là bậc Thánh nhân chí tôn, ngày thường cũng đối xử với hắn rất tốt, là người vô cùng ôn hòa, có thể nói là một vị sư tôn hiếm có trên đời.

Nhưng!

Dù Lưu Nhĩ có ôn hòa đến đâu, Dương Tiễn và các sư huynh đệ vẫn rất sợ sư tôn!

Đồ đệ sợ sư tôn, đó là đạo lý thiên cổ bất biến.

Hơn nữa, sư tôn đã đạt tới cảnh giới tối cao, ngày thường ở bên

cạnh người cũng sẽ bị khí tức tự nhiên toát ra từ người chấn nhiếp.

Lâu dần, tự nhiên càng thêm kính sợ.

Sự thay đổi âm thầm này khiến hắn từ tận đáy lòng kính sợ sư tôn...

Không chỉ Dương Tiễn như vậy, mấy vị sư huynh đệ của hắn cũng đều thế.

Ngay cả những người từng là Nhân Hoàng như Phục Hy cũng không ngoại lệ!

Vì vậy, lúc này Dương Tiễn nghe lời cữu cữu nói, biết được mục đích của đối phương là muốn mình đi tìm sư tôn, hắn liền cảm thấy vô cùng khó xử.

Hoặc có thể nói, hắn kháng cự từ tận đáy lòng, trong tâm có mười vạn lần không muốn.

Nhưng Hạo Thiên nghe Dương Tiễn nói xong lại khẽ lắc đầu.

"Nhị Lang à, việc này bắt buộc phải giải quyết.

Chỉ có như vậy, ta mới có thể giải trừ cấm chế cho mẫu thân con, để người rời khỏi Hoa Sơn.

Đây cũng là một cách thay đổi thiên quy." Hạo Thiên nói đầy ẩn ý, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Đúng vậy, trong lòng ông ta có tính toán.

Ông muốn để Dương Tiễn đi giải quyết nạn Nhược Thủy.

Với công lao to lớn ngút trời như vậy, tự nhiên có thể thả mẫu thân của Dương Tiễn, cũng là muội muội của ông, ra khỏi Hoa Sơn.

Cho nên, vừa rồi ông mới để Dương Tiễn tiếp nhận chuyện này, giao phó trọng trách.

Thật ra, bao nhiêu năm qua, Hạo Thiên vẫn luôn tìm cách để muội muội được giải trừ cấm chế.

Nhưng thiên quy đó, cơ bản cũng không thể vi phạm.

Sau mấy lần đại kiếp, toàn bộ quy tắc Hồng Hoang đã vận hành theo thiên đạo thiên cơ.

Chương 739

Không phải cứ là Ngọc Đế thì chuyện gì cũng làm được.

Giống như thiên quy, Ngọc Đế cũng không thể phá lệ, trừ phi không cần ngôi vị Ngọc Đế này nữa.

Cho nên, những năm nay ông ta vẫn luôn tìm cách giải quyết.

Nay có chuyện Nhược Thủy, tự nhiên là muốn để Dương Tiễn hoàn thành.

Tại Linh Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, sau khi nghe xong lời của Hạo Thiên, Dương Tiễn lập tức trầm mặc.

Vẻ khó xử trên mặt không còn nữa, lông mày nhíu lại, thần sắc trong khoảnh khắc phức tạp đến cực điểm.

Ai cũng biết, đối với Dương Tiễn, mẫu thân là ràng buộc lớn nhất trong lòng.

Kể từ chuyện xảy ra lúc còn nhỏ, hắn đã lấy việc thay đổi thiên quy, để mẫu thân được giải trừ cấm chế, bước ra khỏi Hoa Sơn làm mục tiêu.

Bây giờ, rõ ràng lời của Hạo Thiên đã đi sâu vào lòng hắn.

Bao nhiêu năm nay, nỗ lực như vậy là vì cái gì?

Chẳng phải là để mẫu thân của mình có thể được giải thoát sao!

Còn về thiên quy ra sao, nếu mẫu thân hắn có thể được giải thoát, thiên quy có tồi tệ hơn nữa thì liên quan gì đến hắn?

Hắn chỉ mong được cùng muội muội và mẫu thân sống một cuộc sống bình lặng, không có gì khác để cầu mong.

Cho nên, lúc này hắn do dự.

Nếu hắn đồng ý với cữu cữu, vậy thì rõ ràng, uy thế của Nhược Thủy không phải một mình Dương Tiễn có thể dẹp yên được.

Hắn biết rõ sức mình, nên cuối cùng nếu không xử lý được Nhược Thủy, chắc chắn phải đến Bồng Lai cầu xin sư tôn.

Nếu không đồng ý, đây là cơ hội ngàn năm có một, bao nhiêu năm qua, là cơ hội duy nhất có thể giúp mẫu thân giải thoát.

Nếu không nhận nhiệm vụ này, không giải quyết nạn Nhược Thủy, có lẽ xác suất thay đổi thiên quy sẽ thấp đến cực hạn.

Đến lúc đó, mẫu thân của hắn lại phải bị giam cầm ở Hoa Sơn vô số năm.

Thiên quy!

Do Thiên Đạo định ra, đâu thể dễ dàng thay đổi?

Từ đó có thể thấy, cơ hội lần này quả thực ngàn năm khó gặp!

Vì vậy, bây giờ trong lòng Dương Tiễn suy nghĩ vô cùng phức tạp, không ngừng tự hỏi, rốt cuộc phải làm thế nào.

Một bên là mẫu thân, một bên là sư tôn.

Nếu đồng ý, vậy nhất định phải đi làm phiền sư tôn, phải đi quấy rầy người tu luyện.

Cho nên, Dương Tiễn mới rối rắm như vậy.

Trong lòng hắn, "một ngày làm thầy, cả đời làm cha".

Từ nhỏ đã mất đi phụ mẫu, vì thế đối với sư tôn, hắn cực kỳ tôn trọng.

Có thể nói, lòng kính trọng đối với Lưu Nhĩ sâu bao nhiêu, thì mức độ rối rắm trong lòng hắn mạnh bấy nhiêu!

Lúc này, Hạo Thiên và Dao Trì lại không nói gì, lẳng lặng nhìn sắc mặt Dương Tiễn biến đổi vạn lần mà không mở miệng một câu.

Bởi vì, đối với Dương Tiễn mà nói, đây cũng là một lần thử thách!

"Con đồng ý!

Con đồng ý nhận nhiệm vụ này!

Dù con không thể hoàn thành, cũng sẽ đến quỳ cầu sư tôn!

Bất luận sư tôn đồng ý hay không, con đều sẽ quỳ cầu!

Cho đến khi sư tôn đồng ý mới thôi!" Tại Thiên giới Hồng Hoang, trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, sau khi trầm mặc hồi lâu, Dương Tiễn cuối cùng cũng kiên định lên tiếng.

Chỉ thấy sắc mặt hắn lúc này vô cùng kiên nghị, giống như đã đưa ra quyết định lớn nhất trong đời.

Thực tế, cũng đúng là như vậy!

Phải biết rằng, trong lòng hắn, sư tôn Lưu Nhĩ là thần thánh không thể xâm phạm, là tồn tại còn vô thượng hơn cả Thiên Đạo.

Dương Tiễn pháp lực vô biên, trong lòng có chí khí muốn đấu với trời, muốn dùng sức một mình thay đổi thiên quy.

Chương 740

Đối với Thiên Đạo hắn còn dám như vậy, nhưng trong lòng, hắn chưa từng dám ngỗ ngược với sư tôn một chút nào!

Càng không dám đi quấy rầy sư tôn tu hành!

Phải biết, sư tôn là tồn tại bậc nào?

Là Thánh nhân chí tôn của Hồng Hoang!

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ, cũng chưa chắc có thể hơn được sư tôn.

Lúc này sư tôn đang bế quan, từ đó có thể thấy tầm quan trọng của lần bế quan này.

Cho nên, nếu có thể, hắn thật sự sẽ không lựa chọn quấy rầy sư tôn của mình.

Nhưng không còn cách nào khác.

Dương Tiễn không dám nói mình là người chí hiếu trong thiên hạ, nhưng hắn cũng không thể trơ mắt nhìn mẫu thân bị thiên quy giam cầm ở Hoa Sơn.

Có thể nói, hắn một khắc cũng không đợi được nữa!

Một khắc cũng không nhìn nổi nữa!

Mỗi khi nghĩ đến mẫu thân đang bị giam cầm ở nơi có hoàn cảnh như Cửu U chi địa, cực hàn chi địa dưới chân Hoa Sơn, hắn lại đau lòng không thôi!

Hắn có thể đợi mình mạnh lên, đợi mình mạnh hơn nữa để thay đổi thiên quy, nhưng mẫu thân hắn, không đợi được!

Bởi vậy, sau vô số lần rối rắm trong lòng, hắn đã quyết định dứt

khoát.

Bất kể thế nào, đều phải cầu sư tôn giúp đỡ.

Bất kể sẽ phải chịu hình phạt ra sao, bất kể có bị trục xuất khỏi sư môn hay không, hắn đều phải vì mẫu thân của mình mà cống hiến!

Thậm chí hắn đã âm thầm quyết định trong lòng, nếu bị trục xuất khỏi sư môn, nhất định sẽ tự sát dưới sơn môn, trả lại hồn phách cho sư môn.

Bởi vì, trong lòng hắn, sư môn đã như cha mẹ tái sinh!

Nếu không có sư tôn, hắn có lẽ đã rơi vào cạm bẫy bị các Thánh nhân đùa bỡn.

Cũng vào lúc này, thấy Dương Tiễn đã đưa ra quyết định, Hạo Thiên không khỏi mỉm cười.

Tại Hồng Hoang, Thiên giới, trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Nhìn thần sắc của Dương Tiễn, Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi nhìn nhau, rồi cùng nở nụ cười.

Bởi vì họ đều biết, đối với Dương Tiễn mà nói, đây là một loại thử thách, cũng là một chuyện tốt.

Cho nên, trong lòng họ cũng không có gì lo lắng.

Với sự hiểu biết của họ về vị sư huynh kia, chuyện này tự nhiên có thể nắm chắc.

Nhưng dù sao cũng là cữu cữu, nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Dương Tiễn lúc này, cho dù là chủ nhân Tam giới Hạo Thiên, cho dù là Hạo Thiên chúa tể Tam giới, lúc này tình thân ít ỏi trong lòng cũng không khỏi dâng trào.

Phải biết, đứng ở vị trí này, mỗi ngày quyết định vận mệnh của vô số sinh linh, Hạo Thiên vốn phải làm việc chí công vô tư.

Nếu không, chẳng cần người khác ra tay, Thiên Đạo cũng sẽ tước đi ngôi vị Ngọc Đế!

Vì vậy, Hạo Thiên như vậy, đối với tình thân lại càng vô cùng trân trọng!

Ông mỉm cười xua tay, nói với Dương Tiễn: "Được rồi, được rồi!

Cữu cữu ta lẽ nào sẽ hại con sao?

Sư tôn cùng ta lớn lên, tính cách của người ta là người rõ nhất.

Chính cái gọi là trăm đức hiếu làm đầu.

Con trọng tình trọng nghĩa, lại hiếu thuận như vậy, sao người lại nổi giận với con được.

Càng không thể vì chuyện này mà trục xuất con khỏi sư môn!" Dương Tiễn nghe vậy, hai mắt không khỏi sáng lên, như thể nhìn thấy ánh bình minh trong đêm đen.

Nhưng, chưa kịp vui mừng, hắn đã nghe Hạo Thiên nói tiếp: "Trừ phi…" Dương Tiễn không khỏi trợn to hai mắt, hai luồng tinh quang chiếu thẳng vào người Hạo Thiên.

"Trừ phi cái gì!" Dương Tiễn vội vàng hỏi, vẻ mặt đầy lo lắng.

Thật tức chết mà, ông cữu cữu này, nói chuyện chỉ nói một nửa, thật biết cách làm người ta sốt ruột.

Nếu không phải là cữu cữu, không phải là Ngọc Đế, hắn thật sự sẽ đấm cho một quyền!

Cũng vào lúc này, Hạo Thiên chậm rãi nói: "Trừ phi, lần bế quan này của sư tôn vô cùng quan trọng.

Vậy thì con đi quấy rầy thật sự sẽ xảy ra chuyện." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Dương Tiễn lập tức đen lại.

Phải biết, hắn vốn là ngọc diện lang quân, lúc này mặt lại đen sì, có thể thấy trong lòng khổ sở đến mức nào.

Chương 741

Bởi vì, đây chính là chuyện hắn sợ nhất!

Dương Tiễn không còn do dự nữa, chỉ thấy hắn nghiến răng thật mạnh, trực tiếp xoay người đi ra ngoài điện.

"Nhị Lang, con định đi đâu?" Hạo Thiên vội vàng hỏi.

"Nhị Lang, con định đi đâu?" Lúc này, trong Linh Tiêu Bảo Điện, thấy Dương Tiễn xoay người rời đi, Hạo Thiên không khỏi lên tiếng hỏi.

Ông và Dao Trì trên mặt càng lộ ra ý cười, như thể đang nói, xem kìa, thằng nhóc này sắp đi cầu xin sư tôn rồi.

Điều này cũng hợp ý họ.

Bởi vì, họ cũng có chuyện muốn gặp vị sư huynh kia.

Chỉ là trong lòng không biết chuyện đó có đủ lớn hay không, không dám tùy tiện đi quấy rầy đại sư huynh.

Bây giờ Dương Tiễn đã nhận chuyện này, vậy thì vừa hay để hắn đi gặp đại sư huynh.

Hai người họ ư?

Tự nhiên là đi cùng nhau rồi, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đến lúc đó người cũng gặp được, chuyện cũng thành công.

Cho nên, lúc này nếu Dương Tiễn muốn đến chỗ sư tôn, vậy thì đúng ý họ rồi.

Nhưng họ cũng cảm thấy mình đã hỏi thừa.

Nhiệm vụ Nhược Thủy khó khăn như vậy, Dương Tiễn lẽ nào lại

không đi cầu xin sư tôn?

Chuyện này không phải quá rõ ràng rồi sao?

Nhưng, đang lúc họ chuẩn bị theo gót Dương Tiễn, cùng nhau đến đảo Bồng Lai, thì lại nghe thấy giọng nói của Dương Tiễn truyền đến: "Đến Thiên Hà!" Lời này truyền đến, khiến nụ cười trên mặt Hạo Thiên và Dao Trì lập tức cứng lại!

Cái gì?

Đến Thiên Hà?

Không phải đi tìm sư tôn sao!

Dương Tiễn sẽ không thật sự cho rằng mình có thể dựa vào sức một mình để giải quyết tai họa Thiên Hà chứ?

Thiên Hà, e rằng không đơn giản như vậy!

Đằng sau nhất định còn có vấn đề khác!

Hai người thân là Ngọc Đế và Vương Mẫu đều không có cách nào giải quyết.

Đứa cháu ngoại ngốc này lại cho rằng mình có thể giải quyết ư?

Chẳng lẽ vì được khen vài câu mà lòng tự tin tăng vọt, như được tiêm máu gà rồi sao?

Hạo Thiên trong lòng khổ sở, đầy bất đắc dĩ!

"Đứa ngốc này!

Sao mà bướng bỉnh thế!

Đến Thiên Hà làm gì?

Đi đảo Bồng Lai cầu xin đại sư huynh chứ!" Lúc này, Dao Trì ở bên cạnh Hạo Thiên cũng nhíu mày.

Theo nàng thấy, đây hoàn toàn là chuyện tào lao.

Tình hình Thiên Hà, nàng đã thật sự cẩn thận điều tra, hoàn toàn không có cách nào giải quyết.

Không phải là nàng không thể trấn áp Thiên Hà, mà ngay cả thủ đoạn của nàng cũng không thể tra ra được ngọn nguồn của sự náo động của Thiên Hà từ đâu mà ra!

Phải biết, Dao Trì tuy đã lâu không ra tay, nhưng thực lực của nàng là do Lưu Nhĩ đích thân chỉ dạy, sao có thể thấp được?

Có thể nói, ngay cả những đệ tử kia của Lưu Nhĩ cũng không phải là đối thủ của nàng!

Ngay cả nàng cũng không thể điều tra ra, Dương Tiễn làm sao có thể?

Trong Linh Tiêu Bảo Điện, Dương Tiễn bỏ lại một câu rồi rời đi, phương hướng hắn đi đến chính là Thiên Hà.

Cảnh tượng như vậy, khiến Hạo Thiên trong lòng đầy bất đắc dĩ, càng có chút tức giận với đứa cháu ngoại ngốc này, quá mức bướng bỉnh.

Dao Trì ở bên cạnh, lại càng tức giận hơn.

Phải biết, chính nàng đã đích thân đến Thiên Hà điều tra, kết quả cuối cùng cũng là vô giải.

Tuy vừa rồi trong đại điện nàng không nói rõ, nhưng cũng đã biểu thị rằng mình đã đi điều tra.

Chương 742

Ngay cả nàng cũng không thể biết rốt cuộc dưới Thiên Hà có chuyện gì, Dương Tiễn đi thì có ích gì?

Dao Trì là ai?

Nàng là tiểu sư muội được Lưu Nhĩ yêu thương nhất!

Năm đó nếu không phải Dao Trì cầu xin Hồng Quân Đạo Tổ, Lưu Nhĩ có thể ở lại Tử Tiêu Cung hay không cũng là một vấn đề.

Cho nên, Lưu Nhĩ từ trước đến nay đều cực kỳ yêu thương vị tiểu sư muội này, có thể nói là đích thân dạy nàng tu đạo.

Ngay cả Hạo Thiên và Khổng Tuyên đợi các đệ tử của Lưu Nhĩ cũng thường nói Lưu Nhĩ thiên vị.

Từ đó có thể thấy, tu vi của Dao Trì sâu không lường được.

Tuy rằng bây giờ đã trở thành Vương Mẫu, vì để giữ gìn thân phận mà không ra tay, nhưng Hạo Thiên biết rõ, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Dao Trì.

Hạo Thiên càng cảm thấy, ngay cả Tử Vi Đại Đế Khổng Tuyên, cũng không phải là đối thủ của Dao Trì.

Bởi vì Dao Trì không chỉ được Lưu Nhĩ dạy dỗ các loại đạo pháp, trận pháp... mà còn được Lưu Nhĩ tặng các loại bảo vật.

Trong số những bảo vật đó, phẩm chất Tiên Thiên tùy ý có thể thấy.

Từ đó có thể thấy, địa vị của Dao Trì trong lòng Lưu Nhĩ.

Có thể nói, trên đại địa Hồng Hoang, dưới Thánh nhân, không ai là đối thủ của Dao Trì.

Nếu không phải ngôi vị Thánh nhân đã được định sẵn, Lưu Nhĩ có lẽ đã để Dao Trì làm một vị Thánh nhân cho vui.

Đáng tiếc là không được.

Thiên Đạo Hồng Hoang là như vậy, chỉ có thể duy trì bấy nhiêu Thánh nhân.

Nếu nhiều hơn, một khi quá tải, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều có khả năng sụp đổ.

Đó cũng là nguyên nhân không có thêm Thánh nhân nữa.

Nếu có thể, Lưu Nhĩ tự nhiên sẽ để đệ tử và thân hữu của mình cũng thành Thánh.

Dù sao, chỉ có thành Thánh mới không phải là con kiến.

Về phần loại bỏ hai vị Thánh nhân phương Tây là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại là chuyện không thể.

Bởi vì hai người họ nợ Thiên Đạo một đống nợ!

Trước kia đã phát đại hoành nguyện, nhận được công đức mới có thể thành Thánh, tức là đã nợ Thiên Đạo.

Không hoàn thành hoành nguyện, Thiên Đạo sao có thể loại bỏ họ?

Cho nên, tóm lại, thực lực của Dao Trì đã là đỉnh phong dưới Thánh nhân, hiếm có đối thủ.

Nếu ngay cả nàng cũng không thể điều tra ra nguyên nhân Thiên Hà đột nhiên náo động, Dương Tiễn làm sao có thể điều tra ra được!

Đây chính là nguyên nhân Dao Trì tức giận.

Nàng cảm thấy, đứa cháu ngoại ngốc của Hạo Thiên không để lời nói của mình vào lòng, cảm thấy hắn không lo làm việc chính, cảm thấy hắn không cẩn thận xem xét dị tượng Thiên Hà.

Dao Trì tự nhiên tức giận.

“Thôi được rồi!

Đứa cháu ngoại ngốc này!

Nó muốn đi thì cứ để nó đi!

Dù sao đến lúc đó, nó cũng sẽ ngoan ngoãn đi tìm đại sư huynh thôi!

Ta ở đây chờ xem!” Lúc này, Dao Trì nhíu mày nói với Hạo Thiên.

Thân là Vương Mẫu, lại là trưởng bối, tự nhiên không tiện nổi giận với Dương Tiễn.

Nhưng trong lòng lại uất ức không thể nguôi, vậy thì tự nhiên đem hết tất cả trút lên người Hạo Thiên.

Cháu trai làm sai, cữu cữu gánh vác, theo Dao Trì thấy, cũng không có vấn đề gì!

Nàng nói xong, trực tiếp như một cô bé giận dỗi ngồi xuống bảo tọa, nhắm mắt ngồi xếp bằng tu luyện!

Dáng vẻ này, đâu có một chút nào của Vương Mẫu, hoàn toàn là một cô bé đang trong trạng thái tức giận.

Hạo Thiên thấy vậy, không giận mà lại cười.

Dao Trì có thể giữ thái độ như vậy trước mặt ông, tự nhiên là xem ông như người nhà.

Chương 743

Bao nhiêu năm nay, sau khi đối phương trở thành Vương Mẫu, luôn xuất hiện trước mặt chúng tiên với dáng vẻ lạnh lùng cao quý.

Nhưng Hạo Thiên biết rõ, Dao Trì đang giả vờ.

Sở dĩ như vậy, là để không cho người ta cảm thấy nàng không xứng với vị trí Vương Mẫu.

Đức không xứng vị, đối với một thiên quan là sự sỉ nhục lớn nhất, huống chi là Vương Mẫu!

Cho nên, vì để giữ gìn dáng vẻ đó trước mặt người ngoài, Hạo Thiên cảm thấy, đối phương nhất định đã giả vờ rất vất vả.

Lúc này có thể gỡ bỏ lớp ngụy trang trước mặt mình, Hạo Thiên tự nhiên vui mừng.

Bởi vì trong lòng ông, ông càng xem nàng như cô bé năm đó lẽo đẽo theo sau mình, gọi sư huynh.

Đó mới là Dao Trì trong hồi ức, Dao Trì đẹp nhất.

Ông không khỏi đi đến trước mặt Dao Trì: "Là lỗi của ta!

Đứa cháu này, quá bướng bỉnh rồi!

Đến lúc đó ta thay muội trút giận cho thật tốt!

Để đại sư huynh trách phạt nó!

Sư muội thấy như vậy có được không?" "Đợi gặp được đại sư huynh, ta nhất định sẽ tố cáo thằng nhóc đó một trận!

Để đại sư huynh trách phạt nó thật nặng!

Sư muội thấy như vậy có được không?" Lúc này, Hạo Thiên tươi

cười nói với Dao Trì đang nhắm mắt tu luyện.

Nghe đối phương nhắc đến đại sư huynh, Dao Trì đang giả vờ tu luyện mới khẽ mở mắt ra.

Hạo Thiên vẻ mặt quả nhiên là vậy.

Quả nhiên chỉ cần nhắc đến đại sư huynh, tiểu sư muội này sẽ chú ý.

Nhưng, chưa đợi Hạo Thiên vui mừng, đã thấy Dao Trì lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

"Một đứa cháu ngoại, huynh cũng không giải quyết được?

Còn phải phiền đại sư huynh ra mặt trút giận cho ta?

Cùng là sư huynh, huynh thật vô dụng!" Dao Trì nói xong, còn hừ một tiếng, như thể hoàn toàn xem thường Hạo Thiên Ngọc Đế.

Cảnh tượng này nếu bị người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Không phải lúc này Dao Trì đã không còn vẻ lạnh lùng cao quý thường ngày sao.

Dao Trì đối xử như vậy, người thường không dám tưởng tượng.

Nhưng, Hạo Thiên thấy vậy lại không hề cảm thấy có chút gì không ổn, ngược lại trên mặt cười tươi như hoa.

"Ai da, sư muội!

Nếu thằng nhóc đó chỉ là cháu ngoại của ta, vậy thì một câu thôi, muốn giết muốn chém tùy muội.

Nhưng thằng nhóc này, lại bái nhập môn hạ của đại sư huynh.

Ta làm sao có thể tự ý xử lý được.

Chẳng phải là nể mặt đại sư huynh sao!" Hạo Thiên nói, vẻ mặt

dần dần nghiêm túc, như thể thật sự có chuyện như vậy.

Nhìn thấy vậy, vẻ khinh bỉ trên mặt Dao Trì càng thêm đậm.

"Được rồi được rồi, ta xin huynh đừng nể mặt đại sư huynh nữa.

Mất mặt lắm!" Dao Trì xua tay, hoàn toàn không hợp tác.

Lại thấy Hạo Thiên nghe vậy, sắc mặt lại lần nữa thay đổi: "Sư muội à, thôi được rồi.

Ta không nể mặt đại sư huynh, người đầu tiên muội xé xác chẳng phải là ta sao!

Muội đang câu cá à!

Muốn dẫn ta vào tròng à!

Nói thật đi, sư muội không phải là đang tìm cớ để xử lý ta sao?" Dao Trì lại chớp mắt, thần sắc lãnh đạm nói: "Đoán xem!" "Ta biết mà!" Hạo Thiên kinh hô một tiếng, rồi vội vàng lùi về phía sau.

Chỉ thấy trên mặt hắn đầy vẻ sợ hãi.

Đùa gì vậy, ai thích bị người khác đánh chứ.

Bị đánh mà không thể đánh trả.

Chương 744

Đánh trả cũng không lại, sẽ bị đánh thảm hơn!

Hạo Thiên không chạy còn ở lại làm gì?

Nhưng Hạo Thiên muốn chạy cũng không dễ dàng.

Chính cái gọi là chênh lệch tu vi đã bày ra ở đó.

Hạo Thiên vừa mới bước ra một bước, đã cảm thấy trời đất tối sầm.

Vô số tinh thần càng đột nhiên xuất hiện xung quanh.

Lực lượng pháp tắc thời gian và không gian không ngừng gợn sóng, lao về phía ông như hồng thủy mãnh thú, trực tiếp khiến ông hoa mắt chóng mặt.

Giây tiếp theo, từng luồng sức mạnh tinh thần nổ vang, hóa thành từng nắm đấm nhỏ, oanh kích lên người và mặt của Hạo Thiên.

Đương nhiên, uy lực của những nắm đấm này rất yếu, chỉ để lại trên mặt Hạo Thiên từng vết bầm, thực ra không có gì đáng ngại.

Sau đó, tất cả dị tượng đột nhiên biến mất.

Toàn bộ lực lượng pháp tắc thời không, lực lượng tinh thần, lực lượng trận pháp đều tiêu tan, như thể mọi thứ chưa từng xảy ra.

Hạo Thiên lại lần nữa xuất hiện trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Đến khi Hạo Thiên phản ứng lại, cả người trực tiếp ngây ra.

Vẻ kinh ngạc sâu sắc trên mặt không hề che giấu.

Nhưng, cảm giác hơi đau trên mặt nhanh chóng kéo ông về thực tại.

“Chuyện gì vậy?” Hạo Thiên cảm nhận cơn đau trên người, không cần nhìn cũng biết nhất định là mặt mũi bầm dập.

Nhưng dáng vẻ này không phải trọng điểm, tại sao lại thành ra thế này, mới là điều khiến ông kinh ngạc.

Phải biết, ông là Ngọc Đế!

Là chủ nhân Tam giới!

Là chủ nhân Thiên giới!

Nhưng bây giờ thì sao?

Ngay trong Linh Tiêu Bảo Điện, bị Dao Trì đánh cho một trận, đánh đến mức vô cùng mờ mịt.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Hạo Thiên nhớ lại, có pháp tắc thời không, có lực lượng trận pháp, có lực lượng tinh thần...

Cái quái gì thế.

Dao Trì đã sớm bố trí đại trận trong Linh Tiêu Bảo Điện rồi sao?

Hay là vừa mới bố trí?

Nếu là vế trước, Dao Trì muốn làm gì?

Bố trí đại trận này để đánh ai?

Nếu là vế sau, vậy thì thần thông của đối phương cũng quá mạnh rồi.

Chỉ một lúc không cẩn thận, đã bị đại trận vừa bố trí bao phủ.

Nếu Dao Trì thật sự muốn đối phó ai đó, có ai có thể thoát khỏi dưới thủ đoạn như vậy?

Hạo Thiên cẩn thận dò xét xung quanh, nhưng vẫn không hề cảm nhận được một chút dao động của trận pháp.

“Đại sư huynh thiên vị quá rồi!

Ngay cả trận pháp nhất đạo cũng đều giao cho muội!

Để muội tinh thông đến vậy!

E rằng tạo nghệ trận pháp không thua gì Thông Thiên rồi!

Còn nữa, có đến mức phải như vậy không!” Hạo Thiên chỉ vào bộ dạng mặt mũi bầm dập của mình, tức giận nói với Dao Trì.

“Trận pháp này rốt cuộc được bố trí lúc nào?” Hạo Thiên nhăn mặt ngồi trên bảo tọa, vẻ mặt tức giận hỏi Dao Trì bên cạnh.

Không phải hắn không dùng pháp lực để phục hồi vết thương trên mặt, mà là Dao Trì không cho phép.

Nàng muốn hắn giữ bộ dạng này lâu một chút, như vậy cơn tức trong lòng nàng mới có thể tiêu tan.

Hạo Thiên có cách nào sao?

Chương 745

Đánh lại thì không lại.

Nói lý?

Đùa gì vậy, có thể nói lý với phụ nữ sao?

Cho nên, mọi thứ đều không thể chống cự, chỉ có thể hưởng thụ trong đau khổ.

Để sư muội của mình trút giận một chút, cũng không phải chuyện gì to tát.

Hoặc có thể nói, Hạo Thiên không phải đã quen rồi sao!

Trong lòng ông chủ yếu là tò mò, trận pháp này rốt cuộc được bố trí lúc nào, thần thông của sư muội rốt cuộc mạnh đến đâu, trên con đường tu luyện ông đã bị bỏ lại bao xa.

"Đoán đi." Dao Trì thở ra một hơi, trên mặt đầy nụ cười.

Nhìn Hạo Thiên mặt mũi bầm dập, trong lòng không khỏi... giống như Hạo Thiên thời niên thiếu bị bắt nạt vậy.

Thấy Dao Trì cười toe toét, Hạo Thiên chỉ có thể mặt mày đau khổ, lại hỏi: "Ta đoán à!

Đại sư huynh thiên vị, ném ngôi vị Ngọc Đế cho ta, để ta chuyên tâm tu luyện đế vương nhất đạo.

Kết quả lại đem những thứ khác truyền thụ hết cho muội.

Ta chuyên tâm phụ trách chuyện Thiên giới, không lòng dạ nào tu luyện.

Muội thì hay rồi, tu vi một ngày ngàn dặm.

Ta đáng thương này bị vượt qua không biết bao xa.” Hạo Thiên than thở, như đang tự nói với mình, giọng điệu cực kỳ yếu ớt, phối hợp với bộ dạng mặt mũi bầm dập, trông đáng thương vô cùng.

Thấy Hạo Thiên như vậy, nụ cười của Dao Trì thu lại, đột nhiên cảm thấy bộ dạng đáng thương của Hạo Thiên không còn thú vị nữa.

Cẩn thận suy nghĩ lời nói của đối phương, hình như thật sự có chút đạo lý.

“Hừ!

Được lợi còn khoe mẽ?

Cái vị trí dưới mông huynh, trên đại địa Hồng Hoang có bao nhiêu người tranh giành đến vỡ đầu.

Ta suýt nữa bị huynh lừa!

Năm đó vị trí này là đại sư huynh giúp huynh tranh giành từ tay mấy vị Thánh nhân đó!

Không làm Ngọc Đế cũng được thôi, lúc nào gặp sư huynh, ta giúp huynh nói!” Dao Trì đột nhiên nhíu mày, khóe miệng mang theo nụ cười trào phúng nhìn Hạo Thiên.

Nếu không phải đầu óc nàng nhanh nhạy, thật sự suýt nữa bị Hạo Thiên lừa.

Ngôi vị Ngọc Đế, bao nhiêu tiên quan tranh nhau làm.

“Hay là huynh không làm Ngọc Đế nữa đi.

Đến lúc đó ta đem lời của huynh nói lại với đại sư huynh.

Nói với người, đừng để huynh vất vả quá.

Cứ việc quy ẩn sơn lâm, chuyên tâm tu luyện là được rồi.” Lúc này, Dao Trì vẻ mặt trào phúng nói với Hạo Thiên.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hạo Thiên lập tức thay đổi: “Đừng, đừng, đừng!

Ta sai rồi, quy ẩn sơn lâm làm gì chứ.

Làm Ngọc Đế tuy mệt, nhưng có thể để Tam giới ổn định, ta mệt chết cũng đáng.

Huống chi đây là nhiệm vụ đại sư huynh và sư tôn giao cho ta.

Ta là vì chúng sinh Tam giới mới làm Ngọc Đế.

Bất kể thế nào cũng không thể lùi bước!” Hạo Thiên vẻ mặt chính khí lẫm liệt nói, tốc độ và kỹ thuật đổi mặt cực nhanh, như thể bộ dạng đáng thương vừa rồi không phải là ông.

Bộ dạng này, khiến Dao Trì nhìn với vẻ mặt khinh bỉ.

“Thôi, được rồi được rồi.

Đừng có bần nữa, thu cái bộ mặt đó lại đi.

Đi xem đứa cháu ngoại ngốc kia rốt cuộc muốn dẹp yên Nhược Thủy như thế nào.” Dao Trì xua tay, hứng thú uể oải đứng dậy.

Có vẻ như Hạo Thiên mặt mũi bầm dập chỉ khiến nàng vui vẻ được một lúc thôi.

Hạo Thiên nghe vậy, thần sắc cũng không khỏi thay đổi.

Chương 746

Chỉ thấy ông tay phải vung lên, vết bầm trên mặt đều tiêu tan.

Nhưng, vẻ thận trọng lại lần nữa xuất hiện trên mặt.

Sở dĩ như vậy, nguyên nhân rất đơn giản.

Ông và Dao Trì trong lòng thực ra đều rất lo lắng.

Lo lắng cho tai họa Nhược Thủy.

Không chỉ vì nguyên nhân của Nhược Thủy, mà còn là kẻ đứng sau thao túng sự náo động của Nhược Thủy rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là Thánh nhân?

Nếu là Thánh nhân thì là vị Thánh nhân nào?

Vị Thánh nhân đó rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu không phải là Thánh nhân, vậy thì sự tình càng thêm nghiêm trọng.

Dù sao tự nhiên xuất hiện một thế lực mới, thực lực của nó vượt qua cả Dao Trì và Hạo Thiên.

Vậy chẳng phải cũng là thực lực Thánh nhân sao?

Kẻ thao túng có thực lực như vậy, lại ẩn mình trong bóng tối, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta đau đầu.

Dù sao đại địa Hồng Hoang lúc này mới yên ổn được bao lâu, lại sắp bắt đầu hỗn loạn, thân là chủ nhân Tam giới, tự nhiên là người lo lắng nhất.

Nếu lại lần nữa hỗn loạn, người chịu khổ chính là phàm nhân trong thiên hạ!

Hạo Thiên và Dao Trì tự nhiên hy vọng đại sư huynh có thể xuất quan giải quyết những vấn đề này.

Nhưng vấn đề là, Dương Tiễn đầu óc cứng nhắc, hoàn toàn không đi theo lối mòn thông thường.

"Đi thôi, phải đi xem Nhị Lang định làm thế nào, xem nó giải quyết tai họa Nhược Thủy ra sao!" Sau khi thương lượng một lúc, Hạo Thiên và Dao Trì không nói nhiều nữa, hai người trực tiếp hóa thành hai luồng tử quang, bay về phía xa.

Đương nhiên, với tu vi của họ, trong ngoài Linh Tiêu Bảo Điện không một ai phát hiện ra thân ảnh của họ, chỉ cho rằng họ vẫn đang ở trong đại điện.

Về phần Dương Tiễn, sau khi rời khỏi Linh Tiêu Bảo Điện, dưới chân đột nhiên sinh ra một đám mây trắng như tuyết.

Lại có một con chó lớn màu trắng eo thon từ bên cạnh Linh Tiêu Bảo Điện phi đến, sau khi đến bên cạnh Dương Tiễn, liền rất ngoan ngoãn nằm trên đám mây.

Đó chính là Hao Thiên Khuyển mà Dương Tiễn thu phục.

Hao Thiên Khuyển là một đại yêu, đạo hạnh của nó càng cao thâm vô cùng.

Năm đó khi Dương Tiễn đại chiến với Tôn Ngộ Không, đã thả Hao Thiên Khuyển ra, Hao Thiên Khuyển đã cắn Tôn Ngộ Không.

Từ đó có thể thấy, thực lực của nó cũng cực kỳ không yếu.

Chỉ là Hao Thiên Khuyển vô cùng trung thành, đối với Dương Tiễn vô cùng trung thành, là một con chó tốt khiến nhiều người phải ghen tị.

Dù sao, trong thế giới Hồng Hoang đầy mưu mô đấu đá này, lòng

trung thành là cực kỳ hiếm có.

Phải biết, Dương Tiễn là Nhân tộc, Hao Thiên Khuyển lại là Yêu tộc.

Chuyện Yêu tộc tàn sát Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm năm đó vẫn còn rõ mồn một.

Yêu-Nhân hai tộc có thể nói là có mâu thuẫn cực lớn.

Nhưng Dương Tiễn lại thu nhận Hao Thiên Khuyển dưới trướng, thậm chí đối xử với nó rất tốt, muốn thịt cho thịt, muốn tài nguyên tu luyện cũng cho đủ tài nguyên.

Đó cũng là nguyên nhân Hao Thiên Khuyển trung thành hết mực.

"Chủ nhân, sao lâu vậy?

Ta thấy những tiên quan đó đều đã đi rồi.

Hình như họ còn dùng ánh mắt hả hê nhìn ta.

Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?" Hao Thiên Khuyển sau khi đến bên chân Dương Tiễn, không khỏi đi một vòng, rồi lên tiếng hỏi.

Nó vẫn luôn như vậy, Dương Tiễn vào Linh Tiêu Bảo Điện họp, nó ở bên cạnh ngủ.

Dù sao, các tiên quan khác cũng không thể mang tọa kỵ chiến thú vào đại điện.

Nhưng hôm nay thì khác.

Lúc các tiên quan khác đi ra, ai nấy đều cười nhìn nó, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến Hao Thiên Khuyển trung thành có chút lo lắng, lo lắng chủ nhân của mình có phải đã gặp chuyện gì không.

Bây giờ Dương Tiễn cuối cùng cũng ra rồi, đương nhiên là phải nói ra nghi vấn trong lòng ngay lập tức.

“Chủ nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 747

Tại sao những thiên quan đó nhìn ta với ánh mắt đầy hả hê.

Theo lý mà nói, Ngọc Đế lão gia là cữu cữu của ngài mà, không thể nào trách tội ngài được.

Không đúng, chúng ta những năm nay, vẫn luôn rất kín đáo ở phàm gian, làm sao có thể phạm lỗi chứ…" Lúc này, Hao Thiên Khuyển nằm trên đám mây, ngẩng đầu hỏi Dương Tiễn liên tục.

Không phải nó lôi thôi, mà vì nó rất lo lắng, lo lắng chủ nhân gặp chuyện, cho nên mới cứ mở miệng hỏi.

Dương Tiễn nghe vậy, khẽ nói một cách cực kỳ bình thản: "Không có chuyện gì lớn, nhận một nhiệm vụ thôi." Hao Thiên Khuyển nghe vậy, tai vểnh lên, rồi thở phào nhẹ nhõm: "Ồ?

Chỉ nhận một nhiệm vụ thôi sao?

Vậy thì là chuyện nhỏ, có nhiệm vụ nào làm khó được chủ nhân đâu." Hao Thiên Khuyển nói một cách lơ đãng, chỉ cảm thấy lòng chó cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Vừa rồi những tiên quan đó cứ dùng ánh mắt hả hê nhìn nó, khiến nó lo lắng vô cùng, tưởng đã xảy ra chuyện lớn, kết quả chỉ là nhận một nhiệm vụ?

Vậy thì có gì đâu!

Người khác không biết năng lực của chủ nhân, nhưng Hao Thiên Khuyển lại biết rất rõ.

Ngài ấy thần thông quảng đại.

Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung năm đó trông uy vũ vô cùng,

nhưng thực ra chỉ có nó biết, năm đó, chủ nhân của nó đã nương tay.

Bởi vì, chủ nhân cũng không thích thiên quy, cho nên mới để Tôn Ngộ Không đi náo loạn một phen.

Chỉ là không ngờ, Tôn Ngộ Không lại náo loạn lớn như vậy.

Hao Thiên Khuyển ước chừng, nếu năm đó chủ nhân toàn lực ra tay, Tôn Ngộ Không kia có lẽ không chịu nổi ba chiêu trong tay chủ nhân.

Bây giờ, tu vi của chủ nhân lại càng không cần phải nói!

Dưới Thánh nhân, tuy không phải là vô thượng, nhưng cũng thuộc nhóm đỉnh cao!

Huống hồ, đó chỉ là thực lực của chủ nhân.

Đằng sau ngài còn có cả một sư môn.

Tử Vi Đại Đế, các đời Nhân Hoàng đều là sư huynh của ngài.

So với những điều đó, một nhiệm vụ nho nhỏ ở Thiên giới có gì khó khăn?

Nghĩ vậy, Hao Thiên Khuyển trực tiếp nằm trên đám mây, ngủ thiếp đi.

Bao nhiêu năm nay, nó đã quen với thói quen này.

Dù sao đám mây cũng sẽ mang nó theo chủ nhân, ngủ một chút cũng không sao.

Ngủ cũng là một loại tu luyện mà.

Cũng vào lúc này, Dương Tiễn nói tiếp: "Nhiệm vụ là về Nhược Thủy…" "Không phải nhiệm vụ gì lớn, chỉ là Nhược Thủy thôi." Dương Tiễn khẽ nói.

Hắn cũng không để ý, trong lời nói không khỏi nhấn mạnh hai chữ

“Nhược Thủy”.

“Ồ, Nhược Thủy à, chuyện nhỏ thôi.” Hao Thiên Khuyển nghe vậy, đầu óc to nhưng không phản ứng kịp, liền trực tiếp đáp lại, giọng điệu cực kỳ nhẹ nhõm.

Dù sao nó cảm thấy, những chuyện này đều không phải là chuyện, chỉ cần không phải đi đối phó Thánh nhân là được.

Về phần Nhược Thủy, ồ, Nhược Thủy à, chuyện nhỏ.

Tâm thái là như vậy, nhưng thực tế nó không hề phản ứng kịp, Nhược Thủy mà Dương Tiễn nói, khó khăn đến mức nào.

“Nhược Thủy à, chuyện nhỏ thôi.

Chủ nhân ngài thủy tính tốt nhất, đây gọi là chuyện sao?

Hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Đúng rồi, chủ nhân, Nhược Thủy ở đâu dưới phàm gian vậy?

Chúng ta đi hướng nào?” Hao Thiên Khuyển nhẹ nhõm nói liên tục.

Theo nó thấy, Nhược Thủy này nhất định là con sông nào đó dưới phàm gian, có lẽ đã xuất hiện yêu quái, mà những thiên quan đó đều không thích đến phàm gian, cho nên nhiệm vụ đều giao cho chủ nhân của nó.

Vì vậy họ mới lộ ra ánh mắt hả hê.

Nhưng những điều này đối với nó đều là chuyện nhỏ.

Dù sao ngày thường nó đều sống ở phàm gian, cho nên Hao Thiên Khuyển mới nhẹ nhõm như vậy.

Dương Tiễn thấy cảnh tượng này, trực tiếp cạn lời.

Hắn đã quên, con chó này tuy có huyết mạch mạnh mẽ, nhưng

ngày thường không biết mấy chữ, chỉ biết ngủ.

Chương 748

Bây giờ cuối cùng đã gây ra chuyện cười.

Ngay cả Nhược Thủy ở đâu cũng không biết?

Còn cho rằng Nhược Thủy ở phàm gian?

May mà xung quanh không có ai, nếu không bị người khác biết con chó mình nuôi ngay cả Nhược Thủy ở đâu cũng không biết, e rằng, chuyện cười này có thể lưu truyền rất lâu.

Dương Tiễn không khỏi ôm trán vã mồ hôi.

Danh tiếng của Nhị Lang Thần không thể bị một con chó làm bại hoại hết được.

"Đến Thiên Hà!" Dương Tiễn nén giận quát khẽ, đá vào Hao Thiên Khuyển.

Hao Thiên Khuyển không khỏi ngẩn ra, ngơ ngác hỏi: "Đến Thiên Hà làm gì?

Chủ nhân, Thiên Hà là phạm vi quản hạt của Vương Mẫu.

Chúng ta có thể tự tiện đến sao?" Dương Tiễn trừng mắt giận dữ: "Thiên Hà đó!

Nhược Thủy của Thiên Hà đó!

Con chó ngốc này!!!" Lời vừa dứt, Hao Thiên Khuyển trực tiếp ngây ra.

Chỉ thấy thần sắc của nó dần dần từ bình tĩnh biến thành kinh ngạc, rồi từ kinh ngạc biến thành kinh hãi... cuối cùng trực tiếp mắt chữ A mồm chữ O.

Lúc này, trước Linh Tiêu Bảo Điện, sau khi nghe lời Dương Tiễn

nói, Hao Thiên Khuyển trực tiếp ngây người.

Chỉ thấy thần sắc trên mặt nó đột ngột thay đổi, từ bình tĩnh như lúc đầu, biến thành kinh ngạc, rồi trực tiếp biến thành kinh hãi.

Cuối cùng, trên mặt chỉ còn lại vẻ mắt chữ A mồm chữ O.

Một lúc sau, nó mới sắp xếp lại suy nghĩ, ngơ ngác nhìn về phía Dương Tiễn: "Nhược Thủy của Thiên Hà?

Ngài muốn xử lý Nhược Thủy của Thiên Hà?

Cái dòng Nhược Thủy năm đó nhấn chìm hạ giới, nuốt chửng vô số sinh linh, ngay cả đại năng cũng bị nhấn chìm ấy hả?

Cái dòng Nhược Thủy mà ngay cả đại năng Chuẩn Thánh cũng không dám chạm vào ấy hả?" Hao Thiên Khuyển ngơ ngác hỏi, nhưng hỏi rất cẩn thận, sợ mình hiểu lầm.

Không thể nào, dù chết nó cũng không tin.

Nhiệm vụ chủ nhân nhận, không phải là yêu quái sông ngòi dưới phàm gian, mà là Thiên Hà trên Thiên giới, là phải xử lý Nhược Thủy trong Thiên Hà!!

Tuy nó không thích tìm hiểu quá nhiều thứ, nhưng trong huyết mạch truyền thừa có ghi chép về Thiên Hà.

Theo nó thấy, trong thế giới Hồng Hoang, ngoài đạo trường của Thánh nhân, ngoài U Minh Huyết Hải, Bất Tử Hỏa Sơn, Địa Phủ... không có mấy nơi mà chủ nhân không thể đến.

Thiên Hà, lại chính là một trong số đó.

Năm đó nếu không phải Thánh nhân ra tay, Nhược Thủy đã sắp xâm thực toàn bộ đại địa Hồng Hoang!

Từ đó có thể thấy sự nguy hiểm của Nhược Thủy.

Thiên Hà bình thường ở Thiên giới nhìn từ xa rất đẹp, nhưng thường những thứ đẹp nhất lại là những thứ nguy hiểm nhất.

Trước đây nó không nghĩ tới, chủ nhân lại phải xử lý Nhược Thủy trong Thiên Hà.

Cái quái gì thế, hoàn toàn là đi tìm chuyện mà.

Đối mặt với câu hỏi liên tục của Hao Thiên Khuyển, Dương Tiễn không mở miệng, chỉ gật đầu thật mạnh, khiến Hao Thiên Khuyển lập tức lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

"Chủ nhân, Thiên Hà chắc là không có vấn đề gì lớn chứ?

Chúng ta chỉ đi xem từ xa thôi đúng không?" Hao Thiên Khuyển cẩn thận hỏi, như thể Thiên Hà cũng giống như Địa Phủ vậy.

Nhưng, Dương Tiễn lại không chút khách khí, thần sắc thận trọng đáp: "Chẳng lẽ ngươi không nghe nói, Nhược Thủy bắt đầu náo động rồi sao?" Hao Thiên Khuyển nghe câu trả lời không đúng câu hỏi, sắc mặt trực tiếp trắng bệch.

Vốn là chó trắng, bây giờ trực tiếp càng trắng hơn.

Chỉ là nó lại không ngốc.

Nhược Thủy náo động, chủ nhân lại nhận nhiệm vụ về Nhược Thủy, lại kết hợp với ánh mắt hả hê của những thiên quan kia nhìn nó... mọi thứ đều đã rõ ràng.

"Chủ nhân, chúng ta đi gặp Ngọc Đế lão gia trả lại nhiệm vụ đi!

Cái này cũng quá khó rồi!

Chương 749

Thiên Hà à, Nhược Thủy à!

Chúng ta làm sao có thể dẹp yên được!

Bình thường ngài lý trí lắm mà chủ nhân, sao lại đồng ý chứ!

Ngọc Đế lão gia cũng vậy, sao lại đồng ý!

Đây không phải là rõ ràng đang gài người ta sao!...” Tâm trạng của Hao Thiên Khuyển sụp đổ.

Sau khi Dương Tiễn khẳng định, nhiệm vụ lần này là đi giải quyết Thiên Hà, tâm trạng của Hao Thiên Khuyển trực tiếp sụp đổ.

Trong lòng nó còn bắt đầu âm thầm chửi rủa Ngọc Đế.

Cữu cữu à, chỉ biết gài cháu ngoại của mình, không chửi thì lẽ nào phải khen ngợi sao?

Nó suýt nữa khóc, chỉ có thể không ngừng khuyên Dương Tiễn từ chối.

Đó là Thiên Hà đó.

Nếu bây giờ nó cổ vũ Dương Tiễn đi giải quyết, vậy thì tuyệt đối không phải là trung thành, mà là nhẫn tâm.

So sánh tình huống những thiên quan đó không ngừng khuyên Dương Tiễn nhận nhiệm vụ, không ngừng ca ngợi Dương Tiễn với Hao Thiên Khuyển, có thể thấy, Hao Thiên Khuyển quả thực trung thành hết mực.

Nhưng, dù nó có phí lời thế nào, Dương Tiễn đều không hề động lòng, đều trực tiếp lắc đầu từ chối.

“Nhiệm vụ lần này ta đã nhận trước mặt đông đảo thiên quan,

không thể từ chối được.

Hơn nữa, chuyện mà ai cũng không thể giải quyết, ta Dương Tiễn không tin!

Thiên quy ta không thể thay đổi, một dòng Nhược Thủy cỏn con, ta cũng phải có cách giải quyết!" Dương Tiễn giọng điệu vô cùng kiên định nói, khí thế trên người càng không tự chủ được mà bùng phát ra, khiến Hao Thiên Khuyển lập tức im bặt.

Thấy chủ nhân của mình kiên định như vậy, nó cũng biết, chuyện này không thể cứu vãn được nữa.

Trong thế giới Hồng Hoang, dám nói không ai hiểu rõ chủ nhân của nó hơn nó.

Người đàn ông từ nhỏ đã kiên nghị vô cùng này, lúc này đã đưa ra quyết định, đã nói ra những lời như vậy, tự nhiên là tên đã bắn ra, không thể thu hồi.

Hao Thiên Khuyển trong lòng không khỏi thở dài một hơi nặng nề.

"Nếu đã như vậy, vậy thì đi thôi.

Chủ nhân thần thông quảng đại, từ nhỏ thông minh vô cùng, có lẽ thật sự có cách giải quyết." Hao Thiên Khuyển khẽ nói, giọng điệu cực kỳ nặng nề, không biết là đang an ủi Dương Tiễn hay đang an ủi chính mình.

"Đi thôi." Dương Tiễn khẽ gật đầu.

Giây tiếp theo, đám mây dưới chân đột nhiên cuộn trào, bay về phía Thiên Hà...

Có thể nói chuyện với Hao Thiên Khuyển lâu như vậy, có thể thấy địa vị của Hao Thiên Khuyển trong lòng Dương Tiễn.

Tại Thiên giới Hồng Hoang, một con sông mênh mông vô tận, lấp

lánh ánh sao chảy trên bầu trời, chính là Ngân Hà, Thiên Hà mà phàm gian vẫn gọi.

Ở phàm gian, có những câu thơ ca ngợi Thiên Hà, như: "Yên tiêu vi nguyệt đạm trường không, ngân hán thu kỳ vạn cổ đồng, kỷ hứa hoan tình dữ ly hận, niên niên tịnh tại thử tiêu trung.", "Tinh hán xán lạn, nhược xuất kỳ lý.", "Chiêu dao tây bắc chỉ, thiên hán đông nam khuynh."... vân vân vô số.

Nhìn vào, Thiên Hà như thể được tạo thành từ vô số vì sao.

Nhưng chỉ có người tu đạo mới biết, Thiên Hà, là do Nhược Thủy làm nền, vô số tinh thần lơ lửng bám vào bên cạnh tạo thành.

Vì vậy, phàm gian chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ bình thường của Thiên Hà, cũng là dáng vẻ được tạo thành từ vô số vì sao.

Cho nên những bài thơ được làm ra, đều chỉ nhìn thấy những vì sao trên bề mặt Thiên Hà, mà không thấy được Nhược Thủy được vô số vì sao bao bọc.

Nhược Thủy, là một con sông xuyên qua ba mươi ba tầng trời của Thiên giới, thời kỳ ra đời của nó cùng lúc với Thiên giới.

Cũng tức là, thời Đế Tuấn, Thái Nhất làm Yêu Đế, Thiên Hà đã tồn tại.

Chỉ là, ban đầu Thiên Hà không hề nổi danh.

Bởi vì Thiên Hà quá mênh mông, không ai có thể luyện hóa nó, vậy thì tự nhiên không có nhiều tác dụng.

Lúc đó lại chiến loạn liên miên, vị trí của Yêu tộc ở Thiên giới còn không ổn định, cho nên đều không quá để ý đến Thiên Hà.

Phải biết, thực lực đỉnh phong của Đế Tuấn, Thái Nhất, đã vô hạn tiếp cận Thánh nhân, nhưng cũng không thể luyện hóa Nhược Thủy.

Từ đó có thể thấy muốn luyện hóa Thiên Hà khó đến mức nào.

Vì vậy, Thiên Hà lúc đó ở Thiên giới thực ra chỉ là để trưng bày.

Bởi vì Yêu tộc không có cách nào.

Đã không có cách luyện hóa, cũng không có cách nào có thể lấy Nhược Thủy trong đó để tu luyện.

Chương 750

Thời gian dài, tự nhiên đã từ bỏ, chỉ xem Thiên Hà như bình hoa để thưởng thức.

Cũng chính vì sự xem nhẹ này, đến khi Thiên Hà xảy ra chuyện lớn, sự tương phản tạo ra mới là lớn nhất.

Lần đó, chính là lúc Thiên giới bị đánh vỡ.

Lúc đó, Vu Yêu đại chiến, lưỡng bại câu thương, từng người đánh không lại đối phương, đã chọn cách tự bạo.

Ngay cả Bất Chu Sơn cũng bị đánh gãy.

Ai cũng biết, Bất Chu Sơn là cột chống đỡ Thiên giới, gãy rồi, trời cũng vỡ rồi.

Tại Thiên giới, Thiên Hà.

Bởi vì Dương Tiễn đến từ Linh Tiêu Bảo Điện, nên nơi hắn đến, là khu vực Thiên Hà ở tầng trời thứ ba mươi ba.

Thiên Hà, xuyên qua ba mươi ba tầng trời, nhưng chỉ có ở tầng trời thứ ba mươi ba mới được các vì sao bao bọc, treo trên bầu trời, được người phàm mắt thường nhìn thấy.

Thật ra, những gì phàm gian nhìn thấy trên bầu trời là giả, cũng không hoàn toàn là giả, tồn tại giữa hư và thực.

Ai cũng biết, Thiên giới ba mươi ba tầng trời, đều tự thành một giới, chỉ có tứ đại thiên môn mới có thể vào Thiên giới.

Ý là sao?

Thiên giới là một tiểu thế giới độc lập, tiểu thế giới này được chia thành ba mươi ba tầng, trên cao dưới thấp.

Muốn vào Thiên giới, chỉ có thể từ tứ đại thiên môn.

Nếu từ các nơi khác trên bầu trời, vậy thì dù bay thế nào, cũng chỉ có thể bay vào tinh không, vào không gian hỗn độn.

Cũng tức là, thực ra Thiên giới là một không gian gập lại.

Trên ba mươi ba tầng trời là không gian hỗn độn, vị trí của ba mươi ba tầng trời, là tinh không.

Rất rối rắm, nhưng đó là sự huyền diệu của không gian.

Điều thần kỳ là, từ Nhân giới nhìn lên, toàn bộ Thiên giới đều không ai có thể thấy, đều ở trong không gian gập lại, chỉ có một phần hình ảnh hiện ra trên bầu trời, đó chính là Thiên Hà ở tầng trời thứ ba mươi ba.

Tầng trời thứ nhất ở trong tinh không, xung quanh đều là tinh thần, Thiên Hà, ở tầng trời này được các vì sao bao bọc.

Về phần tại sao lại như vậy, nguyên nhân không ai biết.

Bởi vì từ trước đến nay, Thiên Hà luôn bị người ta xem nhẹ.

Không phải Thiên Hà vô dụng, ngược lại, vào thời Vu Yêu đại chiến, nó đã trở nên vô cùng nổi danh.

Lúc đó Bất Chu Sơn bị đâm sập, dẫn đến tầng trời thứ nhất bị vỡ một cái lỗ lớn.

Thiên Hà ở tầng trời thứ nhất ầm ầm đổ xuống, lần đầu tiên rót vào đại địa.

Điều khủng bố là, khả năng xâm thực của nó là vô thượng, nơi nó đi qua, tất cả đều bị xâm thực biến mất không thấy.

Ngay cả Bất Chu Sơn, cũng bị Nhược Thủy đổ xuống xói mòn không ít.

Bất Chu Sơn đó!

Đó là do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Tuy đã trải qua vô số năm mưa gió, uy năng không còn như xưa, nhưng cũng là xương sống của Đại Thần, lại không thể tránh khỏi bị tổn hại dưới sự xâm thực của Nhược Thủy.

Từ đó có thể thấy, uy năng của Thiên Hà khủng bố đến mức nào.

Về sau sinh linh lầm than, Hồng Quân Đạo Tổ sợ đại địa Hồng Hoang sụp đổ, sợ đại địa Hồng Hoang bị xâm thực hết, mới ra tay ngăn cản.

Cũng vì thế, Thiên Hà mới trở nên nổi danh.

Lúc này, nhìn Thiên Hà treo ngay trước mắt, nhìn những vì sao rực rỡ vô cùng, lộng lẫy phi thường, Dương Tiễn và Hao Thiên Khuyển không khỏi ngây người.

Không phải vì kỳ cảnh của Thiên Hà mà ngây người, dù sao Thiên Hà xuyên qua toàn bộ Thiên giới, lúc ở Thiên giới lúc nào cũng có thể thấy.

Họ ngây người là vì, lúc này, có thể cảm nhận rõ ràng, sự bất thường trong Thiên Hà.

Phải biết, Thiên Hà vô số năm qua, đều rất kín đáo.

Trong Thiên giới, nó vẫn luôn chảy chậm rãi.

Chỉ có Thiên Hà ở biên giới tầng trời thứ ba mươi ba là tương đối cao điệu, được các vì sao bao bọc, nhưng cũng chỉ có vậy.

Có thể thấy nó kín đáo vô cùng.

Sau Vu Yêu đại chiến, một thời gian dài các thiên quan đều kiêng kỵ Thiên Hà, đều không dám đến gần Thiên Hà.

Nhưng bao nhiêu năm qua, thời gian đã xóa nhòa tất cả, xóa đi sự kiêng kỵ của các thiên quan đối với Thiên Hà, có thể nói Thiên Hà lại bị xem nhẹ.

Chương 751

Đều là vì Thiên Hà quá kín đáo, không có chỗ nào kinh người.

Bây giờ thì sao?

Thiên Hà trầm lặng vô số năm trước mắt, như thể đang từ từ tỉnh giấc, bắt đầu chậm rãi lay động, còn có một ít Nhược Thủy trong Thiên Hà đang cuộn lên những con sóng nhỏ.

Khiến cho, từng luồng dao động nhẹ nhàng lan ra.

Ở xa không nhìn ra, nhưng ở gần, lại có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức khủng bố đang từ từ sinh ra.

Dưới ảnh hưởng của những con sóng nhỏ này, vô số tinh thần lơ lửng xung quanh Thiên Hà, cũng khẽ lay động, như thể, đang tương tác với Thiên Hà.

Dương Tiễn thấy vậy, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Trước đây, tuy hắn đã nghĩ đến sự nghiêm trọng của Thiên Hà, nhưng hoàn toàn không ngờ, lại nghiêm trọng đến mức này.

Vốn dĩ hắn mang theo lòng tự tin rất lớn.

Dù sao thiếu niên có đại thần thông, lại bái nhập danh sư môn hạ, sư môn cường đại, ngoài thiên quy không thể thay đổi, Dương Tiễn có đủ tự tin làm mọi việc.

Nhưng hắn không ngờ, tình hình náo động của Thiên Hà, chỉ từ khí tức lan ra, đã khiến Dương Tiễn cảm thấy vô cùng khủng bố.

Ước chừng, cũng phải là Chuẩn Thánh mới có khí tức như vậy.

Thiên Hà mới chỉ bắt đầu náo động thôi, ai biết được, sau này có trở nên lợi hại hơn không?

Bây giờ mới là Chuẩn Thánh, sau này?

Thánh nhân sao?

Đùa gì vậy?

Tại Thiên giới Hồng Hoang, tầng trời thứ ba mươi ba, không xa Thiên Hà.

Lúc này, sắc mặt Dương Tiễn ngưng trọng vô cùng.

Khí tức trên người càng không tự chủ được mà bùng phát ra, đối kháng với khí tức khủng bố trong Thiên Hà, cũng là để phòng hộ, để mình không bị khí tức trong Thiên Hà ảnh hưởng.

"Chủ nhân, Thiên Hà… quá khủng bố rồi!

Ta đến Thiên giới bao nhiêu lần, chưa từng thấy Thiên Hà như vậy.

Sự việc bất thường tất có yêu ma, chủ nhân, chúng ta đi thôi!

Nhiệm vụ Thiên Hà, chúng ta không giải quyết được đâu!

Quay về tìm Ngọc Đế, trả lại chỉ lệnh đi…" Lúc này, Hao Thiên Khuyển bên cạnh Dương Tiễn sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trực tiếp sụp đổ.

Thực lực của nó tuy không yếu, trong số các đại yêu hiện nay là đỉnh cao.

Dù sao sau Vu Yêu đại chiến, thực lực của Yêu tộc đã suy yếu đi nhiều.

Cho nên thực lực của Hao Thiên Khuyển trong Yêu tộc là hàng đầu.

Lại thêm việc lâu dài tu luyện theo Dương Tiễn, được học đạo pháp mà Dương Tiễn học từ sư môn.

Đó là đạo pháp do Lưu Nhĩ truyền thụ, những đạo pháp bình thường đều không thể lọt vào mắt.

Từ đó có thể thấy những đạo pháp này cao thâm cường đại đến mức nào, là thứ mà các đại năng trong thế giới Hồng Hoang mơ ước.

Hao Thiên Khuyển có thể được học những đạo pháp này, và tu luyện theo Dương Tiễn, tu vi của nó tự nhiên không kém, đã có cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ngay cả trong thời kỳ đỉnh cao của Yêu tộc năm đó, cũng xếp dưới Yêu Thánh.

Có thể thấy tu vi của nó không hề kém.

Nhưng, dù là như vậy, lúc này đối mặt với Thiên Hà mênh mông vô tận, không khỏi cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Bởi vì, luồng khí tức truyền ra từ trong Thiên Hà, quá khủng bố.

Nó không biết tại sao, nó cũng ở bên cạnh Thiên Hà, nhưng chưa từng thấy Thiên Hà như vậy.

Từ đó có thể thấy, Thiên Hà thật sự có vấn đề rồi, vượt xa dự liệu của nó.

Ban đầu nó cũng giống như Dương Tiễn, cảm thấy Thiên Hà có lợi hại đến đâu, với thực lực của Dương Tiễn cũng nên có xác suất có thể giải quyết được.

Nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không thể rồi.

Mới bắt đầu thôi, Thiên Hà đã khủng bố như vậy, nếu thời gian qua đi thêm một chút, Thiên Hà sẽ biến thành bộ dạng gì?

Đến lúc đó, e rằng muốn đến gần cũng khó khăn!

"Chủ nhân!" "Thật đáng sợ quá!" "Hoàn toàn là một ngọn núi lửa đang hoạt động." "Ai biết được giây tiếp theo nó có bùng nổ hay

không.” “Chúng ta quay về đi, không giải quyết được đâu.” “Ta đứng đây mà cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía, không sinh nổi chiến ý.” “Khí tức này hoàn toàn có thể sánh với đại năng giả.” “Đây mới chỉ là hiện tại, ai biết sau này sẽ biến thành thế nào chứ!” “...” Lúc này, tại Tam Thập Tam Thiên của Thiên giới, bên bờ Thiên Hà, Hao Thiên Khuyển vẫn liên tục nói với Dương Tiễn.

Chương 752

Sắc mặt nó lúc này vô cùng căng thẳng, toàn thân run rẩy không ngừng.

Không phải vì sợ hãi, mà là vì thân thể nó đang phải chịu một áp lực cực lớn.

Áp lực này đến từ trong Thiên Hà.

Nếu không phải vì Thiên Hà có khí thế đáng sợ như vậy, Hao Thiên Khuyển cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Dù sao nó cũng là một đại yêu, là thuộc hạ của Dương Tiễn.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nó sẽ không mất mặt như vậy.

Hoàn toàn là vì áp lực phải chịu đựng quá lớn.

Áp lực từ trong Thiên Hà bùng phát, mênh mông vô cùng trấn áp lên người Hao Thiên Khuyển.

Để chống lại áp lực này, mỗi giây mỗi phút nó đều đang tiêu hao lượng lớn tinh lực và pháp lực.

Nếu không phải thật sự không chống đỡ nổi nữa, nó mới không cầu xin Dương Tiễn như vậy.

Bởi vì nó biết, chủ nhân Nhị Lang Thần của nó tính tình cố chấp đến mức nào.

Bình thường Nhị Lang Thần tính cách ôn hòa, nhưng một khi đã quyết định làm việc gì, dù người khác khuyên thế nào cũng vô dụng, cho dù là Hao Thiên Khuyển cũng vậy.

Nhưng lúc này, Hao Thiên Khuyển thật sự phải chịu áp lực quá lớn, cho nên mới lên tiếng với Dương Tiễn, cầu xin quay về, để Ngọc

Đế thu hồi thánh chỉ.

Nó biết Dương Tiễn đã đáp ứng Ngọc Đế và chúng tiên, trong vòng trăm năm sẽ giải quyết vấn đề Thiên Hà.

Trước khi đến đây, nó còn cảm thấy có một chút khả năng.

Nhưng hiện tại, khi đối mặt với Thiên Hà, tự mình cảm nhận khí thế của nó, Hao Thiên Khuyển cảm thấy chuyện này hoàn toàn không thể.

Đừng nói một trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm, hay một hội nguyên cũng đều không thể!

Bởi vì, đây hoàn toàn là chuyện không thể giải quyết được.

Thiên Hà lúc này mới chỉ bắt đầu náo động đã có thanh thế như vậy, đợi đến khi nó hoàn toàn bùng nổ, hai người bọn họ ở đây chẳng phải là tìm chết sao?

Sẽ hoàn toàn trở thành mục tiêu đầu tiên của Thiên Hà!

Lúc này, nhìn Hao Thiên Khuyển không ngừng cầu xin, Dương Tiễn lại không lập tức đáp lại, mà chau mày suy nghĩ vấn đề.

Theo hắn thấy, Thiên Hà quả thật nằm ngoài dự liệu.

Trước đó, hắn chưa từng nghĩ vấn đề này sẽ nghiêm trọng đến vậy.

Cũng không thể trách hắn, bình thường hắn đều sống ở phàm gian, lúc Thiên Hà xảy ra dị biến lần đầu tiên, hắn không có ở Thiên giới nên không cảm nhận được.

Còn về việc trước đó Dao Trì Vương Mẫu đã nghiêm túc thăm dò Thiên Hà?

Dương Tiễn lại hoàn toàn không tin.

Không phải không tin Vương Mẫu không có thực lực đi thăm dò, mà ngược lại, Vương Mẫu quá cường đại, nhưng đối phương cả ngày đều không để ý đến chuyện của Thiên giới.

Bình thường bà ấy hoặc là nghiên cứu đạo pháp của mình, hoặc là trồng cây Bàn Đào, hoặc là ủ rượu, chẳng có tâm tư đi quản chuyện Thiên giới.

Chuyện Thiên giới nói chung đều do cữu cữu của hắn quản lý.

Cho nên, trong lòng Dương Tiễn, Dao Trì Vương Mẫu có chút không đáng tin cậy.

Đối với những chuyện quan trọng, hắn cảm thấy Vương Mẫu không hề dụng tâm xem xét.

Ví dụ như chuyện Thiên Hà này, trước đó hắn còn nghĩ, có phải Vương Mẫu đã quá lâu không để ý đến Thiên Hà, mới dẫn đến có thứ gì đó tiến vào bên trong, cuối cùng mới gây ra náo động.

Cho nên trước đó, hắn không quá để tâm đến Thiên Hà.

Vì Thiên Hà vốn thuộc phạm vi quản hạt của Vương Mẫu, nếu đã xảy ra chuyện, trong lòng hắn phần lớn đều cho rằng là do Vương Mẫu sơ suất mà thôi.

Ngay cả trong Linh Tiêu Bảo Điện, những thiên quan đó đều tỏ vẻ thận trọng, cũng khiến Dương Tiễn cảm thấy họ chỉ đang đùn đẩy nhiệm vụ mà thôi, cho nên mới cố ý khoa trương tình hình Thiên Hà.

Tất cả đều là vì muốn lợi dụng thời gian này để tu luyện, không muốn lãng phí trong Thiên Hà.

Dù sao, Thiên Hà vốn là nơi làm mà chẳng được hưởng.

Nếu giải quyết được, vậy lời nói trước đó của Dao Trì thì sao?

Chẳng phải là đang tát vào mặt Dao Trì sao.

Nếu không giải quyết được, lại càng nực cười hơn, từng người một đều sẽ bị gán cho cái mác vô năng.

Nhưng Dương Tiễn không mắc bẫy đó.

Theo hắn thấy, Dao Trì là người thân cận của sư tôn, đắc tội bà ấy cũng không sao.

Chương 753

Hoặc vốn dĩ không có chuyện đắc tội hay không đắc tội, giúp Dao Trì giải quyết chuyện Thiên Hà cũng là điều nên làm.

Nhưng hắn không ngờ, hôm nay đến đây rồi mới phát hiện, những suy nghĩ trước đây đều là sai lầm!

Nơi này, thật sự có vấn đề!

Lúc này, nhìn Thiên Hà huy hoàng vô cùng trước mắt, cảm nhận áp lực không ngừng truyền đến từ bên trong, trong lòng Dương Tiễn suy nghĩ vạn thiên.

Hắn biết, trước đây mình đã hiểu lầm Dao Trì Vương Mẫu.

Người có khả năng là sư nương của mình, mình lại nghi ngờ bà ấy không làm việc đàng hoàng.

Không biết đối phương có tìm mình tính sổ không, Dương Tiễn bất giác trong lòng rùng mình.

Hắn cảm thấy sau này nhất định phải tìm cơ hội bù đắp cho tốt, nếu không, phải biết rằng vị Vương Mẫu này rất thù dai, còn thù dai hơn cả phụ nữ bình thường.

Cho nên, nếu không bù đắp, không chừng ngày nào đó sẽ bị bà ấy chỉnh cho bán sống bán chết.

Nếu bà ấy còn nói xấu mình trước mặt sư tôn, Dương Tiễn cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Không được!

Trở về phải đi tạ tội với sư nương!

Nếu không, những ngày tháng sau này sẽ không dễ chịu đâu.

Trước đây lại cảm thấy sư nương không làm việc đàng hoàng, thật đáng chết.

Hoàn toàn là tự tìm phiền phức cho mình.

Trong lòng Dương Tiễn không ngừng phát lạnh, nhất thời quên cả chuyện trước mắt.

Trước nguy cơ Thiên Hà có thể sụp đổ, Dương Tiễn lại nghĩ đến việc mình đã đắc tội với sư nương.

Từ đó có thể thấy, ấn tượng của Dao Trì Vương Mẫu trong lòng hắn, cũng như thấy được sư tôn quan trọng đến mức nào.

"Chủ nhân!

Rốt cuộc người có nghe không vậy!

Không được rồi!

Ta mà không đi, ta sắp bị trấn áp chết rồi!" "Chủ nhân à, đừng cố chấp nữa!" "Thiên Hà này chúng ta không giải quyết được đâu!" "Chủ nhân, cẩu mệnh của ta sắp không giữ được rồi..." "..." Hao Thiên Khuyển sắp khóc đến nơi rồi.

Dưới sự lải nhải như vậy, chủ nhân của nó một chút phản ứng cũng không có.

Nó càng cảm nhận được chủ nhân của mình cố chấp đến mức nào.

Nhất định lại nổi tính bướng bỉnh rồi.

Nếu vậy, phải làm sao?

Nó thật sự bị khí thế từ Thiên Hà ép đến không thở nổi, nhưng lại không thể lùi bước, vì chủ nhân của nó đang ở đây.

Nó không thể lùi.

Trong mắt Hao Thiên Khuyển, mạng của nó là do chủ nhân cứu.

Năm đó bị yêu tộc truy sát, đồng loại của đối phương lại muốn đoạt xá huyết mạch của nó.

May mà có chủ nhân xuất hiện, cứu nó.

Nếu không, nó đã sớm bị yêu tộc nuốt chửng, hóa thành tro bụi.

Cho nên, trong lòng nó, chủ nhân của nó là cha mẹ tái sinh, còn quan trọng hơn cả chính nó!

"Chủ nhân!

Đừng ngẩn người nữa!

Ta ở đây này!

Mau lui về đi!

Ta cầu xin người đừng bướng bỉnh nữa!

Chúng ta thật sự không giải quyết được đâu..." Lời của Hao Thiên Khuyển cuối cùng cũng làm Dương Tiễn đang trầm tư bừng tỉnh.

Chỉ thấy hắn lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Hao Thiên Khuyển, giây tiếp theo cuối cùng cũng hoàn hồn.

Hao Thiên Khuyển thấy chủ nhân cuối cùng cũng không ngẩn người nữa, lập tức vội vàng nói: "Đi thôi, chủ nhân!

Chúng ta lui về trước!

Chương 754

Nơi này quá nguy hiểm!" Thế nhưng, dưới ánh mắt hy vọng của Hao Thiên Khuyển, Dương Tiễn lại khẽ lắc đầu.

"Không, nhiệm vụ này, ta bắt buộc phải hoàn thành!" Lời nói của Dương Tiễn mang theo niềm tin kiên định không gì lay chuyển nổi, lại suýt chút nữa làm Hao Thiên Khuyển khóc nấc lên.

"Không được đâu, chủ nhân!

Không phải ta sợ chuyện, chủ yếu là Thiên Hà sâu không lường được.

Nhược Thủy bên trong là loại nước đáng sợ nhất tam giới.

Nếu không cẩn thận chạm phải, sẽ thần hồn câu diệt đó!

Năm đó biết bao nhiêu đại năng đã bị nó nhấn chìm, bỏ mạng bên trong!" Hao Thiên Khuyển không muốn từ bỏ, tiếp tục khuyên nhủ.

Nó biết không thể khuyên được chủ nhân, nhưng chuyện này thực sự quá nghiêm trọng, liên quan đến sinh tử, không phải chuyện đùa.

Thật sự là chuyện mà ngay cả Dương Tiễn cũng phải đối mặt một cách nghiêm túc.

Cho nên, Hao Thiên Khuyển không muốn nhìn chủ nhân của mình bị Nhược Thủy nhấn chìm.

Nó không khỏi thầm mắng Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Cái ông cữu cữu chết tiệt.

Giao nhiệm vụ như vậy cho ngoại sanh.

Chẳng lẽ trong lòng Ngọc Đế có oán niệm với Dương Tiễn?

Cho nên mới muốn mượn chuyện này để tiêu diệt hắn?

Trong lòng Hao Thiên Khuyển lại lạnh đi một nửa, không dám nghĩ nhiều nữa.

Dương Tiễn lại không biết Hao Thiên Khuyển đang nghĩ gì, nếu không thật sự sẽ dở khóc dở cười.

Lúc này, hắn nhìn Hao Thiên Khuyển rõ ràng bị trấn áp đến vô cùng khó chịu, nhưng lại không muốn rời đi, không khỏi có chút cảm động.

Tuy Hao Thiên Khuyển là yêu, nhưng bao nhiêu năm bầu bạn, Dương Tiễn đã sớm coi nó như người thân, không phải loại chiến thú tùy tiện.

Phải biết rằng, giữa hắn và Hao Thiên Khuyển không hề có khế ước, nhưng đối phương vẫn trung thành như vậy, có thể thấy đối phương thật sự quan tâm hắn.

Dương Tiễn tự nhiên cảm động.

Dù sao, sau khi xảy ra những chuyện năm đó, trong lòng hắn càng thêm trân trọng những tình nghĩa này.

Hắn vung tay phải, một luồng pháp lực cường đại bùng phát ra.

Lúc này, trên mặt Dương Tiễn đầy vẻ kiên định.

Trên mặt Hao Thiên Khuyển lại đầy vẻ lo lắng.

Không thể không lo lắng.

Nhìn thần sắc của chủ nhân, nó biết đối phương thật sự sẽ không rút lui nữa, mà muốn trực diện đi thăm dò tình hình Thiên Hà.

Sẽ gặp phải chuyện gì, không ai nói trước được.

Hao Thiên Khuyển hoảng đến mức muốn trực tiếp đánh ngất

Dương Tiễn, lôi đối phương đi.

Nhưng không được, chút bản lĩnh đó của nó, ở trong yêu tộc thì có thể, nhưng nếu so với Dương Tiễn, cho dù là đánh lén cũng không làm được.

Trong lòng Hao Thiên Khuyển đầy vẻ bất đắc dĩ và bất lực.

Tình hình trước mắt không cần nói nhiều, ngay cả trẻ con cũng có thể cảm nhận được nguy cơ.

Thật sự không có cách nào giải quyết vấn đề trước mắt.

Nó cũng không hiểu, tại sao chủ nhân của mình lại có thể giải quyết được Thiên Hà.

Càng không hiểu, tại sao chủ nhân lại kiên định như vậy, nghĩa vô phản cố như vậy.

Người thông minh đều nên biết, đây là vấn đề khó có thể giải quyết.

Đúng lúc này, Dương Tiễn cuối cùng cũng có phản ứng.

Chỉ thấy hắn vung tay phải, một đạo pháp lực cường đại đột nhiên bùng phát, trực tiếp bao phủ toàn bộ Hao Thiên Khuyển.

Hao Thiên Khuyển chỉ cảm thấy uy áp của Thiên Hà trên người đều tiêu tan, nhưng chưa kịp vui mừng, một luồng lực cực lớn đột nhiên truyền đến, trực tiếp cuốn cả người nó đi, hoàn toàn không cho nó cơ hội chống cự.

Hao Thiên Khuyển cảm thấy trước mắt lóe lên, cả người nhẹ bẫng.

Trong nháy mắt, nó trực tiếp biến mất tại chỗ, vững vàng đáp xuống một nơi cực xa.

Vừa hay, nơi đó đã thoát khỏi uy áp của Thiên Hà.

Chương 755

“Ngươi ở đó!

Ta đi thăm dò!

Nếu ta xảy ra chuyện, ngươi phải đến Bồng Lai Đảo, báo cho sư huynh của ta, để họ đi mời sư tôn.” Giọng nói không cho phép nghi ngờ của Dương Tiễn đột nhiên truyền vào tai Hao Thiên Khuyển.

Hao Thiên Khuyển nghe vậy, hai mắt trợn trừng, trong đôi mắt đen láy tràn đầy vẻ kinh hoảng.

“Không được!

Không được đâu chủ nhân!

Quay lại!

Ta đi thăm dò giúp người!

Mau quay lại đi chủ nhân!

Người mà xảy ra chuyện, ta phải làm sao đây!” Hao Thiên Khuyển kinh hô liên tục, hướng về phía Dương Tiễn hét lớn, giọng điệu đầy lo lắng.

Nhưng Dương Tiễn lại chau mày.

“Ngay cả mệnh lệnh của ta, ngươi cũng dám không nghe?” Lời nói sắc bén như vậy, lọt vào tai Hao Thiên Khuyển, khiến nó trực tiếp ngây người.

“Lẽ nào, ngay cả mệnh lệnh của ta ngươi cũng dám không nghe rồi sao!” Dương Tiễn thay đổi vẻ ôn hòa thường ngày, lúc này lời nói sắc bén vô cùng truyền vào tai Hao Thiên Khuyển, trực tiếp dọa cho con chó lớn này ngẩn ra.

Đôi mắt chó trợn to, trong con ngươi đầy vẻ kinh ngạc và tủi thân.

Suy nghĩ của Hao Thiên Khuyển rất đơn giản, nó thuần túy không muốn thấy chủ nhân của mình bị tổn thương.

Thiên Hà trong mắt nó là vô giải, trừ Thánh nhân ra không ai có thể giải quyết được.

Nó cũng không hiểu vì sao chủ nhân lại kiên định như vậy.

Nhưng nó không thể làm gì để thay đổi.

Nó mơ hồ có cảm giác, lần này chủ nhân có chuyện không nói cho nó biết.

Chuyện này chính là nguyên nhân vì sao Dương Tiễn lại chấp nhất như vậy.

Nhưng Dương Tiễn không nói, Hao Thiên Khuyển có thể hỏi sao?

Bây giờ Dương Tiễn đã có thái độ như vậy, nó cũng thật sự không biết phải làm sao.

Nhất thời, chỉ có thể căng thẳng đứng tại chỗ, không dám lên tiếng nữa, cũng không dám tiến lên nữa.

Nhất thời, lại có chút bộ dạng không biết phải làm sao.

Trong không gian không xa, thân ảnh của Hạo Thiên và Dao Trì đang ẩn nấp ở đây.

Xung quanh còn có từng đạo trận pháp chi lực lay động, che phủ thân ảnh hai người, khiến người ngoài không thể biết họ đang ở đây.

Trận pháp này tự nhiên là do Dao Trì Vương Mẫu bố trí.

Theo bà thấy, tu vi của Dương Tiễn đã đủ cường đại, nếu không bố trí trận pháp, thật sự có khả năng rất lớn bị đối phương phát hiện.

Lúc này, hai người im lặng nhìn hình ảnh trước mắt, đều không

khỏi gật đầu mỉm cười.

“Người ta đều nói Hao Thiên Khuyển trung thành, hôm nay xem ra, quả nhiên là vậy!” “Không ngờ, yêu tộc lại có tồn tại như vậy, đảo lộn cách nhìn trước đây của ta về yêu tộc.” Hạo Thiên lúc này cười nói với Dao Trì.

Dao Trì cũng không khỏi gật đầu đồng tình: “Hao Thiên Khuyển quả thật không tệ.” Bà không nói nhiều, vì ánh mắt bà vẫn luôn đặt trên người Dương Tiễn, sợ đối phương xảy ra chuyện.

Dù sao Thiên Hà cũng không dễ thăm dò, không đơn giản như vậy, luôn luôn biến hóa, khiến ngay cả bà cũng không dám đi sâu vào quá nhiều.

“Không cần lo lắng, ngươi cho rằng Đại sư huynh sẽ không để lại thứ gì trên người đệ tử của ngài ấy sao?” Hạo Thiên, vị cữu cữu này, ngược lại cười nói.

Hắn thật sự không lo lắng.

Theo hắn thấy, Đại sư huynh của hắn rất đáng tin cậy.

Hắn càng hiểu rõ vị Đại sư huynh này.

“Sư muội đừng lo lắng.

Ta là cữu cữu còn không lo lắng.

Tu vi của Nhị Lang đủ để đối mặt với Thiên Hà lúc này.

Hơn nữa, muội cho rằng Đại sư huynh sẽ không để lại thứ gì trên người đệ tử để bảo vệ hay sao?” Lúc này, bên bờ Thiên Hà ở Tam Thập Tam Thiên, Hạo Thiên ẩn trong bóng tối nói với Dao Trì.

Giọng điệu nhẹ nhàng, trên mặt càng không nhìn ra một chút căng thẳng nào, giống như Dương Tiễn không phải là ngoại sanh của hắn vậy.

Dao Trì Vương Mẫu nghe vậy, khóe miệng lại khẽ cong lên.

Chương 756

Tuy Hạo Thiên biểu hiện nhẹ nhàng, nhưng lời nói quá nhiều, ngược lại đã bộc lộ suy nghĩ trong lòng hắn.

Rõ ràng, đối phương cũng vô cùng lo lắng cho Dương Tiễn, nhưng vì sĩ diện mà không chịu thừa nhận, không tiện thừa nhận mình lo lắng cho Dương Tiễn.

Dù sao, hắn cũng là Ngọc Đế.

Tuy nhiên, sau khi Dao Trì Vương Mẫu nghe vậy, trong lòng cũng khẽ thả lỏng.

Hạo Thiên tuy đang an ủi một cách căng thẳng, nhưng lời của hắn cũng không sai.

Đại sư huynh của bà quả thật sẽ không bỏ mặc đệ tử của mình.

Cho nên, nhất định có lưu lại một tay.

Dựa theo sự hiểu biết của bà về Đại sư huynh, trên người Dương Tiễn nhất định có át chủ bài chưa sử dụng.

Hơn nữa, át chủ bài này nhất định cực kỳ bất phàm.

Dao Trì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Dương Tiễn xảy ra chuyện, làm sao bà ăn nói với Đại sư huynh của mình?

Bọn họ đều là trưởng bối của Dương Tiễn, Dương Tiễn đến đây cũng là vì kế hoạch của họ.

Dao Trì tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Dương Tiễn, không dám có một chút lơ là, thậm chí sau lưng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tế ra pháp bảo.

Nếu Dương Tiễn thật sự đột nhiên xảy ra chuyện, bà cũng có thể kịp thời ra tay, nếu không đến lúc đó sẽ không kịp.

Cũng vào lúc này, Dương Tiễn vẫn luôn đứng bên bờ Thiên Hà cuối cùng cũng ra tay.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bùng phát ra khí thế đáng sợ, khí tức cường đại đến mức đẩy lùi cả lực trấn áp ở gần đó.

Khí tức cảnh giới nhục thân Chuẩn Thánh sơ kỳ đột ngột bộc phát.

Không chỉ có vậy, cảnh giới nguyên thần Chuẩn Thánh trung kỳ cũng theo sát phía sau!

Hai luồng khí tức hòa làm một, khí thế đáng sợ gần như muốn thực chất hóa.

Cả Tam Thập Tam Thiên không khỏi chấn động!

Các vì sao xung quanh Thiên Hà càng không khỏi chao đảo, chịu ảnh hưởng cực lớn!

Tại Thiên giới, Tam Thập Tam Thiên.

Lúc này, đông đảo thiên quan đều đã trở về cung điện của mình, vội vàng chuẩn bị các loại bảo vật để đối phó.

Có người đang gấp rút luyện chế bảo vật.

Có người lấy ra toàn bộ tích góp, tại chỗ bố trí trận pháp.

Có người điên cuồng hái linh dược trong vườn thuốc, luyện chế đan dược để chạy trốn.

Thật nực cười.

Những đại năng này không một ai tin rằng Dương Tiễn có thể giải quyết được, nhưng lại vô cùng hy vọng Dương Tiễn có thể giải quyết vấn đề Thiên Hà, như vậy họ sẽ không phải lãng phí nhiều bảo vật

như vậy.

Dù sao, những bảo vật linh dược này đều là tích góp của họ.

Họ lại không thể tự ý hạ giới, vì có thiên quy quy định, tiên nhân không thể tự ý hạ giới, nếu không có thể bị đày vào thiên lao.

Những thiên quan này cảm thấy nếu họ hạ giới, nhất định sẽ bị phát hiện, cho nên mới không dám trốn.

Trong lòng họ lại đang oán trách, tại sao phạm vi quản hạt của mình không phải ở trên đại địa Hồng Hoang.

Nếu ở đại địa Hồng Hoang, họ đã có thể hạ giới rồi, giống như Nhị Lang Thần, có thể nhậm chức ở nhân gian.

Thật vô cùng châm biếm.

Khi đó, những thiên quan này cực kỳ xem thường những thiên quan nhậm chức ở nhân gian, cảm thấy tiên nhân hạ giới đều thấp hơn một bậc, sẽ nhiễm hồng trần, ảnh hưởng tu luyện.

Họ đều cảm thấy ở Thiên giới mới là cao hơn người khác.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, bây giờ họ hối hận vô cùng, đều cảm thấy năm đó nên chọn nhậm chức ở nhân gian.

Bây giờ thì hay rồi, đại họa sắp đến, ở Thiên giới càng ở tầng lớp cao, nguy hiểm càng lớn.

Nếu Thiên Hà thật sự sụp đổ, muốn chạy cũng không chạy được.

Ngược lại, những thiên quan nhậm chức ở nhân gian kia, ngay lập tức hạ giới, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Ngày trước bị tiên quan ở Thiên giới xem thường, bây giờ thì sao?

Lại có thể bảo toàn tính mạng!

Chương 757

Điều này khiến trong lòng họ nảy sinh một suy nghĩ: thế gian biến ảo khôn lường, phúc họa ai cũng không nói trước được.

Đúng như câu nói đó: ngày xưa tôi em chẳng đoái hoài, bây giờ em muốn trèo cao cũng chẳng tới.

Bây giờ những thiên quan nhậm chức ở nhân gian đều có tâm tình như vậy, vô cùng khoan khoái, trước nay chưa từng có.

Tâm tình như vậy, khiến họ còn cảm thấy Thiên Hà là chuyện tốt.

Không, suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua.

Dù sao hiện tại tam giới ổn định, ai cũng muốn tu luyện cho tốt, không thích cuộc sống của mình bị phá vỡ.

Tại Thiên giới, lúc này đông đảo thiên quan đang chuẩn bị các loại bảo vật trận pháp để đối phó với Thiên Hà.

"Ầm!" Đột nhiên, một luồng khí thế đáng sợ từ Tam Thập Tam Thiên truyền đến.

Tất cả thiên quan đang ở Thiên giới đều sững sờ, phân phân nhìn về phía Thiên Hà ở Tam Thập Tam Thiên.

Cảm nhận luồng khí tức đáng sợ kia, họ rõ ràng có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Giây tiếp theo, từng tiếng kinh hô từ Thiên giới truyền ra!

"Ai... ai... khí tức của ai vậy?

Đại thần thông giả nào thế!" "Chuẩn Thánh!

Chuẩn Thánh đỉnh phong sao!" "Thiên giới ngoài Ngọc Đế, Vương Mẫu và Lão Quân ra, còn có ai có tu vi như vậy!" "Nhị Lang

Thần!

Rõ ràng là khí tức của Nhị Lang Thần!" "Nhị Lang Thần!

Không thể nào!

Không thể nào là khí tức của Nhị Lang Thần!" "Nhị Lang Thần không phải chỉ là Đại La Kim Tiên sao?

Chuẩn Thánh!

Mà còn không phải Chuẩn Thánh bình thường." "Xong rồi xong rồi!

Từ phía Thiên Hà truyền đến, Nhị Lang Thần thật sự đi thăm dò Thiên Hà rồi!" "Nhị Lang Thần là Chuẩn Thánh, có thể thăm dò Thiên Hà được không?" "Có khi nào vấn đề Thiên Hà thật sự được giải quyết không?" "..." Từng tiếng kinh hô từ khắp Thiên giới truyền ra.

Lúc này, đông đảo tiên quan đều lộ ra vẻ kinh ngạc, phân phân dừng lại công việc trong tay.

Từng người một nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên, mặt ai cũng viết đầy vẻ không thể tin nổi.

Khí tức gần với Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đó là tu vi mà chỉ những đại năng giả viễn cổ mới có!

Dương Tiễn trẻ tuổi như vậy, lại là Nhân tộc, có tu vi như thế, tự nhiên khiến họ vô cùng kinh ngạc, ngưỡng mộ, và cả ghen tị.

Cả Thiên giới, số Chuẩn Thánh có thể đếm được trên một bàn tay, đương nhiên là những người trên mặt nổi.

Những người như Tử Vi Đại Đế thường không xuất hiện thì không tính trong đó.

Không lâu trước, Nhị Lang Thần và Tôn Ngộ Không đại náo thiên

cung đã đấu một trận, kết quả bất phân thắng bại.

Tu vi của Tôn Ngộ Không khi đó chính là Đại La Kim Tiên.

Tuy đối phương đi theo con đường tu luyện nhục thân, nhưng Đại La Kim Tiên vẫn là Đại La Kim Tiên.

Dương Tiễn và đối phương bất phân thắng bại, chuyện này thú vị rồi.

Lẽ nào Dương Tiễn lúc đó đã nương tay?

Cố ý thả Tôn Ngộ Không?

Nếu không, với tu vi Chuẩn Thánh, Tôn Ngộ Không làm sao có thể đánh lại Nhị Lang Thần!

Sắc mặt của đông đảo tiên quan đều thay đổi.

Tại Hồng Hoang, Thiên giới.

Khi Dương Tiễn phóng ra toàn bộ khí tức tu vi của mình, tất cả thiên quan trong Thiên giới đều ngây người, kinh hô liên tục.

Sau đó trong lòng bắt đầu suy nghĩ vạn thiên, nghĩ đến chuyện năm đó Dương Tiễn có khả năng cố ý thả Tôn Ngộ Không.

Sắc mặt tất cả tiên quan đều biến đổi.

Tại sao Dương Tiễn lại muốn thả Tôn Ngộ Không?

Chương 758

Trong đó có ẩn tình gì không?

Có phải nhận được chỉ thị của ai đó không?

Lẽ nào là Ngọc Đế?

Những tiên quan này tự nhiên cảm thấy trong lòng có rất nhiều suy đoán.

Nhưng dù thế nào, đó cũng là chuyện đã qua.

Họ đều biết, chuyện trước mắt mới là quan trọng nhất.

"Thật là gian trá, ẩn giấu tu vi lâu như vậy." "Nhị Lang Thần có tu vi như vậy, có thể thăm dò Thiên Hà được không?" "Chắc là không được đâu, Ngọc Đế và Vương Mẫu còn không thăm dò ra được mà." "Hừ, Ngọc Đế và Vương Mẫu thăm dò không ra, mà ngươi lại tin?" "Cũng đúng, Nhị Lang Thần có tu vi như vậy, không chừng thật sự có thể giải quyết vấn đề Thiên Hà." "Thiên Hà này, ta thấy Ngọc Đế cố ý giao cho Nhị Lang Thần." "Không phải chứ?

Cho nên nói từ đầu, chúng ta bận rộn một trận công cốc?" "Không không không, ta đã đến Thiên Hà, khí tức ở đó thật sự đáng sợ." "Ừm, Nhị Lang Thần có thể thăm dò được hay không, thật sự khó nói, cho dù thật sự thăm dò ra được, muốn giải quyết cũng khó." "..." Lúc này, sau khi thấy Nhị Lang Thần có tu vi như vậy, đông đảo tiên quan lại thở phào một hơi, phân phân bắt đầu bàn tán.

Dù sao trong lòng họ, Nhị Lang Thần có thể như vậy cũng là chuyện rất bình thường.

Đối phương dù sao cũng là đệ tử của vị Thánh nhân kia.

Họ cũng có thể chấp nhận được.

Sau đó bắt đầu suy nghĩ xem Dương Tiễn rốt cuộc có thể giải quyết được vấn đề Thiên Hà hay không.

Dù sao Thiên Hà thật sự rất nghiêm trọng, trong lòng họ hy vọng có thể giải quyết được, như vậy họ cũng an toàn rồi.

Ai mà muốn trên đầu mình luôn treo một thanh kiếm, lúc nào cũng chờ bị chém giết chứ?

Ai chịu nổi?

Tự nhiên họ cũng hy vọng Thiên Hà có thể khôi phục bình tĩnh, cũng hy vọng có thể an định tu luyện như trước đây.

Dù sao, đối với tu sĩ mà nói, tu luyện mới là quan trọng nhất.

Làm thiên quan chẳng phải cũng vì vậy sao, đều là để có được nhiều tài nguyên hơn, để có thể tu luyện tốt hơn.

Mà tiền đề của tu luyện, tự nhiên là sự an định.

Cho nên, gần như tất cả các thiên quan đều hy vọng Dương Tiễn có thể thành công.

Cho dù không tin tưởng, nhưng họ cảm thấy, vẫn nên chúc cho Dương Tiễn thành công.

Như vậy, họ cũng không cần phải thấp thỏm lo âu nữa, cũng không cần phải chịu tội nữa!

Vì thế, những tiên quan này cũng không có động thái gì, phân phân nhìn về phía Dương Tiễn ở Tam Thập Tam Thiên.

Ánh mắt từng người đều tràn đầy vẻ mong đợi, khác hẳn với sự trào phúng và hả hê khi ở Linh Tiêu Bảo Điện.

Lần này, họ thật sự hy vọng Dương Tiễn có thể thành công.

Họ đều không muốn cứ tiếp tục như thế này.

Lúc này, Dương Tiễn đang ở bên bờ Thiên Hà lại không biết thái độ của các thiên quan đã thay đổi.

Cho dù biết, hắn cũng sẽ không có suy nghĩ gì.

Dù sao, lý do hắn đến Thiên Hà là vì mẫu thân, để có thể lập được đại công, có thể đưa mẫu thân của mình ra khỏi Hoa Sơn.

Đó mới là mục đích của hắn.

Cũng chính vì vậy, cho dù biết Thiên Hà hiểm trở, cho dù vừa rồi Hao Thiên Khuyển vẫn luôn khuyên nhủ, hắn cũng chưa từng có ý định lùi bước.

Bởi vì, tất cả đều là vì mẫu thân của hắn.

Hắn cũng không chần chừ nữa, vì ở bên cạnh Thiên Hà thêm một phút, pháp lực cần tiêu hao cũng sẽ càng nhiều hơn.

Lúc này đối mặt với trọng trách thăm dò Thiên Hà, tự nhiên hắn sẽ không lãng phí quá nhiều pháp lực.

Hai mắt hắn đột nhiên nhắm lại.

Giây tiếp theo, một dị tượng đột nhiên hiện ra.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc Nhị Lang Thần nhắm mắt, pháp văn ở giữa mi tâm đột nhiên bùng phát ra kim quang vô thượng.

Sau đó, đạo kim quang đó đột nhiên biến đổi, trong sát na biến thành một con mắt.

Chỉ thấy con mắt đó bùng phát ra ánh sáng chói lòa, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Khi Dương Tiễn hiện ra con mắt thứ ba, khí tức trên người lại lần nữa bùng nổ, trực tiếp hóa thành khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong!

“Mắt thứ ba của chủ nhân!

Chủ nhân đã hiện ra mắt thứ ba!" Hao Thiên Khuyển thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi kinh hô.

Chương 759

Thật ra, theo Dương Tiễn lâu như vậy, đây là lần thứ hai nó thấy chủ nhân hiện ra con mắt này.

Lần đầu tiên chính là lúc Dương Tiễn đấu pháp với Tôn Ngộ Không.

Chưa có lần nào, Dương Tiễn vừa ra tay đã hiện ra con mắt thứ ba.

Từ đó có thể thấy, Dương Tiễn coi trọng Thiên Hà đến mức nào.

"Chủ nhân trực tiếp mở con mắt thứ ba!" Lúc này, Hao Thiên Khuyển nhìn Dương Tiễn mở Thiên Nhãn, không khỏi kinh hô.

Phải biết rằng, bao nhiêu năm nay, theo Dương Tiễn, nó cũng chỉ thấy đối phương mở Thiên Nhãn một lần, đó là lúc Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung.

Dương Tiễn đã dùng Thiên Nhãn để phân biệt thuật biến hóa của Tôn Ngộ Không.

Người khác không biết, nhưng Hao Thiên Khuyển lại biết.

Lần đó Tôn Ngộ Không trông như chỉ có chiến lực Đại La Kim Tiên, nhưng sau lưng Tôn Ngộ Không, lại có Thánh nhân ra tay giúp đỡ, cho nên thiên cơ trên người đối phương đã bị che lấp.

Dương Tiễn lúc đó mới mở Thiên Nhãn, dùng nó để tránh khỏi sự che lấp của Thánh nhân.

Cũng có thể nói, nếu không phải Dương Tiễn mở Thiên Nhãn, lúc đó thật sự sẽ bị Tôn Ngộ Không trốn thoát.

Nói cách khác, cũng chính vì Thiên Nhãn, Dương Tiễn mới có thể

tránh được sự che lấp của Thánh nhân.

Từ đó có thể thấy, thần thông Thiên Nhãn mạnh mẽ đến mức nào.

Đó là chuyện của năm xưa, bao nhiêu năm qua, Tây Du kiếp đã qua đi, bây giờ Dương Tiễn tự nhiên càng cường đại hơn, Thiên Nhãn cũng không cần phải nói, vừa mở ra đã khiến thực lực tăng vọt nhiều như vậy.

Có thể nói, cũng chính vì có lòng tin vào Thiên Nhãn, Dương Tiễn mới nhận nhiệm vụ này.

Hắn sẽ không đi làm chuyện không nắm chắc.

Tuy rằng Thiên Hà vô cùng hung hiểm, Nhược Thủy bên trong còn có thể ăn mòn thần thức, nhưng Dương Tiễn cũng chính vì Thiên Nhãn cường đại, mới có một chút lòng tin, có thể thăm dò ra một số thứ, mới có một chút lòng tin có thể cứu ra mẫu thân của mình.

Sau khi Hao Thiên Khuyển kinh hô, Ngọc Đế và Dao Trì vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối cũng lập tức biến sắc.

"Ồ, Tiễn nhi có Thiên Nhãn!

Mấy năm nay nó thật sự quá kín tiếng, ngay cả cảm giác tồn tại của Thiên Nhãn cũng trở nên thấp như vậy, hại ta suýt chút nữa cũng quên mất, nó có một lợi khí thăm dò là Thiên Nhãn." Hạo Thiên lúc này khẽ lắc đầu cảm thán tự nói.

Chuyện Dương Tiễn có Thiên Nhãn, hắn tự nhiên đã sớm biết, thậm chí có thể nói, hắn là người đầu tiên thấy Dương Tiễn hiện ra Thiên Nhãn.

Năm đó, nếu không có Thiên Nhãn, Dương Tiễn cũng đã giống như phụ thân và huynh trưởng của mình, rơi xuống vách núi rồi.

Cũng chính vào lúc nguy cấp, có Thiên Nhãn che chở, mới khiến

nó và Tam Thánh Mẫu thoát được một kiếp.

Nhưng Hạo Thiên đã quên mất.

Thật ra, hôm nay nếu không phải Dương Tiễn tế ra Thiên Nhãn, Hạo Thiên cũng sắp quên mất đối phương có Thiên Nhãn.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi nhìn nhau.

"Không nên a.

Tại sao chuyện lớn như vậy của Tiễn nhi ta cũng sẽ quên?" Hạo Thiên vô cùng kỳ quái nói với Dao Trì.

Phải biết hắn là ai chứ?

Là Ngọc Đế, chuyện tam giới có gì mà hắn không biết.

Ngay dưới mí mắt mình, chuyện quan trọng như vậy của ngoại sanh mà cũng quên mất, tự nhiên có chút kỳ quái.

Đây không phải là quên đơn giản.

Ngay cả trước đó, khi muốn để Dương Tiễn thăm dò Thiên Hà, Hạo Thiên cũng đã quên mất.

Chuyện này có chút kỳ quái.

Vì thăm dò vốn cần thần thức, mà con mắt thứ ba của Dương Tiễn chính là có đại thần thông thăm dò.

Kết quả Hạo Thiên lại không nghĩ đến.

Tự nhiên vô cùng kỳ quái.

Lẽ nào, chuyện quan trọng như vậy, Hạo Thiên sẽ quên sao?

"Không, không đúng.

Nếu chỉ có ngươi, một ông cữu cữu tồi, một ông cữu cữu vô trách nhiệm quên đi.

Nhưng ngay cả ta cũng không nghĩ đến.

Có chút kỳ quái.” Dao Trì lúc này cũng khẽ lên tiếng.

Chương 760

Lúc này trong con ngươi của bà cũng mang theo vô hạn nghi hoặc.

Không có nguyên nhân gì khác, tu vi của bà có thể nói là đỉnh cao nhất dưới Thánh nhân.

Ngay cả Tử Vi Đại Đế Khổng Tuyên, Dao Trì cũng tự tin có thể thắng.

Bởi vì đạo thống của bà, không chỉ đến từ Lưu Nhĩ, mà còn đến từ Hồng Quân Đạo Tổ.

Những gì bà biết, Khổng Tuyên chưa chắc đã biết.

Những gì Khổng Tuyên biết, bà đều biết.

Đây chính là sự khác biệt.

Cho nên, bà tự hỏi, dưới Thánh nhân, đã không còn đối thủ.

Nhưng ở cảnh giới này, bà cũng đã bỏ qua chuyện Dương Tiễn có Thiên Nhãn, kỳ quái đến cực điểm.

Theo lẽ thường, bà nên có thể nghĩ đến, sau khi Dương Tiễn có Thiên Nhãn, xác suất thăm dò Thiên Hà thành công sẽ lớn hơn.

Kết quả, những suy nghĩ này cả bà và Hạo Thiên đều không có.

Một người không nghĩ đến, có thể là sơ suất.

Nhưng cả hai người đều không nghĩ đến, thì kỳ quái đến cực điểm.

Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi lại nhìn nhau lần nữa.

Rất nhanh, cả hai đều nhìn thấy một thần sắc trong mắt đối phương.

“Xem ra, suy nghĩ của ta và ngươi giống nhau.

Không phải chúng ta quên, mà là có người đang làm giảm cảm giác tồn tại của Thiên Nhãn trên người Nhị Lang Thần!” Dao Trì khẽ nói.

“Xem ra không phải chúng ta quên, mà là có người cố ý làm vậy, đang làm giảm cảm giác tồn tại của Thiên Nhãn trên người Tiễn nhi, chúng ta mới bỏ qua Thiên Nhãn của đối phương.” Lúc này, sau khi Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, Dao Trì khẽ lên tiếng, trong giọng nói lại xuất hiện sự minh bạch.

Bởi vì bà và Hạo Thiên đều đã đoán được đây là kiệt tác của ai.

Rõ ràng, ngoài Đại sư huynh Lưu Nhĩ ra, Hồng Hoang đã không còn ai có thể làm được chuyện này trong thần không biết quỷ không hay.

Phải biết rằng, đây là làm giảm cảm giác tồn tại đối với cả thế giới, là một loại cảm ứng, không phải chỉ nhắm vào một người.

Từ đó có thể thấy, độ khó phải lớn đến mức nào.

Xem ra, Hạo Thiên và Dao Trì suy đoán, Đại sư huynh của họ hẳn là đã khắc ấn đạo pháp pháp tắc lên người Dương Tiễn.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích được vì sao tất cả mọi người đều quên mất Thiên Nhãn của Dương Tiễn.

Tuy nhiên, sau khi hiểu rõ vấn đề này, Hạo Thiên và Dao Trì lại có chút mê hoặc.

Nếu đã như vậy, Đại sư huynh của họ, tại sao lại làm như vậy?

Phải biết rằng thần thông Thiên Nhãn thực ra không hề ít.

Chẳng qua, Thiên Nhãn được chia thành tiên thiên và hậu thiên.

Đúng như tên gọi, tiên thiên là vừa sinh ra đã có, có cái kế thừa từ

huyết mạch, có cái trong quá trình thai nghén vô tình có được.

Những loại này thường là mạnh nhất, vì nó phù hợp nhất với huyết mạch, có thể cùng tự thân trưởng thành.

Tất cả những người có loại Thiên Nhãn này, quả thật không nhiều.

Ngoài Dương Tiễn ra, một bàn tay cũng đếm được.

Ví dụ như một vị khác trong Thiên giới, Thiên Lý Nhãn.

Hai mắt của Thiên Lý Nhãn là bẩm sinh.

Chỉ là hắn quá ỷ lại vào Thiên Lý Nhãn, cuối cùng cũng chỉ có thể dựa vào Thiên Lý Nhãn để trưởng thành.

Dương Tiễn thì khác.

Ban đầu quả thật vì Thiên Nhãn mà mở ra con đường tu luyện.

Nhưng về sau, lại có đủ tu vi, thực lực bản thân cũng đột phá mạnh mẽ.

Đây là người bẩm sinh có Thiên Nhãn.

Thần thông Thiên Nhãn hậu thiên càng dễ hiểu hơn, đó là tu luyện một loại công pháp thần thông.

Có một số đại năng nguyên thần cường đại, nhưng không có thần thông nhục thân mạnh mẽ, cho nên họ đã nghiên cứu.

Để làm cho mình mạnh hơn, họ nhanh chóng nghiên cứu ra các thần thông như ba đầu sáu tay, pháp tướng thiên địa.

Chương 761

Thiên Nhãn cũng là một trong số đó.

Thần thông Thiên Nhãn có thể đưa nguyên thần độn nhập hư không, vượt qua không gian để nhìn trộm.

Thần thông Thiên Nhãn hậu thiên là một loại thần thông liên quan đến thời không pháp tắc.

Nếu có thể cảm ngộ, liền có thể mượn nó để nhìn trộm hình ảnh cách xa vô số dặm.

Đương nhiên, về phần có thể nhìn trộm được khoảng cách bao xa, điều này phải xem cảm ngộ của cá nhân đối với thời không pháp tắc sâu đến đâu.

Nhưng, không phải đại năng nào cũng có thể lĩnh ngộ được, công pháp này cũng cực kỳ tinh diệu.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không bằng Thiên Nhãn tiên thiên, chẳng qua chỉ dùng để bù đắp sự chênh lệch về một thần thông mà thôi.

Dù sao nếu xảy ra chuyện lớn, người khác có thể dùng Thiên Nhãn để nhìn trộm, đi trước một bước chiếm được tiên cơ.

Người không biết thần thông Thiên Nhãn, đành phải ngốc nghếch chạy đến.

Đây chính là sự khác biệt.

Thiên Nhãn của Dương Tiễn không chỉ có thể nhìn trộm vô số dặm, mà còn có những thần thông mà người khác không có.

Thiên Nhãn hậu thiên cực kỳ đơn nhất, chỉ có chức năng nhìn

trộm.

Thiên Nhãn tiên thiên thì khác, nó có thể tiến hóa, có thể theo tu vi của chủ nhân mà dần dần mạnh lên.

Đây chính là sự khác biệt về chất.

Vì phương hướng tiến hóa không thể dự đoán được, nên nó là thần thông có khả năng mạnh nhất.

Bao nhiêu năm nay, mọi người ngoài lúc Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, thấy Dương Tiễn tế ra Thiên Nhãn, những lúc khác lại chưa từng thấy.

Cho nên, Thiên Nhãn của Dương Tiễn cực kỳ thần bí.

Có người có thể che lấp cảm giác tồn tại của nó, khiến chúng tiên đều quên mất sự tồn tại Thiên Nhãn của đối phương, khiến Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi nghĩ đến một khả năng.

Thiên Nhãn này, không chừng chính là đại sát khí mà Lưu Nhĩ để lại cho Dương Tiễn!

Trước đó, họ còn đang suy đoán đại sát khí rốt cuộc là trận pháp, pháp khí hay bí thuật, cho đến bây giờ mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hoàn toàn không phải những thứ linh tinh đó, mà chính là con mắt thứ ba bẩm sinh của Dương Tiễn.

Phương hướng trưởng thành của Thiên Nhãn có khả năng vô thượng, càng có thể dung hợp các loại trận pháp phù văn vào trong đó, mạnh hơn pháp khí trận pháp nhiều!

Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng đột nhiên có thêm một chút hy vọng.

Hai người không khỏi lại nhìn nhau lần nữa.

“Không chừng, Tiễn nhi thật sự có thể nhìn thấu bản nguyên của

Thiên Hà!" Hạo Thiên khẽ nói, trong giọng nói mang theo một tia kính phục.

Dao Trì cũng cười nói: "Ta biết, Đại sư huynh sớm đã dự liệu được chuyện như vậy sẽ xảy ra." "Ta biết, Đại sư huynh nhất định đã sớm dự liệu được chuyện này sẽ xảy ra.

Có Thiên Nhãn của Tiễn nhi, không chừng thật sự không cần Đại sư huynh ra tay, Thiên Hà cũng có thể thăm dò ra được bản nguyên chân tướng." Lúc này, Dao Trì một mặt vui mừng nói với Hạo Thiên.

Trong giọng nói tràn đầy sự nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Phải biết rằng, trước đó, bà đều cảm thấy trong lòng như đè một tảng đá lớn, khiến bà có chút không thở nổi.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì sự náo động của Thiên Hà khiến trong lòng bà có chút bất an.

Tục ngữ nói, chưa biết mới là đáng sợ nhất.

Ngay cả Dao Trì và Hạo Thiên ở địa vị như vậy, đối mặt với sự vật chưa biết, cũng sẽ có chút sợ hãi.

Hoặc có thể nói, đứng ở vị trí như vậy, nhìn chuyện xảy ra trước mắt mà hoàn toàn không thể khống chế, trong lòng tự nhiên càng thêm lo lắng.

Phải biết rằng, họ là chủ của tam giới.

Chuyện gì cũng không thể khống chế, chẳng phải có nghĩa là vị trí đang ngồi cũng có chút không ổn định rồi sao.

Cũng chính vì vậy, sau khi biết được vấn đề Thiên Hà, Hạo Thiên và Dao Trì vẫn luôn căng thẳng.

Bề ngoài trông có vẻ bình tĩnh, nhưng nội tâm lại có chút lo lắng.

Nếu không, cũng sẽ không xuất hạ sách này, để Dương Tiễn nhận

nhiệm vụ này.

Vốn dĩ ý định là để Dương Tiễn đi mời Đại sư huynh của họ xuất quan.

Lúc này, sau khi thấy Thiên Nhãn của Dương Tiễn, trong lòng họ bỗng nhiên thả lỏng.

Cuối cùng cũng hiểu ra.

Tất cả mọi chuyện, Đại sư huynh của họ đã sớm biết, đã sớm sắp xếp cho Dương Tiễn.

Chương 762

Chỉ là, toàn bộ bố cục, không ai biết.

Ngay cả Dương Tiễn cũng không biết mình sớm đã ở trong bố cục của sư tôn, đóng vai trò quan trọng nhất.

Hạo Thiên và Dao Trì phân phân lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Không còn cách nào khác, Đại sư huynh của họ ngay cả hai người bọn họ cũng tính vào trong đó.

Giống như Đại sư huynh của họ trong lòng đã sớm biết, khi chuyện Thiên Hà xuất hiện, Hạo Thiên nhất định sẽ sắp xếp Dương Tiễn ra nhận nhiệm vụ.

Thậm chí còn tính sớm hơn, Dương Tiễn nhất định sẽ đến Thiên Hà thăm dò trước, chứ không trực tiếp đến Bồng Lai Đảo tìm kiếm sự giúp đỡ của sư tôn.

Tất cả mọi chuyện đều hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của Đại sư huynh, khiến trong lòng họ đầy bất đắc dĩ.

Tại Tam Thập Tam Thiên của Thiên giới, lúc này Hạo Thiên và Dao Trì đang kính phục sự đáng sợ của Đại sư huynh.

Hoàn toàn không ra tay, không biết từ bao lâu trước đã bố cục xong.

Cũng không lợi dụng ai, chỉ là làm giảm cảm giác tồn tại của Thiên Nhãn trên người Dương Tiễn, rồi cường hóa thần thông Thiên Nhãn này, chỉ vậy mà thôi.

Những thứ khác hoàn toàn không cần quan tâm, đã trực tiếp biết được Hạo Thiên và Dao Trì sẽ hành sự như thế nào.

Cách mấy trăm năm thời gian, không cần ra mặt đã giải quyết được chuyện này.

Trong lòng Hạo Thiên và Dao Trì lập tức phức tạp.

Vị Đại sư huynh này thật đáng ghét, sao lại giỏi đoán tâm người như vậy.

Tất cả mọi chuyện đều bị ngài ấy nhìn thấu, ngay cả suy nghĩ của hai người cũng đoán chuẩn như vậy.

Hạo Thiên không khỏi thở dài một hơi.

Không hổ là Đại sư huynh.

Cùng nhau trưởng thành, cùng nhau tu luyện, kết quả đối phương đã sớm là Thánh nhân đứng đầu, còn mình chỉ là một Ngọc Đế.

Bề ngoài trông có vẻ phong quang vô hạn, nhưng so với Thánh nhân, Hạo Thiên tự nhiên càng muốn làm Thánh nhân hơn.

Lúc này trong lòng Hạo Thiên phức tạp vô cùng.

Dao Trì lại vẫn một mặt mỉm cười, đầy vui mừng.

Bà không nghĩ nhiều như vậy, cảm thấy Đại sư huynh của mình càng cường đại, bà càng vui mừng.

Còn về sự chênh lệch quá lớn với Đại sư huynh?

Dao Trì cảm thấy, bà đã sớm quen rồi!

Hơn nữa bao nhiêu năm nay, Đại sư huynh của bà đối xử với họ như huynh muội ruột thịt, bất kỳ địa vị nào cũng không thể so sánh được.

Lúc này, Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi đồng thời nhớ lại lần đầu tiên gặp Lưu Nhĩ.

Hạo Thiên phát hiện Lưu Nhĩ đặc biệt, liền mang nó đến cho Dao

Trì, muốn tặng làm quà.

Nào ngờ, con khỉ nhỏ này lại không ngừng đột phá mạnh mẽ, trực tiếp được Hồng Quân Đạo Tổ để mắt đến.

Không chỉ truyền thụ đạo pháp chính thống, thiên phú bản thân càng vô song.

Chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi, tu vi đã vượt qua hai người họ.

Sau đó, lại làm từng chuyện kinh thế hãi tục, dựa vào đó mà tụ tập vô số khí vận trên đại địa Hồng Hoang, chinh phục Vu tộc, rồi lại chinh phục Nhân tộc.

Cuối cùng, cả Thiên giới cũng bị lật đổ, Hồng Hoang trực tiếp được sắp xếp lại.

Càng trở thành lãnh tụ của các Thánh nhân.

Ngay cả khi tất cả Thánh nhân cùng ra tay, đối phương cũng đều nhẹ nhàng ứng đối.

Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi cảm thấy bùi ngùi vô cùng.

Ai có thể ngờ, con khỉ nhỏ năm đó, bây giờ lại có thành tựu cao như vậy!

Lúc này, khi Hạo Thiên và Dao Trì đang cảm khái vạn phần, chúng tiên trên Thiên giới vẫn luôn quan sát cũng đang ngơ ngác.

Họ thấy gì vậy?

Dương Tiễn tế ra Thiên Nhãn!

Thực lực lại lần nữa tăng vọt!

Khiến tất cả thiên quan đều kinh hồn bạt vía!

Dương Tiễn mạnh như vậy từ khi nào?

Chương 763

Họ đều không biết.

Thiên Nhãn của Dương Tiễn rõ ràng họ đã từng thấy, tại sao trước đó lại quên mất?

Lập tức, từng thiên quan đều bừng tỉnh.

Có thể trở thành thiên quan, đều là những người tinh ranh, có thể nói là lão gian cự hoạt.

Họ lập tức ngửi thấy mùi âm mưu trong đó.

Giây tiếp theo, những thiên quan này bắt đầu kinh hô: "Chuyện gì vậy?

Tại sao Nhị Lang Thần lại có thực lực như vậy?" "Ta không tin, nhất định có vấn đề, tại sao trước đây ta lại quên mất Thiên Nhãn của Nhị Lang Thần?" "Lẽ nào, có đại thần thông giả nào đã che giấu khí tức của Thiên Nhãn sao?" "Không thể nào, phải có thực lực đáng sợ đến mức nào mới có thể làm được đến mức đó?" "Sư tôn của Nhị Lang Thần, vị tồn tại kia!

Hoàn toàn có thực lực làm vậy." "A!

Vị tồn tại kia tại sao lại làm vậy?" "Quỷ mới biết, chuyện vị tồn tại kia làm, ai mà hiểu được!" "..." Lập tức từng tiếng kinh hô từ khắp nơi trên Thiên giới nổ ra.

Trong lòng vô số thiên quan đều đầy kinh ngạc, mới lên tiếng kinh hô.

Đương nhiên, trong lòng họ có một số lời không dám nói ra, ví dụ như, họ đều cảm thấy Dương Tiễn vô cùng gian trá, một lần so với một lần gian trá hơn.

Kín tiếng bao nhiêu năm, vốn tưởng chỉ là Đại La Kim Tiên thôi, kết quả thì sao, một lần lại một lần lật bài, một lần lại một lần kinh ngạc.

Không thể không khiến đông đảo thiên quan cảm thấy, Nhị Lang Thần này càng ngày càng gian trá.

Lúc này, thấy Dương Tiễn có Thiên Nhãn, lại thấy cảm giác tồn tại của Thiên Nhãn bị người che lấp, lập tức, tất cả thiên quan đều cảm thấy, trong đó có lẽ còn có âm mưu lớn hơn đang ẩn giấu.

Trong lòng họ đều kinh hãi.

Sau đó lại có chút hối hận, lúc trước không nên đối xử với Dương Tiễn như vậy.

Nếu đối phương thật sự có chuyện cần làm, cần đến sư tôn của đối phương ra tay, e rằng trong đó có nhân quả dính líu.

Mọi người lúc đó lại không ủng hộ đối phương, vẫn luôn như vậy, hoàn toàn là tự tìm phiền phức.

Nếu Dương Tiễn ghi hận trong lòng, đến lúc đó, chuyện vốn không liên quan đến mình lại bị dính líu vào, thì phải làm sao?

Lúc này Dương Tiễn cũng không biết, những suy nghĩ của các thiên quan ở khắp nơi trên Thiên giới.

Nếu biết, nhất định sẽ vô cùng coi thường.

Dương Tiễn tự nhiên không thể vì một số chuyện nhỏ mà ghi thù.

Tâm trí của hắn gần như đều đặt vào việc cứu mẹ, không thể nào đi tính toán những chuyện vặt vãnh này.

Hơn nữa, nói khó nghe một chút, Thiên giới này là của cữu cữu hắn, tất cả chuyện của các thiên quan, hắn sẽ đi quản sao?

Tự nhiên là để cho ông cữu cữu rẻ tiền kia đi quản rồi.

Hắn còn đang nghĩ cách thay đổi thiên quy, để mẹ mình ra khỏi Hoa Sơn.

Hơn nữa, lúc này hắn đang nỗ lực cứu mẹ mình.

Tại Tam Thập Tam Thiên của Thiên giới, bên bờ Ngân Hà, lúc này Dương Tiễn bùng phát ra khí thế trước nay chưa từng có, chấn kinh toàn bộ tiên quan của Thiên giới.

Nhưng hắn lại không hề quan tâm các tiên quan nghĩ thế nào, không hề quan tâm người khác đối đãi ra sao.

Bởi vì, con mắt thứ ba này quả thật là đại sát khí mà sư tôn để lại cho hắn.

Đại sát khí này chưa từng thể hiện thực lực.

Ngay cả lần đó, để đối phó với Tôn Ngộ Không, để phá vỡ thiên cơ bị Thánh nhân che lấp, cũng chỉ mới thể hiện một lần, nhưng đó cũng chưa hoàn toàn thể hiện ra thực lực.

Sư tôn của hắn lúc truyền thụ thần thông, đã có dặn dò, bảo hắn không phải vạn bất đắc dĩ, không được thể hiện ra.

Bây giờ, Ngân Hà náo động, theo Dương Tiễn thấy, chính là thời khắc quan trọng nhất.

Bởi vì, chỉ cần xử lý được vấn đề Ngân Hà, hắn có thể hoàn toàn mượn đó để giải cứu mẹ mình ra khỏi Hoa Sơn.

Tuy rằng có chút khác với ý định ban đầu, ban đầu là muốn phá vỡ quy định của thiên quy, nhưng bây giờ, chỉ cần để mẹ được giải thoát, không muốn thấy mẹ chịu khổ thêm một giây nào nữa.

Cũng vào lúc này, dưới sự chú mục của vạn người, một đạo bạch quang huy hoàng vô cùng từ Thiên Nhãn của Dương Tiễn bùng phát ra.

Đạo bạch quang này vừa xuất hiện, không hề dừng lại, trực tiếp xông vào trong Ngân Hà.

Bề ngoài trông có vẻ như đạo bạch quang này muốn oanh kích Ngân Hà, nhưng tất cả các thiên quan đang xem cảnh này đều biết, Dương Tiễn đang sử dụng thần thông thăm dò!

Đạo bạch quang này không hề có lực công kích, nhưng lại ẩn chứa pháp tắc thăm dò vô cùng lớn.

Đây là một trong những thần thông của Thiên Nhãn Dương Tiễn!

Lập tức, tất cả các thiên quan bao gồm cả Hạo Thiên và Dao Trì, đều không khỏi nín thở.